Беседи на Учителя Петър Дънов 1932 година

1932 Съдържание:

1932 Март

1932 Юни

1932 Юли

1932 Август

1932 Септември

1932 Октомври

1932 Декември

1932_01_01 Майката на времето

МАЙКАТА НА ВРЕМЕТО

Нивата е ценна, когато е посята. Градината е ценна, когато дърветата в нея имат плод. Човек е добър, ценен, когато мисли. Тази вечер вие сте се събрали да посрещнете заедно новата година. Новата година, която иде, може да бъде и щастлива, и нещастна. Тя е щастлива по единствената причина, че сега иде майката, която от дълго време не е слизала на земята. Тя е нещастна по единствената причина, че децата ѝ са изхарчили всичко, което тя им оставила, направили са големи дългове, и днес трява да плащат.

Числата 9 и 3 в 1932 г. са дисхармонични. Сумата на тия числа е 12. Те символизират бащата и майката. Ако извадите тези числа от четирите цифри на новата 1932г., ще останат цифрите 1 и 2, които, написани една до друга, пак дават 12. Това са сметки, значения на числата за умните, но не и за глупавите хора. Казвам: новата година е щастлива за умните, нещастна — за глупавите хора; тази година е щастлива за здравите, нещастна — за болните; тази година е щастлива за бедните, нещастна — за богатите; тази година е щастлива за младите, нещастна — за старите. Човек сам е причина за своето щастие или нещастие. Ако сте в пустинята и счупите шишето, в което има малко вода, вие ще бъдете нещастен; ако запазите шишето с водата, вие ще бъдете щастлив. Ако изгубите парите си, вие ще бъдете нещастен; ако запазите парите си, вие ще бъдете щастлив. Ако не използувате правилно знанието, което имате, вие ще бъдете нещастен ; ако използувате правилно знанието, вие ще бъдете щастлив. Щастието или нещастието в живота на човека зависи от това, доколко той спазва или не спазва законите на разумната природа. Човек трябва да знае, че нещата не стават произволно. В природата съществува голяма закономерност, голяма точност. Хората губят своето щастие по единствената причина, че не спазват законите на природата. Достатъчно е да се успи човек с една секунда повече от определеното време, за да изгуби щастието си. Казвате: колко е една секунда? Наистина, една секунда е малка част от времето, но за това време светлината изминава 300 000 клм. път. Питам: за колко години човек ще измине 300 000 километра път?

Следователно, ако човек изгуби само една секунда в годината, изискват се след това години, за да набави изгубеното. Правилното използване на една секунда от времето носи придобивките на цели векове. Единствената сила, която работи с абсолютна точност, е любовта. Който е изпълнен с Божията Любов, той става на време и ляга точно на време. Вън от любовта човек

всякога закъснява. Колкото малко да е закъснението, то пак носи големи загуби. Ако светлината закъснее с една тристахилядна част от секундата, тя губи хиляда километра път.

Някой казва: защо трябва да любим ? — За да приемете Божието благословение точно на време. Нещастията на хората се дължат на това, че нищо в техния живот не става на определеното време. Това твърдят всички учени, разумни хора, които са минали по този път. Когато човек става и ляга точно на време, щастието върви след него. Закъснява ли само с една хилядна част от секундата в ставането и лягането си, нещастието го следва. Точно на време трябва да се става и да се ляга! Живот без любов няма никакъв смисъл. Такъв живот е върволица от страдания, от падания и ставания. Който иска да се избави от страдания, той трябва да влезе в трена на любовта.

Мнозина мислят, че знанието, което имат, е в състояние да им помогне при всички положения в живота. Не, съвременното знание не е в сила да избави човека от всички мъчнотии и страдания. Нивата може да е наторена, слънцето може да свети и да изпраща топлина, влагата може да оросява земята, но ако тази нива не е посята, в нея могат само бодили да растат. Посятото на нивата, това е любовта. Когато любовта дойде в живота, само тя може да използва всички благоприятни условия — тор, светлина, топлина и влага. Вън от любовта човек е осъден на деформиране, на израждане, както нивата — на обрасване с плевели. Ако човек не разбере любовта, той не може да разбере живота; ако не разбере живота, той не може да разбере и времето; ако не разбере времето, той ще изпадне в ред дисхармонични състояния, които ще го направят нещастен. Този човек ще живее в дъното на ада, във вечни мъки и терзания. Може всички велики учители да дохождат на земята, да говорят на хората, но ако нито една дума от тяхното слово не падне точно на време и не поникне точно на време в сърцето на човека, това слово няма никакъв смисъл за него. Какво се ползува умиращият, ако му се говори за любовта? Любовта има смисъл за живите, но не и за мъртвите хора. И любовта не се нуждае от мъртвите.

И тъй, пригответе се да посрещнете тази година майка си! Официално новата година може да е влязла, но дали за вас е влязла, това е въпрос. Ако новата година ви донесе щастие, тя е влязла; ако не ви донесе щастие, тя не е влязла. Човек не трябва да се залъгва. Защо ? — Защото ново е само това, което любовта носи. Новата година е дошла само за онзи, който може да посрещне майка си точно на време. Посрещне ли майка си на време, от този момент всичко в него ще потече: нивите, хамбарите и сърцето му ще дават преизобилно, и в буквален, и в преносен смисъл.

Казвам: не се спирайте върху мисълта, как и кога може да се придобие любовта. Любовта може да се придобие всякога, когато човек дава ухо към волята Божия и я изпълнява. Казано е в Писанието: „Когато аз виках към вас, вие не чувахте; затова, когато вие викате, и аз ще мълча". Законът е такъв. Когато любовта вика към вас, и вие си правите оглушки, и тя ще ви отговори със същото, когато вие викате към нея. Затова е казано още: „Търсете ме, когато съм близо до вас!" Любовта не се връща назад. С други думи казано: изгубените условия на живота никога не се връщат. Старият, който в младини е прахосал всичките си сили и предава вече Богу Дух, колкото да плаче и тъжи, колкото да се разкайва, всичко е напразно. Това не показва, че животът му е изгубен, но той може да го поправи вече по друг начин. В живота на този човек през цялата вечност все ще остане малка празнина, една пауза, която той по някакъв начин трябва да запълни.

Сега, желая на всички да бъдете щастливи! За да бъдете щастливи, вие трябва да се примирите с Бога, със себе си и със своя ближен. Положителното, което трябва да направите: обикнете Бога, обикнете себе си, обикнете и ближния си, както никога досега не сте обичали! Ако посрещнете новата година с този дълбок стремеж в душата си, тя ще ви донесе несметни богатства. Придобиете ли това, ще разберете, че имате нова година, ще разберете, в какво седи истинското щастие.

Беседа от Учителя, държана на 1 януари, 1932 г., 1 ч. В

1932_01_03 От смърт в живот
ИК „Сила и живот”, 1992
КНИГА: Изново, НБ, XV серия, Том 1

ОТ СМЪРТ В ЖИВОТ

Добрата молитва
„В начало бе Словото"

Ще взема 5 глава от Евангелието на Йоана, от началото до 31 стих.
„Ще се развеселя"
Ще взема последната част от 24 стих: „От смърт в живот".

Животът, това е осмисляне, от гледището на Земята осмисляне на човека, на човешката мисъл. Смъртта, това е обезсмисляне на човешката мисъл. Мнозина от вас нямате ясна представа какво нещо е смъртта. Смъртта е придружена с едно разлагане, с разединение на краткосрочния и дългосрочния живот. Това, което разединява краткосрочния живот с дългосрочния живот, това е смъртта. Има един процес на разлагане, образува се особена миризма. Всички същества, които умират, имат особена миризма. Затова не се изисква голяма философия, за да позная кога ще умре човек. Щом започне да мирише, може да е година, две преди, но той вече е започнал да се разлага. Още приживе се разлага. Казвате: този човек много мирише. - Смъртта е влязла и проверява дали вече може да го вземе. Че смъртта е врата за живота, това са поетически изрази, значи затворът е врата за човека. Като го турят в затвора, да намери Бога. Това не е научно. Следователно смисълът, който ние търсим, това е животът. Вън от живота човешката мисъл, човешкото съществуване нямат цвят, нямат израз, нямат стремеж. Най-голямото изкуство е човек да придобие живота.

Под Думата „придобиване" не се разбира да имате живот и да ви го вземат - това не е придобивка, това е загуба. Под думите „придобиване на живот" се разбира да владееш ония принципи, върху които животът е съграден, и да ги имаш всякога пред вид. Всякога, когато може да ти вземат туй, което имаш, то е вече смъртта. Тогава ще бъдеш в едно положение на страх. Страхът не е нищо друго, освен смъртта. Щом човек се бои, смъртта е близо. Щом любовта е близо, животът е там. Често ние се забавляваме със съвременната наука. Това е едно условие за човешкото въображение, за човешките способности. Някои казват: Науката това доказвала, онова доказвала. Действително, науката е доказала много неща. Но някога тази наука, която доказва нещата, се загубва, няма я. Днес наука в пълния смисъл на думата няма, това е временна наука, на временния живот. С

умирането на Адам онази наука, която Бог повери на първия човек, изчезна. Жалко е, че Адам умря и занесе науката със себе си; и остави Матусал, син Енохов, живял 969 години подир него, но и той замина, и занесоха науката, и никаква наука няма. Ние виждаме, нашата наука е до 120 години. Една наука, която се простира до 120 години, какво може да знае? Една наука, която не знае какво има на Слънцето, една наука, която не знае какво има на месечината, една наука, която не знае какво има на планетите, която не знае какво има на звездите, която не знае какво има в празното пространство, която не знае какво има долу в центъра на Земята, която не знае какво има в самия човек, не знае как е направен неговият мозък, какви жлези има, как се изявяват те - каква наука е тя? При това като гледаш тези големите, учените хора, големите деца, научно разправят, доказват нещо и след няколко години го отричат, доказват друго. Вие отивате при тях с букварите си да ви разправят за последните научни данни, те си дават вид на професори, а и вие си давате вид на професори.

Хубаво е това. Аз говоря оптимистично. Мен ми е много приятно да срещна един професор, и казвам: ето едно учено дете, което отива с буквара в училище, на добър път, много се радвам. Този професор мисли, че знае нещо. Не е лошо да мисли така, защото да мисли, че не знае, е още по-лошо. Нека мисли, че знае, хубаво е. Хубаво е да мислим каквото искаме, но когато дойдем до онзи, действителния живот, ние трябва да имаме едно знание, не да се пустослови. Например, лесно е да кажем: каквото Господ казал. Тази дума има съвсем друго значение. Господ какво ти е казал? Отвън каквото е казал Господ. Че отвън и вятърът говори, и слънцето говори. Всичко отвън говори, как ще познаеш гласа Божий? Казвате: Господ говори отвътре. Че отвътре говорят и безумните, и глупавите хора. Казва псалмопевецът, че разумният говори отвътре, от сърцето си. Отвред се говори. Как ще познаете гласа Божий? Наука се изисква за това. Вижте някой музикант като вземе камертона, зависи как ще схване тона: един схваща абсолютно точно тона, но друг музикант схваща с 10 вибрации по-ниско, трети схваща с 30 вибрации по-ниско. Тонът не е верен. И целият хор не върви, има един дисонанс. Басът криво пее, алтът криво пее. Сопранът криво пее, и тенорът също. Като пеят криво всички, всичките пеят да се заглушат. Колкото повече крякат, толкова повече се объркват. Капелмайсторът трябва веднага да ги спре. Като сбъркат, пак да ги спре. Една пауза ще направи, нищо повече. Но понеже имаме честолюбие, мислим какво ще каже публиката. Че публиката е по-невежа от капелмайстора. В дадения случай диригентът е най-важното. Той ще се влияе от публиката! Какво разбира публиката? Тя може да каже дали е правилно или не е правилно нещо, но диригентът има главната дума.

Дойде Христос и донесе една наука, велика наука. Жалко, че го убиха преди време и Той занесе науката със себе си. Той внесе нещо ново в света. Но и християнството, което сега се проповядва, не казва ония принципи на Христа. Христос казва: „Много работи има да ви кажа, но сега тези работи не можете да ги носите, не сте готови." И въпреки това Христос много нещо изнесе пред учениците си. Ако беше останал 70-100-200 години, щеше - да бъде още по-добре. Но древните тълкуватели казват: „Било определено да умре Той." – Беше определено да умре по Божествен начин, не по такъв, по римски начин да Го разпнат. „Ама Той умря." – Умря, но аз казвам, че не умря Христос както трябва. Като умря по този начин, Той занесе знанието със себе си. Сега, останаха всичките учени и цяла каша забъркаха в тези 2000 години. Всички казват: ние знаем. И се проповядва за онзи свят. Ако ги питаш кой къде отива, все за оня свят отиват, но засега няма нито едно писмо от оня свят. Какво представлява онзи свят? Хората не знаят какво представлява, защото тази станция за тяхното радио е затворена. Има хора, които слушат новини от Лондон, имат радио, и се разговарят - от Париж се разговарят, от,Ню Йорк, от Чикаго, от Вашингтон. Онези, които говорят за онзи свят, какво доказателство имат? Казвате, че преди 2 000 години някой дошъл. Преди 2 000 години дошла една комета. Ако е така и сега би трябвало да се яви. Ще бъде смешно една комета да се яви веднъж и после да я няма. Учените хора нямат понятие и досега какво нещо е кометата. Кометата, това е новородено слънце, което се явява, и като се роди, кряска, вика, обикаля навсякъде да я видят и най-после се настани в някоя система. Образува един свят около себе си, може да стане и слънчева система. Сега като на параход ходи. Учените хора ще кажат, че това не е така. Нямам нищо против. Аз мога да направя едно възражение, че е право. Може възражението на учените хора да не е право, но може и съвсем да е право. Те сами често правят възражения за своите теории. Много пъти един учен човек създаде една теория, след туй друг учен му възрази със съвсем друга теория. След това трети възрази, четвърти, и гледам теория след теория - и човешките умове се просвещават. Лошото не е там. Това е прогрес. Смяната на теориите е добър признак. Че учените хора мислят и че знаят - аз ги уважавам. И това не е лошо. Лошото е там, дето мислят, че науката е казала последната си дума, че няма какво повече да се учи. Като в църквата символът на вярата. Като прочетеш този символ - край. Но колко има да се коригира този символ! Вярва той в Единния Бог. Аз бих казал така: вярвам в Единния Бог, с когото съм говорил, вярвам в Единния Бог, на когото на гости съм бил. Вярвам в Единния Бог, който ми е дал Вечния Живот. Вярвам в Единния Бог, на когото слугувам. И всякога сверявам своето знание с Него. Туй значи „верую в Единния Бог". Какво ще ми казвате, че вярвате в Единния Бог! Каква разлика има между моя символ и техния? Или това е символът

на вярата, който трябва да имаме? Тези, за да оправдаят своето невежество, казват: невъзможно е човек да говори с Господа, Той е Същество велико и трябва да се наредят ред светии между хората и Бога. Така е и на Земята. То е човешкият ред на нещата. До един голям човек мъчно се достига. Така е в слънчевите системи. В материалния свят е така, това е в реда на нещата, но това не е мярката, с която можем да определим доколко Бог е близо до нас. Можем да идем и до другата крайност, защото всеки може да каже, че говори с Господа. Ще направя определение с един символ, за да изясня какво нещо е реалността.

Питат: какво нещо е Любовта и безлюбието? Безлюбието, това е една пустиня, дето нищо не расте, дето всичко е замръзвало, няма вода, нито птици - нищо няма. Това е пустиня. Представете си, че живеете в един такъв свят. Като дойде Любовта, всичко в тази пустиня започва да расте. Извори се явяват, светлина се явява, животни, птици, хора - всичко има. И животът наново почва. Следователно когато Любовта дойде в твоя двор, ябълки ще израснат, сливи ще израснат, круши ще израснат, жито ще израсне, и веселие ще имате. И мисъл ще имате. Когато Любовта си замине, всичко туй ще изсъхне и нищо няма да остане. Сега казвате: искат нас да ни убедят, да ни представят другия свят, оня свят. Милтън е писал за ада, но както Милтън е силен, когато пише за ада, така и този италиански поет Данте е силен, когато описва ада. Много хубаво описват, понеже те описват Земята. Защото Земята е адът. По-голям ад от Земята няма. Когато Господ създаде света, една малко ангелче четяло една книга; то ходело в първо отделение и в букваря му имало написано, че е създадена Земя, че била особена, че на нея живеели хора, че имало там хубав живот. Заинтересувало се то и започнало да се моли , на един голям ангел да го заведе на Земята, да види тия красиви същества - понеже Господ ги е създал, трябва да са красиви. Големият ангел го турил на крилата си, донесъл го на Земята. Малкото ангелче като погледнало хората, казало: „Аз ти казах на Земята да ме занесеш, а не в ада. Туй не е Земята! – Туй е Земята, а това са хората, от които ще излезе нещо хубаво един ден." Ангелчето казало: „Занеси ме в небето, че когато дойде хубавото, тогава ме доведи тук."

Ние говорим за един живот, който не познаваме, Казвате: непонятен е духовният живот. Обратното казвам: няма по-понятно от духовния живот. Непонятен е материалният живот. Туй, което потъмнява човешката мисъл, туй, което потъмнява човешките чувства, това са ония желания на материята, вътрешните работи, които имаме. Може един предмет да го турите тъй близо при очите, че нищо да не виждате. С една златна монета можене да затворите цялото поле на Човешкото зрение. Може да имате една мисъл в ума си, с която да затворите цялото съзнание. За пример,

мислите да станете богат човек, но най-първо, знаете ли какво неща е богатството? Искате да станете учен човек, но най-първо, знаете ли какво нещо е ученост? Искате да станете добър човек, но вие най-първо не знаете какво нещо е доброто. Доброто, това е една от най-великите науки. Но страшното в доброто е, че то е свързано със злото. Онзи, който се занимава с доброто и злото, той трябва да бъде гениален човек. И злото е велика наука в света. Едната наука носи смърт, другата наука носи живот. Казва Моисей, че Бог тури на изпитание Адам. И досега всичките богослови много хубави трактати пишат. От моето гледище казвам: много учени деца са те. Те пишат нещо, което абсолютно няма никаква основа в природата и туй никак не съществува. Това е толкоз вярно, колкото в една от американските колегии, един от знаменитите професори по зоология искали да го изпитат неговите студенти колко е учен. Взели и направили един нов бръмбар. Взели 50-60 вида разни бръмбари и от различните части съединили и направили един нов вид бръмбар и всичките много сериозно казват: „Господин професоре, намерихме един нов екземпляр. Вие сте учен човек и ще бъдете ли добър да ни осветлите към кой вид спада?" Професорът погледал, погледал бръмбара и казал: „Хъмбък, Това е ваша измислица, такъв бръмбар не съществува. Това е ваша измислица, вие сте го устроили." И те казват: „Учен човек е, позна, че е хъмбък". Сега и вие четете някоя скърпена теория, някой човек оттук взел, оттам взел, този философ казал това, онзи философ казал онова, еди кой си автор казал, друг автор еди какво си казал. И скърпи една нова теория. И казва: „Това е нова теория за спасението на хората." Томове има написани, все спасяват хората. Като се върнал един учен българин от странство, започнал да разправя как може да стане по-хубава баницата, която майка му разточвала. Бащата казва: „Хубаво, синко, ха сега по твоя начин да направиш ти баницата. Вдигнете тавата. Кажи как става баницата." Обяснява много хубаво, но баница няма. Мазната баница не става по този начин. Може учените баници тъй да стават, но те живот не носят.

Та казвам: всяка теория е упражнение, гимнастика на ума. Една хубава теория трябва да има свое приложение. Щом прекъснеш приложението на процеса, всички онези процеси, всички онези знания, с които процесът се скъсява, те не носят истината. Донякъде може да я носят, но във всяко едно знание трябва да има един завършен процес. Сега, за пример, вие може да кажете, че вярвате в Христа. Вярвам, не се съмнявам, че вярвате. Но в какво седи вашата вяра в Христа? Вие казвате: ние вярваме в Него. Добре, какво се ползвате, ако вярвате? И какво се ползва Христос? Защото трябва и вие да се ползвате, и Той да се ползва. Аз ще ви направя едно възражение, което и вие може да ми поставите. Писмо от Христос имате ли? Казвате, че нямате. Сега наскоро - не, преди 10 години - пак не. А сега, преди 10 дни? - Не. За Новата година имате ли писмо? Вижда ви се чудно,

как е възможно да имате писмо от онзи свят. - Това е много казано! - Сега ще ви приведа един пример. Трябва да се разбират нещата в техния вътрешен смисъл. Иначе всякога можем да се заблудим. Това става в новите времена, в 19 век, когато се създаде интерес към окултните науки; един от европейските князе, няма да му казвам името, заинтересувал се и след това поискал да види своя Учител. Главното в окултната наука е: ученикът, който влиза в Школата, трябва да види своя Учител и той да му предаде своите уроци, защото без Учител може да четеш окултни книги колкото искаш, но те са безсмислени. Да четеш окултни книги, то е като да учиш музика, да разглеждаш нотите, без да има кой да ти каже как се пеят. Даже може да правиш опит да пееш, но когато дойде онзи видният музикант, той ща ти каже, изпее и изсвири всичко така, както е написано. И в окултната наука казват, че има два начина за съобщение с невидимия свят, с този окултен, таен свят - вътрешен и външен; външният за хората е подложен на съмнение, но ако се вслушате във вътрешния си глас, който е по-сигурен, няма да се излъжете. Правото е вложено във вътрешния глас.

И тъй, един ден този княз чува, че му казват: „Ще напуснеш палата си, ще се облечеш в прости дрехи, ще вземеш тоягата и ще отидеш при своя Учител." Казано-свършено. Веднага се облича, напуща двореца си, отива и сяда да проси. Минава един, минава друг, всички турят по нещо. Напълнила се паничката. Той като княз за пръв път има тази опитност. И чака да мине неговият Учител. Минава един човек, млад, на 33 години, и му казва:

– Какво си седнал да просиш, защо не отидеш да работиш?

Той си взема канчето и тръгва след този човек.

– Ти отиде да седнеш на пътя, да просиш, мислиш, че твоят Учител там ще дойде. Трябва да работиш, да се занимаваш с уроци.

– Каза ми нещо отвътре.

– Каза ти нещо вътре, но ти трябва да разбираш къде е тази улица, в училището трябва да идеш и там ще просиш знания. В училището ще идеш като ученик, а не да се курдисаш тук.

Този човек именно бил неговият Учител, но той още не го познава! Ученикът рекъл:

– Направих една погрешка. Какво да правя сега?

– Сега ще чакаш, докато втори път чуеш гласа.

– Дълго време ли ще бъде?

– Ще чакаш.

Когато ни се каже една истина, ние може да се обезсърчим. Обезсърчението нищо не значи. То е един акт материален. Ти се обезсърчаваш, мислиш, че нищо не можеш да постигнеш. Обаче в Божествения живот всичко е постижимо. Там, дето има живот, всичко е постижимо. Там, дето има живот, трябва да има време. Във времето, в безкрайността всичко може да се постигне. Човек трябва да разбере, че за сбъдването на всяко нещо си има определено време. Важно е да знаеш какво трябва да учиш в този момент. Този, който е направил света, не е направил някои неща тъй както учените хора. Има един свят, който от самата вечност съществува, той никога не е направян. Направен е нашият свят. И този, нашият свят е направен по образец на онзи, идейния свят.

Целта е животът, и то безсмъртният живот. Казвате: като умрем. Не е въпрос за умиране. На първия човек Бог му даде да учи закона на послушанието и търпението. Той учеше първо закона на послушанието, а после на търпението. Сега ние имаме два вида послушание, понеже двама души учители имаме. Бог казва: „Няма да ядете от това дърво на познанието на доброто и злото. Няма да ядете от това дърво дотогава, докато аз не ви позволя, аз да ви покажа как се яде от това дърво." Адам трябваше да слуша и да търпи едновременно, учеше послушанието и търпението. Но Раят беше едно велико училище, в което имаха право да влизат и ученици от противоположния лагер на тъмнината. И дойде един адепт от противоположната страна - от вън, от външните учени и каза: „Хубаво място е тук. Знаете ли каква сила се крие в това дърво?" Ева, ученичката на Адам, отговори: „Господ ни е забранил да ядем от него. – Но Господ ви опитва. Вие трябва да имате инициатива, да бъдете смели и решителни." И те послушаха него - наместо да послушат Господа, послушаха този адепт, ядоха от плода на забраненото дърво. (Сега се опитва едно послушание на българина.) И какви бяха последствията? Дойде смъртта. Следователно онзи адепт, който дойде в Рая, задигна живота на Адам. Открадна го и си замина, и остави смъртта в Рая. Като дойде Бог видя, че те са яли от този плод, разбра, че са се заразили вече. Както най-страшната от любовните болести е сифилисът - най-страшната проказа, която светът някога е виждал, тъй грехът е най-страшната болест, която съществува в света, която носи смърт и унищожава живота. Тъй седи истината. Ако тази болест влезе в човека, тя трябва да се изпъди навън. Когато Бог дойде, според законите на Школата Той облече нова дреха на

първите хора и ги изпъди извън Рая, за да не се зарази той с тази страшна болест.

Казвате: сгреши човекът. - Не изпъдиха човека заради това, че сгреши. Не за греха, за непослушанието го изпъдиха. Казва тогава Господ: „Идете при този черен адепт вън и живейте. Понеже вие повярвахте на него, при него идете. Всеки трябва да иде при своя учител." И 8 000 години те са при своя учител в света, който ги учеше, че ако ядат от това дърво, ще станат богове. В човешка форма ще станат като боговете. И каквото каза този учител, те го туриха на Земята. Той беше много учен човек. Сега някои стават царе, някои стават князе, мантия си слагат; някои стават владици, че освен мантия и корона имат на главата. Някоя мома като булка също слага венец на главата си. Но дойде ден, на булката одират кожата, на владиката одират кожата, на царя одират кожата. Не е останала кожа в света, която да не е одрана. Науката показва, че от 8 000 години насам няма някой, на който кожата да не е одрана. Занимаваш се със спасението, но ти одират кожата. Както и да е, ще дойдеш до първоначалното търпение, до търпението на Бога. Сега търпиш, но това е неволя. Търпиш - дерат ти кожата, ти викаш, ревеш, но искаш - не искаш търпиш. Аз наричам търпение това кожата ти да е на гърба ти. Мен не ме интересува какви са били някога хората, но какви са сега. Мен ме интересува сегашният живот какъв трябва да бъде. Изразът, отношението ни към тази реалност, към която се стремим, постиженията на нашия сегашен живот, това ме интересува. Нали малкото дете трябва да расте? От това гледище животът на младия е краткосрочен. В сегашната култура животът на младия е краткосрочен. Не се знае дали ще стане стар. Младите хора са изложени на много болести и затова трябва да ги пазим. Младият е изложен на болести, на грях, на доброто и злото, и рядко може да издържи. Колко можем да издържим?

Нямаме достатъчно време, това сами го знаете. Яденето само колко време ни поглъща! Колко време ни остава на ден да учим? Ние сме в Египет, при онзи фараон, който ни управлява. Закон няма. Постоянно трябва тухли да печем. Едва ни остава време да мислим. Даже религиозният човек е роб на яденето. Може да смиламе жито като воденичаря, но брашното го взима онзи, който е господар. Вие ходили ли сте да наблюдавате воденичаря? Той смила зърното, но брашното го взима онзи, който е донесъл житото. И колцина от нас, като ядат, знаят как да ядат? Сега учените хора казват: пресмятаме какви храни трябва да се ядат, за да е здрав човек. Това не е наука, аз правя едно малко възражение. Какъв трактат са чели тревопасните животни? Какъв трактат са чели месоядните животни? Какъв трактат са чели мухите, пчелите? Ние казваме, че ако не се учим, не може. Съгласен съм, но пчелата, която отива да събира нектар, по кой принцип

знае къде има мед? Казвате, че това е инстинкт. Това е залъгване. Не е инстинкт, никакъв инстинкт не е, както вие го разбирате. Мухата се е учила дълго време, за да разбере как да си намира храна. Пчелата работи 4-5 месеца и пак се връща в своя свят. Пчелите не са така глупави същества, както си мислите. Те са много умни същества, макар и в тази миниатюрна форма. Едно дете, като суче мляко от майка си, умно ли е? Като дойде на 10-15 годишна възраст, започва неговата интелигентност да се възстановява и да се развива един орган, чрез който човешкият дух работи. Защото ти може да съзнаваш нещо в себе си, може да си много музикален, ако нямаш орган, с който да изразиш във външния свят своята музикалност, тя какво ще те ползва? Може да си говорител, но ако нямаш език да изразиш своята реч, тогава мисълта ще остане затворена.

У нас трябва да има вътрешен импулс да изучаваме съвременната материя. Ние още не познаваме какво нещо е материя. Изучавали ли сте какво нещо е материята? Казвате: Субстанция. Какво нещо е субстанция? Или казвате: това е есенция, това са елементи. Какво нещо са елементите? Сега обясняват тези неща, но ние не сме дошли до края на обяснението им. Зад всеки елемент, какъвто и да е той, съществува една разумна сила. Зад водорода съществува една разумна сила. Водородът е израз на тази разумна сила, във всички отношения, съединения и разединения, които стават, той се подчинява на нея. Дето има закон, има разумност. Ние приемаме водорода за най-лекия елемент на Земята. Но има вещества, които са хиляди път по-леки от водорода. Да оставим това дали е така, защото може да дойдем до спор. Аз не искам вие да вярвате на всичко, но като започнете да изучавате степените на елементите, на частиците, ще дойдете до същото. Има такива вещества, които съществуват в света и които вие не можете да обясните. Как ще обясните човешката радост? Вие имате известни скърби в душата си, като че ли целият свят пред вас се разрушава. Но в един момент е така - някой наш приятел е казал нещо много малко. Много малка причина може да създаде цял преврат в човешката душа. На мен ми разправяше един господин във Варна: отчаял се един ден, не му се живее, иска да си замине за другия свят. Казва: не искам да видя никого. И вървял край брега. Влиза в една пещера и покрай него минава една малка мушица, започнала да ходи насам-натам. Веднага се изменя състоянието му и дохожда едно приятно състояние. Зарадвал се в себе си, че тази мушица го посрещнала. Зимно време било. Излязла и започнала да се върти около главата му - изменила цялото му състояние. И оттам насетне, откакто го посетила тази мушица, той започнал да мисли другояче. Слушах го и рекох на себе си: срамота е ти като човек да мислиш така. Тази мушица разбира живота по-добре. Като я видях, казва той, влезе в мен нещо, стана ми приятно, денят ми стана светъл. - Тази мушица е среда. Една Божествена енергия минава през тази малка мушица. Тя е

дошла като един скъпоценен камък. Запалила го като кибритена клечица и произвела цял преврат. Като мине Божествената енергия през мушицата, произвежда преврат в неговия мозък. И трябва да знаете, че мозъкът от скоро е създаден. Нашият мозък е създаден изключително за физическия свят, той е най-крайният предел и най-висшето в природата, но центърът на човешкия живот не е главата. Ако вземете човека и проточите ръцете и краката му, тогава ще търсите центъра. Дето е центърът, там е най-важното място на човека. Като ви говоря, някои от вас ще кажат: в пъпа е. Не е в пъпа, но близо до сърцето. Там е най-разумното място в човека. Когато ти чувстваш, че нещо ще ти се случи, когато ти е мъчно или радостно, всичко това става в този физически център. Тук, в сърцето се намира духовното тяло, с което човек живее. Каквото и да направиш за туй физическо тяло, което така крепиш, един ден все трябва да се простиш с него. То е временно. Ние така сме свързана с физическия си живот, че искаме през целия си живот да закрепим това тяло, без да обръщаме внимание на духовното. Ако беше красиво и съвършено, то щеше да реформира физическото тяло. Процесите на яденето щяха да стават по друг начин, процесите на дишането, на кръвообращението, на мисленето, на чувстването също. Чувствата не спадат към физическия свят.

Сега да обясним нещата. За да бъде здрав човек, той трябва да изучава природата. Понеже природата е постоянно дело на Бога. Вън от природата нищо друго не съществува. Съществува един свят, но между природата и този свят още не е образувана връзка, или казано другояче, в нас не е образувана връзка. Ако излезем извън живота на природата, ние не можем да влезем в този друг свят. Или ако влезем, той ще бъде непонятен за нас, ние няма да можем да си го изясним. Във физическия свят трябва да имаш очи, трябва да имаш уши, трябва да имаш обоняние, 5 сетива трябва да имаш, за да се ориентираш. Щом влезеш в другия свят, там трябва да имаш повече сетива. Другият свят коренно се различава от нашия. В онзи свят ти никога не можеш да видиш едно същество да си свива веждите. В оня свят ти не можеш да видиш едно същество да се прозява, да си наведе главата или да се намуси, да седи на стол, нито да спи по гърба си или по корем. В оня свят съществата се отличават коренно от нас. За тях е непонятно какво е това да направиш престъпление. За тях е непонятно как може един човек да се съблазни от пари, да вземе някой метал и да го тури в джоба си, и да мисли, че е щастлив. Те не могат да си представят да вземат 100 английски лири и да мислят, че това е осигуряваме на живота. За тях това е голяма заблуда. Златото за тях не е това, което е за нас. Те разполагат с истинско знание, което води към вечния живот, към законите на природата, към мисленето, към чувстването, към прилагането - това е техният живот. Златото те са го разложили и са го турили на работа. А ние

го туряме в касите да седи. Дойде някой, задигне парите. А след това цял живот разправяме, че са ни обрали, че са ни взели няколко милиона, че сме станали нещастни, сиромаси. Много хора се самоубиват след като ги оберат. Защо? Защото им взели парите. В оня свят ти пари на човека никога не можеш да откраднеш, златото не можеш да му вземеш. Първо, като тръгнеш за оня свят, парите си не можеш да вземеш, златото си не можеш да вземеш също. В оня свят каквото пожелаеш, ще го имаш. Българите имат едно поверие: те вярват, че има една вечер, на Богоявление, когато небето се отваря и човек каквото пожелае, му се дава. Един българин турил главата си през едно малко прозорче и искал от Господа: „Господи, да ми дадеш пари една крина, голяма като главата ми." Парите дошли, но и главата му станала като крина, че той не могъл да я извади от прегръдките на прозореца, отвън останала. Дошъл негов съсед и се чудел защо се е заклещил така, че главата му ни напред, ни назад може да се движи, и тялото също не може да излезе от прозореца. Трябвало да се събори цялата стена...

И ние сме горе-долу в това положение: главата е в оня свят, а тялото е в този свят. Нито в този свят можем да направим нещо, нито в оня свят можем да направим нещо.В този свят не можем да направим нещо, защото главата ни я няма. В онзи свят не можем да направим нещо, защото тялото ни го няма. Писанието казва: трябва да се събори стената, да се освободи главата на човека. Тази глава не трябва да бъде голяма като крина. Една толкова голяма глава не е реална. Клетките, които живеят в такъв мозък, са страшни аристократи. Те са като турските бейове, какво ли не искат - това да направят, онова да направят, туй да бъде, онуй да бъде. Всеки ден, всеки час все искат нещо. И като не можеш да ги задоволиш, те ще те уволнят. Или ще си заминат и ти ще останеш на празни ясли. Тогава не в своята глава ще вярваш, но в глава, която представя Истината и която е в единство със сърцето. Силата на човека седи в мозъка му, но животът му седи в сърцето. Трябва да се заемем да освободим нашия живот. Знанието нищо не може да ни ползва, ако ние не можем да придобием живота.

Казва Христос: „Аз за това дойдох, да им дам живот в изобилие", и да се научат хората как трябва да живеят. За това има специфични методи и начини, не само празни думи. Цялата природа отвън: всички растения, плодове - ябълките, крушите, сливите - всички скъпоценни камъни, после металите - всички елементи са тясно свързани с човека. Те крият в себе си известни сили, които човек трябва да знае как да използва. Сега учените хора използват силите на природата само за механически процеси, например електричеството е за осветление на градовете, за лекуване на известни болести; но някой път правят по-големи пакости, отколкото добро. Казвам: тепърва трябва да се проучва Природата. Ние казваме

„Природа". В Природата са внесени съкровищата на нашия живот и ние тези съкровища трябва да ги изследваме и да извадим онези сили, които са скрити в тях. Тогава ще дойдем във връзка с един свят, близък до Природата. Защото тази Природа, която се открива, това е едното й лице, това са отрицателните природни сили, които действат засега. Ние живеем в една Природа, която има смени, тъмнина и светлина, живот и смърт. Другото лице на Природата е, където животът е непрекъснат процес и един непрекъснат прогрес.

Да допуснем сега, че си болен. Не всеки лекар може да лекува болестите, защото онзи лекар, който ще лекува известна болест, той трябва да има вещество, положително вещество, което е антипод на болестта. Или, казано другояче, той трябва да съдържа такъв магнетизъм, който може да лекува твоята болест. Има лекари, които като дойдат в къщата ти, детето ти ще умре, нищо повече. Има лекари, като дойдат, детето ти ще оздравее и без да му дават лекарство. Лекар, който няма необходимия елемент на лекарството в себе си, той не е роден за лекар, той е един професионалист лекар, по-често уморява хората, отколкото да ги лекува. В средновековието един лекар лекувал хората с топла вода. Той пущал кръв на болните и им давал топла вода. И цял живот като ги лекувал така, всички ги уморявал. „Досега нито един човек не съм излекувал, но нима другите лекари ги изцеряват?" - казвал за свое утешение. Да допуснем, че вие имате едно просто главоболие., Според съвременните теории, то се дължи на натрупване на известни полуорганични вещества, на събирането на повече водород или повече кислород, или повече азот, или повече въглерод, или други елементи в слепите очи. Този водород, този кислород, или този азот, или въглерод стават среда за събиране на известни енергии, които в дадения случай не употребявате в работа. Усещате едно напрежение в главата, като че ли ще се пукне. Как трябва да се лекувате? Българите имат стари баби лечителки. Доведат някого, който го боли главата, бабата ще го вземе в стаята си, ще вземе едно кокошо яйце, прясно, блъсне го в челото на болния, след това измива челото и човекът оздравява. Бабата му казва: „Никому няма да казваш, баба, че яйцето е счупено." Аз ви давам рецепта. Когато се измъти кокошото яйце на челото, главата ще оздравее. Туй значи, в преносен смисъл, да счупиш кокошото яйце на главата си. Важното е, че тази баба знае да лекува. И тя трябва да счупи яйцето - ако ти го чупиш, няма да оздравееш. Не само това, но има и растения, които могат да лекуват. Една ябълка може да ти послужи като лекарство, една круша може да имаш като лекарство. Всички растения, които съществуват, може да ги употребиш като лекарство и като храна, но трябва да знаеш как и при какви условия. Най-първо трябва да знаеш закона на своята мисъл. Ако ти храниш една отрицателна мисъл, ако ти храниш каквато и да е омраза към когото и да е, ти не може да бъдеш излекуван. Помни това!

Понеже отрицателните мисли са лоши проводници на силите на живота. Следователно ти, за своето благо, за благото на своето тяло, за благото на своята душа, за благото на своя ум, за благото на своето сърце - ти трябва да отпъдиш всяка една лоша мисъл, която е лош проводник. Какво те ползва?

Ти седиш и казваш: има един, когото не обичам. Ти не обичаш този човек и това е причина за всичките ти нещастия. Откакто си го намразил, болестите те сполетяха. Казваш: не мога да го обичам. Не е въпросът да го обичаш, тури го малко настрана. Кажи: този човек не ми е направил никакво зло, той не ми е направил и никакво добро. Тури го настрана. Замести го с някого, когото обичаш, за да стане проводник. Трябва да обикнеш някого, за да се излекуваш. Ти може да обичаш баща си и майка си, в къщи те са основа за теб. Но, за да бъдеш излекуван, ти трябва да обичаш трето лице, отвън, човек, когото никога не си обичал. Може да направиш опит; може баща си, брат си да обичаш, той е основа, но трябва един друг човек, нов елемент, който ще послужи като проводник, за да се излекуваш. Когато Христос казва да се обичаме един друг, Той иска да каже: за да бъдем здрави, за да бъде нашата мисъл трезва, за да може да се разбираме, непременно трябва да имаме любов един към друг. Не само да се обичаме; ако любовта няма никакво приложение, какво ни ползва тази любов? Да храним Добри чувства. Добрите чувства са проводници на ония сили, които носят Божествения живот. Така има смисъл. Ще кажеш: заради моя прогрес трябва да изхвърля лошите чувства. Същият закон е: този човек, когото мразиш, той става причина ти да бъдеш сиромах; не ти върви - трябва да обичаш някого отвън, за да станеш богат. И за да бъдеш учен, пак трябва да има някого да обичаш. Онзи учен професор има някого, когото той обича. Всички постижения в света седят в този велик закон: да обичаш някого. Има два вида обич. Един германски професор се влюбва в своя студентка, но изгубва своята професорска катедра, завлича го студентката. Друг германски професор се влюбва в една много бедна студентка, но тя го повдига. Едната е черен маг, а другата - светъл. Едната да знаеш, че ще те смъкне - то е омразата. Като мразиш, и в омразата има любов. Защото онзи, който те мрази, другиго обича. Всякога омразата има противоположни на себе си. Ти не можеш да мразиш някого, докато не обичаш другиго. В сегашния живот например онзи мъж, който намрази жена си, защо я намразва? Защото обича друга. Той не може едновременно да обича силно и двете. Той като не познава закона, жената трябва да го познава: тя трябва да обича онази; която мъжът ѝ обича, нищо повече. Тази е тайната на живота. Казвате: ама как така? Аз ще го науча, как той смее! - За нейно благо трябва да я обича, да влезе живот в нея, иначе нищо няма да добие. В нас има противоположности, които съществуват. Самият мъж не може да разреши въпроса. Вижда

противоречието: той е обикнал тази жена, но се мъчи човекът, защото казва: какво ще каже жена ми сега? Жената не е авторитет. Защото, има ли право мъжът да обича всяка жена? Има право. Има ли право жената да обича всеки мъж? Има право, но всеки мъж да го обича във времето, което е определено за него. Има право: Кой е дал тази наука, че жената няма право да обича друг мъж? Съвсем друго е да обичаш друг мъж. Специфично ще го обичаш. Всеки мъж ще обичаш по особен начин.

Сега се изисква да мислите трезво. Вие мислите като децата. Като се говори за чаша, казвате: може ли човек без винцето? Може, защо не. Чашата не е направена за вино, за ракия. Чашата е направена за бистра вода, за най-хубавата бистра вода. Следователно в човешкото сърце, което е чашата на живота, трябва да се вмести Любовта - живот възвишен и благодатен. Сърцето работи с Любов, с безлюбието спира.

В новото разбиране казвате: аз съм християнин. Тогава как ще обясните този факт, дето Христос казва: „Едва ли ще се, намери човек да умре за своя си приятел." Апостол Павел казва: „Христос умря за нас." Кой застави Христа да умре за другите? Имаше една дълбока вътрешна причина, която го застави. Ако Христос не беше се подчинил на този велик закон, Той щеше да влезе в рамките на смъртта. Именно в този смисъл Христос дойде в света, за да покаже онзи истински път, че животът е в Любовта, не в омразата. Животът е в послушанието, а не в непослушанието. И ние трябва да се върнем към послушанието, към Бога. Послушание е потребно. Сега, каквото и да ви кажа, вие може да подложите моята беседа на критика. Хубаво. Аз ви похвалявам. Но питам ви: по-учени ли сте от мен? Не сте. Въпросът не е да спорим. Ако аз споря, то ще бъде за да покажа знанието си. Въпросът е, че онова знание, което мога да внеса във вас, може да се провери; Може да се провери, че думите ми са истинни. Това е знанието да използвате живота, туй благо, което Бог ви е дал първоначално. Това е наука - ако вие разрешите туй противоречие, което опитвате от хиляди години с онзи маг, който е казал, че може да бъдем като Бога. Ние казваме: ние сме като Бога, но виждаме, че не сме като Бога.

Правата мисъл седи в това: аз наричам силен човека, който може да смени в даден случай едно свое лошо състояние. Например дойде някой и ти казва: „Слушай, ти си цяло говедо." Аз правя превод на тази мисъл, това значи: никога не бъди в противоречие с любовта и с Бога. Не бъди в противоречие с живота. Това значи не бъде говедо. Ако аз взема в буквален смисъл думата и мисля, че съм говедо, това най-първо не е вярно! Аз съм говедо, ако се скарам с този човек. Но аз го поглеждам и казвам кротко: приятелю, крайно ти благодаря за хубавите думи. Ще ги помня. Вземам, записвам думите и турям своя превод. Аз правя превод, те са магически

думи. „Не бъди животно". Това е най-обикновеният ватански език. Вол, говедо, кон, магаре - ще намерите превод на тия думи: да не бъде човек в противоречие с любовта, с Бога и да изпълни Божия закон. Ще бъдеш човек. Това ти е казал: не бъди говедо! Белият цвят на вола и рогата какво показват? Волът е вол, защото е в противоречие с невидимия свят. Той е турил бяла козина, понеже изгубил своята чистота. Следователно волът само чистотата може да го спаси. Ако всеки вол би разбрал, че той е в противоречие с разумния свят, че нему му трябва чистота, тогава той ще се спаси. Веднага рогата му ще паднат. Че по-нечисти от животните има ли? Този вол ще те поздрави, ще го видиш, ще те срещне, ще се ръкува с теб и хич няма да знаеш, че това е вол. Любовта има едно свойство. Онзи, който те обича, да остане всякога невидим за другите хора, да не подозира никой, че той те обича. Ще ви приведа един окултен мит. В една царска дъщеря се влюбил един момък, и никой не могъл да го види. Щом дойдат други гости, той не си отива, но веднага се превръща в едно плодно дърво. Казват: отлични плодове. Откъснете си, наскоро е садено. А пък някой път се превърне в някой хубав кон, който язди, пита откъде е, наскоро дошъл, Щом заминат гостите, нейният възлюбен взема своята форма. Щом дойдат чужди хора, се обръща или на извор, или на ябълка, или на круша, или на кон.

Какви са сега нашите понятия за любовта? Вие като имате някой, който ви обича, ще се похвалите и още насред пътя ще ви го вземат. Има ли някой в сегашния живот, мъж или жена, на които да не е взет любимия човек? И въпреки това, онзи, който те обича, той никога не може да те разлюби. Онзи, когото ти обичаш, никой не може да те застави да го разлюбиш. Ако някой ме обича, нищо не е в състояние да го застави да ме разлюби. Ако аз обичам някого, нищо не може да ме застави да го разлюбя. Така седи този велик закон. Да мисля другояче значи да съм в крайно заблуждение. И тогава се раждат нещастията на човека. В Любовта има признак как може да обичаш. Вие питате: кой е признакът? По какво познавате, че някой ви обича? По какво познавате, че той докрай няма да ви измени? Ако не ви измени, може да разчитате. Може да ви измени по единствената причина, че вие се съмнявате. По същата причина ние отдалечаваме Бога от себе си, прекъсваме връзката и казваме: Господ не ме слуша. Господ ли не ни слуша или ние не Го слушаме, причината е вътре у нас. Какъв е смисълът? Религията е наука за сърцето, а науката е наука за ума. Как ще ги примириш науката и религията? Няма какво да се примиряват. Пък и няма какво да се делят. Значи, религията е наука за сърцето, и ако е на сърцето, тази религия ще бъде безсмъртна. Казваме, че като умрем, ще идем при Христа, Той ще ни даде живот, но след 20 години. Сега трябва да дойде животът! В този момент трябва да има живот. Казва Писанието: „Ако чуете гласа ми, ще имате живот." Любовта в сърцето е една малка

запалка. Ако ти посееш едно малко семенце или едно малко зърно в своя ум, или едно малко желание в своето сърце, не се отказвай от това желание. Един ден туй желание ще внесе у теб всичкото знание. Вие не трябва да бъдете свързани със сегашните си вярвания. Сегашните ваши вярвания турете за тор на туй новото знание. Казвате: къде ще отиде нашето знание? Къде отиде еврейството, когато дойде Христос? То стана тор. Сегашното християнство трябва да стане тор на Божественото учение, което иска да освободи хората от заблудите. Сега мъжете искат свобода, жените искат свобода, братята искат свобода, сестрите искат свобода, слугите, всички искат свобода. И право имат. Как ще им се падне тази свобода? Има едно разрешение. Щом направим един опит в себе си, да придобием свободата в себе си, ние и отвън ще знаем как да приложим закона. Тъй както те вървят, те ще си заминат, и разрешават въпросите на краткосрочния живот. Свободата всякога е краткосрочна. Ти се освобождаваш от затвора, утре дойде смъртта, хване те, задигне те, турят те в гроба, турят ти надгробен камък и казват: при Бога е отишъл. Не е лошо така да се мисли, но аз съм против заблужденията. Защо ще продължава една лъжа? Как е отишъл при Бога? Във времето на Иеремия много пророци имаше. Те бяха един вид като връзка между Бога и хората. „Тъй рече Бог." И за всички е естествено да приемат това, което пророкът казва. Иеремия е бил виден пророк, на почит, защото е казвал истината. Но и тогава имало безчет други лъжепророци, които всячески са се старали да пречат на истинските пророци.

Един ден глас отвътре му проговаря. Казват му: „Иди и кажи на тия лъжливи пророци, че каквото предскаже пророкът, ще се сбъдне. Вас не ви е пратил Господ, и каквото кажете вие, няма да се сбъдне." Казвам: и в сегашното време има доста пророци, пророкуват навсякъде; чули-недочули, разбрали-недоразбрали пророкуват. Но знание трябва, знание за живота, за действителния живот какъв е. Какво е отношението между душата и сегашното тяло, какво е отношението между човека и природата? Какво е отношението между мозъка и симпатичната нервна система? Какво е отношението на ръцете спрямо краката, какво е отношението между човека и Бога? Има отношение. Деформиране става на краката. Деформиране става на ръцете. Деформиране става на лицето. Деформиране става на очите. Деформиране става във вътрешните органи, в мозъка. Защо? Щом започнат зъбите да се наяждат, развалят се един от друг, и така всичките зъби изпадат, венците вече не ги държат. Защо? Има причини, преди всичко вътрешни. Между нашите чувства и нашите стремежи има отношение. Вълнува те една малка лоша мисъл. Това е зараза. Казваш: Господ да я премахне. Че тя е у теб. Ако в този лош човек не можеш да намериш една добра черта, която да обичаш, тогава де е твоето знание? Я вижте онзи учен човек се занимава с киселините, турил я

в едно шишенце, потребна му е тази киселина. В друго шишенце има основа, с киселините и с основата той работи. Един лош човек тури го в шишето, той е киселина. Може да работиш, имаш една основа. Ако нямаш основа, не може да образуваш никакво химическо съединение. Турците казват: светът да изгори, не искам да зная. Основа е той. В живота има някой лош човек, радвай се. Ако събереш основата и киселината заедно, ще извадиш сол, но да се образува сол, трябва да туриш някой метал. Значи, за да се произведе едно равновесие, ще трябва да имаш търпение в себе си. Ти си нетърпелив. Ще вземеш храна, която съдържа повече метали, ще вземеш малко храни, които съдържат киселини, ще ядеш и храни, които образуват основи. За да се образува едно съединение, например сол, ще станеш по-търпелив, ще правиш ред опити, докато стигнеш до тези храни, които ще са най-добри за теб. Ученият човек знае храните, които са полезни за него. Някой яде само сладкиши, но това е крайност; друг пък не яде сладко, и това е друга крайност. Три вида храни има: сладките храни правят човека по-мек, основа има повече. Киселите храни правят човека активен, но трябва да се образува между сладките и киселите храни сол, равновесие да има. Лютивите храни правят човека буен, решителен, смел, енергичен, гневлив. Важно е да мине храната в твоята мисъл и чувства. Ако ти след като ядеш не усещаш, че енергиите на влязлата храна не са изменили твоята мисъл, не са изменили твоите чувства, ти още нямаш основа, мязаш на воденицата, която мели брашно. Брашното се взема, а дерменджията ще вземе паспала. Защо някои дерменджии имат воденица? Защото са тщеславни. Какво ще изкара воденичарят като цял ден мели?

Вие може да имате каквато искате вяра, каквато искате религия; вие може да бъдете безбожници или вярующи. Безбожниците - на воденицата. Вземете вашата вяра и я оставете за вас, а вашето безверие оставете на воденицата. Но наука има и за безверните, и за вярующите. Безверниците и вярующите еднакво дишат въздуха. В едно отношение са безверници, но в друго отношение са като мен. И ти приемаш въздуха като мен. Светлината не приемаме със задната част на главата си, а с очите си. Хляба го приемаме през устата. Казваш: „Аз имам особено верую." Ти ядеш по същия начин, както аз ям. Ти дишаш по същия начин, както аз дишам. Има значи едно верую, което е общо. Ако приемеш въздуха за основа, ти приемаш неговите елементи. Ако знаеш само как да приемаш въздуха и какво да изговаряш, когато дишаш, ще се ползваш много повече от това дишане. Когато Христос дойде при слепия, взе кал, плюна, намаза му очите и му каза: „Иди сега и се умий." Той отиде, изми се и прогледа. Казвам: това беше Христос, разполагаше с наука, със знание, със сили. Слепият пожела и повярва, че може да му се отворят очите, И му се отвориха очите. Ако ти имаш знания като Христа и срещнеш някой сляп,

който те е очаквал, може да плюнеш, да намажеш очите му и той като се умие да прогледа. Ти ще кажеш: „Аз не съм Христос." Щом като не си Христос, да ти кажа какво ще бъде с теб. Ти ще бъдеш един роб, ти ще бъдеш един човек нещастен, ти ще бъдещ един човек само на условията. „Добре. Ама аз искам да бъда като Христа." Ти искаш да бъдеш като Христа, да имаш корона, патерица, скиптър. Знанието на Христа трябва да имаш! И да имаш в себе си онази самоувереност, като онази баба: в къщи ще вземеш, ще блъснеш яйцето в челото на болния и като излезе отвън, този да каже: „Оздравя главата ми, не ме боли вече." Имаш лишеи по гърба; мажеш ги с катран, не върви. Има хора, които само като духнат на лишея отгоре, и оздравява, лишеят го няма, търсиш го - няма го. Плюнат - и след два дни го търсиш, лишеят го няма. И знаете ли какво нещо е плюнката? Вие сутрин като станете, ако няколко пъти плюете върху някоя котка, след два дни тя ще умре. Защо постоянно плюем ние? Защото трябва да чистим мислите и чувствата си. Чисти чувства се изискват всякога от нас. Всеки един от нас да знае какво нещо е омразата. Срещнете някого и не може да го погледнете. Представете си, че вие се влюбите в някоя мома от високо произхождение, някоя княгиня. Тя казва: „Слушай, ще си отидеш. Ако ми донесеш една боа жива, само тогава ще имаш моята ръка." Ти какво ще правиш сега? Сърцето ти гори от девет места, а тази мома иска една боа, да я хванеш за врата, че да й я занесеш. Ако можеш да овладееш тази змия, ще покажеш, че имаш любов. Ако не можеш да я занесеш, всичко друго е напразно. Изпитание е това. Тя казва: „Ако ти не можеш да ме познаеш като царска дъщеря, ако ти не можеш да ме познаеш като онази боа, ти не можеш да ме вземеш." Какво значи това? Питам аз: как ще бъде във вас, две противоположности да имате? Как е възможно да мразиш баща си? Ти казваш: как е възможно тази мома да бъде боа? Как е възможно да мразиш баща си, че не е ли същото нещо? Ето противоречието: в омразата и любовта към баща си ще разбереш две неща. Ще разбереш, че баща ти има две естества. Ще разбереш от две места баща си. Едното естество ще хванеш като тази боа, близо до главата, да познае, че си силен. Другото естество ще оставиш свободно. Ти ще хванеш нещата за врата, когато са лоши, а ще ги оставиш свободни, когато са добри. Тогава: ако нещата са лоши, за врата ги дръжте. Имам ли право? Ако са добри, оставете ги свободни. Разговаряйте с тях като със свободни. Вие искате сега да галите змията отгоре по главата. Това не е наука. Змията не се глади отгоре. Змията има известна интелигентност, трябва да знаете да й говорите. Разговаряли ли сте вие със змиите?

В света има един велик закон: това, от което човек го е страх най-много, винаги идва до главата му. Туй, от което не го е страх, и то идва до главата му. Искате любов - тя дойде; вие се плашите, че ще изгубите любовта - то ще бъде. Страхувате се, че ще живеете дълго - идва животът. Страхувате се,

че ще изгубите живота - и умирате. Страхувате се, че ще сгрешите - и сгрешавате. Вярвате, че ще се покаете - и се покайвате. Вярвате, че ще станете учен човек - и ставате. Каквото мислите, това ще бъде. Във всеки даден случай човек трябва да уравновеси своите мисли, да е господар, да е приятел на доброто и господар на злото. Сега съвременните хора искат да бъдат господари на злото и приятели на доброто. Това е философия. Религията е наука за любовта. Науката е наука за Божествената мъдрост, за Божията сила, с която човек трябва да започне. Досега ние сме били затворени в затвор. Тепърва трябва да живеем, да се създадат нови тела, нови глави, нови способности, нови дарби да развием и тези палещи въпроси ще ги разрешим. Всеки един от нас трябва да вземе участие в разрешението на тези въпроси. Като разреша нещо в себе си, аз съм внесъл нещо в света. Не само това, но аз съм вече сътрудник на онзи, великия свят, с онези същества, които работят за преобразуването на този свят. Сега имаме механическо разбиране за това преобразуване. Трябвало да дойдат да ни освободят. Питам: русите ни освободиха - освободиха ли ни наистина? Освободиха ни от турците. Няколко града със свобода имаме. Но онази свобода, която българите искат, имат ли я? Нямат я. Други освободители трябва да дойдат. Пак трябва да ни освободят. Че тепърва пак трябва да ни освободят...

Седем пъти трябва да бъде освободен човек! Трябва да бъде освободен от тялото, трябва да бъде освободен от сърцето, трябва да бъде освободен от ума, трябва да бъде освободен от чувствата, трябва да бъде освободен от душата, трябва да бъде освободен най-после от духа. Знаете ли какво нещо е дух? Да бъде освободен човек от духа, това е негативната страна на свободата. Сега иде положителната ѝ страна, именно: свободата трябва да бъде на духа и на душата на човека, на ума и на сърцето. Това е цяла наука. Тогава човек, който има тези познания, ако може да употреби чувствата както трябва; най-после ще бъде свободен и ще може да има живот какъвто той иска. Ще бъде господар не на другите, но господар на себе си, ще бъде приятел на всички около себе си. Онези около него, които са лоши и онези, които са добри, всички ще му бъдат приятели. Всички трябва да се стремите да бъдете господари на вашите лоши мисли и приятели на вашите добри мисли. Всички трябва да се стремите да бъдете господари на вашите лоши желания и приятели на вашите добри чувства. Сега вие ще кажете: най-важното не казахте. Прави сте. Най-важното оставих за себе си. Защото аз съм от онези готвачи, които след като сготвят, първо сами опитват яденето. Аз не готвя, без да вкусвам, не само това, но отделям най-хубавото за себе си. Да ви говоря истината. От тази тенджера отделям най-хубавото за себе си и на другите ще дам от нея. Някой ще каже, че най-първо ще ви даде на вас и после на себе си. Той ви залъгва. Аз ако не зная как да сипвам на себе си, няма да зная как да сипя и на своите

ближни. Най-първо аз правя опит със себе си. Ако за мен излезе право туй учение, което проповядвам, непременно ще бъде право и за всички. Аз каквото ям, зная дали е сготвено хубаво или не. Ако не е сготвено добре, втори път вземам предвид какво трябва да се прибави: ако туря пипер, турям му с мярка, колкото му трябва; ако му туря сол, ще му туря толкова, колкото му трябва; може да му туря и краве масло.

Един свещеник препоръчал на един човек да яде дървено масло. Но той имал свинска мас, а бил беден. Взел едно дърво, пробил една дупка в него от половин сантиметър и започнал да прекарва свинската мас през дървената дупка и да пие от нея като дървено масло. Пита го свещеникът: „Хубаво ли е дървеното масло? – Много е хубаво. Прекарах го през дупка." Умен човек! Той мисли, че като прекара свинската мас през дървената дупка, тя ще придобие качеството на дървото.

Ние, ако отказваме да ядем месо, имаме предвид известно научно основание. Ако десет години ядеш свинско месо, в тези десет години можеш да се опорочиш. Един български свещеник ми разправяше; „Всичко сполучвам да преодолея в себе си, но по Коледа от свинско месо не мога да се откажа. Всяка година този дявол все ме изкушава. Като дойде Коледа, все ще си кусна малко. Не го обичам, но все ще си хапна малко, и после боледувам. Всякога, когато съм ял, боледувам цяла седмица. След туй казвам: идната година няма да ям. Дойде идната година и пак ям. Не е било нито един път след като съм ял, цяла седмица да не боледувам. Като дойде Коледа ям и после ме стивосват." Аз го похвалявам, че е ял, иначе, ако не беше ял, нямаше да ви дам този пример. Казвам ви го, за да обясня един принцип.

Вие очаквате да дойде Христос, да се изправи пред вас, да Го видите. Като дойде Христос, вие ще Го подложите на голям изпит. Ако дойде днес Христос, на колко места ще го спрат да му искат лична карта? Ако дойде в България ще му искат лична карта, ако дойде във Франция, и там ще му искат лична карта. Ако нямаш паспорт, ще те считат нелегален.

Това е наука: „От смърт в живот." На всинца ни предстои една важна задача: туй знание, което имаме, от него да се домогнем до онова знание, с което можем да съградим своето бъдеще. Не само болният търси здраве. Невежият търси знанието. Човекът на безлюбието търси любовта. Вие търсите винаги противоположното в света. Аз бих дал на всинца ви церове. Но ако ги търсите буквално, ще имате обратни резултати. Ако ви кажа: раздай половината от имането си, за да бъдеш здрав, ще почнете да гледате отгоре надолу и ще кажете: „Как е възможно да любиш всички?" Това значи да считате, че в живота съществува едно единство между всички

хора. Ако не схващате така, не може да любите всички хора; то е немислимо, съзнанието не може да го обхване. За да обичате едно същество, трябва да го обхванете с вашето съзнание. Ако не можете да го обхванете, не можете да го обичате. Щом едно същество ви обхване със своето съзнание, вие се ограничавате; като ви хване някъде, не ви пуща. То казва: „Тук при мен ще седиш!" Има си книга, пише къде си ходил, къде си се явил. Щом не те обича, не те ограничава, ти си свободен да ходиш, където искаш. Щом те обикне или щом го обикнеш, пак същата история. Как ще се справите сега с тази история? И омразата е потребна. Омразата е киселина, и тя е потребна. Представете си, те чуй същество, което люби, не сте вие. Вие сте зрител: наблюдавате онзи, който мрази и онзи, който люби. Или сте ученик. Тия две същества, които любят и мразят, те са вътре във вашия дом; вие не се месете в работата. Ако така не разрешите въпроса, никога няма да дойдете до истината. Щом мислите, че вие любите и че вие мразите, се заблуждавате. Трябва най-първо да се освободите от онова същество, което люби. Усещате любовта, тя действа. Дойде омразата, и нея усещате. Трябва да се научите да се освобождавате от тях, да не се вплитате в техните мрежи.

Сега ви пожелавам на вас от смъртта да минете към живота, от омразата към любовта, от глупостта към знанието, от робството към свободата. Това е смисълът. Само по този начин за в бъдеще вие ще си създадете нов живот. Защото ще срещате какви ли не работи отсега нататък. Знаете ли какви планини има да преминете? Знаете ли какви глетчери има да минете, през какви бурни и големи морета има да минете? Ще минете през центъра на Земята, през. всичките огньове, през какви страшни работи ще минете! Някой път ще желаете да ви се затворят очите и да минете. Трябва да имате живот и ще вярвате, че животът никой не може да го разруши; и тогава ще бъдете герои. Вие мислите, че сега ще ви вземат с някоя колесница оттук и направо на небето ще идете без никакво страдание. Аз бих казал, че може да бъде така, но отсега нататък вие трябва да имате любовта, понеже ще държите най-мъчния изпит. Туй е закон. Колкото човек става по-учен, по-мъчни задачи му поставят. Някои от вас сте остарели и казвате: остаряхме. Пипате си главите, брадите, казвате: остаряхме, побеляхме, бръчки имаме. Хубаво е, че имате бръчки. Хубаво е, че имате бради, да не сте за съблазън. Едно време бяхте красиви, но все палехте чергите на момците. Сега погрозняхте, никой момък не се пържи за вас. Едно време бяхте богати, съблазнявахте хората, а сега осиромашахте и никого не съблазнявате. Радвайте се! Аз така гледам на живота. Във всички условия, в каквито и да се намирате, то е само за един малък момент. Сиромашията е един малък момент. Богатството е един малък момент. Благодарете на Бога! Схващайте думата „Бог" правилно. Аз употребявам думата „Бог" в съвсем друг смисъл. Аз говоря за един Господ,

за Когото никога не сте слушали. Вие никога не сте слушали за този Господ. Каквото имате, всичко Нему дължите. Вие за Него де сте мислили и никъде Го няма в света.

Аз говоря за този Господ, Когото всякога ще намерите навсякъде. И мъртви, и живи, и ангели, и човеци, и растения, и животни - всички в света черпят сила от Него. Единственото същество, което ни подтиква към възвишеното в света, това е Господ. Няма какво да спорим за Него. Еднакво дишаме въздух. Еднакво възприемаме светлината, еднакво сме свободни, еднакво сме богати в Него. Той ни е турил на разни работи. Едного турил касиер на парите и той се заблудил, че е богат. На някого дал голямо тяло и той мисли, че е силен. А после Той му показва, че не е нито силен, нито слаб. Та Божественият живот - това е смисълът на сегашния живот. Ако го постигнете, тогава всички наболели въпроси, които имате, каквито и да са те, ще се разрешат. Ако главният въпрос се разреши, всички други въпроси - икономически, социални и прочее - ще се разрешат. Следователно трябва да започнете с най-мъчния въпрос. Германците в миналата война атакуваха Вердюн, но не сполучиха, понеже те нямаха за цел да превземат Вердюн, но имаха за цел големите богатства, складирани за Франция. Това е лакомия. Ако искаха Вердюн да вземат, щяха да го вземат. И ние имаме да превземаме „Вердюн", но имаме нещо користолюбиво, затова няма да го вземем. Ако германците не искаха богатствата на Франция, те щяха да сполучат. И после като се свърши войната, какво стана? Ако у вас влезе каквото и да е користолюбие, вие ще претърпите крах. Това значи: когато човек атакува една силна крепост, той трябва само да стане господар на крепостта, господар да стане на положението.

Това е за Новата година. Да посрещнете вашата майка, която иде. Аз казвам: майката на Любовта като ви погледне, да ви намери малко благонадеждни. Тя ще ви даде ново учение. Може да ви завари такива, каквито сте сега. Ще кажете като апостол Павел: „Дано като дойде, да не разплаче мнозина от вас." Тя не обича да плачете.

На всинца ви пожелавам нов живот. Не четете на брадите колко косми има. После, никога не туряйте в ума си, че сте стари. Никога не мислете, че сте грешни. Никога не мислете, че сте бедни. Че сте бедни, туй не е право. То е лъжа. Никой не е беден. Да мислим, че сме бедни, не е така! Всеки един човек има в себе си възможност да стане повече отколкото той е мислил.

Спретнете се през тази година да имате един глас. Спретнете са да учите. Късно ще лягате, рано ще ставате, ще учите. Няма да заповядвате никому.

По-малко ще ядете, повече ще работите. През тази година това се изисква. Ако така работите, през тази година ще се подмладите с 5 години. Идущата година с още 5 – 10. Идущата още с 5 – 15. За десет години по 5 години като се подмладявате, с 50 години ще се подмладите, а пък за сто години по 5 - с 500 години ще се подмладите. Ако с 500 години можете да се подмладите, то е вече „От смърт в живот".

Отче наш

14. неделна беседа, държана от Учителя
на 3 януари 1932 г.,
София, Изгрев.

1932_01_06 Граници в живота
Издание 1944г., София
КНИГА: Събуждане, ООК Год.XI, Том 1

ГРАНИЦИ В ЖИВОТА

Размишление.

Човек е обезсмислил живота си по единствената причина, че иска да постигне несъществени неща. Например, малкото дете иска да израсне, да стане голямо, като баща си. Какво ще прави след това? По-горе не може да върви. Някой иска да стане учен, но и учението има граници. Като дойдеш до известен предел, по-нататък спираш. Какво искаш след това? Ако искаш богатство и то има граници. Каквото пожелаеш, всичко има граници. Това е материалното, външното схващане на нещата. Казват: Човек се ражда и умира. Така разсъждават материалистите. Представете си такъв живот, където човек нито се ражда, нито умира; или ражда се, а не умира; или, умира, без да се ражда. Съществува ли такъв живот? Смъртта е сянка. Дървото ли прави сянката, или сянката прави дървото? Дървото прави сянката. Следователно, реалността произвежда сянката. Често хората се занимават със сенките на живота.

Къде е богатството: в сянката, или в реалността? Богатството е в реалността; то е заровено в човека. Затова човек трябва да изучава неизчерпаемото богатство в себе си, за което той сам няма ясна представа. Понякога той поглежда тялото си и мисли за него, без да подозира, какво богатство е вложено в него. Той не знае, как е устроен неговият организъм. По три пъти на ден туря храна в стомаха си, без да знае, какво нещо е стомах. Едно нещо иска той: лицето му да бъде червено, свежо, бодро. Че това зависи от доброто състояние на дихателната и кръвоносната системи, не го интересува. Той няма понятие за тези системи. Той иска да бъде учен човек, без да разбира апарата, с който си служи. Който има радио, може да манипулира с неговите ключове, върти го на една и на друга страна, хваща различни станции - на къси и дълги вълни. Дойде ли до своя апарат - мозъка, нищо не знае.

Казват: Господ ще нареди всички работи. Ние сме против този възглед - стар възглед е той. Ако това се отнася до Господа, Който е в нас, вярно е, че Той ще нареди всичко, но ние трябва да Го слушаме. Що се отнася до Господа вън от нас, Той е наредил света толкова добре, че на нас остава само да го изучаваме. Господ, като направил света, оттеглил се е. Той се радва на света, както го е направил; радва се и на хората, наблюдава всеки човек, как живее, как използва богатството, което му е дал.

Животът, в своите прояви, е трояк: физически, който се изразява в движение, хранене и дишане; духовен - в чувствуване, мислене и воля; най-после идва Божествения живот - в любов, мъдрост, истина, или живот, светлина и свобода. Различавайте Божественото от човешкото. Това, което не умира, е любовта. Значи, любовта в човека никога не умира. Това, което не умира, но се променя, е човешката мисъл, човешките чувства и човешките постъпки. Волята не престава, но се мени. Не можеш да се радваш на нормален физически живот, ако не знаеш, как да дишаш, ако не знаеш, как да ядеш и ако не знаеш, как да се движиш. Можеш да дишаш добре, но ако не се движиш, ще умреш. Искаш да бъдеш красив, строен, но това зависи от дишането. Човек трябва да знае, как да диша, да има ритъм в дишането. Казвате, че в музиката трябва да има такт, отмереност, ритъм. Който свири, трябва да има ритъм. И в мислите, и в чувствата се иска ритъм. Сменя ли се бързо една мисъл с друга, едно чувство с друго, човек е лишен от ритъм, поради което е недоволен от всичко. За него се казва, че мисли бързо. В какво се заключава бързината на мисълта? Какво придобива касиерът на една банка, който само прехвърля парите през ръцете си и ги брои? Бързо брои, бързо смята, но забогатял ли е той? Брои 200 хиляди, 300 хиляди, милион, два милиона, но нищо не придобива.

Ако и вие постоянно бъркате във вашата каса и вадите ту една, ту друга мисъл, ту едно или друго чувство, нищо не придобивате. Само пишете двеста, триста хиляди, милион, но не сте доволни. Най-после казвате: Не си струва човек да живее. Казваш, че не искаш да живееш, но разбираш ли значението на тези думи? Не искаш да живееш, това значи: този живот, който сега живееш, не го искаш повече. Много естествено! Ходиш по кръчмите, ядеш, пиеш; този кръчмар те бие, онзи те бие и най-после казваш: Дотегна ми този живот, не искам повече да живея, станах за посмешище. Какво е положението на затворника? Погледне към тавана на своята килия - небе няма. Погледне към изток, никакво слънце не вижда; погледне към запад - също, никакво слънце не вижда. Потърси с поглед някой от своите близки - баща, майка, брат, сестра - никого не вижда. Само стъпките на стражаря чува отвън - стои с пушка и го пази. Ако вашето небе е помрачено, слънцето ви не изгрява и не залязва и не можете да се ориентирате, къде сте тогава? Казвам: в затвор сте. Това са състояния, през които често минавате. Тежки състояния са, но трябва да ги разбирате. Те са инжекции в малка доза, за да усилят вашата дейност. Всяка мъчнотия е пясък под колелото на вашия живот, което се е спряло някъде и не върви. Бог туря пясък на пътя ви, да подеме колелото и да продължи пътя си. Лошата мисъл е остен. Ти си се спрял някъде в пътя си, стоиш, потриваш се, не тръгваш. Опасно е да спираш на железопътна линия, където треновете минават един след друг; опасно е да спираш на път, където минават множество коли.

Станете всички! Питате: Защо трябва да станем? - Да направим едно упражнение за дишане, според ритъма на сърцето. Ще броите мислено до шест, според пулса на сърцето и ще поемете въздух. След това ще броите до три и ще задържате въздуха в дробовете си. После ще издишате въздуха, като броите пак до шест. Значи, шест вдишки, шест издишки и при задържане на въздуха - всичко 15. Числото 15 означава разклащане на дявола. Не да изхвърлиш дявола, но да разклатиш основите, на които се препи. Когато поемете въздуха и броите до шест, лявата ръка излиза напред и малко нагоре, под ъгъл 45о, а дясната ръка отива назад. Като броите до три и задържате въздуха, свивате пръстите на ръцете, без да ги движите. Като броите до шест и издишате, изнасяте ръцете отстрани на тялото, с отпуснати пръсти. При второто поемане на въздух, става смяна на ръцете: дясната ръка излиза напред и малко нагоре, а лявата - назад. Като броите, тялото не трябва да се движи, само ръцете се движат. Свиването на пръстите, при задържане на въздуха, показва, че си взел нещо, задържаш го в себе си, за да го използваш. При издишане отваряш ръцете си настрана - даваш това, което си получил. (Упражнението се прави три пъти).

Когато лявата ръка се изнася напред и поемаме въздух, дишаме за сърцето; когато дясната ръка излиза напред, дишаме за ума. Така ръцете се сменят. Това упражнение за дишане е свързано с естествени, нормални движения. Като правите упражнението, няма да мислите за нищо, освен за дишането. Ще мислите само за богатството, което приемате от въздуха. Въздухът е склад на Божествени енергии. Животът е складирал там своите енергии. Въздухът е най-големият склад в който животът е складирал енергиите си. Ако не дишаш правилно и храносмилането ти не става правилно; ако храносмилането не е правилно, и кръвообращението не е правилно; ако кръвообращението не е правилно, и мисълта не е правилна; ако мисълта не е правилна, и чувството не е правилно. След такива процеси, човек казва: Ще се мре вече. Да, ще се мре, но за анормалния живот. Ще умреш за анормалния живот, т.е. ще излезеш от него. Правете упражнението за дишането по пет пъти с лявата ръка и пет пъти с дясната ръка. Ако страдате от ревматизъм, това упражнение ще го изпъди навън; ако имате сърцебиене и него ще изпъди навън; ако имате главоболие и с него ще се справите. Това няма да стане изведнъж, но постепенно. Всеки ще брои според пулса на своето сърце. Проверете пулса, ритъма на своето сърце. Това е космически ритъм. Ако ритъмът на сърцето не е правилен, може да го регулирате с правата мисъл. Мислете правилно, за да регулирате неправилния ритъм на сърцето.

Помнете: В едно отношение Бог прилича на нас, а в друго отношение не

прилича. Когато сме милостиви, Бог е като нас, и ние сме като Него. Когато не сме милостиви, Бог не е като нас и ние не сме като Него. Когато мислим право, Бог е като нас; когато не мислим право, Бог не е като нас. Отрицателното в нас не е Бог. Положителното в нас е Бог. Следователно, щом имаш хубави мисли, Бог е като тебе и ти си като Него. Измениш ли отношението си към Бога, ти влизаш в област на страдание. - Защо идват страданията? - Защото си се отдалечил от Бога. Наистина, като се отдалечиш от това, което обичаш, ти страдаш. Щом си далеч от светлината, ти изпитваш страдание; щом си далеч от въздуха, ти изпитваш страдание; щом си далеч от водата и от хляба, ти изпитваш страдание. - Защо идват страданията? - Защото си далеч от красотата на своите мисли, чувства и постъпки. Щом се приближиш до тази красота, страданията се прекратяват. Има страдания, които се дължат на факта, че си далеч от Бога. Някои страдания се дължат на факта, че си далеч от себе си. - Какво трябва да се прави, за да не страдам? - Да бъдеш близък с Бога, близък със своите ближни и близък със себе си. Тази е основата на здравето и на щастливия живот. Друга философия няма. Каквато друга философия да изучавате, тя не може да ви направи щастливи. Ако някоя философия ви донесе щастие и аз ще я изучавам. И аз търся знанието. Тогава ще се откажа от своето знание и ще приема вашето.

Изпейте новата песен: "Сила, живот и здраве". Напишете си я всички, да я научите по ноти, за да я пеете правилно. Тази песен е едно живо, новородено дете, което расте и се развива. "Сила, живот и здраве, те са едно; служители на Духа, носители на радостта, крепители на мъдростта". Силни са думите на тази песен. Сега тя е петгодишно дете, ще расте, ще стигне до 33 години и ще спре, дотам ще я оставим. Думите "сила, живот и здраве" представляват идейната страна на песента. Останалите думи са в разговорна форма. Пейте песента, но вярно - това е най-важното. Като пеете "служители на Духа, носители на радостта, крепители на мъдростта", да чувствувате, че сте млади, че носите мъдростта в себе си. Младостта и мъдростта да бъдат в тебе вътре, а не вън от тебе. Пейте така, че да се храните с пеенето. Пеенето, музиката трябва да бъдат храна за човека. Ще пеете и свирите по-малко, цял ден няма да се храните само с музика. Колкото години сте пели досега, ако сте пели с любов, щяхте да станете първокласни певци. Музиката се проявява в три направления: музика в движенията, музика в дишането, музика в яденето.

Често се говори за опростяване на работата. Това е невежество. Да приспиш всички свои способности, това е криво разбиране. Ще кажете, че това или онова не ви трябва. Има неща, които не ви трябват, защото са ви направили нещастни. От тях може да се откажете, но да се откажете от благата, които Бог ви е дал, това е престъпление. Ще кажеш, че не искаш

да бъдеш богат. Това е друг въпрос. Да бъдеш богат, но в сиромашията. Ние не говорим за сиромашията, която прави хората нещастни; не говорим и за богатството, което носи страдания. Ние имаме предвид онова богатство и онази сиромашия, които крият в себе си доволството на душата.

Какво иска човек за себе си? - Живот - едно от ценните богатства. Второ - сила - друго богатство, здраве - трето богатство. Не можеш да се откажеш от живота; не можеш да се откажеш от силата; не можеш да се откажеш от здравето. Животът е за душата, силата - за ума, а здравето - за тялото. Да бъдеш силен, това не значи, да властваш над другите хора, нито сам да се ползваш от богатството, което ти е дадено. Като се върнеш при Бога, трябва да дадеш отчет, какво си правил на земята. Ще прекараш на земята известно време и ще те повикат горе, да си починеш. На едни хора, често дават отпуск, през всеки 10, 15 или 20 години. Прекарат на земята 20-30 години и ги викат горе. На други не дават отпуск, остават ги на земята да работят 80-100 години и след това ги викат горе, като свършат всичката си работа.

Мнозина се оплакват от живота си, искат големи ваканции. И това е добре, но големите ваканции са остатъци от стария живот, от старата философия. Новото учение изисква от хората нов начин на работа. Да работят, както Бог работи. Да изучават добре предметите и да правят правилни преводи. Например, какво нещо е омразата? Какво е ревността? Като запушиш извора си, ти ставаш ревнив. Когато дойдеш до ограничения живот, ти ставаш ревнив. Пълниш шишето си с вода и го държиш само за себе си. В необятния живот никаква ревност не съществува. Докато си при великия извор на живота, никаква ревност не те мъчи. Колкото хора и да пият от този извор, не могат да го изпият. Друг е въпросът, ако имаш едно шише с вода и внимаваш капка от него да не се излее навън. Не е лошо да бъдеш ревнив, но да отправиш това чувство към Бога, да пазиш ревниво Божиите заповеди. Да бъдеш ревнив към хората, това е безсмислено и опасно. Човешката ревност е смешна. Пазиш някого, ревнуваш да не го вземе някой. Майката пази дъщеря си, бащата паси сина си, да не изгубят чистотата си. Как ще ги опазят? Може ли рибката, родена от майка си и оставена да живее в чистата вода, да се окаля? Това е невъзможно. Обаче, ако рибката, син или дъщеря на голямата риба, напусне чистата вода и влезе в някоя мътна, нечиста вода, все ще се окаля малко. Така правят и хората: напускат чистата среда и влизат в нечиста, мътна вода. Как ще ги възпитавате? Няма защо да ги възпитавате, но ще им кажете да влязат в чистата вода, да се измият.

Казваш: Грешен съм, не зная вече, какво да правя. Казвам: Излез от

мътната вода и влез в чистото езеро; там гърбът ти лесно ще се очисти. Живей при Бога и ще бъдеш чист. Ще се възрази, че Бог е огън подяждащ. Наистина, Бог е огън, но същевременно Той е и светлина, и въздух, и вода. Бог се проявява като огън, когато престъпиш Неговия закон. Ако изпълняваш закона Му, Той е най-чистата вода, най-свежият въздух, най-леката и приятна светлина. По-красив език от езика на Бога никъде не можеш да чуеш.

Правете верни преводи; замествайте нещата едно с друго. Казват за някого, че е сприхав човек. Какво подразбира думата "сприхав"? Сприхавият е енергичен човек, живо говори. Аз му се радвам, че е поне жив, а не умрял. Какво допринася умрелият? Гледаш един умрял човек, не се движи, не се гневи, не греши, не чува нищо - като светия. Защо ви е този умрял светия? Той не поглежда към чуждите жени. Какво лошо има в гледането на чуждите жени? Да гледаш една чужда жена, за да вземеш нещо от нея, да я обереш, това гледане не е на място. Но ако я гледаш като болна жена, на която влизаш в положението и желаеш да й помогнеш, това гледане е на място. Ако гледаш една разпусната жена и търсиш начин да й покажеш пътя, без да я изобличиш, без да й кажеш, че е в лош път, това гледане носи благословение. Лошият живот крие богатство в себе си. Ако можеш да го впрегнеш на работа, ти ще станеш богат човек; ако не знаеш, как да го впрегнеш на работа, ще плащаш големи данъци и ще обеднееш. Не е достатъчно само да кажете, че някой е грешен, но да мислите върху греха. Има нещо лошо в греха, но за онзи, който върши грехове и не може да ги изправя. Обаче, за мъдреца грехът е богатство. Казва се, че Христос слезе на земята и понесе греховете на човечеството. Значи, през две или три хиляди години Бог слиза на земята и взима греховете на хората. Така Той внася хармонията в живота. Питате: Къде носи Бог греховете? Къде ги хвърля? Не ги хвърля Той, но ги преработва: от въглени Той ги превръща в диаманти. Греховете и престъпленията на хората Той превръща в добродетели. Човешките престъпления са Божии добродетели, а Божиите добродетели са човешки престъпления. - Кога? - Когато не се разбират.

Казваш: Не мога да живея като Бога. - А можеш да грешиш? Говориш за любов, казваш, че я разбираш, а въпреки това, грешиш. - Защо? - Защото си спрял вниманието си само върху една от формите на любовта. Тя има хиляди и милиони форми на изявление, а ти се спираш само върху една. Спираш вниманието си само върху момата, или момъка, от тях искаш любов. Това е неразбиране. Момата и момъкът, сестрата и братът са полюси. В сестрата действа любовта, а в брата - мъдростта. В майката действа любовта, в бащата - мъдростта. Майката е акумулатор, който събира енергията на любовта от Божествения свят. Бащата е акумулатор, който събира енергията на мъдростта от Божествения свят. Ако не можеш

да живееш с баща си и майка си, ти ще бъдеш в тъмнина. Сестрата е акумулатор, както майката; братът е акумулатор, както бащата. Гледай на окръжаващите с уважение и знай, че всеки момент могат да ти бъдат полезни.

Учете се чрез сърцето си да събирате енергиите на любовта - акумулатори да станете; чрез ума си да събирате енергиите на мъдростта - акумулатори да станете. Ако не знаете, как да складирате в сърцето си енергиите на живота и на любовта, а в мозъка си - енергиите на светлината и на мъдростта, вие всякога ще живеете в противоречие, ще бъдете бедни и нещастни. Богати трябва да станете! С какво? - С енергията на любовта и на мъдростта. Казвате: Защо ми е сърцето? - То е машина, която възприема енергия от възвишения свят и я обработва. Главата на това сърце е подчинена на Великото начало на живота. Затова се казва, че първо се е образувало сърцето, а после главата. Когато първият учител на човечеството - Адам, умря, хората изгубиха знанието си за небето. Тяхното знание достигаше само до Сатурн, затова го поставиха глава на човека. Човешкият мозък символизира Сатурн - философът, критикът в човека. Когато вдигнеш ръцете си нагоре, ти представляваш човек, готов вече за работа. И като се молиш, пак вдигаш ръцете си нагоре - работиш. Като спуснеш ръцете си надолу, ти идваш до Сатурн, до противоречията на живота. Някой вдига ръцете си нагоре и казва, че се задоволява с малко: една малка колибка, един стол, една маса и един креват. Той не говори истината. Самото вдигане на ръце има отношение към крайния предел на вселената. Затова, вдигни ръцете си нагоре и кажи: Господи, Творец на вселената, искам да Ти служа с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила. Това значи, да бъдеш Син Божи и да говориш, както Бог ти е заповядал.

Сегашните възпитатели на човечеството учат хората по друг начин, а именно: малко да работят, малко да учат, малко да мислят, да избягват страданията и мъчнотиите. Ако обичаш много, сърцето ще си разстроиш; ако учиш много, умът ще пострада; ако работиш много, тялото ще отслабне. Какво трябва да правиш? Да съзерцаваш. Това е криво разбиране. То не може да бъде идеал на човека. Това са ученици, които са изгубили смисъла на живота. Много мъже и жени следват пътя на факирите, не работят, но само съзерцават. Има работни жени и мъже в света. Те са истински работници, творци за общото благо на човечеството. Жена, която не разбира работата си, вдига много прах. Взема метлата, вдига прах и така създава условия за образуване на дъжда. Мъжът, като се върне в къщи, веднага отваря прозорците, проветрява къщата и я освобождава от праха. Жената мете, вдига прах и образува дъжда; мъжът отваря прозорците, пречиства въздуха и образува вятъра. Жената

чувствува, т.е. работи със сърцето; мъжът мисли, т.е. работи с ума. Като се съединят сърцето и умът, тогава започва истинската работа.

Някой казва, че не обича да се моли. - Защо? - Дотегнала му молитвата. Ако се гледа на молитвата като на механичен процес, наистина, ще дотегне. Един евангелист завел детето си, деветгодишно момче, на молитвено събрание. Проповедникът обичал дългите молитви и проповеди, започнал с Битие и свършвал с Откровението. Детето стояло на колене половин час, заболели го краката и най-после запитало баща си: Татко, скоро ли ще се свърши молитвата? - Няма да свърши скоро, ние сме едва в пустинята. Много време ще мине, докато излезем оттам и стигнем до Откровението. - Втори път не ме води на това място, където проповедникът ходи. Води ме на събрания, където молитвата е къса.

Хората, със своите разбирания, сами правят живота си несносен. Никой няма право да затруднява живота си, да го прави непоносим. Някой иска да убеди хората, че животът е пълен с мъчнотии и страдания. Че има мъчнотии и страдания в живота, вярно е, но че целият живот е само страдания, това не е право. Адът, който минава за място на страдания, пак не е само страдания; и там има радост, музика и песен. Адът представлява корените на живота. Но животът не се състои само от корени. Ако дървото има само корени, то е безпредметно. Значи, от корените животът трябва да мине в стъблото, а оттам в клоните, листата и цветовете. Корените на живота, т.е. адът, е вътре в човека. Казваме, че човек се мъчи вътрешно, но не постоянно. Да мислиш, че мъчението и страданието са постоянни, това значи да се заблуждаваш. Те са временни неща. Считайте ги за привилегия, дадена на човека, за да се изяви Бог. Ако много си страдал и намериш човек, пред когото изкажеш скръбта си и ти олекне, не ти ли се е изявил Бог? Между тебе и този човек се създават добри, приятелски отношения. Ти казваш: Страданието ми има смисъл, защото намерих един приятел в живота си. Здравият може да вземе половината от страданието на болния и да облекчи положението му. Като отиде при здравия, болният оздравява; като отиде при щастливия, нещастният става щастлив. Като отиде при умния, глупавият поумнява. Това са полюси, които се привличат и си взаимодействат. Правило в живота е: ако искаш да станеш щастлив, не ходи при нещастен. Ако искаш да се обмениш с някого, чети живота на великите хора - светии, гении, Учители на човечеството. Те са гледали оптимистично на живота и с това са оказали влияние на хората. Едно се иска от човека: добро желание да изправи грешките си и да придобие нещо ценно в живота си.

Един виден писател направил много дългове, които не могъл да изплати навреме. Когато кредиторите дошли да искат дължимата от него сума, той

им казал: Имам всичкото добро желание да платя дълговете си, но ще ви моля да ми дадете малко време, докато се справя с тях. Те задоволили желанието му и той започнал постепенно да плаща.

Сега и от вас се иска добро желание да плащате дълговете си, а от Господа - да ви даде време. Има една опасност за човека, че като му е дадено време, той е недоволен от живота си и не иска да работи. Тогава Бог казва: Доведете го тук, да се помъчи малко. Виждате, че този човек започва да пожълтява, да слабее, докато отиде на другия свят. - Какво стана с този човек? - Извикаха го горе, откъдето отново ще го върнат на земята при по-добри условия. И това е добре, но за предпочитане е да използваме условията на земята, тук да сме доволни от живота и да работим. Какво ще стане, ако подпушите изворите на любовта, на мъдростта и на истината? Или, какво ще стане с вас, ако подпушите изворите на вашата мисъл, на вашето чувство, на дишането, на яденето и на движението ви? Някои казват, че чувствата развалят човека. Не е така. Подпушването на чувствата разстройва човека, а не самите чувства. Ето защо, оставете чувствата и мислите свободно да се проявяват. Като давате свобода на себе си, дайте свобода на окръжаващите. Ако мъжът на вашата съседка не се отнася добре с нея, не я настройвате против него, но кажете на съседката си: Твоят мъж е отличен човек, не обръщай внимание на думите му. Той е добър, няма намерение да те обижда. Не говорете лошо нито за мъжа, нито за жената. Така те ще се примирят по-лесно, отколкото като говорите лошо за тях.

Като ученици, стремете се да виждате доброто в човека. Погрешките му туряйте настрана. Те са остатъци от миналото, от стария живот. Старото е дълг, който постепенно ще изплащате - време ви е нужно само. Какво представляват 100-200 лв. дълг пред милионите наследство, които ви очакват? Че имате малък недостатък, това е нищо пред милионите, които носите в себе си. Ще платите малкия си дълг. Гледайте оптимистично на живота. Някой 50-60-годишен човек, като не разбира живота, казва: То се вижда, че ще се мре. Така е, ще се мре, но и като умираш, да дойдат сватове при тебе. Какво е положението на момата, когато идват сватове в дома й? Тя се радва, мечтае, че нов живот я чака. Ако не дойдат сватове за нея, тя напуска къщата, т.е. умира. Сватове трябва да дойдат за момата - да я изпратят от дома й тържествено. Трябва ли момата да забегне сама, без сватове, да не могат да я намерят? Някои моми избягват от домовете си, особено когато майката е мащеха. За да се изнесе тежкото й положение, служат си с израза: Мечка ставам, но в дома си не се връщам. Така казва момата, която живее при своята мащеха. Всеки човек, който е недоволен от живота, от благата, които му са дадени, прилича на мома, напуснала дома си и забягнала в гората. Какво ще спечелиш в гората? Бягаш от живота, не

искаш никого да видиш, не вярваш в доброто. Богат си, но и на богатството не се радваш. Радвай се на онова богатство, което не се губи и никой не може да го отнеме.

Има нещо в човека, което никога и от никого не може да се задоволи. То е тъй наречената "плът", или змията в човека. Тя е голямата змия в света, която е умна, будна - никога не спи. Тя живее във всеки човек, още от раждането му, но в спящо състояние и постепенно се пробужда. С пробуждането й между духа и нея започва борба. Който не знае, как да подчини змията на себе си, натъква се на големи бедствия; който може да я подчини, да му служи, той придобива голямо богатство.

Някой казва: Да унищожим плътта! Ти не знаеш, че като унищожиш плътта, ще умреш. Докато змията действа в тебе и ти ще живееш; щом тя престане да действа и започне да умира, заедно с нея и ти умираш. В живота на змията е животът на човека. Казваш: Защо Господ не премахне злото? - Ако се премахне злото и вие ще се махнете. Бог предпочита съществуването на един свят с змии, но с живот в него, отколкото един мъртъв, пуст свят без змии, но и без живот. Змията е за предпочитане пред смъртта. Първите хора, Адам и Ева, бяха поставени пред дървото за познаване на доброто и на злото, да научат правилата и законите, чрез които да се справят със змията, да използват нейната енергия и нейното богатство. Това знание се крие в дървото за познаване на доброто и на злото. Когато змията дойде до това дърво, Ева не можа да се справи с нея. Тя взе плода, който змията й даде, яде от него и отиде при Адам и той да го опита. Нито жената можа да разреши въпроса за плътта, нито мъжът го разреши. В това положение се намират и сегашните хора. Всички хора трябва да се върнат назад, да разрешат този въпрос. Без това разрешение не могат да вървят напред. Този път е неизбежен. Бог няма да го мине заради нас. Той слиза на земята между нас, учи ни да разберем законите на живота, но няма да ни избави от страданията, от змията. Всички трябва да се учите от нея. Тя крие в себе си великите тайни на живота. Духът се намира в непрестанна борба с нея, докато най-после я подчини да му служи. Змията, като реши да служи на духа, захапва опашката си. Ако не захапе опашката си и не умре, заедно с нея и вие ще умрете. Казваш: Не ми се живее вече сред тия страсти, които бушуват в мене. - Радвай се, змията се е събудила в тебе. Със събуждането й животът се е проявил в тебе. Ще служиш на Бога, а с тебе заедно и змията ще служи на Бога. Тя има велико предназначение. Христос - Синът Божи, дойде на земята заедно със змията - с плътта. Той беше дух, но се облече в плът, прие робски образ и се смири. Понеже разбираше законите, Той подчини змията на Духа и я накара да Му служи.

Бъдете свободни и следвайте правия път. Вие ще разрешите този велик въпрос чрез любовта, чрез мъдростта и чрез истината. Така ще приложите любовта в сърцето си, мъдростта в ума си и истината във волята си. Не мислете, че умът ще намери пътя на истината. Умът е прост слуга, който учи елементарни работи. Той сега събира факти, които го интересуват. Какво знае умът? Какво разбира той? Знае нещо за желязото, за златото; знае нещо за въздуха, за водата, за слънцето. Той ни най-малко не е посветен в дълбоките тайни на живота. Има неща, които човек възприема вътрешно, не с ума си. Той предчувствува неща, които ще станат в бъдеще, след 10-15 години. Значи, има нещо по-високо от човешкия ум. Бог оставя главата, ума настрана и казва: "Сине мой, дай ми сърцето си!" Онова скритото в човека, то е Божествено. Казва се за сърцето "грешното сърце". Бог не иска от човека грешното сърце, но онова, в което живее заспалата змия. Богата е тази змия. Докато живее в човека, тя крие в себе си половината богатство на космоса. Всички скъпоценности, които съществуват в света, са на нейно разположение. Ако можеш да и станеш господар, всички нейни богатства и скъпоценности минават в твоите ръце. Не можеш ли да й станеш господар, ще си останеш последен бедняк. От това зависи твоето богатство - господар да и станеш. Среден път няма.

Някой мисли, че ще пуснат колесница от небето и с нея ще възлезе нагоре, като пророк Илия. Знаеш ли, какъв беше животът на Илия? Той мина през голяма дисциплина. За да го вземат с колесница, животът му не беше обикновен. Приятно е човек да има такава колесница, да говорят за него, както говорят за пророк Илия. Той мислеше, че е силен човек, но като видя жената, уплаши се и избяга в пустинята. Той не разбираше жената, но Бог му даде добър урок. От ревност към Бога, той изкла 400 пророци. Господ му каза: Ти изкла моите пророци, но не е този пътят, по който трябва да ми служиш. Сега и твоята глава ще снемат. Като видя, какво го чака, той избяга в пустинята и каза: Господи, опасна е тази жена. Той чу първо гласа на Бога чрез бурята, чрез огъня и се скри. После чу тихия глас на Бога и се засрами. Така той позна жената, разбра, какво представлява тя, но плати с живота си. Като напускаше пустинята, Илия намери своя заместник - Елисей, земеделец. Като мина край него и го повика, Елисей напусна нивата си, принесе жертва на Бога и тръгна след Илия. Казаха на бащата на Елисей, че синът му напусна нивата и принесе в жертва воловете, но бащата не можа да го спре. Елисей последва Илия и стана един от великите пророци.

Всички имате опитността на Илия, но трябва да чуете тихия глас на Бога и да се засрамите, не само да се зачерви лицето ви, но да се пробуди съзнанието ви. Това няма да стане в един момент, но след като запалите огъня. И огънят няма да се запали изведнъж, да избухне - постепенно ще се

разгорява. Вие искате изведнъж да станете радостни - това е невъзможно. Голямата радост не показва още, че сте на правия път. Радостта, която идва и изчезва, не показва, че сте на правия път. Тази радост не е естествена. Тя не води към естествено развитие. Радостта ви трябва постепенно да се усилва. Ще има междини, ще има сенки, но радостта не трябва никога да се прекъсва. Ще дойдат и страдания, но те не трябва да прекъсват радостта. Ще дойдат скърби, беднотия, но и те не трябва да ви лишават от радостта. Някой казва, че е християнин. Какво от това? Какво особено си постигнал? Аз се учех преди епохата на християнството, още преди Адам бях християнин. Какво от това? Ако аз носех вашия ум, нищо нямаше да направя. Не се водех по чужди умове, както и сега не се водя. Пита ме някой, какво намирам в тия будали, че им проповядвам. Аз намирах в тях това, което той никога не би намерил. - Какво особено има в тях? - Те са най-богатите хора на света, големи банкери са. Всеки от тях, като подпише един чек, чудеса прави. Те не са прости хора, както изглеждат. - Ти се шегуваш с мене. Питам: Какво трябва да кажа на този човек? Така гледам на човека. Бог е създал човека и аз виждам в неговото лице Божията мъдрост. Той, като гледа на хората, като на будали, какво търси между тях? Аз предпочитам да живея с будали, отколкото без тях. Аз се интересувам и от мушицата, като Божие създание.

Един човек се отчаял от живота, почувствувал се самотен, никой не го обичал, никой не мислел за него. Това било през една мрачна зимна нощ. По едно време една мушица излязла отнякъде и започнала да се върти около него. Обиколила няколко пъти главата му и се скрила. Той почувствувал, че нещо топло, приятно го обхванало; разбрал, че не е сам, че има някой да го обича.

Давайте цена и на малките неща. Не казвайте, че хората са будали, смахнати, извеяни. Всички хора, с които се срещате, са еднакво важни и ценни. Ще срещнеш някой човек и ще поговориш с него само пет минути, с друг - десет минути. Колкото време и да сте се срещали, всичко е ценно, смислено. А с тези, с които постоянно се срещате, можете само да благодарите. Много говорел някой, че дотягал. Ако чешмата няма кран, откъдето да изтича водата, как щеше да се прояви? На какво се дължи величието на големите философи, музиканти, поети, учители? На любовта на хората - все има някой да ги обича и те да обичат някого. Поетът пише, излива сърцето си, но някой го обича и той обича някого. Кой е този, който го обича и когото той обича? - Някои го наричат Бог, други - майка, баща, брат, сестра, приятел. Този, именно, който ви обича, е подтик за вас, да се проявите. Откъде ще дойде тази сила, този подтик, не знаете. Някой има само един приятел, който го обича, но зад него се крият още хиляди приятели, за които той никога не е помислял. Хилядите приятели влизат в

единия приятел, когото виждате и който ви подтиква. Ще видите, че зад един ваш приятел стоят хиляди негови приятели, негови деди и прадеди. Ако се върнете до Адам, ще видите тази нескончаема редица от ваши приятели. Всички души са свързани в едно неразривно цяло. Да остане в ума ви мисълта, не да напуснете вашите приятели, вашите братя и сестри, но да съзнаете връзката, която съществува между вас като души. Вие сте минали през различни положения, всичко сте опитали: женили сте се и разженвали, яли сте и пили; били сте поети, учени, философи, музиканти, какви ли не сте били. Минали сте през дълъг път на опити. Казвате, че животът ви е дотегнал. Какво искаш да станеш, поет ли? Колко пъти си бил поет! Колко пъти си бит за своята поезия! Пишеш нещо за отечеството си, минаваш за добър патриот. Патриотите одобряват стихотворението ти, хвалят те, но онези, които не са патриоти, те ругаят, бият, че си поощрявал хората към война. Някой добър проповедник поучава хората, учи ги на добро и те са доволни от него. Но други не са доволни от проповедите му, много размеквал сърцата им, трябвало по-корави сърца за суровите условия на живота. Колко проповедници се връщали в домовете си с пукнати глави!

В един малък американски град изпращали всяка година нов проповедник. В града имало един човек, който бил голям безверник и на края на годината набивал проповедника, да го накара да мисли, какво говори. Той му казвал: Няма защо да заблуждаваш хората. Проповедникът бивал принуден да се върне, откъдето е дошъл, или с пукната глава, или със счупена ръка. Никой не се съгласявал да отиде в този град да проповядва. Един ден епископът събрал всички проповедници от енорията си, да види, кой е готов да отиде в този град. Никой не се решавал. Епископът отправял молбата си към този, към онзи, но всички отказвали. Най-после, един млад, снажен и здрав човек се съгласил да отиде в определения град. Какво направил той? Още с пристигането си, разбрал от гражданите, кой е героят, който биел проповедниците и си казал: Вместо да чакам той да ме бие, аз ще го набия пръв. Причакал го един неделен ден на пътя, хванал го, вързал му ръцете и краката и го набил добре. След това го закарал на събранието, турил го близо до амвона и свободно си проповядвал. Героят слушал проповедта, харесала му и се обърнал към Бога.

Да обърнеш човека към Бога, това значи, да подчиниш змията на духа в себе си. И вие, като младият проповедник, ще хванете безверника в себе си, ще го набиете, ще го вържете, ще го занесете пред амвона, да слуша Божието Слово. Когато се обърне към Бога, ще го пуснете. Той ще ви стане брат. Това изисква Новото учение: неприятелите ви да станат ваши приятели. Тогава вашите противоречиви мисли, чувства и постъпки ще ви

станат приятели и ще вземат участие във вашия живот. Нищо старо не хвърляйте, но превърнете го в слуга, с вас заедно да служи на Бога.

Тази беседа е за новата година, която ви поздравява по особен начин. Ако ви поздравява по стар начин, тя е стара година. Сега аз не искам да бъдете много меки, но не искам да бъдете и много корави; не искам да бъдете много бедни, но не искам да бъдете и много богати. Искам да бъдете богати, в пълния смисъл на думата, да носите товара си, без да се уморявате; искам да бъдете учени, без да се възгордявате; искам сърцата ви да бъдат пълни с любов, без да се разкашквате. Искам сърцата ви да бъдат чисти, пълни с бистра вода, да поливате градините си, да превърнете земята на рай. Бог е Любов, няма защо да се страхувате. Бог ще бъде на единия край на вашия живот, а вие - да другия. Бог е Създател на всичко! Ние да бъдем ценители на това, което Той е създал. Да бъдем ценители на любовта. И тогава, който иска да стане поет, да пише поезии, да постигне желанието си. Не съм против вашето желание, но стани такъв поет, до когото никой да не смее да се докосне, да чупи главата му. Бъдете и богати, но богатството да не ви причинява нещастия. Бъдете любещи, но да радвате хората с любовта си. Като любите, отворете всички врати на затворите, да пуснете затворниците на свобода. Всички въглени на миналото трябва да се превърнат на диаманти.

Лесно се говори, мъчно се изпълнява. Така е и аз съм правил опити, зная, че мъчно се превръщат недостатъците в добродетели. Лесно е да изцапаш нещо, но мъчно се чисти изцапаното, да го облагородиш и туриш на работа. Ако си сприхав и християнин да бъдеш, пак сприхав ще си останеш. Понеже си умен, като дойде някой, няма да му казваш, че си сприхав, но ще му кажеш: Реката ми е доста дълбока. Не влизай вътре, да не се удавиш. Ако знаеш да плаваш, влез вътре; ако не знаеш, стой настрана. - Защо не направи ръката си по-плитка? - Такава е ръката ми, дълбока, не мога да я изменя. Едно време беше по-плитка, имаше много тиня, но след като я изчистих, стана по-дълбока. Сега е чиста и дълбока. Канализирах я, направих я плавателна и дълбока. Корабите свободно плават, няма опасност за тях, но хората могат да се удавят. Животът на някои хора е дълбока вода. Ако не знаеш да плаваш, ще се удавиш в техния живот. Те не са виновни за това, но като минаваш край тях, ще бъдеш внимателен, да не паднеш във водата им.

Дръжте в ума си мисълта, че рибките, децата на големите риби, не могат да се оцапат във водата. Следователно и ние, като деца на Бога, не можем да се оцапаме. Ако случайно попаднем в някоя мътна вода, можем да се оцапаме, но това не е голяма грешка. Ако си се окалял, ще влезеш отново в чистата вода и ще се измиеш. Като знаете това, не казвайте, че животът не

е чист. Щом живееш и се движиш в Бога, не можеш да се окаляш. Ако умът ти временно не работи, не мисли, че е загаснал.

Някъде е станало малко нарушаване в инсталацията, но лесно ще се поправи. Някой път не можеш да обичаш. - Защо? - Защото живееш в областта на егоизма, живееш само за себе си. Трябва да влезеш в идейната любов, която има предвид благото на всички. Докато живееш в тесния кръг на егоизма, "светия" си; излезеш ли от този кръг, напускаш светийството. Когато влезеш в общение с много хора, ще се натъкнеш на техните мисли и ще видиш, че те не мислят като тебе. Приятно ми е да изучавам вашата мисъл, макар че не мислите като мене. Нищо лошо няма в това. Някой мислил едно време по един начин, а сега по друг начин - нищо от това. Колко певци има, които едно време са пели много добре, а сега не пеят така. Много естествено, простудило се е гърлото им и гласът им се е изгубил.

Помнете: Никой не може да живее сам. Щом не можеш да живееш сам, пази правилото: Живей близо до Бога, близо до ближния си и близо до себе си! Изучавайте тази близост и се ползвайте разумно от нея. Щом си близо до Бога, имаш отношение към Него. Той не ти казва, какво да правиш, но наблюдава, доколко си досетлив, да направиш това, което Му е приятно. Няма да слезе ангел от небето, да ти каже, какво да правиш, но ти сам трябва да се сетиш; като видиш, че едно сираче плаче на пътя, да разбереш, от какво има нужда и да му помогнеш. Детето се радва и ти се радваш. И Бог, Който те наблюдава, е доволен, че се е намерил човек да изпълни Неговата воля. Детето е плакало, молело се, да му помогне някой. Ти влезе в положението на детето и му помогна. Това се иска от човека: да е досетлив, да изпълнява Божията воля. Може и ангел да слезе от небето, да изпълни Божията воля, но друга работа има той. Хората трябва да изпълняват Божията воля на земята; ангелите ще вършат онази работа, която хората не могат да свършат. Това е новото разбиране за живота и за отношенията на хората към Бога, към себе си и към своя ближен.

Как се разбира Божията воля? Ако си светия, лесно можеш да я разбереш. Първо се запитай, светия ли си, свещ ли си, могат ли хората на твоята светлина да четат. Могат ли с твоята топлина да запалят огнището си, да опекат хляба си и да сварят яденето си? Ако палиш огъня на хората, светия си; ако само дим правиш, никакъв светия не си. Под "светия" вие разбирате образите на светиите в църквата. Къде са самите светии? Според мене, светии са онези, които осветяват и отопляват стаята ми. Често седя около печката и си мисля нещо. Наблюдава ме някой и си казва: Какво ли мисли Учителят? Нищо не мисля, разговарям се с топлината на печката. Тя е светия, който е влязъл в печката. - Как да разберем това: буквално, или

преносно? Право е и в буквален, и в преносен смисъл. Аз седя около печката и мисля за всички, които взеха участие в доставянето ѝ: някои я правеха, други я купиха, трети я донесоха, настаниха, запалиха, а аз се топля на нея. Това е любовта на тия хора. Те донесоха топлината и печката топли. Аз мисля и изпращам своята благодарност към Бога, както и към всички онези, които са работели и работят за общото благо. В благодарността се заключава философията на живота. Да благодарим на Бога, за да просветне умът ни и да се облагороди сърцето ни!

Да влезем в Бога и да бъдем носители на Неговата мисъл! Това носи новата година. Христос казва: "Ще потече като жива вода". Мислете право и разбирайте право, да потече животът във вас, като светлина и топлина. Един ден, когато станете светии и вие ще влезете в някоя печка. Засега, обаче, сте свободни. И този светия, отвреме-навреме, е свободен. Тогава ние казваме, че печката не гори. Като изстине стаята, светията пак влезе в печката. Топля се, ям хляб, дишам въздух и благодаря на всички разумни същества, които са работили за доставяне на необходимите неща за цялото човечество.

Някой ме пита, какво мисля. Мисля за Божията любов и за живота, който изтича от нея. Мисля за Божията мъдрост и за светлината, която изтича от нея. Мисля за Божията истина и за свободата, която изтича от нея. Мислете и вие така. Това е правият път за размишление - да отправяте мисълта си към ония същества, които работят. Не е позволено, при великите блага и жертви, които ни се дават, да бъдем недоволни. Един ден ще влезеш като слуга в печката. Това е образ, който може да разберете и по буква, и преносно. Ще влезеш в живота и ще те накарат да свършиш една неприятна работа. Ако имаш любов, ще я свършиш добре и ще научиш от нея това, което по друг начин не можеш да научиш.

За да познаеш душата на някой човек, ти трябва да влезеш в особени отношения с него, както Христос влезе в света и го позна. Само така Христос можа да разбере и познае човешката душа. Той разбра света, позна човека и научи великия урок на послушанието. През големи изкушения и изпитания мина Христос, но издържа. Сатаната Го изкушаваше, хората Го преследваха и най-после дойде до кръста. Той се моли да го отмине горчивата чаша, но не можа - трябваше да я изпие. Той лекуваше болни, възкресяваше мъртви, но на себе си не можа да помогне. Трябваше да мине през големи противоречия. Когато беше на кръста, дойде при Него змията и Го изкушаваше: Мъдрецо, спасителю на света, не виждаш ли, че Бог те е изоставил и не се интересува от тебе? Христос се обърна към Бога с думите: "Господи, Господи, защо си ме оставил?" Като мина и това противоречие, Той каза: "В Твоите ръце, Господи, предавам

душата си. Да бъде Твоята воля!" През големия изпит мина Христос. Лесно се говори за страданията, но мъчно се понасят. Христос мина през такива страдания, като че вселената се рушеше.

Всички хора минават през страдания, но са едва в началото на големите страдания. Вие няма да бъдете заковани на кръста, но все ще ви сложат едно малко кръстче на главата; ще ви затворят в сандък и ще ви кажат: Опитай се да излезеш! Онези, които ви обичат, ви правят добро: слагат дъски отгоре, да не вземат богатството ви. Змията знае, че богатството ви е заровено и започва да чопли, докато вземе всичко. След време, като разкопаят, нищо не намират, освен мертеците* [*мертек (тур.) – тънка греда, под керемидите на покрив; мартак (бел. шефа)] - богатството е ограбено. Душата не е в земята. Тя излиза от тялото с духовната си дреха, която е еластична, пъргава - приятно е да се движиш с нея. С тази дреха ти се чувстваш млад, подвижен. Опитай се да вкараш душата във физическото тяло, след като го е напуснала! Накарали един светия да влезе в тялото си, но той се отказал. - Мирише това тяло, не искам да вляза в него. - То е твоето тяло, отговорили му близките. - Не искам да вляза в него. Физическото тяло е временно жилище на човека. Павел казва: "Ако физическото тяло се разруши, има друго тяло - неръкотворено, за което сега се приготвяме".

Трябва да се готвим за новото, което идва в света. Ще дойде ден, когато душата ще бъде независима от тялото. Душата е безсмъртна, тялото е смъртно. Докато душата се научи свободно да излиза и влиза в тялото, човек минава през мъчения и страдания. И сега излизате от тялото си и влизате, но несъзнателно. Малцина могат да правят това съзнателно и по желание. Някой иска да излезе от тялото си, но не знае, къде е вратата за излизане. Ако не знаеш, къде е вратата на автомобила, как ще излезеш от него? Следете, какво става с вас при заспиване. Понякога, като заспиваш, чуваш някакво фучене, изгубваш съзнание и правиш опит да излезеш вън. Това фучене, или скърцане е подобно на отваряне на някаква ръждясала врата. След това сънуваш, че си свободен, ходиш някъде, разхождаш се. После виждаш, че някой те гони; влизаш в една, във втора къща, качваш се по покривите, докато успееш да влезеш в една стая - твоето тяло. Тялото представлява стая, или цяла къща. Като влизаш в тялото си, знаеш, откъде влизаш; като излизаш, не знаеш, откъде си излязъл. Трябва да се научиш, откъде се излиза.

Всички хора посрещат гостите си любезно, но скоро им се насищат. В това отношение, те знаят само една врата - да посрещат любезно. Те приличат на онзи проповедник, на когото е дошъл гост. Проповедникът го запитал: Скоро ли ще си отиваш? - Не мисля да си отивам скоро. Имам желание да

остана повече време при вас, не бързам. - Ако те чакат вкъщи? Побързай да си отидеш, да не се безпокоят за тебе. Не му казал направо да си отиде, но със заобикалки: че жена му ще го чака, че децата му ще се тревожат за него. Същият закон се отнася и до страданието. Някой път ви нападне едно страдание и ви мъчи. Зад страданието се крие някое същество, някой ваш познат от миналото, който ви се оплаква, че е изгубил нещо ценно, че е нещастен. Ти слушаш, как ти се оплаква и казваш, че страдаш. Значи, страданието не е твое, но на съществото, което се крие в тебе. Както скръбта не е твоя, така и радостта.

Някой път и радостта ти се крие в някой твой познат от миналото, който скача, радва се. Значи, скръбта и радостта ви са чужди. На вас остава само едно: да различавате своите радости и скърби от чуждите. Чуждата радост и скръб лесно изчезват, а вашите са дълготрайни. Като не познаваш закона, ако изгубиш радостта си, казваш: Отиде ми радостта, взеха ми я. Никой не ти я е взел. Тази радост е твой гост, на чийто разноски си ял и пил. Той си отива, когато пожелае, като ти оставя само част от своето ухание и ти страдаш. Ще знаеш, че никой на никого не може да отнеме радостта, освен онзи, на когото тя принадлежи. Той се счита нещастен, че си му отнел радостта; ти мислиш, че някой е откраднал твоята радост. И двете положения са неверни. Ако ти можеш да обърнеш една душа към Бога, тя ще ти бъде крайно благодарна. Не е достатъчно само да обърнеш човека към Бога, но трябва да знаеш, как да му помогнеш, да се освободи от страданията си. Иначе, той ще те безпокои постоянно.

Защо идват страданията? И докога човек страда? - Докато приеме страданията като метод за възпитание и започне да ги носи с радост. Какъв смисъл има да разказваш на всички, че страдаш? Някой страда, отива при приятеля си, да му разказва страданията си. Приятелят му започва да говори за своите страдания. След това двамата отиват при трети свой приятел, да му кажат, какви страдания имат. Третият говори за своите страдания. После се събират четирима, петима - всички говорят за страданията си. Аз стоя и слушам тия оплаквания и предлагам да купя страданията им. Щом ги купя, всички стават радостни и доволни. Това, от което човек се нуждае, трябва да му го даде някой: или хората, или Бог. Другояче казано: Всяко желание на душата трябва да се задоволи. Това е закон, това е новото разбиране, това е истинско служене. Ако един човек сам не може да помогне, да извика втори, трети. Казват: Ако имаме пари, ще помогнем, но какво да правим, като нямаме пари? Всички сте богати. Що се отнася до парите, това е последна работа. Като говоря така и аз плащам данък на своето учение.

Дойде някоя сестра, оплаква се, че страда от стомах, от слабост, едва се

държи на краката си. Аз ѝ говоря, но тя не иска да слуша, казва ми: Сега стомахът ме боли, не мога да слушам, какво ми говориш. Първо ми помогни да оздравея, че после ще ми проповядваш. Права е тя. Тогава ѝ давам един съвет и казвам: Иди в дома си, ще оздравееш. След това вземи мотиката и иди на нивата да копаеш. След десетина дни тя идва пак при мене и ми благодари - оздравяла вече. Но сега има нужда от пари. Аз виждам, че някой богат човек ще ѝ помогне, затова ѝ казвам: Върни се вкъщи, ще получиш това, от което се нуждаеш. Както казвам, така става. Тя е доволна, вярва вече на думите ми.

Всички вие сте призвани да вършите Божията воля. Богати сте, имате възможност да вършите Божията воля тайно, в душата си, поне в малък размер. Всеки сам трябва да прояви инициатива, да не очаква да дойдат хора отвън да го подканят. Докато момата не се облече хубаво, не тури китка на главата си и не отива на хорото да потропа, сватовете няма да дойдат. Докато носи черни дрехи и седи само у дома си, сватове няма да дойдат. Тя трябва да хвърли черната дреха и да напусне манастира. Всеки дом е храм, църква или манастир. Като напусне манастира, сватовете ще дойдат. Въртенето на хорото е живот. Животът има смисъл, а не смъртта. Сватовете осмислят живота.

Следователно, докато има светлина в ума, топлина в сърцето и сила във волята, сватове има. Когато има светлина в ума, любов в сърцето и свобода в душата, сватовете са дошли вече. Има смисъл в тропането на хорото. Момата потропа, потропа и погледне наоколо.

Правете преводи на всичко, което става около вас. Ако тълкувате нещата правилно, вие ще се радвате на красив живот. По-красив живот от този, който имате, никъде не може да намерите. Тогава ще разберете, че и дрехата си даже не бихте сменили за царския живот. За нищо на света не сменяйте положението си с това и на най-щастливия човек. Вие сте и богати, и щастливи. Вашето положение е повече от това на пръв министър. Ако е въпрос за свобода, и свобода имате. Какво повече искате? От тази свобода, която днес имате, по-голяма не може да ви се даде. Цялото човечество трябва да се повдигне поне една степен по-високо от това, с което днес разполага, за да придобиете и вие по-голяма свобода. От ден на ден свободата ви се увеличава. Не само свободата ви се увеличава, но всичко, което имате: любовта ви се увеличава, светлината ви се увеличава - всичко се увеличава. Какво повече искате? Едно се иска от вас: да работите, да бъдете близо до Господа, близо до своя ближен и близо до себе си. Това изисква новият живот, който идва сега в света.

Довечера ще се съберем да прекараме една вечер между своите близки. Ще

сварим ориз, ще приготвим малки хлебчета. Ще попеем, ще посвирим малко и ще си поговорим.

14. Лекция от Учителя, държана на
6 януари, 1932 г.
София. – Изгрев.

1932_01_08 Бавни и бързи движения
Издание 1947 г., София
КНИГА: Живот и отношения, МОК Год.XI, Том1

БАВНИ И БЪРЗИ ДВИЖЕНИЯ

Размишление.

Един основен и важен въпрос в живота е дишането. Тоя въпрос има отношение към дробовете. Човек диша и чрез кожата си. Седем милиона пори взимат участие в дишането. Ако се запушат порите на кожата, човек веднага умира. Специфичното дишане чрез дробовете не може да го спаси. Ако се отворят порите, а престане специфичното дишане, човек пак умира. Значи, специфичното дишане и дишането чрез порите трябва да бъдат в хармония. Ако не диша едновременно чрез дробовете и чрез кожата си, човек е осъден на различни болести. Природата изисква от човека да приема дажбата, която му се дава, и да я обработва правилно. Ако дажбата е въздух, човек трябва да приеме определеното количество и да го обработи на време. Ако не го обработите, както трябва, природата пише в книжката на живота ви, че не сте изпълнили задължението си. Тя ви праща различни болести и намалява заплатата, която ви е определена. Питаш: Защо боледувам? – Защото не си обработил въздуха, който природата ти е определила. Да обработиш въздуха, това значи, да извадиш от него тази енергия, която е нужна и за тебе, и за природата. Всички съзнания са свързани в едно цяло, както клетките в един организъм. Следователно, работата, която всеки човек извършва, влиза в обща употреба на цялото. Ако нямате това разбиране и мислите, че сте независими, че нямате нищо общо с цялото, вие се заблуждавате. От ваше гледище, може да не сте полезни на природата, но, от нейно гледище, не е така. От ваше гледище, може да сте малки, но природата гледа другояче на вас. Вие трябва да знаете, де сте полезни и де не сте полезни. Малки са стрелките на часовника, но са полезни дотолкова, доколкото показват времето. Стрелките на часовника са свързани с общия механизъм. Значи, и те, колкото и да са малки, имат отношение към цялото. Какво ще стане с часовника, ако колелцата, пружината и стрелките му престанат да извършват своята служба? – Часовникът ще спре.

Сега и вие, като малките деца, трябва да изучавате елементарни работи, докато се научите да изпълнявате известна служба. Например, вие още не знаете да дишате правилно. Вие дишате само с върха на дробовете си. Като дишате, ще държите главата си изправена, точно перпендикулярно на земята. Ще теглите една права линия от центъра на земята до центъра на слънцето и ще застанете в това положение. Понеже не сте господари на себе си, може да стане едно малко отклоняване. Вие сте млади, изправени

и се питате, защо старият човек върви прегърбен. – Той се е отклонил от перпендикуляра, направил е известно нарушение. – Кога се наклонява перпендикулярът? – Когато върху него се тури някаква тежест. Не туряйте на перпендикуляра никаква тежест, която може да го наведе на една, или на друга страна. Перпендикулярът трябва да бъде абсолютно без тежест. Той е права линия, в която всички сили се уравновесяват. Щом перпендикулярът уравновесява силите, човек мисли право. Неговият гръбнак е успореден на перпендикуляра. Всяка права, която не е успоредна на гръбначния стълб, не е перпендикуляр, И обратно: ако гръбнакът не е успореден на перпендикуляра, той не е прав, има нещо изкривено в него. Тогава нито перпендикулярът е мярка за определяне посоката на плоскостта, нито гръбнакът. За да бъде една права перпендикулярна на дадена плоскост, това зависи от будността на човешкото съзнание. Ако в твоя умствен или духовен свят стане известно нарушаване, ти губиш будността на съзнанието си, губиш своя перпендикуляр в живота и влизаш в бурното море. И часовникът има свой перпендикуляр. Точката, която не се движи, е свързана с перпендикуляра, т. е. с махалото, което е в постоянно движение.

Законът за перпендикуляра е физически закон, но вие трябва да го пренесете и в духовния свят. Там този закон гласи: Двама души могат да бъдат в хармония само тогава, когато перпендикулярите им са успоредни. Не са ли успоредни, и те не са в хармония. Ако единият е гърбав, а другият – изправен, те никога няма да бъдат в съгласие. Какво трябва да направят, за да се хармонизират?

Питам: Ако един господар отива да търси работници, какви ще вземе? – Здрави, способни за работа. Може да пазари и един гърбав, но малко ще разчита на него. Като види здравия работник, той ще го потупа по гърба, ще му се зарадва. – Кой човек е гърбав? – Гърбав е този, който не мисли право. Гърбав е този, който не чувства право. Гърбав е този, който не постъпва право. Аз говоря за онази гърбавина, която няма никакъв център, а не за гърбавината на окръжността. Тя е кривина, а не гърбавина. Окръжността е съставена от безброй прави линии. – Защо? – Защото между две точки може да се прекара само една права. Понеже окръжността е съставена от много точки, те са свързани само с прави линии. По отношение на главния център, тия точки са полюси. В окръжността могат да се прекарат безброй радиуси, които, свързани с една хорда, образуват по-големи или по-малки триъгълници. Всички радиуси на една и съща окръжност са равни.

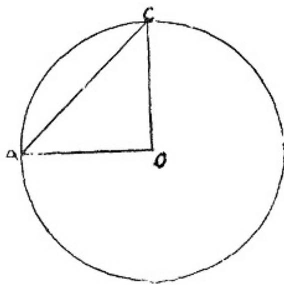

Фиг. 1.

Във всеки кръг могат да се начертаят няколко триъгълници, с основа – хорда в кръга и със страни – радиуси. Колкото по-голяма е окръжността, толкова и правата АС ще бъде по-голяма. (фиг. 1.) Страните АО и ОС, като радиуси, са еднакви, но правата АС може да бъде по-голяма или по-малка. Тя има условия да се увеличава и намалява. Правата АС е основа на триъгълника, но се намира горе. Значи, върхът на триъгълника е долу. – Как е възможно това? – То е все едно, да питате, как е възможно вътъкът на платното да върви перпендикулярно на основата. Така е. Правата АС е основата на платното. Де са кросната? Ще кажете, че не се виждат. Това е заблуждение, както се заблуждавате, като мислите, че центърът на кръга е невидима точка. Всъщност, центърът е видим, но във вечността. Вие го виждате перспективно, като малка, невидима точица. Другите елементи изглеждат по-големи. Всъщност, цялата дейност на кръга произлиза от центъра, от тази малка точица. Обаче, силата на тоя център не се дължи на пространството, което той заема. Малката точица е по-силна от целия кръг.

Какво ще кажете за едно колело, което заема голямо пространство? Силно ли е то? Колкото голяма окръжност да опише около себе си, това не показва, че кръгът, на който сме стъпили, е много силен. Силата е в центъра,който описва окръжността, а не в самия кръг. Често и вие, без да разсъждавате, казвате: Ние сме големи хора. – Вашата големина нищо не значи. Ти може да имаш голяма глава, голямо тяло, големи ръце и крака, но това са само възможности. Ти може да бъдеш силен и голям дотолкова, доколкото си господар на тялото си, доколкото можеш да работиш с мозъка си, с ръцете и краката си. Ако един ден твоята ръка се откаже да ти служи, коя е причината за това? – Причината е, че ти не си господар на ръката си. Ти работиш повече, отколкото трябва, осакатяваш ръката си, правиш престъпление спрямо живите сили на природата. Някога не работиш нищо, и пак ръката ти се отказва да работи. Тя иска да каже, че не трябва да бездействаш. – Коя е мярката, с която се определя, колко трябва да работи човек? – Това се познава по приятността, с която работиш. Работи, докато ти е приятно. Като работиш така, ти си в съгласие със законите на природата. Почувстваш ли най-малкото

неразположение в работата си, спри, не продължавай повече. Същият закон се отнася и до яденето. Като ядеш и дойдеш до най-сладката хапка, престани да ядеш. Като мине този момент, ти губиш разположението си, усещаш известна тежест в стомаха си. – Защо? – Преял си, т. е. работил си повече, отколкото трябва. Ако искаш да бъдеш здрав, не свършвай работата си докрай. Казваш: Трябва да свърша работата си докрай. – Не, във физическите работи трябва да остане поне малка част незавършена. Ако завършиш работите си, ти влизаш в дисхармония с общия план на природата. Първо, тя трябва да завърши работата си, после – ти своята работа. Ако завършиш работата си преди нея, ти не си в хармония, не вървиш в правия път.

Какво значи да свършиш една работа, преди определеното за нея време? Ако десет души се стремят към един общ център, и един от тях стигне по-рано, това показва ли, че той е свършил вече работата си докрай. Всички трябва да пристигнат на мястото в точно определен час, например, в 5 часа. Ако някой пристигне 10 минути по-рано, или по-късно, той не е изпълнил задачата си, както трябва. Един може да пристигне 10 секунди по-рано, друг – 15 секунди, това не е важно. Важно е, че ти си вече в дисхармония с природата. Вследствие на това, ти чувстваш вътрешно разногласие и в себе си. На какво се дължи това? – На бързината, с която си се хранил. Бързо си гълтал хапките. Знаеш ли, колко пъти трябва да обърнеш една хапка в устата си? Всяка храна, която не е прекарана през устата определено число пъти, не може да принесе никаква полза. Не мислете, че както и да се храните, ще имате полза от храната.

И тъй, при храненето се забелязват главно три процеса, които се извършват едновременно. Храната трябва да се дъвче дълго време, за да се използва енергията, която се съдържа в нея. Индусите я наричат прана или животворна сила, живо електричество или жив магнетизъм. Като дъвчете храната, животворната енергия минава през езика и се складира в нервната система. Колкото по-малко дъвчете храната, толкова по-малко енергия внасяте в нервната система. От устата храната минава в стомаха, дето се извършва друг процес. Колкото повече енергия иде от мозъка, толкова по-лесно се смила храната; ако мозъчната енергия е по-малко, храносмилането става по-бавно. Значи, бързината на храносмилането се определя от мозъчната енергия. Учените препоръчват да се дъвче храната дълго време, за да може да се възприеме повече мозъчна енергия. Така ще може да се използва и онази енергия, потребна за мускулите и костите. Ако умът ви не е съсредоточен към яденето, то е безполезно. В храненето човек трябва да бъде като търговец, който работи със златни пари, Като види златните монети, той изпитва приятност. Щом се прибере вкъщи, той преброява парите си и ги туря в касата. Ако търговецът работи

съзнателно и с любов, той никога не боледува. Кой търговец боледува? – Който дава на кредит. Той дава стока на един, на друг и пише в тефтера си. Като се изредят няколко клиенти, търговецът преглежда сметките си и вижда, че няма пари в касата. Така, той се разболява от безпокойство. Значи, ял си на вересия, дъвкал си на вересия. И в края на краищата – заболяваш. Ти мислиш, разсъждаваш, но умът ти не присъства там.

Следователно, когато умът не присъства в храненето, това показва, че си дал стоката си на вересия. Ти се надяваш, че ще ти платят, но оставаш излъган и казваш: Втори път на вересия на давам! В природата няма отдел „за вересия“. Там всичко е в брой. – Скоро ще получа пари, почакай малко! – Щом нямаш пари, ще дадеш, колкото имаш. В гостилницата нищо не дават на вересия. Влезеш ли вътре, ще бръкнеш в джоба си, ще извадиш кесията си, за да разбереш, колко можеш да ядеш. Колкото имаш в кесията, с толкова можеш да разполагаш. Значи, ти ядеш правилно дотолкова, доколкото твоят ум присъства в първата хапка. Взимаш първата хапка, но виждаш, че яденето е поставено в голяма чиния. В случая, първата хапка е центърът, а другите хапки са точки на окръжността. Всяко ядене е реално дотолкова, доколкото влиза в устата. Докато не влезе в устата, яденето не е реално: или ще го ядеш, или няма да го ядеш.

Двама другари, англичани, влезли заедно в една гостилница да се нахранят. Поръчали си ядене и започнали да ядат. Единият от тях едва хапнал, прилошало му нещо и умрял. Другият, с характерното хладнокръвие на англичанина, спокойно се нахранил. След това извикал келнера да му плати. Последният направил сметка за двамата. Обаче, англичанинът казал: Ще платя само моето ядене и половината от яденето на другаря ми. Както виждаш, половината ядене остана.

Казвам: И вие не знаете, доде ще изядете яденето си, може да остане на половината, може още на първата лъжица да спрете. Важно е, колко сте изяли. Не гледай на чинията, но на изядените хапки. Радвай се на тях. Хапката, която си изял, струва хиляди пъти повече от пълните чинии ядене. Тя принася повече полза от яденето, което си приел в себе си, Този закон има приложение и в живота. Онова, което виждаш вън от себе си, това са пълните чинии с ядене. Онова, което чувстваш, това са хапките, които си изял. Човек се нуждае от права философия, да знае, какво му е нужно в даден момент. Той се нуждае от здраве. То определя неговата права мисъл, неговото бъдещо развитие. Казваш: Ще стана в бъдеще голям човек. – Остави тези глупости настрана. Мисли за сегашния момент. Ако в сегашния момент не можеш да сдъвчеш хапката си, както трябва, и ако в сегашния момент не можеш да станеш човек, никакво бъдеще не те очаква. Твоето бъдеще зависи от настоящето. Каквото е настоящето, такова е и

бъдещето.

Като ученици, вие трябва да гледате на физическия свят като на предметно учение. Като изучавате този свят, ще разберете и другите светове. Тогава ще намерите смисъла на живота. Чрез физическия свят и отношенията си в него, ти изучаваш живата геометрия. Например, изучаваш отношенията си към къщата, към нивата; ти напрягаш ума си, правиш изчисления и измервания – развиваш се. Като изучаваш отношенията си на взимане и даване, ти пак развиваш ума си, изучаваш геометрията на живота. Без тази геометрия, ти не можеш да пишеш правилно: едни букви ще бъдат големи, други – малки.

Големите букви са несдъвкана храна. По почерка познавате характера на човека. Който пише дребни, ситни букви, минава за скъперник; който пише едри букви, е щедър. Има щедри хора на своето богатство, има щедри на чуждото. Някой пише едри букви, без да е щедър. Той не вижда добре, затова буквите му са едри. На стария ще пишеш писмо с едри букви, на младия – със ситни. Има една норма в природата, която определя точно, колко големи трябва да бъдат буквите, с които си служиш. – Кое писмо е хубаво, добре написано? – От което ти сам си доволен. – Кога ще бъдеш доволен? – Когато писмото ти е написано добре, по форма, по съдържание и по смисъл. При това, всяко писмо трябва да донесе някаква полза на човека. Ако не донесе някаква полза, трябва да се тури настрана, като непотребно. Писмото, което принася полза, ще го сдъвчеш и приемеш в себе си като храната, която получаваш от природата. – С каква храна се отглеждат малките деца? – С мляко. Значи, всяко писмо, което пишеш на човека, трябва да съдържа мляко. Първо ще се храниш с мляко, и после – с твърда храна.

Помни правилото: Като пишеш писмо, вложи в него своето мляко. Като получиш писмо, търси млякото в него. Ако твоето писмо не съдържа мляко, и ако писмото, което си получил, не съдържа мляко, и двете не са хубави, не са написани според изискванията на природата. – Защо хората си пишат писма? – Защото са малки деца, които се нуждаят от мляко. Като получиш писмо, първо ще го сдъвчеш, и после ще го обработиш. Вашите писма съдържат ли мляко? Някой пише писмо и бърза да го напише криво-ляво, да мине по реда си. Че изцапал писмото, че го задраскал, той не обръща внимание. Така не се пише. Ще пишеш красиво, да предадеш на писмото хубава форма, хубаво съдържане и смисъл. Ще кажеш, че не всеки човек заслужава такова писмо. Така не се разсъждава. Ти ще пишеш хубави писма, за да повдигнеш себе си, да създадеш характер. Ще пишеш за себе си. Майката яде първо за себе си. От излишъка, който се събира в гърдите ѝ, тя дава на детето. Тя туря детето на гърдите си и казва: Много

добре се нахраних, ще има и за детето.

И досега още хората продължават да пият мляко. И досега още ги кърмят. Вие ще отречете това, но аз поддържам, че и сегашният човек се нуждае от мляко. Всички пият овче, краве или биволско мляко. От каквото животно пиеш мляко, такава е твоята майка. Значи, сегашното човечество още се намира във фазата на детинството, още се храни с мляко. В бъдеще, когато дойде до твърдата храна, то ще влезе във фазата на възрастния човек, сам ще дъвче храната си. Сегашните хора започват вече да ядат твърда храна, но не се научили още да дъвчат. Първа майката трябва да предаде на детето си урок, как да дъвче храната си. Понеже не дъвчат и не знаят още това изкуство, хората боледуват. И малкото дете, преди да глътне млякото, трябва да го прекара няколко пъти през устата си, да всмукне чрез езика си праната и тогава да го глътне. Разумните деца постъпват по тоя начин; те се хранят бавно и спокойно. Неразумните бързат, направо гълтат млякото и след това повръщат. Много естествено, стомахът им не може да се справи изведнъж с много мляко и част от него се съсирва и връща назад.

Сложен и сериозен е физическият живот. Казвате, че живеете добре. – Колко страдания и нещастия ще се преживеят, докато започнете да живеете добре! От човека зависи здравето, щастието и бъдещото му развитие. Щастието зависи от три неща: от правилното дишане, от правилното ядене и от правилното ходене. Ще вървиш прав, без никакво прегърбване и клатене на една и на друга страна, като пиян, и ще мислиш. Който не мисли, като ходи, не може да върви правилно. Отиваш да свършиш една работа – трябва да знаеш, отде да минеш. Не може да вървиш безразборно, по която улица искаш. Определено е, по коя улица ще минеш. Ако не минеш през тази улица, няма да свършиш работата си, както трябва. Ти си човек, който не знае да ходи. В човека има едно вътрешно чувство, което му подсказва, отде трябва да мине. Ако се вслушва в това чувство, работите му се нареждат добре. То му подсказва, надясно или наляво да върви. Ако започнеш да разсъждаваш и да се колебаеш, ще изгубиш правата посока, ще изгубиш много време. Цял ден ще се луташ, докато най-после поемеш пътя, който ти се определя. Всичко зависи от правилното дишане.

Като се говори за окръжността и за кръга, дохождаме и до радиусите. Според съвременната геометрия, те не са успоредни. Обаче, според геометрията на природата, радиусите са успоредни. Дали вярвате в това, не е важно. Дали отговаря на действителността, и това не е важно. Сянката на дървото отговаря ли на самото дърво? Дървото е в третото измерение, а сянката – в четвъртото. Така е и с всеки предмет, който виждате на физическото поле. Например, виждате една машина, която движи цяла

воденица. Колелото и оста се движат, но самата машина и нейната плоскост са в покой. Значи, движението на колелото и на оста показва, че те са в третото измерение, а плоскостта – в четвъртото. За да се подвижи тя на физическото поле, трябва да бъде в покой, да е поставена на друга основа. В природата, обаче, всичко е в движение. В самото движение се крие известна разумност. Там всяко същество се движи в свой определен път, без никакво сблъскване. В това движение има голямо разнообразие. Изобщо, движението в природата започва от най-слабите импулси и постепенно отива към силните. Например, една точка, в продължение на хиляди години, може да измине едва една хилядна част от милиметъра – толкова слабо е нейното движение. То е почти незабелязано, затова, от ваше гледище, може да се каже, че тази точка е в покой. И обратно: едно голямо тяло се движи с такава бързина, че след един милион години не можеш да го намериш никъде – то е изминало голямо разстояние. Това тяло се среща едновременно на много места.

Казвам: В природата съществуват бавни и бързи движения. Можеш да започнеш от най-бавното движение и свършиш до най-бързото – каквото пожелаеш. Едни тела се движат много бавно, други – много бързо, поради което движенията им се съвпадат, двете тела се достигат. Например, ако приемем, че нашата слънчева система обикаля вселената за 36 хиляди светлинни години, това бързо движение ще се съвпадне с движението на една обикновена човешка идея, пусната в пространството. Тази идея, малка или голяма, се движи с микроскопическа бързина. – На какво се равнява една светлинна година? – На пътя, който светлината извървява за една година. Знае се, че за една секунда светлината изминава 300,000 километра. Значи, бавните и бързите движения в природата се съединяват. Най-бавното движение в природата е опорна точка, а най-бързото – периферия на тази точка. Двете движения вървят в противоположна посока. Докато бързото движение е изминало цял кръг, бавното движение е изминало едва една хилядна част от милиметъра. Обаче, двете движения се съвпадат в едно и казват: Свършихме една грамадна работа. Докато тялото с бавното движение извървяло една хилядна част от милиметъра за 36 хиляди светлинни години, тялото с бързото движение извървяло грамадно разстояние. И двете тела, обаче, разказват своята опитност.

Какво представят бавното и бързото движение? – Бавното движение представя вътрешния, субективния свят, а бързото движение – външния, обективния свят. Вие може да сте на особено мнение, нямам нищо против това. Може да заместите външния с вътрешния свят, важно е да спазвате отношенията. За мене е все едно, дали А е председател, а Б – слуга, или Б председател, а А – слуга. Питам: Ако А работи добре, и Б работи добре, какъв ще бъде резултатът? Или, ако А не работи добре, и Б не работи

добре, какъв е резултатът? Важно е, работата да е свършена добре. А кой е председател и кой – слуга, не е важно. Ето, жеравите, когато пътуват, имат председатели; най-силните от тях образуват триъгълник. Те вървят напред като генерали. Те отварят пътя. Като се уморят председателите, вместо тях излизат други. Изобщо, силните вървят напред, а слабите – на опашката, защото крилата им са слаби. Като изминат 100 – 200 км., председателят казва: Да спрем малко, да си починат децата. Слязат на земята, починат си малко и пак тръгват на път. Един ден и младите ще станат председатели. Следната година крилата им ще бъдат по-яки.

Сега искам да оставя в ума ви мисълта, да се съобразявате с бавното и бързо движение в природата. Някога човек трябва да се движи с бързината на светлината, а някога – толкова бавно, че бързината на охлюва да му се вижда голяма като на светкавицата. За 36 хиляди години охлювът ще измине много път. Значи, и неговото движение не е от най-бавните. – Кое движение е за предпочитане: бавното, или бързото? – Оня, който се движи бавно, знае повече неща от оня, който се движи бързо. Който се движи бързо, вижда много неща, минава и заминава през тях, без да ги задържа в съзнанието си. Който се движи бавно, много знае; който се движи бързо, малко знае. Много естествено, с голямата си бързина, той описал грамаден кръг около себе си, но малко знания е придобил. Казваш: Велика идея имам. Велика идея имаш, но не си я приложил. По-добре да имаш малко идеи и знания, но добре изучени и приложени, отколкото много идеи, но неприложени. Оня, който се движи бавно, казва на тоя с голямата бързина: И аз искам да посетя местата, които ти си обходил. – И това може, но време е нужно. Знаеш ли, колко хиляди и милиони години трябва да вървиш, за да обиколиш кръга, през който той е минал? Който се движи бързо, е предприемчив. Той има малко знания, но голям периметър на движения. Който се движи бавно, изучава добре нещата и осмисля своя живот.

И тъй, съществуват две категории хора: категорията на недоволните и категорията на доволните. Първите се движат с голяма бързина. Те казват: Времето лети! Трябва да бързаме. Казвам: Дайте им свобода, нека се движат, с каквато бързина искат. Вторите казват: Вечността е пред нас. Да работим, да изучим нещата добре. – Дайте свобода и на тях. Важно е, като се срещнат един ден, да образуват правилен кръг. Между мислите, които се движат бавно, и тия, които се движат бързо, трябва да се създаде тясна връзка. Създаде ли се тази връзка, само тогава човек е доволен от това, което е свършил. – Как ще бъда доволен? – Като сдъвчеш първата хапка добре. Ако не можеш да я сдъвчеш добре, не можеш да бъдеш доволен.

Ето как разрешавам аз въпроса за доволството и недоволството. Недоволен

съм. Питам се, защо съм недоволен. Отговарям: Не съм сдъвкал храната си, както трябва – бързал съм. Не съм дишал, както трябва – бързал съм. Правилно дишане подразбира, да извадя от въздуха всичката енергия, която се съдържа в него. Мога ли да дишам така, аз съм свършил някаква работа. Това ме прави благодарен и радостен. Като дишам по този начин, аз съм доволен от себе си и от окръжаващите. Искаш да станеш поет. Ако не дишаш правилно, не можеш да напишеш нещо поетично. Галиматия може да напишеш, но не и поезия. Истинската поезия зависи от правилното дишане. Както дишаш, така ще пишеш; както ядеш, така ще пишеш. Дайте ми съчиненията на няколко поети, които не познавам, за да ви кажа, дали дишат правилно, дали се хранят правилно, или ходят правилно. Същото може да се каже и за философите. Кант, един от великите философи, се отличавал с голямо постоянство в работата си, Той излизал всяка сутрин на разходка по едно и също време. Хората поправяли часовниците си по него. Едно изключение направил той в живота си – когато умрял. Като не го видели тоя ден на разходка, хората си казвали: Случило се е нещо с Кант.

Помни: Колкото са важни дишането и храненето, като процеси, толкова е важно и ходенето. Ангелите от небето гледат, как ходите и си правят своите заключения. Ще ходиш прав, не като войник, но като поет и философ, чиято мисъл е съсредоточена към това, което вършат. – Как ходи поетът? – В природата не съществува поетическо, философско, музикално, Божествено ходене. Съществува само правилно ходене. Някой върви неравномерно – засили се, поспре, пак се засили. В ходенето трябва да има ритъм. Така ще ходиш, че да развиваш търпение. Ще започнеш бавно и постепенно ще ускоряваш хода си. Някой се движи бързо, а окръжаващите се смеят. Смешното не е в бързината, но в отсъствието на ритъм. Когато ходиш и мислиш, казват, че се движиш като философ. Мисълта на философа е най-бавното движение.

Студент си, вървиш и мислиш; ту забързаш, ту забавяш стъпките си – решаваш нещо. Имаш да плащаш на гостилничаря, имаш да купуваш книги, а същевременно искаш да отидеш на театър или на концерт. Обаче, нямаш достатъчно пари. Какво ще правиш? Най-после решаваш да платиш на гостилничаря. Казано и свършено. Каквото решиш, изпълни го точно навреме, не отлагай решението си. Ако нямаш пари да платиш, пак иди навреме да се извиниш. И когато имаш възможност, ще платиш. Само така ще се ползвате с доброто мнение на невидимия свят. Ще кажат за вас: Този човек е изправен в отношенията си. Той държи на думата си, може да се разчита на него. Кажете ли, че това или онова не е важно, не очаквайте успех в живота си. Успехът зависи от малките неща.

Кои мисли останаха в ума ви от днешната лекция? – Мисълта за перпендикуляра в живота. Казвам: Бъдете изправни в отношенията си. Освободете се от всички гърбици. Никаква гърбица! Налегне ви една тъжна мисъл – не се навеждайте. Не се срамувайте от нея, не заемайте раболепно положение. Дойде ли в ума ви една тъжна мисъл, усмихнете се. Това е характер! Срещнете мечка, не се плашете. Усмихнете се насреща ѝ и продължете пътя си. Ако запазите присъствие на духа си, лесно ще се справите и с най-голямото изпитание. Духът е сила. Щом се уплашите, губите силата си. Скръбта и нещастието не са нищо друго, освен изпити. Чрез тях ви изпитват, колко сте готови на жертва.

Един богат човек разправял своята опитност. Той живял дълго време във Франция, дето забогатял. Понеже не бил женен, решил да прекара останалата част от живота си в България, между двамата си братовчеди. Той намислил да ги изпита, да види, кой от двамата ще го приеме с по-голяма любов. Той отишъл при единия от тях и му казал: Братко, връщам се от чужбина гол и бос. Каквото имах, всичко изгубих. Ще ме приемеш ли да прекарам старините си в твоя дом? – Може, заповядай! Като минало една седмица, братовчедът казал на госта: Ще ме извиниш, жена ми е недоволна, задето те приех. Имаме деца, големи задължения, не можем да гледаме и тебе. Той отишъл при другия братовчед и там се представил за беден, изпаднал. Братовчедът му казал: Бъди спокоен, дето сме трима-четирима, там ще бъдеш и ти. Остани между нас, колкото искаш. Гостът останал при братовчеда и семейството му доста време. Като видял, че може да остане при тях до края на живота си, един ден той открил истинското си положение. – Братко, казал той, – аз съм богат човек, разполагам с милиони. Каквото имам, оставям го на твое разположение. Първият братовчед, като чул за това, поискал да изправи грешката си, но било вече късно.

И тъй, страданието не е нищо друго, освен вашият богат братовчед, дошъл от чужбина да ви изпита, дали може да остави парите си на вас. И днес, Бог ви изпитва всеки момент, да види, какво можете да направите за Него, безкористно и от любов. Като дойде страданието, т. е. първият братовчед при вас, кажете: Заповядай, остани при мене, колкото време искаш. Ще се нареди и твоята работа. След време, страданието открива истинското си положение и казва: Аз не съм беден човек, разполагам с милиони. Цялото си богатство завещавам на тебе.

Разбрахте ли сега? Ако сте разбрали, вие се движите бавно, с една хилядна част от милиметъра в 36 хиляди години. Това е много нещо.

Задача. За следния път, всеки от вас да преведе тази лекция в

геометрическа форма. Това значи, да скицирате геометрически основните мисли на лекцията.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.

– В истината е скрит животът.

13. Лекция от Учителя, държана на
8 януари, 1932 г. София – Изгрев.

1932_01_08 Бавни и бързи движения Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98", 1999
КНИГА: Съществуване, живот и отношение. МОК, Год.XI

БАВНИ И БЪРЗИ ДВИЖЕНИЯ

11 година
13 школна лекция на I мл.ок.клас.
8.I.1932 год. петък.
ИЗГРЕВ.

Отче наш.

Един основен въпрос е дишането. Дишането физиологически е частно, специфично по отношение на дробовете. Човек диша чрез цялата кожа, седем милиона пори има и през порите си диша. Ако затворите порите на човешкото тяло, веднага умира. Специфичното дишане не може да го спаси. Ако диша през порите и специфичното дишане премахнете, пак умира. Следователно, тия двата процеса – специфичното дишане и дишането чрез порите, трябва да бъдат в хармония. Човек, следователно, трябва да диша с цялото тяло и специфично трябва да диша. Ако вие не се научите да дишате с цялото тяло и с дробовете, всякога ще бъдете болен, само ще боледувате. Значи в природата има един закон: тя обича туй, което ти е определено, дажбата, която имаш, известно количество въздух трябва да го преработиш. Че вие сте ученици на земята, известно количество въздух е определено да го преработите. Ако вие не го преработите, в книгата на вашия живот се пише, че вие не сте преработили. Тогава идат болестите, намалява се заплатата ви. Казва: Защо аз съм болен? – Не си обработил въздуха. После от въздуха ще извадиш тая енергия, която едновременно е потребна и за вас, потребна е и за природата. Всичките съзнания са съединени като клетки в един организъм. Следователно, вие сте полезни в общото, тази работа, която вършите, ще влезе в общо употребление на цялото. Защото, ако вие нямате туй схващане на живота, мислите, че сте самостоятелни, не сте толкоз нужни, вие се самозаблуждавате. Може от вашето гледище да не сте полезни, но от гледището на природата сте полезни. Може от вашето гледище да сте малки, но може туй схващане да е криво. Трябва да схванете в какво отношение сте полезни. Тия двете стрелки на часовника доколко са полезни? – Доколкото показват времето, са полезни. Но същевременно махането не показва времето, в него има обратно движение, но туй движение е във връзка с горните две стрелки (ръчици), но същевременно махалото е свързано с цял един организъм. Ако колелцата, ако всяко колело, пружината, която извършва известна служба, ако те се

откажат, кажат: Какво ще стане? Не може да има един общ резултат. Сега в този живот като малките деца елементарни работи да се научите, да вършите работа. Вие седите, не знаете да дишате. Например, ти дишаш само с върха на дробовете, с наведена глава. Когато дишаш, ще държиш главата перпендикулярно. От центъра на слънцето до центъра на земята ще теглиш една права линия и тогава ще се изправиш точно на перпендикуляра. После едно отклонение може да става. Вие не сте господари. Сега сте млади, гледате защо старият човек се е прегърбил. Защото нарушил този перпендикуляр. Кога се нарушава перпендикулярът? – Когато се туря известна тежест. Върху един перпендикуляр абсолютно никаква тежест да няма, която да стане причина да се наведе. Той трябва да бъде абсолютно без тежест. Перпендикулярът това е положението, дето всичките сили са уравновесени. И следователно, щом този перпендикуляр е уравновесен, поне вие може да мислите.

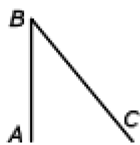

Тази линия на перпендикуляра всякога трябва да бъде успоредна с гръбнака. Правата линия, която не е успоредна с гръбначния стълб, не е перпендикулярна. Той не може да бъде мярка по отношение на плоскостта. Защото ти схващаш, че AB е плоскост, но ако ти нямаш съзнанието, твоето схващане за тази плоскост ще зависи от твоето будно съзнание. Следователно, дотолкоз, доколкото твоето съзнание е будно, дотолкоз този перпендикуляр напълно зависи от твоето съзнание. Тогава щом има известно нарушение, щом ти си неспокоен, ако в духовния свят, в умствения свят си неспокоен, нямаш перпендикуляр, ти си в бурно море, ти мязаш на часовник. В часовника има перпендикуляр. Перпендикулярът е точката, която не се мени. Тази точка не се мени, тя е в общение с една пружина, която държи перпендикуляра, да се движи махалото. Казвам: Всеки един перпендикуляр трябва да бъде успореден с човешкия гръбначен стълб, тогава е перпендикуляр. Сега този закон ще пренесете. Един физически закон ще пренесете към хората. Вие не можете да бъдете в хармония с когото и да е, ако неговият перпендикуляр и вашият перпендикуляр не са успоредни. На двама хора физическите перпендикуляри трябва да са успоредни. Ако единият е гърбав, а другият – прав, никога не може да дойдат в съгласие. Тогава какво ще правят.

Сега ще ви преведа един пример. Представете си, един господар отива да хваща работници, но здрави работници. Питам: Кого ще хване той за рамото? – Правия. Гърбавия от нямай къде ще хване. Той знае, че този гърбавият не може да върши така добре работа. Сега гърбав човек кой е?

Всеки човек, който не мисли право, е гърбав; всеки човек, който не чувствува право, е гърбав; всеки човек, който не постъпва право, е гърбав, гърбица има. Има един паралел между тази гърбавина и има една неправилна гърбавина в живота. Аз говоря за тия гърбавини, които нямат никакъв център. Не говоря за окръжностите. Окръжността не е гърбавина, тя е кривина. И в една окръжност няма никаква гърбавина. Всяка една окръжност е направена от безброй прави линии. Защото между две точки, може да се тегли само една права линия. Една окръжност е направена от безброй точици. Следователно, между тия точки има само права линия, няма никакви криви линии. По отношение на главния център, те са полюси. В окръжността имаме полюси. По отношение на другата линия, която съставя триъгълника, между двата радиуса правата линия е вече основа на тяхното действие. Следователно, във всяка една линия...

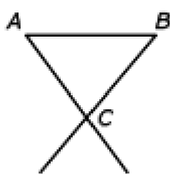

Ако начертаете от един център една окръжност, тогава правата линия, разстоянието... да допуснем, че правата линия е AB. В природата в този общия център се разбират всички радиуси. Някой път вие начертавате по-голяма окръжност, следователно, линията AB ще бъде по-голяма. Но в природата такива кръгове не съществуват. Такива ние си ги чертаем. Тогава да кажем радиуси CD и CB – имате линията AB. Тия линии, които се образуват, равни ли са? Кога са равни? Те образуват безброй триъгълници. В сегашния живот е така. И следователно, ние се стремим да уравновесим своя характер. В що се изразява характерът? Защото има по-голяма окръжност. Как се наричат тия страни, катети. Във всеки един организъм катетите са по-дълги. Ако всичките тия триъгълници, които са събрани, как може основите да бъдат на повърхността. Вие казвате, че другото е основа. Да изясним тази идея. Представете си, че вие имате един стан. Основата нали е турена на две кросна. Ето едното кросно, ето и другото. Вътъкът върви перпендикулярно с кросното, не върви успоредно с основата. Следователно, кой е онзи хубав изтъкан плат? Някои нишки са вървели перпендикулярно на основата, а успоредно на кросното. Добре. Изяснете ми тия двете кросна. Къде са двете кросна. AB е основата. Другото заблуждение седи в туй, че вие мислите, че центърът на една окръжност е невидим. Точка. Но няма нищо от центъра. Този център вас ви се показва, че е малък. То е едно перспективно гледище, понеже този център е във вечността. Този център на деятелност е толкоз далече, че вас ви се вижда като точица. Следователно, като го погледнете този център във физическия свят, ви се вижда като точица, отношенията ви се виждат по-големи отколкото центъра. Туй е противоречие на съзнанието. Много малка е точката. Но всичката деятелност на този кръг произтича от този

център. Силата, която произтича от този център, не е пространството, което завзема.

Мислите ли, че едно колело, което завзема едно голямо пространство, е силно? Ако направим един кръг около себе си, мислите ли, че мястото, което сме описали, ако е голямо, този кръг е силен? Силата е в центъра, която прави кръга, онази малката точица е по-силна от цялата тази окръжност. Сега приложението. Вие избягвате едно приложение. Вие разсъждавате механически. Казвате: Аз съм голям. Твоята големина още нищо не значи. Същевременно ти може да имаш голяма глава, ти може да имаш голямо тяло, ти може да имаш дълги ръце, ти може да имаш дълги крака – това са само възможности. Доколкото ти може да бъдеш господар на твоята ръка, да имаш отношения с ръката, доколкото може да работиш с мозъка, може да работиш с дробовете, дотолкоз, доколкото ти си господар на онова, което притежаваш – разумен господар – толкоз ти може да бъдеш силен. Ако един ден се откаже твоята ръка да ти служи, кои са причините? Не си ти господар. Че ти един ден изнасилваш ръката, работиш повече, осакатяваш ръката си. Правиш престъпление спрямо себе си, спрямо онези живите сили. Един ден ръката се отказва да ти служи. А пък някой път не работиш никак, ръката пак се отказва. Казва: Не да не работиш, но да работиш толкоз, колкото трябва. Коя е мярката да работим колкото трябва. Във всяка една работа, която усещаш приятност в работата, тази работа е нормална, тя е в съгласие със законите на природата. В момента, в който почувствуваш най-малкото неразположение, ти си в дисхармония, спри там, престани повече да ядеш. Седнеш на една богата трапеза, вземеш една хапчица, тебе ти е приятно, дойдеш до едно място, усещаш тежко. Какво показва? Преработил си. Спри. Не довършай работата докрай, ако искаш да бъдеш здрав. Вие казвате: Да се свърши работата докрай. Никога не довършвай работата, физическите работи всякога остават да има нещо недовършено. Понеже туй недовършеното в природата е. Ти ако довършиш своята работа, има общ план, ти ще влезеш в дисхармония. Природата трябва да довърши своята работа и тогава завърши. Ако ти завършиш своята работа преди нея, ти си в дисхармония, ти не вървиш по правия път.

Хубаво, ако 10–20 души са определени да идат към една точка, ако един иде по-рано, работата не е свършена. Всички трябва да пристигнете на мястото в пет и половина и тридесет секунди, ако ти пристигнеш десет секунди по-рано или десет секунди по-късно, ти не си изпълнил задачата точно. Вие сега не мислите правилно и не чувствате правилно. Кои десет секунди, кои петнадесет, коя една, но една или петнадесет, ти си вече в дисхармония с природата, следствие на това усещаш известно разногласие вътре в себе си. На какво се дължи? Ти си недоволен. Ти си бързал най-

първо да глътнеш една хапка. Знаете ли колко пъти трябва най-малко да я прекарате в устата. Твърда или жидка храна трябва да се прекара по същия начин. Всяка храна, която не е прекарана в устата толкоз колкото трябва, не може да принесе полза. Сега вие имате една илюзия. В една храна или в съдържанието на храната, в яденето на храната има три процеса, които трябва да станат едновременно. След като дъвчите тази храна дълго време в устата, тя съдържа известна енергия, прана – туй което наричат индусите, или животворна сила, или животворно електричество, или магнетизъм. Като дъвчите, тази енергия минава през езика и се складира в нервната система. Ако вие дъвчите по-малко, значи по-малко енергия туряте. Като влезе в стомаха, започва един друг процес. Отгоре на мозъка трябва да се даде енергия на стомаха, тогава вие ще харчите повече енергия, ще добивате по-малко. Като нямате енергия в мозъка, храната долу не може да се смели. Смилането зависи от енергията, която е в мозъка. Ако вие дъвчите дълго време, учените обясняват, дълго време да се дъвчи храната, за да може да се възприеме и да се складира, за да може после другата енергия да се изкара, която е потребна за мускулите, за костите. Казвам: Ако ума ви не е съсредоточен в яденето, туй ядене е без полза. Ще бъдеш като някой търговец, който има не книжни пари, но златни. Той като ги види приятно му е, гледа една златна монета, втора, трета, четвърта, пета. Вечер ги извади, брои ги, туря ги в касата. Търговец, който изобщо по този начин работи, никога не боледува. Боледуват, знаете ли кои търговци? Които дават на вересия. Дойде някой, няма пари, даде на вересия, той пише, няма пари, тревожи се. Дойде втори и той на вересия, трети на вересия и търговецът се разболява на вересия. Ако туй дъвкането не си свършил, ти си ял на вересия. Мислиш ти някъде, умът ти не присъствува, всякога когато умът не присъствува в яденето, ти си дал стоката на вересия. Може да вземеш някога нещо, но ще мине време, ще се съдиш, ще кажеш: Втори път на вересия не давам. Затуй в природата няма такава отделна рубрика, за да оперира на вересия. Argent conte – в брой. – Ама ще получа, ще почакам. Тогава ще ти кажат тъй, щом нямаш, ще ядеш толкоз колкото имаш. Като идеш на гостилницата, нищо не дават на вересия. Ти ще бръкнеш в джоба си, ще ядеш толкоз, колкото имаш в кесията си, само с това имаш право да се разполагаш. Или в даден случай, да обясня работата; ти дотолкоз си ял правилно, доколкото твоят ум присъствува в първата хапка. Ти ядеш първата хапка, гледаш яденето – голяма паница. В даден случай ти като вземеш първата хапка, ще ядеш, тя трябва да бъде център, а другото ядене е реално толкоз, колкото влиза в устата. Туй ядене, което е до тебе, то не е реално. Ти я го ядеш, я не. Знаете какво става с вас. Сядат двама англичани на една богата трапеза. Единият, като яде, умира, яденето остава наполовина. Другият англичанин продължава яденето, нахранва се и казва на келнера – Дайте ми сметката. – Който прави сметка за двамата. – Не на приятеля наполовина седи

яденето. Та казвам: Вие сега не знаете, може наполовина да оставите лъжицата. Набраното е важно. Няма какво да гледаш паницата, ти гледай хапката. Ти, като ядеш, радвай се на тази хапка. Една хапка, на която се радваш, ще принесе хиляди пъти по-голямо благо, от хиляди паници, те нищо не допринасят. Този закон може да го приложите по-широко. Онова, което виждате отвън, то са паниците; онова, което вие чувствувате вътре в себе си, то са хапките. Философия трябва да имате на живота. Вие искате да бъдете здрави, от туй зависи здравето на човека, от туй зависи неговата права мисъл, от туй зависи неговото бъдеще отсега до вечността, от този момент зависи. Ти казваш: Ние за бъдеще ще станем нещо. Оставете тия глупави работи. Ти ако в даден момент човек не може да станеш, ако хапката сега не я сдъвчеш, както трябва, всичките ти работи през цялата вечност такива ще бъдат.

Казвам: Физическият свят това е прелестно учение, туй за ученици, които са напреднали. Вие искате да знаете смисъла на живота. В геометрията най-първо какви отношения има? Има отношения към вашите къщи, има отношение към ниви, към физическия живот, геометрия има във вземането на пари, трябва да знаеш какво пространство има. Правиш разчет, за да може разстоянието, което имаш в ума, да го събереш. После когато потопяваш парите в мастилото, изчисляваш колко трябва да туриш, всякога умът ти работи. Ако ти не разбираш тая сложна геометрия, тогава няма да знаеш да пишеш правилно, едната по-голяма буква, другата по-малка. Защо не харесвате една буква по-малка, друга по-голяма, какво означава. Голямата буква е несдъвкана буква. Онзи, който пише много малки букви, той е много скържав, пък онзи, който пише големи букви, той е щедър. Някой път е щедър на чуждото. Има едни букви, които са нормални. Ти като погледнеш ще кажеш: Защо пишеш толкоз ситно. Казва: Защо пишеш толкоз едро. Онзи не довижда, той пише големи букви, нему са слаби очите. Ако пишете на един човек писмо с големи букви, той е стар. Ако пишете много ситно писмо, той е млад, скържав. Когато пишете нормално, както трябва да бъдат геометрически, има една норма в природата. Тогава каква е нормата? Всяко едно писмо, което като напишете, сте доволни по форма, съдържание и смисъл, туй писмо е хубаво. Всяко едно писмо трябва да принесе полза на вас. Аз да ви кажа: Писмо, което не донася полза, трябва да го сдъвчете. Хубавото писмо трябва да е сдъвкано. Тъй както майката дава на детето мляко. Ако писмото, което вие сте написали не е излязло мляко, не го давайте на децата, защото всеки комуто пишете, ще го развалите. Защо не хранят децата с твърда храна? Знаете едно правило: Всеки човек, на който пишете едно писмо, той е дете много малко. Когато на вас пишат, вие сте такова малко дете. Защо пишат хората писма, деца са. Писмата трябва да бъдат добре сдъвкани. Написаното трябва да бъде разработено, че като го четете,

че туй дете биберончето като туриш, много хубаво писмо. Питам: Вашите идеали такива ли са? Каквото и да е да го прекараш отгоре-отдолу, криво-ляво. Не, чисто трябва да бъде писмото. Капане, зацапване, такива работи да няма.Да бъде преписано много хубаво, и в съдържание, и в смисъл да е много хубаво. Казва: Не струва такова писмо да му пишеш. Ти правиш пакост на себе си. Ти като напишеш едно хубаво писмо, допринасяш на себе си, ти се подигаш. Ако пиша хубаво писмо, аз го пиша най-първо за себе си. Майката яде най-първо за себе си, излишъкът, който остава, се набира в гърдите. Тя казва, много хубаво ядох, мама. И детето като го тури на гърдите казва: Много хубаво ядох.

Вие сега още не сте се освободили и сега ви подуват. Вие казвате, че майките ви не ви подуват. Аз отричам. Вие нали пиете мляко, овцата е вашата майка. Всеки човек, който яде мляко от кое да е животно, туй животно му е майка. Аз правя заключение. Затуй казвам: Щом напуснеш детинската възраст на млякото, тогава идваме до твърдата храна. Храната, която трябва да се сдъвчи, показва, че сме станали възрастни. Затуй именно децата правят една погрешка, че не дъвчат храната. Затуй децата боледуват. Майката трябва да даде урок на детето да дъвчи. Като смуче млякото, трябва да го прекара един, два, три, десет пъти през устата, чрез езика да изкара храната, да складира, че тогава да го глътне. Те са умните деца. Онези деца, които постоянно гълтат, гълтат и след туй знаете какво става. Аз съм наблюдавал някое дете, майката като го подува, повърне млякото навън. Млякото се е съсирило, образували се киселини.

Та казвам: Този сложния физически живот, който имате, вие мислите, че добре живеем. Колко нещастия трябва да се коригират в сегашния живот, за да може човек да живее на земята. От него зависи бъдещото щастие, здравето, от него зависи бъдещият прогрес. От яденето, от дишането, от ходенето зависи цялото щастие на човека. Три неща са потребни. Ако вървиш, да вървиш правилно, да не вървиш като пиян. Как вървите някои от вас? Трябва да имате една права линия и ако тази кривата (правата) линия се мени, като ходите, трябва да мислите. Човек, който върви и не мисли, не ходи правилно. Отиваш към една работа, трябва да избираш пътя, по който трябва да минеш. Ти отвсякъде не можеш да минеш. Тръгнеш из София, искаш да познаеш откъде да минеш, щом стигнеш до мястото да знаеш коя улица да хванеш. Определено е през коя улица да минеш. Ако ти не минеш през тази улица, ти не знаеш как да ходиш. В човека има едно чутие, едно чувство. Щом като пристигнеш някъде, ако пазиш едно чувство, като пристигнеш, нещо ще ви каже или вляво или вдясно. Ако вие се поведете по това чувство, право ще бъде, но ако започнете да се колебаете, ще изгубиш само време. Нещо ти казва вляво. Ти започваш да разсъждаваш, тогава изгубиш целия ден. Казвам сега:

Зависи от правилното дишане. Законът на дишането е важен.

В тези триъгълници тия основи са равни. Какво означават катетите, защо ги наричат катети. Втория път разгледайте думата. Радиусите успоредни ли са, как се смятат? Успоредни са. През един център колко успоредни може да прекараме. Безброй. Две успоредни линии в далечността нали се съединяват. Радиусите, които излизат от една окръжност, не са успоредни. Тъй както ги чертаете не са успоредни, но в природата те са успоредни. Сега въпросът не е да вярвате, то е едно твърдение. Вие ще разсъждавате, ще кажете тъй, че описаната окръжност не е тъй. Но туй ли е в природата. Сянката мяза ли всъщност на дървото. Ако вие начертаете една окръжност, донякъде представлява реалната окръжност в природата. Допуснете сега, че ви представя положението: вие се намирате на физическото поле нали. Ако построите каква да е машина, едно колело, някаква воденица в третото измерение, колелото и оста се движат, повърхността седи, в покой е, остава в четвъртото измерение и се показва, че и цялата плоскост се движи, тя се върти. На какво седи тази плоскост, на какво се върти. За да се върти плоскостта на физическото поле, плоскостта трябва да е в покой. А пък ако цялата плоскост започне да се движи, тя трябва да има някаква друга основа. Та казвам: Вие ще се намерите в едно чудо. Понеже вие имате едно разбиране, вие имате ос, колело и вашата ос седи сега, понеже караме и вашата плоскост да се движи, кажете на какво мяза. В природата всичко е в движение, всичко е в движение, но туй движение е разумно. В туй движение няма никакво сблъскване, всички същества се движат, но всяко същество се движи в своя посока и никога не става сблъскване. Туй движение то е разнообразно. Като започне от най-слабите импулси, които има, има едно движение, което след няколко милиона години като се движи една точица, едва ли е извършила една хилядна от милиметъра. Тогава във вашето съзнание един милиметър като се движи е голяма бързина. Ако извърви една хилядна от милиметъра, питам: Ще забележите ли туй движение? Вие ще мислите, че туй тяло е в покой. Някое голямо тяло се движи толкоз бързо, един милион години ти няма да го намериш. В природата има каквито искаш движения, може да избереш, каквито искаш, може да започнеш от най-слабото до най-бързото, което изведнъж се движи, че едновременно е навсякъде. Едни се движат толкоз бързо, други се движат толкоз слабо, че движенията съвпадат. Най-бързото движение съвпада с най-слабото, достигат се и двете. Защото да допуснем, че нашата вселена обикаля цялата вселена за 36 хиляди години, светлинни години. Знаете ли колко е светлинната година? Колкото път извърви светлината за цяла година се взима за единица, като се движи всяка секунда с 300,000 километра. Такава една единица и туй 36 хиляди години. Едно същество, в което се зародило една идея да извърви с най-слабо движение, което се движи микроскопически. Тогава значи, каквото

извърви в 36 години и с едно слабо движение се съвпадат. Най-силното движение, понеже оттам, отдето изхожда, и най-слабото движение, като дойдат те съвпадат. Слабите и силните движения са винаги съединени и свързани. Слабите движения в света представляват опорните точки. Най-слабото движение това е опорна точка. Най-силното движение това е периферия на тази точка. Те вървят в противоположност. Представете си тия две точки вървят в две противопосоки, направления – едната се движи вдясно с голяма бързина, другата докато направи една хилядна от милиметъра за 36 хиляди години, първата извървява грамадно пространство, те се съединят, завършат цял един кръг. И двете се събират. Казва: Една грамадна работа свърших. 36 хиляди години работил и извървял една хилядна от милиметъра. Другата знаете за 36 хиляди години какво голямо пространство извървяла. И двете разправят опитности. Според вас коя е по-учена? Тази, която се движи с голяма бързина, това е външният обективният свят. Тази, която извървяла една хилядна от милиметъра за 36 хиляди години, е нашият вътрешен свят. Движението във вътрешния свят става много по-медлено. Вие сте на особено мнение. Аз нямам нищо против, може да направим вътрешния свят да се замени, безразлично е, ще се пазят само отношенията, които съществуват. Отношенията между А и В са определени. За мене е все едно дали А е председател и В слуга или В е председател и А слуга. Изменя се положението. Но питам: Когато А работи добре и В работи добре, какви ще бъдат резултатите С. Ако се сменят, какъв ще бъде резултатът С. Стига работата да е свършена добре и резултатът ще бъде добър. Следователно, който и да бъде председател, нищо не значи. Когато жеравите вървят, пътуват, има председател, няколко председатели има. Най-силните жерави образуват триъгълник, те излизат напред като генерали, всички вървят, той отваря въздуха, вървят в крива линия, като се умори председателят иде друг на мястото му. Председателят върви напред, по-слабите остават на опашката, не са уякнали крилата им. Председателят, като извървят стотина, двеста километра, казва: Да се спрем за децата, за по-слабите. Слезнат, малко починат и пак тръгнат. Тия младите един ден и те станат председатели. Идущата година крилата станат яки, станат председатели.

Искам да оставя мисълта. В природата трябва да схващате двата процеса. Трябва да се движите бързо като светлината, някога човек трябва да бъде тъй медлен в своето движение, че движението на един охлюв да ви се вижда като светкавична бързина. Един охлюв за 36 години колко място ще изходи. За 36 години доста път ще извърви. Има отношения вътре в света, които се свързват с тия медлените движения. Но този, който е минал по туй медленото движение, всичко знае, затуй този, който извървял една хилядна от милиметъра в 36 хиляди години, той е специалист, мястото го

знае. Онзи, който се движил с тази голяма бързина, той е обиколил много работи, но нищо не знае. Затуй онзи, който малко върви, много знае, всичко знае наоколо, онзи описал грамаден кръг, но нищо не проучил. Тия хора, които имат големи идеи, казват: Голяма идея имам. Хубава идея има, но тия работи не ги знае, той не е проучил работите, както онзи, който се движи медлено. Онова, което е проучил, знае го да го приложи. Този ще разправя всичко туй, което опитал, той го обработил. Той казва: И аз искам да посетя тези места, дето ти си посетил. Колко милиона години му трябват на този медления да изходи всичкото туй място. Знаете какъв учен би станал. Онзи, който описва големия кръг, за да може да вземе периметър, той е предприемчив. Онзи, който се движи с микроскопическата бързина, на него се дължат всичките изводи, енергията ще преработи и животът ще добие смисъл.

У вас има два процеса: недоволният процес, той е който се движи с голяма бързина. Той бърза, казва: Времето тече. Пуснете го нека върви. Един има, той яде, яде. Не спъвайте нито единия, нито другия, нека се движат, но като се върнат, като се срещнат на същото място да образуват един правилен кръг. Във всяка една ваша мисъл, вашите медлени мисли на движение и силните движения на мисълта да се образува една връзка. Туй е правилно схващане или го наричам да бъдеш доволен от онова, което си извършил в даден случай. Някой път може да възразите: Как да бъде доволен. Ако първата хапка не си сдъвкал. Ето аз как разрешавам въпроса за мене. Недоволен съм. Казвам: От какво произтича моето недоволство? Не си сдъвкал втората хапка, започни да дъвчеш. Ние бързаме да дишаме. Поемам въздух, концентрирам ума си да изведа из въздуха всичката сила, която е скрита да я складирам. Тя ми е работа дадена. Понеже като изхвърля вън от себе си въздуха... която работи, аз няма да извадя съдържанието, няма да извърша работа. Ще имам обратния процес. Всяко едно дишане умът трябва да присъствува, като възприема първата въздишка в себе си, след като извадя силата, ще има в душата една благодарност. След туй ще дойде друга радост. Като дишаш, в живота се получава една малка радост. Като направиш упражнение да речеш: Много съм благодарен, че направих тия упражнения. Казвам сега: Ако вашето дишане не е правилно, вие искате да дишате, да сте поети. Знаете ли каква галиматия може да напишете. Поезията ви напълно ще зависи от дишането. Както сте дишали, тъй ще пишете, както сте яли тъй ще пишете. Всякога може да направим един опит и да видим какво отношение ще има. Донесете ми съчиненията на няколко души, български поети, които аз не зная, след като ги прочета, ще ви кажа, дишат ли добре, хранят ли се добре, ходят ли добре. Най-добрият философ в света, какъвто е бил Кант, и в движенията си той е бил като часовник. Всяка сутрин минавал като часовник. Само две изключения направил в живота си. Като

умрял хората, които свикнали да го виждат, казали: Случило се е нещо с Канта, не минава. Кант така е могъл да напише „Чистия разум“.

Като тръгнете в пътя си да знаете, че ходенето е много важно. Ангели от невидимия свят ви гледат как ходите и веднага определят вашия манталитет само от движението ви. Тъй като вървиш не като войник, но като поет. След като си ходил право да станеш философ, да станеш поет. Поетически ход няма, философски ход няма, Божествено ходене няма, музикално ходене няма, има едно ходене, аз го наричам правилно ходене. Хубаво, вие бягате, засилвате, после спрете или равномерно ходите. Някой път искате да се научите на търпение. Трябва много бавно да движите краката си. Сега вие какво ще кажете, че всякога трябва да правите туй движение, за да добиете търпение. Във всичко да участвува умът. Някои неща са смешни, казва: Много бързо ходи. Смешността не е там, но движението не е отмерено, смешно е, че неритмично е движението. Той полека се движи и там няма ритъм. Във всичко може да има ритмичност. Когато мислиш, то е движение, философската мисъл е най-слабото движение. Ти мислиш сега какво да направиш, имаш да плащаш на гостилничаря, студент си, вървиш, имаш сто, двеста лева, трябват ти за много други работи. Ти вървиш бавно, върнеш се, забързаш. Ти мислиш да платиш или не. Да платя ли на този човек или има концерт вечерта, пък има и друго представление. Тръгне бързо и отиде плати. Свърши се въпросът. Казано свършено. Каквото решиш, не отлагай, иди точно навреме. Иди навреме,ти си изправен, в невидимия свят считат, че си платил. Казал си, че в пет и половина ще идеш да платиш. Ще идеш в пет и половина, ще кажеш, ще ме извините, обещах, ще дойда навреме да ви платя, след три дни. Ще се ръкувате. След три дни ще кажеш: Моля, извинете. Ще бъдете точни, на третия път давате, свършва се. Бъдете точни, не се срамувайте да кажете: Какво ще каже човекът за мене. Бъдете точни, за да имат добро мнение в невидимия свят. Казват: Той е изправен, поне държи времето. Ти щом отпуснеш и времето не държиш. Казвам: Бъдете в изправно положение, трябва да имате една философия на живота. Казвате: Туй нищо не значи, онуй нищо не значи. По този начин не може да имате успех в живота. Вашият успех зависи от много малки работи.

Кои неща останаха? Трябва да имате прав перпендикуляр. Гледайте да оправите всичките гърбици, никой да няма гърбица. Не се навеждайте. Като дойде някоя скръбна мисъл, не се навеждайте. Като дойде някоя скръбна мисъл не се срамувайте. Като дойдат скръбните мисли много се срамувате, вземете раболепно положение. Като дойде скръбната мисъл, поусмихнете се. Ами че то е характер. Като срещнеш мечка, погледни я, поусмихни се насреща. Казва: Не се нахвърли отгоре ми. Помнете едно; присъствието на духа в човека дава сила. В даден случай дойде една

скръбна мисъл, вие се уплашите. Лошото е в уплахата. Вие не знаете дали тази мисъл е скръбна или не, но вие предполагате, не знаете. Вие в какво положение ще се намерите. Във Франция отива един французин, който ходил в странство, забогатял, понеже станал възрастен, не мислел да се жени, мислел, че между двамата си братовчеди ще преживее. Искал да ги изпита, при кого може да живее. Взема че се облича в скъсани дрехи, тояжка, отива при единия и казва: Изгубих всичко, дойдох, ще може ли да прекарам живота си при вас. Може. След като седял една седмица, казва: Ще извиниш моята другарка жена ми, тя не е благодарна. Отива при другия братовчед. Посреща го казва: Не бой се при нас ще живееш, няма нищо, случват се тия работи. Минава месец, два, цяла година след туй казва: Аз не съм беден, имам толкоз милиона. Научава се другият братовчед, идва.

Всяка една скръбна мисъл, тя ви изпитва, тя е вашият братовчед, който ви изпитва, ще може ли да остави парите при вас или не. Във всеки един момент Бог ви изпитва какво може да направите. Вие се поставяте на изпит. Посрещнете тази мисъл, кажете на братовчеда при мене може да седиш, ще се уреди тази работа. След една година тази ваша скръбна мисъл ще ви каже: Аз не съм от бедните, но от богатите, цялото богатство го оставям на вас завещание.

Сега разбрахте ли. Ако сте разбрали, движете се с медлено движение, една хилядна от милиметъра в 36 хиляди години. Туй е много нещо.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

За втория път всеки един от вас да направи една картина, да обрисувате геометрически тази лекция. Цялата лекция преведете в геометрическа форма. Само скицирайте основните форми, основните положения.

1932_01_10 Вземи детето
КНИГА: Вземи детето, НБ XV серия, том 2

ВЗЕМИ ДЕТЕТО

„А след отиването им, ето, Ангел Господен явява се на сън Йосифу и казва: Стани, та вземи детето и майка му, и бягай в Египет, и бъди там до когато ти река; защото Ирод има да потърси детето да го погуби." (Евангелие от Матея, 2 и 3)

Ще взема само няколко думи от 13 стих: „Вземи детето и майката"

Туй изречение се повтаря два пъти в същата глава. Първият път - да вземе детето и майката и да иде в Египет. Вторият път - да вземе детето и майка му и да се върне в Йерусалим, в Израил.

Да описваме известни събития, които са станали преди две хиляди години, като една история и да не можем да извадим някаква поука, то е само едно забавление, театрално забавление. Присъствувате вие на някой концерт, на някое представление; след като излезете от представлението, може да си дадете един отчет какво сте придобила Преди да идете на представлението се теглите на везни колко тежите, и като се върнете от представлението, пак се премерите на точни везни, да видите придобихте ли нещо или изгубихте. Ако искате да имате конкретна представа за придобивката, всякога когато човек трябва да придобие нещо на земята, той трябва да придобие един грам или една хилядна от грама, да има едно изменение в неговата тежест. Ние наричаме туй реалност. Представлението е било хубаво - вие сте доволни, нещо сте научили и има промяна в теглото ви. Друг път може да идете и да се върнете с една загуба - не ви е харесало, и парите са отишли, и времето е отишло. Казвате „съжалявам", но пак се утешавате, че сте придобили една опитност. Опитността на онзи, който се е изгорил на печката, каква е? Той има белег на ръката, който всякога напомня, че печката, при всичката своя добрина по някой път, ако не знаеш как да се отнесеш с нея, малко по своему, като професор, дава уроци на онзи, който се занимава чрезмерно с нея. Някои хора имат навик, особено като отидат в село, постоянно да човъркат огъня; но това не е нещо важно, то си е тяхна работа. Че други ходят на представление, и то си е тяхна работа. Дали губят или печелят, то е тяхна работа.

Има едно взаимно отношение, което съществува в света, то ни интересува нас Може някое събитие преди хиляди години да е станало, но туй събитие е важно за мен, в дадения момент решава моята съдба Казвате: „Как така?" Много естествено, много проста работа Просто е* за онзи,

който разбира, но сложно за онзи, който не разбира Води се едно дело от 25 години за 100 000 000 лева Ето последния момент, когато трябва да се реши туй дело. Мен то ме интересува, защото и аз съм един от наследниците. Може в началото да не ме е интересувало, но в края, понеже идат известни облаги за мен, казвам: От това дело зависи моята съдба

„А след отиването им...". Когато този ангел се явява на сън на Йосифа и казва: „Вземи детето и майката и иди в Египет", там думата на български е преведена „бягай". Думата „бягай" е интензивна, много сериозна. „Иди" значи може да идеш, може и да не идеш. Като се каже „бягай" значи ще бягаш, нищо повече, ти не може да не бягаш.

В английския език има два спомагателни глагола, две частици за образуване на бъдеще време или за изразяване на намерение: „shall" и „will". Някой англичанин казва: „I shall go" - значи: аз ще ида Може да иде, може и да не иде. Но ако каже „I will go" - значи, че непременно ще иде, иска не иска - ще иде. Разбира се всеки език си има свои свойства Езикът, то е разумното в човека Някой път ние казваме, че еди кой си човек не знае да говори правилно. Действително, човек трябва да знае да говори правилно, но три качества има, с които речта е свързана: права мисъл, право чувство и права постъпка; това значи право говорене. Не може човек да говори право, т.е. да говори перфектно един език, ако не мисли правилно. Ако в него има правилни чувства, правилни постъпки, той не може да говори правилно, езикът му не може да е изящен. Някой може да каже, че лошите хора говорят красноречиво. Не, един лош човек не може да говори красноречиво. Ония хора, на които музикалните чувства не са развити, може да говорят, но след като слушаш един човек да говори, след като каже няколко изречения ще знаеш мисли ли правилно, чувства ли правилно, може ли да говори правилно. Речта му, говорът му ще определи какво е неговото вътрешно състояние. Тогава този човек, каквото и да ти каже, или както казват българите, звезди да ти снема от небето, ти ще знаеш мисли ли правилно, или не. Българинът има едно качество: той преувеличава нещата, за да бъдат разбрани. Казва: „бяга като куршум", „бяга като светкавица", или „яйце да хвърлиш, няма къде да падне". То има място много хиляди и хиляди яйца да паднат, но тъй казва. Туй чувство е развито у българина, едно чувство на учудване. Съществуват в главата ни два центъра наблизо, свързани с него, не са отпред на голата част на челото, но под косите са скрити. Туй чувство спада към тъй наречените морални чувства на човека. Ние се учудваме на величието Божие, на света, на звездите. Едно благородно чувство е то. Човек, който няма туй чувство, не е доволен. Той не може да преувеличава. Българина, колкото и да е силен в преувеличението, ако му кажеш: „Ти, който знаеш да преувеличаваш, кажи ми колко е голямо слънцето", той ще каже:

„Голямо е колкото цяла Европа”. То е едно умаление. В неговия ум Европа седи като нещо голямо.

Може би у вас има едно притеснение. Вие се намирате като пред един гадател. Отивате при някой да ви врачува на кафе, на боб, или пък на восък, или пък на някоя мида, разни гадатели има. Вие искате да знаете какво ще ви каже гадателят. Очаквате да ви каже нещо много хубаво. Но всеки като иде при гадателя, има едно скрито желание: дано да му каже това, което той си мисли. Преди десетина години две сестри от Братството бяха ходили при един гадател й след като им врачувал, най-после им казал: „Ние имаме едно дружество, подарете 500 лева на нашето дружество”. Не е лошо човек да ходи при гадатели, но той и сам може да си гадае. Гадател всеки може да стане. Ако ти сутрин ставаш рано, можеш да си гадаеш. Ето как може да си гадаеш, аз да ви кажа-едно просто гадание. Излез и виж слънцето на ясно ли изгрява, или зад облак. Ако изгрява на ясно, няма никакво облаче, целият ден работите ще ти вървят добре; ако има черни облаци, ако е намръщено, него ден работата ти ще мяза на небета. Или като излезете сутрин и има вятър, вижте откъде духа. Ако духа от изток, ще има спънка. Ако е студено, пак ще има спънка. Ако няма никакъв вятър, работите ще вървят добре. Ако духа зад гърба, ще има попътен вятър, работата ще бъде още по-добра Тогава като тръгнете по пътя, ще гледате кого ще срещнете. Ако срещнете млада мома и тази мома е красива, работите ви ще вървят добре; ако срещнете някоя грозотия, работите ще се оплетат. По всичко може да се гадае. Ако срещнете една баба с патерица, и вашата работа ще бъде такава. Срещнете някой дядо, натоварил колата - и работата ви ще бъде по същия начин, и вие трябва да напълните колата Като работите, да мислите. Но колата трябва да се напълни. Ще си гледате сами. Гледате - порой завлякъл моста, отдето трябва да минете. Тогава времето ви казва: „Ще чакаш, времето за твоята печалба не е дошло”. Ще наблюдавате колко време ще мине, докато направят моста - толкова време ще чакате, докато спечелите това, което мислите. Това са правила за гадаене, сами да си гадаете. Пък ако отивате при някой гадател, да знаете, че той някой път може да не си нареди бобовите зърна както трябва. Аз съм гледал как някой гадател не знае да нарежда зърната геометрически и затова не може да ви каже точни работи. Има линии ефимерни, отражения, и ако по линията на лъжата върви и нарежда зърната, а не по реалните линии, и заключенията му не са права. Или пък хвърля карти, но и това хвърляне има известни закони, а той не знае как да нарежда картите; той не е бил в школата на гадателите, научил нещо от дядо си, от баба си, но те не са знаели хубаво, нито дядото, нито бабата не са имали това изкуство. Хвърля гадателят картите, но. на 100 предсказания едва 10 се сбъдват, 90 не се сбъдват. Така е и при астролозите: на 100 астрологически предсказания едва 10 се сбъдват. Има

нещо крива. Не че самата наука не е права, но ония данни, с които борави, всички трябва да се преобразят. Астрологията е цяла наука. Може да се предсказва какво има да става в живота с голяма точност, но не всеки знае. Майката може да знае какво има да става с нейното дете, тя може да знае и историята му. Най-добрата гадателка, това е майката. Ако тя си записва всички свои състояния откакто е бременна докато се роди детето, тя ще знае историята На туй дете и какво ще стане с него. Това е когато съзнанието е будна. Ако тя като бременна си записваше и своите сънища, и те щяха да й предскажат. Всеки човек, който не е вещ в тези науки, ще изпадне в суеверие. Суеверието е заблуждение, незнание, невежества. За пример ти винаги искаш гадателят да ти каже нещо хубава

Аз да ви кажа: В основата на всяка душа Бог е вложил нещо много хубаво, без изключение. Но животът отпосле се е развалил. Аз имам една максима. Тя е следната: Миналите добродетели са настоящи престъпления, и настоящите престъпления са бъдещи добродетели. Това е един закон. Някой дойде и казва: „Еди кой си е извършил едно голямо престъпление”. Казвам: Извършил е едно престъпление по силата на своите добродетели. Тия престъпления за в бъдеще пак ще се превърнат в добродетели. Всяко престъпление, което е продиктувано от една добродетел, то е последствие, причината е доброто за едно лошо последствие. Туй последствие за в бъдеще, като се върне при своята причина, пак ще има същите резултати. Има един закон в Писанието, който казва, че всичко, което се случва на онези, които любят Господа, ще се превърне за добра.

Вие ще кажете: Как може да бъде нашите минали добродетели да са сегашни престъпления? Да ви приведа един пример. Представете си, че до четири поколения, или 500 години назад, кой да е от вас е бил майка, имал дъщери и синове; вие сте ги обичали тъй добре, нежно, че сте били образец на окръжаващите, сочат ви и казват: „Това е майка!”, всички ви похваляват. Обаче с течение на времето майката остарява, умира, и децата умират. След четири поколения като дойдеш на земята, твоите деца не се раждат в твоя дом, но се родят в друг дом; син ти и дъщеря ти са станали вече 20-годишни, красив момък и красива дъщеря в някое друго семейство. И ти си красива. Като влезеш в този дом, тебе ти мръдне сърцето като видиш този момък. В теб има желание като майка да го прегърнеш. А бащата и майката на момъка казват: „Какво играят очите на тази изедница”. И после става цял скандал, един небивал скандал, цяла история.

Значи любовта на миналото е престъпление в настоящето. Защото материалните условия са се променила Измират тия хора. И те бяха

красиви, и онези бяха красиви. Как стана това? Но да не ти дава Господ. След едно поколение цялата тази фамилия идва отново, тази мома е пак майка, събират се нейният син и нейната дъщеря, събират се бащата и майката, и тези, които казваха, че е изедница, стават нейни дъщери и синове. Тя ги прегръща, милва - примиряват се. Онзи, който знае, ще каже, че големият скандал на любов се превръща, сега се прегръщат, гощават се. Невежите философи, които нищо не знаят, казват: „Това може ли да бъде така?" Това за глупавите не може, за учените може. За онези, които знаят истината, може; за онези, които, не знаят, не може. За онези, които знаят мъдростта, може; за които не знаят, не може.

Въпросът е дали човек се преражда или не. Смисълът на живота е в прераждането. Вземете го в буквален и в преносен смисъл. Някой казва: „Аз не искам да се прераждам". То не зависи от теб. Друг казва: „Аз не искам да гледам". Но гледането осмисля живота. При силната светлина ти си затваряш очите. Но смисълът на живота е да имаш очи. Някой казва: „Аз не искам да слушам". Но смисълът на живота е в слушането. По някой път може да затвориш ушите са Хората материално са заинтересовани от гледането. „Ако човек се преражда, тогава напразно е дошъл Христос да умира заради хората". То е крива философия. Ти не разбираш защо Христос е дошъл на Земята, ти не разбираш защо човек се ражда, не знаеш защо Бог е създал света така. Това не е произволен закон. Това е законът на Битието. В света всичко се преражда без изключение, и не само веднъж, но милиони пъти се преражда Някой пита: „Като се прероди един човек, той ще прилича ли на същия човек от миналия живот?" Жабата като се прероди вол, няма да бъде жаба, на вол ще мяза. Волът като се прероди в човек, на човек ще мяза. Човек, ако се прероди на вол, няма да мяза на човек, но на вол ще мяза, и обратното.

Аз сега не защитавам истината не си позволявам да я защитавам, аз изнасям истината Една истина, която се нуждае от моята защита, тя е стара баба. Истината няма нужда от защита. Истината е най-силното нещо в света Всеки, който иска да прогресира, трябва-да се развива за себе си. Човек трябва да разбира истината, не да я защитава Аз като човек другояче не мога да раста Истината за мене е едно условие, за да раста правилно. В туй отношение, ако се откажа от нея, аз ще осакатя себе си, пък ще осакатя и своите ближни. Затова именно трябва да говоря истината За какво ще защитавам светлината? Тя сама се защитава Тази светлина е тъй необходима за моето растене, какво ми коства да кажа, че светлината иде от слънцето? Някой ще ме убеждава, че светлината иде от свещта, че тази светлина, която имам, била от лампите. Само на мен не може да ми каже, че тази светлина е от лампите, тя от лампите не може да дойде. Светлината идела от лампите, от огъня, от свещите. Излиза от тях някаква

светлина но тя не иде от лампите, светлината иде само от едно място. Следователно тази светлина има свой проводник; може да има хиляди и милиони отражения, то е друг въпрос То е светлината на отраженията, тя не е онази истинска светлина. Истинската светлина оживява човека. Тази светлина, ако падне върху мъртъв човек, той ще оживее. Тази светлина, като падне върху ума, човек започва да мисли. Като падне тази светлина върху сърцето, ти веднага чувстваш, че си в Царството Божие, светлината е вътре. Според светлината, която хората имат, е и философията им. Западните народи мислят, че са по-умни от източните. Източните народи в някои отношения са по-умни от западните. Източните народи съгрешиха в друго. Те не се водиха според светлината, която имаха, но когато придобиха знанието в тази вечната светлина, в тях се роди най-големият егоизъм, яви се факирството, йогийството, поискаха да станат йоги, адепти, учители. Ако идеш на Изток, ще видиш цели общества от факири, чудесии правят според европейците. Пък то какви чудесии, няма никакви чудесии. Чудесиите на един факир се равняват на какво? Ако аз взема една гумена ластична топка и я надуя, тя стане голяма, но като излезе въздухът, тя спадне; онзи, който не знае може да мисли, че е някакъв фокус. Но във факирството никакви чудесии няма. Просто ще напълниш питката с въздух и тя ще се увеличи. Тия чудесии, които ги правят факирите, това са сенки на реалността.

Реалността има три качества, които вървят с нея. Реалността носи живот, носи светлина, реалността носи и свобода. Всяко едно явление в света, от какъвто и да е характер, което не носи тия трите качества, то е фиктивно, то не е реално. Някой човек те увещава: „Аз след 10 години ще имам голямо наследство и на теб ще дам един милион". Как ще познаеш дали това ще стане? Аз зная, че след 10 години той няма да има 10 милиона, това са въображаеми неща Аз считам реално само туй, с което в даден момент разполагам, а не това, с което за в бъдеще ще разполагам. Не считам за реални и тези неща, с които съм разполагал в миналото. Това са относителни неща. Реалността е нещо, с което сега разполагам, туй, което никой не може да ми го вземе в даден случай. То е тази Божествена реалност в света, с която мога да оперирам. „Стани, та вземи детето и майка му..."' Детето, това е реалността. Туй дете е човешкото „аз". В момента, в който съзнаваш, че си „аз", едно живо разумно същество, туй дете в теб се е родила. Това е новият човек. Ти ако не съзнаваш в себе си новото, новият човек не е роден. Не е въпрос имаш ли душа или не. Ти мислиш, че душата е вън от теб. Всяко нещо, което е вън от теб, то не е реално. Твоята къща вън от теб ли е? Тя не е реална, понеже е вън от теб. След време ще се разруши. След година, две, три, десет, двадесет, тридесет, сто, двеста години самото време ще я разруши и нищо няма да остане от нея. Ще дойдат други, ще преустроят твоята къща; ако дойдеш след 400 -

500 години, няма да има нищо. Даже тялото, което имаш, и то не е реално. Виждаш, твоята къща се изменя. Малкото дете е все около майка си, после расте, расте и ето го момък, ще му израстват мустачки. Ако мустачките са вирнати нагоре, това е добър признак, този момък е здрав. Ако мустаците са надолу, той е загазил вече. Ако е мома, косите й ако са дълги до петите, тя е здрава, пълна с чувства, тази мома е с богати чувства. Щом започнат да осиромашават чувствата, косите почват да намаляват.

Чувствата на човека са свързани с неговите коси. Неговата интелигентност е свързана с гладкостта на лицето. Колкото лицето е по-гладко, толкова този човек е по-умен. Това помете. Колкото лицето е по-грубо, толкова неговите мисли са по-груби. Колкото косите му са по-груби, толкова той е неодялан. Богат е той, но и чувствата му са такива. То са общи работи. Дългите коси показват богатството на чувствата, туй е правило. Чувствата при един отличен ум могат много добре да се разберат. При това зависи, красивото лице когато е хармонично съпоставено, тогава и умът, и сърцето добре са работили. За пример ако са доставени добре, съразмерно бузите, веждите, устата, очите, ушите - всичко това показва вътрешната доброта на човека. Всеки човек е основан на нещо разумно. Няма линия в човешкото лице, която да е излишна. Всяка линия, точка, размер, цвят на човешкото лице говорят за качества или недъзи, за вътрешен живот. Някои линии са неподвижни, понеже съответните способности, съответните чувства не са започнали да функционират. Но щом почнал да функционират способностите и чувствата, тия линии стават подвижна Има линии на лицето, които са подвижни. Когато хората са много чувствителни, близо около устата им има едно едва забележимо движение. Когато някой е много чувствителен, едно мърдане има на устата. Или когато някой е нервен, има мърдане на лицето, има свиване или разпущане на лицевите мускула Аз съм забелязал много пъти музиканти, които учат музика; учат добре, но и те, и професорът им правят такива гримаси, които са неприятни. Има движения, с които може да4се изрази нещо велико, идейно, но без да се правят гримаси. Някой цигулар си чупи тялото, наведе се надолу, после се изправи, прави всевъзможни движения с тялото и главата, прави гримаси; може да е добър цигулар, не го отричам, но с такова свирене не може да даде концерт между ангелите и светиите. Те ще кажат: „Иди най-първо да се научиш главата как да си държиш, после цигулката си как да държиш и лъка как да го теглиш". Има едно теглене на лъка, което е специфично за добрия цигулар. Казвам: Има връзка между майката и детето. Магията на цигулката седи в лъка, после седи в тона. Роденият цигулар знае как да тегли лък, прави едно особено движение на лъка така, че цялата публика е във възторг. Но туй движение на лъка съответствува на неговия ум. Ако той не знае как да движи лъка, тоновете не са правилни. Аз правя опити по музика, да видя какво влияние има

лъкът. Не искам да дам своето изкуство. Взимам човешката ръка. Всеки един човек е артист. Аз взимам цигулката в широк смисъл. Дясната ръка, това е лъкът, лявата ръка, това е ръката която свири, ще даде израз на тона. Ако ти не знаеш как да движиш ръцете си, ще загазиш. Много нещастия в света зависят от неправилното движение на ръцете. Много щастливи случаи зависят от махането на ръката. Онези, които са изучавали науката за движението, а това са индуските учени и адептите, имат такива движения, че като са между свирепи животни, само с едно вдигане на ръката по известен начин, без да говорят, стъписват се животните. Махането на ръката трябва да образува едно особено движение, което е в съгласие с Природата Щом махнеш по този начин, ти предизвикваш всичките силови линии и те по този начин ти помагат. И ти имаш цялата разумна Природа на своя страна. Някой от вас ще каже: „Защо трябва да живея?" За да знаеш, как да ходиш отмерена. За пример: вие не сте изучавали отмерения ход на краката. Едно дете като го пращате на училище, още с тръгването, от първите три, четири, десет крачки може да разберете ще има ли успех този ден или не. Не че това е нещо злокобно, но в него вече съществуват тия движения на неговата мисъл. Детето върви несъзнателно, естествено, но вътре в него вече е заложено какво ще бъде днес положението и то се движи според вътрешните импулси. Ако с излизането от вратата почва да тича припряно, няма да има успехи. Туй дете може да го спаси само някой добър човек, добър учител, който да му обърне внимание. Ако не се яви такъв човек, така ще се свърши денят без придобивки.

Друг пример: когато се направи някоя бомба, този, който я е направил, я е направил така, че при най-малко експлозив да направи известна пакост. Значи тази бомба е силна, когато се докоснеш до нея. Ученият човек, умният човек може да обезвреди тази бомба, като извади от нея запалителните, взривните вещества. Във всеки един човек по някой път се складират известни взривни вещества и той, без да знае това, се чуди, че някоя бомба някой ден за дребно нещо е експлодирала. Може никой да не види, но вие с години не можете да забравите нещо, което сте преживели. Не само отвън, но и вътре стават силни експлозии. Или решиш в себе си, в своята мисъл, да поправиш нещо; години минават, не можеш да поправиш живота си, въпреки, че мислиш и искаш да оправиш някой недостатък. Истинската наука, Божествената наука има път, по който може да се постигнат положителни резултати, добри условия за земята и за небето Само тази Божествена наука може да ни изправи, че даже в този неустойчив вътрешен живот ние може да използуваме пътя на тази наука. Тук човек може да уреди своя живот, ако, бъде крайно разумен. Ние живеем в един свят, дето съществува най-разумното Същество, но пред лицето на Бога всеки ден какви ли глупости не вършим. Тези глупости,

които хората не виждат, има други същества, които ги изваждат на яве и ни коригират. При това в нас не се зарежда желание да се изправим, но си правим оглушки. Това е в реда на нещата.

Да допуснем, че вие седите така. Някои от вас, както виждам, имате една поза много неестествена. Някои от вас ще ме разберат много криво. Срещат един стар българин, който не дочува, и го питат: „Дядо, къде си ходил?" - „Купих си нов калпак." „Къде отиваш?" - „Хубав, лош - купих го вече, ще го нося." Той е съсредоточен в калпака, той мисли, че го питат за калпака. Другият дори не подозира, че дядото си е купил нов калпак. Онзи, който е измислил калпака, философия е имал. Защо турят хората калпак или шапка на главата? Жените носеха шамии [* шамия /ар.-тур./ - тънка женска кърпа за глава] понеже разбраха че с шамии тази работа няма да стане - това означава подчиненост - започнаха да носят шапки като мъжете. После почнаха да си стрижат косите. Дългите коси показват подчиненост, подчинени трябва да бъдат. Но мъжът криво разбира подчинението, и жената го разбира криво. Човек разумно трябва да се подчини, не глупаво да се подчинява. Ти ще се подчиниш разумно. Един чувал от 100 килограма не можеш да го вдигнеш, да го пренесеш, ще повикаш някой силен човек; ще отстъпиш, този-човек ще го вземе на гърба си. Ти ще благодариш, че той е силен и може да го носи. Ще благодариш, че той в дадения случай ти помага, че носи чувала. Може да ти каже: „Малка е силата ти." Ще признаеш, че е малка. Ако този юнак вдигне чувала, то е за негова слава. Ако той с един юмрук те простре на земята, питам, неговата сила на място ли е? По някой път ние идваме до друга философия. Казваме: „На силния трябва да се създаде нещастие, за да не простре другия на земята." Много добре, съгласен съм. Някой път пожелават да полежи една-две години на легло; след като е бил някого, битият ще каже: „Господи, три години да лежи, да знае той кога е бил юнак." Ако искаш някой слаб човек, който няма тази сила, да лежи на гърба си три години, няма никакъв смисъл в това. Слабият трябва да стане силен" а силният трябва да стане разумен. Слабият най-първо трябва да стане силен" когато стане силен" той трябва да стане разумен. Щедрият трябва да стане първо богат" после да стане щедър. Богат като стане, в богатството ще се прояви неговата щедрост. Онзи, който трябва да се научи на закона на икономията, трябва да стане сиромах. Защото сиромашията ще го научи на великата икономия, от малкото в даден случай да може да пести така че добре да живее. Някой казва: „Аз не Съм научен," Ще се научиш. В богатството няма нужда от икономия, но в сиромашията има нужда от икономия. Когато богатият стане икономист, когато сиромахът стане щедър, то не е в реда на нещата, но външният свят е обърнат с главата надолу. Сиромасите хора сега на теория са много щедри, те дават. Всеки един от вас знае, че мнозина казват: „Да стана аз

богат, това ще направя, това ще направя", това, онова, какво ли не правят. Но щом станете богати, вземете друго правило, обръщате друг лист, казвате: „Другояче трябва да се живее." Човек, когато стане богат, тогава трябва да дойде тази идея в него, тогава той трябва да дава Ако не дава богатият, ще му се случи най-голямото нещастие. Всичките богати хора, които страдат, страдат по единствената причина, че не дават. Всички сиромаси хора страдат по единствената причина, че не икономисват. Ако сиромахът не икономисва и ако богатият не дава, и двамата еднакво ще пострадат.

Сега, да направим една вътрешна връзка. Всичко в света си има свой вътрешен смисъл. Казва ангелът: „Вземи детето си." За Христа казваме, че Той е пратен от Бога, но Христос е един символ, или един идеал за човека, за онова Божественото, което ще се роди във всяка душа. Душата един ден ще бъде майката, тя ще роди едно дете. Няма да остане никой бездетен. Онези, бездетните хора са осъдени на смърт. Помнете това нещо. Някой казва: „Аз няма да се женя." Оставете вашата женитба. Ти ще раждаш! Няма да се жениш, сватба няма да има, попове няма да те венчават, но ще раждаш. Бащата няма да го има. Без баща ще родиш. Вие във вашата мисъл ще кажете: „Къде е бащата?" Майката е там, бащата го няма. На онова, което се роди, ние не търсим бащата, важно е онова, което се роди, каква благост ще донесе в света Къде беше бащата на Христа? Когато Му казват, че майка Му и баща Му се смущавали, Тай казва; „Аз зная кой е баща ми. Баща ми не е тук на Земята." Ако мислиш, че твоят баща и твоята майка са тук на Земята, ти живееш в една лъжа. Ако баща ти и майка ти ги няма, ти си в Пътя на Истината. Баща ти и майка ти не могат да живеят на едно място, да вдигат скандал. Но пак ме разбирайте добре, да не влезе в ума ви една крива идея. Под думите „майка" и „баща" всякога се разбира една вътрешна целокупност. Бащата и майката са на едно място и двамата

Ангел Господен явява се на сън на Йосифа и му казва: „Вземи детето и майка му и иди в Египет." Когато ти слушаш вътрешния глас, то гласът на твоя Баща е, Който говори.

Майката е тук. Всичките хора наоколо представляват твоята Майка. Това, което изпитваш в себе си, то е онзи невидим Баща, Който говори, и когато хората слушат Неговия глас, Той ги благославя. Когато не Го слушат, тогава им дава най-големите страдания. В Него- няма лицеприятие. Най-малката погрешка, която може да направиш, веднага дойде този глас отвътре и може да ти каже: „Ти си направил това, но няма нищо, така трябва да бъде!". Не, не. Има един живот, който трябва да бъде идеален, върху който се обуславя нашето бъдеще. Направиш ли погрешка,, веднага

ще я изправиш. Ако пък ти си щастлив, направи така, че и другите да са щастливи. Този живот, който го имаме, ще го изгубим. Няма да се минат 30, 40, 50 години, всичко ще изгубим. Питам тогава, каква е реалността на сегашния ваш живот? Опитността, която ще имате. Всички възвишени същества са преживели това. Някои от вас може да имат тази опитност. Тази опитност - да направите другите щастливи, да ги зарадвате с нещо - да бъде едно ръководно правило за вас. Ние някой път се самозаблуждаваме от временните нещастия, които ни сполетяват, от временните страдания, които идват, но всичко ще дойде и отмине, живеем в един свят преходен. Не сме само ние в света, не е само нашето благо важно в света, но благото на толкоз. Милиарди същества, които може да вземат участие в нашия живот, както и ние в техния. След като съм щастлив, аз трябва да работя за щастието на всички други същества около мене.

Казва се: „Вземи детето и майка му и иди в Египет, и бъди там, докато ти река." Вземи детето на твоята душа, твоето „аз", туй, което е съзнанието, че си човек, туй, което за в бъдеще ще живее, туй, което трябва да расте и да се развива в нас - то е новият човек. Ние го наричаме свещена идея, свещена мисъл, свещено чувство, свещена постъпка; туй е човекът в миниатюр, който за в бъдеще ще се развие. Всичкото бъдеще е за него. Туй е може би най-малкото детенце" не знае още как да -говори, но бъдещето е за него, не е за теб, стария. Ти, ако си стар човек, ти си Йосиф. Ти, който вземаш сега детето на физическия свят, ти си Йосиф, който вземаш грижата. Ще хванеш магарето, ще качиш детето и ще идеш в Египет. Но туй дете за в бъдеще ще обърне вниманието на света, не неговата майка, не Йосиф, но самото дете. Словото, силата, която излиза от него, то ще обърне света. Именно в това дете е силата, която ще повдигне твоята душа. От него каквото дойде, всяка душа ще се въздигне, защото всяка душа се повдига от „аза", който „аз" расте и се развива. Душата сама по себе си не може да се въздигне, ако не рода Казвате: „Душата е само майка." Ти си майка; ако нямаш деца, тогава защо се наричаш майка? Щом искаш да бъдеш майка, роди него, което да го отхраниш, че като идеш в другия свят да занесеш едно дете. Всеки един от вас като иде в небето, ако носи дете, ще го приемат, ако не, ще го върнат назад, няма да го приемат. Тогава, ще кажете, всички жени, които са родили деца, ще се спасят, а всички мъже и ония жени, които са бездетни, какво ще правят ? То е криво разбиране на въпроса. В раждането на едно дете, или в раждането на „аз" в нашата душа взимат еднакво участие и сърцето, и умът; туй „аз" го наричам Божественото съзнание, туй, което определя нашето битие като човек; в раждането му взимат участие нашият ум и нашето сърце. Те са слугите, които служат на това дете. Тогава какво ще стане, ако умът потупва детето и ако сърцето потупва детето? И ако майката го остави да ходи навсякъде -

по театри, концерти, забавления, по любовни работи? Ние хората от любовни работи умираме Твоят възлюбен отвън няма да те спаси, ти ходиш да гониш Михаля. Това, което те спасява, е твоят Господ вътре, туй, което е родено в твоята душа. Че възлюбената е някаква жена или възлюбеният някакъв мъж, това са заблуждения. Ще се жениш за една жена, за втора, трета, четвърта и най-после ти отиваш, свършваш с тях заедно.

Питаха Христа: „На кого от тези седмината братя ще бъде жената?" - „Не разбирате. Във възкресението нито се женят, нито за мъж отиват". Идеята е детето, което трябва да се роди. Душата ми ще бъде майката, а отвън - това са временни отношения, не се лъжете. Ако вътре няма брак, външният е лъжлив. Ако вътре няма дете, и външните деца са лъжлива Ти вътре нямаш нищо родено, отвън имаш. То са кукли. Колко момиченца имат по 4 - 5 кукли, значи че пет деца имат. Кога са ги родили? Че тия кукли имат бащи - ония, които са ги направили. Колкото е реална куклата на малкото дете, толкова е реално и детето на една майка, която го родила. Отношението е същото. Ако в твоето съзнание е родено детето, усещаш, че има нещо в теб, което живее, и ти се радваш на живота, не се обезсърчаваш, има нещо, за което ти живееш, чувствуваш една неопределена радост в себе са. Всичките жертви, всичките страдания са на място, чувствуваш, че има защо да страдаш. Сега си бездетен - няма защо да страдаш, да живееш.

Сега, аз оставям външното. Вашите възгледи са неправилни, искам да дам насока на вашите възгледи. Ако искате да знаете смисъла на вътрешния живот, силата се крие там - в детето. Всеки един човек трябва да щади, да почита това дете. Като видиш, че един човек има това дете, почитай! Защото ще направиш крайно престъпление, ако не зачиташ това, което е родено в името Божие в душата, защото ако не вземеш участие в тази работа, ако не я зачиташ, ти ще понесеш най-големи последствия. Ако само се опиташ да навредиш на него, ти ще изчезнеш от лицето на земята. Ако се опиташ да навредиш на детето, както Ирода, ще изчезнеш. Туй дете ще остане! Бъдещето е на него.

Писанието казва: „Ако не се родите изново от вода и дух." Казвам: Ако във вас туй новото," Божественото не се роди във вашата душа, ако вие не се почувствувате в положението на една майка, че да имате нещо, за което да живеете, то няма да бъде една проста мисъл, едно просто чувство, една проста постъпка, то ще бъде нещо реално. Тогава вашето лице ще се освежи, ще имате мощ. Даже, в природата, онази страхливата кокошка, която и от сянката бяга, когато има дечица, тя се опери на някой вол, като подскочи, клъвне го по носа и волът се отбие, Върне се назад. Казва; „Деца

има тази кокошка. Ако не щадя децата, лошо ще пати главата ми.” Казвам: Умен е този вол, връща се назад.

Всички хора, които са пострадали в света като мъчениците, те имаха деца. Когато Христос беше на кръста, имаше дете в себе са. Някои, като не разбират смисъла на живота, искат да се женят. Сегашният брак се е обезсмислил, сегашната любов се е обезсмислила по единствената причина, че хората са забравили дълбокия смисъл, защо са дошли в света. Другите неща са преходни. Ако двама души седнат и ядат заедно, смисълът не е в яденето. Двама души може да пият от чучура вода, смисълът не е там. Може да четат една книга, и там не е смисълът. В какво седи великото добро? Ти ще познаеш твоята възлюбена само във време на изпитания, когато някъде слезеш в някой кладенец, че няма кой да дойде да ти помогне, тя трябва да те извади. В дадения случай онзи човек, който може да ти съдейства да израсне твоето дете в теб, той е твой ближен. Детето е мярка за любовта отвън. Една майка, която не е родила дете, тя няма любов. В този смисъл всеки трябва да бъде една майка. Аз ще ви приведа Писанието; казва се: „Авраам роди Исака” Едно време и мъжете, и жените раждаха. В отрицателния период жените раждат. Пак ще се сменят. Ту жените, ту мъжете раждат. Сега мъжете не се женят, само жените се женят, затова и те раждат. Ще дойде време, когато жените ще се подмладят, мъжете ще се женят, тогава мъжете ще раждат. По на 10-20 години са всички мъже на земята, те не се женят, деца са още. Сега жените са възрастни, те се женят, а пък мъжете минават само за сватове. Вземете това в чистия смисъл. Няма никакви мъже в света, все жени има. След време ще има само мъже, никакви жени няма да има. Жените ще бъдат момичета по на 10-12 години. В този период жените раждат, ще дойде време у мъжете ще се роди туй съзнание. Или казано на друг език: когато жените и мъжете, когато женският и мъжкият-принцип се съединят в едно тяло, както са били първоначално, само тогава може да се роди дете. Детето е противоположният принцип на бащата и майката. То е отражение на онова, което се крие в душата на майката и бащата. Детето отразява и двамата до известна степен Детето винаги трябва да остане дете. Вие казвате: „Детето става мъж, или туй малкото дете става мома за женене” - то не е дете вече, изгубва се свещеното. Във вечния живот онова красивото дете, то е идеал, то е неопорочено. Туй дете през цялата вечност трябва да остане неопорочено. Детето трябва да бъде идеал. Този идеал е непостижим. Всяко нещо, което може да се постигне, то ще бъде майка, то ще бъде баща. Непостижимото е детето. Сега, дали го разбирате това или не, аз не искам да го разбирате. Аз искам да го видите, че като го видите, да ви трепне вътре. Майката като види детето, трепне. Това дете го наричат велик идеал. Това е смисълът. Единственото нещо, за което бащата и майката да работят, това е детето в света Когато Писанието казва, че ние

сме чада на Бога, не казва, че сме бащи и майки, но казва: Вие сте синове и дъщери - деца; не казва: вие сте слуги ц господари - вие сте царе на Бога живаго. Но всички тия царе имат смисъл, само ако се родите изново. Христос казва: Царството Божие е за децата за чистосърдечните.

Казвам: Нашият живот за в бъдеще ще се осмисли, когато имаме туй Божественото, което трябва да се роди. Роди ли се то, целият живот ще се осмисли; понеже целият свят е разумен и в цялото битие навсякъде има стремеж да се запазят децата. Тъй се обяснява магическата сила на думата „дете". Като извика детето, бащата и майката тичат веднага, да му услужат. Даже външни хора като чуят гласа на детето, веднага тичат. Има неща магически. Като заплаче някое дете, у всички, се събужда милост към него. Някой стар човек като заплаче, никой не му обръща внимание. Ако ние плачем с плача на детето, ще ни слушат; ако ние плачем с плача на старите хора, „ни глас, ни слушание." Смешно е да видиш, че плаче някоя жена, смешно е да видиш да плаче някой мъж, но когато детето заплаче, всички слушат. Когато Христос плака, той беше дете и каза: „Колко пъти исках да ви събера, да ви покажа смисъла на живота, да дойдете при мене, да разберете туй, което искам да кажа, но вие не рачихте." Има хора, които сега плачат за Христа. Аз наричам съвременните хора актьори, плачат на сцената.

Туй дете през цялата вечност трябва да остане неопорочено.Детето трябва да бъде идеал. Този идеал е непостижим. Всяко нещо, което може да се постигне, то ще бъде майка, то ще бъде баща. Непостижимото е детето. Сега, дали го разбирате това или не, аз не искам да го разбирате. Аз искам да го видите, че като го видите, да ви трепне вътре. Майката като види детето, трепне. Това дете го наричат велик идеал. Това е смисълът. Единственото нещо, за което бащата и майката работят, това е детето в света. Когато Писанието казва, че ние сме чада на Бога, не казва, че сме майки и бащи, но казва: Вие сте синове и дъщери - деца; не казва: вие сте слуги и господари - вие сте царе на Бога Живаго. Но всички тия царе имат смисъл, само ако се родите изново. Христос казва: Царството Божие е за децата - за чистосърдечните.

Казвам: Нашият живот за в бъдеще ще се осмисли, когато имаме туй Божественото, което трябва да се роди. Роди ли се то, целият живот ще се осмисли; понеже целият свят е разумен и в цялото битие навсякъде има стремеж да се запазят децата. Тъй се обяснява магическата сила на думата „дете". Като извика детето, бащата и майката тичат веднага, да му услужат. Даже външни хора като чуят гласа на детето, веднага тичат. Има неща магически. Като заплаче някое дете, у всички се събужда милост към него. Някой стар човек като заплаче, никой не му обръща внимание. Ако ние

плачем с плача на детето, ще ни слушат; ако ние плачем с плача на старите хора, „ни глас, ни слушаше”. Смешно е да видиш, че плаче някоя жена, смешно е да видиш да плаче някой мъж, но когато детето заплаче, всички слушат. Когато Христос плака, той беше дете и каза: „Колко пъти исках да ви събера, да ви покажа смисъла на живота, да дойдете при мене, да разберете туй, което искам да кажа, но вие не рачихте”. Има хора, които сега плачат за Христа. Аз наричам съвременните хора актьори, плачат на сцената.

Тук в България преди двадесет години се случи един анекдот. Хващат някого за едно престъпление, завеждат дело, ще го съдят. Той имал адвокат, който го защитава пред съда, казва: „Господа съдии, моят довереник нямал никаква умисъл да направи престъпление, той взел само хиляда лева, а там имало още 50 хиляди, той взел малкото, другите пари оставил, нямал никаква умисъл”. По едно време виждат подсъдимия да плаче, помислили, че той се разкайва, че съжалява. Пита го съдията: „Защо плачеш?” Казва: „Изгоря ми душата, съжалявам, че не можах да видя 50-те хиляди”. Адвокатът искал да го оправдае, а той казва, че му изгоряла душата, как да не види тия 50 хиляди лева! Ние в света плачем не от съзнание. Всеки плаче, но защо? Аз съм изследвал Плача, колко души са идвали при мене, плачат. Някой плаче, че брат му взел нивата и че никак не живеели добре.

Жената плаче, че мъжът не се обхожда добре с нея. Мъжът плаче, че жената не се обхожда добре. Плаче слугата, че господарят бил горд; плаче господарят, че слугата бил лош. Всички плачат, все нещо са изгубили. По някой път, понеже имам друго схващане, поусмихна се малко, а те казват: „Види се, ти не си страдал, какви страдания имам, пък ти се смееш.” Казвам: Какво правите? Заявление, ще дават някого под съд, изиграл ги един мошеник. Обещал да донесе брашно два чувала. Единият му дал 50 лева, другият му дал 150 лева, нищо не донесъл. Този млад момък искал да се жена Отива при проповедника и казва: „Ще ти дам брашно.” Отива при адвоката, и на него обещава да донесе брашно, и взима 150 лева. че отива и се оженва Аз ги гледам, поусмихвам се. „Защо се смееш? Тебе не са те изиграли, та затова ти е смешно.” Казвам: Аз се чудя на вашия ум. Честно трябва да постъпи човек. Колко ви дължи? „40 лева”. Давам му 40 лева Аз решавам въпроса казвам: Заповядайте 40 лева Ако ви плати този момък, ще ми ги върнете. Този момък се е женил, трябват му пари за жената, за неговата възлюбена С много малко, все пак се е оженил. Доволни ли сте? Ако би върне парите, ако искате, може да ми ги върнете, ако не, считайте този въпрос за уреден. Пък сега ще го давате под съд, ще се кълнете. Казвам на адвоката: На теб колко дължи? „Не, не, моля, не искам. И аз ще постъпя като теб, не искам. И аз ликвидирам по същия начин.”

Защо ще се хули името Божие? Защото, ако търсим натънко, няма някой да не е закачил някого. Може даже като сме най-праведни, някой път по закона на съзнанието хиляди погрешки да сме направили.

Та казвам: Онова, което осмисля живота ни, то е онзи вътрешен Божествен живот. Човек ще стане силен като придобие това съзнание. Само тогава може да се Предаде тази наука. Има една наука, която може да се предава само на хора, които имат деца. Ако вие нямате деца, по никой начин онази Истина не мога да ви кажа. И да ви я кажа, ще бъде неразбрана за вас Вие ще кажете: „Как така?" По същия закон: Един цигулар може да е най-големият виртуоз в света, гениален човек може да е, но няма цигулка, няма лък, с какво ще свири? Това е мощното, то е инструментът. Този цигулар когато има цигулка, тогава всички ще разберат, че той е първият цигулар, като тегли лъка, изкарва такива тонове, че на всички хора се отваря сърцето. Такова нещо е човекът. С твоята цигулка - с твоето дете, като теглиш лъка, в цялата природа, дето идеш, и камъните ще оживеят, и ще проговорят. Христос казва: „Ако те млъкнат, камъните ще проговорят." Казвам: Когато децата в света дойдат, камъните ще проговорят, дърветата ще проговорят, вятърът ще проговори, светлината ще проговори, всички ще проговорят. Като проговорят, ще дойде спасението на света. Това е нещо реално, не е нещо отвлечено.

Питат ме: Ти женен ли си? Казвам: Сега аз искам да се оженя, досега съм се женил, разженвал, женил, разженвал. По някой път жененето е като яденето, съжалявам, че съм го ял. Колко пъти съм ял ядене и съм съжалявал, че съм го ял. Аз сравнявам жененето с яденето. Женитбата е един обед, неестествен обед, след който се съжалява, че си ял, че си се оженил. Ако женитбата считаш за тайнство, ако е тайнство, нека децата бъдат Божествени. Няма никакво тайнство в такъв един брак в света на безлюбието. Ако е тайнство, нека деца да се раждат, но сега няма нито един брак както трябва. Ама той се влюбил в една жена. Туй е едно криви разбиране. В ума на жената има една крива идея, тя казва: „Ти ще носиш, аз ще ям." Добре, трябва да яде, но не е смисълът в яденето. Тук е и въпрос за детето, което трябва да се отхрани. Ако дойде детето, ще има преизобилно, ако няма дете, сиромашията ще е до немай къде. Казвам: Детето - това трябва да бъде идея, вложена във вас, ако искате да разберете смисъла. Това е то Божественото в света Тогава ще дойдат страданията Но онзи, който има дете, той не умира вече. На такъв е Царството Божие.

„Вземи детето и иди в Египет". Значи човек ще влезе в Египет. Това е земята, това е материалният свят с всички възпитателни средства Ще минеш една дисциплина, на всяко едно страдание ще се поусмихнеш.

Сегашните ваши престъпления може да бъдат добродетели за в бъдеще. Сегашните ваши престъпления ще бъдат ваши бъдещи добродетели, когато се роди това дете. Всички лоши неща ще се превърнат на скъпоценни камъни, ще разберете смисъла им. Тогава онази идея ще бъде във вас, и ще кажете: „Сляп бях едно време, а сега вече разбирам.” Тогава ще имаме една наука, мощна наука в света, и човечеството, което ще дойде, трябва да проучва тази велика наука. Децата ще дойдат, те ще бъдат съединителното звено. Само децата ще повдигнат жената, и само жената и децата ще повдигнат мъжа.

15 беседа, държана от Учителя
на 10 януари 1932 г., неделя, 10 ч. с,
София, Изгрев.

1932_01_13 Законът и любовта
Издание 1936г., София
КНИГА: Законът и любовта, ООК, Год.XI, Том 2

ЗАКОНЪТ И ЛЮБОВТА

Размишление.

Упражнение за дишане с движения. Съвременните хора говорят за чист и добър живот, като имат пред вид главно външната чистота и доброта. Това е все едно, да ходи детето на училище и да пази тетрадките си чисти, да не пише в тях, да не решава задачите си. Ще бъдат ли доволни майката и бащата от чистотата на тези тетрадки? – Няма да бъдат доволни. Детето отива на училище, връща се, но нищо не учи. За предпочитане е тетрадките му да бъдат нацапани, т.е. изписани, но то да учи, да пише и да смята. Това радва учителите. Кое е по-добре: да се запазите чисти, като тетрадките на мързеливото дете, или да изцапате живота си, но да учите, да пишете и смятате върху неговите листа? Пазете вътрешната чистота на душата си. Не се страхувайте, ако външният ви живот е малко изцапан. Тая нечистота лесно се премахва. Не може майсторът да работи и да бъде чист. Дрехата му все ще се нацапа малко, но лесно ще се очисти. След всичко това, хората се запитват, защо остаряват. Това е все едно, да се запитва детето, защо се цапат тетрадките. Отговорът е прост: детето е писало, смятало, учило, за което и учителите, и родителите се радват. Не е въпрос, че тетрадките се изписват; важно е да се учи. Много тетрадки ще се изпишат и турят настрана, като непотребни, важно е да се пише и смята, да се решават задачи и да се придобива знание.

Едно се иска от човека: да придобие знание. – Какво знание? – Което може да го крепи. Всяко знание, което не крепи човека, не е истинско. Всяко нещо, което не внася радост в човека, не е на място. Разумността прави човека радостен. Ето, взимате пергел и чертаете с него окръжност. Вие се радвате, че окръжността е правилна, но разумността е във вас, а не в пергела. Следователно, колкото правилна да е окръжността, никой не би желал да бъде пергел. Пергелът даже не подозира, че може да чертае окръжности. Щом го затворите, той изгубва способността си да чертае нещо. Той губи вяра в себе си. Щом го отворите и започнете да чертаете с него, той отново се насърчава.

Начертайте си по един триъгълник и по една окръжност. Ако на половината кръг турите сенки, чертежът ще бъде по-красив от предишния. Всяко нещо, което има сенки, е по-красиво от това, което няма сенки. Какъв ще бъде животът без сенки? Ще кажете, че сенките внасят противоречия в живота. Обаче, противоречията се осмислят, когато са

разумни. Следователно, всяка сянка, поставена на място, носи благословение за човека. Всяка сянка, турена дето не трябва, носи нещастие. Благословение е за човека, да го завиеш зимно време с дебел, вълнен юрган; нещастие е за него, ако лятно време, при температура 30-40 градуса, го завиеш с тоя дебел юрган. Това са обикновени положения, които всеки човек може да научи. Така и децата лесно научават стихотворения и ги декламират. Като слушат някое дете да декламира, казват: Учено е това дете, много знае. – Не е учено то, чужди работи възпроизвежда. Ако няколко деца декламират едно и също стихотворение, те ще се отличават едно от друго по гласа си и по начина на предаването. Когато детето декламира добре, авторът на стихотворението е доволен. Той седи между публиката и се усмихва на детето. Ако декламацията не излезе добре, той се крие между хората, не смее да погледне никого. Същото състояние преживява и майката, когато милват или стискат ръката на детето ѝ. В първия случай тя се усмихва доволно; във втория случай тя е недоволна и страда.

И тъй, колкото по-тясно са свързани хората, толкова по-големи са страданията им. Те възприемат страданията си един от дру г. Разправяха ми един случай за предаване на страданието. Една ханъмка, от високо произхождение, страдала от зъб. Това се случило в с. Николаевка. Мъжът и, който я обичал много, я завел при един българин да извади зъба и. Къщата на българина била на два етажа. Ханъмката се качила на втория етаж, а мъжът и останал на първия етаж, докато извадят зъба. Като вадели зъба и, тя викала от болки, но и мъжът започнал да вика. Нейната болка се предала на него. – Защо? – Понеже били тясно свързани. Не може да обичаш някого и да не вземеш участие в неговото страдание. Същият закон се отнася и до неодушевените предмети. Един цигулар дал цигулката си на поправка при един виден италиански майстор. Той решил да почака в работилницата, докато се поправи цигулката му. Седнал на един стол и наблюдавал, как работи майсторът. Последният взел ножа си и умело го прекарал по дължината на цигулката, за да отлепи едната част от другата. Като видял това, цигуларят припаднал. Майсторът му помогнал да се съвземе и казал: Не се безпокой, цигулката ти ще бъде така добре поправена, че няма да я познаеш. – Защо изгубил съзнание цигуларят? – Защото двойникът му бил свързан с цигулката.

Казано е в Писанието, да не се свързвате със света. Това значи: Не се свързвайте с преходни неща. С други думи казано: Не се влюбвайте във временни неща. Имаш къща. Кажат ти, че къщата ти изгоряла. Ти се уплашиш и припаднеш. Имаш пари, пазиш ги в кесия, радваш им се. Някой открадне кесията и ти страдаш, пропадаш с парите заедно. Те се изгубват, и ти изгубваш живота си. – Тогава да не обичаме никого и нищо.

– Обичайте неща, които никой не може да ви отнеме. Щом ви ги отнемат, те са временни, преходни неща. Когато всички хора обичат едно и също нещо, ти дръж сърцето си далеч от тоя предмет. Всички обичат златото. Ето защо, за да не си причиняваш излишни страдания, стой далеч от него. Колкото по-малко влагаш сърцето си във временните неща, толкова по-добре за тебе. В любовта има степени. Ще започнеш с единица любов и ще вървиш нагоре. С единица любов ще обичаш временните неща, които днес съществуват, а на другия ден изчезват.

Като минава от временните към вечните неща, човек постепенно увеличава любовта си от единица в две, три, четири и повече единици. Коя е степента на разумната любов, не се знае. И тя постоянно расте и се увеличава. Докато човек обича с чуждите сърца, дотогава любовта му се насочва към временните и преходни неща, т.е. към мъртвите работи. Щом вложи своето сърце, любовта му се отправя към вечното и безгранично начало на живота. Когато човек дойде до любовта на своето разумно сърце, до високата степен на любовта, нещата се осмислят и оживяват. Любовта е непрекъсната. Обаче, хората мислят, че със смъртта става прекъсване на любовта. Не е така. Единствената непрекъсната сила е любовта.

Представете си, че ви дам около двадесет различни предмети от по един килограм: гипс, желязо, мед, калай, олово, сребро, злато и други метали. На всички предмети давам форма на хлебна питка. Вие взимате тия питки, разглеждате ги и забелязвате, че те се отличават по своето относително тегло и по свойствата си. Коя от тези питки ще задоволи глада ви и ще внесе сила в организма ви? – Никоя. Обаче, ако имате една питка от чисто пшеничено брашно, тя ще ви задоволи. Ще я изядете и ще се ободрите и усилите. Пшеничената пита представя истинската любов. Тя струва по-евтино от златния къс, но силата ѝ е по-голяма. Каквато е разликата между различните прояви на любовта, такава е разликата и между видовете знание. Има знание, което прилича на гипса, друго – на желязото, трето на среброто, на златото и т.н. Истинско знание е онова, което освобождава човека от ограниченията на живота. Стремете се към това знание. Придобивайте знание, което може да ви освободи от всички мъчнотии, тревоги, смущения и страдания.

Стремете се към изучаване на ония закони, които разрешават противоречията. Представете си, че вървите по един път. Настига ви един човек, застава от лявата ви страна и започва да ви укорява, да говори обидни думи по ваш адрес. В същото време, от дясната ви страна застава човек, който ви говори добри думи. Колкото първият човек ви хули и обижда, толкова вторият ви хвали и говори за вас най-добри думи. Какво трябва да правите? Вие сте тръгнали на далечен път, очакват ви някъде да

получите голямо наследство, от няколко милиона лева. Трябва да се явите на определен час. Ако закъснеете, ще объркате работата си. Вървите по пътя и си казвате: Ако се спра само за момент да се обяснявам с тоя, който ме хули, или да благодаря на тоя, който говори добре за мене, ще объркам работата, за която съм тръгнал. Как трябва да постъпиш? Ако си ученик, ще бъдеш глух за укорите и за похвалите. Ученикът знае, че който говори добре за хората, повдига себе си; който говори лошо, сам се понижава. Прилагайте тоя закон, без да се смущавате. Ако го прилагате, всичките ви мъчнотии и страдания ще изчезнат. Това е един от великите закони на живота. Ученикът се отличава по това, че прилага законите на разумната природа. Те са закони и на великия, целокупния живот.

Често се говори за мъжа и за жената, за майката и за бащата, за учителя и за ученика, без да се знае тяхната същина, т.е. техните отличителни черти. Майката, например, има отношение към раждането. Майка е само оная жена, която ражда. Извор е това, от което изтича вода. И от кладенеца се вади вода, но той не е извор. Вода черпят и от извор, и от кладенец, и от чешма, но те се различават. Както числата се различават едно от друго по значение и смисъл, така и понятията за нещата са различни. Изговаряте числата 45 и 72 и започвате да треперите. Когато жената стане на 45 години, започва да се страхува. Когато мъжът стане на 72 години, и той започва да се страхува. Какво страшно има в числото 45? Това е възраст, при която жената постепенно губи външния си кредит. Банките престават да я кредитират и тя разчита на собствения си капитал. Мъжът, като стане на 72 години, започва да се безпокои, че губи кредита си. Той казва: Затвориха се вече банките за мене. Отсега нататък трябва да живея със свой собствен капитал, а такъв нямам. Числата 45 и 72 са добри, но, вложени в човешкия живот, те стават опасни. Като дойдат до тия числа, мъжът и жената се стряскат и казват: Свърши се нашата работа. На младини всичко беше възможно. Сега нищо не може да се направи.

И тъй, истинско знание е онова, което освобождава човека от страха и ограниченията. Изкуство е да превръщаш числата 45 и 72 така, че да използваш всичките им свойства. Ще гледаш на тез като на живи величини. Какво се крие в числото 45? То е книга от 45 страници, в които е написано движението, през което са минали твоят ум, твоето сърце и твоята воля. Земята е обиколила около слънцето 45 пъти, а вие се страхувате от това число. Отворете книгата и прочетете, какво сте написали в нея. Така ще осмислите числата 45 и 72, като книга на вашия живот. Много знания се крият в тези числа.

И тъй, когато вървите в правия път на живота, не се спирайте да отговаряте на ония, които ви хвалят, или корят. Бъдете глухи и за едните, и

за другите. Каквото става вън от човека, същото става и вътре в него. Като се научи да се справя с външните мъчнотии, той ще може да се справя и с вътрешните. Ще кажете, че откак сте тръгнали в правия път, имате по-големи мъчнотии. Така казваше един християнин, че откак приел Христовото учение, имал по-големи изпитания и изкушения. Радвайте се, когато ви изпитват, но бъдете будни да издържите изпитите си. С лош човек не се разправяй. Той само чака да го бутнеш, да го предизвикаш. И с човек, който те хвали, не говори. И двамата имат някаква користолюбива цел, да вземат нещо от тебе. Това е все едно, да говориш лошо за хлебаря и да му искаш хляб, или да го хвалиш и да очакваш доброволно да получиш от него хляб. И в единия, и в другия случай хлебарят не може да даде хляб. – Защо? – Хлябът не е негов. При това, и двамата не са избрали добър метод. Първият мисли, че с укори и лоши думи ще успее да получи хляб. Вторият мисли, че с похвали и с добри думи ще успее. Нещата се придобиват само с любов. Тя изключва и укорите, и похвалите.

В живота действат две сили: законът и любовта. Едно малко момиче, добро и умно, отива на училище. Минава край една хубава плодна градина, пълна със зрели плодове. Влиза в градината, навежда се и взима една паднала ябълка. Изведнъж излиза градинарят и запитва момичето, кой му позволи да събира ябълки. Бедното момиче се извинява, че пожелало да си вземе една от падналите ябълки, но градинарят не иска да чуе, удря му една плесница. След време детето пак минава край градината и пожелава да си вземе един от падналите плодове – забравило плесницата. Озърнало се да не го види някой, но останало изненадано, че пак излязъл срещу него човек, но не с намерение да го наказва. Той го спрял, напълнил джобовете му с хубави плодове, откъснати от дървото, и му казал, когато пожелае, да се отбива в градината и да си откъсва по няколко плода. – Защо първият човек постъпил по един начин, а вторият – по друг начин? – Първият човек е слугата на градинаря, градината не е негова. Той прилага закона. Вторият човек е господарят, той прилага любовта.

Следователно, когато ви бият и наказват, ще знаете, че сте се натъкнали на слугата. Когато получавате блага изобилно, натъкнали сте се на господаря. Дето е Бог, там е изобилието. Дето Бог отсъства, там има наказание и бой. Ако придобиваш знание от слугите, ще бъдеш бит – там действува законът. Ако искаш да не те бият, ще вървиш край плета на градината, без да поглеждаш зрелите плодове. Позволиш ли си да откъснеш един плод, веднага ще те питат: Кой ти позволи да влизаш в градината? Добре е човек да не влиза без позволение в чужда градина, но някои хора не издържат пред желанието да си откъснат един плод. Те знаят, че после ще има бой, ритане, но въпреки това, не могат да се противопоставят на желанието си. Колко пияници са бити от кръчмарите, но пак ги посещават. Като мине 12

часа след полунощ, кръчмарят ги бие, блъска, да напуснат кръчмата, но те не искат. Следователно, когато се оплаквате, че сте бити, ще знаете, че или сте били в положението на детето, което влиза в чуждата градина без позволение да си вземе един плод, или сте в положението на пияницата, когото кръчмарят бие, да излезе от кръчмата. Всеки извинява детето, казва, че е малко, не познава закона. Какво ще кажете за възрастния, който познава закона и, въпреки това, отива в кръчмата да пие и не мисли, че трябва да се върне вкъщи?

Учете се от всичко, което става в живота. Има примери, които включват в себе си житейска мъдрост. Те са символи, от които хората трябва да се поучават. Един турски бей посетил един български чорбаджия, с когото разговаряли по разни въпроси. Беят видял на стената три икони – св. Богородица, св. Георги на кон и св. Никола с дълга, бяла брада, като старец. Пред иконите висели три кандила, които постоянно горели. Беят запитал чорбаджията: Защо горят тия кандила? Защо ти са тия икони? Чорбаджията отговорил: Откак имам тия икони, никакво нещастие не се е случило в дома ми. – Щом е така, и аз ще си купя такива икони, ще запаля по едно кандило пред тях, да се пазя от кражби. Слугите ми постоянно ме крадат. Като се върнал вкъщи, първата работа на бея била да си купи трите икони и кандила. След това изпъдил слугите си. Съседите, като научили, че беят няма слуги, влезли една вечер в дома му и го обрали. Беят останал крайно изненадан от кражбата. Влязъл в стаята, дето били иконите и започнал да се разговаря с тях. Погледнал към иконата но св. Богородица и казал: Тебе те оправдавам. Ти си майка, имаш малко дете, не можеш да се занимаваш с моите работи. После се спрял пред св. Георги и му казал: И тебе оправдавам. Ти си млад, имаш кон, трябва да го яздиш, не можеш да пазиш къщата ми. Най-после се спрял пред св. Никола и строго му казал: Ти нямаш дете, нямаш кон, не си млад, трябваше да ме пазиш от крадци. За наказание обърнал иконата с главата надолу. Случило се, че съседите се разкаяли за постъпката си и върнали крадените вещи.

Какво представят тия икони? Първата икона, св. Богородица, представя човешкото сърце, което не може да се държи отговорно за постъпките си. Втората икона, св. Георги, представя човешкия ум, който също не е отговорен за постъпките си. Иконата на св. Никола, белобрадият старец, е човешката воля, която отговаря за всичко, което правят ума и сърцето. Тя е длъжна да пази всичкото богатство, което човек е събирал от векове. Това се иска от разумната воля, която учи човека на въздържание. Който не се въздържа, ходи по пътя на своята неразумна воля.

Днес повечето хора – млади и стари, не се въздържат. Какво ще кажете за тях? Те са баби и дядовци, безволни същества. Не е герой оня, който не

може да се владее. Самообладание е нужно на човека. Без самообладание нищо не се постига. Ти не си дошъл на земята да оправяш света. Като живееш, ще прилагаш разумната си воля и самообладание. Реката трябва да се движи в определени граници, между двата си бряга. Понякога реката излиза от своето корито, но това е неестествено. Тя излязла от пътя, който природата ѝ определила. С какво ще се похвали неканализираната река? Ще каже, че може да излиза вън от бреговете си. Това не е за похвала. – Каква ще бъде водата на река, която постоянно излиза от бреговете си? – Нечиста. Тя събира нечистотиите по пътя си и ги разнася, дето не трябва. Човек, който не може да се владее, поема нечистотии по пътя си и ги разнася навсякъде.

Закон е: Ако искаш да запазиш състоянието си, трябва да прилагаш самообладание. Понякога е достатъчно да се мръднеш с една десетохилядна част от милиметъра, за да изгубиш самообладанието си. Затова е казано: "Малкото камъче катурва колата." Разумният върви по пътя си и не дава ухо нито на оня, който го ругае, нито на оня, който го хвали. Той знае, че и двамата грешат. И ако рече да се спре и обяснява с тях, и той греши. Той губи най-много. Речеш ли да се обясняваш с оня, който те кори, ще знаеш, че ако му кажеш една лоша дума, той ще ти каже две. Какво ще спечелите от това?

Помнете: Неуспехът в живота ви се дължи на това, че се занимавате с обикновени работи. Откажете се от обикновеното в живота, то е причина да останете назад в развитието си. Много работи ви предстоят да учите – не сте изпълнили програмата, която ви е дадена. Учене е нужно. Вие мислите, че и с малко знание ще минете. Не е така. Комисията, която ви изпитва, е крайно взискателна. Тя ще провери знанието ви и ще ви пипне там, дето най-малко знаете. Ще ви подложат на такъв изпит, какъвто не сте предполагали. Като видят, че знаете, ще ви пуснат в по-горен клас. Ако не знаете, ще ви оставят да повтаряте класа. Това се отнася до всички. Строга, но крайно справедлива е тази комисия. Като ви изпитат, сами ще видите, че не сте толкова добри, колкото трябва да бъдете; не сте толкова справедливи, милостиви, търпеливи, колкото трябва да бъдете. Още много ви липсва, докато станете истински ученици. Ще кажете, че правите усилие. – Разумни усилия са нужни. За да придобиете търпение, милосърдие, трябва да спазвате известни закони. Само разумният може да бъде търпелив. Ако е разумен, и слабият може да бъде търпелив.

Търпението е качество на разумния, на вътрешно богатия, на оня, който е придобил самообладание. Старият, немощният, бедният, който постоянно се оплаква от положението си, не може да бъде търпелив. Някой казва, че търпи по неволя, и мисли, че е търпелив. Неволята не е търпение. Казваш:

Не мога да търпя повече. – Беден си. – Това не мога да направя. – Слаб си. – Не е време за работа, условията са лоши. – Ленив си. – Това е задача, която не може да се реши сега. – Това показва, че обичаш охолния живот. Трудолюбивият веднага решава задачата си. Всички го обичат и му помагат, безразлично, дали е млад, или стар, мома или момък.

Кое е отличителното качество на младия, и кое на стария? Ако в дома си имаш стар, немощен човек и отидеш на нивата да работиш, той ще те чака да се върнеш, ти да му помогнеш. Ако имаш млада дъщеря, като се върнеш от нивата, ще завариш всичко готово: къщата изчистена и наредена, дрехите изпрани, хлябът опечен, яденето готово. Ти ще се измиеш, ще благодариш на Бога за всичко, което ти е дал. Ще благодариш, че имаш млада, работна дъщеря и ще седнеш пред трапезата с благодарност и доволство. Младият е готов да помага на всички. Старият очаква помощ от другите.

Какво е отличителното качество на ученика? – Ученикът е всякога млад и готов да помага на по-слабите. Каже ли някой, че е ученик, а очаква да му помагат, той е на крив път. Каже ли, че учителят ще му помага, той е прав дотолкова, доколкото разчита на светлината на учителя си. Ако и вие очаквате, аз да ви уча наготово, лъжете се. Аз ще ви светя, а вие ще учите. И аз съм учил така. Очаквате ли всичко наготово, ще оставя други да ви учат – слугите на градинаря. Те учат с плесници. Ще ви ударят една-две плесници и насила ще ви заставят да учите. Понякога и учениците се бият помежду си. Казвам: Бият се и се карат слугите. Господарите никога не се бият. Който иска да не го бият, трябва да изпълнява закона на послушанието. Като мине край чужда градина, да не влиза вътре без позволение. Каже ли някой, че е прекарал добър живот, това показва, че е бил послушен. Той е минал край някоя чужда градина, господарят на градината го извикал, и сам напълнил джобовете му със сладки плодове. Добрият и лошият живот са временни положения. Ти се оплакваш от лошия си живот и казваш, че хората те мразят. Не те мразят хората, но ти си влязъл в чужда градина без позволение, и слугата ти ударил една плесница. Влез в градината, когато е там господарят. Той ще напълни джобовете ти със сладки, зрели плодове. Това са благоприятните условия на живота.

Някои слушат, какво говоря, но не ме разбират и казват: Не вижда ли учителят доброто, което носим в себе си? – Това не е важно за мене. Доброто във вас е вашето минало. Вие сте го изработили вече. Важно е днес да вървите стъпка по стъпка след мене, да увеличите капитала на сегашния си живот. Не следвате ли тоя път, аз ще си вървя сам, а вие ще останете на мястото си да се оплаквате, че ви укоряват, или да се радвате,

че ви хвалят. Мене не ме интересуват нито укорите, нито похвалите, които се сипят върху вас. Не се интересувам от лошото и от доброто, което се говори за мене. Който говори добро или лошо за мене, това си остава за негова сметка. В края на краищата, и в двата случая аз придобивам нещо ценно – и от двамата се уча. Аз влизам в положението и на двамата и ги разбирам. Аз зная, защо единият кори, а другият хвали. Ще кажете, че е добре да бъде човек учител, да знае всичко. Добре е за оня, който не знае, каква отговорност носи учителят. Добре е да бъдеш и майка, но тя знае, как е станала майка.

Един свещеник разправяше една своя опитност. В една от стаите на неговата къща живеела една жена. Дошъл денят жената да ражда. Случило се, че свещеникът бил у дома си и трябвало да преживее мъките и страданията на раждането. Жената се мъчила цели три деня. През това време свещеникът не могъл спокойно да си върши работата. Излизал от стаята си, връщал се, но все не бил спокоен. На третия ден, когато жената родила, и той се освободил. Отишъл на църква и отправил към Бога дълбока, благодарствена молитва, че се освободил от мъките и страданията, които преживял заедно с родилката.

И тъй, докато човек ражда, непременно ще мине през мъчнотии и страдания. Когато някой пита, защо идат страданията, казвам: Страданията идат, за да роди човек нещо. Казано е: “Жена, докато ражда, на мъки е.” – Кое се мъчи в човека? – Висшето, благородното. Щом роди нещо, животът на човека се осмисля. Мнозина гледат на страданията като на нещо ненужно. Не е така. Страданието е необходим процес. Ще страдаш, докато се пробуди в тебе висшето съзнание, т.е. Божественото начало. Цялата природа минава през страдания. тъй щото, не питайте, защо са страданията, но работете съзнателно върху себе си, да се осмислят. Веднъж страданията осмислени, въпросите на живота лесно се разрешават. Само така човек ще се подмлади и обнови, а след това ще възкръсне.

Религиозните очакват възкресението след смъртта. – Кой възкръсва? – Добрите, способните ученици, които са завършили успешно училището. Те са издържали изпитите си и са получили диплом за завършено образование. Обаче, ония, които не учат, пропадат на изпитите. Божествената школа е снизходителна към тях. Тя им дава възможност да се явяват по няколко пъти на изпит, но без знание не ги допуща. Тя не прави никакви отстъпки. В тоя смисъл, възкресението е естествен процес за придобиване знания и освобождаване от ограниченията. Щом завърши с успех програмата на земното училище, човек възкръсва и влиза в новия живот. Който познава Божествените закони и ги прилага, той минава през

възкресението. Ако не познава тия закони, той е далеч от възкресението. Каквито обидни думи да кажете на възкръсналия, той не се смущава. Той казва: Едно време бях и кон, и магаре, и лош човек, но минах и заминах през това. Сега съм свободен, възкръснал човек.

Сегашните хора лесно се обиждат. Достатъчно е да кажеш на някого, че е магаре, за да се разсърди. Магарето е умно животно. То пие само чиста, бистра вода. Ще мине през много изворчета, но ще избере най-чистото и оттам ще пие. Ще кажете, че магарето реве. Кой не реве днес? Разсъждавайте философски и ще видите, че всяко животно крие в себе си нещо добро. Казвате, че змията е ехидна, хапе и внася отрова в човека. От ваше гледище, змията е опасна, но от нейно гледище, не е така. Отровата е нейна защита. Тя хапе само оня, който я настъпва. Без причина тя никого не напада. Като знаете това, ще се пазите от змията. В Индия има змии, които ядат мишки. Ако такава змия влезе в един дом, тя изяжда всичките мишки и напуща дома. Тая змия е на мястото си.

Казвам: Не е страшна змията. Страшно е, да не се върне човек към стария живот, животът на първия черен адепт, който се яви пред Ева във вид на змия. Това е старият човек без крака, който много обещава, а нищо не изпълнява. Ако накарате тоя човек да ви услужи нещо, той ще каже: Не е време сега за тая работа. Той има само една задача: да изпитва хората, да види, колко са послушни и верни на Господа. Тоя адепт им обещава големи придобивки: знание, слава, богатство. Той им описва такъв свят, какъвто никой не може да им даде. Само едно нещо иска от тях: да ядат от забранения плод. И Ева излезе много лековерна. Тя повярва на обещанията му, яде от тоя плод, даде и на Адама. В края на краищата, и двамата видяха, че са излъгани. Много гадатели има в света, но малцина казват истината. Трябва да се каже истината на човека, но само оня може да я каже, който е свързан с Бога.

Преди 20 години дойде при мене един познат, помоли ме да му кажа, може ли да стане музикант. Той обичал музиката, искал да я изучава, да стане музикант. Понеже искаше да му кажа истината, трябваше да му говоря открито. Казах му: От тебе може да стане всичко, каквото пожелаеш, но в никой случай музикант. Ти можеш да станеш търговец, учител, свещеник, но не и музикант. Ако ме послушаш, ще живееш добре. Иначе, ще прахосаш парите си и ще загубиш времето си. Той ме послуша и се нареди добре в живота. Попитах го, от колко време е влязла в ума му идеята да изучава музика.Той ми каза, че преди три години слушал един оркестър и оттогава се явило у него желанието да стане музикант. Музикантът се ражда музикант. Той трябва да е роден с желанието да бъде музикант, да е роден от музикални родители, да живее в музикална среда.

Тоя човек, обаче, нямаше музикален такт в себе си. Музикалното чувство в него не беше развито. За да стане музикант, той трябва да работи поне два живота усилено в областта на музиката.

Като работи върху себе си, човек трябва да знае, какво може да придобие в даден момент. Първото нещо, което се иска от човека, е да учи. В тоя смисъл, всеки може да стане ученик. Като учи, той ще се ползува от средствата, които природата му предлага. Ще се ползваш от музиката като средство за твоето развитие. Големи богатства се крият в природата. Човек може да се ползува от тия богатства дотолкова, доколкото са неговите способности. Например, някой не знае, как да посрещне един гост. Изкуство е да умееш да посрещнеш човека, да знаеш, какво да го запиташ и какво да му кажеш.

Един българин, чорбаджия, разправяше, как майка му, която била гъркиня, посрещнала един виден гост българин. Баща му казал на жена си, как трябва да посрещне госта, с какви думи да го приветства. Той и казал да посрещне госта с думите: Приятно ни е, че ви виждаме между нас. Понеже не знаела български език, тя повторила тия думи няколко пъти, да ги научи добре. Дошъл гостът и, вместо да каже, че и е приятно, тя казала обратно: Неприятно ни е, че ви виждаме между нас. Така постъпват много хора. Вместо да кажат една добра дума, или да отправят добро чувство към своя ближен, те го приемат със свито, стегнато сърце. Например, не си разположен. Дойде някой в дома ти и ти се стегнеш. Той чувствува, че не е дошъл навреме и започва да се притеснява. Външно го посрещаш с "добре дошъл", но вътрешно си казваш: Сега ли намери да дойдеш? Казвате: Добра обхода е нужна между хората. Истинска обхода е тая, да посрещнеш човека добре и когато не си разположен. Виновен ли е той, че е дошъл не на време, когато не си разположен? Дали си разположен, или неразположен, ти трябва да имаш самообладание, да се владееш.

Представете си, че Господ ви повика на работа. Трябва ли да се съобразявате с разположението си? Ще кажете, че не е време за работа, не сте разположени. Помнете: Бог говори един път. Той ще ви нашепне отвън, или отвътре, и вие трябва веднага да се отзовете. Каже ли ви веднъж нещо, Той повече не повтаря. Чуваш, че отвътре ти се казва да напуснеш мъжа си. Ти чуваш гласа, но започваш да разсъждаваш: Възможно ли е да напусна мъжа си? Имам деца, имам задължения към дома си, не мога да послушам тоя глас. Обаче, гласът не се обажда повече. Ти си доволна, че не си послушала. Трябва да знаете, че Бог изисква от човека неща, които са възможни. Да иска от жената да напусне мъжа си, това е задача, която тя трябва да реши правилно. В напущането се крие нещо, което жената не разбира и се противопоставя. Обаче, като дойде смъртта, иска, не иска,

жената напуща мъжа си. Тя плаче, прощава се с него; и той плаче, иска да я задържи, но не може. Какво ще правят? Най-после тя ще го убеди, че трябва да го напусне. Тя му казва: Остани ти да живееш, както намериш за добре. Бъди свободен, радвай се на живота. Аз, като се наредя горе, ще ти пиша. Казвам: Всички хора не се разделят така. Някоя жена затвори устата си, млъкне, не проговаря дума и така си заминава. Когато обича жена си, мъжът ѝ остава верен. Той продължава да живее за нея и, каквото прави, всичко става в нейно име. Жената живее вече в мъжа си. Това означават думите "напусни мъжа си." Мъжът остава на земята, да работи за човечеството. Ако жената напусне мъжа си, отиде на другия свят и оттам роптае и изказва недоволството си от него, тя не го е напуснала, както трябва. Ако и мъжът напусне така жена си, и той не е решил задачата си правилно. Това е търкане, което води към изтриване. То не носи нищо добро.

Като е дошъл на земята, човек трябва да разбере добре смисъла на живота и да не се оплаква от страданията си. Да се оплакваш, да изказваш недоволството си от Господа, това е търкане, което изхабява човешката душа. През каквито изпити, мъчнотии и страдания да минаваш, ти трябва да запазиш в душата си едно свещено чувство към Бога и да си кажеш: Хиляди промени могат да станат в мене и около мене, но в отношенията на Бога към моята душа не може да има никаква промяна. Бог е неизменен. Така трябва да мисли всеки човек, който има вяра, упование и любов към Бога. Ще дойде ден, когато смъртта ще похлопа на твоята врата и ще каже: Напусни света на илюзиите, на страданията. Тогава ще чуеш тихия глас на Христа: "Ела в реалния свят, между същества, които те обичат и разбират." – Има ли прераждане? – Има прераждане, но то се осмисля, само когато дойдеш при по-добри условия, между хора, с които се разбираш. Ако в този живот не изработиш по-добри условия за бъдещия, прераждането няма смисъл. При всяко прераждане условията трябва да се подобряват.

Един познат ми разправяше своята опитност, как се отказал от пиянството. Цели 20 години той пиел. Другарите му също били пияници. Всяка вечер се събирали заедно и пиели. Един ден той отворил Евангелието, да види, какво се крие в него, и се увлякъл, започнал редовно да чете. Под влияние на Евангелието, той се изменил и се отказал от пиянството. Един ден той срещнал другарите си и се сбогувал с тях. – Къде отиваш? – го запитали те? – Отсега нататък няма вече да пия. – Защо? – Не мога да ви кажа нищо. Досега пиех, но реших вече да не пия. Другарите му съжалявали, че губят такъв добър приятел, но той бил доволен. Казвам: Тоя човек се преродил, т.е. влязъл в нови, по-добри условия на живота.

Как ще покаже човек любовта си към Бога, ако не е готов да се откаже от

една своя слабост? Бог не се нуждае от нашата любов, но, като Го любим, ние се повдигаме. Достатъчно е да мислим за Бога, за да се повдигнем. В това се крие силата на нашата душа. Да любиш Бога, това значи, да придобиеш истинското знание, към което душата ти се стреми. Богатият, който дойде при Христа да иска вечен живот, знаеше, какво означава тоя живот. Да придобиеш вечен живот, това подразбира да носиш благословение във всеки дом. Ако влезеш в един дом, в който има умрял, да го възкресиш. Ако влезеш в дома на търговец, който е пред фалит, да се справиш с кредиторите му и отново да го кредитираш. Това значи, да носиш радост и веселие във всеки дом. Велико изкуство е това, всеки може да го придобие. – Как ще го придобием? – Чрез своя ум, чрез своето сърце и чрез своята воля. Сегашният живот, през който минавате, е резултат на вашите мисли от миналото. Каквото сте мислили в миналото, днес се реализира. Каквото мислите днес, ще се реализира в бъдеще. Като знаете това, дръжте в ума си светли мисли, в сърцето си – възвишени чувства и във волята си – благородни постъпки. Само така ще се оправи светът. Ще кажете, че това не се постига в един живот. – Всичко, което човек желае, може да го постигне – зависи от интензивността, с която се движат неговите мисли и чувства. Това, което малкият чук не може да направи, големият ще го направи. това, което слабата воля, слабото сърце и слабият ум не могат да постигнат, силната воля, силното сърце и силният ум ще го постигнат. Човек трябва да има силна воля в доброто, силен ум в доброто и силно сърце в доброто. Умният върви по закона на любовта, а глупавият се натъква на плесниците на слугата. Умният влиза в градината, когато е господарят, който му казва: Откъсни си, колкото плодове искаш. Всичко е на твое разположение.

Сега, като ви говоря така, аз имам желание да ви заведа в Божествения свят, при Господаря, а не при слугите. Вашите мъчнотии и страдания се дължат на факта, че срещате слугите, а не Господаря. За да влезете в Божествения свят, вие трябва да бъдете готови да обичате всички хора. За единого вие казвате: Не обичам тоя човек. За друг казвате: Обичам тоя човек. Във всеки човек има една добра черта, т.е. скрито богатство, което трябва да намерите. Отворете затворената каса и ще намерите това богатство. Ако можете да направите това, невидимият свят ще ви похвали. И самият човек ще ви обикне, ще гледа на вас като на светия. Да проникнеш в душата на човека, това значи, да влезеш в широкия Божествен свят, да се преобразиш.

Сегашните хора си служат повече с тояга. Време е вече тоягата да се превърне в рало, да изоре земята. След това житото ще се посади. Най-после и Бог ще вземе участие с влагата, светлината и топлината. Каквото става с житото, същото става и с човека. За да расте правилно и да се

развиват в него възвишени и благородни чувства, не е нужна тояга, нито ритане и роптание. Отрицателните чувства – роптание, съмнение, завист, омраза са тояга в човешката ръка. Те са на мястото си, докато житото е на класа. Събереш ли житото в хамбара, тоягата, т.е. законът, остава настрана. Посадиш ли житото в земята, ще приложиш любовта. С други думи казано: Започне ли доброто да расте в тебе, ще приложиш любовта. Помнете: Тоягата само очуква житото, тя не може да го посади и възрасти. Тоягата е насилието в живота. Чрез насилие човек не се повдига. Само любовта е в сила да повдигне човешката душа. Тя е сила, която работи в човека отвътре навън и възраства ума и сърцето му. Следователно, ако сте овършали житото, турете тоягата си настрана. Посадете го в земята и приложете любовта, за да може то свободно да расте, цъфти и връзва. Без любов никаква хармония не съществува. Хармонията не се постига по механичен начин. Тя има отношение към любовта.

В заключение, мнозина ще ме запитат: По кой метод да живеем – по метода на укоряването, или по метода на хваленето? – Нито по единия, нито по другия. Живейте по метода на любовта, която води към върха. – Можем ли да стигнем върха? – Вървете нагоре и не се съмнявайте. Не се обезсърчавайте. Вървете нагоре към любовта, която още не сте опитали и познали. Любов, в която човек не може да забрави себе си, не е любов. Да забравиш себе си, това значи, да се свържеш с Бога, с всички хора, с всички живи същества. Тогава радостите и страданията на хората са твои радости и страдания. Да забравиш себе си, това значи, да заемеш последно място в живота.

Тая сутрин ви говорих повече, за да ви оставя на светло. Вън е вече светло, но и салонът е осветен. Добре е да бъде светло отвън, и отвътре, да разбирате по-добре. Това е все едно, жененият мъж да срещне жена, по-красива от неговата. Трябва ли да се съблазни от нея? Той не трябва да се съблазнява, но да благодари на Бога, че е внесъл красота в света, да повдига хората. Ако срещне грозна жена, пак трябва да благодари. Тя го навежда на мисълта за противоречията в живота. Те съществуват, защото човек живее и в тъмнина, и в светлина. Щом излезе от тъмнината, противоречията изчезват. Следователно, срещнеш ли човек в тъмнина, той ще изглежда грозен. Видиш ли същия човек на светло, той ще бъде красив. Една жена, или един мъж са грозни, защото ги срещаш на тъмно. Срещнеш ли ги на светло, и двамата са красиви. Казвате за някое дете, че е палаво. Вечер сте го срещнали, затова е палаво. През деня то е кротко, добро. Гледайте на живота и на хората по нов начин, да станете зидари на новото. – Какво мога да направя аз? – Не питай какво можеш да направиш; питай какво може да направи Божественото в тебе. – Защо съм дошъл на земята? – И за това не питай. Живей, работи, мисли право и ще разбереш,

каква е твоята мисия на земята. Докато прилагаш закона, ще бъдеш далеч от мисията си. Щом приложиш любовта, ще разбереш смисъла на живота и ще изпълниш мисията си.

И тъй, тури тоягата в ъгъла на стаята си и напиши върху нея: От днес те пенсионирам. Досега съм те слушал, но минах големи мъчнотии. Отварям нов лист на моята книга и започвам с любовта. Благодаря на ръцете, които Бог ми е дал, и ги прилагам в действие. Ще работя без тояга. Благословени са ръцете, които не се нуждаят от тояга.

Само Божията Любов носи пълния живот.

1. Лекция от Учителя, държана на
13 януари 1932 г. София – Изгрев

1932_01_15 Свободата
Издание 1947 г., София
КНИГА: Живот и отношения, МОК Год.XI, Том1

СВОБОДАТА

Размишление.

Теми за следните две седмици: „Произход на гръцката митология." „Предназначение на митологията."

Четоха се темите: „Най-хубавите стихове от Библията."

Какво се разбира под „свобода"? Колко вида свобода познаваме? – Лична, обществена, народна, общочовешка и свобода на цялото Битие. Как се изявява личната, индивидуалната свобода на човека? Тъй както е устроен човек, докъде се простира неговата физическа свобода? Ако съберете десет души, физически силни, кой от тях е най-свободен? – Най-силният. И десетте са силни, но силата им върви по градация. Ако наредите десетте души по сила, ще образувате или възходяща, или низходяща стълбица. Всеки един се отличава от другия с единица сила, по възходяща или низходяща степен. Ако вървите по възходяща линия, десетият е най-силен, с девет единици повече от първия. Ако се бори с първите, той ще надвие всички. Обаче, него никой не може да победи. Той остава да се бори сам със себе си. Какво ще кажете за оня, който се бори със себе си и се побеждава? Герой ли е той? Какво печели от това? Някой вземе нож и се прободе. Какво печели? Не само, че нищо не печели, но загубил е силата си. Той губи част от кръвта си и отслабва. Срещат се двама герои. Единият казва на другия: Знаеш ли, че мога да ти счупя главата? Мога да те застрелям, на каквото разстояние да си от мене. Другият казва: Знаеш ли, че мога с едно духане да те сваля на земята, или с мисълта си да парализирам твоите действия? Кой от двамата е по-силен?

Питам: От десетте души, кой е най-свободен? – Най-силният. Той е и най-енергичен, минава за голям юнак. Той може да се справи с всеки едного поотделно, обаче, деветте, събрани заедно, ще го съборят. Той е юнак, може да събори девет деца, но не и девет юнака. Истински юнак е оня, на когото силата е равна на силата на деветте. Не е въпрос да се гордееш със своята сила. Колкото и да се хвалиш със силата си, все ще се намери някой по-силен от тебе. Герои, юнаци има навсякъде: във физическия, в астралния, в умствения и в Божествения свят. Когато някой герой от Божествения свят иска да прояви силата си, той слиза на земята, за да спаси хората от греховете им. Земните герои режат главите на хората, взаимно се избиват. Както между хората, така става и между растенията, и

между животните. Така се проявява всеки физически герой. Ако неприятелят ти е на физическия свят, или той ще те унищожи, или ти него. Ако ти не го унищожиш, той ще те унищожи. Как ще постъпиш, ако неприятелят ти е на физическото поле? Ако решаваш един въпрос на физическия свят, имаш право да набиеш неприятеля си – нямам нищо против това. Няма човек на земята, който да не е бит. Ако не като голям, поне като дете, все го е бил някой. И като порасне детето, пак ще се намери някой силен човек да го набие.

Синът на един турчин се хвалел на баща си, че биел гяурите. Всеки ден се връщал у дома си и казвал: Татко, и днес набих добре един гяурин. Бащата бил умен, добър човек, затова казвал на сина си: Синко, не се хвали със своето геройство. Ще се намери някой по-силен от тебе, който ще ти плати за всичките гяури. – Никой не може да ме бие, те са страхливи като плъхове. Един ден синът се нахвърлил на един овчар гяурин, да го бие. Последният бил смел и самостоятелен. Затичал се към турчина, хвърлил тоягата си върху него и му пукнал главата.

Сега и вие искате да бъдете силни, нищо да не ви изненадва. Как може да запазите силата си? Аз не говоря само за физическата сила, макар че и боговете, най-силните и разумни същества, се биеха физически, на общо основание. Те слязоха на земята и влязоха в стълкновение помежду си. Силните оцеляха и останаха на земята, а слабите се върнаха там, отдето бяха дошли. Днес и хората се бият, както боговете, но, както боговете заминаха, така и те ще заминат. Всеки, който иска да прояви геройство, пращат го на земята. Ако човек е направен от твърда материя, ще го бият с тояга. С какво ще го бият, ако е направен от течна, въздухообразна или огнена материя? Вие биете огъня с дилафа, но с какво ще биете оня, който може да запали цялата земя? С огъня лесно се справяш – духнеш го няколко пъти, мушнеш го с дилафа и казваш: Ако не слушаш, ще те изпъдя, друг ще дойде на твоето място. Огънят погледне към дилафа и въздуха и казва: Познавам ви, зная, колко сте герои. Повечето хора са такива герои. Някой се натъкне на едно малко зло и цял ден се бори с него, иска да го победи. Например, някой пияница се въздържал два-три дена, нищо не пил. Отива на гости, и там му предлагат една чаша вино. Като погледне чашата, той започва да трепери, не може да издържи. Значи, чашата с вино го победи. Едно малко зло, малко изкушение излезе по-голям юнак от него. Изкушението на пияницата е вътре в него. Как ще се справи той с този юнак? С дилаф не може, с духане, също не може. Кой от вас се е борил с чашата, да знае, какво представя тя. Силна е чашата. Ако речеш да се бориш с нея, тя те захлупва, като капак, и ти оставаш отдолу. Ти се намираш в положението на мишка, затворена в капан.

Някога съществувал един голям, силен плъх. Той се борил с всички плъхове и всякога излизал победител. Обикалял всички къщи, свободно се движел и задоволявал глада си. Случило се, че дето ходил, никъде не намерил ядене. Опитвал се да направи дупки, да се вмъкне, както по-рано, но не могъл – навсякъде било затворено. По едно време той видял един капан. Приближил се, помирисал, нещо го съблазнило, влязъл в капана. На кукичката висяло парче пастърма. Той захапал пастърмата и започнал да тегли. Каква изненада! Капанът се затворил, и той останал вътре. Ужасен, плъхът започнал да гризе капана – разчитал на здравите си зъби, но се оказало, че всичко било от желязо. Така прекарал той два-три дена, и най-после си казал: Дотук беше моето геройство. Оня, който направил капана, бил по-умен и по-голям юнак от мене. – Как ще излезе плъхът вън от капана? – Като научи свойството на огъня. Той знаеше свойството на тоягата, на духането, но до огъня още не беше стигнал. Всяко живо същество на земята воюва дотогава, докато се справи с неблагоприятните условия. Какви усилия направиха растенията, докато пробият твърдата материя и започнат да извличат от нея хранителни материали! Тяхната война беше химическа. Така воюват и хората. Растенията подчиниха елементите и започнаха да извличат от земята материал, необходим за съграждане на техния организъм.

Казвате: Ти поддържаш ли войната? – Аз не съм от миролюбивите, но казвам: Бий, без да те бият. Ако биеш и с това даваш повод да те бият, по-добре не се бий. Първо измери силата си, и тогава се бий. Това е свобода. Следователно, когато се говори за геройство, за юначество, имам предвид вътрешната свобода на човека. Външната свобода заробва човека и прави чашата още по-горчива.

Сега, като изучавате числата, може да предсказвате съдбата на всеки герой. Едни числа са рационални, а други – ирационални. Съберат се двама герои на едно място да опитат силата си. Единият казва: Виждаш ли тази тояга? – Виждам я. – Ей сега ще заиграе по гърба ти. – Не можеш. В миналото, тази тояга е била мой учител, тя ме познава добре, не може да я сложиш на гърба ми. – Мога. – Опитай се! Вдига тоягата, не може да я вдигне. – Защо? – Този, когото тя учила, внесъл в нея силата си, и днес не може да го бие. Ти не можеш да биеш оня, който е внесъл силата си в твоята тояга. Какво значи да внесеш силата си в една тояга? Вие искате да станете герои и да успявате в живота си. За тази цел, някои стават учители, други стават занаятчии, трети – майки и бащи, искат да имат деца, да ги възпитават. Станеш учител, но скоро те уволняват. – Защо? – Не се подчиняваш на законите, искаш да покажеш, че си герой. Ставаш майка, но не се подчиняваш на своя възлюбен; той те пъди от дома си. Мъчиш се да възпитаваш децата си добре, но те не слушат – мъжът ти пак те пъди

навън. Искаш да станеш майка, а не можеш да се справиш с децата си. Каква майка си, ако децата ти те бият? Майка е оная, която внушава уважение и респект на децата си. Като чуят, че иде, те стават на крака и казват: Майка иде! Не мислете, че майката е мекушава, безхарактерна жена. Тя е голяма героиня. Вие още не сте научили изкуството да бъдете майка. Докато израснат нейните гарджета, тя ходи, като лисицата, от един курник на друг, да взима по една кокошка. Като влезе в курника, лисицата казва: Не признавам никакви писани закони! Кокошката трябва да дойде при мене. Като приспи малките, тя влиза в курника и си взима толкова кокошки, колкото й трябват. Ще кажете, че лисиците са укротени вече. Физическите лисици са укротени донякъде, но духовните не са още. Мислите ли, че сте се справили с лисицата и мечката в себе си? Няма човек на земята, който да не е приспиван от някоя мечка или лисица.

Един българин минавал през една гора и си мислел: Ако ме срещне мечка, лесно ще се справя, нося два револвера в джобовете си. Случило се, че, наистина, срещнал мечка в гората, но от страх, забравил да употреби револверите. Мечката го наплюла и си заминала. Близките го питали, какво му казала мечката. – Каза ми, друг път да не нося револвери, щом не ги използвам, когато трябва. – Така е, когато се уплаши, човек забравя всичко и мисли по друг начин. Ако искаш мечката да мине и замине край тебе, без да те засегне, не стреляй върху нея. Ако стреляш, скъпо ще платиш. Тя се хвърля върху човека, изтръгва револвера от ръката му и откъсва цялата ръка. Колко ловджии на мечки са останали с една ръка! Ако успее да убие мечката, спасен е, но ако само я рани, ще опита силата й. Има много примери в живота за борба на човека с мечката.

Казвам: Освен външната борба на човека с мечката, съществува и вътрешна борба. Често човек се бори със своите мисли, чувства и постъпки и, ако те го победят, той пада на земята. Какъв герой е оня, който не може да издържи в борбата със своите мисли, чувства и постъпки? Външната борба отчасти е завършена. Сега човек се бори вътрешно и, ако не успее в тази борба, не може да се нарече юнак. Геройството трябва да се пренесе вътре в човека. Като става въпрос за постъпки, трябва да знаете, как да постъпвате. Може ли да постъпвате като Иоан Кронщадтски?

Един ден епископът в Петербург извикал Иоан Кронщадтски при себе си и му казал: Чух, че си проповядвал учение, несъгласно с Православната църква. От днес ти забранявам да проповядваш това учение. – Ще изпълня волята ти, отговорил Кронщадтски. Ще постъпя, както желаеш. Поклонил се и излязъл вън. Какво се случило с епископа? Веднага след това заболял и, каквото и да правил, болестта не го напущала. Той заповядал пак да извикат Иоан Кронщадтски при него и му казал: Направих една грешка

към тебе. Забраних ти да проповядваш, но заболях. Помоли се за мене, да оздравея. Кронщадтски се помолил, и епископът оздравял. Герой е бил Иоан Кронщадтски!

Сега и на вас желая, да бъдете герои като Кронщадтски. Герои, но дето трябва. Да бъдеш герой пред слабия, това не е геройство. Да бъдеш герой с детето, да го биеш, това не е геройство. Да бъдеш герой пред по-силния от тебе, това значи геройство. Да го простреш на земята, и после да те вика, да се молиш за него. Много епископи и владици имате и вие в себе си. Аз познавам вашите епископи и владици. – В какъв смисъл се разбира това? – И в буквален, и в преносен смисъл. Иоан Кронщадтски беше под ведомството на епископа, но не остана при него да служи. Той имаше власт, дадена му отгоре, и свободно проповядваше. Казвате, че всяка власт е дадена от Бога. – Това се отнася за децата, за ония, които не разбират закона. Под „всяка власт е дадена от Бога“, излиза, че Бог е вън от човека и му дава нещо. Само свободния има власт, дадена от Бога, и той знае, как да я употребява. С други думи казано: „Всяка свобода е дадена от Бога“. От кого е дадено робството? Някой те набие, пукне главата ти и казва: Така е писано. – От кого е писано така? Наистина, много неща са писани по гърбовете на хората, но важно е, кой ги е писал. Когато майката бие детето си и тя пише нещо. Някога пише по главата, някога по ръцете, някога по гърба. Майката пише на общо основание, но кой от вас е запазил и превел онова, което майката е писала? Казваш: Моята майка не е знаела, как да пише. Нейните стихотворения не могат да се превеждат. Оставете тия въпроси настрана! Кажете, какво сте написали вие досега? Ако от всичко, което сте писали, 99 на сто е погрешно, а само едно на сто правилно, какво знание е това? Ако от всичко писано, 99 на сто е вярно, а само едно на сто погрешно, разбирам. Това знание е на място.

Като ученици на окултна школа, вие трябва да изучавате окултните науки, да ги прилагате в живота си. Не може ли да ги прилагате, ще приличате на оня млад момък, на когото баба му казала: Синко, ела, баба да ти бае, като срещнеш мечка, да не те напада. Той казал: Бабо, по-добре ми бай, никак да не ме среща мечка. Това е по-добре за мене. Как мислите, кой от двамата е по-умен: бабата или внукът? Според мене, бабата е по-умна. Вие ще кажете, че оня, който писал тоя анекдот, дал криво тълкуване. Той искал да каже, че внукът не вярвал в баенето на баба си. Тя била умна жена, искала да каже на внука си, че трябва да учи, да знае езика на мечката, да се разговаря с нея. Който не знае езика на мечката, тя всякога ще го тъпче и плюе. Човек е господар на това, което разбира. Ако не разбира нещо, той му става роб. Значи, ще владееш, което разбираш; ще те владее, което не разбираш. Кое е по-силно: воденичното колело, или водата, която го върти? Привидно, колелото е по-силно, защото е твърдо,

яко. Всъщност, водата е по-силна.

Казвам: Учете се да превеждате образите, да се ползвате от тях. Очакват ви борби, ще ви пуснат в света да се борите. Не мислете, че са дошли вече мирните години. Не са дошли още. Вие очаквате да ви посрещнат с венци. – Ще ви посрещнат с венци, но както посрещат агнетата за Гергьовден. Посрещат ги, заколят ги и им запалят една свещ. Истинският венец не е сух. Той не гори, както горят венците по главите на агнетата. И на Христа туриха венец, но Го заковаха на кръст. Това е страшното в живота. Казвате: Значи, страдания ни очакват! Не само вие ще страдате, но и малките деца ще страдат. Докато са малки, майката ги пази, храни и облича, грижи се за тях. Щом замине майката, те остават сами. Кой остава на нейно място? Ако има голям брат или голяма сестра, те ще поемат грижата за малките деца. Добре е, ако могат да изпълнят ролята на майката. Какво ще стане с децата, ако големият брат или голямата сестра не могат да заместят майката?

Ще ви задам следния въпрос: Защо пръстите ви болят, когато ръцете ви изстиват от студа? В тоя случай, децата плачат, не издържат на студ. – Какво казва студът? – Който не може да се справя с мене, да стои настрана, да не ме закача. Който е опитал силата на студа, страх го е, не му се излиза вън. – Какво правят хората, за да не ги брули вятърът? Те носят дебели дрехи, вълнени чорапи, хубави обувки, шапка, ръкавици. Според мене, това са страхливци. Първите човеци бяха герои, те ходеха голи, не се страхуваха от студа. Като сгрешиха, и те започнаха да се обличат с дебели дрехи, да се пазят от студа. Виждаш някой добре облечен, харесваш палтото му. Казвам: Страхлив е тоя човек. – Обувките му са здрави и хубави. – Страхливец е той. – Шапката му е дебела. – Страхливец е той. Не си правете илюзии. Всеки, който се облича с дебели дрехи, той се страхува от студа. С каквито дрехи и да се обличаш, знай, че това е халатът на затвора. Ти се намираш в ограниченията на живота. Като знаеш това, не казвай, че съдбата ти е лоша, трябва да се примириш. Не, задача на всеки човек е да се освободи от затвора. По какъвто и да е начин, ти трябва да хвърлиш халата и да излезеш от затвора.

Сега вие търсите начин, как по-лесно да излезете от затвора. – Няма лесен път. – Ще се самоубия. – Ще се натъкнеш на по-голямо зло. На страхливия човек работите не вървят добре. Той не може да намери правия път. Ако си герой, лесно ще го намериш. – Ще отстъпвам. – Ако си юнак, ще знаеш, как да отстъпиш. Ако си страхлив, и с отстъпване няма да имаш успех. И на другия свят да отидеш, пак ще те върнат на земята. Другият свят е за героите. Казано е в Писанието: „Страхливите няма да влязат в Царството Божие“. Казваш: Така се говори, но ние не сме баби. – Според мене, всички

сте баби, страхливци сте. Учете, мислете правилно, за да се подмладите. Вие се нуждаете от истинско знание. Бъдете герои, да се борите не само с един противник, но с много, и всички да победите. Казваш: Победих неприятеля си. – Още много неприятели имаш. Ще вземеш нож и револвер, ще минеш край неприятелите си и ще воюваш, докато ги победиш. След това ще отидеш пред вратата на Царството Божие, там ще сложиш ножа и револвера и ще станеш свободен човек. Ще дойде ден, когато ще победиш всичките си врагове.

Като говоря за борба, аз взимам тази дума в широк смисъл. Всеки човек се бори, докато разреши известен въпрос. Щом го разреши, борбата свършва. Героите се борят. Страхливите не обичат борбата. – Кой е страхлив човек? – Който лъже, който не държи на обещанието си, който нищо не работи, не учи. Ще се бориш, ще учиш, ще работиш. Иначе, никаква култура няма да придобиеш. Като наблюдавам птиците, намирам, че в известно отношение, те са по-културни от хората. Те не крадат дрехите си, както хората правят. Да откраднеш дрехата на една птица, това значи, цяла да я задигнеш. Хората си крадат дрехите, обувките, парите, и най-после се вмъкват в живота си и взаимно си създават борби. Обаче, мечката няма културата на птицата. Като срещне един вол, тя го напада и започва да смуче кръвта му. Волът пада на земята, слаб, отмалял, моли се да го пощадят. В случая, аз похвалвам мечката, а укорявам вола, намирам, че е голям страхливец. Защо носи рога? Той трябва да се сражава с мечката. Трябва ли човек да носи два револвера и да се остави да го убият?

Преди няколко дена четох един разказ, как мечоносците убиват големи китове. Това се случило в Атлантическия океан. Те погнали един голям кит – женски, който наскоро щял да има малки. Големи усилия направили, но не могли да го улучат. В това време се родило малко китче, което майката грижливо отглеждала. Един ден мечоносците я забелязали и започнали да я атакуват. Като майка, тя се мъчела да запази малкото си, но не успяла, те го ранили. След това атакували и нея. И тя станала жертва на техните мечове.

Сега привеждам тоя пример, за да изнеса аналогията между вашия живот и тоя на кита. И вие сте в голямото море, дето ви преследват мечоносци. Те са малки, дребни, но и вие, като кита, не може да се справите с техните оръжия. И вие, като женския кит, имате едно малко желание, на което не сте господари. Като дойдат изпитанията върху вас, мушкат ви с ножове, докато ви изтече кръвта. После казвате: Дотегна ни животът. – Какво трябва да правите тогава? Казвате: Нашите бащи не са разрешили още този въпрос, и ние няма да го разрешим. – Не се разсъждава така. Всяка мъчнотия, всяко изпитание е ваш неприятел, с когото трябва да се

справите. Не мислете, че лесно се излиза срещу неприятел. За да победиш, трябва да имаш предвид силите на своя неприятел. След това трябва да измериш своите сили и тогава да приемеш борбата. Иначе, ще се натъкнеш на големи изненади, които не водят към добър край. И досега учените правят изследвания и изчисления на природните явления, но, въпреки това, не могат да разрешат мъчнотиите си. За тях мъчнотиите са като задачата за изчисляване квадратурата на кръга. Учените казват, че тази задача е неразрешима. Обаче, природата я разрешила. Ако по един начин не може да се разреши, по друг начин ще може. В бъдеще и тази задача ще се разреши. Какъв е смисълът на кръга в живота? Важни елементи в кръга са центърът и кривата линия – окръжността. Следователно, всяка сила – физическа, духовна и умствена има свой център, от който изхожда, и крива линия – периферия, до която достига. В този смисъл, силен човек е онзи, който знае възможностите, с които разполага дадената сила в кръга. Ако знаете тия възможности, лесно ще се справите с мъчнотиите си. Ако не ги знаете, ще се чудите, какво да правите.

Ще ви приведа един пример. Да допуснем, че ти си студент, искаш да свършиш университета с отличие. Всички професори са доволни от тебе, хвалят те, и ти се радваш. Обаче, един от професорите, човек с по-голяма амбиция от твоята, иска да ти покаже, че не си избрал прав път за развитие. Ти учиш, работиш, но той те къса на изпита. Погледне те проницателно, и веднага познава, кои въпроси не знаеш. Ти мислиш, че лесно ще се справиш с професора, но той е по-голям юнак от тебе. Ти намазваш тялото си с масло, както правят пехливаните, но професорът е по-голям майстор, със сюнгер измива маслото и пак те събаря на земята. Така, ти се излагаш пред другарите си, но професорът не отстъпва. Герой е този професор. Ти се готвиш да го биеш, но той е по-силен от тебе. Той е готов да ти пише хубава бележка, ако можеш да го набиеш. Не можеш ли да го повалиш на земята, не се опитвай да излизаш срещу него. Преди да излезеш на борба с неприятеля си, опитай първо силите си.

Някой влиза в живота с идеали, които го повдигат, дават му сила да върви напред. Обаче, излизаш на изпит, и професорът те скъсва. Това е неговият юмрук. Падаш на земята и казваш: Лошо нещо е робството. Победи ме този човек. Тежка е съдбата ми. – Лошо нещо е робството, но не е по-лошо от нас. Тежка е съдбата, но не е по-лоша от нас. Съдбата е професорът, който мачка студентите. Ако си силен и го победиш, той ще ти пише шесторка. Ако си слаб, ще ти пише двойка. – Знаеш ли, кой съм аз? – Щом кажеш така, професорът ти обявява двубой. – Какво да правя тогава? – Намери дъщерята на професора и бъди готов да й услужваш във всичко, от което тя се нуждае. Ако си мома, ще намериш сина на професора и ще

му услужваш. Това са символи, които трябва да преведете. Казвате: Ние знаем тези работи. – Не ги знаете. Вие вършите само любовни работи, за които ви бият. Аз не съм срещал досега човек, който да не е бит за любовни работи. – И това не е лошо, но трябва да се учите, да се поучавате.

Какво правя аз, когато се спъна някъде? Стана, изчистя се, усмихна се и казвам: Трябва да бъда внимателен. Не се извинявам, не обвинявам другите, но започвам да мисля, защо се спънах. Ако отивам по работа, свързана с някой човек, разбирам, че по тоя начин разумните същества ме предупреждават да не правя връзка с тоя човек. Следователно, всичко, което ви спъва, противодейства или ви огражда, е съзнателно, разумно. Като наблюдавате живота си, ще забележите, че нещо постоянно ви спъва. Способните ученици се спъват по-малко, а неспособните – повече. Неспособният ученик очаква на благоволението на учителя си. Учителите са по-разположени към ученици с висок успех и немирни, отколкото към ученици със слаб успех и крайно миролюбиви. Като учител, аз имам голямо отвращение към лицемерието на учениците. Ученикът казва: Не смея да се изкажа. – Кажи, каквото знаеш, не се страхувай. Страхът води към лицемерие. Казваш: Имам мнение по този въпрос, но сега бързам, не мога да се изкажа. – Не, ще се изкажеш, колкото и да бързаш. Кажи мнението си, дето трябва, а не, дето не трябва. – Ако ме бият? – Дали ще те бият, или не, щом трябва, кажи си мнението. Така поне ще научиш, какво ти липсва. Макар и бит, ще се върнеш у дома си и ще се готвиш за нова борба. Ако не излезеш на борба, няма да знаеш, с каква сила разполагаш.

Сегашните хора се нуждаят от ново разбиране на живота, да знаят, де се крие тайната на неговата сила. Тя е във вътрешното геройство. И тогава, като срещнеш нещастен човек, не го съжалявай за нещастието му; съжалявай го, че не е праведен. Като срещнеш един гладен и бос човек, не го съжалявай, но кажи: Жал ми е, че не си праведен. Той казва: Ех, ако бях богат и добре облечен! – Аз имам особено мнение за богатите и добре облечени хора. Ти си страхливец, нищо повече. Казваш: Учен човек е този! – И той е страхливец. Учен човек е тоя, който може да си служи със знанието, когато му потрябва. А така, да се товариш със знание, което всеки може да ти вземе и да те бие заради него, това не е знание, не е ученост. Колко учени хора са бити заради техните теории! Какво знание, какво богатство е това, заради което могат да те бият? Истинско знание, истинско богатство е това, което никой не може да ти го вземе. Стремете се към това знание и богатство.

Сега, хвърлете дрехите си, които ви спъват. Може да хвърлиш дрехите си и пак да се страхуваш. Ще кажеш: Какво ли мислят хората за мене? Защо ли ходя гол? Ако си облечен, ще уповаваш на нещо. Хората ще мислят за тебе,

че си праведен човек. – И това е хубаво, но казвам: Не уповавай на едно оръжие, което може да ти изневери във всеки важен момент. Ако уповаваш на преходното, всеки момент ще изпадаш в борба. Ще се бориш, но ще изгубиш условията. Друго нещо е, ако разчиташ на твоето оръжие. Само то може да ти помогне, да издържиш борбата докрай.

Кое е най-важното за вас? – Да направите връзка с дъщерята или със сина на професора. Това значи: Ако не можете да направите връзка с любовта, ако не можете да направите връзка с мъдростта, професорът всякога ще ви къса. Не казвам, че трябва да завладеете любовта и мъдростта, но да се свържете с тях. Какво ще пишете на професорската дъщеря? Няма да се оплакваш от баща й, колко пъти те късал; ще й напишеш нещо хубаво. Нека един брат и една сестра напишат по едно любовно писмо на дъщерята и на сина на професора. Вие сте страхливци, не смеете да напишете такова писмо. Сега аз ви говоря на разбран език. Казвам: Бъди смел, напиши едно любовно писмо! Ти се страхуваш да напишеш любовно писмо и казваш: Тия тук ще ме вдигнат на вили и могили. Не мисли за това. Напиши такова писмо, от което и ти да останеш доволен. Не само това, но и отговор да получиш. Ако нямаш отговор, напиши второ писмо. Не получиш ли отговор, ще знаеш, че работата ти няма да се нареди. По бащата ще познаеш, дали писмото е получено и харесала ли го е дъщерята. Като те срещне, професорът ще те погледне с разположение, ще те спре, ще те потупа по гърба и ще ти каже: Аз те късах, за да те опитам. Ти си добър и даровит момък. И дъщерята ще каже на баща си: Татко, получих писмо от един студент, много си го наплашил. Сърцето му ще се пръсне от страх. Бъди внимателен към него. Бащата обича дъщеря си и заради нея поставя по-добра бележка на студента.

Като ученици, вие трябва да правите преводи на явленията в живота и в природата, и да се домогнете до техния вътрешен смисъл. Трябва да знаете произхода на всички неща, на противоречията, на всички мисли и чувства, които се явяват в ума и в сърцето ви. Ако не дойдете до вътрешната философия на живота, не може да разберете сегашния си живот. Много мъчнотии ще срещате, но трябва да ги разрешите. Ако не ги разрешите, ще ви осмеят. Не си правете илюзии да мислите, че ще вървите по гладък път. Христос, най-великият човек в света, беше подиграван и осмиван. Най-после Го разпнаха и Му казаха: „Като си Син Божи, слез от кръста!“ Няма човек на земята, който да не е бил осмиван и подигравай. Ако мислите, че вие ще минете по друг път, лъжете се. Че ще ви осмиват и подиграват, в това няма нищо лошо. Вашата задача е да търсите причината за това и да се поучавате. Това значи, да бъдещ герой. Герой е оня, който може да се справя с мъчнотиите си.

Какво разбрахте от днешната лекция? – Че не сте герои. Ако досега сте мислили, че сте герои, днес разбрахте, че не сте такива, но може да станете – от вас зависи.

И тъй, напишете първото любовно писмо! Дъщерята на професора отдавна е издържала своя изпит. Синът на професора също е издържал своя изпит. Никога не пиши любовно писмо на човек, който не е издържал своя изпит. Разбирам, да искаш помощ от човек, който може да ти помогне. Да искаш помощ от оня, който и на себе си не може да помогне, това е глупава работа. Безумието на човечеството се заключава в това, че то търси помощ оттам, отдето не може да дойде. Безумие е да търсиш изходен път в живота си там, дето го няма. Всички хора търсят разрешение на своя живот, не еднократно, но за вечността. Намерят ли това разрешение, те са дошли до най-щастливия момент на живота.

Сега, да не оставя в ума ви мисълта, защо живеете. – Живеете, за да намерите разрешението на живота. Живеете, за да станете истински герои. Колкото пъти те бият, кажи: Ще стана герой! Страхливият се обезличава, но герой не става. За страхливия никой не си спомня, а за юнака – всички. Вие сте кандидати за герои, но още не сте истински герои. Никой от вас още не е бил професора си. Други хора може да сте били, но оня професор-герой, никой не се е докоснал до него. Ще кажете, че професорът не се бие. – Бие се, но трябва да знаеш, кога и как да биеш. Под „професор“ разбирам съдбата. Помни: Професорът, с когото трябва да се справиш, това е твоята съдба. Ще срещнеш професора си и ще застанеш пред него като ученик. Като разбере, че си страхлив, той казва: Този ученик да излезе вън! Не го искам при мене. Ако си умен, смел и даровит, той казва: От този ученик ще излезе нещо. Съдбата е безпощадна, строга, но справедлива. Някога тя постъпва с хората така, както е постъпил Тарас Булба със синовете си. Бащата, т. е. съдбата изпитва сина си, но и синът изпитва баща си. Синът казва: Как така ще оставя баща ми да ме бие? Запретва се синът, запретва се и бащата и се бият. Бащата казва: Бива го този синковец!

Желая на всички, и вие да бъдете такива юнаци, да се биете със своята съдба. Не да се биете със слабия и да го победите, но да се биете със силния. Ако не си се борил със своята съдба, със своя професор, не си никакъв юнак.

Какво ви остана от лекцията? Да напишете по едно любовно писмо. Дали ще се приеме, или не, не е важно. Всеки да напише по едно писмо. Кое от писмата ще се приеме, не се знае. Бъдете герои!

– Само светлият път на мъдростта води към истината.
– В истината е скрит животът.

14. *Лекция от Учителя, държана на*
15 януари, 1932 г. София – Изгрев.

1932_01_15 Свободата Жануа-98", 1999
Издателска къща „Жануа-98", 1999
КНИГА: Съществуване, живот и отношение. МОК, Год.XI

СВОБОДА

11 година
14 окултна лекция на 1 младежки окултен клас,
държана на 15.I.1932 год.
ИЗГРЕВ.

Отче наш.

Тема: Произход на гръцката митология.
Втора тема: Предназначението на митологията. (Прочете се темата: Най-хубавият стих от Библията).

Какво трябва да подразбирате под думата „свобода". Свобода лична, обществена, народна, общочовешка и свобода на цялото битие. В какво седи личната свобода на човека? Може човек индивидуално да бъде свободен. При сегашните условия, както е устроен човек, докъде се простира неговата физическа свобода. Ако съберете десет души най-силни, но тия десет души са зависими един от друг, вървят по градация, всеки е малко по-силен от другия. Кой е най-свободен? Най-силният. Ако направите едно аритметическо отношение, математически как ще изчислите постепенно. Първият от тях може да бъде най-силният или най-слабият. Може да ги турите във възходяща степен или в низходяща степен. Ако първият е най-силен, с колко единици ще бъде силен? (с 9). Вторият с колко единици ще бъде? Всички вие мислите по един изтъркан начин – път на разсъждение. Против туй нямам нищо. Ако е десет, тогава той е десетият. Може да допуснем сега първото положение 10 и 9. Ако е с десет по-силен, тогава той трябва да се бори със себе си. Ако човек може да надвива себе си, какъв е. Ако може да побеждава себе си или да познава себе си. Ако един човек побеждава себе си, какво спечелва, герой ли е? Може. Какво ще добие. Човек може да вземе ножа да го забие в себе си. След като забие ножа, какво ще почувствува. Ще отслабне, ще изтече част от неговата кръв, ще почувствува, че е по-слаб, отколкото е бил. Сега вторият има при това 9 и 8; третият ще има 8 и 7; четвъртият – 7 и 6. Тогава някои от героите ще имат рационално число, делимо, някои – ирационално. Кои герои са най-големи в света? Срещнат се двама герои, единият казва на другия: Аз може да ти счупя главата. Другият казва: Знаеш ли, че аз като те духна ще те отвея. Кой е по-силен, който може да те бие или който може да те духне и отвее. Питам: Кой е по-силен? Който с

едно съвременно оръжие може да те отстрани на един километър и да те убие или онзи, който със своята мисъл, щом излизаш от къщи, може да те повали. Някой казва: Не може аз да бия.

Сега кой е свободен от тия десетте? Последният нали? Но по-енергичен кой е, кой е по-силен. Може ли силата на първия да се равнява на силата на деветия? Как мислите? Възможно е. Един пехливанин може да е по-силен от девет деца, може да ги разкъшка, но девет юнаци ако са, той може всеки едного да ги повали, но ако се съединят деветте души против него, може ли да устои? Аз наричам юнак онзи, на когото силата да се равнява на силата на деветте, не да е по-голяма, но да се равнява с тях. Ако първият е по-силен от втория, от третия, от всеки едного това още не е юначество. Защото ако вие сте юнак, пехливанин, на хорището да се борите и метнете двама, трима, четирима души, вие минавате за герой. Не да метнат вас. Дойде друг по-силен, метне ви. Вашата слава престава. Дойде друг и той го метне. Питам: Каква е философията на пехливанлъка в света? Защото пехливанството навсякъде го има. Пехливанлък има на физическото поле, има в астралния свят, има в духовния свят и в Божествения свят има пехливанлък. Тъй ще говорим. Героите от Божествения свят, когато искат да проявят своето геройство, слизат да спасят човечеството от неговите грехове. Те са герои, това е геройство. А пък героите на земята, те снемат главите на хората. Туй е общо във всичките животни и растения – на физическото поле се унищожават, избиват се. Друго яче геройство няма да бъде. Ти трябва да унищожиш неприятеля си, защото друго яче той ще те унищожи на физическото поле. Ако твоят неприятел е на физическото поле, ще го унищожиш, но ако не е на физическото поле? Методът не е правилен. Ако работите се решават само с физическа сила, право е. Нямам нищо да набиеш когото и да е. Защото няма някой, който да не е бит. Най-големите герои в света, няма някой, когото да не са тупали като малко дете. И голямо като стане, се ще се намери някой майстор, ще го натупа. Вие ще мязате като онзи турски пехливанин, който се хвалил всеки ден да бие гяурите. Казва: Баба, днес бих един гяур. Бащата бил силен и му казва: Синко, не ги бий тия гяури, ще се намери някой по-голям герой. Казва: Те са всички страхливци като плъхове, но обаче един ден той се върнал с пукната глава и счупена ръка. Значи намерил се един от гяурите, който бил много самостоятелен. Той бил един овчар и без да му мисли спуска се с кривака, турчинът върви с ножа. Хвърляй тоягата си. – Ела да я вземеш.

Та казвам: Вие искате живота, който срещате, туй, което става пред вас; за да бъдете силни и вие не трябва да бъдете изненадвани. Как човек трябва да запази своята сила. Мен сега не ми е до физическата сила на човека. В света се биха боговете, най-умните същества, най-умните същества някога в историята пощуряха, че се биха на общо основание. Физически се биха, не

духовно и най-силните от тях останаха, онези слабите паднаха, задигнаха се от земята и си отидоха. Мнозина след боговете се биха, сега и вие се биете, вървите по примера на боговете. Но както боговете заминаха, така и вие ще си заминете. Но както боговете заминаха, така и вие ще си заминете. Има закон в природата: Всеки който се бие, понеже е герой, пращат го на едно място, пак да се бие. Тогава ако човек е направен от твърда материя, с какво ще го биеш? С тояга. Но ако е направен от вода, с какво ще го биеш? Ако е направен от пара, с какво ще го биеш. Парата е въздухообразна, каква тояга трябва да имаш, за да го биеш. Ако е направен от огън, как ще го биеш. Дилаф имате, но тия дилафи са слаби. Огънят при вашето огнище това не е от много силните. Той е най-слабият, който е дошъл при вас. Питам: Ако дойде онзи силният, който може да запали цялата земя, с какво ще го биете. С вашия дилаф какво ще правите. По някой път вие го потупвате, казвате: Слушай, ще гориш. Смушнете го да гори. Вие някой път го биете с дилафа, посмушкате го, той току пламне. После дойдете, че го духате, казвате: Слушай или ще слушаш, видиш ли дилафа или ще те изпъдя, друг ще дойде на мястото. После не само това, но аз ще те отвея. Огънят вече познава тия герои и двамата. Тогава много хубаво. Аз ви (познавам тия герои) намирам, синца сте герои в туй отношение, отлични герои сте за огъня, да не стигне по-нататъка вашето геройство. Всичките хора са така герои. Дойде във вас едно малко зло, един малък герой дойде във вас, този герой вие не знаете. Биете го постоянно, всеки ден вие го наричате малко изкушение. Запример, един пияница доще му се чашка винце, трепери. Той се въздържал веднъж, дваж, триж, след туй вече изгуби своята сила, пие. Онзи го е победил. Питам сега с този вътрешен юнак как ще се бориш? Сега казвате: С дилаф не може и с духало не може. Вие ще кажете: Парен каша духа. Не зная някой от вас дали се е борил с чашата. Много силни са чашите, като речеш да се бориш с нея, тя те похлупи. Щом речеш да направиш нещо с нея, тя като капак те захлупи и ти останеш отдолу. Ти мязаш на човек в някой миши капан. Аз наричам туй положение... Един от най-големите герои в света, който някога съществувал, той е бил един плъх, който победил всичките плъхове, по всичките къщи ходил. Обаче един ден огладнял, той вижда един капан вътре. Казва: Не съм ли ходил през толкоз къщи, през керемидите дупки съм направил. Гледа капана, има нещо за ядене. Влиза вътре, започва юнашки да потегля, затваря се в капана вътре. Гледа зъбите му са силни, да разяде стените, но желязо навсякъде. Ден, два, три, казва: Беше, чорук излезе тази работа. Онзи, който направил капана, бил по-майстор от него, по-юнак. Питам сега: Как ще излезе из капана навън? Какво трябваше да знае плъхът. Той беше изучил изкуството на тоягата, изкуството на духането, но липсваше на тоя плъх едно знание. Той не знаеше свойството на огъня. Тогава митологически може да ви обясня, как се зароди изкуството в растенията. Когато срещнаха съпротивление, растенията

воюваха в света. Докато си пробият път в света, какви ножове са имали; докато се засилят и пробият тази твърда материя, не знаете каква война са водили. Но те водиха химическа война, която хората водят, химията употребиха и онези елементи се подчиниха, тогава започнаха да вземат материал да градят своите тела.

Сега аз не съм от миролюбивите хора, да се не бием. Аз съм да биеш и да не могат да те бият. Ако ще биеш, ще те бият, ти само повод даваш да дойдат да те бият. Може някъде скрит пък като започнеш една война, ти да биеш, да не може да те бият. Че това е свобода. Когато говорят за свобода, за юначество в света подразбирам тази вътрешна свобода.Отрицателната свобода заробва човека. Тогава чашата ще бъде още по-горчива.

Та казвам: Ако вие изучавате тия числа, на всеки един герой може да му предскажем каква ще бъде съдбата. Някои числа са рационални, някои – ирационални. Събират се двама герои на едно място, единият казва на другия: Да внимаваш,видиш ли тая тояга? Другият казва: Зная, но тази тояга ми е била учител преди тебе, тази тояга, която е в твоите ръце, тя ме много познава, тя е мой ученик; тя ме толкоз познава, защото ти с нея не може да ме удариш. Как, казва, да не мога да те ударя. – Не може да ме удариш. Дига тоягата, дига, не може да я дигне. Питам: Ако тази тояга не може да я дигнеш, как ще удариш човека с нея? Ако онзи юнак, когото искаш да биеш, може да внася сила в твоята тояга, никога не може да го биеш. Всеки човек, който може да внесе своята сила в твоята тояга, ти по никой начин не можеш да го биеш. Тълкувайте сега, какво значи да внесеш сила. Сега вие в света искате да бъдете герои, да успявате. Някои от вас за учители се готвите, някои от вас за семейство се готвите, някои ще имате деца, синове и дъщери, не знаете какво ще ви се случи. Ако сте учители, ще ви изключат из училището, не се подчинявате на закона, искате да покажете вашето геройство. Дадат ви път. Ако сте жена, ако сте майка, не се подчинявате на вашия възлюблен, ще ви даде път. Ако сте майка, не знаете как да се борите с децата, ще ви дадат път. Някои от вас казват, да станат майки. Но ако сте майка и не знаете как да се борите с децата. Ако децата ще те бият, каква майка си. Майка значи, да те познават, че да треперят всичките деца, казват: Мама иде. Вие си представяте майката, че е много мекичка, че тя всякога ги милва. Казва: Вие сте герои между другите хора. Майката е голяма героиня. Вие още не сте научили изкуството на майката. Преди да бяха израснали тези гаржета, тя като лисицата ходеше по чуждите курници, оттук вземе една кокошка, оттам вземе една кокошка, престъпи всичките писани закони в някоя камара. Казва: Ни пет пари не давам, кокошките да дойдат при мене. Така мисли лисицата. Герой е. Тя като приспи малките герои, след туй влезе в курника и вземе толкоз колкото ѝ трябват. Мислите ли , че физическите лисици са

донякъде укротени, но духовните – ни най-малко. Вие мислите, че сте самостоятелни, но лисиците ви приспиват, вие още не сте ги укротили. Няма някой от вас, когото да не приспива някоя лисица. Няма някой, който да не е приспиван от някоя мечка. Един българин носи два кобура, казва: Защо ги носиш? Герой е. Казва: Може да срещна някоя мечка. Той срещнал мечка, но забравил, че носи револвер. Минала мечката покрай него, пък го плюла, плюла. Казват му: Защо те плю мечката? Плю ме – казва – защото не можах да употребя кобурите. След като го плюла и си заминала му дошло на ум, но забравил по-рано. Тази мечка го видяла по-рано и той забравил, че има револвер. Някой път не се знае, друго яче мисли човек в страха си. Тази мечка разбира закона на хипнотизма. Една мечка, ако не стреляш, имаш шанс да оживееш. Ако извадиш и стреляш, тогава питайте всички ловджии какво правят. Ако само я засегнете някъде, хванете изтръгне ръката и си замине. Колко такива ловджии има с откъсната ръка от мечка. Защото ако я удари и убие, (се отървава), но ако я удари някъде и тя е здрава, като го хване изтръгне ръката, тя знае коя ръка. Това са истории на земята, много са ви ги приказвали. Но тази вътрешна борба става и в самите вас. Когато две мисли се борят във вас, вие се борите с вашите мисли, вие се борите с вашите желания. Ако вие не можете да надделеете над вашите мисли, ако вие не можете да надделеете над вашите чувства, ако вие не можете да надделеете над вашите постъпки, тогава де е геройството. Човек е вътре. Външната борба е донякъде завършена, но ако не можете да се справите със себе си, де е юначеството ви. Вътре трябва да се принесе юначеството ви в дадения случай. Когато ние говорим за постъпки, да знаеш при какви условия и как трябва да постъпиш. Вие трябва да постъпите, както Иван Кронщадски е постъпил. Той е бил един от героите. Вика го епископа в Петербург, казва: Слушам, че ти си учил учение несъгласно с православната църква, аз ти забранявам да проповядваш такива работи. Казва: Много добре, щом така желаете, ще се постарая да изпълня волята ви. Но щом като излиза Иван Кронщадски, епископът се простира болен ден, два, три, не може да стане цяла седмица. Вика го и му казва: Моля ти се, направих една погрешка, че ти забраних да проповядваш, помоли се на Бога да дойде здравето ми. Помолва се онзи и епископът оздравява. Казва: Ти проповядвай, както знаеш. Герой е Кронщадски.

Аз искам сега да ви кажа: Бъдете юнаци, където трябва. Да бъдеш юнак със слабия; това не е юначество; да биеш малкото дете не е юначество. Да хванеш някой по-юнак от тебе, че да го набиеш тъй както този епископ, който беше по-силен от него го просна, разбирам, това е юначество. Казвам: Ще пренесете и вие имате епископи. Кой от вас няма епископ? Аз ги зная вашите епископи с епатрахили така. И млади и стари, и братя и сестри, всеки си има не само по един епископ, владика и в буквалния, и в

преносен смисъл. Но Иван Кронщадски не дойде да служи на един епископ, под неговото ведомство спада, не е бил по-умен от него, нито по-силен, но имал власт дадена. Казват хората на някой човек, че всяка власт била дадена от Бога. Така се говори за деца, така се говори за онези, които не разбират. „Всяка власт е от Бога дадена", то е вярно само в известно отношение. Под думата власт, вие разбирате туй, което подчинява, но ние отделяме тогава: Всяка една власт от Бога дадена, ние отделяме Бога отвън, ние сме отделени от Него и Той ни дава нещо. Ако знае човек как да употребява властта, той е свободен. За да имаш власт, значи да бъдеш свободен. Или казано друго яче, всяка свобода е от Бога дадена. А всяко робство от кого е дадено? Всяка свобода е от Бога дадена. След като те набият и ти пукнат главата казват: Тъй е писано. Кой го е написал? Действително, всичките неща, колко ни е писано? Когато майката бие детето, какво пише на гърба? Пише на общо основание, някой път по главата, някой път по ръцете, по краката пише, разни методи има. Запазили ли сте стихотворението, превели ли сте нещо, нито един не е превел от съчиненията на майката. Казвате: Не знаела майка ли как да пише, нейните стихотворения не са за превод. Ако вие вземете сега във вашите отношения, кой от вас е написал нещо хубаво, докажете ми. Не едно нещо да е написано, ако сто погрешки си написал, а си написал една дума правилна, ти разбираш ли езика? Да имаш 99 погрешки, а да имаш само една права дума, какво знание е това? Да имаш 99 верни, а една погрешка разбирам. Казвам сега: Вие може да изучавате философията на окултната наука, тайните науки да знае човек като онзи българин, когото баба му повикала: Синко, юнак бъди! Ела баба да те научи една мъдрост. Ела баба знае да бае, че като те срещне мечка да те не бута. Той казва: Бабо, бай ми никак да ме не среща меца. Ако знаеш туй изкуство, ако ще проповядваш, никак да ме не среща, не съм до там юнак. Бабата казва, че знае едно изкуство да бае, да го не бута мечка. Той казва: По-добре ми бай никак да ме не среща. Сега кой е по-умен, бабата или юнакът? Бабата е умна, тя е по-умна от юнака. Вие казвате, че онзи, който написал тази поговорка, не е бил умен, или който дал тълкуванието, той нямал вяра. Казва: По-добре ми бай да ме не среща мечка. Аз вече разбирам, че този юнак е по-слаб от мечката. Аз няма защо да му бая на него. Ела, казва, баба да те научи, че като те срещне мечка, да знаеш как да приказваш, да те науча да разбираш езика на мечката. Ако вие не разбирате езика на мечката, тя всякога ще бъде по-силна от вас. Ако вие разбирате езика, туй, което вие разбирате, вие го владате, туй, което не разбирате, то ви влада вас. Кой е по-силен келевото, което се върти, или водата, която върти келевото? Кой е по-твърд? Самото келево, което се върти е по-силно, водата е по-слаба. Видимо е по-слаба, но в даден случай е по-силна от келевото.

Казвам: Всички тия образи ще ги преведете, защото в света вие има да се борите, няма да остане нито един от вас, вас ще ви изкарат да се борите в света. В живота от единия край до другия е борба, не са още мирните години, не си хабете времето, ще се борите. Мнозина от вас очакват да ви посрещнат с венци. Тук синца вас ще ви посрещнат с венци, както агнетата посрещат с венци на Гергьовден. С такива венци ще ви посрещнат и вас и ще ви запалят по една свещ. Не е венец сухият венец, който турят на главата и може да гори. И на Христа туриха венец на главата, но го заковаха на кръст. Туй е сега мъчната страна на живота. Хубаво. Къде е разрешението? Сега ще кажете: Такива работи, какво ни очаква нас – страдания. Ами онези малките деца, които са народени, те нищо не знаят. Майката ще помисли, направи къща, ще съгради, тури печка. Децата изгарят вкъщи, излязат вън, майката ги пази. Но казвам: Когато майката замине, кой ще остане на мястото? Или най-големият брат, или най-голямата сестра – тя ще играе ролята на майка, ако знае, ако не знае, питам тогава?

Ще ви попитам един въпрос: Защо след като ви изстинат ръцете, пръстите ви болят? Много деца плачат, защо плачат? Бие ги студът. Той казва: Вие като не разбирате с кого имате работа защо ходите да се закачате с мене? Той като ги е бил, всеки се наплашил от студа. Ръкавици ще има, дрехи ще има, обуща ще има, шапка ще има. Защо носиш дрехи? Да се покаже страхливецът. Всички вие и аз все сме страхливци. Голи бяха първите хора, герои бяха, голи ходеха, юнаци бяха, (след като съгрешиха) не ги беше страх от студа. След като съгрешиха казват: Колко хубаво е облечен. Казвам: Първокласен страхливец. – Шапката колко е хубава. – Много голям страхливец е. Обущата лачени, яката, пък ризата. – Страхливец е. – Пък кожата му колко е хубава. – Страхлив е. Моите понятия за живота са съвсем други. Красивото, което имате, не е в дрехите. И аз като седя, играя рол. Казват някому: Много хубави са дрехите. Не си прави никакви илюзии. Ти носиш един халат в затвора си вътре. Този халат в затвора показва, че сме в ограничение. Имаме велика задача да се освободим, не да кажем: Съдбата е такава, няма какво да правим. Не, не, този халат трябва да го хвърлим, по който и да е начин.

Сега искате да разберете въпроса на живота. Няма изходен път, някой казва: Да се самоубия. Тогава ще нападнеш на друга бела. Няма освобождение. На страхливите хора никъде не върви. Страхлив ли си, никъде не върви, юнак ли си, ще намериш пътя. Някой казва: Да отстъпя. Юнакът той трябва да знае как да отстъпва. Да отстъпиш, да дадеш место, нищо не се разрешава. Някой казва: Да замина за другия свят. Онзи свят е за героите, страхливците като идат пак ги върнат тук. Така е писано там: Само героите ще влезнат в Царството Божие, страхливците ще живеят на

земята. Някои от вас казват: Тъй Учителят иска да ни каже, няма да бъдем баби. Аз ви казвам какви трябва да бъдете. Вие всички сте баби, няма нито един от вас, който да не бъде баба. Подмладете се, на вас знание трябва. Ще мислите правилно. Не само един противник, но всичките противници трябва да ги победите. Юнаци трябва да бъдете. Вие казвате, че еди-кога си победих много. Но имаш още толкоз врагове. Пред тебе седи едно бъдеще, но ти ще минеш с тояга, с нож и кобури ще минеш навсякъде като юнак, че като победиш всичките неприятели ще дойдеш до царската врата на Царството Божие. Ще сложиш всичките оръжия, и ножа, и кобурите, ще бъдеш свободен човек. Ще дойде един ден, когато ще победиш всичките врагове. Сега взимам борбата в широк смисъл. Някой път и между вас става борба. Борите се не знаете да разрешите един въпрос. Например по някой път онзи, който лъже, е един страхливец, онзи, който не седи на думата си, е един страхливец, онзи, който нищо не прави, той е един страхливец.

Аз гледам културната страна. От моето гледище хората още не са много културни. Има и други начини за приготовление на обуща. И в туй отношение птиците са по-умни от хората. У тях дрехи не може да крадеш. За да откраднеш дрехата, трябва да откраднеш целия господар. Тук на всеки може да откраднеш обущата, може да откраднеш шапката, палтото и не само това, но в живота има голяма борба. Някоя мечка хване един голям вол, пробие му дупка, вземе му кръвта. Погледнеш този големият вол се моли, той да дойде на себе си. Мечката изтегли кръвта, тя се оправя, става юнак. Казвам: Браво, че на онзи вол защо му са дадени рогата? Страхливец е той, два кобура има.

Аз наскоро четох един разказ: в Атлантическия океан на север горе тези мечоносци гонят един голям кит, бяга, той най-първо влиза в една река, китът бил женски, наближава да ражда, атакуват го. Най-първо като ражда, атакуват детето, този големият герой бяга от мечоносците,той не е в състояние да запази детето си, убиват детето и нея убиват. Защо станал този пример? – За да ви го приведа на вас. В туй голямото море вие сте един кит, мечоносците са много малки, но има оръжия, с които вие не сте се справяли. Вие имате едно малко желание, на което вие не сте господари. Дойде едно, второ, трето, дойдат, с ножове мушкат, изтече кръвта. Вие се оплаквате, казвате: Дотегна ми. А дотегна ви, какво трябва да правите тогава? Вие ще отговорите: Нашите бащи не са разрешили този въпрос и ние не ще го разрешим. Има една философия. Вземете предвид всякога една мъчнотия. Мъчнотия значи нещо, което трябва да преодоляват тия герои пред вас, не се самозаблуждавайте, вземете предвид силите на вашите противници. Не се самозаблуждавайте от привидността на противника отвън. Вземете всичко предвид, за да не бъдете изненадани.

Всеки човек, който не взема предвид, той ще бъде изненадан. Изненадата в живота никога не носи добри резултати. В каквото и да е поле вие може да приложите този закон. В науката правите изследвания. Каква нужда има природата от вашите изследвания на нейните истини. Правите изчисления. И досега учените хора не са могли да изчислят квадратурата на кръга. Защо? Вие казвате: Тази задача е неразрешима. Разрешима е тя в природата, но тъй както е сега кръгът, той е понятие в съзнанието на хората, той е неразрешим. Една задача, която по един начин не може да се разреши, може по друг начин да се разреши. Трябва да се намери една мярка. Вие вземете един пергел, опишете един кръг, какъв е смисълът на кръга в живота? Всяка една ваша сила, дали е тя физическа, духовна, или тя има един център, от който започва, има един кръг, додето може да стигне. Силен е онзи човек, който знае всичките възможности в този вътрешен кръг, който имате на вашата сила. Ако вие ги знаете, вие може да се справите с мъчнотиите. Да допуснем един прост пример. Да допуснем, че вие сте студент в университета, искате да свършите с отличие. Но имате един професор, той вижда, че вие сте амбициозен, веднага вашето държание събужда в подсъзнанието му друга амбиция. Той иска да ви покаже, че по този път, по който искате да се подигате при всичките професори е добре, но като дойдете при него къса ви. Какво трябва да правите? Къса ви на общо основание, се намира някъде да не знаете. Учите, учите, се ще дойде да ви изпита от това, което не знаете. Той ви знае слабостта. Като ви изкара на дъската, винаги ще ви зададе тоя въпрос, който не знаете, погледне ви тъй с ирония, казва: Този е голям пехливанин. След туй пред всичкия клас ви изложи не може да решите задачата. След туй казвате: Как ме метна, не бях добре намазан. Втория път пак се намазвате, но този професор е майстор, той има такъв сюнгер, че като те хване някъде, обръсва всичкото масло и пак те хване за ръката, че не се изхлъзва ръката му. Какво трябва да правите? Вас ви се вижда смешна тази работа. Терзаете се, казвате: Ще му дам да се разбере, ще го набия. По някой път се случва тия професори са от героите. Среща един ученик един от своите професори, казва: Господин професоре, ти имаш смелост да туриш слаба бележка, знаеш ли ще те набия. – Много добре, ако можеш да ме набиеш, ще ти туря шест. Удря му един юмрук, той се поваля по гърба си. Казва: Много добре, че съм ти турил слаба бележка, защото не може да ме биеш. Ако може да ме набиеш, някога ще ти пиша шест. Правилно разрешава въпроса. – Ако може да ме набиеш, разбирам, но сега какво ще ме плашиш. Ти си представяш това, което не е. Казва: Ти знаеш ли, че мога да те набия? Сега на вас ви се вижда смешно.

Ти влизаш в живота с идеали, държиш ги. Веднага те скъса някъде този професор. Удари ти един юмрук, повали те на земята, ти наведеш главата, казваш: Лошо е робството. Че е лошо, лошо е, но то не е по-лошо от нас.

Съдбата не е по-лоша от нас. Съдбата казва тъй: Победи ме, ако можеш да ме набиеш, аз ще ти туря шест. Тя е един професор съдбата. Ако ти кажеш: Знаеш ли кой съм? – Тогава започва борбата. Ти още не може да биеш професора си. Ти какво трябва да правиш? Ще намериш дъщерята на професора и ще направиш съюз с нея. Ако си момък, ще намериш дъщерята и пак ще направиш съюз с нея. – Тогава ще победиш. Ако си мома, ще намериш сина на професора, ще направиш съюз. Преведете ги сега. Вие казвате: Ние тая работа знаем. Не я знаете вие. Вие вършите любовни работи само да ви бият. Аз не съм срещнал някой, когото да не са били за любовни работи. Хубаво е да те бият, не е лошо.

Аз в живота имам особени възгледи. Аз като се спъна някъде, падна, оцапам се малко, не казвам: Препънах се. Веднага в моя ум изскочи една картина в дадения случай. Бутнал си нещо повече. Бутнал си, стани, засмей се и кажи: Ще бъда внимателен. Казва: Паднах. Аз казвам: Отивам за някоя работа, имам търговия, отивам да разрешавам. Аз вече зная, аз врачувам. Още не съм дошъл до мястото, той ме повали на земята. Започвам да мисля сериозно. Вървиш, пак паднеш, казваш: Не ми трябва тая работа, няма да я бъде. Подхлъзнеш се на десет места, изкълчиш си крака. Онези хора, с които имаш работа, са силни хора. Това е, дето наричат лошата съдба. Това са съзнания, които противодействуват. Те са съзнателни. Дали вие съзнавате или не, но онова, което противодействува, което ви огражда, което ви спъва, е съзнателно. Вие ако наблюдавате, ще забележите, че има нещо, което постоянно ви спъва. Онези ученици, които по-малко се спъват, са по-способни, а които много се спъват, са по-неспособни. Той, горкият, много се спъва, чака благодат от професора, гледа го. Поведение има много добро, шест има на поведение, а две на знание. Винаги онези способните учители – не обичат онези ученици с високо поведение, а със слабо знание, винаги имат почитание към онези, които имат шест в знанието, а две в поведението, по-лесно се преподава на онези, които в поведение имат две. Аз имам крайно отвращение към лицемерието. То е страхливост. Казва: Аз не мога да се изказвам. Страхлив е той. Изкажи се. Ако трябва да го кажеш, кажи го. Някой казва: Не може да изкажа мнението си, понеже отивам да се боря. Ще изкажеш мнението си, дето трябва. Ще си изкажа мнението. Като бият, кажи: Бият не бият, ще кажа, поне ще се боря, ако надвия, ако ме надвият, ще се върна назад, ще зная, няма да се обезсърчавам. Ще започна да се мажа със зехтин наоколо.

Сега тайната на живота седи в туй вътрешно геройство. Трябва ви едно ново разбиране за живота. Когато срещнете един нещастен човек, не да съжалявате, че той е нещастен, но да съжалявате, че той не е праведен. Дойде някой, оплаква ми се, че гладувал, че бос ходел. Аз не го съжалявам, че е бос, аз не го съжалявам, че е гологлав, но го съжалявам, че не е

праведен. Той казва: Ако бях облечен. Аз казвам: Аз имам друго мнение за облечените. Казвам: Ето един голям страхливец. Като дойде много учен, казвам: Ето още един страхливец. Знание е само това, което употребяваш. Да преведем: Да имаш знание, да те бият заради него, да натовариш своето знание в книгите и да ти го вземат, и после с туй знание да бият. Защото като прокараш някаква теория с твоите факти вземат, че те бият. Колко учени хора не са се отчаяли. Да имаш едно знание, с което да те бият, това не е знание. Да имаш едно богатство, с което да те оберат, не е богатство. Туй, което имаш в даден случай, никой да не може да ти го вземе. Към това трябва да се стремите. Сега хвърлете дрехите. Човек може да си хвърли дрехите, но пак е страхливец. – Какво ще кажат хората. Защо ходиш гол? – Пак си страхливец. Като се облечеш хубаво, имаш едно упование, хората вече вярват, че ти си станал вече праведен. Това е хубаво, против това нищо нямам. Но когато дойдем до истинския живот, не уповавай на едно оръжие, което може да ти изневери в един важен случай. Не уповавай на дреха. Може да уповаваш, но вземай предвид, че ще имаш една борба, в която ще се биеш, ако твоето оръжие не дойде, тогава ти изгубваш всичко и ставаш роб на условията.

Казвам тогава: Най-важното е да правите съюз с дъщерите на професора и със синовете на професора. Ако може да направите един превод, хубаво ще намерите. Човек който не знае да прави съюз с Любовта, човек, който не знае да прави съюз с Мъдростта, него всякога ще късат. Те са дъщерите на професора. Преведете тогава. Не да завладаш Любовта, но съюз да направиш с нея. Като говориш за баща ѝ, какво ще пишеш на тая професорска дъщеря, баща ѝ десет пъти те е късал. Хайде сега един брат и една сестра да напишат по едно любовно писмо за дъщерята и за сина на професора. Доброволно, които искат. Вие сте страхливци сега. Аз ви наричам страхливци, щом не може да напишете по едно любовно писмо. Аз говоря на един много разбран език. Смело напиши едно любовно писмо. После ще кажеш: Ще ме вземат на вили и мотовили тези тук. Да пишеш едно любовно писмо, че като го напишеш, да бъдеш доволен и да получиш отговор! Ако тази професорска дъщеря не отговори, ще пишеш друго. Не само да го напишеш, но да получиш отговор. Не получиш ли отговор, не върви тая работа. Тогава по бащата може да познаеш дали писмото е получено или не. Щом е добре написано, професорът като те срещне, ще те погледне малко милно, казва: Ти си даровит, аз на шега го правех това. Ще те потупа малко, виждаш в неговото лице едно благоразположение. Дъщерята казва: Не го плаши, той е страхливец. Наскоро получих едно писмо от един студент, много си го наплашил, ще му се пукне жлъчката. Тогава бащата като дойде, понеже обича дъщерята, поне 3, 4 ще тури.

Сега вие търсете, превеждайте нещата. Докато човек не си състави ясна представа за живота, ако вие не може да изтълкувате произхода на всичките неща, ако вие не знаете произхода на дрехите, вие не знаете произхода на ония противоположни чувства вътре във вас, вие не знаете произхода на ония противоположни мисли във вас. Трябва да знаете произхода, откъде, къде е станала. Докато не се запознаете с тази вътрешна философия, сегашният живот не може да ви бъде ясен. Ще срещнете големи мъчнотии, няма да са непреодолими, но мъчнотии. Ще ви се осмеят. И най-великите хора са били осмивани. Вие не си правете илюзия да не ви се осмеят. Ако един от великите хора като Христа го туриха на кръста и му казаха: Я слез долу. – Подиграваха се. Герой е бил този. И вие ще опитате ограничението. Ако вие мислите, че за вас друго яче хората ще мислят, вие се лъжете. И вас ще ви се смеят, се ще се намери някой да ви осмее. Не е останал човек на земята, който да не е осмеян. Лошото не е там. Няма лошо в това. Те ще говорят за нас, усмихване ще има. Ако ти кажеш: Защо така да бъде. – Ще учиш тогава причините, защо и за какво. Онзи, който казва: Тази работа тъй ще върви, не само за героите. Герой е онзи, който има знание, как да постъпи.

Тогава сега какво разбрахте? Разбрахте, че не сте герои. Досега считахте, че сте герои. Сега ще се поставите герои.

Казвам ви: Ще напишете първото любовно писмо. Нищо повече. Тази младата дъщеря на професора, тя отдавна е издържала своя изпит; този младият син на професора отдавна е издържал своя изпит. Никога не пишете любовно писмо на човек, който не е издържал изпита. Да искаш помощ от онзи, който може да ти помогне, разбирам, но да искаш помощ от онзи, който не може, е глупаво. Глупостта на човечеството беше, че те се молеха, на молбата искаха помощ от там, отдето не може да дойде. Това е всичкото безумие. Безумие на живота е, когато ние търсим изходен път на живота там, дето го няма. Ще дойдеш до онова место, дето може да се разреши животът. Вие търсите едно разрешение на живота в този смисъл. Ние търсим едно разрешение на нашия живот на земята. Той е най-щастливият момент, като намерим туй разрешение на живота си. То е най-близката програма; разрешението на сегашния живот, не само еднократно разрешение, но целокупно разрешение на живота.

Сега да не остане мисълта, за какво трябва да живеем? Ще живееш да намериш разрешението на живота или ще живееш, за да бъдеш пълен юнак. Смисълът е и десет пъти да те бият, ще станеш. Онези, които са страхливи, съвсем се обезличават, те нямат никакъв поменик. Помнете туй, за страхливите поменик няма, за юнака поменик има. Памет нямат страхливите, памет имат само юнаците. Синца ви бих ви нарекъл с едно

име, но ще кажете, че ви се смея. Вие сте кандидати за герои. Може да питате, какво значение в света е да сте кандидати? – Ще може да набиете професора. Сега от вас нито един не е бил професорът, други сте били, но професора не сте били. Може да сте били някой малодушен професор, но някой герой не сте били. Всеки от вас ще каже: Професор не се бие. Бие и той не се церемони. Та професор аз наричам в дадения случай съдбата. Туй ще помните. Онзи професор, с когото вие ще трябва да се справите, то е вашата съдба. Тя е безпощадна. Няма веднага да му четете морал. Той като те погледне, ако знае, че си страхлив, казва: Такъв страхливец да го няма. Като се покажеш на съдбата, че си умен, професорът казва: Има надежда от този ученик да излезе нещо. Съдбата е много справедлива, има надежда. Нали знаете онзи разказ на Тарас Булба, той е много хубав. Изтълкувайте го тъй, както казвам. Като идва бащата със сина, там има смисъл. Гогол както го изнесъл има смисъл. Ще дойде съдбата, този пехливанин вече и ще налага. Там синът налага бащата и бащата налага сина. Казва: Как тъй бащата да те изпитва и ти ще седиш да те бие. Опретва се синът, раз-два, раз-два. После казва: Бива го този. Та ще бъдете юнаци. Искам да ви кажа, де седи юначеството. Не мислете, че сте юнаци, ако набиете слабия. Ако ти не си се борил със своята съдба, със своя професор, тогава юначеството го няма.

Сега какво правило остана? Две любовни писма. Ако има такива герои, то е вече не по принуждение. Ако напишете едно любовно писмо, добре. Вие всички напишете по едно писмо, пък кое от тях ще се приеме, не се знае.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

1932_01_17 Освободени
неделна беседа

ОСВОБОДЕНИ

Ще прочета част от първата глава на Евангелието от Лука, от 67-ми стих. Ще взема само няколко думи от 71-ви стих: „Освободени от ръката на враговете наши.“

Животът има една драматична страна. Тази драматична страна не се разбира и по някой път се превръща в трагедия. Ако младата булка, която носи своите бели дрехи, не внимава на онази горяща свещ, с прекрасния воал, с който е обвита, сватбата може да се обърне на едно нещастие. Ако онзи, който се храни, не обръща внимание на храната, която яде, може една от хапките да се превърне в нещастие. Онзи юнак, който е тръгнал по пътя, ако не обръща внимание, една от стъпките му може да се превърне в негово нещастие. Или онзи военен, който носи своето оръжие, и то може да се обърне за негово нещастие. Онзи, който пише писмо, ако не внимава, една от думите може да произведе цяло нещастие. Ако онзи, който носи жито на воденица, не внимава, може да стане нещастие, ако от някоя малка дупка се изсипе житото. Сега съвременната наука трябва да се занимава с тия посторонни въпроси. Ние не сме призвани да уреждаме живота, според тези опасности, които може да се превърнат в цели трагедии. Ние трябва да ги предвидим и да ги отстраним. Булката може да се венчае и без свещи, но обичаят е, няколко свещи да има. Пък колко булки са се изгаряли с тези свещи! Може яденето някой път да се свърши много добре, човек не трябва да бръщолеви, но той като яде - става, говори и погледнеш - свърши работа; смехът при яденето се превърне в една трагедия, случи се някое нещастие. Казват: "Много свещи има да му горят." Без свещи може, и без смях може, и без закачки може. Сериозни в работата! Като се наядеш, тогава се смей, говори; булката, докато се венчава, никаква свещ не ѝ трябва; като се венчае, вечерно време, да запали една свещ, да чете. Тя като се венчава, много свещи горят наоколо, а като се венчае, изгасва всичките свещи. Без свещи да се венчае.

Разбира се, това са символи, алегории; те не се отнасят до вас, понеже ние говорим за миналото, не говорим за настоящето. Настоящето ще бъде, когато Любовта дойде в света и всички хора се разбират. Как ще се разбират? Какво разбирателство може да има човек с един враг? Разбирателство ще имаш, и пранги,* и букаи** на краката, гривна и белегчета на ръцете си, въже на врата си, може и някоя дупка по тялото. Това е оправия, изходен път няма. Как може да се справи една овца със своя враг? Вие ще приведете стиха: "Любете враговете ваши". Тогава

приложете туй Христово учение на овцете и вълците. Има лесни задачи в света, които малките деца разрешават, но я се опитайте вие да разрешите квадратурата на кръга. Защо досега не е разрешена? Понеже кръгът е една незавършена форма. Всички незавършени форми не могат да се разрешат. Следователно ти не можеш да разрешиш един процес, докато той не се завърши. Какво заключение може да извади един съдия, когато процесът не е завършен, наполовина е разгледан? Трябва да се разгледа целия процес, за да може да се произнесе съдията. Квадратът е завършена форма. Следователно, ако вие искате да изчислите, точно на какво се равнява един кръг, не ще можете, понеже все ще намерите едно малко отвърстие, един малък остатък. Туй, което не се разрешава, е един нов път, който трябва да се извърви. Ако вие живеете в една форма на кръг, трябва да знаете, че имате дълъг път. Ако живеете в един квадрат, трябва да знаете, че в четирите кьошета има по един враг. Туй правило не е една аксиома. Тогава кажете ми, всички ония, които живеят в квадрат, живеят ли в мир? Може да е едно съвпадение, може да е една случайност, но всякога казват, че къща, в която хора живеят, без дим не можело, без враг не можело. Та казвам: трябва да знаете, че на всяко едно кьоше има по един враг. Онзи, който изучава квадратурата, той трябва да знае местата на тия врагове и да вземе предохранителни мерки. Не събуждайте врага си преждевременно. Защото, ако ти събудиш своя враг, той иска като теб да живее. Понеже едно същество на крайните, охолни процеси не обича работа, то като се събуди, непременно ще те изяде, нищо повече.

Не знаете ли онзи анекдот, дето един човек освободил един лъв; лъвът му обещал, че няма да му прави никаква пакост, ще му бъде признателен. Но след като го освободил, казва: "Обещах ти да не те изям, но какъв смисъл има разрешаването на такава задача? В капана щях да умра, сега като си ме освободил, пак ще умра, от глад. Поне като направи добро, направи го докрай, дай да те изям." Питам сега: има ли право човек да прави добро на един лъв, който е хванат в капан? Едни ще кажат, че има право, друга категория хора ще кажат, че няма. Може да направиш добро на лъва, може да освободиш лъва от капана, но ще му отрежеш ноктите, ще му извадиш зъбите. Ако той се съгласи да му извадиш зъбите - всичките; да му отрежеш ноктите, тогава отвори капана и го пусни. Но питам: кой лъв ще се съгласи да му отрежеш ноктите и да му извадиш зъбите? Това са форми, алегории, които са вътре в живота. Имаме ние нещо, което ни мъчи. Всеки човек има безброй врагове, с които трябва да се справи. Нещастието в живота, във всички негови форми, се дължи на тия врагове, които са разумни. Някои от тях са микроскопични, не им обръщаш внимание, но са крайно хитри и лукави. Вземете враговете на охтиката: много малки са, микроскопични, не можеш да ги видиш; когато се заселят някъде, живеят си, изяждат дробовете на човека на общо основание.

Лекарите идват, какви ли не церове се препоръчват, а те - по малко, по малко ядат, и както таралежът, като хване някоя змия - изяжда я, така, погледнеш, и човекът свършил. Той най-първо се смееше, но тия врагове се умножиха, изпоядоха го. Имаш някой малък враг, хване те за крака, за коляното. Най-първо, усещаш едно малко бодване, нищо не е, но като се минат една-две години, то е свършено; съвършено не можеш да станеш от кревата. Казваш: "Този ставен ревматизъм мъчно се лекува." - Врагове дошли вътре. Този ставен ревматизъм ще се пренася, докато дойде в сърцето, и тогава, взема в него всичкото наследство, вземе ти живота, пък тебе пуща на хаджилък. Някой казва, че го пратил при Бога. Когато един съвременен апаш обере някой богаташ, той туря парите в банката, без някой да знае. Ако един ден се окаже, че са откраднати, тогава може да го открият. Онези врагове, които обират на общо основание, са толкоз хитри, че турят парите в Божествените банки, докато не се узнае, че някой е извършил престъпление. Ти можеш да плачеш, колкото искаш. Когато дойде такъв неканен гост у тебе, по няколко пъти викаш, не излиза от къщи; понеже онзи закон, за гостоприемството, не позволява да изпъдиш госта си, трябва да му покажеш, че не е гост. Аз съм виждал хора, които страдат от ревматизъм по две-три години, не могат да докажат, че не са приятели с ревматизма. Седи той по закона, а според закона - щом е гост, има право да седи при теб месец, два, три, година, две, три - ти ще го храниш на общо основание. Щом се окаже, че е враг, изпъди го веднага навън! По някой път, докато докажеш това, ще минат 4-5 години, и 10 години по някой път. А лекарите, които се явяват, те следствие правят, да докажат, че ревматизмът е враг, неприятел. Следователно лекарите ги викат да докажат, че болестите са врагове, неприятели. Онзи лекар, който може да открие, че известна болест не е приятел на човека, той може да изпъди болестта. Туй е в преносен смисъл казано, защото ние, по някой път, може да разглеждаме болестите като резултат. То е така, както разглеждаме дупката, която е образувал един нож - тя е един резултат. Но причината на онова нещастие, което е произведено, е разумна. Има някой път неразумни причини, но в повечето случаи, разумни са причините. Да кажем, ти се качваш на планина, имаш амбицията да се качиш на някой висок връх, да вземеш някое цвете, да пишат вестниците, че друг турист като тебе няма. Паднеш някъде, счупиш си крака на тия камъни. Ето резултатът на твоята глупава амбиция. Трябваше ти този алпийски цвят, ти доби слава, но си счупи крака. Казваш: "По невнимание се плъзнах, ако не бяха тия камъни, ако да беше вода, нямаше да си счупя крака." Но се случи, че не беше вода. Та, всеки един от вас, при нещастията е като тоя турист, който ходи по високите върхове от амбиция да откъсне някое рядко цвете. Някои от вас сте мореплаватели, направили сте двадесет крачки в морето, но искате да се покажете, да отидете няколко километра навътре, да кажат хората, че сте голям плувец. Тогава ви завари някое

нещастие. Някои от вас сте работници, искате да се покажете, че сте много работни, не искате да работите по два-три часа, но работите по 10 часа, копаете много - осакатявате ръцете си. Някои сте лозари, отивате да режете лозето, погледнете - отрязали сте си пръста. Казвате: "Тия лози да не бяха"! Не, не, будно съзнание е нужно!

Сегашното предназначение на живота ви е: да живеете в съгласие с онези вътрешни закони, които са установени. Коя религия е дала досега, ония съвършени закони на държавата, при които, нейните поданици да са свободни от болести? Нито една държава няма такива закони. Не, че държавата е виновна. Коя религия е дала закони, при които онези, които вярват, да не страдат? Всички вие вярвате в Бога, но страдате. Разрешавате един въпрос неразрешим. Вие може да обясните страданието, може да обясните резултатите на страданието, но не причините. Произходът на злото ние не знаем, откъде е дошло и как ще се завърши. Знаем, че един ден човечеството ще се освободи от сегашното свое нещастие, но откъде е дошло злото, къде ще иде, това не знаем.

Има една психологическа проява: вие обичате някого, който и да е от вас, млад или възрастен, но дойдете до една фаза на вашата обич, дето у вас се заражда едно чувство на ревност; вие искате този човек да ви бъде приятел само на вас. Ако го видите, че той има приятелство с други, става ви криво, започвате да се дразните, считате, че той ви е изменил. Питам: Откъде се пръкна туй чувство? У вас, най-първо, имаше едно хубаво чувство, след туй се яви ревността. Откъде иде тя? Ревността е обща в цялото органическо царство, не само между хората, но и между много по-напреднали същества от хората. Произходът на ревността откъде е? Факт е, тя съществува. Как трябва да се справиш с нея? Ако две тела се приближават много наблизо и са в движение, ще има търкане. Щом има търкане, какво ще се образува? Ще се образува електричество. Но при търкането има и изтъркване.

Разправяше ми един познат: "Отивам на банята и казвам на теляка, хубаво да ме изтрие. Оттам насетне реших, теляк да не ме трие! Охлузи ми гърба, няколко месеца страдах от това триене. Изтри ме така, че и кожата ми охлузи." Желанието у теляка е хубаво; онзи, който искал да го изтрият, хубаво мислил, но телакът не бил досетлив, търкал така, че му изтрива и кожата. Казва му човекът: "Чакай, недей толкоз да ме триеш." "Не, не, казва, аз ще ти изтрия кирта." Изтрил кирта, но изтрил и кожата. Та, по някой път, във всичките форми на живота, и в религиозната форма, има известни теляци. Бил ли си на някоя религиозна баня, че да ти четат молитви, че да видиш, какво е да ти изтрият кожата? Като излезеш от такава религиозна баня, не мислиш вече да отиваш втори път. Гледам хора, дето бягат, напускат религиозните форми - такива теляци са ги

накарали да бягат; казват: "Не ни трябват такива работи!" Интересно е, когато болният започва да лекува болен. Аз разбирам, когато здравият лекува болен, както и да е, но когато болен те лекува, това е смешно.

Та сега, в прочетения стих се казва, че в един ден Провидението ще освободи хората от сегашните врагове. Защото няма човек на земята, който да е щастлив. Ние имаме много врагове - болестите. Най-после, дойде големият враг - дойде смъртта. След това нас ни утешават, че човек отива в оня свят, при Бога. Съгласен съм, ако отива при Бога, по-хубаво нещо от това не може да има. Но сега, като започват да се съобщават с невидимия свят, идат ред писма - положението на умрелите хора не е тъй хубаво, както, ако са при Бога. Не може всички при Бога да са и да са гладни, да са боси, гологлави, искат дрехи, искат житце, казват, че ги забравили домашните. Щом искат такива неща, не са били при Бога.

Идва ми наум онзи пример, за един английски проповедник, който проповядвал, че всички, които умират, отиват все при Бога. Един американски търговец, милионер, на когото умряла единствената дъщеря, става и пита проповедника, къде е сега дъщеря му; нему е много тежко и иска да знае, при Бога ли е тя. Проповедникът казва, че е при Бога. "Не ми е писала, не ми е съобщила, не се обажда, че е при Бога." Става друг ясновидец в църквата и казва: "Твоята дъщеря не е при Бога, но е тук." Започва да я описва: еди каква си, на толкоз години, лицето й такова. "Ето какво иска от тебе." Започва да разправя за нейните нужди, какво иска на баща си. Питам сега: тази публика, какво ще мисли за проповедника и какво ще мисли за онзи ясновидец? Единият казва едно, другият казва друго. Онзи, като описва дъщерята, бащата разбира, че това е неговата дъщеря. Той не я вижда в църквата. Казва: "Как може умрял човек да бъде между нас?" Ние казваме, че той е при Бога, но не знаем къде е Бог. Посочваме горе в небето. Ако Господ е горе на небето, както посочваме с ръката някъде, то е едно заблуждение. Според сегашните научни данни, нагоре - значи към слънцето. Ами когато вечерно време земята се обърне, че ние сме надолу, тогава, като сочим нагоре, то е не нагоре, то е надолу. Но всичката погрешка е, че не знаем къде е мястото на Бога. Затова правим погрешки. Ние Го търсим там, дето не е, и си създаваме своите религиозни идеи. Може да ги създадем, имаме право да ги създадем, но тъй не може да се освободим от страданията. Всичките страдания произхождат от там, че ние не знаем мястото на Бога. Поне опитната наука показва това. Ако човек не излиза и не се грее на слънцето, ако той не възприема достатъчно количество светлина и топлина от слънцето, неговата работа е свършена. Въздухът, който ние дишаме, е носител на слънчевата енергия. Въздухът е един акумулатор на складирана слънчева светлина и топлина. А пък самата светлина и топлина, това са акумулатори на складирана

животворна енергия. Най-първо трябва да възприемем въздуха, светлината и топлината; светлината и топлината ще освободят в теб живота. Ако можеш да извършиш този процес, ще бъдеш здрав, ако не можеш да извършиш този процес, ще хабиш енергията напразно.

Сега, по някой път, ние се молим на Бога като на човек. Боли те кракът, казваш: "Господи, не знаеш ли, че ме боли крак?" Господ не може дори да предположи как те боли крак. Той като те е направил съвършен, сега и да Го убеждаваш, че има погрешка в Неговата работа, е късно. Ти като казваш, че си болен, искаш да убедиш Бога, че работата, която е направил, не е както трябва. Ти казваш: "Господи, живях много добър живот, но се разболях." Искаш да убедиш Господа. И Господ седи сега и мисли, дали говориш истината. Най-първо в молитвата искате да убеждавате Господа, че не искате да Го лъжете, но така са ви научили. Той се чуди и мисли, мисли, дълго време мисли Господ. Той взема факта, както ти го казваш. Той ще се спре, няма да каже, че Го лъжеш, но ще се върне назад милиони години, ще започне да преглежда целия процес, както си създаден, и ще види, направил ли е погрешка. Докато Господ провери тази работа, ти ще чакаш, бързо не става, ще провери туй точно, и след две години вече ще имаш отговор на молитвата. Ти всяка сутрин все се молиш, Господ казва: "Прегледах въпроса, няма погрешка - туй, което пише, туй направих." Започва се един спор между тебе и Господа. Господ казва: "Втори път пак ще прегледам." Но ти ще опъваш каиша, втори, трети, четвърти, пети.

Някой казва: "В този свят няма оправия." Така не се разсъждава сега. В сегашния неразумен свят се изисква ние да бъдем крайно разумни. Разумност се изисква! Една пълна разумност трябва, като съзнаваме тия факти, които съществуват, трябва да видим причините къде се крият, тия, близките причини на ония големи нещастия, които сполетяват окръжаващите. Всяка една опасност, която сполети твоя ближен, един ден може да сполети и теб. Та казвам: ние сме в предвечерието, в свършването на една епоха, на един Божествен ден. Господ вече готви слънцето, звездите. Той ще каже: "Стана утро, стана вечер, ден първи." Но след като залезе слънцето, вие има да работите в себе си един процес. После ще започне вторият ден. Вторият ден, това е разбирането. Всеки един ден ти трябва да научиш една добродетел и през вечерта да се върнеш дома. Нали хората вечер се връщат в своя дом. След като стане утро, пак излязат, работят дълго време вън, като стане вечер, отново влизат вкъщи. Тогава, ние имаме понятия само за деня какво е станало. Направил Бог света, станало утро, станало вечер, но през вечерта какво става, не знаете. Вие казвате: "През вечерта ще спим." Няма спане. Спането, това е болест. Всеки човек, който спи много, е изложен на болести. Всеки, който спи, може да го сполети голямо нещастие. За немарливия се казва: "Спал е този човек."

Ще се намерите в друго противоречие: "Какво трябва да правим, да не спим?" Ти като спиш, очите ти трябва да бъдат отворени. Или казано на друг език: съвременните хора са крайно лековерни, крайно подозрителни. Крайно лековерни, че като вземат някой билет от лотарията, мислят, че ще спечелят. Аз съм виждал религиозни хора, и нерелигиозни, вземат един билет - вярват и се надяват, следят вестниците, кога ще се тегли лотарията. След като се тегли лотарията, чудят се, как така - да не им се падне нищо. Някой казва: "Как е възможно да не ми се падне нищо!" После, когато ние страдаме, мислим: "Как е възможно тази болест върху нас да дойде? Да сме живели лош живот, не е; молили сме се по три пъти, в Бога сме вярвали, не знаем, не можем да си представим как е станало!" Казваме: "Онзи човек греши, прави престъпления, него болест не го хваща; а нас, какво ли не ни хваща? Чакай, казваме, ще хванем неговия път."

На мнозина съм казвал за оня гръцки поп, който обичал да яде каймак. Сега говоря за гръцките попове, не за българските. Само за изяснение турям, той да е поп. Той обичал каймак и жена му обичала каймак, повече от него. Той купи едно-две кила мляко, подкваси го, дойде - намери обран каймака. Година, две, три, все някой ще изяжда преди него каймака. Най-после казва: "Няма да го държа вкъщи, трябва да има тука магия", и започва да затваря млякото в църквата. Подкваси го там, но и в църквата някой изяжда каймака. Жена му била хитра, един ден, след като яла, нацапала мустаците на Свети Никола. Той като го видял, извикал: "Разбрах каква е работата, толкоз години теб ти служа, ти да ядеш този каймак!" Затваря църквата, не иска вече да служи на Свети Никола. Тръгва той по света, да намери някъде работа, дето каймак може да се яде. По пътя го среща един старец, казва: "Синко, къде?" Той му разправя. Пък старецът бил Свети Никола. Разправя попът своите убеждения, вярвания, казва: "Изневери ми един светия, толкоз години не можах да хапна каймак, изяде ми всичкият каймак". "Синко, ще му простиш." "Как да му простя, светия да яде каймак! На мене подобава да ям, като на поп, но не и на него!" "Ела, казва старецът, с мене, аз ще се потрудя, като обичаш толкоз каймак, да ти намеря отнякъде." Влезли в една къща, дето имало деца; едно от децата било болно. Свети Никола казва: "Донесете болното дете, аз ще го излекувам." Вика свещеника, затваря вратата, взима детето, измива го, после взима нож, отрязва главата, отрязва ръцете, краката, нарязва го на части детето. Свещеникът гледа и си казва: "Този човек е някой престъпник!" Иска да бяга, но затворено, заключено. Казва си: "Каймак не можах да ям, пък сега и затвор ме чака." Свети Никола измива всичките удове* и поставя всичко на място; духва и детето става, оздравяло. Идват родителите и питат: "Какво да ви дадем?" "Ако имате малко каймак." "А, имаме, имаме каймак." Попът си хапнал добре каймак. Научил изкуството от Свети Никола, казва: "Лесна работа! Що ми трябваше, толкоз години

каймак не можах да ям, то виж, колко било лесно." Сутринта казва на стареца: "Много бързам, много работа имам, не мога с тебе да вървя." "Синко, казва, ако се намериш в затруднение, повикай ме." Отива попът в друго съседно село, в една богата къща. И там детето болно; той казва: "Донесете го." Мисли си, че каймак ще яде. Заключва, взима коритото, измива детето, отрязва главата, краката, умива всичко. Туря главата - не се залепва, туря ръцете - не се залепват, духа - детето не оживява! Започва да вика, вика човекът Свети Никола пак да го избавя, че му казва: "Прав си, Свети Никола каймак не яде."

Сега да преведа този анекдот. Всички вие си имате известни слабости, не са слабости, но желания, които трябва да се изпълнят - едно желание да ядеш каймак, в какъвто и да е смисъл. Искаш учен да станеш, искаш щастлив да бъдеш, искаш да си богат, да си знаменит. Всички тия желания, които човек има, са на място. Няма желание в човешкия живот, което да не е на мястото си. Туй, което не е на място, то е чрезмерността. Силен да бъде човек, учен да бъде, богат да бъде, всичко туй е на място, но има работи, които са несъвместими; искаш много повече, отколкото ти трябва. Казват някои: "Не можеше ли Господ да създаде света, без да ядем?" - Не можеше. Ако можеше, щеше да го създаде. Но какъв живот щеше да бъде без ядене? - Не можеше ли Господ да създаде света, без да дишат хората? - Можеше, но какъв щеше да бъде светът без дишане? Тогава отивам по-далече. Не можеше ли да направи човека, без да мисли? Какъв щеше да бъде този свят? Онзи, който казва, че светът не е хубав, съгласен съм с него, но какъв щеше да бъде нашият идеален свят? Тогава, ние ще се намерим в онова противоречие, в което се намерил един гръцки зидар, който вярвал в Зевса. Качил се той на една църква, но паднал, че си счупил крака. Обърнал се към Зевса и рекъл: "Досега мислех, че си един от най-разумните богове, от най-силните, но сега познах, че си направил света не тъй, както трябва." Цяла седмица се занимава с това, говори. Зевс казва: "Какво искаш?" "Искам да направиш един свят, дето хората да не си чупят краката." "Иди си, както искаш, тъй ще стане, лесна работа." "Не е, казва, това свят." След една седмица зидарят бил здрав; взима си чуковете, отива да работи на едно здание. Започва да забива гвоздеи, удря - нито един гвоздей не влиза. Гредите всички леки като перце, не може да ги събере. Целият ден да чука, нищо не може да свърши. Излиза от търпение, хвърля чука - той увиснал във въздуха, хвърлил шапката - и тя увиснала, хвърлил дрехата - и тя увиснала. Станал той, иска да подскочи, да хване чука - и той увиснал - ден, два, три. Чака го жена му, не се връща. Зидарят пак започнал да вика: "По-голямо безобразие от това има ли?" Зевс казва: "Какво искаш? Онзи закон, който троши крака, замених, по-спокойно може да седиш, краката ти ще бъдат здрави." Тогава зидарят казва: "Виждам, че първото положение е по-добро, отколкото второто."

Та и ние, по някой път съдим в себе си и мислим за един идеален свят, като този гръцки зидар. Мислим за живот без страдания, с всички удобства, но ще бъдем окачени във въздуха като този зидар. Ако на всеки един от вас биха му се задоволили идеите, както той иска, той не щеше да има никакви добродетели, той щеше да бъде изолиран от всичките хора, даже изолиран от самия себе си. Питам: всеки един човек, вън от хората, какъв щеше да бъде неговият живот? Представи си, че не ядеш, че не дишаш, не чувстваш, не се движиш - в какво ще седи животът? Представи си, че ти не приемаш нито едно любовно писмо отникъде, нито един мил поглед, слънцето е загаснало, звездите са загаснали, нищо няма, ще настане абсолютен мрак в душата ти, питам тогава, какво ще бъде положението ти? Съвременните хора искат щастието на абсолютния мрак. То е най-голямото страдание, което може да има един човек, една душа вътре в себе си. Ти да съзнаваш, че си спрял всички условия, и живота си, в който можеш да се изявиш, това е най-голямото робство. А пък в сегашния живот имаме надежда, че е процес на освобождение от робството, в което сега се намираме. Вие сте имали ваши възлюбени, баща ви, майка ви, брат ви, мнозина от вашите братя са заминали. Отивате на гробища, разравяте - само кости, мускули няма, останал само черепът. Питам: де е баща ви? То е едно криво разбиране. Както, ако идете при някой автомобил, а шофьорът го няма. Питам: къде е шофьорът? Тялото е външната страна, автомобилът; едно такси, с което вие си служите. Един ден, когато се строшат колелата на това такси, вие ще го напуснете, ще си купите друг автомобил. Онова същество, което търси свободата, то не трябва да я търси отвън, то трябва да търси свободата отвътре. Човек сам трябва да стане господар на своята свобода. Тази свобода той може да постигне по два начина. Един от начините е да изучава живата природа, това е сегашното положение; другото положение е да изучава вътрешната страна на живота, та чрез закона на Любовта да живее без закон. Да живееш със закон, това е отношение с всичките хора, да съзнаваш нуждите, които всеки човек има, и да бъдеш крайно умен, за да задоволиш нуждите им.

Другият закон на Любовта е изобилието, свободата, в която човек трябва да се прелива. Как ще разберете вие, да се прелива един човек? Вие може да вземете един литър вода и да я прелеете, да станат два литра. Но питам: ако вие разделите водата на малки капчици, тя умира ли? Водата никога не умира. По същия закон и човек трябва да мяза на водата. Така и неговата външна форма може да се измени. Ние винаги сме поддържали тая хипотеза, че сегашната ни форма ще се измени. Че такива форми човек е изменял с хиляди. Дарвин е внесъл своята сегашна теория. Еволюцията показва пътя, по който човешката душа е минала. Тя най-първо имала много микроскопична форма, в която живеела. Много малка колибка

имала, с която душата се задоволявала, оттам гледала света и се радвала; после литература имала, изкуства имала, картини е изписала. В природата тия картини съществуват. Сега хората мислят, че тия, микроскопичните организми, никаква култура нямат, но се лъжат. От наше гледище е така, но всяка култура, от най-нисшите форми до най-висшите, има цели музеи в природата. Някои от вас казват, туй да го докажа. Няма да го доказвам, защото, какво ще спечеля, ако го докажа? За да го доказвам, трябва да съм търговец. Някой казва: "Да докажем, че има Господ." Казвам: аз не съм търговец, аз не доказвам, че Господ съществува. Да се доказва, че Господ съществува, в моите очи е търговия. Аз казвам: "Нямам плат да продавам." Някой пита: "Ти вярваш ли?" Казвам: с търговия не се занимавам. Аз не продавам вярата си. - Ти в какво вярваш? - С търговия не се занимавам. Не продавам вярата си. Вярвам, че може и без насилие, вярвам, че може и без да се краде; аз вярвам, че може и да не се лъже. - В какво друго вярваш? - Вярвам, че всичко, което съществува, ще изчезне. - Ама докажи го. - То само ще се докаже. Нещата, сами по себе си, се доказват. Чудни са хората като мислят, че са много умни. Един художник пише, че аз съм от тия художници, дето могат да те нарисуват в огледало. Аз държа едно огледало, казвам: "Виждаш ли се, харесваш ли се?" Но не продавам тази картина на огледалото. Аз имам огледало, което никога не се продава; продадеш ли своето огледало, ти ставаш роб на условията. Защо тия неща стават? Продал си огледалото си. "Ти, казва някой, дали като ме нарисуваш, няма да ме продадеш?" Казвам: аз съм много честен човек; ела от другата страна на огледалото, изгаси своята лампа, без светлина виждаш ли нещо? - Виждам. - Докато слънцето е зад гърба ти, ти може да виждаш; докато е слънцето зад гърба ти, може да се образуват тия впечатления, но когато изолираме слънчевата светлина, която не идва ни отзад, ни отпред, никакъв образ няма да дойде. Казвам: ти си човек, който живееш с огледала, въобразяваш си в себе си, че ще бъдеш красив, ще бъдеш умен, ще бъдеш министър, ще бъдеш княз. Това са илюзии на живота. Ако ти досега не си станал княз, отсега нататък никакъв княз няма да станеш. Ако сега не си богат, никога няма да станеш. Ако сега не си човек, та отсега нататък ли ще станеш? Тогава, как ще сравним това положение, с онази философия на Писанието, което казва, че направил Бог човека по образ и подобие свое? Преди хиляди години го направил, по свой образ. Хората още не могат да повярват, че така е направен човек; казват, че Бог малко му дал. Та как да ги сравним тия двете неща?

Аз мисля така. Малките неща са далечни неща, големите неща са близки неща. Туй, което ти никога не разбираш, то е много далечно от твоето съзнание. Туй, което ясно разбираш, то е близо до тебе, до твоето съзнание. Има един закон: голямото, което виждаш - не може да имаш знание за него, не може да го изучиш. От най-голямата сфера ти виждаш

малка част. Казва един човек: "Аз виждам Стояна, Драгана." В какво седи това виждане? Казва: Много интелигентен човек. - Тогава дай му да ти направи една къща. - Ама виж, много е музикален. - Дай му да ти изсвири нещо. - Ама пише много хубаво. - Може случайно да пише хубаво, дай му книга, да напише нещо. Сега не е важно какво ние мислим. Ние мислим някой път това-онова, но Провидението подлага всичко на изпит. Туй, което ти можеш да направиш, това си ти. Ако ти не можеш да издържиш една малка болест, една малка тежест, къде ти е силата? Защото някои болести са умни същества. Когато някой ангел дойде от Небето, той стъпи на краката ви, а вас ви боли, но не знаете защо. Този ангел знае какво да направи - една игла, много остра, че я тури той, с всичката си тежест, седне на върха, на ушите на иглата - обича те човекът. Ако всички болести са такива хубави същества от Небето, които идват да ви посетят! Понеже, като чули за великото дело на Бога и дошли да видят, те дошли със своите столове, турили ги на иглите, стъпили на ушите на иглите. Вие не можете да издържите един - два часа, а ден и нощ се молите, да дойде някой ангел. Той като дойде, носи стол, тури го на рамото или на врата ви някъде. Най-после, вие казвате: "Никакъв ангел да не идва!" Това е само обяснение на нещата.

Че туй е така - най-хубавите неща в света произвождат най-големи нещастия. Вземете един беден човек; няма нищо, но стане милионер - какво нещастие е да стане богат! Той постоянно мисли, не може да спи, ден и нощ мисли - какво става в света, иска да знае - какво става с банката, в която е вложил парите. Някой път се случва и да полудява. Ученият човек ден и нощ мисли, знае ред научни теории, следи литературата, да види - какви нови теории има, пише друга книга, защитава старата теория дотогава, докато един ден отстъпи, казва: "Новото трябва да приемем." Богословите и досега още защитават твърдението, че Господ създал в шест човешки дни света. Но така ли е? В шест дни ли е създаден? В едно изгряване и едно залязване? Това е човешко разбиране. Но светът не е така създаден. Сега, това приемам като аналогия в живота. Ние имаме известни схващания, теории; имаме схващането, като богословите, че в шест дни Бог създал света, имаме и схващането, че ние трябва да живеем добре. Трябва да живеем, но трябва и да постъпваме добре, трябва и да разбираме добре живота.

Вземете сега съвременните европейски народи, какво богатство са, никога светът не е имал толкова културни хора, както сега, това са най-културните народи. Вземете всичките - американци, французи, англичани, германци, италианци - всички тия са най-просветените държави, културни държави. При това, с тях съществува и най-голямото противоречие. Как ще го обясните сега? Не, че те са виновни, но всичкото противоречие седи в това,

че всяка една държава иска да бъде велика сила в света. Велики можем да бъдем, но в едно нещо. Колко велики хора може да има? Само един. На едно тяло колко глави може да има? Аз турям само една. Ако турим десетина-двайсет глави, ние имаме хидра. Съвременният обществен живот има много глави. Тогава казвам: изрежете всички глави и оставете само една. Да се изрежат всичките религиозни глави и да остане само една глава, да остане само Христос - Любовта. В държавата да остане само една глава. Казвате: "Ще се развали общественият живот." Хидрите развалят обществения живот - многото глави развалят. И в индивидуалния живот е така; ти като имаш едновременно много глави, ти трябва да се установиш върху нещо, което е разумно. Ако твоят живот служи за нещастието на твоите ближни, тези ближни, които искат да живеят, те могат да те очистят един ден, нищо повече. Но ако рекат да очистят ония елементи, които са в държавата, вътре и са опасни за нея, ще бъде трудно. Не са враговете отвън, а отвътре са големите врагове. България не се застрашава толкоз отвън, а отвътре. Англия не се застрашава отвън, а отвътре. Всичките държави се заплашват отвътре. Когато се направи една къща от негоден материал, с нищо не може да се спаси. Ние говорим за един живот. Една къща, направена от здрав материал, на здрава почва, е хубава къща. Но ако този материал, с който къщата е направена, не е здрав, не е на здраво място, каквито поправки и да направим, тази къща е непоправима, трябва наново да я направим. Ние считаме за материал мислите на човека, неговите чувства, неговите постъпки. Те трябва да бъдат здрави, тогава с човека може да стават реформи. Човек трябва да мисли здраво, здраво да чувства и здраво да постъпва. Може да станат известни преобразувания, но образецът за правилните мисли в света съществува. Съществува в света една мярка - туй, което ние наричаме Бог. То е абсолютна мярка. Че, ако ние добием едно правилно познание за Бога, или една мярка, ние наричаме тази мярка - разумен живот; или Любов, или Разумност, или Мъдрост, или Свобода, или Истина - те са думи синоними. Туй е, което дава разрешение за всички ония хора, които страдат в дадения случай.

Сега, не е въпрос само, да отмахнем страданията за днешния живот. Ние трябва да внесем здравето като една най-важна задача. Здрави да бъдем, умни и добри. Ако религията беше едно учреждение, от което да не са заинтересувани хората, никой нищо да не им плаща за техните вярвания, тогава ще видим, колко хора биха били религиозни. Какво ще ми плащат хората за моята вяра? Че аз вярвам в Бога, какво ще ми плащат! Срамота е една майка да ражда деца, че да й се плаща. Че, ако туй е философия, рибите трябва да възнаградим, по 300 000 раждат. Че една майка родила шест-седем деца, да дадат пари на тази майка, че е производителна! Дайте тогава възнаграждение на рибите, по 300 000 имат. Не е в многото, а в

малкото. Питам: от тези шест-седем деца, колко живи ще останат? Колко от тях ще бъдат полезни на ближните в света?

Съвременните хора употребяват ножа. Ножът е една емблема. Казват: "Сабята и топовете ще ни освободят." Аз съм съгласен. Но работата е, че след като победят, хората турят сабите на място и те ръждясват. Сега всички саби и всички топове се оплакват. Всички топове, които вземаха участие в превземането на Одрин, къде са? Плачат някъде ръждясали. Казват: "Така, докато бяхме млади - помогнете; като свършиха работата, взеха победата, нас захвърлиха." Та казвам: сабята, това е разумното слово, това е неговият език. В думата "пушка" е вложена сила. Ако имената на всички оръжия, които хората имат, ги преведем на един разумен език, какво щяхме да разберем? -Имаш ли ти пушка; наточен ли е ножът ти; кобурите как са; пушката ти добра ли е; барут имаш ли; скоро война ще има ли? Сега, можем да говорим на такъв странен език, но ако ще отидем на тая война, и ни бият, и обърнем гръб, че бягаме, войната не е излязла както трябва. Аз бих желал да сме в една война, в която никога да няма бягащи. Позволява се малко бягане, отстъпление по стратегически съображения. Но всякога да отстъпваме в живота, няма никакъв смисъл. Да отстъпваш в религиозно отношение, разбирам, но в научно отношение, в обществено отношение, отвсякъде да отстъпваш, питам тогава - какъв смисъл има? Че, ако жената постоянно отстъпва, ако мъжът постоянно отстъпва, ако децата постоянно отстъпват, какъв ще бъде животът? Жената не всякога трябва да отстъпва, някой път трябва да отстъпва, а после трябва да напада. Кого? Мъжа си. Някъде мъжът трябва да отстъпва, после трябва да напада. Тогава, щом мъжът напада, жената трябва да се оттегли по стратегически съображения. Щом мъжът има право да напада, жената ще отстъпва. Ако неговата мисъл е права, ако неговите чувства са прави, ако той ще донесе благо на целия дом, тогава жената да отстъпва. Щом жената мисли право, чувства право, мъжът да отстъпва за благото на дома. Ако жената напада, ако синът напада, ако дъщерята напада, всички ония хора, които може да ни нападнат, ако тяхната мисъл е права, на място е тяхното нападение. Следователно, вие гледайте на нападението, което имате, право ли е или не. Че ни нападат, то е един въпрос; дали нападението има съобразност, то е друг въпрос. Кой не е нападнат от болести, кой не е нападнат от разочарования в живота? Погледнете - нито царят е свободен, нито владиците, нито проповедниците; и най-великите хора, какви ли нападения не са имали. Ако вие сте нападани, трябва да изучавате причините на това нападение.

Казва се в този стих: "Ще ни освободи от враговете." Кога? Когато ние станем учени хора, когато ние употребим закона на Любовта и да знаем, как да си служим със своите чувства, с огъня. Разправяше ми една млада

българка: "Аз, казва, много добре живея с мъжа си, но съм изучила характера му. Щом го видя малко тъй, да напада нещо, ще донеса нощвите, ще взема да сея брашно, ще наточа хубава баница с масло. Като го нахраня, погледнеш - поусмихне се. Веднага примиря тоя враг, превзема го, сключим мир." Всякога, когато се точи баница или се готви нещо хубаво, има нападение. Няма какво - ще седнеш, ще наточиш баница и онова горчиво чувство, онова строго лице, ония мускули, готови да се нахвърлят - поомекнат; човек стане мекичък. Жената казва: "Аз зная, че това се дължи на баницата; ако не бях разточила баница, лошо щеше да стане." Сега, преведете вие тая "баница". Все ще трябва да се разточи някаква баница. Българите колеха кокошки, баници правеха на всички турци и така спасяваха гърба. Ще се научиш да точиш баница. Ако си сиромах, богат ще станеш, ако нямаш вино, ще напълниш бъчвите с най-хубавото 15-20 годишно вино, ще насипеш, ще черпиш. Ще изтъчеш най-хубавия плат, ще направиш най-хубави ризи, най-хубави дрехи, най-хубави обуща и т.н. То е вътрешно. То е една временна постъпка, не е вечна постъпка, защото, във вечните процеси на нещата, работите другояче са сложени. При сегашния строй на нещата, трябва да изучаваш. Един учител ти дал известен урок - ще го учиш, иначе ще има цял скандал. Ти не си научил урока - ще минаваш за слабоумен. Ти не ходиш в църква, не палиш свещи, не се кръстиш - ще минаваш за безбожник. Такъв е сегашният ред и порядък. Казвам: най-първо, временният живот, който е в нас, трябва да се хармонизира, после вечният. Има една философия в живота, дето работите се разрешават другояче. Разрешават се по два начина.

Аз ще ви приведа следния пример. В една къща, дето майката възпитава децата по всичките правила на съвременната педагогика и на всичките педагози, тия деца станали малко немирни, не усещат, че ще им дойде нещо много лошо. Един ден й idва на ум - да ги сплаши тия деца. С тояга ги плаши - не върви. Тогава, майката направила една страшна гугла, турила я на главата си; седят пет деца, карат се, вдигат шум. Като влиза с тази страшна гугла, като писват децата, тя махва само с ръката, после излиза; веднага хвърля гуглата и всичките деца се нахвърлят, казват: "Мамо, влезе едно страшно чудовище, щеше да ни изяде!" Държат се за майка си. Ако ние сме от онези непослушни деца, майката ще влезе със своята гугла. То е една истина. Страшна е гуглата, ти не знаеш, какво се крие зад нея. Причината, дето е влязло злото - то е един признак, че има непослушни деца. Злото е, което стрива всички хора. Нито един от вас не мисли, защо трябва, онова жито, да го стрием на камък. Всички казвате, че е хубаво да се мели брашно на камък. От хиляди години, най-голямото нещастие е, че мелим брашното. Аз може да ви го докажа, но не искам да доказвам, и да го докажа, е безпредметно. Всички хора, които ядат така стрито на хромел* жито, и те така, по същия начин, се трият. Вие носите

дрехи, ушити на машина, но всеки ден и вие се дупчите, както са вашите дрехи надупчени. Може да има нещо общо, може да няма. Режете с ножици, то е хубаво, то е творчество, но казвам: шитите дрехи не разрешават крайните въпроси на живота, мляното брашно не разрешава крайните въпроси на живота. То е едно вътрешно състояние, което трябва да премелим. Туй, което сега мислим, туй, което сега вярваме, то е едно вътрешно състояние, не е онова състояние, което трябва да повдигне човека, да го направи свободен. Туй трябва да знаем ние. Не, че то е лошо. Временно заради нас е добро, но за утрешния ден е лошо. Ако това смляно брашно го държим месец, два, година, две, то ще се развали, ще се вгорчи. Но, ако държим житото несмляно, и шест хиляди години може да го държиш, ще запази своята сила. Ако вземем твоите мисли, чувства и желания, да ги направим на брашно, ще се вкиснат. Ти ще оставиш всяка твоя мисъл да бъде целокупна, и след шест хиляди години да има същата сила, та като посееш, да израстне житото във време на нужда. Всеки един от вас ще смели своите чувства, но когато се мелят чувствата, когато ние се приспособяваме към хората - ти мелиш брашно; по тоя начин и ти постъпваш като тях, мислиш като тях, чувстваш като тях. Брашното е смляно, хубаво е за сега, за днес ти разрешаваш въпроса, но утре, след 10-15 години, туй смляно брашно ще се вгорчи. Положението ти тогава ще бъде като на онзи българин, когото срещнали разбойници, взели му парите, набили го много хубаво, освободили го и казват: "Да си вървиш със здраве." Срещат го други разбойници, хубаво го набили и те, защото не задържал, не скрил четири-пет кесии за тях. Той казва: "Де да зная, че и вас ще намеря." Днес нас ни бият, че не сме задържали пет кесии за другите, които ни обират. Ти не си ясновидец, отде да ги знаеш, че ще дойдат - не си задържал пет кесии за тях.

Сега, ние се намираме в положението да търсим свободата в света; желанието на всички съвременни хора е свободата. Всички съвременни хора търсят свобода; хиляди и хиляди хора измират за свобода. Но какъв е този стремеж на човешката душа, не са разбрали. Една борба има в религията. Навсякъде има борба. Естествено е туй положение, при което, всички хора да живеят добре, да бъдат здрави, да имат достатъчно храна да ядат, да имат достатъчно светлина, да ги осветява, да си имат къщица, обуща, дрехи. Туй е положението. Но в света трябва да идат толкоз хора, за колкото има провизии, да може да живеят. В сегашния свят, има повече същества дошли, отколкото трябва. Те са неканени гости, и там е нещастието. Изчисляват, колко души трябвало да има на земята. Хората не разбират, какво нещо е живота. Криво им е, че има смърт. Два милиарда души са много за Земята. По мои изчисления, тя може да храни едва 100 милиона души, два милиарда са много. Всичкото нещастие е, че много са хората на Земята. Ако станат четири милиарда, ще бъде четири пъти по-

лошо, ако станат шест милиарда, ще бъде шест пъти по-лошо.

Ако в тебе твоите мисли, желания и постъпки прогресивно се увеличават, не са в съгласие с условията, при които живееш, ти ще създадеш нещастие в себе си. Ти искаш да бъдеш като някой ангел; че ти трябва да ходиш да помагаш, няма да бъдеш само като някой български министър, да приемаш, да влизат и да излизат хора. И при мен, някой път, идват хора. Аз съжалявам, че си губят времето като дойдат при мене. Като му кажа нещо, казва: "Това го зная." Той иска да ме лъже, че знае. Аз казвам на себе си: "Ти, ако знаеше, щеше да бъдеш здрав, щеше да бъдеш богат, щеше да бъдеш умен, щеше да можеш да оправиш света. Понеже търсиш друг да те оправя, там е твоето невежество." Дошъл и пита: "Кажи ми, къде мога да намеря Бога?" - "Ще Го намериш там, дето никога не се намира." - "Къде?" - "Като те турят в гроба, там ще Го намериш." За да идеш при някой човек, ти трябва да идеш по закона на Любовта. Идва той при мен да ме изпитва, казва си: "Там се явил един ясновидец." Иде при мен, или при който и да е. Ти отиваш при някой ясновидец, но по-невежи хора от ясновидците няма. Защото, един ясновидец няма да ти каже, как живееш и как ще живееш за в бъдеще, той ще ти разказва този живот, който вече си живял. Да кажем: 10-15 прераждания си живял престъпен живот, в този живот си пратен да страдаш. Това не е никаква философия, една буболечка може да ти го каже. Аз наричам ясновидец онзи, който може да създаде нещата, не да ги предсказва. Ще ти каже истината и ти ще му платиш 50 - 100 лева.

Други пък ще отидат при някой хиромант. Хиромантията е наука, в която има много неща за чистене. Тия линии на ръката изразяват моя минал живот, новата ръка аз градя сега. Когато един физиономист започнал да разправя на Сократ: "Ти си бил такъв и такъв", Сократ казал: "Това беше така, но всичко това аз го преживях, сега вече аз съм друг Сократ. Аз съм онзи Сократ, когото жена му го поля с легена отгоре и той беше в състояние да каже: Дето има гръм, има и дъжд, дъждът е благословение." - Ама не е хубаво да имаш една жена, която всеки ден да ти пее, не е хубаво да имаш един мъж, който е капелмайстор. - Какво има от това? Хванеш едно дърво, раздрусаш го; хванеш един мъж, радваш се; мъжът те хванал, раздрусал те - ще види, дали са узрели плодовете ти, дали ще падне някой плод. Ако падне, много хубаво, ако не падне, нищо не значи - зелен е още; ще узрее. Тълкуването - то е за вас. Казвате: "Подиграва живота." Да подигравам живота, значи да подигравам себе си. Ние криво тълкуваме нещата. Някой път човек е с най-хубаво намерение да ти каже нещо, ти се обидиш. Един мъж, който обича жена си, то е хубаво, но криво е тълкуванието. В кривото тълкувание се ражда свадата.

Една жена се оженила за един капелмайстор. Да се не обиждат

музикантите. Мъжете създадоха такта в музиката, а жените създадоха нотите. Понеже мъжът ѝ обичал да маха, тя обличала слугинята си хубаво и той на нея "преподавал", а после отивал да се извинява на жена си, казвал ѝ: "Ще извиниш, прекалих." И тя го извинявала, за сметка на гърба на слугинята. Той мислел, че жена си бие, то се оказало, че слугинята. Но и господарката била умна, че като седяла слугинята десет години, казва: "Тази слугиня е много добра, тя е една от най-добрите слугини, ще ѝ дадем 30 000 лева възнаграждение за добрата услуга." "Да ѝ дадем." Тя опитала такта на господаря си. Слугинята, това е плътта; като дойде капелмайсторът, нека се разправя. Щом се свърши този такт, нека дойде вашият дух - същинският човек да се изрази. Тъй ще се изразят доброто и злото в света. Те са едно разрешение в света. Така, ние ще намерим истинския начин, как трябва да живеем.

Сега вие мислите, че като кажете на един човек, че трябва да направи нещо, той ще го направи. Никога не спирайте един човек в неговите намерения и желания! Никога не го спирайте и не му налагайте: така трябва да направиш. Кажете: "Много хубаво, отлично." Не го спирайте, какво ще го спирате, нека той от себе си да се научи. Той пита: "Харесваш ли това нещо?" "Много добре, много хубаво."

При мене, преди десет години, дойде един български поет. След като ми чете своята поезия, стихове, казва - да си дам мнението. Аз му направих една много малка, деликатна бележка, с една много малка игла. И досега той ми се сърди, че съм му направил бележка. Никога вече не се яви. Не правете бележки на хората, оставете да си вървят, както знаят, по пътя. Ние страдаме от критикари. Кажи: "Много хубаво, отлично е стихотворението." После, като дойде да ти се оплаква, да разправя, че не го четат хората, кажи: "Те ще те разберат след време, след десет-двадесет години." Казват: "Не струва това нещо." Не, кажи: "Хубаво е." Нека всеки човек да се прояви, както Бог го е наредил. Не давайте тон на извора. Нека всеки извор извира тъй, както извира, не можеш да го научиш другояче. Има нещо в човека, което не можеш да заприщиш, то е извор. Може после водата, която извира, да я канализираш, но не ограничавай изворите, не ходи да ги заграждаш, остави ги свободни. Сегашните хора все ограждат и развалят изворите. Ние ставаме неспособни да проявим това, което е вложено в нас от Бога. Един-други се коригираме. Не се коригирайте, кой е прав - и двама сте прави. Разберете: магическата сила на човешкия живот седи в живота и любовта. Любовта, от която произтича изобилието. Животът е проява на любовта. Живот, който изобилно тече, от него може да се явят изобилно мисли, изобилно чувства. Дето има изобилно мисъл, ще има и свобода. Ако ти не въздействаш на първия процес на Божествения живот, този живот, сам по себе си, ще се нареди; спасението в

света ще дойде. Не мисли, че ние ще оправим света. Всичките хора, каквито и да са, колкото и да са видни, трябва да бъдат носители на Божественото. Всичкото заблуждение е, дето ние мислим, че допринасяме по някакъв начин, за изменението на нещата с критиката. Аз направих опит с тоя български поет, който се обиди. Той е казал на друг: "Имаше право, но не трябваше да ми го каже." Прав е, не трябваше да го казвам. Аз сега коригирам поведението си.

Божията Любов никога не коригирай! Каквато и погрешка да направи Провидението от ваше гледище, не коригирай, понеже ще си навлечеш пакост на главата. Не коригирай Бога в Неговите постъпки, не Го отричай! Живей съгласно с Него. Че един си говори, че има Господ; друг - че няма Господ - в себе си което мисли, то е важно; то е верую. Туй, което мисля за Бога, не е толкова важно, как живея - то е моето верую. Това, което говорят отвън, то е друг въпрос. Всеки един от вас, доколкото той живее по Бога, доколкото прилага Неговите закони, дотолкова е прав. Каквито и да са неговите вярвания, аз не се меся. Не коригирайте човека в неговите вярвания, вътрешни или външни! Или, казано другояче, не коригирайте Бога в неговите постъпки, защото човек така постъпва, както може. Сега законът е - не коригирайте! Не само вие всички не коригирайте, но и не казвайте: "Защо Господ направи света така?" А има един свят, създаден от нас, от заблуждение.

Вложете в живота си новата любов. Новата любов аз наричам днешното слънце, което изгрява. Преди хиляди години как е изгрявало слънцето, то е друг въпрос. Слънцето, което днес изгрява, тази светлина, която изпраща, ако вие я разбирахте и възприемахте както трябва, учени глави бихте станали. Със закона на светлината, ако съвременните учени хора се заемеха да го изучат, светът щеше да се оправи. Ако вие разбирахте закона на светлината, вашите работи щяха да се оправят.

Вие, за пример, виждате червен цвят; ако можете да го динамизирате - да стане активен, да го очоплите като един плод, ще потече от него благодатен сок, извор ще излезе. Но червеният цвят, ако дойде в дома ви, може да ви накара и да плачете. Зависи с кой нюанс на червеното си служите. Всичките врагове на червения цвят - от четирите кьошета на дома - ще се втурнат вътре. Но вие, ако знаете как да го посрещнете, ще бъде добре. Ще наточите една баница по български с точилката, тогава той ще ви донесе най-хубавото благо.

Ако вие разбирате червения цвят и го използвате, както трябва, в него има такива трептения, чрез които, съвременните учени хора могат да се домогнат до безсмъртие. В червения цвят има един вид трептения, аз ги

наричам - трептения на безсмъртието; това са ритмични трептения, те ви носят безсмъртие, но трябва да знаете точно времето за тяхното възприемане. Тези животворни лъчи на червения цвят, тези трептения съществуват и идват точно навреме. Дойдат ли тези лъчи на слънцето, лъчите на безсмъртието, изложи се на тяхното действие. Понякога те произвеждат една обратна реакция и ти казваш: "Стига ми вече!" Не, точно тогава ще останеш. Напуснеш ли с една секунда по-рано, и болестта си остава. Или пък обратно: една секунда само да стоиш повече под въздействието на тези лъчи, болестта пак остава. Навреме, и съзнанието ти да присъства. В даден случай, когато тия вълни действат, който мисли за друго нещо, не може да ги възприеме. Умът ти ще бъде концентриран, за нищо няма да мислиш, да схванеш тия трептения. Схванеш ли ги, имаш всичкото богатство, не ги ли схванеш, ти ще ходиш да дивееш по гората. Туй е за червените лъчи. Сега ние всички търсим тия трептения. Като наближат, те обикновено влияят. Ако можеш да прекараш тия именно червени лъчи над един мършав, веднага той ще стане. Това е наука, която Христос разбираше и си служеше с нея. Когато плюна, прогледа слепият. Но кога плюна? Вие може да плюете, ама не знаете кога да плюете. Когато плюна Христос, то не беше на пътя, на улицата. На кое място беше? После Той не остави това изкуство, занесе го със себе си. Светът още не е готов за една велика наука. Ако сегашните лекари можеха така да плюят, чудеса щяха да правят, но не знаят. Ако Христос дойде, те първи ще бъдат наоколо, да видят, по кой начин плюна и как се мажат тия очи. Като изучат това изкуство, ще кажат: "Да си върви, той не е специалист."

Има задачи, които ни са дадени, за нашето щастие. Вие искате да бъдете здрави, вие искате да бъдете умни. Днешният ден носи всичките блага, но цивилизацията затвори цялото небе с мъгла. Тука сте в мъгла, горе - на Витоша, е светло, чисто, и по-топло. Ако не вярвате, идете на Витоша, като излезете на 1500 метра, ще се уверите, че е ясно, има 22° топлина. Но понеже тук се говори, туриха пердета. Мъгла има, когато атмосферата е дисхармонична. Хубаво, ако сте силни, разпръснете мъглата! Ако вие сте силни, ако имате знание, сега, в един момент, можете да отворите небето - да просветне. Направете опит да се изясни съвсем, да изгрее слънцето. Сега седи тая мъгла и заповядва. Такава мъгла има в умовете на хората. Мъглата се разпръсва при вятър. Вятърът е мисленето. Ако твоята глава не мисли, мъглата ще седи. Щом седи тази мъгла, не можеш да възприемаш лъчите на слънцето, както трябва. Като изучаваш светлината на червените лъчи една година, тъй както трябва, ще видиш колко мощно и целебно е тяхното действие. Ще почувстваш живата, безсмъртната природа чрез тези червени лъчи, ще ги видиш така, както никога не си ги виждал. Ако този хубав, ярък червен цвят можеш да го видиш, никога не можеш да го забравиш. Всякога, щом си спомниш за него, състоянието ти ще бъде

такова, като че си придобил цял свят. Бог е оставил една велика тайна в тия червени колебания, в тия чудни трептения. Има една есенция, затворена от хиляди години в този цвят и Бог очаква децата Му да бъдат досетливи и умни, че всеки да си вземе толкова благо от него, колкото му е необходимо. Ние почти я отминаваме тази светлина и постоянно се обръщаме и викаме за помощ. Той пак изпраща. Ние викаме, че нямаме живот и умираме при голямото изобилие, което Бог изпраща. И така ще умираме още дълго време. Ще ходим горе да се учим, пак ще се връщаме, ще ходим, ще се учим, ще се връщаме. Ще се връщаме, докато в нас остане истинското познание за благата, които ни заобикалят. Спасението в света зависи от нашето разбиране на онова, което вече съществува в природата.

Сега, ако ви кажа да бъдете свободни, то значи да ви залъгвам, баница да ви правя. Да ви кажа да имате вяра, то е пак залъгване. Вие вяра имате, даже имате повече вяра, отколкото трябва; дори страдате от излишна вяра. Вие вярвате в това, в което не трябва да вярвате. Вярвате, че някога, за вбъдеще, ще бъдете спасени. Аз наричам туй голяма вяра, толкоз силна вяра аз нямам. Аз вярвам за днешния ден, за утре - дали ще живея - това е голям научен въпрос. Какви ще бъдат отношенията за в бъдеще, то е велика тайна за мене. Отношенията, които Бог ги има днес, аз ги зная, но какви отношения ще има за в бъдеще, това е велик въпрос. Желая днешните отношения, които имате към Бога, да са прави. Повдигнете се над средата, забравете всички несгоди в живота и кажете: "Всичко в света е за добро!" Иначе, как ще се оправдае у нас онзи стих, дето казва апостол Павел: "В Бога живеем, движим се и съществуваме". Как е възможно в Бога да живеем и да се движим, и пак да бъдем нещастни? Ние сме хора, които постоянно продаваме, успяваме, взели сме повече, отколкото трябва. Хората страдат от изобилието.

Вложете сега малкото в себе си, вложете закона на червения цвят, който носи живот. От него всички се плашат. Христос казва: "Дойдох да запаля огън." И какво искате, ако се е запалил? Този огън е вечният живот. Ако в този живот хората започнат да оживяват, какво има да се плашим - какво ще стане в света? Всички разумни хора трябва да оживеят. Това е разбирането. Ако този огън се е запалил, още по-добре. Дето има жив огън, хората живеят, дето огънят е изгаснал, хората умират. Там, в топлината, дето има по-голям огън, има живот, дето няма огън, има страдание. Следователно щом имаш огън в своята мисъл, щом имаш огън в своите чувства и постъпки, ти живееш; щом изгасне твоят огън, щом изгасне този, червеният цвят, иде и свършването. Миналите поколения, които нямаха топлина и светлина, свърши се с тях, те оставиха само претенции. Сега не искам да правя извод, вярвам, че вие няма да бъдете като това минало поколение. Аз нямам право да предполагам и то ще бъде

престъпно от моя страна, ако кажа, че и вие ще бъдете като тях. Сегашното виждам, то не е за бъдещето. Онзи, който може да ви гадае за 50 лева, много евтино гадае и малко казва. "Аз ти плащам за неверните неща, които каза." Всяка една лъжа не струва повече от петдесет, сто, двеста лева най-много. Всички ония ясновидци и учени хора трябва да бъдат носители на Божественото, трябва да носят връзката на живота.

Казва Писанието - да се освободим от нашите врагове. Нашите врагове са онези, които заблуждават, които спират мисълта, които спират чувствата, които спират добрите постъпки, които ни залъгват с бъдещето. Настоящето, онова, което Бог е вложил в нас, е важно. Вие познавате Бога. Всички Го познавате. И умирате, защото Го познавате, ако не Го познавахте, не щяхте да умирате. Всички хора умират, защото познават Бога. Защо умира този, който познава Бога? Щом познаваш Бога, Той ще те подложи на един опит: няма да ядеш от плода на познанието на доброто и злото. Тогава, като не изпълняваш закона, умираш. Казва Адам: "Чух гласа Ти, но убоях се, уплаших се." Чул гласа на Бога и се скрил. Казвам, може да ви се вижда противоречие. Ако човек познае Бога и не носи Любовта, и не живее в Любовта, той ще умре; ако познаеш Бога и носиш Любовта, ще имаш живот. Ако познаеш Бога и не носиш Любовта, ще умреш. Ако Го познаваш и не Го обичаш, ще умреш; ако Го познаваш и Го обичаш, ще живееш.

16 неделна беседа, държана от Учителя
на 17 януари 1932 г., София, Изгрев.

* пранга/остар. ит.-тур./- верига, окова
* букаи/остар. тур./- окови
* уд/остар./- телесен член, крайник
* хромел/гр./- камък на ръчна мелница

1932_01_20 Раждане и растене
лекция пред общия окултен клас

РАЖДАНЕ И РАСТЕНЕ

Размишление.

Човек минава през две състояния в живота: пасивност – когато седи и очаква нещата да станат сами по себе си, и активност – когато работи, движи се и разчита на себе си, на своя труд и на своята дейност. Като свърши работата си, човек очаква да му платят, но случва се и нищо да не получи. С кое от двете състояния човек започва живота си? Детето е малко, разчита на майка си. Тя го носи, къпе, храни – то е пасивно, всичко очаква наготово. Детското разбиране е едно, а разбирането на големия човек е друго. За възрастния се казва, че е израснал. С какво се отличава растенето? – С движение. Седите на един стол и размишлявате спокойно. Привидно във вас не се забелязва никакво движение. Дойде някой и ви бодне с игла по ръката. Вие веднага трепвате, вдигате ръката си. Дойде втори път, пак ви бодне. Дойде трети, четвърти път, бодне ви с иглата по ръката, по крака. Вие скачате, започвате да се движите, изгубвате разположението си. Защо губите разположението си? – Боднали са ви по кожата няколко пъти. Причината е външна, материална. Обаче, вие може да изгубите разположението си и без да ви боднат с игла. Например, срещате ваш познат, който не ви поздравява. Срещате го втори, трети път, пак не ви поздравява. Вие губите разположението си, обиждате се. И в първия, и във втория случай, вие се раздвижвате. Това движение създава условия за растене. Външно тия неща са прости, но стават причина да изгуби човек настроението си. Вие гледате на тях като на нереални неща.
В какво се състои реалността на живота? – В познаването на Бога? – Познаването на Бога внася мир в човешката душа. – Как ще дойде тоя мир? – Ще кажете, че познаването на Бога прави хората здрави, любещи, внася в тях стремеж към учене. Като свършиш училището, търсиш място да приложиш знанието си. Ако не намериш такова място, ставаш недоволен, неспокоен. Молиш се на Бога и очакваш отговор. Ако не получиш отговор, пак си недоволен. И светия да си, пак можеш да бъдеш недоволен. Светиш известно време, но никой не те търси, никой не се ползува от светлината ти – ставаш недоволен. Очакваш да ти се разкрие някаква тайна, но не ти се открива – недоволен си. Млад си, мечтаеш за големи постижения, но не успяваш – недоволен си. Остаряваш, губиш силите си – недоволен си. Питаш се, как стана остаряването, но сам не можеш да си отговориш. Старостта иде незабелязано, както колата, която се употребява дълго време. В първо време колата е нова, здрава, но като се употребява известно време, тя остарява, започва да хлопа. За да ти служи по-нататък, трябва да я поправиш.

Като ученици, вие трябва да правите преводи, да съпоставяте нещата, да правите аналогии. Така ще разширите разбиранията си. Какъв превод ще направите на любовта към Бога? Да проявиш любов към Бога, нужно е да се разширят чувствата ти. – Как ще се разширят? – Като се натъкнеш на нещо, което може да те засегне. Например, ти си банкер, стар, 80 годишен човек, с голяма опитност. Дохожда при тебе един познат да иска 20 хиляди лева на заем. При какви условия ще му дадеш тия пари? С други думи казано: При какви условия ще се прояви в тебе любовта към Бога? Ако банкерът е религиозен човек, просителят трябва да си каже истината, може, или не може да върне исканата сума, 20 хиляди лева. Ако не може, ще си поговори с него за другия свят, като каже, че там ще му върнат сумата. Това значи, там ще получи благословението си. Ако не е религиозен и не вярва в другия свят, банкерът ще остане твърд към молбата на своя познат и няма да му услужи. Това показва, че просителят не е могъл да събуди в него любов към Бога. И да заложи нещо, той пак няма да се съгласи да му даде пари на заем. Не е лесно да събудиш в човека любов към Бога.

Какъв превод ще направите на гнева? На какво ще го уподобите? – Гневът е огън, който постепенно се разпалва. Ако дървата са сухи и течението на въздуха силно, огънят ще гори добре. Ако дървата са мокри и течението на въздуха слабо, огънят ще бъде слаб. Някой запали огъня, затвори печката и излиза навън. Като се върне вкъщи, вижда, че огънят изгаснал. Той затворил печката преждевременно; трябвало огънят да се разгори повече и тогава да се затваря. Като знаете условията за горението, прилагайте ги навреме, за да не се разпали огънят неочаквано и да причини нещастия. Добре ще бъде, ако има някой при вас, който може да намали силата на вашия огън. Ако няма такъв човек, нещастието е неизбежно. Едно дете си откъсва плод от една чужда градина. Градинарят хваща детето и, или ще го набие, или ще му се скара и ще го изгони от градината. Той ще го набие защото няма човек около него, който да намали силата на гнева му. Ако му се скара само, при него е оня човек, който е в сила да го укроти. Казвам: Дето съм аз, там гневът на хората изчезва и се превръща в енергия. Дето ме няма, там хората проявяват гнева си и си пакостят едни на други. Главният въпрос, върху който исках да говоря, е любовта към Бога, но се отклоних. Това е все едно, да дойде гладен човек в дома ти, а ти да го запитваш за майка му и за бащата му, де е пътувал баща му, какви впечатления е изнесъл от пътешествието. Гладният се интересува от хляба и яденето, а аз – от странични въпроси. Казвам: дай на гладния да се нахрани, а после се разговаряй с него.

Мнозина се запитват защо трябва да любим Бога. Да любиш Бога, това значи, да се родиш. Който се е родил, само той живее. Следователно, ще любиш Бога, за да живееш. Да възлюбиш Господа, това е първата заповед. Втората заповед е да възлюбиш ближния си. – Защо трябва да любиш

ближния си? – За да растеш. Значи, първо ще се родиш и ще живееш. След това ще растеш. Тия две заповеди показват връзката, която съществува между раждането и растенето.
“Да възлюбиш Господа.” Това значи, да се родиш. Неродeният се намира в неблагоприятни условия, като затворник. Раждането е велик акт, през който минава човешката душа. То носи благоприятни условия за човека. Всеки човек очаква да се новороди. Христос казва: “Роденият от Бога грях не прави.” Казано е още: “Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие.” Някои религиозни твърдят, че човек е роден от Бога. Възможно е това, но той още не е създал своя произход. Значи, човек е роден от Бога, но още не е пробуден, поради което не може да расте и да се развива правилно. Ако се родиш, а не растеш, какъв смисъл има раждането? То е все едно, да ти дадат ядене, но да не можеш да вкусиш от него. Гледаш яденето, намираш, че е хубаво наглед, но нямаш понятие за неговия вкус. Следователно, роденият от Бога трябва да расте и да се развива правилно. Растенето е непрекъснат процес, който има отношение към любовта. – Към коя любов? – Към ближния. Ако любовта на човека към ближния е правилна, и растенето му ще бъде правилно. Дисхармонията в човешкия живот е резултат на неправилната любов на хората към техните ближни. Неправилната любов може да се уподоби на неправилното пеене на някой певец. Той пее, но гласът му не е издържан: взима ту чисти, ту нечисти тонове. Публиката го слуша и дава мнението си за него. Някои го харесват, други не го харесат. Едни го извиняват, други не го извиняват. Природата не извинява певеца. Тя не допуща никаква погрешка в пеенето. Всяка погрешка образува пропуск, междина, която води към лоши последствия. Ако шивачът пропусне няколко бода на дрехата, след време ще се образува дупка, и дрехата ще започне да се къса. Не са много два-три бода, но те говорят за небрежността на шивача. Той не трябва да се извинява с машината си, че била стара, и прескачала бодовете. Шивачът е отговорен за погрешките, а не машината. Тя е слуга, който се управлява от шивача. Когато шивачът греши, природата го наказва. Тя не се интересува от машината. Така и майката наказва своето любимо дете. Как се обяснява факта, че майката наказва любимото си дете с пръчицата? Кое и дало повод да приложи пръчицата като средство за наказание? Кога е приложила пръчицата за пръв път? Коя е била причината за това? Тя обича детето си, не може без него, и въпреки това, отвреме-навреме го бие с пръчицата. Несъзнателно майката е почувствала, че в детето ѝ се крие голямо богатство, което може да се изкара навън само чрез пръчицата. Това е все едно, да развъртиш крана на някоя чешма. Питам те, защо развърташ този кран? Много естествено, ти го развърташ, за да пусне чешмата вода. За чешмата водата е голямо богатство, което трябва да се извади навън. Ако не си жаден, чешмата ще бъде затворена. Щом ожаднееш, отваряш крана, водата започва да тече и, освен тебе, и други се

ползват от нейната вода. Следователно, както жадният взима нещо от чешмата, така и майката взима нещо от детето, когато го удари няколко пъти с пръчицата. Когато брулят орехи, пак вземат нещо. Можеш ли от сухо дърво да получиш нещо? Плод не можеш да получиш, но ако вземеш брадвата и ако го насечеш, все ще получиш нещо – ще си приготвиш дърва за горене. Ето защо, каквото и да прави човек, все има някакъв скрит импулс, който го подтиква да се проявява. Той трябва да познава своите импулси и стремежи, които го подтикват към нещо.
Тема за следния път: "Главният стремеж на човека."
И тъй помнете: чрез любовта си към Бога човек се ражда, а чрез любовта си към ближния той расте. Това са два главни фактора за развитието на човешката душа. Ако не се родиш и не растеш, не можеш да се проявиш. Това е все едно да ходиш гол. Ще кажете, че човек може да ходи гол. Лятно време може, но какво ще прави зимно време, при големите студове, когато дърво и камък се пукат от мраз. Преди грехопадането, първият човек е бил гол. След грехопадането той се облече, и с това се създаде модата. Така той напусна рая и отиде в странство да се учи. Първата дреха на човека е била от кожа; тя е дрехата на греха. После, като отишъл в странство, той създал модата. Както има дреха на грешния човек, така има дреха и на светията. Каква е неговата дреха, вие сами ще отговорите. Всички неща, всички прояви на хората се различават. Ако ти говори човек, който те обича, ще ти говори по един начин; когато не те обича, той ще ти говори по друг начин. Лесно се говори, когато хората не се обичат. Казват: Да бъдем хладнокръвни. – Щом сте изстинали, щом краката и ръцете ви са измръзнали, разбира се, че ще бъдете хладнокръвни. Някой казва: Гладен съм. Друг отговаря: Няма нищо, все ще се намери от някъде малко хляб. – Оголях, цял съм окъсан. – Няма нищо. – Страдам, боли ме стомахът. – Няма нищо. – Баща ми умря. – Няма нищо. Казвам: Хладнокръвието тук не е на място. Това е незаинтересованост. Така не се разрешават въпросите. Ти трябва да вземеш участие в положението на своя брат, или сестра, да им помогнеш.
И тъй с хладнокръвие не се живее. Ще кажете, че англичаните са хладнокръвни. Да бъдем и ние като англичаните. – И без това повечето от сегашните хора са англичани, не влизат в положението на своите ближни. Да бъдеш хладнокръвен, безучастен към положението на своя ближен, това не е истинска философия на живота. Друг е въпросът, ако можеш да се въздържаш, или да приложиш самообладание. Това се отнася до тебе, до твоя личен живот. Обаче, каже ли някой, че е гладен, ще потърсиш начин, как да му помогнеш. Ако в дома ти дойде пътник, ще помислиш, как да го приемеш.
Добра обхода се иска от хората. Тя не е само за момент. Да имаш добра обхода към хората, това значи, да знаеш, как да постъпваш при всички условия на живота. Представете си, че сте голям държавник и отивате на

работа, имате някакво важно заседание. В това време на вратата ви хлопа беден пътник. Вие махвате с ръка и казвате, че сте зает, имате бърза, неотложна работа. Как ще постъпите, ако на вратата ви хлопа не тоя беден пътник, но царят? Вие веднага ще му отворите, ще го поканите вежливо и ще напишете една бележка до министерския съвет, че по особена важна причина няма да присъствате на съвета. Защо в първия случай не можете да отделите поне пет минути от времето си, а във втория случай се отказахте даже да отидете на работа? Какви са съображенията ви? Ще кажете, че някои неща са невъзможни. Прави сте, има неща възможни, има неща и невъзможни. Понякога, обаче, и невъзможното – грехът, става за човека възможен. Аз се питам, как е възможно, човек, роден от Бога, създаден по Негов образ и подобие, да престъпва Божия закон? Как се създаде тоя дисонанс? Това е въпрос, на който мъчно може да се отговори. Като ученици, вие трябва да се стремите към истинското знание, което не изчезва. Иначе, каквото знание и да придобиете, ще го изгубите. Докато сте млади, ще се ползвате от него. Щом остареете, ще го изгубите. Като заминете за другия свят, съвсем ще го изгубите. – Какво е смъртта? – Разваляне на едно съдружие. Няколко души се сдружават да работят заедно. Като работят няколко години и спечелят нещо, разделят печалбата помежду си и ликвидират. Казват, че съдружието се разтурило, а ние казваме, че председателят на сдружението заминал за оня свят. Това показва, че съдружниците свършили работата си. Всеки взел своята част от печалбата и се отделил. Има случаи, когато сдружението се разваля, съдружниците се отделят, без да получат нещо. Това показва, че то е фалирало, няма никакви печалби.
Мнозина се запитват, как да се подмладят. Да се подмладиш, това значи, да излезеш от едно сдружение с печалба и да вложиш капитала си в друго сдружение, да спечелиш повече. В един момент не можеш да се подмладиш. Подмладяването зависи от твоята интензивна мисъл. Колкото по-интензивна е мисълта ти, толкова по-скоро можеш да се подмладиш. Да се родиш отново и да растеш правилно, това значи подмладяване. Това значи, да имаш правилна връзка с възвишените същества, които постоянно те държат в мисълта си и ти помагат. Ако се отклониш от правия път, ще те изоставят, и ти започваш да остаряваш. Следователно, не питай, защо остаряваш, но кажи си: Аз се отклоних от правия път, и разумните същества ме изоставиха. Коя майка не остарява, когато синовете и дъщерите и я напуснат и престанат да се интересуват от нея? Докато я поддържат и влизат в положението и, тя по-мъчно остарява.
Сегашните хора искат да се подмладят, но не знаят как. Те очакват на другите, да умре някое съдружие, да получат неговите печалби, да се подмладят. Не е тоя пътят на подмладяването. Ако искате да се подмладите, разчитайте на себе си, на своите съдружници. Правили ли сте опит, да размишлявате поне по половин час на ден върху подмладяването?

Това значи, да изчистите чувствата и мислите си от всички отрицателни прояви, от всичко нечисто. Освободете се от сенките на живота. Само така ще се подмладите и обновите. Защо ще мислите, че никой не ви обича? Това е сянка на живота. Дръжте положителни мисли и чувства в умовете и сърцата си, за да се подмладите по естествен начин.
Казано е: "Да възлюбиш Господа, да възлюбиш и своя ближен." Само така ще разбереш закона на новораждането и закона на растенето. Само оня може да люби, който познава законите на кабалата. Любовта към Бога е сила, която действа в цялата природа. Буквите л, к, Б, с които започват думите: любов към Бога, имат различно значение, понеже чрез тях се проявяват различни сили. Любовта подразбира сили във възходящо състояние. Буквата "к" крие сили, които са неуравновесени, затова трябва да се преобразят. Буквата "к" трябва да се превърне в живот, в буквата "ж" – в уравновесени сили. Животът трябва да расте, да се развива правилно. Това се развива чрез прилагане на любовта към Бога и към ближния.
Някои ме питат, как могат да бъдат щастливи. Щастието не се постига лесно. Истинско щастие е това, което не се нарушава от нищо. Момък се влюбва в една красива мома, но щастието му не е пълно. Той и се радва, трепти за нея, но, като влезе в дома и, не може да остане дълго време там. – Защо? – В дома и има нещо неприятно, което го смущава. Момата е месоядка, а той – вегетарианец, не може да понася миризмата на кокошката. Момъкът се чуди, какво да прави. Да и направи някаква забележка, не може, красивите моми не търпят съвети. Ако напусне стаята и излезе вън, без да и обясни, защо си отива, ще развали работата си. Как ще се разреши въпросът?
Представете си друго положение: момата е влюбена в момъка, а той обича да пие. Отива на гости у дома му, но той не й обръща внимание: турил шише с вино на масата си и пие една чаша след друга. Тя седи, поглежда към него и не знае, какво да прави. Според мене, и двата въпроса лесно се разрешават: момата да се откаже да яде кокошка и, вместо да я коли и да я държи вързана с главата надолу, да я остави да си живее на свобода. И момъкът да се откаже от ферментиралото вино. Нека вземе сладка гроздова мъст и да покани своята възлюбена, заедно да пият. Няма по-лесна работа от това, да възкресиш една кокошка и да превърнеш гроздето в сладък сок. – Възможно ли е това? – Всичко е възможно; нужно е само добро желание да направиш нещо.
Мнозина не успяват в живота си, поради подозрението и съмнението, на които са дали ход. Те се съмняват един в друг, съмняват се и в Бога. После се чудят отде идат противоречията. Много просто, турили са на масата миризливата кокошка и шишето с ферментиралото вино. – Какво мисли Бог за нас? – Това не е ваша работа. Освободете се от противоречието в себе си и дайте възможност на кокошката да оживее. Противоречието е причина за лошата миризма в дома ви и за опиването ви. Не питайте,

защо идат противоречията, но направете всичко възможно да се освободите от тях.
Един селянин пътува с колата си, но изведнъж движението спира – оста на едното колело се счупила. Минават пътници край него, и всеки го запитва, какво е станало, защо колата е спряла. Той отговаря на всички, че оста му се счупила, но колата не се мърдва. Най-после, минава един пътник, спира се, поглежда колата, навежда се към колелетата и вижда, че оста на едното колело е счупена. Изважда от торбата си едно дърво, поставя го на мястото на счупеното, зачуква го оттук-оттам, и колата тръгва. Той не пита, коя е причината за противоречието, но помага за неговото премахване.
Казвам: Животът иска работа, а не философстване. Седиш и очакваш всичко наготово. И това може, но, като получиш нещо наготово, трябва да го задържиш. Искаш да отидеш на небето, да те посрещнат с венци, с музика и песен. И това е възможно, но ако не си готов за тоя живот, ще те върнат на земята. Могат да ти подарят хубава цигулка и ноти, но трябва да учиш. Ако не се упражняваш, цигулката ще остане за други, които искат да свирят. Могат да ви подарят нива, лозе, но вие трябва да ги обработвате. Както никой не може да яде за вас, така никой не може да учи и да работи за вас. Близките ви могат да ви помагат, но не могат да свършат това, което се иска от вас. Никой не може да мисли и чувствува за вас. Мисленето, чувстването са свещени процеси. Човек се свързва с живота само чрез мислите и чувствата. Затова се казва, че е привилегия за човека да мисли и да чувствува. Даже кривата мисъл и кривото чувство са за предпочитане пред невъзможността да мислиш и да чувстваш. Кривата и нечиста мисъл може да се оправи и очисти. Какво ще правиш, обаче, ако нямаш никаква мисъл? Ще кажеш, че някоя мома се влюбила в един лош момък. Нищо, че се е влюбила в тоя момък. Така ще научи един урок и ще върви напред. – Еди - кой си мъж напуснал жена си. – И това ще се оправи.Той ще се отдалечи две - три години от нея и, като види, че не може да намери по-добра, пак ще се върне при жена си. Така той ще я цени повече. Ще кажете, че той не и писал нито едно писмо, и тя не го дочакала, оженила се за дру г. Питам: Само писмата ли подържат връзките? Остане ли писмата да ви крепят, вашата работа е свършена. Ако мъжът напусне жената, тя трябва да го чака три години. Не се ли върне през това време, тя е свободна, може да мисли за него, каквото иска.
И тъй, когато мъжът напуска жената, или жената – мъжа, казвам, че те не са умни. Разумният мъж, разумната жена не се напускат. Ако се налага да направят това, те пак се връщат. Тези, които са пили чиста вода от чешмата, никога не пият нечиста вода. Който е пил от Божията чешма, той се родил; който е пил от водата на своя ближен, той има условия да расте. Някои запитват: Трябва ли женените хора да се напускат? – Ако съчетанието между тях е от Бога, никой не може да ги разлъчи. Казано е в Писанието: "Това, което Бог е съчетал, никой не може да го разлъчва."

Следователно, не правете опити да разкъсвате връзката между души, които Бог е съчетал. Ако искате да разберете правилните отношения между човешките души и Бога, трябва да изучавате живота на пророците, на Христа, на светиите, на апостолите и на добрите хора. Само така ще имате ясна представа, как трябва да живеете. Само така ще разберете, че сегашните морални правила не са в състояние да издържат напора на живота. Те не разрешават въпросите на целокупния живот. Много естествено, ако водата на извора още в началото си е нечиста, нищо не може да я очисти.
Един американски професор от Ню Йорк държал научна сказка върху "Методите за пречистване на водата." Той подкрепил сказката си с опити, като пречистил по различни начини водата от най-нечисти локви и канали. За да убеди слушателите си в чистотата на водата, той сам пил от пречистената вода. Поканил и публиката да пие от нея, за да се убедят в методите на пречистването и. Както и да се пречиства водата, все ще останат микроскопични частици от нечистотиите. Американският професор се примирява с методите на пречистване, но сам той не е убеден в тяхната абсолютност. По необходимост, и сегашните хора се примиряват, както американският професор. Като няма абсолютно чиста вода, ще пият, каквато намерят. Днес пият вода от много реки. Някои пият вода от Дунава, като я пречистват по механичен начин. Казват, че така пречистена, тя е добра за пиене. Също така, искат да се убедят, че животът, който сега прекарват, е добър. – Добър е, колкото е чиста Дунавската вода. Казвам: Аз не желая да пия вода от Дунава, не желая и живот като Дунавската вода. Ние трябва да се стремим към съвършен живот, с абсолютна чистота, без никакви микроби, без условия за смърт. Единственото нещо, от което хората се страхуват, е смъртта.
И тъй, турете на първо място любовта към Бога. – Как ще намеря Бога? – Като се родиш. Ако не се родиш, не можеш да Го намериш. Една птичка кълве череши и семките им падат на земята. Можем ли да кажем, че птичката е баща на семката? Семката пада на земята и след време пониква. Почвата ли е майка на семката? Нито птичката е баща на семката, нито почвата нейна майка. Баща и майка са ония, от които произлиза животът. Това, което е вложено в семето, считаме главен фактор за неговото раждане и растене. Вложеното в семето се крие в Първата Причина на нещата. Там трябва да търсим условията за раждането и растенето.
Често хората казват, че правят усилия да се повдигнат, но нищо не помага. Много просто, те се греят на свещ. Те си служат с мисли, на които светлината е равна на тая на свещта. Излезте навън, да се греете на слънчевата светлина. Тя носи живот в себе си. Възприемайте мисли, които светят като слънцето. Казваш, че имаш любов към Бога, но нищо не постигаш. – Защо? – Малка е светлината на свещта ти. Излез вън на слънце и тогава прояви любовта си към Бога. Слабата светлина не оправя

работите. Молиш се, но нищо не постигаш. – Защо? – Молитвата ти е слаба. Млад си, живееш като млад, недоволен си; живееш като стар, пак си недоволен. Старият съжалява, че живял чист живот, но не познал Бога. – Защо не го познал? – Защото не могъл да Го възлюби. Не можеш да познаеш Бога, докато не Го възлюбиш.
Сегашните хора говорят за любовта, без да я разбират. Те наричат любов това, което не е любов и после се отвръщат от нея. Любовта е сила, която повдига човека; ако е болен, оздравява; ако е заробен, освобождава го. Който възприеме любовта, не я задържа за себе си, но я оставя да минава и през другите. Не може само една чешма да тече, а другите да пресъхват. Смешно е да видиш някого да стои пред пресъхнала чешма и да чака да капне от нея нещо. Ще кажеш, че обичаш тая чешма. Това е невъзможно. Не можеш да обичаш чешма, която нищо не дава. Не можеш да обичаш човек, в когото Бог не се проявява. Щом Бог се проявява в човека, ти веднага ще го обикнеш.
Помнете: любовта прави човека добър, красив, силен. Без любов човек е окъсан, беден, слаб. Дето отиде, всички го отбягват. И между светии да влезе, никой няма да му обърне внимание. Такова е положението на човека, който живее с отрицателни мисли и чувства.
Сега, като говоря за любовта, имам пред вид три неща: първо, да ви кажа, как да се възлюбите; второ, да ви кажа, как да подържате любовта си и трето, на какво разстояние да бъдете един от дру г. Това значи да живеете в чистота, да придобиете безсмъртие. Към тоя живот се стреми всяка душа. Това значи да се новородиш, да растеш и да се развиваш правилно.
Като ученици, вие трябва да правите опити, да видите силата на вашите мисли и чувства, както и силата на вашата любов. За да имате успех в опитите си, трябва да се освободите от страха и от съмнението. Направете следния опит: един от вас да легне на земята на гърба си, а шест души да се опитат да го вдигнат високо във въздуха: трима ще поставят показалеца и средния пръст на двете си ръце под врата му, другите трима ще поставят същите пръсти под краката му, близо до стъпалата и едновременно ще започнат да го вдигат. Ако не се съмнявате, може да махнете пръстите си и, без да го подържате, той може да остане известно време във въздуха. Усъмните ли се, той ще падне на земята. Дето няма съмнение, опитите излизат сполучливи. Някой очаква резултати, без да прави усилия. Това е невъзможно. Друг иска да стане добър певец, но се съмнява в успеха си. – Искам да стана поет, учен, философ, но се съмнявам в постиженията си. Пази се от съмнението. То е червей, който изяжда нежните клончета на дървото. Каквото пожелаеш, можеш да постигнеш, но постепенно.
И тъй, очистете ума си от съмнението. Докато го държите в ума си, нищо не може да постигнете. Теории може да имате, колкото искате, но ще бъдете лишени от опитности. Истинско, положително знание се придобива чрез опити, които изключват съмнението.

2. Лекция от Учителя, държана на
20 януари 1932 г. София – Изгрев.

1932_01_22 Сенки на Битието
Издание 1947 г., София
КНИГА: Живот и отношения, МОК Год.XI, Том1

СЕНКИ НА БИТИЕТО

– Само светлият път на мъдростта води към истината.
– В истината е скрит животът.

Четоха се работите върху темата: „Произход на митологията.“

Под „митология“ се разбира останки на предпотопни същества, изразени чрез новия език на хората. Това е азбуката, чрез която се тълкуват нещата. Защо египтяните са нарекли един от своите богове Озирис, гърците – Зевс, а римляните – Юпитер? Това се дължи на вътрешни причини. С какво се занимава аритметиката? – С числата и действията с тях. – Алгебрата? – Тя е разширена аритметика. – Нисшата математика? – Тя е още по-разширена. Значи, и в науката има растене, както и в органическия живот.

Сега, като дойдем до поетите, виждаме, че те разглеждат митологията по друг начин. Там, във вид на митове, изнасят живота на боговете. Съществуват ли днес тия богове? И до днес има картини, рисувани от различни художници, но де са художниците? – Заминали са някъде. – Де са старите гръцки скулптори? Творенията им съществуват и до днес, но скулпторите ги няма. Важно е, дали съзнанието на скулпторите е свързано с техните творения. Ако един виден поет напусне земята, ще се интересува ли той от своите кости? – Не се интересува. Обаче, близките и почитателите на поета се интересуват от неговите кости. Френолозите се интересуват специално от черепа на човека, особено на някой виден поет, учен или философ, заминал преди векове.

И тъй, митологията е знание на миналото, преведено в алегорична форма. Обаче, сегашната митология е още разхвърляна, не е приведена в строга, научна форма. От гледището на сегашния живот, миналото трябва да се свърже с настоящето, а настоящето с бъдещето. Какво ще кажете за правата линия? Коя е причината за създаването на правата линия, на точката, като център или средоточие? Дето се явява известна дейност, там хората съсредоточават вниманието си като в център. Посоката, в която точката се развива, образува права линия. Същото става със семката. Като се посади в земята, тя се стреми да се прояви. Това не става изведнъж. Постепенно тя пробива земята и поема посока нагоре, по права линия. Обаче, средата, в която семето се проявява, не е много благоприятна, поради което правата линия се огъва. Значи, препятствията, които среща тя на пътя си, я огъват. Като наблюдавате старите дървета, виждате, че

едни от тях са прави, а други – изкривени. Повечето са изкривени. Има нещо красиво в това, но важно е, коя е причината за тяхното изкривяване. Неблагоприятните условия в природата са причина за изкривяване на стъблата и клоните на дърветата. Криви линии, т. е. изкривяване става и в човешкия организъм. Всяка кривина създава известна дисхармония в характера на човека.

Какво определение дава геометрията за кръга и за триъгълника? – Кръгът е хармонична линия, без никакво противоречие. Изобщо, геометричните форми не са нищо друго, освен език на природата. Когато кръгът изгуби своята хармонична форма, казваме, че и силите, които действат в него, претърпяват известна промяна. Когато яйцето се излюпи, и то губи своята форма. Това е неизбежен закон. Казвате: Моите възгледи са установени, като правата линия, като триъгълника и като кръга. Какво ще стане с вас, ако тия форми се изменят? Трябва ли да се чувствате нещастни? Има ли нещо лошо в това, че възгледите ви се изменили? Докато разполага с парите си, богатият е щастлив – има нещо установено във възгледите му; щом изгуби богатството си, възгледите му се изменят. Докато магарето му носи богатството, богатият е доволен и щастлив; щом магарето престане да носи богатството му на гърба си, богатият става недоволен. В тоя случай, магарето се радва, а богатият скърби. Това са символи, математически формули и числа, които трябва да се преведат.

Питам: Кое свързва богатия с магарето? – Богатството, т. е. неговият товар. Значи, богатият не може сам да пренесе богатството си от едно място на друго. – Кой е богатият: който носи богатството, или на когото принадлежи то? Магарето носи богатството, без да е богато. Богатият не носи богатството си, въпреки това, е богат. Ще кажете, че магарето е глупаво, а човек умен. – Как е възможно глупавото да е по-силно, а умното – по-слабо? – Това е така, защото човек е по-умен и не иска да носи товар. – Това е криво тълкуване. Между човека и магарето има известно отношение, т. е. съдружие. Това е теория, а не самата истина. Ако си в истината, ти ще се ползваш, ще тълкуваш нещата правилно. Ако е въпрос за фактите, ти можеш да тълкуваш един факт, както искаш; обаче, не всякога тълкуването е истинско. Можеш да вземеш един тон, както искаш, без да бъде той музикален. Коя е причината за това?

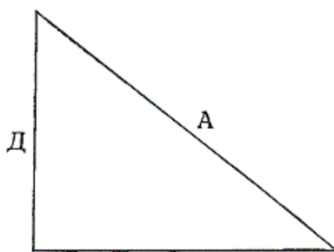

фиг. 1.

На фиг. 1 имате един триъгълник. Какъв е тоя триъгълник? – Правоъгълен. Защо е правоъгълен? Ако тия страни са живи, как се проявяват? Как се нарича страната А в триъгълника? – Хипотенуза. – Защо тази страна е най-голяма в правоъгълния триъгълник? – Тя е взела част от страната Д и сама се е увеличила. Какво ще стане с триъгълника, ако постоянно съкращаваме страната Д и удължаваме хипотенузата А? Следователно, за да се дойде до вътрешното равновесие на триъгълника, трябва да вземем част от хипотенузата и да се прибави към страната Д. Така ще се получи равностранен триъгълник. Ако триъгълникът е правоъгълен, това показва, че трима души се споразумели така, че едната страна да е по-голяма или по-малка – хипотенузата. И катетите също могат да бъдат равни или неравни.

Кой от вас може да каже, как се изчислява бързината на светлината? По колко начина става това? – По три начина. Ако един светлинен лъч падне в окото на човека по прана линия, може ли да бъде видим? – За да се види, лъчът трябва да претърпи поне едно микроскопическо пречупване. Лъчът, който се вижда, е сянка на самия лъч. Лъч, който не хвърля сянка, е невидим. Мисъл, която не дава сянка, е неразбрана. Чувство, което не хвърля сянка, остава непознато. Така ще дойдем до въпроса, какво представя страданието. – То е необходима сянка за разбиране на радостта. Ако не съществуваше сянка, лъчът щеше да минава и заминава, без да се използва. За човешкото съзнание той щеше да бъде непознат, т. е. недостъпен.

Значи, каквато и да е светлината, тя трябва да има сянка. Щом лъчът се пречупва, явяват се известни цветове. Според физиците, пречупването на лъча подразбира разлагането му на цветове. – Какво представят цветовете? – Елементи на светлината. – На колко цвята се разлага бялата светлина? – На седем цвята, които, съединени в едно, дават пак белия цвят. – Възможно ли е това? – Бялата светлина прилича ли на цветовете? – Не прилича. Щом е така, цветовете не са елементи на светлината, но нейни сенки. Това твърдение да си остане за вас. Много естествено, ако съедините два елемента, това, което получите, трябва да прилича на тях. Ако съедините водород и кислород, ще получите вода; тя не прилича на съставните си

елементи. Всъщност, водата трябва да прилича на водорода и кислорода, от които е получена. Щом е така, излиза, че водородът и кислородът са само проводници на водата, а не нейни съставни елементи. Истинските учени казват, че водата е съставена от други елементи, които се крият зад водорода и кислорода. Значи, за простите хора те казват едно, а за учените – друго. Простите хора знаят, че водата е съставена от водород и кислород. Обаче, истинските учени знаят самата истина. Иначе, не може да се обясни, как едни елементи дават съединения, които не приличат на тях. – На кого прилича детето? – На майка си и на баща си. Колкото и да не прилича на двамата, ще прилича поне на единия от тях. Ако не прилича на майка си, ще прилича на баща си; ако не прилича на баща си, ще прилича на майка си.

Важният въпрос за вас е да се научите да мислите правилно. Много пъти ще се питате защо сте нещастни, но, докато не мислите право, не можете да си отговорите право. Искате да бъдете щастливи. – Трябва да се научите да мислите право. – От какво зависи щастието? – Майка на щастието е добродетелта. Баща на щастието е разумността. Дето доброто отсъства, там няма щастие; дето няма разумност, няма щастие. Дето няма добродетел и разумност, там има нещастие. Майка на нещастието е грехът. Това е Агар, слугинята, която роди Исмаил. Какво се разбира под „слуга“? – Защо слугува човек? Питам: Защо човек пие вода? – За да утоли жаждата си. Ако нямаше жажда, той не би пил вода. – Защо яде човек? – За да утоли глада си. Ако не гладуваше, никога не би ял. – Защо гледа човек? – За да възприема светлината. – Защо му е светлината? – За да вижда нещата ясно. Ако нямаше желание да вижда, нямаше да се стреми към светлината. Щом влезе някъде, светлината става господар, а човек – слуга. Докато светлината не влезе в твоя дом, ти седиш на едно място и почиваш; щом влезе в къщата – ти, ставаш на крак и започваш да се движиш навсякъде.

Сега, аз не изнасям никакви противоречия, но говоря за неразбирането между хората. То създава голям хаос във философията и науката, в търсене смисъла на живота. И досега учените се питат, съществува ли задгробен живот, има ли душа и дух. Това са сериозни научни въпроси. И досега се питате, имат ли душата и духът сенки? – Имат, разбира се. Сянка на духа е умът, а на душата – сърцето. Сянка на ума са мислите, а на сърцето – чувствата. Ето защо, като говорим за физическия свят, трябва да имаме предвид сенките. Без сенки животът не може да се обясни. Щом имате сенки, ще дойдете до истината на физическия свят. Влезе ли в ума ви известно противоречие, веднага ще го снемете на физическия свят. – Защо страдам? – За да не се натъкнеш на по-голямо зло. Страданието е най-малкото зло в света. Следователно, от две злини ще избереш по-малката. Щом сте на физическото поле, какъвто живот и да се прояви, не може без

страдания. Ако някой поддържа обратното, нека покаже живот без страдания. Птичката глътне една муха и казва: Така е рекъл Бог. Соколът сграбчи птицата и казва: Така е наредил Бог. Човек хваща птицата и нарежда: Така е определил Бог. Дойде друг човек, хване първия и казва: Това е Божията воля! Така, живите същества се изяждат едни-други.

Закон е: Умният гълта глупавия. Любовта гълта безлюбието. Радостта гълта страданието. Ако нямаше страдание, радостта щеше да умре гладна. Трябва да има страдание, за да го гълта радостта. За да живее радостта ви, непременно трябва да има страдание, от което тя да се храни. Като разсъждавате така, вие ставате силни, укрепвате се. Казвате: Светът не е създаден, както трябва. – Защо? – Или светът не е разумен, или вие не го обяснявате разумно. Ако, наистина, светът не е разумен, в него има някакво противоречие. Ще излезе, че вие сте по-разумни от него. Създайте тогава един разумен свят, какъвто вие искате. – Нещастен е моят живот. – Ако си убеден в това, сам си създай щастлив живот.

Казвам: Който съзнава, че страда, той може и да се радва; който съзнава, че е беден, той може да бъде и богат. Нещастен е оня, който съзнава, че е беден; щастлив е оня, който съзнава, че е богат. Щом съзнаваш, че си богат, това е богатство; щом съзнаваш, че си беден, и това е богатство. Ако съзнаваш, че не си учен, можеш да бъдеш учен; ако съзнаваш, че не си добър, можеш да бъдеш добър. Който мисли, че е добър, той е разрешил въпроса на своето време. Който съзнава, че е грешен, той още не е разрешил този въпрос. Какво му струва да го разреши? В това отношение, грешният прилича на ония млади моми, които отишли при свещеника да се изповядат. Той бил малко разположен от винцето, което пил, затова казал на момите: Елате при мене, млади моми, да видя, какви грехове сте направили. Взел една голяма пила и казал: Ето, сега ще изтъркам греховете ви. Като видели пилата, те се уплашили и казали: Нямаме никакви грехове.

Страданието и противоречието в живота не са нищо друго, освен попската пила. Като я видиш, уплашиш се и бягаш. Казваш: Нямам грехове. В живота има една голяма пила, която пили всички млади моми и момци, на общо основание. Учителите и професорите не ви ли пилят с голямата пила за поведението и успеха ви? За успеха ви пишат различни бележки: шесторка, петорка, четворка и т. н. Те казват: Ако учиш, ще останеш в университета. Ако не учиш, хайде, вън! Да те изпъдят вън, това значи, да умреш. Животът е подобен на университет. – Де отиваш след смъртта? – В света на свободата. Там не учат всичко, но само онова, което обичат.

Това са разсъждения, които трябва да преведете, за да се ползвате от тях.

Само така ще станете силни и свободни. Искате да бъдете щастливи – трябва да излезете от условията на сегашния живот. За тази цел, трябва да владеете елементите на щастието. – Кои са тия елементи? – Представи си, че отиваш в една хижа зимно време. Цял трепериш от студ, вкочанясал си. Там има дърва, печка, но огънят не гори. Чудиш се, какво да правиш. Сам си в хижата, никой не може да ти помогне. Търсиш кибрит, не намираш. Туряш ръцете си в джобовете да се стоплят и напипваш нещо твърдо. Какво? Кибрит! Веднага нареждаш дървата, драсваш клечка кибрит, и огънят започва да гори. Излизаш вече от противоречието. Следователно, като попаднеш в противоречие, бръкни в джоба на ума и на сърцето си, все ще намериш една запалка, която ще те освободи от мъчнотията. Много блага са вложени в човешката душа, но човек сам трябва да си ги намери. Като знаеш това, търси ги в себе си, а не отвън. Някога може да дойде човек отвън, да донесе кибрит и да запали огъня, но когато си сам, при неблагоприятни условия, трябва да имаш поне една клечка кибрит в джоба си, сам да си запалиш огъня. Ако дойде някой отвън, да ти помогне, това е друг въпрос.

Първото нещо: Природата изисква от вас добра обхода. Вие мислите, че в природата няма разумност. Лъжете се. Тя е най-разумната сила, най-разумното същество. Тя представя сбор от съзнанията на всички разумни същества. Те имат съзнателно отношение към нея. Когато страдате, природата взима участие в страданието ви, иска да ви даде най-малкото щастие. Вашето щастие е и нейно щастие. – Защо страдаме, защо вършим глупости и грешки? – Всичко това е необходимо за Бога. Той го приема в себе си, обработва го, и вие излизате от Него радостни и щастливи. Без страдания и противоречия, Божественото съзнание не би ви приело в себе си. Казано е в Писанието: „Потърсете ме в ден скръбен.“ – Как да Го търсим? – Как търсите светлината? Отвори клепачите си, и светлината сама ще влезе в очите ти. Тя веднага ще разкрие пред тебе света такъв, какъвто е в действителност.

Какво правят хората? Гледат света със своите очи, но си го представят такъв, какъвто не е. Така те осакатяват мисълта си. Гледайте на света по нов начин. Гледайте го такъв, какъвто Бог го е създал. Казвате: Човек трябва да върви по права линия. – Така е, но кой върви по права линия? Като ходите, каква линия образувате? Говорите за права линия, а криволичите. Говорите за човеколюбие. Де е то? Говорите за добра обхода. Де е добрата обхода? Говорите за добри мисли и чувства. Де са добрите мисли и чувства? Всеки се дразни – и слабият, и силният. Всеки си има мярка, как да се отнася със слабия и как – със силния. Човек трябва да бъде справедлив! Срещнеш един силен човек, блъсне те. – Защо ме блъсна? – Да мислиш право. Не е достатъчно само да се преместиш, да му отвориш път.

Трябва да знаеш, хармонично ли отстъпваш, или дисхармонично. Ако музикантът тегли своя лък, когато другите не свирят, това теглене на лъка създава дисхармония, шум. Всички му казват. Спри и излез вън! Ако ти не излезеш, ние ще излезем.

Днес повечето хора са музиканти, които не знаят да свирят – само теглят лъка. Като ги слушат, казват: Престанете да свирите! Излезте вън! Ако вие не излезете, ние ще излезем. И аз ви казвам, че не сте знаменити музиканти. Срещам някой млад поет, въодушевил се, чете поезията си. При мене са идвали млади, въодушевени поети, четат стихотворенията си, доволни. След една-две години пак ги срещам, навели глава, вървят. – Какво става? Де е поезията? – Не се живее с поезия – гладен ще умреш. – Защо така? По-рано казваше, че без поезия не може, а сега казваш, че с поезия не може. Казвам: Той не е поставил поезията на място. С поезията аз бих наредил живота си по-добре, отколкото с прозата. Според мене, прозата е ревът на магарето, а поезията – песента на славея. Понеже магарето ми носи товара, ще търпя рева му, ще търпя неговата проза, Когато искам да изпитам приятността на живота, ще стана рано сутринта и ще слушам песента на славея. Кой не слуша с удоволствие песента на славея? Всеки човек има по един сладкопоен славей в себе си. Престане ли славеят му да пее, той става нещастен. Ако и магарето му престане да реве, той пак е нещастен.

И тъй, щастието на човека се определя от неговия ум. То върви по мъжка линия. Нещастието върви по женска линия. Щом има ум, всеки може да бъде щастлив. Само едно условие е нужно: да има предвид щастието и на другите хора. Ако мислиш само за своето щастие, никога няма да бъдеш щастлив. Дръж в ума си едновременно мисълта за своето щастие, както и за щастието на другите хора. Това ще усили ума ти. Търси своето право, но едновременно търси и правото на другите. Само така ще бъдеш силен. Това е закон за самоусъвършенстване. Обедини се с всички хора, за да се усъвършенстваш. Каквото желаеш за себе си, пожелавай и за другите. Това значи, да се събуди в хората общо, колективно съзнание. Сегашните хора живеят още в своето единично съзнание. Всеки казва: Аз да съм щастлив, пък за другите, каквото ще да става! Така става разслабване, разкъсване на връзката между съзнанията на хората. Така те се сблъскват. Ще кажете, че търкането, сблъскването създава мисълта. Някога е така, но някога търкането скъсва връзките на мисълта.

Желая на всички да се създаде у вас мощна, светла мисъл! Не изменяйте на основните си възгледи, с които сте родени. Тълкувайте нещата правилно. Вие се нуждаете от права линия, от триъгълник и от кръг. Това са мощни сили, с които можете да воювате. Ако искаш да оправиш работите си,

върви по права линия. Ако искаш да растеш, работи и воювай с кръга. Ако искаш да имаш завършен резултат, да постигнеш целта си, дръж се за триъгълника. Това знаят практичните хора и го прилагат. Те си носят нож и стрела да си пробиват път. Това е наука, която съществува от памтивека. Силната мисъл е здравият нож, който не се пречупва никъде. Мисълта трябва да прониква навсякъде, да се справя с всички мъчнотии. Ако твоят нож се троши от всеки камък, нищо не можеш да направиш с него. Ако твоята мисъл отстъпва пред всяка мъчнотия, не разчитай на нея. Ако твоята мисъл спира пред всяка спънка, това не е мисъл.

Сега, вие сте дошли на земята, не като фактори, но като удове на едно велико Съзнание, да свършите работата си, както трябва. Не се индивидуализирайте, но бъдете в хармония с това велико Съзнание. Вашето съзнание е лист, цвят или малко клонче от дървото на великото Съзнание. Ако сте в хармония с Него, силите Му ще потекат и през вас. Нещо велико ще се роди във вас. Изгубите ли връзката си с това Съзнание, вие ще изгубите смисъла на своя живот и ще се превърнете на сух клон и лист. Кажеш ли, че не ти се живее, ти си в дисхармония с Битието, със силите, които текат в него.

Питам: Може ли сухият клон да се подобри? Какво ще направите с него? – Ще го отрежем. – Ако сте обидили приятеля си, как ще изправите погрешката си? Ако сте осакатили една своя мисъл, как ще я изправите? Ако сте осакатили едно свое чувство, как ще го оправите? Ако сте осакатили една своя постъпка, как ще я оправите? Ще кажете, че не знаете как. Ако, наистина, не знаете, вие сте инвалид, който очаква на помощта на външните хора. Ще мислиш, че можеш да оправиш една своя осакатена мисъл, едно свое осакатено чувство и една своя осакатена постъпка. Щом съзнаеш, че можеш, ти си в нормално състояние. Кажеш ли, че тази работа не може да се оправи, твоето знание е безпредметно. Защо ти е това знание? С него ти ще бъдеш едно натоварено животно, както магарето, което носи товара на господаря си и реве. Ако мислиш по нов начин, ти си славей, който пее всяка сутрин. – Защо пее славеят? Той казва: Пея, защото разреших въпросите на магарето. – Защо пее магарето? – На тоя въпрос вие сами ще си отговорите.

Желая на всички да разрешите въпросите си, като славея. А защо реве магарето, оставете тоя въпрос настрана. Аз наричам магарето „маг-ха-харец“. Следователно, ако можете да съедините мисълта си, да работи правилно, вие ще се превърнете на светлина. Да знаете, как да впрягате мисълта си на работа, в това се крие силата или магията на живота.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.
– В истината е скрит животът.

15. *Лекция от Учителя, държана на*
22 януари, 1932 г. София – Изгрев.6.10 ч.с.

1932_01_22 Сянка на нещата Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98“, 1999
КНИГА: Съществуване, живот и отношение. МОК, Год.XI

СЯНКА НА НЕЩАТА

11 година
15 школна лекция на 1 ок.мл.клас.
22 януарий 1932 г. петък, 6 ч.с.
сухо време, ясно, прохладно.
ИЗГРЕВ.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

Имате ли някоя зададена тема? (Да: ПРОИЗХОД НА ГРЪЦКАТА МИТОЛОГИЯ). Четоха се темите по желание. Учителят чертае на черната дъска, учениците четат темите си.

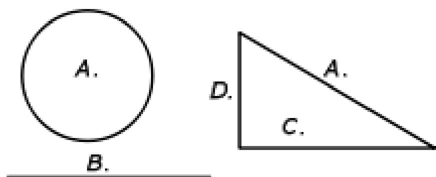

Можем да кажем – митологията, това са останки на предипотопни същества, изразени в новия език на хората, на човечеството; или това е азбуката, по която нещата могат да се тълкуват. В митологията защо египтяните са кръстили своя Бог Озирис? И кои са били причините, които са заставили гърците да го кръстят Зевс, а римляните – Юпитер? Това е един вътрешен процес. Вземете в математиката един прост процес. Имате аритметиката; с какво се занимава аритметиката? С числата. С какво се занимава алгебрата? Какво е отношението на алгебрата и аритметиката? Имаме едно разрешение. След това иде висшата математика. Значи във всичките науки има едно растене вътре. Сега разбира се, когато поетите разглеждат митологията, те изхождат от съвсем друго гледище. Тези митове и божества днес съществуват ли? В изкуството има много картини, които са останали и днес, а самите художници са заминали някъде. Къде са художниците? Или има много гръцки скулптори, които са оставили своите творения, а къде са скулпторите? Сега мен ми е целта, тези скулптори, които са оставили своите творения, тяхното съзнание свързано ли е с техните творения, които са оставили на земята? Да допуснем един поет, който е оставил своите кости и е заминал, този поет интересува ли се от своите кости? (не). Тогава защо ги оставя? Обаче другите, съвременните

учени, хора се интересуват от костите на заминалите. Френолозите се интересуват много от главите; по черепа на един такъв заминал поет преди хиляда години може да се каже какъв е бил той.

Та казвам: Митологията това е знанието на миналото, турено в една алегорична форма; разбира се сегашната митология е още разхвърляна, не е преведена в една научна форма, тъй да се обосноват всички форми и да се свържат. Миналото трябва да се свърже със сегашното и настоящето трябва да се свърже с бъдещето от гледището на сегашния живот. Но сега да разгледаме живота и от ваше гледище, от настояще гледище, от степента на настоящето съзнание. (Учителят показва чертежа).

Имате в геометрията една права линия. Коя е онази вътрешна причина, която е дала повод на човешкия ум да се образува правата линия? Какво подразбира той под права линия или под точка, център, съсредоточие? Там, дето се явява известна деятелност, човек е кръстил, това е център на известна деятелност, където хората си съсредоточават вниманието. Правата посока, в която тази точка се развива. Щом посеете едно семе вътре в почвата, това семе иска да се прояви. То изведнъж не се проявява във всички посоки; най-първо трябва да се проявява в права линия, но тази права линия не върви така геометрически, както се чертае тук, тя не върви по права линия, понеже има съпротивление. Средата, в която едно семе расте и се развива, не е тъй благоприятна и при среща на противоречие тази линия се огъва; тогава да допуснем, че някои растения са живели преди хиляди години и са били прави като свещи, а други – изкривени. Пита се, защо едните растения са прави като свещи, а другите са изкривени? Вие ще почнете да философствате; някой ще каже: Тъй са ги направили условията. Какви са били условията на правите свещи? (благоприятни). А условията на кривите свещи? (неблагоприятни). Тогава как ще си обясните, че всички растения са били криви? Има някои растения, тръгнали са право, а след това се изкривили? Но в това изкривяване на клонищата ние виждаме известна красота. Тези линии на огъване има ги и у хората; когато почнат да преобладават кривите линии, вече съществува известна дисхармония в тях.

После геометриците тургат кръга. Какво представлява кръгът сам по себе си? Една хармонична линия без противоречие. Какво представлява триъгълникът? Това е езикът на нещата. Но триъгълникът може да се измени. Когато поставяме един кръг в тази форма, се подразбира едно..., което е хармонично. Тук съществува известна хармония. Щом се измени кръгът, това показва, че силите, които са включени в кръга, (са) се изменили. Какво става с едно яйце след като се измъти? (разчупва се). Защо? Къде е отишло яйцето тогава? Сега трябва да направите един

превод. Ако вие имате известни установени възгледи както правата линия, ако имате известни установени възгледи както кръга или имате установени възгледи както този триъгълник, питам: И ако у вас правата линия се измени, и вашият кръг се измени, и триъгълникът се измени; вие някой път се считате нещастни. Защо? Защо богатият след като изгуби своето богатство, трябва да се безпокои? (Защото няма пари повече). Няма пари, добре. Питам тогава: Защо богатият след като натовари магарето си, се радва, че е натоварил магарето си, а магарето страда, съжалява, че е натоварено; когато разтоварят магарето, то се радва, а богатият съжалява. Защо? Преведете това. Това е една математика, преведете тия числа. Нали в математиката превеждате числата. Какво отношение има сега, ако вземем, кое свързва богатия и магарето? (товарът). Значи, в дадения случай богатият не може да пренесе своето богатство от едно място на друго. Кой е богат? Магарето може да пренесе богатството, но не е богато. Защо това, което носи богатството, не е богато, а това, което не носи богатството, е богато? Вие ще обясните това по следующия начин, ще кажете: Човек е по-умен, а магарето не е умно, то е по-глупаво. Как е възможно тогава туй, което е глупаво, да е по-силно, а това, което е по-умно, да е по-слабо? За човека е право; човекът е по-умен, но той не носи товар, а магарето носи товар. Как е възможно тогава, това, което е по-глупаво, да е по-силно, а това, което е по-умно, да е по-слабо? Значи тълкуването не е право. Има известни отношения – между магарето и човека има съдружие. Т.е. теоретически, когато изясняваме някои известни теории, ние можем да ги изясним по един, по друг, по трети начин, можем да дадем каквото да е обяснение; но има едно реално приложение в живота на човека, на което ние ще се натъкнем. Ако ние сме в самата истина, ние ще се ползуваме, ще изтълкуваме нещата вярно, но инак не. Ти един факт можеш да тълкуваш както искаш; в музиката може да вземете един тон както искате, но не всякога един тон може да бъде музикален. Кои са причините, че някой път тонът не е музикален?

На този триъгълник какво му липсва? (виж първия чертеж). Правилен ли е този триъгълник? (Не той е правоъгълен). Защо и кои са причините, които са го заставили да бъде правоъгълен? Представете си, че тия страни са живи. Ако вие вземете страната А., как се казва тя? Хипотенуза. Защо е тя по-дълга? Кой ѝ е дал това право. Тя е взела от страната D. и тя се е удължила по причина, че е взела от страната D. Ако от тази страна постоянно вземаме и удължаваме хипотенузата, какво ще стане? Следователно, за да дойдем до това вътрешно равновесие, трябва да вземем от страната А., понеже тези страни са били равни, равностранен триъгълник. Та ако вземем от тази страна, триъгълникът ще бъде равностранен. Но това е известно положение, което се взема; в дадения случай има известно споразумение между тия хора, едната страна има по-

голяма дължина, а другите имат по-малка.

Сега да вземем онези, които изчисляват в пространството, когато се изчислява светлината, която иде от далечното пространство, по какво се изчислява? Колко начина има за изчисляване бързината на светлината? По колко начина я намират? Как са изчислили това? (има 3 начина за това). Ако един лъч падне по права линия в човешкото око, може ли той да бъде видян, ако не стане някъде пречупване? Все таки трябва да се образува един малък микроскопически ъгъл, за да бъде лъчът видян. Или виждането на лъча, показва, че има своя сянка. Виждането на лъча не е нищо друго освен сянката на лъча. Всеки лъч, който не хвърля сянка, остава невидим. Всяка мисъл, която не пуска сянка, остава неразбрана; всяко чувство, което не хвърля сянка, остава непознато. Тогава идваме до изяснението, що е страданието? – Една сянка, за да бъде разбрана радостта! Сянка е това, но ако тази сянка не съществува в света, тогава самият лъч ще мине и замине. Той ще бъде непознат, той ще бъде недостъпен за човешкото съзнание един ден, ако си замине. Значи каквато и да е светлината, ТРЯБВА ДА ИМА СЯНКА! Следователно, от това гледище, когато един лъч се пречупи и даде цвят, когато цветовете изникнат, какво представлява цветът? Как разглеждат физиците пречупването на известен лъч, от който излизат цветовете, разлагане на цвета, елементи ли са цветовете на светлината? Като се разлага светлината, елементи ли са цветовете? Питам тогава, как е възможно 7 цвята като ги съедините в едно да образувате светлинния цвят, бялата светлина? Да образувате светлина? Светлината мяза ли на цветовете? (не). Следователно, от това гледище как ви гледам, цветовете не са елементи на светлината, това са сенки на светлината. Сега това да го имате за вас. Това не е ядене, това е сянка. Ако съедините два елемента, това, което произлезне от тях, то трябва да мяза на тях. Ако съедините кислород и водород, водата мяза ли на тях? Не, съвсем не. Питам тогава, ако съедините един петел и една кокошка и излезне едно магаре. Това значи едно разсъждение; че водата излязла от кислорода, трябва да мяза на кислорода и водорода, щом не мяза, то е нещо противоположно. Кислородът и водородът в дадения случай, това са проводници. Нищо повече! Но учените хора зад кислород и водород, те разбират нещо друго, учените хора са скрили, водата се е родила от съвсем други елементи, но те са скрили истината от простите хора и казват, че водата е от водорода и кислорода. Че как тъй от кокошката е излязло това магаре? Казват, че по закона на еволюцията. Та когато се казва, че водородът и кислородът са елементи, това, което излиза от тях, трябва да мяза, детето, което се ражда, то трябва да мяза на баща си и майка си. Може да се отличава от майка си или от баща си в някои черти, все таки ще се отличава някъде, но и ще мяза на майка си. Може да се отличава от единия, но да прилича на другия. Например може да се отличава от баща

си, а да прилича на майка си или обратното.

Сега ние идваме до въпроса да се научите да мислите. Вие сега като разгледате вашия живот, се питате, защо сте нещастни, искате да бъдете в живота си щастливи. Щастието от какво произлиза? МАЙКА НА ЩАСТИЕТО Е ДОБРОДЕТЕЛТА. А БАЩА НА ЩАСТИЕТО Е РАЗУМНОСТТА. Нищо повече! Те са двамата. Там, дето няма добро, може ли да има щастие? Не може. И там, дето няма разумност, може ли да има щастие? Не може. Може да има нещо; какво ще бъде то? Нещастие. Е коя е майката на нещастието? Защото и нещастието си има своя майка. (Грехът). Но Агар е това, слугинята, от която се родил Исав. Какво подразбирате тогава под думата слуга. Защо слугува човек? Има едно обяснение. Защо пие човек вода? За да утоли човек своята жажда. Защо яде човек? За да утоли своя глад. Ако нямаше гладът, би ли ял човек? Ако нямаше жажда, той не би пил. Защо гледа човек? За да види. Ако нямаше желанието да види, нямаше да има желание и да приема светлината. Светлината е гостенка. Щом дойде, човек трябва да има една стая и ще седне на кревата. Щом дойде светлината, тя е господарка, а човек е слуга. Докато я няма светлината, ти седиш на едно място, щом дойде тя, ти почнеш да обикаляш наоколо. Защо? Сега аз не изнасям противоречие, аз изнасям само неразбиранията, които съществуват в живота; и вследствие на това има цяла една галиматия във философията, в научните разбирания, в изясненията на търсене смисъла на живота. Дали има задгробен живот, има ли душа, няма ли, духове има ли? Досега толкова години не са узнали хората дали има душа, дух и го правят голям научен въпрос. Или ако вземем от това гледище, има ли човешката душа сянка? Има ли човешкият дух сянка? Има, разбира се! СЯНКА НА ДУХА Е УМЪТ, СЯНКА НА ДУШАТА Е СЪРЦЕТО. А СЯНКА НА УМА КАКВО Е? МИСЪЛТА. СЯНКА НА СЪРЦЕТО, ТОВА СА ЧУВСТВАТА. А сянка на мисълта кое е? (О кажи: Не зная). Не знаеш ли? Сега това е само един начин за изяснение. КОГАТО ГОВОРИМ ЗА ФИЗИЧЕСКИЯ СВЯТ, ТРЯБВА ДА ВЗЕМЕМ ПРЕДВИД СЕНКИТЕ. Без тях на физическия свят не можете да обясните живота. Без сенките, то няма да бъде пълното обяснение; на един физически свят, за да разберете нещата трябва да имате сянка. ЩОМ ИМАТЕ СЯНКА, ЩЕ ДОЙДЕТЕ ДО САМАТА ИСТИНА. И щом имате в ума каквото и да е противоречие, вие трябва да го снемете на физическото поле. Вие се питате, защо трябва да страдаме? Е, какъв отговор ще дадете на този въпрос? От две злини човек трябва да избере по-малката. Страданието – това е най-малкото зло в света. Следователно, трябва да приемеш по-малкото зло, за да не дойде голямото. Не си свободен от да не страдаш. Какъвто и да е животът на физическото поле, не може да се прояви в света без страдание. Това е невъзможно. Ако може тогава онзи, който казва, че може, нека покаже живота на физическото поле, дето няма

страдание. Птицата поглъща комара и казва: Така е наредил Господ. Дойде соколът, изяде нея и казва: Така е казал Господ. И човек хване птицата и каже: Така е казал Господ. Дойде друг, изяде човека и той каже: Така е казал Господ. Изядат се един други. Има един закон: Умният гълта глупавия. Любящият гълта кого? Любовта гълта безлюбието. На общо основание го гълта. И като го глътне, то стане любов. А РАДОСТТА ГЪЛТА СТРАДАНИЕТО. Следователно, ако нямаше страдание, радостта ще умре гладна. Трябва да има страдание, за да я гълта радостта. Не можеш да се радваш, ако не си страдал. Необходимо е за да живее вашата радост, непременно трябва да имате скръб, да се храни радостта. Радостта се храни със скръбта. По този начин, ако разсъждавате, вие ставате силни. Това е начин. Идвате до едно разсъждение, казвате: Светът не е направен разумно. Или светът не е направен разумно, или вие разумно не го обяснявате. Така аз съпоставям нещата. Ако вие разумно направите или обясните света, в света има противоречие – светът не е направен разумно; щом вие разсъждавате по-добре, отколкото е светът, щом светът не е направен разумно, тогава вие можете да направите един разумен свят, нищо повече! Аз ви давам право да го направите. Вие казвате: Нещастен е моят живот. Щом знаеш, че е нещастен, направи по-добър живот.

Всеки един човек, който съзнава, че страда, той може да бъде радостен. Всеки човек, който съзнава, че е сиромах, той може да бъде богат. Нещастни са само онези хора, които съзнават, че са сиромаси и щастливи са само онези хора, които съзнават, че са богати. Едното и другото то е богатство. Щом съзнаваш, че си богат, това е богатство. Щом съзнаваш, че си сиромах и това е богатство. Съзнаваш, че не си учен толкова, можеш да бъдеш учен. Съзнаваш, че не си добър, значи, можеш да бъдеш добър. А съзнаваш, че си добър, значи, придобил си, господар на положението си. Човек, който мисли, че е добър, той е разрешил въпроса на времето. А човек, който съзнава че е грешен, той съзнава, че не е решил въпроса. Там е грехът. Какво му коствува да го разреши. Та вие ще мязате на онзи български поп, отишли да се изповядат млади моми, пък той бил пийнал малко винце, казва: Вие, млади моми, какви грехове имате? Елате, сега аз ще ги изтъркам всичките. Като видели момите пилата, избягали. Казват, не искаме да се изповядваме, нямаме никакви грехове. И страданието в света, противоречието някой път е, ти отиваш да се изповядваш, казваш: Много погрешки направих, но като дойде попската пила, ти веднага тургаш в ума си мисълта, казваш: Нямам грехове. Някой ще каже: В света има една голяма пила, която пили всичките млади моми. Пили ги на общо основание и когато отивате вие на училището, ще кажете: Как тъй? Та всичките професори не ви ли пилят вас с голямата пила? Защо? За поведението там тургат бележка. По колко ви тургат за поведение? За знанието ви тургат по 6, по 5 за всеки предмет. Като дойдеш ще кажат: Ще

учиш и ако не искаш да учиш, отварят ти вратата и казват: Тук, който учи, може да седи в университета, но щом не искаш да учиш, ще умреш. Такъв е университетът и в живота. Като умреш, къде отиваш? Отиваш в света на свободата, където не учат всичко.

Сега това са ред разсъждения, които по законите на аналогията вие трябва да преведете, за да станете силни. От сегашния живот вие трябва да излезнете. Трябва да знаете най-първо кои са елементите на щастието. Аз ще ви обясня елементите на щастието. Представете си, че вие имате една кибритена кутия вътре в джоба си, но сте забравили, че имате кибрит. Зимно време, седите в една хижа, треперите и сте цял вкочанясал, казвате: Да има огън. Дърва има, всичко друго има и казваш: Как не са наклали огъня? Защо са направили тази хижа? Седите и философствувате, но са вкочанясали ръцете ви. Но бъркате в джоба си, да стоплите малко ръцете си и виждате кибрит! Веднага трас и запалвате. Казвате, намерих го в джоба си като се намирах в противоречие и бръкнах в джоба си. Та като се намираш в противоречие ще бъркаш в джобовете си. Като бръкнеш в джобовете на сърцето или на ума си, все ще намериш една запалка, с която да се освободите от голямото противоречие в света. Наоколо са вложени много блага в човешката душа. И всеки един от вас трябва да намери ония блага в себе си. Те няма да дойдат отвън. В дадения случай казвам, няма да дойдат отвън. Може някой път някой друг да дойде отвън да носи своя кибрит, да ви запали огъня, но в дадения случай когато сте сами вие, при неблагоприятните условия все трябва да имате няколко клечки кибрит в джоба си, да си запалите огън, а може да дойде някой отвън да ви помогне.

Та най-първо ще създадете една обхода. Вие мислите, че природата е нещо неразумно. Природата това е най-разумното, което съществува засега в света! Най-разумното същество е тя! Аз мога да ви представя природата като есенция, събрани съзнанията на всички разумни същества! Едно същество е тя, която ги свързва над тях. Всички имат отношение към него. Природата създава съзнанието на най-разумното същество, което взeме предвид, когато вие страдате. Това същество влиза във вашето положение и се стреми да намерите вашето най-малко щастие. Вашето щастие е щастие на това същество. И някой път, ако ние страдаме, нашите нещастия са необходми за Бога; някой път нашите глупости са необходими за Бога и греховете, и те са необходими; всичко е необходимо за Него. И следователно, Той като го приеме в себе си, от другата страна ние излизаме радостни и честити. Друго яче, ако не страдахме, това съзнание не би ни приело в себе си. Някъде Писанието казва тъй, когато човек се намери в голямо противоречие, Писанието казва, Бог казва: Обърнете се към мен. Разумните хора са взели това: „Потърсете ме в ден скърбен“. Ние казваме как да Го потърсим? Как ще търсиш светлината? Какво ти струва

да си отвориш мигачите? Питаш: Как да я намеря? Казвам, отвори си мигачите и тя сама ще влезне вътре. Няма защо да плащаш 10 и 20 бъклици на тази светлина. Щом си отвориш очите, тя ще влезне и ще ти представи света такъв, какъвто трябва да бъде.

Сега ние се учим как да мислим, ние осакатяваме мисълта си. Светът трябва да гледаме по новия начин. Запример по този начин на разсъждение трябва много време да се изнасят нещата. Казваш: Човек трябва да върви по права линия. Всеки човек, който не върви по права линия, е крив. Но кажете ми кой човек върви по права линия? В ходенето вие вървите ли по права линия? Не. Вие само се кривите, а говорите за права линия; говорите за човеколюбие всичките. А де е човеколюбието? Говорите за обхода, а де е вашата обхода? Я ми кажете вашата мисъл, вашите чувства; всеки един от вас се дразни; по-слабият се дразни и по-силният се дразни, и всеки си има една мярка, с която се разправя с по-слабия, с която се отнася към другите. Това е хубаво. Един човек трябва да бъде справедлив. Дойде някой по-силен, блъсне го. Щом те блъсне, казваш: Защо ме блъска той? Тогава трябва да разсъждаваме правилно. Не само да го отместиш. Има отмествания дисхармонични. Ако един музикант прекара само своя лък и дига шум, взима дисхармонични тонове, ще му кажат: Или излез, или ще си излезнем. Защо? Не можем да слушаме. Или излез, или да излезна. Ако те са умни, те ще си излезнат; ако той е умен, той ще си излезне.

Та казвам: Вие сте от онези музиканти, които сте дошли в света и не знаете още да свирите, и ви казват: Или си излезте, или ще излезнем. Че не сте от знаменитите музиканти, не сте. Аз съм гледал някой млад, върви той, въодушевил се той, чете. При мен са идвали много млади поети, чете той стихотворението си, въодушевил се той. След една–две години, срещам го, навел глава, казвам: Къде? – С поезия не се върви. Че как тъй? Ти казваше едно време: Без поезия не може, а сега как тъй си дошъл до противното? А, не стига, човек гладен ще умре с поезията. Не, той не е турил поезията на мястото. Аз с поезията бих си уредил живота по-лесно, отколкото с прозата. За мен прозата е реването на едно магаре, а за мен поезията е пението на един славей. Разбира се магарето като ми носи товар, ще му търпя прозата и то може да реве. Но когато искаме да имаме приятните впечатления, ще слушаме славея като пее сутрин рано. Та кой от вас не е слушал славеят като пее? И всеки един от вас нали си има по един славей? Хем с много пъстри перца! Когато неговият славей престане да пее, той става нещастен. Нали така. Съгласни сте. Но и магарето като престане да

реве, пак сте нещастни.

Или сега да турим в положителна смисъл, при славея щастието се добива, то е вече едно качество не на човешкото сърце, то е разбиране. Щастието е качество на човешкия ум, то зависи напълно от ума. То върви по мъжка линия. А нещастието върви по женска линия. Тогава кои са строго научните неща? Научни неща наричаме тези, които могат да се приложат в живота. Да имаме един резултат. Това е научно, всеки един човек може да бъде щастлив. Но той трябва да има предвид не само своето щастие, той трябва да има предвид и щастието на другите хора; тогава той ще бъде щастлив, нищо повече! Но той трябва да има предвид не само своето щастие, но той трябва да има предвид и щастието на другите хора, тогава той може да бъде щастлив, нищо повече. Дръж в ума си не само идеята за своето щастие, но дръж идеята и (за) щастието на другите хора. Ти като държиш щастието и на другите хора, ще ти върви напред. Ти като държиш своето щастие, дръж и щастието на другите хора; така ти ще усилиш своя ум, усилване е това на ума. Като търсиш своето право, дръж и правото на другите хора в ума си и ще бъдеш силен. Това е закон, по който хората сега се усъвършенствуват – това (е) съединение на хората да си помагат един на друг. Това, което търсиш за себе си, имай го предвид и за другите хора. Това съзнание трябва да се роди у хората. Ние сега живеем още отделно. Ние казваме: Аз да съм щастлив, пък за другите да става каквото ще! По този начин става едно разслабване, ние се сблъскваме, но два предмета като се сблъскват, става едно счупване. Някои хора казват, че търкането на умовете произвежда мисълта, развива я. Да по някой път, но някой път търкането и скъсва мисълта.

Та у всинца ви трябва да се роди една мощна мисъл: Никога не изменяйте вашите основни възгледи, с които сте родени! Тълкувайте нещата добре! Вас ви трябва една права линия. Вас ви трябва един кръг. Вас ви трябва един триъгълник. Това са мощните сили, с които човек може да воюва. Искаш да оправиш работите си в живота. Върви по права линия! Искаш да растеш в живота. Воювай с кръга! А искаш да имаш един завършен резултат. Дръж триъгълника! Ако искаш да постигнеш целта си, ти непременно трябва да имаш един триъгълник. Това нещо практическите хора го знаят от памти века. Те си носеха нож и стрела, да си пробиват пътя. Ти имаш една силна мисъл – твоя нож. Тълкувайте вие нещата, твоята силна мисъл не трябва да се пречупва никъде.Тя трябва да минава през всички мъчнотии в света и трябва да строшава всичко! Ако твоят нож при всеки един камък се троши, ти нищо не можеш да направиш; ако твоята мисъл при всяка мъчнотия се губи, това не е никаква разумност в света; ако твоята мисъл при най-малкото спъване се спре и ти кажеш: Нищо няма да направя! Това не е никаква мисъл! Сега вие сте се явили в

света, не сте фактори на света, а сте удове на едно велико съзнание и трябва да извършите работата си тъй както трябва. Трябва да бъдете в хармония с това съзнание. Вие сега се индивидуализирате. Прави сте. Едно малко клонче е вашето съзнание на това велико съзнание, на което вие сте един уд на съзнанието и следователно, ако се държите в хармония и силите на това съзнание ще минат през вас, и във вас ще се роди нещо хубаво, ще се яви нещо велико. Но ако вие загубите връзката на това съзнание, вие ще изгубите смисъла на живота, ще замязате на един сух клон. И ако някой път в обществото кажете: Отщя ми се да живея, тогава вие сте в дисхармония с битието, с това съзнание.

Тогава ако аз ви дам една задача, как може да се поправи един сух клон? (Да се отреже). Щом сте обидили един ваш приятел, какво трябва да правите? Щом сте осакатили една ваша мисъл, какво трябва да правите? Щом сте осакатили едно ваше чувство, какво трябва да правите? Че ако вие това не знаете, как да изправяте вашето осакатено чувство, вашата осакатена мисъл и не знаете как да изправите вашата осакатена постъпка, вие сте един инвалид; вие сте изложени на външните условия да ви помагат хората. Най-първо ти ще мислиш, че можеш да изправиш една своя осакатена мисъл, че можеш да изправиш едно свое осакатено чувство и че можеш да изправиш една твоя осакатена постъпка. Можете и ако така вървите, вие сте в едно нормално състояние. Ако кажете вие: Тази работа не може да се оправи. Питам тогава, защо ви е знанието? Вас не ви трябва знание. Щом така мислите, вие ще бъдете едно натоварено магаре; щом мислите по друг начин, вие ще бъдете един славей, който сутрин пее. Защо пее славеят? Казва: Разреших магарешките въпроси. А защо реве магарето? Сега аз оставям на вас вие да разрешите въпроса, вие да мислите защо реве магарето? Аз ви давам същинското разрешение на въпроса и бих желал и вие всички да разрешите въпросите както славея. А защо реве магарето, оставете този въпрос за по-после. Той е МАГ ХА ХАРЕЦ. Ако знаете как да съедините вашата мисъл да работи; когато вашата мисъл се съединява, вие ще бъдете светлина. Това е силата или магията, да знаете как да работи вашата мисъл.

Станете сега.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

6.10 ч.с.

1932_01_24 Доведете ми го
неделна беседа

ДОВЕДЕТЕ МИ ГО

Ще прочета 17 глава на Евангелието от Матея. Ще взема 17 стих "А Исус отговори и рече: О, роде неверни и развратени, докога ще бъда с вас? До кога ще ви търпя? Доведете ми го тука." Този стих се нуждае от едно превеждане на съвременен, модерен език. Класическият език не е езикът на мъдростта. Класически ще изкажеш една своя тъга. Това е грубост. Всичко онова, което не е естествено в света, то е класическо. Следователно всички онези поети, които са възпели миналото, са класически. В моите очи миналото не е минало на доброто. Само злото минава, доброто никога не минава. Доброто няма минало, то няма и бъдеще. Злото има минало. Казвам: това е едно гледище, то е едно ново становище. Вие може да държите вашето становище. Защо всякога се помни една обида? 'Казвате, че се помни и едно добро. Но кога се помни доброто? Доброто се помни само когато го правите. Добро, което сега не се прави, не е добро. Минало добро няма. Затова законът в това отношение не е верен. Докато любиш, ти си добър. Щом престанеш да любиш, ти вече си човек на миналото. Казвате: "Едно време ние се обичахме. Едно време ние мислехме добро за себе си." "Едно време". Щом говорите за едно време, аз вече разбирам един свършен резултат. Злото винаги се изключва в миналото. То няма място в настоящето. Злото в настоящето не съществува. В Бога зло няма. В Първата Причина, която е създала света, няма зло. Понеже тя съществува сега, тя се проявява. Злото съществува в миналото. Всяко нещо, което е станало лошо, то е в миналото. Следователно, то се изхвърля от този Божествен процес. Та когато вие говорите за миналото, да си уредите живота, ако досега не сте го уредили и отсега нататък ще трябва да го уреждате, много сте закъснели. Ако някой отсега почне да ме обича, той е закъснял. Любовта няма свое начало и няма свой край. Ако някой може да ми каже, че той сега ме обича, че любовта му е едно начало, той е човек на миналото. Че туй е една истина! Хората се чудят как тяхната любов е изчезнала и как тяхната любов не се проявява. Чудно е как туй, което няма нито начало, нито край, може да изчезне и да не се проявява. Това, което няма начало и край, аз го вземам във философски смисъл: то е туй, което абсолютно никога не може нито да се промени, нито да се измени, а само се проявява тъй както е. Или казано на научен език: туй е абсолютното добро, абсолютната любов, която човек търси, туй е абсолютното щастие, абсолютното благо, за което всеки един въздиша. Защото когато видя един човек, който плаче за доброто, аз разбирам едно дете, което майка му го е оставила и е отишла на работа. Голямо нещастие станало, голяма философия, плаче и казва: "Дали ще се върне?"

Та казвам: трябва едно ново схващане в света. Съвременните философи някой път мислят правилно, някой път не мислят правилно. Това е една вътрешна аномалия, която си има своята причина. Съществува един временен факт: здравият човек да се разболее. Това е една аномалия. Коя е причината? Може надълго и нашироко лекарите да обясняват, че това или онова е причината. Разболял се е човек, това е аномалия. Щом се е разболял, това не е същият човек. По-рано е бил весел, разположен, щом се е разболял, става неразположен, недоволен, кисел, става претенциозен, не му се мърда, светът му е крив, вижда изопачени хора, несимпатични, домашните му се виждат грозни, вика, кряска и т.н. Случило се едно изключително явление на миналото. Нашите съвременни понятия за Божествения свят, за Бога са анормални понятия. Ние се изменяме и вследствие на това всичките ни понятия за Бога се изменят. Ние мислим, че Той се е променил. Ако наблюдаваме външния, обективен свят, виждаме: реките текат по същия начин, слънцето грее по същия начин, вятърът духа по същия начин, животните живеят по същия начин, дърветата растат по същия начин - външният свят, обективният свят, който има своята реалност, не се изменя. Но реалният свят не може да се прояви в едноизмерния свят, нито в двуизмерния свят, нито в триизмерния свят. Вие запитайте математиците къде се проявява реалният свят. Реалният свят включва всичко в себе си. Бог е реалност. Всички други реалности произтичат от Него. Някой може да ви каже: абсолютен свят. Какво разбирате под думата "абсолютен свят"? Колкото и да ви говоря, колкото и да ви го обяснявам, в съзнанието ви остава нещо непонятно.

За пример думата "понятие"; английската дума "кънсепшън" /conception/ съдържа повече смисъл, отколкото българската дума "понятие". Тази дума е интересна Тя има туй свойство, че има един слог, който се повтаря два пъти - "ън" или "он". На френски е "консепсион" /conception/ Англичаните пишат думата по същия начин, но изговарят "кънсепшън". Защо те изменят "т"-то в "ш"? Имат си свои причини. Аз не се занимавам с филология. Тя е доста трудна дума. Основният слог е "он". В единия и в другия език "кънсепшън" значи туй, което е знанието, значи идея, замисъл, понятие. Значи и зачатие. Туй, което е заченато, ако не се роди какво става? Раждането е процес на зачатието, растенето е процес на раждането. Защото ако не се зачене, ако не се роди и ако не расте, няма връзка между зачатието и раждането. Това са процеси, които аз свързвам с думите "мисъл", "чувство" и "постъпка". Мисълта, това е зачатието, чувството е вече раждането, а постъпката, това е растенето. Това са три процеса, които са свързани един с друг. Ако твоята мисъл не може да се превърне в едно чувство, ако твоето чувство не може да се превърне в една постъпка, или другояче казано, ако твоята мисъл не може да даде ход да се прояви едно

чувство, и ако твоето чувство не може да даде ход да се прояви твоята постъпка, има нещо чуждо, внесено в този вътрешен процес, ражда се едно неестествено състояние. Всякога болестите се раждат от вметнати чужди "вещества" между мисълта и едно чувство, или между едно чувство и една постъпка

Та ние имаме три свята. Ние се занимаваме с физическия свят, който наричаме свят на постъпките. Той е един резултатен свят. Че е станал този резултат, ние не искаме да знаем. Казваме, че това е един факт. Фактът е нещо, което може да се вземе като истина. Станалото вече има един резултат. Житото се е родило, но ние не искаме да знаем кой го е садил. Искаме да го продадем, да си купим дрехи, да се облечем, да ядем.

Някой казва: "Аз намерих истината в главата си". Истината не може да се намери в главата. Имаш една глава която е един резултат; не е само твоята глава хиляди глави има: има човешки глави, има животински глави, има растителни глави, има минерални глави, има йонически глави, има и глави на духовете. Истината се намира в цялото битие. В света съществува само една глава, а всички други глави на земята са клончета на тази глава те са само отражение на тази голяма глава. Мислите ли, че ако увеличите слънцето няколко милиона пъти, вие сте го уголемили? Каква нужда има това, което е голямо, да се увеличава ? Учените хора на Земята със своите телескопи се мъчат да увеличават слънцето. След като го увеличат по този начин, Слънцето уголемява ли се? Постоянно говорят, че го увеличават 4-5 пъти в диаметър. Смешно е това увеличение на слънцето, което нашите астрономи правят. Някой казва: "Аз имам една грандиозна идея, като месечината едно грандиозно чувство, една грандиозна постъпка". Де е тази постъпка? Все грандиозни работи имаме, от които всички страдаме. В къщи като влезем, все грандиозни идеи ни вълнуват, философията е грандиозна, учението е грандиозно, музиката е грандиозна, поезията е грандиозна - всичко е грандиозно. А нещо съществено липсва на хората. Религията е грандиозна, веруюто е грандиозно - всичко е грандиозно. Обяснете си тази дума. Какво значи "грандиозно"? Една чужда дума е. Ще намерите в някой филологически речник обяснението. Сега аз няма да обяснявам, понеже голямото си е голямо. Грандиозното и голямото са равносилни, "гранд" - "анд" е коренът. "Анд" значи туй, което се движи. Туй, което се ражда, то е голямо. Защото за вселената всички тези звезди, слънца и планети в нашата Слънчева система, не са нищо друго, освен плодове. И нашата земя е голям плод. Очакват я всички да узрее и като узрее, ще я изядат. Пък и слънцето един ден ще узрее, ще го откъснат и ще го изядат. Сега и вие да си представите онова Дърво, на което слънцето е увиснало като плод. Нашата земя е малък плод. Тя е малка, тя расте, един ден тя ще порасне.

Това са фигуративни обяснения на нещата Съгласен съм с учените хора, които казват, че един ден работите на земята ще престанат да се развиват. Значи земята ще престане да се развива, ще узрее. Какво ще стане с вея ? Ще я откъснат от дървото, ще я изядат. Един ден, казват, слънцето ще угасне. Аз тълкувам: ще узрее и ще го изядат. То няма да умре, но ще влезе някъде. Туй ще оставим настрана, не искам да остане слънцето в умовете ви, понеже е много голямо. Ако остане там, ще ви задръсти. Ако и земята остане, и тя ще ви задръсти. Тези неща трябва да ги извадя навън, да се освободят възгледите ви.

Туй, което ние виждаме в природата, то е един завършен резултат. А има зад завършените резултати и незавършени неща, които сега започват. Тази връзка, която съществува между видимия и невидимия свят, ние трябва да я разберем. От неразбирането на връзката между видимото и невидимото идват противоречията. Под "видимото" разбираме туй, което не може да се измени. Казват, няма-зло, което да съществува. Според вашите идеи нещата може да съществуват. Съществува вашият дълг от 20 хиляди лева. Какво ви допринася тази реалност, да знаете, че този дълг от 20 хиляди лева съществува? Вие трябва да го плащате. В дадения случай има два резултата. Онзи, който има да взима от вас, за него реалността е положителна, той се радва, че има да взима; но вие, който имате да давате и вярвате в реалността, за вас тази реалност е отрицателна Следователно по какво се отличава онзи, който има да взима, от онзи, който има да дава? Те се отличават по един резултат. Ако ги турим на едни везни, те ще тежат еднакво, те имат една и съща тежест, те са в една плоскост. Единият казва на другия: "Ти имаш да ми плащаш". Ако онзи на противоположната страна плати дълга си, първият ще натежи, ще слезе долу, а пък Онзи, който е платил, ще се вдигне горе. Тогава аз изяснявам един факт: едни хора има, които слизат надолу, а други, които се качват нагоре. Едните наричам грешници, а другите праведници. Всеки един човек, който е платил дълга си, е праведник, отива нагоре, а всеки, който е взимал нещо от съседа си, той е грешник, той отива надолу. То е само думата. Думите "грешник" и "праведник" аз ги взимам като една специфична форма, за да изясня само нещата. Грешният човек е станал малко по-тежък. Грешните са по-тежки от праведните. Вземете един обикновен светия и един банкер, претеглете ги, ще видите, че банкерът тежи два пъти повече от светията. Защо тежи повече? Защото светията е изплатил дълга си на банкера. Какво трябва да прави грешникът? Да си плати дълга, тогава и той ще отиде нагоре. Като го турите на мястото на светията, той си плаща дълга и олеква. И тогава виждаме, че едни хора слизат надолу, а други се качват нагоре. Това е само един процес.

В природата съществува един закон. Всякога когато човек изпълнява своя дълг, своето задължение, той е във възходящо положение, а този, който дължи на банкера, на съседа си и прочее, той се намира в едно по-тежко състояние, защото мисли, тревожи се, има да изплаща. Ако и този, който още не е платил плати, тогава и двамата сте на една и съща плоскост, ще кажете, че сте платили дълговете си. Вие сте в едно равенство. В математиката имате равенство. Там има цял един процес: равенството го обръщат в неравенство. Докато задачата не е решена, е равенство. Щом се реши, станало е неравенство. Това е от мое гледище. Щом се разреши въпросът, то е неравенство.

Всички казват, че трябва да бъдем равни. Неравенство трябва да има в света! Ние страдаме от равенства. Никой не иска да плаща, всеки иска да взима. В природата съществуват два фактора: длъжници и кредитори. Ще имаме толкова длъжници, колкото и кредитора. Не може да имаме ни повече, ни по-малко. Такъв е законът. Какво е между нас, то е друг въпрос Един банкер може да има 10 длъжници, но това е неестествено положение. Ти едновременно не можеш да дадеш на 10 души пари, нито да вземеш едновременно от 10 души кредитори, изисква се малко време. Той е един длъжникът, това е един процес И в края на краищата ние мислим, че много хора имат да ни дължат. Не, в света ние дължим само на едного. И когато някой човек дойде при мене и казва "ти ми дължиш", аз казвам, че онзи господар, който дойде преди хиляди години, той ме е чакал; поздравете, казвам, господаря и му кажете, че много му благодаря за крайните услуги, които ми е направил; а този банкер, който е сега при мене, той е един разсилен, който иде. Той е разсилен, той само може да даде вид на кредитор; като онзи богаташ французин, индустриалец, който произвежда автомобили като Форд, отива в Америка и мисли, че ще го посрещнат с почитание. Американците са малко особени хора. Той влиза в стаята на Форд, но той не го поглежда, французинът си мисли: "Навярно слугата не го е предупредил, че французин индустриалец ще го посети." Форд му казва: "Вземете си един стол и седнете." Той се чуди; как така аз да си взема стол! "Ама ти трябва да знаеш, че аз съм еди-кой си индустриалец", "Щом е така, вземете си два стола."

Някой път и ние като влизаме в природата, мислим, че тя знае кои сме. Тя казва: "Вземете си един стол." Ние се чудим как така. "Ама не знаете ли кой съм?" " Тогава вземете си два стола." Понеже столът не е турен на място, ние се чувстваме отдалечени от живота. То е едно крайно разбиране. При сегашното състояние ние имаме едно криво разбиране за живота Да се сърдим и да не се сърдим, да се одумваме, животът си тече по един и същи начин, ще си върви по един и същи начин. Ако нашето верую беше на място, както трябва, животът щеше да има друг резултат.

Един човек мислел, че много хубаво пише. Един ден пише едно писмо на своя приятел, но приятелят му не могъл да прочете писмото. Пише му: "Малко ми е неудобно, но не можах да прочета."

Ние не се досещаме, струва ни се, че е така, че сме го направили така както трябва едно писмо, пък то не е така.

Аз напоследък имах разговор с един господин. Разговаряхме се върху нещо от Библията, за Исайя, за Елисей, Иезекиил. Той ми казва: "Наскоро четох Библията и разбрах нещо." Какво разбрал? Че като умрял Елисей, явил ре при него един друг пророк и Господ му дал още 10 години да живее." "Но ти си преплел две събития." Има нещо такова, аз зная един еврейски цар, който се разболял и на когото Исайя казал, че може да продължи живота му. Господ му продължил живота още с 20 години. Той сега се чуди как дошло това преплитане в неговия ум. И в нашия живот става преплитане. Защо и за какво? И като се обясни, ще се хвърли друга светлина. В нас често става преплитане между доброто и злото. Направиш една постъпка лоша, мислиш, че е добра. Всички я съзнават за лоша, а ти казваш, че си направил най-голямото добро. Преплитане на два фактора. В резултат - не можеш да различиш единия фактор от другия. Дълго време трябва да мине.

В сегашния живот има едно преплитане на фактите. То, всичките учени хора имат желание да разплетат тези факти и да ни обяснят живота. Сега съвременните философи, писатели имат туй желание, да разплетат фактите и да разрешат тази задача. Тя частично може да бъде разрешена. Изцяло не може да се разреши, защото всяко едно разрешение трябва да бъде пълно. В нашия живот има известен род явления, където ние започваме с разрешаването на една задача, а свършваме с неразрешението. А някъде започваме с неразрешението, а свършваме с разрешението. И тъй, трябва да почнем с неразрешението и да свършим с разрешението. Неразрешението да остане като един процес. Туй, което не е разрешено, да не го разрешаваме, но и в началото, и в края трябва да бъде реалността. Или другояче казано: и в началото ние трябва да започнем с любовта, и в края да свършим с любовта. И в началото трябва да започнем със знанието, и в края да свършим със знанието. И в началото трябва работата да започне със свободата, истината трябва да бъде там, и в края да бъде истината. Това са граници на един завършен процес. Ако така си работил, няма да има никакво изключение. Но ако си започнал с любовта, а си свършил без любов, няма никакво разрешение. Няма постоянно разрешение. Станал си търговец, искаш да спечелиш. Освен че няма да спечелиш, но и ще загубиш. Ходиш да се учиш, но не ти върви. Искаш да

станеш лекар, или си свършил по медицина. Турил си табелата, но хората не идват. Лекуваш един, но не можеш да го излекуваш, втори също. Седиш с докторската титла, но не можеш да лекуваш. Какво те ползува докторската титла? Или си адвокат да защищаваш хората, но не идват да ги защищаваш. Едно дело загубиш, второ - не върви. Доктор по правото, но нямаш клиенти. Може да ви наведа ред факти от този род. Докторите, лекарите, те опъват каиша.

Кои са причините, които направиха жените да станат майки, кои са причините, които направиха мъжете да станат бащи, кои направиха едни да са господари, други слуги? Като вземете целия строй, кои са причините за това? Този наш съвременен строй съществува ли в самата реалност, в битието, съществува ли в първоначалната чистота? Не съществува. Той е една аномалия. Има нещо естествено, но има и една крайна аномалия, болезнено състояние. Има чужди елементи, внесени вътре в целия строй. Туй хората го приемат като едно зло, като едно морално зло, като едно обществено зло. Но това са общи думи. Злото, ако е зло, как, по кой начин да извадим туй чуждо същество от човека? Като дойде лекар, той или ще тури инжекция, или ще се мъчи чрез храната да изпъди навън болестта, която е била в човека, и да се освободи човек от това лошо състояние. Може причината да е лоша мисъл. Често една мисъл поражда една болест, едно чувство поражда една болест, или една постъпка поражда една болест. Следователно един правилен процес е, да се отмахне тази мисъл, която е причина, да се отмахне това чувство, което е причина и да се отмахне постъпката, която е причината за болестта. Като ги отмахнем, ще дойде онзи чистият живот, който е свободен от тези неща. И този живот се отличава по това, че в него няма нещо чуждо, което не е присъщо на човешката душа.

Ти си някак притеснен, което не можеш да си обясниш. Стягат те ръцете, краката, очите, ушите, коремът. В медицината кръщават тези състояния с различни имена. Не е лошо да се кръщават всички тези състояния; и в морално отношение пак има кръщаване, и в субстанционално отношение пак има кръщаване. Ти може да кръстиш човека ангел, но той ангел ли е? Ти може да го кръстиш дявол, но той дявол ли е? Той си остава такъв, какъвто си е. Може да го кръстиш светия, но той си остава такъв, какъвто си е. Ти може дявола да го кръстиш светия, но той пак дявол си остава. Нашето заблуждение е там, че като кръстят някого светия, мислим, че е светия.

Един светия като насади тръни, тръни ще растат. Един грешник като насади жито на нивата, то пак жито ще расте, няма да измени своето естество. Само че за светията и за грешника има една разлика в мисълта:

светията като види, че е посадил един трън, той мисли как да поправи своята погрешка, няма да мисли как да го изкорени - той е умен човек, но гледа как да го присади. След време ще израстне от трьна едно хубаво дръвче със семена. А на грешника като му се роди житото, ще каже: "Чакай да ида да го продам, да се напия." Тази е разликата. И светията, и грешникът ще употребят живота - единият по един начин, другият по друг начин. Следователно ние съдим от резултатите на нещата, какви са хората.

Христос казва: "Доведете ми го". Кого? Доведете ми този трън на светията. Пита го защо е влязъл тук. "Посади ме един светия". Тогава той казва на един от учениците си: "Дайте един нож да го присадим." Не го изкоренява, но го присажда. Трънът е грешник. Онзи, който е продавал житото, той трън ще остане. А онзи светия, който присадил тръна, иска да го облагородява - това е новата присадка. В Божествения свят Бог не изхвърли грешника, но Той го присажда - един на друг. Някой път присажда дивото върху питомното, а някой път присажда питомното върху дивото. Апостол Павел казва, че дивата маслина се присаждала на питомната. Какъв е този, който присажда дивата маслина на питомната? Бог присажда някой път. Това е правилен метод, за да облагороди дивата, макар че тя расте по-естествено, но за да я облагороди, я присажда.

В сегашния живот лошите хора са присадени Върху добрите.

Лошите хора ядат и пият. Един ден лошите ще слязат долу, а добрите ще се качат горе, ще се обърне процесът. Светът е едно колело на движение, на растене, на облагородяване.

В този процес трябва една правилна мисъл за разбиране. Да допуснем, че вие се намирате в един свят само с едно измерение. Аз наричам едноизмерен свят граничния свят. Какво наричаме едноизмерно? Туй, което определя една граница, каквото и да е то, то е едноизмерен свят. Едноизмерен свят как ще го видиш? Да кажем, че живееш в един свят само с едно измерение, нямаш понятие за плоскостта, за дебелината, за височината на телата. Как ще си ги представиш? В едноизмерния свят може ли да видиш правата линия? Правата линия може да бъде само една концепция. Това е едно понятие, има зачатие. Ти ще видиш този свят само като една точка. Следователно всички ония неща, които ние виждаме като една точка, са само едноизмерни светове, нищо повече. Когато движението на едноизмерния свят, или съзнанието на едноизмерния свят се измени, става едно пречупване. Ние го наричаме в геометрията една плоскост. Ти ще схванеш този свят като плоскост. Тогава вече в плоскостта ти ще имаш възможност да видиш нейните граници, но самата плоскост не можеш да я видиш. Защото плоскостта не е нещо друго, освен безброй прави линии,

които я образувал!. Но има и един свят вън от плоскостта, тъй наречения свят на третото измерение, или свят на тялото, което има дебелина. Ако пък плоскостта измени своето движение в каквато и да е посока, границите ще ги определи перпендикулярът. Трябва да се измени движението, в каквато и да е посока. Всяко едно измерение в природата винаги става перпендикулярно. Каквото и да е, както и да го туриш, то е перпендикулярно. Каквото и да е пречупването, когато минаваш от един свят в друг, от едно измерение в друго, туй измерение все ще бъде перпендикулярно на плоскостта, от която се отклонява. Ние няма да спорим, защото математиците може да спорят върху този въпрос. Не е лошо и това. Спорът е един процес на разсъждение. В нашия ум може да има естествен въпрос за реалността на нещата. Всяко изменение на правата линия може да бъде плоскост. Щом се измени правата линия, тя може да бъде вече плоскост. Може да бъде права, но резултатите ще бъдат прави или не, разумни или неразумни. Но вече може да има едно измерение в правата линия. То е друг въпрос.

Под "прав ъгъл" винаги разбираме съотношение на две същества, които имат разумни отношения. Правият ъгъл е като емблема на разумността между две същества, на които задълженията са строго определени. Когато двама души си изпълняват задълженията както трябва, без никакво изменение, те са преминали под правия ъгъл. Щом се измени ъгълът, на колкото градуса и да е, тогава отношението на хората се изменя. Затова именно в кръста, ако вземете тези две линии, които се пресичат, имате четири прави ъгъла. Значи имаме отношение между четири разумни същества, или имаме отношение само между две разумни същества, от които всяко си има две състояния: едно отрицателно и едно положително. Следователно всяко едно разумно същество разполага с по два прави ъгъла, или с по 180°. Тогава разделяме земята на две полушария: едното полушарие, което е осветено, а другото, което не е осветена Тези философски, тези отвлечени работи, те още, не са ясни, понеже не можете да видите вътрешната връзка между един прав ъгъл и една постъпка. Че вие в живота не може да имате правилни отношения, ако в ума ви този закон на правата линия не съществува, да знаете всеки един човек, който идва при вас, в какво отношение се намира спрямо вас. Дойде някой и ми говори за любовта. Аз трябва да видя, върви ли той по правата линия на любовта. Той може да ми говори за знанието, аз трябва да видя върви ли той по правата линия на знанието.

Тъй както сега е устроена човешката глава, тя трябва да се измени отвън. Природата прави големи усилия да се преустрои човешката глава; но не само костта, костта не е фактор, но да се промени мозъчното вещество и силите, които функционират вътре. Аз разбирам: да се изменят силите,

мозъчното вещество и самият череп отвън. Три неща разбирам да се изменят. Човешката мисъл трябва да се измени със силите, които функционират вътре в мозъка, човешките чувства - със съдържанието, което е вътре, а човешките постъпки – с коравата кост, която служи като израз на онова, което е у нас. Човешкият череп е един отпечатък на безброй процеси, на хиляди векове, на хиляди поколения на миналото. Човешката глава не е още завършена. Има много неща още да се изменят. Някой път ми говорят за красива глава. Аз досега не съм срещал една идеална глава. Френолозите са измервали черепа на човека и не са намерили идеална глава. И аз не съм намерил досега идеален череп. На Земята още няма идеална глава. Художниците са рисували много човешката глава. Една идеална глава не може да се изнесе на една плоскост, една идеална глава, не може да се изнесе в триизмерен свят. Аз съм виждал идеална глава, но тя не може да се фотографира, не може да се нарисува по никой начин. Тя е несъвместима с нашия свят. На съществото може да я видите, да я доловите, аз мога да ви покажа, всеки може да види една идеална глава и вие, когато видите тази глава, никога няма да я забравите. Ще стане цял коренен преврат в живота ви. Може да ви режат на парчета - вие ще сте готови да станете мъченици, като видите какво нещо е идеалната глава. Сега, не искам да извадите заключение, че от усилията, които сега правите, нищо няма да стане. Вие сте тикнати в едно неестествено положение, влезли сте в един театър, без да искате.

Един французин във франция искал да посети Париж. Толкова приказвали за "Нотр дам", искал да влезе в църквата, но попада в един театър. Чуди се: билети ли взимат за "Нотр дам"? Плаща си билета, влиза и сяда в театъра. Гледа, чуди се. Събират се всички хора; представя се една драма: как един престъпник обира един богат съсед и го съдят. Човекът седи на стола, гледа и се чуди как тази грамадна публика гледа и мълчи. Той вижда целия процес, как онзи открадва, как го съдят, и нито един от публиката не казва нищо! Той не могъл да се стърпи повече, скача от стола си и вика: "Как, аз не те ли видях, защо лъжеш всички хора!" Цялата публика ръкопляска. Той се обръща и не знае на кого ръкопляскат, чуди се. Ние се намираме в положението на французина; и като си изкажем мнението на съвременните хора, като кажем истината, те ръкопляскат и казват: "Малко смахнат е този човек, ние се забавляваме." Значи каквото пише един философ е вярно, ако е съгласно с мнението на окръжаващата среда. Този французин, който е влязъл без да знае в театъра, неговата погрешка е там, че той търсил истината в "Нотр дам", а "Нотр дам" значи "Нашата дама". Всеки, който търси нашата дама, вие знаете какво може да стане с дамата.

Истината не може да се намери на Земята, тя е несъвместима с нашия

живот. И затова всички ония, които са искали да разрешат този въпрос, всякога са идвали до крайния предел - че трябва да умрем, за да намерим истината. Защо човек трябва да умре, за да намери туй, което търси? Туй е едно крайно разрешение. Всичките хора сега търсят, искат да се спасят на земята, но всички трябва да се подложат на смърт. Защо? За да намерят истината - онази истина, която ще внесе туй, което сега им липсва. Но аз не говоря за смъртта, която сега имат хората. Защото ако тази смърт разрешаваше въпроса, тогава Христос дава примера за двамата души от еврейския народ: притчата за богатия и Лазара, който седеше при портата на богатия, който ял и пил. Умира Лазар и отива в небето, умира богатият и отива в ада. Единият имал своя рай на земята и своето мъчение в другия свят, а другият имал своя ад на земята, а своя рай на небето. Питам, това правило ли е и има ли изключение? Ако вие влезете като богатия в другия свят, какво може да бъде положението ви? Не че всички богати ще отидат в пъкъла. Лазар бил в лоното на Авраама. Авраам е бил един богат човек. Той се отличавал с едно качество: беззаветно служене на Бога. Целият му живот, на тоя богат човек, беше изключително посветен да служи на Бога, на туй първоначално Същество. Казва: "Господи, всичко, което имам, е на Твое разположение, Ти можеш да разполагаш с него.” Виждаме, че този бедният, който се намира в лоното на Авраама, беше приет от него. Сега, заключението какво е? Едно нещо виждаме, че един сиромах и един богат са в небето, а в ада виждаме само един богат човек. Небето и адът се отличават по едно качество: че адът е пълен само с богати хора, сиромаси няма там. Учените са все, богати. В небето има и богати, и сиромаси, заедно са, но в любов живеят. Лазар живял и отишъл при Авраама, който казва: "Синко, този наш събрат, богатият, много зло е сторил, но аз сега искам да залича всичките му грехове." Лазар беше забравил земните унижения, затова беше в лоното на Авраама да заглади лошото преживяване. А на богатия, когато той му каза "Отче Аврааме" казва: "Този, който не е изпълнил нашите традиции на земята, гърлото му застава." Но той бил реформатор, този богатият, и искал да изпрати Лазара на Земята при своите близки, да им каже как трябва да живеят. Той им желаеше доброто. Лазар му казва: "Те имат Мойсея, и да възкръсне някой, пак няма да му вярват." Или казано другояче: не можеш да убедиш в каквато и да е истина един човек, който няма любов в себе си. Може да му снемеш звезди от небето - този човек. Ще остане със своите възгледи. Работа, започната без любов, всякога ще бъде безуспешна. Или, не се заемай да убеждаваш човека в нещо, ако няма любов. А всеки друг човек, който има любов, той може да бъде верующ, ти не можеш да внесеш каквато и да е нова идея в него. Любовта е единствената сила, която отхранва добрите мисли, добрите чувства и добрите постъпки. Тя ги отхранва. Тя е, която дава подтик на човешкия ум, дава подтик на човешкото сърце, на човешката воля. Тя е, която обновява човешкото тяло.

Че ние не трябва да останем такива, каквито сме сега!

Имаш една мисъл, която те безпокои, имаш чувство, което те безпокои, имаш една постъпка, която те безпокои. Какво трябва да правиш? Ти ще отидеш при учениците Христови, може да ти помогнат. Учителят го няма, Той е горе в планината, има своя работа. Той като дойде, ще започнеш да разговаряш с него. Бащата казва за своето дете, в което са влезли зли духове и го разпъват отвътре, че в огъня се хвърля, във водата, оплаква се бащата на Учителя – Христос. Той казва: "Доведете ми го!" И запрети Христос на този дух да мъчи детето. Вие сте ученици - тогава идете при Учителя, намерете Учителя, заведете вашето дете - вашата мисъл, заведете я там и дръжте вашето чувство, вашата постъпка там!

Ние оставаме с незавършени процеси и ходим, търсим, и най-после казваме: "Няма го тук." Носим своето Божествено дете, носим своята Божествена мисъл, носим своето Божествено
желание, носим своята Божествена постъпка - въпросът не се разрешава. Тогава оставаме с една фикция за бъдещето, че в едно друго съществувание ще се преродим и мислим, че тогава ще се уредят нещата ни. Това правят хора с много голяма вяра. В едно отношение аз ви похвалявам: много голяма вяра имате за бъдещето. Но сте безверници в настоящето, вярвате всички в бъдещето. Безверниците вярват в това, което може да стане в настоящето, а вярващите - в това, което може да стане в бъдеще. Ако всичко, което ние сега имаме, съдържа в себе си онова, което ние желаем, повече не можем да търсим. Всеки един от вас доволен ли е от своя живот, както е сега? Не е доволен. Младият не е доволен, иска да расте; старият не е доволен, както е живял, иска да умре. Момата не е доволна от баща си; майка й я обича, баща й я обича, брат й я обича, тя не е доволна, ходи и пъшка. Търси нещо, гледа през прозореца, очаква пощаджията, нещо очаква отвън, очаква от някъде от земята. Адвокатът очаква да дойде някой, лекарят очаква да дойде някой болен, стражарят очаква да хване някого, ученият човек и той очаква, всички ходят и търсят. Като питаш някого какво търси, няма да ти каже истината, ще те излъже. Онзи проповедник, и той търси грешника да го обърне към Господа. Но след като го .обърне, гледа да обърне и неговата кесия. Такъв един проповедник се връща от изток в Париж и минава за голямо величие, нещо като махатма, или адепт, запознат с всички тайни. След като убедил парижкото общество, че притежава мощна сила, той щял да докаже това, но му липсвало едно нещо: ако имал скъпоценности, огърлици със скъпоценни камъни, щял да ги запознае с всичко онова, което не са видели. Те му повярвали и му донесли огърлици. Той се качва на експреса да им покаже, че със своята мисъл ще може да го спре, но какво било учудването им, когато експресът не се спрял и адептът изчезнал със скъпоценностите.

Зад всички благодеяния, които ние правим, имаме една скрита мисъл. На този адепт не му са нужни скъпоценни камъни. Трябваше ли да турят на Христа някаква огърлица, за да изпъди беснуемия?

Казва: "Доведете ми го тук.." Излиза вън, не нарушава Божия свят, остава това дете да функционира както трябва. Сега за да излекуваме някой болен, трябва да отнесем някоя огърлица на лекаря. Кой лекар сега лекува без пари? Кой съдия раздава правото без пари ? Кой син, коя дъщеря, правят нещо без пари? В умовете на всички, навсякъде седи една идея - да печелят пари. То не е за укор. Лошото е, че я няма любовта. Защото ако любовта функционира, средствата, парите ще дойдат сами по себе си. Не е създаден човек за пари. Ние не сме против богатството. Ние сме против онова богатство, което е отрова за човешката душа, за човешкия ум, за човешкото сърце, за човешката воля, за човешкия организъм. Ако ние схванем, че богатството в света, това са добродетелите, знанието, положителните качества -това е друг въпрос. Най-първо ние трябва да се заемем да имаме знание, да имаме пълна свобода, да имаме пълна любов, тогава богатството ще бъде като един резултат на земята, ще бъде на наше разположение. Ако всички хора имаха тази любов, каквато Христос показа, тогава какъв щеше да бъде светът! Туй, което един човек не може да направи, цялото човечество ще го направи. Ако всичките хора решат да имат едно сърце, една воля, всички тия сегашни мъчнотии, които сега съществуват, ще се премахнат. Да ви кажа сега, какво трябва да се прави.

Всички ние трябва да се свържем с Първата Причина в света, да се свържем с първоначалния източник на нещата, и във всеки един момент да бъдем готови да пожертвуваме всичко за Него. Туй е личното, индивидуалното, което човек може да направи в себе си. Никакъв закон не трябва да го заставя, защото със закон всички вършат. Кой не отива със закон на бойното поле да се бие? Всеки отива да се бие за отечеството. Но това е по принуждение. Адвокатът защищава някакво право по принуждение; лекарят лекува по принуждение; проповедниците проповядват по принуждение. И вие ме слушате по принуждение, не по добра воля. Аз ви наричам всички затворници, вие се наричате свободни. Аз мога един ден да ви изведа навън от затвора. Наричам хора свободни само тези, които са се освободили от всички видове престъпления: умствени, духовни и физически. Според мен, всеки един човек, който се секне на улицата е престъпник; според мен, всеки един човек, който плюе където му падне, е престъпник; всеки, който се криви като ходи или който мига непрекъснато, е престъпник; всеки, който киха, без да си сложи кърпа на устата, е престъпник Това са дефиниции, вас не ви засягат. Онова, което казвам, то няма да ви засегне. Аз съм взел в съображение да причиня по

възможност най-малката вреда, когато говоря така. Някой път виждам, че ще причиня вреда, но аз гледам да причиня най-малката вреда; ако причиня, то поне да бъде най-малката. Когато барабанчикът бие тъпана, ползата каква е? Като се бие тъпана, поне всичкият прах отскача, никакъв прах не остава. Това е необходимо, защото този прах може да запуши вашите пори, може да запуши вашите очи, може да запуши вашия нос. Защо кихате? За да отскочи прахът. Плюете, за да се махне прахът. Навсякъде прах, от прах ние страдаме. А прахът се образува от смъртта. Природата, понеже прахът се вдига нагоре, турила всичките тия прашинки да работят - за дъжда, за дъждовните капки, за да ги обновят по някакъв начин. Всичката тази мъртва материя трябва да се обнови, да оживее. Представете си един свят, в който няма никакъв прах, да е абсолютно чист.

Вземете нашата София; София минава за един чист планински град, а има толкова дим, мръсотия, толкова кал! Питат ме някой път, защо ние софиянци не живеем добре. Как може да се живее добре в такава една атмосфера? Ние се нуждаем от носител на въздуха без никакъв прах. Абсолютно чист въздух без никакъв прах. Трябва ни една светлина, която да е преминала през този въздух, чиста храна, чиста светлина, неопетнена светлина, която като влезе в очите ни, да ги нахрани. Ние приемаме храната през устата, въздуха - през дробовете, светлината -през очите. Аз взимам живота не като еднократен процес, взимам всичките състояния на човека от сутрин до вечер.

Човек и като спи, не е добър. Вечерно време какви ли не работи прави. Някой път вечерно време на сън вършите работи, които не са простени. Денем сте като светия. Възможно е вечерно време да правите хубави работи, денем да сте един престъпник, а вечерно време на сън да вършите светийски работа. И то се зачита, но в будния живот не е.

Онова, което искам да запомните е следното: в природата, или в сърцето на Бога има едно желание да ни освободи от всички нещастия. В сърцето на Бога ни най-малко не Му е угодно да ни вижда да страдаме, но Той не може да отмахне от нас страданието, механически страданието не може да го отмахне. Има един начин, не че не е възможно, но ако се приложи, тогава светът по този начин няма да съществува. Туй, което е сега, този ред на нещата, той би трябвало да престане. Този свят както сега съществува; има едно преимущество, то е следното: този свят е направен само за да се опознаем. Той е като едно рандеву - да се срещнем, да си кажем "добър ден". Богати и сиромаси се запознават. Възлюбени и възлюбили само се запознават, какви ли имена не си турят. Бащата и майката се запознават, адвокати, лекари, съдии се запознават. Болните отиват при лекарите да се

запознаят. Другояче насила ще ги закарат да се запознаят. Болният обикновено носи някой подарък на лекаря, някой път пуйка, някой път една тенекия сирене дава това-онова.

На този свят сме дошли да се запознаем. След като се запознаем, ще дойдем до един свят, дето няма да има вече запознаване и срещи. Онази, младата мома...Ще ме извинят младите моми, някой път съм принуден да ги взема за пример, и колкото пъти ги взема за показ, все трябва да платя нещо; не е хубаво тъй да си служиш с парите, но с младите ще изясня една идея. - Младата мома след като се ожени ходи ли да търси рандеву, да се среща и да се запознава с някого? Ако рече да се запознава, това може да бъде някой-чужд момък. А всяко ново запознанство мъжът й го счита за престъпление. Значи своето запознанство той го счита за добродетел; а щом тя се запознае с втори, той го счита за голямо престъпление. Неговото запознанство с момата беше по любов. И с втория е пак с любов. Какво престъпление има в това? Няма никакво престъпление. Престъплението е вътре в неговото понятие: как тъй с чужд мъж да се запознава. Любовта ще те направи свой. Този, с когото се запознаваш, той ще те направи свой.

Тогава ще кажете: това са много свободни разсъждения, светът ще се развали. Ще ме извините. Че ако досега светът не се е развратил, моите думи ли ще го развалят? Ако всички вие сте светии, аз прося извинение от вас, че ви проповядвам една истина. Аз ще си взема думите назад. Ние седим пред онова Лице, пред онази велика Истина. Образът на всеки човек в нашето сърце трябва да бъде свещен. Аз мога да се не изказвам. Себе си съдя, ако не изповядвам Истината. Като срещна едного съм любезен, срещна друг, не съм така любезен. Не, не, така не се разсъждава. Всички са хора, които са излезли от Бога, и към всички ще се отнасяме еднакво добре. Аз може да не уважавам техните лоши постъпки, но ще кажа: Много си обичен, но не можеш да говориш хубаво. Много добър човек си, но плюеш. Много си добър, но обичаш много да се секнеш. Даже, знаете ли, един ден се натъкнах на една много голяма мъчнотия и оттам насетне взех да се коригирам и да гледам да съм много внимателен. Изпращах един гостенин навън от къщата и след като съм го нагостил хубаво, без да искам плюнах, когато го изпращах. Той го чу и си каза: "Виж, плюе подире ми. Такова почитание да ми дава.” Представете си, добре ви нагостят някъде и като ви изпратят десет крачки след вас плюят. Казвам на себе си: "Слушай, така не трябва да плюеш никога! След никого! Ти трябва да имаш един плювалник и да плюеш в него. Като плюеш в къщи, никой да не те слуша." Не плюй, не се секни! Престъпление е да плюеш, отгоре ни определят глоба.

Учете се от моя опит. Не плюйте, не се секнете, но идете да се скриете,

никой да не ви вижда, когато правите тези неща. Не е хубаво. Плюене аз разбирам в широк смисъл. В своята мисъл, в своите чувства, в своите постъпки ние трябва да дойдем до онова положение да се считаме Синове Божи. Сега Господ е навсякъде. Най-първо всеки човек това, Реалното да го види. Има едно верую в света. Аз ви говоря сега за положителното.

Христос казва: "Ако аз кажа, че не Го познавам...." Ние казваме, че в себе си като едно отражение познаваме Бога. Като едно отражение Го виждаме навсякъде в себе си. Не че реалността е в мене. След като се разруши моето тяло, де може да бъде реалността? Има едно нещо, в което реалността се отразява, и аз го виждам. Туй, което сега имаме, то ще си иде на своето място. Ние ще останем с тази реалност, с която сега живеем.

Ще забележите, че у вас има едно реално състояние. При това реално състояние и да сте богат, и да сте беден и болен, то остава неизменно. У някои туй състояние е такова, че те губят съзнанието си и то някой път се помрачава. Ние казваме: реално е туй, което не умира; туй, реалното, което живее, в което злото не може да влезе вътре като един елемент, което може да е само добро.

Христос казва: "Доведете ми го." Пазете вашите мисли! Вие сте сега в един период на едно развитие, когато светът трябва да се пречисти. Толкова пертурбации сега стават! В света може да стане някакво преобразование, и ще стане. Но докато дойде преобразованието, вие ще имате страдание. Как ще се справите с вашите страдания? Да кажем, че имате богати приятели, добри приятели. Изпаднали сте в гората сами, там вашите приятели ги няма, а студът е минус 35°. Питам: какво ще правите тогава ? Обърнете се към Господа и кажете: "Господи, спаси ме!" Няма да мине един час и всичко това ще се измени, ще духне един топъл южен вятър и целият ход на природата ще се измени. Затова наричат въздуха, че е дихание на Бога. Той не е нещо физическо, той е навсякъде. Ще проектирате своята мисъл към Бога, независимо като един учен човек ли, като един пророк ли, като един светия ли ще се отнесете към Бога. Няма да мислите какво е Той. Няма да мислите дали Го няма. Ще се отнесете към Неговата добра Воля без никакво съмнение. Няма да разсъждавате. Всичко може да бъде, ако се отнесете към Господа като към свой баща. Ще кажете: "Туй, което искам, ще бъде!" В Бога има една черта, с която се отличава от всички: Той обича да задоволява и най-малките желания на най-малките, дребни същества. Няма желание, колкото и да е малко, което някое същество и най-микроскопичното да е, да има, и да не е задоволено от Бога. В него има желание да задоволи тази нужда. Това прави само Господ. А ние в сегашното си понятие за Бога мислим, че пред Него трябва да се явят светии, да се молят, да Го убеждават, че тогава да изпълни нещо. Той е

образец на милост. От Него ще се учите как да бъдете милостиви. Светиите от Него се научиха как да бъдат милостиви. Те казват: "Господи, направи с него тъй, както с нас, постъпи с него тъй, както с нас." Те не казват: "Постъпи както той постъпва", но казват: "Господи, постъпи така, както с нас постъпваш." Тяхната молитва е много кратка. Те не се молят дълго. Ние как ще постъпим? Това е сега наше вътрешно разбиране.

Оставям една мисъл: "Доведете ми го". Сега аз правя един друг превод. Доведете ми ги и двамата тука - и богатия, и сиромаха, и добрия, и престъпника, и онзи, който има да дава, и онзи, който има да взима. Съдията казва: "Доведете ми ги". После казва съдията в съдилището: "Вие готови ли сте да се примирите?" Двамата трябва да се примирят. Не мислете, че вие можете така лесно да отхвърлите вашия лош живот. Лошият живот е живот на миналото, но той има в себе си една задна мисъл. Вие с вашия лош живот не може изведнъж да се справите, не може да съедините вашия лош живот с вашия добър живот а тогава, когато вашият добър живот пусне корени в лошия живот, вие ще почнете да изваждате соковете. Защото злото в света се е родило от неприложение на доброто. Всяко добро, което не се е приложило, е станало зло. Абсолютното добро в света е превърнало всички ония елементи на зло, защото доброто не се е приложило. Следователно доброто ще превърне злото и светът ще се промени. Казва Писанието: Бог един ден ще превърне всичкото зло в добро, и противоречията ще се премахнат. Тия противоречия, които сега съществуват в нашия организъм, в мислите, в сърцето.

Ние сега можем да направим цял един преврат в себе си. Че не е ли тъй? Макар и да си беден, да ходиш свободен като княз, да имаш достойнство и да не мислиш, че си беден, хилав, мрачен, но да ходиш разположен, да знаеш, че си гражданин на една велика вселена, гражданин на разумен свят; да не гледаш с презрение на хората, но с любов да гледаш всички И в най-голямата сиромашия да си разположен, а не наведен, но изправен. И като те питат защо ходиш изправен, какъв отговор ще дадеш? Натоварените хора ходят прегърбени, свободните ходят изправени. Понеже аз съм свободен човек, нямам никакъв товар на гърба си, ходя изправен. Турете ми един товар, и аз ще ходя прегърбен. Някоя сестра ще дойде и ще каже: - Много съм обременена. - Казвам: Хвърли товара си! - Как? Не зная. Знаеш да го туриш, не знаеш да го снемеш. - Много големи страдания имам. - Дай ми ги, продай ми ги. - Не мога. - Защо? - Нямам крепостен акт, не мога да ги продам. - Аз се чудя някой път как да помогна на хората. Искам да им купя нещастията, не могат да ми ги продадат. Считат ги нещастия, а нямат крепостен акт, не може да ги продадат, законът не позволява. Казвам: кои са границите на твоите страдания?

Иван, Драган, Стоян? - Зная, че има някои съседи, не зная кои са - Че тогава има едно преимущество - ти си свободен. Представи си, че аз ти дам един декар. Преимуществото е много голямо. Малкото е благословение, голямото е тежест в света. В света малки можем да бъдем, но всички в света големи не можем да бъдем. Помнете едно нещо. В света абсолютната истина седи в това: има само едно велико число, а всички други са части на това число. Не може да имаме две единици равни една на друга Това не съществува. В света съществува само една единица, която е абсолютна, всички други числа са части от единицата. Всички малки можем да бъдем и да се стремим към голямото, но всички големи не можем да бъдем. Защото, щом ти станеш голям, с тебе всичко се е свършило. Ти ще измениш всичките си възгледи, ще забравиш всичко от този живот. Мислите ли, че ако достигнете един ден състоянието на Бога ще помните всичко това? Всичко това ще излезе от живота.

Да оставите всички онези тежнения на богатия. Хората, докато са сиромаси, казват: "Само да забогатеем! Това ще направим, онова ще направим, църкви ще направим."...Като забогатеят, нищо не правят. И действително, сиромасите хора са много щедри, всичко дават. Един светски човек, като гледал нашите братя на Изгрева, казва: "Жал ми е за тези хора като ги гледам как са се сгушили, треперят, ако им дам по 20 хиляди лева на всеки, дали ще се оправи работата?" Един светски човек е той. Казвам: "Много хубави, отлични мисли имаш, но двата милиона едва ли ще оправят работите. Ако ги натовариш, ще си изменят възгледите. Ако не ги изменят, отлично ще бъде." Моите възгледи са други. Не обичам да виждам натоварени хора.

Студът в света съществува при известни условия. Топлината съществува в света при известни условия. Но съществува една особена топлина, която аз наричам абсолютна топлина в света, Тя носи живот в себе си. Щом престъпиш един Божии закон, студът се явява като едно последствие. И в студа, и в топлината ти умираш. В абсолютната топлина няма туй поляризиране, ти живот придобиваш. Необходимо е да изучаваш тази топлина на живота. Тя се кръщава по Нямане на други думи с името Любов. Но любовта ще я освободите от всички еротични понятия. "Ерос" аз наричам понятието, с което вие искате да увеличите вашата любов, да я направите грандиозна. Любовта е израз, който може да даде нашата душа, най-благородния израз на душата. Ако ти дадеш този израз, ти си човек, ти си майка, ти си баща, съдия, учител - ти си човек на място. Не можеш ли да изразиш тази любов, ти си само едно растение, една муха, една мравя, едно увехнало цвете, една изсъхнала трева - това можеш да бъдеш. В края на краищата имаме два резултата: когато аз виждам сухата трева, в моя ум имам съвсем друга идея, когато гледам звездите, друга идея имам.

Когато видя един лош човек, аз не гледам на него така, както вие гледате, аз зная причините защо този човек е лош. От неразбиране е лош. Трябва да стане цяло едно социално преобразуване, едно морално обновяване от хиляди години, но как? Трябва да намерим онзи начин, онзи път, по който може човек да се преобрази, да се освободи. Не че сега може да се постигне. Постига се целта, но ние всякога оставаме разочаровани, след като постигнем нашата цел. Някой път, като проповядвам, след като съм говорил час и половина, аргументирал съм се, оказва се, че някоя права мисъл е разхвърляна; причината е, че далечните работи не може да се направят ясни на хората, а само близките са такива...Прав е човекът, там дето е, го няма. Той ми казва: Ти си пропуснал нещо. Че съм пропуснал, пропуснал съм. Аз го сравнявам. Тази връзка не мога да я направя, трябва да направя един мост. Ти си връх, а до другия човек, който също е връх, аз трябва да направя мост. Най-после се питам, тъй по вашему: "Ти като говори на тези хора, какво направи сега, те разбраха ли те?" Но веднага идва второто положение: "Когато и да е, ще те разберат." Ама какво ще мислят за тебе? Може да мислят каквото искат, аз зная какво ще мислят. Когато и да е, те ще почнат да мислят право. Без противоречия не може. Тия противоречия произтичат от самите тях. Някой път виждам, някой е недоволен, слушам го да ми казва: - Кажи, кажи! - Казвам: - Не мога да кажа. - Какво ми разправяш това, аз съм болен човек, утре умирам, какво ме интересува! - Обърни се към Бога. -Попщина аз не искам. - Че ти си тръгнал по попщината, там е твоето заблуждение. Че и сега по попщината вървиш. За мен, всеки един неразбран живот е попщина. Всеки един човек, който е турен в граници, туй е попщина. Попът мисли, че неговите мисли са прави. Прав е донякъде.

Моите мисли аз всякога ги сравнявам с една реалност вън от света. Често държа лекции на себе си. Да ви кажа какво правя. Някой път отида при някоя голяма планина. Казвам си: "Ти казваш, че като се молиш, можеш да направиш много. Вдигни тази планина" Планината седи. Казва: "Ти си сега по-умен от мене. В мене са складирани все такива учени като тебе. Виждаш ли това малко кристализирано камъче? То беше едно време един философ, който мислеше, че може да оправи света Сега е турен като един чиновник." Казвам: "Аз не искам да бъда като тези философи!" "Всички философи са у мен, уча ги сега." Тогава аз седна и уча философията на тези камъни. Сега се разговаряме. Този философ казва: "Пази се от моите погрешки, да не се намериш в моето положение." "Какви бяха твоите погрешки?" "Имах мнение за себе си, че съм нещо велико, че всичко мога да направя. Краен егоист бях, който пет пари не даваше за страданията на хората. После изопачих истината, никога не съм казал нещо много умно. Пази се от това нещо." Казвам: "Крайно ти благодаря. Ще запиша това в моята книжка"

Казва: "Пази се от това, което не можеш да направиш. Прави това, което можеш да направиш, а не прави това, което не можеш да направиш." Това, което аз не мога да направя, то е друго. Но има нещо, което не влиза в моето владичество.

Та искам и вие някой път да отидете при канарата и да попитате какво можете да направите. Сега, някой път вие искате да се ожените за някоя княжеска дъщеря или за царски син. Някоя сестра това би го считала за голямо нещастие. Някои искат да бъдат много богати. Идете при планината да попитате, защо не сте могли да се ожените за царския син. Там ще намерите вашия възлюбен, той ще ви каже защо. В тази, великата Книга на Живота ние ще намерим разрешението на въпросите, които ни вълнуват. Искрени трябва да бъдем. А някой път може да минаваме по отношение на много хора, че седим много високо. В сравнение с Божественото колко неща имаме за постигане! Тогава трябва да се освободим от това самомнение.

Един от съвременните царе обичал неговите придворни да го хвалят: "Като тебе цар няма. Всички се кланят пред тебе. Природата, вятърът, всичко ти се подчинява." Тогава той поискал да занесат стола му на морския бряг, дето ставал голям прилив. Придворните казват; "Ваше величество, да се върнем назад." "Че как така?" "Ваше величество, да се върнем назад, приливът иде!" "Не се връщам!" Но като дойде до тебе, ще признаеш, че този прилив иде. Ти трябва да бъдеш далече от него. Туй, което не можеш да направиш, ще съзнаеш, че не можеш да го направиш. Туй, което можеш да направиш, то ще те ползува. От това, което не можеш да направиш, не се обезсърчавай. Това, което можеш да направиш, не увеличава вярата. По-добре малкият придатък, който увеличава вярата, отколкото голямото разочарование на съзнанието. Търсете малките придобивки, които увеличават човешкия ум. Търсете малките придобивки, които увеличават човешкото сърце. Търсете малките придобивки, които увеличават човешката воля. Туй, малкото, то е Любовта. Вие докато не изучите великия закон на Любовта, да сте доволни от това положение, в което се намирате, по-добро положение няма да намерите. В тази неволя вие ще опитате Бога, който е скрит вътре. Туй, което искате да научите, в туй състояние ще го научите. Някой път може да минете през някоя голяма криза, толкова голяма, че ще се пръснете сякаш. В това ще научите великата истина. Всеки може да изпадне в семейна криза, също в обществено отношение, или в личния живот може да е кризата, законът е един и същ. В този момент именно великото, Божественото ще ти проговори. Когато чуеш този глас на Битието, ти ще станеш едно с всички добри хора, ти ще станеш едно с всички разумни

хора през всичките векове, не само със сегашните, но през всичките векове. Те живеят навсякъде. Ти ще се слееш с тях, ще чуеш техния глас.

Благословен е онзи, който върви по Пътя на Любовта. Благословен е онзи, който изпълнява Любовта и който всичко може.

"17 неделна беседа, държана от Учителя
на 24 януари 1932 г., от 10 ч.с. София, Изгрев."

Книги:
Доведете ми го
Вземи детето (Сила и Живот. Петнадесета серия (1931–1932). Том II. Бургас, 1993)
13 беседи от 10 януари 1932 г. до 3 април 1932 г.
Начало: 10:00

1932_01_27 Двете отверстия
лекция пред общия окултен клас

ДВЕТЕ ОТВЪРСТИЯ

Размишление.

Чете се резюме на миналата лекция: "Смисълът на живота."

Какво представя животът? Какво означава единицата? Казваш – един самун хляб, едно дърво, но не можеш да направиш нито хляба, нито дървото. Знание е онова, с което сам можеш да боравиш. Говориш за дървото, но не знаеш, какво представя то в същност. Говориш за рибата, за птицата, но какво са те, в същност, не знаеш. Говориш за човека, за човешката личност, без да ги познаваш. Какво представя човекът вън от своето тяло? Какво е човекът вън от своите очи и уши, вън от своите мисли, чувства и действия? Какво е азът? Какво е Бог? За да разберете и познаете Бога, вие трябва да изучите всичко, което Той е създал. Не можете да обичате Бога, докато не разберете защо сте дошли на земята. Ти не можеш да обичаш нещо, което не познаваш; не можеш да обичаш нещо, от което нямаш нужда. Защо обичаш водата? Защо обичаш въздуха? Защо обичаш светлината? Защото имаш нужда от тях. Защо обичаш хляба? Защото имаш нужда от него. Щом е така, не можеш да обичаш неща, от които нямаш насъщна нужда.

Като ви задавам тия въпроси, казвате, че всичко сте разбрали. Някои неща сте разбрали, но някои още не сте разбрали. Например, някой може да мели брашно, но не знае, как да го меси. Друг знае да меси хляб, но не знае, как да го пече. Трети знае да пече хляб, да го яде, но след това не знае, как да си почива. Някой обича близките си, но не знае, как да обича другите хора, затова, едного обича, другиго мрази. Това е човешка, преходна любов – любов на земята. Земният живот е съчетание на любов и омраза. Мъжът обича жена си, а мрази всеки мъж, който се приближава към нея; жената обича мъжа си, а мрази всяка жена, която се приближава към него. Не питайте, защо е така, а изучавайте омразата, за да разберете, как любовта се е превърнала в омраза. Защо мъжът трябва да се страхува от оня, който се приближава към жена му? Тоя мъж, от когото се страхува, е баща на неговата жена. Той се е дегизирал. Достатъчно е да се вгледа внимателно в неговите черти, за да познае бащата на своята жена, който се е преобразил в млад, красив момък. Като неин баща, той я държал на ръце, целувал я, прегръщал я, радвал и се, преди нейният мъж да я срещне. Мислете върху вътрешните прояви на живота, да не изпадате в противоречия. Ще кажете, че разбирате своя живот, но не разбирате обществения. Питам: Какво представя общественият живот? Какво е религията? Личен, семеен,

обществен живот, това са понятия, които съществуват в човешкия ум. Животът е подобен на океан, а океанът е съставен от безброй капчици, които си приличат помежду си. Каквото са капчиците на океана, такова нещо представя животът в своите прояви. В същност, един е животът. Ако океанът се пръсне в цялата слънчева система, от него ще останат малки, микроскопични капчици. Съберат ли се тия капки на едно място, океанът отново ще се възстанови. Много е водата в океана, но тя е лишена от свобода. И земята е тяло, което изгубило свободата си. – Какво нещо е слънцето? – Слуга, който постоянно свети.

Казвате, че без любов не може. – Вярно е, но и без омраза не може. Вие обичате едного, мразите другиго. При сегашното развитие на живота, хората не могат без омраза. Например, те обичат овцата, а мразят вълка. Ако едновременно обичат и вълка, и овцата, последната ще стане жертва на вълка. Ето защо, който обича вълка, мрази овцата; който мрази вълка, обича овцата. Щом обичаш овцата, ще прогониш вълка далеч от себе си, да отиде в гората. Щом обичаш вълка, ще опечеш една овца и ще го поканиш на обяд. Като се нахрани добре, вълкът ще ти благодари за вкусно приготвената овца. Ако някой те пита защо колиш овцата, ще кажеш: Понеже обичам вълка, гощавам го с овца. – Защо гониш вълка в гората? – Защото обичам овцата; искам да я запазя от зъбите на вълка.

Коя е причината за съществуването на омразата? – Неразбирането на нещата и невежеството. Когато създаде първите човеци, Бог имаше пред вид да им даде истинското знание, да придобият безсмъртието. Той ги остави голи, но чисти, и те не съзнаваха, че са голи. Те не обръщаха внимание на външността си, но черният адепт ги събуди преждевременно. Тогава те видяха, че са голи и се засрамиха. Адам беше толкова вглъбен в себе си, във вътрешния смисъл на живота, че не виждаше своята голота. Той размишляваше върху важни въпроси, но не спираше вниманието си върху тялото си. Заедно с Ева, той изучаваше райските дървета, но се пазеха от дървото за познаване на доброто и на злото – така им беше заповядано от Бога. Това дърво беше създадено заедно с Адама. Колкото порасна Адам, толкова голямо стана и дървото. Колко голям е бил Адам? Ще кажете, че той е бил като вас. Лъжете се. За първия Адам е казано, че е създаден по образ и подобие на Бога. Работите на Бога са величествени, а не като човешките. Вие сте деца на втория Адам, който фалира, а не на първия Адам, Син на Бога.

Да дойдем до истинското знание. Вие сте изучавали геометрия, знаете, че сборът от вътрешните ъгли на триъгълника е равен на два прави ъгъла. Вие доказвате тая теорема и се убеждавате в истинността и. Така дохождате до мисълта, че триъгълникът е част от друга фигура – от четириъгълника, на

който сборът от вътрешните ъгли е равен на четири прави. – Защо трябва да отделяме триъгълника от четириъгълника? – За да намерим посоката на нашето движение. Докато е в четириъгълника, човек не може да намери посоката на своето движение. Той обикаля, движи се в него, като в затворен свят. Четириъгълникът е омагьосан кръг, в който човек вечно ще се движи, без да намери изход. Триъгълникът е вратата, през която може да излезе навън. Някои рисуват адептите с триъгълник на главата. Това показва, че те знаят, отде могат да излязат. Щом се видят в затруднение, веднага намират път за излизане навън. Тяхната наука се крие във вратата, през която излизат. Истински учен е оня, който, при най-голямата мъчнотия, намира изход. Той лесно намира вратата и излиза вън, на свобода. Това значи, да решиш правилно задачите на своя живот. Невежият стои затворен в кръга, обикаля, мъчи се, не може да намери вратата, да излезе вън.

Сега ще ви приведа един пример от миналото, но така ще го предам, като че се е случил с мене. Иде при мене един човек, добре облечен, учен, но се представя за беден. Оплаква се, че има жена, четири деца, които не са яли три деня. Аз го съжалявам, давам му сто лева, да купи хляб за семейството си и за себе си, да се нахранят. Той взима парите и отива в кръчмата. Още същата вечер изпива парите с приятелите си и се връща в къщи пиян. Като ясновидец, аз виждам това и изпращам на жената и децата четири хляба да се нахранят добре. Те изяждат всичко, за него не оставят хляб. Сутринта той се събужда изтрезнял, опомва се и съжалява, че изпил парите и оставил децата си гладни. Какво да прави? Спомня си за мен, пак дохожда да проси. И тоя път му давам сто лева, но се повтаря същата история. На третия ден пак ме посещава, но аз решавам да му дам един добър урок. Иска пари от мене; аз му казвам, че нямам, джобът ми е празен. Той си отива недоволен, но пак се отправя към кръчмата. Сега вече е свит, прегърбен, не смее да влезе – пари няма. Поглежда през прозорците, дано някой го покани вътре, но никой не мисли за него. Той си казва: Да имам пари, ще вляза, ще бъда изправен към кръчмаря. Казвате: Горкият човек, свил се е от мъка. Кое от двете положения е по-добро: да бъдеш свит, като крива линия, или изпъчен, прав? Според вас, по-добре е да бъдеш изпъчен. Според мене, и двете положения не са добри. Ти ходиш изпъчен, без да знаеш защо; после се свиваш, пак не знаеш защо. Вдигнеш глава нагоре, после наведеш главата си надолу, но сам не знаеш, защо правиш това. С незнание въпросите не се разрешават. Временно можеш да разрешиш един въпрос, но това не е истинско разрешаване. Утре ще се натъкнеш на същия въпрос. Днес си радостен, разположен си; на другия ден си скръбен, свиеш се, наведеш глава. Казваш: Не съм разположен. Защо не си разположен? Нямаш сто лева, да отидеш в кръчмата. Ако имаш сто лева, ще се зарадваш и ще отидеш в кръчмата. Ще

кажеш: Дай едно кило вино, да пием и да се повеселим. В тоя случай за предпочитане е скръбта пред радостта. Тая радост е лична. И тя е на мястото си, но когато нуждите на окръжаващите са задоволени. Тогава, като няма какво да правиш, можеш да се радваш. Обаче, докато хората около тебе страдат, твоята лична радост носи страдание за всички.

Като ученици, вие трябва да имате една свещена идея, чрез която правилно да разрешавате мъчнотиите си. Само така ще намерите вратата, през която ще излезете на свобода. Бъдете искрени, говорете истината, за да ви кредитират. Иначе, колкото и да се молите на Бога, молитвата ви няма да бъде чута. Докато човек не се научи да говори истината, никакъв отговор не може да очаква на молитвата си. Той е в положението на човек, който отива да си купи стока от някой бакалин, но нищо не получава. – Защо бакалинът не му дава нищо? – Защото парите му са фалшиви. Бакалинът дава стока само срещу истински, звонкови монети. Всяка фалшива монета той връща назад. Казваш: Молих се на Бога, но не получих отговор. Много естествено, молитвата ти не е била чиста. – Право ли постъпва бакалинът? – Право, според законите на държавата. Парите трябва да бъдат такива, каквито държавата е пуснала в действие. Следователно, не питай, защо молитвата ти не се приема. Молиш се, питаш Господа, защо страдаш. – Отде знаеш, че страдаш? – Кога влезе страданието в света? – След непослушанието на първите човеци. След грехопадането, Адам обърна погледа си навън и разбра, че е гол. Така той обърна погледа си навън и позна страданието, немощта и невежеството. Каквато работа започне, той казва: Не мога да я свърша, не е по силите ми. – Гол си, затова не можеш да работиш. – Не мога да уча. – Гол си. – Не мога да се моля. – Гол си. – Не мога да любя. – Гол си. Кажеш ли, че можеш да любиш, да работиш, да учиш, ти си облечен в дрехата на чистотата. Първичният живот е живот на чистотата. Кажеш ли, че не можеш да любиш, да учиш, да работиш, това показва, че си в областта на четириъгълника, т.е. в затвора.

Мнозина очакват да получат знанието наготово, както момъкът очаква своята възлюбена, или момата – своя възлюбен. Който очаква, той е в затвора, облечен в халат. Той се разхожда натук-натам, поглежда през прозореца, да дойде някой да го освободи. Който отива да освобождава, също е затворник, но минава за герой. Ако е момък, отива да освободи момата, да се ожени за нея. Под "женитба" разбирам освобождаване на човека от робство. Какво става след женитбата? Вместо да се освободи единият, и двамата се намират в затвор. Като се родят деца, и те са в затвора – малки затворничета.

Сега аз говоря това само на вас, а не на външния свят, защото намирам, че

вие сте изтрезнели, напуснали сте вече кръчмата. Говоря ви, защото имам отношение към вас. Моето отношение към вас се определя от отношението ми към Бога. Щом имам отношение към Бога, имам отношение и към вас. Някой ме пита: Ти не ме ли обичаш? – Защо ще те обичам? Имаш ли нужда от моята любов? Думите “не ме ли обичаш” означават: не си ли готов да ми дадеш сто лева? Ще ти дам сто лева, за да отидеш в кръчмата да пиеш. – Гори ми сърцето. – Гори ти сърцето, но не за мене – за винцето. – Знаеш ли, какво мога да направя за тебе? – Зная, но зная и какво не можеш да направиш. Това е любовта на сегашните хора. Това е драмата на живота. – Кой създаде драмата? – Жената. – Комедията? – Мъжът. – А трагедията? – Дяволът.

Като казвам, че мъжът създал комедията, вие се смеете. Смешно е, наистина, затворникът, слабият, инвалидът да освобождава. Той е инвалид, едва пристъпва с патерици, а отива в затвора да освобождава жената. Кой може да повярва, че тоя инвалид ще освободи жената? Жалко, драматично е положението на жената, попаднала в клопката на черния адепт. Той я излъгал, а тя повярвала на думите му. Той обещал, че ще и даде истинското знание, но нищо не и дал. И до днес черният адепт – дяволът, обещава на хората, че ще им даде знание, богатство, сила, но освен че нищо не им даде, отне им най-същественото – истинския живот. Опасността тук е във вътрешната самоизмама, а не в измамата, която иде отвън. Никой не може да те измами отвън; ти сам ще се излъжеш. – На кого трябваше да се сърди жената? – Първо на себе си, а после на змията. Тя и повярва, помисли, че змията говори истината. За свое оправдание, жената казваше: Аз повярвах в думите на змията, защото знаех, че тя е създадена от Господа. Бог запита жената: Защо не дойде при мене да ме питаш, дали змията говори истината, или не. Бог каза на първите човеци да не ядат от забраненото дърво, а змията им каза да ядат, и те и повярваха. Трябваше да отидат при Господа, за да разберат истината. Змията им каза, че, ако ядат от забранения плод, ще станат като Бога. Те не се запитаха, като кой Бог ще станат. Повярвали на думите на черния адепт, те ядоха от забранения плод и познаха доброто и злото. За да не ядат от дървото на живота, те трябваше да напуснат рая. Иначе, злото щеше да бъде по-голямо за тях. При това положение, злото щеше да бъде непоправимо. То е все едно, млада, красива мома да се ожени за момък, заразен от венерическа болест. Положението на тая мома ще бъде непоправимо. Баща и трябва да каже на момъка: Аз не давам дъщеря си на човек, който е заразен от такава страшна болест. Дървото на живота се дава само на оня, който е влязъл в Божествения свят. Болният няма право да се ползува от плодовете на живота. Той няма право да се жени за истинския живот. Бог поставя преграда между него и дървото на живота. Затова, именно, на първия човек беше забранено да яде от дървото за познаване на

доброто и злото. Понеже не послуша, той беше изпъден от рая. Задачата на сегашния човек е да се освободи от вътрешното непослушание. Само така ще се избегне връзката между красивата мома и болния момък, които ще родят болни и недъгави деца. Такава връзка ще създаде големи страдания, нещастия и катастрофи.

Едно се иска от вас: да разрешите правилно живота, да намерите вратата за излизане от мъчнотиите. Дали по вътрешен, или по външен път ще намерите тая врата, не е важно. Тя не се намира нито само по пътя на ума, нито само по пътя на сърцето, нито само по пътя на волята. Трите заедно представят път за намиране на вратата. Тая врата е врата на любовта. Тя не може всякога да се отваря. Когато човешката мисъл е неясна, човешките желания неопределени и човешката воля непостоянна, вратата на любовта не се отваря. Христос, с едно повдигане очите си нагоре, отвори тая врата и можа с пет хляба и две риби да нахрани няколко хиляден народ. – Как постигна това? – Със своята права мисъл, чисти чувства и разумна воля.

Това, което ви говоря днес, не е за обезсърчаване, но не мога да ви залъгвам. Само кръчмарят залъгва клиентите си, и те сами се залъгват. – С какво се залъгват? – С пълните чаши и оканици. Никога пълната чаша или оканица с вино не може да разреши въпросите на живота. По-скоро празната чаша може да разреши нещо, отколкото пълната. Друг е въпросът, ако чашата е пълна с бистра, чиста вода. Христос пита: "Чашата, която Отец ми даде, да я не пия ли?" Съдържанието на тая чаша беше горчиво, но Христос я изпи. Какво направи Христос с чашата, която изпи? До Негово време чашата имаше само едно отвърстие – отгоре, но след изпиването и Христос отвори още едно отвърстие – отдолу. Тая е причината, поради която днес пияниците не пият, както едно време. Наливат виното в чашата, но то се излива – отдолу изтича. Някой казва, че не му се пие вино. Не му се пие, защото неговата чаша има две отвърстия – отгоре и отдолу. Каквото налее, всичко изтича.

И тъй, не е достатъчно само да намериш вратата – трябва да знаеш, коя врата си намерил. Две врати съществуват: през едната се влиза, през другата се излиза. Някои знаят само едната врата, през която са влезли, а не знаят вратата, през която трябва да излязат. Разумният човек знае и двете врати. Той знае отде да влезе и отде да излезе. В къщата си човек може да влиза и да излиза през една и съща врата. В природата не е така. Там се влиза през една врата, а се излиза през друга. Като дойде до природата, по атавистичен начин, човек влиза през една врата и се мъчи да излезе през същата. Обаче, там това не се позволява, и той се натъква на противоречия. Речеш ли да излезеш от вратата, през която си влязъл, ти си служиш с насилие. Когато правиш нещо, което не е в съгласие с Божия

закон, ти вършиш престъпление. Водата и светлината идат по един път, а се връщат по дру г. Невъзможно е за светлината да се върне по пътя, по който е дошла. Същото се отнася и за водата. И вие, ако искате да се върнете при Бога, ще отидете по съвсем друг път от тоя, по който сте дошли. Това е пътят на правилното разбиране. Ако влезеш в една стая и не можеш да излезеш, ти се намираш в положението на отровния газ, който не може да излезе през кюнците. Щом се намери в трудно положение, той ще излезе през вратата на печката и ще причини нещастие на хората, които са в стаята. Така са пострадали много хора. Ето защо, за да не се самоотровите, като влезете през една врата, потърсете друга врата, за да излезете вън, на свобода.

Преди години попаднахме с един приятел в един хотел в Горна Оряховица. Беше студена зимна нощ. Хотелджията запали печката и стопли добре стаята. За да се задържи по-дълго време топлината, той затвори капаците на печката, без да обърне внимание, че имаше неизгорели дърва. По едно време усещаме нещо особено във въздуха. Събудих приятеля си, който беше вече заспал, и му казах, че трябва да отворим прозореца, защото във въздуха има нещо чуждо, някакъв отровен газ. Той се събуди и се оплака от слабо главоболие. Отворихме прозореца и го посъветвах да постои на чист въздух. Така прекарахме нощта на студено, но на чист въздух и вън от опасност от отравяне. Страшно е, когато и човек, като отровният газ, се заблуди и не може да намери вратата, през която да излезе.

Казвам, в живота на сегашните хора има нещо затворено, поради което те не са в състояние да трансформират своите скърби и мъчнотии по естествен начин. Те се питат: Какво ще се прави с тия мъчнотии? Как ще се живее? Искат да се молят, не могат. Те се чудят, защо едно време са могли да се молят, а сега не могат. Много просто, нещо чуждо е влязло в техния живот, което създава лоши състояния. Хората трябва да отстранят тия състояния. Те трябва да търсят причината за тях в себе си и в окръжаващите. Бог е неизменен. Ангелите и светиите също са неизменни. Човек, обаче, се мени и сам създава мъчнотиите си. Това, което се мени в него, е резултат на влиянието, идещо отвън. Външното оказва влияние върху неустойчивото човешко естество. Обаче, има нещо устойчиво в човека, на което той всякога може да разчита. Има една добра, неизменна черта в него, която го определя като разумно същество, като човек.

Питате: Де е човекът? – В онова, което никога не се мени. Наблюдавайте се от детство до стара възраст, да видите, коя черта е останала неизменна. Всички сте били деца, станали сте възрастни и най-после сте остарели. Питате се, какво става с вас, защо се изменяте. Както и да се изменяте,

колкото и да остарявате, има нещо във вас, което не се променя, не остарява. То е човекът. То е Божественото начало, с което човек иде на тоя свят и с което си заминава. Преходното в него е като стара дреха, която той съблича, за да облече нова, чиста дреха. Някой се оплаква, че остарял, за нищо не го бива. Остарял, значи, обеднял. Дайте на стария пари, да видите, как ще се подмлади. – Нищо не ми се иска, нямам никакви желания. – Нямаш желания, защото джобът ти е празен. Обаче, желанията не характеризират човека. Друг е въпросът да говориш за своя стремеж. Млад или стар, стремежът на човека е неизменен. Желанията на човека са любовни работи, които днес съществуват, на другия ден изчезват. Днес любиш една мома, на другия ден я разлюбиш. Желанията напущат човека, както неговите възлюбени. Желанията се раждат, растат и умират, както и човекът. Имаш дъщеря или син, отглеждаш го, очакваш да се грижи за тебе, да те гледа на старини. Дъщерята или синът пораснат, започват да мислят само за себе си, докато си намерят другарка или другар и не искат да знаят за тебе. Ще дойде ден, когато техните деца ще израснат и няма да се интересуват за родителите си.

Като изнасям човешките отношения, вие се смеете. Смехът не разрешава въпроса. Това не са истинските отношения между хората. Когато момъкът люби момата, трябва да и каже: Аз съм готов да се оженя за тебе, ако ти обичаш майка си и баща си с оная неизменна, безкористна любов. Същевременно, и той трябва да обича нейните родители. И момата трябва да обича неговите родители. Иначе, те ще се лъжат един друг и сами ще се чудят, защо не могат да живеят добре. Ден след ден човек преживява разочарования и противоречия. Кой ще му помогне да се справи с противоречията? Никой друг, освен той сам. Момата не трябва да се лъже, че ще стане царица в дома на своя възлюбен. И момъкът не трябва да се лъже, че ще стане цар. Те са още роби, които сами трябва да се освободят. Човек може да бъде цар сам на себе си, а не на другите. Първо трябва да се освободите от робството, после да станете царе. Стани цар, но никой да не може да те снеме от трона. Стани цар, както слънцето е цар на слънчевата система. Кой може да го снеме от мястото му? – Как трябва да живеем? – Като слънцето, като луната и като звездите. – Какво трябва да правим? – Каквото те правят. Бъди свободен като въздуха и светлината. Ще кажеш, че силното движение на въздуха е буря, която плаши хората. Няма защо да ги плаши, бурята носи благо за цялата природа. Ще кажете, че и дъждът понякога е неприятен, размеква земята и ви каля. Калта е благословение. От тая кал излиза хлябът.

Бъдете свободни като водата, като въздуха и като светлината. Изливай се, както искаш; духай, когато искаш; свети, колкото искаш. Ще кажете, че човек трябва да бъде мек, да не тъпче даже мравката. Това значи: човек не

трябва да върви по чуждите пътища, да не се отбива от своя път. Мине ли някой по неговия път, без да иска, той ще го стъпче. Не ходи по пътя на престъпниците; остави ги, те да си изминат своя път, да научат урока си. Следвай своя път неотклонно. – Кой е моят път? – Оня, на който Бог те е поставил.

Мнозина ме питат, защо съм дошъл на земята. Едни казват, че съм дошъл да реформирам света; други казват, че съм дошъл да уча хората, как да живеят. Аз пък казвам, че съм дошъл да пробия дъното на вашите чаши, че колкото вино да наливате, всичко да изтича. Освен това, искам да зная, какви са вашите чаши: стъклени, или метални – сребърни или златни. Ще кажете, че вие сте въздържатели, не пиете, предали сте се на Бога. Сега сте набожни, но след десетина години ще кажете, че сте изгубили времето си, че нищо не сте постигнали. В същност, животът, за който съжалявате, е живот на робство и ограничения – от него трябва да се освободите. Не е въпрос да се самоубиеш, или самоунищожиш, но сам да намериш пътя си и да го оправиш. Това се постига само чрез любовта.

Когато говоря за любовта, аз имам пред вид да излезете от мъчнотиите си по естествен начин. Не се страхувайте, нито плашете пред страданията и мъчнотиите си, но пробийте си път през тях и излезте на свобода. Да намериш пътя си, това значи, да си служиш с чаша, която има две отвърстия. – Как ще се справя с мъчнотиите, когато жена ми е сприхава, с лош характер. – Там е изкуството. Като вика и се сърди жена ти, кажи: Колко хубаво пееш! Ако те удари, кажи: Златни ръце имаш, доволен съм от тебе. Като кажеш така, тя ще се замисли и ще измени поведението си. Ще кажете, че лесно се дават съвети, но мъчно се прилагат. Представете си, че вашата жена е учителят ви. Трябва ли да се сърдите на учителя си? Той ви учи, следователно, има право и да ви удари. Казвате: Това не е живот. – Какво, в същност, е животът? Не е ли съчетание от уроци? Ще живееш и ще учиш, за да се освободиш от илюзиите на живота.

Сега вие искате да бъдете здрави, силни, щастливи. С тоя ум и с това сърце, които днес имате, никакво щастие не се постига. С вашия ум и с вашето сърце нито здрави ще бъдете, нито силни. Старите, които са опитали живота, са разбрали това, но не са готови да кажат истината на младите. Ето защо, младите вървят по пътя на старите. Старите казват, че ще се мре; и младите казват същото. Защо трябва да умират? И едните, и другите трябва да знаят, какво нещо е смъртта. Ако умреш и можеш да разрешиш въпросите, смъртта има смисъл. Ако със смъртта нищо не разрешиш, по-добре остани още на земята, да направиш съзнателна, разумна връзка с Божествения свят. Само така ще придобиеш оная любов, която разрешава въпросите. Казвате, че сте направили връзка с Бога. Тая връзка трябва да се

подържа. Мислите ли, че ако ученикът отговори първия срок добре по някой предмет, бележката му ще важи и за другите срокове? Ученикът трябва да учи уроците си редовно, за да получава всеки срок добра бележка. Връзката с Бога трябва да се подържа постоянно. Една добра постъпка през целия живот не спасява положението за вечни времена. Ако любиш само един ден през живота си, тая любов нищо не разрешава. Любовта трябва да бъде непреривна. Не можеш да се развиваш правилно, ако през всички изпити през живота си и при всички мъчнотии не прилагаш любовта. Вие как разрешавате мъчнотиите си? Търсите помощ отвън. Не е лошо да търсите помощ от другите хора, но трябва да изучавате начина, по който те са решили задачите си. Ти си беден, ходиш окъсан, бос, търсиш начин да се освободиш от положението си. Как ще се освободиш? Трябва ли да се успокоиш с мисълта, че и другарят ти ходи бос и окъсан? Трябва ли да се успокоиш с мисълта, че другите хора са облечени и обути? Това не разрешава въпроса. Ще работиш, ще правиш усилия, ти сам да бъдеш облечен и обут. Ще работиш, както другите хора работят. Ако дрехите и обувките ти са скъсани и на тях има дупки, преди да прогледат те, ти пръв трябва да прогледаш. Някой утешава приятеля си да не плаче, а на другия ден сам плаче.

Преди години дойде при мене една млада мома, да ми каже, че решила да се ожени за един добър момък, който бил сираче, от всички отритнат. Казах и да не се жени, да не бърза, но тя настояваше на своето. Ожени се, а после дойде да се оплаква от него, че не бил такъв, какъвто си го представяла. Казах и: По-рано те посъветвах да не се жениш, но ти не ме послуша. Сега ти казвам да търпиш. – Не съм ли свободна да се откажа от него? – Не си свободна. – Защо? – Човек е свободен, докато не приеме едно желание в себе си и не го подхранва. Щом го приеме и започне да го храни, той губи свободата си. Всяко желание вън от тебе, е проява на същество, което стои по-низко или по-високо от тебе и ти въздейства. Свържеш ли се с това желание, ти се свързваш и със съществото, от което излиза то, и дълго време не можеш да се освободиш от него. Всяко желание в човека е връзка с друго същество, което живее извън него. Тая връзка не е само външна. Тя крие корените си дълбоко в човешкото естество. Ти си женена, имаш мъж, казваш, че си свързана с него. Връзката ти не е външна, но вътрешна. Мъжът или жената представят магнетичен център или магнетичен възел, дето желанията се събират. Щом се свържеш с него, ти се свързваш и с неговите желания. Като умре той, ти постепенно се развързваш от него и скъсваш връзката си с неговите желания. – Ще видим ли втори път тоя човек? – Ще го видите, но не в същата форма. Тая форма изчезва от сцената, както актьорът, който изиграва ролята си в дадено представление. Същото представление вече не може да се повтори. – Ще се познаем ли на оня свят? – Ще се познаете, но

не както вие си мислите. Истинско познаване съществува там, дето е любовта.

Има една красива страна в любовта, за която още не сте готови. Един ден, когато се повдигнете по-високо, ще ви кажа, коя е тая страна. Когато хората се повдигнат и дойдат до тая страна на любовта, между тях ще има пълно разбирателство. Тогава, и който дава, и който взима, ще бъдат доволни. И младият, и старият ще бъдат доволни. Това означава щастие. Сега хората очакват щастието и доволството да дойдат отвън някъде, наготово. Да бъдеш щастлив, в пълния смисъл на думата, това значи, да си готов да раздадеш всичкото си имане, да обичаш всички хора и да простиш на ония, които говорят лошо за тебе. И при това положение, да не допуснеш нито една отрицателна мисъл в ума си. – Кой може да направи това? – Само оня, който знае и разбира нещата. Такъв човек наричаме адепт на знанието.

Каква е разликата между адепта и слабия човек? Адептът, като хване мечката за врата, тя сяда пред него и се подчинява на неговата воля. Ако слабият хване мечката за врата, тя веднага настръхва срещу него и се готви да го нападне. Страданието в живота е мечката. Ако си силен, хвани страданието за врата, и то ще изгуби силата си. Дойде невежеството при тебе, иска да те нападне. Хвани го силно за врата, и то веднага ще отстъпи. Силен трябва да бъдеш, да не се страхуваш от нищо. За да видиш, какво се крие в страданието, в невежеството, трябва да ги впрегнеш на работа. Затова и българите си служат с пословицата: “Впрегни дявола на работа, да те научи на ум. Или, впрегни мързеливия на работа, да те научи на ум.”

Като ученици, вие трябва да вложите всичките си дарби и способности на работа, да не очаквате наготово. Ония, които не обичат да работят, предават думите ми, какво съм казал, и очакват резултат. Някой казва, че чул от мене да се говори за лек начин на забогатяване. В какво се заключава тоя начин? – Да туриш един наполеон в джоба си и, като го употребиш, да очакваш отнякъде дру г. Обаче, в тоя опит се крие дълбок, вътрешен смисъл. Това значи, да впрегнеш на работа своите скрити сили. Като работиш съзнателно, наполеоните ще се увеличават един след дру г. Работа се иска от всички. Не е достатъчно само вяра в думите ми. Вярата има отношение към работата. Ще вярваш и ще работиш. Иначе, ще слушаш, какво говоря, и ще искаш да ти обясня, как стават нещата. Казвам: Ще се нареди твоята работа. – Как ще се нареди? – Това не е твоя работа. Иди работи! Нямам време за обясняване. Ако започна да ти обяснявам, ще изгубя много време, и втори път няма да те приема. Ти искаш да провериш, да видиш, как Господ ще нареди работата. Ти нямаш право да проверяваш, как Господ ще оправи обърканите работи на хората.

Аз говоря кратко: Ще се оправи работата. – Как ще стане това? – Не е твоя работа. Някога може да се оправи работата, някога може да не се оправи – това нищо не значи. Важно е, като отидеш у дома си, да държиш мисълта си будна, че всичко ще се оправи. И на вас казвам: Работата ви ще се оправи. – Как ще се оправи? – Ако искате да ви обясня, ще се лишите от по-важното – втори път няма да ви приема. Не искате ли обяснение, ще ви приемам, когато искате и работите ви ще се оправят. Времето ми е скъпо и не мога да ви давам обяснения. Вие ще учите, ще наблюдавате, и сами ще дойдете до обясненията. Което е за оправяне, ще се оправи; което не е за оправяне, няма да се оправи. Много естествено. Хлябът, който е определен за днес, ще се изяде. Днешните работи ще се оправят днес, а утрешните – утре. Следователно, кажа ли на някого, че работите му ще се наредят, той трябва да знае, че това се отнася до днешните работи. – Не се наредиха работите ми. – Значи, те са били определени за другия ден. Каквото Бог е казал да стане днес, само то става. Днес Бог е казал на десет души да дойдат при мене да искат пари. Същевременно Бог е казал на други десет души да дойдат и да ме кредитират. От тях ще взема и ще дам на другите десет. В първия момент, като видя 20 души около себе си, ще се уплаша. Но спасението е в последните десет души. Първите ще искат да им платя сумите, които дължа, а вторите ще ме кредитират. Това става днес. На другия ден същото не се повтаря.

Направете един опит, да видите, можете ли в продължение на десет деня да не допуснете в ума си нито една отрицателна мисъл, или отрицателно чувство. Благодарете за всичко, което ви се случи през това време. Имаш някоя неприятност, благодари. Някой ти е казал нещо обидно, благодари. Имаш да даваш, благодари. Изгубиш службата си, благодари. Времето е лошо, пак благодари. – Мога ли да благодаря за всичко това? – Можеш. Кажи: Господи, благодаря ти, задето ме водиш в тоя път. Като богат, ще научиш едно; като беден, ще научиш друго. За Бога и богатството, и беднотията са еднакво важни. Същото се отнася и до радостите, и до скърбите. Човек се учи от всичко.

Питам: Колцина от вас сте готови за тоя опит? Който не се наема да изпълни задачата, нищо няма да придобие. Който не е готов, да не се наема, но и да не се страхува. В същност, задачата не е мъчна. Много ли са десет дни за една задача? Ако ви се виждат много, можем да намалим дните. На колко се съкращава числото десет? – На две и на пет. Значи, едни ще приложат задачата за два деня, други за пет деня, а трети за десет. Не е в многото дни, всичко е в резултата. Ония, които изпълняват задачата два деня, ще имат един резултат; ако я изпълняват пет деня, ще имат друг резултат; десетте деня ще дадат различен резултат от първите два. Числото

две показва, че ще имате любовни, добри отношения с хората; числото пет показва, че ще се свързвате с хората външно, без големи задължения; числото десет показва, че животът се развива напълно. Значи, при двойката ще правите любовни връзки; при петорката ще се научите да служите, както жената служи на мъжа, и мъжът – на жената. При десеторката ще използвате всички условия на живота. Направете сега задачата само за два деня. Ако някой иска пет деня, свободен е. Ще знаете, че ще я повторите три пъти. Ако решите да я изпълните десет деня, тогава няма да се повтаря. Да се установим на числото две. Нека всички приемем това число и да изпълним задачата само за два деня.

Като изпълнявате задачата, ще бъдете будни, да не допуснете в ума си нито една отрицателна мисъл и в сърцето си нито едно отрицателно чувство. Ще бъдете като светии. Много отрицателни мисли ще минат през ума ви, но няма да им дадете възможност да се проявят. Ще им кажете: Добре дошли, ще ги нагостите и ще ги изпратите да си вървят. Каквото и да ви се случи, ще си кажете: "Всичко ще ми съдейства за добро." Каквито мисли минават през ума ви, ще ги отбелязвате в едно тефтерче. Дните, през които правите опита, ще бъдат дни на печалба. Останалите пет дни ще изследвате причините, които са ви спънали, дали сте имали успех, или не. С други думи казано, останалите пет деня до следната сряда ще проверявате, колко сте спечелили и колко сте изгубили. От днес ще започнете задачата. Ще бъдете внимателни, смели, ще извадите всичките си оръжия, ще бъдете готови за война. Ако спечелите, добре; ако загубите, все ще научите нещо. Ще се стегнете, да победите докрай. Изрежете си един триъгълник от картон и го турете на главата си, когато сте сам в стаята си. Може да го носите мислено. Вие се стеснявате да носите триъгълник на главата си, а не се стеснявате да допускате отрицателни мисли в ума си. Триъгълникът е символ, който съдържа разумни сили в себе си. Ползвайте се от тия сили, за да разберете техния смисъл.

И тъй, напишете на трите страни на триъгълника следните думи: Тайната, с която се разрешават всички мъчни въпроси в живота. На втория ред, на дясната страна на триъгълника, напишете думата ум, на лявата – сърце, а на основата – воля. На третия ред напишете: любов, мъдрост, истина и на четвъртия ред – сила, живот и здраве. Когато изпаднете в някакво затруднение, хванете триъгълника за долните два ъгъла и прочетете написаното. – Не може ли без триъгълник? – Не може. Всяка мисъл, за да се проектира, трябва да има някакъв обект. Приложете задачата за два деня, служете си с триъгълника, без да говорите за него на хората. Ако имате резултат, тогава може да споделите опита си и то със свой приятел, който ще ви разбере. Споделяте ли с хора, чужди на вашето разбиране, ще съжалявате. Те ще изопачат думите ви и, вместо да се ползват, и на вас ще

пречат.

Като правите опита, ще се пазите от всичко отрицателно. За два деня ще забравите всичко около себе си. Ще забравите, че сте майки и бащи, ученици и учители. Ще се чувствате като човек, който се е новородил, който живее в Царството Божие и върши Божията воля. Какви бащи и майки сте вие? Един Баща има в света, един Господар. Ние сме само носители на Неговите идеи. Доколкото носим и прилагаме Неговата воля, дотолкова се ползваме от Неговата сила. За два деня ще бъдете синове Божии, изпълнители на Неговата воля. След това може да си облечете старите дрехи на обикновения ден, но за два деня искам да бъдете като светии. Ако ви срещне някой и ви запитва за обикновени работи, няма да отговаряте. Ще се извините, че сте заети и нямате време за разговор. Ще бъдете заети само със себе си, със своя вътрешен живот, със задачата, която ви дадох. Ако жената е наготвила, добре ще бъде; ако не е наготвила, мъжът ще счита, че всичко е наред, нищо няма да изисква от нея. И жената няма да изисква нищо от мъжа. Всеки от вас ще мисли само за задачата си, да я изпълни добре и да придобие нещо от нея.

Т. м.

3. Лекция от Учителя, държана на
27 януари 1932 г. София – Изгрев.

1932_01_29 Съзнателни и несъзнателни движения
Издание 1947 г., София
КНИГА: Живот и отношения, МОК Год.XI, Том1

СЪЗНАТЕЛНИ И НЕСЪЗНАТЕЛНИ ДВИЖЕНИЯ

11 година
16 лекция на 1 мл.ок.клас
29.I.1932 год. петък, 5 ч.с.
Изгрев, София.

Добрата молитва.
Изпейте песента „Сила, живот и здраве". „Аин фаси".

Десет души да напишат по две думи и после да се образува от тях едно изречение или един период.

Мъдрост, Любов, Светлина, Живот, Майка, Девица, Първоизточник, Безкрайност са начало на Битието. Те съграждат човека. Истината и свободата дават простор. Любовта е в Бога. Ако за тези две думи се плащат две английски лири, то веднага ще излезете, понеже даром се пишат, затова сте така скръжави. Мъдростта може ли да се яви преди Любовта. Друг въпрос: Синът може ли да се яви преди майка си. Младостта може ли да се яви преди старостта. Или старостта може ли да се яви преди младостта. Светлината може ли да се яви преди живота. Мъдростта, Любовта, Първоизточникът, Безкрайността са все служби. Да любиш, то е служба, да си мъдър, то е служба. Любовта съществува ли сама по себе си. Срещали ли сте досега някъде Любовта. Любовта и Мъдростта са извън физическия свят. Ако срещнете Любовта, каква ще бъде тази любов. Аз бих желал да опитате Любовта, какво нещо е, като сте я срещнали. В човека се проявява Любовта, но той отчасти я проявява. Но как познавате Любовта в човека? Как познавате, че човек има любов? – Мъдростта и Любовта са атрибути на онзи, който твори. Той е, който създава. Защо нещата са наредени в този порядък, коя е причината? – Когато в природата вие намерите такъв надпис, на какво ще го отдадете? – Че много души са работили. Когато мнозина работят, какво има в работата им. Допуснете, че между тях има промеждутък 10 години от 100 години или от 1000 години. Всеки е направил по нещо. (Няма връзка). В речта какво място завземат глаголите. В живота на какво можем да уподобим глаголите? – Кога се явяват глаголите? Кога се явяват местоименията? В живота местоимения и глаголи има ли? – Ако някой ви запита така: Аз кой съм? – Какво ще му отговорите? – Коя е подбудителната причина на този въпрос? – Ако някой попита, ти знаеш ли аз кой съм? – Какво ще отговорите на

този въпрос. Една загадка. Ако я разгадаеш, ще спечелиш. Но ако не можеш да я разгадаеш, същият закон е и в човешката мисъл. Когато много мислят, дават подтик за мислене. Тогава мисълта е разпокъсана. Или когато много чувства дават подтик за чувствуване, има един вътрешен закон, по който трябва да турим в ред и порядък. От много мисли и чувства, които имаш, трябва да знаеш кои да избереш и на кои да дадеш ход. Защото ако имате един овчар, с него ще говорите по-лесно, отколкото, ако имате един цар.Каква е разликата между един цар и един овчар. – Защо при царя човек се усеща стеснен, а при овчаря е свободен? – Или да ви представя друго яче въпроса: Защо, когато човек търговец има полица от 100 лева, не се безпокои, а когато има полица от 10 хиляди лева, става неспокоен. Защо не е така разположен? Защо при 200 хиляди, които има да дава, е неспокоен, а при стоте лева е спокоен? – Има различие. И кредиторът, който има да събира тази полица, той като вземе 100-те лева, казва си: Хабя си само времето, а като вземе 200 хиляди лева, той се усеща повече радостен. Радостта при стоте лева е малка. Обратното е за онзи, който има да дава и да взема. Първият е сериозен при 200 хиляди лева, а вторият е радостен като ги получи. Една полица тежи 5, 10 грама, а на нея пише 200 хиляди лева, понеже са живи левове, а те са книжни въображаеми и той се плаши от тях. Разбира се, ако са в гората, 200 хиляди лъвове, кой може да се справи с тях. Ако те пуснат между 200 хиляди лъва, какво бихте направили? Онзи, който има да взема, и онзи, който има да дава, като ги пуснат лъвовете, да му мисли онзи, който има да взема. Ако той беше един маг, онзи му казва: Ти ми дължиш 200 хиляди лева и той му каже: Заповядайте в пустинята, ще ти платя и пуща тези 200 хиляди лъва. Какво ще бъде положението на онзи, който има да взема? – Лъвовете са много ужасни. Българите имат да плащат данък, но като пуснат лъвовете.

Да се върнем към тез думи, които написаха 10-те души. Съществуват много загадки в природата и трябва да се разбират законите. Който от вас е графолог, защо започнаха писането на думите с думата мъдрост, а не с някоя друга дума? – Мъдрецът се отличава с едно качество. Той започва със самопожертвуванието. Той жертвува, мъдър е, понеже жертвува всичкото свое време. Младия си живот, той е иждивил. Първата буква М показва закона на самопожертвуванието. Българинът казва – Мъдрост, славянинът казва – Мъдрост. На немски мъдрец значи Вайзе, а на френски саж. Ж – означава човек. Човекът е закон на движение. Господ е закон на самовладане. (Една котка се движи в салона). Какво казва тази котка? – Няма ли нещо за ядене? – Българинът има два вида д., нагоре и надолу. – е което преодолява мъчнотиите. Р държи нещата в ръката си. О – това е, което дава условие. С-то – мъдростта има много страни. Мъдростта няма едно лице. m – ш обърнато надолу, означава, че каквито лъжи има в света, мъдростта ги обръща надолу. Ако устои добре, ако не устои, не устоява. Ь,

ер малък, прилича на бемол или на числото 6. Ь и числото 6 на български се пишат еднакво. Това е закон на промените. Мъдростта постоянно не седи на едно място. Малкият ер показва. Законът на промените не се спира на едно място. Сега може да се приложи кои са качествата на един мъдрец.

Може ли да ми кажете едно от качествата на неразбраната любов. По какво се отличава разбраната и неразбраната любов? – Ако четете в Битието, там се определя Любовта. Българите често казват: Някои жени казват Люююю! – Слушали ли сте тази дума, какво искат да кажат? – Това, което остава от думата Любов, е Бог. Това значи един човек, който иска да се покаже. Любов значи всеки човек иска да се покаже, че е нещо. В думата Любов първата буква е най-силна. Това е един велик стремеж. Както е в думата любов, означава стремеж. А обърната надолу е противоречие. Онзи, който пише любов, казва, значи да бъдеш в съгласие с Битието, с разумността в природата. Първата буква това означава. Буквата Л означава законът на единството. Без закона на противоречие. Ю е сложна буква, съставена е от I, съставена и с точка и о. Тази буква и с точка означава първата причина с която човек трябва да бъде в единство. А буквата О означава, че любовта носи в себе си един зародиш, който трябва да се развие. Този зародиш е излязъл от Първата Причина.

В средните векове е имало въпрос дали яйцето се е явило по-рано или кокошката? Един от трудните въпроси: Яйцето ли беше по-напред или кокошката? Аз казвам кокошката. Има една кокошка, която е останала без яйце. Тя, като дошла, започнала да носи яйца. Това е един въпрос, както разказа за Колумбовото яйце.

В какво положение са учениците пред Учителя? – Те са изправени. Те показват, че всичкият им стремеж е нагоре. С това искат да покажат, че стремежът им е нагоре. Щом си отиде учителят, ръцете ни са надолу. Децата, когато гледат някоя ябълка, ако пазачът е там, ръцете са надолу, щом го няма пазача, посягат ръцете към дървото. Това е тактика. Значи, когато човек е изправен, стражарят е там. Човек седи. Аз научно изследвам. Щом пазачът го няма, това дете си позволява като учен човек, да вземе някой екземпляр за изследване в дома си.

Да кажем, че някой има да дава. Седи и мисли, и си казва: Трябва да платя. Ръката му е в джоба. После си тури ръката на главата. Казва: Мога да не платя. Все с плащане ли става? – Иска да каже: Мога да не платя.

Да допуснем, че вие сте срещнали един ваш приятел, който ви е писал едно любовно писмо. Приятел или приятелка. Той ви гледа и след това си подигне главата. Барне космите си. Как бихте изтълкували това движение

на неговата ръка? – Има един закон, който определя движението. Един разумен закон. Всяко едно движение определя дадения случай, точно какви са крайните резултати, последствията. Ако сте запознати с тази наука, от движенията на един човек може да знаете какви ще бъдат крайните резултати, последствията. Този закон има значение при самовъзпитанието. Човек трябва да се учи, да си движи ръцете. Най-мъчното нещо е с ръцете. Говорителят като излезе да говори, не знае как да си тури ръцете. Когато си в някое общество и слушаш как си тургаш краката. Някой път туряш единия крак отгоре, другия отдолу, после си изваждаш ръцете от джоба, пак ги туряш в джоба. Кои са психологическите причини? – Или някой път си навеждаш главата настрани, на едната страна, на другата страна. Това са разни пози, които се дължат на човешките мисли и чувства. Като вървите, много пъти вашите движения се дължат на вашите чувства. Някой път някои се дължат на мислите. Други на баща ви, майка ви, на вашите ближни. Или пък на окръжаващата среда. Трябва да намериш движението, кое е повлияло? – Като се движиш по една улица, в която има много хора, може ли да се движиш в една права линия? – Не. Ще образуваш крива линия при ходенето. Защото всичките хора, които срещаш, ще упражнят влияние. Някой си хване двете ръце отзад. Ние не сме свободни при всичките си свои движения. Всички външни условия ни повлияват. Както една гемия, като върви, ѝ влияе вятърът.

Та най-първо, всички трябва да се освободите от посторонните влияния. Някой път ви дойде страх, песимизъм, обезверяване. Те са чужди мисли. Или ви дойде някоя лоша мисъл. Те са все чужди работи. Например радостен си и след това дойде едно мрачно настроение. Такива малки препятствия трябва да ги отстранявате. Има една наука, трябва да изследвате тия работи от научно гледище. Вие изучавате астрологически някои работи, но знаете ли взаимното влияние, което съществува между планетите и взаимното влияние, което съществува между звездите. Една звезда не може в две години да упражни едно и също влияние. Една звезда като упражни едно влияние, в нея стават ред промени. Всички същества, които живеят на тази звезда, техните мисли като достигнат до човека, ще упражнят едно микроскопическо влияние, във връзка, в съчетанието с други някои звезди. Видимите звезди са свързани с други някои звезди, които упражняват точно обратното влияние. Има звезди черни. Много пъти светлината на една звезда като минава край една черна звезда ще упражни едно обратно влияние.

Ние се отдалечихме. Коя беше първата написана дума? (Мъдрост). Онова, което трябва да започнете, е първата дума. Какво трябва да има човек, за да се бори с мъчнотиите в живота? – Мъдростта разрешава всичките

противоречия в живота. Онзи, който иска да разреши всичките мъчнотии на живота, той непременно трябва да има силите на Мъдростта.

Отче Наш.

1932_01_29 Съзнателни и несъзнателни движения Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98“, 1999
КНИГА: Съществуване, живот и отношение. МОК, Год.XI

СЪЗНАТЕЛНИ И НЕСЪЗНАТЕЛНИ ДВИЖЕНИЯ

11 година
16 лекция на 1 мл.ок.клас
29.I.1932 год. петък, 5 ч.с.
ИЗГРЕВ, СОФИЯ.

Добрата молитва.
Изпейте песента „Сила, живот и здраве“. „Аин фаси“.

Десет души да напишат по две думи и после да се образува от тях едно изречение или един период.

Мъдрост, Любов, Светлина, Живот, Майка, Девица, Първоизточник, Безкрайност са начало на Битието. Те съграждат човека. Истината и свободата дават простор. Любовта е в Бога. Ако за тези две думи се плащат две английски лири, то веднага ще излезете, понеже даром се пишат, затова сте така скръжави. Мъдростта може ли да се яви преди Любовта. Друг въпрос: Синът може ли да се яви преди майка си. Младостта може ли да се яви преди старостта. Или старостта може ли да се яви преди младостта. Светлината може ли да се яви преди живота. Мъдростта, Любовта, Първоизточникът, Безкрайността са все служби. Да любиш, то е служба, да си мъдър, то е служба. Любовта съществува ли сама по себе си. Срещали ли сте досега някъде Любовта. Любовта и Мъдростта са извън физическия свят. Ако срещнете Любовта, каква ще бъде тази любов. Аз бих желал да опитате Любовта, какво нещо е, като сте я срещнали. В човека се проявява Любовта, но той отчасти я проявява. Но как познавате Любовта в човека? Как познавате, че човек има любов? – Мъдростта и Любовта са атрибути на онзи, който твори. Той е, който създава. Защо нещата са наредени в този порядък, коя е причината? – Когато в природата вие намерите такъв надпис, на какво ще го отдадете? – Че много души са работили. Когато мнозина работят, какво има в работата им. Допуснете, че между тях има промеждутък 10 години от 100 години или от 1000 години. Всеки е направил по нещо. (Няма връзка). В речта какво място завземат глаголите. В живота на какво можем да уподобим глаголите? – Кога се явяват глаголите? Кога се явяват местоименията? В живота местоимения и глаголи има ли? – Ако някой ви запита така: Аз кой съм? – Какво ще му отговорите? – Коя е подбудителната причина на този въпрос? – Ако някой попита, ти знаеш ли аз кой съм? – Какво ще отговорите на

този въпрос. Една загадка. Ако я разгадаеш, ще спечелиш. Но ако не можеш да я разгадаеш, същият закон е и в човешката мисъл. Когато много мислят, дават подтик за мислене. Тогава мисълта е разпокъсана. Или когато много чувства дават подтик за чувстване, има един вътрешен закон, по който трябва да турим в ред и порядък. От много мисли и чувства, които имаш, трябва да знаеш кои да избереш и на кои да дадеш ход. Защото ако имате един овчар, с него ще говорите по-лесно, отколкото, ако имате един цар.Каква е разликата между един цар и един овчар. – Защо при царя човек се усеща стеснен, а при овчаря е свободен? – Или да ви представя друго яче въпроса: Защо, когато човек търговец има полица от 100 лева, не се безпокои, а когато има полица от 10 хиляди лева, става неспокоен. Защо не е така разположен? Защо при 200 хиляди, които има да дава, е неспокоен, а при стоте лева е спокоен? – Има различие. И кредиторът, който има да събира тази полица, той като вземе 100-те лева, казва си: Хабя си само времето, а като вземе 200 хиляди лева, той се усеща повече радостен. Радостта при стоте лева е малка. Обратното е за онзи, който има да дава и да взема. Първият е сериозен при 200 хиляди лева, а вторият е радостен като ги получи. Една полица тежи 5, 10 грама, а на нея пише 200 хиляди лева, понеже са живи левове, а те са книжни въображаеми и той се плаши от тях. Разбира се, ако са в гората, 200 хиляди лъвове, кой може да се справи с тях. Ако те пуснат между 200 хиляди лъва, какво бихте направили? Онзи, който има да взема, и онзи, който има да дава, като ги пуснат лъвовете, да му мисли онзи, който има да взема. Ако той беше един маг, онзи му казва: Ти ми дължиш 200 хиляди лева и той му каже: Заповядайте в пустинята, ще ти платя и пуща тези 200 хиляди лъва. Какво ще бъде положението на онзи, който има да взема? – Лъвовете са много ужасни. Българите имат да плащат данък, но като пуснат лъвовете.

Да се върнем към тез думи, които написаха 10-те души. Съществуват много загадки в природата и трябва да се разбират законите. Който от вас е графолог, защо започнаха писането на думите с думата мъдрост, а не с някоя друга дума? – Мъдрецът се отличава с едно качество. Той започва със самопожертвуванието. Той жертвува, мъдър е, понеже жертвува всичкото свое време. Младия си живот, той е иждивил. Първата буква М показва закона на самопожертвуванието. Българинът казва – Мъдрост, славянинът казва – Мъдрост. На немски мъдрец значи Вайзе, а на френски саж. Ж – означава човек. Човекът е закон на движение. Господ е закон на самовладане. (Една котка се движи в салона). Какво казва тази котка? – Няма ли нещо за ядене? – Българинът има два вида д., нагоре и надолу. ∂ g ∂ – е което преодолява мъчнотиите. Р държи нещата в ръката си. О – това е, което дава условие. С-то – мъдростта има много страни. Мъдростта няма едно лице. m – ш обърнато надолу, означава, че каквито лъжи има в

света, мъдростта ги обръща надолу. Ако устои добре, ако не устои, не устоява. Ь, ер малък, прилича на бемол или на числото 6. Ь и числото 6 на български се пишат еднакво. Това е закон на промените. Мъдростта постоянно не седи на едно място. Малкият ер показва. Законът на промените не се спира на едно място. Сега може да се приложи кои са качествата на един мъдрец.

Може ли да ми кажете едно от качествата на неразбраната любов. По какво се отличава разбраната и неразбраната любов? – Ако четете в Битието, там се определя Любовта. Българите често казват: Някои жени казват Люююю! – Слушали ли сте тази дума, какво искат да кажат? – Това, което остава от думата Любов, е Бог. Това значи един човек, който иска да се покаже. Любов значи всеки човек иска да се покаже, че е нещо. В думата Любов първата буква е най-силна. Това е един велик стремеж. Както е в думата любов, означава стремеж. А обърната надолу е противоречие. Онзи, който пише любов, казва, значи да бъдеш в съгласие с Битието, с разумността в природата. Първата буква това означава. Буквата Л означава законът на единството. Без закона на противоречие. Ю е сложна буква, съставена е от I, съставена и с точка и о. Тази буква и с точка означава първата причина с която човек трябва да бъде в единство. А буквата О означава, че любовта носи в себе си един зародиш, който трябва да се развие. Този зародиш е излязъл от Първата Причина.

В средните векове е имало въпрос дали яйцето се е явило по-рано или кокошката? Един от трудните въпроси: Яйцето ли беше по-напред или кокошката? Аз казвам кокошката. Има една кокошка, която е останала без яйце. Тя, като дошла, започнала да носи яйца. Това е един въпрос, както разказа за Колумбовото яйце.

В какво положение са учениците пред Учителя? – Те са изправени. Те показват, че всичкият им стремеж е нагоре. С това искат да покажат, че стремежът им е нагоре. Щом си отиде учителят, ръцете ни са надолу. Децата, когато гледат някоя ябълка, ако пазачът е там, ръцете са надолу, щом го няма пазача, посягат ръцете към дървото. Това е тактика. Значи, когато човек е изправен, стражарят е там. Човек седи. Аз научно изследвам. Щом пазачът го няма, това дете си позволява като учен човек, да вземе някой екземпляр за изследване в дома си.

Да кажем, че някой има да дава. Седи и мисли, и си казва: Трябва да платя. Ръката му е в джоба. После си тури ръката на главата. Казва: Мога да не платя. Все с плащане ли става? – Иска да каже: Мога да не платя.

Да допуснем, че вие сте срещнали един ваш приятел, който ви е писал

едно любовно писмо. Приятел или приятелка. Той ви гледа и след това си подигне главата. Барне космите си. Как бихте изтълкували това движение на неговата ръка? – Има един закон, който определя движението. Един разумен закон. Всяко едно движение определя дадения случай, точно какви са крайните резултати, последствията. Ако сте запознати с тази наука, от движенията на един човек може да знаете какви ще бъдат крайните резултати, последствията. Този закон има значение при самовъзпитанието. Човек трябва да се учи, да си движи ръцете. Най-мъчното нещо е с ръцете. Говорителят като излезе да говори, не знае как да си тури ръцете. Когато си в някое общество и слушаш как си тургаш краката. Някой път туряш единия крак отгоре, другия отдолу, после си изваждаш ръцете от джоба, пак ги туряш в джоба. Кои са психологическите причини? – Или някой път си навеждаш главата настрани, на едната страна, на другата страна. Това са разни пози, които се дължат на човешките мисли и чувства. Като вървите, много пъти вашите движения се дължат на вашите чувства. Някой път някои се дължат на мислите. Други на баща ви, майка ви, на вашите ближни. Или пък на окръжаващата среда. Трябва да намериш движението, кое е повлияло? – Като се движиш по една улица, в която има много хора, може ли да се движиш в една права линия? – Не. Ще образуваш крива линия при ходенето. Защото всичките хора, които срещаш, ще упражнят влияние. Някой си хване двете ръце отзад. Ние не сме свободни при всичките си свои движения. Всички външни условия ни повлияват. Както една гемия, като върви, ѝ влияе вятърът.

Та най-първо, всички трябва да се освободите от посторонните влияния. Някой път ви дойде страх, песимизъм, обезверяване. Те са чужди мисли. Или ви дойде някоя лоша мисъл. Те са все чужди работи. Например радостен си и след това дойде едно мрачно настроение. Такива малки препятствия трябва да ги отстранявате. Има една наука, трябва да изследвате тия работи от научно гледище. Вие изучавате астрологически някои работи, но знаете ли взаимното влияние, което съществува между планетите и взаимното влияние, което съществува между звездите. Една звезда не може в две години да упражни едно и също влияние. Една звезда като упражни едно влияние, в нея стават ред промени. Всички същества, които живеят на тази звезда, техните мисли като достигнат до човека, ще упражнят едно микроскопическо влияние, във връзка, в съчетанието с други някои звезди. Видимите звезди са свързани с други някои звезди, които упражняват точно обратното влияние. Има звезди черни. Много пъти светлината на една звезда като минава край една черна звезда ще упражни едно обратно влияние.

Ние се отдалечихме. Коя беше първата написана дума? (Мъдрост). Онова,

което трябва да започнете, е първата дума. Какво трябва да има човек, за да се бори с мъчнотиите в живота? – Мъдростта разрешава всичките противоречия в живота. Онзи, който иска да разреши всичките мъчнотии на живота, той непременно трябва да има силите на Мъдростта.

Отче Наш.

1932_01_31 Проява на живата светлина
неделна беседа

ПРОЯВА НА ЖИВАТА СВЕТЛИНА

Ще прочета 5 глава от Евангелието на Матея - глава за блаженствата Ще взема само една дума: "Блажени". Тя е най-положителната дума в българския език. С качествата, които тя изразява, са свързани и други думи: блажени нажалените, кротките, гладуващите. Гладът е положителна дума.

Вие, разбира се, искате да кажа това, което вие искате. Не мога да ви го кажа, нито мога да кажа това, което аз искам. Искам да кажа в дадения случай туй, което трябва да бъде. Защото всеки един човек си има свои лични възгледи - или сегашни, или на миналото, или на средата, и той мисли, че са негови. И да се потвърди, че туй, което вярва, което знае, е право - може, хубаво е. Ако моите възгледи са прави, ако моите мисли са прави, ако вашите мисли са прави и т.н., има един закон: тогава страданието е несъвместимо, нещастието е несъвместимо, противоречието е несъвместимо, бедността е несъвместима, смъртта е несъвместима.

Казва някой: "Аз съм това, аз съм онова." Не, страдаш ли, ти нямаш верую; умираш ли, ти нямаш верую. Ще каже някой: Трябва да умираме. - Бог не е Бог на мъртвите. Че ти като умираш какъв Господ имаш? - Трябва да умрем. - Който греши, той умира. Тъй седи въпросът. Сега казват: "И праведният, и грешният трябва да умрат." - Не, не говорите истината. - "Христос умря." - Христос умря заради греховете на хората. Ако един човек фалира, фалира заради някога. Някой от вас дойде при мене и казва: "Ти не влизаш ли в моето положение, не знаеш ли, че аз съм нещастен човек?" - Ако ти си последният нещастен човек, моя длъжност е да ти помогна, понеже аз като уредя твоето нещастие, Царството Божие ще дойде на Земята. Но ти не си последният, след тебе идат хиляди, мисля за всичките тях. Ако уредя само твоите работи, нищо няма да уредя. Ако е тъй, кой баща не урежда работите на своя син или дъщеря, коя държава не урежда работите на своите поданици? Ако е да пишеш хубави писма, кой баща не е писал хубави писма на своя син и дъщеря, но светът не се е оправил. Какви ли не такива слова на високи хора са казани, и Христос е казал, но светът не се е оправил. И защо не се оправи? Защо Господ не иска да оправи света? Защото е Любов. Затова не иска да го оправи. Ако не беше Любов, щеше да го оправи. Вие тогава не разбирате закона. Тъй да се оправи светът, както вие искате, то е механически закон, все едно да се турят обръчи на каците. Каците седят правилно, докато са обръчите.

"Блажени". - Светът не може лесно да се оправи. - По-лесна работа от тази няма. Но най-лесната работа е най-мъчна, понеже е работа на всички. Ако всички не се съгласят един с друг, светът не се оправя. И светът не се оправя по единствената причина, понеже всички същества - и хора, и растения, и животни и риби - всички не са съгласни, нямат едно мнение. Рибите мислят едно, животните мислят друго, растенията мислят трето; и между хората е същото: едно общество мисли едно, друго общество - друго. Ако всичките хора се съгласят, да мислят едно, Царството Божие ще дойде. Понеже иска да вземе мнението на всички, Господ чака. Той иска да види своето Царство, но дал е разпореждане, всички трябва да гласуваме - има закон, че всички трябва да гласуват за Царството Божие. Ако всички гласуват, ще дойде; ако има един, който да не гласува, Царството Божие ще чака. Ето къде е мъчнотията. Господ не може да престъпи закона. Казвате тогава: "Да ги намерим колкото души има в света, които не са гласували, да ги убедим." Сега, туй е проповядване. Аз ви проповядвам да намерите този последния да гласува тия правила, да дойде Царството Божие. Ако не гласува, Царството Божие няма да дойде. Ако можеше, то щеше да дойде.

"Блажени." В блаженствата няма противоречие. Има един отрицателен живот, който сега го имаме. И той е хубав, той е живот за упражнение. Малките деца трябва да се занимават с нещо, но след като тия детински упражнения отминат, ще дойдат упражнения в училище, да се учим. Сега е дошъл периодът на учението. И то не са ни потребни излишни знания, но съществени. Ще говорим за блажените. Казват: "Той е нищ духом." Какъв е нищият духом ? Нищият е свободен от всичките грехове, той няма нищо, той седи и мисли в ума си кой е този последният, който не е гласувал за Царството Божие; жал му е, ходил да му говори, пролива сълзи. Онзи казал: "Аз ще си помисля." Той жали за този последния, той страда - всички гласували, един останал, не може да го убеди. Блажен е, който жали за този последния, който не е гласувал за Царството Божие. Вие казвате: "Защо ще жалим?" Тоя жали не за себе си, но за другите. Той жали, че хиляди и милиони чакат - чакат да видят какво е мнението, съгласен ли е последният да гласува или не. Той мисли дали трябва или не трябва да се гласува, какви са законите, какви са правата, да не би да дойде нещо по-лошо, отколкото е сега. Сега, вие какво мислите, вашето мнение какво е? Тази мисъл никому не е идвала на ума, тази мисъл е нова за всинца ви. Близо сме до истината сега, Господ седи при вратата и казва: "Гласувай, ти си последният." Ти казваш: "Господи, какво може да стане, какво ще направя аз? Аз съм такова малко същество!" - От тебе зависи, ти като гласуваш, Царството Божие ще дойде, ти си последният! Ти казваш: "Но тази работа кой я знае, някой лош дух има в мен, аз не съм толкоз важен в света." Ако си последен в едно дело, ти си най-важен. Когато всички дърва са готови на огнището, най-важна е една малка клечка - тя

като се драсне, всички дърва се запалват. И тогава всичко става: и хляб се пече, и вариво се вари, и яденето става, и хората се стоплят - всичко се нарежда. Ние сега умуваме в своите размишления - изменила се е нашата права мисъл, ние нямане една права мисъл за живота.

Три фази има, които отличаваш човека в опита му да познае Истината. Той нещата може и да ги вижда по форма, но не може да знае отношението между една форма и друга. Защото във всички форми има вътрешно съдържание. И всичките форми не са изпълнени с едно и също съдържание. После, важен е смисълът, който е турен в туй съдържание - то има смисъл, и той се различава. Силата - и тя се различава. Казвам: във всяка една дума, която вие може да изкажете, във всяко ваше желание, във всяка постъпка има три фази. През тия три фази трябва да минават постъпките ви, желанията ви и мислите ви. Тази ваша мисъл трябва да придобие форма, външно да стане красива. Това е обаче само една трета от Истината. Тази ваша мисъл, след като постигне своята форма, трябва да придобие съдържание и най-после да дойде вътрешният смисъл. Те са три фази, които са необходими; има и други, но за сегашния живот, който така не мисли, той не може да се добере до Истината, не може да бъде благоугоден на Бога. Не че Бог не ни обича, но отношение не можем да имаме. Ще кажете: "Как да нямаме отношение към Бога?" Да кажем, един цигулар започне да свири някое класическо съчинение, но вярно не свири, няма отношение към онзи творец - ако Бетховен, да кажа, или Бах го чуе да свири неговото произведение, той ще направи една гримаса, ще каже: "Не взима вярно, не изразява моята идея."

Следователно ние сме хората в света, които трябва да изразим Божествените идеи. Искаме ние да изпълним това, което Бог е написал. Ти си един изпълнител - ще изпълниш тая част, която ти е дадена, и добре да я изпълниш. Казваш: "Постарах се да я изпълня." Няма какво да се стараеш, хубаво ще свириш, по всичките правила, безпогрешно. Ще каже някой: "Може ли без погрешка?" Може, който се учи; който не се учи, не може. "Може" и "не може" са думи относителни. Под думите "онзи, който не може" разбираме един човек, който е инвалид. Не може да ходи кой? Който има ревматизъм в краката, който има болка в корема. Не може да ходи кой? Който има болка в гърдите си. Не може да ходи кой? Който има болка в мозъка си. Казва: '"Какво трябва да се прави?" Ревматизмът трябва да се изхвърли из колената; коремоболието трябва да се изхвърли из стомаха; и болката в гърдите трябва да се изхвърли из дробовете; и болката из главата трябва да се изхвърли. Как - то е наука. Много лесна работа, ще отвориш вратата, ще кажеш: "Моля, излезте навън на чист въздух, слънцето е изгряло, няма да ви храня повече; досега бяхте говеда хранех ви със слама, сега има трева." На този махна юларя, на онзи хомота, пратя ги

в гората, аз ще остана сам да изчистя дома. Идущата година ще си помисля дали да ги приема. Вие философствате, какво морално право има ревматизмът да ви мъчи. Човекът сила има, затова той идва и казва: "Ти си благодетел, научих, че си богат, имаш много пари"; седне в някое шише - в коляното, и казва: "Ще платиш." "Нямам време, шишето е затворено." "Не, ще платиш, докато не платиш, не се мърдам." Ще викаш лекар, лекарят е посредник, той ще го убеждава: "Излез вън." Но ревматизмът не мърда. Човекът казва: "То не е твоя работа, остави," лекарят замине; болният му плати, а болестта остане. Втори път дойде лекарят, пак увещава болестта да излезе. Най-първо иде с шише, но болестта казва: "Не се плаша аз." Дадат едно лекарство, болестта не излиза.

Има един начин, по който всички болести излизат. Той е онзи на "блажените". Като дойдеш при болестта, казваш: "Блажена си ти, сестра, блажена си, че си дошла в моя дом." Като кажеш: "блажена, че си дошла в моя стомах; блажена, че си дошла в моите гърди; блажена, че си дошла в моята глава", болестта ще излезе. Ако не й кажеш "блажена", болестта няма да излезе. Този нов начин, начин непонятен, начин неразбран. Как е възможно да кажеш "блажен" на един човек, който те мъчи! Ако лекуваш един човек, на който се е забила цяла игла някъде в дебелините на крака, пък теб те е страх да изтеглиш иглата навън да излезе, ти връзваш ръцете, краката, теглиш иглата, той вика, небето цепи, вика "оле-ле!" Питам: този, когото си лекувал по тоя начин, какво зло си му направил? Че всяка една болест е такова теглене. Аз не съм виждал нито една болест да е дошла за зло. Всяка болест носи благословение в света. След всяко боледуване, човек става по-благоразумен, по-досетлив, по-благороден, влиза в положението на другите хора. Всички хора сега се оплакват от болестта. Някога някой боледува и ново просветление е дошло в ума му. При сегашните условия, тъй както живеем, болестите са само един резултат, от който трябва да извадим един правилен извод. Не че това е смисълът на живота, това е нещо посторонно. Но всеки човек може да се освободи от една лоша мисъл, която го мъчи. Една лоша мисъл може да се превърне на каква да е болест. Първите хора нямаха никакви болести, но се даде само една заповед, каза Господ: "От дървото на познанието на доброто и злото няма да ядете!" После им каза какви ще бъдат резултатите: "В който ден хапнете, ще умрете" - ще започнат страданията. Страданията са признак, че човек трябва да се освободи от един стар ред на нещата, който съществува. Ние страдаме и умираме поради тоя стар ред на нещата. Туй старо разбиране трябва да се замени. Ние украсяваме мястото на онези, които за заминали. Мъжът, докато била жива жена му, нищо не й давал, не изпълнявал нейните желания, много пъти се карал, казвал некрасиви думи. След като умре, ще тури на камъка венци, ще ходи, ще туря цветя, ще прелива с вода, ще прелива с вино, ще пророни няколко сълзи, ще казва: "Добра

беше, хубаво готвеше." Ще плаче сега. Каква нужда имат умрелите от нашите сълзи? Плачи за живия човек, когото си наскърбил, плачи за него, кажи: "Братко, не бях от блажените !" Кой е блажен?

Има една дума, която Христос е оставил да разберем. Вие трябва да намерите тая дума, изгубената дума. "Блажени нищите духом." Има една изгубена дума, който я намери, то ще е разрешение на ребуса, ще се осмисли животът. Ако всички в света гласуваха, той щеше да се оправи. Има нещо изгубено в света. Пише ти един твой приятел писмо, едро отлично писмо, ти четеш, дойдеш до края, спреш се на една мисъл, яви се у теб една малка сянка. Казваш си: "Дали този приятел върху туй, което е писал е мислил, или така е писал да ме залъже?" Не е само външната форма. Ти си поет, писател си, музикант, някой път сам намислиш нещо, напишеш нещо хубаво. Най-първо се въодушевиш, защото всеки един писател, всеки един поет мисли, че туй, което е написал като го публикува, светът ще се оправи. И право е. Но после, след като го пусне в света, той почне да се съмнява в тая мисъл.

Кога ще се оправи светът? Светът ще се оправи, когато ти обърнеш онзи последния, който не е гласувал. Твоята поезия още не е достигнала до последния. Всички трябва да я възприемат. Пишеш за любовта, но ти си писал само до едного, тази любов не е достигнала до последния, той седи там и не иска да гласува да дойде Царството Божие; и тогава всички страдаме. Ти се усъмниш в себе си, казваш: "Какво може да излезе от мене, аз не съм учен човек, да бях свършил четири факултета!" Ти си мислиш, че щеше да оправиш света? Аз да ви посоча, че тия, които са свършили четири факултета, не са оправили света. Ти си прав като казваш, че не си свършил; но и онези, които свършиха, мислеха да оправят света, но после казаха: "Знанието няма край." Именно, знанието нямаше да бъде неоценимо, ако имаше край. Да благодарим, че знанието няма край. В туй седи хубостта на знанието. Туй, което не можем да постигнем, то е реално. Туй, което всякога постигаме, то не е реално. Едно противоречие е това. Философски противоречива е тази мисъл.

Аз ще ви приведа един пример. Ако си намерил балканския извор, не мисли, че ти трябва да го изпиеш. Това значи, че като идеш, ще пиеш колкото ти се пие, хиляди хора ще дойдат, този извор все ще извира. Да разрешиш въпроса на вечността, значи да изпиеш всичката вода. То е невъзможно. Океанът не е могъл да събере всичката вода на едно място, защото има много вода, има вода събрана в пространството, и океанът казва: "стига толкоз", постоянно тече. Ако вие имате знанието на древните мъдреци, ще видите, има постоянно слизане и качване на водата. Горе в пространството има много по-големи океани, отколкото на земята. Вие ще

кажете; "Покажете ни ги тия океани къде са." Най-първо идете и вижте Атлантическия и Великия океан на земята, идете, пребродете ги; после идеше на Северния и Южния полюс, да видите и тамошните океани, и като дойдете, ще ви кажа и другите къде са, да се разходите и до тях.

Вие питате: "Какво е Божествената Любов?" Същият закон. Ти още с любовта в дома не си се запознал, какво нещо е, пък искаш да разрешиш какво нещо е Божията любов. - Я ми покажи Божията любов. - Ти с любовта на своите деца, с любовта на своята другарка, на своите приятели не си се справил, пък изведнъж - какво нещо е Божията Любов. Казвам: Братко "блажен", ти си един от блажените. - Този въпрос, казва, аз не съм го разрешил. Аз му казвам: От блажените са - Как, казва, от блажените? Ама аз искам да го разреша. - Тогава ти ще станеш нещастен. От разрешението на този въпрос вие страдате, Ние мислим, че сме разрешили въпроса, но как го разрешаваме? След като сте изследвали дълго време Божията Любов, учили сте, учили, вие казвате: "Няма любов, то е празна работа, яж и пий." - и разрешавате въпроса. От този ден разрешихте въпроса, но сте нещастен, ходите, няма смисъл животът. Защо няма смисъл животът? Защото си разрешил въпроса, че няма любов. Вдигни глава, яж и пий - така не може да се разреши въпросът. Та мислите ли вие, че ако днешната криза се разреши, хората ще бъдат щастливи? В съвременните народи, в съвременното общество, в съвременния строй, на всички религиозни вярвания им липсва едно нещо. Те нямат единство в разбирането си за Бога. Те казват, че Бог е Любов, но всяка религия по форма живее за себе си. Православието живее в православието; протестантството живее в протестантизма; баптистите живеят в баптизма; социалистите живеят в социализма; комунистите живеят в комунизма; българите живеят в българщината; англичаните живеят в англичанството; французите живеят във французщината. Така светът не може да се оправи. То е сегашното положение. Ако искате да дойде Царството Божие, така не може. Няма да оправят англичаните света и българите няма да оправят света, и русите няма да оправят света, и американците няма да оправят света, никой няма да го оправи. Светът ще се оправи, когато цялото човечество от начало до край, всички гласуват за идването на Царството Божие на земята, в една мисъл се съединят.

Тогава ще ви приведа един мит из древността. Това се случило няколко хиляди години преди Христа, в епохата на един знаменит владетел, който се е наричал Бен- Азур - това е превод. Работите в царството не вървели и повикал Бен-Азур всичките десет мъдреци да уредят неговата държава. Тогава се явяват трима мъдреци при него. Първият мъдрец бил Хазур-Мен, вторият - Азон-фа, третият - Киярон-Ра. Тези трима са най-важните. Те му казват: "Трябва да напуснеш царството, да те заведем в един замък и

оттам ще даваш своите разпореждания. На народа ще пишеш, че отиваш на едно дълго пътешествие, да обиколиш земята, ще оставиш управлението на нас." Тия тримата мъдреци имали още седем души помощници. Съгласил се тоя владетел, когото закарали в храма и го затворили, и му казали: "Ще правиш това, което ние ти кажем; туй, което правиш, ще бъде за твоя полза и за полза на твоето царство. Ако право издаваш заповеди, и положението на народа ще се подобрява, и твоето положение ще се подобрява. Ако заповедите имат лоши резултати, положението на народа ще се влошава и твоето положение ще се влошава."

Сега, да направим един малък превод. Когато вашето положение в живота се влошава, какво показва това? Ако вашето положение се подобрява, отношенията ви към Бога са се подобрили, и към цялото човечество; ако вашето положение се влошава, отношението ви към цялото човечество се е влошило. Та казвам: този владетел разбрал как трябва да се изпълни Волята Божия. Той казал на своите мъдреци: "Бих желал, но нямам достатъчно знания да изправя тая работа, както вие разбирате. Ще ида да уча, и когато свърша своите науки, ще дойда пак." Оттам насетне той оставил цялото управление на тия десет души мъдреца. Той отишъл да следва и досега не се е върнал, и мъдрите хора управляват. Казваме: "Кога ще се оправи светът?" Когато Бен-Азур се върне. Той казал: "Като науча цялата истина, ще дойда да я приложа както трябва, сега не съм в състояние да я приложа." Казвам: ако в душата на всеки едного от вас се зароди идеята и вие като Бен-Азур да идете да следвате, колко години ли ще следвате? Вие често казвате, че трябва да се самоотречете. Какво нещо е самоотричането? Ти трябва да бъдеш щедър. Какво нещо е щедростта? Ти трябва да бъдеш справедлив. Какво нещо е справедливостта? Може от твоето гледище да си справедлив сам за себе си, но за другите да не бъдеш справедлив. Ти можеш да бъдеш справедлив. Да бъдеш справедлив към другите - то е Божественото Начало, което трябва постоянно да функционира у нас. Вие всички се постарайте да станете членове в Царството Божие. В Царството Божие никой не може да влезе, който не е гласувал за неговото идване на земята. Умреш, идеш там, питат те: "Гласувал ли си за Царството Божие?" "Не". Върнат те наново на земята. Трябва да се гласува за идването на Царството Божие на земята, всичките хора трябва да имат идеал да живеят добре в света. Сега навсякъде съществува едно подозрение. Ние сме за изправянето на света, за внасянето на един Божествен ред на нещата: да се не избиват хората, да се не измъчват хората, да бъдат справедливи онези, които управляват и с управляваните да имат разумни отношения, едната и другата страна. Силният трябва да бъде силен, за да помага на слабия. Слабият не трябва да злоупотребява със слабостта си, само с него да се занимават. В душата

на слабия трябва да има един идеал, да не е един вечен инвалид, той трябва да оздравее. Казвам: в света ние се нуждаем от здрави хора във всяко отношение - и във физическо, и в умствено отношение; мислите трябва да бъдат чисти като кристал, желанията трябва да бъдат чисти като кристал и постъпките трябва да бъдат чисти като кристал. Ние започваме много добре, но казваме после: "Тази работа няма да се свърши, виж как хората си живеят." - Хората станат идеал. Как живеят в света? Всеки един знае как живее. Всеки живее тъй, както разбира. Не считайте, че другият е несправедлив. Но от Божие гледище всичките тия хора не са изпълнили още закона на Любовта. Ние досега изучаваме света по отношенията му. Да кажем, орачът оре, но той още не е орач, той още не се е научил да печели, той граби още земята. Иманярът копае дълбоко в земята, изважда злато, но той изважда чуждото скрито богатство, обсебва го. Казва: "Забогатях." То не е истинско богатство, то е вземане на придобитото, на готовото. Да се научиш да придобиваш ти сам от съкровището, от Бога, тук е въпросът, а така наготово всеки знае. Умният човек може да придобие, само че кога? В света не може да има истинско придобиване без закона на Любовта Как ще спечелиш една душа? Много пъти християните казват: "Да придобием една душа." Как ще я придобиеш? Не може да се придобие една душа, която не забогатява, която е в бездействие. Трябва да я научиш да живее чисто, свободно, тази душа да почувствува свободата. Някой казва: "Аз придобих своята свобода" - Ти си за мене идеал. Ние търсим Бога защо? Понеже тоя живот, който го имаме, той е даден от Него. Като ни е дал Бог живота, Той не иска ние да бъдем роби. Христос казва какви са отношенията тук. Едни ще се нарекат Синове Божии. Кои ще се нарекат Синове Божии? Миротворците ще се нарекат Синове Божии. Ред отношения има вече.

С тази беседа не искам да ви морализирам, държа я, за да ви науча какво да правите. Според мен вие всички знаете какво да правите, много учени хора сте. Официално не сте учени, нямате дипломи, но според мен официалната наука е съвременната наука, а има наука, с която човек се ражда. Има хора, които са се родили ясновидци, има хора, които виждат през стените, имат развито шесто чувство, надалече виждат, предсказват бъдещето, знаят кога ще стане земетресение: могат да ви кажат, че в еди-кое си време, в еди-кой си край ще стане земетресение. Обясняват го и не могат да го обяснят, казват, че става по същия начин, както барометърът се изменя; когато налягането е силно или слабо, в него живакът спада или се вдига. От спадането и вдигането на живака съдим, че има известни промени във външния свят. Да кажем, ти си при един човек, веднага в тебе се яви гняв, чувство на отмъщение за нещо. Коя е причината? Ти си скъсал връзката с Бога, мислиш, че всичките хора са ти врагове. Твоят син и дъщеря може да ти станат врагове по същия начин. Дъщерята може да

мисли, че бащата е враг, кога? Когато бащата не изпълнява всичките условия, които дъщерята и синът искат. Щом като дъщерята каже "дай", и бащата даде всичко, синът и дъщерята казват: "Баща ни е много добър." Защо е добър бащата? Понеже изпълнил всичките прищевки на сина. Когато не изпълни всичките прищевки, бащата не е добър. Да допуснем, че и бащата иска нещо от сина, моментът е такъв. Най-първо синът казва: "Дай". Бащата ще даде. После бащата казва: "Синко, дай." Синът ще даде. Бащата дава, и синът дава, тогава има правилна обмяна. Ако само бащата дава, имаме порядък не на място. Какъв е сегашният порядък? Учените хора, философите искат, каквото те кажат да става. То е половината на истината, всичко да стане. Онези хора, към които се отнася тази заповед, те ще дадат своето. Само с думи работите не стават в света. Всеки трябва не само да каже, но трябва да вземе участие в работата, която сега става. Тази работа в света става по отношение и на нишите тела, защото един ден телата, които имаме, ще се освободим от тях. Други ще дойдат, трети, четвърти, ще се освободим от тези тела; тогава къде ще бъдем? Ние искаме да оправим живота на земята. Животът на земята лесно ще се уреди. Като гласуваме за Царството Божие, светът ще се оправи. Но при сегашния строй работите стоят другояче. След като умрем къде отиваме, какво става с нас? Някой казва: "След като умрем, нас не ни интересува нищо." Как да не ви интересува? Вие не разсъждавате както трябва. Ти си един милионер, имаш десет милиона златни английски лири в една банка. Считаш, че това е сегашният ред на нещата. Теб те интересуват тези милиони. Ако тия пари се изгубят, къде ще бъдеш тогава? Ще се измени мястото. Ти ако си в Англия, ще бъдеш лорд в Камарата на лордовете; ако си в Америка, ще бъдеш някой сенатор в Сената. След като обеднееш, няма да бъдеш никакъв сенатор, и лорд. няма да бъдеш в Камарата, ще бъдеш на друго място. Няма ли да съществуваш? Ще съществуваш, но ще има различие в твоята мисъл. Като лорд ще мислиш по един начин, като изгубиш богатството, искам да зная как ще мислиш. Да допуснем, че сте богати, мислите по един начин, след като осиромашеете какво ще правите, кажете ми. Тогава ще дойдете до онова верую - не искам да го изнасям точно как е. Ще кажете: "Подиграва се с чувствата." Дошъл някой от умрелите насън и казал: "Синко, дай неща" Бащата се нуждае синът да му даде нещо, че дано да го пренесат в другия свят, да се нахрани. Ако иде от тук в другия свят, докато го преведат, не знам колко време ще е нужно, да да получи яденето.

Сега, да ви преведа един пример, който се е случил в Ихтиманско. Един българин на средна възраст, около 40 години, баща му иде насън и казва: "Синко, да ми направиш курбан." Става синът на сутринта, заколва един хубав овен на баща си. На другата вечер бащата казва: Такъв курбан не искам, курбан истински искам." Синът се чуди: "Заклах най-хубавия овен, какво иска? Отива при един стар човек, разправя му: "Не зная, нашият

баща отиде в оня свят, недоволен е нещо, курбан иска. Заклах му овен, гълча ме." "Синко, вземи едва овца с едно агне, дай я на някоя бедна вдовица да си куснат от млякото децата й, може баща ти тогава да е доволен." Той взема една хубава овца с агне и я подарява на една вдовица. Иде на третата вечер бащата, казва: "Хубаво, това искам, това е курбан."

Изисква се в света една идея да имаме всички: да няма гладуващ човек! Ние седим и мислим за поправянето на света. Да няма нито един човек гладен, да няма нито един човек, който вечерно време да си легне гладен, да вдигне очи и да каже: "Няма братство, няма човещина!" Да няма нито един гладуващ човек, така да са будни съзнанията на хората, че всички вдовици, сираци, всичките хора да имат необходимия хляб, жилище - това значи да се изпълни Волята Божия на земята. И когато народът съзнае това, то може да се приложи, по който и да е начин. Не чрез насилие да няма гладни хора в света, да има работливи хора, всички да вземат еднакво участие - тогава ще има култура на блаженства. Трябва разбиране. А сега насила някой става богат. Законът е друг. Когато единият става богат, другият става сиромах; когато единият става учен, другият става невежа. Знанието, богатството трябва да бъдат достояние на всичките хора свободно. Всеки е призван в света да знае, всеки е призван в света да бъде богат. Ако ние мислим, че не сме богати, ние сме на крив път. Несметни са богатствата, които са в нас. Но сегашният ред на нещата ни е довел до бедно положение, ние мислим, че нищо нямаме. Какво по-хубаво нещо от живота? Какво по-хубаво нещо от твоята светла мисъл? Какво по-хубаво нещо от твоите светли чувства? Няма по-хубаво нещо от това! Ти като излезеш отвън и погледнеш на изгряващото слънце, какво по-хубаво нещо от това? Чрез слънчевата светлина, чрез духането на вятъра, Бог те поздравлява. Срещнеш някого: "Добър ден!" Казва: "Откъде ме познаваш?" Англичанин ако те срещне, ще каже: "Гуд монинг!"Какво иска да ми каже? Ако в лицето на всеки един човек не можеш да видиш проявлението на Бога, ти не разбираш живота. Срещнеш куче, замаха опашка насреща. Ако в туй куче не можеш да видиш проявлението на Бога, не си разбрал живота. Казваш: "Какво размахало опашка?" А кучето ти казва: "Не зная да говоря, ако бих могло да говоря с думи, щях да кажа защо сега махам опашка." Ти като не можеш да се разговаряш с един твой приятел, размахаш се с ръката, казваш: "Сбогом, на добър път, на добър час!" Кучето, като маха опашка, те поздравлява, казва: "Накъдето отиваш, Господ живот и здраве да ти даде." Ти не разбираш - вземеш камък, хвърлиш. Кучето си отвори устата, започне да лае подире ти.

Често мислим, че животът за нас е безсмислен. Това идва донякъде от тая крива философия, на която ние се учим. Бащата казва: "Синко, ти си опичай ума! Гледай да си уредиш живота." Майката казва на дъщерята:

"Дъще, гледай да си уредиш живота." Всички искаме да си уредим живота. Всички сме си уредили живота, но има нещо, което липсва, недоуредено нещо има вътре. Държавата следи поданиците, много се интересува от тях; има си специални хора, които са определени за това. Стражарите са най-учтивите хора, като го срещнеш, ще те поздрави, и като направиш някое велико дело, той ще каже: "Заповядайте в нашия дом, в участъка, искам да зная отде сте родени, какво сте учили, годините ви, ще ги запишем в книгата, много се интересуваме кога сте дошли в България." Ако си в Англия - по същия начин. Ако не разбираш нещата и се противиш на установения ред, ще те викат в този дом. На нас ни се вижда смешно, понеже искаме онези установени процеси, механически процеси в света с един замах да ги премахнем. Невежите в света лесно уреждат нещата: на мен да ми дадат власт, казват, всички ще ги избеся. Като избесиш хората, кой ще остане? Невежите хора все с бесилка уреждат, а умните хора си мълчат и гледат. Като питаш умния, той казва: "Не зная, не съм решил този въпрос." Невежите веднага решават, а умният казва: не зная. Не че не знае той. Казвам: как ще се оправи светът? Най-лесното нещо е да се оправи светът, а най-мъчното - ние да оправим света. Света ние го оправяме, а други го развалят. Там е всичкото: едни го поправят, други го развалят. Затуй имаме един свят на постоянно вдигане - слагане, вдигане - слагане. Ще ви приведа един пример на какво маза съвременното човечество.

Един английски художник нарисувал планински връх, с някакъв велик идеал горе. Безброй хора седят долу и всички гледат към този идеал и чакат реда си. Всеки иска да се качи горе на върха. Там има складирано голямо богатство. Долу се забелязва борба: един като потегли да се качи, той рече да излезе напред, друг го тегли за палтото. Теглят се един друг, никой не може да се качи горе. Всички искат да идат при Бога, но един потегли, друг казва: "Чакай, ти не си първият." Друг рече да върви, и него потеглят: "Ти не си първият." Сега не може да се реши кой ще бъде първият. - Пуснете един; който и да е, и всички тръгнете, когато той замине! За мен този въпрос е толкова ясен, че и децата могат да го разрешат. Този извор е грамаден, до този извор на богатства всички ще стигнат. Пуснете ги наред, кой откъдето иска да се качи, един по един. Някои хора по един път, други - по друг път, по трети, четвърти, в края на краищата за всички ще има горе блага, всички ще се качат. Но сега въпросът е, кой да се качи пръв. Като идеш пръв, ще кажеш: "Аз съм първият, който се качих!" Без разлика е първи или втори. Въпросът е да идеш и да утолиш жаждата, защото достатъчно за всеки ще има. Знанието ще внесе онзи мир в душата ти, ще имаш онази радост, ще станеш член на цялата земя, ще започнеш да се разговаряш с всички души. Когато дойде любовта, ще започнат да работят хилядите радиоапарати в света. Вие не

сте чували едно радио; тия, които вие имате, те са едно хубаво забавление, но слушали ли сте едно радио на светия? Слушали ли сте едно радио от мозъка на един велик светия, този огън на мозъка? Тогава вие ще се захласнете, знаете ли как?

Да ви приведа един пример. В древността било, в християнската епоха; един отшелник 20 години се подвизавал в пълно служене на Бога, постил, молил се, плакал. Най-после явява се един старей, казва: "Какво искаш, синко?" "Моля се на Бога, викам, плача, не ме чува; 20 години се мъча. Господ не ме чува." "Може да не си разбрал хубаво, не си избрал хубаво място. Господ иска хубаво място." Повиква го старецът и го завежда в една пещера, намира една малка дупка отворена и му казва: "Гледай през дупката, какво виждаш?" "Много хубаво!" "През тази дупка всичко ще видиш. После аз ще дойда, след няколко часа, да те взема." Колко време седял там този отшелник? 250 години гледал. Дошъл старецът и, казал; "Хайде, стига ти толкова." "Едва започнах да гледам, търпение нямаш." "Не, приятелю, ти седя 250 години, аз имах търпение да те чакам, но повече не мога."

В Божественото време и пространство няма. При сегашния ред на нещата, ако се открие Божествения свят, всичко ще замре. Онзи манифактурист ще го намериш в едно положение, владиката, проповедникът, майката - всички ще се забравят, няма да има оране, копане на земята. Някой ще каже: "Извеяните хора отидоха нагоре, няма никаква деятелност на земята." Сега, Божественото го уподобявам на туй положение, при което се разрешава онзи най-важен въпрос, който е в моя ум. То става на следното основание. Онази млада мома - млада мома коя е, млади моми има тук, за тяхна полза говоря; за младите моми говоря, но младите моми да се не възгордеят, старите да не се обидят....Младата мома седи; баща й благороден, майка й благородна, брат й благороден, гледат я като писано яйце. Седи тя, добре облечена, после иде на прозореца, погледне. Майката пита: "Какво гледаш?" "Гледам как минават хората." После дойде пак на прозореца. Не вижда тя хората, някого търси. Много хора минават, но него го няма. Поглежда ден, два, три, въздъхва - няма го. Минава князът. Като го види, върне се весела. Майка й се чуди, като че слънцето изгряло. "Видях го", казва. То е небето. Нищо повече. Да го види отвън, то е една фаза, но той трябва да дойде в дома. Когато ще идва в къщи, тичане ще има. Сега не само момата гледа през прозореца, но и бащата гледа и синът гледа, майката гледа, сестрата гледа. Като се отвори вратата, князът с всичкото си величие влиза; гости наредени, ядене, пиене има. То е Царството Божие - да дойде избраникът. Тогава ще има ядене и пиене, че в туй ядене да участвува не само един, цялото човечество да участвува, да няма човек гладен. Тогава ще дойде Онзи, Когото толкоз дирехме през прозорците от

хиляди години, и когото чакаме. От прозорците надникнем - няма Го; в църквата идем, надникнем - няма Го; в училището надникнем - няма Го, в света надникнем - няма Го. Един ден ще дойде, ще Го зърнем, ще се зарадваме и когато дойде вкъщи, всички ще се зарадваме. Туй е законът на Любовта - по човешки да ви обясня. Когато вкъщи дойде Живата Любов, тогава всички взимат участие, всички ще бъдат радостни, няма да има хилави. Онази баба инвалид, и тя, горката, стане като млада мома. Казва: "Дойде, дойде!" Краката ѝ се развързват, и тя сяда на трапезата, като Го погледне радва се: "Дойде вече!" Казвам: когато Любовта дойде в света, всички хора ще се подмладят, всички хора ще станат богати, всички хора ще станат щастливи.

Блажени онези, при които Любовта е дошла! Блажени онези, които са познали Любовта! Блажени онези, които работят с великия закон на Любовта! То е разрешението на въпроса. Туй е искал Христос да каже, когато е говорил за блаженстваща.

Казвам: искам вие днес да гласувате за Царството Божие. След туй да намерите всички ваши приятели, които не са гласували, да гласуват. Едно "окръжно" изпратете по целия свят, който иска сега да гласува. Пратете го, както искате, пратете го на книга, пратете го с мисъл, както искате, то ще отиде на предназначението.

Блажени, които познават Любовта! Блажени, които Любовта е посетила! Блажени са онези, които са на обед с Любовта, в ядене и пиене! Блажени всички онези, дето няма нито един гладен, всички са сити! Блажени са всички, които служат на Бога от Любов!

18 неделна беседа, държана от Учителя
на 31 януари 1932 г. София, Изгрев.

1932_02_03 Двете лица на реалността
лекция пред общия окултен клас

ЛИЦА НА РЕАЛНОСТТА

Размишление.

Ще прочета няколко стиха от 32 глава на Исайя, от 7 стих нататък. В тая глава виждаме, какво е говорил един поет на Израилския народ. Има нещо в тая глава, което всички знаете и в което вярвате. В това отношение, вие сте добри познавачи на човека.

Мнозина се запитват, защо идат мъчнотиите в живота. Ако бяха само мъчнотиите, те лесно ще се разрешат, но земята е място на големи противоречия. Няма нещо, което човек само да си е помислил и да не е станало или да не стане. Какво може да очаквате от такъв свят, в който всичко може да стане? В такъв свят стават и добри неща, но за тях нищо не казвате, считате, че те са в реда на нещата. Натъкнете ли се на злото, веднага питате, защо съществува то. Защо съществува злото, нямам време да отговарям. Питам: Защо богатият си подрязва брадата? Защо бабата ходи с патерица? Защо децата ходят с кокили? Защо косата на хората побелява? Ще кажете, че е естествено, косата на стария човек да бъде бяла. В същност, не е така. Старостта не е причина за побеляване на косата. Ако питате старостта, защо е направила косата на човека бяла, тя нищо не може да отговори. Старостта има съвсем друга цел, а не да изменя черния цвят на бял. Колкото младостта е виновна за тъмния цвят на косата, толкова и старостта – за белия. Щастието на човека не е в неговите черни, кестеняви или руси коси; и нещастието му не е в неговите бели коси. Кой цвят е по-хубав: белият, или черният? Ако черният цвят е по-хубав, тогава ще кажем, че по-ценно нещо от въглищата няма. Те служат за гориво; от тях получават множество ценни продукти. Щом е така, туряйте черното в печките си, а бялото – на тялото си. Ако бялата коса е нещастие, защо носите бяла риза? Бялата коса е мода. Трябва ли да се плашите от нея? Когато искат да представят умен, мъдър човек, турят му бяла коса и бяла брада, обаче, не всякога белият цвят е признак на мъдрост.

Като ученици на велика школа, вие трябва да изучавате езика на природата, с който си служат всички истински учени, адепти и светии. Тоя език осмисля нещата. И най-големите мъдреци виждат в него проява на Божията Мъдрост. Велика е Божията Мъдрост, но не е за обикновените хора. За да я придобият, те трябва скъпо да платят.

Начертавам триъгълника АСВ. За простия човек това е една обикновена картина. За учения, това е фигура, за която се знае, че сборът от

вътрешните и ъгли е равен на два прави ъгли. Казах, че триъгълникът е половина от четириъгълника.

В живота тоя четириъгълник може да представя спокойна водна повърхност. Ако поставим триъгълника над тая повърхност, той ще се отрази във водата. Триъгълникът е в по-рядка среда – във въздуха; отражението му ще бъде във водата – в по-гъста среда. Горният триъгълник включва благоприятни условия за развитие, а долният – неблагоприятни. Всекидневният живот има отношение и към благоприятните, и към неблагоприятните условия. – Кой носи едните условия и кой другите? – Светлината носи благоприятните условия, а тъмнината – неблагоприятните. Изобщо, първите условия носят здраве за човека, а вторите – болест. Благоприятните условия са свързани с разумния човек, а неблагоприятните – с глупавия и неразумен човек. Благоприятните условия водят към доброто и любовта, а неблагоприятните – към злото и омразата. Благоприятните условия усилват човека, а неблагоприятните го обезсилват.

Какво представя квадратът? – Място на противоречия, място на всички възможности и невъзможности. В квадрата всичко е възможно и невъзможно. Като разделим квадрата на два триъгълника, горният триъгълник представя едната страна на живота – раят, а долният – другата страна на живота, адът. Защо раят и адът съществуват едновременно, не може да се отговори. Това е все едно, защо съществуват едновременно мъже и жени. Не може ли да има само мъже, или само жени? Ако това беше възможно, Бог щеше да създаде света другояче. Никъде не съществува свят само с мъже или само с жени. Да се мисли другояче, това е въображение. Днес не може нито без мъже, нито без жени. Не се занимавайте с въпроси, които не съществуват. Вие разрешавате мъчнотиите си – това е в реда на нещата. Казвам: Не разрешавайте мъчнотиите, които имат отношение към суетата на живота. Аз казвам това първо на себе си. Като остана свободен, аз си пея една песен със следното съдържание: “Не разрешавай суетата на живота. Не избягвай благите страдания, които са дял в човешкия живот. В тях се крие любовта. Стреми се към вечността, дето е великата Божия слава."

Като размишлявам върху тия думи, запитвам се: Мислиш ли, че можеш да разрешиш въпроса, защо едни хора са богати, а други бедни? – Защо ме боли главата? – Не се занимавай с тоя въпрос. – Защо ме боли стомахът? – И с тоя въпрос не се занимавай. Лекувай се и не мисли за причините. Като се излекуваш, ще научиш причината за болестта. – Защо са скъсани дрехите ми? Какво ще ям утре? – И за това не мисли. Не се занимавай с утрешния ден. Според някои философи, човек трябва да търси причината

на всички явления и прояви в живота. Така е, но не можеш да намериш причината, преди да си изучил явлението.

Във Варненско, в село Чатма, се случило нещо, от което кметът пръв се поучил. Това било в турско време. По онова време, когато събирали данъци от населението, който не могъл да плати данъка си, набивали го добре и после го затваряли. Един беден българин, добър човек, не могъл да плати данъка си и се помолил на кмета да му дадат срок, дано някак се улесни и изплати. Кметът, строг човек, не се съгласил да отсрочи плащането и заповядал да го набият и затворят. Не се минало много време, турският началник отишъл при кмета да прегледа работите му, и понеже намерил нередовни неща, издал заповед да го набият, та да се научи да бъде изправен. Тогава кметът разбрал, какво значи да се вдига и слага тояга върху гърба ти. Той си казал: *Лошо нещо било боят!*

Следователно, докато другите хора страдат, ние казваме, че страданията са на място. Щом дойдат страданията до нас, казваме, че това е жестоко, и започваме да търсим причината за тях. Казвам: Докато ти не се включиш в страданието, не можеш да се включиш и в радостта. Закон е това. Ако можеш да се изключиш от страданието, ще се изключиш и от радостта. Както и да философствате върху пътя, по който вървите, вашата философия нищо не разрешава. Казвате, че еди-кой си е щастлив, наредил е добре работите си. Покажете ми един човек, който е наредил всичките си работи поне за хиляда години. Няма човек на земята, който да е наредил работите си даже за пет години. Затова се казва, че човек не е сигурен и за утрешния ден. Какво може да се очаква при противоречията на живота? Какво може да очаквате от една преходна, фалшива мисъл? Това да не ви обезсърчава, но да ви насърчи да работите повече.

Аз искам да ви покажа, на какви закони почива сегашният ви живот.Изучавайте скръбта и радостта като две лица на реалността. Знайте, че вашата скръб е основа за радостта на вашия ближен. – Защо трябва да страдам? – За да се радва твоят ближен. Ако ти не страдаш, ближният ти няма да се радва. Ако ближният ти не страда, ти няма да се радваш. – Защо се радвам? – Защото ближният ти скърби. – Не искам да страдам. – Тогава няма да се радваш. Дето е смъртта, там е и животът; дето е животът, там е смъртта. – Какво трябва да се прави? – Да осмислим и живота, и смъртта. – Дотегна ми да живея. – Това, което дотяга е смърт, а не живот. Човек всеки ден умира, затова му е дотегнало. Истинският живот никога не дотяга, понеже няма абсолютно никакво тегло. Животът не е нещо материално. Следователно, страданията дотягат, смъртта дотяга, но животът – никога.

Какво разбираме под "смърт"? Смърт е това, което смърди. Само то дотяга

на човека. Като умре, човек започва да мирише, да смърди. Така той разбира, че е живял в затвор. На земята човек е затворник. – Защо умира той? – За да го познаят хората. Всички казват: Сега ще разберем, какъв беше тоя човек. Наистина, човек се проявява след смъртта си. Умрелият става щедър, всичко раздава, даже и тялото си. Той дава на близките си по нещо, на църквата, на бедните. Докато е жив, човек нищо не дава. Щом започне да умира, става щедър и дава всичко, каквото има. Най-добрият човек е умрелият. Като ме питат, защо човек умира, отговарям: Човек умира, за да прояви доброто, което е вложено в него.

И тъй, хората живеят, но не разбират живота. Казваш: Аз трябва да живея! – За да живееш ти, други трябва да умират за тебе: кокошката трябва да умре, агнето трябва да умре, ябълката трябва да умре, житото трябва да умре. Най-мъчното нещо е да се поддържа животът – условия и средства са нужни за това. Като не знаете това, вие искате само да живеете и да имате блага, макар и временни. Вие не подозирате, че временните блага създават големи нещастия. Ти си богат, сядаш пред трапезата и се наядеш с баница. Наглед тя е добре опечена, мазна, но, като се нахраниш, усещаш разстройство в стомаха. – Защо? – Маслото и брашното били стари. Ти искаш да бъдеш щастлив, да се наядеш с баница. Щастието не е в баницата. Не мисли, че всяка баница е направена с прясно масло и брашно. Баничарят имал интерес и турил развалено масло и старо брашно.

Не се спирай пред всеки банкер да искаш пари на заем. Не се спирай пред всяка витрина да си избираш дрехи. Всяка дреха не е за тебе. Всяка баница не е за тебе. Не всички пари са за тебе. Не всяка книга е за тебе. Не всичко, което срещаш на пътя си, е за тебе. Много неща ти са нужни, но и много не ти са нужни. Непотребните работи ще объркат ума и сърцето ти. Вие пълните живота си с хиляди работи, но не и със същественото. – Кое е същественото? – Онова, което не гние, което от нищо не се разваля. Имаш един цирей – това е несъщественото. – Остави цирея да узрее, за да можеш да го пробиеш и очистиш. Това е най-разумното, което можеш да направиш. Ако си тъжен, изпей една от любимите си песни, но не "Цвете мило, цвете красно", нито "Стоян мами си думаше." Вие нямате нищо общо със Стоян и неговата майка. Какво казва Стоян на майка си? Той казва: "Мале ле, мале, като си ме родила, защо ми таз болка прати, та девет години болен да лежа?" Стоян е виновен за своята болест, а не майка му. Остави Стоян да се занимава с болестта си, а ти си изпей една ободрителна песен, за да разсееш тъгата си.

Някой дойде при мене и ми се оплаква, че му е тъжно на сърцето. – Радвам се, че страдаш. Това показва, че имаш сърце. Най-хубавото нещо на земята

е страданието. Дето е Бог, там е страданието. Дето не е Бог, никакво страдание не съществува. Благата на живота идат чрез страданието. Ако можеше без страдания, пръв Христос щеше да спаси човечеството без тях. Не можеха ли да слязат ангели от небето, да завържат всички, които се гавреха с Христа, а трябваше да Го разпнат? Питате: Защо Бог не оправи света? Защо изведнъж не го подобри? Преди всичко, аз не вярвам, че светът е лош. Докажете, че светът не е добър. Единственият, който не е оправен, е човекът. Щом той се оправи, целият свят ще се оправи. Достатъчно е човек искрено да пожелае идването на Царството Божие на земята, за да се оправи и неговият вътрешен свят. Следователно, кажеш ли, че светът е лош, ще знаеш, че тоя свят е отражение на твоя. Твоят свят е лош и неизправен. Ти виждаш себе си в другите и казваш, че хората са лоши. – Толкова ли съм лош? – Не си толкова лош, но не си и толкова добър, колкото си мислиш. – Знаете ли, колко обичам хората? – Знаем, че обичаш, но знаем, че и мразиш. На земята не можеш да обичаш, ако не си мразил. Много естествено, обичаш дъщеря си, жертваш се за нея и изведнъж дойде един млад момък и започне да я гледа. Ти си недоволен от него, намразваш го. Не е лошо, че гледа. Видял нещо хубаво, разбира се, че ще гледа. Важно е, как гледа, с какви намерения. Той гледа и чете, какво е написано в книгата и. Или гледа, какви плодове има в нейната градина. Като види някой хубав плод, иска да го откъсне. Може да откъснеш, но с позволение. Молитвата подразбира да искаш позволение. Откъснеш един плод, ще носиш последствията на твоята постъпка. После ще се сърдиш на Господа, защо страдаш.

Мнозина искат да станат велики, знатни хора. Велик е оня, който носи съзнателно страданията. Избягваш ли страданията, ти не си велик. Щом си дошъл на земята, все ще се натъкнеш на противоречия. – Кои са причините за противоречията? – Много са причините, едни са видими, а други невидими. – Защо страдам? – Само ти не страдаш, хиляди същества страдат заедно с тебе. За да се освободиш от страданията, повдигни ума си по-високо, отколкото е обикновеното ти състояние. Няма да мине много време, и страданията ти ще престанат.

Срещаш един богат човек, разговаряш се с него, но виждаш, че той е неспокоен, озърта се натук-натам, да не го оберат. Как ще се успокои тоя човек? Като престане да мисли за парите си и за крадците. – Ако ме оберат? – Ще страдаш. Ако не те оберат, ще се радваш. Лесно се говори, но мъчно се понасят страданията. Така говорят и ясновидците. Питаш един ясновидец, какво ще стане с тебе. Той казва: или ще живееш, или ще умреш; ще отидеш или в рая, или в ада. Ако живееш, ще станеш или министър, или прост работник. – Ще намеря ли оня, когото търся? – Ще го намериш. – Какъв ще бъде той? – Млад човек, на около 25 години, с черни

мустаци, крайно нервен, ще те бие по няколко пъти на ден.

В Бургас един грък се оженил за една красива гъркиня, която му донесла две хиляди турски лири. Понеже парите били нейни, тя заповядвала на мъжа си, какво да купува. Днес купувал, утре купувал, докато парите се свършили. След това той и казал: Ако искаш да ти слугувам, иди при баща си да вземеш още пари. Това значи: докато умът ти е здрав и сърцето – добро, ще ти слугувам и ще те гледам добре. Изгубиш ли ума и сърцето си и започнеш да миришеш, ще оставя да те заровят в гроба, не те искам повече. Аз се чудя на ония мъже и жени, които плачат на гробовете. Той не живял добре с жена си, докато е била жива, а на гроба и плаче. Същото е и за жената. Плачи за човека, докато е жив. Като умре, няма защо да плачеш. Плачи за живите, а не за умрелите. Радвай се на страданията си. Ако се радваш на страданията си, никой не може да ти отнеме радостта. Не се ли радваш на страданията си, всеки може да отнеме твоята радост. Ще се чудиш после, защо радостта те е напуснала. Като ви говоря така, аз не засягам семейните ви отношения. Те не ме интересуват. Аз засягам онова, което е болно във вашия живот. Има нещо болно във вас, което трябва да се излекува. Събрали се двама приятели, но приятелство между тях не съществува. Събрали се двама учени, но никаква наука не ги свързва. Това не са отношения, но търговски сделки, които всеки момент могат да се развалят.

Днес аз ви говоря, вие ме слушате, но това е преходно, временно. Вие може да си живеете и без да ви говоря. Моята беседа може да ви допринесе нещо, а може нищо да не ви даде. Това е банкет, без който може да минете. Важно е, че ако не съм аз, друг ще дойде на моето място. Ако вторият отстъпи, ще дойде трети, четвърти. Следователно, аз съм най-малкото зло за вас. Човек не може да бъде свободен, все ще дойде някой да му говори. Искаш, не искаш, ще ти говорят. Седя в стаята си сам, но отнякъде ще дойде една муха да иска нещо. И тя казва: Дай! Изляза от стаята, отида в гората – и там ще ме намерят хиляди проповедници. Мухата казва: Знаеш ли, коя съм и какво правя? Аз хапя всеки глупав човек, защото не ме разбира. Като ме разбере, ще престана да го хапя. Ти казваш: Муха е това, нищо не допринася. – Ти какво донесе днес? Седнеш да ядеш и виждаш, че си изял всичко, което е сложено на трапезата. Не си ли по-голяма муха от тая, която гониш в стаята си? Мухата не е разумна като човека, но какво допринесе той със своята голяма разумност?

Сегашните хора са недоволни от живота и мислят, че като отидат на оня свят, там ще ги посрещнат добре. Това е криво разбиране. Казал ли ви е някой от вашите покойници, как са го посрещнали на оня свят? Кажете ми поне един от вашите спомени за оня свят. Вие живеете на земята и си

въобразявате, как ще отидете на оня свят. Ако отидете на оня свят неподготвени, и там ще внесете същото противоречие, което съществува на земята. Ще кажете: Колко добре живеят съществата на оня свят! Колко лошо живеем ние на земята! Помислиш ли така, веднага трябва да напуснеш оня свят. Дали си в рая, или в ада, не се позволява да правиш сравнение между живота на едно или друго място. И от ада ще те изпъдят, както и от рая. Как ще живееш? Дето и да си, ще приложиш великата философия на живота. Вие сте едва в началото на тая философия. – Не разбираме тая философия. – Не я разбирате, защото, като я разберете, трябва да платите скъпо за нея.

Един американец, милионер, чул, че в Ню-Йорк ще се даде концерт – ще свири някой виден виртуоз. Той се качил на влака и тръгнал за Ню Йорк, но закъснял. Когато стигнал до театъра, концертът бил свършен. Понеже имал силно желание да чуе тоя виртуоз, той научил, де се е установил, и отишъл при него с молба, да му посвири малко. Виртуозът се обадил от стаята, че си е легнал вече и е уморен. – Давам хиляда долари. – Уморен съм, не мога да свиря. – Давам две хиляди долари. – Виртуозът отворил прозореца на стаята и посвирил малко. Милионерът останал много доволен от свиренето. После казал: Дай цигулката си, и аз да посвиря. Какво представя музиката? – Страданията в живота. Колкото по-големи са страданията, толкова по-скъпо ще платиш. За обикновените концерти се плаща малко, но за страданията се плаща много. – Защо? – Защото от тях се получават ценни уроци. Като страдаш, ти говориш, оплакваш се, а хората те слушат.

Казвате: Да бъдем богати, да разполагаме с пари. Готови ли сте, като богати, да приемате хората и да слушате с часове техните оплаквания? Това е богат човек. – Защо Бог е създал така света? Светът е добре създаден, той върви по своя път, но как трябва да вървим ние, това е важно. Мухата бръмчи – това е нейна работа. Важно е аз да не бръмча като мухата. Волът боде – това е негова работа. Аз не трябва да бода като вола. Конят рита – така е създаден. Той се брани с копитата, те са средство за защита. Обаче, аз не съм кон и не трябва да ритам. Съдията съди, понеже е съдия, но аз нямам право да съдя, не съм съдия. – Какво трябва да правя тогава? – Друга работа има за тебе. – От кого страда слугата? – От господаря си. – От кого страда господарят? – От слугата си. Значи, причината за страданията е в самите нас. Когато роптаеш, това показва, че не разбираш смисъла на живота, който Бог е създал, и така сам създаваш нещастието си. С неразбирането си, първите човеци сами си причиниха страдания. И ние, със своите неразбирания, също си причинихме страдания. Най-малката нечиста мисъл е в сила да наруши хармонията на твоя живот. Най-малкото нечисто чувство или желание нарушава чистотата на твоя живот. – Защо

понякога човек краде? – Гладен е, никой не влиза в положението му. Ти си богат, минаваш край бедния и казваш: Бог ще оправи работата. Защо ти не я оправиш? Защо ти е дадено това богатство? Спри се в пътя си и помогни на бедния. Не му ли помогнеш, ти ставаш причина той да краде.

Следователно, не питай, защо идат страданията в живота, но вгледай се в себе си, изпълнил ли си добре своите задължения. Страдаш – не страдаш ти, друг някой страда в тебе. Ако младият скърби, друг някой в него скърби; ако старият скърби, пак друг някой скърби. – Дотегна ми животът. – Не говориш истината. – Минали ли сте един ден без страдание? Какво ще бъде положението на младия момък или на младата мома, ако не плачат и страдат. Какво ще бъде положението на майката и на бащата, ако не се грижат за децата си и не страдат? Радвайте се, че в света има майки и бащи, моми и момци, слуги и господари, които страдат. Радвайте се, че хората умират и се раждат; радвайте се, че хората грешат и изправят погрешките си. Радвайте се, че съществува добро и зло. Ползвайте се от живота, без да ви дотяга. Той съдържа велики уроци, за които се плаща скъпо.

В заключение на всичко това, казвам: Не разрешавайте суетата на живота, тя е неразрешима. Докато слънцето грее, все ще хвърля сенки, и триъгълникът ще се отразява. Когато слънцето престане да грее, сенките, сами по себе си, ще изчезнат. Като се махне доброто, и злото ще се махне. Тогава, де ще отиде човекът? Вие искате да дадете ум на Господа, как да пресъздаде света. Бог е мислил цяла вечност, докато създаде света, а вие, с един замах, искате да го измените. Дайте своя проект на Господа, да видим, какъв свят ще създадете. Който се опитва да коригира Бога и Неговите прояви, ще се намери в положението на пророк Йона, който лежа три деня в утробата на кита.

Истинската философия на живота изисква от човека да бъде доволен от всичко, което Бог му е дал в момента. Считай, че всичко, създадено от Бога, е разумно. Само така ще познаеш разумността. Не мисли, че си роден само да страдаш, но не мисли, че си роден само да се радваш. Не си роден само за омраза, но не си роден и само за любов. Моментът се мени, а с него заедно и състоянията. Не казвай, че не си видял бял ден в живота си. Ти не говориш истината. Светлината и тъмнината се сменят непрекъснато.

Казваш: Войната не трябва да съществува. Ти не можеш да спреш войната – тя си има своето предназначение. Не можеш да спреш бурята. Ти не можеш да спреш революцията. Ти не можеш да спреш въртенето на земята около нейната ос и около слънцето, да се образуват ден и нощ, да се създават четирите годишни времена. Ти не можеш да спреш изгряването и

залязването на слънцето. – Какво мога да направя тогава? – Ти можеш да заемеш известно положение и да се ползваш от благата на живота. Някой казва, че откак влязъл в новия път, главата му побеляла от страдания.

Една гарга решила да пренесе гарджетата си в друго, чисто гнездо. Те се радвали, доволни били, че ще отидат на чисто място. Майка им ги запитала: Ще вземете ли и задничетата си със себе си? – Ще ги вземем. – Тогава и чистото гнездо ще оцапате.

Днес всеки се пита, защо е дошъл на земята. Задачата на човека е да превърне материята на злото от по-гъста, каквато е сега, в по-рядка. Така той ще подобри живота си и ще се освободи от противоречието в своя ум, че светът е лошо създаден. Светът не е нито лош, нито добър. Хората се произнасят за него – всеки според разбирането си. Като четете Библията, виждате, че за едно и също нещо, един пророк пише по един начин, а друг пророк – по друг начин. Христос казва: "Горко вам, книжници и фарисеи!" – Защо казва така? – Защото те задържат благото само за себе си. Ще дойде ден, когато горкото на бедните ще се излее върху главите им. "Блажени сиромасите." Един ден това блаженство ще се изсипе върху главите на богатите. Колелото на живота се върти. Всеки трябва да си изработи такава философия, която да го приближава до истината.

Защо съществува злото? – За наторяване. Богатата почва не се нуждае от тор, но бедната се нуждае. Значи, злото е потребно само за някои, а не за всички. Днес злото е нужно, но ще дойде ден, когато няма да има нужда от зло, от омраза, от завист. Кажат ти една лоша дума и ти веднага протестираш, намираш, че уронват твоето достойнство. Какво са ти казали? Че си невежа, че си лош човек. Лошавината понякога принася добро. Защо си лош? Защото си свалил част от товара на някого. Ако не беше го свалил, той щеше да падне от тежестта на собствения си товар. Някой изял твоята кокошка, казваш, че бил лош човек. Какво лошо има в това? Ти и той сте едно. От човешко гледище, той не е постъпил добре, но от Божествено гледище няма нищо лошо в постъпката му. От гледището на овцата, поведението на вълка към нея е лошо; от гледището на вълка, поведението му е добро. Ти се запитваш: Овца ли да бъда, или вълк? За предпочитане е овца да бъдеш. Тревопасните животни носят огън в себе си. И овцата, като тревопасно животно, носи огън и топлина, затова е потребна на хората. Вълкът носи страданието в света. Стани овца, за да принесеш в живота огън и топлина. Който те изяде, ще стане огън.

Много истини има в живота, които трябва да се изучават. Изучавайте Евангелието, като справочна книга, да знаете, какво да взимате от различните автори. Евангелието не е само написана книга. Всеки жив

човек, който благовествува, е евангелие. Ако благовествуваш, ти си евангелие, което хората трябва да четат. Като зная това, аз не се възмущавам от никого. Че някое дете обичало да хапе – нищо от това. Ще му дам една-две ябълки. То се е учило да хапе и сега си има готов занаят. Ако не беше ме ухапало, нямаше да му дам ябълки. То ще се откаже някога от тоя занаят. Гледайте на света като на калейдоскоп, през който се виждат различни картини, цветно обагрени.

Сега ще ви кажа да се проявите такива, каквито сте, без да се подценявате, или надценявате. Добре е да бъдете смели, но не по-смели, отколкото трябва, нито по-страхливи, отколкото трябва. Вие се представяте по-учени, отколкото трябва, и по-невежи, отколкото трябва; вие сте по-добри, отколкото трябва, и по-лоши, отколкото трябва. Лошото във вас се дължи на това, че сте по-богати и по-бедни, отколкото трябва. Добре е да бъдете и богати, и бедни, но не повече, отколкото трябва.

Едно се иска от всички: да следват пътя на новото учение. То не съди никого, но определя точно, колко богат и колко беден трябва да бъде човек. То ще даде на всекиго толкова, колкото му трябва. – Пари искам. – Не е лошо да имаш пари, но трябва да знаеш, как да си служиш с тях. Парите са средство, както знанието, и ти трябва да се ползваш от тях разумно. И добродетелите са богатство, с което трябва да се ползваш разумно. – Не искам да бъда богат. – Богатството не е само в парите. Бъди богат с добродетели, със знание, със сила и живот. Истински богат е оня, който може сам да се товари и сам да се разтоваря. Не можеш ли едновременно да бъдеш и богат, и беден, сам да се товариш и разтоваряш, ти не си разбрал живота. Ти си станал богат благодарение на труда на бедните. Ето защо, един ден Бог ще каже: Бедни и богати, елате всички при мене, да ядете и пиете заедно. – Кога ще ни повика Бог? – Още утре. Трябва да бъдете готови да се явите при Него.

Благодарете на Бога за всичко, което ви е дал: за ума, за сърцето, за волята. Благодарете на Бога ,че срещате и добри и лоши хора.Благодарете на Бога, че срещате учени и прости, бедни и богати. Благодарете на Бога за всичко. Благодарността е една дума от езика на древните мъдреци, който и досега е останал неразбран. Една от думите на тоя език е благодарността. Така я превеждам аз на български език, но тя все още остава неразбрана.

Т. м.

4. Лекция от Учителя, държана на
3 февруари 1932 г. София – Изгрев.

1932_02_05 Свещеното място
Издание 1947 г., София
КНИГА: Живот и отношения, МОК Год.XI, Том1

СВЕЩЕНОТО МЯСТО

Размишление.

Ще прочета 23 гл. на Притчите, от 1 – 27 стих. Какво означава притчата като литературно произведение? – Скрита реч, от която може да се разбере и много, и малко.

Една българска поговорка казва: „Не отваряй стара рана." Какво ще спечелиш, ако отвориш стара рана? Друг е въпросът, ако е живеница, някъде на петата. Иначе, не отваряй стара рана в ума си или в сърцето си. Намажи раната с дървено масло, тури бяла книжка отгоре и напиши нещо. – Какво би написал? – Не пипай! Гледането, пипането и яденето са донесли на хората най-големите нещастия. Погледнеш нещо, пипнеш го и пожелаеш да го изядеш. Ето отде идат нещастията. И облеклото носи нещастие за човека. Например, облечеш дрехата на прокажения. Какво ще спечелиш? Какво ще спечелиш, ако облечеш грозната дреха на своя ближен? Какво ще спечелиш, ако туриш върху себе си ред лъжливи учения? Най-малкото, ще изопачиш характера си. Казваш: Млад съм, ще си поживея като млад. – Млад си, ще си поживееш, както разбираш, но ще понесеш последствията на тоя живот. Всяко нещо, добро или зло, носи своите последствия.

Един американски апаш влязъл в кабинета на един учен физик, с намерение да го обере. Той имал желание да задигне двата златни цилиндъра, с които професорът правел своите опити. В това време, професорът влязъл в кабинета си и, като видял апаша, спрял се пред него и свързал цилиндрите с тока. Изненадан от това, апашът се вкаменил на мястото си. Понеже не могъл да отнеме ръцете си от цилиндрите, токът започнал да му действа, а професорът го разхождал заедно с цилиндрите из кабинета си. Най-после го запитал: Ще крадеш ли друг път цилиндрите на учения?

Казвам: Имаш едно малко желание, искаш да го реализираш и мислиш, че то е невежо. Не, това желание е учено, то е професор, който се занимава с великите сили в природата. Хващаш златния цилиндър, но оставаш изненадан. Токът протича през цилиндъра, и ти не можеш да се освободиш от него. Нищо друго не остава, освен да обикаляш с цилиндъра заедно стаята на професора. Той бил благороден човек, пуснал апаша на свобода, като му казал: Радвам се, че ме посети. Ако обичаш, можеш да

дойдеш и друг път. Помни: Има опасни неща в света, които не трябва да се пипат. Не пипай златния цилиндър на професора! Той е свързан със сила, на която не можеш да издържиш. Има свещени неща в природата, които нямаш право да пипаш. Аз наричам опасните неща, свещени области, свещени места. Дървото за познаване на доброто и злото беше една от свещените области, на която човешки крак не трябваше да стъпва. За да се докосне до такава област, човек трябва да бъде чист. Първият човек не беше дораснал за тази област. Той нямаше нужното знание. Бог му каза: „От всички дървета можеш да ядеш, но до свещеното дърво да не се докосваш. Докоснеш ли се до него, ще умреш." Не мисли, че Дървото за познаване на доброто и злото е дърво на греха. Не е така. То е свещена област, за която малцина са готови. Който не е готов и стъпи на това място, непременно ще пострада. Когато Мойсей се доближи до горящата къпина, глас от нея му проговори: „Събуй обувките си, защото мястото, на което стоиш, е свято." Не мислете, че мястото, дето може да направите едно престъпление, е лошо и нечисто. Ако беше така, нямаше да ви държат отговорни. Кого държат отговорен?

„Не премествай вехти меджи (здание)" (– 10 ст).

Когато взимаш от сандъка на богатия вехти неща, той обръща ли внимание? Може да напълниш торбата си, той нищо не казва, но ако бутнеш свещената му каса, скоро ще намериш участъка. Следователно, човек е отговорен само за ценните неща и за ония, които пипа без разрешение. Има мисли и желания във вас, които никога не трябва да се бутат, понеже са свещени. Това е морал, който, особено младите, трябва да спазват. Ако опорочиш този морал, ти изгубваш равновесието си и преставаш да се наричаш човек. С изгубване на равновесието си, ти нарушаваш правилното си кръвообращение, дишане и своята права мисъл. Ти губиш и достойнството си. В какво се заключава достойнството на човека? В какво се състои достойнството на ученика и на студента? – В учене и разбиране на предметите, които изучават. – Още в какво се състои достойнството им? – Никога да не си позволяват и най-малката лъжа. Това качество е нужно не само на ученика и на студента, но и на всяко общество.

Какво ви липсва на вас? – Добра обхода. Мислите ли, че ви е позволено всичко да правите? Младият трябва да живее като стария, а стария – като млад. Ако младият мисли, че като млад му се позволява да прави всичко – това е стара философия; и ако старият мисли, че като стар може да си позволява всичко – това е стара философия. Старият дявол, който яде от забраненото дърво, оголя напълно и дойде да измами младия човек, като му каза: Аз съм стар, имам голяма опитност. Едно време и аз бях, като тебе, млад, ядох от това дърво. Той, старият адепт – маг, погледна Ева и се

зарадва. Тя беше млада студентка, свършила университет, на 21 годишна възраст. Тя казва: Искам да пиша доктората си върху нова теза. Вие казвате: Закъсахме я! – Разбира се, че ще я закъсате. Щом веднъж ядеш от този плод, работата непременно ще закъса. Това е все едно, да накладеш огън в своята къща. Ако огънят може да се запали, има смисъл да чакаш – ще можеш да живееш в тази къща. Ще гледаш, по кое време ще се запали огънят, за да имаш възможност да го изгасиш и, каквото извадиш от огъня, спасено е вече. Останалото ще изгори. Аз изнасям нещата, както ще станат в бъдеще. То и сега може да стане. Аз не говоря за това, което е станало, но говоря за три неща: За това, което се случило с младата студентка в рая. Знаете ли, как се казвала тя тогава? – Не знаем. В знанието има една свещена област. Когато човек не спазва тази област, нищо не може да сполучи в живота си, по простата причина, че той представя един инвалид. Какво може да направи инвалидът? Може ли да чете оня, на когото очите са развалени? Може ли да свири оня, на когото слухът е слаб? Може ли да стане художник оня, на когото ръцете са парализирани?

Често моралистите проповядват на хората, че трябва да се живее добре. – Това е най-лесната работа, но как се изразява добрият живот? В какво се заключава доброто учение? – Това, което учиш, че е добро, да го прилагаш навреме. – В какво се крие цената на парите? – В службата, която изпълняват. Ако не могат да ти услужат, дето трябва, те са непотребен товар за тебе. Ако знанието не може да ти помогне в трудни моменти, то е непотребен товар. И ако веруюто, което изповядваш, не е в сила да разреши мъчнотиите ти, и то е непотребен товар. И вие, които ме слушате, младите студентки и студенти, нямате едно определено верую. Вие сте още в многобожието, не сте дошли до еднобожието. Всеки ден си създавате нова религия; всеки ден вярвате в ново божество. Едно Божество трябва да имаш, Едно свещено място трябва да имаш, дето човешки крак не е стъпвал. Това значи, да имаш убеждение! Ако човек е обходил всички места в себе си и не е оставил едно свято място, това е човек без морал, без убеждение, без вътрешна култура. Смисълът на твоя живот е в това, да запазиш чистота на свещеното място в твоята душа, в твоето сърце и в твоя ум. – В какво да вярвам? – Ще вярваш в свещеното място в себе си.

Сега вие искате да влезете в света, там да работите. – С това знание, което имате, нищо не можете да направите. Силните ще ви разиграват, както американският професор разигравал апаша. Да не кажете, като турчина: „Теле дошъл, вол си отишъл“. Казвате: Няма ли нещо добро в нас? – Има нещо добро, за което, именно, аз говоря. Който е запазил чистотата на своето свещено място, е добър. Пазете това място! Не казвам, че не трябва да влизате в живота. Влизайте в живота, но не бутайте свещеното дърво на своя живот. То е дървото за познаване на доброто и злото. То е свещеното

дърво на рая, което не трябва да се бута. Провидението иска да научи хората да не бутат това дърво.

Ето една нова идея. Ако ме питате, какво трябва да правите, казвам: Не бутайте свещеното дърво за познаване на доброто и злото. Не слушайте стария брадат професор, който казва, че откак ял от плода на забраненото дърво, всичко научил. Нищо не е научил! Какво са допринесли суеверията, на които старият професор ви е учил? Ако той е проповядвал истината, де е силата на човека? Де е неговото знание? И вие, младите, сте яли от това дърво. Кажете, тогава, какво има на слънцето? Каква е неговата температура? Най-после кажете, какво има в центъра на земята? Нали всичко знаете? Земята е много богата. Де са скрити нейните богатства? Какво има на слънцето, не знаете; какво има в земята, не знаете. Какво знаете, тогава? Казано е, обаче, че ще бъдеш като Бога. Какво значи, да бъдеш като Бога? Бог е навсякъде и всичко знае. Нали е казано, че ако ядете от забранения плод, ще бъдете като Бога. Ходили ли сте на Слънцето? Знаете ли, какви са последните новини оттам? Вие не знаете последните новини на земята, че ще знаете, какво става на слънцето! Ще ви кажа, какво става сега на земята.

Събрали се трима души, все учени хора, на една воденица да мелят брашно. Те носели със себе си една печена кокошка. Решили заедно да я изядат, но като я погледнали, видяла им се малка. Помислили си: ако я разделим, все едно, че нищо не сме яли, ще се падне на всеки по едно малко парченце. По-добре да поспим малко, и който от тримата сънува най-хубав сън, на него ще се даде цялата кокошка. Легнали да спят. Като се събудили, започнали да разказват сънищата си. Първият казал: Като заспах, видях една голяма пропаст и започнах да слизам. Слизах, слизах, дойдох до центъра на Земята. Като разбрах, че не мога да се върна назад, уплаших се и се събудих. Вторият казал: Аз сънувах, че се качвам нагоре, на небето. Започнах да летя от една звезда към друга, докато стигнах до слънцето. Качих се и на слънцето, отдето погледнах към земята. Видя ми се малка светла точица. Обаче, стреснах се и се събудих. Третият казал: Аз пък сънувах и двама ви. Видях, че единият отива към центъра на слънцето, другият – към центъра на земята. Казах си: Тия хора няма да се върнат на земята, ами аз да стана, да видя, какво става около мене. Станах и изядох кокошката.

Това става днес в света, но то е политика. Това става днес и с вас. И вие, като се съберете трима души, лягате да спите. Единият сънува, че отива в центъра на земята, другият – в центъра на слънцето, а третият следи, кой момент да стане да изяде кокошката. Има ли нещо реално в това? Двамата сънували, а третият нищо не сънувал, но изял кокошката. – Кой изяжда

кокошката? – Само оня, който не се докосва до свещеното дърво. Двамата, които сънуваха хубавите сънища, са студентите, които ядоха от дървото за познаване на доброто и злото. Същото става и в живота. Каквато работа и да започнете, все същият край ще има. – Защо? – Защото, дето е лъжата, нищо не може да се гради. Изучавайте истинската, положителна наука, да знаете, кои неща във вас са верни и кои не са, коя мисъл е права и коя – крива. Как ще познаете, коя мисъл е права и коя – илюзорна? Когато мътната вода минава през песъчливи пластове, тя се пречиства и става бистра. Когато чистата вода тече по повърхността на земята, тя става мътна. Това е закон на земята. Преведете тоя закон и към вашия живот.

Като ученици, изучавайте реките, моретата, растенията, животните, светлината и топлината, и превеждайте законите, на които те се подчиняват, към вашия живот. Така, именно, ще разберете ония велики закони, които работят в цялото Битие. Като изучавате тия закони, сами ще се домогнете до истината. Никой няма право да нарушава великите Божествени закони. Първите човеци – студентът и студентката, ги нарушиха, за което ги изпъдиха от рая. На студента казаха: Ще работиш земята и с пот на челото ще изкарваш прехраната си. Много ще работиш, малко плод ще придобиваш. На студентката казаха: С големи мъки ще раждаш. Страданията ти постоянно ще се увеличават. Следователно, ако работиш много, малко придобиваш и живееш в беднотия, ти си студентът. Ако страданията ти от ден на ден се увеличават, ти си студентката.

Казваш: Умът и сърцето ми се смутиха. – От какво? Едно време пророк Илия се смути от една жена и избяга. – Кога стана това? – След като изби 400 еврейски пророци. Тези пророци влязоха в него; той не можа да ги носи, и сърцето му се смути. Една жена го срещна и го запита: Как ще реформираш света? Със своята крива мисъл ли? Аз ще ти покажа, какъв реформатор си ти! Илия мислеше, че, като избие лъжливите еврейски пророци, ще оправи света. Оправи ли го? Ето, три хиляди години се изминаха след него, но светът и до днес още не е оправен. Като съзна грешката си, той се уплаши и избяга. Той разбра, че с убийства светът не може да се оправи. Всеки човек изпада в положението на пророк Илия. В началото е самоуверен, смел, но като сгреши, сгуши се и казва: Господи, сам останах в света. Искат да ми отнемат живота.

Един ден дойде при мене един господин и ми каза: Ти си учен човек. – Учен съм. – Много неща си знаел. – Зная. – Искам да те изпитам, да видя, колко знаеш. Сега ще се тегли лотария. Искам да си купя един билет, който печели сто хиляди лева. Кажи ми, кой номер печели тази сума. – Много глупав ме мислиш. – Защо? Ще ти дам 25 хиляди лева. – Пак няма да се съглася. – Повече ли искаш? Достатъчно ти са 25 хиляди лева. Аз

имам нужда от повече пари. – Криво мислиш. Аз бих ти казал номера на билета, само ако трябва да откупиш жена си и децата си. Понеже не ги откупваш, и ти нямаш нужда от пари. А пък аз, докато имам това знание, не се нуждая от никакви пари. Нито аз се нуждая от пари, нито вие. Знание ви е нужно сега. Яж сухи корички хляб, но знание да имаш. Аз не говоря за сегашния ви живот. Сега вие сте в затвора: едни са в преддверието, на излизане; други са вътре, с букаи на ръцете и краката; трети са осъдени вече, без букаи и вериги – седят в затвора и ядат. Умира ли затворникът гладен? – Не, той е пенсионер, осигурена е прехраната му. – Позволява ли се на затворника да носи пари със себе си? – Той няма право да разполага с парите си, други му държат парите. Само свободният човек може да разполага с пари. Само свободният, който има знание, може да бъде богат и да разполага със своето богатство. На какво прилича оня, който не е свободен и който не разбира новото учение?

Ще ви приведа един анекдот из турския живот. Един турски ходжа, много набожен, постоянно чел Корана и се молел на Господа. Като му трябвали пари, пак се обръщал към Господа с молитва, да му задоволи по някакъв начин нуждите. Обаче, не получавал отговор на молитвите си. Това продължавало цели 20 години. Най-после, случило се, че получил двеста лири наследство от дядо си. Той си казал: Ще дам парите с лихва 100%, да спечеля нещо от тях. Господ не плаща за молитвите, поне така да забогатея. Един турчин отишъл при ходжата да му иска на заем 200 лири. Ходжата му дал всичките си пари, със 100% лихва, при условие, след шест месеца да изплати всичкия си дълг. Турчинът се съгласил, взел парите и си отишъл. Шест месеца редовно плащал лихвите. След това ходжата го запитал: Ами майката на парите? – За тях не мисли. Значи, за шест месеца турчинът дал на ходжата само сто лири. Останалите сто задържал за себе си.

Помнете: Светът ще постъпи с вас така, както турчинът постъпил с ходжата. Ще вземе всичкия ви капитал и ще ви върне само половината от него. След това ще ви запита: Доволни ли сте? – Ами майката на парите? – За майката не мислете. Казвам: Докато човек очаква нещо от света, всякога ще се разочарова. И в млади и в стари, и в този и в онзи свят – навсякъде разочарования. – Защо идат разочарованията? – Да оставим този въпрос настрана. Щом сте на земята, вие искате да бъдете полезни. Всеки ще бъде полезен на другите, според способностите и дарбите си. За да бъде полезен, човек трябва да се ръководи от един свещен идеал, да се стреми да служи на Божественото Съзнание, на Бога, на Божественото в своя ближен и на Божественото в себе си. За това е нужно истинско, положително знание. Казваш: Искам да имам много знания, много мисли, много желания, много чувства. – И това е възможно, но как ще ги реализираш?

Можеш ли, всеки момент да реализираш поне по една от своите мисли? Можеш ли всеки момент да реализираш поне по едно свое желание? Ако не можеш, ти само се товариш. Човек се ползва само от онова, което може да приложи.

Изучавайте науката за самовъзпитанието, за да познаете качеството на своите мисли. Една мисъл е ценна, когато може да допринесе нещо на човека. Някой те гони. Какво можеш да направиш? Постави на пътя му една своя мисъл, като преграда. Щом дойде до това място, оня, който те гони, ще спре. Така можеш да се противопоставиш не само на един човек, но на цял полк. Мисълта е сила, но само за оня, който познава законите. Това е истинското знание. То е достояние на оня, който никога не е опетнявал свещеното място на своя живот. Адептите, които разполагат с мощните сили на природата, са ония верни хора, които никога не са изменили на Божествените принципи, на Свещеното Начало в света. Природата има велико доверие в тях, затова им разкрива своите тайни. Природата е разумна. Ти цял ден се занимаваш с нея, говориш, оплакваш се, тя те наблюдава и слуша. В края на краищата, ще ти даде малка част от това, което искаш, и казва: Това ти е достатъчно. Гледай него да обработиш. Ти си болен, гладен, бос, гол, печелиш, губиш и най-после казваш: Животът няма смисъл. – Не, животът има смисъл, но ти нямаш вътрешно разбиране на нещата.

Сега вие живеете в един крайно дисхармоничен свят. На пътя си срещате големи препятствия. Как ще ги преодолеете? Представи си, че пътуваш през една гъста гора и на пътя си срещаш десет мечки. Какво ще правиш? Да се върнеш назад, не можеш, те са те видели вече. Да вървиш напред, страх те е. Да стреляш с пушката, нямаш сила. Ръцете ти са сковани, не могат да се движат. Колко опитни ловци са били хипнотизирани от погледа на лъв или мечка в гората! Стои той с пушката си и не може да вдигне ръката си. Друг е въпросът, ако вълкът или мечката още не са го видели. Вълкът е много смел, особено зимно време. Като види човек в гората или на планината, той се отправя смело към него и казва: От нищо не се страхувам, нищо не искам да зная.

Един свещеник ми разказваше своята опитност. Един зимен, снежен ден тръгнал той за с. Чатма – Варненско. Насреща му излязъл един вълк. Свещеникът се спрял, и вълкът се спрял – гледат се в очите. Свещеникът прочел набързо една молитва, но вълкът не иска да знае, не мърда от мястото си. Казва: С моята молитва мога да намажа корема на вълка, но не и да го прогоня. По едно време вълкът направил една-две крачки назад и го чакал. Разбрал, че ако продължи пътя си, ще стане жертва на вълка. Уплашил се, разпуснал пояса си и се върнал назад, отказал се да отива в

селото. Казвам: Срещнеш ли една мъчнотия в живота си, ще знаеш, че това е вълкът, мечката, змията или боата, които срещаш на пътя си. Ще се уплашиш от мъчнотията си, но ще се справиш, ще намериш начин да я преодолееш. Кой не се страхува от вълк или мечка?

И тъй, стремете се към вътрешно разбиране на живота. Като нямате това разбиране, казвате: Верни ли са идеите, които Учителят изнася, или не са верни? – Аз зная, че са верни, а вие може да разсъждавате и да предполагате – това е ваша работа. Питате: Вярно ли е, че познавам, кой лотариен билет е пълен и кой – празен? – Вярно е. – Тогава, кажи ни да знаем, че да подобрим живота си. – И това мога да направя, но само при един случай: ако ще откупваш жена си и децата си. Тогава ще кажа: Ето, този билет печели. Купете го, за да освободите от робство жена си и децата си. А така, да спечелиш, за да си поживееш, и на мене да дадеш 25 хиляди лева, това няма да направя. Да спечелиш, да подобриш положението си и после да служиш на Бога, това е залъгалка. Ти не служиш на Бога с това, което имаш, а трябва да забогатееш и тогава да Му служиш!

Казвате: Да дойдем до положителното знание! – Това знание се дава само на ония, които работят съзнателно и придобиват нещо. Има учени, които вършат работата си добре и създават нещо. Те се проявяват в областта на химията, физиката, техниката, математиката. Има учени, които не вършат работата си, както трябва; те свършват зле. Първите са носители на истинската култура. Има учени, които използват науката, като средство за подобряване на материалното си положение. Те са на крив път. Задачата на всеки човек, учен и прост, е да пази връзката си с Първата Причина на нещата, с Оня, Който му е дал живот и го е кредитирал да дойде на земята. Дали Го познаваш, това не е важно. Дръж връзката си с Бога. За да те обича Бог, ти си длъжен да познаваш доброто в хората. И за да обичаш, ти пак трябва да познаваш доброто в хората. Това е закон, който може да приложите. Ако си ученик и вярваш абсолютно в учителя си, и той ще има разположение към тебе. Ако не вярваш в учителя си, той ще затвори крана си за тебе. – Защо? – Защото не познаваш доброто в него. Следователно, не могат да те обичат, ако не познаваш доброто в хората. И ти не можеш да обичаш, ако другите не познават доброто в тебе. За да обичате и да ви обичат, не прекъсвайте тока на любовта. Ще вярваш в хората, за да вярват и те в тебе. Обичта се познава и по това, че дава нещо от себе си.

И тъй, да обичаш, това значи, да познаваш хората, т. е. да познаваш тяхното добро. Де е човекът вън от доброто? Да обичаш, значи, да дадеш нещо от себе си. Като познаеш човека, пусни доброто да тече към другите, да те рентира. Бъдете проводници на живата природа със своя ум, със своето сърце, със своята душа и със своя дух. Стане ли човек проводник на

това, което природата иска да прояви чрез него, той може правилно да се развива. Ако не е проводник, не може да се развива. Като работиш съзнателно със силите на природата, ти ставаш алхимик, можеш лесно да забогатееш. Ако по алхимически начин си приготвиш един диамант, ти ликвидираш вече с беднотията. Можеш да отидеш в странство, да се учиш, но природата не се шегува, тя прилага своите закони. Ако продадеш този диамант на някого, последният започва да те търси, не може без тебе. Той е готов да заведе дело против тебе, че си го лишил от свободата му.

Като ученици на окултна школа, вие сте изучавали геометрия. Какво ще кажете за правата и кривата линии? – Правата линия представя кристалите, а кривата линия – организмите на растенията и животните. Правата линия носи безсмъртието. Кристалът се отличава по това, че се топи, без да изгаря. При силни атмосферни влияния – крайно висока температура, той се топи и кристализира, и след милиони години се превръща в скъпоценен камък. Затова се казва, че правата линия издържа на високо налягане и голяма температура. Обаче, смъртта е резултат на изгаряне. Следователно, ако махнете правите линии в живота на човека, вие го излагате на смърт. Във всяко ваше желание трябва да има поне една права линия. Само така то може да издържи на високо налягане и голяма температура. Голямата мъчнотия е голямо налягане, като атмосферното; терзанието, което човек изпитва, е висока температура, огън.

Сега, като изучавате алхимията, първо ще се заемете с изучаване на кристалите, които висшето съзнание е изучавало първоначално. После ще дойдете до микроорганизмите, до растенията, животните и най-после до човека. Казваш: Аз съм човек. – По какво се отличава човекът от другите живи същества? По големите паметници ли? Четеш: Тук почива млад, 25 годишен момък, добър и благороден човек. Тук почива стара, 85 годишна жена. Тук почива цар или царица. Това ли е човекът? Дава ли се диплом за това? Туй са дипломите на ония, които са свършили живота си на земята; това са дипломи на умрелите, а не на живите. Смъртта е неразбиране на живота. Тя не е нещо съществено. Тя не е закон за влизане в университета. Човек трябва да измени тоя закон. Това казвам на вас, младите, но понеже всички сте млади, не може да разберете учението. И старите, ако между тях няма млади, пак не могат да разберат учението. Учението се разбира, когато се постави между две крайности – между млади и стари.

Какъв процес е остаряването: съзнателен, или несъзнателен? Вие остарявате, без да знаете, как сте остарели. Един ден се погледнете в огледалото и тук-там виждате бели коси. Как е станало това, не знаете. Тук-там виждате бръчки. Как е станало това, също не знаете. Забелязваш, че мъчно се навеждаш, лицето ти отслабва и т. н. Като млад, лицето ти е

гладко, пълничко, като месечника. Като стар, то отслабва, страните ти хлътват, а с това заедно и стомахът хлътва. Лицето е малка книга, върху която се пише всичко. Тялото е също книга, на която е написана дейността на миналото и това, което сега се върши. Като четете тази книга, трябва да знаете, кога какво да се прави. Ако дойде при мене един човек, първо ще го изпратя на баня да се окъпе добре. После ще му дам очистително, да се пречисти вътрешно. След това ще го накарам да се обръсне и остриже, да си изреже ноктите. Тук спирам, няма да дам заключението. Ще ви оставя да мислите. Тази лекция е за младите. Като мислите, все ще измислите нещо. Ако не можете, ще ви накарам насила да мислите. Ако ходиш сам, ще бъдеш свободен. Ако чакаш, другите да те водят, както инвалидите, ще те водят, дето те искат. Страшно е положението на инвалида!

Много окултни школи, на запад и на изток, пропадат, защото нямат приложение. Учителите говорят, а учениците не прилагат. Най-после един след друг напущат школата. Всеки човек иска да има резултат от това, което работи. Никой не обича да си губи времето. Някои изучават висшата математика, без да я прилагат. Защо им е тази математика? Ще изчисляват квадратурата на кръга, без да могат да я разрешат. Квадратурата на кръга подразбира познаване на условията, при които квадратът е построен; познаване на оня принцип, при който квадратът никога не губи силата си. Магията е в квадрата. С него си служат всички маги. Магът, който знае силата на квадрата, си служи с неговите линии. Затова, именно, учените търсят онези линии, които правят кръга, т. е. органическия живот издръжлив. Това са правите линии. Те определят истинския морал. Да бъдеш морален, това значи, да издържаш на голямото налягане, на големия огън, 35 хиляди градуса, без да изгориш. Да се стопиш, може, но не и да изгориш.

Защо трябва да се изчислява квадратурата на кръга? – За да се намерят елементите на безсмъртието. Тази идея е скрита в органическия живот. Дали знаят това учените, или не знаят, не е важно. Важно е, че и досега още не са я открили, а трябва да я открият и разрешат. Може да кажете, че кръгът е затворена фигура – това е друг въпрос. Кръгът е фигура, която постоянно се развива. В кръга човек лесно губи силите си. Казват за някого: Попаднал е на крив път. Това и простите хора го знаят. Ако кръгът не се определи от квадрата, няма да имаме никакъв резултат. С други думи казано: В квадрата ще имаш едно определено верую, на което всякога ще разчиташ. То е все едно, да имаш телефон, чрез който да се съобщаваш. Ще вземеш дръжката на телефона, ще я туриш на ухото си и ще започнеш да говориш. Каквото искаш, ще ти се даде. Лошо е, ако не знаеш да говориш. Обаче, и да не знаеш, ще се научиш. Важно е да имаш телефон.

Всеки от вас има телефон, чрез който може да се съобщава с всички станции.

Т. м.

17. Лекция от Учителя, държана на
5 февруари, 1932 г. София – Изгрев.

1932_02_05 Свещеното място Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98“, 1999
КНИГА: Съществуване, живот и отношение. МОК, Год.XI

СВЕЩЕНОТО МЯСТО

11 година
17 лекция на 1 мл.ок.клас
5.II.1932 год. петък, 5 ч.с.
ИЗГРЕВ, СОФИЯ.

Добрата молитва.

Ще ви прочета няколко стиха от 23-тата глава на Притчите. Отначало до 27 стих. Как определят във вашата словесност какво е притча? – Притча е една скрита реч по възможност. Да разбереш много и малко.

Има една поговорка, която казва: „Не отваряйте стара рана“. Тук казват: „Не премествай старо здание“. Може ли да преместиш едно старо здание. Ако отвориш старата рана, какво ще спечелиш? – Освен ако е живеница на петата. Не отваряй стара рана, която е била някога в ума ти, която е била в сърцето ти. Намажи ги с дървено масло и тури една бяла книжка, и напиши на книжката нещо. Какво бихте написали на бялата книжка? – (Не пипай!) Можем да кажем, че пипането и гледането са донесли на хората нещастие. Три неща са донесли на човека най-голямото нещастие: гледането, пипането и яденето. Всичките нещастия на човека започват оттам. Видиш нещо, пипнеш го, ядеш го и дойде всичката беля. После иде и обличането. Сегашните хора страдат и от обличането. Сега преведете думата, какво значи обличане? – Ако облечеш една прокажена дреха на някой прокажен, какво ще спечелиш? – Или ако облечеш една грозна дреха на тялото си, какво ще спечелиш? – Или ако окичиш характера си с лъжливи учения, какво ще спечелиш? Самоизмамваш се. Казваш: Друго яче не може да живея, ние сме млади. По някой път ще си позволим някои неща. Може да си позволиш, но ще имаш опитността на онзи американски апаш, който отишъл да обере един учен знаменит, американски професор, който се занимавал с нови открития по физика. Той имал два златни цилиндъра, съединени с електричество. Апашът си казал: Този професор няма защо да прави опити със златни цилиндри, може да тури железни цилиндри. Отива, изважда револвера и хваща цилиндрите. Професорът хваща дръжката на тока и апашът не може да пусне цилиндрите. Професорът го върти из къщата си.

Ти влизаш, имаш едно желание и мислиш, че това желание е един невежа.

Не. Това желание е един професор, който се занимава с една велика сила. Ти хващаш златния цилиндър, но като го пипнеш, не можеш да се спреш. Като легнеш под юргана, не те свърта. Не че не те свърта, но професорът държи ръчката. Ти обикаляш наоколо. Професорът бил благороден, въртял го половин час с ръчката и казал: Много се радвам, че си ме посетил. Професорът изкарал апаша на улицата и още веднъж да идваш. Най-после той оставил ръчката и той пуснал цилиндъра. Професорът му казал: Не бутай златния цилиндър, опасен е. Има неща в света, които не може да се бутат. Това помнете. Има неща, които може да буташ, да пипаш, безопасни са. Но има неща в природата, аз ги наричам свещени области.

Например в Библията се говори за дървото на познанието на доброто и злото. То беше свещена област, където човек не трябваше да туря крака си и за която човек не беше израснал, не беше достатъчно чист. Нямаше това знание. И Бог му каза: „Това свещено дърво няма да буташ, като го бутнеш ще умреш.“ Ти мислиш, че дървото за познанието доброто и злото беше дървото на греха. Не. Когато човек дойде до една свещена област, за която не е готов, ако си тури крака, ще пострада. Когато Мойсей се подвижи до горящата капина, гласът му каза: „Изуй си обущата, понеже мястото, на което стоиш, е свято“. Вие мислите, че онова място, на което може да извършите едно престъпление, е най-лошото място. Ако е най-лошото място, няма защо да ви държат отговорни. Защото кого държат отговорен? Искам да ви дам едно понятие. Когато вземат от някой сандък на богатия човек вехти неща, той ще обърне ли внимание? – Той ще каже, може да напълниш торбата си, но ако бутнеш свещената му каса, ти ще намериш участъка. Следователно, човек се държи отговорен само за онези неща, които са ценни и които той бута без позволение. Има известни мисли, има известни желания във вас, които никога не трябва да се бутат, понеже, са свещени. Помнете: Младите трябва да имат този морал. Това е морал. То е най-свещеното. Ти, ако го опозориш, ти преставаш да си човек, ти изгубваш своето равновесие. Щом изгубиш своето равновесие, изгубва се твоето кръвообращение, дишане, твоята мисъл. Най-после какво достойнство може да имаш? В какво седи достойнството? – Аз бих желал вие, младите, да ми кажете, в какво седи достойнството на човека? – В какво седи достойнството на един ученик или един студент в училището? – В учението. Да учи, да разбира предмета. После никога да не си позволява лъжа. Той се отличава с това, че е способен, учи се и никога не употребява лъжа. И се държи с всичките ученици добре или със студентите. Сега това правило важи не само в университета, но и във всяко едно общество.

Аз забелязвам, че на вас ви липсва обхода. Вие мислите, че на вас всичко ви е позволено. Младият трябва да живее като стария. Старият трябва да

живее като младия. Ако мисли, че на младини се позволяват някои работи, а на старини не, или обратното, то е стара философия. Старият дявол, който беше ял от забраненото дърво, който беше оголял, дойде да измами младия човек, той каза: Аз имам опитност, стар съм. Аз като бях едно време като тебе млад, ядох от това дърво и познах истината. Представете си дявола като адепт, маг, погледна той Ева, тя беше една студентка, свършила университета на 21 години. Тя казва: Искам да пиша една нова теза: Докторат. След това вие седите и казвате: Закъсахме я. Ще я закъсате, разбира се. Ядеш ли ти веднъж от този плод, ще я закъсаш и оттатъка ще минеш. То е все едно да туриш огън в своята къща. И ако може да се запали да очакваш, че може да живееш в тази къща. Ще гледаш после като се запали, да имаш време да я изгасиш и каквото извадиш, спасяваш го. Всичкото друго ще изгори вътре. Аз представям това, което може да бъде в бъдеще. То и сега може да стане. Не говоря за това, което е станало. Аз ви говоря сега за три неща: Това, което е станало с младата студентка в рая. Знаете ли как се е наричала тогаз. Трябва да знаете тази свещена област. В знанието има една свещена област. Когато човек не спазва свещената област, нищо не може да сполучи в света, по простата причина, че ти ще бъдеш един инвалид. Какво може да направи един инвалид? Представете си, че един човек иска да чете, но му са развалени очите. Може ли да чете? – Не. Не. Представете си, че някой иска да стане музикант, но ушите му се развалени. Или пък иска да стане художник, но ръцете му са парализирани. Какво може да направи човек тогаз? – Та сегашните моралисти, онези, които са ви проповядвали, казват: Човек трябва да живее добре. То е много просташка работа. Как трябва да живее човек? – В какво седи добрият живот? – В какво седи доброто учение. Това, което учиш, да е вярно. И да може да ти послужи някъде. В какво седи добрината на парите? – Парите, които носиш в джоба ти, да могат да ти послужат там, дето трябва. Ако не ми послужат, тогаз защо ми са? – Те ми са товар непотребен. Ако знанието, което имаме, не може да ми помогне, то ми е товар непотребен. И ако имам едно верую и не може да ми помогне, то ми е товар непотребен. Вие нямате едно определено верую, макар че ме слушате. Вие младите студенти и студентки, всички сте многобожни, не сте дошли до еднобожие. Всеки ден вярвате в една религия, в едно ново Божество. Какво е новото Божество? – Разбирам човек да има Божество, да има едно свещено място, дето крак никога не е стъпил. Този човек има убеждение. А пък този човек, който навсякъде е ходил в себе си, няма място да не е стъпил. Такъв човек го наричам човек без убеждение, без морал, без самоувереност. Всеки човек, на когото това място е оцапано, той няма морал. Морал е това, да имаш едно свещено място, дето кракът ти не е стъпвал. То е убеждение. В душата си, в сърцето си вътре да имате такова свещено място. Там е смисълът. Всичката ти сила седи в това. Ти казваш: В какво да вярвам. Ще вярваш в онова святото

място, което е в тебе. Ти имаш едно свещено място вътре в тебе. Това свято място е най-разумното, най-чистото, най-умното. Вие нали искате да влезете в света. С това знание, което имате, не можете да влезете в света. Силните ще ви разиграват, както американскиият професор, апаша. Ще кажете тогава, както казва турската поговорка: Теле дошъл, вол си отива. У вас може да се зароди една мисъл: Няма ли нещо добро в нас? – Ами, че аз за това говоря. Ако има място, на което не сте стъпвали, да. Но трябва да го пазите. Всеки един от вас, не оцапвайте себе си. Под това не разбирам, че не трябва да влизаш в условията на живота. Има едно свещено дърво в рая. С други думи, не бутай свещеното дърво на живота си. Това е новата идея. Това дърво е на познанието, доброто и злото. Това дърво беше свещеното дърво и сега не трябва да го бутате. Провидението иска да отучи хората да бутат това свещено дърво. Ако ме питате вие какво трябва да правите, ще ви кажа: Не бутайте свещеното дърво на познанието, доброто и злото. Не слушайте онзи, брадатия, старият професор, с дългата брада, който казва, че откак е ял от това дърво, всичко е научил. Той нищо не е научил. Всички стари студенти, които са се учили при този професор, какво са получили? – Ако той говореше истината, де е силата на човека? – В какво седи познанието? – Вие всички сте яли от това дърво. Вие, младите, сте яли. Кажете ми сега какво има на слънцето? – Кажете ми колко е температурата на слънцето? – Най-после кажете ми какво има в центъра на земята? – Нали казвате, че всичко сте научили. Де са скрити всичките богатства? Земята е много богата. Какво има на земята, не знаете. Какво има на слънцето, не знаете. Какво ще знае човек тогаз? – Казано е ще бъдеш като Бога. Какво значи да бъдеш като Бога? – Бог е навсякъде и всичко знае. Хубаво, ако е казал, че ще бъдете като Бога, тогава вие били ли сте на слънцето? – Трябва да бъдете тогава на слънцето. Защото Бог е навсякъде. Какви са последните новини от слънцето? – Даже новините на земята не знаете. Последните новини какви са? – Какво е станало сега в политическо отношение. Ще ви кажа сега какво става. Събрали се трима души, от най-учените, учили, учили и отишли да мелят брашно. Единият от тях носил една печена кокошка. И като учени хора се спрели и казали да я разделим, да я разделим едва ли ще си куснем. Единият казал: Да седнем да сънуваме и който ще сънува най-дълбокия, най-хубавия сън, нему ще дадем кокошката. Лягат да спят тримата души. След като спали, събудили се и първият започнал да разказва съня си: Отвори се земята надолу и една голяма пропаст, и аз слизам надолу, и като слязох надолу, и помислих, че не мога да изляза нагоре. Като погледнах нищо не се вижда. Обърнах се как съм слязъл долу? – Другият казал: Аз сънувах, че като заспах започнах да се качвам от звезда на звезда и едва отидох на слънцето, загубих се и видях, че земята едва се вижда малка. Чуден сън. Третият казал: Аз сънувах и като ви гледах, че единият отишъл до центъра на земята, няма да се върне, а другият отишъл на слънцето и няма да се върне, станах и изядох

кокошката.

Това е сега политиката на света, която става в света, но тя е политика, която и с вас става. Какво ще става с вас? – Вие като сънувате чудни сънища, до вас третият ще изяде кокошката. Единият ще отиде до центъра на земята, другият – до слънцето, а третият ще изяде кокошката. Нали има нещо реално в това? – Онзи казва: Блазе на онзи, който нищо не е сънувал. Как ще приложите този разказ? – Онези, които сънували, изгубили кокошката. А онзи, който не е сънувал, а само видял, изял кокошката. Той казал: Като видях, че единият е на центъра на земята, а другият е на центъра на слънцето, аз изядох кокошката да не се вмирише. Кой може да яде кокошката? – Може да я яде само онзи, който не бута свещеното дърво. Онези двамата, които сънуваха великите сънища, единият отиде до центъра на земята, другият – на небето, те са двама студенти, студенти, които ядоха от дървото на познанието, доброто и злото. Това е приложението. И в живота сега е същото. Каквато и работа да се започне, ще има същия край. Защото в лъжата ти не можеш да съградиш нищо. Затова трябва да знаете. Трябва да изучавате онази същинската наука, да знаете кое е вярно във вас, коя мисъл е вярна и коя не. Нали казвате по някой път за нещо, че е илюзия. По какво може да познаете дали една ваша мисъл е произлязла от илюзия, или от някоя реалност? – Когато прекарате през разните пластове мътните води, те се пречистват. Но когато водата тече по повърхността, взема от нея елементи, през които минава. То е закон. Такъв е законът на земята. Вие може да извадите по същия закон известни правила за вас. Може да направите превод от реките, дърветата, ветровете, светлината. Ако изкарате превод от тях, то вие ще изкарате за себе си, цял един морал, как трябва да живеете. Аз не искам да ви казвам подробности. Като започнеш да учиш. След като яде човек от онова дърво, изпъдиха го навън, за да не яде. Тогава на първия човек му казаха, цялата земя стана проклета. Много ще работи земята и тя ще ти дава малко плод. И на студентката казаха: И на тебе ще се увеличат страданията ти. На студента казаха: Много ще работиш и все ще фалираш. Казвам: Когато в тебе се увеличава страданието, ти си студентка. Когато започнеш да загазваш, нямаш пет пари в джоба си, дойде сиромашията, много работиш нищо не печелиш, ти си студентът. У вас трябва да има една наука. Ти казваш: Смути се умът ми, смути се сърцето ми. В какво се смути сърцето ти и умът ти? – Сърцето може да се смути от какво? – Твоето сърце от какво се смущава? – От какво се смущава човешкото сърце? Едно време Илия избяга от Иезавел. Как е на еврейски, то е превод на български. Защо се уплаши Илия. Той се уплаши от една жена. Той като изби лъжливите пророци, те влязоха в него и той не можеше да ги носи, и той се уплаши от една жена. 400 души пророци той изби. Сне им огън от небето. Една жена му каза: „Ти изби тези пророци и аз ще ти

покажа как трябва да мислиш и как ще реформираш света“. Илия може ли да реформира света. Тя му каза: Аз ще ти покажа какъв реформатор си ти. Оттогава насам има ли три хиляди години? – Светът не се е оправил. Илия мислеше, че като избие всичките лъжливи пророци ще се оправи светът. Най-после го удари на бяг. Той казва, светът няма да се оправи. Да ви приведа сега иносказанието. Някой път човек е сам като Илия. Ти казваш, пророк Илия съм, но после се сгушиш и казваш: Господи, сам останах, живота ми искат. Един момък на 25 години среща една жена и казва: Дотегна ми да живея, иде ми да се самоубия.

При мене идва един господин и ми казва: Ти си много учен човек. Казвам: Учен съм. Той ми казва: Познавал си. Казвам: Познавам. Той пак казва: Искам да опитам твоето учение колко знаеш. Искам да взема един лотариен билет. Един билет има, който печели 100 хиляди лева, той да ми се падне. Той като ми се падне ще ти дам 25 хиляди лева. Рекох му: Ти мислиш, че аз съм толкоз будала. Онзи ми казва: Защо не са ли ти достатъчни 25 хиляди лева. Те ти стигат, не ти трябват повече. На мене ми трябват повече пари. Казах му: Въпросът не е там, не разсъждаваш правилно. Аз на тебе ще кажа: Аз знам номера и ако ти го кажа, ти като ми дадеш 25 хиляди лева, ще кажеш аз му дадох 25 хиляди лева и утре ще започнеш да се хвалиш, че си ми дал 25 хиляди лева. Защо ще ходиш с моите пари да ми правиш благодеяние. Ти не поставяш въпроса както трябва пред мене. Ако ти се намериш пред голямо нещастие. Ако жена ти, децата ти, ги продават за 100 хиляди лева, то друг въпрос е. А пък нито тебе, нито децата ти продават, ти искаш да ме лъжеш сега. Ако ги продават живи, тогава ще му кажа номера, да се изкупи. И тогава няма да искам пет пари, не ми трябват. Аз не се нуждая от пари. Аз като имам това знание, не се нуждая от никакви пари. Няма нужда той да ми дава подаяние, от никого не се нуждая. Аз не искам да ви занимавам с това. На вас пари не ви са потребни още. Аз да ви кажа защо ви са непотребни. На вас е потребно знание сега. Сухи корички яж, но знание да имаш. Знаете ли какво нещо е знанието? – Аз не говоря за сегашния ни живот. В сегашния живот вие сте затворници. Някои сте в пранги, букаи. Някои сте в предверието, да ви пуснат. На някой от вас животът ви е уреден, хранят го. Затворникът гладен умира ли? – Не, пенсионери сте вие. Какви пари ще искате: Най-после какви пари ще могат да ви се дадат? – На затворника позволява ли се да има пари? – Той не разполага, другите му държат парите.

Та казвам: Само свободният човек може да бъде богат. Морал е това, не си правете илюзии. Само човек, който има знание, свободният човек, само той може да бъде богат и да разполага със своето богатство. Щом сте затворник, друг ще разполага. Знаете ли на какво прилича несвободният

човек, който не разбира новото.

Да ви приведа друг един анекдот на вас, младите. Един турски ходжа изучавал корана. Много се молил, молил и казал: Аллах, трябват ми много пари. 20 години се молил на Господа, но Господ пари не му дал. И той казал: Не плаща Господ за молитвите. 20 години се молих и не дава. Един ден му се пада едно наследство от дядо му 200 наполеона. Той искал да има много пари, искал да ги даде 100% лихва. Казва: Така се печели. Идва при него един майстор и казва: Аз ще ти дам 100% лихва. Дай ми 200 наполеона. И той му дал 200 наполеона. Първият месец дал 100% лихва, и така 6 месеца му плащал и му дал 100 наполеона. Онзи казал, ами майката кога ще върнеш? – Другият казал: Ти за майката не мисли. Онзи му дал половината от неговите пари, а другата половина изял. Та казвам: Светът, в който живеете, ще вземе всичките ви капитали и ще ви даде половината от вашия капитал. Ще каже: Доволен ли си. Ти ще кажеш: Ами майката? – А онзи ще каже, ти остави майката.

Това са постоянните разочарования. И млади, и стари се разочароват в живота. От младини, откакто се роди човек, и в този свят, и в другия свят има разочарование. Защо? – Там не те приемат. Тук разочарование, там разочарование. Да оставим сега какви са разочарованията. Но понеже сте на земята, за да разберете този живот, който сега имате, в това тяло, при тези си способности, вие искате да бъдете полезни. За да бъдете полезни на някого, най-първо трябва да имате един свещен идеал, Божественото. Всеки един човек си има един вътрешен, Божествен стремеж. Три неща има човек, на които той постоянно да служи. На Божествения стремеж, на Бога, на себе си и на окръжаващите го. Та знание сега е потребно. Вие още не разбирате в какво седи алхимията. Някой път казвате: Аз имам много мисли, много желания, че то е едно богатство. Тогаз щом имаш много, кое те смущава? – Но има един закон, че в дадения случай, не всички мисли може да ги употребиш. Ти може да имаш желание, голямо богатство е да имаш много желания, но работата е във всеки даден момент да можеш да използуваш едно от твоите желания. То ти е полезно.

Онази наука, с която започва самовъзпитанието, е да познаваш качеството на мисълта, да знаеш всяка мисъл какво може да ти допринесе. Една своя мисъл можеш да я поставиш някъде. Гонят те някъде, може да поставиш на пътя някоя своя мисъл като преграда. Като дойде онзи, ще се спре, не може да премине. Това можеш да направиш, ако ти разбираш законите. И не само той, но и 10 полка да дойдат там, ще се спрат. Това е знание. Сега вие казвате: Кое е това знание? – Това знание го добива само онзи, който не е опетнил онова свещеното място на своя живот. Всички онези адепти, които разполагат с онези мощни сили на природата, те са онези, които са

верни на онези Божествени принципи, на онова Свещеното начало. Те никога не са опетнили онова свещеното място. Природата има доверие в тях. Знаете ли каква е природата, като идеш при нея? – Тя не е лоша. Ти целия ден можеш да я занимаваш. Тя те гледа и нищо не ти дава. Тя ще ти даде много малко. Казва: Не ти трябва повече от това. Днес се разболееш, гладен си, гол си, бос си, спечелиш, изгубиш. Казва: Животът няма смисъл. Не че животът няма смисъл. Животът има смисъл, но има едно вътрешно неразбиране. Сега вие седите в един свят, който е крайно дисхармоничен. На пътя си имате големи препятствия. Как ще ги преодолеете. Представете си, че вървите по един път и 10 мечки са събрани насреща ти. Ти видиш тези десет мечки, какво ще правиш? – Ти казваш: Трябва да се върна назад. Обаче, пътеката е така, че и като се върнеш трябва да минеш през това място. Назад не можеш да се върнеш. Ще кажеш с пушката да стрелям, но речеш да стреляш, пушката не хваща. Не може да убиеш мечките. И за най-смелите ловци има изключение. Казва: Като ме погледна мечката, замръзвам. Ако мечката те е видяла по-рано, преди ти да я видиш, ти вече не можеш да си мърдаш ръцете. Ако вълкът те е видял по-рано, не може да си мръдаш ръцете, не можеш да викаш, схваща ти се гласът. Маг е вълкът. Ако го видиш по-рано, това значи, че си по-силен, ако той те види по-рано, той, като те види, те хипнотизира и ти се смразяваш. Зимно време вълкът има едно качество, казва нито пет пари не давам за тебе.

Един български свещеник ми разправяше: Зимно време било, тръгва той от село Чатма, Варненско, на попа насреща излиза един вълк. Той ми казваше: Четох му една молитва, не се мърда, хвърля насреща ми сняг в очите. Казвам му: Не те ли е срам, аз съм поп. Казах си аз, с тази вяра ще намажеш корема на вълка. Аз поседях, поседях, вълкът се отдалечи и ме чака. Тогава си казах: Докато е сам да се върна назад, извадих си поясът и го пуснах, и се върнах по пътя. Та се отказал да иде в село Чатма. Вълкът казал: Нито пет пари не давам за тебе. Да приведа: Ти срещаш в живота си една мъчнотия. Това е мечката, вълкът, змията, боата. Ти като я видиш, уплашиш се. Казваш: Както ме е страх от вълка, уплаших се. Че кой не се плаши от вълка.

Та, въпросът е трябва да имате едно същинско разбиране, трябва да се стремите към едно разбиране. Някой път аз изнасям някои идеи, вие казвате: Тези неща верни ли са? – Имате право да разсъждавате. Аз ги зная дали са верни или не. Вие може да предполагате. Вие казвате: Дали това нещо е вярно. Дали е вярно, че аз мога да ви дам например номера на един лотариен билет, но кога, само при един случай. Ако искате да ми дадете 25 хиляди лева от спечеленото, никога няма да ви дам номера. Само в един случай, ако вас ви продават и жена ви, и децата ви като роби, тогава може

да ви дам номера, за да се откупите. Само при един случай ще кажа: В този случай вземете този номер и си свършете работата, и благодарете на Бога, че ви е избавил от зло. А пък ако вие ми кажете: Ти ми помогни и аз ще употребя живота си за добро, това са за мен залъгалки. Ти с това, което имаш, не помагаш, че за в бъдеще ще помагаш.

Вие казвате: Да дойдем ние до положителното знание в света. Най-положителното знание в света отива към тези хора, които правят нещо. Има ред учени, които много добре си гледат работата. Има учени хора, които не си гледат добре работата и те свършват зле. Първите помагат на културата. В химията, техниката, навсякъде има хора, които помагат. Те са, които подтикват. Има други, които искат да уредят своите си работи. Човек, който иска да уреди своите си работи, той е на крива посока. Най-първо ти дръж връзките, които трябва да имаш с Първото Начало, с Онзи, Който ти е дал живота. Който ти е кредитирал живота и ти е дал всичко. Не прекъсвай тези връзки. Дали го познаваш или не, то е друг въпрос, дръж тези връзки. Защото, ако ти държиш тези връзки с Бога, само тогава, когато ги виждаш това, е вярно. Ако ти обичаш някого, понеже той постоянно върши нещо заради тебе, това е право. За да обичаш ти, трябва да познаваш. За да те обичат, ти си длъжен да познаваш доброто на другите. За да обичаш, ти трябва да познаваш тяхното добро. Ти не можеш да бъдеш обичан, ако не познаваш доброто на другите. Такъв е законът. Този закон можете да го приложите. Ако си ученик, ако имаш един учител и имаш пълна вяра в него, той има всякога разположение към тебе. Но имаш ли малко неразположение, критикуваш ли професорите си, ти вече затваряш крана си. Защо? – Защото ти не признаваш доброто в тях. Та първото правило: Ти не можеш да бъдеш обичан, ако ти не познаваш доброто в другите. И ти не можеш да обичаш, ако те не признават доброто в тебе. Тогава се прекъсва онзи ток на Любовта. Ако другите губят вяра в тебе, веднага се прекъсва и твоята любов. Ти не можеш да бъдеш обичан никога, защото той няма вяра в твоето добро. За да обичаш някого, трябва да имаш нещо на (от) него. Обичта се познава по това, че тя трябва да даде нещо. Тази е положителната страна. Трябва да работите върху себе си. Ти не може да бъдеш обичан или да обичаш другите, ако не отговаряш на тия условия. Най-първо трябва да познаваш хората, това значи да познаваш тяхното добро. Човек вън от неговото добро, не знае къде е. Де е човек вън от неговото добро. – Аз дойдох до едно място, дето виждам, че ако ви говоря повече, ще ви стане тежко. Знаете ли защо? – Във вас има един процес. Ти си казваш: Какво искаше да каже Учителят, за мен ли се отнасяше или за другите? – Това което се отнася за тебе, вземи си колкото ти трябва, а другото, което не ти трябва, пусни го да отиде на другите. Да познаваш доброто на другите хора, ти трябва да пуснеш това добро, да те рентира. Всички трябва да бъдем

проводници на живата природа. Всеки един със своя ум и със своето сърце, със своята душа, трябва да бъде проводник на великите идеали, които природата храни. Щом ние сме проводници на това, което природата иска да прояви чрез нас, тогаз можеш да прогресираш. Иначе не може да прогресираш. Алхимиците имат един начин на лекуване. Например за подмладяване. Например за добиване на богатство. Ако по този начин добиеш един диамант, тогава сиромах ли си? – Не си. Този диамант струва 400–500 хиляди лева, тогава ти можеш да идеш в странство, но природата си има закон тогава. Този диамант, ако го продадеш, онзи, който го взел диаманта, ще се разпукне от него. Щом се разпукне, той ще започне да те търси. Кой е онзи, който го е продал, че се измамил да го лиши от неговата свобода. Ще заведе дело против тебе. Сега вие мислите, че имате да продавате диаманта, нали така? – Онези от вас, които се занимават с геометрия, какво показват правите линии? – Това са кристалите. Какво показват кривите линии? Това са образите на организмите, на растенията.

Правата линия съдържа безсмъртието, нищо повече.
Всяка права линия, всеки един кристал се отличава по това, че той се стопява, но не изгаря. При силните атмосферни налягания, може може би и при много хиляди градуса топлина, той се е стопил и после се е кристализирал, и след милиони години се е превърнал в скъпоценен камък. Правата линия показва високо налягане и силна температура, без да изгаря. Защото смъртта иде от изгарянето. Ако премахнете правите линии, ако махнете всички прави линии, в един живот, вие умъртвявате един човек, той вече изгаря. В едно твое желание трябва да има една права линия, за да издържи на високото налягане, защото големите мъчнотии са налягания, както атмосферното налягане. Терзанието, което усещате, е огън.

Та ако вие изучавате алхимията, най-първо ще изучите кристалите, с които най-първо висшето съзнание се е занимало. После ще влезете в микроорганизмите, растенията, животните и най-после ще дойдете до човека. Вие казвате, че сте човеци. По какво се отличават човеците? – Сегашните хора се отличават с велики паметници. Писано е: Тук почива един млад, който умря на 25 години. Тук умря един стар, който умря на 85 години. Благороден човек, цар и пр. Това ли е човекът? – Не. Затова диплом ли се поставя. Това са дипломи на онези, които са свършили. Дипломи на гробищата, на умрелите на кръстовете. Какви дипломи са това? – Това не е разбиране на живота. Смъртта не е нещо съществено. Това не е закон в университета. Човек трябва да видоизмени този процес. Казвам това на вас младите. Сега понеже между вас няма стари, вие не можете да разберете напълно учението. И старите, когато няма между тях

млади, не могат да разберат учението. Вие трябва да се намерите между две крайности, като стари и като млади. От единия полюс до другия полюс между младите и старите може да има функциониране. Процесът на остаряването какъв процес е? – Едни ще остареете, няма да знаете как сте остарели. Философията е да знаете как сте остарели. Запример: Един ден ще дойдат белите коси, ще се появи една бръчка, тук те свие нещо, там те свие нещо, понаведеш се малко, почваш да изсъхваш тук и там. Най-първо като си млад, лицето ти е като месечинка, после като стар, лицето ти хлътва. Хлътването на лицето не е хубаво. Като хлътне лицето ти, хлътне и стомахът ти. При новата наука: Като физиономисти трябва да разбирате. Тялото е една малка книга, която показва резултата на онази умствена дейност, която в миналите векове се е извършвала, и дейността, която сега трябва да се върши. И ако разбирате закона, трябва да разбирате онези щастливите моменти. Кога трябва да правите нещо. При мене, ако дойдете, ще ви пратя на баня, ще пратя един човек на банята, хубаво да се измие. После ще му дам очистително, рициново масло, после ще го пратя при бръснаря, след това ще го накарам да си изреже ноктите, никакви нокти да няма. И сега ще спра тук, няма да дам заключението, да мислите. Всеки един от вас, върху тази лекция мислете. Тя е за младите. Ако мислите, ще намислите нещо. Ако не мислите, ще ви накарат да мислите. Ако ходиш сам, няма да те заставят да ходиш. Знаете ли колко е лошо инвалида да чака да има някой да го подпира. Окултната наука, както сега се е развила в Америка и навсякъде другаде в странство, учат, учат, започват сто души, 500, 600 и все очакват. Учителят като учил целия клас, остават или един или двама, защото, като е говорил, говорил, трябва и приложение. А всеки човек не иска да губи време. Вие сега във вашата наука може да знаете много да смятате. За какво ще ви послужи висшата математика? Не че не е полезна, има известни формули в математиката, важни. Защо търсят учените хора квадратурата на кръга. 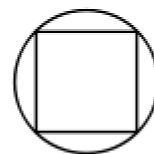 – Аз ще ви дам сега една идея, върху която да мислите. Квадратурата на кръга е да знаеш онези свойства, върху които е построен кръгът. Да знаеш квадратурата на кръга, значи да знаеш онзи принцип, по който кръга да не си изгубва своята сила. Защото магията е в квадрата. Всичките маги си служат с квадрата. Силата е там. Всички неща са все квадрати. Маг, който знае силата на квадрата, той прилага тези линии. Та учените хора търсят онези линии, по които кръгът, органическият живот може да стане издръжлив. Това са правите линии. Това значи трябва да бъдеш морален. Истинският морал е следният: Трябва да издържиш на голямото налягане, на големия огън, на 35 хиляди градуса като имаш да не можеш да се запалиш. Да се разтопиш, да се превърнеш на всичко, но да не изгориш.

Защото като изгориш, ти изгубваш вече условията за прогреса.

Защо е квадратурата на кръга? – За да се намерят елементите на безсмъртието. Тази идея е скрита в органическия живот. Дали всички математици го знаят или не, не важи. Досега не са го намерили. Но трябва да се намери. Тази идея е права. Може да кажете, че този кръг е затворен или отворен, то е друг въпрос. Кръгът е фигура в процес. В кръга лесно можеш да изгубиш силите си. Казват: Паднал в кривия път. Простите хора знаят това. Ако този кръг не се основава на квадрата, няма да има резултат. В квадрата ще имаш една определена величина. Или казано другояче, ще имаш едно верую, на което можеш да разчиташ. Представете си, че имаш телефон, съобщаваш се с баща си. Не знаеш пътя на станцията. Но ти казват като задрънкаш на този телефон, ще кажеш: малко хляб ми трябва. До вечерта хлябът ще дойде непременно. Ти дрънкаш на телефона и каквото искаш, не идва. Но който не говори на телефона, нищо не му се праща. Ти седиш, какво ти костват (на) тебе да знаеш как да говориш по телефона, как да натиснеш на звънеца, ще говориш и ще имаш. Ако не знаеш как да говориш, няма да получиш. Всеки един от вас трябва да има по един телефон, по който да говори. Вие имате по един такъв телефон.

Отче наш.

1932_02_07 Тези малките
неделна беседа

ТЕЗИ МАЛКИТЕ

Ще прочета 18-та глава от Евангелието на Матея. Ще прочета и част от 6-ти стих, 6-та глава от Евангелието на Матея: "Не презирайте никого от тези малките."

Животът сам по себе Си е най-красивото съчетание на една велика разумност. Животът е резултат на нещо. Зад живота седи нещо непостижимо, за което човешкият ум няма понятие, но ние се занимаваме само с този резултат от непонятното, което е зад нас. Следователно туй най-хубавото, макар че се оплакваме от него, най-хубавото е животът. Най-хубавото нещо, това е животът в света. И най-лошото е животът, според както го мислят хората. Всички страдания се раждат все от живота. Раждане и смърт, падане и ставане - всичките противоречия са все в живота.

Съвременните хора са безгрижни по отношение на живота. Богатите имат едно понятие, сиромасите имат друго понятие за него; учените хора имат едно понятие, невежите хора - друго; добрите хора имат едно понятие за живота, лошите имат друго понятие; силните имат едно понятие, слабите имат друго. Всеки разбира живота от своето становище, и всичко това наричат "живот". Учените хора са се старали да дадат разни дефиниции на живота, но не съм намерил нито една дефиниция, която да отговаря на самата реалност, понеже животът е един резултат. Самият резултат не можеш да го познаеш, докато не знаеш причината, от която той произтича. Ние съдим за живота според последствията, които се явяват у нас. Някой път мислим, че животът е лош. Защо? Така го виждаме. Някой път мислим, че животът е добър. Защо? Така ни е достъпен. Следователно животът трябва да се постави на някоя философия, и на някое дълбоко познание.

За да познаеш живота, не е нужно да бъдеш велик философ, или някой светия, или някой поет, или талант. Може да бъдеш обикновен човек, много прост човек и пак да имаш правилно понятие за живота или за човека, да кажеш: " Добър е този човек". Така също ученият и невежият, и двамата се отличават в разбирането на своето щастие. Ученият човек разбира едно, а невежият разбира друго. Ученият човек разбира от какво иде плодородието на земята, а простият не разбира. Детето може да се радва на млякото, което майка му дава, и майката може да се радва, но между радостта на майката и тази на детето има голяма разлика. Майката

се радва за едно, детето за друго. Няма двама души, които да разбират живота еднакво. Изключение ще е, ако има такива. Няма двама души, които могат да се радват еднакво за едно и също явление. Пък радостта и скръбта са един резултат на самия живот. Животът е причина за две последствия: скръб и радост. Защо трябва да скърбиш? Защото живееш. Защо трябва да се радваш? Защото живееш. Ами после? Ще скърбиш и после ще се радваш. Ами после? Ще скърбиш. Който може да даде друго определение, нека даде. Може да се дадат много дефиниции. Ти се радвай, то е резултат на живота. Защото в твоята радост някой скърби, и в твоята скръб някой се радва. Следователно твоята скръб в дадения случай не е скръб за всички, а за някои е радост. И твоята радост не е радост за всички, а е скръб за някои. Едновременно половината хора се радват, а другата половина скърбят. Но всякога радостта е по-голяма от скръбта. Денят е по-голям от нощта. Туй няма да ви го доказвам. Но ако се занимавате с математика, ако премерите количеството на тъмнината, защото тъмнината има тежест, ще се убедите в това. За една нощ се иждивява / т. е. - изразходва / един грам тъмнина за да се покрие цялото земно кълбо с нея. А в един ден се иждивява половин грам светлина. Следователно светлината е повече. Но вие ще кажете: "Отде го намери, че е така?" Попитайте учените хора. Когато говорят за атома, къде са го намерили? Чудни са, питат ме, де съм го намерил. Че как учените хора хванаха атомите? Атомите имат йони, протони и още много частици, но още по-малки от тях има, които само имена още нямат. За в бъдеще някога ще ги кръстят. Това, което не е кръстено, ще му сложат име. Родено е, но име няма. Не го знаем къде е, но съществува.

Някой път вие седите и гледате много мрачно на живота. Питате: "Защо съм се родил, защо живея? Защо умирам?" Защото животът ражда едновременно раждането и смъртта. Един ден животът намира, че твоята форма не съответствува на неговото изявление. Животът казва: "Да се донесе във фабриката да се ремонтира". Ремонтирането го наричат "смърт". След като го ремонтират, става малко годен за живота, веднага отново се роди. Вие не мислете, че само един живот има. Ние на живота не сме фактори, ние сме само гости, поканени на тази велика трапеза, и каквото ти дадат, яж. Втори път господарят, който те е поканил, едва ли при същите условия пак ще те покани. Вторият път ще седиш отвънка, ще гледаш, когато другите ядат и пият, ти само ще надникваш през прозореца, да видиш кои са там.

Ако вие разбирате, животът има хиляди други прояввления, и именно в тези проявления е неговата хубост. За пример, вие растете, възприемате живота чрез растенето. Докато растете, искате да бъдете млади. Що е младостта? Качество на живота на щастливия човек. Началото на живота е

младостта. Остаряването е качество на разумния живот. Остарял си - дошъл си на разумното. Ти като мислиш по младенчески, мислиш, че старостта е едно нещастие, понеже имаш възгледите на младия. Защо като остарееш мислиш, че си нещастен? Казваш: "Младите години отидоха". Ти гледаш на живота от друго гледище. Като остарееш разбираш, че животът има не само младост, но той има и старост - погледнеш го и от двете гледища. Младият се движи, старият чете, той има светлина. Защо младият се движи? Съвременната наука казва, че движението произвежда огън, светлина. Следователно младият човек, след като произведе огън, който трябва в живота, той остарява. А старостта не е нищо друго, освен да започнеш да мислиш, да четеш. Казвате: "Не ни трябва старост". Да, но това значи да четете хубави, велики работи. Вие казвате за някого: "Този човек е остарял, но не е разбрал живота". Старият като разбере живота, тогава има смисъл старостта. Защото някои стари хора, след като са произвели огън, са го изгасили с вода, и повече като нямат сила да запалят огъня, зъзнат на студа. Защото в живота има един велик студ. Недоволството, нещастието, това е студът в живота. Не 35° студ, но студ 270° - тъй както учените хора го казват. А аз казвам, че това е студ 3 000 000°, разбирате ли? За земята е това. Сега не мога да ви го докажа, но ще го вземете за вярно. Ако вярвате, добре. Дали ще го вярвате или не, то не може да се докаже. Турците казват "ола белир" - може да е тъй. Дали е тъй или не, то е въпрос, който остава за бъдещето; понеже всичко, каквото хората говорят, за в бъдеще ще се провери. Един ден вие ще видите моите беседи верни ли са или не. Пък един ден ще видите дали сте живели добре или не. Всичко това ще бъде, ще го видите като на картина. Някой път в бъдещите векове ще ви дадат едно кино, ще видите кой де е и как е.

Сега вие ще кажете: "Значи има неща невероятни". Възможно е от Ваше гледище така да е, възможно е половината да не е вярно, възможно е три четвърти да не е вярно и една четвърт да е вярно, 25% допустимо. Аз допущам всичко. Онзи, който има пари, всичко може да отпуща, може да отпусне хиляда лева, 2, 3, 4, хиляди и повече, а онзи, който няма, нищо не може да отпуща. Той може да вярва може и да не вярва, но аз нямам нужда от това. Какво ще ми важи дали вярват хората, или не? Аз най-добрата публика съм намерил. По-добра публика от себе си досега не съм намерил, а вие сега сте ми гости, искам да ви дам едно забавление. Може някой път това, което съм ви представил, да не ви хареса. Ако повикате на гости един американец и му направите една българска лютеница с шопски пиперки, онзи американец ще обиколи за секунда цялата ви къща. Една несъобразност е това. Туй в България се случва. Един американец, продавач на библии, бил поканен от един българин на гости и след като Му дал и една лютеница само от люти пиперки, той извикал: "Вай, вай!" Българинът рекъл: "Няма нищо". Дал му после зелева чорба да пие малко.

Той седи и се смее: "Аз досега не знаех какво нещо са тези люти чушки". В Америка четох, че имало люти краставички, по-люти от шопските чушки. Носят ги в малки шишенца и когато стомахът на някого е малко развален, ще откъсне малко от краставичките като специалитет, който лекарите дават. Един проповедник имал слаб стомах, на Запад някъде се случило това, носел си шишенце; извадил си малко веднъж и с апетит го изял. Един господин до него казал: "Господине, може ли да ми услужите с вашето шишенце?" "Може, на драго сърце". Той мислел, че онзи е достатъчно опитен в тази работа, изглеждал един доста практичен човек. Вторият откъсва едно голямо парче, запълва му се устата и пламва от лютивото. Едва могъл да попита: "Господине, ти какъв си? Проповедник ли си? - "Че проповедник съм". "Аз много пъти съм мислил за онзи проповедник, който носел огнени камъни. Ти си първият от тези, когото виждам. Огнени камъни носиш в шишенцето". Това е анекдот. Има и друг пример с двама водители на племена в Америка, единият млад, на 25 години, другият стар. Слагат им блюдо, турят им сок, нещо като нашия хрян. Американецът след като вземе месо или нещо друго, ще вземе от този сок да върви месото по-лесно. Младият взел малко от него и като хапнал, поизпотил се малко. Старият го пита: "Как е, хубаво ли е?" "Отлично е". Старият взима от сока, но повече. Започват да капят сълзи от очите му. Пита го младият: "Защо ти текат сълзи?" "Спомних си, че миналата година баща ми се удави в Голоновското езеро. "Не плачи, защото и ти ще се удавиш с баща си."

Съвременните хора искат навсякъде природата да си отвори всичките врати и всичко да им бъде ясно, понятно. Не, всичките врати на Природата са затворени, понеже тя е в движение. Когато някой трен се движи, вратите му са затворени. Когато някой параход се движи, вратите му са затворени. Когато някой аероплан се движи, всичко е затворено. Когато някой човек излиза от къщи, той си затваря вратата, затваря си всичките врати. Но когато тренът спре на някоя главна станция, тогава вратите се отварят, да излязат пътуващите вън. Та питат, когато вратите са затворени, какво трябва да прави човек? Той трябва да върши една от най-великите работи - той трябва да учи, да прави своите наблюдения.

Христос казва: "Пазете тези малките." Защо? Защото те живеят на земята, но ангелите им живеят при Бога. Следователно, ако туй малкото игнорираш, то има зад себе си един велик принцип, и тогава ти може да пострадаш. Ако ти презираш живота, значи презираш Бога, защото животът е едно проявление на Бога. То е най-разумното, което съществува. Ако ти презираш живота в неговото проявление, ти се поставяш против онзи велик закон, който ще ти даде голямото благо. Ти може да имаш опитността на тези двамата, да плачеш. Защо? Защото си взел малко. Ти искаш да вземеш голямо парче, но голямото повече люти. Първо трябва да

вземеш по-малко, докато се приспособиш. Вземете елементите във въздуха, човек се е научил да ги понася. Едно същество, което не е свикнало да диша нашия въздух, може да се отрови. Човек постоянно трябва да се приспособява към онези отрови, които са във въздуха. Също и като се учим, ние почваме да се тровим. За пример ти имаш едно знание и казваш "наука." - Науката трябва да бъде другояче построена. Ти когато дишаш, трябва да имаш едно хармонично съчетание на мислите. Защото ако мисълта ти не е хармонична, въздухът няма да те ползува. Мисълта ти трябва да бъде в хармония с чувствата и с волята. Онези хора, които се разгневяват, дишат много бързо, у тях има едно дисхармонично движение на нервната система, която е разстроена.

В живота човек трябва да изучава новите положения, как трябва да живее. Вие седите и казвате: "Нали така Господ е направил човека?" Изучавали ли сте как Господ е направил човека? Проучили ли сте направения от кал човек, да видите елементите и силите, които са скрити в него, кои са скритите чувства у него, какво представлява неговата воля, какво представляват неговите мисли? Вие казвате: "Това е човек, който се движи". Това ни най-малко не е човек. Туй, което се движи и ходи на два крака като една кукла, това още не е човек. Неговата глава се върти, за да пази равновесие. Ако престане да мисли правилно, той веднага пада на земята. Всяко падане, всяко подхлъзване, всяко преждевременно остаряване в живота се дължи на една неправилна мисъл, на неправилни чувства и неправилни постъпки. - Ама другояче не може ли да действуваме? - То е друг въпрос, ако можеш. Но за твоето благо, ако искаш по-дълго време да си млад, ти непременно трябва да проучваш законите на Бога, в които животът седи като един резултат; понеже този живот не иде всякога тъй изобилно. Ако вие иждивите силите на живота си, после ще усетите колко е мъчно да ги възстановите. Никой не може да ви заеме нещо. Никой никому не може да даде. Човек може да даде хляб на стомаха, но ако не стане смилане, тази храна е отрова за него. Ти може да дишаш, но дробовете са толкова нежни, въздухът трябва да е стоплен, ако не, ти ставаш инвалид.

Като затвориш вратата си, ти ще се учиш от Бога и ще Му благодариш за живота, който ти е дал. Ще искаш да ти даде едно знание да живееш на земята, както и Той. То е най-хубавото нещо! Сега ние като се погледнем, виждаме, че сме направили живота си нещастен. Земята за напредналите същества е едно отлично забавление. Нарича се забавачница. Най-хубавата забавачница е земята, по-хубава забавачница в цялата слънчева система няма. Отлична е. И когато на някой ангел някой път му стане много мъчно, той идва на земята да се повесели. Те идат да се повеселят с хората. Като видят, че някой плаче - някой мъж, някое дете, или жена, или философ

плаче, вземат едно шишенце от техните сълзи, че отиват в небето и ги разглеждат. "Взех, казва ангелът, тази вода от едно същество на земята, тя изтичаше от очите му". И други ангели се събират и ги разглеждат. Те знаят причините защо е текъл този извор. Сега вие казвате, че от нещастие плачели хората. Лъжете се, и без нещастието човек плаче. Защото хората плачат и в радостта. Казвате: "Защото съм скръбен, затова плача. "Ами при радостта защо плачете? Но причината за плача не е нито радостта, нито скръбта. Няма по-хубаво нещо от това да плачете; не да ревете. Не спъвайте плача, но рева. Ревът е нещо второстепенно. Плачът е нещо възвишено, благородно. Когато човек иска да изрази най-хубавите си чувства, най- възвишените, ще му потекат сълзи. Ако ти си израз на великото, ще плачеш. То е най-великото разрешение. Казвате за някого: "Каква баба е, да плаче за нищо”. Онзи, който не плаче, не бил баба. Именно трябва да съжалявате онзи, който не плаче, защото бабата най-малко плаче. На планинските върхове пращат най-много влага. Нали от онези склонове, на които са събрани много снегове, като дойде слънцето, ще потече тази влага. Ако изсъхнеха тези върхове, какво щеше да бъде положението на долините? Всичкият прогрес в тази забавачница се дължи само на сълзите, не на рева.

Аз не искам да вярвате в това. Едно определение: плачът е подтик на една нова култура. Когато хората престанат да плачат, стават жестоки, култура вече в тях няма. Защото култура има там, дето има влага. Култура има там, дето има топлина. Култура има там, дето има светлина. Светлина, топлина и влага, това са трите елемента, които вървят заедно. Сълзите, това е влагата на живота. Най-първо имате светли мисли, светли чувства и имате плача на волята. Когато плачът е свързан с човешката мисъл, с човешките чувства, тогава той е един добър резултат. Волята ще дойде като един разумен акт, който обира плодовете от дървото на живота. Колко са подобри тези плодове, които са излезли от светлината или от човешката мисъл, които са излезли от човешките чувства и които са излезли от човешкия плач! Обикновено човек, когато страда или скърби, плаче. Плачът е външен израз на вътрешната скръб, която е свързана с мислите и с чувствата. Сега вие искате да живеете без скръб и без страдание, нали така? Такъв живот не може да съществува. Той е неразбран. Вие не искате едно от най- великите блага. Вие считате плача за една слабост. Едно от най-великите блага е страданието, скръбта. Скръбта, страданието е един вид изменение, сгъстяване. Страданието е най-малкото състояние на човешката душа. Човешкият дух слиза на земята да вземе малко скръб. То е един резултат, то е една дреха, която духът трябва да облече. Ще знаете, че човек е създаден от една субстанция, от една есенция. Както и да мислите, той е съставен от много елементи, макар че философите поддържат, че човек е съставен от една субстанция. Те не знаят каква е

субстанцията. По субстанция е еднообразен, но по проява е много разнообразен.

Сега, това е въпрос, по който учените хора може да спорят. Хубаво е, че има за какво да спорят и какво да доказват. Но ние нямаме време за спор. Когато ядем, когато сме на обед, няма какво да спорим. Ние ще ядем, понеже имаме един опит в лабораторията. Вие ще ядете и след това ще. правите своите умозаключения, своите спорове дали яденето е било хубаво сготвено или не. Сега ще се усмихвате; ще кажете една дума, ще вземете вилушката, ще хапнете, пак ще погледнете в чинията, пак ще вземете една хапка, ще я сдъвчите. И философи, и светии все дъвчат. И светията дъвче по същия начин. Един дъвче отляво надясно, друг дъвче отдясно наляво и това го считате за нещо обикновено. Вие не виждате млекопитаещите преживни животни. Когато един вол яде, той преживя, размишлява. Цял процес протича в този вол докато преживя. Най-хубавото състояние на вола е, когато седне да преживя. Този вол е велик философ, който не е могъл да разреши въпроса в небето и дошъл в забавачницата. Като преживя, казва: "Лесна е тази работа. Там имаше принципи, а тука е резултат". Като преживя, той разрешава въпроса. Като го разреши, веднага хвърля рогата, копитата, кожата тук, на земята и вече е един ангел. Тук той е бил един ескимос, а като отиде в небето, е нещо друго. Вие казвате: "Нашето волче". Като го погледнете, поусмихнете се малко: "Ди, ди". Знаете ли какво значи "ди-ди" ? В Америка на един доктор богослов дават титлата "диди". Значи по американски вие сте го произвели вече във вол. Всички волове българите са ги произвели в "диди". Всеки български вол е "диди" - доктор на орането, доктор на труда. Българинът без да знае, го прави. Казва: "Ди, синко". Много хубава дума е взел, за да подкара волът да работи - "диди".

Ние, съвременните хора, трябва да обърнем внимание на онази вътрешна красота, която съществува в живота. Този път, по който сега искаме да разрешим въпросите, то е губене на време. За пример, може да се мажеш отвън, да се червисваш. Аз намирам, че е хубаво това нещо. То е най-лесно да се белосаш и червисаш. Една къща, като се намаже с вар, добре е. Някой казва: "Червисала се е". Не е лошо. Българските моми нали си белосват къщите, вземат малко червено, сложат отдолу. Който ходи да се жени за някоя мома, гледа как е боядисала и нашарила къщата си. Казва: "Много хубаво е замазана къщата, кенари е турила за пердета и тя сама си боядисала къщата". Имаше тук една Султана, тя си мажеше лицето. Една сестра ми разправяше следния случай. Имала една книга, подвързана с хубава червена кожа. Гледа, че книгата губи червения цвят. Пита се, къде отиде червеният цвят? А тя имала една слугиня, която си мажела устните с червеното от книгата. Цяла година си червила устните и развалила

книгата. Казвам: Това е износен, практичен метод. Аз не правя никакъв упрек. Този е старият метод, най-износен. Има право всеки да си боядисва къщата. Казвате, нацапал се. Може да се е нацапал, но той си се харесва така. Момите си нацапат устните и излязат на разходка. После, българите обичат бели и червени моми. Онази мома, която има червени устнички, веднага всички я харесват.

Има един вътрешен процес в живота, по-хубав, по-устойчив. Защото човек един ден няма да има червило отвън. Тогава и боя няма да има. Сега, докато има боя, много хубаво сте боядисани, но един ден няма да има вар, пък и червило няма да има. Какво ще правите тогава? Сега на вас, българите, лаборатории трябва да имате, да започнете сами да си произвеждате вашето червило и белило, и да ги туряте на място. Аз харесвам всяка мома, която се черви. Аз харесвам повече онези, които се червисват, отколкото тези, които не се червисват. Аз ги харесвам по това, че са спретнати, не са лениви моми, къщата им е замазана. Онези, които не са спретнати, къщите им не са замазани, неглиже ходят. Аз харесвам светските моми, че са спретнати. Другите са лениви, не обичат да се докарват.

Аз се чудя някой път на философията на хората. Сега правя сравнение, търся причините. Понеже тук е забавачница има какво да се занимавам. Когато някоя мома се влюби в един момък, тя се облича, гледа се в огледалото, вчесва се, отлично работи. Тя на своя възлюбен иска да му каже: "Виждаш ли ме, аз като вляза в дома ти, ще го уредя, виж, че съм спретната, чиста, не съм тъй проста. Зная как да уреждам. Както себе си уреждам, така и тебе ще уреждам". Чудно нещо: онзи, който се влюби в Бога, за нищо не мисли, нито се вчесва, заплеснат става. Казва, че се заплесва от голяма любов. Не е вярно, любовта всичко може да направи, но заплесване в любовта няма. Любовта е единствената сила, в която човек не може да се заплесне. Ти не можеш да се заплеснеш. То е все едно да ми кажат, че гладният като види яденето, може да се заплесне и да не яде. Не може това! Той като види яденето, ще му се отворят очите, ще го погледне оттук, оттам, ще вземе на върха на лъжицата и пак ще го остави. Казвам: този човек не е гладен, нищо повече. Това не е любов. Сега, да говорим по принцип. Ти като обичаш Бога, може да си спретнат, може да си хубаво облечен. Аз ще ви кажа защо, ще ви дам едно тълкувание по отношение на живота, защо някои хора са лоши и защо някои са добри. Лошевините и добрините, това са моди в небето. Не смесвайте. То е външна дреха, с която ще се облечете. Когато някой човек се влюби в някого, той го лъже, той се облича хубаво. Който не се е влюбил в Бога, той се облича в отрицателни качества, в него ще има завист, злоба, омраза, хитрина, лукавство - всички тези качества ги носи и си прави черни дрехи. Черно носи да изгори

сърцата на хората. Туй е мода. Когато някой се влюби в Бога, той ще почне с добродетелите: той е добър, миротворец, облечен е хубаво, ще си направи косата, ще се покаже, че не е стар. Това са две моди. Първата мода в света считам, че е отживяла работа. И лошите хора са влюбени, и добрите хора са влюбени. Защото и онзи, който прави зло, е влюбен в нещо. Той прави зло заради любовта, има някого да обича. Онзи вълк, който хойка, 20 кошари обикаля, кой го кара да обикаля кошарите. Онзи разбойник, който ходи да обикаля със своята пушка къщите, той казва: "Заради нея всичко ще направя". Любов гори сърцето му. Всеки, който не дава, му тегли куршума. Та в това отношение момите трябва да предупреждават своите възлюбени. Но и момите са два сорта. Или да преведа: всеки човек, който се удоволствува, той служи на злото. Всеки човек, който служи на трезвия живот, той служи на доброто. Щом искаш да се удоволствуваш, непременно паденията ще дойдат. Ти искаш да бъдеш млад, това е удоволствие. Искаш да бъдещ богат, това е удоволствие. Друго нещо е стремежът в тебе да добиеш богатство в пълния смисъл - богатство в своите мисли, богатство в своите чувства и богатство в своята воля; после ще имаш и материални богатства - това е в реда на нещата. Но когато ти искаш да добиеш едно материално богатство, без да имаш богатство на твоята мисъл, на твоите чувства и воля, и ще накараш другите хора да работят за тебе - това е удоволствие. След време те ще станат по-умни от тебе и ще почнат да те измъчват. Вие може да станете нещастни. Психологически е така. Вие искате да имате сега едни установени правила, които обаче не могат да оправят сегашния живот. Има един неразбран живот в света, който е произлязъл от любовта, но един живот, който някога е съществувал. Злото в света зависи от една много стара култура, която е съществувала преди появата на човека и на земята са съществували други същества. След туй земята е била преобразена, но материята, с която те са работили, е останала. Следователно ние като сме се облекли с тази материя, тя придава свойства и качества и на нас, тъй както те са творили.

Вие сега ще кажете: "Какво е писал Мойсей?" Но Мойсей не е казал всичко. Сега религиозните хора се спират върху това какво е казал Мойсей. Много малко е казал Мойсей. Учените хора каквото са казали е право. Пророците каквото са казали е право. Пророците много малко са казали. Христос е казал много малко. Казват: "Как смееш да казваш, че е така?" Сам Христос е казал: “Има много неща да ви кажа, но сега още не сте готови, за в бъдеще когато дойдат благоприятните условия, когато вашето съзнание се повдигне, когато Аз дойда пак на земята със своите избрани, тези неща ще бъдат тогава разбрани". Казвате: "Ние вярваме сега буквално". Ако нещо не е съгласно с евангелието? Има неща, които трябва да бъдат съгласни, има неща, които не трябва да бъдат съгласни. Ако туй е закон, че трябва да сме

съгласни със старото, питам: Христос беше ли съгласен със старото? Някъде беше съгласен. Мойсей казваше: "Око за око, зъб за зъб". До Мойсей беше така - "Око за око, зъб за зъб", има си причини, за да е било така. Христос идва и казва: "Ако ти извадят едното око, ти дай и другото. Ако те ударят от едната страна, ти обърни и другата". Ще преведете сега смисъла: "Ако те ударят от едната страна, ти обърни и другата". "Ако ти вземат горната дреха, дайте си и другата". Преведете това. Ние придаваме само материален характер на казаното. Въпросът е и за нашите мисли, за нашите чувства и за нашите постъпки. Тогава резултатите ще имат едно съответствие, както животът е резултат на нещо разумно. Ние не го знаем какво е, но от самия резултат на живота, който дава радост и страдание, може да предположим тези велики сили, които функционират, какви са.

Ти имаш едно страдание, не си доволен от нещо. Запитай се най-първо, защо не си доволен. Всичко ти е дадено даром. Майка ти те храни даром, баща ти те храни даром, навсякъде всичко даром получаваш. Ти седиш цял ден и правиш въпрос, че не си щастлив. Ти не си щастлив в тази забавачница, а ангелите биха се радвали на твоето място. Десет ангела биха се поставили на твоето място, и ти пак си недоволен. Те като те гледат казват: "Да идем да го заместим". Но Господ казва: "Не, това дете ще остане". Дохождат да Го убеждават. Той се гневи. В тази забавачница има верую, има и безверие. Има любов, детинска - любов на куклите, любов на кончетата. Питам каква любов ще има едно момченце, което е възседнало кончето? Любов може да има между две разумни души, които еднакво схващат нещата. Щом човек е гладен, ти участвуваш в този глад, като го нахраниш. Този човек ти е признателен. Ако ти не познаваш неговия глад, може да му дадеш една храна, която не му съответствува. За пример ако един човек е постил 10 - 20 дни и ти му дадеш една тежка храна, ще му направиш най-голямото зло. Ти ще му дадеш най-деликатната храна. В Германия, като пости някой 30 - 35 дни, най-първо лекарите ще му дадат едно зърно грозде, дори ще го разделят на четири и една четвърт ще му дадат първо, после ще дадат второ, трето и постепенно ще увеличават храната. Неговите черва, които са били в инертно състояние, трябва да се събудят, да започнат живот. Постът е много хубав метод за лекуване на болести, и на онези болести, които не се поддават на никакво лекарство, даже проказа, сифилис - ако човек може да пости по 30 - 35 дни, той ще се пречисти и никакъв сифилис няма да остане у него. Но да издържи 35 дни. Общият глад ще развие динамическа сила в организма. След 35 дни съвсем няма да ви познаят. Казвате: "Ама ще умра". И без това проказата пак ще ви умори, но ако постите най-малко 20 - 25 дни, ще живеете повече. Но как да се направи постенето? За всяко нещо има начин. Постът не може да се установи за всички еднакво. За всеки човек има специфичен начин. Всички хора не може еднакво да постят. Всички хора в едно и също време не може

да започнат да постят. Защото ако на някой човек организмът му е във възходящо състояние, той не трябва да пости. Организмът когато е в нисходящо състояние трябва да почине. Тогава е най-добрият пост, да се освободи от всички влияния. Когато човек е неразположен, страда, недоволен е, той има негативно състояние. Щом имаш неразположение, волята ти е отслабнала. Страданието показва, че волята ти е отслабнала. Страданията идват за тониране, нищо повече. От моето гледище това е тониране. Ако разбираш туй, което те тонира, ти ще влезеш във връзка с всички ония разумни същества, които те заобикалят. Те са невидими. Ще кажете: Има ли невидим свят? - Разбира се. Какво нещо е невидимият свят?

Не мислете, че невидимите неща, не се виждат. За тези, които виждат, няма невидими неща. Понеже те са в една обстановка по-особена, не всички могат да ги виждат. Представете си един параход, който е на 100 - 200 километра от вас, как ще го видите? Грамаден е той, но далечно е разстоянието. Казват, че въздухът е невидим. Невидим е, защото е на далечно разстояние, но ако той слиза на земята, ще го видиш. Той е грандиозен, снажен, такъв израз има на очите, на мускулите, той е грандиозно нещо. Той като се намери пред някоя канара от десет тона, с една ръка само може да я вдигне. Канарата може да е като Витоша, но въздухът само с едно дихание може да я катурне. Какво нещо е въздухът? Вашата къща като я бутне, ще отхвръкне. Това е въздухът. Сила има в него. Вие считате въздуха нещо нежно. Въздухът е най-мощното, най-силното, най-разумното в света. И в него има такива мощни и едновременно толкова нежни духове на любовта, любовта им е толкова силна, че тя не е за нас. Но сега някой път те чрез слънчевите лъчи изпращат любовта си навън. Всеки един лъч теб те огрява, милва, лекува, и ако не беше този въздух за да ни пази, ние бихме се стопили от топлината на слънчевите лъчи. Какво е лъчът? Едно любовно писмо. Той казва: "Много те обичам. Откак съм те видял, сърцето ми тупти". Ти четеш писмото и казваш: "Какво ли значи това?" Дойде ти една хубава мисъл, изхвърлиш я. Защо? Всеки ден получаваш писма и не забелязваш колко е хубаво това. От забавачницата на Земята се интересуват горе. Вие казвате: "Нещастни хора сме". Не е вярно. Вие сте най-щастливи на земята, това е истината! Най-щастливи сте, понеже Бог се занимава с вас. Ако Бог, Този най-мощният, най-силният, който е направил света, ако Той отделя от времето си за вас, тогава защо вие се считате нещастни? Бог ви обръща внимание, погледне към вас и казва: "Не бойте се, аз съм намислил нещо много хубаво за вас". Прати ви на друго място. Като свършите туй училище, Той ви прати в друго. Погледнете - не Го виждате. Дойде пак съмнението, мъчи ви онзи дявол, брадатият. Голяма брада има той, до пъпа му е. Космите му са черни, веждите му са черни, три пръста дебели, голямо лице, а пък

устните му са три пръста дебели и като се изпъчи, казва: "Слушай, ти тази брада виждаш ли я?" Има вещо в света, което вас ви забавлява, и то така, че изгубвате най-хубавите работи.

Та ще ви приведа онзи пример. Минава една лисица покрай един петел, който държи сирене и му казва: "Петльо-дай ми това сирене". "Защо?" "То не е измито. Ти ще изгубиш своята красота. Дай ми го, аз ще го измия в една вода и като го донеса и хапнеш от него, ти ще станеш най-великата птица". Петелът дава сиренето, тя го взима и дава на петела малко парченце. Два - три дни тя ходи и мие сиренето, и все по малко дава на петела. Петелът казва: "Слушай, по този новия начин аз взех да гладувам вече. Не го мий повече". Тя го изяжда. И се оправдава: "Знаеш ли, че тази вода разтопява сиренето. По-добре е като се измива сиренето, виж че съвсем се намали парчето". Най-после петелът казва: "Благодаря, аз дойдох до положението да ям немито сирене". Нас това не ни занимава, дали е станало точно тъй или не. Туй, което е станало, е станало, в края на краищата светът е една забавачница. По стария начин нищо няма да придобием. Мислите ли другояче, е самоизмама. Ти ще се мъчиш, ще страдаш, това - онова, ще раждаш деца, и на стари години ще живееш за Бога. Туй е детинска самоизмама. Ти всеки ден живей за Бога, ти и децата ти! Не чакай да си направиш къща, да се ожениш, че овце да си купиш, че кончета. Светът може да мисли така, то е забавление за света, но за разумните хора то е губене на време. Ти не знаеш как ще свършиш своя живот. Сега, ние мислим, че животът е борба. Това е една дяволска лъжа. В света може да е. Че земята е юдол / т. е. - долина/ на страдание, може да е, но ние хората образуваме страданията.

Вижте днешния ден. Свети светлината. Щом почнах да говоря за истината, времето е съгласно с мене и грейна слънце. Аз ви говоря истината. Времето съответствува на светлината, на Истината и носи всичките блага отвън. Въздухът е хубав, всички вие сте добри, ама по стария навик. Знаете ли кой е старият навик човек да бъде добър? Кой е старият навик. Пияницата като седи, казва на приятеля си: "Имам много сериозна работа. След малко ще дойда". Нему се запалило гърлото. След 5 - 10 минути се върне вече малко кефлия. После пак за малко излиза, и пак се напие - това е старият навик. Вие казвате: "Върна се в кръчмата на дявала". Като пие той една чаша мастика или една чаша винце, и стане кефлия. Като пие една чаша мастика, тя може да му даде сила. Досега всички хора са пили - това е старият навик. Аз нямам нищо против виното, даже като се напият, хората ги уважавам, че са се напили. Като вървя в София, срещам някой пиян, блъсне се. Казва: "Извинете, господине, напил съм се като магаре. Ще ме извините". Казвам: "Магаретата не пият. Много те харесвам, много хубаво вървиш, свободен си в ходенето, не оставаш хатър на улицата, от едната

страна на улицата до другата вървиш. Ти си много учтив и много добър човек, говориш истината. Пийнал си малко, виното е много хубаво, нали?" Казва: "Хубаво е, отлично е това вино". "На добър път, със здраве. Гледай, запомни две неща: вечерно време да не правиш инженерство по пътя, вечерно време не мери улицата. Понеже ако вечерно време го правиш, нищо няма да ти платят, че няма какво да правиш после." Казва: "Разбирам, ще работя, искам да се отуча от това нещо. Няма да меря улиците, разбирам."

Всичките удоволствия, които имаме в света, ние може да сравним с удоволствието на една пияница. Има едно неразбиране в живота, има пияни хора, има религиозни - пияни хора. В какво вярват, и те не знаят. Има религиозни по форма само. В Бога не вярват, в Христа не вярват. "Братко, ти не си бил в моето сърце, да знаеш в какво вярвам". Това е неразбиране на работата. Ела с мен да ядем. Един православен ми казва; "Ти не си православен." Казвам: "Аз те приемам, че ти си много православен, радвам се, ела сега да седнем двамата да ядем". Казвам му: "Сега ще ядеш по православному, нали имаш една нова религия. Аз искам да видя как ядеш. В какво седи туй новото. Искам нещо съществено да видя в тебе". "Ама месо не ям, постя, не разбираш ли". "Хубаво, боб ще сварим, леща. Искам да видя как ще вземеш лъжицата, как ще я държиш, хляба как ще го дъвчиш". "Бързо трябва да ядеш, да ти пращят ушите". "Не, моите уши пращят само когато мисля, когато ям, никога не пращят", казвам аз. Бог не е направил ушите ми да пращят при яденето! Не, полека трябва да ядем и малко трябва да ядем. Виждаш ли този хляб? Ти вярваш в Христа, но Христос е в този хляб. Не те ли е срам да ти пращят ушите и да дъвчеш този хляб? Ще му дадеш всичкото уважение и почитание". "Ама ти не вярваш в Христа". "Ти виждал ли си Христа, ти с Христа приказвал ли си? Пък аз и сега се разговарям с Него и съм бил на угощение с Него, като нахрани онзи хиляден народ."

Казвам: Не сме пратени на земята да спорим, но трябва да служим на Бога. Този хляб ти и аз го ядем тъй, както знаем. Но ще благодарим на Бога, че имаме един Баща, че имаме Учител, че имаме светлина, че имаме топлина, че имаме вода; ще благодарим, че майките са ни обичали и са ни разбирали. Нито една майка не иска детето й да умре. Казвам: православни в рая нямаше; Райската градина имаше една религия. Всичките тия различия излязоха след като изпъдиха хората от рая. Тогава дойдоха всичките религии, всичките учения. Но в рая имаше живи икони. Там нямаше никакви свещи. Според мен в църквата иконите трябва да бъдат живи, да няма никакви икони нацапани, не искам грозни икони, най-красивите жени ще ги турят да ги целуват, най-красивите мъже ще ги турят да ги целуват. Пред живите икони ще се прекръстим, насреща им.

Ако имаме икони, православна да е иконата, ако ти си православен. Казва някой: "Много далече отиде". Аз съм дошъл много близо. Ако ти не почиташ туй, което Бог е създал, не може да почиташ и онова, което човек е създал. Той иска да ме убеди да се възхищавам от една човешка картина. Той не говори истината. Един човек, който не се възхищава от това, което Природата е направила, той не може да се възхищава от човешкото изкуство. Аз се възхищавам от един художник, който е изразил една идея на платното, изразил е една добродетел на платното - имаме една реалност. Радвам се, че той е могъл да нанесе реалното на платното. Туй ме радва. Неговата картина е написана. Аз се радвам на един писател, че той е могъл да предаде чрез слово това, което вижда и чувствува. Красиви са тези писма.

Ако не оценяваме външния живот, който Бог е създал, как ще оценяваме живота на хората вътре? Ако не оценяваме всичко в себе си, как ще оценяваме живота на другите хора? Да се радваш, че си едно дете в забавачницата, излязло да поздрави слънцето, да поздрави изворите. Видиш една звездица - поздрави я, кажи ѝ: "На добър път!" Сега, казваш: "Това е форма, това е камък, това е вол, това е кон". Така не се говори. Всяко едно дърво е една свещена форма, която Бог е поставил и от това свещено дърво се хранят хората. Всяко едно животно е свещено, понеже то помага, работи. Не гледай с презрение на тези форми. Бог ги е направил със своето Слово. То е дело на Бога. Бог е казал, те да бъдат. Един ден ти туриш петно на картината. Какво ще ти каже художникът? -"Господине, не цапай картината. " Мислиш ли, че един ден Бог няма да те хване, да ти каже: "Кой ти даде право да цапаш вола, да цапаш коня?" Това е на Бога! Ние мислим, че имаме право, че всичко ни е дадено. Именно за бъдещата култура трябва само едно възпитание. Това аз наричам християнство. Най-после, като нямаме никакво уважение и почитание към човека, който носи образа и подобието Божие, един човек, в когото Бог е вложил своя Дух, с какво можем да се похвалим? Всеки човек е плод. Кажи му: "Братко, не падай, ти не вървиш както Бог те е направил". Аз не искам да ви наведа на мисълта, че вие не сте добри, както са ви създали. Този свят е свят на доброто. Не казвайте, че сте грозни. Не казвате истината. Хубави сте. Един ангел сте за в бъдеще. Като те срещна, ще имаш сила, мощ. "Сега ние сме малки деца". Нищо не значи. Трябва ли да плаче детето, че не е възрастно? Ще плаче, че има нещо долно. Неща, които лесно се постигат, са долни. Не желайте да постигнете нещата изведнъж. Те имат смисъл, когато постепенно се придобиват.

Искам да остане в ума ви една мисъл: да благодарите на вашия Баща, Който е направил тази земя, че ви е пратил тук да ядете и пиете, да се радвате, да дишате чистия въздух, светлината. Да Му благодарите, днес да

Му напишете едно любовно писмо. Да кажете: "Татко, благодарим Ти за всички грижи, които си поел за нас. Много сме добре. Благодарим за грижите, които си дал. Поздрави мама и братята". Тъй ще напишете. Туй е великото, туй е човешкото - да признаем, че имаме един Баща, да Му благодарим за големите грижи, с които ни е оградил, а не само да философствуваме.

Има едно учение в света, което трябва да даде импулс за наука, за изкуство, за музика, във всички области, и в религиозно, и в божествено отношение, и в морално. Това е онази велика сила, която ни повдига, за да не бъдем стари, но да бъдем любими деца. Аз не искам вие да станете стари и възрастни, не ви желая това. Аз искам всички вие да бъдете разумни деца, да бъдете весели, желая всички да припкате. Няма за какво да се грижите откъде ще вземете хляб. Онова дете, което е на гърба на майка си, не трябва да скърби че хляб няма. Майка му ще му даде. Послушание се изисква от всички, нищо повече. Туй е новата философия, така трябва да се разбира. А всичко онова, което сега учите, то е остаряло, то е било важно за някога. Това е новото, което Бог казва на хората. Казано е в Писанието: "Ще сътворя нещо ново и чудно”. Вие ще се зачудите. " Дева ще роди. " Коя е девата? Това е човешката душа. За бъдещата култура говорят пророците, за онова братство, за онова велико разбиране, което съществува в света. Тия войни, тия спорове, те са начини за уреждане на въпросите според сегашното разбиране. Сиромасите и богатите - това е тяхно разбиране. Щом се изменят вътрешните разбирания на хората, и целият живот, и целият строй ще се измени

Първото нещо е човек да съзнава, че има един Баща, Който го обича, и да му напише едно любовно писмо. Ако той на баща си не пише любовното писмо, на никого не може да го напише. Към всичките хора ще имате същите отношения. Един човек, който няма това разбиране, и за себе си той ще бъде нещастен. - Тогава защо трябва да скърбим? Безполезна е нашата скръб. - Не, скръбта ви е на място. Безполезно е вашето твърдение за страданието и скръбта. Казано е: "Радвайте се ". Страдаш. Защо? Защото живееш. Радваш се. Защо? Защото живееш. Това е най-хубавото определение. Защо скърбя? Защото живея. Защо трябва да се трудя? Защото живея. Защо паднах? Защото живея. Защо ставам? Защото живея. Всичко ще опитам, но животът е мощното в мене, което може да създаде онзи велик импулс. Няма препятствие, което животът да не може да преодолее.

Следователно онова, което е зад живота, аз го наричам с една дума, която не изразява самата реалност; аз го наричам любов. Но думата "любов" донякъде само показва пътя, в който животът иде. Тази дума показва един

път. И когато хората казват "любов", тази дума не е понятна. Като кажат "любов", да пламнат хората! Ако тази дума беше силна, ако вие разбирахте думата "любов", като я произнесе някой, вие трябва да пламнете всички, да станете горящи, да светнете. Докато не се запалите, да почнете да горите, вие все ще бъдете стари. Като се запалите и почнете да горите, тогава вие ще бъдете млади. За вас ще дойде Царството Божие, в което Христос ще пребъдва.

19-та неделна беседа, държана от Учителя
на 7 февруари 1932 г., от 10 ч. София, Изгрев.

1932_02_10 *Любов на безсмъртието*
лекция пред общия окултен клас

ЛЮБОВТА НА БЕЗСМЪРТИЕТО

Размишление.

Ще прочета част от 61 псалом. Тоя псалом трябва да се преведе на език, с който си служи природата. За да разбере известен въпрос, човек трябва да има разположение към него. Без вътрешно разположение към нещата, той не би могъл да възприеме истината. Не можеш да разбереш въпроса за вегетарианството, например, докато обичаш да си хапваш месце. Виждаш на трапезата сложена печена кокошка или печено агне, а някой ти говори за вегетарианство. Ти слушаш, какво ти се говори, но не разбираш. – Защо? – Представяш си, как ще си хапнеш печена кокошчица и след това ще пийнеш чашка винце. Хората виждат, как колят кокошки и агнета, виждат страданията им, но не се трогват. Те имат облаги от тях. Друго нещо е, ако говориш на вегетарианци за страданията на кокошката и на агнето. Те слушат, и сърцата им се свиват от мъка за животните.

Следователно, хората могат да се разбират, само когато ги свързва нещо, когато имат разположение едни към други. При това, те влизат в положението си, влизат и в положението на окръжаващите. Ако хората се събират без вътрешно разположение помежду си, колкото и да си говорят, нищо няма да разберат. Те ще бъдат в положението на месоядците, на които се говори за страданията на животните. Ще слушат, какво им се говори, но ще си казват: Вкусно е месцето на агнето и на кокошката. В разбирането на тия хора има нещо объркано, изопачено, както са изопачени някои думи. Например, думата "стар" е приела друго значение от това, което някога е имала. Тя произлиза от корена "сат", който означава проява, повишение. Стар е оня, който иска да се прояви. При сегашното разбиране, "стар" означава немощен човек, негоден за работа. В същност, старият човек се е калил, работи повече от младия. Той е орал, сял, жънал, а младият не издържа колкото старият. Вижте, колко добре тегли плуга старият вол. Турите лианачето на работа, нищо не може да направи.

Работа, учене се иска от човека. Ако изучавате старите езици, ще приложите един метод; ако изучавате новите езици, ще приложите друг метод. При това, всеки нов език има специфичен метод за изучаване. Това се дължи на особеностите на езика. Казвате, че изучаването на езиците трябва да се опрости. И това може, но колкото повече се опростява езика, толкова повече губи от своята красота. За предпочитане е нещата да бъдат красиви, макар и усложнени. Който иска да бъде красив, трябва да бъде

вътрешно богат, или вътрешно сложен. Красивото лице е сложно. По него може да се чете много. Красивият има особени линии на лицето, каквито в обикновения човек не можеш да намериш. И на лицето на мъдреца има сложни, красиви линии. В мъдреца всичко е особено; неговият ход се отличава коренно от хода на обикновения човек.

Как се моли мъдрецът? – Като забравя себе си. Истинска молитва е оная, в която човек забравя себе си и окръжаващите. Истински певец е оня ,който забравя себе си,забравя, че хора го слушат. Сега и вие мислите, че сте събрани заедно и се стеснявате едни от други. Не е така, събранието става далеч някъде. Вие сте отражение на онова, което става в невидимия свят. И каквото става там, става и тук. Вие сте представители на ония, които присъстват горе. Ако мислите, че работите се нареждат тук, лъжете се. Всички работи стават далеч някъде, а тук се проявяват техните отражения. Това ще разберете, когато се освободите от непотребните мисли и желания. Само свободният може да учи. Освободете и съзнанието си от всичко, което се е наслоило в него от далечното минало. Само така ще избегнете стълкновението между миналия, сегашния и бъдещия ви живот.

Преди няколко деня при мене дойде един земеделец, който ми каза: Аз съм работлив човек. Изорах нивите си, посях ги; разработих градините си, посадих плодни дръвчета, отглеждам ги; и днес, благодарение на моя труд, земята има друг вид от тоя, който някога е имала. Казвам му: Ти мислиш така, но питай земята, какво ще ти каже тя. Земята казва, че ти, наистина, си я изорал, посял, но тя е отхранила семената. Ти се ползваш от нейните плодове, а на нея оставяш само сухи листа и клончета. Питам: Ако работиш по същия начин върху един човек, развиваш доброто в него и, в края на краищата, обереш плодовете му, какво си направил за него? Ти взимаш плодовете му, а на него оставяш сухите листа. След всичко това ще кажеш на тоя човек, че си работил върху него. Работил си, наистина, но си взел най-хубавите му плодове за себе си. Ако така работите и разбирате нещата, нищо не може да постигнете. Работете с любов. Освободете се от егоизма си. Вложите ли най-малкото егоистично чувство в работата си, то ще разяде основите и, както червеят изяжда младите коренчета. Всяка работа трябва да се започва и свършва със свещен трепет и пълно безкористие. Един ден, като преглеждах дърветата в градината, видях на едно дръвче доста голяма дупка. Взрях се да видя какво има там, и забелязах, че нещо пада от дупката. Разбрах, че е влязъл червей, който руши дървото. Взех един тънък тел, пъхнах го внимателно вътре и извадих червея. Пазете се от червеи, които рушат и прояждат вътрешността на вашия живот.

Сега вие се учите да пеете. Някои от вас са добри певци. Добре е да пеете,

да свирите, да се занимавате с музика, поезия, наука. Обръщайте внимание на всичко, да не останете едностранчиви, еднообразни. Ако работите само в едно направление, ще развиете само един център. Главата трябва да бъде добре развита, всички центрове да се подхранват. Ако развивате главно личните си чувства, главата ви ще стане дълга като краставица. Ако работите върху миролюбието, главата ви горе се стеснява. Някой е толкова миролюбив, че и на мравката прави път. Главата на тоя човек се стеснява горе, като дъска. Кажете ли, че човек не трябва да фантазира, нито да живее с въображение, ти не даваш възможност на челото си да се разширява. Докато живееш на земята, ще си въобразяваш, че си богат, че си силен, че си велик поет, учен, философ. Така поне ще оформиш челото си.

Един турски бей отишъл в дома на един български чорбаджия. Последният го почерпил с ново вино, което не било още прекипяло. Беят изпил една-две чаши и се развеселил. Той казал на чорбаджията: Чорбаджи, пее ми се. - Пей! После казал: Играе ми се. – Играй! Понеже беят никога не пил такова вино, почудил се, защо му се пее и играе. – Хубаво нещо е новото вино. То развеселява човека, казал беят. Казвам: Има реални състояния в човека, но има и нереални, преходни, като това, причинено от новото вино.

Човек трябва да разбира живота като проява на реалността. Казвате, че животът е сериозен, тежък. Ако нямаш пари, ако си болен, ако жена ти и децата ти са гладни, животът е сериозен. Ако имаш възможност да посрещаш всичките си нужди, животът не е сериозен. Според вас, животът е сериозен, когато нямате пари. Щом имате пари, животът е приятен, лек. Някой има много пари, но не знае, как да ги употреби. Някой има дарба да пише, но се стеснява, не иска да се прояви. Едно време на цигуларите не гледаха с добро око. Ако някой се предаде на музика, казваха: Горкият, взел цигулката и засвирил като циганин. Други казваха: “Цигулар къща не храни.” За да свири, човек трябва да обича много музиката, да обича и хората, за да издържи на подигравките им. И до днес още се подиграват на религиозните, особено, ако те са млади. Човек трябва да дойде до вътрешно разбиране на живота, да се освободи от всички предразсъдъци на времето. Освободи ума си от ненужни мисли. Защо трябва да мислиш и да се безпокоиш, че ще се разболееш, ще остарееш, или ще обеднееш? Ако обеднееш, ти ще научиш това, което при богатството никога няма да научиш. В каквото положение и да се намериш, или каквато работа да вършиш, ти все ще научиш нещо. Като художник, ще придобиеш нещо ценно; като учен или философ, също ще придобиеш нещо. Не е художник оня, който само топи четката в боята. Не е писател оня, който само драска върху хартията. Работи така, че да придобиваш нещо ценно. От любовта

към работата и към хората зависи твоят успех.

Един виден майстор-шивач бил поканен в дома на един богат турчин да му ушие едни бирбючуклии гащи. Майсторът взел със себе си своя чирак, Стоян. Турчинът заповядал да сготвят на шивача кокошка. Понеже майсторът обичал кокошка, казал на домакина: Моят слуга не яде кокошка. Сгответе за него боб. Той искал да остане цялата кокошка за него. Стоян слушал, какво говори господарят му и само въздишал. Като се нахранили, слугата казал на домакините: Отвреме-навреме моят господар го хващат нервите и започва да се озърта, като че търси нещо. Вържете го с едно въже и, като се успокои, освободете го. В това време той скрил напръстника на господаря си. Започнали да шият. Майсторът търсел напръстника си, озъртал се натук-натам, не можал да го намери. Като забелязали това, домакините хванали майстора и го вързали, докато се успокои. Майсторът се почудил, защо го връзват, но се подчинил. В това време слугата погледнал към него самодоволно и казал: Стоян не яде кокошка, боб яде!

Закон е: Каквото правиш на другите, ще ти се върне. В природата съществува ехо, отзвук или повторение на нещата. Природата не е отмъстителна, но спазва своите закони. Ако бащата е музикален, и синът ще бъде музикален; ако майката е художничка, и дъщерята ще бъде художничка. Това наричаме закон за предаване на дарбите и способностите. Понякога има изключения от закона. Следователно, ако бащата не може да свърши започнатата си работа, синът ще я свърши. Не е лошо повтарянето. Българската пословица казва: “Повтарянето е майка на знанието.”

Помнете: Всяко нещо, което започваш, трябва да се изучи добре, защото след време ще се повтори. Само така то може да принесе своя плод. Не всяко знание принася плод. Например, говоря на богатия за любовта, казвам му, че трябва да се обичаме, но той се усмихва и мълчи. Той знае това, но знанието му не принася плод. То не е в състояние да отвори сърцето му. Той даже се страхува да не му искат пари на заем. Да знаеш нещо, значи, да прилагаш знанието си. Знаеш, че любовта дава и взима, а ти само взимаш, без да даваш. Твоето знание не принася плод. Ако детето не взима от майка си, не може да расте. Щом стане на две години, майката отбива детето и го учи само да яде. Не може само да даваш, или само да взимаш. Такъв закон не съществува. Даже и Бог, Създателят на света, сменя нещата. След като ти е давал, Той казва: Сега ти ще даваш. Пръв Бог те е възлюбил. След това ти ще Го възлюбиш. Всичко, което ни е дадено, се дължи на Божията Любов към нас. Всичко добро и хубаво в нас ни е дадено не само за един живот, но за вечността. Бог е предвидил всичко, което е

нужно за човешката душа. Като знаете това, трябва само да се радвате. Вие нямате представа, какво нещо е небето. Не мислете, че небето е подобно на земята. Казвате: Животът е тук, на земята. Родиш се, живееш известно време и умиращ – всичко се свършва с тебе. Млад си, остаряваш и умираш. Любиш и после разлюбваш. Не е така. След човешката любов иде безлюбието, а след него – Божията Любов. След тая любов иде светлината. След светлината иде свободата. Ако живееш по човешки, светлината ще се смени с тъмнина, а свободата – с робство.

Често казвате, че човек трябва да олекне. Някога трябва да олекне, а някога да стане тежък. Ако в голяма буря корабът олекне, той непременно ще потъне. Ето защо, когато минаваш през големи изпитания, ти трябва да бъдеш тежък, пълен кораб, за да има на какво да разчиташ. Трябва да имаш знания, че като страдаш, да знаеш, защо страдаш. Вие знаете много неща, но не сте приложили всичко. Някои неща сте приложили, а някои оставяте да приложите в бъдеще. Аз съм ви говорил върху много въпроси, които и без моето говорене щяхте да научите. Какво сте придобили, като ги знаете? Време сте спечелили. Казвам на някого, че на еди-кое си място има един чист, хубав извор. И без да му кажа ще го намери, но ще се лута повече време. Като знае, де е изворът, направо ще отиде да се напие. Все има разлика между оня, който сам е придобил знанието си и оня, който е имал учител. Ще кажете, че е по-добре човек сам да си придобие знанието, сам да си изработи свое убеждение или верую. Не, в реда на нещата е, пръв Бог да вложи знанието в човека. Бог е първият Учител на човека. Следователно, никой не се учи сам. Човек трябва да се учи от някого. Първият човек беше поставен в рая, за да се учи от Бога. Ще кажете, че той сгреши, яде от плода на забраненото дърво. Той беше още дете, което направи първата погрешка. Както детето пали фитила на бомбата и чака да види, какво ще стане, така и първият човек яде от забраненото дърво с желание да види, какво ще стане. Ако детето стои и чака бомбата да избухне, с нея заедно и то ще отиде. Казват му, обаче, да бяга, и то бяга. И на първите човеци казаха да бягат. Те послушаха тоя съвет и избягаха. Ако не бяха избягали, нищо нямаше да остане от тях.

Първите човеци бяха деца. Бог им каза да не пипат голямата бомба в рая, но Ева първа запали фитила на тая бомба. Те искаха да видят, какво ще стане след това. Каза им да бягат. Щом избухна бомбата, те се уплашиха и избягаха. – Защо сгрешиха първите човеци? – Защото не знаеха, как се работи с бомбата. Грехът е бомба, която лесно експлодира. След експлодирането нищо друго не остава, освен да бягат.

Един познат ми разправяше за ужаса, който изживял при експлодирането на една бомба. Това е станало пред самия него. Като експлодирала,

бомбата го вдигнала във въздуха и изхвърлила на разстояние 40-45 м. от мястото, дето станала експлозията. Като разбрал, че е жив, той благодарил за щастливото и чудно спасяване. Той усетил, че бил слабо контузен, но лесно се поправил. Само страхът останал в него. Той разбрал силата на бомбата и, заговори ли се нещо за бомба, той все казвал: Пазете се, бомба е това!

Закон е: И най-малката погрешка на човека може да причини голям взрив в него. Експлозии стават в човека всеки момент: в неговите мисли, чувства и постъпки. Те са в състояние да нарушат правилното развитие на човека. Четеш някоя книга. Дойдеш до една мисъл, която веднага изменя правилния ход на твоите мисли. Тя е бомба, която всеки момент може да експлодира. Не чакай да избухне, не я пипай, но бягай вън. Заличи я от ума си да не те смущава. Например, ти се молиш, имаш хубаво молитвено разположение. Дойде някой и ти казва: Какво си се изправил като дърво? Така не се моли човек. Той смущава духа ти, но сам не знае, как трябва да се моли човек. Друг път си добре облечен, разположен си, имаш хубаво, добро отношение към хората. Срещне те някой и ти казва: Какво си се докарал като княз? Не те ли е срам да ходиш така облечен между хората? Ти се смутиш, връщаш се вкъщи, по-скоро да свалиш новите дрехи. Напишеш едно хубаво стихотворение, но близките ти не го харесват, намират, че не е време за писане на стихове. Свириш с разположение – и за свирене не било време. Чудиш се, какво да правиш, как да задоволиш хората.

Казвам: Грехът се крие в разбирането, а не в постъпките. Че си добре облечен, с лачени обувки, това не е грях. Че свириш, или пееш, когато някой е умрял, това не е грях. Ти свириш и пееш за него, че отишъл при Баща си. Той е жив, заминал за отечеството си, а ти му свириш и пращаш много здраве на близките си. Който не разбира, какво нещо е смъртта, казва, че умрелият отива в черната земя.

Преди години бях в едно Шуменско село. Дойдоха при мене и ми казаха, че една жена се мъчи цели три деня да роди и не може да се освободи, ще умре. Казах им, че няма да умре, нужни и са само пет минути и ще се освободи. След това ще се радва, че човек е дошъл на света. – Ти отде знаеш? – Зная, виждам и нейното състояние, както и състоянието на детето. Тя се нуждае от помощта на невидимия свят, който ще и помогне. Детето объркало пътя си, не може да излезе. То забравило, отде влязло и сега се мъчи. Мислено го упътих. Казах му да се върне десетина сантиметра назад и отново да поеме правия път. Да се върнеш назад и оттам да поемеш правия път, това значи, да се обърнеш към Бога. Объркаш се и не знаеш, какво да правиш. Обърни се към Бога, Той ще ти даде

свет.Раждането, в широк смисъл, е дълбок вътрешен процес. Всеки може да се натъкне на тоя процес. Щом се намериш в затруднение, ще се върнеш десет сантиметра назад, ще се обърнеш към Бога и ще излезеш на свобода.

Сега вие сте дошли до положението да възприемете любовта. – Какво се иска за това? – Чистота. Вие трябва да се изчистите, както чистите съдовете, в които туряте най-хубавото съдържание. Вие се готвите за идване на Царството Божие във вас. Вие очаквате Бог да влезе във вас. Затова трябва да Му приготвите жилище. Щом Бог влезе във вас, животът ви коренно ще се измени: болести, беднотия, страдания няма да има. Вие само ще учите, ще пеете и ще свирите. – Колко време ще продължава това? – Колкото искате, от вас зависи. Сегашният ви живот трябва коренно да се измени. Иначе, и науката, и музиката, и изкуството ще бъдат безпредметни.

Казвате: Докато сме млади, ще живеем като млади; щом остареем, ще живеем като стари. Все ще прекараме един живот на земята. Не е така. Животът не нито в младостта, нито в старостта, но в правилното разбиране. Човек трябва да разбира силата на Божията мисъл, която се проявява чрез неговата душа: младият ще разбира като млад, старият – като стар. В това се заключава истинското знание. Ти трябва да знаеш, че мисълта, която се изявява чрез тебе, е Божествена. Кажеш ли си така, да не се колебаеш, но всякога да проявяваш Божественото. Обаче, ако Божествената мисъл минава през твоя човешки ум, тя се изопачава. Не подържай тая мисъл в себе си, Божественото се изявява само чрез Божественото. Божествената мисъл носи в себе си магическа сила – с нея всичко се постига. Бог казва: "Опитайте ме и ще видите, че съм бла г." – Как се изявява Божията благост? – В щедрост, в даване. Бог отваря път на всички, които Го търсят, които работят и уповават на Него.

Един млад брат разправяше една своя опитност, която потвърждава горната мисъл. По едно време той съвсем объркал материалните си работи: оттук-оттам взимал пари на заем, но не могъл да ги върне. Приятелите му започнали да странят от него. Той се видял в чудо, не знаел, какво да прави. Решил в себе си, от никого да не взима пари на заем, но да работи, да разчита на Бога. Започнал да работи, сам да се подържа. Като престанал да очаква на другите, работите му започнали да се оправят. В кратко време той изплатил дълговете си.

Пазете правилото: На заем пари не взимай. – Защо? – Защото започваш да уповаваш на другите. Имаш да решаваш една задача и започваш да се допитваш до хората, те да ти помогнат – ти взимаш пари на заем. Имаш една мъчнотия, не можеш сам да я решиш, търсиш чужда помощ – ти взимаш пари на заем. – Какво да правя, как да си помогна? – Свържи се с

Бога. Като душа, ти представяш част от Божествения организъм. Носиш ли тая мисъл в ума си, твоите работи ще се наредят по естествен начин. Само така човек ще разбере, какви способности и дарби се крият в него. Само така ще види, с какви възможности разполага.

Разправя се, че един англичанин знаел 15 езика. Той разполагал с много думи. Колко езика знаете вие и с колко думи разполагате в обикновения си живот? Средно човек употребява около 500-600 думи, рядко до хиляда думи. Някои талантливи поети и писатели си служат с около четири-пет хиляди думи в езика си. Милтон в своите произведения си е служил с 11 хиляди думи, Шекспир – с 15 хиляди думи. Като четете Шекспира, натъквате се на думи, които може да намерите само в речник. За Омира се казва, че си служил с 40 хиляди думи. С колко думи си служи природата? Неизброимо е числото на нейните думи. Чуден е езикът на природата. За оня, който го разбира, тоя език е смислен. За оня, който не го разбира, тоя език е безсмислен.

Помнете: Пред вас се разкрива велико бъдеще. Това, което досега сте придобили е нищо пред онова, което предстои да придобиете. Вие сте още в предисловието. Животът, който сега минавате, е живот на смъртта. В бъдеще ще влезете в живота на безсмъртието. Това значи, да си роден от Бога и свободно да излизаш и влизаш в тялото си. Когато пожелаеш, ще напуснеш тялото си, ще отидеш на разходка и когато пожелаеш, ще се върнеш. Това е велика наука, велико изкуство. Това се отнася до оня, който сам може да излиза и влиза в тялото си. Остане ли хората да ви учат на това изкуство, скъпо ще платите. Може да излезете от тялото си и да не се върнете назад. Може и да се върнете, но в това време са влезли в тялото ви крадци и разбойници, които са ви обрали. Това е друга опасност. В тоя смисъл, смъртта не е нищо друго, освен разбойничество. Дойдат в дома ви крадци, счупят вратата, оберат ви и ви изхвърлят вън. Обаче, ако вие владеете изкуството, сами да влизате и излизате от тялото си, ще излезете като какавида и ще се върнете преобразени, като пеперуда, нашарена с най-красиви шарки и цветове. Някой проявява любопитство, иска да разбере, как става излизането и влизането в тялото. За да не задоволи човешкото любопитство, природата е скрила някои неща от хората. Например, никой не може да проникне в сърцето, да види, как става кръвообращението. Никой не може да проникне в дробовете, да види, как става дишането. Умствено човек може да проникне и в сърцето, и в дробовете, но по физичен начин не може.

Казвам: Красиви са тайните неща в природата. Великото работи в тайна. Като свърши работата си в тайна, природата изнася делото си навън, на изложба. Тя представя малка част от това, което се работи вътре. Когато

извадя цигулката си пред вас, вие виждате малка част от това, което искам и мога да проявя. Понякога свиря пред вас, но това свирене представя малка част от онова, което мога да изразя. Според мене, това свирене е залъгване. Скрита е моята музика. Когато трябва, аз вадя по няколко тонове от тая музика само за себе си. Тя е важна за мене, а не за другите. Тая музика има отношение към вярата. Вярвам, че мога да свиря, че мога да лекувам с тая музика, че мога и да подобря живота си с нея. Това значи, да свириш и да пееш с любов.

Помнете: Вярата и любовта ви трябва да бъдат прогресивни. Като такива, те ще срещат на пътя си големи препятствия. Това да не ви плаши. Без препятствия те не биха могли да се проявят. Без противоречия и противодействие никоя сила не може да се прояви. Какво прави часовникарят? Когато му дадат да поправи един часовник, първо, той го разглобява на части. После изчиства отделните части, оправя изкривените и отново го сглобява. *Любовта е велико изкуство, което разглобява и сглобява нещата, за да отдели годното от негодното, чистото от нечистото. По това се познава истинската любов.*

Представете си, че трябва да напишете едно любовно писмо. Коя ще бъде първата дума, с която ще започнете? – Драги. – Не. – Любезни. – Не. – Възлюбени. – Не. Изкуство е да знаете, как да започнете писмото. Казваш: Като обичам, лесно ще напиша писмото. Може да се лъжеш, че обичаш. Четете живота на светиите, на великите хора, на адептите. Ще видите, че когато са били най-повдигнати, пълни с любов, тогава не са могли нищо да направят. И обратно: Когато са били крайно обезсърчени, недоволни от себе си, тогава са свършвали най-добрата работа. Има състояния в живота им, когато те не могат да се проявят, но се радват на успеха на хората, които стоят по-долу от тях. Те казват: Дано тия хора свършат това, което ние не можем. С доброто си желание те им помагат. Това значи, да се радваш на успеха на своя ближен и да му помагаш в доброто.

Нужно е смирение на човека. Божиите пътища са неизповедими. Никой не знае, кога Бог ще се прояви чрез него. Ти си поет, искаш да напишеш нещо. Вдъхновиш се и започваш да пишеш. Казваш: Написах едно хубаво стихотворение. – Ти си го написал, но Бог ти е диктувал. Ясновидците виждат това. Ти си учен, наблюдаваш някое явление, но от двете ти страни стоят възвишени същества, които ти диктуват, насочват вниманието ти на важни неща и ги обясняват. Ти казваш: Дойде ми едно просветление. – Ако други не бяха ти помогнали, ти сам нищо нямаше да направиш. Казваш: Отвътре ми се подсказа нещо. – И това е вярно. Бог от хиляди години говори на човека. – Как говори Бог? – Всяка права мисъл е глас Божи. Тя иде от три места: отдалеч, отвътре и през главата. Чуеш ли глас близо до

ушите, това е глас на изкушение. Божият глас иде отдалеч. Чуеш ли глас отдолу, около пъпа, това е някакво отражение – не се вслушвай в него. Чакай да чуеш гласа отвътре, отдалеч някъде и от главата. Мисъл, която иде само от едно място, е от физичния свят. Ако мисълта иде от две места, тя е от духовния свят. И най-после, ако мисълта иде едновременно от три места, тя е Божествена, тя иде от Божествения свят. Тоя закон е верен и в науката, и в музиката, и в поезията. Вслушвайте се в Божия глас, да разберете, какво значи вдъхновение. Казвате: Виждам изгряването на слънцето; виждам чисто, лазурно небе; чувам, как изворът блика и напоява растенията; слушам лекия зефир около себе си. Това е присъствието на светлите същества, които те вдъхновяват и повдигат.

И тъй, с прости думи казано: Вдъхновението се проявява чрез правата мисъл, правото чувство и разумната воля. Ще кажете, че това е лесна работа. Лесна работа е, но са нужни големи усилия и труд. Има случаи, когато един светия употребява цели 20 години, за да придобие необходимата чистота. Той прекарва 20 години в духовната баня, за да се очисти. Колко години след това трябва да работи, за да облече дрехата на светийството! И колко още работа му предстои, за да стане Божи работник. Не се придобиват лесно духовните дарби. Вие четете живота на светиите и намирате, че лесно се постига светийство. Не е така. Преди всичко, животът на светиите не е предаден правилно. В житията на светиите са описани най- слабите моменти от живота им. Силните моменти, които представят тяхното подвизаване, минават незабелязано. През големи изкушения минават светиите и, който издържи докрай, спасява се.

Един римски патриций изпратил на един светия големи подаръци от благодарност към него, че излекувал дъщеря му. Щом получил подаръците, веднага дошло изкушението. Понеже бил гладен, светията се приготвил да си хапне от хубавото ядене, което получил. В тоя момент дошъл при него един беден, изнемощял, гладен пътник. Светията погледнал към него, съжалил го и му дал всичкото си ядене, да се нахрани добре. После решил да облече новия си костюм, да му се порадва, но друга изненада му се представила. Окъсан, измръзнал старец се приближил при него и му показал вкочанелите си ръце. Без да мисли много, светията му дал новите си дрехи и го изпратил да си върви. Гладен и уморен от работа, светията намерил една коричка хляб в стаята си и решил да си хапне, да подкрепи силите си. В тоя момент отнякъде излязла една мишка и започнала да обикаля стаята, да намери нещо за ядене. Той дал последната си хапка на мишката и дълбоко се замислил: Господи, разреши ми това противоречие. Помогни ми да си отговоря, защо трябваше в един момент да се лиша от благото, което ти сам ми даде? Христос се явил при него и

му казал: Ти издържа изпита си. Свободен си вече. Доволен от отговора и придобивката си, светията напуснал старото си жилище и продължил своя път.

Питам: Кой художник би могъл да нарисува лицето на тоя светия? Кой би могъл да си представи, как тоя светия напуща жилището си и тръгва по нов път, очертан от светлината и любовта? Всеки ще го нарисува и опише по свой начин. Обаче, човекът, който се е проникнал от истинска любов и светлина, който се е отдал в пълно служене на Бога, има строго определени черти, специфичен израз на лицето. Всичко в него е положително. Дето мине такъв човек, всеки тръгва след него. Той събужда мисъл в човека, води го в нов път. Достатъчно е да чуеш, как стъпва той, за да се замислиш върху себе си и да си кажеш: И аз съм човек, и аз мога да направя нещо, достойно за подражаване. Всеки поглед, всяко движение, всяка негова стъпка е говор. Който разбира тоя говор, само той може да се ползува. Сила излиза от него.

Един ден Христос проповядвал на учениците си и около Него се стекъл много народ. Там имало една жена, която страдала от кръвотечение цели 12 години. Тя си казала: Ще се приближа да тоя свят човек, за да оздравея. Тя се приближила и веднага оздравяла. В тоя момент Христос се обърнал към учениците си и ги запитал: Кой се допря до мене? – Никой, Учителю. Народ много се е стекъл и те притиска. – Сила излезе от мене, отговорил Христос. Обърнал се и видял една жена, която се допряла до Него. Тя се изповядала, че била болна 12 години и почерпила от Него сила. Христос ѝ казал: “Жено, вярата ти те спаси.” Вътрешно, обаче, Той я посъветвал, втори път да не постъпва по тоя начин, за да не заболее отново. Добре е, че имала вяра, но трябвало да иска позволение, когато взима нещо. Всяко нещо, извършено без позволение, е кражба. Тя откраднала сила от един велик човек, който я благословил. Ако беше откраднала нещо от обикновен човек, щеше да плати скъпо за тая кражба.

Сега аз изнасям тоя случай, за да ви покажа, какво може да направи любовта. Тя е сила, която лекува, повдига, възкресява човека. Тя е любов на безсмъртието. И вие имате любов, но сте още смъртни. Вашата любов не може да лекува, а още повече не може да възкресява. От вас не излиза сила, която може да лекува неизличими болести. Работете съзнателно върху себе си, всеки ден прибавяйте нещо към любовта си. Слушали ли сте музика, която да ви изкара от равновесието, да ви накара да забравите себе си и да заиграете като дете? Един българин, цигулар, дал концерт и свирил само български песни и хора. Публиката се вдъхновила толкова много, че всички напуснали салона и и излезли вън да пеят и играят. Две са причините за това: Той свирил с любов, и те го слушали с любов. Не

можеш да възприемеш музиката, ако нямаш любов в себе си. Вашата любов губи силата си, защото постоянно се натъква на смъртта и трябва да я укротява. Понеже новата любов е свободна от смъртта, тя дава силата си на вас. Тая любов наричам любов на безсмъртието. Кога ще дойде новата любов? – Кога и да е, но ще дойде. Пригответе се за тоя ден, да посрещнете любовта и да заживеете в нея.

И тъй, стремете се да придобиете новата любов, да станете едно с нея. Тя води към новия живот – живот на безсмъртието. Стремете се към любовта на безсмъртието.

Т. м.

5. *Лекция от Учителя, държана на*
10 февруари 1932 г.София – Изгрев.

1932_02_12 Силата на възможностите
Издание 1947 г., София
КНИГА: Живот и отношения, МОК Год.XI, Том1

СИЛАТА НА ВЪЗМОЖНОСТИТЕ

Т. м.

Какво означава думата „ученик“? В обикновен смисъл, под „ученик“ разбираме оня, който се учи. Какво означава думата „Бог“? Защо Бог е станал Бог, не знаете. И защо ученикът е станал ученик, и това не знаете. – Кой яде: ситият, или гладният? – Гладният. Ситият не може да яде. – В кое шише може да налееш вода: в празното, или в пълното? – В празното. Пълното шише не приема нищо. – Какво ще стане с ученика като учи? Това са ред въпроси, които имат своите естествени отговори.

Сега вие живеете в един ограничен свят, с ограничени разбирания, поради което мъчно се развивате. И най-малката мъчнотия може да ви обезсърчи. – В какво се заключава учението? В каквато наука и да попаднете, ще се намерите в една система от сплитания. Математиката, например, алгебрата, която се занимава с числата, представя ред сплитания, както в тантелата. Добре е да знаеш, как да правиш сплитанията, но по-добре е да знаеш, как да ги разплиташ. Едно сплитане е една задача, която трябва да решиш. Казваш: Сложна е тази задача. – Сложна е, оплетена от ред формули, които трябва да разплетеш. Ученият е направил един модел, а ученикът трябва да го разплете. Някога може да го разплете, а някога не може. За това, което не може да се разплете, казват, че е неразрешимо. Питам: Може ли една оплетена задача да не се разреши? Щом една задача е оплетена, може да се разплете.

Какво представя изпитът, мъчнотията, сплитането? Какво представя радостта? – Разрешена задача. – А скръбта? – Неразрешена задача. Скърбиш, мъчи те нещо. Гладен си, искаш да ядеш, но не можеш да намериш хляб. Това е неразрешена задача. Гладът те мъчи. Намериш хляб, започваш да ядеш и се радваш – задачата е разрешена. Вие искате да знаете, какъв е произходът на скръбта и на радостта. – Никакъв не е произходът им. Те са две състояния, две фази на разбиране. Казвате, че това са отвлечени работи, които не разбирате. – Не са отвлечени работи, но аз искам да насоча мисълта ви в нова посока, да мислите за живота по нов начин.

Представете си, че един голям богаташ – милиардер – е поставен в златен ковчег. Облечен е с богати дрехи, със златни пръстени на ръцете си, с диаманти по тях. Той съзнава, че не е умрял, чува и вижда всичко, каквото

се говори и става около него, но не може да се обади. Хората се възхищават от златния ковчег, но не могат да му помогнат. До него има друг ковчег, скован от няколко дъски. Вътре лежи беден, окъсан човек. Хората го съжаляват, но и на него не могат да помогнат. Има ли някаква разлика между двамата? Външно има разлика, но и двамата са при едно и също положение. С тия примери аз искам да изчисля квадратурата на кръга и от полученото число да извадя кубически корен. След това изваждат и двамата от ковчезите им и ги турят в затвор, като оковават краката им, на богатия със златни вериги, а на бедния – с железни. Те се разхождат из затвора, и веригите им дрънкат на краката. – Защо са в затвора? – За престъпление. Не може човек да бъде в затвор, или да умре, без да е извършил някакво престъпление. Богатият има едно преимущество над бедния, че веригите му са златни. Той вдига краката си един след друг и показва веригите си. Неговите вериги са по-скъпи, но в случая, като затворници, златните вериги не спасяват богатия от затвора. Богатият е ограничен с веригите си толкова, колкото и бедният. И двамата лягат и стават с веригите си. Един ден виждаш, че бедният плаче и се вайка, дето нямал златни вериги. Всеки ден плаче за едно и също нещо: нямал златни вериги. Да се доставят на всички затворници златни вериги, това е мъчна работа. Обаче, още по-мъчно се носят на краката железни вериги. Златните вериги са по-скъпи от железните. Дали веригите са железни или златни, не е важно, те тежат по десет килограма. Ще кажете, че са тежки. – Тежки са за онзи, който ги носи, но не и за онзи, който ги туря. Той не иска да знае, колко тежат, не се интересува за това. Какво е положението на богатия в златния ковчег и на бедния в дъсчения ковчег? – Еднакво. И двамата чуват и виждат, и двамата съзнават положението, но не могат да дадат израз на това, което става с тях.

Страданията на сегашните хора са подобни на това, което двамата души преживяват. Те имат еднакво съзнание за страданията си, но окръжаващите не гледат така. Те предпочитат да бъдат в положението на богатия, отколкото в положението на бедния. Те не мислят за престъпленията, които са направили, но мислят за ковчезите на двамата. Някой казва: Като умра искам да бъда в златен ковчег, като богатия.
– Какво ще те ползва неговото злато? Като те заровят в земята, смъртта ще почне да чопли и в двата сандъка по един и същ начин. Тя ще си вземе лист и молив и ще пише, какво има в главата на богатия и какво – в главата на бедния. Един ден, като разровите гробовете, в гроба на богатия ще намерите злато и скъпоценни камъни, а в гроба на бедния нищо няма да намерите. Какво означава ковчегът на богатия със златото и скъпоценните камъни, и какво – ковчегът на бедния?

Това е ребус, задача за разрешаване. Богатият, със златото и скъпоценните

камъни, представя радостта, а бедният – скръбта. Обаче, и радостта, и скръбта умират. Вярвате ли в това? Според мене, когато изгубите радостта си, тя умира; когато изгубите скръбта си, и тя умира. Каква е разликата между радостта и скръбта? – Когато радостта посети човека, тя оставя своето злато и скъпоценности; когато скръбта го посети, нищо не му оставя. – Защо младите не обичат да скърбят и страдат? – Защото, като умре, скръбта не им оставя нищо. – Защо младите обичат радостта? – Защото им оставя нещо. Когато богатият умре, ако не оставя много неща, поне един златен пръстен ще остави. Радостта ще ви направи наследник на част от своето богатство. Какъв е смисълът тогава, да имаш майка на скръбта, баща на скръбта, брат на скръбта и сестра на скръбта? В реда на нещата е да избягваш скръбта. Колкото и да се бяга от скръбта, тя е спътница на човека. Всяка неразрешена задача в живота ражда скръб. Ти скърбиш, защото преди осем или повече хиляди години не си разрешил една задача. Като изпъкне това в ума ти, веднага започваш да скърбиш. Всяка разрешена задача в миналото произвежда радост. Следователно, произходът на вашите скърби и радости се крие в неразрешените и разрешени задачи в миналото.

И тъй, всяка задача очаква своето разрешаване. Казваш: Трябва да се живее. Това значи: дадени ти са известни задачи, и ти трябва да ги решиш. Ако ги решиш правилно, и сега ще имаш радост, и в бъдеще ще имаш радост; ако не ги решиш правилно, и сега ще скърбиш, и в бъдеще ще скърбиш. – Защо трябва да живея? – За да разрешиш задачите си. Като ги решиш правилно, ще се радваш. Радостта придава нещо към живота, а скръбта отнема. – Какво отнема? – Благото, което носи радостта. Скръбта овлажнява гърлото. Като гълташ, от устата се отделят повече слюнки, които помагат на яденето да минава по-лесно, по-гладко. Значи, скръбта е дотолкова необходима, доколкото може да овлажни гърлото, за да минава храната по-лесно. Без скръб човек не може да яде. Радостта е голяма аристократка. Като стане въпрос за хранене, тя казва на човека: Не трябва да ядеш. Като се радва, човек не мисли за ядене. Той е толкова увлечен в радостта си, че може да прекара два-три дена без ядене. Това забелязах и аз в моите наблюдения, затова казвам: Скърбящият яде много, а радостният – малко или почти никак.

Това е закон, който се потвърждава в живота на грешните и на светиите. Грешният яде много, а светията – малко. – Защо? – Защото грешният скърби за греховете си, а светията живее само с любов и се радва на любовта си. Светията е влюбен човек. Дето ходи, все за любовта си мисли. От сутрин до вечер той мисли само за своята възлюбена, де да я срещне и какво да ѝ каже. И грешният мисли за своята възлюбена, но тя е грозна. Той е недоволен от нея и постоянно се оплаква. И той иска по-красива

мома, но момите не го харесват. Като не може да намери по-хубава, той е принуден да се задоволи с тази, която има, но постоянно пъшка и плаче от нея. Значи, и светията, и грешникът са влюбени в нещо, но обектът на любовта им е различен.

Като ученици, вие трябва да имате ясна представа за живота. Ако си скръбен, ще знаеш, че не си разрешил една от задачите си. Ако си радостен, ще знаеш, че си разрешил една от задачите си. – Защо трябва да живея добре? – За да разрешиш задачите на живота си. – Защо трябва да ги реша? – За да бъдеш радостен. Радостта носи благата на живота. Който рови Божествените блага, пипа бомба. И любовта е Божествено благо, следователно, не я пипай. И животът е Божествено благо – не го пипай. Седиш и се сравняваш с другите. – Не рови живота си, не се сравнявай. Ще кажеш, че тоя човек е голям простак, не може да решава задачите си. – Той е простак, но ще дойде друг по-горен от тебе и ще те нарече простак. Ще дойде трети, по-горен от него и т. н. Така не се говори. Ще се наредят все учени простаци. Това се отнася за учениците в един клас, но същевременно и за учените капацитети в света. Като се сравняваш с хората, все ще намериш, че нещо не ти достига. Не човъркай това, което не разбираш и не познаваш. Ако го разбираш, ти си простак. Искаш да знаеш, колко си учен. – Не обтягай конеца до крайния предел. Ако го обтягаш, ще го скъсаш. И ластик да опъваш, все ще дойдеш до един предел, дето не може да издържи, и ще се скъса. Следователно, не желай да дойдеш до крайното разрешение на задачите. Не желай да постигнеш крайното знание. Пожелаеш ли това, конецът на твоя живот ще се скъса.

Помни: Има два вида реалност в живота – относителна и абсолютна. Относителна реалност е тази, в която всички задачи могат да се решат. Абсолютна реалност е тази, в която има неразрешени задачи. В абсолютната реалност всички задачи са разрешими, но няма същество на земята, което да е разрешило всичките си задачи – все ще останат някои неразрешени. В аналите на цялото човечество не е отбелязано същество, което да е решило всички задачи на живота. Все ще остане една задача в човешкия ум, която не може да се разреши.

Като ви наблюдавам, виждам – едни са доволни, а други – недоволни. На недоволния казвам един път браво, а на доволния – два пъти. На оня, който направил една грешка, казвам един път браво; на оня, който изправил грешката, казвам два пъти браво. – Какво ще кажете на оня, който прави грешки, а не ги изправя? – На него казвам, че положението му ще стане по-лошо.

И тъй, на оня, който греши, казвам един път браво, защото е свободен да се

прояви. Той има единица свобода. Който греши и изправя грешката си, има две единици свобода. На него казвам два пъти браво. Следователно, ако изправяш грешката си, ти си силен човек. За да изпита постоянството си, човек трябва да види, може ли да изправя грешките си. Само при усилието, което правиш за изправяне на грешките си, ти имаш право да се ползваш от вложения в тебе капитал. Ако направиш една грешка и не я изправиш, нямаш право да направиш втора грешка. Това е моето заключение. Какво ще кажете за оня, който никога не греши? Според мене, той е слаб човек, няма никаква сила в себе си. Какво ще кажете за оня, който може да греши, а не иска? Той казва: Аз съм решавал вече тази задача, втори път не искам да я решавам.

Един беден човек влязъл в една гостилница да се нахрани. Гостилничарят му дал, каквото ядене иска, и се отдалечил. Като се нахранил, бедният се обърнал към гостилничаря с думите: Ще те моля, да ме почакаш за парите, нямам сега пари. Недоволен от това, гостилничарят му ударил една плесница и го запитал: Не виждаш ли, какво пише тук? – Какво пише? – Днес с пари, утре на вересия. Ударил му още две плесници и му казал: Сега ще си платиш; ще измиеш чиниите и тенджерите, ще изметеш и тогава ще си отидеш. Друг път няма да изменям реда в гостилницата. Казвам: Така постъпва и гостилничарят на природата с вас. Като нарушите нейния порядък, тя ви удря една-две плесници и ви пита: Защо изменихте моя ред? Казваш: Тежко е положението ми. Не мога да си платя. – Ще измиеш чиниите, ще изметеш гостилницата и така ще си платиш. Правилото гласи: „Днес с пари, утре без пари.“ Ще спазвате това свещено правило. Днес ще направиш една грешка и ще я изправиш, а за утрешния ден друг да му мисли.

Мнозина грешат и се обезсърчават. На какво се дължи обезсърчението? Помни: Обезсърчението се крие или в миналото, или в бъдещето, но никога в настоящето. То има две майки: миналото и бъдещето. Ти се безпокоиш, как ще свършиш училището, като нямаш достатъчно средства. – Едва влизаш в университета, първа година си, а мислиш, какво ще стане в бъдеще, след четири-пет години. Не мисли за това бъдеще, което те обезсърчава. Каква е задачата на обезсърчението? Какъв човек е оня, който се обезсърчава, без да се насърчава? – Слаб. Правило е: Който се обезсърчава и не може да се насърчи, втори път той не може да се обезсърчи. Обаче, оня, който се обезсърчава и насърчава, и втори път може да се обезсърчи. Обезсърчаването и насърчаването са проблеми на висшата математика. Който постоянно се обезсърчава и насърчава, влага капитала си, като печели и губи, докато си направи следния баланс: всяка загуба е условие за нова печалба; и всяка печалба е условие за нова загуба. Това е проверена истина, от която не може да се освободите. В който

университет и да отидете, навсякъде ще ви кажат същото.

Питате: Защо е създаден животът? – Животът не е създаден. – Защо съществува животът? – За да направиш една грешка. – Защо грешиш? – За да ти кажат един път браво. – А после? – После трябва да изправиш грешката си, за да ти кажат два пъти браво. – Защо трябва да сгрешиш? За да направиш един опит и да имаш поне едно малко страдание. – След това? – Страданието ти ще се превърне на радост. След всяко страдание иде радост. Силите в природата се превръщат, минават от едно състояние в друго. Скръбта е необходима в живота, като акумулатор на силите, т. е. тя ги събира. В това отношение, скръбта е начало на задачата, а радостта – разрешение на задачата.

Сега, разбрахте ли всичко, което ви говорих? Няма човек на земята, който да живее само в радостта. Скръбта и радостта са сплетени заедно; те живеят всякога заедно. – Какъв е процентът на радостта в живота? Казах ви: като скърбиш, имаш право да ти се каже един път браво; като се радваш, ще чуеш два пъти браво. Радостта има сто милиона. Ако и скръбта има сто милиона, радостта ще има двеста милиона лева.

Изпейте песента „Сила, живот и здраве“. Вън атмосферното налягане се повдига, а вашето налягане се понижава – гласовете ви са спаднали. Някога гласът върви според времето: налягането се повдига, и гласът се повдига. Някога става обратно: налягането се повдига, а гласът спада. Сега вие сте се нагърбили с тежки задачи, много се тревожите, затова не можете да пеете.

Сега, кажете една дума, от която да съставим една песен. – Изгрев. – Изгревът за едного е залез за другиго. Кажете друга дума, която да няма залез. – Прогрес. – И тя има противоположна дума. – Хармония – И тя има обратна дума. Вие се стеснявате, че не знаете, каква дума да изберете.

Питам: Знаете ли нещо върху историята на хляба? Защо е дошъл хлябът на земята? Като бил на небето, хлябът чул, че се говори за страданията на земята. Той се заинтересувал да разбере, какво нещо е страданието, и пожелал да слезе на земята, между хората, да го разбере. Той тръгнал от град на град, от село на село, от човек на човек, дано чуе и разбере нещо за страданието. Обаче, и досега още той не е срещнал нито едно страдание. На въпроса, докога ще остане на земята, хлябът отговорил: Докато срещна страданието. И аз съм упълномощен от хляба, ако срещна някъде страдание, да му съобщя, да го види и разбере. Щом намери страданието, хлябът ще се върне на небето. Какво ще стане тогава с хората? Благодарете, че нито един от вас още не знае, де е страданието.

Какво, всъщност, е страданието? – Най-красивата мома в света. Обаче, тя постоянно се дегизира, че не можеш да я познаеш. Докато я срещнеш красива, напета мома, изведнъж се изменя, скрива красотата си. Ти тичаш след нея, търсиш изгубената красота и се чувстваш нещастен. Казвам: Намерете красивата мома и ми я доведете. – Не можем, тя постоянно бяга от нас. И ние се питаме, защо тази мома ни поставя пред такива изненади? – За да има нещо, което да не знаете. Казвате: Чудно нещо, защо Бог е допуснал страданието в света, създаден от Него? – Щом Бог го е създал, то има свое велико предназначение, но днес тоя въпрос не може и не трябва да се разреши. И аз не съм съгласен да се разреши тоя въпрос. Ако се реши, хлябът ще напусне земята. Ако хлябът срещне страданието, непременно ще се влюби в него. Нека стои далеч от него! Хлябът казва: Чудно нещо, още не мога да срещна страданието! Казвам: Много време ще седиш на земята, и пак няма да го срещнеш. Ако и вас пита, кажете му: Няма го страданието! Срещне ли го, хлябът ще си замине. Като знаете това, вие постоянно се оплаквате от страданията си, да ви чуе хлябът и да ви посети. Щом дойде при вас, вие си хапнете достатъчно хляб и преставате да се оплаквате. Хлябът пита: Де е страданието? – Отиде си. – Защо ме излъгахте? – Не съм виновен, страданието дойде и си замина. Хлябът е крайно доверчив. Чуе ли ви, че страдате, пак иде, с надежда да срещне страданието. Обаче, пак не го намира. Там, дето хлябът влиза, страданието излиза.

Велика е задачата на страданието и на хляба! Цял роман има за това, но не искам да го изнасям пред, хората. Роман за любовта между хляба и страданието. Той е голям и интересен. По-интересен от тоя роман не съм чел. Написан е с големи подробности и на художествен език. Интересно е, как се е създала тази любов. И най-видните писатели и поети са чели само по два листа от този роман и досега продължават да пишат върху тях, да ги тълкуват. Благодарете, че като ядете хляб, и вие научавате нещо за любовта на хляба към страданието. Достатъчно е да чуе хлябът, че някой страда, за да се пожертва. За да зърне страданието, хлябът е готов на всички жертви: да го мелят, да го месят, в огън да го пекат, да го продават. Но, щом го зърне, страданието веднага бяга, крие се от него.

Хайде, тогава, да пеем за любовта на хляба към страданието. Кой ще даде тона? Какъв тон ще вземете? Да оставим тази песен за друг път.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.
– В истината е скрит животът.

18. Лекция от Учителя, държана

на 12 февруари, 1932 г.
София – Изгрев.
7 и 10 ч.с.

1932_02_12 Силата на възможностите Жанува-98, 1999
Издателска къща „Жанува-98", 1999
КНИГА: Съществуване, живот и отношение. МОК, Год.XI

СИЛАТА НА ВЪЗМОЖНОСТИТЕ

11 година
18 школна лекция на 1 мл.ок.клас
12 февруарий 1932 г. петък, 6 ч.с.,
от вчера имаме пак първи сняг.
Хубаво, свежо утро.
ИЗГРЕВ.

Тайна молитва.

Какво значи думата ученик. Най-първо ще вземем най-обикновеното, който се учи, нали. Какво значи думата Бог? Бог първоначално защо е станал Бог? Не го знаете и защо ученикът е станал ученик, и него не знаете. Яде кой? (Гладният). А ситият може ли да яде? (Не може). В празното шише вода можеш да налееш, но в пълното можеш ли да налееш вода? Добре. Какво ще стане с ученика, след като учи? Трябва да имате един естествен път. Вие се намирате в един такъв ограничен свят с такива ограничени възгледи, че не можете да прогресирате. И най-малката мъчнотия, която може да се представи на младите, веднага ви обезсърчава. Е, в какво седи учението? Учението на каквато и да е система седи от ред сплетни. Вземете в математиката или в алгебрата, числата какво са? Това са сплетни. Една сплетня е една дантела, както обичате да плетете дантели разни, сплетнята е там. И всичките тези сплетни вие трябва да знаете как да ги разплетете. Една задача е една сплетня, трябва да я разрешиш. Казваш, каква сложна форма? Сложна е задачата, формула оплетено нещо. Някой учен човек е направил нещо, някой модел. Ученикът трябва да го разплита. Някъде може да го разплетете, пък някъде не можете да разплетете. Това, което не може да се разплете, казваш: Неразрешимо е. Е, хубаво, може ли една задача, която е сплетена, да се не разреши? Онзи, който е направил една задача, значи, може да се разреши, може да се разплете. Що е един изпит, една мъчнотия,една сплетня?

Що е една радост? Една разрешена задача. Що е скръбта? Неразрешена задача. Що е радостта? – Разрешена задача. Аз ви давам едно ново схващане, що е скръбта? – Неразрешена задача. Има нещо, което тебе те мъчи. Гладен си, искаш да ядеш, но не можеш да намериш хляб. Гладът те мъчи – една задача. Намираш хляба, разрешена е задачата, зарадваш се и почнеш да дъвчеш. Жаден си, не можеш да намериш вода. Страдаш.

Намираш вода, пиеш, дойде радостта, задачата е разрешена. Вие питате, какъв е произходът на скръбта? Никакъв произход няма скръбта! Какъв е произходът на радостта? Никакъв произход няма радостта! Скръбта и радостта са две състояния на разбиране. Аз вземам в много обикновен смисъл. Сега целта ми е да ви наведа към друга една посока. Вие казвате: Тези работи са отвлечени работи, нас не ни занимават. Много хубаво, отвлечени работи. Да ви дам една нова представа за живота.

Една нова представа, която в ума ви не е идвала. Имате един първокласен богаташ, милиардер, турен на земята в един златен ковчег, с пръстени, брилянти на ръцете си, с огърлици диамантени, но той е затворен в един ковчег; той съзнава, че не е умрял, но не може да даде признак на хората, че е жив. Всичкият шум около ковчега той го чува, но не може да даде знак, че вижда и чува; до него седи един бедняк, неговият ковчег е от много прости дъски 3, 4, само заковани, неодялани, турен е вътре със скъсани дрехи. И той е умрял, и той чува какво хората приказват. За богатия хората казват, хубав е този ковчег, за богатия милиардер, а за него казват: Горкият, как са го турили в този прост ковчег! Питам, какво го ползува милиардера с хубавия ковчег и какво го ползува бедняка тук между дъските. Питам ви, каква разлика ще направите; тези двамата хора правят ли разлика кой в какъв ковчег е вътре?

Сега да ви представя малко по-друго работата и това ще преведа. Това е една задача, аз ви превеждам сега. Мъча се сега да намеря квадратурата на кръга и като намеря тази квадратура, да извадя кубическия корен на този квадрат. Представете си, че този богатият човек е турен в затвора, със златни букаи, осъден е до живот; после и другият връщат назад. И двамата умрели ги връщат назад; и двамата са виновни за нещо. За да умира човек, трябва да е извършил едно голямо престъпление, защото не можеш да умреш, без да извършиш едно престъпление; а пък другия го връщат и го тургат в много прости железни букаи. И двамата ги тургат в една килия вътре. И двамата се разхождат и дрънкат с букаите.

Сега богатият има едно качество, с което той може да се хвали. Слушай, казва, виждаш ли тези букаи са златни! (Учителят вдига краката си един след друг и ги показва). Сиромахът показва своите и казва: Железни са. Богатият казва: Моите струват повече! Богатият говори ли право? Говори право. Повече струват неговите букаи, но в дадения случай, тази цена на тези окови, че струват повече, какво го ползуват? Той е ограничен с тях, той с тях ляга, с тях става. И другият, и той ги погледне, дига ги, дрънка. Представете си, че един ден бедният почне да скърби, че няма златни букаи; и виждаш го, всеки ден проронил сълзи, плаче. Защо плачеш? Е, нямам златни букаи! Вашето положение е такова. Аз ви характеризирам

така, плачете; защо плачете сега? Е, нямате златни букаи. Мъчна работа е това. Осъден сте да носите 10 кг букаи. Железните са по-евтини, златните са по-скъпи. Законът е такъв, железни или златни по 10 кг тежат. Има по-големи страдания. Защото онзи, който турга букаите, той не мисли за тежестта, да му мисли онзи, който ги носи.

Тези двамата са в затвора. Каква разлика? Питам: Какво беше положението в ковчега, богатият, който съзнава, и сиромахът, който съзнава, но не могат да дадат израз, че те всичко виждат и чуват.

Сегашните ви страдания всичките мязат на тия двете положения. Едното положение на богатия в ковчега, ковчегът е много хубаво направен, онези живите казват: Когато ще умираш, тъй да те заровят, това го разбирам! А не като този да те турят при 4-те дъски; това не го искаме. Забележете философията. Хората не мислят за престъпленията, които тези двамата са направили, а мислят за техните погребения. Някои казват: Ако аз умра, искам тъй да ме заровят, сандъкът ми тъй да е направен! Питам, има ли някакво разрешение на тази задача? Щом ги турят в земята, знаем хубавото, почвата почва да ги човърка. Богатият има злато в сандъка си, а бедният няма злато. Смъртта разчовърква и двата тия ковчези. Казва: Чакай да видя какво се крие в богатия и тя си пише: Това е главата на богатия милиардер! След години вие се връщате и виждате, златото останало не се развалило, но ковчезите и на двамата се развалили; само че при ковчега на богатия ще намерите златото и пръстените, и ценните му камъни. Сега разтълкувайте загадката, какво означава ковчегът на богатия и неговите скъпоценности, те останали; а от сиромаха и неговата сиромашия нищо не останало.

Сега да ви представя малко задачата. Един ребус, нали. Сиромахът това е скръбта. Богатият, който е погребан, това е радостта. И скръбта, и радостта, и двете умират. Не вярвате ли? Щом една скръб се изгуби, тя умира и щом една радост се изгуби, и тя умира. Питам тогава, по какво се отличава радостта от скръбта? Радостта се отличава от скръбта само по това, че златото ѝ и скъпоценностите ѝ остават, а от скръбта нищо не остава. Та вие не обичате да скърбите, защо? Знаете ли това? Аз като разрешавах тази задача, казвам: Защо младите не обичат да скърбят? И като разрешавах задачата, намерих, че скръбта нищо не е оставила. Щом умре, тя нищо не оставя. Затова не я искаме. А богатият като умре, поне пръстени оставя, затова има за какво да се радваш! Ето за какво се радваш на радостта! Защо? Тя като умре, оставя ви наследник на нещо. А скръбта като умре нищо не оставя. Струва ли си да имаш един баща на скръбта, една майка на скръбта, един брат, една сестра на скръбта? Пак не си струва. Защо? Естественият ред на нещата, ако някои неща се избягват, има си

известни причини. Скръбта на земята е една вътрешна спътница. ВСЯКА ЕДНА НЕРАЗРЕШЕНА ЗАДАЧА В ЖИВОТА РАЖДА СКРЪБ. Като скърбиш някога, може би преди 8 хиляди години или повече, не си разрешил една задача; като изпъкне тя носи скръб всякога; а всяка една разрешена задача на миналото тя произвежда радост. Произходът на вашите скърби и радости се дължи на разрешението на вашите задачи.

Дарвиновата теория за произхода на видовете и човека, сега аналогията. Всяка една задача иска разрешението си. Казвате трябва да се живее. Известни задачи са дадени и ако ги разрешите умно, и в сегашното ще имате радост, и за в бъдеще ще останат радости; а ако останат известни задачи неразрешени, и в сегашното ще имате скръб, и за бъдеще ще останат скърби. Защо трябва да живееш? За да разрешиш дадените задачи. А после всяка разрешена задача носи радост. А радостта има и друга една придобивка. Тя е потребна, понеже тя допринася на живота. Скръбта отнема нещо от живота, лишава нещо от живота, тя взема онова благо, на което ти можеш да се радваш. В това отношение скръбта е полезна дотогава, има нещо в скръбта, само едно нещо намирам аз, като правех своите задачи, намерих само едно нещо.Какво е това? ЧЕ МАЛКО ОВЛАЖНЯВА ГЪРЛОТО, че като речеш да глътнеш, плюнка има турена на устата, че като глътнеш, по-гладко минава яденето. ВСИЧКОТО, КОЕТО СКРЪБТА МОЖЕ ДА НАПРАВИ, Е, МАЛКО ПОНАМАЗВА ХАПЧИЦАТА С ПЛЮНКА. Малко понатърква, но все по-гладко минава. И без нея може, но така минава малко все по-гладко. И СКЪРБИТЕ СЪЩЕСТВУВАТ ДОТОЛКОВА, ДОКОЛКОТО СА НЕОБХОДИМИ ДА СЪЗДАДАТ МАЛКО ПЛЮНКА, ДА НАКВАСЯТ МАЛКО ГЪРЛОТО. Защото без нея човек не може да яде. Защото радостта не върши тази работа, тя е много аристократическа.Тя като дойде до яденето, казва: Не ти трябва да ядеш. Човек като се радва яде ли? Той не яде. Когато човек има някаква радост, той веднага мисли за радостта. Вярно ли е това? (Вярно е). Той е толкова увлечен в радостта, че и два, и три дена не му идва на ум да яде. И в моето математическо разрешение, от моето наблюдение намерих, че хора, които много скърбят, много ядат. На скърбящия дай му хляб; а радостният лиши го от храната, малко му дай, малко му трябва.

Сега да ви обясня защо грешните хора ядат повече, а светиите не ядат? Същият закон. Казват: Ще умре гладен, светията се е захласнал с любов. Светията е един влюбен човек, от сутрин до вечер той мисли само за любов и от любов той е забравил да яде, че му хлътнали страните; но очите му са така ококорени и където ходи все нея търси. Кого? Възлюблената. От сутрин до вечер все романи чете, любовни романи. Е, хубаво, тогава какво нещо е грешникът? И той се е влюбил. Само че възлюблената му е такава грозотия, че той казва, как ще се живее с нея? Постоянно се оплаква. И той

е влюбен, но не може да намери по-хубаво либе, никой не го иска, погледне я и той копнее за любов, но като няма друга. Все пъшка, казва, да беше малко по-красивичка! И поплаче си, поплаче и после пак я погледне. Значи и праведникът е влюбен, и грешникът е влюбен в нещо. Нали.

Сега вие сте ученици, искам да ви представя да имате една ясна представа за живота. Скърбите вие, седите и казвате: Скръбен съм. Веднага турете: Една неразрешена задача имам, не съм я разрешил. Скръбен си, това е неразрешената задача. Радостен си, защото си разрешил една задача. ЗАЩО ТРЯБВА ДА ЖИВЕЕШ ДОБРЕ? ЗА ДА РАЗРЕШИШ ЗАДАЧИТЕ НА ЖИВОТА СИ. Защо трябва да ги разрешиш? За да имаш радост. А радостта носи благото на човека. До там ще живееш. Там ще се спреш. Който човърка Божествените блага, той човърка бомба. Който човърка любовта. Какво нещо е любовта? Той човърка една много голяма бомба. Тогава не се спирайте, вие някой път се спирате върху вашия живот; много се човъркате. Седи един и почне да се сравнява с някого; една слабост у всинца ви. Седи той, погледне някого и каже: Той нищо не струва. Той е най-простият, не може да разреши никаква задача. Най-слабият е той. Седи той надигнат, но дойде един по-способен от него, тогава той го погледне, този се сгуши и онзи му даде една задача; тури си ръката и каже: Ти си простак като него. Но дойде от него по-учен и той каже същото; наредят се така все учените простаци. Туй, което е вярно за учениците в един клас – учените простаци – е вярно и в света на учените капацитети. Като се сравни един човек с някого, все ще има нещо, което не му достига. Ти не човъркай това, което не знаеш! – Защо да не го знаеш? Ако го знаеш, ти ще бъдеш простак. Вие искате да знаете доколко сте учени. Не обтягай конеца до крайния му предел! Ако го опъваш, ще го скъсаш. Нали имате ластик. Ти можеш да го разтягаш, той става по-голям, но той има един краен предел, до де може да иде. Да кажем, имате един ластик, обтягате го, но ако речеш да го опъваш още повече, какво ще стане? Ще го скъсаш. Ако искаш да разрешиш крайните предели или крайните знания на живота, ще се скъса животът.

Това, което има разрешение, това не е реалност. Помнете това. Относителната реалност има разрешение; абсолютната реалност няма никакво разрешение. Или аз тургам вътре една своя формула. Що е абсолютна реалност? Реалност, в която всички задачи на живота се разрешават. Но няма нито едно същество в света, което е разрешило всичките задачи. Поне в аналите на цялото човечество няма един, който е разрешил всичките задачи на живота. Следователно, за всеки един ум все остават известни задачи, които трябва да се разрешат. И тъй, абсолютна реалност, като казвам, тя е недоразрешима, тя не може да се разреши. Всяко нещо, което може да се разреши, то има отношение, то е ограничено

само по себе си.

Добре. Какво съпоставяте сега между тази аналогия? Аз ви преведох там примера с ковчега, двамата души с букаите. Дадох ви известни понятия, ново понятие за радостта и скръбта, какво са те. Сега как ги съпоставяте във вашия живот. Например, според мен, мнозина от вас, някои са доволни, някои са недоволни. Сега, който е недоволен, взимам числото едно и аз му казвам веднъж браво – че не е доволен. Вторият, който е доволен, на него казвам два пъти браво. Първият направил една погрешка, казвам му браво; на втория, който изправил погрешката си, казвам два пъти браво. Туй е сега разликата, че онзи, който е направил погрешката, има веднъж браво, а който изправи погрешката си, казвам му два пъти браво – нищо повече. Пита ме някой: Ами, който е направил погрешка и не я изправя? Казвам му: Зле става. Но това, това е едно число. Сега вземам третата категория: Който не изправя погрешката, зле става. Следователно, тук имате корен квадратен.

Сега вие питате: Защо браво? Браво, понеже този човек има свобода да направи една погрешка, а пък на другия защо казвам два пъти браво? Защото има двойно свобода да изправи погрешката си. Значи, два пъти е по-свободен. Онзи, който прави една погрешка, има единица свобода, а който изправя погрешката си, има две единици свобода. Или, казано във физиката: Ако приведа онзи, който изправя погрешката си, той има повече сила, който прави погрешката, има по-малко сила. Следователно, за да покажеш, че си силен човек, ти трябва да изправиш погрешката си. Щом не я изправиш, силен си, но не можеш да имаш изобилна сила. Не можеш да имаш постижения. И всеки човек, за да изпита постоянството си, трябва да се избави от погрешката си. Сега, философията: Трябва да се стремите да изправите една своя погрешка, за да имате постижения в света. Защото при усилието да изправиш една погрешка, ти вече имаш вложен капитал, с който можеш да работиш. Щом не изправиш една погрешка, значи ти си силен, ти си имал сила да направиш погрешката, но нямаш сила да я изправиш. А онзи, който изправя погрешката, той има двойна сила: Има сила да я направи, има сила и да я изправи. Затова, казвам: Един човек, който може да направи погрешка и не може да я изправи, той втора погрешка не прави. Другото заключение: Третата категория – онзи, който направи една погрешка и не може да я изправи, той втора погрешка не прави. Това е една задача. Сега, повторете задачата!

Питам тогава: Онзи, който не може да прави погрешка, какъв човек е той? Той е слаб човек. Ако той не прави погрешки, няма никаква сила. Математически изваждам заключението: Това не е едно преимущество, казва: Аз не правя погрешка. Ако той не прави погрешка, значи, няма

никаква сила. Но ако каже: Аз не искам да направя погрешка. Мога да я направя, но не искам да я направя. Защо не искаш да направиш? Понеже тази задача аз съм я решавал.

Отива един беден човек в една гостилница при един сприхав гостилничар и му казва, като че има нещо в джоба си: Дай ми нещо да ям? Гостилничарят му дава. После, като да си плати, той казва: Ще ме почакаш нямам пари. Гостилничарят му казва: Не виждаш ли какво е написано? Днес с пари, утре без пари. Защо измени ти реда на нещата? Това ли учиш в училището? И му удря една плесница, и втора. Сега трябва да спечелиш пари и да ми платиш. Я се опретни сега – удря му още две–три плесници. Сега ще измиеш всичките паници и ще изметеш, и като си платиш яденето, ще излезеш от гостилницата. Казано е: Днес с пари, утре без пари. Ще работиш да си платиш? Така и онзи гостилничар в света прави с вас същото – нищо повече. Казва: Защо изменяте това правило? И щом измениш правилото, една плесница, друга плесница. Казвате тежка е работата? Ще измиеш паниците, ще изметеш гостилницата всичко това ще си платиш. Така е правилото: Днес с пари, утре без пари. Трябва да спазвате това свещено правило. Днес погрешки се правят и се изправят, а за утрешния ден друг да му мисли.

От какво произтича вашето обезсърдчение в живота? Има една философия: обезсърдчението никога не се ражда в настоящето. По никой начин не може да се роди едно обезсърдчение в настоящето. Обезсърдчението или се е родило в миналото, или се ражда в бъдещето. Обезсърдчението има едно свойство: това, което не съществува, то ражда обезсърдчение. Две майки има то: миналото и бъдещето – те раждат обезсърдчението. Ти помислиш: Как ще свърша училището? Пет пари нямам. Това е за бъдеще, след четири пет години – как ще свършиш училището. Ти си едва първата година и се питаш, как ще свършиш университета. Ти се обезсърдчаваш за бъдещето, не ти трябва да мислиш за бъдещето, за онова бъдеще, което може да внесе в тебе едно обезсърдчение.

Каква е задачата тогава на обезсърдчението? Онзи, който се обезсърдчава и не може да се насърдчава, какъв е? Правило ще турите: Онзи който се обезсърдчава и не може да се насърдчава, какъв е? – Слаб е, той повече не може да се насърдчава. Правилото е – онзи, който се обезсърдчава и не може да се насърдчава, повече не може да се обезсърдчава. Следователно, онзи, който веднъж се е обезсърдчил и не може да се насърдчи, невъзможно е втори път да се обезсърдчи. Но онзи, който може да се обезсърдчи и да се насърчи, той втори път пак може да се обезсърдчи. Това е наука! Това са задачи, това са проблеми на висшата математика.

Наука е това! Ще кажеш правилото: Който може да се обезсърдчи и не може да се насърдчи, повече не може да се обезсърдчи? Така ли е? А всеки, който може да се обезсърдчи и после може да се насърдчи, втори път пак ще се обезсърдчи. Ще кажете: После какво ще стане? Пак ще се насърдчи, и пак ще се обезсърдчи, и пак ще се насърдчи. Процес е това! Значи, този човек влага капитал: губи, печели и най-после има един баланс. И балансът е такъв: всяка загуба е условие за нова печалба. А после? Всяка нова печалба е условие за нова загуба. Това е в реда на нещата. Тя е такава истина, че дето и да ходите, от тази математика не можете да се избавите. В който университет и да влезете, и учителят като дойде, същото нещо ще ви каже.

Понеже питате, защо е създаден животът, аз казвам: Животът не е създаден. Ще кажете: Защо съществува животът? Животът съществува, за да направиш една погрешка.Защо? За да ти кажат браво. Ами после какво? После трябва да изправиш своята погрешка. Защо? За да ти кажат два пъти браво. Защо трябва да направиш една погрешка? За да имаш един опит. За да имаш малко страдания. После твоето страдание да се превърне в радост, защото след страданието ще дойде радостта – превръщане има. Преминаване на силите в природата става, от едно състояние в друго, смяна става. Скръбта е един трансформатор, акумулатор. Събира нещата. Трябва да знаете произхода ѝ. Тя е необходима да извърши една работа. След като акумулира енергиите в природата, защото в нея няма знания да трансформира силите ѝ, и човек остава от тази скръб – която е един помощник, той ще превърне енергиите на скръбта и тогава ще се яви радостта. Следователно, скръбта е начало на задачата, а радостта е разрешението на тази задача.

Сега разбрахте ли? (Има ли един човек, който да живее само в радостта?) – Няма. На земята няма такива същества, все остават известни междини. На земята няма човек, който може да живее само в радостта. Радост и скръб са сплетени. Скръбта и радостта, като се оженят и живеят заедно, фамилно. (Какъв трябва да бъде процентът на радостта?) Аз ви казах: Като скърбиш имаш едно браво, радваш се, имаш два пъти браво. Радостта има сто, скръбта има 50.

Я запейте сега песента „Сила, живот и здраве“ (три пъти изпяхме песента). Атмосферата се подига, а у вас има малко развала на времето. Гласът е на всички спаднал. По някой път, когато температурата се оправя и гласовете се оправят, а някой път, когато се подига атмосферата у хората, има едно спадане на гласа. Гласът е малко по-дрезгав. Сега вие сте се нагърбили с една много трудна задача и не можете да пеете. Защо? Защото много мислите. Дайте сега една дума, да създадем една песен! (Изгрев) Изгревът

за едного е залез за другиго. Дайте друга дума, която няма залез! (Прогрес) И тя има обратна. (Хармония. О, слънце на живота ми). Тя е евангелска песен, вече съществува. Пък и изгрев, има вестник на това име, не искам да му пеем. Сега, страх ви е да кажете една дума.

Сега ви казвам: Знаете ли историята на хляба? Защо е дошъл хлябът на земята? Хлябът, като чул на небето, че се говори за големите страдания на хората на земята, почудил се, какво ли нещо са това страдания, скръб? Събудил се голям интерес у него да слезе да научи какво нещо е страданието на земята. И като слезнал хлябът на земята, учи от човек на човек какво нещо е страданието. Но и досега хлябът още не е намерил страдание. Казва: Толкова години, нито едно страдание не можах да срещна. Така си разправя хлябът. Толкова години как ходя по всички хора и не можах да намеря нито едно страдание. Той и досега не може да разреши какво е страданието. И го питат: Колко години ще седиш на земята? Казва: Да срещна страданието. Като го срещна, тогава ще се върна. Иначе, не мога да се върна. Сега, аз съм упълномощен, ако някой от вас страданието срещне, да ми каже, хлябът го търси. И ако вие покажете на хляба, де е страданието, той ще се върне на небето. Защото, ако хлябът си замине от земята, какво ще стане с хората? Сега, благодарете се за едно нещо, че нито един от вас не знае де е страданието.

Страданието, това е най-красивата мома, която се дегизира. След това, като те срещне, така се облещва пред тебе, че ти не можеш да я видиш – предреши се, съвсем друга се яви пред тебе. После, като те срещне някъде, пак е много хубаво. После пак ти направи гримаси, такъв един фокус, че се уплашиш, не можеш да я познаеш. После пак се дегизира, яви се пред тебе много хубава и ти ѝ казваш: Направиха ме много нещастен. Кой те направи нещастен? Та казвам на вас: Доведете ми я! Най-красивата мома в света е страданието. Знаете ли, каква е хубава! Питам тогава: Защо тази красивата мома така изненадва хората? Да има нещо, което да не знаете. В един свят на съвършенство, в един свят, създаден от Бога и е допуснал страданието! Ако е допуснал това страдание, то си има своето разрешение, но сега не трябва да се разреши. Даже и аз не съм съгласен да се разреши въпросът на страданието – понеже хлябът ще си замине тогава. Аз не искам ни най-малко хлябът да срещне страданието, защото той ще се влюби в него. Казвам: Хлябът настрана да седи! И мен, като ме срещне хлябът и каже: Ти срещал ли си страданието? Но и като питаш хлябът: Ти срещал ли си страданието? Хлябът отговаря: Няма го страданието. И аз казвам: Ти още дълго време има да седиш на земята – няма го страданието. И вие казвате: Няма го страданието. Защо? – За да остане хлябът тук. Защото като кажете, че имате страдание, веднага хлябът ще дойде при вас. Като чуе хлябът, че страдате, той идва и пита: Де е страданието? Вие сте

много хитри! Като кажете, че имате страдание, хлябът идва и казва: Така ли? Я да го видя! Позволи ми... И като се нахраните, казвате: Няма го страданието. И хлябът казва: Защо ме излъгахте? – Излезе навън страданието. И той е много лековерен. Ти казваш на хляба – замина си страданието. И той отива пак да го търси. Като дойде хлябът, пак е дошло страданието. И после пак си замине. Там, дето хлябът влезе, страданието бяга оттам. Знаете ли каква е велика задачата на страданието и на хляба? Цял роман има за това, но не искам да го разправям. Толкова интересен роман! Той е за любовта между хляба и страданието. По-хубав роман не съм чел, но не искам да го разправям, той е толкова голям, такива подробности има в него. После интриги има как се е започнала тази работа. Та всички тия новелисти, които са писали, са чели само два листа от този роман и са правили все преводи от тези разкази. Казвам: Благодарение, че вие вкарвате хляба у вас, казвате, че сте научили нещо за любовта на хляба към страданието. Като кажете, че във вас е страданието, веднага като дойде хлябът, той е готов на всички жертви: да го мелят и в огън да го турят, само да зърне страданието. Но като влезе у вас, той пита: Де е страданието? Ти казваш: Замина си, няма го. (Да пеем за думата хляб). Хубаво, хайде тогава да пеем за любовта на страданието и хляба! Какъв тон ще дадете? Хайде, да видим кой от вас ще даде тон? Но да не бъде като някоя песен от тези, които досега сте имали. Тогава да оставим тази работа за втория път.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

7 и 10 ч.с.

1932_02_14 Да известят на учениците Му
неделна беседа

ДА ИЗВЕСТЯТ НА УЧЕНИЦИТЕ МУ

Ще взема последните думи от 8 стих на 28 гл. от Евангелието на Матея: "Да известят на учениците Му."
Не е в многото, в малкото е скрито богатството. Не е в богатството, в сиромашията е животът. Не е в здравето, в болестта е животът. Контрастите трябва да се разбират. Трябва едно ново разбиране, една нова философия. Всички контрасти съществуват по причина на самата реалност. Ако няма живот, няма да има ни богатство, ни сиромашия. Богатството е резултат на живота, и сиромашията е резултат на живота. Защо човек трябва да се оплаква? И здравето, и болестта са резултат на живота. Не е въпрос само да се констатира болестта, и тя си има свой смисъл. Ако теглим един човек и се увеличава неговото тегло, ние знаем, че той забогатява, като го теглим и той олеква, знаем, че той осиромашава. Има също една норма, едно тегло на нормалното здраве и от това дали се увеличава или се намалява, знаем човек здрав ли е или не. Ако теглото на човека е под тази норма, започват болестите. Всяка болест има специфични мерки, по теглото може да се знае болестта. И здравето си има мерки; здравето не е от едно качество, то е от разни качества, всяко здраве има различни мерки. Ние казваме: той е здрав човек. Но от какво качество е здравето му? Или казваме: той е болен. Каква е специфичната болест, трябва да има мерки. Тия мерки са необходими, те са важни. Защото ако знаеш мерките, тежестите, ти си учен човек. Ако не знаеш мерките, и да си здрав, ти си невежа. Ти чувстваш, че си здрав, но не знаеш защо си здрав; боледуваш, не знаеш защо боледуваш - ти си първокачествен невежа. Казват: той е богат. Но той не знае защо е богат. Сиромах е - не знае защо е сиромах; учен е - не знае защо е учен; невежа е - не знае защо е невежа; лош е - не знае защо е лош; добър е - не знае защо е добър.

Та казвам: най-хубавото нещо е да се извести. "Известете на учениците." Известието е от разни категории, има радостни известия, има и скръбни известия. В единия и в другия случай човек се различава. Радостният човек прилича на свещ, най-първо не гори, но като му кажат радостната вест, той веднага светне, свещта се запалва. А скръбният човек е горяща свещ, грее, и като му кажат скръбната вест, той изгасва. Единият се запалва, другият изгасва. Скръбните хора горят, радостните не горят. Всеки радостен човек като му кажат скръбта, съвсем изгасва, побледнява лицето му, отслабва, погледът му става мътен, главата си навежда, не е така бодър, върви като пияница, вкъщи е неразположен, не може да говори, не е в духа си.

"Оставете ме, казва, на спокойствие, искам да размишлявам." Каква мисъл има, той няма никаква мисъл. Каква е мисълта на скръбния човек? Някой казва, че в скръбта човек мисли. Какво ще мислиш, когато ти се забие някой трън в петата? Ще мислиш само за него. Ходиш, не можеш да извадиш тръна, мислиш за тръна. Всичката философия е там. Или си осиромашал, казваш: "Изгубих парите си, осем хиляди, десет хиляди!" - повтаряш все едно и също. После, изпъдили те като чиновник, ще разправяш наляво и надясно, не туй станало причина, онуй станало причина. Едно и също нещо повтаряш, повтаряш. Какво има да го разправяш? Някой свири на сцената и не излезе както трябва, започва да разправя, че времето било влажно, публиката не го разбрала, салонът не бил отоплен - разправя, разправя. Като не може първия път, опитай втори път! Съвременният свят е свят на разочарованите деца. Понеже им обещали кукли за Великден, но станало чудо, не дошли куклите, сега целият въпрос е за куклите. Шум се вдига навсякъде, всеки се оплаква, че не му достига яденето, или че не било на място, дрехите не били на място, шапката не била на място, връзката, общественото положение, после, не го признали своите - навсякъде разочарования.

Обаче има една радостна вест в света. Тя е магическа. "Идете известете на учениците Му." - радостната вест, че Учителят им, който бил мъртъв, оживял! Той казва: "Даде ми се всяка власт на небето и земята. Отсега, каквото искате, ще бъде. Досега не можеше, но отсега на вас, моите ученици, каквото искате, ще ви бъде." Питам: това не е ли радостна вест? Не е ли радостно за онзи, който е закъсал, да му кажат: "Няма плащане, кредит има отпуснат." Веднага си изправя главата. Някой учител закъсал, назначават го директор някъде в някоя гимназия. Някой музикант закъсал - назначават го в операта някъде, или професор в музикалната академия. На някой писател му дават голяма премия. Някоя майка е тъжна, казват й: "Талантливо е детето ти, гениално е" - майката се радва. Радостни вести има. Най-радостната вест в света е, когато един човек, който е бил осъден на смърт, го освобождават и му дават граждански права.

Казва ангелът: "Идете и известете на учениците Му."

Та при сегашния живот има една наука, с която всички трябва да се занимавате. Всички други неща са временни, нищо не се постига с тях. Раждането има смисъл само с разбирането на ония отношения, които съществуват между човешката душа и най-великото. Трябва да се домогнете до съществения живот. Същественото в света е това: да имаш пълна самоувереност, не само временна, външна, но самоувереност вътре в ума си, самоувереност в сърцето си, самоувереност във волята си. По някой път ние сме самоуверени, но нашата самоувереност е механична - ти

уповаваш на външни причини, които не са сигурни. Сегашният физически свят е толкова изменчив, че нищо не е сигурно. Ние живеем в един свят, в който нищо не е сигурно - нито къщата е сигурна, нито здравето, нито честта, нищо абсолютно не е сигурно. Досега не съм срещал нито един човек, който да се е осигурил. Има едно осигуряване, но ние се намираме във временните залъгвалия на живота. Хубаво е както ни залъгват, така залъгват и животните, и кокошките, така залъгват и хората, така се залъгват всички. Ти може и като учител да се залъгваш. Станеш учител, учиш хората, един ден обаче заминеш, уволнят те от гимназията; след туй дойде последното уволнение - четат ти една надгробна песен, няколко попа те опеят, държат речи, турят надгробен надпис: "Тук почива един велик герой." Аз не зная как може герой да почива в земята.

Сега на вас ще ви дам няколко сравнения. Изнесъл съм една нова представа за живота. Представете си един милиардер, от тези големите американски милиардери, няколко души са те. Умира тоя милиардер, че му направят чисто злато ковчег, окичат го с чисто златни пръстени, диаманти, всичко туй; ковчегът затворен. Всеки, който гледа си казва: "В какъв ковчег са го турили, да ми падне поне частица от това злато!" Умира друг, голям бедняк, турили го на четири дъски, даже не са рендосани, той със скъсани дрехи лежи в сандъка. И богатият милиардер лежи и слуша какво хората говорят - само за сандъка, и бедният и той слуша какво говорят, казват: "Горкият човек, в какъв сандък са го турили, пък дрехите му какви са скъсани!" Питам: какво го ползва богатия, че сандъкът му е златен, и какво го ползва онзи бедния неговият беден сандък? И двамата са затворници. Кажете ми, какво е разрешението на въпроса? Тия двамата души са били някога ученици на някой велик Учител и са го напуснали, казвайки: "Неговото учение не може да донесе щастие в света, ние ще осиромашеем, ако го приложим." Напуснали го. Защо единият е в златен ковчег, а другият в дървен? Защото тоя в златния ковчег има повече знания, другият по-малко, но и двамата са напуснали Учителя си. И онзи, който знае много, и онзи, който знае малко, и двамата са в сандъци - заради славата на света. Казват: "Какво ще ходим да страдаме, да проповядваме ново учение, ние няма да ходим да гоним Михаля" - по български говоря. Хубаво, не гонят ли те Михаля, вътре в сандъка? Туй е по-лошо от Михаля. Сега кажете, как ще се разреши този въпрос?

Идва един от техните братя, от тези, които много знаят, при богатия, изправя се при него и казва: "Слушай, даваш ли ми този сандък, ако ти дам живот и те извадя от него?" И чува глас, който му отговаря : "Давам сандъка, само ме извади из него!" Той го изважда и му взема сандъка. Тогава отива при другия ученик и казва: "Даваш ли своя сандък, трябва ми." "Давам сандъка и всичко каквото имам, само ме извади!" И двамата

излизат из сандъците навън. Но бедата е, че въпросът не се е разрешил още. Понеже има едно дело, заведено против престъпленията им, хващат ги и двамата за техните престъпления, осъждат ги на вечен затвор - милиардера за сто години и бедния за сто години. Турят им окови по десет килограма на краката, само че на богатия турят златни вериги, а на сиромаха турят вериги от желязо. Турят и двамата в една килия, разхождат се там. Онзи богатият е тщеславен, казва: "Моите букаи са златни, твоите са от желязо, има кой да ти ги направи." Но въпросът е там, че разрешението не седи и в тия букаи. Питам: какво го ползват богатия милиардер едни букаи от десет килограма злато, когато туй злато не може да го употреби? Той спи с тях, става с тях, дрънкат, само дето дрънкането на златото е малко по-друго, отколкото на желязото. Обаче идват двама техни приятели и единият пита богатия: "Аз ще те освободя от затвора, но какво ще направиш със своите букаи?" Онзи мисли. Ако рече, че като излезе на свобода ще стане банкер, той ще намери отново затвора. Но ако каже: "Като изляза от затвора ще продам букаите и колкото пари взема ще ги дам на бедните" - въпросът с него е разрешен. Този богатият разрешава въпроса - той раздава парите и отива да работи. Идва приятелят при другия, с железните букаи, казва: "Аз ще те освободя, но какво ще направиш със своите букаи?" Ако каже, че ще направи оръжия, повече да се бият хората, той пак ще намери затвора. Ако каже, че ще направи рала да оре земята, той право е разрешил въпроса. Желязото трябва да оре земята, златото - да помага на бедните. Преведете вие тези символа Ще кажете: "Парички да има." Съгласен съм, без пари не може. Един свещеник ми каза: "Без пари и умрял човек не се погребва, не му се четат молитви. Много лесно се четат, когато има пари, колкото повече дават, по-лесно се четат молитви."

Знание, трябва на хората. Знание, което да облекчи страданията на бедните. Тия страдующите хора не са бедни, но са невежи. Невежи са, защото когато са бедни разбират живота по един начин, а когато са богати - по друг. Неразбирането на съвременните богати е създало ада. Нито богатите разрешават въпроса, нито бедните. Богатият казва: "Туй богатство Господ ми го е дал, ще ям и ще пия." Бедният казва: "Тази сиромашия е от Бога." Щом богатството ти е дадено от Бога, употреби го за Него! Че сиромашията е дадена от Бога, това е право, но че сиромахът е недоволен, там е неразбирането на въпроса. Защото законът в света е: никой не може да стане богат, който не е бил сиромах; никой не би могъл да стане здрав, който не е бил болен; никой не би могъл да стане светия, който не е бил грешник, и никой не може да стане грешник, който не е бил светия; никой не може да стане сиромах, който не е бил богат. Така седи въпросът. Така трябва, това не е произволно. Той е един акт, трябва да се разреша. Ние седим и се оплакваме от сиромашията. Сиромашията е цяла наука,

богатството е цяла наука, страданието това е наука; радостта това е наука. Това са елементи, с които човек трябва да борави.

Да кажем, ти си лош човек. Лошевината в какво седи? Ония сили, които Бог ти ги е дал, не знаеш как да ги употребиш. Може да идеш на бойното поле да се биеш, може да биеш учениците като учител, може да гониш зайците. Иди на бойното поле, извади ножа, умри за свободата на отечеството! Но някой казва: "Не ми се мре. Не е така. Аз не харесвам сегашните герои, те не са герои на бойното поле, всичките насила ги заставят да идат на бойното поле. Аз бих желал един, който умира за отечеството, сам да иде. Сега искаш не искаш, трябва да умреш. Това не е геройство. Когато някой влиза в затвора, казва: "Влизам." Влизаш, защото те заставят, сам не отиваш вътре. Някой казва: "Аз съм сиромах." Той не е герой, понеже тази сиромашия му е наложена. Някой е богат - той не е герой, богатството му е наложено, той не го е спечелил, останал е от баща му този товар. Аз не разбирам богат човек натоварения. Човек трябва сам да течели това богатство. Питам сега: кой милионер, може да спечели някакво грамадно богатство? Богатството е колективен труд на души, които са вървели по известна траектория, един от тях е представител на този живот. Туй богатство не е за тебе. Ти имаш богатство - то е разрешаване на един духовен въпрос. То не е щастие. Щастието седи в разумното употребление на туй богатство. Ако разбираш закона на богатството, трябва да имаш знание; ако имаш знание, трябва да имаш мъдрост, да знаеш как да го употребиш. Зад мъдростта трябва да седи онази любов, с която сърцето ти трябва да се отвори. Казвам, законът е такъв: в богатството животът всякога се съкращава, в сиромашията животът се продължава. Следователно, сиромашията съществува като благоприятно условие на живота. Богатството пък на всеки един човек зависи от страданието. Ще кажете: как така?

Между богатството и сиромашията има отношение, както между клонищата и корените на едно дърво. От здравината на корените зависи здравината на клонищата. Ако не можете да поставите такава връзка - на сиромашията с корените, на богатството с клоните, не разбирате правилно въпросите. Сочността на клонищата зависи от сочността на корените. Най-първо започват корените, после клонищата. В живота най-първо излизат корените. Най-първо съществува сиромашията в света, най-първо съществува невежеството. Ние ще оставим сега идеята за Бога. Едно дете не се ражда изведнъж като философ, невежа се ражда и постепенно се пробужда неговото съзнание. Вие когато се раждахте, знаехте ли нещо, и след колко години дойде вашето съзнание? Де бяхте тогава, вие не си задавате въпроса, откъде сте дошли и как се събудихте. От какво се събуди този човек?

Казвам: за да разбирате сега живота, трябва да разберете мястото си в него, вашия социален живот или вашето предназначение не тъй, както българите разбират. Всеки народ има свое разбиране, свое право на съществуване, едно правилно разбиране на живота, една вътрешна правилна философия, с която човек може да разполага. Ти не може да имаш един щастлив живот, докато в теб съществува една неприязнени мисъл, която носи отрова в себе си. Ти не може да вървиш смело в пътя, ако в петата ти има забит трън. Трябва този трън да го извадиш. Или имаш едно знание - трябва да знаеш начина как да бъде огрян твоя ум, че да няма в него нито една лоша мисъл. Нека съществуват лошите мисли отвън. Щом една мисъл може да наруши спокойствието на твоя ум, ти си слаб човек, ти си убоден от трърна; щом едно лошо чувство може да надуши благородството на твоето сърце, ти си убоден; щом една постъпка може да наруши решимостта на твоята воля, ти си слаб човек. Някой казва: "Бог ще оправи работите." Оправя ги Господ. За глупавите, за невежите, за упоритите, за своенравните, за онези, които не искат да изпълнят Божия закон - те са създали ада. Някой мисли, че като умре човек ще иде в ада. Той и сега е в ада. Кой от вас не е ходил в ада? После, искаш да бъдеш в небета. Щом си добър, щом имаш светли, хубави мисли и желания, ти си в небето - ти си радостен, весел. Небето е място на любов. Щеш имаш едного да любиш, ти си на небето, като няма кого да любиш, ти си в ада. Когато всички те обичат в къщи, небето е там. Когато те мразят в къщи, адът е там. Когато в една държава навсякъде те гонят, адът е там; когато пътят ти е отворен и навсякъде те обичат, раят е там.

Има една истина, но въпросът за истината не може да се разреши така както е турен. Въпросът не е правилно поставен. Ние в света очакваме една свобода, но тази свобода няма да дойде. Ние вървим по един крив път на разбиране. Свободата в света няма да дойде по този начин, както ние очакваме. Вземете младия момък, който очаква една мома да го обича; какво му дава повод да мисли, че тя ще го обича? Кое трябва да обича в него? Или момата очаква момъкът да я обича. Кое момъкът трябва да обича в момата? Синът очаква бащата да го обича; майката очаква синът да я обича, но кое до му даде повод да обича майка си? Аз вземам общо, не вземам ония криви разбирания. В живота на съвременното семейство не се разбира един основен закон.

"Радостното известие". За да дойде Христос, да възкръсне, радостната вест трябва да се разпространи навсякъде, трябва да не остане място, дето да не дойде. Този, когото очакваме да възкръсне, Той сега иде. Никоя жена, никоя мома не се жени за момък кой да е. Онзи, за когото се жени, той е нейният възлюбен. Туй е моето мнение, аз ще ви го докажа. В дома

майката обича сина повече отколкото дъщерята, а бащата обича повече дъщерята. Неговата възлюбена, заради която той се е оженил, е дъщерята. Майката се е оженила за сина, заради него се е оженила. Тя го прегръща, макар да знае, че нейният мъж е ревнив. Ако прегърне някой мъж отвън, ще има скандал, но тъй като нейният възлюбен е дошъл в едно малко дете, тя го прегръща. И бащата прегръща своята дъщеря. И двамата се радват. Когато се родят една дъщеря и един син, бащата има своята възлюбена и майката има своя възлюбен. Следователно майката винаги въздиша за сина си, тя го носи на ръце, при сърцето си го държи. Някой път, ако се случи бащата да обича сина повече, аз зная сигурно: той ще накара сина да се ожени и снахата, която ще дойде, той ще обича повече отколкото сина. Като види снахата трепери, казва: "Много е хубава". Но той се пази от сина. Вие трябва да разбирате дълбочината на живота. Ако ние не разбираме живота, ще имаме противоречия, ще търсим щастието там, дето не съществува. Така и между сестра и брат има взаимна любов. Ако в един дом имате две деца, син и дъщеря, които се обичат, ако тяхната любов е чиста, непременно и любовта между майката и бащата ще бъде чиста. Децата ще заставят родителите да се обичат. Ако братът и сестрата не се обичат,зная, че между мъжа и жената има нещо. Аз не зная дали има някакво изключение от това правило.

Та казвам: във всеки един дом, преди да се оженят, хората трябва да се молят на Бога. Въпросът е сега като се оженят, дали по-напред да се роди мъжко дете или женско. Най-първо в света се роди мъжко - Адам беше първото дете, което се роди в Божествената фамилия, Ева беше второто дете, което се роди - сестрата.

Има един еврейски мит, който кабалистически няма да ви разяснявам. Този мит поддържа, че жената се е образувала на гърба на мъжа, и Адам дълго време я носил на гърба си; и колкото и да искал да я види, все не можел, била с лицето обърната на обратната страна. Цели 21 години той я носил на гърба си. Господ един ден го приспал и там дето били споени, скъсал тая нишка. Адам, като я видял, зарадвал се и рекъл: "21 години те носих, но не съжалявам, струва си." Това е едно еврейско предание. Сега ще оставим другото противоречие, от онова неразбиране, което се зарожда между хората в света, поради което се разрушава домът. Ако се зароди спор между ума ти и твоето сърце, веднага твоят дом, твоята воля ще се осакати. Защото в дадения случай волята играе роля на дете. Сърцето е майката, умът е бащата, волята е детето. Казват, че човек чрез волята прави всичко. И в живота детето стимулира; когато се роди едно дете, бащата е мощен, работи, майката е мощна, всички работи вършат в името на детето. Там дето няма деца казват, че животът няма никакъв смисъл. Но всеки един човек ражда, тъй е направен светът, че никой в света не е

бездетен. Всеки човек, който не иска да люби, той е бездетен; всеки човек, който не обича истината, той е бездетен. И тогава казвам: всеки един, който обича любовта и търси любовта, той не е бездетен, в този дом има дете. Всеки един, който обича, който е добродетелен, в дома му се е родило дете. И обратна посока има. Във втория род по наследство престъпленията раждат деца на престъпление, любовта ражда деца на добродетели. Следователно от хората зависи, от техните мисли.

Злото в света всякога произтича от факта, когато човек започне да живее за себе си. Това е създало злото в света. Питам: ако кракът живее за себе си, ако коляното живее само за себе си, знаете ли какво би станало? Дърво ще станете. Най-първо кракът, коляното, ръцете, живеят за цялото и после живеят за себе си. Когато се казва, че трябва да живеем за Бога, това е идеята - Той е цялото в света, от което зависи нашето щастие. Ти не можеш да бъдеш щастлив, ако тая идея за Бога е вън тебе, ако в себе си ти не Го съзнаваш. Ако ти не съзнаваш Бога в себе си, ще мязаш на един сух клон, тогава ще разбереш, че знание не може да имаш, нищо не може да те интересува. Ще те интересува само твоята личност. Ще се гледаш в огледалото за дрехите, за връзката, за обущата. Твоята философия може да бъде тогава като на Настрадин Ходжа, който казва: "Като умре жена ми, половината свят ще се свърши, като умра аз, целият свят умира."

Сега, въпросът седи другояче. В света смъртта е привидна. Смъртта е лишаване от граждански права. Смъртта е затвор, лишаване от всички възможности. Смъртта подразбира: съществуваш в битието, но нямаш никаква възможност да се проявиш. То е смъртта. Животът е да придобиеш своите граждански права и да можеш да се проявиш. Животът носи най-добрите блага. Ти в живота имаш всичките възможности. Ако можеш да обикнеш Този, Който ти е дал тоя живот, ти по права линия можеш да постигнеш всичко, което желаеш. Питам: за в бъдеще как би се създал домът, та любовта между хората да се не наруши? Или, любовта в семейството, между братя и сестри, слуги и господари, учители и ученици как ще се създаде? Сега е създадено едно отношение, но това е отношение на насилието, никой не е свободен.

"Идете и кажете на моите ученици." Този ред на нещата мина, старият ред мина - "идете и научете ги на новото учение." Християнството трябваше да се проповядва, всичките проповедници трябваше да го научат. Обаче те проповядваха какво учение? Сега са основали една църква, която е за малцинството. Всеки гледа да се осигури, да се спаси и за себе си мисли. Грешникът мисли за себе си, свещеникът мисли за себе си, владиката мисли за себе си, всички в църквата мислят само за себе си. Постоянно има плач, страдания, плач, страдания, моления, въздишка. Това не е смисъл на

живота, това не е християнство?

Дойде някой при мене измъчен, изтормозен и казва: "Съгреших " Казвам: Браво! Ако беше един болен човек, инвалид, ти не можеше да съгрешиш. Казва: "Какво трябва да правя?" Поправи каквото си направил, тогава ще ти кажа два пъти "браво". Всеки, който прави грях, е силен, а който изправя греха си, е два пъти по-силен. Може да ме пита някой: "Защо трябва да греша?" - За да познаеш силата си. Ние предполагаме, че има безгрешен свят. Дайте ми един човек, който не е грешен. Отде се пръкна грехът в райската градина? Бог ги създаде така, че имаше възможност, човек имаше сила да направи един грях. Бог казва: "Направихте греха, идете да го поправите." Като ги изпъди из райската градина, им каза: "Поправете греха, и като го поправите, Аз ще ви приема" Ние сме вън от рая, за да изправяме прегрешението. Сега се разкайваме за това прегрешение. Преводът не е правилен. Ако аз бих превел Библията, ще кажа тъй: "Изпрати ги Господ вън да поправят грешката си и да се върнат в Райската градина". Хубаво, не е лошо, който разбира, все същият закон е. Тъй седи великата истина. Ние питаме: защо дойде грехът в света? - За да се покаже нашата сила - А защо трябва да се разкайваме? - За да увеличим силата, да бъдем два пъти по-силни. Животът седи в двойната сила. Човек, който не е двойно силен, човек, който няма достатъчно сила да изправи своята погрешка и да остане още толкова сила за едно добро, той е слаб човек. Тогава казвам на другите: Браво, че си сгрешил, но ако не изправиш греха си, зле си направил. Казва някой: "Ама защо да страдам?" - Защото не си изправил греха. Вие философствате, казвате: "Трябват условия.". Какви бяха условията в Райската градина дето накараха хората да грешат? Питам: когато една жена има един възлюбен и като види друг момък, залюбва го, кой дявол я кара да върши това? Каквото намери в единия, и в другия ще намери, и в единия има толкова любов, колкото и в другия. Всичките мъже са направени по един калъп, и всичките жени са направени по един калъп. Мъжът най-първо ще ти покаже най-хубавата си страна, в края ще покаже всичкото лошо. И жената е същата, нищо повече. Животът е тъй, че ние в началото изказваме най-хубавото, като се срещнем сме учтиви, а накрая започваме да си потриваме ръцете и казваме на гостенина: "Мислите ли да седите дълго време?" Много жени съм слушал да казват за мъжете си: "Окешил се е в къщи, стои, какво да го правя;" "Окешил се" не е литературна дума, този, който се е окешил, все при огнището стои, той все седи на кьоше.

Казвам положителната философия на живота е: да отговаряме на онова, за което хората ни любят. Като дойде някой при мен, аз искам да му кажа, че не трябваше да се залюбва. Често някой ми казва: "Аз много Ви обичам." Казвам: какво ми обичате? Той като ми казва, че ме обича, аз зная защо.

Дойде някой, говори за любовта, че трябва да се живее братски. Зная защо говори така. Погледна - обущата скъсани, шапката скъсана. Като говори за любовта, той вече има нещо в ума си. Ако беше богат, хич нямаше да говори за любовта. Ако е милиардер, ще иска да покаже богатството си, хич не иска да говори за любовта. Когато говорим за любовта, ние сме сиромаси; когато не говорим за любовта, ние сме богати. Когато сме недоволни от любовта, ние сме онези сиромаси, които не я разбираме. Когато умният от мъдрост стане надут, и той не разбира мъдростта. Трябва да се разбира любовта в света и трябва да се разбира мъдростта в света. Някой казва: "Аз съм свършил училище." Че като си свършил какво има, аз преди тебе свърших. "Аз 20 години се подвизавам в християнския живот." Аз четиридесет родини се подвизавам, какво има в четиридесет години, има други, които сто, сто и двадесет години се подвизават. Адам деветстотин години се подвизава, той имаше знания, не беше невежа човек. Ние съжаляваме, че умря преждевременно, не можа да остави изкуството на дългия живот. Тогава хората на 50-60 години бяха малки деца, те бяха щастливи, майките ги носеха на ръце деветдесет години; на 120 години детето беше като на 12 години наши. Пък сега вече ще се измени целият закон, детето още две-три годишно иска да се освободи, а птиците и още по-малки.

Сега, вие сте заети със сегашното разбиране на живота и живеете с илюзиите, но това сегашно схващане е голямо разочарование за всички - и за вярующи, и за невярующи. Защото вярующите започват да се съмняват дали има Господ или няма. После, един млад човек мъчно се моли, но и старият като поостарее мъчно се моли, потрие се, погледне, казва: "Ако имаше Господ, щеше да ми помогне, молих се, молих се, побеля ми главата, няма го" - и сърди се той някому, отрича и Бога, и всичко, понеже нямало кой да му помогне. Ако и вие така мислите, една опасност има. И старият трябва да се моли, както и младият. Представете си, дойде някой при вас и каже: "Аз видях Учителя." Мнозина като идат около мене, приказват: "Видях Учителя." След туй ги гледам - бият се. "Видях Учителя" и в същото време казва: "Ти имаш да ми даваш, да ми върнеш парите." "Видях Учителя", - а се женят и след един месец и двамата разочаровани. Това не е никакво виждане на Учителя! Има едно свещено виждане в света: ти ще живееш, ще престанеш да умираш, смъртта трябва да изчезне. Ти като видиш Учителя, всичките бръчки на лицето ти ще изчезнат, твоите отрицателни мисли ще изчезнат, твоите отрицателни желания ще изчезнат, в теб ще остане една мощна сила, каквото кажеш, ще стане. Когато видиш Учителя, ако твоето небе е тъмно като нощ, слънцето ще изгрее. Ще изгрее слънцето, понеже ти ще се повдигнеш, ще го видиш. Защото слънцето не обикаля около земята, слънцето се върти отгоре над нея, слънцето прави отгоре един кръг, понеже земята е наклонена на 23°,

тя се върти около своята ос, слънцето и то се върти, тази работа така може да отива, но има място, на което ще дойде до една точка, дето ще има всичките положения, няма да имате изток, запад, юг. Къщите ще се огряват отвсякъде.

Казвам: има едно вътрешно прозрение в душата, когато човек става като ясновидец - той вижда къде е слънцето; той всякога вижда слънцето, няма залез за него. Той знае какво ще бъде неговото бъдеще, Знае какво е било миналото, знае настоящето. Той вижда нещата както са и не се плаши от тях никак. Той не се плаши от вълка, защото знае какво означава вълкът. Всички вълци в света, всички месоядни са резултат на едностранчивото разбиране, че трябва да живеят само за себе си. Вълкът е емблема на крайния човешки егоизъм, който изповядва сегашното човечество. Вълкът изяжда всичко възвишено и благородно. Какво нещо е овцата? Това са алтруистичните чувства, туй, което жертва от себе си. Някой казва: "Човек не трябва да жертва всичко." Тогава трябва ли да разполага с всичко? Кой човек, живял само за себе си, какъвто и да е, е станал безсмъртен? Даже ония напреднали същества, които измениха на своето първоначално състояние, и помислиха, че могат без Бога, изгубиха туй първично състояние. Първите хора от Рая искаха да живеят самостоятелно вън от Бога, да бъдат като Него самостоятелни - това беше изкушение, оттам дойде голямото нещастие в света. Ние искаме да се върнем при Бога, но по търговски начин. Ние искаме Господ да ни стане един слуга, каквото пожелаем, Той да го изпълни. Ще Го почитаме, и ще се молим, но каквото поискаме, Той трябва да го направи; ако не го направи, тогава не вярваме в Него. Питам: защо са на Господа тия поклони? Защо ти е едно дете, което ще ти заповядва това да правиш и онова да правиш? Коя майка би искала да роди едно дете само да й заповядва от сутрин до вечер, да иска да се изпълняват неговите капризи? Кой баща и коя майка ще искат такова дете? Или кой учител ще иска да има ученици, които да учат каквото те искат, те да му диктуват какво трябва да направи? Не е така. Ние не създадохме света, светът е създаден по един определен начин. Вие, които ме слушате, приемате това. Но както и да е, светът не го създадохме ние. Ти искаш, имаш претенции, но запитай се: какво съм създал аз? Всеки един от вас да каже това. Не да се обезсърчиш, но да признаеш какво си създал в света. Даже ако вземете едно изкуство, вземете поезията - хиляди хора са работили върху нея, а вие четете наготово. Вземете музиката: вие сте музикант; но всичко, което имате е наготово, свирите и пеете наготово, лично нищо не сте допринесъл за музиката. Имате големи претенции, казвате: "Аз разбирам от музика." Какво разбирате от музика? Аз казвам, че разбирам от музика, ако когато засвиря, дърветата започнат да играят, или когато започна да свиря, се махнат всички облаци; аз разбивам от музика, ако когато започна да свиря, умрелите станат. Кой може да свири

така? Никой. Аз разбирам един музикант като започне да свири, ако се карат хората, да престанат. Разправят за древността, имало такива хора, които като засвирят, воюващите страни престават да се бият, всеки спор престава. Това е музика, това е пеене. Или, дойде мъжът малко неразположен - жената да запее. Запей му една песен, а не да му викнеш. Ти викнеш сега така, сякаш барабан биеш. Да викнеш, но като Аделина Пати, та още отдалече който те чуе, да му трепне сърцето, и ако твоят мъж идва от работа мрачен, той ще се развесели веднага. Пък ти не пееш. И мъжът като дойде, види ли жената неразположена, да вземе цигулката, да засвири. Ще има ли спор в къщи тогава, я ми кажете?

Вие сега казвате: "Господ всичко ще оправи." Как ще поправи Господ света, я ми кажете ? За да поправи света, трябва да прати своите ангели с техните арфи. Като дойде един такъв ангел в къщи, където се скарали мъжът с жената, като дрънне на арфата и започне да свири, дойде съзнанието - жената се изправи, после и двамата се наведат, започнат да плачат, казват: "Съгрешихме." Ангелът свири, прегърнат се двамата докато е той при тях. Като замине ангелът мъжът казва: "Не е тази, която търсих в живота"; като дойде ангелът, казва: "Тази е". В света във всяка една къща непременно има един ангел, който свири, виждали ли сте го? Вие може да питате аз виждал ли съм го. Във всяка една къща любов без пеене и без свирене не може да има. Музика трябва! Да обичаш някого, значи да го виждаш като ангел. Често той се проявява не само като ангел, но важното е да влага във всичко изкуство, красота и да пръска навред красотата. Този когото обичаш, той има Божествена дарба в себе си. Що е красотата в света? Тази мома е красива, вие сте красиви дотогава, докато има един ангел у вас, който свири. Като престане ангелът да свири около вас, вие сте грозен. Докато свири ангелът около вас, вие сте добър, престане ли да свири, вие сте лош. Казват в такъв случай: "Духът дошъл." Този дух като дойде, той работи, пее, свири вътре. Писанието казва; "Пейте и възпявайте Господа!" Но най-първо ние се срамуваме да пеем. Сега, в Евангелието по съвсем друг начин е разправяна тая история. А аз ще ви приведа онзи пример, който и друг път съм го казвал. Случката е из американския живот. Едно малко, 12-годишно момче ходело на съживителни събрания. Там богомолците обичат да пеят, всеки се показва такъв какъвто е, няма лицеприятие. Върнало се момчето, пее. Казва на баща си, стар консерватор: "Татко, защо не пееш?" "Аз, казва, синко, се утвърдих, на млади години съм пял." Детето се чуди, как се е утвърдил. Един ден качва се бащата заедно със сина на един кабриолет; по едно време конят се спира, не върви. "Татко, казва детето, конят се утвърди." Всички ние искаме да пеем, но да ни платят. Пей, дай хвала на Бога! Пей, че днес Бог се е проявил! Публика не търси. Публиката е посторонно нещо. Дойде ти наум на пътя да пееш - пей! "Какво правиш?" "Пея." "Ще те слушат хората, ще ти се смеят." Чудни сте

вие! Че какво има, нека се смеят. Аз ще пея, те да се смеят. Убеждение трябва да има човек. Онзи, който има туй убеждение, ще има велика дарба. Не искате да ви се смеят, защото сте тщеславни. Казва някой: "Аз мога да направя това." Можеш, ако имаш вдъхновението. Ако дойде в тебе вдъхновението на ангела, една Божествена мисъл, приеми я в твоя ум. Дойде в ума ти нещо възвишено: "Не живей както досега си живял, бъди малко по-добър". - Ти почваш да спориш със себе си, казваш: "Условията са такива. Ако откажа съвета, който ти ми даваш, какво ще стане с мене?" Днес реагираш, утре реагираш, и туй същество от невидимия свят се оттегли; и ти кажеш: "Животът няма смисъл". Когато дойде тази фаза, кажи: "Дошъл е Учителят." Кой е дошъл? Сега ще ви приведа друг пример.

В един американски параход двама американци се карат за една голяма торба злато. Влиза един от капитаните и казва: "Какво правите?" "Не можем да се разберем за парите, кому принадлежат," "Параходът потъва, господа. След два часа параходът ще потъне!" Те решават въпроса за кесията, кой да вземе парите, а параходът потъва. Ти седиш, разрешаваш един въпрос. Ако дойдат да кажат, че нашата земя потъва, катастрофа ще има, питам тогава, всичкото недоволство къде ще иде? Нали преди 20 година мина Халеевата комета, изплашиха се хората, че може да засегне земята. Откакто мина и земята хаир не видя, всичките тия раздори настанаха.

Но иде друго в света: дъщерята, която е мъртва, ще оживее; синът, който бил мъртъв, ще оживее; всички твои приятели ще оживеят, ще дойдат; онова знание, което си загубил, ще се завърне. Всичкият този свят ще се изпълни с живота, който трябва да се завърне, да се завърне в онова положение, в което някога сме били. Казвате: старост. Знаете ли какво нещо е старостта? То е натрупване на излишен материал върху човешката душа, върху онова, което съществуваше изначално в човека. Дядо ти, прадядо ти казват: "остаряхме"; баба ти, прабаба ти казват: "остаряхме"; хиляди поколения казват "остаряхме, остаряхме" - и ти започваш да мислиш така. Казват: "Ти, синко, ще остарееш". Най-после и ти казваш: "остарях", - ако не можеш да се справиш с всичките тия поколения, с това знание. Най-първо ние трябва да се убедим, че в Любовта седи безсмъртието. Дойдеш ли до положението да се зароди в теб онзи чаровен момент - да почувствуваш какво нещо е Любовта, един момент да преживееш само в нея ти е достатъчно за цял живот. Вие сте го преживявали, няма някой от вас - аз говоря една истина, - който да не го е преживявал само за няколко минути, когато е бил готов да се примири с целия свят. Било е то на млади години, казвате, какво заблуждение. Не, тя е била самата реалност, тогава красиви сте били. Вие се усъмнявате в тая реалност. Бащата казва: "Ти с тия глупави работи не се занимавай". Умните

работи са, от които остаряваме ние. Умните работи са, от крито идат всички караници, спорове, недоразумения. Кое е онова, което разрешава въпроса? Животът в нас на какво се е обърнал - на едно вътрешно нещастие. Да оставим външните препятствия, едно вътрешно нещастие постоянно ни трови. Казва някой: "Има един друг свят." Казва един старец: Знаеш, синко, тъмно е, нищо не виждам. Казват, че има друг свят, но аз не зная има ли го, няма ли го. Сега, въпросът за оня свят е въпрос за една опитност. Христос е възкръснал.

Този е един от философските въпроси. Възкръснал е, нищо повече. Възкресение има и то ето какво значи да се освободи човек от ограниченията на смъртта. След като се връща Христос, казва: "Даде ми се всяка власт на небето и на земята." Който слуша това учение, който е мой ученик, той върви по този път на Христа. И бъдещите наши учения може да ги уредим според любовта, която имаме към Бога. Във всинца ни трябва да поставим идеята да имаме отношения към Този, Който ни е дал живота. Не тъй, както са го кръстили хората. Има едно вътрешно разбиране за Бога, което всеки носи в душата си, аз апелирам към него, не към вашите понятия. Има едно понятие за Бога, но има и едно разбиране, рядко идва то. Дръжте се за туй вътрешно разбиране.

На всинца в душата ви има едно - вие търсите някой да ви обича. Няма някой от вас, който да не иска да го обичат. Свещено право е да искате да ви обичат. Трябва да признаем, че трябва да има някой да ни обича. Понеже ние живеем, значи има някой да ни обича. Без любов не можем да живеем; без огън дървата не могат да горят, без светлина растенията не могат да растат, без вода реките не могат да текат. Знанието, което имаме, животът, който се проявява в нас - всичко това е, защото има някой, който да ни обича. На тази обич ние дължим сегашния живот. Питам: какви трябва да бъдат нашите отношения към Този, Който ни обича? И ние трябва да го обичаме. Обичта ражда обич. Ако ние се научим да обичаме Този, Който пръв ни обича, тогава нашата любов към окръжаващите по един естествен път ще се прояви. Ако любовта ни към Бога е правилна, и любовта ни към нашите ближни ще бъде правилна; ако любовта ни към Бога е неправилна, и към ближните ни няма да бъде.

Казвам една радостна вест: има кой да ви обича! Този, който ви обича, може да ви извади от златния ковчег; този, който ви обича, може да ви извади от затвора. Този, който ви обича, може да ви извади от сиромашията, болестите и всичките недъзи, които имате в света. Той е в сила да ви извади от всяка мъчнотия. Тогава откъде ще дойде спасението? Ние вече в Евангелието имаме няколко примера. Апостол Петър имаше железни вериги; като дойде ангелът, каза: "стани!" и като бутна веригите,

те паднаха. Като дойдоха при вратите, отвориха се. Казва му ангелът: "Иди сега и не се връщай в затвора". Дойдеш до едно отчаяние в живота, мислиш, че няма смисъл да живееш - защо не опиташ вярата си? Някой дойде при мен, казва: "Учителю, помоли се за мене". Аз съм майстор, аз зная да се моля, но и вие трябва да се научите. Мога да помогна някому, но въпросът седи в туй, че той самият трябва да знае да се моли. Защото един учител като предаде една лекция на учениците, ако те не залягат да я изучат, как ще знаят? Учителят нищо няма да научи от лекцията, но ученикът ще научи. Казвам: всички трябва да бъдете готови, да имате съзнание да възприемете Божията Любов, която идва във вас. Ние сме се превърнали на камъни, тази Любов се пръска, не може да проникне в нас и да ни ползва. Ние при това богатство, което имаме, умираме от глад. При голямата Любов, която съществува в света, умираме от безлюбие. Ти чакаш някой мил поглед. Къде търсиш любовта? Ще ви държа някой път една лекция, какво трябва да правите. Ако никой не те обича, дошло е време ти да обичаш. Щом сте осиромашели, дошло е време да станете богати. Ще се опретнете, ще плюете на ръцете си да работите. Мъжът, щом не го обича жена му, да се опретне на работа, да измие паниците, да измете къщата, да каже: "Каквото заповядваш, това ще направя." И каквото му заповяда с всичкото смирение да го направи. Друг може да каже: "Аз като работя така, ще ми падне престижа." Какво ще ти падне престижът? Ако любиш, твоят престиж ще се повдигне; ако любиш, твоите ценни книжа ще се повдигнат. Някой казва, че бил герой. Геройство вън от Любовта не признавам. Някой ще каже, че бил свободен. Вън от Любовта никаква свобода не съществува. Ако ти не обичаш, нищо не можеш да проявиш. Туй за мен е една аксиома. Съществуват анормални неща, но има и истинско знание. Аз съм срещал хора от едната и от другата категория. Има хора, на които сърцето е запалено, имат знание. Любовта седи вътре в тях. Аз съм срещал богати хора, на които сърцата са запалени от любов, готови са хората, изработени са вече.

Наскоро, преди години, един американец раздава всичкия си имот на бедните, отишъл да живее по друг начин, с труд да изкарва хляба си. Една американка го последвала, и тя раздала имането си. Отиват и ѝ съобщават: "Голямо наследство имате, от 15-20 милиона". Тя казва: "Защо ме безпокоите с това?" Ще кажете, колко е глупава. Не зная. Какво по-голямо богатство от съкровището на една душа? Ако имаш един човек, който да те обича, ти струваш повече, отколкото най-богатия цар. Ако имаш един човек, на който във всички случаи на живота си да разчиташ - разбирам обич не външно - той във вас да вижда светъл ангел в небето, да има за вас от най-хубавите, възвишени мисли - туй е повече от всяко богатство, то е животът! Вие въздишате за небето - това е то небето.

Когато Христос беше на земята, Любовта Му към човечеството беше такава, че всичко каквото имаше, даде го. И досега Христос, при всичките тия престъпления, които съществуват на земята, не се е поколебал в ума си, да каже: "Тия хора са лоши, не заслужават моята любов." Две хиляди години вече, аз както виждам, Христос не се е разколебал. Той вярва, че хората не знаят Божественото, но един ден ще познаят, че туй,, което ги е учил, тъй както е живял, за тях е добър пример, че туй е животът, че този е пътят да се изпълни Волята Божия. Той казва: "Аз не дойдох да направя своята воля, но Волята на Този, Който ме е изпратил." Този, който разполагаше с всичко, нямаше като слуга где глава да подслони. Обущата му не бяха много хубави, само по еврейски, една малка подметка с няколко ремъчета; имаше и една тога еврейска; но беше вглъбен в една мисъл - да направи всичко за благото на човечеството.

Всичките страдания, които ще дойдат в света, съществуват от сегашното безлюбие. Христос казва: "Намерих разрешението за безлюбието, идете и известете на моите ученици, че отсега задачата е разрешена". Ако някой от вас не знае какво е разрешението, може да му покажем едно място. Но аз зная, че вие го знаете. Вие ще кажете: вярата. Не е вярата. Вие ще кажете: знанието. Не е знанието. Войникът може да има пушка, може да има нож, може да има всичко, но войникът има едно качество в себе си, благодарение на което всички тия оръжия маже да се употребят - онази сила, която е скрита в него, с която той може да употреби оръжието. Ако тази сила в себе си няма, ако не знае как да го употреби, всичкото оръжие може да има, каква полза? Има нещо скрито в човека, което вие трябва да разкриете. Туй наричам разумното, Божественото в човека, то е хубавото, то е вътре във вас. Следователно, не търсете отвън Любовта. Събуди ли се Любовта, средствата ще дойдат.

"Радостната вест" е тази: Онзи, който ви обича, е жив, той е излязъл из гроба! Според мен има една детска радост, когато децата скачат; това не е радост. Има и една особена радост, която е достояние на всички същества, тя е пълна с благост. Тази, особената радост за мен е най-важна. Никога в нея няма абсолютно никакво противоречие. Човек може да е скръбен и пак да е радостен. Човек може да е недоволен и пак да е радостен. Човек може да е лош и пак да е радостен. Този човек, като е сам, има спорове вътре в себе си, има нещо в живота, което разрешава; но като дойде при него едно същество, душата му се прелива, пълен е с любов, готов е да направи най-голямото добро. Като замине това същество, пак разрешава въпросите си добре. Който и да дойде, богат, сиромах, еднакво е разположена неговата душа. Аз мога да кажа, че неговата радост е, както радостта на слънцето. Слънцето като види една мома, поусмихне се; като види малка глиста, поусмихне се; като види заек, растение, поусмихне се; и

на стари, и на млади, на всички се усмихва слънцето. Едно уподобление знаем, по-добро уподобление няма: нашата радост трябва да бъде като радостта на човек, който може да извести: "Изгря слънцето, дойде пролетта, дойде свободата, дойде любовта, дойде мъдростта, дойде безсмъртието!" Те са новите вести, които сега идат в света. Казва Христос: "Идете известете на моите ученици да ме срещнат в Галилея". Галилея, това е възвишеното, разумното, това е мястото на човешката душа. Сега казвам: всички вие трябва да имате туй разбиране, великото, хубавото разбиране. Да бъдете омели, решителни, не да очаквате като пишете, да ви напълнят отвън. Вие чакате да станете добри. Вие сами трябва да станете добри. Добър е този, който може да направи добро. Според мен ето в какво седи доброто, силата в какво седи. Ти седиш, дойде ти една мисъл: "Стани и направи едно добро." Кому ще направиш добро посред нощ? Ако аз съм на ваше място, ще взема стомната, ще ида до чешмата, ще ида до едно дърво, ще излея стомната и пак ще се върна. Или ще дойде пак мисъл: "Стани, направи добро." Среднощ, всичките хора спят, но аз имам куче, което зъзне; ще взема комат хляб, ще му дам, или ще му туря малко слама да легне. То е добро. Изведнъж няма да го туря в стаята, то няма да разбере, за да разбере силния контраст, потребно е друго. Като му дам хляба, ще разбере, че има отношения. Аз искам кучето да бъде свободно, аз не искам да изменя неговите условия. В къщи сега може да се радва, но утре като го изнеса вън ще бъде по-нещастно. Като му дам хляб, ще кажа: "Ти си по-голям герой, отколкото аз." Като го потупам, това куче ще бъде доволно. Това е същество, на което е приятно да стои пред къщата, то има двойна енергия да издържи студа, има специфична сила, с която си пази топлината. Човек няма тия специфични сили, птиците ги имат, растенията също. Човек само при редки случаи може да издържа лоши условия. Казвам: ще му помогна при неговите условия на живота. Ние трябва да бъдем силни в малките работи, не в големите работи. Представете си, идва при вас един човек, иска ви хиляда лева. След като вземе парите, разправя: "Не може ли аз да не плащам?" И двамата сте християни. Какво трябва да се прави? Онзи, който взема парите, трябва да ги върне, нищо повече. Аз с даването на парите образувам дисхармония. Този човек, на когото съм заел парите, той се огреши, аз съм го турил в пътя на изкушението. Той трябва да ми даде хилядата лева. Аз ако искам истински да му услужа, ще му ги изпратя по някакъв начин, без да знае той, че аз му ги изпращам, да не се усеща, че е задължен. Тогава и той ще се издигне, и аз. Един ден аз мога да кажа: "Сега от мене да мине, хайде, вече ти ги прощавам." Тия пари не са мои. Пари не се прощават. Туй е дълбоко вътрешно разбиране. В любовта се изисква, когато направим една услуга някому, да не засегнем неговата свобода; неговата душа да не се усеща накърнена. Ако аз не постъпя спрямо него както спрямо себе си, тогава моята любов не е съвършена. Ще каже някой, че на мен Господ не

ми говорел. Хубаво, аз ви казвам: аз съм роден от Господа. Ако така говорим, всинца сме родени от Господа, но има от нас и дваж родени. Ти си веднъж роден, аз съм дваж роден. Какво ще кажете ? Те са непонятни работи. Хората ни залъгват в сегашния живот, че ние умираме в страдания, турят паметник. Но ние не знаем защо отиваме, защо сме дошли на земята. Ако рече някой да каже истината, всички ще се опълчат против него. Защо се опълчват хората? Аз да ви кажа защо. Защо се опълчват красивите моми против онази мома, която се жени за най-красивия момък? Не че я мразят, но всяка мома иска да вземе този момък за себе си. Когато искаш да кажеш истината на хората, казват: "Не си ти, аз трябва да кажа истината." Ти ще кажеш, аз ще кажа, кажете и вие - всички ще кажем. Но трябва да я кажем. Аз позволявам и двадесетте моми да обичат момъка, ако могат да се разберат и двадесетте моми може да се оженят за един момък. Но да ви представя моята идея. 20 клонища може да живеят на едно дърво, туй е едно цяло. Но ако една от тях иска момъкът да бъде само за нея, другите и те ще искат. Ако всички се окачат, че станат клонища, той ще стане дънер, те хубави, красиви клонища. 20 моми като се влюбят и той се ожени за всички тях, той ще стане дърво, ще тури главата отвътре в земята, ще ражда най-хубавите сочни плодове. Казвам: това е едно дърво, за което се ожениха тези 20 красиви моми и сега ражда плод. Има ли тогава смисъл? Има смисъл. Ама как може да се оженят така? Тогава и 20 момци може да се оженят за една мома, пак ще бъдат дърво. Момата ще бъде долу в земята. Това е една дълбока философия на живота.

Ако ти за любовта не си готов да пожертваш всичко в света, ти не можеш да разбираш живота. Това не е любов. Човек трябва да бъде готов да жертва. Не да напусне живота, а във всичките противоречия да види красивото, хубавото. Между светии всички може да живеят лесно. Вие всички сте светии. Вие искате да ме измамите, че не сте светии. Светии сте, само че не проявявате светията. Аз ви зная. За пример, някой път седи при мене някоя баба, че ме залъгва седи тя индиферентна старуха. Някой път аз закачам някоя баба. Искам да ви изнеса една истина. Една баба казва: "Дотегна ми животът, много съм лъгана." Казвам: "Сега бабо, представи си, че Господ те направи една царска дъщеря на 21 години, така окичена с пръстени, а аз съм царски син." Бабата току се поухили. Може да имате вяра в мене. "Синко, казва, дали това може да бъде?" Че това е именно в живота. Две души може да се слеят в едно. Че това е любов. Когато две души се слеят в едно, ражда се гений. Когато се сливат душите, раждат се гениалните хора в света. Като се слеят три души заедно, образуват светия. Като се слеят хиляди души в едно, ражда се тогава Учител. Със сливането на ония възвишени души, чрез които Бог се проявява в света, образувана цялата вселена. Любовта в света е потребна за спасението му. Любовта е само, която иде спаси човечество. Това е новото Учение. Като дойде

Любовта, хляб ще има, свобода ще има. Всичките ще ги научи Господ.

Идете, известете на моите ученици, нека идат да научат всичките народи на това Учение на Любовта.

20 неделна беседа, държана от Учителя
на 14 февруари 1932 г. София, Изгрев.

1932_02_17 Доброто разположение
лекция пред общия окултен клас

ДОБРОТО РАЗПОЛОЖЕНИЕ

Размишление.

Какво се иска от сегашния човек? – Да бъде мирен. – Кога трябва да бъде мирен? – Когато духат ветровете. Въпреки това, няма мирни хора в света. Тема за следния път: "Кога се е родило невежеството" ? Кой е баща на невежеството? Знайте, че не може да стане нещо в света, ако няма условия за това. Никой не може да придобие нещо, ако няма условия за това. Може да съществува нещо, само ако има друго, което да му отговаря. Това е закон, опитан и доказан.

Какво ще пишете върху дадената тема? Като чуете темата, веднага ще напишете няколко реда и ще се задоволите. Някой ще напише, че невежеството се явява, дето отсъства науката. Невежеството съществува вън от науката и вън от добродетелите. Как ще си обясните тогава, защо учени и добри турци заставят жените си, красиви и грозни, да закриват лицата си. Ако само красивите закриват лицата си, ще кажем, че това се препоръчва, за да не се съблазняват хората. Възможно е, красотата може да съблазни човека. Защо и грозните жени закриват лицата си? Те поне няма да съблазнят никого. Какво заключение ще извадите за този турски обичай, не е важно. Причината може да е външна, може и да е вътрешна. Все има някакъв повод, който вие не подозирате. Например, защо съществуват страхът и срамът в човека? Както и да си ги обяснявате, те имат свой дълбок, вътрешен произход, който вие не знаете.

Казвате, че човек живее, значи, съществува. Щом съществува, той е създаден от някого. Не може да съществува нещо, ако няма причина за това. Първата Причина е създала всичко. Следователно, в нея се крие произходът на всичко живо. Обаче, каже ли някой, че човек е произлязъл от един малък бръмбар, никой няма да повярва. Естествено е да не вярвате. Но защо вярвате, че малката микроба може да умъртви човека? Ако е възможно това, защо да не е възможно човек да произлезе от бръмбар? В същност, човек не умира от микробата, но и не се ражда от бръмбара. Това са разсъждения, които нямат нищо общо със сегашния ви живот. Друг е въпросът, ако искате да бъдете здрави, красиви, добри. Защо искате да бъдете красиви? Защо искате да бъдете добри? Кои са подбудителните причини за това? Защо искате да бъдете силни? Коя е причината за това? Сега и вас питам: Като сте се събрали тук, какво искате? Защо влизат хората в гостилницата? Една обща причина ги заставя – желанието им да ядат. Обаче, всички нямат един и същ вкус: един обича едно ядене, друг – друго ядене. Голямо разнообразие има във вкусовете на хората. Ако гостилничарят е сготвил такова ядене, каквото клиентите обичат, те казват,

че той е добър готвач. Щом те са доволни и гостилничарят е доволен. – Кога е недоволен гостилничарят? – Когато клиентите му ядат малко и не обичат да плащат.
Днес и вие сте дошли тук като на гостилница, но ядене няма. Съжалявам, че нямам такива тенджери и ядене, каквито вие искате. Понеже нямам приготвено ядене за вас, ще взема на заем от съседите и пак ще ви дам нещо. Бях решил да ви посвиря, т.е. да ви приготвя хубаво ядене, но цигулката ми е малко неразположена, не иска да свири. Днес моята цигулка е на особено мнение и казва: Не искам да свиря на хора, които не разбират и не ценят музиката. В такъв случай, аз не искам да я заставя насила да свири.
Тая сутрин ще говоря върху "Науката за разположението." Правилното развитие на човека зависи от неговото добро разположение. То е съчетано от много тонове, с известно съотношение помежду си, а не само от един тон. Да бъдеш добре разположен, това е велика наука. Ако си всякога весел, това не е наука; ако си всякога скръбен, и това не е наука. – В какво се заключава доброто разположение? – Да взимаш навреме и да даваш навреме. Ако не знаете, кога да давате и кога да взимате, вие можете в един момент да развалите доброто разположение на вашия приятел. Представете си, че приятелят ви е дошъл на гости, и вие го посрещате мрачен, неразположен. Вашето неразположение ще развали доброто разположение на приятеля ви. Вие може да се извините, да приведете ред оправдателни причини за неразположението си, но сте развалили вече едно добро разположение.
Трябва да бъдете внимателни, да знаете, как да постъпвате. Какво ще кажете за себе си: Всякога ли сте в добро разположение? Като ви наблюдавам, виждам, че към някои хора сте добре разположени, а към други – не сте разположени. На какво се дължи доброто и лошото разположение, това е друг въпрос. Важен е фактът. Когато имате интерес към нещо, или към някого, вие сте добре разположени. Някое дете, например, обича орехи. Като се върне баща му от работа, то отива при него, започва да му се усмихва, да го гали и прегръща, да пипа джобовете му. Щом бащата извади от джобовете си няколко ореха, детето ги взима и веднага излиза вън да играе със своите другарчета. Доброто разположение в живота на хората е пропуск. Без него нищо не се постига. От вашето добро разположение зависи, как ще ви посрещнат и изпратят. Ако сте работник, от доброто разположение към работата зависи, колко ще ви платят.
И тъй, силата на ученика зависи от доброто му разположение. Когато ученикът влиза в окултната школа, първите уроци, които му се преподават, са по самообладание, т.е. запазване на доброто разположение. То не трябва да се влияе от времето, дали е снежно, дъждовно или ветровито. Когато слугата отива на нивата да работи и види, че вън вали

сняг, той си казва: Добре, че заваля сня г. Господарят си казва: Отде се взе тоя сняг сега? Едно и също условие произвежда две различни разположения. Важно е, какво е мислила природата в тоя момент. Тя прилича на майка, която, като види малките си деца гладни и боси, изпраща им по един бял юрган и казва: Завийте се добре! Никой няма право да събужда тия деца преждевременно! Като се наспят, тогава ще ги събудите и ще ги изпратите на училище. След това ще влезете в стаята им да чистите. Така постъпват слугите в хотелите. Когато клиентите им излизат из града, те чистят и подреждат стаите.
Сега на вас, като на ученици, казвам: Каквато работа и да започнете, влагайте в нея добро разположение. Още със ставането си от сън, започнете да мислите нещо възвишено, за да придобиете добро разположение. Не се моли без разположение. Не работи без разположение. Не говори без разположение. Не яж без разположение. Ако ставаш от сън без разположение, мисли, че някой говори за тебе добре, или е написал нещо хубаво за тебе. Така ти ще изпратиш тая мисъл към своите приятели, и някой от тях ще напише нещо добро за тебе. Ще кажеш, че когато не си разположен, всичко забравяш, не можеш да приложиш никакъв метод.
Един ловец вървял през една гора и си казвал: Ако срещна разбойник или мечка, лесно ще се справя с тях, имам в джобовете си два револвера. Както вървял, срещу него се задала една голяма мечка. Той се уплашил толкова много, че забравил да извади револверите и да стреля. Случило се, че мечката се отбила от пътя си, влязла някъде в гората, и той се спасил. Като се успокоил, той сам се запитал: Защо носех двата револвера, щом не можах да си послужа поне с единия? Нали разчитах на тях? Понякога и вашето неразположение е толкова голямо, че забравяте да употребите някой метод да си помогнете. Вие трябва да правите опити, да прилагате самообладанието, за да не се поддавате на страха.
Казвам: Ако днес някой от вас е неразположен, нека каже, какво е неразположението му, да го излекуваме. Неразположението играе важна роля в човешкия живот. То се отразява на съзнанието. Колкото по-високо се издига човек по стълбата на живота, толкова по-големи са страданията и изпитанията му.Ние говорим за неразположението, но мнозина не разбират неговите прояви.Да бъдеш сериозен, замислен, това не е неразположение. Да си скръбен, и това не е неразположение. Само оня може да бъде разположен, който е изработил нещо постоянно, устойчиво в себе си. Важно е да знаеш причината на твоята скръб, или на твоето неразположение. Някога ти знаеш, т.е. съзнаваш, защо скърбиш; някога скръбта ти е извън съзнанието. Тя няма никакъв външен обект. Времето е студено, ветровито, и ти си неразположен. Причината за неразположението ти е вън от тебе, вън от твоето съзнание. Можеш ли да накараш слънцето да грее и вятърът да престане да духа? Не можеш.

Обаче, можеш да накараш вятърът в стаята ти да престане да духа, а можеш и да го накараш да духа. Ти не можеш да накараш хората вън от тебе да се карат или обичат, но можеш да накараш хората в твоята къща да се обичат или да се карат. Достатъчно е да кажеш на слугите си, че който от тях удари по една плесница на другите, ще получи голямо възнаграждение, те веднага ще се сбият. Понякога човек върши добри работи, а понякога върши лоши работи. Докато няма власт, човек критикува управниците и казва: Да имам власт, ще направя църкви, училища, болници, ще помагам на хората. С една дума, ще оправя света. Много неща ще направиш, но още на другия ден не си разположен. Де отиде разположението ти? Ти се готвиш да оправиш света, а твоят дом не е оправен. Не можеш да оправиш външния свят, докато не оправиш своя малък, вътрешен свят.
Следователно, да мислиш, че ще оправиш външния свят, това е неразбиране на нещата. Тоя свят не се нуждае от оправяне. Има един неоправен външен свят, но има и един неоправен вътрешен свят, който е в самите нас. Външният свят е отзвук на вътрешния. Щом вътрешният свят не е оправен, и външният ще бъде неоправен. Природата хроникира и клишира всичко, което става във вътрешния свят, и човек минава през онова, което сам е създал. Като знаете това, бъдете внимателни, да не нарушавате хармонията на външния свят. Например, с вашето неразположение, с вашите необмислени думи и постъпки, вие можете да развалите доброто разположение на приятеля си. Без да иска, несъзнателно, и той ще ви отговори по същия начин, както и вие постъпвате с него. Силата на човека е в неговото добро разположение. Затова той трябва да бъде всякога разположен. Под "добро разположение" разбирам такова, което с нищо не пречи на твоите възвишени прояви и стремежи. Твоето неразположение не трябва да спира благата, които идат от невидимия свят, или от Бога. На това се дължи нещастието на човека. Ако детето ви е непослушно и няма добро разположение, майката и да иска, не може да му даде това благо, което желае. Благото, което му принадлежи, се отлага, поради неговото неразположение.
Коя е причината за болестите? – Неразположението в човека. Всяко неразположение внася утайки, излишъци, инертна материя на организма, и човек заболява. Инертните сили, утайките и наслояванията трябва да се асимилират по някакъв начин. Ето защо, природата е допуснала болестите, като метод за лекуване. Болестта не е наказание, но подтик, подбудителна причина, която кара човека да изхвърли всичко нечисто вън от себе си. Първоначално човек имал добро разположение на духа, но постепенно го изгубил. – Как се губи доброто разположение? – Днес не ядеш и не пиеш, както трябва; утре не спиш, не мислиш, не чувстваш и не желаеш, както трябва. След няколко години забелязваш, че с тебе става

нещо особено, като че естеството ти се изменя. Ти губиш разположението си и казваш: Става нещо с мене, но и аз сам не зная причината за това. Едно време бях весел, разположен, но изгубих всичко; не ми се живее, не искам да гледам хората. Казвам: Човек има възможност да прояви всички добродетели, да бъде весел и разположен, да се радва на живота. Като се изучава, човек вижда, че в него има място за всичко добро, но той сам е затворил пътя си за него, поради което днес не може да се прояви. Първата задача на човека е да отвори пътя на доброто в себе си. – Как ще стане това? – Чрез неразположението. То е първият слуга, който иде да събуди господаря си за всички възможности, които се крият в него. Като им отвори път, господарят започва постепенно да организира своя вътрешен свят. Така той ще се върне към онова вътрешно състояние, когато е живял в радост и веселие, в добро разположение на духа. Много мога да ви говоря по този въпрос, но намирам, че още не сте готови. То е все едно, да накарам сега някой от вас да изпее песента "Аин фаси", но хубаво, с добро разположение на духа. Ако някой се наеме да я изпее така хубаво, ще му се даде премия от 20 хиляди лева. Мнозина пеете хубаво, но нямате това разположение, което е нужно за пеене. Днес пътят за пеене у вас е затворен, не можете да пеете, както трябва. В бъдеще пътят за доброто пеене ще се отвори и някои от вас ще станат гениални певци. Като пеят, лампите ще се палят и изгасват. Това значи: вибрациите на гласа ще бъдат толкова силни, че ще действат върху вибрациите на светлината. Колко такива певци има днес в света? Досега не се е явил нито един певец, чийто глас може да въздейства на светлината. Колко певци могат днес да палят и гасят лампите?
Под "палене и гасене на лампите" се разбира минаване на енергията от едно състояние в друго. Някога енергията минава от по-низко в по-високо състояние, а някога от по-високо в по-низко. Ако към буквата "а" напишете буквата "з", ще образувате личното местоимение "аз", с което българите означават своята личност. Това местоимение "аз" важи само за българите. Другите народи не го разбират. Англичаните означават своята личност с местоимението "ай". Ако турчинът чуе тая дума, ще разбере, че се говори за месечината. Значи, явява се едно съвпадение, с една и съща дума се изразяват две различни понятия. Това показва, че природата си служи със съзвучия – възходящи и низходящи. От тях ние образуваме думи, с които изясняваме някои наши идеи, понятия и състояния. Българинът казва "аз" – той разполага с повече време. Англичанинът е практичен, казва "ай" – той цени времето. Той казва: "Времето е пари". Ако човек може да си служи правилно със съзвучията на природата, да ги съчетава и прилага на място, той би завладял великата наука на природата и би дошъл до истинското разположение на духа.
Изучавайте разположението и неразположението, като сили в природата, които минават през различни области, докато дойдат при вас.

Разположението е добър вестител, който не иде случайно при вас. През много области е минало то, докато ви посети. Същото се отнася и до неразположението. И едното, и другото оставят известен подтик във вас, който трябва да се използува. Като не знаете това, вие искате да задържите разположението за себе си, а неразположението да отстраните. Нищо не може да задържите. И едното, и другото минават и заминават край вас, като оставят известен отпечатък. Разположението е Божествена мисъл. Как ще я задържиш? Радвай се на онова, което ти е оставила тя, без да я задържаш. Един добър приятел идва в дома ви за два-три деня. Не се мъчи да го задържиш завинаги при себе си, но използвай неговото присъствие и това, което ще ти остави. Задръж в себе си доброто и благодари, че те е посетило.
Какво представя добрата мисъл? – Ангел, който иде отдалеч да ви посети и да ви остави нещо хубаво. Значи, добрата мисъл е тяло на някое възвишено същество, което иде при вас за кратко време. То иде с някаква мисия, да ви остави нещо и да се върне назад. Вие не разбирате това и считате, че добрата мисъл е ваша. Искате да я задържите за себе си като ваша. Понякога не я оценявате, искате нещо повече. Какво повече може да желаете, ако при вас дойде ангел и ви каже, че ще станете добър човек? Това не ви задоволява, искате веднага да станете добър. Ако не можете веднага да станете добър, казвате, че това не се отнася до вас. Може да ви посети един ангел и да ви каже, че трябва да учите. Казвате: Аз не мога да уча, минало ми е вече времето. Който противодейства на Божествените мисли, всичко ще изгуби. Казано е в Писанието: "Търсете ме, докато съм близо до вас. Слушайте ме, докато съм с вас." Бог минава край човека, оставя му нещо хубаво и си заминава.
Сегашните хора обичат да философстват и казват: Бог е навсякъде. Ние не можем да спорим върху тая мисъл, защото тя е свещена, но казвам: Бог е навсякъде само в абсолютно разумния свят. В неразумния свят Той присъства само със силата си. Неговото съзнание е вън от неразумния свят. Следователно, ако си разумен, Бог работи в твоето съзнание. Ако си неразумен, Той е вън от тебе и се проявява само като сила. – Защо идат болестите? – Защото си неразумен. Дойде една болест, тури те на легло. Дойде друга болест, пак те тури на легло. Десет години може да боледуваш, но докато не научиш урока си, болестите няма да те напуснат. Някой човек желае нещо и скоро го постига. Друг желае нещо и не може да го постигне. – Защо? Първият е работил съзнателно за постигане на желанието си, а вторият е работил несъзнателно, или съвсем не е работил. При доброто желание човек приготвя почва, условия за своето развитие. Човек работи съзнателно само при добро разположение на духа. Без добро разположение, Божественото съзнание не работи в човека. Щом то не работи, човек не може да постигне нищо.
Как иде неразположението в човека? Представи си, че си купиш хубав,

доброкачествен плат и си ушиеш от него дреха. Облечеш дрехата и излезеш да се разходиш. Минаваш покрай една ограда, дрехата ти се закачва на тела и се скъсва. Разположението ти веднага изчезва. Ти съжаляваш за дрехата си, но не можеш да я поправиш. Да се ушие нова дреха, невъзможно е, скъпо струва. Какво трябва да се прави? Да се внесе някаква мода и така да се закърпи скъсаното. Модата не е нищо друго, освен маскиране на някаква погрешка. Ако роклята ви е скъсана, може да турите на скъсаното място друго парче, от друг цвят, но да се зашие толкова майсторски, че да не изглежда кръпка, но да представя някаква мода. При това, ако ви питат, защо е турено парче на дрехата, ще кажете, че такава е модата. Както се закърпва скъсаното място, така може да се смени неразположението в разположение. Все ще намерите някаква мода, било парижка или виенска. Важно е да се смени състоянието.
Да допуснем, че някой дойде при вас и ви казва, че еди-кой си говорил лоши работи за вас, че сте прост човек, неграмотен, не знаете да поставяте на място препинателните знаци. Щом чуете това, вие веднага изгубвате доброто си разположение. Казваш: Как може да се говори за мене лошо? Как е възможно да съм прост и неграмотен човек? Питам: Ти провери ли, че точно така е казано за тебе? Защо допусна толкова лесно тая отрицателна мисъл в ума си? Каква мода трябва да създадеш за твоето неразположение, да го превърнеш в разположение? Напиши нещо, за да покажеш, че не си прост. Ще кажат, че не знаеш нищо от Омира и от Канта.Затвори се в стаята си и започни да цитираш нещо от тях.Щом напишеш нещо, състоянието ти ще се смени.Така ще докажеш ,че знаеш нещо повече и от Омира, и от Канта. Трябва ли само от думите на тоя-оня да губите разположението си? Преди всичко, ти си главният виновник, ти знаеш всичко. Трябва ли да вярваш на тоя, на оня, че нищо не знаеш? Пръв ти разбираш, какво знаеш и какво не знаеш. Друг някой ще каже за тебе, че си слаб човек, едва вдигаш 50 к г. Как ще вдигнеш двеста килограма? Кажи: Наистина, 50 кг вдигам свободно, но и двеста килограма ще вдигна, само че с помощта на машина. С тая машина мога да вдигам и 500, и 1000 килограма. Закон е това. И на вас казвам: Ако знаете законите, мога да ви говоря за неща, които иначе ще ви се сторят невероятни. Например, мога да ви кажа, че ако отидете при някоя скала и я пипнете, тя ще тръгне след вас, или пред вас, ще бъде послушна като овца. Като вървите, и тя ще върви с вас. Щом седнете, и тя ще спре. – Как става това? – Там е изкуството. Лесно е да хапнете едно парче баница, но мъчно се прави баницата. На думи лесно се разказва, как се прави баница, но ако взема да я правя, нужно е най-малко един час. Като я направя, ще ви поканя да я опитате.
Сега вие искате да бъдете добри. За да постигнете това, трябва да прилагате закона за доброто разположение и да имате абсолютна вяра, че сте създадени добри. Ако не сте добри, това показва, че не сте работили

достатъчно върху себе си, да проявите доброто, вложено във вас. Това не показва, че не сте способни, но съзнанието ви още не е пробудено. Съзнанието ви трябва да се разцъфти, да приеме Божествената светлина. Засега съзнанието на мнозина е пъпка, която трябва да цъфне и после да даде плод. Тогава човек се отваря за всички хора, за всички живи същества, както зрелите плодове се усмихват. Когато види някой човек, зрелият плод казва: Вземи ме, помилвай ме, порадвай ми се. Така плодовете правят връзка с хората. Плодовете обичат да ги късат хората, но цветята не обичат. Те искат от хората само нежен поглед, милувка, радост. Цветята можем да миришем, но ако ги късаме, те плачат, страдат, разочароват се. Също така, човек има желания, които са подобни на цветята. Те искат само да ги миришат, да им се радват, но да не ги късат. Има човешки желания, подобни на плодовете, които позволяват на хората да ги късат и да ги ядат, да им дават прием в себе си. Ако ги приемат добре, те казват: Благородни са тия хора, добре ни приеха.
Какво носи още доброто разположение? – Знание. Който не е добре разположен, или не може да запази разположението си, няма характер, няма устойчива, постоянна мисъл. Който има добро разположение, трябва да подържа в себе си мисълта: Аз съм създаден да бъда добър; аз съм създаден да бъда красив; аз съм създаден да бъда силен; аз съм създаден да бъда разумен. – Не мога да постигна това изведнъж. – И след хиляда години да го постигнеш, върви напред. Всичко зависи от вашето усилие. Колкото по-добре и усърдно работите, толкова по-бърз ще бъде резултатът. Не работите ли с любов и след хиляда години едва ще постигнете нещо. Силите и способностите са в човека, но от усилието му зависи, кога ще постигне желанието, посято в душата му. Всичко посято в човешката душа може да израсте, ако човек работи съзнателно и с любов. Мнозина се основават на съвременната наука и намират, че няма защо да се стремят да бъдат добри, силни, красиви, разумни. Те казват, че е минало времето за това, остарели са вече. Какво ще постигнем на тая възраст? Едно време вие бяхте млади, защото майка ви и баща ви се влюбиха един в друг и пожелаха вие да дойдете на земята. Преди това вие бяхте стари, не искахте да работите и заминахте на оня свят. Когато вашите родители ви влияеха, вие бяхте млади. Днес ги забравихте и те престанаха да ви влияят. И родителите ви, докато са били далеч един от друг, повече се обичали. Изобщо, когато хората дойдат на близко разстояние помежду си, любовта им постепенно намалява. Много естествено, когато туриш един предмет близо до очите си, той губи своята красота. Всеки предмет или човек, за да ви бъде приятен или обичен, трябва да стои на известно разстояние от вас. Нарушите ли това разстояние, нарушават се и чувствата. Тоя закон е верен и за физичния свят, и за духовния. Следователно, и в съзнанието си човек може да държи предметите и хората по-далеч, или по-близо. В даден случай, вие може да държите един човек по-близо до себе си, отколкото

трябва, а в друг случай – по-далеч, отколкото трябва. И в двата случая хармонията е нарушена.
Какво трябва да се прави, за да не се нарушава хармонията? – Всяко нещо да се поставя на мястото, което му е дадено от Бога. Всеки трябва да знае, какво отношение има към даден човек и, според това, да си определи, на какво разстояние да стои от него. Всеки човек е форма, чрез която Бог се проявява. Изучавайте тия форми, за да разберете тяхната стойност. Казвате за някого, че е добър човек. След време намирате, че сте се излъгали, че тоя човек не е толкова добър, колкото сте мислили. – Защо не е добър? – Защото интересите ви са засегнати.
Един млад момък, наш брат, отишъл в дома на едно братско семейство да прекара известно време като гост. Домакините го приели добре, но той не могъл да се постави на определеното от Бога разстояние. Една сутрин домакинът му казал: Братко, добре дошъл в нашия дом. Обаче, не забравяй, че сме във военно положение. Като ставаш сутрин от сън, ще си четеш Библията и Евангелието, ще четеш беседите и лекциите, но няма да водиш излишни разговори с жена ми и дъщеря ми. Нарушиш ли това правило, ще те подведем под законите на военното положение. Младият брат си казал: Излъгах се, тоя човек не е много добър. Разочаровах се от него. – Лъжеш се, братко, твоят интерес е нарушен. Домакинът е добър и почтен човек. Той те прие в дома си като истински брат. Посрещна те като брат и те изпрати като брат, но ти даде добър съвет, как да спазваш разстоянието, на което Бог те е поставил.
Питате: Кой е тоя брат? – Всеки от вас е тоя брат. По отношение на Божествения свят, и вие не постъпвате, както трябва. Кой от вас, като влезе в дома на своя брат, е постъпил като брат? Всеки се препоръчва за брат, а после не излиза такъв. Кой от вас е оценил слънцето, звездите, цветята, хората? Никой не ги е оценил, както трябва, затова Бог се е принудил да наложи военно положение и да каже: Нямаш право да гледаш дъщеря ми и жена ми и да се разговаряш с тях. Това може да е временно положение, но то се дължи на неспазване на доброто разположение.
Неразположението на духа се дължи на неестествените желания на хората. Всеки човек иска да постигне нещо, но не знае по какъв начин става това. Да харесваш красивата и млада мома, това е естествено, обаче, трябва да знаеш, как да постъпваш. Ти започваш да се усмихваш, да декламираш стихове на видни поети, да свириш, дано и тя те хареса. Това поведение не е естествено. Няма защо да си служиш с чужди работи. Това са кръпки на дрехата ти. Чуждото си е всякога чуждо.
Казвам: Естествено е да обичаш млада, красива мома, но трябва да се запиташ, защо я харесваш и обичаш. – Обичам еди-коя си мома. – Няма по-хубаво нещо от обичта. Важно е сами да си отговорите, искрено ли обичате, или сте под влиянието на едно преходно чувство. Обич, която се усилва и отслабва, не е истинска. Обичта е проява на Божественото в

човека. Който обича, той расте постоянно и се развива. Обич, която ви задържа на едно и също положение, носи големи нещастия. Любов, която спира човешкото развитие, не е истинска. Любов, която пречи на доброто разположение на духа, не е Божествена. Истинската любов укрепва духа на човека. Да любиш някого, това значи, всеки ден да откриваш по една добра черта в него и да съдействаш за неговото развитие. Любовта вижда само доброто, което Бог е вложил в човека. Тя поощрява доброто и помага за развиване на човешките дарби. Ако някой е музикант, тя го насърчава в музиката; ако е поет, насърчава го в поезията; ако е учен – в науката.
Как се изразява разположението ви към известен човек? – В даване на някакво материално благо. Ако си разположен към някой човек, ще му подариш нещо: книга, чанта, цвете или някаква дреха за обличане. Когато разположението ви дойде до своя най-висок връх, вие се намирате в състоянието на ученик, който е завършил образованието си. Когато давате на някого диплом за завършено образование, това изразява разположението ви към него. Ти си директор на училището. Чрез диплома, който даваш на ученика, ти изразяваш доброто си мнение за него. Който обича, той е директорът на училището, а когото обичат – ученикът. Като директор, ти ще дадеш на ученика диплом с отличен успех. Така изразяваш разположението си към добрия ученик. На някой ученик ще дадеш диплом със среден или добър успех и ще му кажеш: Иди в света и работи според диплома, който ти е даден.
Какво се иска от човека? Да знае, какво обича в своя ближен и да го цени. Като срещнеш някого, не казвай, че тоя човек не ти е приятен, но отвори архивата на неговия живот и разбери, защо го срещаш. Виж, какво можеш да научиш от него, и какво можеш да му дадеш. Не казвай, че тоя или оня човек е странен. Само неразбраните неща са странни. Колкото и да разбирате нещата, все ще остане нещо неразбрано за вас. Колкото и да имате достъп до архивата на човешкия живот, вие можете да проникнете най-много до последния живот на миналото му. Човек е минал през хиляди животи; той се е раждал и прераждал хиляди пъти. Казваш: Познавам тоя човек, зная неговото минало. Какво знаеш? Знаеш само един от неговите животи, а това нищо не значи. Само оня може да каже, че познава човека, който е проникнал през всички животи на миналото му. Само тогава той може да каже, че знае цялата история на неговия живот. В тоя смисъл, човек е едно голямо, велико произведение на Бога, Който работи в него, затова и аз не бързам да се произнасям за Божието дело. Аз не смея да кажа, че тоя или оня човек нищо не струва. Една негова постъпка може да не е права, но, като човек, той е творение на Бога. В него, както във всички хора, е вложено нещо хубаво. Божиите работи никога не пропадат. Във всяка човешка форма е скрита душата, чрез която Бог иска да прекара своята мисъл. Всичко може да стане в света, но Божията мисъл никога няма да се прекъсне. Тя ще се предава от една форма в друга,

докато се изяви в своята пълнота.
Сега вие ще се натъкнете на следния важен въпрос: Защо Бог не направи от нас нещо повече от това, което сме днес? Бог желае да направи от вас много нещо, но затова се иска и вашето участие. И вие трябва да работите заедно с Него. Ако не работите заедно с Бога, нищо няма да постигнете. Ако не работите, както Бог изисква, ще минавате през по-големи страдания, докато започнете да мислите право и сами да решите въпроса. Представете си, че ходите на училище, а не искате да учите. Какво ще стане с вас? Другарите ви ще учат и ще вървят напред, а вие ще останете назад. Те ще свършат училище и ще заемат някаква служба, а вие ще останете назад, без никаква работа. Като видите, че сте останали назад, че сте изгубили добрите условия на живота, ще изгубите желание за работа. Казвам: Вие изгубихте първите добри условия – не съжалявайте за тях. Идат вече новите условия, които трябва разумно да използвате. Като изгубите първите условия, ще дойдат втори, трети, четвърти, но знайте, че колкото повече пропущате условията, толкова повече се увеличават страданията.
И тъй, като станете сутрин от сън, кажете си: Днес съм добре разположен. После, ако сте момък, представете си, че сте царски син; ако сте мома, представете си, че сте царска дъщеря. Най-после, представете си, че сте силни, здрави, красиви. Ще кажете, че това са празни работи. Природата крие своите тайни в привидно празните работи. Само чрез тях ще се домогнете до тия тайни. Това не става само с вас, но даже и със същества, които стоят по-низко от вас. Понякога и те се пробуждат. Тяхното по-високо съзнание разбира тия неща. Съзнанието на животните е низко, поради външната форма, с която временно са облечени. Като наблюдавате вола и коня, как махат опашките си, изглежда, че те нищо не разбират, нямат никакво съзнание за живота. В същност, не е така. Конят и волът имат умен поглед. Като те погледнат, те искат да кажат: Не обръщайте внимание на нашата външна форма. Днес ние сме маскирани, временно играем тая роля. Като свършим работата си на земята, ще хвърлим рогата и копитата, ще съблечем тия дрехи и ще се представим в своя истински вид. Казвате: Вол е това, кон е това. Не, това е синът на някой архангел, който е дошъл на земята да се учи на смирение. Един ден, когато се върне при баща си, волът ще разправя, че цели десет години орал земята на Стояна. После ще разказва за отношенията на жената и на децата на Стояна към него. Всичко, каквото волът разказва за Стояна и за неговия дом, се пише.
Сега ме слушате, но някои от вас си казват: Действителност ли е това, или забава? Питам: Вие, които се съмнявате в моите думи, знаете ли, докъде се простира вашето съзнание? Някои казват, че са остарели, че са вече на 50-60 години. Като мислите, че сте стари, знаете ли, отде сте дошли, де сте живели по-рано, какъв е вашият произход? Нищо не знаете. Ще кажете, че

сте родени от еди-коя си майка и от еди-кой си баща.Отде са дошли вашите родители, не знаете. Ако знаете всичко това, ще кажем, че съзнанието ви е пробудено. Обаче, малцина са дошли до това съзнание. Сега идат в света учени, музиканти и певци, които работят за пробуждане на човешкото съзнание. С това те искат да насочат мисълта на човека към Единния Бог, Създател на вселената.
Днес повечето хора отричат съществуването на друг свят и казват: Ще живеем известно време на земята и ще умрем. – После? – Може да отидем при Бога, а може и да не съществуваме повече. Някои говорят за Бога, без да имат представа за Него. Те не се запитват, как ще ги посрещне Бо г. Казвам: Ако не ви посрещне Бог, ще ви посрещне баща ви. Той ще ви прегърне и целуне и ще заповяда на слугите си да заколят най-угоеното теле за вас, да ви угостят. След това ще дойде брат ви от нивата и ще се разсърди, че баща ви устроил такова богато посрещане за вас. Той ще каже: Чудно нещо, такова голямо посрещане за тоя нехранимайко! Аз работя цял живот на баща си, а той никога не ми е устроил такова угощение. След това бащата трябва да примирява двамата синове. Вие очаквате ли такова посрещане?
Някои искат да бъдат грабнати с огнена колесница на небето, като пророк Илия. Как ще си обясните, според вашето разбиране, факта, дето пророк Илия се възнесе с огнена колесница на небето, а след това дойде отново на земята, като Йоан Кръстител, на когото отрязаха главата. Ето един необяснен факт, върху който и аз няма да се спирам. За да обясня този факт, трябва да си послужа с факти, които и най-способният ученик не би могъл да разбере. И той ще се намери пред изкушение. – Защо? – Обяснението на този въпрос е красива мома, пред която момците не могат да издържат. Ако поставя и най-способния ученик в клас, дето има една много красива мома, и той няма да издържи. Красивата мома ще влезе в неговия ум, и той ще престане да учи. Ако и на вас разкрия истината по тоя въпрос, и вие ще се влюбите в красивата мома и ще престанете да учите. Дето ходите, все за момата ще мислите; ще искате да я срещнете, да и кажете няколко сладки думи, да и напишете поне едно любовно писмо. Питам: Кое е онова, което момъкът, изобщо, вижда във всяка красива мома? В красивата мома влиза по един ангел, да свърши една работа. След това той напуща момата. Значи, момъкът се влюбва в ангела. Щом ангелът си отиде, момъкът се чуди, какво е станало с момата, че не е като по-рано. Момата е изгубила оная красота, която привличала душата на момъка. Докато ангелът е в момата, тя е учтива, любезна, мека. Щом ангелът я напусне, тя изгубва тия качества и става груба с момъка. Тя започва да го нарича будала, нехранимайко, и той постепенно се отдалечава от нея. Всеки ангел е образ на любовта. Дето мине, навсякъде прави любовни връзки. Такъв е животът в ангелския свят. Докато ангелът е в красивата мома, тя гледа благосклонно на всички хора: на бедни и богати, на учени и

прости. Щом я напусне, тя казва на момъка: Как смееш да ме любиш! Не знаеш ли, че ти си голям простак? Аз обичам учените, знатните хора. На такива като тебе не обръщам внимание. Като знаете това, пазете се от красива мома, в която ангелът не присъства. – Не трябва ли човек да се влюбва? – Може да се влюбвате, но да не се захласвате. Вие се захласвате, а казвате, че сте се влюбили. Като не правите разлика между влюбване и захласване, казвате: Кой не се е влюбвал? Аз превеждам това на ваш език и казвам: Кой не се е захласвал? И вашите майки и бащи са били захласнати. Като се оженили, захласването минало. После децата им се захласват. Понякога и бащата се захласва. – Кога? – Когато синът му е решил да се жени. Бащата започва да се интересува от снахата. И майката се захласва, когато дъщерята се жени. Тя се интересува от бъдещия си зет. Дойде зетят в дома на момата, а хората казват, че им е дошъл приведен зет. Думата “приведен зет” има особено значение. Като кажат, че някой се намира в положението на приведен зет, разбират, че не е добре. Когато питат турчина, как вървят работите му, той казва: Положението ми е по-добро от това на приведен зет.

Казвам: Понякога и в духовно отношение, хората се намират в положението на приведен зет, или на снаха, която е влязла в дома на своя мъж. Не е лесно да бъдеш в положението на приведен зет или на снаха, която всеки момент трябва да се нагажда към условията на чуждия дом. Това значи, след като си имал едни възгледи за живота, да приемеш нови, в които още не си се убедил. Все пак, положението на снахата е по-добро от това на приведения зет. Не е лесно да приемеш нови възгледи, които не си опитал, не си проверил. Те се налагат отвън и ти си длъжен веднага да ги приемеш. Всеки ден слушаш да ти се казва: Не забравяй, че ти дойде в нашия дом гол и бос; ние те облякохме и обухме, и ти си длъжен да се подчиняваш но това, което ти се заповядва. Той, горкият, се свива, огъва се, и, иска или не иска, приема новите условия. Какво ще прави? Обича жена си и заради нея ще търпи и майка и, и баща и. Тежко е положението на приведения зет, но ще търпи, няма какво да се прави. Снахата е по-свободна. Още с влизането си в чуждия дом, тя подчертава произхождението си: Аз съм от знатен род. Моят възлюбен ми обеща да ме гледа като царска дъщеря; и вие ще ме гледате така, както са ме гледали моите родители. С тия думи тя обявява война на новия дом и те приемат условията. Положението на снахата е за предпочитане пред това на приведения зет. Желая ви да бъдете снаха, но не приведен зет.

Сега аз изнасям тия факти само за диверсия. Когато нещата станат много сладки, че не може да се издържи сладчината им, прибавя се малко вода, да се разредят. В бъдеще вие трябва да имате ясна представа за понятията снаха, приведен зет,майка, баща, брат, сестра, както и за тяхното истинско положение в дома. Също така трябва да имате ясна представа за приятел, за господар и слуга, за учител и ученик. Какъвто и да си, трябва да заемеш

мястото си достойно. Какво представя, например, кравата? Казвате, че кравата е животно, и нищо повече. Не е така. Аз често ходя при кравите, изучавам живота им и се поучавам от тях. От кравата взимам урок на търпение и безкористие. Господарите и я доят по три пъти на ден ,и тя спокойно и доверчиво се оставя да я доят. Тя кротко си преживя храната и си казва: Не може без страдания. Опитай се да издоиш човека само един път и наблюдавай, какво ще направи. Той ще нададе вик и олелия, всички да го чуят. Има ли нещо лошо в това, че те издоили един път? – Кое се дои? – Божественото. Всеки трябва да даде част от Божественото в себе си и да благодари, че е могъл да даде нещо. Колко струва едно кило мляко? Всеки може да даде поне едно кило мляко от себе си, без да вика и вдига шум. Говориш на някого нещо, но той не иска да те слуша. Ти не се обиждай. Той не иска да те слуша, защото не харесва нещо в тебе. Виж, какво не ти харесва. Ти говориш или нещо непроверено, или нещо, в което сам не си убеден. Не говори за неща, които сам не знаеш; не говори за неща, които никога не си опитал.

Да се върнем към основната мисъл на лекцията – към доброто разположение. Пази правилото: Като ставаш сутрин от сън, не си представяй, че си царски син или княжески син, но си помисли, че си дошъл на земята като ангел, да благовестваш доброто между хората. Помисли си, че имаш всички възможности да прилагаш доброто в света. Казваш: Ангел ли съм в същност? – Ако съзнаваш, че си дошъл да служиш на Бога, ангел си. Под “ангел” разбираме вестител на доброто и служител на Бога.

Една опасност застрашава човека, особено религиозния. Тя се заключава в следното: ако престане да се подвизава, т.е. да следва пътя, който Бог му е начертал. Това значи да забрави своята задача – да служи на Бога. Причината за отклоняването му от правия път се крие в преплитане на чувствата му. Стане ли това, човек губи нещо от себе си и се подпушва. Искаш да говориш пред едно общество върху молитвата, но се увлечеш, говориш повече, отколкото трябва. Слушателите започват да негодуват, не искат да те слушат, а ти се обиждаш и излизаш недоволен. Не се подпушвай, но сам си кажи: Наистина, увлякох се, за молитвата не се говори много. Щом мога да свиря, ще посвиря на хората, но само пет минути, да останат доволни. Ако мога да говоря, ще поговоря само пет минути, но ще кажа такова нещо, което никога не са слушали. Ново нещо трябва да им кажа.

Казвам: Не говори на хората за това, което те знаят. Стар качамак не им давай. Ако искаш да ги задоволиш, дай им пресен качамак, с прясно мляко и прясно масло. Не се сравнявай с хората, да се представиш по-добър от тях. Ако е въпрос за сравняване, сравнявай се с някой ангел, или с някое възвишено същество. Търсите ли сила, знание и светлина, при тях ще ги намерите. Има и хора с необикновени дарби и способности, но те се

срещат рядко. В един от ежедневните вестници пишеха за някой човек с необикновено силна памет. Той помнел 250 хиляди изречения, могъл да повтори числата на десет страници от логаритмичните таблици. Ако в продължение на две минути му прочетете числа, големи и малки, в разбъркан ред, то може да ги повтори безпогрешно. Това показва, че в човека се крият големи дарби и способности, които той може да развие. Някой казва, че знае много стихове от Библията наизуст. Друг казва, че знае много закони от физиката и химията. – Това още не е знание. Истинското знание е онова, да знаеш цялата Библия, цялата физика и химия и, когато пожелаеш, да възпроизведеш това знание. Кой от вас има такова знание? Ща кажете, че това не ви е нужно. Всяко знание е потребно на човека.
И тъй, като ставаш сутрин от сън, не мисли, че си мъж, жена или дете, но си кажи: Аз съм ангел, вестител, служител на Бога. Това е моята работа, за която съм дошъл на земята. Ангелът носи в себе си знанията на всички земни училища: забавачница, първоначално училище, прогимназия, гимназия и университет. Като погледне назад, той си казва: Това знание ми беше необходимо. Минах през него и получих нещо съществено. Сега ми предстои да придобия по-високо знание – знанието на любовта, знанието на вековете. Знанието на земята е допринесло много нещо за моето развитие, от детската ми възраст до сегашната. Ако ангелът казва това, колко повече човек може да каже същото за себе си. И днес човек е малко дете, което има много да учи. И в най-високото си положение, той има още да учи. Значи, и в най-низкото, и в най-високото положение човек има какво да учи и да прилага наученото. – Невежи сме още. – Благодарете за невежеството, защото е начало на живота, а знанието – негов край. Някой се оплаква, че го считат невежа. – Ако си невежа, радвай се, защото си в началото на живота. – Считат ме за учен човек. – Радвай се, защото си на края на живота, т.е. на излизане от училището. Щом свършиш едно училище, ще влезеш в друго, по-високо от първото. Като свършиш университет, дават ти право да влезеш в училището на живота, там да прилагаш наученото. Като получиш диплом, ти можеш да станеш професор; ако не постигнеш това, пущат те в живота, там да приложиш знанието си. Тъй щото, докато си невежа, пращат те на земята да учиш. Като станеш учен, напущаш земята и заемаш по-високо положение. Какво е невежеството? – Условие за придобиване на знание. – Какво е учеността? – Условие за невежество. Когато станеш учен на земята, ставаш невежа на небето. На ваш език казано: На учения дават невежи хора, да ги учи. Невежият е царски син, върху когото работят видни учители и професори. Ученият е силен в знанието, затова разполага с него; невежият разполага с парите. Затова казвам, че невежеството е начало на живота и на знанието, а учеността – край на живота и на знанието.
Следователно, кажат ли ти, че си невежа, радвай се, защото ще имаш

учители и професори да те учат; кажат ли ти, че си учен, радвай се, защото ще получиш диплом за свършване на училището. – Така ли е всичко това? – Мислете, както искате, но аз повтарям: Невежият е приспан, за да не помни, че някога е бил учен, и да се стреми днес към нови знания. Като приспят учения, той изпада в положението на невежия и вижда, че нищо не знае. Като минат през магнетичен сън, невежият се убеждава, че някога е бил учен; ученият се убеждава, че някога е бил невежа. Това показва, че нещата не са статични: ученият може да стане невежа, а невежият – учен. Невежият живее в неблагоприятни условия. Щом се променят условията, той веднага се проявява. Ученият е пъпка, която може да се разпукне и да цъфне.

И тъй, нека всеки си каже: Голям невежа съм, но и голям учен мога да стана. Ще кажете, че невежеството е създало злото. Аз не съм съгласен с това твърдение. По-скоро учените хора, скрити зад невежеството, са създали злото. Погрешките на учените се крият зад невежеството. Който иска да се прояви, да направи нещо, минава за учен човек. Лисицата учена ли е, или невежа? Голяма ученост се крие в лисицата. Вижте, как дебне кокошките в курника и ги одушва.

В заключение на всичко казано за невежеството и учеността, повтарям: Ако сте невежи, станете учени.

Т. м.

6. Лекция от Учителя, държана на 17 февруари 1932 г.
София – Изгрев.

1932_02_19 Фактори в природата
Издание 1947 г., София
КНИГА: Фактори в природата, МОК Год.XI, Том 2

ФАКТОРИ В ПРИРОДАТА

Тайна молитва

Упражнение за дишане: шест вдишки, три задържания на въздуха и шест издишки. Изправени на крака. Бавно вдигане ръцете нагоре, поемане на въздух, като се брои до шест. Задържане на въздуха и броене до три. Бавно сваляне ръцете надолу, издишване въздуха, като се брои до шест. Упражнението се прави шест пъти.

Какво може да пишете върху темата: „Фактори при храносмилането”. Първо стомахът трябва да бъде здрав, в пълна изправност. После зъбите трябва да бъдат здрави, ръцете и краката – също. За да става правилно храносмилането, човек трябва да се движи. От голямо значение е и подборът на храната. И най-после, като приемеш храната в устата си, ще я дъвчеш добре. Щом сдъвче храната си, човек е вече свободен. Работата на стомаха не е негова работа. Тук съзнанието на човека не взима никакво участие. Други същества взимат участие в храносмилането. Колкото човек взима участие в храносмилането, толкова взима участие и в мисълта. Той не може да се меси във вътрешния процес на мисълта и няма право да се меси. Той трябва да знае докъде се простира неговата свобода. – Докъде се простира моята свобода? – Дотам, додето можеш да работиш. Ако се намесиш в работа, която не се отнася до тебе, нищо няма да постигнеш. Какво ще направите, ако с вашето съзнание влезете в процеса на храносмилането? Няма по-тежко нещо за човека от това, да го заставят да вземе участие в храносмилането.

В заключение на горното казвам: Всеки трябва да знае докъде се простира неговата свобода. Казвате: Аз трябва да мисля. Първо, трябва да имате здрав мозък и силен ум. После да правите подбор на мислите си и най-после да оставите мисълта си свободно да тече и да се проявява. Процесът на мисълта не зависи от човека. – Защото ти не си единственият, който мислиш. Хиляди и милиони същества мислят. Като мислиш, твоята мисъл се среща с техните мисли и се преплитат. Пръв Бог е мислил. Следователно сегашният свят е резултат на Неговата мисъл. И човек е мислил дълго време, но за себе си. Какво е излязло от неговата мисъл? Кой е направил гнездото на птичката: Тя или природата? – Птичката. На същото основание казвам: Къщата на човека, неговите дрехи, обувки са произведения на неговата мисъл. Тук е важен процесът на мисълта, който не зависи от човека. Ако не разберете това, вие ще се натъкнете на големи

мъчнотии. Казвате: Човек трябва да мисли право. Така е. Но между мисълта и храненето има известна връзка. Следователно ще мислиш право, ако се храниш правилно, т.е. ако зъбите ти са здрави, стомахът здрав, храната доброкачествена. Щом приемеш храната в устата си, първо зъбите ще свършат своята работа, ще сдъвчат добре храната и ще я изпратят чрез храно¬про¬вода в стомаха и червата. Храносмилането се отразява върху кръвообращението; кръвообращението се отразява върху дихателната система; дихателната система се отразява върху нервната система, а тя – върху мозъка, седалище на мисълта. Ако всички тия процеси се извършват правилно, и мисълта ще бъде права. Мозъкът и нервната система не са мястото, дето се създава мисълта. Те само възприемат и обработват мисълта. Значи има един висок свят, дето мислите се създават и оттам се изпращат в нашия свят чрез мозъка и нервната система – проводници на тия мисли. Например мисълта за доброто е създадена в един висок свят от напреднали същества. Те са мислили дълго време върху доброто и са изпратили мисълта си в нашия свят. Високо организирани човешки умове са възприели тия мисли, обработили са ги и са ги предали на останалите хора на земята. Ще кажете, че това са отвлечени въпроси. Така е, отвлечени са, да ги оставим настрана.

И тъй, важните удове, които взимат участие в храносмилането, са: зъбите, стомахът, червата, очите, вкусът и обонянието, които подбират храната. Как ще се смели храната, не е ваша работа. Как ще протече мисълта, и това не е ваша работа. Не се безпокой как ще разбереш известен въпрос. Ако се безпокоиш дали ще разбереш математиката, нищо няма да научиш. Ти започни да учиш и не мисли как ще я разбереш. Първоначално нищо няма да разбереш; после ще се почувствуваш като в мъгла; след това ще ти светне малко, ще прогледаш. Най-после ще започнеш да разбираш и ще решаваш доста трудни задачи. Няма да решаваш всички задачи, но някои се налагат да ги решаваш. Същото сте изпитвали и при изучаване на музиката. Затова Павел казва: „Отчасти знаем, отчасти пророкуваме." Достатъчно е отчасти да знаем и отчасти да разбираме.

Мнозина се безпокоят за живота си. – Има нещо, за което може да се безпокоите, но не и за живота си. – Какво ще стане с живота ни? – С живота ви ще стане това, каквото става и със семето. Ще се безпокоите или не, животът ви ще се развива, ще върви в своя път. Вие мислите, че ако правите усилия, ще подобрите живота си. – Нищо няма да подобрите, но ще попречите на процесите в живота да се развиват правилно. Едно усилие може да прави човек: да не бърка на Божествените процеси в своя живот. Например искаш да бъдеш добър. Това е естествено желание. Не остава нищо друго, освен да проявиш доброто в себе си. Обаче ти

започваш да си противодействуваш и казваш: Не трябва да бъда добър, хората злоупотребиха с добрината ми. – Не спъвай процеса на доброто в себе си. Искаш да учиш, но нещо отвътре ти казва: Не се мъчи – и без знания се живее. Ти се поддаваш на тоя глас и се спъваш. Не се спъвай, учи! Знанието е благо за човешката душа. Пази правилото: Не спъвай правилните и разумни процеси, които стават в Природата! Не спъвай процесите на твоята душа!

Новата философия казва: Като се нахраниш, не се безпокой дали храната ще отиде на мястото си. Бъди уверен, че всичко ще стане така, както Природата е предвидила. Не се безпокой дали ще станеш учен. Учи и за нищо не мисли. Не се безпокой дали ще станеш светия. Живей добре и не мисли за светийство. – Дали ще стана богат? – И това не е твоя работа. От тебе се иска да работиш и да учиш. Ако е определено да бъдеш богат, богатството само ще дойде при тебе. – Ако човек не работи, може ли да стане богат? – В Природата не съществуват отрицателни процеси. Под „отрицателен процес" разбираме оня кратък момент в Природата, когато става смяна между един и друг процес. Обаче отрицателният процес „не работя" не съществува в Природата. Искаш или не искаш, ще работиш. Покажете ми едно същество, което не работи. Търсил съм такова същество, но и досега не съм намерил. Казвате: Камъкът не работи. – Лъжете се. В камъка стават такива процеси, каквито вие не може да си представите. Външно изглежда, че камъкът не работи, но в него стават вътрешни процеси. Някой казва за себе си, че не мисли и не чувствува. Това са временни, преходни процеси. Невъзможно е човек да не мисли и да не чувствува. Външно ледът е неподвижен, но под него водата тече и работи. – Не искам да бъда добър. – Това е невъзможно. Ако не си добър, ще бъдеш лош, все ще дадеш ход на своите енергии. Когато човек не иска да свърши една работа, както Природата изисква, това наричам зло. Заставят ли те насила да правиш добро, и това наричам зло. Ако доброволно свършиш работата, която Природата изисква от тебе, ти правиш добро. Човек трябва да бъде разумен, да знае кога как да изпълни задължението си. Например оставят едно малко дете при тебе и ти казват: Когато ожаднее детето, дай му да пие топла вода. Ти сгорещяваш водата до възвиране и наливаш в устата на детето вряла вода. Ето една грешка. Така ти изгаряш гърлото на детето. Разумен трябваше да бъдеш, да знаеш колко гореща вода може да пие детето. Вадиш заключение, че гореща вода не може да се пие. Дават ти после да изпереш една риза и я туряш в студена вода. Търкаш ризата със сапун, но тя не се изпира. Това е втора грешка. При прането водата трябва да бъде топла, а не гореща или студена. Разбиране е нужно на човека. Ако не разбира нещата, той върши всичко по буква и греши.

Помнете: Отрицателни процеси в Природата не съществуват. Изобщо само тия процеси се извършват, които Природата е допуснала. Това, което Природата не допуща и не желае да стане, не става. По този начин Природата предпазва човека от големите злини. Престъпленията и злините стават все от малки неща. Дал си на детето гореща вода и си го изгорил – това е престъпление. Пил си студена вода и си се простудил – друго престъпление. Какво означава горещата и студената вода? Горещата вода е доброто в света, а студената вода – злото. Посаждането на житното зърно в земята и изгниването му – това е злото. Израстването му, т.е. изникването му от земята или възкръсването му, това е доброто. Това, което е добро за житното зърно, не е добро за човека. Не е добре на човека да го заровят в земята. Какво ще бъде положението на рибата, ако я извадите от водата? Какво ще стане с нея? – Ще умре. Значи въздухът като по-рядка среда не благоприятствува на рибата. Влезе ли човек във водата, непременно ще умре. Значи човек, поставен при по-лоши условия, т.е. при условията на рибата, умира; рибата, поставена при по-добри условия, т.е. при условията на човека, и тя умира. Ако въздухът представлява рая, а водата – ада, излиза, че рибата умира в рая, а човекът – в ада.

Това са противоречия, които се нуждаят от обяснения. Пита се: Как е възможно и в рая да се умира, и в ада? Не е все едно де ще умреш – в рая, или в ада. Да умреш в ада, това е естествено. Адът има отношение към смъртта. Всяко рибешко желание, внесено в човешкия свят, непременно ще умре. И обратно: всяко човешко желание, внесено в рибешкия свят, също ще умре. Разумност се иска, а именно човешкото желание да си остане в човешкия свят, а рибешкото желание – в рибешкия свят. Следователно, щом се натъквате на противоречия, ще знаете, че сте объркали местата на вашите желания, на вашите мисли и чувства. Това означава неразбиране законите на живота.

Какво разбирате от числата 1[на 2 степен], 2[на 3 степен], 3[на 4 степен], 4[на 5 степен]? Какво представят числата 1[на 2 степен] и 2[на 3 степен], знаете, даже геометрически може да ги изразите, но как ще изразите геометрически числата 3[на 4 степен] и 4[на 5 степен], не знаете. Първата степен означава движение, втората степен – разширяване, третата – растене, четвъртата – организация, петата – мобилизация, шестата – външно украсяване, седмата – идейна почивка, осмата – създаване на дома, деветата – създаване на човека. Значи човекът е създаден в деветата степен. Това са отвлечени идеи. Една идея е разбрана за човека дотолкова, доколкото може да влезе като елемент в неговата мисъл, да работи с нея. То е все едно да имаш една хубава цигулка и хубав лък, а не знаеш да свириш. Изваждаш цигулката от кутията, дръпнеш струните, погледнеш я и пак я затвориш – не можеш да свириш. След време пак я извадиш,

погледнеш я, пак я затвориш. Казваш: Сложна работа е цигулката. – Сложно нещо е наистина; ако не си учил, не можеш да свириш. Има цигулари, които свирят десетки години и пак срещат мъчнотии, някои произведения не могат да свирят.

Казвам: Както в музиката, така и в мисълта се срещат мъчни неща. Не е лесно да преведеш всички формули и отношения в математиката на разбран език. Съществуват три вида математика: математика на физическия свят, математика на духовния свят и математика на умствения свят. Най-лесна е мате матиката на физическия свят. С тази математика се занимават и децата на небето. Още като се родят, те са математици. Като пораснат, те влизат направо в университета, дето изучават духовната и умствената или Божествена математика, която има приложение в процесите на мисленето и чувстването. Изкуство е да събираш мислите, чувствата и желанията на едно място. Какво ще получиш, като събереш две мисли заедно? В окултната наука под „сила на мисълта" се разбира събиране на мисли. Не може да се говори за силна мисъл, ако всяка мисъл е единична, сама за себе си. Съвкупност от мисли правят мисълта силна.

Да допуснем, че ти имаш само една мисъл в себе си – мисълта, че съществуваш. Тя се подкрепва от един вътрешен стремеж в тебе, от едно вътрешно желание да постигнеш нещо. Какво желаеш? Да пораснеш, да станеш голям. Ти си малък, искаш да станеш голям като другите хора. За това е нужно храна, градивен материал, с който да поддържаш работниците в себе си. Ти приемаш храната чрез устата си и започваш да растеш, достигаш височина 165-170 см – обикновения човешки ръст. Днес рядко се срещат хора на височина 2-3 метра. Колко висок е бил Голиат? Щом достигнеш предела на физическото растене на височина, ти започваш да надебеляваш. И за това растене е нужна храна – градивен материал. Стигнеш ли определената височина и дебелина, ти започваш постепенно да се префинваш. Тялото ти става все по-фино, докато един ден остарееш. Старостта е подобна на завиване на бубата в пашкул. Както възвишените същества се ограничават в себе си, така и старият човек се затваря в пашкул, докато дойде денят на прераждането му, т.е. връщането му отново на земята, като малко, новородено дете. Който разбира правилно процеса на развитието, той мисли за идеални неща. Неговата мисъл е силна; тя представя математически сбор от мисли. Казваш: Искам да умра. – Жалко! Не умирай преждевременно, преди да се превърнеш на пашкул. – Не искам да умра! – Жалко! Ще останеш завинаги в пашкула, без да се превърнеш в пеперуда. Някога е жалко, ако искаш да умреш; някога е жалко, ако не искаш да умреш. Щом се завиеш в пашкула, ще умреш, за да възкръснеш, да се превърнеш в пеперуда на новия живот.

И тъй, ако гледате на смъртта като на минаване в нов живот, на трансформиране на известно състояние, вие сте разбрали дълбокия смисъл на живота. Който не разбира дълбокия смисъл на живота и на смъртта, той мисли върху тях, без да дойде до нещо съществено. Животът и смъртта са два важни процеса, които трябва да се разберат. Животът е родил смъртта. Следователно смъртта служи на живота, а не животът на смъртта. Когато е бил в райската градина, човек сам е приел смъртта. Бог казал на Адам и Ева: „От всички дървета може да ядете, но не и от дървото за познаване на доброто и злото. В който ден ядете от това дърво, ще умрете." Това значи: В който ден ядете от забраненото дърво, ще се превърнете на какавида, а после на пеперуда. Това е пътят, по който вървят всички животни. Дълъг и мъчен е техният път. Адам искаше да разбере какъв процес е превръщането на бубата в какавида и на какавидата в пеперуда. Черният адепт се приближи до Адама и му каза: Когато човек се завива в какавида, той става божество. Адам му отговори: Щом мога да стана божество, ще ям от забраненото дърво. Днес повечето хора са в положението на какавида. Думата „какавида" е съставена от две думи: кака и вида. Значи да видя кака си. Какъв е произходът на тази дума? Има ли глагол от нея?
– Няма. Това е вметнато. Важно е да различавате временните процеси от вечните.

Мнозина имат криво схващане за същината на живота, както и за същината на мисълта, чувството, желанието. Ето защо човек не знае на кои мисли, чувства и желания да даде предимство. Всяка мисъл, всяко чувство и всяко желание са на своето място, когато се проявяват и реализират навреме. Какво ще направиш, ако отидеш на гости лятно време при външна топлина 35º С, а домакинът запали огън да те стопли? Ти ще махнеш ръка и ще бягаш далеч от огъня. Този огън има смисъл зимно време. Обаче изгасиш ли огъня през зимата, ти не разбираш отношението между явленията. Огънят е за зимата, а водата – за лятото.

Кое е отличителното качество на правата мисъл? Казваш: 2 + 2 = 4, 3 + 1 = 4. В случая резултатът е един и същ. Ако съберете две разумни същества, двама работници, получавате четири. Ако съберете три разумни същества с още едно разумно същество, ще получите пак четири. Когато двама души свирят първа цигулка и двама – втора цигулка, резултатът е музикален, слушате музика, но впечатлението ще бъде различно, ако трима свирят първа цигулка, а един – на пиано. Значи в развитието си двама души могат да имат еднакъв резултат, макар че условията им са били различни. Важно е човек сам да избира условията, да не се спъва. Това значи да се намира под добри астрологически влияния. Кои са най-добрите влияния? – Когато слънцето е в центъра на живота. Човек трябва

да се намира под пълното влияние на слънцето.

Казвам: Някога вие изпадате в големи противоречия; нещо ви мъчи, тежи ви, нещо ви противодействува. Какво ще правите? Ще използувате ключа на живота. Ще си отворите с него и ще се натъкнете на тайните на живота. Само така ще се освободите от мъчнотиите. Седиш близо до огъня и се печеш: чудиш се кой е наклал тоя огън, защо са го наклали. Какво ще правиш? Ще се отдалечиш от огъня на два-три метра разстояние и ще се освободиш – от тебе зависи. Седиш замислен и се безпокоиш, че една лоша мисъл те смущава. Какво ще направиш? Отдалечи тази мисъл от себе си – от тебе зависи да си далеч от нейното влияние. Имаш желание да се обличаш хубаво. Вървиш по улиците и все по витрините гледаш, дано можеш да си купиш нещо хубаво. Обаче пари нямаш. Търсиш начин да се домогнеш до една от тия хубави дрехи. Мислиш си: Не мога ли да задигна една хубава дреха?

Един американски апаш разказвал своята история как станал апаш. Каквато работа започвал, нищо не му вървяло. Най-после намислил да стане апаш. След известна практика решил да се предаде на изкуството да краде скъпоценни камъни. Един ден той влязъл в магазина на един голям бижутер. Добре облечен, с малка кесийка в ръка, пълна със скъпоценни камъни, той се поклонил учтиво на бижутера и започнал да разглежда скъпоценните му камъни. Препоръчал се също за бижутер и набързо му показал своите фалшиви камъни. Докато се разговаряли, той ловко сменил скъпоценните камъни на бижутера със своите фалшиви камъни и бързо напуснал магазина. Още на другия ден бижутерът забелязал тази смяна, но било вече късно – апашът бил далеч от него.

Питам: По вашето разбиране престъпление ли е това? Според мене престъпление е онова, което се хроникира от самата Природа. Всяко престъпление се отбелязва и върху човешкия организъм. Който разбира това, сам може да види колко престъпления са отпечатани на неговото тяло. Те са остатъци на миналото. Като знаете това, не се чудете, че някога, по атавизъм, във вас изпъкват странни мисли и желания. Щом видите угоено агънце, веднага у вас се явява желание да го заколите и опечете, да си хапнете от него. Всъщност вие сте вегетарианци.

Като ученици вие сте поставени в положението да изправите грешките на своето минало. В това се заключава науката за самовъзпитанието. От всички се иска разумна, съзнателна работа. Ако не работи съзнателно, човек прави големи усилия, които дават малки резултати. Вижте какво прави великият музикант! За една вечер той печели толкова, колкото друг някой за десет години. За всеки човек Природата е определила специален

път за развитие. Следователно всеки трябва да намери своя път. Като влезеш в разумната Природа, тя казва: Ето, пред тебе се откриват много пътеки, избери си, която искаш. Всички пътища са изчислени, само един не е изчислен. Той е за оня, който търси лесния път. Изчислените пътища са мъчни, а неизчисленият е лек, без мъчнотии. Макар и лек път, ти се обръщаш към Господа с думите: Господи, освободи ме! Бог те изважда от тоя път и те поставя в един от изчислените пътища. Като видиш, че и тук е мъчно, пак се връщаш назад.

Едно се иска от всички: Не поставяйте препятствие на процесите, които стават във вас. С други думи казано: Бъдете в пълно съгласие с живата Природа! Не питайте жива ли е Природата, или мъртва; съществува ли задгробен живот, или не. Казвам: Раят за рибата е ад за човека; адът за човека е рай за рибата. Следователно, докато умираш – в ада си; докато живееш – в рая си. Ако искаш да познаеш в рая ли си или в ада, ще разбереш от това живееш ли, или умираш. Какво ще правиш, ако си риба? – Ще стоиш във водата – в ада. Адът е миналото на човека, т.е. неблагоприятните условия на живота. Раят е бъдещето на човека, т.е. благоприятните условия на живота. Животът е сегашното състояние на човека. Ето защо, за да не умрете, не се връщайте в ада, но не се стремете и към рая. Живейте в настоящето; ползувайте се от условията, които ви се предлагат. – Има ли друг живот? – Има. – Има ли рай? – Има. – Има ли ад? – Има. Гробищата са адът. Какъв по-страшен ад от тях? Адът е краят на човешкото щастие, а раят – началото на човешкото щастие. Ти можеш да излезеш от рая така, както рибата от водата. Ти можеш всеки момент да излизаш от рая и да влизаш в ада. Раят е мястото, дето започва истинският живот. Адът е мястото, дето свършва истинският живот. Раят и адът са условия, т.е. степени на човешкото съзнание. Попаднеш ли в рая, между възвишените същества, всички те възлюбват и започват да ти помагат. Попаднеш ли в ада, тамошните същества веднага се нахвърлят като вълци върху тебе и те изяждат. Адът е място на постоянно разлагане. Щом влезеш в затвора, т.е. в ада, веднага започваш да се разлагаш. Влезеш ли в рая, започваш да събираш и градиш. Задръжте в ума си следната мисъл: Това, което гради във вас, е рай; това, което руши, е ад. Следователно живей близо до рая, а далеч от ада! Постоянно тропай на райската врата, за да влезеш в рая. Едно се иска от тебе: Да се откажеш от живота на какавидата.

Помни: Отрицателни процеси в Природата не съществуват. Това, което наричаме отрицателен процес, не е нищо друго освен смяна между два процеса.

Не поставяй никакви прегради на пътя на твоята мисъл. Не казвай, че това

е постижимо, онова е непостижимо. Постижими неща са ония, които съзнанието може да обхване. Щом съзнанието не може да обхване нещо, то е непостижимо. Днес всички хора се стремят към изобилие. Те имат това изобилие, но в живота съществува известна дисхармония. Например едни са богати, други бедни; едни са здрави, други болни; едни работят повече, отколкото трябва; други малко работят или почти не работят. Това е причина за проява на отрицателни процеси. Значи смяната между процесите не е правилна. Отвреме-навреме богатите дават на бедните, помагат им, но както скъперникът мъж дава на жена си. Докато е жива, тя иска от него да ѝ купи дрехи, покъщнина, нещо хубаво за ядене, но той свива кесията, нищо не дава. Като умре, той купува дрехи, прави хубави сладкиши, раздава за душата ѝ, за Бог да прости. Колко по-хубаво е да задоволиш желанията ѝ, докато е била жива, отколкото след смъртта ѝ. Мнозина казват: Сега не живеем добре, но като умрем, тогава ще се изправим. – И това не е лошо. По-добре е обаче приживе да имате хубави дрехи и добра храна, отколкото след смъртта ви да раздават за Бог да прости.

За следния път проучете миналата лекция и я свържете с днешната. Тя е доста мъчна за разбиране, защото съзнанието ви е разкъсано. Новите работи не се приемат лесно. Гледате на витрината нови, хубави дрехи, но те струват 10-15 хиляди лева. Пазарите се, искате да ви отстъпят нещо. Отстъпват пет хиляди лева, но пак ви се виждат скъпи – нямате толкова пари. Спирате се на едни, на други дрехи, по-евтини, и като дойдете до хиляда лева, бръкнете в джоба си и ги купувате – пак старите дрехи. Всеки си купува дрехи за толкова пари, колкото има в джоба си. Казвам: Десет години не си купувай дрехи, но купи такава, каквато отговаря на новите условия. Нека струва скъпо, но да ти е по вкуса, да е по всички изисквания на новото. Защо ти е дреха за хиляда лева? Ако си купуваш нещо – да бъде най-хубаво, най-фино, да няма подобно на него. Същият закон съществува и в Природата. И там най-хубавите неща са най-скъпи.

Като ви наблюдавам, виждам, че всички сте старомодни, живеете по стар начин. Искам да живеете по нов начин, по новата мода, по новата обхода. В продължение на десет дни от днес искам всички да постъпвате по нов начин, по новата мода, да бъдете модерни.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

19. Лекция, държана от Учителя
на 19 февруари 1932 г.

в София – Изгрев.

1932_02_19 Фактори на храносмилането Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98“, 1999
КНИГА: Съществуване, живот и отношение. МОК, Год.XI

ФАКТОРИ НА ХРАНОСМИЛАНЕТО

11 година.
19 школна лекция на 1 мл.ок.клас
19 февруарий 1932 г. петък, 6 ч.с.,
малко облачно, стегнато време, още е тъмно.
ИЗГРЕВ.

Добрата молитва.

Да направим едно малко упражнение. (Упражнението за дишането, 6 приемане на въздух, 3 задържане и 6 издишане.) (Всички прави.) Сега ще правите вдишките като вдигате ръцете си нагоре до мишниците си, ще задължите до три и ще издишате, като издигате ръцете си право над главата. После, снемате бавно ръцете си до мишниците като вдишате и ще броите до 6, ще задържите до три и после надолу снемате ръцете си и издишате до 6. (Това упражнение направихме шест пъти).

Сега ако ви се зададе една тема да развиете, ОТ КАКВО ЗАВИСИ ХРАНОСМИЛАНЕТО. Това е само за изяснение. Има няколко фактори храносмилането. Най-първо организмът трябва да бъде здрав; т.е. стомахът трябва да е в изправно състояние, не трябва да има никакви дисхармонични чувства. Зъбите трябва да бъдат здрави, ръцете и краката здрави; а другият процес, яденето, зависи от сдъвкването на храната, най-първо от подбора на храната и после от сдъвкването на храната. След като се свърши този процес, човек е свободен. А това, което става в стомаха, съзнанието на човека не взема участие. В подбора на храната вашето съзнание взема участие и в сдъвкването на храната, зъбите, съзнанието ви взема участие. Но в храносмилането не взема участие. Значи, други се интересуват от този процес. Този процес е верен и по отношение на мисълта. Има един вътрешен процес на мисълта, който не зависи от вас. И вие не трябва да се месите в този вътрешен процес. Най-първо сами трябва да знаете доде се простира вашата свобода. СВОБОДАТА НА ЧОВЕКА СЕ ПРОСТИРА ДОТАМ, ДОДЕТО ТИ МОЖЕШ ДА РАБОТИШ. Но там, дето не се отнася до тебе, ако ти се намесиш в този процес, нищо няма да постигнеш. Например ако сега остане на вас, вие с вашето съзнание да влезнете в стомаха и да вършите работата на храносмилането, какво щяхте да правите? Да допуснем, че ви турнат в храносмилането, да работите, то ще бъде най-тежката работа и не много желателна работа.

Та заключението ми е следующето. ТРЯБВА ДА ЗНАЕТЕ ДОДЕ СЕ ПРОСТИРА ВАШАТА СВОБОДА. Вие казвате: Аз трябва да мисля. Най-първо трябва да имате един здрав мозък, силен ум, после трябва да имате подбор на вашите мисли, след това трябва да оставите мисълта си свободно да се развива. ЦЕЛИЯТ ПРОЦЕС НА МИСЪЛТА НЕ ЗАВИСИ ОТ ЧОВЕКА. Понеже не си ти единственото същество, което живееш и мислиш. Хиляди и милиони същества са, които вземат участие, а техните мисли се преплитат. Най-първо Бог е мислил и след като е мислил дълго време, този свят е останал като един процес на неговата мисъл. Човек дълго време като е мислил за себе си, какво е излязло от него? Ако идете в гората и видите една плочка направена, кой е направил това? Природата ли е направила това; или някое друго същество е направило тази малка плочка? Това е тяхно произведение. Ако вземем на човека неговите къщи, неговата колиба, неговите дрехи, обуща, това са все негови произведения. Но важното е процесът, онзи правилен положителен процес на мисълта. И ако вие не разбирате така, често ще се натъкнете на една от големите мъчнотии. Някой път се казва: Право да мисли човек. Аз правя аналогия, едно сравнение: храносмилането не може да е нормално, ако не е подбрана храната добре; после то не може да бъде нормално, ако зъбите не са здрави и не са извършили своята работа. Ако храната не е била подходяща и ако стомахът е бил слаб, то и храносмилането не може да бъде правилно. Това ще се отрази върху кръвообращението; кръвообращението ще се отрази от своя страна върху дихателната система, а дихателната система ще се отрази върху нервната система и се явява една малка аномалия. Имаме този процес. Тогава и мисълта няма да е правилна. Т.е. тия средства, които предават мисълта, няма да са правилни. Мисълта не става в нервната система, тя само се предава чрез нервната система. Мозъкът не е едно място, дето се предават или създават човешките мисли, той само възприема човешките мисли и ги обработва. Значи, има един свят, дето мислите се създават и се изпращат към нашия свят. Например влезе във вас мисълта за доброто. Вие не създавате тази мисъл, има други същества преди вас, много напреднали, които са мислили, а вие възприемате мислите от една по-висша йерархия и ги предавате. Но да се не отвличаме в непонятни работи.

Кои са необходимите работи за храносмилането? Най-първо тялото, стомахът, зъбите и подборът на храната. Същият закон е и до мисълта. Значи, онези процеси, които стават в ума, са процеси, за които вие не трябва да се безпокоите. Например, ако се обезпокоите за положението, как ще разберете някой предмет дали можете да го разберете или не, вие няма да го разберете. Да кажем изучавате математиката, но се безпокоите дали може да я разберете или не; няма защо да се безпокоите, вие няма да

може да я разберете. Най-първо вие няма да я разберете, после ще почнете малко да надзъртате в нея, после ще ви се уясни и след години ще почнете да я разбирате малко. И още като минат известно число години, ще почнете да разрешавате някои задачи; някой път ще почнете от себе си да разрешавате нещо. Но с това в математиката няма да разберете всички сложни процеси, които съществуват. Отчасти ще разбирате. Или да кажем изучавате музиката. Същият закон, отчасти ще започнете.

Сега вие се безпокоите с вашия живот. Има нещо у човека, за което той може да се безпокои, но за живота си вие не трябва да се безпокоите. Какво ще стане с вашия живот? С вашия живот ще стане, каквото става с едно семе. Животът ви вънка от вашите безпокойства, той ще се развива и ще си върви; и да мислите и да не мислите, все ще се развиете. Някой път вие мислите, че ако правите усилие, като че ще подобрите нещо. Нищо няма да подобрите, само ще бъркате на процеса. Единственото усилие, което човек трябва да прави, е да не бърка на онзи Божествен процес, който става. Значи, да не бърка, да не спъва процеса. Да кажем във вас става един правилен процес, вие искате да бъдете добри. Това е един правилен положителен процес на природата. После казвате: Аз не трябва да бъда толкова добър, хората злоупотребиха с моята доброта. Вие спъвате този процес на природата. Или искате да се занимавате, да учите, но нещо ви казва: Аз не трябва да мисля. Не спъвай процеса в себе си. Онази мисъл е обратна. И самовъзпитанието на човека седи само в това, турнете си тази мисъл: НЕ СПЪВАЙ ПРАВИЛНИЯ ПРОЦЕС НА ПРИРОДАТА! Правилния, разумния процес, който става в твоята душа, не го спъвай. Тази е най-новата философия.

Най-новата философия казва: След като се наядеш, не се безпокой дали тази храна ще иде на мястото си или не. Бъди напълно уверен, че всичко ще иде на мястото. И после не се безпокой дали ще станеш учен човек или не. Затова не се безпокой! Дали ще станеш светия? Не се безпокой затова. Дали ще станеш богат? Остави тези работи. Само работи! Ако е определено да станеш богат, то ще дойде само по себе си. Сега вие ще направите едно възражение: Ами ако не работи човек? В природата няма отрицателни думи: ако не работи. В природата няма отрицателни процеси. Това, което хората наричат отрицателни процеси, то е само един малък момент, когато стане смяна между един процес и друг, тогава те го наричат отрицателен. Но отрицателен процес – ако аз не работя – такъв процес не съществува. Вие ще работите и отатък ще минете! И бих желал някои от вас да ми каже едно същество, което не работи. Аз съм търсил и не съм намерил такова същество или един процес, дето в природата нищо не става, или да се не работи. Вие виждате един камък и казвате: Той не работи. Вие се лъжете. В този камък стават такива процеси вътре, каквито

вие не си предполагате. От вънка, по видимому е така; да кажем, вие сте в една замръзнала вода. Казвате: Водата не тече накрая, но отдолу под този лед, има един известен процес, който става. За който вие даже и не мислите. Например вие не можете да кажете, че аз не мисля, че няма такъв процес. Ако аз не мисля, ти временно можеш да мислиш, че не мислиш и можеш да мислиш, че не чувствуваш, но ти се самозаблуждаваш. То са временни такива процеси. Или казваш: – Аз не искам да бъда добър човек. Такъв процес няма! И аз наричам ЗЛО в света това, когато ти не искаш да направиш една работа, както природата изисква от тебе. Това е зло. КОГАТО НАСИЛА ТЕ ЗАСТАВЯТ ДА НАПРАВИШ ЕДНО ДОБРО, ТОВА Е ЗЛО! А КОГАТО ДОБРОВОЛНО ПРАВИШ ЕДНА РАБОТА, ТОВА Е ДОБРО! Значи, ти не си искал да направиш едно добро и са те заставили насила да направиш едно добро, и са те заставили насила да направиш това, което не си искал. Това е вече зло. Да допуснем, че направиш едно зло; как можеш да го направиш. Да допуснем, оставят те тебе да напоиш едно малко дете с вода, но ти възвариш водата до 100 градуса, отвориш устата на това дете и почнеш да наливаш тази вода врялата в устата на това дете. Желанието е много добро, но къде седи погрешката? Къде е престъплението? В нагорещяването на водата повече отколкото трябва. Ти си турил 100 градуса горещина и те съдят за това престъпление. Казват: Направил престъпление, че напоил детето с гореща вода. След това тебе те накажат и ти извадиш едно заключение, казваш: С вряла вода детето да не поиш, но със студена. Вторият път ти дадат една риза да переш и ти по същия закон кажеш: Понеже ме биха за врялата вода, вземаш и със студена вода переш ризата. Питам, какво можеш да изпереш със студена вода? Пак те бият наново. Кажат: Риза със студена вода не се пере, а с много гореща вода. Ти се чудиш. Питам, де е погрешката между първия процес с детето и втория процес при прането на ризата? Ризата и с топла, и със студена вода да я переш, тя няма да се повреди, а при детето при врялата вода може да се изгори гърлото му. А ризата със студена вода може да замръзне и ще остане нечиста, пък тя се разваля. Значи студеното разваля, а топлото не разваля ризата.

Сега друг процес. Аз ви казвам, че в природата не съществува отрицателно; ако аз не го допусна, у мен такъв процес не съществува, то е само един въображаем процес; помнете едно, че в природата не съществуват такива процеси. Защо казваш ти: Ако аз умра? Но смъртта е един процес, ако аз умра, ще стане това, което е процес вътре. Но можеш ли да си представиш нещо, което природата не иска, а вие да можете да го направите? ВИЕ НЕ МОЖЕТЕ ДА НАПРАВИТЕ, КОЕТО ПРИРОДАТА НЕ ИСКА! Вие трябва да се благодарите на това, че природата е предпазила човека от големите злини в света. Сега престъпления стават за малки работи: че си напоил детето с вряла вода, че си изпрал ризата със студена

вода. Всичките престъпления са врялата и студената вода. Направете един превод с врялата и студената вода. Врялата вода това е доброто. Студената вода, това е злото. Сега как ще приложите. Например вземете едно житно зърно и го поставете в земята. И това житно зърно почва да умира, да гние и след това възкръсва това житно зърно; и след това вас ви възнаграждават. По този начин, ако вземете вие да заровите един човек както житното зърно, ще изисквате ли вие от него това, което изисквате от едно житено зърно? Той на общо основание ще отиде! Това, което е полезно за житеното зърно, не е полезно за човека. Добре. Искате да направите една услуга на рибата, изваждате я от водата в една по-рядка среда за по-добре и тя умира. Един човек му дотегнало да живее във въздуха, турете го във водата и той умира. Като извадите рибата и я поставите в положението, дето човек живее, тя умира и като поставите човека на мястото на рибата, и той умира. Рибата при по-доброто умира, и човек при по-лошото, и той умира. Питам тогава де е философията? Представете си, че човешкият живот, това е раят. Като внесете рибата в рая, тя умира. Представете си, че водата, това е ада; като внесеш човека в ада и той умира. Питам тогава: Защо рибата умира във въздуха и човек умира във водата? Това са аналогии, разсъждения. Сега във вас се зараждат известни противоречия, които вие не можете да си ги обясните. И в ада умираш, и в рая умираш. Но не е едно и също нещо това. Рибата в рая умира, и човек в ада и той умира, тогава? Сега аз правя следующата аналогия. Представете си, че вие имате едно желание, което принадлежи към рибешката природа; и това желание вие го внасяте в човешкия свят и то умира. Представете си сега, че във вас има едно човешко желание благородно, което го внасяте във ада, в света на рибите, и то умира. Де е погрешката? Де е разумността? Разумността е, че човешкото желание трябва да го оставите в човешкия свят, а рибешкото желание във вас да го оставите в рибешкия свят. Това е което трябва да направите! Ако се яви някое противоречие, вие не сте постъпили тъй както трябва, вие не разбирате законите на природата.

Какво разбирате вие. Едно във втора степен? 1 на втора степен, 2 на трета, 3 на четвърта, 4 на пета. До 2 на трета степен можем да го обясним, геометрически може да си го представите, но 3 на четвърта, как си го представлявате? Сега идваме до три в 4-та степен, как си го представлявате? Каква беше първата степен? (движение). Втората? Разширение. Третата, растене в обем. Четвъртата степен, организация; 5-та степен мобилизиране; 6-та степен външно украсяване; 7 степен идейна почивка; 8 степен създаване на дома; 9-та степен създаване на човека. Тъй щото в 9-тата степен е човекът. Сега това са отвлечени идеи. Една идея е понятна дотолкова, доколкото може да влезне като елемент във вашата мисъл, да може да боравите с нея. Да допуснем човек има най-хубавата

цигулка, най-хубавия лък, но вие не можете да свирите, извадите цигулката, разгледате я, турите я като един цигулар, направите си една хубава кутия, искате да свирите, но не можете; после пак турите цигулката на мястото в кутията; после пак я извадите, погледнете я. Много сложна работа е! Все такива сложни работи, които мъчно се свирят; има такива упражнения, даже човек след като се занимава 10 години, пак мъчно се свирят. Има цигулари, които мъчно свирят упражненията.

Та казвам: Такива процеси има и в човешката мисъл. Да допуснем сега, че вие искате да превеждате математиката във всички нейни отношения. Математиката, с която човек се занимава, тя е с физическия свят; има една математика, която се занимава с духовния свят и има една математика, която се занимава с умствения свят. Най-простата математика е математиката на физическия свят. И малките деца в небето започват с физическата математика. Там още малки деца като се раждат, се раждат математици, всичко знаят, а после в техните университети изучават духовната математика, онези процеси, които могат да станат в човешките мисли и човешките чувства. Запример да изчислиш две желания като се съберат на едно място, какво могат да дадат; или две мисли като се съберат какво могат да дадат. Това, което в съвременната окултна наука наричат силата на човешката мисъл. Човешката мисъл не седи само в едната мисъл. Силата на всяка мисъл се проявява, когато две мисли дойдат едновременно, тогава се проявява силата на мисълта.

Та казвам: В това седи силата на мисълта! Сега да ви дам едно малко изяснение. Да допуснем, че вие имате една мисъл за себе си; вие съзнавате, че съществувате, имате известен стремеж, не го знаете какъв е, но вътре имате един напор, желаете нещо неопределено. Най-първо във вас се заражда желанието да растете. Най-първо вие виждате, че сте малък, другите са по-големи от вас, искате да растете. За да можете да растете, във вас се заражда онзи процес; за да расте човек трябва да вземе материали от някъде. Яденето това е градеж; значи, за да градиш, трябва достатъчно материал да имаш; на онези работници вътре трябва да им доставиш материали, които са необходими. Ти за да растеш, трябва да ядеш и вътрешните работници почват да градят. Те през устата си добиват материал, те градят и най-после стигаш 165 или 170, или 175 см. Най-много до 3 метра можеш да достигнеш, но то изисква дълго време. Каква височина имаше Голиат и сега много рядко се случва човек да израсне до 3 метра. Обикновено човек може да расте 165 или 170 см. След като спре растенето, какво става с човека? Той почва да надебелява. След това спре надебеляването. След като спре растенето нагоре и след като спре надебеляването, и ти постоянно ядеш, къде отива енергията на яденето; тази енергия отива в префиняването на тялото. Най-първо се създава

човешкият организъм, после почва да се префинява и съвършено като се префини човек, той излиза навънка. И тогава сте както бубата, която яла, яла, стане голяма и като се префини тази буба, веднага си направи един пашкул. Това е остаряването. Значи старостта, това е един пашкул, после тя се прероди наново. Значи, старостта е когато напредналите същества се ограничат вътре в себе си. Който разбира процесите правилно, той мисли вече за неща идеални. Казва някой: Аз ще умра. То е жалко. Друг казва: Аз не искам да умирам. И това е жалко, ако не можеш да умреш. Някой път е жалко да умреш, но някой път е жалко да не умреш. Жалко е за онази пеперуда, която е влязла в пашкула, че не може да умре, не може да излезне. Тя трябва да влезне в новото положение на пеперуда.

Та ако схващате положението от смърт в живот, това е трансформиране, това е дълбокият смисъл. Вие седите и казвате: Какво нещо е животът? Или какво нещо е смъртта? Смъртта е един процес; животът е също важен процес и същина. Защото животът е отделил смъртта от живота; животът е родил смъртта; смъртта служи на живота, а не животът на смъртта. Явява се тогава един процес, този процес човек го е избрал, когато е бил в райската градина, да ви говоря научно. На първия човек му казали: Слушай по този път на доброто и злото вървят всички животни, той е един много дълъг и сложен процес. На какавида ще станеш, ти като ядеш от това дърво, пеперуда ще станеш. Затова му казал Господ: Да не ядеш, понеже ще почнеш да умираш. Там е казано: В който ден ядеш, ще умреш и в който ден ядеш, ще почнеш какавида да ставаш. И попитал го Адам: Какво нещо е да стане човек какавида? И като дошъл онзи професор, му казал: От какавидата като излезне човек, божество става. Ще влезна тогава в какавидата, щом божество мога да стана. Казвам: Не е лошо човек да бъде какавида. И сега всички хора все са какавиди. Какво значи КАКАВИДА? КАКА И ВИДА. Да види човек кака си. Откъде е излязла тази дума КАКА И ВИДА? Глагол има ли от нея? Глагол няма. Какво означава КАФ на еврейски? (буква е това), (сила значи). Сега това е нещо вметнато. Важното е временните процеси, които трябва да се разберат. Не трябва да се затруднявате с ония новите схващания вътре в съвременната психология или в съвременния живот.

Едно криво схващане имат всички съвременни хора за същината на живота, за същината на мисълта, чувството и желанията на човека; кое желание да има и кое да няма? Кои мисли да има и кои не. Какво да направи? Всички неща са на място, когато навреме се правят и всички неща не са на място, когато не са на времето. То зависи от времето. Например ако е лятно време, когато има 35 градуса топлина, накладеш един огън голям на един човек, да го постоплиш малко, той веднага ще махне с ръката и бяга; зимно време пък идеш, той наклал огън и ти вземеш

и го изгасиш по същия начин. ОГЪНЯТ ЗА ЗИМНО ВРЕМЕ, А ВОДАТА ЗА ЛЯТНО ВРЕМЕ. Сега вие сте се занимавали с мислите. По какво отличавате една правилна мисъл 2 и 2 = 4. 3 и 1 = 4. Резултатите все са същите. Но каква е разликата в събирането? Да кажем вие събирате два камъка, но представете си това са две разумни същества събрани заедно, работници са, работят; а тук имате едно разумно същество към три, значи 3 и 1, резултатът е един и същ все имаме 4. Какво означава този процес 4-те? Представете си, че тук имате 2, двама хора като се съберат с други двама хора какво могат да направят? Представете си, че това е един квартет, нали. Първите двама души свирят първа цигулка, а вторите двама свирят втора цигулка. Какво имате? Не е един квартет, но на дует мяза това. Когато четирима свирят на четири различни инструмента, тогава имате квартет. А в случая имате четирима, но свирят дует; после може да имате четирима души, трима свирят първа цигулка, а един свири пиано, пак имате дует; ако вие слушате тези четирима, когато свирят, какво ще бъде вашето впечатление от тяхната музика? Резултатът е все музикален, но има известна разлика в музиката.Следователно, ние изваждаме едно заключение, двама души може да са расли при същите условия, почти донякъде могат да имат същите резултати, но се различават в тяхното развитие. Затова на това основание човек трябва всякога да избира условията си. Той в самовъзпитанието си трябва да избира ония условия, които съставляват една вътрешна съпротива на онзи правилен процес, който служи за неговото развитие. Той не трябва да се самоспъва! Или с други думи казано, той не трябва да прави крайни заключения. Да допуснем сега, че един човек се родил астрологически при най-добрите условия, кои са най-добрите условия в астрологията. Коя е най-щастливата зодия и кое е най-щастливото съчетание? Най-щастливото съчетание е когато слънцето е в центъра, в сърцето на живота. Човек трябва да е напълно под влиянието на слънцето. Не вземам външната страна, моята цел беше само да ви наведа на известни мисли, да се освободите от известни атавистически възгледи, които съществуват. Някой път съществуват противоречия, натегне ви някоя мисъл, вие чувствате, че нещо ви противодействува, в дисхармония сте с хората. Какво има? Но във вас е тайната на живота, този ключ, вие сами може да се освободите. Аз съм при огъня. Мене ми пари, мога да се отдалеча от този огън на два метра, от мене зависи, но мога да кажа: Защо така са наклали този огън? Но от мене зависи да се отдалеча. Има известни мисли, тебе ти са неприятни, те са някакво външно влияние, ти можеш да се отдалечиш мислено от нея (тях). Ако ти не можеш да измениш тази мисъл, отвънка е тя, или от нейното влияние ти можеш да се отдалечиш мислено. Или ти имаш известно желание и то е от вънка. Да допуснем ти минаваш по улицата и имаш известна слабост към дрехите, обичаш изящните дрехи, роден си така, не е лошо, у някои хора е като болест това желание, те са родени с тази слабост.

Минаваш ти покрай някоя витрина, гледаш хубави дрехи. Днес минеш, утре минеш, пари нямаш да си ги купиш, дойде ти една мисъл: Не мога ли по някой начин да задигна тези дрехи. Един апаш отива в Америка. Той като ходил, ходил, не му върви и най-после той изучава как да краде. Отива той при един бижутер, хубаво е облечен, разглежда скъпоценностите, но същевременно той носи една саксия, като че е голям богаташ, но носи и фалшиви камъни, като гледа същинските камъни, той бързо турга фалшивите на мястото на истинските, тъй замества ги и след това, за да не се хване, той укрива скъпоценните камъни в саксията. Взима един по-прост камък, плаща го и казва: Г-не, нека седи тази саксия тук, имам малко работа за няколко часа, ще ида и ще се върна да си взема саксията. И той отива, после се връща, взема си саксията, благодарим, сбогом! Минават няколко дни бижутерът вижда, че тези скъпоценни камъни изчезнаха. Питам сега, какво казвате вие, този направил ли е престъпление според вас? Това престъпление е по вашето разбиране. В природата съществува ли престъпление? Ние наричаме престъпление всички ония неща, които се хроникират в природата. Щом нещо е престъпление, то се отбелязва в човешкия организъм. В човешкото тяло съществуват ред престъпления, които с години се вършат, има известни признаци, които от хиляди поколения са останали, те не са твои, но са останали. И някой път ти можеш да попаднеш по атавизъм на тия наследени черти. И някой ден минаваш покрай някое агънце, потупаш го малко по атавизъм, ти си вегетарианец, но може би едно старо желание дойде и ти се предаде, някога ти си ял месо, а сега се чудиш откъде тази мисъл и веднага се зароди едно атавистическо чувство у тебе.

Та казвам, в сегашното ваше съществуване вие сте турени в известна област да коригирате погрешките на предшествуващите съществувания. Там седи науката за самовъзпитанието и за щастливия, за сполучливия живот в света. Науката трябва да се гради на един разумен закон. Вземете онзи гениален музикант, щом даде един концерт, той може да спечели за една вечер толкова, колкото вие за 10 години сте работили; но той е знаел как да постъпи, а вие не сте знаели как да постъпите. Та в природата има известни пътища, по които човешкият живот трябва да се развива. Всеки един от вас трябва да намери онзи път, по който правилно да се развива. Вие може да тръгнете по който и да е път. Аз определям това така: Природата е изчислила всичките пътища на човека, тя знае какво ще стане от човека, тя е оставила само един път у него, който е неговият път. Като иде той при природата, тя му казва: Тия са пътищата, избери си, който искаш. Има 10 пътища, които тя е изчислила хубаво. Тя ги знае, знае какво ще стане; но има един път, за когото тя никакво изчисление не е направила. ТОВА Е ПЪТЯТ НА ОНЗИ, КОЙТО ИЗБИРА. Той гледа, гледа, казва: Ето този път, който не е изчислен, и хване него. После си каже така:

Ако бях хванал другите пътища? И другите пътища, които са изчислени, и там има големи мъчнотии, но неизчисленият път той е най-лесният път. Изчислените пътища са най-мъчните пътища, а този път, който не е изчислен, той даже не си струва. И тя каже: Туй е за тебе. И някои от вас, като сте хванали този неизчисления път, най-лесният път, вас ви се вижда, че е много мъчен, но ако бяхте хванали тези изчислените пътища? И по някой път природата ви изважда от вашия път и ви тури в един изчислен път, и вие кажете: Господи, избави ме от този път! И тогава Господ пак ви тури във вашия път, в неизчисления път, после пак искате да направите нещо, пак влезнете в изчисления път и като се намъчите, казвате: Господи, избави ме! И пак Господ ви извади. Господ ту ви тури в единия, ту в другия. Вие не можете да разберете, казвате: Дотегна ми този път! Пък тези са изчислените пътища, ако вие вървите по този неизчисления път, там е най-хубавата наука и ако вие можете да разберете, там са най-хубавите постижения.

Сега двете важни, важни работи, които трябва да останат в ума ви: НЕ ПОСТАВЯЙТЕ ПРЕПЯТСТВИЯ НА ОНИЯ ПРОЦЕСИ, КОИТО РАБОТЯТ ВЪВ ВАС! Или ще бъдете в пълно СЪГЛАСИЕ С ЖИВАТА ПРИРОДА! Не си тургайте никакви въпроси какво е природата, дали е мъртва или жива, има ли задгробен живот или не? Има ли онзи свят или не? Но ви казвам, раят за рибата е смърт и адът за човека е смърт. Защо? Не трябва да живеем в ада, защото ще умрем. Ти щом умираш, в ада си. Щом живееш, в рая си. И тогава аз ви казвам тъй, какво нещо е рай? Аз щом живея, в рай съм; щом умирам, в ада съм. Е, какво трябва да правя? Да влезна в рая. А като не съм доволен от рая, какво трябва да правя? Ако си риба, стой в ада. Рибите трябва да седят в ада. Или вие под думата ад трябва да разбирате най-неблагоприятните условия, от които човек вече е излезнал. Човек не трябва да се повръща назад.Ад това е миналото на човека, а раят това е бъдещето. А животът това е настоящето, следователно, в ада няма какво да се повръщате. Ще умрете там. Щом се връщаш, ти ще умреш. Това е схващането. Та според тези схващания вие казвате: Има ли бъдещ живот? Има разбира се! Има ли рай? Има разбира се! Има ли ад? Има разбира се! Всичките гробища, все са ад. Какъв по-страшен ад си представлявате от това? Вие си представлявате един ред на нещата дисхармоничен. Адът е място, дето се спира човешкият щастлив живот,а раят е място, дето започва човешкият щастлив живот. Ти от рая можеш да излезнеш, както рибата може да излезне от водата. Ти си щастлив, дали това щастие те прави повече или по-малко щастлив, ти си в рая. Но ти можеш да попаднеш всеки ден в ада и всеки ден можеш да излезнеш от ада; както рибата като попадне във въздуха. И човек сега е в рая. Не ви казвам, че е изпъден от рая. Това е само за обяснение на онази вътрешна идея. РАЯТ Е ТАМ, ДЕТО Е ЖИВОТЪТ. Какво нещо е раят? Там, отдето започва

истинският живот, това е рай. Там, дето свършва истинският живот, там е адът. Какво е адът. Ако искате да знаете, за вас е тази мисъл, не е за света; там дето свършва добрият живот, това е раят. Това са условия, това е степен на съзнание. Ти влизаш в една област на същества, дето като те видят, всички те обичат, всички те залюбят, почват да ти помагат; пък като влезнеш в ада, там са вълци, всички се нахвърлят, този вземе нещо, онзи вземе нещо и ти останеш на парченца, изядат те. Адът е процес на разлагане. Като идеш там, веднага ще бъдеш разложен, а щом влезнеш в рая, ти веднага ще се събереш.

Сега дръжте следната мисъл в ума си: ТОВА, КОЕТО ВЪВ ВАС ГРАДИ, ТОВА Е РАЙ, А ТОВА ВЪВ ВАС, КОЕТО РУШИ, ТОВА Е АД. И тогава дръжте онзи вътрешен закон: СТОЙ ДАЛЕЧ ОТ АДА,ЖИВЕЙ БЛИЗО ДО РАЯ! Ще хлопате в рая да ви приемат, защото, ако влезнете в рая, работата е свършена. Сега мнозина от вас сте при рая, хлопате на райските врата: Човек, който влезне в рая, трябва да се откаже от живота на какавидите.

Та двете основни мисли, които трябва да останат в ума ви: ОТРИЦАТЕЛНИ ПРОЦЕСИ В ПРИРОДАТА НЕ СЪЩЕСТВУВАТ! Смяната между един процес и друг, тази междина се нарича отрицателен процес. Второто положение: НЕ ПОСТАВЯЙТЕ НИКАКВИ ПРЕГРАДИ, ПРЕПЯТСТВИЯ НА ВАШАТА МИСЪЛ! Да казвате, това е постижимо, онова е непостижимо. Постижими неща са всички неща, които съзнанието ви може да схване в даден случай. Това, което прави едно съзнание да има една щастлива мисъл, то е правилен път. Когато злото в света влезе, то е един промеждутък между два процеса, ако не се смени този промеждутък, не стане правилна смяна, там се ражда злото, там се ражда всичката дисхармония в сегашния ред на нещата. Сега хората имат преизобилно, но има един ред на нещата, който не е установен; едни са богати, други са бедни, едни са хилави, други са здрави. Не че сили нямат, имат, но в разбирането, всички нямат еднакви разбирания, всички същества, които живеят на земята, не работеха еднакво и вследствие на това има един отрицателен процес или казано в научна форма, смяната на процесите не става правилно. Някой път богатите ще дадат нещо на бедните. Както онзи мъж, като умряла жена му, тя това искала, онова искала, нему му се свидело да даде пари, но тя като умряла, след смъртта ѝ той казал: Сега да дам за душата ѝ, дано се утеши. Той приживе не ѝ дал, че като умряла тя, той ѝ купил всички тия неща и ги раздал за нейната душа. А щеше да бъде много по-хубаво, ако беше купил всички тия неща на жена си, докато беше тя жива. Тя искала да яде, дрехи искала, нямали пари. Та като умряла, купил ѝ ги, раздал ги, казал, за Бог да прости жена му. И казвам: И вие много пъти оставяте после за Бога да прости. Казвате: Сега няма да се живее добре, но като умрем, тогава по-добре! И това не е лошо. Но по-

добре е приживе да имате хубавите дрехи и да имате храната, отколкото след като умрете да ви ги дадат за Бог да прости.

Сега за втория път ще приготвите миналата лекция и ще я свържем с тия процеси. Това е една нова материя, която много мъчно се развива, понеже вашето съзнание е разпокъсано. Всякога новите работи не се възприемат; имате някои дрехи хубави, но искате от 10, 15 хиляди лева. Казвате: Тази работа не върви. Гледате дрехите от 10 хиляди, нямате толкова пари, отстъпвате на 5 хиляди и като дойдете до хиляда лева, бръкнете в джоба си и кажете: Дайте ми тия дрехи, купите тях. Та вие всякога искате тези дрехи, колкото пари имате в джоба си. Ако ще си купиш едни дрехи, нека минат 10 години, но дай 10 хиляди лева, пък си направи тези дрехи, но на свят да бъдат. Такива за хиляда лева не ти трябват; и ако си купиш чепичета, купи си най-хубавите, на свят да бъдат; избери винаги най-хубавото. Имай туй в мисълта си. Защото най-хубавите неща са най-скъпите в природата!

Станете сега.

**САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.**

Сега за втория път ще имате едно упражнение за пръв път, каква трябва да бъде новата обхода на един ученик. Сега аз ви намирам всинца вие живеете по старому, всинца живеете по стария начин, старомодни сте, та новомодни искам да станете, по новия начин как да живеете. 10 ДЕНА ЩЕ ПОСТЪПВАТЕ ПО НОВОМОДНИЯ НАЧИН. (Вие ще ни дадете програма). Ще ви дам програма. От толкова години какво може да направите. От толкова години слушате. Ще имаме едни упражнения от 10 дена.

1932_02_21 Моята Любов няма да премине
неделна беседа

МОЯТА ЛЮБОВ НЯМА ДА ПРЕМИНЕ

Ще взема 24–та глава от Матея, 35-ти стих. "Небето и земята ще преминат, но моите думи няма да преминат".

Много пъти се говори за истината. Какво нещо е истината? Аз бих дал един научен отговор. Истината е това, което едновременно ограничава и освобождава човека. Първото положение: истината е това, което ограничава човека. Това е, което в старата философия наричат инволюция, то е отиване от свободата към ограничението, слизане. Това учените хора го знаят. Онези, които не са учени, те не знаят, за тях трябва да се обяснява. Другото положение, сегашното: истината е това, което освобождава човека от ограничението, от инволюцията. Това е еволюцията, възлизането на духа. Така че, еволюцията е нещо друго: човек започва от най-долното място, додето е достигнал, надолу от това положение той повече не може да отиде. Следователно всеки човек се връща там, отдето е излязъл. Всеки трябва да слезе там, дето е бил по-рано. Защо е това слизане и качване? Няма защо да се обяснява. То може да се обясни така: имате една къща на два етажа, имате стълба, по нея ту ще се качвате, ту ще слизате. Защо? Защото имате работа и на двата етажа. Вие живеете на втория етаж, имате работа - ще слизате на земята; като свършите работата на земята, ще се качвате на горния етаж. Това са все условия. На другия ден пак ще слезете и ще се качите. Всякога ще има слизане и възлизане. Та тези промени, които стават в живота са естествени. Някой път вие искате да не се направи някаква промяна. То е невъзможно. И самият живот иска промени. Промените сами по себе си са едно от Божествените качества на живота. Да се променят нещата хармонично, то е щастие, да се променят дисхармонично, то е нещастие. Следователно дали човек е щастлив или нещастен, ние казваме: някои хора влизат от щастието към нещастието, а други от нещастието към щастието. Защото нещата винаги носят в себе си ограничения. Може да се запитате, не може ли другояче светът да се създаде. Така е създаден. Нашият свят е така създаден. Има други светове, които са създадени по друг начин. В природата не съществува само един начин. Ние мислим, че като хората на земята няма други. Така е по отношение на нашата земя, а по отношение на другите земи ние сме само едно разнообразие, което е на мястото си. Сега, ние може да мислим, че като човешката култура няма друга, това е наше лично схващане, обаче дали е така, то е друг въпрос.

Христос казва: "Небето и земята ще преминат, но моите думи няма да

преминат". Божиите думи, онова, което Бог е намислил да извърши, то трябва да стане тъй, няма изключение в онова, което трябва да стане. Сега, трябва да се разбере онзи основен закон на живота= Може да е личен, семеен, обществен, държавен. Законът, който регулира живота, е един .и същ навсякъде. Туй, което се отнася за един човек, се отнася за всеки друг, за всеки дом, за всяко общество, понеже всеки дом е направен от живи същества, които трябва да живеят. Две същества образуват един дом. Ако един народ е от 5 милиона, друг е от 10 милиона или 100 милиона, някои народи са още по-големи, китайците например, са 400 - 500 милиона; и всеки от тези народи, всички тези същества се регулират от един и същ закон. Всички тези народи съставят едно разнообразие, макар че това разнообразие повидимому изглежда като еднообразие. Който изучава ботаника ще види, че едно растение като расте изменя формата си, разнообразие има, обаче всички клончета съставят едно цяло, една и съща сила регулира всичко. И ако започнат отгоре да заболяват клончетата, листата, туй показва, че това е състояние на цялото дърво. Когато листата са зелени и клончетата са зелени, туй показва, че цялото дърво е добро. Така и хората и обществата боледуват. Когато един народ започне да боледува, така и цялото човечество може да боледува. Сега цялото човечество минава през една фаза, която е неизбежна. Нищо не е в състояние да измени този ход. Причините са от далечното минало. Някой може да каже, че ние, хората сме причина за това. Не сме само ние причината. Че стават земетресения, има и хиляди други причини. Ние може да допринесем нещо за земетресенията, но причините седят още по-далече. Може донякъде ние да допринасяме за земетресенията, но какви са причините всъщност? И най-учените хора, философите, не са могли да ги разгадаят. Понеже ако биха могли да ги разгадаят, ако знаеха причините, би могло да се намери лек за тази болест. От Божествено гледище има лек. От Божествено гледище има цяр и сега ние отиваме към излекуване. Невидимият свят е приготвил място за избавление. Сега в пространството ние се намираме в най-неблагоприятните условия. Мястото, дето се намираме в пространството, то ражда този безпорядък. Ние се намираме сега в едно място на разрушение. Тези неща, които стават, се дължат на известни отломъци. От пространството падат патрони, снаряди върху Земята, и всяка година се посрещат по десетина милиона такива снаряди. Един ден ще дойдем в по-хубаво място и тогава ще настане мир. В туй пространство, в което сега пътуваме, ние се намираме в опасност, то е както в Атлантическия океан, през който пътуват параходи и се намират в опасност от ледените планини.

Сега се изисква онази вътрешна вяра, която да даде стабилност на човека. Човек не трябва да се бои от външните прояви, които стават, няма какво да се боим от една буря, от промените на бурята. Дали е 35° студ, или 40°, или

50°, няма какво да се боим от измененията на температурата, които стават в природата. Когато на едно място температурата се повдига, на друго място спада. Когато на едно място на Земята има прилив, на друго място има отлив. Когато в една страна е ден, в друга е нощ. Противоположности има. Когато едни хора са щастливи, други страдат, бедстват. Така е било винаги. Когато Римската империя е достигнала до върха си, много други народи са страдали. Можем да кажем, че сегашната епоха на човешкото развитие се намира под най-благоприятните условия, понеже всички народи имат горе-долу малко свобода. За в бъдеще ще имат по-голяма свобода. В съзнанието на хората се заражда една нова идея на човещина, че всички народи трябва да имат известна социална свобода, за да може всеки да се развива правилно.

Всички резултати, които се зараждат в сегашното време, те са най-важното, за което може да се говори. Има неща, които представят увлечение за човешкия ум. За пример, може да ви чета някой разказ, някой роман за някоя млада мома или някой млад момък, или роман за някой старец или някоя стара баба, или роман за някой цар или царица. Разни романи има. Всеки човек може да създаде роман за своя живот, но да е реален. Всеки един разказ, който обяснява човешкия живот, донякъде е реален. Казвам: има известни познания, които нас не ни интересуват, или ни интересуват само до известна степен. Какво те ползува цял хамбар пълен с жито, ако ти не можеш да се ползуваш от това жито? Какво те ползува печеният хляб по фурните, ако ти не употребяваш този хляб? Та нещата са дотолкова реални за нас, доколкото имат отношение към подобрението на живота. Тази е основната идея, която Христос прокарва навсякъде - че трябва да изпълним волята Божия. Единственото реално нещо, то е волята Божия, върху която почива човешкият живот, върху която почива семейството, домът, народът, върху която почива цялото човечество. Бог е туй великото, в което ние живеем и се движим, и съществуваме. Но въпреки тази реалност, ние нямаме ясна представа какви са отношенията на Бога спрямо нас и какви трябва да бъдат нашите отношения към Него и към ближните ни. Ние нямаме още една правилна философия, определена. Разните религии до известна степен дават едно упътване, но то е временно. В най-древните времена, за да умилостивят Бога са принасяли човешки жертви, след това са принасяли в жертва животни. Сега ние минаваме с по-малко разноски, с много малко разноски, дотам сме достигнали. А за да се служи на Бога, изисква се едно приложение, не такава жертва, а трябва да се принесе в жертва човешкото сърце. Не туй човешко сърце да се изгори, не да се унищожи, но да се посвети на Бога. Единствената култура за в бъдеще ще бъде културата на въздигнатото и очистено човешко сърце. Преди да дойде тази култура, ние имаме да въздигнем човешкия ум. Културата на ума е необходима, понеже умът може да бъде помощник за

въздигането на сърцето. Ако четете свещените книги, ще видите, че никъде не се казва: "Сине мой, дай ми ума си," но се казва: "Дай ми сърцето си". Умът е от една най-възвишена материя, която не се покваря. Сърцето на човека загазва, всичките противоречия, съблазни, зависти, омраза - всичко това произтича от човешкото сърце.

Сега, под думата "небе" Христос разбира онзи възвишен живот, а под "земя" разбира земния живот. "Небето и земята ще преминат" - това значи, че земният живот един ден ще има друго отношение към нас, тъй както бащата изменя отношението си към своя син. Докато е малко детето, бащата има едно отношение, щом стане възрастен, отношението става поразумно. Значи един ден отношенията на Небето спрямо Земята ще се изменят! Засега отношенията на Невидимия свят са достатъчно строги по отношение на Земята. Ние казваме: война. Най-ужасна война има в света. Всяка година измират 35 милиона хора, в 10 години това са 350 милиона, а в хиляда години! А някои говорят за миротворство. Умират тия 35 милиона души, и не само стари хора, но и млади, деца по на един месец, по на една година, на десет години, млади и стари - 35 милиона! Защо? Никой не знае. Сега се проповядва да няма война. То е палеативна работа. Докато смъртта в света не се махне, ние всякога ще бъдем изложени на тази постоянна война. Когато аз говоря, че ние сме против войната, това значи, че ние сме против греха. Трябва да се премахне греха! Съществува ли грехът, никакви външни ограничения не са в състояние да отмахнат войната. Казвам: миротворството в света ще дойде само тогава. Защото в една война като Европейската 6 милиона хора бяха избити. Какво са 6 милиона в сравнение с 35 милиона, които умират всяка година? Казват, че имало още 25 милиона загинали, 25 милиона плюс 6 милиона, стават 31 милиона. Тази война принесе толкова жертви! И като прибавим тези от Общоевропейската война - за 4 години се избиха 35 милиона, и всяка година измират по 35 милиона, ще пресметнете колко са станали, като си отидете в къщи.

Ние сме за онази идея, която ще внесе у нас великия живот, разбирателството. Защо? Трябва ли да живеем или трябва да умрем? Като умрем, трябвали да бъдем мъртви или да оживеем? Питам, ако Бог ни е създал и ако ни е дал живот, защо някой трябва да ни лиши от този живот? Писанието казва така: "Бог не благоволява в смъртта на грешника". Той я допуща като една необходимост по причина на човешката свобода. Но от гледището на Бога свободата седи в това, че Той постоянно има работа да възкресява тези хора. Бог постоянно ги възкресява. Всяка година Господ възкресява по 40 милиона. Значи пет милиона възкресява повече, отколкото смъртта задига. Тъй, щото животът има надмощие.

Та казвам: Възкресението отдавна е започнало, частично възкресение, а ще дойде и общо възкресение, когато ние ще можем да бъдем свободни от онази вътрешна зараза, която сега произвежда голямата дисхармония. Всичко се дължи на греха. Вземете един дом, става известно смущение, известно недоразумение между майката и бащата, между братята и сестрите. В едно общество, в една държава имате известен ред; но започват потайно да работят, искат да снемат правителството, някой път по законен ред, някой път по незаконен ред, стават революции. В света са ставали хиляди революции и светът си върви по същия начин. Хората вярват, че като стане една революция, ще стане нещо по-добро. Ще измрат повече хора, повече ще бъдат избити, ще се създаде повече работа, Господ да ги съживи отново. Никаква революция не постига това, което Бог изисква. Защото и онези, които властват, и онези, които искат да снемат властващите, нито едните, нито другите изпълняват волята Божия. Онези, които искат да снемат една власт, не са питали Господа съгласен ли е с това, такава ли е Божията воля. И онези, които управляват, и те не са питали, съгласно ли е всичко това, което се върши, с волята Божия. Той ги гледа отгоре. И в най-тайните места Той вижда какво се върши. Нищо скрито-покрито няма пред Него. Той вижда и разбира. И няма да остане нито едно престъпление в света, което да се не изправи.

Да оставим тези неща на страна. Религиозните мислят, че като са религиозни, това стига. Не само човек да е религиозен, да носи само един надпис, или да носи диплома, че е свършил медицина, а като го викат, не може да излекува болния. Защо му е тази диплома?

Казва Христос: "Небето и земята ще преминат". Значи този ред, който сега съществува, ще мине, ще се замести с един ред по-добър. Идването на всички велики Учители в света е, за да се обнови сегашният свят, да му се даде едно ново направление. Как човек може да се обнови? За пример, вие седите в този салон, всички дишате, някой път се набира повече въглена киселина. Какво се изисква да се направи? Да се отворят прозорците, да дойде повече въздух. Или ходите в една тъмна нощ, какво се изисква? Повече светлина. Щом дойде външната светлина, веднага вие се ориентирате. Та човешката душа сега се нуждае от повече светлина. Ние не поддържаме известен ред на нещата с думи; ние поддържаме, че има един естествен ред, има един Божествен ред на нещата, според който всеки човек трябва да се изявява свободно. И цялото човечество върви по един определен закон. Всички философи трябва да поддържат това. Има един Божествен път, по който трябва да се върви. И този път е еднакъв за всички без разлика. Той не е за едного един, за другиго друг. Но в Божествения път по-голяма отговорност носят онези, които знаят. Един светия носи по-голяма отговорност, отколкото едно дете. Ако детето направи една

погрешка, и светията направи погрешка, светията ще бъде повече наказан отколкото детето. Когато Бог изпрати Йона в Ниневия да проповядва, и като не изпълни наказанието си, Господ каза на Йона: "Има повече от 15 хиляди деца, които не знаят коя е лявата и коя дясната ръка, заради тях трябваше да се спаси Ниневия". А пък Йона беше недоволен заради своите лични чувства, да не говорят хората: ето, яви се един самозван пророк, лъжец който ни изплаши. Каквото каза, не стана. Изплашиха се и цар, и деца, и изправиха се. Йона казва на Господа: "Като си искал да ги прощаваш, нямаше нужда да ме пращаш да проповядвам". Тогава Господ го изпита. Огря го слънцето, израстна една тиква и Йона си каза: "Да има поне лист на тиквата, да ми направи сянка". Господ заповядва на един червей да прояде тиквата и тя изсъхна. Йона започна да протестира: "Едно малко наслаждение имах, един лист и ни го взе и него". Господ му каза: "Тебе ти е жал за един лист, а аз не трябваше ли да пожаля толкова деца"?

Та сега ние съвременните хора, имаме разни понятия за изпълнението на волята Божия. Старите възгледи са стари, миналото си е минало, то си е донесло своето. Настоящето и бъдещето са най-важните. Робството минало, богатството минало, славата минала, и е допринесла нещо, но тя няма повече да ни ползува. Един човек, който вчера е ял, ако днес не яде, утре не яде, той. вече не се интересува, че вчера е имал хубав обяд. И днес трябва да има. Каква трябва да бъде настоящата храна? От онези удове, които ние храним в себе си, зависи нашето благоденствие. Има известни мисли, известни желания, известни постъпки в света, които носят живот в себе си. Мислите, които ние възприемаме, те не се създават от нас. Има мисли, които идат от невидимия свят, от напредналите същества, които са безсмъртни. Те ни изпращат своите мисли, своите желания, своите постъпки като един дар. Ако разбираме този вътрешен закон, ние можем да използуваме тяхната мисъл, можем да използуваме техните желания и постъпки, за да турим в себе си ред и порядък, по същия начин, както вие взимате камъни от Витоша и знаете как да си направите къща! Ако знаете закона, ще знаете как да си турите основи, или от дървета ще си направите греди. Ако ние знаем този вътрешен закон на тия мисли, на тия чувствувания, трябва да създадем нещо по-хубаво от това, което създаваме. Често ние не използуваме тези Божествени мисли, а използуваме тези ограничените, които са изостанали от разни човешки култури. Защото някой път, когато човек умира, той оставя своята мъртва мисъл, мъртво чувство и мъртва постъпка на земята. Възприемеш ли неговите мъртви мисли, мъртви чувства и мъртви постъпки, ти веднага почваш да чувстваш онова голямо нещастие вътре в себе си. Съвременните изследователи показват, че черничевите и сливовите дървета, които са около гробищата, често са заразени: болестите на заровените там хора се предават на тази материя, която всмукват дърветата чрез корените си и минават в

плодовете.

При сегашните условия злото е там, където хората не го съзнават. Ако на земята се увеличат грешните, те като умират, оставят своите мисли в растенията, и растенията, които ги възприемат от тях, заразяват се. Та грешните като умират, оставят проказата си тук, до известна степен те се ползуват, но за живите хора става зле. Сега някои са дошли до идеята да изгарят умрелите. По-хубаво е това. Мисля, това е една по-хубава философия. Но на земята да се изгарят и да се събере и дима им, защото има друга опасност тогава, че като се изгори проказата, тя заразява чрез своя дим. Тази пещ тъй трябва да бъде направена, че газовете не трябва да влизат във въздуха, да не дишат хората заразен въздух. Според мен нито трябва да ги горят умрелите, нито да ги заравят в земята. Ако мене биха попитали, аз бих казал всички умрели да се поставят на студ 270°. Още не са дошли хората до такъв студ, наближават до 200°. Туй ще бъде едно спасително средство. Колко зверове вътре ще останат! Един ден, както казва Писанието, когато дойде времето, цялата земя ще се запали и изгори, тогава ще се ликвидира с всичко. Ние няма да бъдем на земята. Но при сегашните условия - на студ. Ние не сме за горенето на хората. По-безопасно е горенето, защото при заравянето по-лесно се предава заразата. Но и единият, и другият метод нищо не допринасят. То е външна форма. Трябва да се проповядва една нова философия - по кой начин хората могат да се избавят от смъртта, по кой начин може да се продължи животът! За да се продължи животът, необходимо е сегашните страдания да се понамалят. Ние страдаме чрезмерно, с което разрушаваме своята нервна система. После, условията на живота са толкова лоши, че се зараждат в нас най-лошите мисли и желания за отмъщение; изгубваме вярата си. В туй отношение не разбирам да подозираш всички хора в престъпление. Това е едно анормално състояние.

В природата съществува една наука, която за в бъдеще трябва да се тури в приложение. Пуснете един апаш в една тъмна стая, веднага в него ще се зароди желание да задигне нещо, понеже е тъмно. Почнете да пущате светлина. Колкото повече се увеличава светлината, той ще почне да се безпокои. Щом прозорците са отворени, щом светлината е непоносима, той почва да се озърта, тази светлина попада в неговата мисъл. Значи всяко престъпление, всяко зло може да се роди при недоимък на светлина в човешкия ум. Вие може да направите един опит. Един човек, който е тръгнал да извърши престъпление, внесете малко светлина в неговия ум - той веднага ще почне да се спира, да се озърта, дали са го видели. Щом няма светлина, той е смел, решителен в пътя си.

Та казвам: Престъпленията в света почиват върху една разумна сила, която

първоначално е влязла в света. Всеки един, който върши престъпление, той мисли, че може да подобри живота си. Това е лъжа, самоизмама. Няма престъпник, който да не мисли, че като свърши престъпление, ще подобри своя живот. Ако вие можете да премахнете тази самоизмама, ако можете да премахнете тази илюзия в ума на човека, той може да живее по-трезв живот. Всички престъпления стават по единствената причина, че човек мисли, че ще подобри живота си. А животът чрез престъпления не може да се подобри. Защото всяко престъпление е нарушение на великия Божествен закон на хармонията. Сегашните хора нямат ясна представа за тясната връзка, която съществува в цялата природа. Защото всички живи същества, растения, животни, те са изложение. Вие минавате през една местност, край някой извор виждате едно цвете много красиво, у вас се заражда желание да откъснете това цвете, мислите да го занесете на вашата майка; на баща си, или на някой ваш приятел, или на някой ваш възлюбен. Или видите някое животно лежи, мислите туй животно да го занесете на някой ваш близък. Но тези цветя, тези животни са изложение: велики художници, невидими за нас, тук са изложили своите художествени произведения. Много пъти се случва, че за откъсването на едно цвете, някои хора са плащали с живота си. Ти ще занесеш цветето на майка си, но ще платиш с живота си; ще занесеш цветето на баща си, но ще платиш с живота си; ще занесеш цветето на сестра си, но ще платиш с живота си; ще занесеш цветето на брата си, но ще платиш с живота си. Комуто и да го занесеш, ще платиш с живота си. Хората казват, че това е една случайност, и вие ще кажете, че това е една случайност. Но знаете ли за тези живи алпийски рози колко хора са станали жертва? За да могат една такава алпийска роза да я снемат, плащат с живота си. Питам тогава, защо ни е едно растение или едно животно, за което ще заплатим с живота си? В дадения случай чий живот е по-скъп - на това животно ли или твоят живот е по-ценен? Ти ще откъснеш едно цвете, но веднага ще има смъртна присъда, четат ти присъдата. Както един разбойник може да те окошари - има пушка, ще те отвлече, .ще те обере, ще ти вземе братството, така и ти като откъснеш едно цвете, може да те изхукат. Това са изключителни условия. Така също е и с престъплението.

За пример, при бащата е изпратен синът. Бащата няма право да се разпорежда с него, както иска. Той няма право да го бие за каквото и да е. Абсолютно справедлив трябва да бъде. Синът, като направи едно престъпление, може да го накажат за една погрешка, но да има една справедлива идея. Ако и на майка му дойде на ум за каквото и да е да го наказва, тя ще пострада. Много бащи като наказват синовете си, плащат с живота си. Защото този син, който е изпратен на земята, той има и други, които се грижат за него. Христос казва: "Пазете тези малките, защото техните ангели гледат лицето на Бога". Ти имаш син, ако постъпиш

несправедливо, ти разрушаваш неговия живот - ще платиш с живота си. Ще се лишиш от своята свобода. И обратното отношение е верно. Ако синът упражни насилие върху баща си, той ще плати с живота си. Ако синът или дъщерята упражнят насилие върху майка си, и на тях се случва същото. Та казвам, какви трябва да бъдат онези велики отношения между синове и бащи, между бащи и синове, между майки и дъщери, между дъщери и майки, между господари и слуги, между слуги и господари. Слугата може да изнасили господаря си, но ще плати с живота си. Законът еднакво действува в природата. Бог изисква ред и порядък навсякъде. Туй е за разумните хора. Много хора, които са разумни, спасяват живота си.

Мене ми разправяха за един български ловец. Иде една мечка насреща му. Той вдига пушката си, тя се спира, гледа го; тя иска да му каже: как искаш, аз ли да се отбия или ти да се отбиеш от пътя. Тя като се спира, той вдига пушката си, после тя минава, спуща се, хваща го, откъсва му ръката и заминава. Наказание е това, нищо повече, Но какво се постига с пушката? Изгубва ръката си. Не беше ли по-добре за този ловец да се отмести някъде в гората и да каже на мечката: Заповядай. Ще каже той, че има достойнство, има пушка. Но ти като човек с достойнство, защо позволи да ти откъснат ръката? Не стана ли по-лошо за тебе?

В света има ред. Всичките нещастия, които сега ни сполетяват, причините им са отдавнашни, наследствени са от деди и прадеди. И ние още търпим туй нарушение, неспазването на Божия закон. Казва Писанието: "Моите думи няма да преминат". Значи всичко туй, което Бог е написал, ще се изпълни. Бог изисква от всеки един човек, в когото е вдъхнал дихание, да живее както трябва. Не живее ли ще му даде всичките нещастия - може да бъде ангел, може да бъде грешник. Ако рече да поправи живота си, неговата съдба ще почне да се изменя.

Щом се намираме в един прогресивен период в развитието на човечеството, всеки ден трябва да допринася нещо в живота. Има неща законни, има неща незаконни. Законно е туй, което допринася благо и на мен самия, и на другите. Ако моята любов допринася благо на мен и на окръжаващите, тази любов е законна; ако моята любов не е законна, тя не допринася нищо на другите. За пример, имам желание да пия вино, но моята любов към виното, моето пиянство не допринася нищо на домашните ми - на баща ми и майка ми, на брата ми, на сестра ми, на децата ми, ако съм баща, на целия дом тя не допринася никакво благо. Тогава кръчмарят няма защо да продава виното.

Законът е: да се приложи Божията Любов в живота. Та сега, за вярващите е този закон. Вярващите очакват да се поправи светът. Чудно е, че сегашните

хора вярват и очакват светът да се поправи, Бог да го поправи. А Бог очаква най-първо религиозните хора да се поправят, добрите хора, разумните хора да се поправят, че да дойде едно целокупно добро в живота. Трябва да дойде един идеен живот. Защото българинът казва: "С един камък къща не става”. С един добър човек светът не се поправя. И с десет души не се поправя. Но когато всички хора решат да живеят добре, светът може да се поправи. Оправянето на света разбирам, че ние може да живеем един добър живот. Няма да има тогава нещастни хора в света, няма да има смърт, няма да има плач, няма да има войни. Какво ще има тогава? Войните ще бъдат заместени с деятелност, с подем. За в бъдеще пак ще има войни, но как? Ще се съберат, ще направят една война, ще стрелят с празни куршуми. След това няма да има нито един убит, ще се прекрати всичко и ще кажат: Много добре свърши войната. И аз ви казвам: Преди години, в миналото столетие, така е решил въпроса един китайски адмирал. Между русите и китайците имало едно несъгласие. Руската флота била в китайски води. Срещат се двете флоти и адмиралът веднага изпраща един свой адютант при руснаците, казва: "Може да разрешим войната много добре. Ще се бием, но ще гърмим с празни снаряди, ще свършим добре работата и ще се оттеглим". Сега хората не са още готови за такава война. Ако един хвърля празни фишеци, а друг пълни, тогава не върви.

Хората още нямат съзнание. Защото всеки народ иска да стане велик на гърба на другите народи. Аз не искам да зная, че величието на един народ можело да бъде величие на цялото човечество, на целия свят. Едно съчетание, една пропорционалност трябва да има. Ако моята ръка стане голяма за сметка на другите части на тялото, тогава се получава една анормалност. Ръцете трябва да бъдат толкова големи, колкото им е определено. Щом едната ръка е по-малка отколкото трябва, то е пак анормално състояние. Ако човешката глава тежеше 50 кг, какво би станало с вас? Човек няма да бъде в състояние да носи такава глава. Ако тялото стане толкова голямо, колкото на старовременните мамонти, а главата голяма колкото на една муха, какво би станало? Често съм слушал да казвате: "Не си струва човек много да мисли". Но ти ще мислиш правилно, за да поддържаш формата на своята глава. Ти ще поддържаш идеята за красотата, ще поддържаш идеята за добротата, ще поддържаш идеята за всички добродетели. Те са строителни сили, които строят. Ти ако поддържаш доброто в себе си, ще подпомогнеш строежа на твоето тяло. Здравето на твоя стомах зависи от доброто ти. Здравето на твоите дробове зависи от твоята любов. Човек обича ли с нормална любов, никога не може да заболеят гърдите му. Един човек, който е справедлив, той никога не може да изгуби силата на ума си, да полудее, да се разстрои нервната му система. Само ако е несправедлив, той може да се разболее, да заболее

мозъкът му и нервната му система. Ако ти мислиш доброто, ако разбираш онзи ред на нещата, по който вървят добродетелите, ти ще знаеш как да съграждаш в себе си своето тяло. Несправедлив ли си, ръцете ще заболеят. Нямаш ли добродетели, краката ще са болни.

Да кажем, че имаш любов към Бога. Но любовта към Бога не трябва да погълне целия ти живот - ти тогава ще разбираш по човешки. Ако ти се влюбиш в Бога и забравиш всичко, и ако се влюбиш в една мома и забравиш всичко, това е равносилно. Всичко - колкото трябва. Всяко прекалено нещо не е нормално. Някой се влюби в Бога и за нищо друго не мисли. Някой се влюби в една мома и за нищо друго не мисли. Тогава по какво се отличава тази любов от Божията любов? По това, че като обичаш една мома, ако тя е безсъвестна, ще те накара да работиш заради нея. Ти ще й дадеш всичкото си имане, тя пак ще е недоволна и ще казва: "Това ми купи, онова ми купи". Ти ще даваш, ще даваш и един ден като няма какво да даваш, тя ще те натири и ще каже: "Стига, аз съм сита, нека дойде друг да ме обича". Тази любов подразбира да има какво да дадем. Казвам: Ние като се влюбим в Бога, ние ли трябва да Му дадем, или Той трябва да ни даде? Щом се влюбим в Бога, трябва да се яви у нас желание да Му служим, .да работим за Него. Яви ли се туй желание, любовта в нас е активна. Не се ли роди това желание, любовта ни към Бога не е естествена, даже в закона на молитвата. Сега, ние искаме да изнесем закона на молитвата. Тъй както се изнася сега, не е нещо верно. Да си разправяш пред Бога своите грехове, не зная каква молитва е тя. Каква нужда има Бог да му разправяш своите грехове? Счупи ти се кракът, защо ще разправяш на Господа, че кракът ти се счупил? "Заболя ме главата, Господи"! "Заболяха ме дробовете, Господи"! Това ме заболя, онова ме заболя - като погледнеш, Господ е пълен с молитви за счупени крака, за болни глави, за болни дробове, за изкълчени ръце. Не зная, обаче, колко молитви може да се намерят, с които човек благодари на Господа, с които да каже: "Господи, благодаря Ти за всичко, от сърце и от душа Ти благодаря"! Все ще има един недоволен. Едва на десет милиона ще се намери един, който да благодари, от сърце и душа да е благодарен. Недоволството е -характерно за човека. Благодарността е едно велико качество.

Някой иска да намери последната теория. Последната теория е приложението на любовта в живота. Всяка любов, която усилва съзнанието и дава повече светлина, е правилна любов. Всяка любов, която помрачава човешкия ум, е неправилна. Всяко знание, което увеличава любовта, е правилно знание. Това са диагнози. Казвате: "Едно време имах повече любов, а сега нямам". Значи знанието ви не е правилно, защото между любовта и знанието има известно отношение. Знание без любов, то никога не може да се приложи. Ако пък няма знание, любовта как ще се

приложи? Все трябва да има знание. Знанието е едно средство, с което ти можеш да повдигнеш живота си. За да се повдигне този живот, непременно най-първо ти трябва да преустроиш главата си. За пример, като ходите, нито един от вас не мисли как трябва да ходи; не ходиш, както иска Господ да те види. Има една поза, която човек трябва да държи - винаги изправен. Отидеш при .Господа с наведена глава надолу, отидеш при Господа с наведена глава надясно или наляво, отидеш при Господа с наведена глава назад. Това са четири активни положения, това са отклонения. Като те види Господ така, вижда, че ти си в едно развълнувано море. За да се постави главата ти наляво, твоите чувства са взели надмощие в тебе. За да се постави главата ти надясно, твоят активен ум е взел надмощие. За да се постави главата назад, твоите лични чувства са взели надмощие; за да се постави главата ти напред и надолу, твоята крайно користна любов е взела надмощие. Значи, ако си наведен напред, ти си користолюбив, ако е наведена назад главата, ти си горделив, ако е надясно, твоят ум е взел надмощие, ако е наляво, ти мислиш само да се удоволстваш. Това може да е по наследство само.

Някой казва: "Гледай му ти ума. Наведена глава наляво, женска работа е туй." Иска да каже: Не си навеждай главата така настрани, нищо няма да направиш. Хубаво трябва да се изправиш - стегнат, чист, спретнат, опънат, пластичен. Българинът иска да каже: "Дигни си главата, какво си тръгнал така, ще се препънеш някъде". Онзи, който не разбира законите, казва: "Туй нищо не значи, важно е правилно да мисля". Ти не можеш да мислиш правилно, ако главата ти е наляво, или ако е надясно, или назад. За да мислиш правилно, ти трябва да изправиш главата си, да е точно между слънцето и земята, да е перпендикулярно поставена спрямо земята. Като има тази посока, ти ще намериш в духовния свят една точка, която ще образува триъгълника на твоята мисъл. Щом намериш тази точка, веднага в твоето съзнание ще се яви една мисъл. В съзнанието си веднага ще почувствуваш едно просветление. Щом човек придобие туй вътрешно равновесие, той е радостен и весел. Щом като изгуби туй равновесие в себе си, той не знае към коя посока да се движи.

Ние, съвременните хора губим туй вътрешно равновесие. Погледнем се някой път, наведем главата си, плачем. Поолеква ни малко. Децата като поплачат, поплачат, поолеква им, но след час пак изгубят своето равновесие.

Като казва Христос: "Преминаването на земята", това е нашият правилен живот, "Преминаването на небето", това е нашият Божествен живот. Ще се сменят тия двата живота, но думите, Разумното Слово, което гради в нас, то няма да премине, докато всичко не уреди и изпълни тъй, както трябва.

Та мисълта, която искам да внеса у вас, е следната: Едно практическо приложение! Допуснете, че ви заболи корема; неразположението произтича от земята, от една неестествена храна. Коремът може да те заболи от прекръстосването на две неестествени желания в слънчевия възел; прекръстосването на две неестествени мисли може да произведе пак коремоболие. Те се различават по степента. Ако чувствата действат, болките са много силни, ако мислите действат, може да пиеш малко топла вода и изведнъж коремоболието може да се премахне. Може да се премахне коремоболието, но болката не е изчезнала от твоето тяло. Тази болка ще се пренесе в твоята глава; някой път ще се пренесе в слепите очи, друг път може да получиш мигрена, отпред половината глава да те боли. Как ще се освободиш? Тия вещества отдолу, тези течения, които са произвели болката в корема, по нервната система произвеждат същото напрежение горе, в мозъка. Ще дойде лекар, ще вземеш един прах, два, три, ще настане едно вътрешно притъпяване на нервната чувствителност, после като мине действието на лекарството, болката ще се усили. За да се освободиш от болката, ти трябва да измениш живота си. Изменението на живота седи в следното. Ще ви дам едно просто обяснение. Имаш да вземаш от някого десет лева. Тия пари са употребени; този човек е беден, закъсал, всичко са му продали, с трън да забодеш в къщи, няма какво да вземеш. Какво трябва да правиш в дадения случай? Вземи тефтера си и зачеркни дълга на този човек, прости му. Той е закъсал, ако ти го държиш в ума си, той винаги ще произвежда в теб едно нещастие. Ти зачеркни дълга и кажи: "Хайде, оставям ги, за Господа, един подарък. Подарявам му ги". Кажи: "Подарявам на този човек десет хиляди лева, Господ да го благослови". Не само няма да искаш парите, но считай едно щастие че си ги подарил на този човек. Какво ще стане? Ще изчезне главоболието, ще изчезне коремоболието. Ако коремоболието не изчезва, то е по причина, че не искаш да простиш парите на този човек. Ако е богат, дай го под съд, искай му ги с лихвите, не му прощавай. Ако е беден, прости му. Богатият трябва да се научи на ред и порядък, понеже има да плати. Този, сиромахът, остави на Господа. Казва Господ: "Той закъсал съвсем, остави му ги сега". Господ ще ти ги плати. От този ден, понеже ти освещаваш Божия закон, постъпваш справедливо, и Бог ще постъпи с теб справедливо, ще измени живота ти. След като простиш, не споменавай вече, че имаш да взимаш от човека, да не те сполети нещо друго. Но най-мъчното нещо в света е да забравиш погрешките на хората. Това е най-мъчната работа! Мъчно е да забравиш. Някой път пак ще дойде този дявол, ще изскочи в ума ти, ще наруши мира ти поне за ден, два, три.

Този закон съществува също между народите, между обществата, повдига се омраза между много хора, или в едно семейство, или в един човек.

Тогава, в сегашния живот трябва да бъдем силни да се справим с омразата. Любовта към Бога трябва да вземе връх над всички недъзи. Но не от страх. Понеже ти си богат, допусни, че имаш сто души длъжници, които имат да ти дават по хиляда лева - сто хиляди лева. Ти си наследил едно наследство от сто милиона лева, какво ти коства да простиш сто хиляди лева? Ако искаш да вземеш стоте хиляди лева, това е неправилно приложение на закона на любовта. Ти на онези, които имат да ти дължат, като им простиш, прати им още по хиляда лева и кажи "Мен Господ ме е благословил, прощавам ви и ви изпращам още по хиляда лева". Тогава ти ще имаш един придатък в себе си. Този закон, ако така го приложиш, ако го прилагаш всеки един ден, не само лично на теб ще се оправи животът, но и на целия ти дом. Но в момента е важно дали се изпълнява волята Божия. Всеки ден това може да се проверява.

Какво нещо е умирането? Като почнеш да умираш, почваш да забравяш, почват да се стесняват кръговете, докато дойдеш до един тесен кръг, дето са майка ти, баща ти, брат ти, сестра ти; най-после и тях ще забравиш, ще дойдеш до един още по-тесен кръг, дето си сам, остава само твоето съзнание, като че нищо не съществува друго в света. Тогава пред теб, ще изпъкнат всички твои постъпки, желания, онези отношения, които си имал към всички хора; целия си живот, който си прекарал на земята, ще видиш като на филм: Ще се чудиш отде изпъкна този твой свят, хем с всички подробности. Нито баща, нито майка - ти сам гледаш своя живот, което не може да си обясниш. Ти влизаш в другия свят и мислиш, че ще те посрещнат ангелите, светиите. Такова посрещане има, но за онези, които са разбрали разумния живот, които са вървели по Божия път. Има посрещане с венци, с музика, с модерни таксита, с небесни колесници. Има и такива работи, още от земята да ви вземат с огнена колесница, като Илия. Тогава няма да има нужда да ви заравят както сега в земята. Сега за умрелия казват, че той отива да си почине. Едно противоречие: ние вярваме, че този човек отива в другия свят, но едновременно вярване, че той е в тялото си тук, в земята. Ние пущаме тялото в земята, за да може земята да го изпрати в небето. Защото най-благоприятното място, това е небето. Ако вие заровите един светия, след десет дни няма да намерите нищо от тялото, но ако заровите един грешник, ще видите, че няма кой да му занесе тялото, всичко ще остане тук. За тялото на светията има кой да се грижи, той ще си го вземе.

Та идеята, която трябва да остане у вас, е следната. Има един опитан начин за човешката мисъл при сегашното състояние, за да се освободим до известна степен от онова анормално състояние, което ни измъчва. Не само обикновените хора, но и религиозните хора постоянно се измъчват за нищо и никакво. Много пъти мислиш, че Бог е неразположен спрямо теб.

Това не е неразположение на Бога, но някой човек е неразположен спрямо теб, той е толкова силен в мисълта си, че неразположението му спрямо теб, неговата мисъл те измъчва. Вижте онзи влюбения момък - при най-малкото неразположение на неговата възлюбена, цялата къща се върти ту на една, ту на друга страна, свива го сърцето, боли го, опасна работа. Най-малкото неразположение на онзи, когото обичате, може да произведе цял ад у вас. Следователно любовта е само тогава любов, когато не произвежда никакво страдание. Онази любов, която произвежда страдание, тя не е истинската любов, която ние очакваме. Онази мисъл, която произвежда страдание, не е мисъл. Онази мисъл, която произвежда безпокойство, не е мисъл. Ако вие имате един приятел, в когото се съмнявате, отношенията между вас и вашия приятел не са хармонични, нито вие го разбирате, нито той ви разбира. Но ако вие имате в него пълна вяра, ако той във вас има пълна вяра, любовта ви е нормална.

Ние казваме, че Господ ще оправи света. Кога ще го оправи? Щом ние искаме да го оправи, би трябвало да Му съдействуваме, а не да гледаме безучастно. За сега сме зрители само. Как се оправя един човек? Проследете този процес. Вижте как се изменя неговото лице, изразът на лицето, очите другояче говорят. Онзи човек, който служи на Бога, има нещо друго, особено в тона си, в движенията си, отличава се от другите. Когато дойде един човек да би иска своите пари, гласът му е един, но когато дойде да ви услужи, носи нещо в торбата си, гласът му е друг, другояче говори. Като дойде да вземе нещо, поставя се като господар, казва: "Господине, вие ми обещахте това, онова" - започне да ви чете цял поменик. Когато иде като един брат, който иска да ви помогне, в държанието му се крие една деликатност; вие се усещате разположен, и действително, целият ви дом ще бъде радостен и весел. Той носи благословение със себе си. Казвам: ние всички можем ли да бъдем носители на тази доброта, която Бог има, или на туй богатство, което Той има? За пример, мнозина от вас искате да бъдете богати. Може да ви направим богати. Отивате при един цар с молба, той веднага ви подписва и казва: "Дайте му два милиона"! Един подпис и работата е веднага свършена. Но след като ви подпише, какво ще направите с тези пари? Ако на вас биха ви дали десет милиона, какво ще направите с тях? Отде ще започнете най-първо? Помислете, ако ви дадат десет милиона, какво ще направите? Разрешете тази задача. Аз не зная колко души от вас ще разрешат правилно тази задача. Някои от вас най-първо ще си направите хубава къща, други ще си направите хубави дрехи, трети ще си направите хубави обуща, шапки; други ще си купите книги, други ще си купите автомобил, други ще си купите билет да ходите в Америка, други ще си купите аероплан да отидете в Шанхай. Но това не е разрешение на въпроса. Десет милиона ако получите, какво трябва да направите? Десет

милиона златни, то е ценност! Десет милиона в злато! Златото е живо, то е равноценно на известни разумни същества, които са работили. Нямаме право да разполагаме със златото, както искаме. Голямото нещастие в съвременния свят е, че хората не знаят какво да правят със златото. Голямо нещастие е, че те не знаят какво да го правят и го турят в земята, а употребяват книжни пари. Но положението още повече се влошава. За тази книга има да разправят, че тази книга се дължи на живи същества, те са отговорни за тази книга, на която са написани всички престъпления.

Някой човек се моли на Бога; друг казва: "Да изобличим другите, държавата трябва да уредим". На Бога трябва да се молим, но трябва ни едно истинско знание, как трябва да постъпим спрямо Бога. Ако ние считаме Бога като наш баща, отношенията ни към Него трябва да бъдат като на син към баща. Задачата на сегашните хора е да определят отношенията си към Бога! Както един син трябва да определи отношенията си към баща си, така всеки един религиозен човек трябва да определи своите отношения към Бога. Тогава каквото и да му се случи, няма да се яви нито сянка от съмнение, че то е за негово добро.

Писанието казва: "Всичко, каквото се случва на онези, които любят Бога, ще се превърне за тяхно добро". Кой от вас вярва в това? Четете го, но като дойде една неприятност, казвате: "Какво ли съм сгрешил пред Господа, какво ли съм направил?" При сегашните условия мъчнотиите са изпитателно средство, да ни опитат любовта, доколко обичаме Господа. Изпитана е нашата любов, на млади и стари. Жени се млад момък за млада мома - изпитва го Господ как ще се отнесе към момата. Жени се млада мома за млад момък - опитва я Господ как ще се отнесе към момъка. Раждат дете - изпитва ги Господ, какво възпитание ще му дадат. Изпитва Господ един слуга, да види как ще се отнесе към господаря си. Всички положения в света, каквито и да са, са само изпитания. Ученик си, изпитва те учителят. Дал ти е Господ един учител, да види как ще оцениш този свой учител, да види какъв манталитет имаш, какво е твоето разбиране. Често ти ставаш като едно божество, казваш: "Светът е лош, майка ми е лоша, баща ми, учителите, братът, сестрата са лоши". Значи ти остана единствен светия в света. Отношение трябва да имаме, да получим силата на Божията Любов. Сега ще дойде другата слабост: ние мислим, че като се влюбим в Господа всичко ще се оправи. Най-първо, като се влюбите в Него, Той ще ви лиши от всичкото ви богатство. Ако сте най-голям богаташ, Той ще ви направи последния сиромах. Като вземе от вас всичко, ще почне по малко да ви дава и вие непременно ще имате историята на Йова. Йов най-първо мислеше: "Не съм ли аз, който върша волята Божия?" Защо подложиха Йова на изпитание? Има едно предание, то е следното. Йов даде угощение на приятелите си, и пошушна на един от тях: "Няма на

земята друг, който да обича тъй Господа, както аз". Пък дяволът го дочул. Като имало съвет при Господа, дошла тази вест до Бога, че на земята няма друг човек, който да обича Господа като Йова. Дяволът искал да обърне внимание на това. Казва му Господ: "Ти ходил ли си да видиш тази работа, че няма друг човек да ме обича като Йова?" Той казва: "Ти не си го поставил на изпит да видиш любовта му. Дай го на мене, аз да го изпитам този самохвалко".

Една хвалба на Йова, "аз обичам Господа", какво му струваше? Отиде имането му, отиде къщата му, отидоха децата му, дойдоха болести върху него. Той се слиса, казва: "Мислех, че обичам Господа, а Неговата любов към мене къде е? Съвсем ме забрави". Той се колебаеше, искаше да приказва с Него. Та работата е там, че и вие казвате: "Колко обичам Господа! Щом ви чуят, веднага ще отиде имането ви, къщата ви. Страшно нещо е да се изпитва любовта на човека. Няма по-голям изпит. Той може да изгори. Затова преждевременно не се изпитвайте, не подлагайте вашата любов на изпит. Нека остане най-после. Като изпитате всичко и няма какво да изпитвате, тогава последно опитайте това. Кажете: "Обичам Господа, както никой друг". Кажете това и ще имате една опитност. Дойде времето и пак наново рече Бог да изпита Йова. На вторият път като дошъл, Йов дал пак угощение на приятелите си, но казва: "Колкото за любовта си към Бога, ще си помисля малко дали да се изкажа". Разбрал той и казва: "За Любовта си към Бога ще помисля дали да говоря". Има нещо вътре в него. Казал му Господ: "Не говори за свещени работи, но само ти да си ги знаеш".

Когато обичаш Бога, това е акт само между твоята душа й Бога, на хората не казвай. Кажеш ли го на хората, ще патиш. Нека само между Бога и тебе да съществува този акт. На хората не казвай нищо, не се произнасяй.

Та казва Христос: "Небето и земята ще преминат, но моята любов няма да премине, докато всичко това не се сбъдне".

21-ва неделна беседа, държана от Учителя
на 21-ви февруари 1932 г. 10 ч.
София, Изгрев.

1932_02_24 Трите пътя
лекция пред общия окултен клас

ТРИТЕ НАЧАЛА

Размишление.

Вие писахте върху темата, кога се родило невежеството, но въпросът остава пак неразрешен.

Какво ще отговорите на въпросите: Може ли бедността да се яви преди богатството? Може ли човек да бъде беден, ако никога не бил богат? Може ли да бъде богат, ако никога не е бил беден? Когато човек дойде до едно място, започва да мисли, че знае много. Това е общо казано. Вярно е, че нещо знае, но има неща, които не знае. Той казва: Аз зная, какво представя животът. Ти знаеш, какво представя обикновеният живот, но дойдеш ли до необикновения, нищо не знаеш. За своя живот знаеш нещо, но за живота на ангелите нищо не знаеш. – Предполагам, как живеят ангелите. – Предположението не е знание. Ти не си живял между ангелите, не си посещавал техните училища. Говориш и за микробите, но не познаваш техния живот. Казваш, че микробите са малки същества, но това знание не е достатъчно. Ще кажеш, че техният живот е прост. И в простите процеси се крият истини, които не знаеш. Например, прости процеси са: 2+2=4; 2-2=0; 2х2=4; 2:2=1. Какви истини се крият в тези процеси?

Представете си една крива линия. Вие знаете, какво представя кривата линия в геометрията. От друго гледище, тая линия представя човешки гръб. Защо е крива тя? Трябва ли гърбът да бъде крив? Колко голяма трябва да бъде тая кривина? Ако кривината е голяма, или човекът е слаб, или носи голям товар. Тогава задницата излиза навън. Някога коремът е много изпъкнал, а гърдите – сплескани. Това са аномалии в човешкия организъм. У някои хора гърдите са много тесни, у други – много широки. Ще кажете, че това са случайности. Не са случайности. Всяка права и крива линия в човешкия организъм имат своето научно обяснение.

Представете си, че някой ви каже три изречения, които трябва да преведете. Първото изречение: Имам една красива форма, направена от злато. Второто изречение: Съдържанието и е отровно. Третото изречение: Мисълта е отрицателна. Дава ви се задачата от трите изречения, да съставите нещо цяло. Златната форма показва външната красота на нещата. Те могат да бъдат и отвътре златни, т.е. благородни, но могат да имат и отровно съдържание. Златото има отношение към разумността, която освобождава човека. Отрицателната мисъл означава човешката сила, която ограничава. Наистина, когато човек започне да мисли за война,

например – отрицателна мисъл, силата му го ограничава. Мисълта му работи само в едно направление – войната. Ако войната излезе сполучлива, той получава контрибуция, но ако го бият – всичко изгубва.

Какво представя човек в миниатюр? – Една малка държава, с цар и царица, с министри, с определен бюджет и т.н. В тая държава се разрешават всички социални въпроси. Като изучавате човешкото лице, виждате, че всяка клетка означава нещо специфично: едни клетки са минали през материални области; други клетки са минали през областта на силата, а трети – през разумността. Ако клетките на кожата са груби, това показва физична сила. Тъкачите, които работили в неговия организъм, не са свършили работата си, както трябва. Господарят, който ги управлявал, не разбирал от тъкачество; пък и самите тъкачи не разбирали много от работата си, та направили дрехата, както им падне. Дебелата кожа работи, но не дава добри приходи, поради което струва скъпо на господаря. Господарят искал да му направят по-хубава къща, но слугите не могли да изпълнят желанието му – били невежи. Те не поставили прозорците му – очите, дето трябва; ушите му – слушалките, не направили, както трябва; главата и челото му – оттук – оттам сбутани. Господарят се принудил да влезе в тая къща, но седи вътре като затворник, не може да се съобщава с невидимия свят. Господарят пита: Защо Господ ми даде такава къща? Бог не е виновен. Твоите работници ти взеха парите и не можаха да ти направят къщата, както трябва. – Защо ми направиха такова тяло? – Направено е вече, няма какво да говориш. Платил си, колкото трябва, но не можеш вече да излезеш вън. В къщата ти е лошо, но отвън е още по-лошо. Не остава нищо друго, освен сам да поправиш къщата си, сам да станеш майстор. Щом слугите не могат да свършат работата, както трябва, господарят се заема да я свърши и да изправи погрешките им. Ти ще поправиш прозорците, вратите, тавана, пода и, като свършиш всичко, ще си кажеш: Направих това, което слугите трябваше да направят, но поне се научих да правя къщи. Като станеш майстор, втори път няма да оставяш цялата работа на слугите. Ти ще знаеш, как се прави къща, и през всичкото време, докато строят къщата, ще наблюдаваш, как работят майсторите и ще ги упътваш.

Мнозина се оплакват, че не разбират някои неща. Така е, има сериозни въпроси, които мъчно се разбират. Например, разбирате ли произхода на вашите желания? Знаете ли, отде идат те? Затова е казано: Не давай ход на всяко желание. Казваш: Искам да ям. – Желанието ти да ядеш е естествено. В реда на нещата е да ядеш три пъти на ден, но трябва да знаеш кога да ядеш и какво да ядеш. Не яж остатъците от яденето. Отиваш в една гостилница и, понеже си закъснял, гостилничарят ще ти даде, каквото е останало. Не яж такова ядене. По-добре остани гладен, отколкото да ядеш,

каквото и да е ядене. Ядеш ли остатъците от яденето, скъпо ще платиш. Казваш: Макар и остатъци, но ми харесa това ядене. – Пита ли стомаха си, да ядеш ли от това ядене? Ако не го питаш и му се наложиш, ще носиш последствията на насилието. Слушаш някой да говори и казваш: Хареса ми мисълта на тоя човек. – Пита ли ума си, как му се отрази тая мисъл? Проникна ли в дълбочината на тая мисъл, да разбереш, какво се крие в нея? Всяка мисъл, всяко чувство и всяко желание, които раздвояват съзнанието на човека, не са добри, има нещо неестествено в тях.

Какво трябва да се прави, за да дойде човек до естествения живот? Той трябва да избягва механичното в живота. Права мисъл е нужна на човека. Трябва ли да питаш, защо Бог създал света така, а не другояче? Това е механичен въпрос. Мисли върху създаването на света, а не питай, защо е така създаден. Ти не мислиш по тоя въпрос, а искаш да го разбереш. Това е невъзможно. И да разбираш нещо, пак трябва да мислиш върху него. Дойдеш до една пропаст, виждаш, че не можеш да я минеш, разбираш, че си пред една мъчнотия и там спираш. Не, ще мислиш, как да минеш мъчнотията. Такива положения се срещат и в математиката. Дойдеш до някой неразрешим въпрос и спираш. Трябва да мислиш, дано намериш някакво разрешение. Казваш: Мисля, но не мога да го разреша. – Пак ще мислиш. Все ще дойде ден, когато ще проникнеш в тоя въпрос. Например, ти мислиш, какво нещо е смъртта. Като не можеш да си отговориш, казваш, че зад смъртта е вечният живот. Каква е разликата между временния и вечния живот? Временният живот съдържа смеси – утайки, от които трябва да се очисти, да остане само животът. Вечният живот е чист, не съдържа никакви утайки, никакви примеси. Следователно, когато изчистиш временния живот от утайките, остава животът, който е идентичен с вечния. Тогава хората ще разберат вечния живот. Един е животът, вечен и неделим.

Казвате: Трябва да се живее. – Това не е достатъчно. Трябва да се живее добре. Добрият живот е за тебе, а не за другите. Ако не живееш добре, ти ще носиш последствията на лошия живот. Добрият живот подразбира участието на съзнанието в живота. Той не е механичен процес. Да даваш нещо от себе си механически, това не е добро. И да взимаш нещо механически, пак не е добро. Доброто има отношение към вечния живот. То запазва условията за тоя живот в човека. Без доброто ти губиш тия условия. Изгубиш ли доброто в себе си, ти губиш условията за вечния живот. Чрез доброто ти пазиш живота си; чрез доброто ти подкрепваш организма си. Да бъдеш добър, това е в твой интерес, в интереса на твоята душа. Колкото си по-добър, повече ще живееш. Значи, ако си бил добър само десет години, на тая възраст ще заминеш за оня свят. Някой заминава на оня свят на 20, на 30, на 40 години, според степента на доброто в себе си.

Не е важно, колко години си живял на земята; важно е да си използувал доброто в себе си, като капитал, от който си придобил нещо. Ако нищо не печелиш, животът е безсмислен. И тогава ще кажеш като Соломон: "Суета на суетите, всичко е суета." И след Соломон мнозина подържат мисълта, че всичко в живота е суета. Ако е така, защо живеем? Прав е Соломон да твърди, че животът е суета, но това се отнася до неговия живот.

Всички, които живеят като Соломон, имат право да казват, че животът е суета. Порочният живот е суета на суетите, но добрият и чист живот не е суета. – Какво има зад суетата? – Нищо няма. – Какво има зад безверието? Ще кажете, че след безверието иде вярата. Не е така. Ти си безверник, значи, минаваш през едно препятствие. Като минеш препятствието, това не означава, че ставаш вярващ. Безверието представя трън в петата на човека. Той причинява болка в крака. Изваждаш тръна, изгаряш го, той се превръща на пепел и болката минава. Това още не показва, че си станал вярващ. Между вярата и безверието има ред процеси, през които неизбежно трябва да минеш. Ако и вие, с вашето съзнание, влезете като трън в петата на един ангел или на едно възвишено същество, знаете ли, какво ви очаква? – Огън. С всяко престъпление, което правиш, ти влизаш в петата на някое напреднало същество. То ще вземе щипци, ще те извади и ще те тури направо в пещта си, без да мисли, ще страдаш, или не. То ще каже: Понеже ти ми причини страдание, аз те турям в огъня да се пречистиш. Мястото ти не е в моята пета, но в огъня.

Защо идат страданията? Докога ще страдаме? – Докато дойдете до крайния предел на страданията. Всяко нещо има свой краен предел. Мислиш върху даден въпрос, но дойдеш до едно място и казваш: Нищо вече не разбирам. Щом нищо не разбираш, ще се върнеш назад, да излезеш от мястото, дето си затънал. – Искам да изуча тоя въпрос. – Има въпроси, които не можеш да изучиш. Например, ти искаш да изучиш съдържанието на едно златно шише. Тая работа не е за тебе. – Защо? – Съдържанието на шишето е отровно. – Шишето е златно. – Това е външната страна, но вътрешната е опасна. Само разумният може да опита съдържанието на златното шише. Той разполага с такива методи, до които вие не сте дошли. Вън от разумните методи на природата, ти непременно ще страдаш. Това значи, да опитваш свойствата на азотната или сярната киселина с езика си. Достатъчно е да близнеш една от двете киселини, за да не повториш опита. В природата има много златни шишета с отровно съдържание. И в астралния свят има такива шишета. Тяхното съдържание е хиляди пъти по-вредно от това на шишетата на физичния свят. Близнеш ли малко от тяхното съдържание, дълго време ще носиш последствията. Когато Мойсей казва "не пожелай", той има пред вид да не пожелаваш отровното съдържание на златните шишета. Разумните същества намират

смисъл в това съдържание, но за обикновените хора то е отрова, която коства живота им. Ако искаш непременно да опиташ съдържанието на едно от шишетата, трябва да намериш човека, който го е турил. Той ще ти опише свойствата му, както и начина на употребата. Без него нямаш право да отваряш шишето. Съдържанието му е бомба, която може да експлодира в ръцете ти и да пострадаш.

Питате: Не сме ли свободни да правим, каквото искаме? – Не сте свободни. Вие живеете в света на робството и ограничението. Говорите за свобода, но прилагате ограничението. Кой от вас е свободен? Оня, който има да дава на банкера, свободен ли е? Той е чиновник, получава пет-шест хиляди лева месечно, а дължи на банкера сто хиляди лева, взети с лихва 25%. Свещеникът свободен ли е? И той не е свободен. За да облече дреха, каквато желае, той трябва да иска позволение от владиката. Никой човек не е свободен. Двама приятели се разговарят. Иде насреща им един познат. Те веднага прекъсват разговора си – не са свободни. Познатият пита: Защо престанахте да говорите? Той мисли, че за него говорят – също не е свободен. Движиш се между хората, не си свободен. Молиш се на Господа, страх те е, че няма да приеме молитвата ти – пак не си свободен. Дойде лятото с големите горещини – не си свободен. Дойде студът – не си свободен. Живееш при баща си – не си свободен. Отиваш при брата и сестра си – не си свободен. Де е свободата?

Аз не изнасям противоречията в живота, но изнасям факти, както са в действителност. Трябва да знаем, де е свободата. Казано е в Писанието: "Дето е Духът, там е свободата." Дето е силата, там е ограничението. Дето е разумността, какво има? Между разумността и Духа има тясна връзка. Разумността има отношение и към мисълта. Само разумният мисли. Обикновеният човек мисли, когато види резултата от нещо. Виждаш, че шишето с розово масло пада на земята и се счупва. Маслото се разлива. Ти казваш: Отиде маслото! След това започваш да мислиш, как се счупи шишето и защо се счупи. Какво допринасят тия разсъждения? Ще имам една опитност. Каква опитност е тя? Как ще се успокои оня, който счупил шишето и разлял маслото? Ако розовото масло се разлее в гората, дето минават крадци и разбойници, добре е станало. Защото миризмата на маслото оказва добро влияние върху тях, и те започват да мислят за доброто. От двете злини ще предпочетеш по-малката. По-добре, че си разлял маслото, отколкото да бъдеш свидетел на някакво престъпление в гората. Маслото се разля, но разбойниците решиха да изменят живота си.

Питате: Как е възможно счупването на шишето да носи благословение? Какво представя разпъването на Христа на кръста? Това не означава ли счупване на Неговото шише? Разпнаха Христа, т.е. счупиха шишето Му.

Животът му отиде – разля се Неговото шише. Богатството Му изтече на земята и хората се възползуваха от това богатство. Така те се спасиха. И до днес още те крепят живота си върху богатството на Христа. Със своята смърт, Христос изкупи греховете на хората. С други думи, той ги освободи от ръцете на разбойниците. – Не можа ли светът да се освободи със сила? – Ако силата може да спаси човека, Христос щеше да дойде на земята с небесна войска. Той дойде да пострада за човечеството и така да го спаси. – Защо трябваше Христос да спаси човечеството чрез страдания? Как трябваше да го спаси, със сила ли? Да се задава такъв въпрос, това е все едно да извадиш падналия в кладенеца с пушка. Той е паднал в кладенец, дълбок 25 метра, а ти стоиш отгоре с пушка в ръка и го заплашваш да излезе от кладенеца. Ако е вън, на широко и равно място, още като те види, той ще хукне да бяга, но какво да прави в кладенеца? Той чака, моли се, дано мине някой състрадателен човек, да влезе в положението му, да му подаде въже и да го извади навън. Никаква друга философия не помага.

Сега, като се спирам върху научните доказателства, в някои от тях намирам известна несъстоятелност. Например, някои учени дават неправилно обяснение за високия ръст на човека. Аз обяснявам високия ръст на хората с отсъствие на пространство около тях. Като нямат условия да растат на широчина, те растат на височина. Какви къщи правят американците? Високи, от 20 етажа нагоре, наречени небостъргачи. Там мястото е много скъпо. Един квадратен метър място струва хиляди. При това, мястото, според броя на населението, е оскъдно. Ако разполагаха с повече място, американците никога не биха строили такива небостъргачи. Значи, както има високи и низки хора, така има високи и низки къщи. Турците казват, че низките хора са беля на Господа. Има една височина, под която човек не се чувствува добре. Най-низкият човек в света е от дяволски произход. Като говоря за низките и високи хора, обръщам вниманието ви върху числата, с които природата работи. Гледате пръстите на ръцете си и казвате, че пръстите ви са къси или дълги. Дължината на пръстите има значение за характера на човека. Това е наука, която трябва да изучавате. Очите на някого са хлътнали, а на други – изпъкнали. Космите на някого са тънки и меки, а на друг дебели и твърди. Ръцете на някого са топли, а на друг – студени. Краката на някого са винаги много топли, а на друг – много студени. Трябва да изучавате тия процеси и да знаете, кои от тях са естествени и кои – неестествени. Трябва да изучавате и причината на тия процеси.

Причината на всички процеси в човешкия организъм се дължи на правилното или неправилно съчетание между мислите и чувствата на човека. Има известно съчетание между мислите и чувствата, което трови човека. Има известно съчетание между мисли и чувства, което го лекува.

Значи, човек не е свободен да подхранва, какви и да е мисли и чувства. Ако има свобода да мисли, както иска, той не е свободен в чувствата; ако е свободен да чувствува, както иска, не е свободен в мисълта си. Ако е свободен да мисли и чувствува, както разбира, не е свободен в действията си.

Казваш: Свободен съм даже да убия човека. Опитай се да убиеш не човек, а едно животно, да видиш, какъв смут, каква тревога ще настане в твоите мисли и чувства. както има високи и низки хора, така има високи и низки къщи. Турците казват, че низките хора са беля на Господа. Има една височина, под която човек не се чувствува добре. Най-низкият човек в света е от дяволски произход. Като говоря за низките и високи хора, обръщам вниманието ви върху числата, с които природата работи. Гледате пръстите на ръцете си и казвате, че пръстите ви са къси или дълги. Дължината на пръстите има значение за характера на човека. Това е наука, която трябва да изучавате. Очите на някого са хлътнали, а на други – изпъкнали. Космите на някого са тънки и меки, а на друг дебели и твърди. Ръцете на някого са топли, а на друг – студени. Краката на някого са винаги много топли, а на друг – много студени. Трябва да изучавате тия процеси и да знаете, кои от тях са естествени и кои – неестествени. Трябва да изучавате и причината на тия процеси.

Причината на всички процеси в човешкия организъм се дължи на правилното или неправилно съчетание между мислите и чувствата на човека. Има известно съчетание между мислите и чувствата, което трови човека. Има известно съчетание между мисли и чувства, което го лекува. Значи, човек не е свободен да подхранва, какви и да е мисли и чувства. Ако има свобода да мисли, както иска, той не е свободен в чувствата; ако е свободен да чувствува, както иска, не е свободен в мисълта си. Ако е свободен да мисли и чувствува, както разбира, не е свободен в действията си.

Вън от абсолютния свят, от света на абсолютната чистота и любов живеят грешните и паднали хора, към които Бог се отнася благосклонно. Той има грижата да ги повдигне и преобрази. Дето са престъпленията, там Бог не съществува, но работи върху тия, които вършат престъпления. – Какво трябва да правя, за да живея в Божествената хармония? – Не ставай трън в Божествения организъм нито с мислите, нито с чувствата, нито с постъпките си. Пази се от злото, защото ще се върне към тебе с всичката си мощ и сила. Подържай доброто в себе си, за да се увеличи стократно. Всяко нещо, добро или зло, отправено към Бога, се увеличава и се връща към оня, който го е изпратил. Посей добро жито на нивата си и ще бъдеш благословен. Какво ще ти даде нивата, ако я посееш с магарешки трън?

Сегашните хора се нуждаят от правилно разбиране. Ако нямат такова, те дохождат до положението на изтощената почва. Колкото и да сееш на нея, тя нищо не дава. Някой се моли дълго време на Господа и, като не получи отговор, казва: Не ме слуша Господ. – Не си се молил, както трябва. Дългите молитви не разрешават въпросите. Един богомолец отишъл на черква да се помоли. Понеже вътрешното му състояние било тежко, той започнал да се моли на глас и така високо, че заглушавал службата на свещеника. Последният се принудил да излезе навън. Един след друг богомолците започнали да излизат; останали само няколко души в черквата. Един от тях се приближил към молещия се на висок глас и го запитал: Каква е болката ти? Какво те заставя да викаш толкова много към Господа? – Имам дългове, за които ще ме затворят. – Колко имаш да даваш? Ето, вземи тия пари и млъкни. – Послуша ме Господ. Един от присъстващите му казал: Благодари на тоя добър човек, който предпочете да ти плати дълга, отколкото да слуша твоя крясък. Неговото музикално ухо не може да издържи на твоя вик. И агнето се моли на Господа да не го колят, но молитвата му не се чува. Причината за това е в човека. Той се затворил за Божественото, което говори в него.

Ще кажете, че и вие имате свое убеждение, свой възглед по въпроса за клането на животните. Вашите възгледи са отживели времето си, трябва да се заместят с нови. Съблечете старите си дрехи, като нехигиенични и ги бракувайте. След това идете на баня да се окъпете и облечете нови, чисти дрехи. – В какво се изразява нехигиеничността на вашата стара дреха? – В убеждението, че Бог не ви обича, а също и хората не ви обичат. – Десетина души могат да не ви обичат, но не и хиляда души. Да казвате, че всички хора не ви обичат, това е преувеличаване на фактите. Ако двама души ви мразят, те представят счупеното шише с розовото масло. В края на краищата, омразата им ще се превърне в любов, както розовото масло преобрази живота на разбойниците. Ако омразата на двамата души не внесе във вас разположение към молитва, вие ще се мъчите и страдате.

Някой казва: Не ми вървят работите, съдбата ме преследва. – Никаква съдба не те преследва, ти си съдба на себе си. Лошият живот създава лоша съдба. Добрият и разумен живот създава добра съдба. Когато слизаш на земята, съдбата отваря вратата си. Ако си разумен и внимателен, тя отваря и затваря вратата си, без да ти причини нещастие. Ако си неразумен и невнимателен, така ще поставиш ръката си, че при затваряне на вратата, съдбата ще я притисне. Кой е виновен за това? Когато се отваря или затваря вратата, дръж ръката си настрана, да не се притисне. – Еди-кой си е лош човек. – Това не е достатъчно. Трябва да знаеш, каква е лошавината му. Лошият човек е бомба. Не бутай бомбата, не се интересувай от нея. –

Искам да я изследвам. – Това не е твоя работа. Мини край бомбата, погледни я и продължи пътя си. Ония, които са поставили бомбата на пътя, те трябва да я махнат оттам. Ти не си длъжен да я местиш. не се занимавай с отрицателните мисли, които се пращат в пространството, или които минават през твоя ум. Не се занимавай и с отрицателните чувства и постъпки. – Кой оставил тая бомба на пътя? – Не питай, кой я оставил. Вземи жена си и децата си и бягай. Колкото по-скоро се отдалечите от бомбата, толкова по-добре. Тя може да експлодира всеки момент. Пипнете ли я, и вие, и всичко около вас ще отиде във въздуха.

Казано е в Писанието: "Фитилът на бомбата е запален, голяма експлозия ще стане в света." От хиляди години се говори за тая бомба. Иде това време. Бъдете готови да бягате и да се криете. Каквото можете да вземете със себе си, вземете; другото оставете настрана. Който не разбере тоя език, ще каже: Ще се мре, грешниците нека мислят за това. Няма защо да мислите за смъртта. Вие мислите за неща, за които аз не съм говорил. Мнозина ще минат през смъртта: праведният ще мине и замине, а грешникът ще мине и там ще остане. Ако туриш дърво в огъня, то ще изгори и ще се превърне в дим и пепел. Обаче, желязото, поставено в огъня, се нагорещява, зачервява се и не изгаря. Изложиш ли го на въздуха, то ръждясва. Изложиш ли златото на въздуха, чисто си остава. Значи, дървото изгаря в огъня, желязото се нагорещява и започва да свети, а златото се очиства и запазва цвета си. Желая ви да минете през огъня и да се очистите като златото. След това кажете: Разбрах смисъла на страданията.

Някой казва, че не се страхува от студа. Не трябва да се страхуваш от студа, но да станеш приятел с него. Една наша сестра отишла на баня. След като се измила добре с гореща вода, влязла в студения басейн и започнала да плава. По едно време усетила, че започва да замръзва и да я побиват тръпки по тялото. Едва успяла да си отиде вкъщи и легнала болна. От ушите и започнало да тече кръв. След известно време оздравяла, но платила скъпо за неразумността си. Мнозина от вас постъпват като тая сестра. Те не пострадват от банята, но от крайностите в живота. От голяма любов някой минава в голяма омраза, от голяма вяра в голямо безверие. Тия крайности водят към катастрофа. Казваш: Аз вървя по крив път. – Ако вървиш в пътя на мъдростта, на любовта и на истината, ти не си в крив път. Който не знае как да върви, сам изкривява пътя си. И в най-светлия път да си, щом не знаеш, как да вървиш, ти изкривяваш пътя си и се натъкваш на мъчнотии и страдания. Всеки момент трябва да проверяваш, изкривил ли си пътя, или не. – По какво се познава това? – Ако имаш мир в душата си, твоите мисли, чувства и постъпки са прави, и ти си в правия път. – Искам да вляза в новия живот. – Лесно можеш да влезеш, но не

трябва да допущаш нищо отрицателно в себе си. Турете отрицателното в шишенца, херметически затворени. – Защо Бог допусна Христа и дявола да живеят на едно и също място? – Само така Бог може да накара дявола на работа. Следователно, дойде ли дяволът в дома ви, накарайте го да работи. – После? – После ще го заставите да се моли и да изправи погрешките си. – Искаме да го изпъдим от света. – Това е невъзможно, нито е ваша работа. Ваша задача е да изпъдите дявола от ума си, после от сърцето си. Като дойдете до постъпките си, т.е. до областта на физичния свят, оттам не можете да го изпъдите. Ако изпъдите злото от физичния свят, то ще влезе в сърдечния свят, а оттам – в умствения. Значи, не може да изпъдите злото от физичния свят, но може да го впрегнете на работа и да се учите от него.

Казвате: По кой път да вървим? – Вие още не сте тръгнали по главния път. Сегашните хора вървят по разни пътища, още се блъскат, търсят истинския път. Христос казва: "Аз съм пътят, истината и животът." Като влезете в тоя път, ще намерите истината и живота. Той е правият път. Българинът има обичай, като намери правия път, да се отбива на една и на друга страна, да криволичи. Той не обича да върви направо. Пак държи правата посока, но върви по нея с отклоняване. Прав път е оня, който внася хармония в мислите. Истината е това, което разширява и освобождава чувствата. Дето е истината, там са светлината и знанието, които освобождават човека от робство и ограничение. "Аз съм пътят" – пътят на знанието. "Аз съм истината" – пътят на свободата и светлината. "Аз съм животът" – пътят на любовта. Тоя път трябва да следвате всички. Това са трите начала на живота.

И тъй, пътят на любовта е път на новото учение. – Какво представя новото учение? – За да разберете новото учение, трябва да влезете в Христовото учение. Както Христовото учение има своя християнска етика, така и новото учение има своя етика, различна от тая на християнството. Аз се проявявам между вас според духа на християнската етика. Ще дойде ден, когато ще се проявявам според духа на новата етика. Като живее, човек си служи с различни средства – хармония, музика, поезия, изкуство. В тоя смисъл, музиката е стенография на живота. Всеки тон е сбор от думи, които трябва да се разчитат и превеждат. Ако направите правилен превод на музикалните тонове, ще придобиете нещо. Какво свирене е това, от което никой не се ползува? Ако си уморен и си посвириш, умората ти трябва да изчезне. И аз махам умората със свирене. Не свиря големи парчета, като тия на Бетовен, но малки. Големите музикални парчета са големи, скъпи яденета. Не е лесно да приготвиш един голям, скъп обяд. Добре е, всеки от вас да има някакъв инструмент, на който да свири, да си помага в мъчнотиите. Ако някой не може да свири, да си вземе едно дайре

или тъпанче и да бие на него. Ще кажете, че ви е срам да биете дайре или тъпанче. И без външно свирене, всеки човек бие тъпан. Важно е да знаеш, как да го биеш.

Коя е основната мисъл на лекцията? – Трите начала: Да се движите в Христовия път, в пътя на истината и в пътя на живота.

Друга основна мисъл е тая, която определя кривината на гърба и на гърдите. Кривината на гърба не трябва да бъде голяма. Гърдите да са добре развити, а линията на задницата да не е много изпъкнала. Също така и коремът да не изпъква много напред. Не е правилно коремът да бъде капитан на тялото. Главата е капитанът. Като теглите права линия отпред на главата до краката, челото трябва да излиза поне един милиметър навън от гърдите; гърдите да излизат поне два милиметра вън от корема. Който може да тури ред и порядък в мислите, чувствата и постъпките си, може да бъде господар на главата, на гърдите и на корема си.

Упражнение: Поемате въздух и поставяте ръцете на раменете със свити пръсти на юмрук. Издишате въздуха – ръцете напред, с отворени пръсти. Бавно сваляте ръцете надолу. Вдишването и издишването на въздуха трае от поставяне ръцете на раменете до свалянето им.

Т.м.

7. Лекция от Учителя, държана на
24 февруари 1932 г. София – Изгрев.

Книги:
Трите пътя
Събуди се (Общ окултен клас. Единадесета година (1931–1932). София, 2005)
38 беседи от 30 септември 1931 г. до 7 септември 1932 г.
Трите начала
Законът и Любовта (Общ окултен клас. Година XI (1931–1932). Том II. София, 1946)
9 беседи от 13 януари 1932 г. до 9 март 1932 г.
Начало: 06:00

1932_02_26 Човешкото лице
Издание 1947 г., София
КНИГА: Фактори в природата, МОК Год.XI, Том 2

ЧОВЕШКОТО ЛИЦЕ

Т.м.

Изпейте песните "Сила, живот и здраве" и "Аин фаси".

Упражнение за дишане: шест вдишвания, три задържания и шест издишвания. При вдишване и задържане на въздуха ръцете горе; при издишване ръцете се свалят долу.

Представете си, че в крака ви влезе един трън. Какво правите? Цяла нощ пъшкате, обръщате се на една, на друга страна, не можете да спите. Болката ви е толкова голяма, че ви кара да плачете. Най-после дойде някой ваш приятел, вземе игла и внимателно извади трънa. След това намаже мястото с дървено масло и го превърже. Веднага болката утихва и вие изпитвате радост, че се освободихте от трънa. Той отива на друга служба. Това е алегория, която може да се пренесе в психическия живот на човека. – Докога страда човек? – Докато е в училището и се учи. Щом свърши училището, страданията изчезват. Отношенията на учителите към ученика се изменят, стават приятелски. – Ангелът страда ли като човека? – Не страда. – Защо? – Защото е завършил своето развитие. Следователно, ако страдаш, ще знаеш, че много работи не разбираш и много има да учиш. Страданието е строгото лице на учителя, който пита ученика: Защо не знаеш? Защо не можеш? Защо си болен и беден? Бедността е неразрешена задача. Не питай защо страдаш, но учи се да не страдаш. Не питай защо грешиш, но учи се да не грешиш. Не питай защо не пееш вярно, но учи се да пееш вярно. Първо човек трябва да пее за себе си, после за другите. Най-добрата публика е самият той. Хората са като децата. Каквото правят, те имат предвид външния свят, поради което изпадат в противоречия и стълкновения.

Колкото и да се говори за страданията, колкото и да се изнася добрата страна на страданията, хората пак не искат да страдат. Много просто – стани камък. Щом си човек, ще страдаш. – Не искам да стана камък. – Тогава ще страдаш. Който иска да придобие знания, непременно ще страда. Камъкът не страда, но и знание няма. Човек страда и придобива знания. Кое е по-хубаво: да имаш страдание и знание или да нямаш страдание, но да нямаш и знание. Вие не се убедени още в тази истина. Има нещо неприятно в страданието, както и в работата, и в яденето. Неприятно е да работиш и да не оценят работата ти; неприятно е да ядеш

и да не се наядеш; неприятно е да пиеш, без да задоволиш жаждата си; неприятно е да мислиш, без да разрешиш задачата си.

Сега, като изучавате човешкото лице, обръщайте внимание на очите и на разстоянието им едно от друго, както и на разстоянието им до устата. Колкото по-голямо е разстоянието от едното око до другото, толкова човек е по-голям консерватор, а организмът му по-издържлив. Ако разстоянието е по-малко, организмът е по-слаб. Колкото по-голямо е разстоянието от очите до устата, толкова по-активен е човек. Значи тази линия има отношение към волята. Чувствата скъсяват линиите, а мисълта ги удължава. Кръглите лица показват, че чувствата имат преобладаващо влияние над мисълта. В продълговатите лица преобладава мисълта.

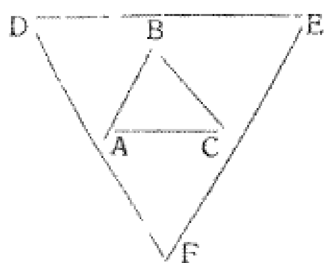

фиг. 1.

Триъгълникът ABC (фиг. 1) представя носа, а външният – устата. Аз го наричам триъгълник на живота. Освен носа голямо значение за живота има и устата. Тя разрешава много въпроси. Като яде, като говори, човек разрешава важни въпроси. Достатъчно е да ядеш правилно и да говориш разумно, за да се справиш с много мъчнотии. Ако не ядеш както трябва и не говориш разумно, непременно ще страдаш. Природата е начертала на човешкото лице два триъгълника: DFE с върха надолу – устата, и ABC с върха нагоре – носа. Соломон мислил дълго време върху тия триъгълници, докато ги е преплел в особен знак, наречен Соломонов (фиг. 2).

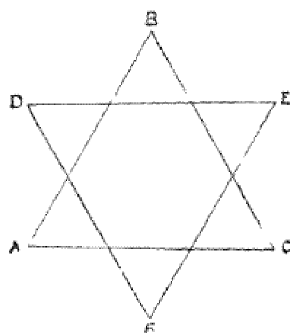

фиг. 2.

Чрез тези триъгълници Природата казва на човека: Ще ядеш правилно, ще мислиш право и ще говориш разумно. Соломон е поставил същата мисъл в отрицателна форма: Ако не ядеш правилно, не мислиш право и не говориш разумно, ще страдаш. Соломон е преплел триъгълниците, за да покаже, че въпросите могат да се решават и чрез противоречия. Ако страната ДЕ в големия триъгълник се увеличава, а страната АС в малкия триъгълник се намалява, явява се дисхармония в живота. Правилно е, ако ДЕ се увеличава, и АС да се увеличава; ако ДЕ се намалява, и АС да се намалява. С други думи казано, ако носът се стеснява и очите ви се отдалечават, ще се създаде известна дисхармония. Ако очите са отдалечени от устата, човек вижда нещата по-добре; зрението му се разширява и той вижда повече предмети. Образите на тези предмети се отпечатват върху мозъка, поради което той изразходва повече енергия, отколкото придобива. Следователно, ако носът ви става по-малък, ще изразходвате много енергия, а ще придобивате малко. Колкото по-широк става носът, т.е. отвърствието на дихателните дупки по-обемисто, това показва, че развитието на човека е нормално. Ако ноздрите не стават по-големи, а носът надебелява, това показва натрупване на мазнини върху него. Колко хора могат да подобрят състоянието на организма си? В повечето случаи децата се раждат с добре устроено тяло, което впоследствие се руши и изопачава. Къщата ви постепенно отслабва, мазилката ѝ се руши, красктие избеляват, вентилацията се поврежда, светлината ѝ намалява. Вие изучавате човешкия организъм, но като не знаете законите, които управляват различните органи и системи, оставате чужди за вашия собствен организъм. Какво се ползвате от храната, която приемате? Цял ден дъвчете като преживно животно, без да се ползвате от тази храна. – Защо? – Не знаете как да дъвчете. Работите с Питагоровата теорема, решавате задачи върху нея, а забравяте, че храненето е подобна задача. Какво гласи Питагоровата теорема? – Че сборът от квадратите, построени на двата катета, е равен на квадрата, построен върху хипотенузата. Какво означава тази теорема?

Какво се иска от вас? – Да се учите да усилвате вярата си. – Какво представлява вярата? – Тя е завършен процес, резултат на дейността на разумни същества, които са живели някога на Земята и доброволно са я напуснали. Те са оставили вярата – своята работа, като наследство на човечеството. Като знаете това, не питайте защо трябва да вярвате и какво нещо е вярата. В закона на вярата всичко е точно определено, всичко е предвидено. Можеш да разсъждаваш върху вярата само когато я приложиш. – Не може ли без вяра? – Не може. На физическия свят вярата е основа, върху която се гради. Без вяра не може да градиш, не може да мислиш, не може да забогатееш, не може да работиш. Вярата е стимул в живота. Какво бихте направили без вяра? Има положителна и

отрицателна вяра. Следователно не казвам да вярвате в това, което не съществува. Вярвайте в това, което съществува.

Ще ви дам следните прости действия:

2 + 2 = 4   2 x 2 = 4

2 - 2 = 0   2 : 2 = 1

Като съберете числата, получени като резултат на действията, получавате числото 9. Цялото число е 4041. Това число е щастливо. В него има две четворки. Четворката носи щастие за онзи, който я разбира. За онзи, който не я разбира, това число носи противоречие. Единицата е проблематично число. Деветката е щастливо число за онзи, който може да смята добре. Когато искаш да си създадеш приятели, ще прилагаш действието събиране. Ако искаш да подобриш условията, ще работиш с изваждането. Когато искаш да нагостиш приятелите си, ще приложиш умножението. Ако искаш да бъдеш справедлив, ще приложиш делението, ще дадеш на всеки, каквото му се пада. Значи справедливостта е в делението, радостта – в умножението, добрите условия в изваждането, приятелството – в събирането.

Казвате: Човек трябва да има воля, гръбнак, да издържа. – Трябва да знаеш как да употребиш този гръбнак. Знаеш ли колко прешлена има гръбнакът? Знаеш ли колко дупки, т.е. каналчета, има всеки прешлен? Знаеш ли кога трябва да употребяваш аритметичните действия в живота си? Кога ще изваждаш? – Когато имаш едно отрицателно чувство в сърцето си. Отрицателното чувство не излиза с любов. Ще го хванеш с щипки и ще го извадиш. Колкото повече любов даваш на лошия човек, толкова по-лош става той. Ако нахраниш вълка, той става по-лош. Ако нахраниш змията, и тя става по-лоша. Следователно, дойдеш ли до злото, не му давай условия да се развива, не го подхранвай. Ако подхранваш злото и му даваш условия да се развива, то ще погълне доброто и неговата сила. Тогава, ако искаш да проявиш доброто в себе си, ще видиш, че то няма сила да се прояви, неговите сокове са изчерпани.

И така, работете върху лицето си, докато сами се харесате. Оглеждайте се всяка сутрин, да видите какво ви липсва. Ще кажете, че лицето ви е много слабо. Лицето може да е пълничко, кръгло, и пак да не ви харесва. Очите ви може да са светли, ясни, и пак да не ви се харесват. Какво ви липсва? Има една подвижност на линиите, която прави лицето красиво. Ако тази подвижност липсва, лицето губи своята красота. Има една линия на лицето, която му придава красота. Тя мъчно се хваща. Даже най-добрият

художник или фотограф не е в състояние да я схване. Щом видиш тази линия, ти се зарадваш; ако я изгубиш, наскърбяваш се. Тя е неуловима и неограничена. Тя е линията на реалността, линията на красотата.

Що е реалността? – Онова, което нито се ограничава, нито може да се улови. Реалността радва човека, дава му разположение и живот. Някога линията на красотата се явява в очите, някога в устата, някога на лицето и го прави особено подвижно и изразително. Понякога тя придава на лицето особена сериозност, като че очакваш онзи момент, когато в Природата се извършва важен процес, който си очаквал с години. Ти седиш напрегнат, в очакване да видиш онова, от което зависи твоето бъдеще. Схванеш ли тоя момент, лицето ти се озарява с нова светлина. Това е първият лъч, който прониква в съзнанието ти и разсейва мрака, в който си живял. Ти виждаш вече света в нова светлина, каквато никога не си могъл да си представиш.

Страшен е мракът и слепотата в човешкия живот! – Кога настава тоя мрак? Когато допуснеш греха в себе си. Тогава иде неразбирането, тогава иде и нещастието. Казваш: Животът няма смисъл. – Къде е светлината в живота ми? – В твоя мозък. В мозъка ти има толкова енергия, че ако я превърнеш на светлина, хиляди години ще си служиш с нея. Един човешки мозък може да храни света хиляди години наред. Ти забравяш това богатство и се чудиш какво да правиш.

Сега, като се оглеждаш всяка сутрин, поглеждай носа си и кажи: Хубав е моят нос, не е пораснал колкото трябва, още има да расте. Помилвай леко носа си и кажи: Бъди умен, добре мисли! Носът е свързан с разумни същества, които работят за развитието му. Този процес не е завършен още, затова и вие трябва да вземате участие в него. Не пипайте грубо носа си, не го теглете. Всяка сутрин го милвайте нежно, леко, защото от него зависи вашето щастие и благо. Той прави лицето красиво. Мисълта ти зависи от твоя нос. Колкото и да се пъчиш, ако нямаш нос, нищо не струваш. Който разбира значението на носа, радва се и го благославя. Погали носа си и кажи: Колко си хубав! Колко те обичам! Търсиш някакво богатство отвън, а забравяш, че всичкото ти богатство е в твоя нос. Няма по-добър приятел в света от човешкия нос. Той решава всички трудни въпроси. Помилвай го и му благодари. Той е станция на човешкия ум, а умът е министър на просветата. Ще дръннеш звънеца, т.е. ще погалиш носа си и ще го попиташ: Моля, мога ли да се срещна с господин министра? – Можеш. Ще влезеш вътре и ще се поклониш учтиво.

Като ученици от вас се иска добра обхода с носа. Щом станеш от сън, ще погалиш нежно носа си и ще му благодариш за работата, която върши.

Ще гледаш никой да не те вижда какво правиш, защото няма да те разберат. Ако се секнеш, ще помислиш малко и ще кажеш на носа си: Мога ли да ти направя една услуга? След това ще вземеш кърпата и ще се осекнеш. Като правите така, ще видите какъв резултат ще имате. Станеш сутрин от сън мрачен, неразположен, като че светът се обърнал наопаки. Не се сърди, но погали леко носа си и кажи: Тежко ми е нещо, помогни ми. Няма да мине много време и неразположението ти ще изчезне. За колко дни искате да направите упражнението с носа, да го гладите нежно? Хайде за една седмица. Ще милвате леко носа си всяка сутрин и ще му благодарите. След свършване на упражнението милвайте носа си, когато сте неразположени, недоволни или когато някой урок не ви върви. Учите, но забравяте, разсейвате се. Хванете леко носа си и поискайте от него помощ, той веднага ще ви помогне.

Казвам: Радвайте се на благото, което Бог ви е дал – вашето лице. Отдавайте му нужната почит и уважение. Душата, умът, сърцето се изявяват чрез лицето. Вътрешният живот на човека се изразява чрез лицето. Като благодариш за лицето, благодари специално и за носа – главния съветник на човека. Каквото ти каже носът, слушай го.

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
– В Истината е скрит животът.

20. Лекция от Учителя, държана на
26-ти февруари 1932 г., в София – Изгрев.

1932_02_26 Човешкото лице Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98“, 1999
КНИГА: Съществуване, живот и отношение. МОК, Год.XI

ЧОВЕШКОТО ЛИЦЕ

11 година
20 лекция на 1 мл.ок.клас
26.II.1932 година, петък, 5 ч.с.
ИЗГРЕВ, СОФИЯ.

Добрата молитва.

Изпейте „Сила, живот и здраве“. „Аин фаси“. Направихме дихателни упражнения с движение ръцете нагоре и надолу, вдишване ръцете нагоре. Задържане, ръцете горе. Издишване – ръцете долу.

Представете си, че влиза един голям трън в крака ви, цяла нощ седите, неспокоен сте. Болките ви са толкоз големи, че даже плачете. Дойде някой и ви извади тръна, после намаже мястото с масло и ви е приятно. Щом се извади трънът, изпитвате малка радост. Радвате се, че трънът е излязъл и са го назначили на друга служба. Разбира се това са алегории. Ако бяхте един ангел, завършил своята еволюция, и дойде страданието при вас, какво разбиране щяхте да имате? – Когато сте в училището, когато учителят ви учи, щом влезете в училището, всички сте сериозни, но когато свършите гимназия, учителят има друго отношение към вас. Следователно, ако страдате, знайте, че много работи не знаете. Затова страданието постоянно ви гълчи. Страданието е сериозно. Страданието е сериозното лице на учителя, който ви пита как да не знаете. Как да не можете, как да сте болен, как да сте сиромах. Сиромашията е неразрешена задача. Или явяването на една погрешка, не трябва да се спираме да казваме: Защо страдам, но да се научим да не страдаме. Защо трябва да се правят погрешки? – Научете се да не правите погрешки. Защо някой не може да пее верно? – Защото не се е учил. Защо човек да не може да пее за себе си. Най-първо човек трябва да пее за себе си, после за другите. Най-хубавата публика е самият той. Но понеже стимулите са външни, то сегашните хора са като децата. Всичко каквото го правят, те го правят за един външен свят, следствие на това има едно голямо стълкновение. Добре. Допуснете кое състояние е по-хубаво? – Вие не искате да страдате. Камъните не страдат, а човек страда. Природата ти казва: Какво искаш? – Ти казваш: Не искам да страдам. Природата казва: Стани камък. Ти казваш: Не искам. Ти искаш знание, тогава ще страдаш. Камък не страда, но и знание няма. Човек страда, но има и знание. Кое е по-хубаво. Да

имаш страдание и знание, или да нямаш знание, но да нямаш и страдание. Но вие не сте убедени. Хората не са още убедени. Те са твърди, но не са убедени. Има едно страдание неприятно. Да работиш без да ти плащат. Да ядеш без да се наяждаш. Да пиеш без да се напиваш. Да мислиш без да разрешиш една задача.

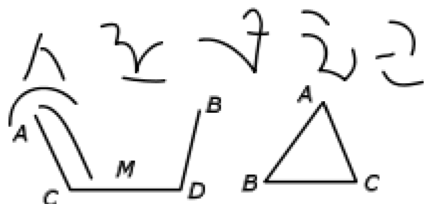

Какво имате приблизително? – Тези фигури съществуват ли? – А и В са едното и другото око. С, D са устата. Тогава какво отношение имат тези продълговати линии? – Да допуснем, че С, D е по-тясно, тогава вместо А С ще имаме А М. Колкото линията между очите А В е по-голяма, по-широка, организмът е по-издръжлив. Същевременно организмът е по-консервативен. Колкото тази линия е по-къса, толкоз организмът е по-слаб. Колкото А,С и В,D са по-дълги, толкоз активността е по-голяма. Линиите от окото към устата са волеви линии. Колкото тези линии са по-дълги, толкоз волята е по-силна. Колкото са по-къси тези линии, преодоляващо влияние имат чувствата. Чувствата винаги правят линиите къси. Мисълта прави линиите дълги, вследствие на това, ако имате едно валчесто лице, винаги във валчестите лица преодоляват чувствата. Геометрическите линии са по-къси там. В образи, дето линиите са по-къси, преодоляващо влияние имат чувствата.

Този триъгълник АВС е носът. Аз го наричам триъгълник на живота и устата има голямо значение. Много въпроси се разрешават чрез устата. Като ядеш, като говориш, ти ще решиш въпросите. Ако ядеш добре и ако говориш разумно, ти ще разрешиш добре въпросите. Но ако не ядеш както трябва, ще страдаш. Ако не говориш както трябва, пак ще страдаш.

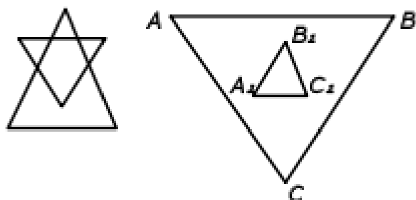

В лицето има два триъгълника. Единият триъгълник представя носа с върха нагоре, а другият триъгълник представя устата с върха надолу. Соломон мислил, мислил и преплел тези два триъгълника. Природата казва така: Ще ядеш добре и ще говориш добре, ще мислиш добре. Соломон ги е турил в отрицателен смисъл: Ако не знаеш да ядеш добре, ще бъдеш болен. Ако не знаеш какво да говориш, ще ти бъде зле в света. Соломон е преплел триъгълниците. Защо ги е преплел? – За да решава въпроса с противоречие. Ако в големия триъгълник, А В се увеличава, а

пък А1 В1 се намалява, какъв процес ще имате? – Ще имате тогаз вече една дисхармония. Щом се увеличава А В, същевременно трябва да се увеличи А1 и В1. Щом се намалява А В, трябва да се намалява А1 и В1. Хубаво е стеснението на вашия нос. Ако вашият нос се стеснява и очите ви се отдалечават, ще има дисхармония. Обаче, ако тази линия А В се отдалечи, т.е. твоите очи се отдалечават, тогаз вие ще виждате нещо повече. Зрението ви ще бъде разширено, ще виждате повече предмети. Тези предмети се отпечатват върху мозъка. Тогаз мозъкът ще изразходва повече енергия. Външно, ако вашият нос става по-малък, тогава ще харчите повече енергия, повече разноски ще имате, а по-малко придобивки. Може да стане и обратното. Ако и А, и В се намаляват, А и В се увеличава, тогава какво ще стане? Ще имате обратния процес. Представете си, че при увеличението на А В се увеличават вашите чувства. Разноските ви ще се увеличат. Навсякъде ще имате разноски. Сега разбирате ли отношението на един широк нос. Не надебеляването на носа, но отверстието на дихателните дупки да станат обемисти, по-големи. Това показва, че развитието е нормално. Но ако тези дупки не се изменят, а само носът надебелява, това е натрупване. Когато горният триъгълник се увеличава в своята основа, А В трябва да стане нагоре. Когато горният триъгълник се увеличава в своята основа, А В трябва да стане нагоре, понеже в строежа на очите трябва да станат малко по-големи. Ако линията А В се увеличава, а очите остават същите, тогава имаме дисхармония, това е натрупване. Колцина от вас знаете как да подобрите организма си. Най-първо като се родите, организмът ви е добре устроен, от онези, които са го направили. После колкото повече вие растете, вие съвсем загазвате. Започва да отслабва къщата ви, мазилката ѝ започва да става слаба. Красиките ѝ се изгубват. Светлината ѝ замъждява. Вентилацията малко се поврежда. Може да изучавате строежа на организма си – кръвообращението, сърцето, мозъка, но ако не разбирате законите, ако не знаете как да се ползувате от дихателната система, от вашия стомах, каква полза ще имате. Вие ако дъвчите целия ден, ако преживяте като някое животно, какво ще се ползувате? – Вие казвате: Ще се яде. Ти искаш да разрешаваш някоя Питагорова задача, но и яденето е Питагорова задача. Какво иска Питагор да каже със своята задача? – Че сборът от квадратите, построени на двата катета, е равен на квадрата на хипотенузата.

Важно е следното: Трябва да се учите да вярвате. Вярата е един завършен процес на най-разумните същества, които някога са живели на света, без да са умирали. Следователно, те са оставили вярата като едно наследство. Този процес са го оставили като наследство да се ръководим ние с вярата. Никога не чопли какво нещо е вярата. Защото трябва да вярваш, във вярата всичко е точно определено. Няма нищо непредвидено. То е завършен процес. Ти като вървиш по закона на вярата, след като

извършиш нещо по закона на вярата, тогава имаш право да разсъждаваш. Ти казваш: Без вяра не може ли. Вярата на физическото поле е основата, върху която трябва да градиш. Защо ще се гради върху вярата? – Ако нямаш вяра в нещо, ти не можеш да градиш. Ако не вярваш, ти не можеш да мислиш. Ако не вярваш, че ще станеш силен, богат, не можеш да работиш, но ако вярваш, че ще станеш богат, имаш стимул, трябва да вярваш. Вие казвате: Защо трябва да вярвам. Какво бихте искали да правите на земята, кажете ми? – Вие искате да кажете, че не искате да вярвате. Не да вярвате в това, което не е, защото има отрицателна вяра. Тя е да вярваш в това, което не е. Ти казваш: Защо ще вярвам? – Ще вярваш в това, което е. А пък да вярваш в това, което не е, то е отрицателна вяра.

В общия окултен клас нали ви дадох онази задача.

$2 + 2 = 4$
$2 - 2 = 0$
$2 \times 2 = 4$
$2 : 2 = 1$

4041, това число е красиво число. 4 е едно щастливо число. 1 е малко проблематично. Числото 4 е щастливо число. Всеки, който не го обича е противоречие за него. Който го обича, по-щастливо число от него няма на земята. Който не го обича, огъва го, товари го. А пък който го разбира, носи щастие. 4041, като съберете цифрите на това число получава се 9. То е едно красиво число. Онези, които знаят добре да смятат, по всичките правила. Той е щастлив човек. А онзи, на когото умът не му стига, той е нещастен човек. Ако искаш да си създадеш добри условия за себе си, ще употребиш изваждането. Когато искаш да направиш приятелство, ще направиш събиране. Когато искаш да дадеш угощение на хората, ще дадеш умножението, да ги разположиш към себе си. Ако искаш да се покажеш много справедлив, ще употребиш делението, ще дадеш на всекиму каквото му се пада. Делението е справедливост. Радостта е в умножението. Условията са в изваждането. Събирането е приятелство.

Някой казва: Човек трябва да има воля, трябва да има гръбнак. Но трябва да знаеш как да употребиш гръбнака. Знаете ли колко прешлени има вашият гръбнак, не сте ги чели. После знаете ли колко дупки има всеки прешлен? – Изваждането е хубаво, когато имаш работа с едно отрицателно чувство. Тогава употреби изваждането. Тури изваждането и го извади навън. Ти казваш: Ти му прости. Тогава не излиза. Ти ще му кажеш аз зная да смятам. Ще дойдеш до него и ще му кажеш: Ела насам да те науча. Кажи му, влез в кофата и като влезе завърти, за да излезе навън, за да му покажеш как се изважда. Особено страданието не обича да го изваждаш.

Ти казваш: Прости му, обикни го. Не, с любов не става. Ти лошия човек колкото повече го обичаш, толкоз по-лош става. Разбирайте ме сега. Ако не ме разбирате, ще кажете: Как? – Ако един вълк го нахраниш, не става ли по-лош? – Ако една змия нахраниш, не става ли по-лоша. Ти не давай условията на злото да се развива. Прекрати му условията. Защо човек не трябва да дава място на злото. Защото злото ще погълне неговата сила. Когато дойде време, за да прояви човек доброто, няма да има сила, с която да разполага.

Ще поглеждате своето лице всяка сутрин. Вземете си по едно огледало, оглеждайте се, докато започнете да се харесвате. Като погледнеш на очите си, на веждите си, във всичко това да намериш нещо хубаво. Да има нещо приятно в лицето ти намерено. А пък сега понякой път се огледаш, не се харесваш, липсва ти нещо. Не го знаеш какво е, но нещо ти липсва, не е в пълнотата. Лицето може да е пълно и пак да не се харесваш. Очите ти може да са светли и пак да не се харесваш, има нещо в лицето ти, то е онази вътрешна подвижност на линиите. Има една линия, която се проявява някой път. Нито фотографите могат да я фотографират. Щом се съсредоточиш, тя се губи. Щом съзнанието ти е свободно, тя се появява. Има в човека една линия на красотата, която никой художник не е в състояние да я схване. И като я видиш затупти сърцето ти и като се изгуби, ставаш пак обичаен човек.

Та онова реалното, е нещо, което не се ограничава. Тази живата реалност не е нещо, което може да го схванеш и да го ограничиш. Ти може да се радваш, може да си добре разположен, но речеш ли да направиш една малка обида, веднага тази реалност изчезва. Тази линия е линия на красотата. Понякой път се появява, когато имаш светлина в очите си. Тази линия понякой път я имате в устата си, но после се изгубва. Когато тази линия е в лицето ти, то лицето ти е живо. Понякой път вие седите много сериозни. Онзи, който размишлява, какво трябва да прави? – Някой казва: Втасахме я. Представете си, че вие се намирате в един от най-важните процеси в природата. Да видиш едно събитие, което милиони години си чакал и от този момент зависи бъдещото твое добро. Каква напрегнатост ще имаш, за да схванеш онова, което има да видиш? – Това, което ще видиш, ще внесе в тебе новата светлина. Това е първият лъч, който прониква в твоето съзнание. По-рано е било тъмно в тебе. Като видиш всичко наоколо ще видиш. Дотогава ти си бил в мрак и тъмнина, но дойде светлината и тогава виждаш, че този свят не е такъв, какъвто си мислил. Слепота има, когато грехът влезе в света. Тогава има неразбиране. Тогава ставаме нещастни, затваряме си очите и казваме: Не си струва трудът да се живее. Това е неразбиране. Във всеки един мозък има толкоз енергия вътре, че ако тази енергия могат да я превърнат, тя би могла с хиляди

години да осветява света. Един човешки мозък с хиляди години може да храни света. Вие оставяте това голямо богатство и казвате: Какво да правя? – Сега, като се огледаш, погледни си носа и кажи: Хубав е носът, той не е израснал още. Вашият нос не е един завършен процес. Той расте. Помилвай го малко. Кажи: Много хубав си. Бъди по-умен, мисли по-хубаво. Понякой път го помилвай и кажи: Много си умен, много си красив. Вашият нос е свързан с известни същества. Ти като го милваш, той усеща това и те благославя. Вие барате грубо носа си, много грубо се отнасяте с него. Вие като се секнете нямате етикеция. Няма да хващате грубо носа си. Ще го хванеш, ще го погладиш. Казвам: Най-първо трябва да се възпитавате. Ще ви дам няколко правила: Сега ви давам едно правило за носа. Като станеш помилвай го и речи: Най-голямото благо за човешкото лице е носът. И човешкото щастие зависи от това. Какво ви костува да кажете това? – Ти си се намусил, мисълта ти зависи от твоя нос. Колкото и да се пъчиш, ако нямаш нос, нищо не струваш. Твоят нос струва повече от всичкото ти пъчене. Който не разбира, носът се пъчи, който разбира, носът се радва. Казва: Хубав е носът ми. Колко си е хубав. Може ли да бъдеш тогава песимист? – Вие седите и мислите за неща, които нямат нищо общо с вас. Вие гледате за вятъра отвън. А пък, носът, който е едно ваше богатство, вие не му обръщате внимание. Помилвай носа си и му кажи: Колко те обичам. Каква услуга ми правиш? – Като милваш цветята, какво ухание чувствувам. Отличен приятел е носът. Всички мъчни работи, все той ги прави. Помилвай го и му благодари. Много му благодари. Де ще намерите вашия ум? – Станцията му е тук. Както дирекцията в една гимназия или както министерството, техният ум е там. Ще го погладиш и ще му кажеш: Моля, мога ли да видя господин министъра. Ще го поздравиш учтиво. Сега помилвайте вашия нос. Това за вас да си остане, защото, ако разправяте това на другите, те няма да го разберат, това е само за вас. Когато станете сутрин и сте сам в стаята си, никой като няма, ще гладиш носа си и никой да не те види. Ще затвориш всички завеси, да не вижда никой какво правиш. А пък отвън като се секнеш няма да барате носа си грубо. Преди да се посекнеш, ще си помислиш малко и ще кажеш на носа си: Искам да ти направя една услуга, мога ли? – Това ви се вижда малко смешно, но е хубаво. Ще направите опит и ще видите един добър резултат. Някой път, когато сте неразположени, песимистични, погладете носа си и вижте какво ще стане. Неразположени сте, някой път като че целият свят се е обърнал с главата надолу. Криво ви е, ще се пукнете. Спрете се малко и погледнете носа си. Попитай го: На тясно съм, но всичко това ще си иде. Сега на вас ще оставя за колко дни ще можете да гладите носа си, колко деня да правите това. Но не го натискайте, като го гладите. Много деликатно трябва да го пипате, та той да остане доволен от вас. Ако пипате грубо, няма да е доволен от вас. За една неделя направете този опит, после правете този опит, когато сте неразположени, песимистично

неразположение имате. Или когато учите някой предмет, погладете носа си и кажете: Тази работа не върви. И тогава работата ще тръгне напред.

Та казвам: *Лицето*, което Бог ви е *дал*, е едно благо. Едно огледало ви трябва да го гледате с най-голямо уважение. *Лицето* дава цена на човека. Душата, умът, сърцето се изразява чрез *лицето*. Всички вътрешни сили на душата се простират там. От нормалното състояние на твоя организъм зависят и дарбите, които могат да се развият в тебе. Поетически дарби, музикални дарби и пр. Щом носът ви взема участие в нещо, там работата е успешна. Той каквото каже; той е главният съветник. Той ще ти каже: Тази работа не става. Тогава каквото ти каже, ще го направиш.

Станете.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

1932_02_28 След това
неделна беседа

СЛЕД ТОВА

Ще прочета 2 глава от пророк Йоил. Ще взема само две думи от 28 стих: "И след това".

При самите мъчнотии в живота, човек трябва да определи своето положение. Той си има един естествен стремеж, както всяко живо същество се стреми да намери своето място и условия, при които може да живее и да се проявява; то е един вътрешен, естествен процес. Аз го наричам Божествен процес, помощ на човека да живее, понеже животът, това е израз на Божествения живот; само там, дето е Бог, има живот; дето го няма Бог, няма живот. Какво нещо е животът? В присъствието на Бога е животът. Там, дето Бог го няма, няма живот. Съвременните хора все спорят - дали има Бог или не. То е схоластично разглеждане. Въпросите: дали има вода или не, и дали има Бог или не, са различни; съвсем друг е смисълът на тези понятия. Дали там има вода или не, съществува отначало едно предположение; и след като проверите, ще извадите един извод, че няма вода там, проверено е опитно, няма вода; това е така нареченият логически извод. Логическите изводи, това са отражения на някакви истини, но отражението в едно огледало не е никаква действителност. В огледалото има ли някаква реалност? Виждате, човек се мърда в огледалото, но в огледалото няма никаква дължина, няма никакъв свят - съществува, но нищо не съществува. Съществува едно - отражението. По огледалото можем да намерим реалността, точно обратно перпендикулярно, в противоположна посока. Тогава, когато ние казваме "всичко е суета на света", това е отражението. Според индуската философия, този свят е отражение; Майя - значи, реалният свят е в обратна посока на материалния. Материалният свят е резултат, една проява, той е дотолкова реален, доколкото се отразява вътре в огледалото. Следователно може да поставя някакво противодействие и да не остане отражението. Ако отражението го няма в огледалото, това ни най-малко не показва, че реалността не съществува. Сянката може да изчезне, но реалността ще остане; но никога в света не може да има сянка, зад която няма реалност. Тъй щото онези, които казват, че "всичко е суета", както е казал Соломон, не са прави. Трябва да изтълкуваме - какво значи суета. Суета значи - да не разбираш нещо. Търсиш реалността на нещата там, дето я няма - суетиш се. Търсиш живота в удоволствията на земята - там никога няма да го намериш. В удоволствието живот няма. Сега, когато аз говоря така, ще кажете: "Човек не трябва ли да има удоволствия?" Той не трябва да се заблуждава в удоволствията, ние идваме до крайност. Някой

твърди, че трябва да се яде много. Не, не трябва да се яде много. Някой казва, че никак не трябва да се яде - и той не е прав. Ще ядеш умерено, толкова, колкото трябва. Един закон има, според който, всеки един знае, колко трябва да носи. Всеки един човек знае, колко трябва да яде. Затова не се иска никакво педагогическо наставление, защото малките птици и животинките, които нямат учители по педагогия, знаят как да се хранят много добре. Птиците не знаят ли как да ядат? Инструктори нямат за това, но те са много досетливи. Когато майката кълве, те броят, колко пъти удря в земята и от туй кълване изваждат своето заключение, колко трябва да ядат. Следователно те знаят да разбират туй хлопане, да го дешифрират, както стенографите дешифрират; всичката педагогия е там. След като се влюбиш, какво ще стане? Там е сега, че ти още не си се влюбил. Ти още не знаеш какво нещо е влюбването. "Аз виждам едного, че се е влюбил." Нищо не си видял. Туй нищо не значи. Може да знаеш това, което си бил; това, което не си бил, никога не може да го знаеш, ти само предполагаш, че знаеш. За пример, някой казва: "Аз разбирам от хиромантия, от физиогномия, разбирам от математика, от геометрия". Създаден си да разбираш, но като казваш, че разбираш математика, много казваш. Не разбираш какво нещо е математика и не си разбрал положението, защото, ако ти знаеш математика, ти ще бъдеш един велик човек. Ако знаеш геометрия, ти ще бъдеш един гениален човек. Щом не си нито едното, нито другото, ти не разбираш нито математика, нито геометрия. Математиката е наука за разумните сили, които функционират във времето. Геометрията е наука за материята, от която всичко се създава. Геометрията се занимава с материята. Математиката се занимава със силите. Туй не е в противоречие със сегашното определение, сегашните учени хора отиват в същата посока. Вземете един физиогномист. Ако му представите някой човек, който има нос, дълъг 7 см., веднага ще каже, че този човек има силен ум, но ако му дадете широчината - отдолу на носа - 5 см., той ще каже, че този човек е здравеняк, че има плътно тяло. Веднага ще извади заключение, че тялото е плътно, но че и умът е силен. Широкият нос не показва силен ум, но показва плътно тяло. Дългият нос показва силен ум. Сега някой ще каже: "Докажи това".

Ако вие вземете една окръжност и в нея впишете един квадрат, ще видите, че той се допира в 4 точки на окръжността, в другите точки не се опира. Питам: вписаният квадрат в окръжността равен ли е на самата окръжност? Не е равен. Ако вие впишете една окръжност в един квадрат, тогава окръжността ще докосне ония части на квадрата, които, в първия случай не се допират до окръжността. Защо има различие? Онзи, който не знае, ще иска механически да го обясни, но то е само по отношение пространството. Перспективно нещата как се представят? Една линия се показва дълга, понеже е близо, друга се показва, че е къса, понеже е далече.

Слънцето, за пример, се показва, че е много малко; тогава, ако вие заключавате невярно, ще се чудите, как е възможно, това малко слънце да осветява цялата земя. Къде е реалността? Не, от дължината на слънчевите лъчи се заключава за силата на слънцето. Лъчите показват разумността на слънцето, с които то осветява земята. Следователно, от това гледище, слънцето представя разумна сила, която Бог е поставил в пространството, направил го то да свети на земята. Може да ви свети само разумният човек, когато постави една свещ някъде. Тази свещ не е дошла сама да свети, тя може да свети, но зад нея седи някой, който иска да ви свети. Някой ще ви постави трапеза, ще ви сложи хляб, но зад хляба седи този, който иска да ви услужи. Следователно всичко в материалния свят е израз на една Разумност, която седи зад материята. Зад всичко туй има някой, който обича хората на земята. Зад земята седи Един - по човешки говоря - Когото вие не виждате. Такава е обстановката и вие трябва дълго време да я търсите, да я изучавате. Този, който ви обича, той ще направи туй заради вас.

Питам сега: какъв е смисълът на живота? Вие имате глава, защо ви е вашата глава? Или защо ви са вашите гърди? Защо ви е стомахът? Защо ви са краката, ръцете? Сега ще направя сравнение. В една окръжност имате два диаметъра, които са равни, но в една елипса двата диаметъра не са равни. Единият е по-дълъг, другият е по-къс. Какво означава това? Човек няма кръгла форма, но има елипсовидна форма. Следователно дължината на човека спрямо земята е перпендикуляр. Човек е перпендикуляр спрямо центъра на слънцето и центъра на земята. Туй показва неговата интелигентност. Дължината на тази елипса показва неговата разумност, а широчината показва неговата чувствителност. Животните имат обратния процес. Техните чувства са по-широки, отколкото тяхната интелигентност. Животните се отличават по това от хората, че имат повече чувства, отколкото им трябват, а имат по-малко ум, отколкото им трябва. В човека има повече ум, отколкото му трябва и по-малко чувства, отколкото му трябват. И тогава, между животните и човека трябва да има едно отношение, една обмяна. Човек, като не знае как да направи тази търговска обмяна, той почва да коли животните, да ги яде. Той яде животните, за да вземе техните чувства, т.е. туй, което не му достига, да го вземе. Но той е хванал кривия път, неразбиране е това. От друга страна, животните, като им трябва още интелигентност, и те изяждат човека, за да придобият това, което им липсва. Животните ядат човека и човекът яде животните. Но нито животните са станали по-умни, нито хората са станали по-чувствителни.

Това са общи разсъждения. Аз не искам да ви кажа да вярвате в това. То е само един показалец. Аз имам три барометъра, един пишещ барометър,

един обикновен и един от кристали, и намирам, че този, от кристалите, е по-чувствителен, един от най-хубавите, които имам. Той 10 часа по-рано показва промените, които ще станат. Понякога пишещият барометър показва, че времето ще бъде лошо, а кристалният показва, че след един час времето ще се подобри. Кристалите са се изгубили, а другият още продължава да показва, че времето е лошо. Сега, аз тълкувам това, разговарям се с барометъра. Казвам: "Какво казваш ти?" Той казва: "Онзи професор не е довършил науките си. Това, което аз зная, той не го знае. Макар да има 8 барабана, това са 8 секретаря, но той не знае, което аз зная." Тези кристали са живи вътре, те имат своята интелигентност, само че интелигентността им е извън физическия живот. А другият барометър е направен с лостове. Интелигентността е и в другия, и в този свят. И затова той по някой път се влияе и казва: онзи е извън, но и с кристалите се влияе.

Сега да обясним нещата. Външният свят има за нас дотолкова смисъл, доколкото ние можем да обясним нашия живот и да си послужим с туй знание за напредването на нашия ум и за облагородяването на нашите чувства. Трябва да живеем, а ние не сме живели още на земята. Най - великите хора са казали, че 8 хиляди години досега, хората не са живели. Туй е било живот на вечни страдания и промени. Има радости, но, в края на краищата, всичката радост, която ще добием, всичко туй ще се вземе и ние ще се върнем обратно у дома си, без пет пари. Ти ще дойдеш на земята, ще направиш изобилно грехове, престъпления; ще се върнеш при Бога, да се разкайваш, ще искаш пак нов кредит. Ти казваш: "Пропадна търговията." Господ ще те погледне, ще те погледне пак, ще се поусмихне и ще каже: "Дайте му малко кредит. Пратете го пак на земята, наново да учи." Някой ще каже, че учил по математика, по геометрия, музикант бил, поет бил, художник бил и т.н., но работата не е вървяла.

Тези неща трябва добре да се разбират. Да ви приведа един мит за паяка. Аз сега няма да се спирам върху произхода на паяка. Сияз Спанзу бил един царски син, който се занимавал с окултната наука и дълбокото познание. Като Соломона и той искал да разкрива тайните на природата, да достигне до крайното познание, да няма познание, което да не знае. И му останала само една точка да разреши, една от великите задачи в света. Да тури ред и порядък в живота си. Но едно нещастие се случва. Един ден, той вървял замислен и изгубил пътя си - не може да се ориентира, накъде да тръгне. Среща една млада мома, много красива, една от най-красивите моми. Като я погледнал, затупкало сърцето му. Казва ѝ: "Можеш ли да ми покажеш пътя, изгубих се." Тя му показва пътя, но той като се върнал, вече загубил точката. Рече да разреши великата тайна на живота, дойде до последната точка - не може да прочете; рече да мисли - момата изпъкне в ума му. Туй, което хората наричат "влюбил се е". Отива той при момата и

казва: "Слушай, ти ми показа онзи път, по който се загубих, на мен ми остава само една точка да разреша, но ти седиш на тази точка отгоре, не зная какво да правя, аз се влюбих в тебе. Този въпрос искам да го разреша. Ти какво казваш? На моята любов не можеш да откажеш." Тя му казва: "Може, само при едно условие." "Какво е туй условие?" "Ще направиш една нишка, една тънка нишка; да бъде толкова тънка, че по-тънка от нея да не съществува. И тази нишка да се не къса, никой да не е в състояние да я скъса. Когато образуваш тази нишка, ела при мен, ти ще имаш моята любов." Излязъл той замислен и оттам насетне, този Сияз Спанзу, все ходел и мислел, как да усвои туй тъкачество. И досега той не може да намери начин, да образува такава тънка нишка, която да не се къса. И досега човек, от хиляди години, не може да направи тази нишка. Влюбил се е, но няма тази нишка. Ние, съвременните хора, се намираме в туй положение. Направили сме тази нишка, много тънка е тя, но се къса. Но има нещо в нас, което се къса. Или туй, което ние наричаме неустойчивост в любовта. Туй го наричам неустойчив човек, не може да разчиташ на него. Дълга е нишката, тънка е, хубава, но не е устойчива, къса се.

Като направиш тази тънка нишка, която да се не къса, въпросът е разрешен. И Писанието ето какво казва: "И след това ще излея Духа си над всяка плът, и ще пророчествуват синовете и дъщерите ви, старците ви ще видят сънища, юношите ви ще видят видения." Сега онзи, който разбира великия вътрешен смисъл, не е човек, който да се влюби. Защото всяко начало има край и всеки край има свое начало. Ако твоето начало не образува един край, ти не си на правата посока, но ако твоят край не образува едно начало, ти си пак на кривата страна. Писанието казва: "Аз съм Алфа и Омега" - другият край е едно ново начало. Всяко ново начало води към един край. Под "край" разбирам завършване, разрешаване на една задача. За да се яви на друго място началото. Другата задача е следната. Вие сте се влюбвали не само веднъж, и много пъти ще се влюбвате, докато дойдете дотам - да се влюбите в Онзи, Който ще ви даде тази задача. Вие казвате: "Да обичаме Господа". Може. Сега когото и да обичате, за в бъдеще тази програма трябва да се приложи, и когато направите една тънка нишка, тогава ще имате моята любов. Така казва момата. Момъкът и той ще каже същото. Питам тогава, колко хора ще има, които биха се оженили? Хората тогава ще бъдат девствени. Понеже сега не са направили тази нишка, както трябва, женят се, късат се нишките и домът не е устойчив. Кой е крив? Създадеш един дом, една нишка, която се къса - ти не си разрешил задачата. Ти разреши задачата, както я разреши Сияз Спанзу. Ти имаш право да се жениш; това е един извод на старата мъдрост. Не извод, да се обезсърчавате. Обезсърчението вие си го носите, в това отношение сте специалисти. Ако е за обезсърчение, аз съм готов да се уча от вас. Но, ако е да не се обезсърчавате, вие трябва да се

учите от мене. Да не се обезсърчава човек - то е цяла наука; вие ще дойдете при мен да я учите. Щом наближи да умирате, вие се обезсърчавате. Щом осиромашавате, пак се обезсърчавате. Щом ви е страх от студа, вие се обезсърчавате. Щом ви е страх от огъня, се обезсърчавате. Щом ви е страх от височина, от дълбочина, от паяк, от лъв, от тигър - от какво ли не се бои човек - вие се обезсърчавате. Слабостта на човека е обезсърчението. А при това, човек е казал, че е много сръчен герой. Аз ги гледам, носят кръст за храброст. Някой път казвате: "Много са храбри тия страхливци." Един храбър човек, според мен, той е герой, може да помогне на своя народ. Ако е храбър в науката, пак може да помогне. Това е задача на героя. Всяка една майка трябва да бъде храбра и героиня. Всеки баща трябва да бъде храбър, да помогне.

Аз не вземам сегашното положение. Но аз говоря за онова положение, което е в природата, което се изработва от същества, минали една еволюция, която човек не е сънувал. Апостол Павел като се пренесъл в техния свят, не вижда същества, но казва: "Нито око е видяло, нито ухо е чуло онова, което Бог е приготвил за онези, които Го любят." Има един свят, който ви чака и вие даже не можете да предполагате, какъв е този свят. Сянката не може да влезе в огледалото, но това не показва, че този свят го няма. Това не е наука, да отричате нещо, което не виждате или не разбирате. Отричането не е наука. Съмнението не е наука. Безверието не е наука. Вярата - да. Вярата е един завършен резултат в света. Един от великите резултати, който някога е образуван в света, то е вярата. Без този разумен резултат не можеш да служиш на Бога Не да вярваш в обикновените работи. Ти в обикновеното не може да вярваш, ти може да вярваш само в необикновеното. Може да вярваш само в разумното. Питам, в какво може да вярваш? "В смъртта." Кой от вас е виждал смъртта? По какво се отличава смъртта от живота? Учените казват, че сърцето на човека при смъртта спирало. Може сърцето да спре и човек да живее в тялото. Тази дръжка /Учителят показва лупата/, клетките на туй дърво са живи. Ако те умрат, тя ще се разпадне, тогава тази дръжка няма да бъде на моята лупа. Този метал и той умира, и той ще се разпадне. Но докато има сцепление, всяко сцепление показва, че има известен вътрешен, разумен стремеж. Какъв е? Може този стремеж да не е като нашия. Но все има един стремеж, един живот има. И ние мислим, и Бог има мисъл, но Божиите мисли се различават от нашите мисли. Бог като мисли, Той мисли за всички едновременно; ние когато мислим, мислим само за себе си, тази е разликата. Мислим само за себе си. Бог мисли за всички, понеже в него живеят и се движат всички.

Сега, като говоря върху този предмет, аз не искам вие да изоставите някои ваши възгледи. Казвате: "Трябва ли да напуснем този живот?" Когато

казвам, че трябва да се напуснат известни възгледи, разбирам, че трябва да напуснете в себе си известни болезнени състояния, да се освободите от болестите, да остане истинският живот. Болестта се дължи на чужда материя, на чужд живот, на по-нисш живот, който се е вмъкнал у вас. Той е паразит. Всяка една болест е паразитно състояние в човека. Всичките болести, където и да са - в мускулите, в костите, в нервната система, в стомаха - дето ги наричат язви - това са все живи същества, които изтеглят соковете на вашия живот. Следователно трябва да се освободите от този нисш живот, да го турите на място, той няма право да живее у вас като паразит; и греха, в туй отношение, аз го считам за един от големите паразити, които всякога са съществували. Може да съществува. Грехът е един голям паразит. Сега, не искам да се спирам и да говоря върху злото, защото туй, за което човек мисли, от него някой път се заразява. Грехът, този паразит, ужасно се размножава. Само тъй, като се докосне вътре, е ужасно. С най-малкото докосване - с мисъл, с чувство, с пипане, по който и да е начин, грехът се предава. Той е по-страшен от проказата, по-страшен е от сифилиса. Ако ти дадеш на един човек, който е престъпник, да ушие булчинската дреха на една мома, тази булка ще свърши нещастно, трагично. Ако вие дадете на един шивач - престъпник дреха на един млад момък, който встъпва в брак, и той ще свърши фатално. Ако дойде в къщата ви един свещеник, свързан с греха, вие ще свършите фатално, или ако е болен от проказа, вие ще свършите фатално. Ако четете една книга, написана от писател, заразен от проказа, вие ще свършите фатално. Казвате: "Какво трябва да се прави?" Според мен, един поет, когато пише, трябва да бъде изпълнен с най-възвишени чувства и мисли. Когато един художник рисува, трябва да свещенодейства. Един говорител - когато говори, свещен трябва да бъде неговият език. Един човек, който отива да прави добро, или, който гледа една жена, свещени трябва да бъдат неговите очи, свещени трябва да бъдат неговите уши. Това е дълбокият смисъл на живота.

Ще каже някой, може ли да бъде това? Може. Ние сме се отклонили от онзи, правия път и вървим по един път на смъртта. Всеки те учи да вървиш в един път, по който ще изгубиш и последното богатство, което имаш. Казваш: "Трябва да се живее на Земята." Че животът, който сега живееш на Земята, то е едно голямо робство! Ти, от сутрин до вечер, се мъчиш за какво ли не. Пари нямаш, стая нямаш, въглища нямаш, отвън е студено, чакаш някое благотворително дружество да ти помогне. Тия неща са хубави, не са лоши, може някой да се притече за твоите нужди, някои се притичат. Пристигнал онзи, младият момък, при своята възлюбена, когато неговият враг отрязва главата й; тя си отваря очите и казва: "Късно е!" Питам, отрязаната глава какво ще прави? Ако имаш знанието на някой светия, да туриш главата, може да зарасне, но ако нямаш знанието? Не се

ли случва някога, един човек, който е живял честен живот, да измени възгледите си за живота и да каже: "Отсега нататък няма да живея тъй както досега, оставям честния живот, ще живея другояче." Тогава питам, какво се добива? Нищо не се добива. Ти изгубваш и последното, което имаш - разумността.

Тук ние ще дойдем до едно противоречие. Казваме: трябва ли да работим за човечеството? Трябва да работим, но как трябва да се работи за човечеството? За обществото, за дома? По този начин, по който ние работим, много са малки резултатите. Две хиляди години, откак е християнската култура, но всички християни са се отдалечили от онова, което Христос е проповядвал преди две хиляди години. Хората са се отдалечили от методите, които Христос е препоръчвал. Църквата проповядва едно учение, но то е далече от това, което проповядва християнството. Свещениците проповядват всичко, но не и това, което Христос е учил. Никъде не се проповядва любов към Бога. Що значи любов към Бога? Да бъде човек проводник на Божията мисъл, на Божиите добродетели, да бъде човек проводник на Божията Мъдрост, на Истината, да има еднакво отношение към всичко, което Бог е създал. Това разбирам една религия, която може да помогне на своя народ. Ако хората разбират така, да бъдат проводници на доброто, положението в света ще се подобри. Ако всеки поет проповядва това, ако всеки философ проповядва това - проводници да бъдете на Божественото, сигурно светът би имал друг вид. Сегашният живот в съгласие ли е със строя на природата? Казвате, несъобразно е моето учение. Хубаво, но сегашните работи съгласни ли са с великия закон на Живата природа, от която всичко черпим, съгласен ли е сегашният живот със законите на Бога? Когато проповядвате, че Той направил небето и земята, съгласен ли е Той? България има един представител в Божието Царство. Англия си има едно посолство, Америка си има посолство. Де е посолството на Царството Божие? Няма никакво посолство. Значи, скъсани са отношенията. Както със Съветска Русия. Не само в България е така. И Англия няма посолство. Духовенството иска да каже, че ние сме една религия. Те казват, че ние сме "посолство", но как тъй: Едно посолство, което е посолство на небето, българското посолство, да има нужда от българска държава. Тогава, английското посолство, ще има ли нужда България да го издържа? Англия издържа своето посолство. Ако една държава не издържа своето посолство, тя е закъсала съвсем. Ако духовенството, което представя Небето, се нуждае държавата да го поддържа, то е закъсало. Моят извод е това. Искаме да правим истински изводи, една истина да се изнесе, както трябва. Казвате: "Не е право туй учение!" Съгласен съм. За мен е право учението. Зад логическото заключение има една друга истина, която трябва да излезе. Всяко едно заключение трябва да има един извод, но трябва да има и свое

приложение, и един вътрешен опит. Този опит всички вие можете да имате. Ще правите опити.

Някой иска чудеса. Оставете големите чудеса, които Христос е правил, но има малки чудеса и вие с тях трябва да започнете. Имате тайната, Бог ви я е дал, знаете как да си помогнете, а вие се смущавате, страхувате се, ходите и викате лекар да ви нацърка с инжекции. И това не е лошо, но най-после ще прибегнете до лекар, когато сам не можете да си помогнете. Разбира се, когато полудее човек, трябва да го свържат с въжето. На престъпника трябва да му турят букаи, да го затворят, но така се правят големи разноски, то не е практичен метод. Ти се безпокоиш, не знаеш как да се успокоиш, забравил си как са се успокоявали хората едно време. Ако аз съм учител в едно училище или в една гимназия, ето какво бих препоръчал на учениците. Всеки един ученик в десния джоб да си има една най-чиста кърпа, съвършенно чиста; с нея леко, нежно да пипнете носа си, не да го хванете грубо и да се секнете грубо, че всички да ви чуят. Съвременните хора трябва да се научат, да знаят как да си пипат носа. Една от най-великите тайни е тази, как да пипате носа. Искате да знаете къде е Разумният свят. Вие имате една станция, едно радио за връзка с него - това е носът. Ще го хващате леко. Някой път някой българин казва: "Сърби ме носът." Казвам: като го сърби носът, или ще се ядосва, или пари ще му искат, или нещо друго. Мене, щом ме сърби дясната ноздра, пари вземам. Друг казва, че носът сърби ли го, непременно се ядосва. А пък мен, сърби ли ме носът, след няколко дни получавам една сума. Откъде знае този нос, че парите ще дойдат? Носът е станция; от Разумния свят казват, че сега ще имаш един чек. Питам сега: тази велика, хубава станция, която Господ е поставил на лицето ти, защо ти да не си благоразумен, ами теглиш насам-натам носа си, чоплиш го, дърпаш го - ти нарушаваш един ред. Нямаш право да се държиш невнимателно с носа си! Ти ще имаш всичкото уважение към него, като че се намираш пред някой владика; с благоговение ще погледнеш тази станция и ще кажеш: "Моля да благоволите, имам да разрешавам сложен въпрос, какво трябва да се направи в дадения случай? Ще туриш ръката си на носа, ще я подържиш, и няма да се мине дълго време, и ще дойде великата мисъл, ще ти светне в душата и ти ще си разрешиш въпроса. Ти ходиш този да питаш, онзи да питаш. Попитай носа си! Той ще ти каже по-лесно. Попитай носа си, защото той е свързан с твоя ум. Ще каже някой, това е заблуждение. По-голямо заблуждение е да питаш този-онзи, което те не знаят. Какво трябва да бъде възпитанието на разумните хора? Ние имаме велико благо - човешкото лице. Имаме една картина. Питам: какъв е този образ, това човек ли е? Писанието казва, че човек е направен по образ и подобие Божие. Казвам: не е човек това. "Че как да не е?" Този човек, образ на Бога ли е? Ти се мислиш за Господ. Всички хора трябва така да живеят, че

образът им наистина да прилича на Божий. Образът на всички хора е образ на Господа. Където и да го видите, Бог е в тях. На кого е този образ? Казвам, не е мой. То е честност. Щом кажа, че е мой, значи е частна собственост. Някой казва: "Ти не искаш да кажеш истината." Казвам: човек, за да намери своята истина, той трябва да измени начина на своите разсъждения, да не е никак заинтересован. Аз, в дадения случай, не съм заинтересован, мен съвсем други работи ме интересуват.

"След това" какво? Ти ще признаеш, че онова, което имаш, то не е твое. Нищо повече. Ще признаеш, че си част, или уд, или орган, или чувство, или душа, или дух. Мисли каквото искаш, но ти влизаш в една система, в един организъм разумен, имаш свое предназначение, своя работа, своя функция. Мисли както искаш. Но дотолкова, доколкото ти изпълняваш правилно ония наредби, които ти са дадени, ти си на почтено място. В деня, в който ти започваш да мислиш, че ти си всичко, вече си в кривата посока в света. Всички хора искат да бъдат щастливи. Те трябва да се обичат едни други, за да са щастливи. Казвате: "Този се е влюбил в еди-коя си жена." Аз го срещам, хващам го за ръката и казвам: Много се радвам, че си се влюбил в еди-коя си жена, но залюби всички жени и ще бъдеш по-щастлив. "Може ли?" Може. Бог ти показва, че както обичаш едната жена, така можеш да обичаш всичките жени. Той не е, който обича, Бог обича. Защо се противите на Божията работа? Бог обича всички. Защо ще противодействате на Божията Любов, на Божието проявление? Може да услужвате. Нека Бог да се прояви. Стига Бог да се проявява чрез вас - какво по-хубаво? Вие затворите този извор, искате да го спънете, казвате за някого, че той не трябвало да обича, или, че щял да я вземе. Щом я вземе, ще покаже, че неговата любов не е любов. Коя любов, която влиза в него, е завладяла човека? Всяка вода влиза, услужва на човека и си отива. Кой хляб е завладял света? Всеки хляб влиза у нас, да ни помогне, помага и си отива, няма желание да ни завладява. Да завладееш, това е частна собственост, това са такива амбициозни изречения, такива мъгливи идеи, дето казват гърците - завладял света. Утре умира, завладял ли е света? Себе си не могъл да завладее, ще владее хората! Светът от никого не се владее! Единственият владетел в света, това е Бог, а под думата "Бог" разбираме Любовта. Любовта е, която завладява света, Знанието е, което завладява света, Истината е, която завладява света. Защото в Истината ние разбираме широкия простор, в който човек може да действа. Знанието, силите, качествата са, които действат вътре в мен, а Любовта, това е великият живот, който прониква в цялото Битие. Във всичко има живот.

Под думата "Бог" аз разбирам туй Същество, което навсякъде се проявява. Като видиш едно дърво, да ти трепне сърцето, да се зарадваш, че Бог се проявява. Да видиш, че твоят Господ и Господ на дървото е един и същи.

Той ще ти каже: "Направи ми една услуга, на Мене," - ти ще полееш дървото и ще се радваш, че си могъл да помогнеш. Като минеш покрай изсъхнало цвете - полей го. Да се радваш, че си направил една услуга. Ако ти не си в състояние да помогнеш на една мушица, която се дави и има нужда от твоята помощ, питам тогава, на кого ще помогнеш? Ти, за да помогнеш на своя приятел, трябва да влезеш в него, да видиш, каква нужда има. Ти може да му купиш обуща, а той има нужда от шапка, може да има нужда от обуща, а ти да му купиш палто. Може да няма нужда от палто, но да има други нужди. Той има една нужда - ти трябва да проникнеш в душата му и когато намериш неговата нужда, да я задоволиш. Тогава той казва: "Човек е този." Това разбирам любов.

Та ние, съвременните хора, трябва да се разбираме. В човека има две естества, едното естество е добро. Някой път аз ще ви говоря върху доброто естество на човека. Има и едно лошо естество у човека. Какво е лошото естество? Те са оплетени, свързани са те. Един закон има, и нищо не може да те освободи от него: докато си на земята и живееш, и едното те кредитира, и другото те кредитира. Всеки ще плаща. Доброто иска своите лихви, и злото иска своите лихви. Велик закон е това. Ти не можеш да се освободиш от него. Някой казва: "Аз ще се освободя от злото." Така говори, защото не разбира. Щом дойде доброто естество на човека, той има едно възходящо състояние, мисли за небето, всичко е широко, умът има цел. Другото естество на човека е обратно: ти мислиш да завладееш хората; затвори правиш, букаи им слагаш на затворниците; искаш да ги бесиш, да ги колиш, на пастърма да ги правиш. Това е лошото естество на човека. Минавам аз покрай месарите и гледам, окачени тия същества, а те са радостни, че има стока, че търговията ще върви. Веднъж гледам - благородна, красива дама влиза в саламджийницата. Преди да купи салам, чертите ѝ бяха изопнати, напрегнати, малко приличаше на уплашено животно, въпреки че беше красива. След като взе салама, пак се измени лицето ѝ, тури маската, изразът ѝ се успокои. Дойде някой в името на Бога, моли се, но гледа парите ти къде са. След като ти задигнал парите, и той се изпарил, няма го никъде. Този живот в човека, това е лошото естество. Човек, който мисли само за себе си, е лош. Как не му мине през ум да бръкне в джоба си, или да отвори кесията си и да тури в джоба на някой беден, или на някоя вдовица, някой лев; но де каквото има, туря го в своя джоб. Питам: какво разбиране има животното относно даването? Вземам това в много широк смисъл. Виждам един човек, който е щастлив, усмихнат, но на мен не ми е приятно да го виждам, въпреки че е засмян, че е развеселен. Не ми е приятно. Каже нещо хубаво, пак не ми е приятно. Бащата казва за сина си: "Той много-много да се не вдига." Бащата го е страх от сина, да не се възгордее, майката я е страх от дъщерята, защото дъщерята, като се възгордее, ще каже: "Майко, ти си много проста." Синът

като се научи много, ще каже, че баща му е прост. Синът не може да бъде по-учен от баща си никога, и дъщерята не може да стане по-учена от майка си. Сега, аз вземам майката в положителен смисъл. Ако вие турите едно семе в земята, земята не е майка на семето. Ако вземете едно яйце от една кокошка и го турите под някоя гъска, да го излюпи, гъската не е майка на туй пиле. Вие искате да направите гъската майка, но и тя се чуди - за майка минава - заведе малките патета във водата и казва за пилето от кокоше яйце: "Не е мое това дете." Като че ли другите са нейни. "Майка" и "баща" е само Онзи, Който е дал първоначалния подтик, отдето сме произлезли. Този, от който сме взели всичките тези стремежи, дарби и способности, Той е бащата, Той е майката всъщност. Тези, временните работи, които минават и отминават, то е - както земята минава за майка на семето, както гъската минава за майка на кокошето яйце. Излюпят се тия яйца и едни отиват по водата, а други по сушата. Ако ти имаш един син и той не върви в твоите пътища, тогава какво трябва да мислиш?

Сега, аз не искам да пръскам противоречие в света. Целта ми не е това. Но казвам: Ние сме изменили целия естествен ход на нещата. Има едно голямо противоречие в самите нас. Ние се борим. И досега се борим, дали е някой в правия път или в кривия път, дали служи на Бога или не служи на Бога, дали има Господ или няма Господ. Постоянно има хора, които се мъчат. Някой мисли, че е на правия път. Някой път казвате: "заблудиха ме". Постоянно промени стават, но главното в живота не е само вярата в Бога. Защото Бог не е едно същество механическо, отвън, то е самият Живот. Да разбираш смисъла на човешкия живот, да разбираш смисъла на твоите мисли, на твоите чувства, да разбираш смисъла на любовта, на знанието, на истината - туй е да се домогнеш до онова истинско понятие за Бога. Ако в света се проявява един Господ, тогава трябва да се проповядва, че в света трябва да се тури ред и порядък, и този порядък трябва да бъде еднакъв по възможност за всички. Всички няма да бъдат на една степен, но да се даде една възможност на природата; всеки да има възможност и да му се покаже пътя, по който трябва да работи. В природата този закон е така. Засега той съществува извън земята, съществува този ред, но на земята хората имат малко обикновени възгледи.

Та казва Писанието: Този пророк преди три хиляди години е предвидил това, което сега ще стане, и то ще стане, той е видял тия картини. Някой казва: "Как ще бъде?" Ще го видите, но всичко туй, което ще дойде, то е животът. Животът не седи в светлината, животът не седи в една революция, животът не седи в една промяна. Животът седи в туй, новото, което ще дойде да се прояви. Новото, което ще дойде, ще засегне и нас. Чистият въздух е важен до толкова, доколкото може да има отношение към мене, доколкото мога да се ползвам от него. Храната е важна до

толкова, доколкото мога да се ползвам от нея. Следователно, от всички блага, които съществуват в света, ние трябва да се ползваме. Не само общо да казваме: "Трябва да бъдем добри." Това е много общо казано. Аз определям доброто: То не е нещо механическо. Доброто, това е основа на живота. Ти трябва да бъдеш добър, понеже без доброто не можеш да живееш. Ти ще направиш добро, доброто не е вън от тебе, доброто е основа на живота. Следователно, ти трябва да бъдеш добър, за да имаш онзи живот, който търсиш. Ти трябва да любиш, понеже, ако ти не любиш, животът не може да дойде у тебе. Ти трябва да имаш любов към мъдростта, понеже, ако нямаш любов към тази мъдрост, знанието няма да дойде и светлина не може да имаш. Ти трябва да бъдеш добър, да обичаш истината, понеже, ако не обичаш истината, свободата няма да дойде. Най-първо, ние всички трябва да се освободим. Да имаме една пълна, вътрешна свобода в живота. Свобода не отвън, но отвътре. Туй е възможно.

Ако не знаеш как да пипаш носа си, ще създадеш своето робство. Носът е толкова важен, няма да го пипате грубо! Чрез носа Бог вдъхва дихание в човека. Чрез диханието човек става жива душа. Ако Бог чрез носа е благоволил да прати своето дихание, как смееш ти да си чоплиш носа, или да го пипаш грубо? От него зависи твоята интелигентност. Ако ти хванеш тъй грубо носа си, цялата философия, целият вътрешен апарат разваляш. Трябва да имаш почит, като опъваш носа си. Твоят нос е отражение на Небето; като изгубиш носа си, изгубваш цялото Небе. Носът е една проекция на твоя ум. Милиони години са били нужни на природата, докато се образува този нос, "туй, малкото носле." Благодари, че не е голям сомун, благодари, че е малък, че в него има голяма сила. Ако ти знаеш как да се отнасяш с него, със своя нос, ти ще бъдеш от големите щастливци, ти ще бъдеш гениален, ще бъдеш поет, ще бъдеш музикант, ще бъдеш силен, всичко ще направиш. Сега, как ще ме разберете? Вие ще питате как да пипате носа си. Не да го галите. Най-първо ще се помолите, ще кажете: "Господи, благодаря ти, че си ми дал нос." Вие ще кажете, че носът ви е къс. Оставете вашите заключения. Като започнете да мислите така, носът ще стане точно такъв, какъвто трябва да стане, а като не мислите така, затова не е станал правилен. Едно семе има възможност да стане добро; ако му дадеш условие, то ще стане. Например, ти имаш сбутан нос - развалил си носа си с твоите мисли, с твоите желания, с твоето бутане. Носът не е само да образува секрети. Колкото повече секрети има в носа, това показва, колко излишни неща има да се изхвърлят навън. Тези секрети са филтър, през който минават всички нечистотии отвън; ако не беше този филтър, досега хората биха изчезнали. Вие не оценявате носа си, не оценявате ушите си, не оценявате очите - това огромно богатство, не оценявате вашето лице. Донякъде само някои хора оценяват лицето. А ушите, брадата, ръцете - могат да се изучават. Ръцете са отлични, краката са

отлични. Но носът е един положителен център, цял университет е; университет, в който свещени работи се крият - дори не усещате какво притежавате. Много нещо зависи от човешкия нос. След това - човешката уста е израз на онова, което умът е създал. Устата е един израз на онова, което мисленето е оформило и тогава, нашата уста ще бъде такава, каквато носът я е направил. Цяла наука съществува, в която се изучават устата, носът, веждите, косите, очите и т.н. Високо напреднали същества се занимават с носа ни, с устата, с линиите на устата, с брадата. Всичко говори за степента, за развитието на човешкия ум. Вие не сте изучавали устата каква дебелина има, после, какъв цвят има. След туй ще дойдат очите, челото на човека. Челото е мъдрецът. Носът е младият човек на 33 години. От носа надолу, това е малкото дете. Брадата, това е малкото дете, което припка още. Челото е старият човек на 120 години, който има знания. И всичко туй съставя едно цяло в придодата. В природата, старият по някой път носи мозъкът, но не показва нищо навън; така както, вечерно време, старият човек си снема брадата и я туря на масата - отдолу е един млад момък; сутрин пак си тури брадата - пред хората той е стар, а отдолу е млад, а пък онзи, възрастният, той съжалява, че не е достигнал до онова изкуство, че може да тури мозъка и да го носи. Той казва: "Един ден и аз ще мога да бъда млад. Да остарея, значи другите хора да знаят, че аз съм стар, а пък аз да зная, че съм млад." Старите хора вечерно време отиват да помагат. Любовни работи вечерно време търсят. Вие ще кажете: "Ходят по гуляи, срещи с младите моми, любовни работи правят, пишат любовни писма, цяла нощ не спят." Как ще ме разберете с вашия ум? Когато си млад, вечерно време какво правиш? Чудни сте. Пишеш любовно писмо и пишеш от дълбочината на сърцето: "Обичам те. Готов съм да се жертвам за тебе." Като обичаш, ще обичаш, да няма думата други значения. Обичаш или не обичаш.

Сега, аз искам да остане у вас чистата човешка мисъл и какво трябва да бъде чистото човешко сърце. Всякога да се освобождаваме от изопачени мисли и от изопачени познания, които сега навред се ширят. Човек, като се освободи от заблужденията, ще почувства, че сякаш е смъкнал един товар, ще се намери в един свят красив, поетичен, без никакви противоречия. Това ще бъде, може би, бъдещата жива религия на хората, която ще ги обедини в една цел. А след това, когато достигнат до това познание, Бог ще изпрати Духа Си. Духът е Божественото Начало. Ще се съединим и нишката на този, царския син, тогава няма да се скъса. Ще се намери тази нишка, която не се къса. Връзката между всички хора ще бъде здрава и така устойчива, че смъртта няма да може да я скъса и хората няма да могат да умират.

Аз ви оставям сега с мисълта - да имате голямо уважение и почитание към

вашия нос, да си носите по една хубава носна кърпичка, копринена, да не пипате грубо, но като помислите, да кажете: "Свято място е носът." Като помислиш нещо лошо или искаш да направиш нещо лошо, помисли за носа си, пипни го с нужното уважение и гледай какво носът ще каже - той ги усеща, помирисва нещата и право оценява. Всяко едно престъпление в света се отбелязва в тази станция, както в барометрите се отбелязва времето.

Вие ще попитате: алегорично или в буквален смисъл говоря. Точно тъй, както ви го казвам. Спасението на човека е от Бога. Бог действа вътре в нас, а не отвън. Отвън светът, както е създаден, той е завършен свят - със слънцето, земята и съществата, които са минали. Ние действаме в един много малък кръг, но въпреки това, трябва да свършим своята наука. Трябва да влезем в по-висши рамки. Аз бих желал всички да бъдем свободни. Сега какво ви очаква? Няма разрешение. Погледнете се в огледалото и казвате: "Остаряхме." Хубаво, щом сте остарели, по-хубаво от това не може да има, но като остаряваш, вечерно време да излизаш от тялото навън. Като остарееш и не можеш да излезеш, ти си инвалид. Вечерно време ще напуснеш тялото, ще се разходиш, ще излезеш, прикрит като млад момък, ще се видиш със своите приятели, ще направиш визита. Ще кажеш: "Снощи той идва при мене, той се подмладил, каза си името, хвърлил си брадата." Хората вечерно време виждат дядо си.

Една сестра ми разправяше, че нейният син много обичал баща си. Бащата заминава за другия свят. На другата вечер, явява се засмян на сина си и му казва: "Слушай, аз съм много добре, ходя навсякъде, ти за мен не се безпокой."

Имаше от Чирпан един господин, началник беше, той ми разправяше. Заминава майка му; насън му казва: " Аз съм тук, в този свят, много добре, да не безпокоиш с твоите плачове. Трябва да се заемеш да живееш много добър живот, да напуснеш туй пиянство. Тук живеем по друг начин, не както живеят на земята."

Сега, аз не искам да проповядвам един площаден морал. Аз не искам да проповядвам едно външно благочестие, аз съм за онзи морал: каквото мисли човек, това да чувства и така да постъпва. Моралът да бъде еднакъв: и в мислите, и в чувствата, и в постъпките, свободно. Щом направиш една погрешка - коригирай се; защото човек непременно ще направи погрешка. Аз за погрешките на хората не държа никакъв отчет, но за онези благородни стремежи, които има у нас, да вървим в правия път. Младото поколение или всички религиозни хора така трябва да се възпитават. Те

чакат Христос да дойде на земята. Като дойде Христос, какво ще учи хората? Той казва: "Ако ме любите, ще опазите моя закон." Казва: "Аз съм Пътят, Истината и Животът." "Аз съм път на Онзи, Който говори в мене". "Туй слово не е мое, но на Онзи, Който ме е пратил." Някой път ще дойде Христос и ще ви пита: "Познавате ли ме?" Вие какво ще кажете? Ще започнете да се съмнявате и да казвате: "Мяза на Христа." Писанието казва: "Като светкавица ще дойде." Христос като светкавица ще дойде, но трябва да бъдем разумни. Онзи Христос, който дойде на Земята, той няма да стане богаташ, милионер, патриарх, цар. Той няма да има предвид никакви титли. Ако това желае, той не е Христос. Христос ще дойде да спаси света с любов, да помогне, всички да се повдигнат и да бъдат братя и сестри помежду си. "Онзи, който изпълнява волята на Отца ми, той ми е майка, брат, сестра." Туй значи брат. Такъв един широк замах и такова вътрешно разбиране е имал за нещата! Това е Христос! Като дойде Христос, ще се измени целият ти живот и възгледите ти също. Ти ще станеш силен човек, духовен човек и ще можеш да направиш не само малките работи, но и големите работи ще направиш. След това? "След това" ще се влюбиш. "След това", ще те изпъдят навън като един новатор и ще кажат: "Той вече не е българин". Значи онези, които вярват криво, са българи, а тия, които вярват право, не са българи. Аз съжалявам един народ, който има криви хора. Всеки един народ в света, който и да е, всички хора трябва да бъдат прави, всички трябва да бъдат хора на Любовта. Това е патриотизъм. Другото е кудкудякане. Кокошката снесе яйце, петелът кукурига. Един направил доброто, другите кудкудякат. Такова кудкудякане в природата не се позволява.

Както жената мисли, така и мъжът трябва да мисли. Аз съм говорил доста за издигането на жената, дори - да има такава специална беседа: "Издигнете жената". След като се повдигне жената, тогава ще говоря за повдигането на мъжа. След като се повдигне жената, тогава ще имаме основа да се повдигне мъжът. След като се повдигне сестрата, бих говорил как да се повдигне братът. След като се повдигне братът, бих говорил как да се повдигне слугата. И след това - как да се повдигнат господарите. Това е наука, постепенно повдигане трябва, изведнаж няма да стане. То не може с един замах, не е разрязване на Гордиевия възел. Участва възелът в света. Трябва да се сплотите, да направите една силна основа.

Аз съм за червисване и то - с любов. Турете белило, но светлината турете за белило. Червисвайте се, белосвайте се, но червилото свържете с любовта, белилото свържете със светлината, да ви обичат всички. Бъдете свободни, покажете се като жени в света. Ева значи - дъщеря на Бога. Адам, значи, е обикнал дъщерята на Бога. Тогава имал всичкото вдъхновение. Намерил я за отлична, затупкало сърцето му. Той имал любов към Ева. Вие се смеете.

Много голяма любов имал Адам, че като съгрешил, казал на Господа: "Където пратиш нея и аз ще ида". Господ го изпитвал. Но той не можел да се откаже от нея, казва: "Каквато е нейната съдба и моята ще бъде такава." Господ, като казал на жената да си върви, и Адам тръгнал подир нея, и плакал. Обича я. Права ли е Ева, да се оплаква от Адама и от любовта му? Той, осем хиляди години, върви подир нея и плаче. Жената поглежда, върви напред. Герои са и двамата. Жената пада, и той след нея пада. Аз бих желал сега да видя мъжа - герой във въздигането на жената. Казвам: Тази е сериозна работа. В падането на жената виждам геройството на мъжа. Сега трябва да видя геройството на мъжа и във въздигането на жената. Да обърнем единия лист: Издигнете жената, за да се издигне и мъжът. След това? След това, като се издигне жената, ще се издигне и мъжът.

22 неделна беседа, държана от Учителя
на 28 февруари 1932 г., 10 ч.с
София - Изгрев.

1932_03_02 Физическият и Божествения живот
лекция пред общия окултен клас

ФИЗИЧЕСКИЯТ И БОЖЕСТВЕНИЯТ ЖИВОТ

Размишление.

Тема за следния път: Всеки от вас да направи опит, сам да се нарисува. Гледайте се в огледалото и се рисувайте. Интересно е да видите, какво може да постигнете в това отношение.

Всеки човек се нуждае от знанието на света. Не е достатъчно само да знаете, но да прилагате това знание. Знание без прилагане прави човека горд. Значи, гордостта е резултат на неизползувано, натрупано знание. Гордостта е обратен процес на смирението. – Кога се смирява човек? – Когато прилага знанието, което е придобил. Така той вижда, какво може да направи и какво не може, и постепенно се смирява. Който живее само за себе си, не може да използува знанието си и го трупа като излишен баласт. Като живее за Бога, за ближния си и за себе си, човек дохожда до истинския живот и възможностите, които му са дадени.

На фиг. 2 имаме кръга ACDB, който представя истинския живот и възможностите, които са скрити в него. Възможностите показват, какво може да направи човек. Центърът на кръга е точка или нула. – Отде иде нулата? – От Индия. За нулата се казва, че е нищо и е по-малка от единицата. Въпреки това, нулата съдържа сила, която увеличава и намалява числата. Ако пред единицата турите нула, числото се намалява. Ако след единицата турите една нула, числото се увеличава десет пъти. Тая сила показва възможностите за човешкото развитие. Числата 700, 800 и 500 показват силата на нулата. Двете нули след седморката, осморката и петорката показват, че тия числа имат възможност да растат.

Когато се говори за числата, като количества, ние имаме пред вид простата материя; обаче, когато се говори за числата, като форми, които съдържат живи сили, ние имаме друго разбиране за тях. Това са живи форми, носители на енергии. Например, ако измерите дължината и широчината на човешката глава, ще видите, че тия числа са живи, имат възможност да растат. Обикновено дължината на главата е по-голяма от широчината и. Това показва, че формата на човешката глава не е кръгла, но продълговата, т.е. елипсовидна. Дължината на човешкото тяло има отношение към интелигентността на човека и неговата сила.

Високият човек, дългият нос, дългото ухо, дългите вежди показват, че човек е интелигентен. Дебелите вежди говорят повече за чувствеността на човека, отколкото за неговата интелигентност. Като се изучават веждите, трябва да се обръща внимание още и на дължината на космите, тяхното направление, както и формата им. Дългите и тънки вежди, дългият и правилен нос също говорят за интелигентността на човека, която се

определя още от широчината на ноздрите и тяхната форма. Отстрана на носа има две-три линии, които определят качеството на човешкия ум. В нисшите животни носът е сраснат с горната челюст, а в човека той е отделен, свободен. Това показва, че умът в човека работи самостоятелно. Кръгът, като геометрична форма, крие в себе си зародиш на сили, които имат условия да растат и да се развиват. Някои математици твърдят, че в кръга се намират известни знаци, представени във вид на ъгли с противоположни посоки. Силите, които се отправят към върха на ъглите, постепенно изчезват. Следователно, тия сили са всякога по-малки от силите, които действат в края на ъглите. Човешкият нос има форма на ъгъл, горе тесен, долу широк, затова интелигентността и силата на човека зависи от долната част на носа. Горната, тясната страна на носа показва стремежа на човека. Тя е свързана с веждите. От голямо значение за човека е долната част на носа, неговите крилца. Те трябва да бъдат добре развити. Правилното развитие на носа се определя от човешките мисли и чувства. Колкото по- правилни и фини са те, толкова по-красиви са линиите на носа. Понякога тия линии се извиват като запетая, а понякога имат форма на еврейската буква йот, която съдържа творчески сили в себе си. Според еврейската кабала, човек е създаден само от йотове, тясно свързани помежду си.
Сега аз искам да ви обърна внимание върху живота, като нещо невидимо, но реално. Той се изявява чрез движения, а интелигентността – чрез светлина. Колкото по-голяма е светлината, толкова по-голяма е интелигентността. Дето чувствата са по-развити, там материята има по-голяма гъстота. Силата на чувствата има отношение към страстите. Затова казват: Силни чувства, силни страсти. Ако претеглите един човек със силни страсти, ще видите, че той тежи повече от интелигентния. Значи, духовните хора са по-леки от материалистите. В бъдеще, когато искат да определят, дали даден човек е духовен и до каква степен е духовен, ще го турят на везни, да го претеглят. От теглото му ще определят неговата духовност.
И тъй, съществуват два вида хора: обикновени, т.е. материалисти, които боравят само с физичния свят, и духовни. Първите се интересуват само от външния живот, но не и от неговото вътрешно съдържание. Те гледат на животните и растенията като на глупави, прости същества. Много естествено, те не проникват в тяхната същина и не се запитват, защо някои животни и растения са дълговечни. Има животни, които по отношение на дългия живот надминават човека. Това показва, че те знаят нещо повече от него за продължителността на живота. Сегашният човек едва достига до 120 години. За оправдание на своя кратък живот на земята, хората казват, че това се дължи на интензивността на живота. Значи, интензивният живот отнема силите на човешкия организъм. От една страна, човек изразходва повече сили, отколкото трябва, а от друга страна, няма достатъчно храна, с

която да уравновеси тия сили. Щом е така, не му остава друго, освен да напусне земята преждевременно. Ще кажете, че така е определено, да си замине човек по-рано. Според мене, определените неща са разумни. Ако намирате, че нещо е неразумно, а, въпреки това, става, туй показва, че то не е определено да стане.
Сега, да се върнем към кръга, описан около квадрата ACDB. Тоя кръг е съставен от безброй малки величини, които излизат от центъра O – най-голямата величина, и отиват към окръжността. Центърът O е душата на разумната сила, която се изявява навън или във вид на клончета, или във вид на силови линии. На същото основание, човешката душа се намира в центъра на Битието. От душата, във вид на силови линии, излизат всички органи на човешкото тяло. Според едни, душата се намира някъде под лъжичката; според други, тя е в средата на слънчевия възел, наречен стомашен мозък. В стомашния мозък се намират ред ганглии, които образуват първичния мозък. Последният играе роля при храносмилането и кръвообращението. Там е мястото на симпатичната нервна система. Мозъчната нервна система, със седалище главата, регулира човешката мисъл.
Значи, в човека има две нервни системи; симпатична нервна система, чрез която се проявява душата, и мозъчна нервна система, чрез която се проявява духът или умът на човека. Корените на човека се намират в симпатичната нервна система, а клонете са пръснати по цялото тяло. Когато човек страда, обича или се радва, това се отразява на симпатичната нервна система; когато мисли, това се отразява на мозъка, а оттам на лицето. Лицето е акумулатор, който събира енергията от външния свят и я предава вътре в мозъка и вън от мозъка. Затова трябва да се обръща внимание на лицето, като възприемател и предавател на енергии. По лицето се познава състоянието на човека. Достатъчно е да погледнеш очите, носа, устата на човека, за да познаеш, какво преживява. Човешкото лице представя две пирамиди: едната е с върха надолу – брадата на човека; над тая пирамида е поставен мозъкът; основа на пирамидата са човешките скули, които дават широчина на лицето. Втората пирамида е с върха нагоре – човешкият нос. В мозъка на човека, т.е. в двете хемисфери се крият неговите възможности, чрез които той се проявява.
Казваме: Проявен и непроявен човек, или проявен и непроявен живот, т.е. добър и лош живот. Това се изразява с двата ъгъла на чертежа: единият ъгъл е обърнат с върха надолу, а другият – с върха нагоре. Първият ъгъл представя грешния, падналия човек, или човекът на чувствата. Вторият ъгъл – с върха нагоре, представя добрия човек, т.е. доброто естество на човека. Двата ъгъла – с върха нагоре и с върха надолу, представят доброто и лошото естество на човека. Когато се проявява лошото му естество, той се обръща с главата надолу. Тогава неговите стремежи се отправят към земята, към света. Вън от света за него не съществува нищо реално. Той

казва: Реално е само онова, което съществува на земята. Какво има на небето, това не ме интересува. Обърне ли се ъгълът с върха нагоре, ние имаме пред себе си човек със стремеж към слънцето. Той е представител на мисълта, на светлината, на благородното и възвишеното в човека. Първият човек е старият, големият, с върха надолу. Праведният човек, с върха нагоре, е малкото дете, което сега се проявява. Понякога големият човек е недоволен от малкия и постоянно го кара да работи, да регулира дихателната система. Неправилното дишане внася утайки, наслоявания в човешкия организъм. – Кога диша човек неправилно? – Когато мисли и чувства неправилно. В тоя смисъл, туберкулозата не е само външна, органична болест, но тя има отношение към мислите и чувствата на човека. Изопачените мисли и чувства са условия за туберкулозата. Те произвеждат отслабване на дробовете. Следователно, ако внесете в ума си прави и светли мисли, а в сърцето си прави и благородни чувства, туберкулозата, сама по себе си, ще изчезне. – Аз ще умра. – Това е отрицателна мисъл. – Не мога да търпя тоя човек. – И това е отрицателна мисъл. Казвам: Ще живееш и ще търпиш. – Ще търпя, по неволя ще търпя. – Това не е търпение. Силният те бие и ти търпиш – това е търпение по необходимост. Обаче, вътрешно ти скърцаш със зъби и се заканваш: И аз ще дойда на власт, ще ти покажа, как се бие. Няма да се заканвате на хората, но ще търпите, както търпяха мъчениците за Христа. Те понасяха страданията с любов и, който вдигна ръка над тях, стана последовател на Христа. Ония, които ги гонеха, приеха от тяхната любов и светлина и станаха християни. Не можеш да вдигнеш ръка върху един истински християнин или светия и да не приемеш неговите идеи. Достатъчно е само с пръст да го бутнеш, за да тръгнеш в неговия път. Достатъчно е да кажеш една лоша дума за праведния или за светията, за да попаднеш под неговата светлина. Докоснеш ли се до неговото хоро, не можеш вече да се освободиш, ще играеш, както той играе.
Сега аз искам да насоча ума ви към новата мисъл, да ви освободя от старите разбирания на миналото, които са разбирания на млекопитаещите, на рибата. Въпреки това, човек си мисли, че стои много по-високо от животните. В едно отношение, човек е по-високо от животните, но в друго отношение, те са разрешили някои въпроси по-добре от него. Например, птицата е разрешила семейните отношения по-добре от човека. Там и мъжката, и женската птици са равноправни. Никъде жената не е така свободна, както женската птица. Като изучавате живота на млекопитаещите животни, там жената е робиня. Тя носи целия товар на семейството; тя отглежда малките, а мъжът го няма никъде. Той се явява като гост и оставя жената да носи всичките последствия. Децата познават само майка си. Бащата не се явява никакъв. Едва сега, между млекопитаещите, специално между хората, бащата започва да се грижи за децата си и да поема тежестта на семейството. Като се намери пред големи

мъчнотии, той казва: Не е лесно да станеш баща. Като живее на земята, човек ще стане и баща, и майка. Да станеш баща, това значи, да туриш край на своя егоизъм и да започнеш да се очовечаваш. Ако не станеш баща и майка, не можеш да се очовечиш. Младата мома и младият момък мислят само за себе си. Щом се оженят и станат баща и майка, те започват да мислят и за децата си. Като неженени, те мислят по един начин; щом се оженят, напущат своя егоизъм.

Човек трябва да работи върху себе си, да стане красив, да подобри чертите на лицето си. Малко хора имат красива уста. Красотата и се заключава в една особена извивка, която определя човешката интелигентност. В същност, интелигентността на човека се очертава на неговия нос, затова той трябва да работи главно върху носа си. Той е магът на човешкото лице. Ако носът ви е правилен и добре развит, вие ще бъдете господари на себе си. – Как може човек да работи върху носа си? – Има ред методи за това, които трябва да се изучават. Ще работите, без да употребявате насилие върху себе си. Всяко насилие носи лоши последствия. Адам и Ева насилиха себе си, т.е. Божественото начало в себе си. Бог им заповяда да не ядат от забраненото дърво, но те не Го послушаха. Първо Ева яде и даде на Адама. Когато Бог запита Адама, защо наруши заповедта Му, Адам не обвини Ева, но каза, че тя е обмислила добре въпроса и след това предложила и на него от забранения плод. Ева, на въпроса, защо яде от забранения плод, побърза да обвини змията, като виновница за станалото. Тогава Бог каза на жената: "Понеже излъга, ще поставя вражда между твоето семе и змията." Следователно, днес не се борят мъжът и жената, но жената се бори със злото.

Какво представя жената? Тя е последното творение на Господа. Всяко последно творение е по-високо от предидущите. Бог направи растенията и животните преди човека. Значи, човекът стои по-високо от растенията и животните. На същото основание, Ева стои по-високо от Адама, т.е. жената стои по-високо от мъжа. Бог вдъхна на Адама жива душа, а на Ева – интелигентност. Значи, жената представя интелигентността. Когато се казва, че жената е само женствена, но не е интелигентна, това не е право. Изобщо, жената е по-интелигентна от мъжа. Той е нагоден повече да воюва, да се бори – силен е, но в него няма голяма философия. Казват, че мъжът е гениален, учен, философ. Помнете: Гений, велик човек не може да се роди от проста и глупава майка. Само интелигентната и умна майка може да роди гениален син или гениална дъщеря. Бащата може да е посредствен човек, но майката трябва да бъде умна и интелигентна. Това показва, че бащата по-мъчно предава своята интелигентност на децата от майката. Той може да предаде своята интелигентност, само ако и майката е интелигентна. Като се събере интелигентността и на двамата, ще се създаде нещо по-добро.

И тъй, знанието, интелигентността произлизат от любовта. Мъдростта

може да се прояви в човека дотолкова, доколкото неговата любов има за основа знанието и интелигентността. Тая любов наричаме просветена. Ако любовта ви не е просветена, нищо не може да родите. Някои птици имат такива отношения помежду си, каквито хората още не познават. Например, когато мъжката и женската птица изпълнят задължението си към своите малки, те са вече свободни. Между тях няма никаква ревност, нито разпуснат живот. Някои птици, като орела, са еднобрачни, а други – живеят задружно няколко години и после се напущат. Обаче орелът се жени само един път.
Това са вметнати мисли, които имат значение само за изясняване на някои въпроси. В това отношение женитбата, бракът, е възпитателно средство, което освобождава хората от крайния егоизъм. Той втвърдява човека. Ако не се освободи от това втвърдяване, човек рискува да загуби живота си. Семейството налага на човека известни жертви, чрез които той изучава закона – любов към Бога. тая любов е център на всички възможности, на всеки живот. Това всеки може да опита. Като изучава себе си, човек вижда двете си естества: едното е тихо и спокойно, а другото постоянно е недоволно и за всичко се гневи. Първото естество наричаме разумно начало в човека, а второто – неразумно начало. Между двете естества има тясна връзка. Когато видите, че човек бърза, гневи се, иска по-скоро да постигне нещо, ще знаете, че в него действува неразумното начало. Разумното или Божественото начало в него тихо му нашепва: Не бързай толкова, не се сърди, почакай, има време за тая работа. – Не, искам по-скоро да я свърша. Най-после неразумното естество в човека вижда, че е на крив път. Тогава разумното естество мълчи. – Защо боледувам? – пита неразумното естество. Разумното мълчи, нищо не му казва. -Защо страдам? И на тоя въпрос не получава отговор. Разумното не отговаря на тоя въпрос, но тихо му нашепва: Ако ме слушаш, няма да страдаш. Ти искаш да станеш велик, учен човек, но няма да успееш. – Защо? – Това са чужди желания, които са преплетени с твоите. Ти трябва да се научиш да отделяш твоето от чуждото и да даваш ход само на твоите мисли и желания. Искаш да бъдеш богат, велик човек – това е чуждо желание. Ти виждаш духовното богатство на някой човек и пожелаваш да станеш като него. И това е възможно, но методът е крив. Духовното богатство се постига по вътрешен, духовен път. Ти искаш да го постигнеш по външен път. Това е невъзможно.
И тъй, ако вървиш по стремежите на неразумното начало в себе си, ти сам се осъждаш на падение, на израждане и най-после на смърт. Изгубиш ли духовното в себе си, ти умираш. Много естествено, щом изгубиш условията за своето развитие, ти умираш. Казват, че човек има две души: животинска и Божествена. Докато страда, докато се бори, Божествената душа присъства в него, и той има условия да се развива. Напусне ли го тя, с него всичко е свършено. Затова казваме, че човек има бъдеще, докато се

стреми към Божественото. Народът има бъдеще, докато всички хора се стремят към Божественото. Ако всички хора проявят любовта си към Бога, тяхното бъдеще е осигурено. Стремят ли се към величие, към надмощие над Божественото, те влизат в аномалиите на живота, които водят към греха. Прочетете пета глава към Галатяните, дето са изброени 17 качества на греха и девет плода на Духа.
Какво допринасят лошите качества и греха за човека? Те развалят кръвообращението му, вследствие на което цветът на лицето се изгубва, очите потъмняват, носът се деформира. Ако човек върви ред поколения в лошия път, брадата му постепенно ляга надолу, както в животните. Добрият и благороден човек се познава по това, че на брадата си има една вдлъбнатина. Стане ли брадата равна и придобие форма на чуканче, тя се е деформирала вече. Живейте така, че всеки ден да придобивате нещо добро към линиите на лицето си, а не да се деформирате. Като наблюдавате устните на човека, виждате, че горната е по-развита от долната. Това е правилното положение. Такъв човек е повече активен, отколкото пасивен. Добре развита горна устна прави човека активен. Добре развита долна устна го прави пасивен. Активният човек лесно се сърди, но лесно му минава. Пасивният изглежда кротък, но той отвътре се бушува.
Стремете се към хармонията в живота, да изработите правилни хармонични черти на лицето. Всяко трептение на хармоничното лице е като трептенията на светлината. Това лице е подобно на сутринната зора. Както се увеличава сутринната светлина, така се увеличава сияние то на лицето в хармоничния човек. Светлината на добрия и хармоничен човек постепенно се усилва, докато един ден и в него изгрее слънцето на живота. Всеки от вас трябва да знае, дали Божественото в него взима надмощие, или човешкото. Ако Божественото взима надмощие, и бедни да сте, няма да се безпокоите; ако човешкото взима надмощие, и богати да сте, постоянно ще се безпокоите: да не се разболеете, да не изгубите богатството си.
Нова философия е нужна на човека, която да измени неговата мисъл. – Каква трябва да бъде мисълта на човека? – Права, положителна, светла. Трябва ли да се вмъкваш в Божественото съзнание и да критикуваш Бога? Казваш: Защо Бог ме е създал такъв? – Бог не те е създал такъв. Ако ти обичаш да пиеш, Бог ли е виновен за това? Че си ял и пил, когато не трябва, ти си виновен за това. Имаш лоши навици. Обичаш да критикуваш хората, виждаш погрешките им – ти си виновен за това. – Какво са погрешките на хората? – Изверженият. Не се занимавай с тях. Мини-замини, без да им обръщаш внимание. Да изследваш една добродетел, това е в реда на нещата. Всяка добродетел е скъпоценен камък, който ползува човека. Закон е: Докато се занимаваш с погрешките на хората, ти всякога ще страдаш. Те са зараза, от която не можеш да се освободиш. Христос казва: "Не съдете, да не бъдете съдени!" Това значи: Не търсете

погрешките на хората, да не се заразите от тях. Несъзнателно човек възприема погрешките на хората, защото те са скачени съдове. Спреш ли вниманието си върху погрешката на своя ближен, тя непременно ще влезе в тебе. В това отношение и влюбването е опасно нещо. Когато двама души се влюбят един в друг, те започват да си приличат – между тях става обмяна. Затова е казано в Писанието: "Лошите общества развалят добрите нрави." Влезеш ли в едно общество, добро или лошо, ти ще възприемеш нещо от него и ще измениш характера си.
И тъй, не може да има любов между хората, ако умът им не поеме ръководството на всяка работа. Ако умът не поеме работите на любовта, човек ще се обърка и не ще може да прояви любовта си правилно. Оня, който се е влюбил привидно във вас, не може да ръководи работите на любовта. Той има пред вид вашето богатство, вашето обществено положение. Така и вълкът обича. Вълкът има дълга муцуна, което показва, че е интелигентен. Обаче, той не е разумен. Отдалеч още той познава, коя овца е болна и коя – здрава. От болната бяга, а здравата напада. В края на краищата, той плаща с живота си. Това се дължи на неговата неразумност. Как постъпват добрият и лошият човек? Лошият човек, като те види, отдалеч още познава, може ли да се излъже, или не. Ако си религиозен, той започва да обещава, че лесно ще уреди работите ти и, ако успее да вземе нещо от тебе, повече не те търси. Че обещал да ти услужи, да свърши работата ти, той не иска да знае. Добрият човек, в отношенията си с хората, спазва следното правило: пари на заем нито дава, нито взима. Ако имаш някаква нужда, ще ти помогне; ако си гладен, ще те нахрани; ако си беден пътник, ще ти плати пътя. Обаче, пари на заем на никого не дава. Той казва: Ако искаш да ти е мирна главата, пари на заем на никого не давай.
Сега аз ви говоря за живота, какъвто е в действителност, а не с неговите украшения и панделки. Ако харесвате панделките на живота, дръжте се за тях, но бъдете готови да се разочаровате. – Не трябва ли да взимаме пари на заем? – Може да взимате пари на заем, но ако разчитате на нещо. Честният човек предпочита да страда, отколкото да вземе пари на заем и да не може да ги върне. Ако може да ги върне, свободен е да взима пари на заем; така ще се благослови и заемодателят. Благословение е да имаш отношение с добър и честен човек.
Аз изнасям въпроса за заема между другото, за да не се създават недоразумения между хората. – Може да ме излъжат хората. – Ако си излъган, ти печелиш. Страшно е за оня, който лъже. Той внася отрова в своя организъм. Тая отрова се предава в кръвта на бъдещите поколения и те постепенно се израждат. Лошата мисъл е по-силна от материалната отрова. За да не трови организма си, човек трябва да държи в ума си Божествени мисли. Чрез тях той може да изпълнява Божията воля. Само така човек може да осигури доброто бъдеще. Ти няма да живееш само

един път на земята – много животи те очакват. Като знаете това, не затваряйте очите си за своите погрешки, но ги изправяйте. Сегашните ви погрешки са неизбежни, те се предават по наследство, но работете върху себе си, за да ги изправите. Правете опити, без да говорите за тях. Защо ще говориш на хората за онова, което сам не си опитал? – Така каза Учителят. – Това още не е знание. Приложи знанието, опитай го, и като получиш плод, тогава говори за него.
Представете си, че някой от вас има лошо разположение. Как ще си помогнеш? Тури лявата си ръка на очите, да се допре до носа. После бавно, леко да мине край устата и да се свали долу. Така ще направиш три пъти. След това прекарай втория пръст на дясната ръка над носа, пак три пъти. Като направиш упражнението съзнателно, неразположението ти ще изчезне. И без това упражнение може, но ще преживееш голямо напрежение. Някой път човек е много напрегнат, до пръсване, не знае, как да си помогне. Голямото напрежение се предизвиква от същества, които, със своите отрицателни мисли, нападат човека и го тормозят. Той прилича на бомба, която очаква най-малкото бутане, за да избухне. Голямо е напрежението на човека, когато го сполети някаква скръб. Тогава той стиска главата си, чупи ръцете си, движи се, но не може да си помогне. Добре е да стиска главата си, особено отзад, дето е мястото на вълка. С това той иска да му каже: Ти ме доведе до това положение.
Не стискай главата си, но тури пръста си на носа, твоя добър съветник и от него искай помощ. Илия, като чу гласа на Господа, закри лицето си, тури пръста на носа си и започна да мисли. Господ говори вътрешно на ума на човека и му помага. Казва се за Илия, че вдигнал дрехата си и започнал да се разговаря с Господа. Забелязано е, че когато мисли, човек туря леко ръката си на очите, без да ги натиска. Така той се вглъбява в себе си и мисли право.
Когато имате големи мъчнотии, правете упражнението, да си помогнете. – Може ли да си помогнем и без упражнението? – Знайте, че капиталът на физичния човек се определя от духовния свят. Всеки човек черпи енергия от духовния свят. Ако не е така, той не би могъл да живее на физичния свят, дето постоянно го смучат. Ако човек не се кредитира от духовния свят, в скоро време той ще бъде изсмукан и отровен.
Казвам: Не преливайте водата от едно шише в друго. Колкото внимателно да я преливате, все ще излеете част от нея навън. Човек трябва да бъде извор. – Има ли условия за това? – Има условия. Изворът в човека е неговият ум. Докато умът работи, чувствата в човека постепенно се облагородяват. Умът е изворът, сърцето е почвата, в която се посяват семената. Щом изворът блика и пои семената, Бог ще ги възрасти. Нека умът ви работи и възприема правата Божия мисъл, за да могат семената да растат и да се развиват правилно. – Аз съм религиозен човек. – Това нищо не значи. – Аз мисля самостоятелно. – И това нищо не значи. – Аз имам

право разбиране за нещата. – И това нищо не значи.
Кое е истинско знание? Представи си, че ти имаш много знания, но не знаеш, как да ги приложиш, не можеш да си помогнеш. Приближавам се при тебе и ти прошепвам само три думи. Ти веднага ставаш от мястото си и свършваш започнатата работа. Това е истинско знание. – Как можа толкова лесно да оправиш обърканите си сметки?
Една комисия от десет души отишла при един американски банкер да иска някаква сума на заем. Банкерът ги погледнал, замислил се и казал: Нямам свободни суми, не мога да ви услужа. Друг път елате. След малко една млада, красива мома отишла при същия банкер да иска пара. С влизането си още тя се усмихнала, поздравила вежливо и се отправила към банкера. Навела се до ухото и тихо му прошепнала само три думи. Веднага банкерът станал, отворил касата си и дал на момата сто хиляди долари. Ще кажете, че момата завъртяла ума на банкера. Не, момата била умна, знае, как да говори на хората. Тя разполагала с вътрешна сила, която повдига духа на човека. Момата взела парите, поклонила се на банкера и си отишла. След шест месеца тя се явила при банкера да върне взетата сума. Тя постъпила честно, нямала никакво намерение да използува добротата на банкера. Едно от качествата на тая мома е, че имала любов към Бога и правилно отношение към Него. Някога вие се съмнявате в Господа и казвате: Дали съществува Бог или не? Отговарям: Ако носът ви е на мястото си, Бог съществува. Ако не е ма мястото си, не съществува. Носът е свидетелство за съществуването на Бога. Щом имате нос, Бог съществува. Един ден ще ви съдят,защо, след като имате нос, отричате Господа. За оправдание, ще кажете: Ние не знаехме, че нашият нос доказва съществуването на Бога. Тогава носът и всички същества, свързани с него, ще отидат при Господа и ще кажат: Ние говорихме на човека, доказвахме му, че Бога съществува, но той не искаше да слуша.
Какво се иска от човека? – Вяра, която да не се колебае от никакви външни и вътрешни бури. Бъдете здрав, голям параход, който да издържа и на най-големите бури и вълнения, без да пострада. Вълните ще ви бият от всички страни, но щом имате вяра, ще излезете благополучно на спасителния бря г. При това положение, няма сила в света, която може да ви погуби. Нищо не може да устои пред Божественото начало в човека. Дето е Божественото, там е Бо г. Дето Божественото отсъства, там не е Бо г. Човешкото трябва да се подчини на Божественото.
Коя е основната мисъл на лекцията? Ние говорихме за физичния и за Божествения живот. Следователно, ще се спрем и върху физичния или проявения човек и духовния или непроявения. Геометрически, физичният човек представя квадрат, а духовният – кръ г. Ако се опише или впише квадрат в кръга, той ще има само четири допирни точки с окръжността. Тия допирни точки имат отношение към мислите, чувствата, постъпките и волевите действия на човека. Значи, физичният човек има само четири

допирни точки с духовния. Щом се движи физичният човек, с него заедно се движат и допирните точки. Понеже физичният човек – квадратът се движи около духовния – кръга, той възприема неговата разумност. Един ден квадратът ще се отдели от кръга и ще остане само духовното в човека. Квадратът представя два триъгълника, свързани помежду си с общ диагонал. Горният триъгълник означава човешкия ум. Квадратът има отношение и към физичния, и към духовния свят, затова хората строят къщите си на квадратни основи. Човек трябва да знае, коя част от къщата му е духовна и коя – физична. Квадратът, на който хората строят къщите си, трябва да има точно определени размери. Например, числото 13 е нещастно, особено за някои хора и народи.
На едно голямо угощение били поканени 13 души. Това се случило в Англия. Поканените не се решавали да присъстват на угощението. Обаче, трима от тях взели всичката отговорност върху себе си. Те казали: Ние сме готови да се борим с числото 13 и, каквото нещастие стане, да дойде върху нашите глави. След няколко години и тримата свършили живота си с големи нещастия. Ако трима души се хвърлят от една голяма височина в една пропаст, ще останат ли живи? Числото 13 е високо място, отдето човек пада върху камъни. Той непременно ще пострада, затова трябва да вземе мерки, да се спаси. Ако не с друго, поне с парашут трябва да се спусне.
Сега, аз не искам да бъдете суеверни, да мислите, че и без знание може да се живее. Не е така. Незнанието е причина за големите нещастия в живота. Следователно, ще знаеш значението на числата, на дните и месеците през годината, за да се ползваш от знанието си. Разумният използува само тия часове, дни и месеци, които са полезни за него. Ония часове, дни и месеци през годината, които носят нещастие за човека, той ги прекарва в пост и молитва. И на вас казвам: Като се натъкнете на някакво нещастие, молете се. Само Бог може да ви избави от нещастията. Ако те нападне един неприятел, моли се на Бога да смекчи сърцето му, за да се освободиш от него.
Някъде в България, в горите, вилнеела една разбойническа банда, която нападала пътниците и ги обирала. Един ден през гората минавал един добър, благочестив човек. Като знаел, че може да срещне разбойниците, той почнал да се моли: Господи, на Тебе уповавам. Готов съм, каквото имам, да го дам на разбойниците. Едва изказал тия думи, насреща му излязъл главатарят на бандата, който го спрял с намерение да го обере. Пътникът му казал: Приятелю, имам в джоба си десетина лева. Вземи ги и си върви със здраве. Главатарят се замислил и му казал: Човече, бъди свободен. Такива хора, като тебе, не обираме. – Какво значи това? Ето една Божествена постъпка. Когато изпълняваш Божията воля, ти ще минеш през най-големи разбойници, без да те пипнат. И разбойниците слушат Господа. Те знаят, че животът им е в ръцете на Бога. Той казва на

главатаря: Ще пуснеш тоя човек да си върви. Няма да го обираш. Трябва ли богатите да се обират? – Разбойниците имат ум, имат сърце и воля, трябва да мислят, какво правят. Ако не изпълняват Божията воля, ще носят отговорност за делата си.
Казвам: Който има вяра и упование в Господа, той страда по-малко и страданията му са осмислени. Прилагайте вярата в живота си, да имате опитности, чрез които да измените характера си, да преустроите своя организъм. Ако не можете да направите това, никакво знание нямате. Една от задачите ви е да подобрите външните условия на вашия живот. Вие очаквате животът ви да се подобри сам по себе си.
Помнете: Оправянето на света зависи от Бога и от вас. Това е една от трудните задачи. Тя не може да се реши изведнъж. От осем хиляди години Бог работи усилено върху душите на хората, но те още упорстват. Има нещо упорито, твърдо в човека, което не се подава лесно на влияние. Обаче, пробуди ли се Божественото в него, той лесно се изправя. Има една сила, която лесно може да въздейства на човека. Тя е любовта. Затова се казва, че любовта ще спаси човечеството. Няма ли любов между хората, безпредметно е да им се говори, че не живеят добре. Видиш ли, че някой е неразположен, не го питай, защо е неразположен, но му помогни. Как ще му помогнеш? Потърси причината на неразположението му и, ако е гладен, нахрани го; ако е бос, купи му обувки; ако е окъсан, купи му дрехи; ако е обезсърчен, кажи му няколко благи думи, да го насърчиш. Ако искаш да помогнеш на човека, трябва да му дадеш нещо материално. Духовният свят се грижи и за материалните нужди на хората. И Бог има пред вид техните материални нужди. Той дава благата на хората и Той ги взима. Ако някой иска да има дете, Бог му дава. Престане ли да изпълнява Божията воля, Бог му взима детето. Човек трябва да разбере, че всички блага идат от Бога. Затова е казано: "Бог дава, Бог взима."
Докато е на земята, човек се нуждае от материални блага. Ако слуша Бога, той ще има всичко необходимо. Ако не Го слуша, ще му се отнеме всичко, което му е дадено. Той ще остане сам като кукувица. Не е лошо да бъдеш кукувица. Тя има вяра не само в себе си, но и в другите птици: снася яйцата си в чуждите гнезда. Тя вярва, че те ще излюпят яйцата и. Ако кукувицата вярва в другите птици, колко повече вие трябва да вярвате в себе си, че като снесете яйцата си в своите гнезда, ще ги излюпите. Обаче, начинът, по който кукувицата живее, е стар. Вие не трябва да вървите по стария път на кукувицата, да очаквате другите птици да мътят вашите яйца. Днес, ако някой види кукувиче яйце в гнездото си, веднага го изхвърля навън. С други думи казано: Щом разбере лошото намерение на някого, той го счита за кукувиче яйце и го туря настрана. Ето защо, започнете ли една работа, сами трябва да я свършите, да не я оставяте на други – те да я свършат. – Време е нужно за тая работа. – И с това ще се съобразите. Какво трябва да прави оня, който иде от топлите страни? Щом

иде на север, ще хвърли тънките дрехи и ще облече дебели, топли дрехи. Ако иде от север на юг, трябва да хвърли дебелите дрехи и да облече тънки, леки дрехи. Всеки трябва да знае, от коя посока иде, накъде отива и да се съобрази със съответните условия. Някой казва: Аз ида от Бога. Щом идеш от Бога, ти слизаш на земята, дето са нужни топли дрехи и здрава къща. При това, няма да проповядваш, че живееш за Бога. Щом напуснеш земята и тръгнеш за небето, при Бога, ще облечеш топли дрехи и ще разказваш, какво си работил на земята.

Сега вие се събирате около мене, слушате ме, с цел да изработите нови, правилни отношения помежду си. Като работите върху себе си, пазете се да не изпаднете в положението на старите хора, които виждат погрешките на своите ближни, без да са в състояние да им помогнат. Изучавайте себе си и изправяйте своите погрешки; не виждайте погрешките на другите хора. – Защо? – Задачата ви е да изправите себе си. Ако се занимавате с чуждите погрешки, сами ще се спънете. – Не сме светии още. – Не сте светии, но сте кандидати за светии; не сте ангели, но сте кандидати за ангели; не сте гении, но сте кандидати за гении. Един ден ще постигнете всичко това, но сега сте само кандидати. – Как ще постигнем това? – По пътя на любовта. Така са работили пророците и светиите. Така е работил и Христос. Всички са минали през известни опитности; и вие трябва да минете през техните опитности, да придобиете известно знание.

Днес вие ядете същия хляб, който и Христос е ял, и с който е нахранил хиляден народ. Обаче, вие не можете да увеличите тоя хляб. – Защо? – Не знаете законите, с които Христос е работил. Пророк Данаил се помоли и Господ затвори устата на лъвовете. Ако някой от вас влезе в ров с лъвове, ще излезе ли жив? Трите момци влязоха с молитва в огнената пещ. Ангел Господен слезе между тях и те излязоха живи от пещта. Ако някой влезе в огнената пещ, ще излезе ли жив оттам? – Бог ще ни избави. – И това е възможно, но трябва да знаете, как да се молите. Трябва да гледате реално на нещата. Днес повечето хора живеят в относителната реалност и мислят, че всичко знаят. Като говорят за Господа, мислят, че и Него познават. Те гледат на Господа като на човек и лесно се разколебават във вярата си. Ако Бог не отговори на молитвата им, те започват да Му се сърдят. Не се сърдете на Господа. Той не е като вас. Бог нищо не ни дължи, дал ни е всичко даром. От нас се иска работа. Да благодарим за всичко, което ни е дадено и да го обработим. Казано е в Писанието: “Верният на малкото е верен и на многото.”

Време е вече да насочите ума си към истинското, положително знание, а не към това, което възгордява. Истинското знание повдига, облагородява и спасява човека. Бъдете готови за жертвата, която се иска от вас. Ще учите, ще придобивате знания и ще прилагате закона на жертвата. От вас се иска да живеете добре. Каквото правите, всичко да бъде по свобода, а не чрез насилие. Дишаш, защото е необходимо. Отваряш очите си, за да приемеш

светлина. Това са естествени процеси. Така трябва да работите върху себе си – естествено и по свобода. Това изисква новият живот, който няма нищо общо със стария. Какво си бил в миналото, не е важно. Какво си днес и какво ще си в бъдеще, това е важно. Старото е отживяло времето си, ново трябва да градим, с нова, чиста материя. Едва сега започва новият градеж с нов материал. – Отде ще дойдат новите работници? – Когато всеки се прояви такъв, за какъвто е роден, той е нов работник.
Аз зная следното: Всички сте добри, но не знаете, как да проявите добротата си; всички сте умни, но не знаете, как да проявите своята разумност; всички сте силни, но не знаете, как да проявите силата си. Това е най-лесното. Достатъчно е да завъртите ключа, за да дойде светлината. Каква мъчнотия има в затварянето на очите? Каква мъчнотия има в отварянето на очите? Каква мъчнотия има в затварянето и отварянето на устата? Каква мъчнотия има в правото мислене? Хвани леко носа си, повдигни погледа си нагоре и ще възприемеш една светла мисъл. Дойде ли ти една хубава мисъл, сподели я с Господа. Не си я изказал, както трябва – не се безпокой. Друг път ще я кажеш по-добре. Кажи си в себе си: Аз съм прогресивен човек. Днес мога да свърша само една работа; утре ще свърша две работи. Днес имам десет лева, готов съм да ги дам. Утре ще имам двадесет лева, и тях ще дам. Когато спечеля сто лева, и тях ще дам. Готов съм на всякакви жертви.

Т.м.

8. *Лекция от Учителя, държана*
на 2 март 1932 г. София – Изгрев.

1932_03_04 Движения в природата
Издание 1947 г., София
КНИГА: Фактори в природата, МОК Год.XI, Том 2

ДВИЖЕНИЯ В ПРИРОДАТА

Т.м

Упражнение за дишане. Изправени! Бавно издигане ръцете над гърдите; после, високо над главата, като се вдишва въздух. Задържане на въздуха. Бавно сваляне ръцете над гърдите и долу, с бавно издишване на въздуха. Упражнението се прави няколко пъти.

Тема за следния път: „Качества на числата."

Движенията в природата биват съзнателни и подсъзнателни, или механични. Например, ако камъкът се търкаля от върха на планината надолу, движението му е механично. Ако туристът се изкачва на планината, движението му е съзнателно. Каква е разликата между механичното и съзнателното движение? – Камъкът, който се движи механически, изминава път, за който сам нищо не знае. Обаче туристът, който се движи съзнателно, изминава определен път. Той знае къде отива и какъв път минава.

Движенията биват още общи и частни. Общо движение например е това, което имате към хората, към всички живи същества. Частно движение е това на земята, на парахода и др. Казваш: Частните движения не ме интересуват. – Не може да не те интересуват. Ако си пътник в един параход, безразлично ли ти е как ще стигнеш на определеното място? Представи си, че излезе буря и параходът се клатушка на една, на друга страна. Няма ли да се интересуваш от неговото движение? Науката се интересува от всички движения, от влиянието им върху човека. Как познавате, че едно тяло се движи? Имате правата AB, фиг. 1, по която се движи едно тяло от A към B. Имате перпендикуляра CD, по който се качва едно тяло от D към C. Какъв път ще опише тялото, което се движи механически от A към B, и какъв път ще опише тялото, което се движи съзнателно от D към C? Движението от D към C представлява растенето на човека от кръста нагоре; щом расте от D към C, това растене става едновременно и надолу, от D към друга някоя точка. Движението на човека е представено чрез права линия; всъщност то е елипсовидно. Кога движението е правилно? Ако тялото се движи от D към C във възходяща посока, казваме, че е правилно; ако се движи в низходяща посока от D надолу, то е неправилно. Същото се отнася и до мисълта. Когато мисълта се движи нагоре към C, тя е възходяща и се намира под влиянието на

някакъв висок център. Ако мисълта слиза надолу, тя е низходяща и се намира под влиянието на земята.

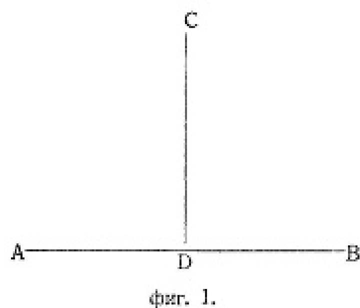

фиг. 1.

Седиш у дома си спокоен, разположен, на топло, а вън е студен, зимен ден. Изведнъж пожелаваш да отидеш при своя приятел, да го видиш. Той живее далеч, на един-два километра разстояние от твоя дом. Въпреки това имаш силно желание да го посетиш. Колкото по-силно е желанието ти да видиш приятеля си, толкова по-скоро ще стигнеш. И на четири километра да е далеч от тебе, ти пак ще отидеш. Това показва колко интензивно е желанието ти. Доброто желание определя и неговата посока. Това движение е от D към C – възходящо. То е движение на разумния живот.

Как се познава кога вашето желание е възходящо и кога – низходящо? – По добрите чувства. Чувствата имат отношение към топлината. Значи както живакът в термометъра се повдига при повишаване на температурата, така и доброто желание да посетиш приятеля си определя посоката на твоето движение – от D към C. Ако те движат лоши чувства, посоката на твоето движение ще бъде низходяща, от D надолу. Това движение е подобно на спадането на живака в термометъра. Студът е причина за спадането на живака. В заключение на това казвам: Студът и топлината причиняват движенията в Природата. – Докъде може да се качвате нагоре? – До точка C. – Какво ще правите по-нататък? – Ще се спрете и ще мислите – нова мисъл ще се яви в ума ви. Всяка нова мисъл произвежда известна промяна в съзнанието на човека. Този процес е сложен. Следователно, щом в съзнанието влезе една нова мисъл, човек първо се спира, после или взима обратна посока назад, или се отклонява. Докато се определи, човек изпада в известно колебание. Ако ъгълът ADC става по-голям, това показва, че е станала промяна в пътя на този човек. Ако ъгълът BDC се намалява, пак става промяна в пътя на човека.

Представете си, че не се движи човек, а вода, която минава през тръба. Колкото по-силно е движението, толкова по-бързо и обилно изтича водата. Ако на края тръбата се стеснява, водата ще изтича по-бавно. Тогава казваме, че тръбата приема много, а дава малко. – Какво ще стане, ако приемате много, а давате малко? – Тръбата ще се пукне. – Ако е здрава, няма да се пукне, но излишната вода ще се върне назад и там ще изтича.

Значи има право и обратно движение. Такива процеси стават и в човешкото съзнание. Те предизвикват известно колебание, бълникане в съзнанието. Например желаеш да направиш известно добро и се разширяваш. Енергията започва да тече изобилно през тръбата ти. После се разколебаваш и казваш: Не е време за това добро, няма условия. Ти стесняваш тръбата си на края и енергията не може да изтича. Част от нея трябва да се върне назад. Какво трябва да направиш? Да смениш тръбата, не може. В духовния свят не се позволява смяна на тръби. – Тогава? – Ще се разшириш. Ще кажеш: Трябва да направя това добро, има условия за него. Щом кажеш така, тръбата веднага се разширява и енергията започва да тече правилно. Ако тръбата е горе широка, а долу тясна, тя приема повече, дава по-малко; ако горе е тясна, а долу широка, приема малко, дава много.

На какво прилича първата тръба? – На богат човек, но скъперник. Той приема много, дава малко. Втората тръба прилича на беден човек, който в бедността си е много щедър, всичко дава. Той казва: Веднъж да стана богат, всичко ще направя: бедни ще поддържам, болни ще наглеждам, църква и училище ще направя. Щом стане богат, всичко забравя, става скъперник като богатия. Канализацията на богатия е пострадала някъде, паднала е скала върху нея и е причинила известно свиване. – Кой човек е богат? – Който мисли повече за себе си, по-малко за другите. – Кой човек е беден? – Който мисли повече за другите, по-малко за себе си. Който мисли повече за другите хора, и те мислят за него. Какво ще бъде положението ти, ако мислиш повече за другите, отколкото за себе си, а никой не мисли за тебе? Как бихте изразили тези положения математически или геометрически?

Математиката изобщо работи с готови резултати. Числата, с които си служи тя, са резултат на завършени процеси. Например измерване количеството на топлината, на светлината е завършен резултат; изчисляване силата, с която едно тяло се движи, е също завършен резултат. Изчисляване температурата на слънцето е също завършен резултат. Тия резултати се изразяват с числа. Друг е въпросът каква е истинската температура на Слънцето. За нас е важно коя е причината за температурата на Слънцето. Това се дължи на вътрешни причини. Такива причини съществуват и в самия човек. Ето защо той се изявява като човек, богато или бедно надарен. Някой пее добре, а друг не може да пее. Ще кажете, че това зависи от желанието на човека. И двамата имат силно желание да пеят, но единият пее, а другият не може. Според мене първият пее добре, защото тръбата му е широка и гласът свободно излиза от нея. Вторият не може да пее, защото тръбата му е сплескана някъде и гласът се свива.

Питам: Защо публиката е недоволна от някой певец и го освирква? Защо е

доволна от добрия певец и му ръкопляска? Тя е недоволна, когато очакванията ѝ не се оправдават. Тя е очаквала от певеца повече, отколкото той може да даде, затова го освирква. Какво трябва да направи певецът, който веднъж е освиркан? Трябва ли да се обезсърчи? Ако не се обезсърчи, той е човек с воля и стремеж, готов да направи всичко, за да се развива музикално. Обезсърчението е препятствие, поставено на вашия път. Голямото обезсърчение показва, че препятствието е голямо; малкото обезсърчение означава малко препятствие. Как се справяте с препятствията? Щом се натъкнете на едно препятствие, постъпете като Аделина Пати.

Един ден Аделина Пати отишла в Ню Йорк да дава концерт. В това време получила един чек от 25 хиляди долара. Като отишла в банката да получи парите, директорът ѝ казал: Извинете, не мога да ви изплатя сумата, не ви познавам. Понеже нямала познати в тоя град, тя веднага съобразила как да постъпи. Спряла се в салона на банката и запяла. Като чул пеенето ѝ, директорът казал на касиера: Дайте веднага парите на госпожицата, тя е Аделина Пати. С пеенето тя сама премахна препятствието от своя път.

Съобразителност се иска и от вас, да можете като Аделина Пати да се освободите от препятствията си. Ще кажете, че като дойдат чековете, лесно ще се справите. Не мислете, че няма чекове и за вас. Животът е пълен с чекове. Вие трябва да знаете как да постъпите, за да накарате директора на банката да изплати вашия чек.

Двама иманяри отишли да копаят на едно място, да търсят злато в земята. Мястото било точно определено, трябвало само да копаят. Първият копал два-три дни, но изгубил надежда и казал на другаря си: Няма да копая повече. Има някаква грешка, мястото е объркано. Напразно изгубих времето си. Той оставил мотиката и си отишъл. Вторият продължил работата. Като копал един-два дни, мотиката ударила гърнето със златото. Той се зарадвал и си казал: Това било мястото на парите. Като се научил, че парите били намерени, първият казал: Как не знаех! Да бях продължил още малко. И вие изпадате в същото положение. Решавате една задача, мислите върху нея, докато един ден я напуснете и кажете: Тази задача е неразрешима. Като чуеш, че друг я разрешил, съжаляваш и казваш: Ех, да знаех!

Казвам: Работи, докато разрешиш задачите си. – Не мога да ги реша. – Остава ти още малко, направи последното усилие, ще ги решиш. Ако не можеш да решиш задачата си по един начин, опитай друг начин, но не се отказвай. Всяка задача, дадена на човека, трябва да се реши. Всеки стремеж, който обхваща ума или сърцето на човека, има път за

реализиране. Има трудни задачи, но и те могат да се решат. Студент си, явяваш се на изпит, но професорът те къса два-три пъти. Какво ще правиш?

Ако се откажеш да свършиш университета, задачата остава неразрешена. Ще направиш последно усилие – да научиш материала много добре. Това е естественото разрешаване на задачата. Ще учиш добре! Какво ще направиш, ако и този път професорът те скъса? – Ще дадеш оплакване до министерството, да назначат комисия да те изпита. Ако не си съгласен на това, може да срещнеш професора си и да му кажеш: Аз съм готов за изпит. Ако и този път ме скъсаш, ще те изхвърля от университета. Ти не си достоен да бъдеш професор. Този метод не е за всички, но само за силния. Ако не си силен и не можеш да изхвърлиш професора си, какво ще правиш? – Ще уча добре. – Ако и тогава те скъса? – Ще отидеш в друг университет, в странство. За това са нужни средства. Важно е да свършиш университета. Ще измериш силата си и според нея ще избереш метод за борба.

Помни: Няма неразрешими задачи в света. Ако днес не можеш да разрешиш една задача, утре ще я разрешиш. Някога парите помагат за разрешаване на задачите, но това не е достоен метод. Всеки ще каже: Ти реши задачата си, но като намаза колата на оня, който те спъва. Изкуство е да решиш задачата си със собствени сили. Турците имат обичай, когато двама пехливани се борят, намазват телата си с масло. – Маслото не прави човека юнак. Оня, който се опитва да намаже професора си с масло, не е юнак. Той не може да се учи. Може да си послужиш с масло, ако си силен, ако си сигурен в победата. Ако си слаб, колкото масло и да употребиш, в края на краищата ще бъдеш повален на земята.

Първото нещо, което се иска от вас, е да развивате мисълта си, т.е. да я усилите. Усилването на мисълта става, когато ѝ дадете възходяща посока. Вярвайте в силата на вашата мисъл. Ще кажете, че има сила вън от вас, която регулира нещата. – Дали тази сила е вън от вас, или вътре във вас, не е важно. Обаче има закон в Природата, според който невъзможните неща стават възможни. Например преди хиляди години беше невъзможно хората да хвърчат във въздуха, но днес това е възможно. Днес е невъзможно хората да пътуват до месечината; след хиляди години това ще бъде възможно. Тогава съзнанието на хората ще бъде различно от сегашното. Те ще разполагат с такива знания, каквито днес не могат да си представят. Разбирането на сегашните хора за природата е крайно ограничено, затова те гледат на известни задачи като на непостижими. Казваш за някоя задача, че е неразрешима, че не е за тебе. Щом мислиш така, наистина няма да успееш. Отде знаеш това? – Не ми е дадено да стана певец. – Не

ти е дадено да бъдеш голям певец, да задоволиш една голяма публика, но имаш възможност да пееш, да се опиташ да задоволиш себе си. Какво ще правите, ако трябва да изкарвате прехраната си с пеене? Ще си послужите с метода на котката. Когато срещне препятствие на пътя си, тя търси начин да го избегне. Обиколи оттук-оттам, огледа цялата обстановка, да не става нужда да прескача направо. Обаче, като се намери натясно, нищо не мисли, направо прескача препятствието. Колкото и да е високо, тя се хвърля направо и минава препятствието. Значи, докато не е в притеснение, човек търси лесния път, да мине с малко разходи и усилия. Щом изпадне в затруднение, нищо не мисли, минава и през най-лошите условия. – Какво се иска от човека? – Едно малко усилие.

Два пътя има в живота: лесен, т.е. гладкият, изтърканият път. По тоя път всеки може да мине. Вторият е тесният път, свързан с по-големи усилия. Апашът се движи по тесния път. Когато обира хората, той прескача оградите, минава през тесни, заключени врати. Дръжте в ума си мисълта, че всичко, което искате да постигнете, може да го постигнете – от вас зависи. Ако не вярвате в това, външната среда ще ви противодействува. Тогава и възможните неща ще станат невъзможни. Тъй че дали ще постигнете желанието си, или не, дръжте в ума си положителни мисли. Те събуждат творческите сили в човека. Какво ще направите, ако сте в гората и ръцете ви изстиват от студ? – Ще духаме. – Духате, но не се стоплят. – Ще ги търкаме. – И търкането не помага. – Тогава? – Ще турите ума си на работа. Ще тръгнете в гората да търсите сухи клончета и листа, да си накладете огън. Щом запалите огъня, ръцете ви ще се стоплят. Значи умът разрешава всички въпроси.

„Невъзможното за човека е възможно за Бога.” Всеки трябва да намери ония условия в себе си, при които ръцете му да се стоплят зимно време. За всяко нещо, което искаш да направиш, е нужно знание. Искаш да направиш една баница. Имаш материал, но нямаш знание. Четеш от книгите как се прави баница и пристъпваш към опита. Първата баница не е много сполучлива, но все пак прилича на баница. Втората ще бъде по-сполучлива. Знанието нарежда нещата. Без знание не можеш да наредиш и живота си. Работете върху себе си, за да придобиете онова знание, с което да наредите живота си.

Много хора пъшкат, въздишат, че работите им не вървят добре. – Кога човек въздиша? – Когато мисли. Ако мислиш и въздишаш, въздишането е на място. Ако въздишаш и не мислиш, работите няма да се оправят. Когато се срещнат една възможност и една невъзможност, човек въздиша. Така той стопля студената невъзможност. Възможността е плюс, а невъзможността – минус. Въздишката иде в услуга на възможността,

превръща минуса в плюс. Който не въздиша, нищо не може да постигне. Той се отчаял, обезсърчил и нищо не предприема. Въздишането има отношение към развитието. Въздишането е процес на обнадеждване.

Вървиш из пътя и си мислиш: Зима иде, нищо нямам. Обувките ми са скъсани, палтото – старо, въглища нямам, пари – също нямам. Въздъхнеш и си помислиш: Все ще се излезе на добър край. Ще дойде отнякъде нещо. Това са минуси в живота ви, които трябва да се превърнат на плюсове. – Как? – По естествен път. Ако духаш върху живака на термометъра и той започва да се повдига, това не показва, че и външната температура се повдига. Живакът трябва да се повдига естествено, не чрез изкуствено стопляне отвън. Това повдигане на живака показва само твоето състояние, но не и състоянието на външната Природа. Ето защо човек трябва да различава кога повдигането на живака в термометъра е резултат на неговото състояние, кога определя външното състояние на Природата. Повдигне ли се външната температура, това е друг въпрос.

И тъй, разумният човек си служи с два термометъра: с единия определя своето състояние – състоянието на своите мисли и чувства, както и на своето тяло; с другия той определя състоянието на външната Природа. Който не може да различи своето състояние от състоянието на окръжаващите и на външната Природа, той е неразумен човек. Той влиза в противоречие и със себе си, и с окръжаващите. Ако температурата му се е повдигнала до 41ºС и го изнесат вън, той ще изпадне в противоречие. Между неговата температура и външната ще има известно несъответствие. Но такъв човек лежи на леглото си като аристократ; не иска да напусне леглото си.

Като изучавате Природата, нейните прояви и движения, виждате нейната разумност. Когато температурата на човека се повдигне, Природата го туря на легло и му казва: За предпочитане е да лежиш на леглото си, отколкото да излезеш вън, на по-големи страдания. Малките страдания отвътре са за предпочитане пред големите страдания отвън. И обратно: големите блага отвън са за предпочитане пред малките блага отвътре.

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
– В Истината е скрит животът.

21. Лекция от Учителя, държана
на 4 март 1932 г. в
София – Изгрев.

1932_03_04 Съзнателни и механически движения Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98“, 1999
КНИГА: Съществуване, живот и отношение. МОК, Год.XI

СЪЗНАТЕЛНИ И МЕХАНИЧЕСКИ ДВИЖЕНИЯ

11 година
21 школна лекция на 1 мл.ок.клас.
4 март 1932 год. петък, 6 ч.с.
(тихо, още тъмничко, здрач)
ИЗГРЕВ, СОФИЯ.

Отче наш.

Направихме упражнението за дишането, с движение на ръцете, всички прави, ръцете бавно се издигат до над гърдите, след това пак бавно се издигат по-високо над главата и се издиша, при вдигане на ръцете до над гърдите се вдишва; след това ръцете пак бавно се снемат до над гърдите като се вдишва, след това ръцете се снемат до долу и се издиша. Това няколко пъти.

Пишете за следния път една тема: СВОЙСТВО НА ЧИСЛАТА.

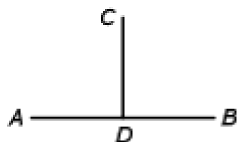

Движенията в природата могат да бъдат съзнателни или могат да бъдат подсъзнателни, или механически движения. Например, ако имате някой камък, който пада от някой връх и се търкаля, това движение съзнателно ли е? (механическо е). Ако имате някой екскурзиант, който се качва нагоре по планината; това движение е съзнателно. Сега каква е разликата между това движение, механическото, на камъка, и движението на екскурзианта нагоре? Че камъкът ще измине един особен път, който той не знае, а посоката, по която екскурзиантът ще мине, е един определен път. Да кажем сега, че говорите общо за движението. Има общо движение, има и частично движение. Движението, доколкото има отношение към хората то ви интересува, вас например не ви интересува как се движи земята; не ви интересува, но трябва да ви интересува, защото, ако вие сте в едно бурно море, тази буря вече ви засяга, понеже параходът, на който вие пътувате, ще има повече клатушкане. Та общите и частични движения в света имат известно отношение към нас. Науката седи в това да обясни какво е влиянието на тия движения, които стават. Сега как ще познаете, че едно тяло се движи? Например имате точката А. Имате едно тяло, което се

движи от D към C, и друго едно тяло, което се движи от A към B. Добре. Ако едно тяло се движи механически от A към B, какъв резултат ще има? Да кажем, това е една хоризонтална плоскост AB. CD., е една перпендикулярна плоскост, по която става движението. Сега пренесете това движение в човешкия организъм. Да допуснем, вие растете от D към C, израствате нагоре. Едновременно у човека стават тези движения. Ако вземете човешкия пъп, то е D. Аз вземам туй, на човека е горната част, от пъпа нагоре расте, от D. към C. Но същевременно той може да проектира движението към краката надолу. Тогава, ако движението е по-силно надолу, какъв резултат ще имате? Ще вземете човека като една елипса, движението на човека, то е едно от органическите тела. Всичките движения на човека стават по елипса. Елипсата е турена за едно по-просто, по-конкретно разбиране. Сега как ще познаете дали движенията стават правилно? Ако движението е по тази линия AB. и D. е възходяще, то е от полза за човека. Ако той расте, движението пак отива нагоре. Вие можете да преведете движението във вашето съзнание. Това движение може да ви послужи при вашите мисли. Вие можете да имате движение от D. към C. към някакъв център. Защо да се движи едно тяло от D към C. нагоре, нали това тяло трябва да е в зависимост от някой по-далечен център, от някоя по-далечна сила, която упражнява влияние.

Сега да направя едно определение, да поясня мисълта. Представете си, че вие седите в къщата си, зимно време; спокоен сте, но у вас се зароди едно желание, да идете при един ваш приятел, един устрем имате в себе си; вънка е студено, но вие искате да посетите приятеля си. Кои са причините? Вие ще направите едно движение от D към C. Представете си, че този ваш приятел е на 100 метра от вас или на 200, или на 300, или на 4 километра, или на 5 клм от вас. Ако той е на 100 метра и вие искате да идете, по това може да съдите за заинтересоваността и за интензивността на вашето желание, ако е зимно време и вие искате да идете, вашето желание има голяма интензивност; при сто метра подбудителната сила е по-малка, а при 4 клм подбудителната причина е по-силна. Може обуща да нямате или храна, или пари и ред други причини могат да ви заставят. Но да допуснем, че вие се движите по посоката D към C. Аз поставям – това е разумният живот на човека. Следователно всяко движение от D към C или всяка посока от D. към C. е добра. Щом зная, че той се движи от D. към C., в мен е определена посоката, че той отива с една определена цел и подбудителните причини са добри, и няма нищо задкулисно.

Сега как ще се познае, че това движение отива нагоре или надолу. Във вашето съзнание как е поставен въпросът? Искате да отидете при някой приятел, как ще познаете дали отивате от D. към C., или слизате от някоя точка надолу? Вземете например, ако в тази посока DC. имате един

барометър, какво ще показва той, ако живакът се движи нагоре? Промяна на времето. Сега колкото по-високо се подига, по-хубаво е времето. Колкото повече слиза, защото може да се слезне от D. надолу, под нулата, по-лошо е времето. Може да слезне и от D., от нула градуса надолу; ще имате промяна на температурата. Сега как ще определите защо именно когато живакът се повишава нагоре, имате температура, повишена температура, а когато живакът слиза, имате понижение на температурата; вие ще си го обясните физически. Как обясняват физиците, на какво се дължи повишението? (на топлината). На топлината. Какво свойство има топлината? Разширява нещата. (Всички тела от топлината се разширяват). Сега това е до разширението, а когато живакът се движи надолу, кои са причините? (Студът, охлаждането, то причинява свиване). Значи имате две причини, топлина и студ, които произвеждат движение. Ако от C. нагоре не може да се качвате, какво показва това? При топлина до къде можете да се движите? Допуснете, C. е крайният резултат, крайната точка, и от C. нагоре не можете да се движите, тогава какво заключение ще направите? Да кажем, вие се движите от D. до C. и по-нагоре не можете да се движите, тогава какво ще направите? Тук ще се превърнете на едно въздухообразно вещество или казано друго яче, в съзнанието ви ще настане една промяна; и вие ще се движите в известна посока, но в съзнанието ви става една промяна. Вие вървите, но дойдете до едно място, спрете се и върнете се. Защо? Защо се връщате назад? Значи влезнала една нова мисъл вече. Това разбира се е един процес сложен, той не е така прост. Но щом влезне една нова мисъл в съзнанието, веднага посоката на съзнанието се изменя, спира се или взема обратна посока назад, или ще стане едно малко отклонение, едно малко люлеене ще се образува. Отношенията на ъглите ще почнат да се изменят в една или в друга посока. Ако да кажем ъгълът ADC стане по-голям, какво ще покаже в дадения случай? Известна промяна в пътя на това същество.

Сега ние можем да съдим, ако лявата страна се увеличи, се разширява, какво заключение можем да извадим? А пък ако ъгълът BDC се намалява, до какво заключение ще дойдем; представете си, ако това движение се увеличи, цевта стане по-голяма и повече вода ще приеме, а представете си, че вие направите една цев, която приема повече вода, но там, дето ще изтича водата, цевта стане по-тясна; какъв резултат ще имате? Ще приемете много, а ще давате малко, нали. Добре. Щом приемете много, а давате малко, какви последствия ще имате? (Ще се пукне тръбата). Но ако тръбата е здрава, тя няма да се пукне и ще имате едно обратно движение назад. Излишната вода, която не може да премине, тя ще се върне назад, понеже ако влезне повече вода, тя не може да изтече. И често от водата, която не може да изтече, ще се образува едно обратно движение назад. Излишната вода, която не може да премине, тя ще се върне назад, понеже

ако влезне повече вода, тя не може да изтече; и често от водата, която не може да изтече, ще се образува едно обратно движение. Често това става в съзнанието ви. Вие усещате, че имате едно бълникане. Имате някакъв импулс да направите нещо добро, някоя добра мисъл по посока на изтичане, но след това у вас се породи движение назад, казвате: Тази работа няма да направя! Вие ще кажете, така – че няма условия да се извърши тази работа. Аз казвам: Накрая цевта, през която изтича вашата енергия, е малка, не може да излезне от този път. Тогава какво трябва да направите? В духовния свят не се менят тръбите, но те имат едно свойство да се разширяват. Тогава ще се спреш за известно време, ще разшириш своята тръба, канализацията си. Това, което се нарича закон на внушение или закон на разширение. Ти ще се спреш, виждаш, че условията, тази работа не може да стане, но казваш, ще стане! Щом кажеш: Ще стане, ти вече разширяваш тръбата: Щом разширяваш тръбата си, веднага изтичането ще стане правилно. Нали щом ти разшириш на физическото поле една тръба, ако тя е по посока на устието, на приемането, широка, ще изтича толкова, колкото е влязло. Аз ще ги туря така. В.С. Посоката, отдето влизат, ако е тясна, в този случай приема повече, а дава по-малко. Във втория случай приема по-малко, а дава повече. Питам, ако един богат човек, който има много, а е скържав, дава малко, този е първият случай – богатият, а втория случай имате сиромаха. Сиромахът при изтичането е щедър, от него изтича, той е щедър, всичко прави; той като няма, всичко прави и църкви прави, и бедни облича, всичко, но казва: Аз да съм богат всичко ще направя! Той е сиромах. Защо? Защото приема много малко. Отлична идея има той, но като стане богат, защо се изменя, защо не поддържа своята идея, своите идеи? Защо богатите хора стават по-скържави? Те и сиромасите са скържави привидно. Представете си, ако канализацията се е свила, представете си, ако са тези железните тръби и паднала е някоя скала, че се е свила дупката малко, какво ще имате? Та при богатите е станало голямо съпротивление и те се свиват малко. Всеки един човек, който мисли повече за себе си, е един богат човек, без разлика. А всеки, който мисли повече за другите, е сиромах човек. В природата тъй седи въпросът. Мислиш постоянно за себе си, ти си богат човек, работите ти са оправени; мислиш повече за другите, ти си сиромах човек. Понеже ти мислиш за другите хора, те мислят за тебе. Как бихте турили по математически начин това; когато ти мислиш за хората, а те не мислят за тебе. В число как ще го турите това? Г. как ще го туриш това? Представете си, че давате една лекция такава в геометрията или в математиката. Вие трябва да минете от един род процес в друг процес.

Съвременната математика борави с резултати. Всичките числа, с които тя работи, са резултатни числа, те не са чисти числа, те са завършени резултати, а по изчисляване те са верни. Резултатните числа са верни,

например измерването количеството на топлината, то е един завършен резултат или измервате количеството на светлината или силата, с която един предмет се движи; или обема на слънцето, кои са причините затова? Искате да изясните вътрешната му гъстота, температурата, щом определят те това, те си имат известни понятия и дават едно обяснение затова; например за да има 10, 15 или повече милиона градуса температура, те го обясняват с известни вътрешни причини, които съществуват в самото слънце. Учените хора го обясняват това, но ние срещаме този закон в природата, който е верен по отношение на каквото и да е тяло. Този закон е верен и по отношение на човека; стига да знаете как да разглеждате въпроса. Да допуснем, някой от вас е даровит музикант или певец и друг един, който не може да пее. Каква е разликата между този, който знае да пее, и този, който не знае да пее? Единият иска да пее и другият иска, но единият пее, а другият не може да пее. Единият казва, искам да пея, а не мога да пея, а другият казва, искам да пея и пея. Подразбира се, че той е способен, значи нему му е дадено, а на другия не му е дадено; всъщност не е така. Ти като не можеш да пееш, значи твоята тръба, от която изтича тази съзнателна енергия, е много малка, следователно, ти не можеш да се проявиш. Имаш желание, но щом дойдеш до изпълнение, оттам, дето изтича енергията, или ние казваме, че условията не са така благоприятни. Ако сте сам, вие ще направите опит, но ако сте тук в клас, вас ви е срам, има ред причини, и вие няма да се решите, и ако рече някой да пее, даже и най-добрият певец тук няма да пее, при тази критическа публика. Та вие ще замязате на онзи турчин, като се давали драмите на Шекспир, отива този турчин да гледа, та на онзи, който извършва престъплението, турчинът му казва: Ти ли забърка тази каша там; и забърка цял един скандал, казва му: Не те ли е срам. Та ако сте сами тук, вие ще станете и ще пеете. Вие сте една публика отлична, тъй снизходителна към себе си, но онази публика е много взискателна, веднага ще ти каже: Ти като не знаеш да пееш, защо пееш, пей малко, но пей по-хубаво! От тебе има много по-способни, че ние време имаме ли тебе да слушаме?

Аз ще задам един въпрос, защо именно когато певецът пее лошо, публиката е недоволна? И защо при доброто пеене публиката е доволна и му ръкопляскат. То си има обяснение. В публиката се заражда едно недоволство, че не е тъй добре както тя е очаквала, следователно, в публиката се заражда едно обратно движение на недоволство, че това, което е очаквала, не е излязло и тогава за онзи, който пее, те казват: Още веднъж да не си позволиш да пееш така. Какво трябва да прави певецът, който веднъж е освиркан? Трябва ли да се обезсърдчи? Ако този певец не се обезсърдчи, той певец ще стане, това показва, че у него има воля, има стремеж, той иска да пее. Той е готов, по който и да е начин. Значи музикалните условия ще се развият у него. Вземете тогава научно, изяснете

всяко едно обезсърдчение, то е едно препятствие на пътя ви. Тогава голямото обезсърдчение е голямо препятствие, малкото обезсърдчение е малко препятствие. Какъв е законът? Ако тежестта е голяма, какво е голямо? Как ще се оправите тогава с препятствията? Аз сега преплитам физическите работи, които стават със съзнателните промени. Ще направите тъй, както Аделина Пате е направила. Тя отива в Ню-Йоркската гара, имала да си взема един чек от 25 хиляди долари и директорът там ѝ казал: Съжалявам госпожице, не ви познавам. Тя отива в Ню-Йорк за пръв път там, кого ще търси? Тя се спира там и изпява едно парче. Веднага директорът казва: Дайте ѝ парите, тя е Аделина Пате! Съобразителност у нея. Тя сама е дигнала това препятствие с пението си.

Преведете сега и вие имате като Аделина Пате това препятствие, как ще го преодолеете? (Ако има някой чек. Стига да има 25 хиляди долара). В живота все има чекове. Животът седи от ред чекове. Вие си представлявате, че няма чекове.

Отиват двама млади да изкопават имане с книгите си; единият отива, копае, копае, три дена копае, остава му една педя до мястото, дето са заровени парите, но казва: Няма ги парите, няма да копая вече. А другият отива и копае точно на мястото, дето е гърнето с парите на същата дупка, намира парите, изважда ги. Сега единият казва: Празна работа, изгубих си времето, 3–4 дена да копая, нищо няма, изгубих си времето; а другият идва и намира парите, казва: Има пари на мястото! Тогава първият казва: Ух, да знаех! Лъжливи са тия документи! И оставя да копае. А другият изважда парите. Тогава първият казва: Много будала съм бил, да бях копал още малко! Та някой път и на вас ви трябва само една педя още. Вие разрешавате, разрешавате и казвате: Тук не може да се постигне нищо! Но като ви кажат, че други са постигнали това, вие казвате: Ух, да знаех.

Та сега за разрешението на всички задачи, трябва само още една педя, българска педя, или казано в друг смисъл, ако човек не постигне; ти имаш един документ, ако по един начин не може, тогава опитай по друг начин, дотогава опитвай, докато постигнеш. Защото всяка една задача, която е дадена в съзнанието на човека, всеки един стремеж, който човешкият ум има, или човешкото сърдце има, това са все задачи, които могат да се разрешат. Някой път тия задачи са много сложни. Да допуснем вие сте студент в университета, скъсал ви е професорът два–три пъти, ще се явите пак. Колко начина има за излизане от неловкото положение? Последното е да приготвиш материята много добре. Ако се напусне университетът, остава задачата неразрешена. Но ако искаш да разрешиш задачата си, най-естественият път е да учиш хубаво. Да кажем, че този професор е решил пак да те скъса. Тогава какво трябва да правиш? Ще се оплачете в

министерството, ще образувате една нова комисия или както този студент направил, той се приготвил много хубаво и на третия път отива с револвер, и пак го скъсали, той хваща професора си и казва: Или ще ми пишеш 5, или ще те изхвърля навънка от университета, защото не си на мястото си! Аз не давам сега изпит, да покажа, че съм приготвен, много добре зная, но ако не ми пишеш 5? Сега всички не могат така да направят, и вие, които не сте толкова силни, не можете да изхвърлите професора си от прозореца навънка, тогава какво ще правите? (Ще учим). Хубаво, ако след като сте учили, професорът пак ви скъса, не иска да ви пусне? Ако имате пари, ще идете в някой друг университет в странство, ще промените 2, 3, 4, 5 университета, защото може професорът да не иска пари?

Няма задача в света, която да не може да се реши! Само е въпросът на времето! При големите спънки, всяка една спънка, има един професор, който спъва работата, трябва да го заобиколите, да напуснете университета; а сега може, който и да е професор да го намажете с пари, той ще отстъпи. След като го намажете, той ще каже за вас: Той е доста способен! Пък ако не го намажете, той ще каже: Неспособен е. Питам тогава, след като намажете професора, нему може да му е приятно, но вас не ви е приятно; ако се научат вашите другари, те ще кажат: Слушай бе, ти не мина по достойнство, но като намаза колата на професора. Ти не мина по естествен път, но с масло мина. У турците има един обичай, като се борят пехливани, те се мажат с масло. Но маслото не прави човека пехливанин. Онзи, който може да намаже един професор с пари, той не е юнак. Той не знае. Масло може да се тури, ако е силен. Той е здравеняк, има условия да спечели в това борене. Но ако той е слаб, колкото масло и да се тури, той все ще бъде повален на земята.

Та първото нещо у вас е да се развие силата. Дръжте сега в ума мисълта си всякога в една възходяща степен. Може да имате вяра в това. Има един закон, който е и личен, и безличен. Например, вие можете да вярвате, че има някоя сила вън от вас. Но вън от вас или вътре във вас в природата съществува един закон, в който невъзможните неща стават възможни. Преди хиляди години беше невъзможно хората да хвърчат из въздуха, а днес това е възможно. Сега не е възможно хората да отидат до месечината, но може би след хиляди години ще бъде възможно това. Обаче съзнанието на тия хора, които ще отидат до месечината, и техните познания ще бъдат големи. Те ще бъдат запознати с тези сили, с които сегашното човечество не борави. Вие считате, че известни задачи са непостижими, понеже у вас има много тесни схващания за природата. Казвате: Тази работа не може да стане. Мен не ми е дадено това. Щом кажете така, няма да успеете. Отде вадите това заключение, че не ви е дадено? Например някой ще каже: Мен не ми е дадено аз да бъда певец. Но вие сами си правете опити, опитвайте

се да пеете. Не да привлечете вниманието на публиката, вие нямате тази сила, но пейте сами. Ако ви турят в едно положение, да си изкарвате прехраната чрез пеене и да няма какво друго да правите, питам ви тогава: Какво ще направите? Вие ще употребите точно метода на котката. Котката има практически разсъждения. Като дойде до едно препятствие, ако има една височина, например, тя погледне натук-натам, мързи я да скочи, но ще обиколи наоколо, да намери едно място, да мине така без да има нужда да скочи. Може да мине половин час, докато намери една дупка, но ако се намери в трудно положение, тя и през стобора прескача, даже и от два–три метра висок. И човек има това свойство на котката. Той търси лесния път, може повече да обиколи, но някой път, като няма никъде дупка, той дойде до някои лоши условия на живота и като погледне, казва: Оттук ще мина. Казвам: Един път е той. Този път е изтъркания́т, всеки може да мине покрай него. Но и през другия може да се мине, изисква се само малко усилие. Така прескачат апашите през тарабите на къщите, от една в друга. Човек трябва да държи една мисъл в съзнанието си. Това, което човек иска, може да го постигне, но той трябва да държи тази мисъл в ума си и ако не я държи, външната среда, външните условия ще му въздействуват обратно. И тогава, ако не иска да държи тази мисъл в ума си, и възможните работи ще станат невъзможни. Та дали ще постигнете работите или не, дръжте една мисъл в ума си. Тя действува творчески. Да допуснем, че ви изстинат ръцете. Какви начини имате вие за стопляне на ръцете? (Духаме ги.) Духате ги, но пак не се стоплят. – (Мачкаме ги). Мачкате ги и пак не се стоплят. Тогава? Вие сте в гората, трябва да намерите малко сухи клечици, оттук, оттам, ще съберете и малко сухи листа, ще запалите една кибритена клечка и ще накладете огъня. Сега това е една мъчнотия – това, което не може с търкане и с духане, най-после, като почне да работи ума ви, ще си накладете огъня и ще си стоплите ръцете. Тогава питам: При огъня можете ли да си стоплите ръцете? (Разбира се, може).

Казвам: Ще държите мисълта, че невъзможните работи могат да станат възможни. Това е разумното. Всеки в себе си ще намери условията, при които неговите ръце могат да се стоплят зимно време. Сега може да ви се даде една такава тема. Да допуснем, че вас ви се яде баница. Отивате до едно място, няма баница. Вие имате желание да е стоплено, хубаво сготвено, има брашно, сирене, всичко това, вода, но никога не сте правили баница. Имате книга, там пише как се прави баница. Вие ще прочетете и ще наточите баницата. Първия път няма да бъде такава, каквато трябва, но все-таки ще мяза на баница. Втория път, трети, четвърти, пети и на шестия път ще направите една доста порядъчна баница. Но ако не прочетете в книгата, вие само ще погледнете на сиренето и на водата и ще кажете: Как така тия хора да не са оставили една баница и за мене? Какво значи сега това? Когато имаме приготвена баница, това показва уреденият живот. Но

когато уреденият живот не е така нареден, а трябва ние сами да го уреждаме, тогава трябва да знаем как да го уредим. Знанието се отнася за един живот, за който другите хора не са мислили.

Сега какво остана във вашия ум? Баница можете ли да направите? Сега ние говорим за неща, които не стават. Как ще си обясните вие въздишането? Вие ще забележите, че в публиката, когато човек се облича хубаво и иска да даде внимание, той задържа дишането си и когато дълго време е спирал дишането си, тогава ще каже хуу – въздъхне. Въздишането е един признак. Щом въздъхнеш, ти казваш: Чакай да си помисля малко върху тази работа. И така се обяснява въздишката. Въздишате ли, това показва, че трябва да мислите. И ако при всяко въздишане вие мислите, въпросът ще се свърши. Но ако вие въздишате и не мислите, работите не се уреждат. Ти въздъхнеш. Въздишането произтича от една възможност и от една невъзможност. Когато две възможности се срещнат, едната с минус, а другата с плюс, човек въздиша и стопля тази студената невъзможност. Като въздиша, той образува топлина. Следователно, невъзможността той я стопля. И тогава имате този отрицателен знак минус, имате и плюс. После имате плюс и плюс, какво става? Събират се нещата. Та въздишането е един процес, да се отнеме само една от величините. Човек, който не въздиша, въпросът с него е свършен. Има два вида хора: единият вече не въздиша, отчаял се е той, свил се, не въздиша. Другият не въздиша, но той е положителен, няма отрицание, и казва: Тази работа е станала. Той се радва. Въздишането е процес на развитие. Затова, когато вие въздишате, например, то е от неволя. Върви из пътя, въздъхне; не си доспал, въздъхне; погледне обущата си, въздъхне; погледне палтото си, влезе в студена стая, собата не гори, въздъхне. Това е все процес на развитие. Казваш: Отнякъде все ще си намеря малко въглища. Въздишането е един обновляващ процес. Значи, само една от величините е отрицателна. Или препятствието е отрицателно. Вие трябва да превърнете всички минуси в плюс. Ако взема един от сегашните термометри и го накарам да се подига нагоре, това повдигане показва ли и външната температура? Аз мога да подигна този термометър до сто градуса, но това показва ли, че и външната температура се е повдигнала на сто градуса. Ни най-малко не показва. Значи един термометър може да показва само твоето състояние, но не и това на външната природа. Значи в даден случай един термометър може да покаже, какво аз желая, какво е моето състояние, но когато този термометър по естествен път показва каква е температурата отвън, то е друг въпрос. Та понякога трябва точно да определяте, когато термометърът се е подигнал, дали това подигане показва вашето състояние или подигането на външната температура. Да кажем, че вие взимате един термометър и го турите под мишницата си. Той в дадения случай показва каква е вашата температура, но не и температурата на

външната природа. Това не показва, че температурата на цялата природа се подига. Щом се подига температурата на външната природа, това вече е друго положение.

Та в съзнанието ви вашият термометър показва какви са вашите мисли, какви са вашите желания, но не и тези на външната природа. Там вече условията са други. Та съзнанието може да показва какви са вашите мисли и вашите желания, а вашият термометър показва какви са влиянията на външната природа, на окръжаващите ви върху вас.

Та умните хора си имат два термометъра, с които различават подигането или спадането температурата на външната природа, както и тази на своите състояния, на своето тяло. Този човек е умен. Който не е сведущ и не може да различава тези температури, той не е умен човек и се намира в противоречие с окръжаващата среда. Да кажем, че някой човек туря термометъра си под мищците и намира, че температурата му се е повишила на 41 градуса. Излиза вън, не намира същото положение. Той изпада в противоречие. Обаче кой човек, при температура от 41 градуса, може да излезе вън на разходка? Такъв човек е аристократ, той се изтяга на леглото и колкото да го убеждават, той не може да излезе вън, казва: Не мога да стана от леглото.

И тъй, природата е направила нещата много разумно. Когато температурата на човека не е естествена, природата го поставя на легло и му казва: За предпочитане е да лежиш на леглото, отколкото да бъдеш вън. Иначе ще имаш страдания. Малките страдания отвътре са за предпочитане пред големите страдания отвън. Та когато човек страда отвътре, тогава малките страдания отвътре са за предпочитане от големите страдания отвън. Тогава пък имаме обратния закон: Големите блага отвън са за предпочитане от малките блага.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

7 ч.с. Изгрев.

1932_03_06 В последното време
неделна беседа

В ПОСЛЕДНОТО ВРЕМЕ

12-та глава от Данаила.
Във всяка една работа най-важен е краят. Важно е началото, но важен е и краят. Има няколко положения. В науката каквото е началото, такъв ще бъде и краят. Но има и други твърдения: каквото е началото, няма да бъде такъв и краят, и каквото не е началото, няма да бъде и краят. При сегашните условия, при които хората живеят, има една мисъл по-широка, по-светла. Защото в каквато къща живееш, такъв и ще станеш, т.е. временните условия повлияват на човека. Даже и най-красноречивият проповедник, ако го боднете с една голяма губерка 5 см. вътре в тялото му някъде, той ще изгуби цялата си реч. Даже и най-напредналият християнин, който се моли по три пъти на ден, като му се каже, че парите му, вложени в банката, на които разчита, са пропаднали и банката е фалирала, това ще му повлияе, въпреки неговата вяра.

Казват, че човек е свързан с четири конеца, двата - са съзнателни, двата подсъзнателни. Дали го приема или не, свързан е. Свързан е, но как е свързан не се знае. И дали го съзнава или не, то е друг въпрос. Та някой път човек като се освободи от двата конеца, остават другите два и той усеща, че има едно противоречие. Но как да се справиш с едно противоречие, на което не знаеш нито началото, нито края? Чувстваш това противоречие, но не го знаеш.

Сега всички съвременни хора, всички учени хора учат, всички са турени на работа да разгадаят една велика задача. Едни искат да възпитат човека, други искат да му дадат нова насока. Всички поети, философи, музиканти, писатели, художници, майки, бащи - това са пионери на новото, които искат да дадат нова насока на човечеството. Но често новата насока се повлиява от външните явления. Температурата се изменя. Ако момите са облечени с тънки дрехи и температурата се намали до минус 25 - 30°, те трябва да се върнат у дома си, да се преоблекат наново. Ако са отишли на хорото и са облечени с кожуси, а температурата се повиши до 25 - 30° топлина, трябва да се върнат, да си свалят кожусите, с тях не се играе на хорото при такава температура. Сега почти половината живот на човека се състои в това да се облича и съблича. Вечер се съблечеш понеже е топло, а сутрин като станеш, ще се облечеш според условията, при които живееш. Сега, при какви условия трябва да се живее? По старому не може да се живее, всякога ще живееш по новому. Младият, който се е проявявал, всякога остарява, а старият, който никога не се е проявявал, всякога е млад.

Може да го разбирате, както искате. Казала водата на огъня: "Аз мога да те загася, но ме е страх, че ще замръзна. Аз бих изгасила огъня, имам сила, но боя се, че ще замръзна". Питам: Ако водата загаси огъня, какво печели? Защо трябва да го загасява? Огънят е независим от водата, той си има свой живот, има си своя работа. Те понякога се срещат. По принуда някой път турят водата в огъня. Той не иска тя да дойде. Бои се от нея. Казва: "Върви си, тук не ти е мястото, ти не можеш да поддържаш горенето." Той казва, че може да разложи водата и тя ще изгуби своята сила.

Като говорим за водата и огъня, какво трябва да разбираме? Това са общи положения, общи понятия, философите мислят, че тяхната философия е права. Всички научни теории и всички философски разбирания отчасти са прави, но ако те когато си в нужда не ти помагат, какво те ползуват? От осем хиляди години хората се борят с греха като с една неизцерима болест, пък и с какви ли не болести се борят, и все не успяват да победят болестите. Викат лекари, но и те не помагат. Туй, което наричат грях, е една епидемия, която е влязла в живота на хората и лесно не може да се ликвидира. Кои донесоха тази епидемия? Тази епидемия е покварила човешките сетива, човешките мисли, човешките чувства, човешките сърца и следователно човешките сетива не функционират правилно, човешките чувства не функционират правилно, човешките мисли не функционират, правилно. За пример някой философ разсъждава върху някоя научна теория за това, какво имало в слънцето. На какво основание ще докажем, че имало кислород във въздуха? Какво отношение има към нас това, ако той докаже, че имало кислород във въздуха, че имало кислород в слънцето, или ако докаже каква е температурата на слънцето. Какво ни интересува нас, че имало кислород на слънцето, какво е доказал с това. Предположение има, че температурата на слънцето е от 5 хиляди до 100 - 200 хиляди, един милион, 35 - 45 милиона градуса. Някои ще кажат: "Посмали, манго". Върнал се един мъж, който бягал от гората, с празна кола. Пита го жена му: "Защо се връщаш"? "Имаше много мечки, може би повече от сто, едва избягах"! "Посмали малко, сто мечки къде ще се съберат"? "Не зная, но предполагам, може да е имало 80". "Много са". "Може да са били 60, тъй ми се сториха". Намалявал, намалявал, докато най-после казал: "Шумна нещо, но какво беше не зная".

При такова едно състояние, когато чувствата не функционират правилно и сетивата не възприемат правилно външните прояви в природата, какви заключения ние можем да правим? При тези заключения ние може да сме близо до истината, но никой не може да каже абсолютно точно какво е положението на слънцето. Стават постоянни промени. Каквото е било преди милиони години, не е това, което е днес. Съвсем друго е сега. И законите са се изменили. Вие ще кажете, че законите са нещо постоянно.

Няма по-непостоянно нещо от закона. Законът е една изкривена дума от хората. Беззаконието е друга изкривена дума. Понеже нямало закон, затова било беззаконие. Че какво лошо има в това, ако човек живее без закон? Там, дето има закон, значи има престъпление. Каква чест е за една държава, че има закони? Престъпници има в нея, щом има закони. Там, дето няма никакъв закон, тези хора са светии. Кое е по-хубаво: за престъпници със закон или за светии без закон? И ако някой направи така, че престъпниците да живеят без закон между светиите, той е един глупак. Законът е за престъпниците. И ако в природата съществува закон, той съществува само за престъпниците. Един закон не е меродавен за хората. "Ама той е точен закон". Законът е за физическите тела, защото физическите тела са престъпници. Знаете ли какво е законът? Ако нямаше закон, нашата земя би офейкала. Понеже има закон, отдалеч й църкат само. Ако Марс нямаше закон, той би разрушил нашата земя. По някой път, макар че е на толкова далечно разстояние, той праща своите агитатори - за война или каквато и да е кавга в дома, все Марс е причината. За война, за крамоли, все той е майстор. Даже най- изящната богиня, богинята Венера, толкова е ревнива спрямо земята, че досега би изчезнала земята, ако нямаше закон; но закон има. И Венера изпраща своите агитатори - кара хората да пият винце, да живеят един разпуснат живот, възпитава ги, тя си има цели. Защото хората като живеят нашироко, нейните агитатори ги обират и каквото има по земята, те го носят горе.

Сега, дали това е тъй или не, то е една научна теория. То е толкова верно, колкото е верно, че оттук до слънцето има 92 милиона мили. Верността е такава, че един учен казва, че има 92 милиона мили, а друг казва, че са 93 милиона мили - една разлика от един милион мили, като една миля е равна приблизително на един километър и половина. Питам, каква научна стойност има в това изчисление? Казват, че светлината пътувала с 300 хиляди километра в секунда. Не е точно. Светлината не пристига навреме. Доказателство за това е, че много пъти хората, които са високо развити, на които лицето трепти много бързо, не могат .да бъдат фотографирани, защото навреме не пристига светлината, тъй щото лицето на някой светия излиза като лице на някой разбойник и лицето на някой разбойник излиза като лице на някой светия. Това са данни, които не може да ги вземете като абсолютно верни. Това са предположения, които са верни донякъде. Има нещо, което е верно по отношение на един вътрешен свят. Каквото са изучавали учените хора е верно, не по отношение на вътрешния свят, но по отношение на външния свят. Всички научни данни, които съществуват, са неверни. За пример по разстоянието до някоя звезда, от 30 милиона или от 36 хиляди светлинни години, учените изчисляват каква е била големината на тази звезда. Но разстоянието от 30 - 40 хиляди светлинни години е предположение. Аз може да му туря още 10

милиона такива, но въпрос е дали туй е факт в природата. Мога да твърдя, че на слънцето има жители, няма кой да ми забрани, мога да кажа, че там има 10 милиона градуса температура, но това факт ли е? Един учен човек може да създаде една теория, не е грях това, обаче въпрос е дали тази теория съответствува на онази велика истина, която е в същината на природата.

Една жена вижда мъжа си по улицата, който поглежда една красива мома, и после му казва: "Аз те видях днес, как гледаше една красавица. Но аз зная защо я погледна". Това е вече една теория. Че я погледнал, е факт; защо я погледнал, то е теория, по-точно хипотеза може да бъде; но всъщност не е така, тя не знае подбужденията.

Ще ви кажа един анекдот от християнската епоха. Един светия, който се казвал Масиони, римлянин, живял в пустинята повече от 30 години, за да се освободи от женския лик, понеже вярвал, че всичките нещастия в света все се дължат на женския образ и ако човек може да се освободи от женския образ, той ще може да влезе в Царството Божие. И затова той не допущал жена да припари около него. Всичко женско хвърлял. Един ден явява се един ученик, който се наричал Курциус, който се отличавал със светла мисъл, и светията го приема. Но този Курциус бил една млада мома, която се облякла, в мъжки дрехи. Светията всякога му казвал да се пази от жените, те са опасни, ако се поддаде на жените, не може да влезе в Царството Божие. "Да, учителю, слушам, ще се пазя, но бъди уверен, че по-добър ученик от мене няма да намериш. Аз никога няма да се съблазня от жените, от мъжете може да се съблазня. То е невъзможно от жените да се съблазня, но опасявам се от мъжете. Мъжете са опасни". Това е теория. Мъжете представляват опасност за жените, жените представляват опасност за мъжете. Това са техни хипотези. Причината не е нито у мъжете, нито у жените, тя е навсякъде. Тя се дължи на онези физически отношения, които съществуват в света. От тях се изкушава мъжът, от тях се изкушава жената, от тях се изкушават господарите и слугите, от тях се изкушават царете. Всеки се изкушава от външните условия. Когато войникът, нарамил пушка, отива да се бие на бойното поле, той си има някаква идея, някакво подбуждение. Когато един търговец се нарами с пари и отива да купува стока, и той воюва. Когато един ученик се нарами с книги и отива в училището, той е търговец. Проповедникът взима своята светийска книга и отива да проповядва - той е търговец. Учените хора имат стремеж, майката има стремеж, братът има стремеж. Хубав е този стремеж, не е лошото в стремежа, но в неразбирането: защо съм търговец защо съм учител, защо съм проповедник, защо съм майка, баща, слуга, господар - в неразбирането. Защото ако аз приема известно ядене и то ми причини болка, значи не разбирам живота. Аз трябва да разбирам това

ядене. Като го приема, да ми причини приятно впечатление и да остави онази необходима сила в моя организъм. Следователно, ако аз ям и в яденето не добивам сила, тогава разбирам, че яденето не е естествено.

Та казвам: всичкото сегашно знание, което съществува в света, то е извинително, така трябва да бъде. Така е и в красотата. И в заблуждението има известна красота. То е едно оптическо отношение: ти не виждаш нещата такива, каквито са, понеже има една оптическа измама. Такова е отношението на окото. Туй, което ние наричаме заблуждение, то е по отношение на окото. Един човек отдалече ти го виждаш млад, отблизо - голям, а много отдалече - още по-млад. Туй, което аз наричам заблуждение, то може да бъде по отношение на времето, по отношение на нашето съзнание, на нашето подсъзнание, на нашето самосъзнание и на нашето свръхсъзнание. Като се намесват тези елементи, дават различни гледания на живота. Благодарение на тях ние от гледището на подсъзнанието ще имаме едно разбиране на живота, от гледището на съзнанието - друго, от самосъзнанието - съвсем друго и от свръхсъзнанието - друго, непонятно за човека. Та когато някой ми каже истината, трябва конкретно да се знае какво подразбира под думата "истина". И Христа запитаха какво нещо е истината, и Той не отговори. Истината съществува като един факт. Тя не може да се обясни. По отрицателен път може да се обясни, но по положителен път никой не може да обясни какво нещо е истината. Досега някой видял ли е истината? Не я е видял. Отношения са това. Истината като една конкретна реалност никой не я е видял. Някой казва "абсолютната истина". Истината като факт съществува, но каква е по форма, по съдържание и по смисъл, какво е нейното вътрешно съдържание, ние не можем да я опишем; но тя за нас е една реалност.

Та вземете, както са наредени числата в аритметиката. Ние казваме 1 -1, 2 - 2, 3 -3, 10 -10; но ако турим знак + или минус пред едно число, получава се разлика: -1 и +1 не са равни, -2 и +2 не са равни; -3 и +3 не са равни. Но има и други отношения: 1 е, равно на 2, 2 е равно на 4, 4 ,е равно на 8 , 5 е равно на 10. Може да кажете: "Това не е така". Това са отношения вече. Ние идваме до раздробяването на целите числа. Защото в света съществува само едно цяло число. Единицата е цяло, а всички други числа - 2, 3, 4 до 10 - това са части. Числото 2 показва, че единицата е разделена на две части; числото 3 показва, че единицата е разделена на три части; 4 показва, че единицата е разделена на четири части; 5 показва, че единицата е разделена на пет части; 10 показва, че едно цяло число има, което е разделено на 10 равни части. Следователно, когато ние казваме, че единицата е по-малка от 2, това е вярно в известен смисъл, но в друг смисъл не е вярно. Двете полушария на земята са равни на цялата земя. Единицата на земята,, ако я разделим на десет парчета, тия десет парчета

са равни на цялата земя.

Противоречията, ако съществуват, те съществуват, отвътре. Вземете онези, които изучават астрономия; те мислят, че земята е наклонена на 23° към плоскостта на своята орбита. Предполага се, че земята някога е била отвесна спрямо тази плоскост, тя е била перпендикулярна на своята орбита. Един учен човек от древността искал да обясни на какво се дължи отклонението на земната ос и намерил, че месечината е причината за това отклонение от 23°. Той казал, че някога си на месечината съществувала отлична култура. Тогава земята не била населена. Жителите на месечината решили да направят един поход, да могат да пренесат всичкото богатство от месечината на земята. Този учен човек доказва, че много от богатствата на земята се дължат на месечината. Учените хора на месечината направили една малка погрешка, като изчислявали силите на земята - оста се наклонила, понеже в едното полушарие земята станала по-тежка, отколкото в другото и благодарение на това се изменило това равновесие. Трябва да се дадат ред математически формули, как е станало това. Няма да ви давам тези формули, защото някои неща могат да се изяснят с формули, някои неща даже и учените хора с формули не могат да ги изразят. Любовта с формули не може да се изрази, Мъдростта във формули не може да се изрази, Истината с формули не може да се изрази. Даже човешките чувства не могат да се изразят с формули. Един човек тръгва по пътя си, не можеш да определиш с формули ли ще се върне или няма да се върне. Каква формула ще му определиш? Този човек тръгва, той е числото Пи. Как ще определиш ще се върне ли или няма да се върне? Този човек няма никаква цел. Казваш, че ще се върне. Не се минават и пет минути, и той се връща. Казвате, че това е една случайност. Един път случайност, два пъти случайност, три пъти случайност, сто пъти случайност - тогава ще се яви известен закон. Този, който върви по пътя, вие може да го върнете много лесно. Даже ако вашият ум е по-силен, ще видите, че ако някой се е засилил в пътя си и вие кажете в съзнанието си: "Къде ли отива този човек, къде се е засилил", той ще се спре. После пак казвате: "Защо ли е тръгнал сега той"? Гледате; той поседи, поседи и се върне назад. Друг някой, който гледа тази сцена, не може да си обясни защо така прави този човек, но който е казал мислено онова изречение, той вижда и знае защо се връща назад, той знае причината каква е. Понеже онзи, като е излязъл от къщи, неговата жена вижда, че времето е влошено, а той е тънко облечен, и казва: "Студено му е, дано се върне"! Някой го среща на пътя и му казва да се върне. Всъщност той възприема мисълта на жена му и казва: "Жена ти каза да се върнеш в къщи". И той се връща. Казвате: "Така ли е"? Така е теоретически. Вън от теорията не е право, но съобразно с теорията е много право. Вън от теорията можеш да кажеш какви са причините да се връща този човек назад: може да се

връща, защото е дошъл до една стена; може да е дошъл до брега на морето и се връща назад, отива до някоя река, която е много дълбока и се върне назад. Ще изкриви пътя си, ще намери някое място, дето е по-плитко, оттам да мине.

В света противоречията ние ги създаваме. В природата съществува една вечна хармония, вечно единство, ние го чувстваме. Който и да е от вас, когато е най-разтревожен, ако може да остане само за миг спокоен, ще види, че вътре в душата си той е развълнуван малко. Някой път му иде да се хвърли от някъде, да се самоубие, да направи една глупост. Ако остане само за един миг спокоен, ще види, че има един свят тих и спокоен. Но изведнъж нещо пак дойде, той пак мисли нещо, пак се развълнува, после пак утихне. Та казвам: ако този закон на вечната хармония не съществуваше, ни един човек не би могъл да живее на земята. Туй да ви го докажа сега. Ще ви изнеса един факт. Ако не вярвате, проверете го. То е следното. Когато се вълнува океанът така, че има вълни от 15 - 20 метра, питам, целият ли океан до дъното се вълнува? Учените хора са забелязали до 50 метра вълни, а долу всичко е тихо и спокойно. Значи ако ти се вълнуваш, вълнува се у теб само повърхността на твоя живот, долу в дълбочините всичко е тихо и спокойно, всичко живее в мир и спокойствие. Ти казваш: "Господ е направил така". Господ не е направил така. -Това е работа на океана. Когато е тих, той мълчи, а когато работи, той е развълнуван. Какво е направил океанът, като е потопил няколко кораба? Той е работил. Той казва: "Дето ще ви мандахерат / т.е. размахват бавно/ вълните, горе хората ще ви крадат, а долу на дъното ще сте на сигурно, никой разбойник няма да задигне това богатство". Че какво лошо има, че някой параход потънал с всичкото богатство? Де е престъплението? Всички неща, които са излезли от земята, отиват в земята, а онези, които отиват на слънцето, те са слезли от слънцето. Питат някой път: "Какво ще стане с нас"? Казвам: Едни ще се върнат на земята, други ще идат на слънцето. Които са дошли от земята, ще отидат на земята; които са дошли от слънцето, на слънцето ще отидат; който е дошъл от онзи свят, в онзи свят ще отиде; който е от този свят тук ще остане. Това е цяла наука. Има хора от този свят, има хора от онзи свят.

Какъв е този свят? Този свят е такъв, какъвто не е онзи свят. Тогава да ви обясня малко по-ясно. Каква е разликата между твърдата почва и водата? Твърдата почва е такава, каквато не е водата. Водата не е такава, каквато е твърдата почва. Забелязано е, че въздухът не е такъв, каквато е водата и водата не е такава, каквато е твърдата почва. Има ли противоречие? А при това водата е един .добър проводник за твърдата почва. И въздухът е един добър проводник. После, има и друго едно състояние, етерно. Това са състояния на материята, или състояния на силите, или аз ги наричам

състояния на Разумния живот, който функционира в цялото битие. Ако не разбираме това битие, ще имаме съвсем друго понятие. Който разбира нещата, обяснява ги.

За пример, ако влезете в едно учено мравешко общество, там човекът ще си го представят като една голяма мравя, с голяма глава, бамбашка. Ще кажат: "Това е човек". Това понятие за най-голямата мравя е смешно. Даже от най-голямата мравя човек е десет милиона пъти по-голям. Това са техните научни понятия. Те имат една оптическа измама по отношение на човека. Ние, съвременните хора в някои отношения на нашето развитие мязаме на мравите. Питат ме някои: "Къде е онзи свят"? Онзи свят е там, от дето ти си излязъл. Ти дошъл ли си от там? Ако не си дошъл, не ме питай за него. Синът има право да ме пита за баща си; майката има право да ме пита за дъщеря си; но никой няма право да ме пита за онзи свят. Ученикът има право да ме пита за своя учител, но онзи, на когото кракът не е стъпвал в училище, няма право да ме пита за никакво училище. Онзи, който вярва, има право да ме запита за Бога, но който не вярва в Бога, няма право да ме пита за Него. Бог няма .никакво отношение към туй, което имаш на тебе, но към туй, което си. Тъй както си натоварен, ще стане както с едно магаре, което казало: "Много икони носих на Исуса Христа, много икони на светии пренасях". Но магарето светия не станало, пак магаре си останало. Много хора в света могат да носят своите идеи, но те си остават като икони на гърба на магарето. Една идея, когато стане плът и кръв на човека, тогава той ще влезе в новия живот, да се интересува как ще живее, какво ще яде днес. Ако си гъсеница, листа ще ядеш. Ако си червей, земята ще ровиш. Ако си вълк, овцете ще ядеш. Ако си овца, трева ще ядеш. Ако си човек, ще ядеш печен лук, варени картофи. Аз взимам яденето в широк смисъл. Не е лошото в яденето, лошото е, когато човек яде и не благодари, или яде повече отколкото трябва. Всичкото престъпление седи в невземането на онова количество храна, което е потребно. Това всякога се наказва. Ако ядеш повече, се наказва; ако ядеш по-малко, пак се наказва. Ако ядеш толкова, колкото трябва, се възнаграждава.

Не мога да ви докажа тези неща. Не е въпрос само колко ще ядеш, а и какво ще ядеш. Този въпрос вие го знаете, няма какво аз да ви уча какво да ядете. Ако овцата знае да си избира храната - тревата, ако малката птичка знае с какво да се храни, чудни са съвременните хора, които по три пъти на ден се молят и не знаят какво да ядат. - Хляб! Ще ме питат някои как да дишат. Дишай, както знаеш. Птиците знаят как да дишат. - Ама как, да си напълня ли дробовете? - Чудно нещо, като идеш със стомната за вода, питаш ли дали да си напълниш стомната? От тебе зависи. Казвам: Ако си силен човек, напълни си стомната да прелее отгоре, ако си от слабите, не я пълни. Ако носиш празна стомна, аз зная какво нещо си, нищо повече. Ако

срещна човека, аз гледам пълни ли са му стомните или празни. Аз съм бил в село и гледам някоя мома как носи котлите. Казва: "Какво ме гледаш"? Ако котлите й са догоре пълни, тя е кротка. Някоя носи до половината котлите - тя е много сприхава. Пък другата върви тиха и спокойна. Някоя като върви, изпразнила котлите два -три пръста, поляла прашните улици. Научни данни имам, виждам кой колко може да носи. Казват ми: "Какво ще гледаш в котлите". Гледам този котел празен ли е или е пълен, плиска ли момата като носи котлите или не.

Някой път изследвам човека, гледам - навел глава, отподире го гледам и виждам, че е закъсал. Друг някой гледам - върви като войник, казвам: Върви му. Някой си смусил лицето, сериозен станал. Та нима Господ се нуждае от такъв свят? Той се нуждае от хора весели. Че сме скръбни и плачем, това е наша работа. Какво се ползува Господ от нашите сълзи, какво се ползува Господ от нашите въздишки, от нашите страдания? Ти казваш: "Господ не знае ли"? Господ всичко знае, което Му трябва. А всичко онова, което не Му трябва, Той го оставя на нас, ние да го учим. И следователно ние на земята сега учим онова, от което Господ не се нуждае да учи. Ние учим това, което Господ не иска да учи. Ние казваме: "Господ не знае ли това"? Той знае.

Иде един при мен и ми се оплаква, казва: "Счупи ми се кръста днес". Защо? "Имам една къща, избата ми се напълни с вода и целия ден с кофи изваждах водата". Казвам му: Онзи човек, който е направил канализацията, знае едно копче, като го бутне, отваря се едно отверстие и всичката тази вода щеше да изтече надолу. Той като не знае, целия ден изхвърля водата. Той е един глупак. Като влезе в тази къща, той не пита:- "Моля ти се, господине, ако случайно дойде вода, има ли някакво копче, което като натисна, да спре водата"? Гледам, някой влязъл в тялото си, но не знае как най-правилно да регулира канализацията, която има. Знае само да се облича, но не е животът в обличането. Ако знаете всичките копчета на канализацията, като дойде една мъчнотия, ще натиснете съответното копче и мъчнотиите ще изчезнат.

"В последното време”. Според мен "последното време" е, когато всичко се разкрие, че всичко в света е отлично, че всички научни теории, всички светски теории, всички светийски теории и всички други теории са относителни неща, относителни истини, не съставят никаква реалност. Защо ние се водим по ума на учените хора? Ние мислим, че има 92 милиона мили до слънцето. Ако въз основа на това твърдение ти тръгнеш да идеш на слънцето, ти може да останеш насред пътя на един и половина километра разстояние от земята в пространството някъде. Че на теб храната ти трябва! За колко време можеш да изходиш това пространство?

Сега, другата страна. Колко време може човек да живее на земята, туй трябва да го знаете. В Писанието се говори за един от еврейските царе. Явява се при него Исайя и му казва: "Приготви се за другия свят”. Този цар се обръща към стената и почва да се моли, казва: "Господи, аз не съм си свършил работата. Ти знаеш колко работа имам"! Много се молил. Исайя пак отива при него и му казва: "Господ чу молбата ти и още с 15 години продължава живота ти". Питам: Ако този човек не беше се молил, щеше ли да продължи живота му? Нямаше. Питам: Ако човек не мисли трезво, може ли да се промени неговият ум? Чудни са хората, днес са толкова оковани. Човек седи и казва: "Каквото Господ даде". Хубаво е каквото Господ даде, но след като сме работили. Туй разбирам вече: навреме да сме работили, навреме да сме мислили, навреме да сме учили, навреме да сме дишали, навреме да сме яли, навреме да сме чели и тогава да кажем: "Каквото Господ даде". Но без да сме работили, без да сме чели, опасна е тази работа. Пророкът ще дойде и ще каже: "Приготви се, защото те викат от другия свят".

Трябва да дойде това "последното време", да се освободите от набралите се заблуждения на вашите теории, не само от този живот, но и от хилядите животи на вашите деди и прадеди; с техните теории и досега сте живели. За пример, кой от вас не е мечтал да е милионер, а умира сиромах. Кой от вас не е мечтал да бъде поет или писател, а умира като един обикновен човек. Кой от вас не е мечтал да бъде един красноречив говорител, а умира като обикновен. Кой от вас не е мечтал да бъде цар или царица, кой от вас не е мечтал да бъде на мястото на някой прочут светия? Всички сте мечтали, но криете в себе си тези мечти. Даже, кой от вас не е мечтал да бъде близо до Христа? Някои хора искат да бъдат близо до Христа. Хубаво е да бъдеш близо до Христа, но като отиваш близо до Христа, кръст има Христос. Туй положение, в което сега се намира Христос, до него Той не отиде по гладък път, но отиде по пътя на страданията в Римската империя, и там намери кръста. Ти искаш да отидеш до Него, да Го зърнеш. Ти ще Го зърнеш така, че ще съжаляваш десет пъти, че си отишъл. То е лесно да отидеш в църквата и да Го зърнеш. Това са заблуждения, които спъват благородството на нашата душа. Иска се от нас да бъдем разумни.

Ако някой рече да каже истината, ще кажете: "Не е за доброто на народа". Че кое е за доброто на народа? Доброто на народа е всички да бъдат щастливи, всички да бъдат здрави, децата да не умират, малките деца да имат всичко, да са здрави, във всички домове да има здраве, веселие, да има свирене, пеене, ядене. Туй разбирам. Но в един дом на разделение, на смърт, на страдание добро няма. И затова аз по някой път искам да ви

утешавам, виждам едно противоречие и казвам: Няма нищо, за добро е то, - ако ме разбирате, но ако не ме разбирате, на зле е. Защото онзи, който не разбира има двойно страдание. Ако не разбираш, двойно по-голямо страдание имаш. За пример, някой пита: "Има ли Господ в света или няма"? Че ти запитай: "Аз съществувам ли в света или не съществувам"? Но ти трябва да разбереш идеята за Бога "Ама аз ще умра". Ти за умиране не говори. Като умреш, запитай човека, жив ли е или не. Защото всяко нещо трябва да се опита в говоренето. Ти като умреш, ще видиш, че е празно твоето съзнание. Туй състояние е както в съня. Човек в съня ходи, разхожда се по планини и долини. С какво се разхожда? Тялото му там спи, а той казва, че е ходил на гости.

Аз съм привеждал онзи пример за една 85- годишна българка стара баба, на която баща й на времето не дал да се ожени за този, когото обичала. Сега тя казва на свещеника: "Снощи бях със своя любовник, яла съм и пила". С кое тяло е била? С онова старческо тяло тя се усеща като млада мома. С кой ум, с кое тяло е правила това? Това са факти. Има един живот, в който човек никога не остарява, един живот на вечните промени. Във вечните промени седи младостта. Когато вие дойдете при един извор, във всеки следващ момент този извор не е същият, водата не е същата, която е текла преди една секунда. Всичко е ново. Как ще ми определите какво нещо е чешмата? Не може да определите, то е вечно движение. Водата, която постоянно тече и изтича, това е вечно движение. И човек, сам по себе си, в своя живот е един извор. Вие не сте днес това, което сте били вчера, но се заблуждавате и казвате: "Аз съм същият”. Не, не. Вчерашният беше друг и днешният е друг. Има нещо изменено. Ти беше едно дете без мустаци и брада, сега косата ти е побеляла, носът същият, но лицето ти се е набръчкало, ти си друг човек. Такива промени стават и на сцената. Ти насила си остарял. Аз наричам старостта актьорство. Искаш не искаш, ти играеш ролята на стария човек. Отвътре си млад, отвън си стар. Някой път хванат един стар човек и му казват: "Ти ще играеш ролята на млад". Иска не иска, ще играе ролята на млад. Нито младият е млад, нито старият е стар - и двамата са актьори. Казвате: "Как може да бъде така, ние не го виждаме". Че вие какво виждате? Ако направя една млада кукла и една стара кукла, какво виждате? То е моята идея: искам стара кукла - стара си направя, искам млада кукла - млада си направя. Ако вие разбирате закона, в 24 часа можете да измените лицето си, да станете едно дете на 15 - 20 години. Ако знаете, можете да се поставите в магнетичен сън и да кажете: "На 85 години съм, мога да се подмладя с 20 години, да стана на 65"! Станеш на 65, виждаш, че има една промяна. След една седмица пак се поставиш в магнетичен сън, заспиш и кажеш: "Искам сега да бъда на 49 години". Връщаш се назад. Така може този сън да продължи още 24 часа и да се събудиш на 35 години. След това друг опит, заспиш и кажеш: "Искам

сега да стана на 25 години". Ако искаш още назад да се връщаш, брадата и мустаците ще изчезнат, ще станеш млад момък. Ако искаш, още по-назад може да се върнеш, да станеш малко дете. Туй е,. което правят предците, старите, това е родът, който иска да се върнеш назад. Или те, те турят в един сън и ти внушават, че си на 20 години, след това че си на 35 години, после на 45, после на 60, прекъсват ти всичката жизненост и ти трябва да се върнеш при тях. Ако иска човек да разбере закона за подмладяването, той трябва да се освободи от влиянието на своите глупави прадеди и на своите неразумни прадеди. Защото след като се родиш, те казват: "Синко, ти си грешен човек; ти трябва да имаш пари за черни дни, за това, за онова. Че има Господ, че трябва да се живее по любов, че трябва знание, тези работи после ще ги научиш". Какво ще научи той в затвора? Че има бой. Какво ще научи в някой изправителен дом, дето храна не дават? Глад има. Какво ще научи в една пустиня? Ще научи закона на жаждата. В живота човек където и да е поставен, той изучава само условията на този живот.

Данаил, един от най-видните хора на миналото, казва: В последното време, когато хората ще се освободят от всички свои криви схващания за живота, тогава възкресение ще има. Ще възкръснат хората. Сега всички се стараят още този ред да запазят. Всичко, което сега виждате, всичко ще изчезне. Няма да намерите едно перце от тоя ред и порядък, който сега съществува. Не че сега аз го искам, но както от честния кръст нито едно малко парченце няма да намерите, така всичко ще се измени. Казва Писанието: Всичко ще мине през огън и от тази култура и архитектура всичко ще бъде пометено, всичко ще се измени, ще остане в човека само онова от културата, което ние сме задържали в себе си. То ще остане. Всичко друго външно ще изчезне. И онова, което сме задържали, ще роди новата култура която ще бъде хиляди пъти по-висока от сегашната. Това е най-близкото, което хлопа сега пред вратата. Пред нас е една култура, която седи хиляди пъти по-високо от досегашната. Тази култура от дълъг път идва. Когато се събуди съзнанието на човека, като те срещне някой на пътя, няма да гледа дали си комунист, дали си анархист, дали си религиозен, или православен българин, или евангелист - това са относителни неща. Човек в рая какъв беше? В рая Бог беше с него, той беше човек и половина. Но когато Бог му говореше "във време" и "в пол време", Адам разбираше, знаеше да дели времето. Който разпредели на цели седмици времето, той не разбира нищо от време. Да имате ясна представа за една стотна от секундата. Аз имам три барометъра, един от кристали, един от анероид и пишещ барометър; най после имам и един жив барометър - една котка. Този котарак аз го наричам приведен зет. Когато искам да проверя всичките си барометри, аз го повиквам, нагостя го и гледам каква поза ще заеме около накладената соба - как ще си постави главата, левия крак или десния си крак ще постави напред. От това аз съдя за времето. С него правя

изследвания. Той е цял авторитет по метеорологията. Като погледна другите барометри, показват само за 24 часа какво ще е времето, а този със седмица напред показва. Тук преди няколко седмици предсказа за идването на тази вълна, която в момента имаме. Обърна си гърба и седя около 15 минути, после си обърна корема, пак гърба. Казвам: след около 15 дни ще се промени времето. Сега го наблюдавам, пак гърба си ли ще тури. Това са научни изследвания. Вие ще кажете: "Отде накъде"? Човек като няма работа, трябва да си създаде работа. Работа, която е важна - искам да зная времето какво ще бъде, когато ще изляза на разходка. Аз като изляза, искам да зная ще вали ли, сняг ли ще вали, ще има ли буря, колко градуса ще бъде температурата. Никога не ме е изненадвало времето. Аз го очаквам и ми е приятно. Като отида на екскурзия, стане точно тъй, както съм го предвидил - стане ми приятно. Изляза, вали - приятно ми е. Сняг вали - приятно ми е. Ако не се случи, както очаквам, никак не съжалявам, проверявам дали е станало точно както аз зная. Някои работи не стават точно както аз зная. Тогава казвам: Това е една широка област. Има нещо по-сложно вътре в природата. Пак се радвам. Някой път се предсказва, че времето ще бъде лошо, но то се измени, не стане лошо, изненада ни. Това са изключения, които се дължат на нещо. Някой път изключенията се дължат 75% на месечината. За пример ветровете, влагата, промените на земята някой път се дължат на пълнолунието. Каквото е положението на месечината спрямо земята в пълнолуние, от това ще зависи за известен период какво ще бъде времето. Има влияние; някой път има по-далечно влияние, но някой път има едно съвпадение.

Казвам: Външното знание трябва да служи като едно възпитателно средство за разбирането на вътрешния живот, за възможностите, които се крият във всеки едного от вас, да имате известно постижение. Не се стремете да имате туй, което другите са постигнали, винаги имайте стремеж да постигнете само това, което е във вашите възможности. Другите нещата са ги постигнали при специфични за тях условия.

Вие искате да бъдете като Христа. Никога не може да бъдете като Христа. Христос е станал такъв при по-специфични условия. Казвате: "Като Христа да бъдем"! Вие 10 хиляди чифта цървули да скъсате, не можете да станете като Него, понеже нямате тези специфични условия. Любовта, с която Христос е разполагал, знанието, с което Христос е разполагал, истината, всички добродетели, с които Христос е разполагал, може да разполагате с тях, но вие да станете като Него, да имате същото отношение към Бога, това не може да бъде. Защото двама души не могат да имат същото отношение, всеки ще има специфично отношение. Защото Бог е едно същество, което има различни отношения. Ако ти постигнеш своето отношение, ти си човек. И апостол Павел не можеш да бъдеш. Не са

нужни двама такива. Ако ти искаш да бъдеш като апостол Петър, двама не може да бъдете. Единият може да бъде мъж, другият може да бъде жена, и двамата ще бъдат човеци. Ако Павел дойде, единият ще бъде мъж, другият ще бъде жена. Казвате: "Как ще бъде това"? Не искам да ви обяснявам тези работи как може да бъдат. Ще ви задам друг въпрос: Светът може ли да бъде само с мъже? Може. Светът може ли да бъде само с жени? Може. Но този свят какъв ще бъде? Мъжът и жената вие не разбирате какви са. Това е едно и също същество, което минава поляризиране, два полюса има. Човек в даден случай може да бъде и мъж, и жена. Поляризира се. В даден случай човек е жена, в друг случай човек е мъж. Следователно зачитай човека в мъжа, зачитай човека в жената. Това е правилно разбиране. Ако искате да знаете какво нещо е жената, то е човекът в този полюс, понеже той едновременно функционира и като мъж и като жена. Човек строи света тогава. И децата се раждат по същия закон: едни се раждат на единия полюс – момичетата, други се раждат на другия полюс – момчетата. Тогава едни стават господари, други - слуги. Същият закон функционира навсякъде.

Вие поставяте въпроса защо Господ създаде света. Но защо Господ създаде света не е ваша работа. Изучавайте го, тъй както е създаден. Детето и жената какво трябва да правят в света? Бъдете като жената. Казвате: "Ама аз искам да бъда мъж". В това съществувание не може да бъдеш, в друго съществувание може.да бъдеш. Пък и сега може да бъдеш. Има случаи, дето жената е станала мъж. В древността има пример, дето един мъж станал жена. В този живот може да станеш жена. Имало е примери в медицината, до 15 години е млад момък, след 15 - 20 години стане жена. Това е хроникирано, че може да стане. Щом дойдем до друго съществуване, казват: "Как може"? Това е само за просветените, за учените, които вярват в Бога. Няма никакво противоречие. За другите хора не е важно. Човек се преражда колкото пъти е определено. Който иска, може да се преражда в невидимия свят. Ако не иска да се преражда, Господ го оставя в онзи свят в един голям хамбар и като му дотегне да стои там, Господ го пита: "Дотегна ли ти? Готов ли си да се прераждаш, "Готов съм". Праща го Господ някъде. Питате има ли прераждане. Ако искате да прогресирате, има прераждане, ако искате да седите на едно място, няма. Този въпрос за прераждането са го засягали мнозина, но много повърхностно.

Казват някои: "Тогава напразно е умрял Христос, ако има прераждане". Казвам: Напразно е умрял Христос, ако няма прераждане. Колкото едното е вярно, толкова и другото. Чудно е, когато казват, че напразно е умрял Христос, ако има прераждане. Христос умря, за да ни покаже прераждането. Ако вземем в тесен смисъл прераждането, ще стане една

галимация. Но ако вземем правата мисъл, любвеобилността, че Бог иска да ни освободи от всички мъчни условия в живота и да ни подобри живота, тогава е съвсем друго. Ти си закъсал в един живот от разни болести; най - после умираш, напуснеш тялото си, избавиш се. Ти в това тяло не можеш да функционираш, Господ ти даде друго тяло, прати те пак на земята. Какво зло има в това, че Господ те пратил пак на земята. Има някаква богословска теория, че Господ не е създал света така. Е какво лошо има? Някой съветник на Бога бил ли е? Чудни са тези дървени философи. Всеки философ гледа света, както е създаден от гледна точка на своята философия. Тъй както мислят богословите, философите, то ли е вярно? Ами след хиляди години, когато имаме други факти събрани, какво ще бъде нашето понятие за света? Ами когато мъжете и жените се повдигнат на по-висок уровен, какви възгледи ще имаме за живота?

Някой път ние остаряваме и казваме: "Аз остарях, аз съм на 45 години". На 45 години ти си едно малко яйце, турено някъде да дреме. Нищо не значат 45 години. Ако ти имаш една трезва мисъл в твоето подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание, разбирам такъв един живот. Но един живот, в който ти си вегетирал само, какво значение има, че земята се обърнала 45 пъти, какво отношение има земята? На 45 лазарника, казваш, съм. Какво от това?

Та мисълта, която искам да ви кажа, е следната. Освободете се от всички ваши превзети възгледи, които имате за природата, за Бога, за религията. Приемете онази религия, която съществува в природата. Ако се опитате да я разберете, тя ще ви допадне. Тя не е религия, каквато проповедниците проповядват. Тя е една религия, в която човек се ражда. Има една философия също така проста. Има нещо в живота, което е самобитно, не зависи от нищо отвън. Аз ви казвам: Върнете се към тази самобитност, която зависи от Бога. Аз не гледам на временното. Че майка ви може да ви е повивала в пелени, че може да ви е кърмила с биберон, дръжте това нещо в паметта си, но да го носите цял живот в съзнанието си има ли смисъл? Сега най- добрите условия за вас са други. Как ще ядете, как ще дъвчете? Най-добрите ви дрехи сега няма да бъдат повои. Майка ви едно време много добре е направила, но сега вие като човек какво можете да направите, то е важно.

"В последното време". Вие казвате: "Ще умрем". Ако сте от глупавите, ще умрете. Ако сте от разумните, ще живеете. Питате: "Ще се повдигнем ли"? Ако вървите по Божията Любов, ще се повдигнете на висок уровен, дето "нито око е видяло, нито ухо е чуло", нито на сърцето на човека е дадено да усети какво очаква тези, които чакат Господа. И няма да остане нищо, което сте пожелали, да не получите. Но въпросът е при сегашното

разбиране, при най-големите страдания да виждаме любовта на Бога. Туй значи нищо да не е в състояние да измени идеята ни за Бога. Никога не мислете, че Бог е жесток. Страданията са един изпит за вас. В най-големите страдания да кажете: Всичко е от Онзи, Който е благ. Ако живеете само в грубостта, отде идва тогава импулсът да искате да бъдете щастливи? Значи Бог не е онова, което да не можете да чувствате. Онзи вътрешен импулс за възвишеното, той е Божественото. Бог казва: Ти не се смущавай от вълнението на морето, не се смущавай от вятъра, не се смущавай, че този умрял, онзи умрял, не се смущавай, че огънят гори, че тази къща изгоряла. Какво ще се смущавате от един грънчар, който прави стомни и гърнета. Какво ще плачете за тези гърнета, нека ги мачка както иска, да ги прави както иска. Че то е философия. Какво ще плачете, че някое гърне се счупило? Ново ще се направи. Ама разляла се водата. - По-хубава вода ще се налее. - Ама изгубих си младостта. - По-хубава младост ще дойде, нищо повече. Така трябва да гледа онзи, възвишеният човек в света.

Човек е и мъж, и жена. Като ги срещнете, да видите, че във всеки човек се проявява образът на Бога. Ти в лицето на мъжа и в лицето на жената не можеш да видиш лицето на Бога. И в лицето на мъжа, и в лицето на жената ще видиш лицето на човека. Тъй седи въпросът. Някой казва: "Аз нямам ли образа на Бога"? Нямаш ти образа на Бога докато търсиш една жена. Нямаш ти образа на Бога, докато търсиш един мъж. Не е лошо, че търсиш образа на човека. Ти търсиш един мъж да ти слугува, ти търсиш една жена да ти слугува. Казваш: "Сам не се живее". Човек, който живее сам, той живее с Бога. Ако ти със своята жена не можеш да живееш добре, ако ти със своя мъж не можеш да живееш добре, как ще живееш с човека? Ти като дойдеш до човека, тогава ще се научиш как да живееш с Бога. Защото само като дойдеш до положението на човека, ще имаш отношение към Бога. Някоя жена казва: "Дотегна ми този мъж". Но ти погледни, че той е човек. Кажи му един ден да си размените ролите. Ако вие бяхте един маг, и не сте доволен от мъжа си, че не се отнася добре с вас, вие можете като заспи той, да му прочетете една формула, и вие да станете мъж, а той да стане жена. Размените си ролите, после на него му дотегне - той прочете формулата и пак се променят работите. Това са възможности, вероятности.

Казвате: "Да вярваме ли"? Но туй е нещо, което може да стане. Ти можеш да си въздействуваш в даден случай жената у теб да стане мъж. Понеже ако твоето физическо тяло е женско, твоето духовно тяло е мъжко; тогава твоето Божествено тяло отгоре е човек. Ако на физическото поле тялото ти е мъжко, в духовния свят тялото ти е женско. Следователно тури твоето мъжко тяло на физическия свят в хармония с женското тяло в духовния свят. Вие искате да оправите работите само на земята.

Сега като ви говоря така, вие се объркахте. Мъжкото тяло на земята, това го разбирате, но мъжкото тяло в духовния свят, това не го разбирате. Турете разумното в света. Ти си мъж, понеже имаш такова разбиране на физическото поле. Ти си жена, защото имаш такова разбиране. Знанието те направи жена. Туй те е турило в негативна мисъл. Жената на физическото поле е "минус", мъжът е "плюс". Обаче животът се проявява там, дето е отрицателният полюс, там стават всичките прояви, всичките течения стават в отрицателния полюс. Значи всичката култура е в жените. Жените носят културата. Мъжът живее в Алфа, жената живее в Омега. Жената е краят. Към тази посока е насочена всичката енергия.

Тогава да пренесем тези разсъждения към човека. Сърцето на човека е мястото, отдето всичко изтича навън. Ако той не разбира закона на своето сърце, ако разбира само законите на своята мисъл, но не знае накъде да ги насочи, ако неговото сърце не е така благородно, той ще се намери в противоречие със себе си.

Та казвам: Новото разбиране на религията е съвсем друго. Ние не искаме унищожение на сегашната религия. Тя е за децата. А новата религия в света, религията на шестата раса, трябва да бъде религия на любовта. Аз я наричам религия на любовта, в която хората се усещат свободни да живеят, да имат само един закон. Не много закони, но само един закон да имат. Ще дойде мъжът пред жената, ще каже: "Моля, за мен това можеш ли да направиш? Може ли да разчитам на твоята дума"? - и си замине. Жената дойде, и тя казва: "За мен можеш ли да направиш това"? "Мога". "Да разчитам ли на твоята дума"? Сестрата ще каже на брата: "Това за мен можеш ли да направиш"? Братът ще отиде при сестрата и ще каже: "Можеш ли това да направиш за мен"? Сестрата ще разчита на брата, братът ще, разчита на сестрата, слугата - на господаря, господарят - на слугата, навсякъде на думата ще си разчитат. Всичко ще върви тъй, както никога не е вървяло. Сега за да накарате някой да направи нещо, колко души трябва да вървят подире му, какви ли не разноски се правят. При това думата няма никакъв резултат. Всичко това се заличава, както написаното на морския бряг. Всичката наша култура като минава времето се заличава. Де е египетската култура, де е вавилонската култура, де е сирийската култура, де е еврейската култура? Има едно малко продължение, остане нещо малко за продължение. Един ден ще бъде така и с нашата култура.

Туй не ви го казвам за обезсърчение, но да знаете. В света има нещо хубаво, велико, на което всички можете да бъдете граждани. Казвам: Натисни това копче в себе си. Тогава няма да изхвърляш водата от избата. Ще отидеш

при един кладенец, ще натиснеш едно копче и водата ще потече. Ако знаеш, само ще натиснеш копчето и всичко ще дойде. Пък ако не знаеш как да натиснеш, тогава магаре ще бъдеш, ще пренасяш иконите от едно място на друго. Сега някой ще каже: "Как тъй магаре"! Че аз имам уважение към магарето. Хората уважават човека и ги е срам, че съм турил магарето за изяснение. Че хората са по-долу от магарето! То поне не се напива! Трезво е винаги. После, никога няма да го накараш да пие нечиста вода. Дето пие магарето, пий и ти от тази вода. После много е скромно в яденето, каквото намери, яде, казва: "Каквото Господ даде". Няма претенции. Като го турите да кара овцете, камилите, то върви напред и казва: "На вас ви показвам пътя". То иска да покаже, че не е тъй глупаво, както хората го мислят, и е много услужливо. Показва каква вода да пиете, и казва: "Яжте като мене. Ушите ми са малко дълги, рева по някой път, но от себе си рева". Товар колкото му сложите, носи. Магарето е много скромно същество. Магарещината му седи в това, че е много горделиво и малко инат. Единствената му погрешка е голямата му гордост. Най-големият му недостатък е това, горделиво е, не е тщеславно. Та хубаво е да имаме и ние от добрите качества на магарето. Хубаво е да имаме и от хубавите качества на вълка. И той си има добро. Хубаво е да имаме от добрите качества на паяка, хубаво е да имаме от качествата на дървото. Ако магарето е лошо, защо съществува, защо Господ го създаде? Нямаше Господ да допусне магарето в света, ако беше лошо. А то има цял бюджет. Царско кресло има. Английската кралица Виктория имала едно магаре, на което слугували четирима доктори, треперели над него. Четирима души с висше образование за едно магаре! Като се разболее, треперят. Ако една Виктория може да почита едно магаре, да тури четирима души доктори, защо ние да не гледаме малко по-снизходително? Английската кралица аз я уважавам, казвам й браво! Нека нейното магаре знае, че при кралица е живяло.

"В последното време", когато истината озари хората и в сърцето дойде любовта, ще дойде тази светлина да разбираме живота, да разбираме, че има нещо не привидно, но съществено, към което ние трябва да се стремим да го намерим. И като го намерим, всички да участваме в това благо. Да разберем Бога така, че всички да бъдем доволни от нашето разбиране.

Аз искам всички да имате една религия, едно верую. Че туй е верно, аз го зная, тъй както слънцето изгрява, тъй както вятърът духа, тъй както земята работи. Дръжте се за новото верую! И старото го дръжте, не го изхвърляйте, но новото сега търсете, защото в него ще възкръснат мъртвите.

23-та неделна беседа, държана от Учителя
на 6 март 1932 г. от 10 ч. София - Изгрев.

1932_03_09 Ми бемол и фа диез
лекция пред общия окултен клас

МИ БЕМОЛ И ФА ДИЕЗ

Размишление.

Сега, като гледам рисунките, вашите портрети, аз си правя заключение. Всеки портрет представя характера на човека. Като описвате характера на някого, все едно, че му пишете писмо. В тоя смисъл, всяка ваша рисунка е едно писмо. Вашите сърца трептят, искате да знаете, какво сте написали в това писмо – добро или лошо. В случая, вашият интерес не е научен, но любопитство. Вие приличате на оная сестра, която слушаше, как свиря, не от научен интерес, а от любопитство. Тя дойде при мене строга, сериозна, преживява нещо. В това време аз свирех, правех едно научно изследване върху музиката. Поканих я да седне и продължих да свиря. Тя седи сериозна, слуша, какво свиря. По едно време лицето и се развесели, тя се засмя и забрави скръбта си. Музиката и подействува. Казвам: Музиката не е само съчетание на тонове. И в музиката, и в рисуването има една научна страна, която трябва да се изучава. Като наука, музиката е едно нещо; като изкуство – тя е друго нещо. Същото се отнася и до рисуването. Природата е построена върху тоновете на музиката.

Като изучавам психологията на българина, дохождам до неговия музикален ритъм и намирам, че нещо му липсва. Сегашната музика се занимава с хармонията в природата, но тя още не може да изрази всички нейни прояви; тя не може да изрази ония дълбоки прояви на човешката душа. Има нещо скрито за нея. Затова казвам, че на съвременната музика липсва много нещо.

Представете си, че една българска песен започва от тона “до.” Тоя тон има червен цвят – цветът на живота. Значи, тонът “до” е основният тон на живота. От тоя тон можем да съставим гама с един бемол – “ми” бемол и с един диез – “фа”. Тая гама е миньорна, но в нея има едно несъответствие – присъствието на “фа” диез. “Ми” бемол е импулс на човешката мисъл, с който трябва да преодолееш нещо. Ти се мъчиш да се справиш с едно препятствие, което нарушава хода на твоето развитие. В българската музика “ми” бемол е препятствие за интелигентността на българина. Като почувствувал едно нарушение на равновесието между ума и сърцето си, той внесъл в музиката “фа” диез – едно повишаване. Тонът “фа” има зелен цвят – цветът на растенето, на храненето във физичния свят. Като се натъкнал на противоречие, българинът се върнал на тона “ре” – човешката индивидуалност – оранжев цвят. Обикновено българинът започва смело, с тона “до”. Като се натъкне на препятствие, той започва тъжно, влиза в миньорната гама и си казва: Тая работа няма да върви добре. Сърцето му се свива от болка. Той започва да търси изходен път и си казва: Трябва да

обърна повече внимание на материалното, да спечеля малко пари, човек да стана. Иначе, не ми дохожда на ум, какво да правя. В тъгата си той се издига малко, дохожда до тона "сол" – ясно син цвят, който означава духовен стремеж в човека. Българинът поглежда нагоре, към Господа, запява тъжно и си казва: Господ е високо, моята работа не може да се нареди. Той не разбира законите. Бог помага и отвисоко. Така съчетани, тоновете правят песента тъжна. Като питаш някого защо плаче, сам не знае. Той казва: Тъжно ми е нещо. Казвам: Тоя човек плаче от неразбиране на нещата.
Какво трябва да направи българинът? – Да премахне бемола в своята музика. Първо той трябва да го махне от мисълта си. Като не разбира закона, той внесъл диеза, но това е користолюбие. Не пей тъжна песен, но потърси начин, как да разрешиш противоречието в живота и да махнеш препятствието на пътя си. Българинът си пее тъжната песен, не иска да разреши противоречието. Българските музиканти, като свирят тъжни български песни, казват: Гениална е българската музика, има нещо класично в нея. – Кое е гениалното в българската музика? Кой е класичният елемент в нея? Има нещо хубаво в българската музика, но тя още не е разбрана. Сложна е българската музика. В нея има духовен елемент, който засега е доста изопачен. Който излива тъгата си в музика, той е музикант. Песента му постепенно се изменя, според тъгата. За да изрази тия промени, той поставя различни знаци. Пее тъжната песен и туря ми бемол. Това значи: Нищо няма да излезе от моята работа. Какво да се прави, трябва да се живее. Българинът сее малко, а иска да му се роди много плод. Обаче, от малкото не може да излезе много. Като не успява, българинът става смел, хвърля се в борба, в движение. Той взима тона "ре". Щом не може да реши въпросите с главата си, щом нивата ражда малко, той става пехливанин. В тъжната песен на българина се виждат три неразрешени проблеми: учен не е станал, богат не е станал и силен не е станал, но прилага силата си. И американецът, като не успява в живота си, най-после става боксьор.
Сега, изпейте гамата: до, ре, ми бемол, фа диез, сол. Това е човешка гама. В природата не съществуват тъжни гами. Има някои гами, наредени от хората по естествен път, а други вървят неестествено. В първите са спазени правилата на природата. Тия хора имат възможност да се проявят като творци; те могат да мислят право. – Аз не съм музикант. – Не си музикант, но трябва да дадеш правилен ход на живота си. Това значи: Махни всички спънки от пътя на своите мисли и чувства. – Много вода тече, трябва да направя бент, да се спре буйното течение. За предпочитане е повече вода да тече, отколкото да поставяш бент на пътя и. Това е разумно. – Защо? – Защото е естествено. Природата никъде не поставя бентове.
И тъй, изучавайте музиката съзнателно, за да проникнете в нейния дълбок смисъл. Слушате една българска народна песен. За оня, който възприема

тоновете като цветове, по тях той ще познае, какви са били условията, при които българинът е живял, как е мислил, как е разрешавал противоречията и т.н. – Коя е причината за противоречията на българина? – Причината се крие в неговата мисъл, в неговите чувства и в неговата сила. като си служил с мислите и с чувствата си и не могъл да разреши противоречията си, най-после той казал: Ще приложа силата си, ще стана пехливанин. Той започва от “до”, взима два пъти “ре”, отива до “ми бемол”, качва се на “фа диез” и спира на “сол”. После пак започва от “до” до “сол”. Това е неговата песен.
Сега, не е въпрос за критика. Ако критикуваш, можеш да критикуваш своя вътрешен живот. – Тъжен съм, не мога да мисля. – Трябва да знаеш, защо си тъжен. Тъгата ти е резултат на гамата, в която си попаднал. В коя гама влизат ми бемол и фа диез? – В сол минор. Изучавайте музиката като наука и изкуство, необходими условия за изграждане на човешкия характер. При изграждането на характера, човек се ползува от своите мисли, чувства и постъпки. Това са материал за строеж. Като казваме, че човек гради, имаме пред вид разумната природа. В същност, природата гради, а човек доставя материал за строежа. Колкото по-здрав и доброкачествен е материалът, толкова по-здрави тела се изработват. В тоя строеж музиката взима активно участие, като способност на човешкия ум. Мястото на музикалното чувство е в предната част на главата, от двете страни на челото.
Кои са качествата на музикалния човек? Едно от качествата е тактът, музикална мярка за времето. Като пее или свири, музикантът знае, колко време трае всяка нота. При цялата нота времето е по-дълго. При половината и четвъртината нота времето се съкращава. Имаме 1/8, 1/16, 1/32 и 1/64 ноти. При тях времето се съкращава още повече. От съчетанието на тоновете в тактове, а тактовете в музикални изречения се образуват песните. Същото става и в речта. За да се произведе цяла реч или слово, първо си служим с отделни звукове, които се съчетават в срички, сричките в думи, думите в изречения, а изреченията – в непрекъснато слово. Разумно е словото.
Като съм дошъл на земята, между българите, и аз си служа с българския език. С всички български думи се примирих, само с една още не съм примирен. Коя е тая дума, не казвам. И досега още не мога да намеря дума, с която да я заместя. Трептенията на тая дума не са лоши, но има нещо неприятно в нея. Тая дума е неприятна и в английски език, и там не съм намерил дума, с която да я заместя. Като дойда до тая дума, работите се объркват, обръщат се с главата надолу. Дето и да се тури, все куца нещо. Това показва, че в строежа на българския език липсва нещо. Мисълта на българина трябва да се измени. Тогава ще се измени и езикът му. С това заедно ще се измени и българската народна песен. Ще кажете, че има нещо гениално в тъжната песен на българина, но оня, който я съставил,

сам не знае, защо е турил бемол в нея. Казвате: Трябва да има малко тъга в песента. Това е все едно да кажеш, че макар и малко, трябва да се скарате на човека. Това са неестествени неща. Ако трябва да се караш на човека, да му кажеш няколко строги думи, речта ти ще бъде неестествена. Тя не върви по закона на любовта и свободата, но по закона на ограничението. Какво ще кажете, ако накарам някой от вас да изпее една песен? И добре да пее, той ще се откаже, страхува се, да не се изложи. Кога се излага човек? Ако светският човек попадне в едно религиозно общество и изпее една българска народна песен, ще каже, че се е изложил. Ако духовният човек попадне в светско общество и изпее една духовна песен, и той ще каже, че се е изложил. Защо в светско събрание да не изпееш една духовна песен? И защо в духовно събрание да не изпееш една светска песен? Светската и духовната песен не излязоха ли от душата на българина? Не минаха ли през неговото сърце? Колко пъти се събират млади и стари заедно да си попеят! Старите искат да им се изпее някоя тъжна песен, а младите искат да си попеят и поиграят, да се повеселят. Младите запяват една тъжна българска песен, а старите слушат и плачат, спомнят си миналото. После младите се хванат на хоро да си поиграят.
Българинът започва с тъжна, религиозна песен, а свършва с весела и игрива светска песен. Да изпееш един път “ми бемол”, има смисъл, но да го пееш по няколко пъти на ден, това значи, да изпаднеш в ипохондрия. Да туриш малко пипер в яденето, разбирам, но да туриш няколко пъти, това значи, да развалиш вкуса си. Кажеш ли една дума, не я повтаряй. Ако я употребиш няколко пъти, ще минеш през гамата “сол миньор”. Като минаваш през всички тонове на миньорната гама, ти се свързваш с техните цветове. Има смисъл да повтаряш тоновете, ако можеш да разредиш тия цветове, да станат по-разредени, по-чисти и светли. Ако цветовете на тоновете се сгъстяват, ти не разбираш смисъла нито на тоновете, нито на думите, започваш да се объркваш, взимаш противоположна посока и казваш: Не заслужава човек да живее.
Казвам: Не е добре да се движиш само между бемоли, но и между диези само не е добре. Ти постоянно ще повишаваш, ще развиваш личните си чувства и ще влезеш в стълкновение с хората. Значи, не можеш да живееш нито само с бемоли, нито само с диези.
И тъй, когато дойдем до духовните и до светските песни, важно е чистотата на тоновете. Във всички песни, които съм дал досега, отличителното в тях е чистотата на тоновете. Те освобождават човека от всички преплитания, както и от лошите наследствени черти.
Казвате: Можем да пеем, както и да е, безразлично, дали ще поставим бемол или диез. Не е така. Ще повишаваш и понижаваш според случая. Ако мъчнотиите и препятствията в живота ти са големи, ще туриш пред себе си диез, да повишиш тона. Ако не туриш диез, поне ще махнеш бемола, мястото му не е там. С други думи казано: Влезе ли в ума ти една

тъжна мисъл, а в сърцето ти – тъжно чувство, помъчи се да ги махнеш, мястото им не е там. Първата песен, тъжната, която започва от "до" и свършва до "сол", аз съм я свирил, и на вас ще я свиря някога, но втората песен – за младите, няма да я свиря. И в нея има тъга, но по-малко. Някой момък се влюбил в млада мома, която си играе с него, да го помъчи малко. И момата го обича, но иска да си поиграе малко с него. Старият слуша с внимание тъжната песен, пренася се в миналото и казва: Велики времена бяха ония! – Велики времена бяха, но с два неестествени знака – един бемол и един диез. Това не е най-добрата песен. Сега аз говоря за тоновете с техните цветове и знаци – бемол и диез. Без цветовете и без знаците, тоновете нямат никакъв смисъл. Защо на нотата "ми" да няма бемол, а на "фа" – диез? Чрез бемолите и диезите се нарушава естественият ход на нещата. Песента с "ми бемол" и "фа диез" представя една несрета, която се дължи на факта, че първоначално българинът не е разбирал живота.
Като ви наблюдавам, виждам, че и вие имате много "ми" бемоли и "фа" диези. Оставете бемолите и диезите настрана. Не ви трябват бемоли и диези. Вие се нуждаете от чисто "ми" и чисто "фа". Вие се нуждаете от чисти мисли и чисти чувства – нищо повече! Казвате: Бог ще оправи работите. Как ще ги оправи? Като дойде вашият добър учител по музика, как ще ви оправи? – Като премахне всички бемоли и диези.
Като ученици, вие трябва да прилагате новите правила в живота. Досега сте живели с много правила, но днес те вече не работят. Срещате човек, който прави движения с ръцете, с раменете, с главата. Друг движи мускулите на лицето си, мърда устата си. Трети човек говори високо, грубо. Като разглеждате тия хора, казвате, че не ви се харесват, неприятно ви е да ги срещате. Това са навици, които са придобити още в миналото. Как са ги придобили, и те не знаят. Коя е причината за тия движения, също не знаят. Те са резултат на излишна енергия, която днес се проявява по един или по друг начин. Някой човек е крайно енергичен, обича да говори. Не е достатъчно само да говориш, но трябва да знаеш, какъв резултат ще има твоето говорене. Важно е движенията на човека да бъдат правилни и разумни. Това се постига, когато човек има връзка с Божественото начало в себе си, с разумността в природата, както и с цялата природа. Тогава, каквото и да кажете, всичко ще бъде на място. Каквото и да направите, всичко ще се хареса. Това е по отношение на хората. В тоя свят нещата не са на място. Обаче, по отношение на природата или на Божествения свят, каквото и да направите, ще се използува. Дали ще направите добро или зло, природата ще му намери място и ще го използува. Вашата мисъл, вашите действия, колкото и да са дисхармонични, не могат да нарушат хармонията в Божествения свят. Там всичко се използува. Каквото дойде отвън, веднага се преработва и поставя на своето място.
Помнете: Всяка мисъл, добра или лоша, се връща при своя източник, като

носи със себе си придобивките от своето пътуване. Не може да отправиш някъде една добра или лоша мисъл, без да понесеш последствията и. Това е закон. Ето защо, великите Учители сочат на хората правия път. Те казват, че никой не може да избегне последствията на своите мисли, чувства и постъпки. Днес или утре, след десетки години или векове, ти ще се натъкнеш на тая реалност. Ти може да си забравил, какво си правил някога, но ще се натъкнеш на последствията на твоите дела и ще се чудиш, отде ти дойде нещастието. Казваш: Едно мислех, друго стана. Кой е причината за това? – Ти сам си причината. – Аз не исках да стане това, а то стана. – По-рано трябваше да мислиш за това. Станало е вече, няма какво да правиш. Сега ще благодариш на Бога за всичко, което е станало и ще приемеш новата мисъл. По силата на закона, един ден тя ще се върне при тебе с големи придобивки и ти ще ликвидираш със старото.
Какво да правим с погрешките си? – Ще ги изправите. – Искам да не правя погрешки. – И това може, но трябва да бъдеш разумен, добър, справедлив. Според мене, силният човек прави погрешки, но той е силен и ги изправя. Слабият не прави погрешки. Оня, който греши и не иска да изправи погрешката си, е слаб човек. Питам: Защо, като е правил погрешки, е бил силен, а сега, като дойде до изправянето им, става слаб? Щом не иска да изправи погрешките си, законът го хваща и го заставя да ги изправи. Бъди силен, сам да изправиш погрешките си. Не чакай законът да те заставя. Ако не искаш да изправяш погрешките си, бъди силен да не ги правиш. Не туряй в ума си мисълта, че си слаб и не можеш да изправиш погрешките си.
Казваш: Аз живея добре, правя добрини. – Така е, но знай, че животът е прогресивен, и всеки ден трябва да правиш по едно добро. – Аз си научих уроците. – Ти научи уроците си за днес, но не си научил уроците за другия ден. Всеки ден носи нови уроци, които ти трябва да изучаваш. Казваш: Кажи ми, какво е писано на главата, на лицето и на ръката ми. – Няма защо да ти се казват тия неща. Написани са ред патологични знаци, които не трябва да се знаят. Ако Бог е заличил престъпленията на вашето минало, трябва ли аз да ги откривам наново? Бог е наредил живота така, човек да мисли, че идва за пръв път на земята. Бог му казва: Работи и не мисли за миналото. – Искам да зная, какъв съм бил в миналото. – Аз зная, какъв е бил, но няма смисъл да му казвам. Защо ще му кажа, че е бил някакъв харамия? Той мисли, че е бил добър човек – нека си мисли. Бог е вложил нещо хубаво в него. То е вложено не само в миналото, но и днес. Бог го е кредитирал, дал му е добри условия, роден е от добра майка и баща, при добри братя и сестри. – Има нещо, което не ми харесва. – Остави настрана това, което не ти харесва. Работи върху това, което Бог ти е дал. Използвай добрите условия, при които си роден.
Сега и на вас казвам: Използвайте настоящето, което ви е дадено. Използвайте условията, при които днес живеете. В бъдеще, когато станете

силни, ще се върнете назад да изправите онова, което не ви харесва. Тогава българинът ще поправи своята тъжна песен с бемол и диез. И вие, като объркате работите си, туряте бемоли и диези. Ти не знаеш, че така се отклоняваш от правия път. – Как ще се върнем в правия път? – Като се освобождавате от отрицателните мисли и чувства. Като станете сутрин от сън, отправете мисълта си към Бога, с молба да ви освободи от чуждите, натрапени мисли. Това не се постига изведнъж. Достатъчно е да съедините мисълта си с Божията, за да оправите пътя си. Тогава и вие ще работите заедно с Бога, да изправите погрешките си. От вас се иска търпение, да дойде вашето време, което Бог е определил да ви помогне. Само една милионна част от секундата е нужна на Господа, за да помогне на всеки човек, но трябва да чакате реда си. Нямате ли търпение да дочакате реда си, ще се сърдите на тоя, на оня, на Провидението и най-после и на Бога. Бъдете благодарни и на малкото. Каквото и да ви се случи в живота, благодарете и за него. Колкото малка помощ да ви е дадена, благодарете и за нея.
Сегашните хора се спрели на такова място, дето всички неща могат да се поправят. Не използваш ли това място, всичко ще загубиш и ще кажеш: Всичко е свършено с мене. Питам: Можеш ли да мислиш? – Мога. – Можеш ли да чувстваш? – Мога. – Искаш ли да живееш? – Искам. – Тогава ще знаеш, че работата ти ще се оправи. Достатъчно е един човек да те обича, за да се оправят работите ти и да живееш. Когато пожелае, Бог може да ти върне живота. От тебе се иска само едно: да изправиш погрешките си. Иначе, ти ще попаднеш в закона на ограничението. Като правиш погрешки, радвай се; като ги изправяш, пак се радвай.
Представете си, че някой човек отиде в дома на една бедна вдовица, да си поговори с нея. От разговора той разбира, че тя има спестени 200-300 лв. Той намисля да я обере. На другия ден пак я посещава, взима парите ѝ и си отива. Вечерта започва да се моли, но съвестта му не го оставя спокоен. Той си казва: Какво направих днес? Обрах една бедна вдовица. Защо направих тая погрешка? Как ще я поправя? Изведнъж му дохожда една светла мисъл, да отиде при вдовицата и, без да и каже, че я обрал, да изправи погрешката си. Той взима два чувала брашно и, вместо взетите 200 лв., взима 1200 лв. и отива при вдовицата. Тя започва да се оплаква, че някой я обрал, взел последните и 200 лв., спестени с труд, но той и казва: Не се безпокой, аз ида да изправя погрешката на крадеца. Ето, вземи тия 1200 лв., вземи двата чувала брашно и благодари на Бога за станалото. Така и вдовицата е радостна, и тоя, който я обрал.
Питате: Защо трябваше да оберат бедната вдовица? – За да се отвори и нейното сърце, да познае Бога. Тя е бедна, защото сърцето и е затворено. А на оня, който я обра, се даде възможност да прояви силата си – да направи погрешка и да изправи погрешката си.
Сега и на вас казвам: Отворете широко сърцата си, да не ви обират. Ако

пък сте обрали някого, бъдете готови да изправите погрешката си, да върнете взетото десетократно.

9. Лекция от Учителя, държана
на 9 март 1932 г. София – Изгрев.

1932_03_11 Естествената гама
Издание 1947 г., София
КНИГА: Фактори в природата, МОК Год.XI, Том 2

ЕСТЕСТВЕНАТА ГАМА

Т. м.

Ще прочета 9 гл. от Притчите. На какво уподобявате Притчите? Вие сте учили много, минавате за учени. Можете ли да уповавате на знанието си? Ако минавате през гора и срещнете мечка, как ще се справите с нея? Нали имате знание? Може ли това знание да ви помогне да се справите с мечката? Ако имате пушка, ще й теглите един куршум. Ако нямате пушка, какво ще правите? Ти си добър гимнастик, имаш здрави, упражнени крака. Веднага се качваш на едно дърво и се спасяваш от мечката. От нейно гледище ти минаваш за страхливец. Обаче от гледището на учителя по гимнастика, при когото си учил, минаваш за добър, способен ученик. Учителят ти заповядва: Изкачи се на върлината! Ти веднага изпълняваш неговата заповед. В един момент ти си горе на върлината. Той те хвали пред съучениците ти като способен и пъргав ученик. Като видя мечката в гората, ти мислено получи заповед от нея да се качиш на дървото. Защо в първия случай пред учителя по гимнастика минаваш за способен, а пред мечката – за страхливец? – Когато се проявяваш пред учителя си, ти минаваш за способен ученик, защото не си сам; при мечката си сам, затова минаваш за страхливец. Като се качваш на дървото, ти си казваш: Така ме е учил учителят. Мечката признава ли, че си учен човек? Не, тя казва, че си страхливец, нищо повече. Каква е разликата между качването на върлината и качването на дървото в гората?

Като ученици вие трябва да си обяснявате нещата научно. Например срещате двама души: единият е светски човек, безверник и страда. Другият е религиозен, вярващ, но и той страда. Защо страдат и двамата? – Защото са неразумни. Разумният, бил той вярващ или невярващ, не страда както неразумният. В ранна пролет и двамата се обличат в тънки дрехи и излизат на разходка. Те искат да се покажат пред хората, че са добре облечени, но времето се разваля и ги изненадва. Връщат се вкъщи изстинали и мокри. След това трябва да се лекуват дълго време, за да научат урока си. Всяко страдание, всяка мъчнотия се дължат на неразумността на човека.

Сега ще напиша имената на нотите, а срещу тях – особени срички.

до – па   сол – ке

ре – во   ла – зо

ми – га   си – ни

фа – ди   до – па

Какво ще разберете от тези срички?

Често се говори за европейската музика в сравнение с гръцката. Каква е разликата между тях? Европейската музика е хармонична, а гръцката – мелодична. Ако изпеете тона „до" и сричката „па", те ще имат един и същ тон, но ще се различават по броя на трептенията си. Два тона, които звучат еднакво, могат да имат еднакъв брой трептения само ако имат един и същ цвят. Тонът „до" и „па" нямат еднакъв цвят, поради което европейската гама звучи хармонично, а гръцката – мелодично. Двете гами трябва да се смесят. Минорната гама е мелодична, а мажорната – хармонична. Мелодия с диези не съществува; хармония с бемоли също не съществува. В мелодията диезите и бемолите трябва да бъдат хармонично вплетени. Това е естествената гама на живота. Затова се казва, че музиката е резултат на живота. Не можеш да бъдеш музикален, ако не мислиш. Говорът е първата музика, с която човек е започнал. Всички хора говорят, следователно те са музикални. Има същества, които не издават никакъв глас – те не са музикални. Понеже рибите не издават глас, те не са музикални. Човек, който не обича музиката, се намира на нисък уровен на развитие. Всяко същество, което обича музиката, е извън водата. Значи музиката се изявява извън водата. Във водата има само движение, но не и музика. Механичното движение постепенно се е превърнало в звук. Музиката има отношение към мисълта, към разсъдъка.

Сега вие трябва да дойдете до онази вътрешна сила на мисълта, да придобиете изкуството да ставате видими и невидими. Ако си видим, ще се страхуваш да не те срещне мечка в гората; ако си невидим, няма да се страхуваш. Обаче мечката ще те срещне и без да те види, ще усети някакво присъствие. Има ли смисъл да се страхува човек? Казано е, че страхът от Господа е начало на мъдростта. Аз говоря за онзи страх, който кара човека да трепери. Този страх е на място. Докато трепери от страх, човек не умира. Той се намира на безопасно място. Щом престане да трепери, положението му става опасно. Това има отношение и към психическия живот на човека. Докато страхът внася в човека един трепет, той е на място. Изгуби ли се този свещен трепет, положението на човека става опасно. Дето е страхът, там страданието е по-малко; дето няма страх, страданието е по-голямо. Това показва, че Природата уравновесява своите сили.

Питам: Кой е по-страхлив – богатият или бедният? Според мене богатият е по-страхлив от бедния. Той е натрупал голямо богатство, което постоянно носи в ума си от страх да не го оберат. Понеже носи богатството в ума си, на гърба си нищо не носи. Бедният няма богатство и не мисли за него. Каквото има, той го носи на гърба си. Богатият е страхлив, а бедният – смел. Следователно, ако си богат, ще бъдеш страхлив; ако си беден, смел ще бъдеш. Аз ви похвалявам, понеже всички сте смели. Такива са моите психологически изводи. Казвам: Учените са страхливи, а невежите – смели, безстрашни. Ученият се страхува, защото носи отговорност пред обществото. Той знае, че може да стане началник, директор, министър, и за всичко това той носи отговорност. Простият не се страхува от нищо. Той знае, че не може да заеме отговорна служба. Страхът не е лошо нещо. Той се явява като предпазна мярка на греха. Да бъдеш смел, това е цяла наука. Кои хора са страхливи и кои – смели? Прилежният ученик е страхлив, благочестивият човек е страхлив. Грешният е безстрашен, а праведният – страхлив. И ученият е страхлив. – Защо? – Страхът му е дал много уроци, но след това той не го признава за авторитет. Ученият казва: Страхът не знае нищо. Той е като учител, който не е признат от своите ученици. Единственият учител, който е лишен от всякаква почит и уважение от учениците си, е страхът. Той е научил хората на много работи, но въпреки това те пак не го признават.

Защо срещу всеки тон на гамата поставих по една сричка? Ще кажете, че не знаете, не разбирате музиката. – Който не знае да пее, не носи разумния страх в себе си. Разумният страх започва с музика. Децата знаят това и като сгрешат, започват да пеят. Видят ли, че майката – капелмайсторът в дома, вдигне пръчицата, те започват да пеят. Кой е основният тон на тяхната песен? Колко много са плакали децата, но не знаят основния тон на плача. Това показва, че не сте пели научно, не сте пели с учител.

Казвам: Всяка мисъл е дотолкова важна, доколкото може да бъде основа на органическия живот. Музиката пък служи за съграждане на човешкото тяло. Човек, роден при благоприятни условия, при участие на музиката, е устроен по особен начин: мозъкът, стомахът, дробовете му, нервната му система са построени по особена музикална гама. Оня, който е роден при неблагоприятни условия, без участие на музиката, коренно се различава от първия. Когато се казва, че човек трябва да се възпитава, да създаде характер в себе си, това подразбира участието на музиката и на мисълта в живота му. Това е вярно и в буквален, и в преносен смисъл. Мислите и желанията на човека определят качеството на храната, която той възприема. Колкото по-богата е мисълта, толкова по-изискана ще бъде и храната. Тя пък определя устройството на мозъка и на тялото изобщо.

Значи качеството и подборът на храната зависят от мисълта.

И тъй, добрият живот се определя от добрата и права мисъл. Добрата мисъл определя храната. Човек не може да употребява някаква храна, ако не чувствува към нея известно разположение и вкус. Някога детето, както и възрастният пожелават известна храна, която струва скъпо, но се въздържат, не смеят да си я доставят. – Щом е доброкачествена, не се въздържай. Тази храна ще допринесе на организма повече, отколкото онази, която приемаш без разположение. Пазете се от пасти, бонбони, шоколади, правени с развалени яйца и масло. Външно може да са привлекателни, но материалът им не е добър.

И в съвременната литература има такива пасти и шоколади. На цена са евтини, наглед привлекателни, но по съдържание не са доброкачествени, направени са с развалени яйца. Вие често пълните сладкарниците, но не сте обърнали внимание как правят пастите. Не всички сладкарници са нечисти. Има демократични и аристократични сладкарници. Първите произвеждат демократично разположение на стомаха, а вторите – аристократично. В първите сладкарници турят в пастите и пресни, и развалени яйца, каквито попаднат. Във вторите сладкарници употребяват само пресни яйца. Сега, без да искам, предпазвам ви от демократичните сладкарници, да не съжалявате, че нямате пет или десет лева, да си купите една паста. Ако искате да ядете хубави пасти, идете в една от първостепенните сладкарници, да ядете пасти от чист материал, да не разстройвате стомаха си.

Животът на сегашните хора е толкова усложнен, че са изгубили мярка за нещата. Ядат пасти, но не знаят как ще им се отразят. Четат стихове, без да знаят какъв отпечатък ще оставят в душата им. Мнозина са писали и пишат стихотворения, но не знаят дали един ден няма да се срамуват от тях. Едно стихотворение е ценно и върви след своя създател, което, макар и в детинство писано, може всякога да се чете с приятност. Четеш ли свое стихотворение и се срамуваш от него, това показва, че не е добре написано.

Основната мисъл на лекцията е да създадете в себе си красива музикална мисъл. Допуснеш ли една отрицателна мисъл в ума си, това показва, че си страхлив. Не е лошо и това, но отрицателната мисъл може да гради само при положителни мисли. Никога не допущай само отрицателна мисъл в ума си. Ако се промъкне по някакъв начин, тя трябва да стане основа, да предизвика положителна мисъл. Допуснеш ли две отрицателни мисли в себе си, те ще ти причинят голямо страдание. Когато допуснеш в ума си една положителна мисъл, и да дойде отрицателна, тя ще има с какво да се занимава. Влезе ли само отрицателна мисъл, ти няма с какво да се

занимаваш и ще се натъкнеш на големи противоречия. Искаш да бъдеш богат. Желанието ти е добро, но по този начин ти искаш да страдаш по-малко. Някой иска да стане богат – една положителна мисъл; щом забогатее, той започва да се страхува да не изгуби богатството си – отрицателна мисъл. Така се създава богатството. След време, в продължение на няколко поколения, богатият става ленив. Ако искаш да градиш, дръж в ума си една основна, положителна мисъл. Ако искаш да бъдеш здрав, мислите ти трябва да бъдат хармонични и мелодични.

Питам: Как ще съгласувате една мелодична и една хармонична гама? Има ли разлика между ми бемол и ре диез? – Има. По кой път върви мисълта: по мелодичната, по хармоничната гама или по пътя на естествената гама? Мелодичните и хармоничните гами се менят, защото в тях има инволюция и еволюция. Естествената гама е основа и на хармоничната, и на мелодичната гама. Тя е за съвършени и напреднали същества. Обикновеният човек трябва да си служи и с хармонични, и с мелодични гами. Източните народи си служат с мелодичните гами, западните – с хармоничните. Бъдещото човечество ще си служи с естествените гами. Тези гами действуват не само на ухото, но и на съзнанието на човека. Ако пееш и сам не можеш да се разположиш, ти не си певец. Не си разположен – пей. Ще ви дам песента: „Право мисли и право постъпвай!" Тя е наредена по естествената гама. Следния път нека някой от вас да нареди тези думи на хороводен мотив. Българинът обича старовремските песни. Запей му такава песен, той ще накриви калпака си и ще заиграе. Ако някоя от тия песни има ми бемол и фа диез, сърцето на българина ще унищожи бемола и диеза с бекар. Ако искаш българинът да ти стане приятел, засвири му хороводна песен. Каквото му искаш, ще го направи. Той казва: Сега мога да се разбера с тебе. Сега мога да помагам на бедни и на вдовици. Първият българин, който написал хороводните и старинни български песни с ми бемол и фа диез, бил гениален. Той намерил ключа, с който отворил сърцето на българина. Щом се засвири хороводна песен, той казва: Мисли повече! Тонът „фа" казва на българина: Не ти трябва много. Тонът „ми" му казва: Мисли, много мисли!

Много търсих и най-после намерих една старинна българска песен и една хороводна. Те представят ключа на българския бит. Всеки човек си има по една старинна и по една хороводна песен, написана – едната в мелодична гама, а другата – в хармонична. Хороводните песни са хармонични, а старинните – мелодични. Същото се отнася и до мисълта. За да постигнеш всичко, към което духът ти се стреми, трябва да имаш една хармонична мисъл, една мелодична и една, написана в естествената гама. Тия гами на мисълта дават права насока на човешкия живот. В тях няма никакво обезсърчаване.

Има един естествен начин за решаване на всички мъчнотии. Той е следният: това, което един човек не може да направи, двама могат да го направят; това, което двама не могат, трима могат; това, което трима не могат, четирима могат и т.н. Това, което един народ не може да направи, два, три, повече народи могат да го направят. Това, което цялото човечество не може да направи, Бог може да го направи. Следователно, ако човек сам не може да направи нещо, нека иска съвет от мъдреците. Ако и те не могат да му помогнат, да поиска съвет от Великото Начало, от Бога. За да използува този съвет, човек трябва да си служи с музиката. Така постъпва разумният човек, който работи със законите на живата Природа.

Т. м.

22. *Лекция от Учителя, държана*
на 11 март 1932 г. в София – Изгрев.

1932_03_11 Естествената гама Жанува-98, 1999
Издателска къща „Жанува-98“, 1999
КНИГА: Съществуване, живот и отношение. МОК, Год.XI

ЕСТЕСТВЕНАТА ГАМА

11 година
22 лекция на 1 мл.ок.клас
11.III.1932 година, петък, 5 ч.с.
ИЗГРЕВ, СОФИЯ.

Добрата молитва.

Ще ви прочета 9 глава от Притчи. На какво може да уподобите вие Притчите? – Да допуснем сега вие толкоз време сте се учили. На кое от вашето знание можете да се осланяте? – Да допуснем, че сте на път в гората и срещате мечка. Как ще се разправите научно с мечката? Разбира се, ако имате пушка, ще ѝ теглите един куршум. Но представете си, че нямате пушка и сте наблизо до мечката, какво трябва да правите? – Представете си, че краката ви са здрави и сте добър гимнастик. Учили сте гимнастика, учител сте имали. Имате сръчност и по всичките гимнастически правила се качвате по дървото. Мине мечката и ако ви каже, че вие сте страхлив човек, право ли е? – Гимнастик сте, нищо повече. Ако ви каже учителят на урока: Горе на върлината да се качиш и се качваш. Каква разлика има тогава, че се качваш на дървото при мечката или при учителя? – Учителят ви туря бележка и ви похвалва. При мечката ще ви направят страхливец, а при учителя минавате за способен. Отгде накъде изкарва такива отношения. Едно и също знание се предава от мечката и учителя. Защо като те учи учителят, имаш шест, минаваш за отличен гимнастик, пък като те учи мечката, минаваш за страхливец. Психологически как ще се обясните? – При гимнастиката ти се качваш на върлината в присъствието на мнозина, а при мечката ти сам се качваш. Там е специална наука. При мечката си сам. Ти като видиш мечката, казваш: Така ме учи учителят. Питам: Мечката разбра ли, че си учен човек? – Като се качваш горе на дървото, може да кажете: Що ни интересува, че някой срещнал мечката и се качил на дървото. Вярно е, разсъждението ви е правилно, но същевременно може да разправя, че пред целия клас един ученик се качил горе на върлината и казва, че той е добър ученик. Ти казваш, че първият случай не те интересува, а вторият те интересува. Какво печелиш във втория случай, питам аз? – Хубаво, когато дойде някоя мъчнотия и ти се качиш горе на дървото, уплашиш се, а може да се качиш на върлината пред учениците. Каква е разликата? – Или казано друго яче. Да допуснем, че ти страдаш, понеже не вярваш в Бога. Казват за някого, че той страда,

понеже не вярва в Бога. Но има друг, който вярва в Бога, и той страда. Каква е разликата сега? – Има нещо неразбрано в светските хора и в религиозните хора.

Човек може да има светски живот и да не страда. Може да не вярва и да не страда. Друг може да е религиозен, да вярва в Бога и пак да страда. Как ще го обясните научно? – Вторият страда, защото не е разумен. Ако един страда повече, друг страда по-малко, има изключение. Но изобщо човек страда, защото не е умен. Например, представете си един светски човек, който не разбира метеорологията. Облякъл се по Великден с тънки, хубави дрехи, за хатъра на хората. Времето се разваля, като излезе на разходка, простудява се, лежи два, три месеца. Той се е простудил за хатъра на хората, за които беше облечен по-хубаво, но по-тънко и страда. Дойде някой религиозен човек. Да допуснем, че и той се е облякъл с тънки дрехи и се е простудил, и двамата пострадват. Вие казвате, че причината са тънките дрехи. Ако светският човек беше излязъл с по-дебели дрехи, не щеше да се простуди. Следователно, една от причините е разумността. Следователно, когато дойдат някои мъчнотии в живота, страданието, неразумността на човека е по-малка.

до – па
ре – во
ми – га
фа – ди
сол – ке
ла – зо
си – ни
до – па.

Представете си, че някой чете това. Това не са знаци на нотите, а само имената. Нотите се означават друго яче. Европейската музика е по-хубава, отколкото гръцката. Европейската музика е хармонична, а гръцката музика е мелодична. Каква е разликата? – Ако вземете па, ако вземете до, мислите ли, че произнасяте един и същи глас? – Не. При вземането на до и па, същият тон е, но ако вземете, ще имате едно различие, защото трептението на до и на па се различават. Два тона са, само ако дават един и същи цвят. Па и до не дават един и същи цвят и вследствие на това гръцката гама е мелодична, а втората е хармонична. В европейската музика, тоновете са наредени по хармоничната гама, а в гръцката – по мелодичната. Тогава трябва да се смесят двете гами, мелодичната и хармоничната. Миньорната гама е мелодична, а мажорната е хармонична. Вие не можете да имате мелодия с диези, не може да имате хармония с бемоли. В мелодията трябва да турите вплетени знаците диези и бемоли.

Тогаз имате естествената гама. Музиката, това е резултат на живота. Ти не можеш да бъдеш музикален, ако дълго време не си мислил. Човешкият говор, това е първата музика, с която човек е започнал. Всички хора са музикални, изобщо всички хора са музикални. Има някои същества, които не издават глас. Те не са музикални. Всички същества, които издават глас, са все музикални. Рибите музикални ли са. Не. Ако човек не обича музиката, това е най-ниското състояние. Щом е музикален, той е извън водата. Музиката започва извън водата. Във водата няма музика. Там има само движение. Движението после се превръща. Механичното движение после е превърнато в звук.

Въпросът е за вътрешната мисъл, на която човек може да разчита. Представете си, че вие знаете изкуството да ставате видим и невидим. Срещате мечка в гората, ще станете невидим. Ще имате едно упражнение при това. Мечката няма да ви види, тя ще усеща, че има някой по пътя, но няма да види. Ако вие искате да се запознаете с някого, какъв е той? – Нали някой път учениците не искат да срещнат учителя си. Едно време учениците ги беше страх да срещнат учителя си, това са общи положения. Човек може да има същия страх. Например някой човек го е страх да излезе навън или го е страх от много учение. Разни могат да бъдат побужденията на страха. Тогава страхът уместен ли е? – Казано е в Писанието: Начало на Мъдростта е страхът. Не онзи страх, който те кара да трепериш, той е на място. Дето няма трепване, там страхът не е на място. Защото ако един човек трепери, колкото и да е студено, той няма да умре. Но ако престане да трепери, опасно е. Някой казва: Аз съм престанал да се страхувам. Това е опасна работа. Страхът при трепването показва, че се образува известно търкане. Законът е верен и в психологическия живот. Докато страхът носи в тебе един свещен трепет, страхът е на място. Но ако в тебе няма този свещен трепет, тогава е опасно. Там, дето има страх, има по-малко страдание. Там, дето няма страх, има повече страдание. Природата винаги компенсира едно качество на човека с друго. При големия страх има по-малко страдание. При малкия страх има повече страдание. Плюс и минус (+ и −) тогава към кои ще спаднете богатия човек. Де ще го турите? – Богатият е страхлив. Вие ще кажете, че сиромахът е страхлив. Понеже богатият е страхлив, натрупал толкоз богатства в къщата си и ги носи вътре в ума си, мисли как да ги запази. Затова на гърба си нищо не носи. А пък сиромахът понеже отвън няма никакво богатство, няма никакъв страх, че това ще изгуби, онова ще изгуби, затова носи на гърба си. Чувалите ще носи, онова ще носи. Ако искате да бъдете богат, трябва да бъдете страхлив. Ако искате да бъдете сиромах, смел трябва да бъдете. Аз мога да ви похваля, че всинца сте смели хора. Това са моите логически изводи. При един естествен път смелите хора са бедни хора, а страхливите са богати. Тогава учените хора са

страхливи, а невежите хора са безстрашни. Ние вземаме страха като вътрешен повод. Тебе те е страх да не би да дойде страдание. Уплашиш се ти. Вие ще кажете: Той е учен човек. Той може да има страх от общественото мнение. Той знае, че като не е учен, не може да стане началник, директор, министър, а като учен ще стане. Благодарение на този страх, той се учи, в основата има един малък страх. Това не е лош страх, а другият, невежият, е без страх.

Това са изводи, научни. Това е наука. Някой казва: Аз съм крайно безстрашен човек. Прилежният ученик и той е страхлив. Благочестивият и той е страхлив, и него го е страх от ада. Грешните хора са безстрашни.

Някои казват за някого: Той е праведен човек, защо е страхлив? – Казват за някого, той е учен човек и е страхлив. Страхът е научил учения човек, дал му е всичките уроци на учения и след това не го признава за авторитет. Ученият казва за страха: Той нищо не знае и горкият страх остане като един учител, който не е признат от своите ученици. Единственият учител, който минава без почит, е страхът.Той е научил хората на много работи и при все това не го признават. Казват: Страх е това.

Какъв е изводът сега? – Защо турих тези ноти па, во, га, ди, ке, зо, ни, па. Че ти ако не знаеш да пееш, нямаш разумния страх. Разумният страх започва с музика. Децата знаят. Като направят една погрешка, започват да пеят на майка си. Като дигне майката палката, детето пее. Как се казва пръчката на капелмайстора. Защо изведнъж дава основния тон детето? – Кой тон дават децата? – Като дигне майката палката, детето започне с първия тон. Кой е тонът на плача? – Толкоз сте плакали и не знаете основния тон на плача. Научно не сте пели, без учител сте пели.

Казвам: Всяка една мисъл важи дотолкоз, доколкото става основа за вътрешен органически градеж. Музиката става основа за градене на човешкото тяло. Когато човек е роден при благоприятни условия, мозъкът му, стомахът му, дробовете му, нервната му система е построена по друг начин и се познава. Човек, който е роден музикално, носи си признаците. А пък онзи, който е роден при неблагоприятно съчетание, друго яче е устроен мозъкът му. Когато се говори, че трябва да се възпитава човек, че трябва да се съгражда характера му, вие не може да възпитате себе си, не може да съграждате себе си без музикална мисъл. Може да го вземете в буквален смисъл и в преносен смисъл. И в двата смисъла е вярно. Всяка една мисъл ще предизвика един стремеж да възприемеш известна храна. Обичането на сладките работи, на киселите работи, на ябълка, круша, яйца, боб, картофи, всичко това се предизвиква от известни мисли и желания вътре в човека. Каквито са мислите и желанията, такава е и

съответната храна отвън. Следователно, ако човек има една обширна, разнообразна мисъл, той ще предизвика в себе си приемането на най-хубавата храна. Според мисълта ще му бъде и храната. Според храната ще бъде неговият мозък и неговото тяло. На това се основава бъдещата хигиена или бъдещата диета, която човек трябва да има при възпитанието. В училището трябва да се възпитават хората. В добрия живот трябва да се започне с добрата мисъл. От това ще зависи храната. Защото не може да се храни един човек с една храна, ако няма вкус към нея. Някой път детето иска специфична храна, струва скъпо, 50–60 лева. На вас някой път ви се ревне някоя храна, която е скъпа. Например, видите в някоя сладкарница пасти, по 25–30 лева. В сладкарницата вие сте яли пасти някой път с нечисти яйца. Такива яйца, които на пазаря не ги изнасят. Ако някой от вас е видял в някоя сладкарница как се правят пастите, той никога не би ял пасти, конфети, шоколади. Шоколадът сам можеш да го направиш.

Когато разглеждаме ние съвременната литература, много пасти има в литературата, направени от развалени яйца. Икономически е, но не е здравословно. Вие отивате досега в сладкарницата и досега не сте обърнали внимание. Вие отивате в сладкарницата, ядете пасти. Излизате, но казвате: Втория път сладкаринът ще направи пастите по-хубави. Не говоря за всичките сладкарници. Има някои сладкарници, особено демократическите, те всякога ще произведат демократическо разположение на стомаха. Най-хубавите сладкарници са аристократическите. Ако влезете в аристократическа сладкарница, там са направили пастите от пресни яйца. В демократическите сладкарници ще ядеш пасти от развалени яйца. Мимоходом, без да искам, аз ви предпазвам от демократическите пасти. Защото мнозина съжаляват, че нямат 5–10 лева да изядат една паста от яйце запъртък. Една кокошка, която мътила, мътила яйцето, нищо не е излязло, с тези яйца правят пасти. Давам ви едно правило: Ако ще ядете пасти, яжте от първостепенните сладкарници, а не от демократическите.

Ще направя съпоставяне. Съвременният живот е така усложнен, че хората нямат мярка за нещата. Дадеш една паста и нямаш предвидливостта дали тази паста е здравословна или не. Чете нещо, някое стихотворение трябва да знаеш, какъв отпечатък остава в тебе. Мнозина сте писали стихотворения. Едно стихотворение да е, което никога да не те засрами. И в детинство да си го писал, после като го четеш на старини, да ти е приятно. Ето едно стихотворение, което ще мине в другия свят с тебе. А пък някой път като го погледнеш, като го прочетеш, казваш си: Колко съм бил глупав, срам те е да го прочетеш някому. Тогава друг е въпросът.

Сега основната мисъл: Всякога се стремете да създадете една красива или

музикална мисъл. Защото щом допуснеш една отрицателна мисъл, по всяка вероятност ти си страхлив. Сега не че тези отрицателни мисли са безполезни, те са на мястото си, но отрицателните мисли могат да градят, само когато имаш положителна мисъл. Никога не допущай само една отрицателна мисъл. Ако допуснеш една отрицателна мисъл, тя трябва да стане като основа, да предизвика положителна мисъл. Ако дойдат две отрицателни мисли, то непременно ще дойде в тебе непоносимо страдание. Когато допуснеш една положителна мисъл, тогава всяка отрицателна мисъл, като дойде в тебе, ще има с какво да се занимава. А ако дойде в тебе една отрицателна мисъл, няма с какво да се занимава и тя ще причини непременно в тебе неприятност. Запример, искате да бъдете богат, желанието ти е да страдате по-малко, да не страдате. За богатството каква е мисълта, положителна или отрицателна. Всичките богати хора са били работливи. Бедният, който е станал богат, който е забогатял, е образувал навикът на ленност. Но може би са минали 4–5 поколения и после се е родила ленността. Отначалото е имало страх, имало е една отрицателна мисъл, едно желание, след това е дошло богатството. Плюс и минус какво дават? – Плюсът и минусът не може да се унищожат. При минуса вие имате една отрицателна сила. А при плюса имате една положителна сила, изменя се тяхното отношение. Да допуснем сега, че имате:

$-5 \times 5 = -25$
$+5 \times 5 = 25.$

– 25 означава, има да даваш 25 лева, 0 какво означава. Нулата сама по себе си не се увеличава, но нулата, турена при известни условия, има известни условия да се видоизмени.

В преносен смисъл всякога трябва да се има предвид дали има основна мисъл, върху която може да градите. Запример казвате: Че той е религиозен или че той е учен. Основна мисъл трябва да има човек, за да бъдат човешката мисъл и тяло в изправно положение. Човек не може да бъде здрав, ако неговите мисли не са хармонични и мелодични.

Имате две гами: Една мелодична, друга хармонична. Знаете ли как да ги съпоставите? Ако вие положите в съвременната мелодична гама ми, ще имате ми бемол, тогава защо да не повишите и ре, да имате ре диез? – Но между ми бемол и ре диез има една малка разлика. Вие не можете да имате същата мелодия. При ми бемол имате една мелодия. При ре диез не може да имате същата мелодия. При човешката мисъл вървите по естествения път или пък в гамите на мелодията, или вървите по естествените гами. Има гами, които не са нито мелодични, нито

хармонични. Те не се менят. При мелодичните и хармоничните гами има промени. Там има еволюция и инволюция. А пък естествената гама е основата на хармоничната и мелодичната гама. Аз ги наричам първите гами съвършените гами. Тоновете там са едни и същи. Обаче естествените гами са за човека, който е много напреднал. Същества, които не са напреднали, те трябва да употребяват мелодичните и хармоничните гами. Източните народи са на мелодията. Западните – на хармонията. Бъдещата култура ще внесе естествените гами. При тях са важни не само тоновете, но и съзнанието вътре. При музиката трябва да се засегне не само ухото, но и вътрешно, съзнанието. Музиката трябва да произведе един вътрешен ефект. Ако сам пееш и не може да дадеш едно разположение в себе си, ти не си певец. Певец си, ако като пееш, произведеш едно разположение в себе си. Някой път не си в духа си. Запей една песен, нищо повече. Някой път аз мога да ви дам една българска хороводна песен. Може да я пеете: „Право мисли и право постъпвай." (Учителят го пее). Това е една естествена гама. На тази гама като запееш песента всичкото ти неразположение, дето имаш, ще изчезне. Я ми изпейте думите: „Право мисли", хороводно. Втория път някои от вас да изпеят думите „Право мисли и право постъпвай" хороводно. Хороводните песни у българите са с бекари. Защо българинът обича да му пеят стари песни. Кораво сърдце има българинът. Но засвири му една стара песен, тази песен да е на ми бемол или фа диез, веднага ще си вземе шапката и ще си трепне сърцето. Сърдцето унищожава тези знаци с бекарите. Засвири една хороводна песен и той ще стане приятел, каквото му кажеш, ще го направи. Ще каже: Може да се разбирам с тебе. Тогава му говори за вдовицата и той ще ѝ помогне. Ако не му засвириш старинна песен и после хороводни, той ще каже: За вдовицата, остави я да страда, но засвири от тези песни и той ще каже: Трябва да ѝ се помогне. Първият българин, който е измислил тази песен с ми бемол и фа диез, е бил гениален, че е намерил ключа да отвори сърдцето на българина. Българинът тогава казва: Засегна ми сърдцето. Като му засвириш малко хороводна песен, тогава той казва: Повече мисли, повече мисли, мисли, мисли, мисли, с ми бемол и фа диез се изразява това. Фа ти казва, не ти трябва много, малко ти трябва. Малко ти трябва, но разумно. Ми ти казва: „Много мисли, много мисли. Мисли, мисли, мисли." Българинът след като му кажеш, след това той те разбира.

Аз съм намерил една българска хороводна и една старинна песен, в тях имате ключа, който показва онзи психологически бит на българина. Който измислил тези песни, това са вътрешни песни. Всеки един човек си има по една песен, една старинна песен, която упражнява влияние върху него и една хороводна песен. Едната е хармонична, а другата е мелодична. Всичките хороводни песни са хармонични, а всичките старинни песни са мелодични и за мисълта, това е вярно. Трябва да имаш една хармонична

мисъл и една мелодична мисъл. Трябва да имаш една естествена гама на мисълта. И тогава създаваш всичко, което е, но и може да постигнеш всичко това, към което твоят дух се стреми. Тогава се дава насока на живота. И няма човек да се обезсърчи.

Има един естествен начин, по който могат да се решат сегашните мъчнотии. Това, което един не може да го направи, двама може да го направят. После трима, един народ, което един народ не може да го направи, много народи могат да го направят и цялото човечество. Това, което цялото човечество не може да го направи, Божественото може да го направи. Следователно, когато човек сам не може да го направи, той ще поиска съвета на мъдрите хора. Ако те не могат да го направят, той ще поиска съвета на Божественото, на Великото. Ще употреби музиката, за да употреби това действие върху себе си.

Това е разумният човек, който може да работи разумно със законите на живата природа.

Отче Наш.

1932_03_13 Приложете Добродетел
неделна беседа

ПРИЛОЖЕТЕ ДОБРОДЕТЕЛ

Ще прочета част от 24 глава на Притчите до 15 стих.
Ще взема няколко думи от Второто послание Петрово, от първата глава, 5 стих: „Приложете на вярата си добродетел".
В какво седи прилагането на добродетелта? Много пъти се говори за добродетелта за вярата. Вярата е една установена сила за човека на земята, - с която той започва, с която започват не само хората, но и всички най-малки, най-дребни животинки. От най-малките до най-големите, всички започват с вярата. И най-голяма вяра имат най-малките животинки, най-слаба вяра има човекът. Туй е по отношение на вярата Животните имат най-малко знание, а човек има най-голямо знание. И туй знание той го е добил благодарение на малките животни, които с вярата са достигнали тези факти. И той се намира много учен човек. Тъй щото, ако искате да научите какво нещо е вярата ще го научите при най-малките животни. Ако искате да научите какво нещо е търпението, ще го научите при дърветата. По-търпеливи същества от дърветата няма. На човека му трябват още хиляди години, докато дойде до търпението на дърветата. И затова се казва че човек става дърво. По-голямо дърво от човека няма. Всички дървета, които се отказват от търпението, изсъхват. Всяко дърво, което се отказва от търпението, умира. Тъй щото наказанието на всяко дърво, което не търпи, и на всяко малко същество, което се отказва от вярата е, че те изчезват. Такъв е законът. Същевременно изчезва всеки човек, който се отказва от знанието - обезумява. И тъй растенията изсъхват, безверните от малките животни изчезват, а онези хора, които се отказват от резултатите на вярата - знанието е резултат на вярата от по-висш свят - те обезумяват.

В Писанието се казва: „Рече безумният в сърцето си: Няма Бог." „Няма Бог" значи: аз съм господар, няма всеки да ми заповядва. Той сам себе си ражда, няма кой да му заповядва. Нему всички му заповядват! Една бълха му заповядва да си тури ръката в пазвата, да се почеше. Един цирей, който е излязъл на гърба му, му заповядва да си тури ръката. Той казва, че е господар, а циреят му заповядва! Падне една капка кръв на крака му и тя му заповядва: „Измий си крака!" Той казва: „Аз съм свободен човек, каквото искам правя." Като дойде циреят, той му казва как да го лекува. Като дойде бълхата, тя казва как да я изпъди; заповядват му как да яде, как да се облече и т.н. Аз не зная каква свобода има в това.

Сега, аз взимам фактите така както са, не за присмех. Защото човек като не изпълни закона на природата, той става за присмех. За присмех е всеки

лист, който е паднал от дървото. Всичката култура за него е свършена. Той пожълтява. Листата тактика имат. За да покажат, че уж са завършили своята еволюция, слизат от дървото жълти; ако са зелени, не са завършили своята еволюция. Но за да покаже причината, че слиза от дървото, листът пожълтява - значи тази култура на дървото не е за него. И хората като гледат този учения лист, в огъня го изгарят. Той се повдигне горе. Затуй казваме: учените хора все из въздуха ходят.

Това са ред разсъждения. Дали така мислят, то е друг въпрос. Но мисля, че съм прав в своя извод. Не е работата как човек разсъждава, а какво ще придобие. Не е научно онова, което ученият човек доказва, например какви хранителни вещества има в ситното зърно; научно е само това, което, след като го приемеш, остава в тялото ти и можеш да се ползуваш. Това е наука. Онези научни данни как можеш да ги използуваш, това е въпросът, другите са фиктивни числа. За пример, колко белтъчни вещества има в боба? Учените хора казват, че има белтъчни вещества, но колко белтъчни вещества може да влязат в твоя организъм? Човек като яде месо го хваща подагра, но и като яде боб пак го хваща подагра, бобена подагра има. Защото бобът е голям аристократ. Ако ти не знаещ как да се обхождаш с него, той ще ти даде да разбереш, че нямаш насреща си един прост боб. Той казва: „Не е така, както ме кръщаваш. Аз мога всекиго да кръщавам, както мене ме кръщават и аз кръщавам." Под думата „кръщение" се разбира страдание. Сега, под „кръщение" се разбира и друго. Кръщението всякога подразбира една задача, която трябва да разрешиш. Една трудна задача на сърцето, не на ума. Има задачи на ума, не на сърцето. Не само външно да се облечеш по модата, да отидеш на бал, да играеш на хорото - българско забавление е то. Да изплатиш един дълг, да изнесеш един чувал от сто килограма на Витоша, то е дълг на сърцето, не на ума. Умът е, когато ти проектираш, например, железница да направиш. Лесно е с ума да проектираш нещо, но когато не проектираш с ума си, нещата стават мъчно.

Сега, апостол Петър казва, че трябва да се приложи на вярата добродетел. Много работи трябва да се приложат на добродетелта. За да стане вярата устойчива, трябва да има добродетел. Без добродетел вярата не е устойчива, няма основа, върху която да работа. Единствената магическа сила, която спонтанно работи, това е вярата. Дотолкова, доколкото ти вярваш, че вярваш, че вярата ти е в твоето подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание, тя е мощна. Ако вярата дойде в подсъзнанието, тя е силна; ако дойде в съзнанието, е силна; дойде ли в самосъзнанието, тя е слаба. Много пъти се работи в двете области и работите не стават тъй както .очакваме. Вярата не се е изразила. Когато се работи в подсъзнанието, каквото пожелаеш, става. Но туй вярване в

подсъзнанието, то е определено, а всички определени работи стават. Не се осъществяват онези работи, които не са определена Щом едно знание не е определено в човешкия живот, туй знание не става. Казваш: „Ама аз не мислех така.“ Може, но природата мисли другояче. Онова, което вярата дава, то се прилага на онова, което природата дава. То се излага на показ на всички разумни същества. Следователно ти никога не можеш да приемеш от природата или от Бога нещо, което не е разумно. Нещата ще станат по онова, което ти мислиш и което ти вярваш, но тази вяра не е проникнала в цялото битие. Има нещо, което ти не вярваш. Има нещо, което трябва съвършено да изключиш от вътрешния си живот. Ти като вярваш в тия неща, които са необходими, няма нужда да ги опитваш. Ти може да опиташ само тия неща, които не знаеш, а туй, което знаеш, от него никога не можеш да се отречеш. Някой може да възрази: „Как тъй?“ Ти може да отречеш себе си, да кажеш: „Аз не живея.“ Но живота си не може да отречеш. Следователно, единственото нещо, което човек знае, е че живее. Той няма защо да отрича това нещо. Онези неща, които той отрича, той не ги знае. Тъй седи въпросът научно. Всички други неща, които човек отрича, той се съмнява в тях. Съмнението е признак на невежество. - Ама съмнявам се - Невежа са - Ама аз не вярвам. - Първокласен невежа си. - Как тъй? - Тъй е, нищо повече, първокласен невежа си. Ако кажа, първокласен учен човек си, това значи имаш да учиш.

Тази работа не е тъй лесна - да отричаш: това не съществува, онова не съществува. Вземете в сегашния век: въпросът за душата. Не съществува в много умове. Тя съществува, само че не я признават. Душата често я смесват с човешкото сърце, смесват я и с човешките чувства, правят един процес, един експеримент, съмнение в това, в онова. Понятието на сегашните учени за душата - не на всички учени, но на повечето от тях, които имат материалистическо схващане за душата, мяза на следното. Американски студенти направили много майсторски един бръмбар от 15-20 части на други бръмбари и го дават на своя професор да го определи към кой вид спада, към кое семейство. Той като го погледнал, казва: „Това е хъмбък, значи не може да се определи, това е ваша измислица. Не съществува такъв бръмбар.“ Та сега често понятието за душата е такъв бръмбар, сбор от функции, функцията е един процес. След като се свърши този процес, свършва се и това действие. А душата е един непрекъснат процес в света. Пространството и времето в природата се включват в душата. Душата е пространствена и без друго е материална. Тя включва в себе си пространството, включва в себе си и времето, включва в себе си всички форми, но и възприемането на тези форми. Всяка една форма представлява едно ограничено пространство, едно пространство, което може да се ограничи. Всяко едно по-низше пространство може да се ограничи от по-висше пространство.

Две точки ограничават правата линия, или правата линия е една точка, която може да се движи към друга точка. Тази права линия е толкова малка, че с микроскоп не може да я видиш. Между две точки може да се вземе само една права линия. Има едно малко пространство между едната точка и втората. Но за да се движи известна точка в една посока, тази точка трябва да е разумна. В света никой не може да образува движение, ако няма разумност в себе си, движение вън от разумността не може да съществува. Дето има разумност, има движение, то е качество на разумността. Следователно по движението, по това в каква линия и плоскост се проявява, ние можем да съдим за степента на тази разумност. Това са вечни научни работи. Има известни линии, които показват разумността И на човешкото лице има известни линии, които показват добродетелта. Човек, който има такива линии, на него може без всякакъв запис да му повериш сто хиляди лева, един милион лева, той ще ги донесе точно навреме. Но у когото тази линия отсъствува, той все ще намери едно извинение, на него не можеш да разчиташ. Върху тези линии се обуславя физиогномиката. Тя изучава линиите, плоскостите в човешкото лице и в какво направление те се движат, да кажем, носът в какво направление се движи. И в хиромантията е същото, тя изучава основните линии на ръката в какво направление се движат. Линиите на сърцето се движат в една посока, линиите на ума се движат в друга посока. Разни са посоките на движението. Хиромантикът има известни правила, по които изучава посоката и правилността на туй движение, той разрешава математически нещата Това е проста работа

За пример, човек когато се занимава с научна работа той е много внимателен, ако е малко невнимателен, той може да обиди хората. В алгебрата и в аритметиката има известни правила; при някои действия „плюс” и „минус” се унищожават, при други действия „плюс” и „минус” дават „минус". „Плюс” и „плюс” дават „плюс"; „минус” и „минус” пак дават „плюс” - правилото е едно. Но аз казвам да вземем една такава задача: Имаме, да кажем, три лица; едното лице има да дава 25 лева, второто лице има да взима 25 лева от първото лице. А третото лице има да дава на друго лице 25 лева. Значи първото лице има „минус”, има да дава, второто има „плюс”, и третото има „минус”. След като извършите това действие, ще кажете, че плюс и минус се унищожават, но у двамата джобовете ще бъдат празни, а у втория ще има вече 25 лева. Значи знаците се унищожават, но числата не се унищожават. Знаците се сменят. Ако знаците се сменят или се унищожават, то е в реда на нещата. Смяна или унищожение значи, че известен процес е станал. То е право. Но числата, силите, чрез които природата функционира, тези числа си остават еднаква.

Та аз казвам, че има три вида числа, чрез които човек трябва да работи: рационални числа на физическото поле, рационални числа в духовния свят, абсолютни или положителни числа в Божествения свят. В рационалните числа процесите на знаците се сменят, а в абсолютните числа не става никаква смяна, там нямаме никакви отрицателни числа, никакви отрицателни процеси. В духовния свят и във физическия свят съществува поляризация - положителни и отрицателни числа, в Божествения свят няма. Но сега не мога да ви разправям за този свят, той е бамбашка, особен свят. Ще кажете, как може да бъде така. Тъй не може да се мисли. Не може да се пита, как може да бъде това. Щом питаш, ти си един невежа, нищо повече. „Какво нещо е любовта?" Невежа си! Най-малките микроби, най-малките буболечици знаят, могат да държат дисертация за любовта. Малките микроби знаят повече за любовта а ти я отричаш, доказваш я. Ти си в знаците. Понеже теб не те обичат, ти мислиш, че любов няма Щом те обичат, има любов. Ние казваме: „Няма любов в света" - По отношение на нас, ние се считаме като център, по отношение на мен няма любов, а по отношение на другите има любов. Може по отношение на мен да няма-светлина, но по отношение на другите да има светлина Аз може да съм в някое подземие, дето няма светлина; другите, които са на повърхността, има светлина за тях.

Туй знание, което имате, към него трябва да притурите това, което сте придобили. Казвате: „Тези работи ние ги знаем." Знание е да се приложи на твоята вяра добродетел, за да бъде твоята вяра устойчива. Знание е придобитото богатство да можеш да го запазиш да остане в тебе. За пример, имаш едно свято чувство; един ден ти получиш силата на любовта и казваш: „Не искам нищо повече от това." Мислиш, че си разрешил въпроса. Не се минава един ден, туй чувство изчезва. Как ще го докажеш на хората? Ти си бил готов на всички жертви за туй чувство и ето че те поставят на кръст. Де остана това чувство? Сега си го изгубил, усещаш една вътрешна празнота, едно вътрешно безсмислие. Някой ти говори за любовта, ти казваш: „Не ми говори." Защото ти имаш една опитност, изгубил си нещо много хубаво. Къде си го изгубил? Физически не е. Казваш, че си го изгубил. Може да се е изгубило в пространството някъде, но на кое място е заминало то?

Трябва ни един нов език за размишление понеже всякога, когато говоря за знанието, казвате: „Аз това го зная." Радвам се да знаем. Аз бих желал всички да сте запознати с висшата математика и тогава бихте говорил много по-добре. Бих желал всички да сте запознати с геометрия и бих ви говорил за човешката глава, за човешкото тяло, за човешките пръсти. Математически отношения има, пропорции има, уравновесяване на

пръстите. Какви отношения имат линиите, как и кога са се образували?

Минава през Изгрева един чужденец от високо произхождение, спира се при мен и ме пита, иска да знае произхода на тази работа, как се е образувала. Казвам: Историята не помни, от памти-века беше, преди да беше създаден света, туй нещо съществуваше. „Туй учение какво е?" Туй учение е, от което всички религии, всички науки са произлезли в света. Природата е поставила знанията на склад но всичко е резултат. Тя е складирала всичко в себе си, има закони, които могат да покажат какви са резултатите. Казвам, че природата е един резултат, една деятелност, която е почнала от преди милиони години, която служи за наша полза, за наше възпитание. После, ние трябва да се занимаваме със силите, които работят и които са създали всичко туй. Трябва да знаете, че всички неща съществуват в природата, те са складирани, и е хубаво да проверявате тези факта Казвам на този чужденец: Ти си раждан при много добри условия, богати сте били, майка ти добра, баща ти добър, когато са те раждали са били при добри условия. Ти вървиш по линията на майка си, имаш точно нейния характер. Казва: „Точно така е." Майка ти е такава, ти си такъв. Казва: „Откъде знаеш?" Това се проверява по особени закони, става една магия, има известни правила. Тези неща са елементарни работа Доказвам му, че нещата в природата са отбелязани. Аз чета в природата, твоето ражадане е отбелязано. Индусите казват, че е записано в акашовите книги. Чета аз на еди-коя си страница, еди-кой си роден на еди-коя си дата - отбелязано е неговото раждане, какъв е баща му, майка му всичко чета. Какви чудесии има записани в природата! Записано е всичко в книгите й. И в България има записани акашови записки. Навсякъде мога да чета. По листата на дърветата мога да чета какви родове са минали, какви племена са минали: хуни, готи, остготи, всичко е отпечатано на листата; по българските камъни е отбелязано какви войни са се водили, какви животни са живели. И на Северния полюс всичко туй го има написано. Ако българите можеха да извадят всичко това, щяха да бъдат най-ученият народ. Това е една история, каквато светът не е виждал. А при това българите минават за много прост народ.

Някой път ни питат защо ходим по планините. Аз ходя по планините да чета какво е писано по тези планини и скали, цяла архива има. Някои работи, които ми трябват, ги чета, които не ми трябват, не ги чета. Сега, онези религиозни хора казват: „Това е природа, това е работа на дявола." То не е така. „Ти ще гориш." От Бога кое е? Ако туй, което е в природата, е от дявола, значи и човек е от дявола. Той е съгрешил. Защо се казва в Писанието, че всичко в лукаваго лежи. Ако е така, де ще намерим Божественото? То е логическо заключение. Не е право. Има нещо от дявола, не го отричам. Но туй, че всичко е от дявола, и то е много.

Ето как аз определям нещата. Когато вършиш нещо според закона на вярата, по Бога, ти няма да мислиш; ще свършиш работата без да мислиш, че като я свършиш, тогава ще мислиш. По Бога тъй седи. Законът е такъв. По човешки като вършиш една работа, много ще мислиш, а като я свършиш, няма да мислиш. Сега хората като вършат Божията работа, се напъват, много мислят, а като я свършат, никак не мислят. Като вършат човешките неща, никак не мислят, а като свършат работата, казват: „Втасахме я. Какво трябва да правим сега?" Казвам: Изменете този процес Не мислете в Божиите работи, мислете в човешките работи. Върху свършените Божии работи мислете, върху свършените човешки работи не мислете. Преди да си свършил една човешка работа, трябваше да мислиш много. След като я свърши, не мисли повече. Питам: след като си ял едно ядене и остане празна паница, какво ще мислиш, че трябва да я мият, няма какво да мислиш. След като си разбил касата, какво ще мислиш? Може да мислиш, докато има пари в нея, за обраната каса какво ще мислиш. Аз говоря, а вие казвате: Ние не сме научени да мислим отвлечено. Хората са смешна. Някой казва: Аз съм човек на строгата наука. Питам: Като умре онзи къде отива? Туй, в което ти вярваш, може да зачекнеш този въпрос. Казваш: Този човек умря. Тук беше той, къде отиде. - Логически въпросът не е поставен както трябва. Казвам: ето тук имаше човек. Къде отиде той? Пък има неща, по които той сам се издава. Ако той каже, че вярва в другия свят, ще го считат за будала. Онзи, който не вярва, той е дваж по будала. Когато управляват богатите хора, който е богат, е почетен човек. Тогава не съжалява, че е богат. Ако един ден дойде да управляват сиромасите, тогава който е богат, ще вземе положението на сиромаха, а сиромасите ще заемат положението на богатите. Тогава всички ще се хвалят със своята сиромашия, а сега казват: „Ти знаеш ли, аз съм богат човек, разполагам." Това са относителни неща. Сиромашията и богатството, това са научни термини, сменят се „плюс" с „минус". Богатството и сиромашията показват само процеси на човешкия ум. Когато човек поумнява, той богат става; когато човек оглупява, той сиромах става. Аз взимам богатството и сиромашията в този смисъл, вътрешни промени има. Не мисля, че ставаш богат, когато те товарят като един кон, който носи злато, или че ставаш сиромах, когато те разтоварват. Аз взимам богатството като резултат на човешката разумност. В този случай богатството показва степента на човешкото развитие. Такъв един богат човек никога няма да изневери със своето богатство. Щом има добродетел, приложена на вярата, той никога няма да те изнасили със своето богатства. Онзи, който се готви за кандидат за богатия, той непременно трябва да има това качество. Защото ако няма това качество, той богат не може да стане.

Сега, да приведа тези неща в по-ясна форма. Всеки здрав човек е богат.

Като ядеш, приятно, ти е, доволен си, дори весел можеш да бъдеш. Всеки човек с разстроен стомах е сиромах. Ще е сгушен, не е тъй както трябва. Виждам, че сиромасите хора са болни хора. Казва: „Не може тази работа, аз нищо не струвам." Ходи смирено. За него е тази поговорка на дядо Славейков: „Покорна главица остра сабя не сече." Коя е покорната глава, която сабя не сече? Разумната глава сабя не я сече. Тъй бих го превел аз: разумната глава, добрата глава, главата на един светия, главата на Христа, не може да падне от раменатa му. Туй разбирам аз „покорна глава сабя не сече." Разумната глава сабя не я сече никога. Сега, това е извод. Този български писател, когато е писал тия неща, той е имал тази идея, но я е изразил по друг начин. Значи той разумява, че няма какво да се разправя с хората Една малка среща има той с тях. Разумният ще го бият, това-онова, и най-после казва: „Може да правите каквото искате, аз няма да се противя." Разумен е този човек.

Та казвам: Добродетелта е една основа, върху която трябва да турим всяка човешка вяра, за да стане стабилна, което произтича от дълбочината на човешкото сърце, от дълбочината на човешкия ум, на туй, което ти си опитал. Тъй щото идеята за Бога не е отвлечена идея, но у човека има едно разумно съзнание, което го ограничава. Във всеки даден момент то те упътва какво трябва да правиш. Ти искаш да направиш нещо нещо дълбоко в теб ти казва: „Почакай малко." Ама времето. – „Почакай малко." Ама условията, хората. - „Почакай малко." Ако почакаш, всичко ще се оправи, ако не почакаш, не го послушаш, ти ще се объркаш. Туй, което ти казва, то е Божественото вътре. Бог всякога говори на човека. Дотогава, докато ти си разумен, туй Божественото в теб ти говора. Не го слушаш, отидеш да направиш едно престъпление - туй Божественото те хване, разтърси те хубаво. Нека те разтърси. Хване те ревматизъм в краката. Туй Божественото казва: „Ти нямаш право да буташ този човек." Съвременната статистика показва, че всички събития в света стават по един определен закон. Войните стават по определен закон, умиранията стават по определен закон, финансовите кризи стават по определен закон, ражданията стават по определен закон. В Англия има един умен човек, астролог, който взел верни данни от десет града в страната и статистически изчислил за десет години колко момчета и колко момичета ще се родят. След това за следващите десет години определил колко момчета и колко момичета ще се родят. Това станало, с едно малко различие от няколко единици. Закон е това. И този господин отива още по-далече: той изчислява от една лотария кои номера ще печелят и кои няма да печелят. Той ги познава, но не злоупотребява с това знание, не го прилага за себе са. Англичанин е той, никога не си позволява да забогатее със своето знание. За другите не го прилага, и за себе си не го прилага. Ако си позволи за себе си да го приложи, той ще изгуби това знание.

Сега, аз не искам да ви убеждавам, че такова знание има. Строга е тази наука. Говоря ви само за изяснение. Ако съвременните учени хора можеха да обявят това знание правилно, биха облекчили живота на хората с тази наука във всичките нейни приложения, във всичките нейни отрасли, които съществуват. Може да се помогне на човешкия ум, на човешкото сърце, или на човешката душа и човек да прекара живота си по-сносно. Всички съвременни страдани произтичат от факта, че в света се раждат повече хора, отколкото трябва. За тия хора няма приготвени провизии. Онези, които са на земята, не са готови да ги посрещнат като добре дошла Тези, които са дошли, са взели всичкото богатство за себе си, и когато дойдат тия, за които не е приготвено, и те ще помислят за себе си. В Лондон има повече от 50 хиляди души - цял един български град - където е най-голямата мизерия, най-големият упадък, който човек може да види. Там можеш да отидеш само със стражар. Ако отидете в този квартал и влезете, да речем, като артист, като излезете дрехите ви ще бъдат нашарени с кал. Това са хиляди недоволни хора. Какво ще кажете? Ако отидете в Америка това не е за осъждане на американците, тези хора които са тъй сърдечни - и там ще намерите милиони синове и дъщери далече от майките си, ще ги видите като на бойно поле, дошли в Ню-Йорк и Чикаго да забогатеят; с въшките си дошли, но са забогатели, кой по какъвто начин е могъл. То е един упадък; и затова трябва знание. Ние, съвременните хора не сме почерпили знание от опитностите на миналите векове и цивилизации, на миналите култури, които са съществували. Ние сме забравили и искаме да повторим пак същите страдания. Някой път казваме, че човек трябва да страда. Аз съм съгласен с разумните страдания, но не съм за глупавите страдания. Да се избиват хората за някаква велика цел или преобразуване, разбирам, но да се избиват безразборно, за нищо, това не разбирам. На съвременните хора са дали една привилегия, която е чисто Божествена: те мислят, че имат право да убиват човек. Тогава върнете се при Мойсеевия закон. Според него, човек ако събира съчки в съботен ден, трябва да се убие с камъни. Туй е по буквата на нещата. С това не се разрешават въпросите. Ние, съвременните хора живеем по този закон на Мойсея. Христос казва: „Иде време, и сега е, всеки, който би убил, да мисли, че служба принася на Бога." Хората, които вярват в Бога, които проповядват Бога, казват: „Този е вреден, да се премахне, той ще разврати света." Светът не се развращава сега, но падението на света се дължи на една обща причина. Не е тъй причината, както се тълкува. Когато хората дойдат до същото място, дето сме паднали, и от там се започне едно повдигане постепенно, все ще има положителен резултат. Ние вървим по една крива линия в една орбита цели 8 хиляди години. Наближаваме да направим един полукръг. Ние ще дойдем по закона на инволюцията в тази точка, дето сме паднали и по закона на еволюцията ще дойдем до

противоположната точка и ще имаме друг Изгрев. Ще дойде възходът, спасението на цялото човечество. Като минем този път, от сегашния грях нищо няма да остане. Ще бъде както при гъсеницата, която яде листа и осакатява дърветата; като дойде до противоположния полюс, веднага щом тази гъсеница се превърне на пеперуда, тя престава да яде листа. Дърветата казват: „Слава Богу, отървахме се."

Мнозина, които вярват, които имат знание, които имат добродетели, са в друга степен на развитие, но мнозинството се мъчи в съмнения. Не сме свободни от злобата, омразата, не сме свободни от завистта. Даже онези, които вярват, не са свободни. Трябва да се освободим! Това е истинската наука - да се освободим. Като срещнем един човек, да видим, че той е свободен от всички тези минали наслоявания на човешката душа. И тогава, ако ние образуваме едно управление от такива възвишени хора в една държава, съвсем други закони ще има, друго царство ще има. Ако професорите са такива в един университет, ако учителите са такива, съвсем по друг начин ще се възпитават хората. Раждането и възпитанието на хората по съвсем друг начин трябва да върви. Ако хората в света вървят тъй, както сега вървят, няма никакво избавление, няма изглед за подобрение. Черната раса показва мястото на човешкото падение. Човешкият оттенък, краската е дошла на човешкото лице на мястото, дето човек е паднал. То е равноденствие на човешкото падение. Човек не пада в пролетта на своя живот, но той е паднал в есента на своя живот, в септември, в туй равноденствие. Следователно цялото падение е на земята. Ние наближаваме вече туй равноденствие, остават ни още до него две хиляди години. Научно ви говоря. Остават още две хиляди години, но пролетта е вече толкова близо, че всичко се топа. Две хиляди години остават до това равноденствие. Тогава ще има знамена, пеене, веселие, такава радост, каквато досега не сте виждали никога. Две хиляди години, това са два дни; две хиляди години човешки, това са два дни - не Божествени, в на духовния свят. То зависи от интензивността на мисълта.

Аз съм привеждал и друг път примера за онзи отшелник, който търсел Бога 30 години, дошел до старини и казва: „Толкова време търсих Бога и не съм Го намерил. Вече остарях, къде да ида, какво да правя!" Един ангел му казал: „Ела с мен, ти не си избрал хубаво място. Ела с мен!" Завежда го на едно място, показва му една дупка и му казва: „Оттам ще гледаш онзи свят, погледай и после ела при мен." Онзи, старият човек гледал 250 години и когато ангелът го повикал, той казва: „Чакай да погледам, аз едва погледнах, много си нетърпелив!" „Че ти гледаш вече 250 години!" 250 години гледа и му се видяло като един миг. Това е до интензивността на светлината в човешката мисъл. Ние вземаме духовния живот в положителен смисъл. За да се подобри животът ни, по някой път искаме

да станем богати, да станем светии, да станем щастливи, искаме това-онова. Но друг начин има за живеене в света. Аз казвам: Има един метод, който всички трябва да спазваме, той е еднакво валиден за всички. Никога не отказвай на една Божествена мисъл, която е в душата ти, онова което иска от тебе. Не отказвай, но изпълни желанието на тази мисъл. Колкото и да е малка тази Божествена мисъл, изпълни я, глава няма да те боли. Тя ще определи една нова епоха в твоя живот. Като дойде една Божествена мисъл, не отказвай - изпълни я, за да не се роди един ден съжаление. Ние мязаме на друг един българин, който бил беден. Жена му казвала: „Яде ми се мед." „Ще купим, жена" „Яде ми се пилешко." „Ще купим, жена." Тя това искала, онова искала, и той все купувал. Тя умряла и тогава той взел да раздава за Бог да прости, да си вкуси жена му. След като умре човекът, тогава ние подаваме за Бог да прости, а докато е тук, остава с едно незадоволено желание. Той казва: „Ще купим", а като умря тя, другите ще ядат. Ние, след като сме отказали на една Божествена мисъл, другите, непотребните мисли ще ги угостим, дано Бог се задоволи с тях. Според мен има едно правило. Ако ти не нахраниш жена си, никого не можеш да нахраниш. Ако ти с жена си не си водил един добър живот, с никого не можеш да водиш един добър живот. За мен това е едно правило, за другите дали е правило, не зная. Като казвам, „жена ти", нямам пред вид твоята избраница, но тази жена, с която си роден, с която ти си слязъл от небето. Човек е слязъл от небето с жена, той не е излязъл сам. Онзи мъж, който е слязъл от небето без жена, той е един изгнаник, никаква култура не може да има, нищо не може да му се обещава. Казвам: Ти си изгнаник, да се върнеш назад и да вземеш жена си! Когато Христос беше при кладенеца, на тази жена, самарянката, Той каза: „Иди и повикай мъжа си." „Кой от тях?", запита тя. Той й каза: „Право казваш, пет мъжа си имала, и този, който сега имаш, и той не ти е мъж." Няма го мъжът. Казва някоя жена: „Не ми върви", - Мъжът го няма. Да дойде този мъж, без него нищо не може. Сега, от гледището на жената, когато на мъжа не му върви, казвам: Жена ти я няма, децата ги няма. Слушай, иди и вземи жена си да дойде и тя.

Единствените две велики величини, с които небето работи, това са мъжът и жената. Единствените фактори за насаждането на някаква култура, това са мъжът и жената. Вторите фактори са братът и сестрата. Третите фактори са Учителите и учениците. Най-после, накрая на опашката седят господарите и слугите. Но факторите са мъжът и жената. Когато се образува това правилно отношение, ще се разбере, какво нещо е жената и какво нещо е мъжът в своята чистота; не в това състояние, в което ги виждаме сега да живеят в своята нехигиенична къща, но мъжът и жената които живеят в своята хигиенична къща или в своя просветен ум, в своето просветено сърце, в своята благородна воля. Мъжът със своето просветено

съзнание, това аз наричам мъж и жена Човек може да прави някой опит в света, то е външното проявление на тялото. Мекотата и силата на тялото, това са неща относителни. Има една вътрешна мекота. В мекотата има живот, в силата има растене. Животът, за да се завърши, непременно трябва да има мекота. Тъй трябва да се развива. Без мекота животът не може да се развива, но и без сила растене не може да има. Растенето става в силата. Следователно, за да поддържаш живота си, трябва да бъдеш мек; за да расте твоят живот, да прогресира, трябва да бъдеш силен. Сега ние изменяме тия условия. Ние искаме със своята мекота да накараме животът да върви. То не може.

„Приложете на вярата си добродетел." Добродетелта, това е едно от основните разбирания, и човек трябва да се интересува от себе си. Съвременните хора би трябвало да се интересуват, да изучават своя организъм, своето сърце, своята глава, даже да изучават формите. Като се пипне косата на човека, може да се познае дали той прогресира, или регресира. Само като се пипне косата, може да се знае вече какво представлява даден човек. Някой път косата се нахохори нагоре, някой път улегне, когато е нахохорена, много електричество има, сила има, а когато косата е много улегнала, човек е мек. Само с мекота не става, както и със сила само нищо не става. Някой път косата може да е нахохорена, повдигната, някой път може да е гладка, да има път. Ако ти вчешеш косата си, оставил си да има път, но косата ти не се подчинява, това значи, че умът е много напрегнат, и че ти само донякъде се подчиняваш на своите деди и прадеди. Тъй казва дядо ти, баба ти - те са дошли и се проявяват. Къдрава е косата ти, ти искаш гладка коса, а тя е къдрава; някой път косата на баба ти е мека, тя признава само туй, което е било в миналото. И така е с цялото наше лице, очите ни, ушите ни - ние още не сме господари на себе си, ние сме още наемници на чужди неща. Носът ти не е твой, очите ти не са твои, веждите ти не са твои, сърцето ти не е твое, всичко ти е дадено под наем. Питам: Де е човекът? Свободен човек е онзи, който има свои неща. Когато умът е свободен, сърцето свободно, волята свободна, човек е свободен и прави различие между своите желания. А ако някой път не е свободен, то е в ущърб на самия него, аз не говоря за това, но той вярва в своята свобода.

В една държава в Африка, в Либерия, се констатира преди 3 години робство. Онези роби, които са ходили в Америка, са подчинили другите негри. И други се намесват. Цели села се изтребват, продават се хората и английските вестници пишат за робството в Либерия. Въпросът се отнася до Обществото на народите. Казвам: Ето една задача на Обществото на народите. Виждат, че има една дисхармония и търсят начин да се освободят от нея. Не е лесно да се възпита човек. Тия хора не са всесилни, те имат всичката добра воля, но с какви средства ще ги заставят да

изпълняват законите? Те имат силата да ги заставят да изпълнят тия закони.

Ние мислим от наше гледище, че някои работи изведнъж могат да станат. Някой българин казва: „Да ме направят мен министър, ще ги избеся всичките!" Това никакво разрешение не е, да избесиш хората. Друг казва: „Аз ще ги изколя всичките!" Не става така. Така не се разрешава въпросът. Казвам: При съвременното възпитание трябва да се предизвикат най-първо всички онези възвишени мисли, ония благородни чувства у религиозните хора. Чудя се на коравосърдечието на религиозните ръководители. Аз за пример съм в България толкова година и досега на мен се приписват какви ли не неща, от съвсем други съображения. Те мислят, че аз имам някаква задна цел, да изтикам поповете и владиците. Аз нямам никаква такава цел! Светът не съм го създал аз, той си има свой господар. Не са само българите, които разрешават въпросите. Има англичани, французи, американци, руси, италианци, сърби, японци, китайци, това са повече от два милиарда хора, които разрешават въпросите в света. Окултистите казват, че има още 58 милиарда други човешки души които разрешават въпросите. Ще кажете, кога са ги броила. Не зная кога са ги броила. Има кой да ги брои. В невидимия свят всеки десет години ги броят. Та статистиката казва горе-долу това. Преди десет години ако са били 60 милиарда, след десет години ще се увеличат. Тия данни не ги измислям аз, това са учени хора, които казват, че толкова души съществуват. Дали вярвате или не вярвате, то е друг въпрос. Туй, което съществува в природата, то си съществува, независимо от това дали ти вярваш или не вярваш. Ако слънцето грее, то и грее, независимо дали ти вярваш или не. Човешката душа съществува, дали ти я признаваш или не, тя упражнява влияние върху тебе. Човешкият дух съществува, дали ти вярваш или не, може да става въпрос.

Душата е всичко в света. Тя е жената, онази жена, за която аз говоря. Човешката душа я отричат, казват, че нямало душа в света Ако в света няма душа, съвременната култура е осъдена на смърт.

Иде тя в света иде тази жена. Тя ще дойде тъй тържествено, както светът никога не е виждал. Никога откак е създадена, не е слизала една душа с по-голяма тържественост, отколкото тази душа която сега иде.

Ще ви приведа един пример, който е станал може би преди повече от десет години в един град в Англия. Един пчелар молил да му изпратят една царица пчела. Той писал в една фирма, откъдето му отговарят, че царицата пристига. Веднага това се пише във вестниците в града всички вестници пишат, че царицата пристига. Излизат със знамена, с венци, с

цветя. Най-после виждат едно малко куфарче. Единствен случай една малка пчелна царица да бъде така посрещната. Всички удрят на смях. Казвам: Ще дойде една царица, ще дойде истинската царица – жената, ще видят хората тази, която е била причината за тяхното съществуване – душата. Тя е, която ги е избавила от всички техни нещастия. То е човешката душа. И горко на оногова, който не вярва в нея.

Да вярваш в любовта на твоята душа която иде! В Писанието се казва: „По разни начини ще изпратя Духа си! И всички, крито чуят гласа ми, ще оживеят.” Няма да има мъртви хора на земята. Ще има най-голямото тържество в света. Сега ние седим и мислим за второстепенни работи, колко ще живеем. Ако вярваш в душата си, вечно ще живееш. Ако я отричаш, 40-50 години, до 120 години ще живееш, след туй ще станеш роб на земята, роб на растенията. Те ще те разкъсат, ще те изядат, от тебе няма нищо да остане. Във Варненско един вълк си позволил лятно време да влезе в едно голямо стадо говеда че хванал едно говедо, което се разревало. Завтекли се всичките говеда и с рогата си удряли вълка и го разкъсали. Говедата казват: „Този нехранимайко, не го е срам!”

Аз не зная какво би станало със съвременните хора които отричат човешката душа. Най-големият позор на съвременната култура е отричането на човешката душа. Там именно е всичкото. Когато човек е паднал, нищо няма в него. Човешката душа навсякъде прониква. Писанието казва: „Вдъхна Бог дихание на живот в ноздрите на човека и той стана жива душа.” Казал. Бог от себе си дума и Неговото Слово внесло живот навсякъде. В нас душата - е туй, разумното. Аз сега говоря за онова верую, до което ние сме достигнали. Всички хора са имали свое верую според степента на своето развитие. В сегашния, 20-ти век работи едно просветено разбиране за душата, едно просветено разбиране за човешкия ум, за човешкото сърце, или - да знаеш как да постъпиш. Сега, ние ще кажем, че Христос учил това, учил онова. Не зная колко от учението на Христа се изпълни. Христос на земята ще дойде, но Той няма да дойде, както вие мислите. Сега човешката душа иде да ревизира онова от учението на Христа, което е приложено. Тя ще дойде, това е човешката душа, която иде. „И направи Бог човека по образ и подобие свое.” - това е човешката душа. Това е обективната страна на Бога. В нея ние живеем и се движим, и съществуваме. Всеки има право да каже: „Аз имам душа, значи в мен съществува това безсмъртното и никой няма право да ме ограничава.” Казвам: „Ти имаш право да живееш, ти имаш право да бъдеш свободен в душата.” Едновременно душата казва на богатия: „Ти бъди мек, справедлив.” На бедния казва: „Ти бъди свободен да работиш, бъди достоен затова, което иде, на теб ще дам това.” Един ден душата ще даде на всичките души това, което желаят. Няма да остане нито един

незадоволен, няма да остане нито едно същество, което е очаквало нещо и да остане онеправдано. Като дойде това равенство, може би след две хиляди години ще бъде. Ако не стане тогава, като ме намерите, питайте ме.

Тъй седят работите, аз не мога да ги укривам. Казвам: десет години. Всяка моя година е равна на 200 години. Аз употребявам „десет години", защото „десет" е едно щастливо число, а ако кажа „две хиляди години", това е едно нещастно число. Единственото щастливо число за мен е десет години. Затова го казвам на хората Ако кажа „20-30 години", това са нещастни числа Аз познавам всяко едно число. След две хиляди години - значи след сто години това ще бъде. Затова, пригответе знамената. Отсега ги пригответе, че като дойде този ден, само ще ги вдигнете. Две хиляди години, това са два дни. Може да се каже, че след два дни най-после всичко това ще бъде. Човек не трябва да взима миналото за идеал, но трябва да мисли за бъдеще, когато всичко ще се реализира. Всичко онова, което човек ще реализира, то е вложено в неговата душа, той го има. Миналото и бъдещето, това са условия, при които човешките души могат да се разкрият. Човек трябва да познава физиогномиката. Но ако всички бяхте физиогномисти, щяхте да се хванете за косите. Ако сте ясновидци, вие ще видите такива страшни работи, ще можете да четете човешките мисли, ще има такива дандании, спорове, ще се хванете за косите, ще бягате, ще идете в гората. Ако видите какво мисли син ви, дъщеря ви за вас, приятелите ви - ще благодарите на Бога, че не сте ясновидци. Но зад тази тъмнота седи една светла страна, туй е привидно само така. Човек, който е станал ясновидец от Божествен поглед, той трябва да излезе извън рамките на земята, да види онези светли души, да каже: „Това е човекът." Всеки от вас познава, че .има светли души. Туй, което ние наричаме съвест у човека, това са светли души, които знаят работата и казват: „Не прави това, ще спънеш своето развитие." Първо човек трябва да вярва в човешкия дух като Божествен; трябва да вярва в човешката душа като Божествена; трябва да вярва в човешкия ум като Божествен и трябва да вярва- в човешкото сърце като Божествено. В какво трябва да вярва? В човешкия дух, но не тъй както се проявява привидно. Човешкият дух - това е, което е най-възвишено, най-благородно. Аз разбирам, това е човекът, който го носи. В човешкия дух, в човешката душа, в човешкия ум, човешкото сърце, във всеки едного от вас трябва да има желание да се развивате; да бъдете меки, да бъдете едновременно и силни. Та човек е това новороденото, което се ражда. Човек нито е още дух, нито е още душа, нито е още ум, - нито е още сърце, той се нарича „аз" - новороденото дете, на което човешкият дух служи, на което човешката душа служи, на което човешкият ум служи и на което човешкото сърце служи. Това е бъдещият човек. Това е бъдещият човек, и ако искате да знаете, туй е малкото същество на Истината. Вътре в битието човек не е още дух. Защото се казва в Писанието: „Ще изпратя Духа си и

ще оживеят.” Казва се още: „Направи Бог човека по образ и подобие свое” - Бог изпраща духа, душата, ума и сърцето да служат. Туй е Азът, а всички тия помагат за нашето развитие. Туй, малкото „аз” не е гражданин на земята. Един ден, когато ние се събудим, когато минем границата на земята, когато минем от смъртта към безсмъртието, оттам ще дойдем в общение с ума и сърцето, ще дойдем на тази земя, която няма да бъде такава каквато е сегашната. На всеки ще му бъде приятно да живее, колкото иска на нея. Тогава няма да има тия противоречия, които сега съществуват.

Но не трябва да пренебрегвате настоящето. Настоящето е условие, а. бъдещето - цел, която трябва да се постига. Ние искаме да постигнем тази цел - много работи трябва да работим. Трябва да се радвате, че имате условия. Едва започвате да учите в света. Пред вас седи едно велико бъдеще. Отсега нататък вие ще служите, ще срещате онези великите хора. Вие още не сте били в някоя обсерватория да видите небето какво представлява, гледано с някой телескоп. Вие не сте били в лабораторията на някой химик, когато той борави с елементите, в лабораторията на някой физик, който сега прави опити за постигането на минус 270° студ, дето мислят, че животът престава. Вие не сте били в онези области на окултната наука, дето могат да правят пътешествия извън земята. Окултната наука е една от онези науки, в която знаят методите и пособията, по които човек може да Отиде на земята, на слънцето, на месечината, на Сириус. Най-напред може да отиде до слънцето и оттам нататък може да пътува дето иска. Това е наука. Нито един от вас не е ходил на слънцето, нито един от вас не е ходил на месечината. И ако сте ходили, може би сте забравил.

Но казваме: реално е това - човек се е родил и ще умре. Не в света той трябва да стане гражданин на онова велико Божествено Царство с всички тези възвишени същества, дето може да се оправи, да черпи знания и поука. Всеки ден като си погледнеш ръката, да знаеш каква работа има да вършиш, да знаеш колко години ще живееш, да знаеш ще стане ли нещо от тебе или няма да стане. Какво е определено в живота ти? Сега погледнеш, кажеш: „Я ми кажи нещо.” Мъчно е. Има нещо, което не е определено да се каже, В ръката седят такива велики тайни! Ако ги знаете, сърцето ви ще бъде радостна Написани са хиляди неща. Но тия неща, умре ли човек, изгнива и ръката му, всичко отива. Погледнеш си ръката и казваш: „Някои линии има начертани на ръката от много работа, от много страдания.” Не, от много работа не се образуват линии. Тези линии на ръката са образувани от много висши същества. Това е геометрия. За създаването на човешката ръка са работили такива възвишени същества, каквито даже и не подозирате. Те са употребили усилия да се начертае

човешката ръка, да се построи красива, да се начертаят линии и знаци с голямо вътрешно значение. Всичкото това Царство от живи души, те са в тялото. Тези живи клетки да ги накараш да начертаят тия линии, никак не е проста тази работа. Ако вие знаете как да я миете тази ръка, как да я движите, какви упражнения да правите с нея, бихте имали големи резултати. Ако отидете при един банкер, да искате пари, и един красив жест с ръката е достатъчен, за да каже той: „Дадено!" Аз не искам да ви убеждавам в това. Считам го дори това като едно забавление.

То е като онзи турчин, който ходил в Цариград и като се върнал, дошъл при него турският ходжа, имамина и го пита: „Какво ново има в Цариград?" „Тебе те готвят за шейх юл ислям." „Не ме подигравай." След известно време имаминът пак го среща и пак го пита: „Какво казват в Цариград?" Дори и да не е вярно, на човека е приятно да му се каже нещо похвално. Някой път като хванете някой човек за ръката, трябва да знаете как да се ръкувате, колко да стиснете ръката, в какво положение да я поставите. Един разумен акт е то, но да знаеш как. Ние взимаме нещата все в материален смисъл. Казваш: „Аз да зная това, цял ден ще стискам ръце на богати и видни хора."

Изискват се много спокойни хора, не превзети. Човек може да бъде прост, може да бъде учен, да има знания, които ние всички носим в себе си, но важно е какво вършим и как го вършим. Има нещо, което ние сега можем да придобием. Човек трябва да има смирение. Всеки може да свири, но от свирене до свирене разлика има. Някой свири, взима правилно тоновете, чистота на тона има. На какво се основава това? Този човек има истината в душата си. Един цигулар, на когото душата не може да влезе в ръчката на цигулката, той е прост цигулар. Като излезе душата му и влезе в ръчката, цялата публика може да плаче. Той мисли вече. А някой път душата не е в ръчката на цигулката, той свири, свири, напъва се и нищо не излиза.

Един американец дошъл да слуша Камила Русо, ученичка на Паганини, тя свирела „Сънят на живота." Той казва: „В този момент аз бях готов да се примиря с цял свят, да раздам всичко." Цялата музикална критика казва същото: в този момент, когато тя свиреше, всеки е готов да се примири с целия свят и да раздаде всичко на хората. Някои казват, че при еди-кой си бемол, еди-кой си диез, на еди-кой си бекар било нещо божествено, изключително. Казвам: Има една музика вън от всяка критика, вън от техническата страна. Има едно значение, което в знаците не може да се тури. Има една музика вън от физическия свят. Когато един цигулар влезе в тази музика, ти не мислиш дали право свири или не, но казваш: свири човекът. Като свири, да остане у вас една основна мисъл, едно хубаво, приятно чувство, да се вдъхновите така, че да обикнете всичко. Такава

музика има в изгрева на слънцето, такава музика има в звездите, такава музика има в цъфтежа на растенията. Пролетно време, когато растат растенията, може да чуете този пукот. Някой ще каже: „Какво, ако си туря ухото и чуя?" Като чуеш това в тебе ще се зароди едно високо благоговение. Ще чуеш нещо, което с човешки език никога не може да ти го кажат, и ти никому няма да го кажеш. Има нещо в природата, което и учените хора не са слушали. Има един шепот в канарите, в планините. Лятно време може да отидете да послушате този шепот. И канарите имат един говор. Който го е слушал, казва: „Не са камъните, като че живи същества излизат отнякъде." Общо е това, и то е най-същественото. Всичко е живо. В природата всичко е живо за живите, всичко е мъртво за мъртвите. Колкото повече ти се оживяваш, всичко оживява. Имат смисъл нещата.

Та вие усилено трябва да притуряте на вашата вяра добродетелта. Бъдете всички бодри, юнаци, пък като дойде скръбта, като дойде страданието, турете го на гърба си, пък си поиграйте с него. Вдигнете го из въздуха, поиграйте си с него и всичко ще мине. Сега питате: „Какво да правим със страданието?" Поиграйте си с него. „Ама много сме обезсърчени." Поиграйте си с обезсърчението. „Много сме отчаяна." Поиграйте си с отчаянието. Благодарете на Бога, че сте сиромаси. Няма по-голямо благословение от сиромашията. Няма по-голяма придобивка от богатството. Благословението е в сиромашията, а придобивката е в богатството. Затова човек трябва да бъде сиромах, за да има благословение, а трябва да бъде богат, за да има придобивка. Относителен смисъл имат нещата Няма по-голямо добро от невежеството, няма по-голямо добро от знанието, от мъдростта. При невежеството човек се благославя, а в знанието той придобива. Как се благославя? Бият го, но в този бой има благословение. Когато дойде при теб една приятелка и те потупа по гърба, и каже: „Отличен човек ще стане от тебе!", боят не е приятен, но това, че те потупа и ти каза, че човек може да стане от тебе, те окуражава. И Господ по същия начин те потупва и казва: „Не бой се, човек от тебе може да стане, върви напред в живота!" Та казвам: В противоречията може да турите вярата. То значи - човешката душа. Като погледнеш човешката душа, кажи: „Заради теб аз мога да нося всичко това." Работи, мисли! На работа за днешния ден, за тази майка - то е смисълът. Пък за бъдещата майка нещо друго ще намерим.

24 неделна беседа, държана от Учителя
на 13 март 1932 г., 10 ч.с София, Изгрев.

1932_03_16 Две състояния (Начало на Мъдростта)
лекция пред общия окултен клас

НАЧАЛО НА МЪДРОСТТА

Размишление.

Човек минава през две състояния: здравословно и болезнено. Когато се смее, когато е весел, той е здрав; когато плаче и скърби, той се натъква на нещо болезнено в себе си. Изобщо, целият живот на човека се движи между две противоположности. Той или много яде, или малко; или много учи, или малко. И едното, и другото са опасни. Значи, ще ядеш, колкото трябва; ще учиш, колкото трябва. Това подразбира разумен, правилен живот. Това изисква разумната природа от човека. На български език може да се каже "разумна природа", но на английски, или на други езици, не се казва така. Всеки език си служи със специфични думи за определяне на известни понятия. Всяко понятие има отношение към вътрешните процеси в човека. Например, казваме, че +5 и -5 се взаимно унищожават. Кое всъщност се унищожава: знаците, или числата? - Нито знаците нито числата, но в нашия ум нещо се премахва или изчезва. Когато привеждаме дроби към еднакъв знаменател, натъкваме се на същото: по големина дробите не се изменят, но външно числата стават по-големи. Злото и доброто на които се натъкваме, също са два противоположни знака, с които постоянно работим, докато се унищожат взаимно. Имаш да взимаш пари от някого и казваш на длъжника с добро, да си плати дълга. Ако не те послуша, ти прилагаш злото, и тогава той вади пари и плаща дълга си. Обаче, някога доброто дава резултат, а злото не помага.

Един българин отишъл в странство да се лекува. Лекарите се произнесли, че болестта му е много сериозна и не може да се излекува. Като чул това, болният си казал: И така ще се мре, поне да се наям с боб, да задоволя желанието си Той много обичал боб. За учудване на лекарите, той оздравял. Те си казали: Какъв е тоя боб, който лекува? Трябва да е някакъв специалитет. Случило се да лекуват друг българин. Сега те решили да му дадат варен боб. Дали му да яде, но болният не издържал на образуваните газове от боба и умрял. Значи, дадена храна, при известни случаи лекува; при други случаи не може да лекува. Изобщо, когато човек се разболее, и стомахът започва да страда, тогава му се препоръчва лека, лесносмилаема храна. Не се ли храни така, в организма му настава известна дисхармония. Самата болест е дисхармония, но и храната внася известна дисхармония в организма. Започва картечен огън между белите кръвни телца - стражарите в организма, и микробите,които влизат отвън. Ако организмът надвие на микробите, човек оздравява; ако не надвие, микробите го хващат в плен, заробват го и след това го занасят на другия свят. Човек трябва да

има ясна представа за болестта. При това, той трябва да знае, как да се лекува. Например, стомахът се лекува с истината, гърдите се лекуват с мъдростта, а главата - с любовта. Заболи ли ви стомахът, ще вземете 15 милиграма от истината, ще ги турите в един литър вода и ще употребите по 60 чайни лъжички на час от тоя разтвор. - Как да разбираме това: в преносен, или в буквален смисъл? - Както искате: и в буквален и в преносен смисъл.

Сегашните хора се нуждаят от вяра, която носи безсмъртие; от вяра, която не прекъсва мислите и желанията. Може да става преместване на мислите и на желанията, но не и прекъсване. Всяко прекъсване и скъсване на нещата води към нещастия и загуби. Казано е някъде:Убий всяко желание". - Това е крив превод. Някои от източните народи поддържат същата мисъл, но те разбират друго нещо: Постави всяко желание на мястото му. Другояче казано: Желанието не трябва да господствува над мисълта. Дойдеш ли до реализиране на едно желание ще се обърнеш към мисълта си, да му услужи. Всяко желание, което се налага на мисълта, внася дисхармония, която създава условия за болести. Ако в тебе се яви желание да откраднеш нещо, не бързай да го реализираш. Вслушай се в гласа, който ти казва да не взимаш чуждата вещ. Човек трябва да разбира вътрешните процеси, които стават в него. Някой му нашепва да се ожени. Друго нещо в него му нашепва да не се жени. Докато тия два гласа не престанат да говорят, докато и той не утихне, въпросът за женитбата трябва да стои открит.

Често аз говоря за музиката, но малцина ме разбират. - Защо? - Защото не сте музикални. Ще кажете, че не сте гениални музиканти, не сте много даровити. - Ако не сте даровити, трябва да се учите да пеете и да свирите. Ако не знаете да свирите на някакъв инструмент, трябва да свирите поне на арфата на живота. Това значи да живееш съзнателно и разумно. От всеки се иска първо да свири, т.е. да знае да живее, после да се учи да свири на някакъв инструмент: цигулка, пиано, орган и др. Днес една хубава цигулка или пиано струват хиляди. Преди години видях една цигулка"Страдивариус", която струваше 25 хиляди долара. Кой може да купи такава скъпа цигулка? Може да се намери някой голям богаташ, но такива хора рядко се срещат. Човек носи инструмента в себе си, без да подозира това. Центърът на музикалното чувство в човека представлява инструмент с 35 хиляди клавиша. У някои тоя инструмент е доста обработен, у някои едва сега започва да се обработва. Велик музикант е оня, който може да си служи с тоя инструмент. Да свириш на 35 хиляди клавиша, това е голямо изкуство. Колко октави правят 35 хиляди клавиша? Колко милиона трептения ще произведат тия 35 хиляди тона? Днес и най-музикалното ухо не е в състояние да възприеме трептенията на тоновете,

които се произвеждат от тоя съвършен инструмент. Ще кажете, че изчисляването броя на трептенията е задача на математиците. Прави сте, но и математиците не могат всякога да дойдат до абсолютни изчисления. Например, едни математици казват, че разстоянието от земята до слънцето е около 92 милиона мили; други твърдят, че това разстояние е около 93 милиона мили. И едните, и другите са прави, зависи от издуването и свиването на слънцето. Ние живеем в относителен свят, поради което мъчно се правят абсолютни изчисления.

Когато строят железен път, инженерите имат предвид разширяването на релсите през лятото и свиването им зимно време, затова оставят малка междина. Ученият казва: Във всички неща трябва да има малка празнина. Така е. Слушате един учен да твърди едно нещо друг учен твърди друго нещо, но в края на краищата и в едното, и в другото твърдение съществува известна празнина. Има нещо, което не зависи от човека. Това е в реда на нещата. Между едни хора има симпатия, между други - антипатия. Това е междината, която съществува в живота. Когато хората не се обичат, това показва, че е дошла зимата; те се свиват и между тях се явява празнина. Щом се обикнат, лятото е дошло; те се разширяват, и празнината се изпълва. Казвате: За да бъдем щастливи, трябва да живеем добре. Така е, щастието на човека зависи от добрия живот. Едни хора живеят добре, а други не живеят добре. Човек е пратен на земята да живее добре, да реализира доброто. Който може да направи това, още сега се ползува от плодовете на доброто и осигурява своя бъдещ живот. Който не може да живее добре, разчита в бъдеще да прояви доброто. Той не е щастлив, нито на земята, нито в другия свят. Това показва, че човек трябва да прояви доброто още на земята, в сегашния живот. Иначе, той ще влезе в ада между нисшите същества. Каквато е разликата между небето и земята, такава е между ония, които живеят в рая, и тия, които живеят в ада. Първите се хранят с чисти и светли мисли, а вторите - с нечисти мисли. Първите приемат чиста, доброкачествена храна, а вторите - нечиста, нездравословна храна.

Как се познава, коя храна е доброкачествена и коя недоброкачествена? Добрата храна се познава по своята хранителност, по елементите, които съдържа. Като опитате храната, веднага ще разберете, добра ли е или лоша. Същото се отнася и до мислите и чувствата. Ако ги разглеждате само отвън, нищо не може да разберете. Обаче, приемете ли ги вътрешно, веднага ще се произнесете, коя мисъл е добра и коя - лоша. Всяка мисъл и всяко чувство предават на човека своите качества. Всеки човек, както и всеки народ, също проявява своите качества и разбирания във всяка своя постъпка, в говора си, в своя език. Например, българинът не цени времето, както англичанинът, който казва:Времето е пари". Обаче, в езика на

англичанина, в сравнение с тоя на българина, се явява известно противоречие. Англичанинът цени времето, въпреки това, пише думите по един начин, а ги изговаря по друг начин. За изказване на една дума той употребява повече букви, отколкото трябва. Например, думата "тот" се пише с много букви: thought. На български би се написала само с три букви, най-много с четири, с "ъ" на края. В това отношение, българинът, който не цени времето, съкращава думите; англичанинът, обратно, разширява думите. Той търси начин да ги съкрати, но не се решава да измени традициите си. И във вътрешния си живот човек има особен правопис, като английският. Той вижда, че някои неща не са хубави, но не смее да ги измени - правописът му не позволява. Ако ги напише по друг начин, без да спазва правописа, минава за невежа; ако спази правописа, минава за учен.

Като ученици, вие трябва да изучавате езика на природата, която си служи със същите препинателни знакове, с които си служи и писмената реч. В същност тия знаци са взети от природата. Изучавайте значението на точката, на запетаята, на правата и кривата линия в природата, да знаете, в каква посока да се движите и какъв път да изминавате. Каквото е разбирането на човека за правата и крива линия, такива са и неговите движения и постъпки. Никой не може да върви по права линия, но криволичи, клатушка се на една и на друга страна. Той минава за пиян, за човек, който не може да пази равновесие. Той живее във воден, неорганизиран свят. В тоя човек стават големи бури, които разклащат неговите мисли. Той върви, мисли, спира се; после пак тръгва, пак се спира. Като знаете това, изучавайте хода на хората, да се домогнете до техния вътрешен живот. Някой прави ситни, бързи крачки. - Защо? - Той се занимава с дребни идеи, но мъчноразрешими. Друг върви бавно, с големи, едри крачки. Той се занимава с големи, велики идеи. Светията има особен ход, ученият и добрият - също. И престъпникът има особен, специфичен ход. Достатъчно е да погледнеш човека в гърба, да видиш, как ходи, за да познаеш, какъв е: дали е светия, учен, цар, владика, баща, майка. Това е наука, която трябва да се изучава. В Англия и Америка изучават човека по хода. Човек се изучава и по ръката, и по лицето, и по черепа, но трябва да дойдеш близо до него. Ако го изучаваш по ръката, трябва да хванеш ръката му, да я обръщаш на една и на друга страна; ако го изучаваш по лицето, трябва да се вглеждаш в него; ако го изучаваш по черепа, трябва да го пипаш, да видиш, какви празнини и издутини има по главата. Изучаваш ли го по хода, можеш и отдалеч да го наблюдаваш. Достатъчно е да видиш, как върви, за да имаш представа за него.

Казвате: Мъчно се изучават тия науки. Мъчнотиите се преодоляват с труд и работа. Ще се трудиш и ще работиш. Казано е в Писанието:Начало на

мъдростта е страх от Господа". Значи, страхът води към мъдрост. Страх те е, например, от учителя ти. - Какво трябва да правиш, за да преодолееш тоя страх? Ще седиш в къщи и ще учиш. Щом се явиш с научен урок, страхът ще те напусне. Страх те е от мечка. Какво ще правиш тогава? Няма да ходиш в гората, да не те среща мечка. Ако се страхуваш от учителя си, човек ще станеш. Ако се страхуваш от мечка, няма да станеш човек. В първия случай ще ти турят бележка 10, а във втория случай - нула. Следователно, ако се страхуваш от мечка, т.е. от света, нищо няма да получиш, ще имаш резултат нула; ако се страхуваш от Господа, т.е. от Учителя си, ще станеш силен, ще придобиеш нещо, ще получиш висока бележка - десет. Десеторката е щастливо число; при нея човек придобива известна дарба. И в страха от мечката има нещо положително. Като се страхуваш от мечка, няма да те сполети никакво нещастие.

В света действуват два вида сили: положителни и отрицателни. Когато мъжът е положителен, дава от себе си; когато жената е положителна, и тя дава. Обаче, те не могат едновременно да бъдат положителни. Ако двамата едновременно дават, няма кой да взима. Ако жената е плюс, т.е. положителна, мъжът трябва да бъде минус, да получава; след това мъжът ще бъде плюс, а жената минус. Само така става обмяна между мъжа и жената. Същото се отнася и за приятелите. Ако единият е положителен, другият трябва да бъде отрицателен. В следния момент енергиите между тях се сменят: който е бил положителен, става отрицателен; който е бил отрицателен, става положителен. Като живее, човек трябва да разбира знаците, всеки момент да знае, как да постъпва. Мисленето е отрицателен процес, а чувствуването - положителен. Ще мислиш и ще чувствуваш последователно. Ако само мислиш, не си на прав път; и ако само чувствуваш, пак не си на прав път. Ако нищо не мислиш и отиваш на работа, нищо няма да направиш. Вън е облачно, ще вали, но ти не мислиш, впрягаш колата и отиваш на нивата. Едва започваш да ореш, и дъждът завалява. Спреш орането и се връщаш назад. В Божествения свят, обаче, процесите стават по друг начин. Каквото и да е времето отвън, ти вярваш и се надяваш, че ще свършиш работата си. И така става. Дойдеш ли до Божествените процеси, ти казваш: Земята да се обърне с главата надолу, аз пак ще постигна своите желания. В човешките работи не е така. Ти казваш: Вярвам отчасти и отчасти не вярвам. - Както казваш, така става - работата не върви добре.

Сега, като гледам рисунките ви, виждам, че сте направили едно усилие, да изкарате нещо. Обаче, едно усилие плод не дава. Много усилия, много опити трябва да правите, за да имате някакъв резултат. Един ден, като отидете в разумния свят, трябва да занесете нещо от себе си по рисуване, по музика или нещо от езика на природата. Знаете ли, какъв е небесният

език? Той е езикът на природата. Вие мислите, че на небето ще говорите български. Англичаните мислят, че ще говорят английски. Ако отидете на небето, ще разберете истината. Там не се чува нито български, нито английски, нито френски - друг е небесният език. В различните езици има общи знакове, но това не показва, че тия знакове влизат в небесния език. Знакът И, с който бележим звукът И съществува в много езици. На турски език звукът И означава хубаво.

Един гръцки свещеник опявал един покойник и припявал "и-и-и". Чул го един турчин и му казал: На тебе ти е добре като си пееш, но питаш ли се, какво е положението на умрелия?

Звукът И е мястото, отдето започват нещата. Дясната страна на тоя знак е положителна, а лявата - отрицателна. В звука N е точно обратно: лявата страна е положителна, а дясната - отрицателна. Дето е плюсът, там започват нещата. Следователно, истината е там, дето нещата стават ясни. Светът е резултат на истината. В думата истина е характерна буквата Т. Тя е сила, която побеждава всички мъчнотии. В истината се крие сила, която побеждава всичко. Буквата Н е методът за побеждаване на мъчнотиите. Буквата а представя един от египетските йероглифи, с които изразяват човека в движение и мисъл. Човек се движи в определена посока. Истината съдържа началото и края на нещата. Докато си в истината, не можеш да започнеш по един начин и да свършваш по друг. Както започнеш, така ще свършиш. Кривата линия на буквата С показва, че се движиш в реално време и пространство. Буквата Т е съставена от две прави: хоризонтална - препятствие на духа, и отвесна - духът, който преодолява над мъчнотиите. Истинолюбив човек е оня, който не се колебае и не се обезсърчава. Като трябва да направи нещо, той не го отлага и за последствията не мисли. Той знае, че всичко, което става в името на истината, е добро. Мнозина ме питат: Защо говориш на тия хора, защо им обясняваш тия неща? - Това е моя работа. - Ако ги заблудиш? - И без това те са заблудени. В света, в който те живеят, щом се яви един музикант, непременно ще дойде и един слушател. Щом се явят майката и бащата, и детето ще дойде. При бащата ще дойде момичето, а при майката - момчето. Такъв е законът. Когато бащата е по-силен, момичета се раждат; когато майката е по-силна, момчета се раждат. Момичето обича повече баща си, а момчето - майка си. Бащата предава любовта, силата и импулса си на дъщерята, а майката - предава своята интелигентност. Ако бащата е телесно слаб, ще предаде тая слабост на дъщеря си. Тя ще бъде физически слаба - по бащина линия, а интелигентна - по майчина линия. Когато бащата е здрав, дъщерята ще има здраво тяло. Случи ли се майката да е слабо интелигентна, и дъщерята ще бъде такава. Добре е при здраво тяло да има отличен, добре развит ум. Когато се създава семейство, трябва да се

спазват законите на разумната природа.

Какви животни впряга българинът, когато оре? - Или две крави, или две биволици, или два вола. Той никога не впряга един вол и едно магаре. Да впрегнеш вол и магаре да орат заедно, това значи, да учиш горделивия на търпение. Волът е символ на търпението, а магарето - на гордостта. Няма по-горделиво същество от магарето. Ако върви с камили, магарето непременно ще излезе напред. То никога не остава назад. Магарето казва: Каквото искате може да сложите на гърба ми,но аз ще водя. Дето искам, там ще вървя. Следователно, вол и магаре не могат да вървят заедно. Това е несъвместимо. Впрегнеш ли гордостта и търпението заедно, работата непременно ще се осакати. Да учиш гордостта на търпение, това значи, без да искаш, да предизвикаш някаква катастрофа. На горделивия можеш да дадеш власт да управлява, но не и да го учиш на търпение. Започне ли горделивият да управлява света, ще се натъкне на толкова много работа, че без време ще се изтощи. Той се пита, защо Бог не върже дявола, че да не става нужда от толкова много работа. Бог е оставил дявола сам да се върже.

Горделивият прилича на дете, което само се връзва и започва да се върти около един кол, докато не може повече да се мръдне. Това са последствията на гордостта. Гордостта е отрицателно качество, от което човек сам може да се освободи. Тя е подобна на отрицателните мисли. Дойде ти мисълта, че от тебе нищо не може да излезе. Ти мислиш дълго време в това направление, докато се обвържеш в тая мисъл и не можеш да мръднеш. Какво ще направиш, за да излезеш от това положение? Започни да се въртиш в обратна посока и си кажи: От мен човек ще стане. Боли те крак. Не казвай, че няма да оздравееш, но кажи в себе си: Ще оздравея. Като повтаряш често, че ще оздравееш, наистина ще оздравееш. Ти казваш, че ще оздравееш, но мислиш за лекар. Ако имаш средства, лекарят ще дойде, но какво ще правиш без пари? Лекарят помага, но не толкова с лекарства, колкото с магнетизма, който изтича от него. Между лекаря и болния трябва да има хармонични отношения. Истинският лекар сам си прави лекарствата, не ги купува от аптеките. Лекарят има вяра в своите лекарства и в мисълта си. Намаже ли болното място с лекарството и каже на болния, че ще оздравее, той пръв вярва на думите си.

И тъй, страхувайте се от Господа, за да придобиете мъдростта. Само така ще разберете, че страхът от Господа е начало на мъдростта. Ако се страхувате от мечката, т.е. от света, ще останете невежи. Като живееш, знай защо живееш; когато умираш, знай защо умираш.

1. Лекция от Учителя, държана
на 16 март, 1932 г. София. Изгрев.

Книги:
Две състояния
Събуди се (Общ окултен клас. Единадесета година (1931–1932). София, 2005)
38 беседи от 30 септември 1931 г. до 7 септември 1932 г.
Начало на Мъдростта
Начало на Мъдростта (София, 1998)
17 беседи от 16 март 1932 г. до 14 септември 1932 г.
Начало: 06:00

1932_03_18 Петък и събота
Издание 1947 г., София
КНИГА: Фактори в природата, МОК Год.XI, Том 2

ПЕТЪК И СЪБОТА

Т.м.

Чете се темата: „Качества на числата”.
За следния път всеки да пише върху свободна тема.

Сега ще ви дам един ребус, който съществува в Природата. Опитайте се от тия знаци да решите ребуса.

. — ○ ○ | = V Λ ◠ ɔ

Представи си, че си беден студент, следваш в университета, но нямаш достатъчно средства. Пишеш на един свой приятел, че не ти достигат 1500 лв. и го молиш да ти даде тази сума на заем. Колко е сумата 1500 лв.? Като събереш цифрите 1 + 5, получаваш 6. Числото шест означава, че нещата могат да станат, могат и да не станат. Или нещата могат да станат така, както никога не си мислил. В края на краищата все ще излезе нещо. Като туриш едно яйце да се мъти, може да не знаеш какво ще излезе от него, но като се излюпи, ще разбереш какво е било яйцето: от кокошка, от патица или от мисирка. Външно някои яйца си приличат по форма и големина, но не знаеш какво ще излезе от тях.

И тъй, приятелят ви, от когото искате 1500 лв. на заем, ви праща само 15 лв. и казва: Тия пари ще ги умножиш на 10; после ще извадиш 2 и полученото ще умножиш на 20. Значи (15 x 10 – 2) x 20.

Друга задача: 13 x 20 + 4 = X. Като изпраща парите, приятелят ви казва: Ще потопите числото 15 в чаша вода десет пъти. След това ще извадите от него числото 2 и ще го умножите на 20. Втората задача: ще вземете числото 13, ще го умножите на 20, т.е. ще го потопите 20 пъти във вода, взета от четири извора. Като решите и тази задача, ще получите една неизвестна сума, с която ще прекарате цяла година. Тази задача може да се реши в кабалата, но след дълго време. Тя не може да се реши набързо. Важното е, че е разрешима. Ако работите върху тази задача пет години, ще я решите и тогава ще имате средства не за една година, но за цели 15 години.

Представете си, че приятелят ви праща 12 доброкачествени житни зрънца, а не 15 лв. Като ги посадите, още първата година всяко зрънце ще даде клас от 60 зрънца. Значи 12 x 60 = 900 зрънца; втората година ще дадат 900 x

60 = 54000; третата година – 54000 х 60 = 3240000 и четвъртата година – 194 400000.

Какво ще направиш, ако твоят приятел вместо 1500 лв. ти изпрати 15 породисти кокошки? Едното яйце на тия кокошки струва по 150 лв., а всяка кокошка снася редовно всеки ден по едно яйце. Това са живи числа, които работят в природата. Не е ли по-добре да имате 15 породисти кокошки, отколкото 1 500 лв.? Яйцата на тия кокошки са лечебни. Ако болен яде от тях, непременно ще оздравее. Затова те струват скъпо, по 150 лв. едно яйце. Ако слаб човек яде от тия яйца, укрепва, силен става. Който не разбира законите на Природата, лесно се обезсърчава. Бедният се отчайва от живота, но влезе ли в ума му една свята идея като яйцата на породистата кокошка, тя ще внесе живот в него, ще го подкрепи.

Един човек се оплаквал, че не му върви в живота. Тръгнал по света да търси щастието си. След дълго лутане срещнал един дервиш и го запитал: Кажи ми кой е най-щастливият ден и кой – най-нещастният? Искам да зная кога да работя и кога да не работя. Дервишът му казал: Най-щастлив ден е петък, а най-нещастен – събота. Ако започнеш работа в петък, ще успееш; ако започнеш в събота, няма да успееш. Обаче за това, което ти казах, ще ми дадеш всичките си пари. – Имам само две хиляди лева. – Колкото имаш, ще ми дадеш, а ти ще започнеш да прилагаш това, което научи от мене, и ще печелиш. Пътникът дал последните си две хиляди лева и се готвел да тръгне, но дервишът го спрял и му казал: Ще ти дам един съвет. Преди да почнеш една работа, помисли два пъти за добро ли е, или за зло. Пътникът благодарил на дервиша и продължил пътя си, дълбоко замислен върху новата задача.

Питате: Станал ли е богат този човек? Намерил ли е той щастието? – Намерил го е. Щом е бил готов да даде и последната си пара, непременно е намерил щастието. След 20-годишно странстване той се върнал у дома си без пари, но научил поне кой ден през седмицата е щастлив и кой – нещастен. Като влязъл в двора, погледнал през прозореца да му отвори някой, но видял, че жена му прегръща и целува един млад, 20-годишен момък. Той се спрял за момент да помисли какво да прави и си казал: Ако не бях срещнал дервиша, веднага щях да извадя револвера си, да убия и жена си, и момъка. Сега, понеже имам добър съвет, даден от дервиша, ще го приложа: преди да действувам, два пъти ще помисля за добро ли е, или за зло. Вслушал се в разговора и разбрал, че това е неговият син, пораснал в отсъствието на баща си. Питам: На място ли е дал той двете хиляди на дервиша? – На място. С тия пари той научил кой е щастливият ден. Тоя ден бил петък.

Помни: Всяко нещо в живота има своя добра страна. Сегашните хора се намират в положението на пътника, който тръгнал да търси щастието. Те са вече при дервиша. Той ще им каже, че има един щастлив и един нещастен ден. Той ще ги посъветва как да започват всяка работа. Ако хората не са готови да дадат на дервиша всичко, каквото имат в джоба си, те никога няма да намерят щастието. И Природата постъпва по същия начин. Като отидеш при нея да искаш нещо, тя първо ще те обере, ще ти вземе всичко, на което разчиташ; след това ще ти даде нужното. Ще дадеш всичко, каквото имаш, но ще научиш най-важното: кой е най-щастливият и най-нещастният ден. Най-щастливият ден ще ти донесе много по-голямо богатство от това, което си дал. Най-нещастният ден ще ти вземе и най-голямото богатство. И милиони да имаш, ще ти ги вземе.

Кой е най-щастливият ден? – Петък. Вървиш край реката замислен, търсиш път да излезеш от трудното материално положение, в което си попаднал. Нямаш пет пари в джоба си. Виждаш, че някой се дави в реката. Кой се дави, не знаеш. Обаче нищо не ти струва да се спуснеш във водата и да извадиш давещия се. Оказва се, че това е царската дъщеря, която се къпала в реката, но по невнимание се подхлъзнала и започнала да се дави. Тоя ден е петък – най-щастливият ден за тебе. От този ден ти ставаш и богат, и щастлив. Лесно се нареждат работите на човека, ако може да спаси царската дъщеря от удавяне. Не струва ли да спасиш царската дъщеря? Не струва ли да дадеш последните си пари, за да намериш щастието?

Пази се от онова, което опива. Ако кръчмарят те вика в кръчмата си, бъди буден, мисли защо ще отидеш. Той казва: Драгане, ела в кръчмата ми да те почерпя. Имам старо, 20-годишно вино, да го опиташ. Той ще те почерпи само една чаша, а останалото ти ще плащаш. Като харесаш виното, ще започнеш да вдигаш чашите една след друга, докато се опиеш. Колкото и да пиеш, кръчмарят не губи; той е буден, трезв, всичко пише в тефтера си. Истински кръчмар е оня, който всякога е трезв. Той знае свойството на виното. Докато е било гроздов сок, не е опасно; щом се задържи на едно място, в бъчвите, става опасно. Кръчмарят се обръща към Драган, а не към Иван. Какво може да направи Иван? – Може да отреже главата на човека, постник може да стане, но пияница никога не може да стане. – Защо? – Защото Иван е човек, в когото има нещо, което постоянно тече. Следователно, ако искаш да превърнеш гроздовия сок в опивателно средство, спри го на едно място, ограничи движението му. Щом нещо в тебе постоянно се движи и тече, ти няма да се опиеш. Чешмата опива ли хората? Обаче виното никога не може да стане чешма. От бъчвата тече вино, но тя не е чешма. Всичко можеш да направиш от виното, но никога не можеш да го направиш да тече като чешма.

Това е символ, който трябва да се преведе. Това е реална идея, а не механична. – Кои идеи са реални? – Които растат, развиват се и хранят човека. Реални неща са житото, царевицата, плодовете и др. – Кои неща са нереални? – Въображаемите, предполагаемите. Въобразяваш си, че някога ще станеш богат. – Има ли богати хора в света? – Няма. – Има ли бедни? – И бедни няма. Значи, реалността подразбира пълнотата на живота, а нереалността – празнотата.

Какво е отношението между пълнотата и празнотата? Кога се казва, че нещо е празно? Ако излеете водата от чашата, празна ли е тя? Чашата е пълна с въздух. Като извадите въздуха, тя е пълна със светлина. И светлината да извадите, чашата пак не е празна – в нея има живот. Никой не може да извади съдържанието, което природата е вложила в нещата. Учените работят със силите на Природата, впрягат ги на работа, но никога те не могат да отнемат елементите на тия сили от хората, да ги оставят празни. И да извадят нещо от тях, те трябва да превърнат материята и енергията на тия елементи в друго нещо. Нищо в Природата не се губи. Както материята и енергията претърпяват превръщане, така и мислите, желанията и постъпките на хората се променят. Имаш желание да си купиш хубави обувки и задоволяваш желанието си. Случи се нещо, че не можеш да носиш обувките, трябва да ходиш бос. В първо време се чувстваш нещастен, но после казваш: Защо страдам? Ето, птиците, животните нямат обувки. Трябва ли да се сърдя за това? Навикнал съм с обувки, сега ще ходя без обувки. Така ме учи Природата.

И тъй, ако не може да постигне известно желание, човек се чувствува нещастен. Щом реализира желанието си, той става щастлив. Някога, след като е реализирал веднъж желанието си, човек иска втори път да го реализира. Това са навици. Природата има два метода, чрез които освобождава човека от навиците. Същевременно тя го предпазва от създаване на навици. Природата си служи с положителен и отрицателен метод, т.е. със знаковете плюс и минус. Един беден ученик от варненската гимназия, стипендиант, отишъл един ден в гостилницата на прочутия Шишко гостилничаря да се нахрани. Седнал да яде и понеже бил много гладен, поръчал си няколко яденета. Шишко го гледал как яде и си мислел: Навярно тоя синковец е получил пари от баща си, затова яде толкова много. Като се нахранил, ученикът станал от масата и се обърнал към гостилничаря с думите: Шишко, ще ме извиниш, не мога да ти платя, нямам пари. Днес бях много тъжен, затова реших да се нахраня добре. Шишко се ядосал и сърдито казал: Като си нямал пари, не можа ли да се задоволиш само с една чиния ядене? Ти изяде четири чинии ядене и не мислиш да плащаш. Аз съм щедър – за една чиния щях да те извиня, но за трите няма да ти простя. Набил го добре и с един ритник го изхвърлил от

гостилницата си. Като видели това, съучениците му го запитали: Приятелю, защо те би Шишко? – Имам да му давам. Би ме, но ме и нахрани.

Казвам: Няма човек в света, който да не е опитал ритника на Природата. Това е отрицателният метод, с който тя си служи. Всеки човек е влизал в гостилницата на Природата, да се нахрани добре и нищо да не плати. Всеки човек е минал през някаква криза в живота. Той сам си създава кризите, а не Природата. Създадеш си една идея фикс, искаш да я реализираш, страдаш, мъчиш се.

Един 60-годишен човек се занимавал дълго време с идеята „perpetuum mobile”. Той ходил в Русия, но и там не могъл да я реализира. По едно време се яви и в нашето братство, но и тук не се задържа. Някои му казваха да остави идеята си, да се откаже от нея, понеже тя не е реализуема. Той не се съгласи на това. Съвършено обърка сметките си, но идеята си не даде. Идеята наистина не може да се разреши, но той се засегна от предложението на другите да вземат идеята му. Той разрешава своята идея в друг свят. Той е болен, лекува се, но като чуе „perpetuum mobile”, въодушевява се. Разбира от математика и геометрия. Там е приложил идеята си, но още нещо не му достига. Може да е микроскопическо, но щом го придобие, въпросът ще се реши.

Всеки човек си носи по една идея „perpetuum mobile”. Всеки човек си има и по една обикновена идея, която също не може да разреши. Като не може да я реши, той се занимава с последната задача на „perpetuum mobile”. Според мене човек има право да се занимава с тази идея само когато няма друга работа. Не е лошо и това, отлична идея е „perpetuum mobile”, но като дойдеш до нея, законите на Природата не ѝ се подчиняват. Първо се занимавай с разрешимите идеи, после с „perpetuum mobile”. За да решиш тази идея, трябва да бъдеш маг, гений, велик мъдрец. Ако не си такъв, по-добре не я разрешавай. Нека тази идея остане неразрешена. Искаш или не искаш, все ще остане нещо неразрешено в живота.

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
– В Истината е скрит животът.

23. Лекция от Учителя, държана на
18 март 1932 г. в София – Изгрев.

1932_03_18 Петък и събота Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98“, 1999
КНИГА: Съществуване, живот и отношение. МОК, Год.XI

ПЕТЪК И СЪБОТА

11 година
23 школна лекция на 1 мл.ок.кл.
18 март 1932 г. петък, 6.3. ч.с.
тихо меко приятно време, облачно, тъмно.
ИЗГРЕВ.

Отче наш.

Чете се темата: „СВОЙСТВАТА НА ЧИСЛАТА“. Идущия път пишете върху НАЙ-СВОБОДНАТА ТЕМА.

Сега ще ви дам един ребус.

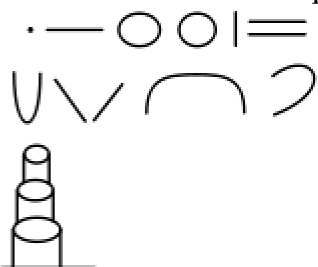

Това е един ребус, който съществува в природата. Представете си сега, че вие сте един беден студент в училището и ви недостигат средствата; вие искате назаем хиляда и петстотин лева от някой ваш приятел и той ви изпраща. Вие искате 1500, пък то погледнато философски, колко прави? 1 и 5 – 6. Значи нещата могат да станат, а могат и да не станат. 6 това значи. Или пък ще станат така, както ти никога не си мислил, но все ще излезне нещо. Представете си, че вие турите едно яйце да излезе, не го знаеш какво ще е, ако е едно кокоше яйце, то ще излезе някое пиле, ако е от малката патица, или от голяма патица, или някоя пуйка. То след като излезе от яйцето, ти ще знаеш какво се е крило в яйцето. По-рано не можеш да знаеш.

Сега този господин ви казва: Не мога да ви дам 1500 лева, но, казва, мога да ви дам 15 лева. Тези 15 лева, казва той, вие ще ги умножите на числото 10. 10-те на 10, след това той казва, ще ги намалите с числото 2 и пак ще го умножите с числото 20. 15 по 10 – 2 по 20. 13 по 20 и 4 равно на X. Казва: Ще имате търпение. Или казано друго яче, той като праща тия пари, казва: Ще потопите това число в една чаша вода и след като го потопите 10 пъти,

то донякъде ще даде основата на това число, след това ще извадите числото 2. В дадения случай ще го омиете, а числото 2 като го потопите два пъти във водата, ще го изтриете. Тури изваждането. И след това като извадите 2, колко остават? Остава числото 13. Това число ще го умножите на 20. Или ще го потопите 20 пъти в една вода, взета от 4 извора, значи водата е събрана от 4 планински извори и ще придобиете една сума X, която ще ви служи за цяла година. +13 по 20 + 4 = X. В кабалата тази задача може да се реши, изисква се време; въпросът за късо време не може да се реши, но тази задача напълно е осъществима. 5 години като работите върху тази задача, ще я разрешите и ще имате средства не само за една година, но ще имате средства за 15 години – +15 години. Да допуснем, че това са 15 житени зрънца, взети от много добро качество. Първата година след като ги посадите, всяко зърно ще даде по колко? По 60 зърна. 15 по 60 колко правят? 900 зърна. Добре. На втората година, ако тези 900 зърна ги умножите на 60, колко прави? 54000. В третата година умножете го на 60. 3240000. 4-тата година? 194, 400, 000. Но представете си, че този човек ви праща числото 15. Праща ви 15 породисти кокошки, на които всяко яйце струва по 150 лева, колко ще струват, ако ви носят два месеца? И вие ще имате достатъчна сума. Това са живите числа, които работят в природата. Разбира се тия числа ще бъдат такива, че който яде, ще оздравее от тях; ако е болен, трескав, той ще оздравее и затова струват по 150 лева. После и най-слабите хора, ако ядат едно такова яйце, той става силен. Привидно човек може да се обезсърдчи, който не разбира законите в природата, но има известни идеи, които мязат на тия кокоши яйца. Като изядеш едно кокоше яйце. Има мисли, някоя идея като влезне в човека тя може да прилича на такова яйце. Такава мисъл като влезне в ума ти, веднага ще дойдат сили.

Да ви преведа един анекдот. Вървял един дълго време по света, не му вървяло, едва имал 2000 лева в джоба си и се спира при един дервиш, и го пита: Кои дни в живота са най-щастливи, за да работи и в какво трябва да вложи парите си? Дервишът му казал: НАЙ-ЩАСТЛИВИЯТ ДЕН Е ПЕТЪК, а НАЙ-НЕЩАСТЕН ДЕН Е СЪБОТА. И ако в петък започнеш търговия, ще успееш, но ако в събота започнеш търговия, всичко ще пропадне. Но за да успееш, ще ми дадеш всичките си пари, които имаш в джоба си и ако ми ги дадеш, ще успееш, пък ако не ми ги дадеш, няма да успееш, няма да ти върви и човек няма да станеш. Значи му струва тази идея 2000 лева. И после дервишът му казал, като отиваш на път, всяка работа, която ще вършиш, ПОМИСЛИ ДВА ПЪТИ ДАЛИ ТИ Е ЗА ДОБРО, ИЛИ ТИ Е ЗА ЗЛО. За щастие този човек изведнъж изважда и дава 2-те хиляди лева, плаща и си тръгва. Мисли върху задачата си.

Сега какво е станало, станал ли е той щастлив? Е, станал е разбира се, щом

е дал, не се дави този човек. Това примерът показва. Връща се той дома си, но без пет пари, но научил кой ден е щастлив и кой нещастен. 20 години той бил настрани от жена си и като идва вижда жена му, и при нея един млад момък, седи, прегръща я и целува я. Той си казал, ако не бях ходил при дервиша, щях да му тегля куршума, но понеже ходих и сега зная, ще помисля за добро ли е или за зло. И си казва: Чакай да видя за добро ли е или за зло, турга си ухото и слуша, разбира, че този, младият момък бил неговият син, който целува майка си. Питам 2-те хиляди, които той е дал, той е намерил щастливото число. А този ден е бил петък!

Та нещата в живота, които се обясняват, имат своите добри страни. И сега хората, които вървят по този път, те се намират в положението на този, който търси щастието. Сегашните хора са при дервишина. И трябва някой да им каже, че има един щастлив ден и един нещастен ден, и те трябва да се върнат, и да дадат всичко от джоба си, и ако не дадат всичко от джоба си, те няма да се научат. Този закон е верен в природата. Природата, за да ти даде нещо, тя ще те обере. Като идеш при нея, тя ще те обере. Каквото имаш в джоба си, всичко, на което разчиташ, ще ти го вземе. Понеже тия пари, това е слабото и ти разполагаш с щастливия ден, щом знаеш деня на щастието, то носи много по-голямо щастие и ти богатство ще имаш, колкото искаш от 2-те хиляди; а при нещастния ден, ти и милиони да имаш, ще ти ги вземе. Ще носиш парите в банката, срещнеш разбойници, налагат те и ще ти вземат парите.

Сега кой е щастливият ден? Петък. В петък някоя царска дъщеря се къпе в реката, дави се, но ти я извадиш и твоята работа се оправи. Ти вървиш из пътя, закъсал си, а нищо не ти коствува да я извадиш от реката. Ти не знаеш кой е този, който се дави, но тъй се случва, че тя е царската дъщеря, а ти я изваждаш и оттам насетне и богатство ще имаш, и щастие ще имаш, но работата е да извадиш царската дъщеря! Та казвам: Струва си да дадеш 2000 лева, да не пропаднеш в ръцете на разбойниците. Преведете сега в живота кое е разбойник? Някой път ходили ли сте на кръчма, имали ли сте приятели кръчмари? И ако те срещне кръчмар, той ще ти каже така: Помежду вас Драган има ли? (не) Тогава може да ви говоря. Той казва: Драгане, отдавна не си идвал, имам 15, 20 нови бъчви, много хубаво вино и десетгодишен пелин, ела да те почерпя. А кръчмарят е много щедър, той винаги пълни чашата, но след като пиеш, той винаги пише на тефтера си. Непостигнатите желания в света, това е туй, което не може да се постигне, това е заведението на кръчмаря. Ти ще пиеш и ще плащаш. В това отношение интересно е, че онзи, който учи хората да пият, той сам е трезв. Кръчмарят е най-трезв от всички, той никога не може да бъде пияница вътре в своето заведение, той е образец на трезвеността! Той казва: Драгане, не пий толкова, една чаша е достатъчна. На този името му е

Драган, защото Иван никога не може да пие. Иван постник може да стане и главата на човека може да отсече, отреже, но пияница никога не може да стане! И да ви се каже защо не може да стане пияница. За да образуваш ти това, което може да опие човек, ти трябва да спреш движението у него. Това, което опива, ти трябва да го туриш в бъчва, то не трябва да тече постоянно, ти трябва да го ограничиш и то добива свойство да опива. Значи в Ивана има нещо, което постоянно тече. В света има ли някоя чешма, която опива хората? Виното не може да стане чешма. Всичко можеш да направиш, но да направиш чешма от вино да тече – никога. И никой не се е опитвал да направи от вино чешма. От бъчва можеш да направиш да тече, но не е чешма.

Сега това са преносни работи, трябва да се занимавате с идеите. Аз ги наричам реалните идеи, а не механическите идеи. Кои идеи са реални? Които растат и се развиват, и дават храна. Те са реални идеи. Реално е житото, реална е царевицата, реални са ябълката и крушата. А нереални неща са кои? Онези, въображаемите, които си предполагаш, ти кажеш: Един ден аз ще бъда богат. Но в света има ли богати хора? И в света сиромаси хора няма.

Сега в какво седи отношението – пълното и празното. Например казваш: Чашата е празна. Но чашата празна може ли да бъде? След като се изпразни чашата от водата, тя е пълна с въздух. И след като извадиш въздуха от тази чаша, тя е пълна със светлина. И като извадиш светлината, тази чаша е пълна с живот. Е, питам тогава, казват: Той може да се изпразва. Значи тия съдържания, които чашата съдържа, могат да се изпразват. Но ти никога не можеш да изпразваш съдържание на чаша. Туй, което седи в природата! Ти никога не можеш да изпразниш пълното съдържание, което природата е вложила. Например учените хора сега впрягат силите, които са в природата. Но никога учените хора няма да решат да лишат хората от тези елементи на всички сили в природата. Да извадят всичко от тях. Значи и ако могат да извадят, всичката тази материя и енергия трябва да се превърне в нещо друго. Нещата в света не се губят. В дадения случай всеки може да бъде нещастен; след като образуваш в себе си един навик, който никога не е съществувал, ти можеш да бъдеш щастлив или нещастен. Да допуснем, че си ходил бос, както ходят животните, не знаеш какво нещо е обуща, птиците, млекопитаюущите нямат обуща, но един ден ти носиш хубави обуща, както аз нося сега. Носиш хубавото и ти е приятно, но допуснете един ден ти нямаш обуща, ходиш бос. Ти си свикнал на положението с обуща и искат да те научат да ходиш бос, неприятно ти е вече. Или научил си да пиеш винце; щом не ти дадат, неприятно ти е, нещастен си. Щом имаш известен навик, който притежаваш... Всяко едно желание, което може да се зароди в душата ти,

ако това желание ти не можеш да го притежаваш, ти можеш да се чувстваш щастлив или нещастен. Ако на това желание не ти се дадат условия да го притежаваш, ти не се чувстваш щастлив, но нещастен. Но някой път и след като си го опитал, ти е неприятно. Природата има два метода да цери от образуването на навици. Тя някой път тури минус, а втори път тури плюс. – + . Някой път тури така + –, някой път тури два минуса – –, а някой път два плюса + +. Мога да ви преведа един анекдот, един ученик от варненската гимназия, бедняк, издържали са го. Там има един прочут гостилничар Шишко, един ден отива този ученик при гостилничаря и му казва: Шишко, дай ми от най-хубавото ядене и Шишко мисли, че той е получил от баща си пари, дава му една паница, две, три, четири и чака Шишко. Това се случва на „Мусалата", от лява страна била гостилницата във Варна, чака го да плати. Ученикът му казва: Ще извиниш, днес бях много натъжен и затова ядох много, а нямам пари. Бе, синко – казва Шишко – яж една паница, а ти 4 паници изяде? За едната хайде от мене да мине, но трите? Хваща го и го налага хубаво в гостилницата и после го изритва навънка. Заради 3-те паници го бие. Едната – даром, аз съм щедър, но за трите? Той излиза, другите го питат какво се разправяше с Шишко? – Имах да му давам, пък нямах пари, че ме би. Ама хранил ме е затова.

Та казвам: Този анекдот в живота е верен, няма някой от вас, който да не е претърпял този крах. Все в някоя гостилница има такива кризи. Всеки човек все е претърпял някоя криза в живота. Но тия кризи не са определени в природата, ние ги определяме, ние ги създаваме и ставаме нещастни. Ти си създадеш една фикс идея, искаш да я постигнеш. Имаше един българин, 60 години той се занимаваше с идеята за ПЕРПЕТУУМ МОБИЛЕ и казва, сполучих, че имам един модел. Ходил в Русия, там демонстрирал идеята. Един ден един наш приятел му казва: Ти знаеш ли твоето изобретение поне дай го тук в братството. Но този човек го подозира и си казва: Искат да ми вземат изобретението. И оттам насетне не стъпи вече тук. Загази той, но идеите си за ПЕРПЕТУУМ МОБИЛЕ не даде. Но тази идея не може да се разреши, не може да се осъществи, но той се докачи, как тъй искат да му вземат идеята. Той в друг свят държи една теза. Болен е бил, излекувал се, но като дойде до ПЕР. МОБ6 той се въодушеви, разбира от математика и геометрия, там е доказал всичко и казва, много малко ми трябва още. И въпросът е разрешен. Но в практическото му приложение му остава още малко.

Та всеки един човек все си има по една идея на перпетуум мобиле. Или аз наричам, всеки един от вас все си има една идея, която не може да постигне и той се занимава с последната задача на П.М. Когато човек свърши всичките си работи в света, че няма какво да прави, тогава може да

се занимава с П.М. Не че тя е лоша идея, отлична идея, но законът на природата не работи. Занимавай се най-първо с най-маловажните работи, разрешавай тях, че тогава тури П.М. и като разрешиш П.М. трябва да бъдеш някой маг, гений в света, мъдрец! Но трудна задача е. Или в живота си не разрешавайте П.М., нека има една задача на П.М. да остане нещо неразрешено. Вие и без да искате, пак ще остане нещо неразрешено.

Станете сега.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

7.10 ч.с.

1932_03_20 Що да сторя
неделна беседа

ЩО ДА СТОРЯ

„И някой си големец го попита и рече: Учителю благи, що да сторя, за да наследвам живот вечен?“
Ще прочета 30 глава от Притчите, от 4 стих.
Днешната беседа аз я кръщавам "Що да сторя." - Що да сторя? Тук има три букви, които изразяват смисъла: Щ, Д, С. "Щ"-то означава една активна сила - трябва да работиш. "Д"-то показва смисъла на работата, "С"-то означава всичките условия. Значи трябва да се опретнеш да работиш.

"Що да сторя?" Какво да правя сега? Ако си дете, което си родено от утробата на майката, какво ще правиш? Ще слушаш, ще ядеш храната, която ти дават. Няма да даваш правила как трябва да се храниш. Ще се подчиниш на условията. После няма да учиш майка си накъде да те носи, няма да я караш да създава нови условия. Ти ще се учиш само на едно изкуство - да ядеш добре. – Що да сторя? Ще мислиш правилно, ще чувстваш и ще действаш правилно. Сега мнозина мислят, че разбират. Всяко нещо, което се разбира, може да се направи, всяко нещо, което не се разбира, не може да се направи. Да мислиш, че можеш да правиш нещо е едно, а да го правиш е друго. Защото има друго право. Ниското същество, то е средата. Щом мислиш право, можеш да направиш нещата; някога не можеш да мислиш право, тогава е изключена възможността да направиш нещата както трябва. Същото е и в науката; някой знаменит професор по математика решава най-трудни задачи, но се случва, че и трябва. Същото е и в науката; някой знаменит професор по математика решава най-трудни задачи, но се случва, че и знаменитият професор не може да реши и най-простата задача. Да обясня. Някой път ти виждаш добре, някой път не виждаш. Защо? Виждаш, когато имаш светлина, не виждаш, когато нямаш светлина. В многото светлина няма да се луташ, в малкото светлина много ще се луташ. Човешкият мозък не всякога приема еднакво количество светлина отвън. Може да има мнозина от вас, които тепърва трябва да се занимават с въпроса за светлината, която прониква в човешкия мозък. Съвременните хора страдат от едно задръстване на светлината. Задръстването знаете ли какво е ? То е най-лошото нещо. Когато един цар попитал един философ кое е най-лошото нещо, той отговорил, че най-лошото нещо в света е да се задръсти човек. Няма по-лошо нещо от това. Той доказал това на царя и царят признал, че задръстването е най-лошото нещо. Задръстване наричат, когато няма изходен път, когато не виждаш разрешение на задачата, която те безпокои. Не само сега, всяка една точка, от която тръгваме, трябва да има свое разрешение, да има излаз някъде.

Започваш една работа - трябва да я довършиш. Всяка една работа, която има начало, трябва да има край, да се довършва. Всяко нещо, което има начало, а няма край, то е опасно за човека. Всяко нещо, което няма начало, а има край, и то е опасно. Безопасни работи са тези, които имат начало и край. Опасни работи са, които имат начало, а нямат край или имат край, но нямат начало. С тия възможности се занимават боговете, които разполагат с много време. За хората които разполагат с малко време, тези задачи се изключват. По някой път и човешкият живот се обезсмисля от постоянно еднообразие. Има еднообразие в света, което е царството Божие за някои същества; има същества, за които еднообразието, това е пъкълът, това е мъчението. Раят за едни е пъкъл, за други пъкълът е рай. Казвате: "Как да го разберем?" разбирайте го, както вие намерите за добре. Вашият рай не е рай за другите, вашият пъкъл не е пъкъл за другите. Това което вие не разбирате, други го разбират; това което вие мразите, други го обичат; това, което вие обичате, някои го мразят.

Това са философските работи. Както старите кабалисти са разбирали математическите работи, и днес има учени, които ги разбират. За простия човек всичко е просто, той всичко отрязва изведнъж, казва: "Това не съществува. Това не може да бъде свършено. Това не е право." Ами защо не е право? "Това е право." Ама защо е право? Той твърди: "Моето право е право за всички хора!" Когато ние говорим за живота, когато изхождаме от еднолично гледище, ние трябва да знаем, че всеки човек има своето право. В света няма двама души, които имат едно и също право. Закон за правото има, но едно и също право не съществува в света. Това е мое мнение. Дали вие го приемате, то е ваша работа. Понеже всички хора искат да възстановят едно право в света, вследствие на това произтича едно сблъскване. Всички нали казват, че искат правото, защо светът страда? Често привеждат приказки за онази хидра. Защото има много глави. Изрежете всичките глави, да остане само една глава. Каква философия имат многото глави? Коя беше причината, която подтикна природата да създаде толкова ненужни глави, от туй гледище? Казват, една глава трябва да има в света, за да се оправи; трябва само един ум, да се оправи светът. Ако в света трябваше само един ум, каква нужда имаше природата да туря толкова глави, да туря толкова умове, да произтичат толкова разногласия в стремежите! Хубаво, възможно ли е да се изрежат главите на всичките хора? Някои казват: "Всичко е възможно." Но да се изрежат главите на всичките хора то е невъзможно. Всяка глава като изрежеш, на мястото й ще се явят десет глави; десет глави като изрежеш, ще се явят сто; стоте като изрежеш, ще се явят хиляда; хилядата като изрежеш, ще се явят десет хиляди. Ако ти отърва, режи колкото искаш. То е един закон, който работи у самите нас Ние искаме да разрешим някое противоречие в своята душа в своя ум, като мислим да го изхвърлим. Ти казваш за някого: "Аз

този човек не го обичам." Какво разрешаваш? "Ама аз го обичам." Ако го обичаш и ако не го обичаш, то е едно и също нещо. Ако го обичаш, ти даваш начало, твориш нещо в света; ако не го обичаш, ти имаш един излаз. Едновременно ти не можеш да обичаш всичките: половината ще обичаш, половината ще мразиш. Това е вече друго разбиране. Един човек не ти е симпатичен, но той не е симпатичен, защото нищо не ти дава. Огънят не ти е симпатичен, защото те изгаря. Но без туй, което те гори, макар да не ти е симпатично, не можеш. Колкото да не ти е симпатичен огънят при известни условия, но той е симпатичен при други. Като си много близо, не е симпатичен, но като се доставиш на известно разстояние, по-симпатичен от него няма. Като каже някой за някого, че не му е симпатичен, разбирам, че е много близо до него. Ако се тури на известна дистанция, много ще му е симпатичен. Ако някой каже за някого, че го обича, казвам: той се е поставил на мястото дето трябва. Как трябва да разбираме това? Аз го разбирам научно. Човек да се постави на мястото, дето трябва, значи да вземе една позиция, която природата му е определила. Защото има и неблагоприятни условия. Всеки човек може да се постави в едно или друго отношение с хората. Не с всички хора, с които сме се поставили в даден момент, ние сме в хармония, и не с всички хора ние сме в дисхармония. Сега ще кажат, че тези отношения се определят от миналото. Така изясняват нещата индусите; то е донякъде обяснение, но не докрай. Казват: кармически е така. Що е кармата? Това са само последствия на причините.

За разумните има линия на поведение. Щом се поставиш на тази линия, всичките неща имат отношение към тебе в един кръг. Ако не се поставиш на нея, ще дойдеш във вътрешно противоречие. Вие често ставате сутрин неразположени духом, мъчи ви нещо, всички хора ви се виждат не дотам добри: баща ви ви се вижда не добър, майка ви не е добра, брат ви, сестра ви не е добра, считате всеки за опък, негоден. Вашата линия на поведение е неправилна, вие сте излезли извън границите на възможностите, които природата е турила в действие. Тогава какво се изисква? Да се върнете върху възможностите, които тя е турила. Защото човек по някой път мисли, че той не може да направи повече от природата. Може. Ако Господ на вас ви каже: "Направете един нов човек", как ще го направите? Не по неговия образец, нали искате нещо ново? Как ще го направите? Каква форма ще му дадете? Ако го направите такъв, какъвто Господ го е направил, вие копирате. Казвате: "Този човек не ми се харесва." Тогава дайте един модел, какъвто Господ никога не е мислил. Да копирате нещата, да ги правите по сегашния терк, всеки знае. Но без терк да ги направите е въпросът. Майстор е онзи, който сам създава терка. Аз виждам много ученици, знаменити, като турят картината на джама*, рисуват, тоест прекопирват отгоре и после казват, че те са го рисували. Майката казва: "Моето дете рисува", хвали го. На джама рисува, но без

джам не може да рисува.

Сега, някой път вие казвате: "Учителят ни занимава с такива едни работи, нещо по-съществено да каже." Най-съществените работи в сегашния свят, тава са парите; най-същественото в този свят е службата; най-същественото в този свят е облеклото; най-същественото в този свят е къщата, в която трябва да живееш; най-същественото нещо е мекото легло с пружина; най-същественото нещо са лачените обуща; най-същественото е меката капела на главата; най-същественото са дрехите. Най-същественото това е вече яденето. Това е в реда на нещата, че човек трябва да яде. Аз съм слушал да казват: "Не можеше ли Господ да направи хората без да ядат?" Можеше. След като умреш няма да ядеш вече. След като умреш, ти ще ходиш при хората, ще гледаш, те ядат, на теб ти се яде, но не можеш да ядеш. На всички трапези ще гледаш, всички ще виждаш как ядат, но нищо не можеш да вкусиш. Само ще живееш с преживяванията на миналото. Речеш да вдигнеш лъжицата, не можеш. Трябват ти няколко хиляди души да вдигнат една лъжица и да я турят в устата. Докато я вдигнат, ще се минат три-четири седмици, яденето ще се развали. Някои мислят, че душите са много силни. Силни са в едно отношение, но крайно слаби в друго отношение. Те не могат да вдигнат една човешка лъжица. Понеже ако рекат да вдигнат човешката лъжица, те ще се вплетат в кармичния закон за причина и последствие. Някой се чуди как един дух да не може да вдигне една лъжица. Как ще вдигнеш, има един водовъртеж, ако речеш да го прескочиш, ще идеш в дупката, няма нищо да остане от тебе; този водовъртеж не можеш да го прескочиш. Та някои не разбират този закон. Не само една душа, но и хиляди души да се съберат, пак не могат да вдишат една лъжица. А един човек вдига не една, но колкото иска. В друго отношение душите са силни. Една душа може да те вдигне и да те пренесе от едно място на друго. Лъжица не може да вдигне, но тебе може да вдигне, къщата може да вдигне. Казвам: Това са противоречия. Защо и за какво, те са математически отношения. Математическите работи са явления, които има тепърва да се разрешават.

Дадат ви една такава задача: какво представлява точката от само себе си. Съществуваше една култура в света, която смяташе, че движение не трябва да има, - Бог създаде точката да седи на едно място. След туй съществуваше друга култура, която мислеше, че точката не трябва да стои на едно място, и не може ли малко да се подвижи. Тогава Господ създаде правата линия - направи точките да се движат. Но точката не може да се движи в една посока. Нищо не може вечно да се движи в една права посока, такова движение в света не съществува. Съществува движение в права линия, но движение в една и съща посока без никакво отклонение, не съществува.

Сега, мисълта е толкова тънка, не съжалявайте, че не разбирате това, защото от вас по-учени хора има, и те не го разбират. Ако вие го разбирате, ще стане упрек; ако и вие не можете да го разберете, ще минете с учените. Пък ако го разберете, много прости ще бъдете. Ако вие го разберете, ще мязате на онзи прочут адвокат в Европа, който водил едно дело, протакал го 30 години. Възпитал дъщерите си и най-после, като оженил по-голямата дъщеря, дал го наследство на зет си, който също бил адвокат. Зетят още първата година разрешил делото и казал на бащата: "Туй, което ти не можа 30 години да разрешиш, аз за една година го свърших." Казва му старият адвокат: "Много си будала, аз цели 30 години се прехранвах от това дело, ти сега с какво ще се прехранваш?" При сегашните условия, ако грехът изчезне, - както едно адвокатско дело, ако го разрешат - всичките проповедници, всичките съдии, адвокати, какво ще правят? Те гладни ще умрат. Щом се разреши грехът, проповедниците няма да проповядват, грешни хора няма да има, престъпници няма да има, стражари няма да има, това-онова няма да има - ще стане аномалия. Следователно хората като дойдат до разрешението, казват: "Този въпрос не го бутайте, понеже икономически ще ни засегне." Те знаят как се разрешава, но не го разрешават. Умни са, и прави са. Някои от вас казват: "Да се освободим от греха!" Не е във ваш интерес да се освободите.

Те са мои лични разсъждения. Аз разсъждавам обективно, съпоставям нещата, тъй както са, не че хората тъй ги виждат. Има едно разрешение. Има много научни теории сега в света, които са много по-прави от досегашните теории Но ако те се приемат, трябва да стане едно преустройство в науката, пък то е грамадна работа. Даже в православната църква, която беше в Русия, ставаше въпрос да приемат западния календар, но за това трябваше да се изменят празниците. Отказаха в църквата да приемат новото леточисление, понеже трябва да стане едно такова преустройство. Така е и с новите възгледи, с новите теории, с новият морал. Защо се повдига гонение против едно учеше? Защото трябва да стане преустройство. Прави са в туй отношение хората. Но все таки, светът трябва да разреши този въпрос. Частично поне трябва разрешение, за да не дойде тогава друго противоречие. Силната вода тече, някои брегове подкопава, създава противоречие. Ако новото учение мяза на една река, която минава и подкопава брега, изкоренява дървета и много треви, брегът се рони - добре е. Но другата опасност е, ако тази вода остане в застой или съвсем пресъхне. Тогава ще дойдем до онази поговорка: "Ела зло, че без тебе по- зло." Новото е всякога за предпочитане пред старото, при всичките несгоди, понеже то е закон в природата. Вие казвате: "Ако можеше по стария начин, както ние мислим." Това е все едно да кажете: защо слънцето да не изгрява веднъж, защо постоянно изгрява, залязва,

изгрява, залязва, да изгрее веднъж и да седи на едно място.

Въпросът е сега: "Що да сторя?" Аз поставям въпроса: Ти обичаш някого, защо? Не обичаш някого, защо? Любовта и омразата си имай две величини: плюс и минус. Омразата за едного е любов за другиго, и любовта за едного е омраза за другиго. То е смяна на състоянията. Любовта за небето е омраза за ада, и омразата за ада е любов за небето. Дали го разбирате вие, то е друг въпрос, но така си е.

Сега, ако туй учение нямаше известно съотношение към строежа на сегашния наш живот, към сегашното наше състояние, то щеше да е безполезна работа да говориш за нещо, което хората не разбират; но всичко, което се говори, има отношение към сегашния живот. Ти ще разбереш, че злото на ваш език е един превод. Злото, това е неразбрана любов. Неразбраната любов за едни е зло за други. Разбраната любов, то е благото, това е животът. Върху себе си като пренесем закона, то значи, че всякога, когато не разберем известно положение в природата, създаваме си омраза в нас, а всякога, когато разберем известно положение, създаваме си едно благо - ние го наричаме това любов. Когато разберем това благо, явява се в нас светлина, ние сме радостни, разположени; когато не разберем, явяват се тъжни работи. Казва се: човек не е в духа си. Те са общи положения. Не е в духа си значи, че не е разбрал. Като кажем, че не е в духа си, обикновено ние разбираме, че той излиза и влиза, тоест ние разбираме нещата по механичен начин. Всичката погрешка е там. Механически се разрешават само завършените процеси. Но има процеси в света, които не са завършени, има процеси, които едва сега започват. Със завършените процеси разбирам, лесно може да се справиш, но когато един процес е незавършен, когато един процес е в проекции? Сега, вие може да построите един дом върху завършените процеси; аз ви казвам тогава, с изключение едно на сто, че този дом може да успее. Но може да построите един дом върху незавършените процеси - с изключение две на сто мога да ви кажа дали ще успее. Ако го построите върху процесите в проекция, от този дом нищо няма да стане. Не че съдбата мисли нещо лошо, но основа няма. Ако вие градите една къща с устойчив материал, тя ще устои; но ако материалът не е здрав - тухлите печени-недопечени, гредите слаби, от слаби дърва направени, какво здание може да стане? В един критически свят може да направите туй от паяжина, една къща, каквато паяците правят, но най-малката буря или някакво стълкновение и вашата къща ще се събори. Туй е вярно и по отношение на вашия живот. Туй е вярно и по отношение на вашите идеи, които създавате. Някой път седим и мислим, правим красиви планове, въодушевяваме се. Дойде буря, задигне всичките идеи, остане празно цялото място. Всички твои вярвания, възгледи изчезнат, остане само някоя малка кост и месце. Казвате: Какво

ще мисля, и за в бъдеще и за хиляди години ще се намерите в същите процеси. Но това не е насилие. Няма да казваш, че Господ е направил това. Направиха го другите хора. Господ е дал нещо на заем в тази работа.

Ти може да съградиш една теория, някакъв морал. От моето гледище някой път, както разглеждам морала, той е относителен морал. Тогава в какво седи истинския морал в света? Аз наричам истински морална постъпка тази, която едновременно и навсякъде да е еднакво валидна, дето и да я вложиш, да няма изключение, да има хубави последствия. Красивата, морална мисъл има еднаква стойност през всичките векове, през които мине. Тя остава еднаква в невидимия свят, или в Божествения свят, тя не губи своята стойност. Такива мисли съществуват, те са от Божествен произход у нас. Но ние много пъти се заблуждаваме с второстепенни мисли. Има второстепенни, третостепенни мисли, които имат прилика с тях и ние някой път на тях приписваме Божествен произход. Там е всичката драма на нашия живот. Аз имам писмо на една англичанка, още като видях нейния почерк отдалече, казвам: ето една добра жена. Каква е на години не е важно, но по почерка, тъй както виждам, че е написано писмото, определям една вътрешна доброта, нейният ум определям, на каква възраст е тя. Защото всички Божествени процеси, те са завършени. При тях няма треперене; трепeренето, неустановеният почерк показва, че има едновременно много мисли и желания, които не са в хармония. На някой човек трепери ръката - седнал той, ще подписва документ за пари, пък мисли сега, бори се, колко да пише - хиляда, две хиляди, три хиляди; ред разсъждения се мотаят в главата му. В едно такова положение неговият почерк е неустановен, капилярните съдове са сбити, ритмусът на сърцето е неправилен. Скъперникът по това ще го познаеш, - ако туриш ръката си на сърцето му и чуеш как неравномерно удря. На скъперника пулсът е неравномерен, той няма нормален пулс. Онзи човек, който е разрушителен, неговият пулс след 10 редовни удара в експлозия има 9-10 нередовни. Всички възможности в характера на човека се изразяват с различни числа в пулса. Пулсът не е установен. С различни числа се определя колко удара има. Някой път лекарите забелязват, че пулсът не е равномерен, но не знаят произхода, причината за това. На различните болести по пулса може да се определи причината. Това се отнася за онзи, който има знания, който разбира.

Да допуснем, че някой човек се е простудил. Може преди десет години той да е намразил някого. Тази негова болест сега се дължи на някогашната омраза. Преди десет години! Той дори е забравил за това, но последствията сега се проявяват. Може една-две години да се мъчи с тази болест, тя сега е последствие, резултат. Не всяко простудяване се дължи на

омразата. Но казвам, че в основата си тези заболявания имат омразата и мрачните мисли.

Сега аз правя тези обяснения, за да ви дам общия закон: какво отношение има между човешките мисли вътре в строежа на чувствата, във волевите действия. Защото ако няма тия отношения, другото е забавление. Човек има една нормална топлина. За себе си зная каква е моята топлина. Измервам топлината с градуси, имам термометър, с който измервам топлината на тялото на три места. Аз деля топлината на човека: първо, топлина на главата, то е Божествена топлина; после топлина на дробовете, тя е чисто ангелският свят и най-после третата топлина - под бедрата отдолу, то е човешкият свят. Три температури взимам предвид - X, Y и Z, тогава заключавам за отношенията. Всеки от вас може да измери своята топлина. Аз ще ви дам един метод, вие сами да си правите своите наблюдения. Когато някой ден имате най-хубави, светли мисли, може би за половин час, за един час се проясни умът ви, та сте радостни, направете едно измерване. Турете един термометър на слепите очи и вижте каква е топлината. Отбележете я. След няколко дни имате хубаво разположение отвътре, не горе в главата, но в чувствата, тук под лъжичката усещате една приятност, като че живеете в небето. Измерете топлината на гърдите си, но не туряйте термометъра под мишниците, а в тази хлътнина, която има на гърдите - турете там термометъра и пак отбележете. Друг ден разположението идва от друго чувство: Яли сте нещо и казвате: "Славна работа, цяла седмица сънувах това ядене, много ми е приятно." Турете термометъра на пъпа, измерете, пак отбележете. През годината направете три-четири научни изследвания. Ако дойдат тия състояния, вижте тази температура каква ще бъде. Те са научни данни. Това ще хвърли по-голяма светлина върху вашето здравословно състояние, и което е по-важно, отколкото да знаете какво е състоянието на слънцето. Защото за температурата на слънцето учените хора на слънцето може да имат думата. Ние знаем за него дотолкова, доколкото неговата светлина и топлина се отнасят до нас. Има светлина и топлина, която не достига до земята, тя е толкова интензивна, че минава някой път през земята транзит. Обикновените учени хора мислят, че слънцето изпраща всичката светлина и топлина, и тя се задържа. Слънцето праща, но някъде мрежата на земята не е толкова гъста, и част от енергията изтича. И за тази енергия ние даже понятие нямаме. Може би в бъдеще тази мрежа ще бъде по-ситна, земята като се сгъстява, образува нова мрежа, ще има тогава някакви радиоактивни сили, които сега се проявяват, но не ги знаем.

Сега, по закона на аналогията, както земята се формира, така се формира и човешкият мозък. Ако ти в твоя мозък не можеш да направиш една мрежа по-ситна от тази, която имаш, ти не разбираш закона. Всяка година

човек трябва да построява по една мрежа, в която да се разбива слънчевата енергия. Един светия, след като живее 20 години в пустинята, създава нещо такова в ума си, той долавя неща, за които обикновеният човек няма хабер, и има известни сили, понеже с тази мрежа хваща енергията и може да я тури в работа. Сегашните учени хора имат клетки да хващат енергията, но те търсят нови пътища и начини да схванат скритата енергия, която е в природата. Някъде схващат, някъде не могат да схванат, но в сравнение с миналото има едно подобрение. Но вътре в нас, в нашия личен живот всеки трябва да прави усилие да открие тази светлина и топлина. Когато намери законите на своя ум, тогава ще изследва и други умове, които са в хармония с неговия. Ще ги изследва не само тук, на земята, но ще проследи всичките звезди. На всяка звезда, според туй учение, има едно същество, което е в съгласие с тебе. На месечината има едно такова същество, на Марс, на Венера, на Меркурий, на Нептун, на Сатурн, на Уран, на Плутон, на Слънцето има, на Сириус, на всичките слънца, планети, звезди и съзвездия има. Това са сто милиона слънца само в нашата галактика и на всяко слънце има по една душа, свързана с теб. Значи сто милиона души има, които си хармонират с теб, само от Слънчевата система. Всеки ден те по радиото те викат и чакат да се обадиш. Всеки ден пращат на станцията блага за теб и чакат да се обадиш. Ти седиш и казваш: "Какво ли мислят за мен?" Ти само мислиш и сам не знаеш какво. Мислиш да се жениш, или да те назначат професор някъде, да ти дадат някаква важна работа или да вземеш някаква служба, или се приготвяш да погребеш някого. Мислиш такива второстепенни работи. Женитбата в този смисъл е едно забавление. Защото ако беше много сериозна работа, хората никога не трябваше да се развеждат. Види се, не е сериозна, щом се развеждат. Ако тази работа - животът - беше сериозна, трябваше хората да не умират. Защото като се ожени жената, направи мъжа си за Господ и започне да му се кланя. Но друг Господ дойде един ден, изпрати го. Или мъжът направил жена си за Господ, дойде Господ, духне, той остане сам. Естествено, там по звездите го викат, какво се разправя с жена си! Жената има толкова право на него, колкото и те. Някой казва: аз имам симпатия. Ти на земята може да имаш само една симпатия, според тая теория. Двама души не може да те обичат. Един има на земята, който може да те обича, но във вселената сто милиона има, които те обичат. Питам: колко души има, които ви обичат? На земята има само един. Кой е той? Ще го намерите. - Ама аз толкова хора обичам. - Лъжеш се. Всеки има само по един, когото обича. Това е основен закон. Така трябва да се мисли. Някой казва: "Аз всекиго мога да обичам." Ти може да си мислиш така. Всичките банки по улицата не са за теб. Всичкият въздух на земята не е за теб. В дадения случай приемеш от едно място въздух. Всичката светлина не е за теб; всичкият хляб не е за теб; всичката вода не е за теб. Едно място има, от дето в даден случай може да

почерпиш. Аз не искам да ви турям в противоречие, но ви изнасям една истина, с която аз работя и досега не съм намерил противоречие. Работи отлично тая теория. Казваш: как само един да ме обича? Не само един, още сто милиона същества. Сто милиона слънца има, около слънцата има най-малко по 120 планети, те са един милиард и 200 хиляди. А пък всяка планета има сателити, както месечината. Тъй щото намират се десет, петнадесет милиарда същества, които мислят за тебе. Тези същества отвсякъде мислят, пък ти си се обезсърчил, мислиш да се самоубиеш.

Тези, които разбират онзи свят, казват: да вярваме в Господа. Какво разбират те под думите "да вярваме в Бога". - Да вярваме в Бога разбираме вечно единство. Не, то е криво разбиране. Има две начала: вечно множество и вечно единство. Законите за единството са едни и законите за множеството са други. Следователно, ние от Бога искаме Той постоянно да мисли и да урежда нашите работи. Така всички мислят. Тогава туй схващане, че Бог трябва да мисли постоянно за нас е несъобразно. Кога Господ ще мисли за себе си. Една слугиня, която слугува на сто души, ако за всичките мисли, какво ще стане с нея? Не й дават почивка, тя ден и нощ все мисли, колко дни може да издържи? Тя може 10,15, 20, 40, 50 часа да изкара, след туй ще се изгуби нейното съзнание, ще заспи. Има войници, така уморени, по пътя като вървят, заспиват. Даже в строя клекне някъде малко да дремне. Друг върви и заспи.

"Що да сторя?" Ние искаме от Бога закона на единството. Същевременно и Бог иска от нас. Бог спрямо нас има само едно отношение. Отношението на всички тия милиарди същества, това е отношението в множеството на Бога към нас в своето разнообразие. Пък спрямо нас от времето, когато се проявява, има само едно специфично отношение към нас. Вътре във вечното битие туй отношение към нас никой не може да го знае, между нас и Бога никой не може да бъде. Изнесеш ли го, ти ще умреш. Ако ти може да изкажеш туй, което Бог има спрямо теб, то ще бъде същото да вземеш да разрежеш сърцето и да го покажеш, да вземеш дробовете да ги покажеш на хората. Или да вземеш да разрежеш мозъка да го покажеш. Ако ти вземеш главата и я разрежеш и покажеш на хората, какво ще остане от тебе? Ако ти отвориш главата, ако ти отвориш сърцето, ако ти отвориш дробовете, какво ще стане с тебе? В туй единство на Бога, главата всякога седи на място. Значи, главата ми е за Бога, сърцето ми е за Бога, душата ми е за Бога, а пък моят проявен живот то е множество за резултатите, които излизат, за моята глава, за моята душа, за онова множество, в което се изяснява на нас. Тогава има закон за преплитане на нещата: ако ти нямаш право отношение към Бога, ти не може да имаш право отношение към вечното множество; ако ти нямаш право отношение към вечното множество, не може да имаш право отношение към вечното

единство. Те са две неща, които са в отношение в тясна зависимост. Ако не разбираш свойствата на онази точка, която се движи, ти не може да имаш понятие за правата линия; ако нямаш разбиране за правата линия, ти не може да имаш понятие за точката.

Казвам: Ако ние вземем старите кабалисти те са развивали закона за сефиротите, една наука, която по своему са разбирали, но преведена в един модерен език, то е един свят само една степен на едно измерение. Представете си един свят от едно измерение, аз говоря за първичния свят, който има едно отношение, свят на вечно успокоение. Това е законът на единицата. Двойката това показва движение вече. Двойката в дадения случай показва закона на правата линия с една проекция в плоскостта. Раждането на тройката. Тройката същевременно показва закона на плоскостта с нейното движение извън тази плоскост на трето измерение. Следователно, 1, 2, 3, това са числа от света на трите измерения. След туй имаме друг един свят, който започва. Каквото е отношението на точката към правата линия, на правата линия към плоскостта, на плоскостта към тялото, такова е четвъртото измерение, петото, шестото измерение. Защото четвъртото измерение е пак точка в един свят. Значи всичко е концентрирано, има отношение към четвъртото, петото, шестото измерение. Имаме втори свят. Има друг свят, който започва със седем - свят на седем измерения, на осем, на девет. Влизаме на една граница, на онзи Божествен свят, в който само Бог се проявява. Тъй както е спрямо себе си, спрямо ангелите, спрямо човеците. Защото светът на трите измерения е свят на хората, светът на четирите измерения е свят на духовете. Това е гледане отдолу, първият свят. Ако гледаме на живота отгоре от едно до три е Божественият свят, от четири, пет, шест - това е ангелският свят, а от седем, осем, девет - то е нашият свят. Ако гледаме обратно от земята нагоре към небето, там имаме обратния процес. Едно, две, три, то е човешкият свят. Четири, пет, шест, това е духовният свят; седем, осем, девет е Божественият свят.

Тази работа е неразбрана, нали? Тя е неразбрана за всичките учени хора на земята. Ако вие не разбирате, радвайте се, че сте учени. Не трябва да се мисли, че всяко нещо, за което говорим, трябва да го разбираме. Може да се мисли само за неразбраните работи, за разбраните работи никой не може да мисли. Радвайте се, когато мислите за неразбрани работи. Мислите за небето. Вие знаете ли небето какво е и къде е? Вие мислите за ангелите, но и тях не сте виждали. За Бога мислите, но и Него не сте виждали. Щом знаете едно нещо, вие преставате да мислите за него. Малко разбрани работи трябва да имаме. Да имаме само едно разбрано нещо, всичкото друго, 15 милиарда горе да бъдат неразбрани. Даже не знаете името на слънцето. И другите звезди не ги знаете, неразбрани работи са.

Вие казвате: дали е вярно или не. То е друг въпрос. Дали е вярно или не. Една мома носи едно писмо, държи го, не го чете, какво пише вътре не я интересува, но казва, че има писмо от еди-кого си и го държи. Само го показва писмото. Казвам: Тази мома не разсъждава. След като прочете писмото, критикува, казва: такива прости писма пишат ли се? Хвърля писмото. Тази мома има известни разбирания, но разбиранията на момата не може да бъдат разбирания на момъка. Ако момъкът пише едно писмо на момата точно това, което иска, тя никога не би го чела. Ако той пише в писмото точно това, което иска, не биха го чела. Той трябва да напише едно неразбрано писмо, че като го чете тя, нищо да не разбере. Щом го разбере, тази работа няма да иде на добре. Нека остане нещо неразбрано, такъв е законът в природата. Ние искаме всичките работи да бъдат разбрани, да бъдем наредени светийски като ангели. Такъв живот е въображаем, той не може да съществува. Аз изхождам от нашето гледище. Може такъв живот да съществува някъде, но на земята не може да съществува. Няма неща, за които ти може да помислиш и то да не съществува. Съществува, но не тук. А пък за нас с това разбиране, което имаме, има реални неща, които съществуват тук. То е много дребен свят. В един свят на микробите на една игла отгоре милиони микроби може да ги туриш. Техните учени хора и философи ще измерват, че има километри. Ще говорят за грандиозен свят, а за нас той е толкова дребен, милиони същества може да се турят на една игла. Даже тия милиони микроби те са празна работа за нас.

От гледището на тия същества, за които съзнанието е така повдигнато, всичките хора са като микроби. Ние за тях имаме толкова важност, колкото микробите. От Божествено гледище важни сме, но не представляваме чак толкова голяма важност. Казват: трябва да турим микроскопа да ги видим. Ние мислим за себе си грандиозни работи, как тъй. Обаче ако тия микроби се поставят вътре в нашето тяло, веднага ще се покажат, че те имат грамадна сила.

Сега: Що да сторя? Ще работиш, ще мислиш, ще чувстваш, няма да искаш да уреждаш живота си. Щом ти искаш да уреждаш живота си, ти се поставяш на лъжлива основа, значи животът не е уреден, че ти ще го уреждаш. Може би относително да е вярно. Но по отношение на природата, всичката наша погрешка е там, че ние искаме да уредим живота, да го подобрим. Няма защо, нито да го уреждаме, нито да го подобряваме.

Що да сторя? - Ще ядеш, ще пиеш, ще спиш, ще казваш: всичко е добро. Или просто казано: ще учиш. Ще станеш сутрин, няма да кажеш, че животът е лош, ще се учиш и ще считаш, че всичко е на мястото си. Ако

има някой да мисли, нека му мисли Господ, какво ще му мисля аз? Защо да мисля за Божествения свят. Както Господ го е направил, е добър. Този свят Господ го е направил. Той мисли съвсем другояче за работите, не както ние мислим. Ако за мене Божественият свят е неразбран, то е друг въпрос. Но ако аз считам, че светът е неуреден, неразбран, това не е така. Светът е неразбран за мене. Светът ни най-малко не е неуреден и неразбран. Този свят е уреден. Вие забележете този път, по който вървят всички животни. От милиони години, пчелите почти никакъв прогрес не са направила в килийките на своите пити. Защото те казват: светът е уреден, няма какво да го уреждаме. Те си правят килийки, събират мед. Казват: ако ние искаме да го уредим, трябва да напуснем своята форма. Щом искаме да го уредим, можем. Ако пчелата иска да уреди своя живот, трябва да напусне кошера; ако човек иска да уреди своя живот, трябва да напусне човешката форма. Но като човек трябва да седи в тези граници, в които е поставен. Не да не мисли, да не разсъждава, да каже: дотегна ми този живот. Няма какво да му дотяга. Казва: много съм мислил. В мисълта не е нещастието. Мисълта е привилегия. Даже най-нещастната мисъл е едно голямо богатство. Страданията на човека, това са капитали от няколко милиарда. Когато някой път му дотегне животът, тогава отива при Господа, други същества купуват тялото му. Щом ти не работиш дойдат други същества и купят тялото. Смъртта не е нищо друго, освен продаване тялото. Защото щом не работиш, не уреждаш живота. Има същества, търговци във вселената, дойдат и те купят нещо, един ден те изпъждат навън, вземат всичкия материал, ти ще останеш търговец без дюкян, без стока, без пари. Ти ще ходиш, ще въздишаш, казваш: кажи, как беше едно време. Вие искате да станете ангели, нали? Знаете ли какви са задълженията на ангелите? При сегашното състояние на ангелите, можете да търсите един ангел, колкото си искате, но той е човек на длъжност, не се намира лесно. Не само да казвате: да ида на работа. Той като схване една Божествена мисъл, напуска веднага своето място, отива да изпълни Волята Божия. Щом Бог го изпраща, напуска грандиозната си работа във вселената и отива дето и да е, в слънчевата система. Може да е долу на земята, без значение, където го изпратят. Свърши си работата, върне се при своята работа. Схване пак Божествената мисъл, пак напусне работата. Няма нужда да му казват, че трябва да отива на еди-кое си място. Като схване Божествената мисъл, веднага я изпълнява. Един ангел, мислите вие, едва ли ще се занимава с вас, да си напусне неговата работа, да дойде за вашите дребни работи. Дребните работи са велики работи. В една дребна работа се крие цяла една слънчева система. Една човешка душа по някой път става образец за цяла вселена. Върху нея един ден ще се построи цяла вселена. Сега ние отидохме надалече, те са неразбрани работи. Аз се радвам, че са неразбрани.

За днес стои въпросът: що да сторя? Блажени невежите, защото на тях се падат страданията. Блажени невежите, защото те имат преимущество да страдат. От страданията ще извадите хубавите работи. Вие не считайте, че всичко е излязло от Бога. Ако е както разбирате, че всичко е излязло от Бога, де е лошото в света? Вземете падналите духове, грешните хора, где е лошото? Лошото е в неразбирането. Но в най-лошите духове, в падналите души има друга вътрешна възможност. Бог другояче гледа на нещата. Но по отношение на сегашния процес има разногласие, дето тия разумни същества за тяхно собствено добро, трябва да изменят начина на своята мисъл, понеже тия същества искат да наложат своето вето на Бога, да мисли и Той като тях. Най-първо великите духове се опитаха да наложат своята мисъл и Той да мисли като тях. Ние се опитахме да наложим нашата мисъл на духовете и това не става. Духовете слязоха на земята, ние слязохме под духовете надолу. Всеки един от вас се стреми да наложи своето вето. Виждам някой приятел минава покрай мене неразположен духом. Аз му се радвам, казвам: този е от блажените. Той ми се сърди сега, как да не влизам в положението му. Аз казвам: ами аз кому да се сърдя? Този недоволният казва: Учителят не трябва тъй да говори. Че как трябва да говоря. Аз както говоря съм прав и ти както мислиш, си прав. Ти трябва да се сърдиш, пък аз трябва да се посмея. Утре аз ще се сърдя, пък ти ще се посмееш. Туй е разнообразие. Ти си недоволен. Пък аз съм доволен. Утре аз ще бъда недоволен, пък ти ще бъдеш доволен. Какво има в това, че той е недоволен. Казва: той не ме разбира. Радвай се, че не те разбира. Ако те разбира, съвсем ще изчезне от света. Докато момата е неразбрана, тя е богиня; като се разбере, става слугиня. И въпреки голата истина, ние искаме всички да се разбираме.

Що да сторя? - Аз Отговарям неопределено: да се обичаме. То е неразбрано вещо. Любовта е най-неразбраното нещо в света, но и най-щастливото нещо. Това е едно противоречие. Искате да направите любовта разбрана. Вие искате да създадете ад за себе си. Щом стане любовта разбрана, ще създадете ада. Онези духове, които разбраха любовта, създадоха ада, онези духове, които не разбраха любовта, създадоха рая.

Що да сторя? Аз изнасям тия неща пред вас, но не ви казвам: Вярвайте. Това са факти. За мене не е вярата, вие може да вярвате в каквото искате, за мене то е друг въпрос. Това, което ви говоря, е едно учение истинно. Има един закон: винаги ли когато се мисли една мисъл е права? Аз изнасям неща, които някога са преувеличени, има някои неща, които са намалени. Има неща, които не са тъй верни, за да ви изпитам. Аз ви изпитвам, но и вие ще ме изпитате. Не че нещата не са верни, има неща, които ги засягам и са абсолютно верни, но перспективно не са верни, буквално може да са

верни. Слънцето го виждаме, каквото не е. Имате ли представа за едно слънце, което има осемстотин хиляди километра в диаметър? Може ли да си го представите, да го обхванете? Вие си представяте слънцето един малък диск. Трябва да се радвате, че не разбирате слънцето, туй неразбраното слънце ни радва, понеже ако беше голямо, колкото е в действителност, то щеше да ни изплаши. Слънцето, за да бъде обичано, то знае психологията, че като го видим, казваме; да го хванем, да го помилваме. Малко станало, затова е обичано. Ако стане много малко, пак няма да ни е обично. Най-хармоничният диск, който съществува в природата, това е дискът на слънцето, формата на слънцето представлява един от най-хармоничните дискове, които съществуват в природата. По-хармоничен диск няма. За в бъдеще като расте нашето съзнание, слънцето ще изменя своята форма. Засега най-хармоничната крива линия е тая на слънцето. Вземете тая линия както е в съзнанието, не както се явява, не както виждаме слънцето на хоризонта. Ние не виждаме кръга правилен. Аз говоря за този кръг, който се явява в съзнанието. Когато искате да внесете хармония в себе си, може да предизвикате формата на слънцето в съзнанието си, за да се образува и в съзнанието хармония. Някой път след слънцето иде втора луната, след луната иде Венера, после иде Юпитер по форма. От звездите най-хармоничен диск има Сириус, после всичките тия от първа величина деветнадесет звезди. И те, са хармонични. Ако вие ги изучавате, ще придобиете хубави неща. Някои хора са меланхолични, ако сте свързани с тези звезди от първа величина, меланхолията ще изчезне. Всеки от вас трябва да знае по нещо за деветнадесетте звезди. Вие не сте ги изучавали. Та казвам: небето, това е една книга разтворена от хиляди години и тия жители на вселената чакат жителите на земята да се занимаят с главните черти на небето. Вие не знаете какво има на Сириус. Да се занимавате със Сириус, значи да внесете нещо ново във вашата душа. Сега аз бих отишъл много далече, да ви запозная с тези светове, но много работи спъват основната идея. Ако дойдете до материалния свят, вие казвате: какво трябва да мислим най-после за Бога. За Бога ще мислите тъй, както когато прочетете съчинението на някой философ, според съчинението му ще мислите за него. За Бога ще мислите тъй, както за един художник от картините му. За един музикант ще мислите по онова, което е написал или от неговото свирене. За шивача, за учителя, за професора ще мислите по онова, което е направил. Или за човека ще си съставите понятие от онова, което сам върши. Човек е едно от най-великите произведения. Ако вземете само тялото на човека в дадения случай какво чудо представлява? Ако бихте се заели да наблюдавате 365 дни себе си, или по някакъв начин да можехте да се фотографирате всеки ден, ще получите 365 образци - колко интересна колекция ще имате. Ако всеки ден се фотографирате и снимките ги нареждате под система, какво познание щяхте да имате. Та не само това, аз не искам да говоря за някои научни

работи, защото при сегашните условия да се говори за наука, може да се дойде до суеверие. Суеверието произтича от онези факти, когато не разбираме нещата. Ние мислим, че нещата може да станат произволни. Нещата може да станат разумно. Има един закон, който определя. Аз зная идущата година какво ще стане. Но един закон има само в годината; има само един начин, когато мислим нещо, може да стане тъй, както мислим. Само един ден има, когато нещата може да станат, както ние мислим, другите 364 дни ще станат нещата, както не мислим. Туй не е противоречие, ще стане, както другите са мислили. Но този ден, единият ден има или поне една секунда във всеки ден на годината, когато нещата няма да станат. Във всеки един час има една секунда, едно време, което на мене принадлежи и нещата ще станат точно тъй, както аз искам. Във всяка минута има една частица за мене от времето. Във всеки час, във всеки ден, във всяка седмица, във всяка година има време, което принадлежи на мене. Тъй щото и в големите, и в малките работи има малка част, която е определена само за мен. Колко внимателно е небето към човешката душа, че е предвидило това време, освен всичките други работи. От тебе се изисква най-първо да намериш в деня кой е часът, който е за тебе. Цял час не е за тебе. В този час ще намериш минутата, в минутата ще намериш секундата. Когато вече можеш да се справиш с тия, ти ще бъдеш човек, който предвижда бъдещето. Сега ще кажеш: какво стана с мене? - Казвам: нищо няма да стане. Казва: аз ще умра. Не, ще ти продадат къщата, после ще ходиш под кирия. После ще ти направят друга къща, после пак ще те кредитират, ще станеш виден търговец. След това пак ще фалираш, пак ще ти продадат къщата, после пак ще ходиш по разходки. Тъй някои хора се мислят за много учени, но все питат: после какво ще стане? Един негърски проповедник, след като му задавали разни въпроси учените негри, най-после казват: Ти си проповедник. Какво правеше Господ преди да беше създал света? Той им казва: Имаше една брадва и сечеше пръти. Докато създаде земята, тези пръти ги приготовляваше за хора като вас, които не разбирате. Той доста умно им е казал. Така е, когато човек дойде в противоречие с онези творчески сили на природата, много пръти ще се стоварят на гърба му. Пък ако разбираш, тогава с пръти няма да те бият. Ти тогава ще замязаш на онзи българин, който влязъл в една турска баня, съблякъл се, тялото му мазно, не сухо, мие се и се тупа, казва: ръка не го е бутала. Един турски бей седи, мие се на един чучур, става, отива да седне на мястото на българина. Българинът казва: Ефенди, заповядай! - и отива на друго място. Пак казва: Ръка не го е бутала. Беят му казва: Ха да се махаш и от тука. Българинът рекъл пак: заповядай, ефенди. Така обикалят банята три-четири пъти. Най-после беят му казва: Умен човек си, досега не са те бутали, няма и да те бутат. Земята е пълна с извори, отвсякъде може да пиеш. Не ти позволяват от едно място, иди на второ, трето, четвърто, широк е светът. Какво си седнал и си навел глава, че Господ ще оставил да

страдаш. Запей тогава: "Заплакала е гората." Ама заплакала гората, мислиш, че преводът не е пълен. Плакала тя от мъжа си, тя казва: ходил ми е по друмове, по клисури, пък ми е донесъл кървава кошуля. Плакала тя, понеже не постъпвал, както трябва. Заплакала е гората и планината. Гората и планината не плачат, гората то сме ние. Под думата "гора" се разбират всичките хора по земята. Ти ходиш между хората, но всеки е погълнат със своята работа. Хората са като дърветата. Ти ходиш с високо съзнание, вдъхновен си нещо, но хората около тебе нищо не мислят. Защо минаваш от тук хич не искат ида знаят. И благодари, че не се интересуват, иначе ще започнат да ти казват отде трябва да минеш. Защо минаваш оттук, от друго място трябва да минеш. Ти може да минаваш отдето искаш, само тук-там някой стражар ще те срещне и може да ти каже по-точно от къде да минеш. Благодарение, че на хиляда души един стражар те среща. Ако всеки, който те среща, ти казва: не оттук, но оттам мини, ти през града не може да минеш.

Що да сторя? Казвам: В новата философия на живота не мисли за старото, никак не мисли за него! Старите хора отиват при старите хора, старите листа отиват при старите листа. Старите отгоре надолу слизат, младите се качват нагоре. Младият човек е цвят, който цъфти; този цвят ще завърже, ще даде плод. Старият кой е? Старият е узрелият плод; ще го турят в коша, ще го изядат. Благодарете, че старите хора хранят света. Младите ходят, разхождат се, старите опъват каиша. Всеки плод, който е в коша, той е стар плод. Така старите хора умират, заравят ги в земята, а младите ходят навсякъде. Тогава законът, за да не остарява човек е - както в Писанието се казва - че онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови. Преведено: Онези, които разсъждават и възприемат нещата, както са наредени, и в съгласие с вечното множество и вечното единство, всякога ще бъдат щастливи.

Тъй седи онази наука в света, върху която трябва да се преустрои дома. Не се стремете да приведете хората под вашия знаменател. Нагласете се вие себе си да подведете под този знаменател, под който трябва. Но не се стремете да подведете хората под вашия знаменател, понеже над вас има други същества, които са турени, и те искат да изменят вашия знаменател, да ви подведат точно под този знаменател, който ви подхожда. Вие няма да намерите вашия знаменател именно защото не сте само вие факторите в света, но има и други фактори, те ще се намесят. От това, което ти си направил, нищо няма да остане. От най-великите хора кои са останали? Не е за обезсърчение, но след 10-15 хиляди години къде ще бъдете? Тази култура съвсем ще изчезне, тя ще се пренесе на друго място. Тази книжнина къде ще остане? Тя ще остане за онези, които ще дойдат да наследят Земята. Тогава великите имена на нашите хора къде са?

Планините създадоха великите души в миналото. Учените хора още не знаят как се е създал планинският връх Еверест, или как се е създал Мусала, или как се е създал Монблан. Създадени са, но кой именно ги е създал? Имената са записани. Монблан кой го е създал? Братството на Европа създаде Монблан. Кой създаде Еверест? Братството в Индия създаде Еверест. А пък египтяните, като нямаха връх създадоха пирамиди, по-високи места, понеже е забелязано, че в една равнина, в която няма издигнато място, човек не може да мисли. Следователно за да може да мисли човек, непременно трябва да има височина. Ако мислиш еднообразно, ти си на плоскост. Трябва да имаш планински връх. Египтяните най-после създадоха няколко пирамиди нависоко - създадоха само един идеал да си осмислят живота. Най-малко един идеал трябва да имаш в себе си. Сега, не искам да привеждам най-оптимистичната страна на живота Ако ме разберете, ще знаете колко същества има в света, които мислят за вас, постоянно ви хлопат. Казвате: "Мислим сега, много сме заети." Те са живи същества, които хлопат в твоето съзнание, но ти не знаеш, толкова си оплетен, че питаш: "Какво да правя?"

Що да сторя? - Ще се разговаряш с тях любовно, писма ще им пишеш на всичките от сутрин, като станеш, до вечер, все ще пишеш. Ти намериш един възлюблен на земята и изгубиш всичкото си време по него. Този човек не може да те обича, понеже него го обичат 15 милиарда същества. Ти казваш: "Аз имам един мъж." - Чудни сте. Петнадесет милиона същества има приблизително, които имат дял в него. Каква част от твоята жена е твоя? Каква част от деня тя е заета с теб? Тя едва ли мисли толкова за теб. Не че не мисли, но някои са ми казвали: "Аз постоянно мисля за теб." Пък аз зная колко мисли. Вие мислите за мен, колкото аз мисля за вас. Аз не искам от хората нищо. Че те мислят за мен, то е отношение към множеството. Някой казва: "Аз съм готов всичко да сторя." Аз зная какво значи всичко, то е нещо много определено. А пък аз търся в света дума, която не е определена. Псалмопевецът казва: "Господи, опитай ме, виж в момента което мога да направя, то е." Опитай какво можеш да направиш. Туй, което в даден случай мога да направя, то е силата на човешкия характер. Когато те изпитват и издържиш, това е силата на твоята вяра, на твоето знание. С най-малкото изпитание, на което те поставя, този Разумният, невидимият свят веднага те изпитват докъде си достигнал. Тези разумни същества имат красиво чувство към нас, искат да знаят външната ни форма каква е, интересуват се докъде сме достигнали. Както ние се радваме на едно плодно дърво, че цъфнало, дало плод, така и те ни се радват, че едно същество цъфнало и дало плод. Тях това ги радва. Всяко същество взема участие в процесите на растенето, цъфтенето и зреенето на дървото и човека, понеже всички участвуват в Дървото на Живота, всеки се ползва от туй Дърво.

Изнасям това за Божествения ден. Нова виделина да имате. Толкова познати имате, на които имената не знаете, които мислят за вас. Вие очаквате да видите само тези, които познавате. Но тези, които вие познавате, от тях произлиза вашето нещастие. Коя храна причинява болка на човешкия стомах - непознатата или познатата? - Познатата. Непознатото в този смисъл е вечното, което никога не умира. То не може да бъде нито отвън, нито отвътре, то си има само отношение към тебе. Може да произведе туй щастие и блаженство.

"Що да сторя?" Ще работите, ще развивате вашия ум, ще образувате тази новата мрежа, за да схванете новата светлина. Някой път вие ще мязате на един рибар; ще си оплетете хубава мрежа, ще идете да се учите от рибарите на тяхното изкуство. Вие не сте ходили да гледате как правят рибарите мрежите. Има два вида мрежи: едните, като се хвърлят в широчина, те се свиват; има и други, които потъват, те са с куршуми отдолу, че като се събере рибата, остава вътре. Каквото остане в мрежата, каквото хване, то е на рибаря. Всеки ден ще излизате като рибаря отвън, ще гледате как хвърля мрежата и как колкото хване, туря в торбата. Два пъти не трябва да хвърляте. Като хванете много, не можете да изтеглите мрежата. Нали знаете, Христос като срещна Петра, Петър му каза: "Господи, цяла нощ се мъчим, нищо не уловихме." Христос му каза: "Хвърлете за мене." Петър погледна недоверчиво, той беше рационалист малко. Като хвърлиха мрежата, толкова много риба се хвана, че трябваше да викат други лодкари да я изнесат. Божественото е: като хвърлиш мрежата, да се хване толкова риба, че да не може да се изтегли мрежата. По човешки ще хвърлите мрежата, но нищо няма да уловите. По човешки нищо не се постига.

Или казвам: разсъждавайте правилно. Вие ще кажете тъй: "Тоя живот дали да го живеем или не, нищо не струва." Вие много обезценявате Онзи, Който ви е създал тялото, Онзи, от Когото сте излезли, Който е вдъхнал духа ви. Вие обезценявате Бога. Какво може да стане? Бог е вложил в теб една душа, един ум, едно сърце, а ти мислиш по този начин. Значи не мислиш правилно. По-добре се помоли, кажи: "Господи, прости ми, че голямо богатство си ми дал, а аз не съм работил нито ден за Тебе." Че какво искате повече от това, което имате? Несметни богатства имате. Аз намирам изобщо всички хора за непризнателни. Всички искат да бъдат царе и князе. Всички до един са царе и князе - какво от това? То е като зъбците в едно колело. Едно голямо колело има 200, 300, 500,1 000, зъбци, тия зъбци са скачени с други. Когато един зъбец потегли друг, той е цар. Като мине този зъбец, ще дойде друг, всички ще дойдат един път да потеглят те първи. Като завъртят колелото ще царуват, после ще дойдат

други. Когато един човек царува в света, никога един не царува, царуват всичките едновременно. То е мое схващане. А туй, че само един царува, то е само ваше схващане. Всички други царуват. Върти се това Божествено колело, животът тече и вие се радвате. Когато някой царува, радвайте му се!

"Що да сторя!" - Царувайте, опъвайте каиша, теглете колелото, можете; но бъдете благодарни за всичко, което имате, мислете за всички петнадесет милиона във вселената. Какво мисли Господ за вас не разправяйте на хората, да остане тайна и за вас дори. "Какво мислите за Бога?" Нищо не мисля. "Какво мислите да направите заради Него?" Нищо не мисля да направя. От какво ще се нуждае Господ, аз да му направя? Да му принеса в жертва агне - то е Негово. Да му направя къща или някой храм - камъните са Негови. Има едно нещо, което можете да направите - това, което не знаете. Това, което не знаете, постарайте се да го разберете. Кажи: "Господи, макар да не Те познавам, искам да Те обичам по своему. Аз не зная как. Искам да те обичам!" Това е най-хубавото, което можеш да направиш. Не питай къде е Господ, дали си Го обичал досега - ти си мисли да обичаш Господа. Никаква друга философия. Тъй мисли само. Не мисли дали е право или не. Ти остави тази любов да излезе, да тече към Бога. Когато Бог те обича, Той оставя животът да тече. Дали ти го разбираш или не разбираш, хиляди години Неговото благоволение си върви. Той не обръща внимание. Във всички твои недоволства и доволства Той не взима участие, за да не те смути. Той казва: "Пообмисли, всякога, щом си недоволен измени начина на мисленето." Пак си недоволен - причината ще се пише в книгата. Това дадох, недоволен е, онова дадох, недоволен е - хиляда години Господ е писал на тефтера. Тук веднаж ще се покаже, че си бил доволен, че станала работата, както искаш. То става в хилядата години само веднъж. Само веднъж на хиляда години работите стават тъй, както ти мислиш. След като си живял десет хиляди години, десет пъти работите са ставали, както ти си мислил. Това ще бъде такова тържество! Ще оставим дали туй е вярно. Като казвам хиляда години, вие казвате: "Посъкрати ги." Колкото работите се продължават, е по-добре, колкото се съкращават, е по-зле. Ако се съкращава бюджетът лошо е за вас, но ако се увеличава е много добре. На вас да бъде добре, за мен е по-добре да го съкращават. Сега всички съкращават бюджета. Ама пенсиите като се съкращават, заплатите като се съкращават от четири хиляди на две хиляди, от две хиляди на хиляда, после ще ги поделят на четири части, на осем, на десет - тогава не е добре. Когато се продължава животът е по-добре; колкото животът е по-къс, по-зле. Колкото мисълта се продължава е по-добре. Всички работи, които се продължават е по-добре, които са мимолетни е по-зле. Злото иде в късите вълни. Който държи прави работите, иска светия да стане за една година, аз да ви кажа какво ще стане от него: той

апаш може да стане, но не светия. За да стане светия, трябват ти тридесет години живот, по 10, 15, 20 часа да работиш, да се молиш. Ако искаш бързо светия да станеш, за една година отгоре, злото ще дойде. В злото творчество няма, то лесно става. Злото задържа, доброто твори.

Сега, това е само за обяснение, бързите и късите работи в света не носят добри резултати. Някои искат някои работи да не са дълги. Онези хора, които по-дълго време страдат, имат по-добър характер. Онези хора, които не могат да издържат на страданията, за мен те нямат характер. Аз виждам някого, увива се, не може да търпи това, но никога не казва "не мога". Силата на твоя характер ще се определи, когато дойде една болест, да я изкараш. Болестта е жива. Тя трябва да прояви и развие всичката си мощна сила, ако можеш на най-големия пристъп да устоиш, ти си силен. Ако ти още при първите атаки не можеш да издържиш, каква ти е силата? "Ама боли ме главата." Няма нищо! "Боли ме крака". Няма нищо! "Хрема имам." Няма нищо!

Във Варненско имало един случай, 12 души майстори се мъчат да вдигнат един камък, да го турят отгоре като плоча на една чешма. Идва някой българин, пита: "Какво правите?" "Мъчим се да повдигнем тоя камък." "Стойте." "То не е за тебе." Той хваща камъка, вдига го, казва: "Де искате да го турите?" Туря го отгоре на чешмата, качва се на колата и заминава. Той го счита това за играчка. Онези дванадесетте души се пънкат, ще трябва да им платят. 12 души работят, а този човек за половин час го взема, туря го на мястото. Който знае, той свършва работа за 12 души, а пък който не знае, 12 души трябва да работят и пак нищо не могат да свършат. Който мисли много, той има 12 души, който не мисли, той има само един, слиза от колата и свършва работата,

Мощното във вас, то е духът. Туй, което вашият дух може да свърши, 12 души не могат да го свършат. Туй е сега мисълта.

"Що да сторя?" Обичайте Господа. Бъдете благодарни за всичко онова, което Той ви е дал, пък за в бъдеще има толкова хубави работи! Като дойдат, вие ще ги научите.

25 неделна беседа, държана от Учителя
на 20 март 1932 г. София, Изгрев.

1932_03_22 Единният живот
извънредна беседа

ЕДИННИЯТ ЖИВОТ

Сега ще говоря върху абсолютното или -положителното в живота. Когато човек тръгва на път за него не е необходимо да вижда края на пътя.Той трябва да познава началото на своя път, а кога ще стигне края, това може и да не знае. Следователно, човек трябва да знае само началото на посоките, в които се движи, но не и техния край. Който се интересува само от резултатите на нещата, той изпада в заблуждение. Тъй щото, иска ли човек да схване нещата изцяло, той ще се намери в механическите процеси на живота. Ако някой човек иска да разбере напълно устройството на една кола само от нейния външен вид, той нищо няма да разбере. За тази цел, той трябва да разглоби колата, да разгледа отделните ѝ части, и от тяхната направа да съди за цялата кола. Щом има представа за направата на отделните части, той ще може вече сам да ги сглоби и да възстанови първоначалната кола. Същото може да се направи и с някоя дреха, къща или с някой часовник. Разглобяванията и сглобяванията на предметите представят забавления за човека, с които той неизбежно трябва да се занимава. Тези забавления са относителното в живота, което отвлича човешкия ум от съществено. Само същественото носи радостите в живота. Въпреки всичко, както човек работи с временните, преходни или относителни величини, така трябва да работи и с абсолютното, с Божественото.

Казвам: тази мисъл трябва да бъде ясна в умовете на хората, за да не се спъват в пътя си. Например, срещате някой човек радостен, весел; не се минава много време, състоянието му се изменя. Защо? Той предчувствува, че ще му дойдат някакви страдания: условията на живота му ще се изменят, ще станат по-лоши от тези, в които сега се намира. Млад е този човек, но дойде му мисълта, че ще остарее и няма кой да го гледа; здрав е, но се безпокои, че ще се разболее и ще умре; после започва да мисли, как ще замине за онзи свят, кой ще го приеме там, какви ще бъдат отношенията на тамошните същества към него и т. н. Ако е женен, той ще се страхува да не го напусне жена му; ако е чиновник някъде, ще работи, ще гледа да не го уволнят, да не останат жената и децата му на пътя. Такива и ред подобни мисли могат да минат през ума на човека, обаче, те не са абсолютни, не са положителни. Тия положения представят временна обстановка на нещата.

Мнозина питат: кои са временни и кои абсолютни неща и как се различават? Например, да вземем следното положение, което хората

считат за положително: всеки човек има майка и баща. До кога човек има майка и баща? До известно време само. Щом майката и бащата умрат, човекът казва, че е сираче, т. е. без майка и без баща. Значи, и това положение е временно. Следователно, докато майката и бащата са отвън човека, той още не е разбрал, какво нещо е майката, и какво - бащата. Това, което наричаме майка и баща, са проекции на реалността, които се изразяват отвътре навън. Външно погледнато, майката и бащата са отражение на реалността. Че действително са отражение, това се вижда от обстоятелството, че майката и бащата не мислят постоянно за своите деца. Майката заспи и не мисли вече за децата си. Бащата заспи и не мисли за децата си. Питам: де отиват бащата и майката, като заспят? Следователно, всеки човекъ, сам за себе си, е отражение на нещо. И всичко, което човек има вън отъ себе си, е сянка, нещо нереално. Защо? — Защото тия неща изчезват. Всяко нещо, което изчезва, не е реално; всяко нещо, което не изчезва, е реално.

И тъй, относителните неща изчезват, а положителните, абсолютните — никога не изчезват. С други думи казано: относителните неща не са реални, а положителните, абсолютните — са реални. Например, човек живее известно време на земята, но един ден му казват, че трябва да напусне тялото си и да замине за другия свят. Той се намира в противоречие, чуди се, де ще отиде. Учените, философите наричат живота на земята временен, или живот на относителната реалност. Аз наричам този живот сянка на живота, или най-малката проекция на целокупния живот; той е вода, която изтича от някоя чешма. Наистина, този живот е временен, но той е свързан с непреривното, което постоянно изтича. Следователно, ако мислим, че в изтеклата вода е всичко, ние не познаваме целокупния живот, който всеки момент носи нещо ново. Някой погледне към водата на една чешма, от която някога е пил, и казва : аз познавам тази вода. Не, ти не познаваш водата, която в дадения момент изтича, защото всеки момент тя се различава по качество и по количество. Напрежението, налягането на тази вода днес не е такова, каквото е било някога. То всеки момент е различно. Този закон е верен и по отношение на нашите мисли и чувства. Всеки момент те имат различно напрежение, различна сила. Понякога мислите и чувствата на човека едва текат, а понякога те представят велика, мощна сила. Когато мислите и чувствата на човека са мощни, велики, той си представя, че е по-велик, отколкото в друго време, но това са външни положения. Когато човек има светлина, той добре разбира нещата; когато няма светлина, той слабо разбира нещата. Всичко зависи от светлината на съзнанието. Когато човек греши, или върши някакво престъпление и му кажат, че не трябва много да мисли, с това искат да му обърнат внимание, че в случая трябва да мисли онзи, който го е накарал да направи престъплението. Кой е той? — Лукавият.

Следователно, лукавият мисли преди да е направил престъплението, а човек мисли, когато извърши престжплението.

Питам: кое наричаме права мисъл? Права, истинска мисъл е тази, която е свободна от тревоги, смущения, съмнения и т. н. Не може да се нарече права мисъл онази, която е пълна с тревоги, безпокойства и съмнения. Мисли само онзи, който може да даде ход на красивото, на възвишеното в себе си да изтече навън. То е Божественото в човека, то е животът, който непременно трябва да мине през него и да изтече навън. Животът трябва непрекъснато да влиза навътре и да изтича навън, той не може да спре. Това е Божественото, което аз наричам абсолютното множество. То трябва да мине през всеки човек, за да го свърже с окръжаващите. Ако животът не изтича вън от човека, той не може да се свърже с окръжаващите.

Същият закон е верен и по отношение на Бога. Ако от Бога не изтича нещо, което да се влее в нас, ние не бихме имали отношения към Него. Ако Бог се уедини и живее само за себе си, ние не бихме имали връзка с Него. Обаче, свържем ли се с Бога, ние ще мислим, ще чувствуваме и ще действуваме като Него. Ако животът, който изтича от Бога, не се влива в нас, ние ще живеемъ в относителната реалност, в която мнозина от съвременните хора живеят. Всеки човек има свои специфични мисли, чувства и желания, но понеже излиза от Бога, понякога той се заблуждава и мисли, че е едно с Него. За подкрепа на това свое заблуждение, човек казва, че както малкият портрет прилича на големия човек, така и човек е подобен на Бога. Вярно е, че на физическия свят човек може да се фотографира по-малък и по-голям, отколкото е в същност, но самият човек не е фотография на Бога. В Божествения свят, обаче, човек не може да се представи по-голям, отколкото е в действителност. Речете ли да фотографирате, или да нарисувате Бога, вие не можете да Го нарисувате нито по-голям, нито такъв, какъвто е в същност. Вие всякога ще Го нарисувате по-малък, отколкото е в действителност.

Казвате: какво нещо е абсолютното и какво — относителното в живота? — Всяко нещо, което може да се нарисува по-малко, отколкото е в действителност, наричам абсолютно. Всяко нещо, което може да се нарисува по-голямо, отколкото е в действителност, наричам относително. Тъй щото, когато човек се мисли по-голям, отколкото е в същност, той се намира в относителната реалност на живота. Понякога човек се мисли по-голям, отколкото е в същност. И едното, и другото положение са вътрешни състояния у човека, т. е. два полюса на временния живот.

Днес мнозина се смущават от мисълта за своето бъдеще. Обаче, само онзи човек се безпокои за своето бъдеще, който не разбира правилно живота.

Лесно може да се предскаже бъдещето на човека. Ето, как бих предсказал бъдещето на човека: човек млад ще бъде и ще остарее; богат ще бъде и ще осиромашее; учен ще бъде и ще оглупее; силен ще бъде и ще се обезсили; здрав ще бъде и ще изгуби здравето си; после, ще обича, ще мрази, ще се бие с хората, ще лъже, ще краде, ще губи и ще печели, ще прави къщи, ще ги продава и т. н. Най-после ще се разкае, ще започне да прави добро, да се изправя. След всичко това ще умре, ще го заровят в земята, или ще изгорят тялото му, а прахът ще поставятъ в някое гърне, което ще се пази за дълги времена. Над гроба му ще пишат: тук почива един необикновен, гениален човек. Такова е бъдещето на всеки човек при сегашния живот. Който иска да оправи света, в края на краищата, той ще влезе като прах в едно от тия свещени гърнета. Който иска да си поживее, и той ще влезе като прах в едно от тия свещени гърнета.

Съврменните хора турят костите на майка си и на баща си в една торба и казват: тук почиват костит на нашите майки и бащи. Верую е това! Има нещо скрито в костите на вашите майки и бащи, но изкуството седи в това, човек да извади своята майка и своя баща от техните кости. Реалността на живота не се крие в костите. Да мисли човек, че в костите има някаква реалност, това е заблуждение, това е мая. Човек трябва да се освободи от това заблуждение. Ако мисли по този начин, животтъ му всякога ще бъде празен. Това показва, че съвременните хора нямат ясна представа нито за живота, нито за Бога. Който разбира реалността на живота, той ще може да възкреси човека, който се е превърнал на прах. Как ще го възкреси? Той ще извади от джоба си едно шишенце, пълно с елексира на живота, и ще капне няколко капчици върху свещения прах на майката или на бащата. След това ще разбърка този прах и от него ще образува една кашица. Той ще започне да меси тази кашица, да я прави на тесто и ще я остави да седи няколко часа на спокойствие. Тестото постепенно ще набъбва, ще изпълва гърнето, и след 24 часа от него ще излезе цял човек, жив, подвижен, готов за работа. Той ще се поразтърси малко и ще каже: много съм спал! Де съм бил досега, не зная. Този човек е бащата, който преди няколко години беше заминал за онзи свят. Всички в къщи се радват, че бащата се върнал. Обаче, само магът може да възкресява мъртвите. Само магът може да оживява праха на мъртвите. Той има знания, с които може да прави чудеса. Това знание се крие в Словото, за което Христос е казал: „Които чуят гласа Му, те ще оживеят". Може ли мъртвият да оживее, ако не познава Словото Божие? То трябва да стане плът и кръв за него, за да бъде в сила да го възкреси. Следователно, ако реалността дойде в съприкосновение с най-малката частица на човешкия живот, тя ще разшири съзнанието му, ще доведе човека до безсмъртие. Това значи възкресение, връщане от смърт към живот.

Казвате: какво нщо е смъртта? Смъртта е процес на връщане. Казано е в Писанието, че човек ще живее и пак ще се превърне в първоначалната пръст, от която някога е бил направеъ. С други думи казано: човек е съгрешил, понеже не е разбрал реалността на живота. И сега, за да разбере тази реалност, той трябва отново да се върне в нея. Това връщане в реалността подразбира повторение на класа. Ако един ученик не разбере материала от даден клас, той ще остане да повтаря класа, не може да мине в по-горен. В този смисъл, смъртта подразбира връщане в реалността, от която човек е излязъл, за да научи началото на Битието, началото на тази реалност. Някой казва: защо трябва да повтарям класа? — Защото не сте изучили, не сте усвоили материята, която се преподава в този клас. Ако ученикът минава от клас в клас, без да е усвоил материала на по-долния клас, той не може да постигне нищо в живота си. Той ще остане първокласен невежа. Както в съвременните училища, така и в живота на хората, съществува строго определена програма, според която никой човек не може да мине в по-горен клас, или на по-горно стъпало, ако не е разбрал, изучил и приложил материята на по-долните класове. Материята в горните класове е тясно свързана с тази от долните. Ако съществува такава връзка в материала, който се изучава в училищата, толкова повече тя съществува в живота.

Този закон има приложение и в любовта. Не е любов това, да се свързват отношения само. Любовта е велика наука, която трябва да се изучава. Казвате: да се обичаме! Какво разбирате от тези думи? Да се обичаме, това значи да се изучаваме. Ако не можете да влезете в положението на човека, ако не можете да изучите и разберете живота му, вие не разбирате любовта и не можете да се обичате. Да обичаш, да любиш човека, значи да четеш от книгата на неговия живот, всеки ден да я прелистваш. Не можеш ли да четеш от книгата на неговия живот, ти не разбираш езика на любовта. Тъй щото, не може ли някой човек да прелиства книгата на вашия живот и да я изучава, между вас не могат да съществуват никакви отношения. Дето няма любов, животът е неразбран. И ако човек сам може да чете от книгата на своя живот, той ще има правилни отношения към Бога, към себе си и към своя ближен. Ще отворите тази книга, ще четете от нея, ще я изучавате, ще размишлявате върху съдържанието ѝ и ще гледате на нея, като на свещена книга. Колкото повече четете тази книга, толкова повече ще я разбирате. Всеки ден ще намирате в нея нещо ново, нещо свещено. Ако не можете да четете тази книга, това показва, че вие не знаете нейната азбука. Всички хора са книги, написани на различни езици, които трябва да се изучават. Това не трябва да ви смущава, но да се заемете за работа, да учите.

И тъй, искате ли да обичате един човек, вие трябва да разбирате езика, на

който е написана книгата на неговия живот. Разбирате ли този език, сърцето ви ще се запали и ще гори. Този е свещеният огън, за който се говори в Писанието. Благословение е за човека, сърцето му да се запали. Всяко сърце не може да гори. Щом не може да гори, то само дими, отделя дим, сажди. Това горение наричам любовен кадеж. Дето има такъв кадеж, таъ вече не може да се седи, непременно трябва да се излезе вън от къщата. Тогава хората започват да казват, че в този дом е станало нещо особено. Любовният кадеж се обяснява научно с това, че хората в този дом не могат да четат книгата на живота на своя ближен. Изобщо, дето има любовен кадеж, това показва, че тия хора не разбират нито своята книга, нито тази на своите ближни. Щом се натъкнат на такъв кадеж, хората казват: ние не се разбираме, защото възгледите на живота ни са различни. И след всичко това тия хора очакват да отидат на небето, между ангелите. Казвам: отидете ли между ангелите, вие трябва да знаете техния език. В онзи свят има девет ангелски йерархии, които си служат с девет различни езика. Вие знаете ли тези езици? При това, тези езици са извънредно богати; те разполагат с грамаден речник от думи, а не с няколко хиляди само, каквито са езиците, с които хората си служат. Научите ли тези езици, ще дойдете и до Божествения език.

Мнозина искат да знаят нещо за Господа, да Го познават? Човек може да познава Бога, само ако знае Неговия език. Когато някой твърди съществуването на Бога, това показва, че този човек разбира езика Му. Когато някой отрича съществуването на Бога, това показва, че той не знае и не разбира Божествения език. В този смисъл, единствената причина за безверието на хората се дължи на неразбирането на Божествения език. Например, в духането на вятъра, в течението на водите се крие езика на Бога. Във вятъра, в течението на реките, в движението на светлината, в проявите на живота аз слушам такава отлична реч, каквато не съм слушал и от най-красноречивия оратор в света. В най-големите бури аз слушам речите на видни оратори. Понякога техните речи са така силни, съдържателни и красноречиви, че са в състояние да задигнат и дрехите, и шапките, и керемидите от къщите на хората. Вие казвате: вятър, буря има вън, страшно е времето! — и гледате час по-скоро да се скриете вътре. Обаче, аз с удоволствие настройвам ухото си, да чуя говора на този вятър, или на тази буря. Като види някой, че се излагам на бурята, казва: защо си изложил ушите си на тази буря? Не знаеш ли, че ще се простудиш? Казвам: който не разбира Божествения език, той се простудява; който разбира Божествения език, той никога не се простудява. Реалността на живота е скрита в бурите, във ветровете, в моретата, в слънцето, в луната, във всички планети, които изразяват великата Истина на живота.

Казвате: какво нешо е ралността? Всичко, в което човек вярва, е реалност.

Това, в което човек не вярва и постоянно се съмнява, то не може да бъде реалност. Реалността произтича от любовта в човека. Дето има любов, има и реалност; дето няма любов, никаква реалност не съществува. Дето има любов, реалността се разкрива във всичката си светлина; дето няма любов, реалността не се проявява в своята светлина. Дето има свобода, там и реалността се проявява; няма ли свобода, никаква реалност не съществува. Следователно, дето има любов, там ще намерите свобода, светлина и истина; дето няма любов, там няма никаква свобода, светлина и истина. Светлина, свобода и истина са трите най-важни неща, с които трябва да започнете своя живот. Те произтичат от любовта. Затова, започнете първо с любовта, научете нейния език, защото от нея излиза живота; започнете с мъдростта, научете нейния език, защото от нея излиза светлината; започнете с истината, научете езика ѝ, защото от нея излиза свободата. Казвате: как да разберем тези неща — буквално или преносно? Разберете ги и в буквален, и в преносен смисъл. Вие трябва да изучите езика на любовта, на мъдростта и на истината и да ги различавате. Езикът на любовта не е такъв, какъвто е езикът на мъдростта; езикът на мъдростта не е такъв, какъвто е езикът на истината. Също така се различават езика на живота, на светлината и на свободата.

И тъй, най-първо човек трябва да изучава езика на живота. Животът е изразен в множеството хора, животни, растения и минерали. Всички те представят форми на живота. Изучавате ли този език, вие ще видите, какъв простор, каква велика област седи пред вас, която трябва да изследвате. Само по този начин ще разберете смисъла на живота. И тогава, в духането на ветровете, в течението на реките, в бликането на изворите ще чувате гласа, говора на същества, които ви обичат. Това е реалност, която аз абсолютно познавам, но вие сами трябва да я разберете. Аз не искам да вярвате в моето верую, защото по този начин сами ще изпаднете в противоречие. За да вярвате в това, в което и аз вярвам, вие трябва да имате моите мисли, чувства и постъпки. Ако дойдете до положението, в което аз се намирам, тогава, дето и да турите окото си, ще виждате като мене; дето и да турите ухото си, ще чувате като мене. Обаче, ако нямате моята вяра, и да чувате това, което аз чувамъ, нищо няма да разберете; и ако виждате това, което аз виждаъ, пак нищо няма да разберете. Тогава, и вие можете да пишете като мене, но между моето и вашето писмо ще има голяма разлика. Така и много поети пишат, но съчиненията на едни от тях се четат и разбират от всички хора, а съчиненията на други не се четат и не се разбират. Защо е така? Защото едни поети са вложили едно нещо в своите съчинения, а други са вложили друго нещо. Забележете, Библията, например, и досега не е изгубила силата си. В какво седи нейната сила? В съдържанието ѝ, в това, което е написано. В нея е вложено нещо особено, което и досега още не е изчерпано. В думите на Библията се крие

реалността на нещата.

Казвате: ние сме чели по няколко пъти Библията, но още не сме я разбрали. Че не сте я разбрали, това зависи от начина, по който четете. Правилно четене е, когато човек може да се свърже със съзнанието на този, който е писал книгата. Можете ли да се свържете със съзнанието на даден поет или писател, вие сте вече в реалността на написаното. В туй отношение, езикът на Библията и Евангелието се отличаватъ по това, че като четете гкзи книги съ разбира¬не, вие ще се свържете съ съзнанието на пророците и на Христа, които веднага ще се явят пред вас и ще кажат: какво обичате? С какво можем да ви бъдем полезни? Вие се съмнявате, дали това е възможно. Възможно е, разбира се. Ако знаете, отде да започнете и как да четете Словото на Христа, Той непременно ще се яви пред вас, ще свърже съзнанието си с вашето, и вие ще почнете правилно да разбирате и прилагате.

Обаче, за това се изисква ключ на разбиране. Този ключ седи в следното : да започнете оттам, отдето Христос е започнал. Започнете ли оттам, дето Христос е свършил, Той няма да ви се яви. Някой проповедник казва: ние трябва да започнем оттам, дето Христос е съшил. Не, това не е правилно. Ние трябва да започнем оттам, отдето и Христос е започнал. В това седи реалността на нещата. Тъй щото, искате ли да дойдете до вътрешно просветление и правилно разбиране, вие трябва да започнете оттам, отдето Христос е започнал и да свършите там, дето Христо е свършилъ. По този начин ще се премахне онова дразнене, онова безпокойство, от което страдат всички съвременни хора. Всички хора са последователи на Христа, изповядват Неговото учение, но пак се дразнят. Защо? Има причини за това. Ако Христос дойде днес между хората, в един момент Той може да премахне причините за дразненето и да ги направи ангели, с крила и с корони на главите. Те ще бъдат ангели, докато Христос е между тях. Отдели ли се за минута само, те пак ще бъдат такива, каквито и по-рано са били. Това показва, че има неща в човека, които той сам трябва да направи.

Съвременните хора имат криви разбирания за проявите на живота, както и за самия живот. Например, докато майката е между децата си, те са чисто облечени, със здрави дрешки и обуща. Обаче, ако майката напусне къщата, децата веднага се разпиляват и тръгват по улиците окъсани, необлечени, рошави. За такива деца хората казват : горките деца, нямат майка, няма кой да ги облече, няма кой да ги изчисти и нагледа. Такова е положението и на съвременните християни. Христос е заминал някъде, оставил ги е сами. И те, горките, и досега ходят окъсани, обеднели, няма кой да ги нагледа, очисти и облече. Те казват: едно време, когато майка ни

беше между нас, ние бяхме облечени и чисти, но сега на какво мязаме? Време е вече съвременните християни да се научат сами да се чистят. Това може да се постигне само, когато хората започнатъ оттам, отдето и Христос е започнал. Когато Христос дойде между хората, в един неразбран свят Той работеше непрекъснато и даваше всичко, каквото имаше. Когато се изчерпваше, Той съсредоточаваше ума си към по-висок свят, дето прекарваше дълго време в молитва и размишление. Щом дойде в плът облечен, между хората, Той постоянно даваше, но и постоянно взимаше от невидимия свят. Голяма разлика има между човека в плът и човека като дух.

НЪкои казват : не знаем, какво става с нас. Едно време бяхме по-добри, а сега сме по-лоши. Не, и сега сте добри, но пари нямате в джоба си. Какво трябва да направите? Да отидете в някоя банка и оттам да извадите известна сума. Ако нямате право да вземете пари от банката, ще отидете на някое лозе да копаете. Казвате: малко плащат хората. Вие трябва да знаете, че малкото става много, и многото става малко. Това се определя от любовта. Ако работите на лозето, или на нивата на някой богат земеделец с любов, той ще ви плати повече, отколкото сте се пазарили. Една грозна мома отишла да работи на нивата на един чифликчия. През целия ден тя повече се разтакавала, отколкото работела. Като я гледал, чифликчията си казвал: горката мома, освен че е грозна, но и не работи добре! Вечерта той й заплатил сумата, за която била пазарена, но повече не я повикал на работа. На другия ден пазарил една красива мома да работи на лозето му. От време на време той поглеждал към нея и му се виждало, че тя работи повече, отколкото трябва. Доволен отъ работата й, този чифликчия още първия час повишил условената цена с един лев. Втория час й прибавил още един лев; третият — още един лев и т. н. Вечерта, когато трябвало да й плати, той прибавил към парите, за които се условили, още 20 лева. Защо чифликчията придал на красивата мома 20 лева ? — Защото тя работила с любов, поглеждала го красиво, мило и на всеки нейн поглед сърцето му трепвало радостно. Сърцето му се отворило толкова много, че той бил готов да даде повече, отколкото трябва. След това той казал на красивата мома: утре пак елате на работа при мeъ; аз съм доволен от вас.

Питам: по какъв начин трябва да се отворят сърцата на хората? Мнозина мислят, че като им се говори за Господа, за светиите, за доброто в света, сърцата им ще се отворят. Не, това са човешки работи. Реалността на живота не се изразява с думи, с говорене. Тя не е някакво външно верую Да се говори на човека, без да има той примери, образци, това е външно забавление. При това положение, животът на хората ще бъде такъв, какъвто е днес. Някой ще каже, че светските хора живеят по-добре от религиозните. Дали хората са светски, или религиозни, ако нямат в себе си

абсолютна вяра, те ще живеят по един и същ начин.

Сега, като говоря за красивата и за грозната мома, аз взимам красивата като образец на правилен живот. Достатъчно е само красивата мома да погледне към богатия чифликчия, за да е доволен той от нея и да е - готов да й придаде повече, отколкото трябва. Сърцето на този човекъ се отваря не само за нея, но за всички хора. Въ този смисълъ, любовьта къмъ едного е любовь къмъ всички. Който обича едного, сърцето му се отваря за всички. Който не обича нито един, сърцето му не може да се отвори и за другите. И след това този човек ще каже - изядоха ме, злоупотребиха с мене! Дето има любов към едного, там никакво злоупотребление не може да стане; дето няма любов към едного, там ред злоупотребления могат да се извършат. Чифликчията дал на красивата мома 20 лева повече, отколкото се е пазарил с нея, защото с любовьта, която има в себе си, красивата мома му е дала хиляди левове. Тя внесла нещо ново в ума и в сърцето му. От момента, когато чифликчията видял красивата мома, с него станал голям, вътрешен преврат, и той казал в себе си: човек трябва да дава! Според морала на съвременните хора някои ще кажат: този чифликчия е готов да даде повече на красивата мома заради красотата й. Не е така. Той дава повече заради любовта. На любовта всеки дава.

Сега, ще ви дамъ един пример за изяснение на тази идея. Представете си, че една дружина от 20 жътварки, от различни възрасти, 30—35—40—50—60 годишни, се условят да работят при един богат земледелец. Само една от тяхъ е 21-годишна; при това, тя е красива, стройна мома. Като го погледне тя, сърцето му трепва и си казва: красива е тази мом! Бог да я благослови! Коя ли майка я раждала? Щом погледне към нея, той поглежда мило и към другите свои работнички. Обаче, като не разбират закона, те казват: отде се взе тази мома? Тя завъртя ума на господаря, и според нея, той ще изпъди нас. Между тях се поражда завист, която създава ред интриги. Всички са неразположени към нея, искат да я изпъдят. Обаче, един ден тя сама взима сърпа си и заминава, напуща този земледелец. Като види, че красивата мома напуща работата, земледелецът казва: хайде сега и вие да си вървите! Никой не ми трябва вече!

Казвам: Бог постъпва с хората по същия начин, когато иска да ги извади от по-низко положение и да ги постави в по-високо. Само по този начин може да се разбере смисъла на живота. Смисълът на живота не седи в неговата външна страна. Ако е въпрос за външна красота, човек лесно може да стане красив. Майката и бащата могат да родят какъвто син, или каквато дъщеря искат. В това няма никаква мъчнотия. Мъчно е, когато ние изискваме от хората да направят това, което те не могат. Например, часовникът може само да показва времето, но не и да говори. Човек не

може да се разговаря с часовника. Иска ли човек да направи нещо повече от това, което се крие в неговите възможности, той трябва да бъде едно с Бога и да вярва в Него. Да бъдете едно с Бога и да вярвате в Него, това подразбира да се запишете за ученик в Неговото училище и свещено да държите Неговите закони. За да дойдете до това положение, Бог ще ви прекара през хиляди изпитания, и ако можете да издържите, само тогава Той ще ви повери едно малко знание. Който достигне това знание, той ще може да възкресява мъртвите. Достатъчно е само да дигне ръката си пред тях, да им каже три свещени думи, за да оживеят. Щом оживеят, те ще го запитат: какво заповядвате?

Днес всички искат да знаят, какво ги очаква. Казвам: ако не любите Бога, гърне ви очаква — нищо повече. Ако любите Бога, ще станете ангели, с крила и с корони на главите. В това положение ще видите Божиите чудеса и ще изучавате закона на единството. И тогава, от любовта към Бога ще дойдете до любовта към хората и всички същества под тях. Тъй щото, красивата мома представя доброто между хората, което постоянно работи. Грозната мома представя злото. Чифликчията представя самия човек, а жътварките на разните възрасти представят хората, които човек трябва да обича. Когато човек обича Бога, той ще се научи да обича и вечното множество в света. Който обича Бога, невъзможно е да не обича хората. В любовта си към Единния, той ще обича всички. В тази любов не трябва да влиза никаква ревност, никакво подозрение, никакво маловерие. Онзи, когото обичате, той всякога седи по-високо от вас. Не можете да обичате някой човек, ако той не седи по-високо от вас. Тъй щото, ако обичате Бога, обичате Го, защото Той седи по-високо от вас. Понеже Бог е над всички същества, затова и Той обича тия малките под Него. В това седи идейната любов: всеки човек може да обича същество, което седи по-високо от него. Не мислите ли, че съществото, което обичате, седи по-високо от вас, като погледнете на него, ще кажете: какво особено има в това сжщество, или в този човек, за което заслужава да се обича ? Питам: какво познахте в този човек?

Казвам: никой не може да разбере човека. Човек се намира зад очите, зад ума, зад сърцето и т. н. Всички тия неща представят обвивки на човека, но не и самия човек. Умът, сърцето на човека са сили, които действат в него. Ако в сърцето, в ума, в душата и в духа на човека, както и в техните проявления, не виждате Бога, вие не познавате реалността, от която произлизат всички неща. Умът, сърцето, духът и душата на човека се включват във великото, в Божественото. Схващате ли нещата по този начин, вие ще имате велик импулс в себе си. Имате ли този импулс, ако сте богат човек и ви откраднат една сума от 100 000 лева, или един милион, вие няма да се смутите. Обаче, ако нямате този импулс въ себе си, и сте

беден човек, който завързва парите си в девет възела, един лев да ви вземат, вие ще окрякате света.

Аз взимам думата „крякане" в добър смисъл. Когато кокошката снесе яйце, тя започва да кряка, с което иска да каже на господаря си: много се измъчих, докато снеса това яйце. Гледай, поне ти да го, вземеш, а не някоя сврака! Човек трябва да разбира смисъла на крякането, както и смисъла на излюпването на яйцата. Вие казвате: тези яйца трябва да се излюпят. Не е достатъчно човек да казва само това, но той трябва да разбира, как става излюпването на яйцата. Човек е още в яйцето си, затова нека се скрие под крилата на някоя квачка и да седи там, докато се излюпи. Когато казвам, че човек е още яйце, което се търкаля, това подразбира, че трябва да се постави при добри условия, да се излюпи. Докато човек е в яйцето, той е изложен на по-голяма опасност, отколкото вън от яйцето. Когато някой се оплаква, че сърцето му е счупено, това показва, че той е слаб, като яйце, черупката му лесно се чупи. Кой е изходният път от това положение? Това яйце трябва да се постави под крилата на някоя квачка, да се превърне на пиле. Затова, именно, е казано в 91 Псалом: „Който живее под покрива, т. е. под крилата на Всевишния, ще пребивае под сянката на Всемогъщия". Ето защо, човек всеки ден трябва да влиза под крилата на тази квачка. Който седи под крилата на тази квачка, в края на краищата, той ще се излюпи не само като пиленце, но и като мислещо същество. Аз взимам думата „квачка" в нейния широк смисъл.

Сега, аз говоря върху този предмет, защото последната цифра от 1932 година е двойка. Числото две представя света на майката, света на любовта. Ако не разберете любовта, няма да разберете и майката. Любовта е майката в света. Следователно, без майка нищо не може да стане. Всеки трябва да има майка. Някой казва: защо трябва да любя? Ти трябва да любиш, за да дойде майката, да те роди. Ако нямаш майка, няма кой да те роди. Ето защо, съзнанието на хората трябва да се пробуди, да схващат тези неща правилно. За да се пробуди съзнанието, с което да разбират любовта, те трябва да имат майката в себе си, а същевременно и те да живеят в майката. Любовта е велик закон. Без любов нищо не се постига. Без любов човек постоянно губи, докато най-после се превърне на прах и влезе в гърнето. Той ще живее с недоволство в живота, докато един ден каже: празен е животът! Нищо не разбрах от него. Този човек ще влезе в гърнето, дето ще прекара дълъг сън. Тук майката ще го люлее, като в люлка, ще мисли, какво да направи с това неразбрано дете. След това ще дойде б¬щата, и върху този прах ще капне няколко капчици от елексира на живота, докато съживи детето. Щом го съживи, отново ще го изпрати в живота. Това е закон на прераждане. По този начин човек ще се преражда, докато разбере, че цета на Бога е да го научи, че без любов животът няма

смисъл. С други думи казано: без любов, т. е. без реалността на живота, всичко е страдание и нещастие.

Питам: какво струва на човека да люби? Едно липсва на съвременните хора: любов. Когато младият човек дойде при Христа и Го запита, какво да направи, за да наследи вечен живот, Христос му каза: „Иди, продай имането си и го раздай на сиромасите!" Аз пък казвам: едно ви недостига — любов! Всички сте богати, но любов нямате. Казвате: защо трябва да продадем богатството си? Продажбата е първото условие, да турите любовта си в ход. Щомъ раздадете богатството си и останете последен бедняк, който ви срещне, ще разбере положението ви и ще каже: вие сте гол и бос. Елате при мене, аз имам хубави обуща и дрехи, ще ви ги продам евтино. После, пак погледне и казва: аз мога да ви дам и на кредит, с условие, че ще ми платите. Казвам: сега и аз съм готов да давам на кредит, но не без пари. Когато се казва, че любовта дава даром, без пари, това е символ. Наистина, парите тичат, търкалят се подир любовта, т. е. подир онзи, който има любов в себе си.

И тъй, който погледне красивата мома, той тича подир нея, предлага ѝ услугите си и я пита: моля, какво обичате? Ако някой банкер я срещне, и той ѝ предлага касата си. Банкерите седят с отворени каси пред нея и я питат: какво обичате? Те се чудят на силата, която се крие в тази мома. Да, магическа сила е любовта. Казвате: ами ние какво трябва да правим? Търсете любовта, а не парите. Ако вие търсите парите, работата ви е свършена. Парите трябва да ви търсят! ако търсите знанието, работата ви е свършена. Знанието трябва да ви търси! Ако търсите силата, работата ви е свършена. Силата трябва да ви търси! Който има любов, и парите го търсят, и знанието го търси, и силата го търси; и светлината, и въздухът, и водата го търсят — всичко го търси. Достатъчно е да отвори очите си, и светлината влиза през тях. Достатъчно е да настрои ушите си, и звукът влиза през тях. Всичко става доброволно, непринудено, без той да очаква нещо. Защо? — Защото в него живее любовта — магическата пръчица на живота. На любовта всички услужват: и светлината, и въздухът, и водата, и растенията, и животните, и хората. Верни са думите на Бога: „Дето е любовта, там е животът, там е светлината, там е радостта, там е мирът — в любовта е всичко."

Сега, и на вас казвам: понеже имате любовь, излезте вън от гърнето! Как? Бащата ще дойде при вас, ще капне няколко капчици от елексира на живота, ще замеси този прах и след 24 часа ще оживеете. Който знае това изкуство, лесно може да възкресява. Това подразбира стиха: „Които чуятъ гласа Му, ще оживеят". Всички хора трябва да оживеят! Мнозина очакват идването на Христа, за да оживеят. Отде очакват Хиста? От небето ли? От

това небе, което виждате вие? Небето, което виждате, е отражение на друго небе. Казвате може ли всеки да оживи праха в гърнето? Който знае, как да отвори гърнето, да замеси праха и да духне върку него, той ще може да го оживи. Знание се изисква! Запример, имате торба със злато. Кой може да извади златото от нея? Онзи, който знае, как да отвори торбата, той ще може да извади златото от нея. Не знае ли да отвари торбата, и златото ще остане неизползвано. Тази торба не се пробива, тя е херметически затворена; вие трябва да знаете, отде да я бутнете, за да се отвори.

Съвременните хора се интересуват отъ небето и затова го изучават. Според мен, небето е съкровище, голямо богатство, до което се домогват само ония, които имат ключа за отварянето му. Ключът за небето е любовта. Имат ли този ключ, ще се ползуват от Божието благословение. Това значи да имате любов към Бога. Някой казва: какво нещо е любовта ? Аз познавам любовта, но какво нещо е тя, не определям, не смея да я бутам. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога". Следователно, живот вечен е да познавате любовта. Ако някой ви пита, какво нещо е любовта, вие се усмихнете малко и нищо не говорете за нея. Човек трябва да познава любовта, да познава благото, което тя носи за всички същества. Достатъчно е човек да знае, че любовта носи благо за всички същества, а какво е тя, не трябва да определя. Любовта е свещено място, на което ничий крак досега не е стъпвал.

Някой казва: какво нещо е Господ? Какво нещо е Господ, също не може да се определи. Който иска да познае Бога, ще му кажа, как може да Го познае, но по въпроса, какво нещо е Бог, не мога да отговоря. За Бога не мога да се произнасям, нито мога да Го определям. Мойсей, който е разбирал това нещо, казал на евреите: „Не произнасяйте името Божие напразно!" Всички страдания и нещастия в света произтичат от факта, че хората искат да знаят, какво нещо е Бог, какво нещо е любовта. Някой казва: защо Бог ни дава страдания? Който обича и познава Бога, ще види, че всички страдания са за негово добро. Който не обича и не познава Бога, и от благата, които Той му дава, ще си създаде ад. Който обича и познава Бога, и от благата и от страданията ще си създаде рай. Тази е великата Истина в живота. Ако обичате и познавате Бога, в рая ще бъдете; ако не обичате и не познавате Бога, в ада ще бъдете. Тези две неща трябва добре да се ломнят. Защо е така, не питайте. Този въпрос не трябва да се разисква. Той е изкушение. Ние не искаме да пипаме забраненото дърво. В забраненото дърво се крият две неща, които човек никога не може да разбере. Това са злото и доброто. В тях са скрити тайните на живота. Едно само човек може да знае, а именно: в доброто той ще разбере небето, рая, а в злото ще разбере ада. Когато се говори за дървото на живота, подразбираме целокупния живот, който произтича от любовта, носителка

на всички блага в света. Да познавате дървото на живота, ще рече да познавате положителното в себе си, т. е. любовта, която всеки ден трябва да се разширява. За тази цел всеки трябва да обича едного, който да седи по-високо от него. Мнозина се колебаят. Бога ли да обичат, или друг някой. При това, те се запитват: ние ли трябва да обичаме Бога, или Той трябва да ни обича?

Казвамъ: дали Бог ви обича, това не е ваша работа. Онова, което трябва да знаете, то е, дали вие обичате Бога. Дали Бог ме обича, това е Негова работа. Той трябва да знае това. Дали аз обичам Бога, това вече е моя работа ; това аз трябва да зная. Ако аз не обичам Бога, не мога да зная, дали и Той ме обича. Само любовта познава, кой я обича, и кой не. Това значи: ако някой ме обича, той ще познае, обичам ли го аз, или не. И ако аз обичам някого, ще позная, обича ли ме той, или не. Любовта познава себе си във всички прояви. Това са схващания за живота и за отношения, свободни от всякакъв егоизъм. Ако човек прекара цели 20 години в пустинята, за да разбере, дали Бог го обича, и дали той обича Бога, това е един въпрос. Обаче, ако той прекара тия 20 години в пустинята, с цел да придобие светост и чистота, това е друг въпрос. Ако пък някой прекара 20 години в пустинята, за да привлече вниманието и благоволението на Бога, това се отнася само до външния му живот. Изобщо, човек може да познае Бога в любовта, в свещения трепет на своята душа към Него. Ако човек обича Бога, едновременно с това ще обича всичко, което Той е създал. Който не обича Бога, той ще се движи като слепец в света, без направление и смисъл. И тогава, светът, който е красив, приятен за хората, за слепия ще бъде тормоз, мъчение. Каква полза, ако в този свят има топлина, и светлина, а той няма никакво отношение към тази светлина и топлина? Каква полза от благата, ако той няма отношения към живота ? Той ще има само едно голо съзнание, че съществува — нищо повече. Животът е непрекъснат. Така трябва да го разбират хората.

Обаче, някои философи казват, че животът се явявал и изчезвал. Да се мисли така, то е все едно, да се казва, че всеки зъбец от едно назъбено колело изчезва, щом свърши работата си. Не, зъбецът, който е свършил работата си, не изчезва; няма да мине много време, и той отново ще се яви, ще свърши друга работа. Така той постоянно ще се явява и ще изчезва, без да се е изгубил. Това са временни състояния. И когато се казва, че някой човек е умрял, това не значи, че той е изчезнал някъде безвъзвратно. Той е зъбец на едно назъбено колело, временно е отишъл някъде, но пак ще дойде. Това е закон на прераждане. Според този закон, човек не може да изчезне. Той е постаен в система, която не може да изчезне. Човек не изчезва, както и слънцето не залязва. Човек си въобразява само, че слънцето изгрява и залязва. Привидно слънцето изгрява и залязва, но в тия

смени то изминава свой определен път. И звездите, като слънцето, привидно изгряват, но в същност те непрекъснато вървят по своя нъчертан път и вършат известна работа.

И тъй, вие сте поставени на едно реално място в дадена система. Който ви е поставил на това място, той изисква от вас само едно нещо: да познаете любовта. Познаете ли любовта, тогава и животът ще стане за вас реален. Ако не беше така, вие бихте се обезсърчили, бихте помислили, че никой не ви обича. Щом разбирате правилно живота, и да ви гонят и хулят хората, това няма да ви смущава. Мнозина ще кажат, че сте заблудени, защото не мислите като тях. Казвам: права ли е жабата, ако каже на човека, че за да я разбере, той трябва да стане като нея? Не, от своето положение човек може да разбере жабата по-добр, отколкото, ако стане като нея. Жабата жаба не може да разбере. Човек може да разбере жабата, но жабата не може да разбере човека. И човек не може да разбере себе си, докато не мине в по-високо положение, в по-висока форма. Иначе, той не може да има ясна представа за себе си. Иска ли човек да се разбере, той трябва да заеме положението на ангел, или на някое същество с по-светъл ум и с по-възвишено сърце от неговото. Само по този начин той ще си състави ясна представа за човека и за това, което той сам е в сжщност.

Мисълта, която сега ви казвам, е отвлечена, но аз се радвам, че е отвлечена. За едни тази мисъл може да е неразбрана; аз се радвам, че е неразбрана. За други тя може да е неопределена.; аз се радвамъ, че е неопределена. Ако разполагах с повече време, щях да ви поговоря, да направя неопределените неща определени, а ясните да затворя херметически, да не изгубят своето значение. Искате ли нещата да запазят своя смисъл, те трябва да се предават на свещен език. Този език има свое особено произношение и смисъл. Той не е като български език, или като европейските езици, на които едно се говори, друго се разбира. Като се говори истината на съвременните хора, те не се вслушват в смисъла на думите, но гледат, дали запетаята и другите препинателни знаци са употребени на място. Какво показва запетаята? Запетаята показва, че когато човек дойде до известен пункт, той трябва дз спре малко и да помисли. Дето има запетая, човек ще спре движението си за малко време и ще се огъне наляво. Запетаята е живот на съображения. При точката и запетаята човек се натъква на един център, от който трябва да излезе по пътя на радиуса. Двоеточието пък показва, че след него се цитират чужди думи, които често се затварят в кавички. Значи, минавате ли от човешкия към Божествения живот, вие ще турите двоеточие и ще кажете: тъй рече Бог! След кавичките можете да продължите речта си, да я завършите по човешки. След всяка отделна мисъл поставяте точка. Това е значението на знаците в земните езици.

Създаването на земните езици е коствувало големи усилия на възвишени, на разумни същества. Те са работили много, докато създадат всички форми и правила в съвременните езици. Граматиката на земните езици е пренесена на земята отъ невидимия свят. Тя е изработена по правилата на Божествения език. Върху български език отсега нататък трябва да се работи, докато стане свещен език. Когато един език стане свещен, любовта в него се усилва, и хората започват да се разбират. Днес, обаче, срещнат ли се двама души, т непременно ще се скарат. Когато хората се разговарят на свещения език, те никога не се карат. Когато момата обича някой момък, тя казва: колко мил, смислен поглед има този момък! Когато не го обича, тя казва - лош поглед има този момъкъ! Защо не харесва погледа му? — Защото езикът, на който се разговарят, не е свещен. Езикът, на който се разговарят, не съдържа нужния пламък, вследствие на което и любовта между тях не може да се прояви.

И тъй, тази година за пръв път искам от вас, да се запознаете с езика на любовьта. Най-първо започнете със съюзите и мислете върху тях. Срещал съм млади хора, които говорят за любовта и се оплакват, че сърцата им изгорели отъ любов. Това, което изгаря сърцата на хората, не е любов. То са пушила на човешките сърца. Минете ли покрай тия пушила, навсякъде ще видите дим, сажди. Дето огънът на любовта е запален, там всеки обича да се топли, защото изпитва приятно чувство. Не е въпросът огънът да бъде голям, но да гори хубаво, горението да е пълно, без дим, със силна светлина. Вие трябва да разбирате любовта правилно, да не я изопачавате. Сърцето на човека трябва да бъде огнище, на което постоянно да гори огън. Човек не трябва да се плаши от любовта, но да изпитва свещен трепет към нея. Любовта на съвременните хора е толкова малка, че едва мухите могат да се топлят на нея.

Изобщо, мухите обичат да кацат на човешките глави. Под думата „муха" разбирам малки, дребни мисли и чувства, с които хората често се задоволяват. Като направят нещо малко, те мислят, че много нещо са свършили. И малките неща се ценят, но законът на любовьта изисква големи работи. Малко хора има днес, които могат да вършат големи работи. Ако един съвременен човек влезе в някоя богата къща, парите се скриват от него. Отиде при някой банкер, касата на банкера веднага се затваря. Защо? — Любов няма този човек. Отиде ли красивата мома в кантората на банкера, той отваря касата си за нея. Защо? — Любов има тази мома. Тя внася нещо от себе си в душата на банкера, за което и той е готов да дава. Вие мислите, че той се е влюбил в тази мома. Не, банкерът не се е влюбил в момата, но той е познал любота, и затова е готовъ да разтвори сърцето си и за нея, и за другите хора.

Сега, с един образ ще ви представя, какво нещо е любовта. Влиза един човек в къщата на едного и казва: тази къща е моя, не мърдам оттук. Никой не може да ме застави да изляза вън от тази къща! — Не, има нещо, което може да те застави да излезеш вън. — С камъни да ме бият, няма да се мръдна от мястото си. — Тъй ли, ще видим. Човекът, чиято е къщата, подпалва я и наблюдава, какво ще върши другият. Той веднага хуква да бяга. - Защо бягаш? Нали каза, че нищо не е в състояние да те накара да бягаш? — Как да не бягам? Къщата гори! Ако остана вътре, и аз ще изгоря. — Лъжеш се, няма да изгориш. — Как да не изгоря ? — Сега ще видиш. Той маха с пръчицата си из въздуха, и огънят престава. — Как направи това нещо? Защо ме заблуди? Казвам: същото нещо става, когато любовта дойде в човека. Той се запалва, гори и непременно трябва да излезе вън от къщата си. Не излезе ли, това показва, че е инвалид. Когато любовта дойде, всяко нещо трябва да падне от ръката на човека. Богатство, слава, величие, всичко това трбва да излезе вън от къщата на човека, да се раздаде на сиромасите. Това подразбира „даром си взел, даром ще даваш." Материалното трябва да се раздаде на сиромасите Когато любовта дойде, ние ще бъдемъ носители на Божиите блага, на новото. Щом човек стане носител на новото, той става извор, който постоянно блика, тече, без да пресъхва.

Време е вече да се простите със старото! Обаче, докато новото не дойде, старото не пущайте. И мухлясал хляб да имате, не го хвърляйте, докато не пристигне новия, направен от прясно, хубаво брашно. Казвате: какво да правим със стария хляб? За него вече не мислете. Турете пресния хляб в торбата! Метнете торбата на гърба си и тръгнете напред!

Сега, от всички искам да имате абсолютна вяра в Божественото. То носи живот, мисъл, сила, щастие, радост и т. н. Придобиете ли тази вяра, вие ще разберете великата Истина, която разкрива смисъла на живота. Който ви говори от гледището на великата Истина, дръжте се за него. Те могат да бъдат един, двама, трима, четирма или повече, обаче, всички ще се обединят в името на тази Истина. Когато Божесвеното заговори в сърцата на хората, всички ще се обичат и разбират. Дето е Божественото, там е Любовьта, там е Мъдростта, там е Истината.

Беседа от Учителя, държана на
22 март, 1932 г., 5 ч. с. Изгрев.

1932_03_27 Верният в малкото
неделна беседа

ВЕРНИЯТ В МАЛКОТО

Ще взема 16 глава от Евангелието на Лука, 10 стих: "Верният в малкото, и в многото е верен."
Има слово положително и отрицателно. Аз ще говоря върху положителните страни. Можем да поставим и друго едно положение: Състоянието на човека зависи от неговия дух, от неговия живот. То е положителното. Отрицателната страна на живота зависи от неговата материя и силите, с които той е свързан. Следователно постоянните величини в живота са, които произтичат от духа, от живота. Това са величини, в които изменения няма, защото в тях работи животът. Реалността е създадена от тях. Под думата "реалност" ние разбираме изявления на нещата и на телата, които съществуват. Защото, сегашните хора имат едно друго понятие за реалността, те искат да им е приятна къщата, да имат достатъчно за ядене и пиене, да преживеят един спокоен живот. Аз не разбирам, какъв спокоен живот може да има човек, ако се самозаблуждава. Аз бих искал от историята да ми покажете един човек, който да е живял спокойно и да е заминал за другия свят щастлив, или да е оставил в своята биография, че е доволен. Всички хора, без изключение, от 8 хиляди години насам, все са свършили по същия начин; с малки изключения. Вие може да кажете, че ще направите изключение. Същото нещо може да бъде и с вас - в една или друга степен, както и да си мислите, каквото и да ви предсказват гадателите, пророците. Ако се яви един пророк между кокошките, той може да им предскаже, какво ще им се случи на тях и техните деца. Той ще предскаже точно - кога всяка кокошка ще умре; ще предскаже: кое яйце - кога ще бъде изпържено; или опечено; или продадено. Кокошките ще се чудят на този възвишен пророк, на това пророчество.

Ние се намираме в един свят неустойчив. Някой път си правим илюзии, казваме, че някой имал голямо влияние в света. Аз не зная какво разбирате под думата "влияние". Влияние има. Златото и среброто имат сега по-голямо влияние, отколкото един професор, отколкото един знаменит проповедник. Той може да проповядва това и онова, но някой човек може да каже, че това са празни работи; ако извади няколко звонкови, като подрънкат тези златни пари - много красноречива е тяхната реч - и човекът се убеждава. Когато някой те повика, да му служиш с любов, ти казваш: "Ако е за любов, не служа никому". Но ако ти даде 3, 4, 5, 6, 10 хиляди лева, веднага ще отидеш. Колкото повече се увеличава златото, толкова повече си готов да служиш на този господар. Коя е причината?

Подбудителната причина за твоето служене е онази, грубата материя, която не подозира, в какво седи твоето щастие и нещастие. Ти като видиш такъв господар, въодушевяваш се от него и си готов да му служиш. Туй важи за безбожния и за набожния, за вярващия и за невярващия, за младия и за стария, за владици и попове, за проповедници - всички вие, каквито и да сте, имате благоговение пред парите. И право казват хората: "не може без парици". "Парице, парице, всесилна царице" - казва Славейков. И действително, голяма царица е тя. Сега, не мислете, че мен ме интересува това. Това не е един подбив, защото аз не разбирам думата "подбив". Никога не може да намериш цената на един предмет. Ти може да мислиш, че нещо си подценил, но нещата каквато цена имат, те не могат да се подценят. Скъпоценните камъни си остават скъпоценни и фалшивите си остават фалшиви, само че, в нашия ум си остава идеята, че можем да направим някъде подбив. Това е лъжа. Но ако лъжата има съдържание в себе си, то онзи, който я е създал, трябваше да обича своето произведение. Но когато дяволът е създал лъжата, научил едно малко дяволче на това изкуство. Това дяволче излъгало учителя си, а дяволът му казал: "Аз те научих да лъжеш другите, а не мене. На мен ще говориш истината". Някой казва: "Без лъжа не може." Без лъжа за другите - да, но за тебе?

Тогава, каква е разликата между една реалност и една нереалност, или между една истина и една лъжа? В истината животът се увеличава, а в лъжата животът се намалява. В истината безсмъртието продължава, а в лъжата се намалява. В истината щастието идва, пък в лъжата нещастието царува. Защо тогава хората обичат лъжата? Ще кажеш: "Без лъжа не може в живота." Че не може, не може - тъй както е устроен сега светът, навсякъде се шири лъжата. "Има и бели лъжи." Тогава, в какво седи една бяла лъжа? Ще ви приведа един анекдот за един американски проповедник. Той обичал да преувеличава нещата. Веднъж държал реч за Самсон, който бил навързал опашките на лисиците и ги пуснал, със запалени свещи, по нивите на филистимците. Проповедникът искал да убеди своите слушатели, че тези лисици имали дълги опашки, по шест метра. Това чувство у него - да преувеличава, било толкова силно, че казал на приятеля си: "Когато се увлека да преувеличавам нещата, направи ми един знак с пръста си." Когато проповедникът казал, че опашките на лисиците били дълги 6 метра, приятелят му направил един знак. Той рекъл: "Предполагам, че 6 метра е много, може би 4 метра са били". Вижда, че приятелят му прави пак знак. - "Намирам, че и това е много, но два метра имаха опашките". Онзи пак му направил знак. Проповедникът казал, че опашките били до половин метър, както на нашите лисици. Онзи дал пак знак, но проповедникът казал: "Не смалявам повече."

Няма какво да смаляваш, като дойдеш до истината. Щом дойдеш до един факт, то този факт няма какво да го смаляваш.

Казва Христос: "Верният в малкото е верен и в многото." Един е законът. Човекът на истината не се блазни, той не се изменя от външните обстоятелства.Когато външните условия могат да произведат един ефект в човека, този човек е материалист. Защото само животът, само духът е независим от условията. Духът и животът използват външните условия за своето развитие и са независими от материалните условия. Когато материалните условия са неблагоприятни, животът и...

липсващи фрази

благоприятни условия. Когато реалността не се проявява вече, казват, че тя е изчезнала. Не, не е изчезнала, но тя е престанала да се проявява. Ако някой човек не може да се прояви, това ни най-малко не показва, че няма възможност да се прояви, но условията са неблагоприятни. Той чака по-добри условия. Та, на нас ни трябват здрави схващания. Онези, които са дошли до постоянни схващания, търсят смисъла на живота. Защото смисълът на живота не седи в сегашните схващания. В сегашните условия седят страдания, мъчения, несгоди. В този живот, тъй както е сега, бъдете уверени, че в него не може да бъдете щастливи. И в цялата история, ако я прегледате от единия край до другия, ще видите, че хората не са били, а и сега не са щастливи. Вземете един от най-щастливите царе - Соломон, най-мъдрият цар; или един от най-силните еврейски царе - Давид; прочетете тяхната история. Соломон е казал: "Суета на суетите, всичко е суета". Тъй е, суета е този живот, който живеят хората. Не че животът е суета, не че животът няма смисъл. Има смисъл животът. Суетността на един човек не е суетност на другиго. Когато един предмет се изменя, това не показва, че всички предмети се изменят. Когато един човек умира, това не показва, че всички хора ще умрат. Това показва, че ако хората вървят по този път, по който върви този човек, който умира, и те ще умрат. Но ако те изменят своя път, веднага ще дойдат други условия. Защото виждам, че смъртта, която сега съществува в света, е едно вметнато явление. Първоначално, човек беше създаден да живее вечно, значи - да живее един щастлив живот. Но, понеже човек не можа да разбере тези закони - Адам не беше верен в малкото - Бог му каза: "Бъди доволен от този живот, който има в Райската градина." Когато му казаха, че има един по-велик живот, той се реши да престъпи условията на договора, който имаше с Бога. Той погледна звездите и каза: "Аз не се задоволявам да бъда в Райската градина прост градинар и да гледам животните, аз мога да бъда господар на вселената." Затова и той прати жена си при този адепт, да се учи. Аз сега турям друга една повест, не такава, каквато има в Библията. Той чете тази книжнина,

чете тези книги и прати жена си да се учи, да направи един експеримент при Дървото за познаване доброто и злото, да направи един опит, както правят сега опити по физика и химия. Тя направи опит при Дървото за познаване доброто и злото, но той излезе много несполучлив, ретортата се пръсна и Ева се върна с изгорели дрехи, едва се спаси. Сега вие казвате: "Как да разберем въпроса, буквално или не?"

Най-първо, вие не сте виждали, какво нещо е човекът. Няма човек на Земята, който да е видял, всъщност, какво нещо е човекът. Това, което виждате, това не е човекът. Това е неговата къща. Той има две очи, това са органи, с които приема светлината; има един нос, който приема като станция въздуха и му служи за обонянието; ръцете, краката, това са все органи, сетива, с които си служи. Де е човекът? Какво нещо е мозъкът? Той е един орган, една станция, която оперира; когато се умори човек някой път, затвори тази станция като един чиновник, излиза, ходи насам-натам и сутринта се върне. Остави някой слуга да работи там. Казвате за някого: "Видяхме Стояна, беше малко весел." В какво седи веселостта? Че устата се повдигне малко нагоре. За друг казват: "Тъжен е." - Ъглите на устата му са малко надолу; или потъмнели очите му. Казват за някого: "Болен е този човек". Дойде лекарят, иска да стане болният - кракът му е болен, но човекът не е болен. Крака си счупил, куца - човек ли се е счупил? Когато колата скърца, господарят не скърца. Но щом скърца едно колело, господарят туря друго колело. И на човека може да се счупи оста някой път - господарят на това човешко тяло прави същото. Вие имате една представа за вашето тяло, както вашите баби и деди някога са ви учили: "Синко, ти гледай да си уредиш работите, да си направиш къща, да си туриш пари в банката, да имаш жена, дечица, да живееш, както Господ е дал." Как е дал Господ? Като заживее, както Господ е дал, ще има кокошки, говеда, овце; те ще блеят, ще крякат, той ще ги дои, ще им взема вълната. Ще кажете, че той, по образ и подобие на Бога, живее благочестиво, има резултат. Аз питам: Де е самоличният подпис на Бога, че е подписал тези закони? Всички закони, които съществуват на Земята, са човешки закони, временни закони. Една държава живее с известни закони сто-двеста години, после се изменят. Мойсей създаде закони, които бяха валидни за времето си, но сега не са валидни.

Казвам: В света на духа, в света на живота има други закони, които отначало съществуват и за в бъдеще ще съществуват. Върху тях ние трябва да си изградим бъдещия живот. Сега ще кажете: "Каква е разликата между тези закони и сегашните?" Сегашните закони умъртвяват човека. Сегашните закони всякога произвеждат една тревога у вас. А пък онези, Божествените закони, всякога внасят мир, спокойствие, доволство, радост, веселие. Божественият закон внася прогрес. Ако вие боледувате, не сте във

връзка с Божиите закони, а сте във връзка с човешките закони, защото човешките закони имат отражение върху природата като последствие. И в храната, например: някое растение може да е отровно; някоя крава яла от тази трева и млякото се заразява, който го пие, ще пострада; някой фурнаджия е болен от заразна болест, пипа хляба, който ти ще ядеш, и според закона, ти ще се разболееш. Някой лекар те лекува, направи погрешка, може да ти даде едно лекарство, с което може да се отровиш. Пък някой път, може да се отровиш като онзи манаф* - в Мала Азия. Предписва му един лекар лекарство и му казал, в малки дози да го взима - по една лъжичка за няколко дена. Манафът започнал да разсъждава: "Ако това шише изпия за 3-4 дена и оздравея, поне да го изпия изведнъж и изведнъж ще оздравея." Изпива изведнъж цялото шише и умира.

Колкото повече, толкова по-зле; колкото по-малко, толкова по-добре. Колкото по-малко дългове имаш, толкова по-добре; колкото повече дългове имаш, толкова по-зле. Колкото по-малко богатство имаш, по-добре; колкото по-голямо имаш, толкова по-зле. Къде ще бъде злото? Ще те преследват апаши; както в Америка сега задигнали детето на един американец, искат милиони в откуп. Сега цяла Америка е в тревога. Къде е неговото дете? Пари искат тези разбойници. Човек не е свободен - днес детето е задигнато, утре ще задигнат жена ти, децата ти, брата ти; ти ще трябва да плащаш. Сега, това е външната страна на богатството. Богатство аз наричам това, което никой не може да ти го вземе. Богатството седи в ума, в сърцето, в душата, в духа. Или с две думи: твое богатство е това, което винаги носиш със себе си. В духа и живота на човека седи богатството му. Представете си сега един човек, който разбира законите на духа и живота. По какъв закон той ще се води? Сегашните хора си позволяват да пробият земята на хиляда метра, на 1500 метра, за да извадят черни въглища, да извадят сребро, да извадят злато, и не питат никого, казват: "Туй злато е наше." Казвам: Може ли да действа така този човек, който разбира закона на духа? Духът не съществува вън от човека, или човек не съществува вън от духа, от живота. Живот, човек и дух, това са едно и също нещо. Ще кажеш, че животът е нещо външно, че душата е нещо външно, че духът е нещо външно, че това са неща материални. Душата е нещо нематериално. Духът е нещо, което стои по-високо в своето развитие от материята. Материята всякога хвърля една сянка върху битието. Материалният живот хвърля сянка върху битието. По това се отличава материята. Тя има и ред други качества, които ще намерите в коя да е физика. Аз казвам: материята хвърля сянка върху битието и вследствие на тази сянка се явяват всичките нещастия и несгоди в живота. Там, дето има сянка, има страдания, недоразумения, нещастия и всички отрицателни черти. Духът никаква сянка не хвърля.

Ако отворите пета глава от Посланието на апостол Павел към Галатяните, ще видите, кои са тези отрицателни качества на материалния живот, които човек ги е създал. Защото и злото човек постепенно го е складирал. Ако отидете при някой френолог в Америка или в Лондон, той по главата ви ще познае, дали има някои наслоявания от тази материя, или не. Ако материята е натрупана близо до слепите очи, имате чувство на стяженолюбие**. Всички хора, които обичат да бъдат богати, туй чувство у тях е крайно развито. Богатството за тях е цел, смисъл на живота. Не само хората са роби на това чувство. Има животни, у които това чувство е много силно развито; има други, у които е много слабо развито. Вземете кокошката - след като й хвърлите царевица да яде, тя ще кълве и ще разрови; ако дадете на катерицата, тя, след като яде, ще го скъта някъде. Цял шиник да турите на една кокошка, тя ще се качи отгоре, ще се наяде, а другото с краката си ще разхвърли и ще си замине. Кокошката за утре не мисли, тя казва: "Добър е Господ за днес"; каквото може да изяде, ще го изяде, каквото не може да изяде, ще го разхвърли. Аз не препоръчвам кокошката, защото е много разточителна, тя всякога рита крината. Катерицата е демократ, тя събира. Богатите хора са разточителни - кокошки; сиромасите хора са катерици, които само събират.

Не е в събирането щастието на човека, но щастието е положено в самия дух на човека. Ако този човек не седи по-високо от условията, в които е поставен, ако той не разбира добре тези условия, той не може да бъде щастлив. Мощният човек, онзи, който има мощна мисъл и сила на духа, може да остави къщата си отворена и нито един разбойник няма да влезе в нея. Той ще има пред вратата си електрически токове, никой не ще може да влезе. Неговата каса е оградена с такива токове, такива невидими жици има, че който се приближи и ги бутне, веднага ще се намери в голямо противоречие. Казвате: "Господ да ни пази." Как пази Господ хората? Господ те пази, като ти казва: "Развивай своя ум, развивай своя дух." Сегашните хора защо страдат? Те вярват в човешкия ум и сърце. В човешкия дух едва сега се учат да вярват. В сърцето и ума вярват, но дали има душа или дух, за тях това е въпрос.

Та казват, че душата е сбор на мозъчни функции. Научно ето как седи въпросът. Реалността няма нужда от защита, нито да я утвърждавам, нито да я отричам. Реалността не се нуждае от никаква защита от никого. Ето де е погрешката. Казват, че в света нищо не се губи, нищо не се създава. Значи количеството на материята и количеството на силата не се губи. Питам тогава, ако един човек умре, къде ще отиде? Казвате, изгуби се. Никъде не се е изгубил той. Какво нещо е смъртта? Нима една фабрика като престане да работи, тя е умряла? Спряла фабриката, спрели котлите. Но на утрешния ден видиш, че котлите отново работят и колелата се въртят. Или

може да се премести на друго място. Онзи, който е създал фабриката, той е фактор; не е важно дали тя върви, но важно е, дали тя има господар, който може да я кара. Материята, сама по себе си, не може да върви.

Сега се казва, че човек щом умре, всичко се свършва с него. Нищо няма да се свърши. Човек, след като умре, или като престане да работи тази работа, той ще се убеди, че неговите възгледи за живота са били лъжливи. В туй ще се убеди. Какво прави човек, след като умре? Хората, след като умрат, коригират своите погрешки. Аз виждам в онзи свят. Не казвам, вие да го видите, нито да вярвате в това, което аз виждам. Даже, ако вярвате в това, в което аз вярвам, вие може да напакостите на себе си. Защо? Защото, вие не можете да гледате, както аз гледам. Двама учени хора разрешават една и съща задача; по някой път един гледа на решението по един начин, друг път по друг начин. За пример: учените хора казват, че между две точки може да се прекара само една права. Но учените хора също казват, че точката е непространствена. Значи, между две непространствени точки може да се прекара една права линия, за която казват, че няма никаква дебелина. Две прави не могат да се прекарат между две точки. Относително е вярно това. Питам, ако правата линия е път от една точка до друга, през този път колко точки могат да минат, други точки не могат ли да минат? Следователно, ако една точка се движи към друга, тя образува права линия; ако друга точка се движи след нея, не може ли да образува пак също права линия? Следователно между две точки може да теглим много прави линии. Тия линии не са такива, каквито ние си ги представяме. Отчасти е така. За материалния свят, това е вярно. За света на духа - нещата трябва да се коригират. През две точки могат да се прекарат много прави линии. Разбира се, за това не може да има доказателство. Така както е писано в математиката, това е вярно, но по отношение на духовния свят законите са други. Има учени хора, които твърдят същото, не го твърдя само аз. Но това нищо не значи.

Вие не може да теглите една права линия между две мъртви точки. Само между две разумни същества може да теглите една права линия. Всяка една сила е в зависимост от една разумност. В дадения случай, материята е, от която се образуват формите, а пък силата се образува от движението. Причината на туй движение е разумността. Ако една точка се движи към друга точка и се образува права линия, това е защото правата линия е отношение между две същества, или аз казвам: Правата линия е правото отношение между две разумни същества. Идейно е това. Щом се измени това отношение, тази линия вече не е права линия, но е крива линия. Следователно, по този закон, две същества, които се обичат, се приближават; две същества, които си приличат, се отблъскват. Тогава двама души, като ги оставите свободни, по външната им обхода аз мога да

определя - обичат ли се или не се обичат. Ако турите двама души в един салон, ще видя кой къде сяда; ако взема геометрическата линия между тях; аз ще определя колко се обичат. Колкото повече се обичат, толкова са по-близо, колкото по-малко се обичат, са по-далече. Ако не се обичат, единият е на единия край, другият е на другия край. Защо са седнали така? Любов няма там. В този смисъл, геометрията е наука, която може да покаже разумните отношения между хората. Ако двама души се намират в отношение на права линия, или в отношение на квадрат, или на куб, това показва, какви са техните взаимни отношения. Това е по отношение на идейния свят, върху тази база е основано гаданието по лицето. Сегашните изследователи, американски и английски учени хора, проектират един ъгъл - от ухото към носа и по него определят, на каква степен на развитие човек се намира. По моите изследвания, аз проектирам три ъгъла, които имат еднакви граници. И трите ъгъла излизат от ухото. Единият ъгъл е за челото, другият е за носа, третият е за брадата. По съотношението на тези три ъгли и по съотношенията на линиите, които се проектират като прави линии, се съди, в кой свят човек спада. Те определят разумността му, интелигентността му и физически - човек на каква степен е. Физическият човек е брадата, носът е умственият човек, интелигентността, а челото е Божественият свят.

Някои хора, в Божествения свят едва сега са започнали да работят. Едно ниско чело показва, че този човек сега е влязъл в Божествения свят. Някои имат два-три сантиметра високо чело, някои имат 7-8 см високо чело. Най-малко 10-12 см широчина трябва да има челото. Ако е така, този човек е живял в Божествения свят. Колкото носът е по-къс, толкова човек е по-любопитен, като малко дете, и е още в едно нисше, недоразвито състояние. Колкото носът е по-дълъг, по-дълго време той е живял в умствения свят. Дължината на брадата показва, колко е живял в материалния свят. Ако вземете човека, колкото е по-масивен, толкова повече е живял във физическия живот. Но това не е човекът, това е материалният живот и резултатите, набрани от миналото. В лицето на всеки човек са отпечатани хиляди поколения, деди и прадеди, които са живели, строили. Някой път казваш: "Чакай да видя как е живял дядо ми, да направя нещо като него. Той е бил механик." И ти започваш да се занимаваш с механика. Дойде ти някоя друга мисъл, че дядо ти е бил музикант, и ти решаваш да се позанимаваш малко с музика. Баба ти се е занимавала с поезия и ти казваш: "Чакай да видя какво е писала в книгите"; и започваш да описваш живота, занимаваш се с поезия, започваш да пишеш стихове. По някой път аз чета поетите, виждам реалността, която описват, усмихвам се, защото те описват това, което не е никакъв живот. Те описват една мома: че очите й били светли, че устните й червенички, че тя била стройна, или тантуреста, че гримаси правела, че обходата й нещо лъкатуши. Това

лъкатушене не е животът. Че кой не лъкатуши? Движението е израз на живота, но не е само това животът. Животът е съвсем друга реалност. Казвате: "Нещо отлично е тази мома." Но това, отличното, после се замрачава. Не се минават 4-5 месеца и казваш: "Аз съм се излъгал." Момата, дето си описвал, я няма там. Никой не се е докосвал до тази мома. Вие казвате за някого, че ограничава жена си. Не приказвайте така. Какви ли не въпроси засягате. Сега, наскоро, идва един приятел, разправя ми, че дошъл един ясновидец при него и му казва: "Жена ти има любовни отношения с един млад момък." Той ще полудее. Ти се безпокоиш, но ти не познаваш още жена си. Оттам насетне, той си създаде една болест и го лекуваха. Казвам: Ти извади тази мисъл от ума си, не се занимавай с жена си. Ако е по любов, то е Божия работа, не се занимавай. Зле пише за тебе, ако така правиш. Но той я подозира в какви ли не работи, казва: "Близо до ума е това" - бил намерил някакви доказателства. Казвам: Това не е никакво доказателство и за мен не е имало никакво доказателство. Откак онзи човек тури тоя бръмбар в главата ти, от тогава ти се разболя. Най-после ми казаха, че той заминал за другия свят, да научи тази истина. Отгоре ще я види.

Истинският човек не живее на земята, живее в Божествения свят. Тук живее неговата сянка. Растението със своите корени живее, но животът му се проявява в клонищата, цветовете и плодовете. Така трябва да разбирате цялото битие. Човек е последната фаза на това Дърво на живота. Аз гледам, нещата съвсем другояче. Между растенията и хората не намирам голямо различие. Има различие, но в духовно отношение човек е продължение на растенията. Той е последната фаза на растенията. Ние го виждаме, че е отделно нещо, но той е последна фаза. И тогава Христос казва: "Аз съм лозата, вие пръчките." Как ще обясните това? "Всяка пръчка в Мене, която не дава плод, отсича се."

Сега, няма какво да ви говоря на вас, вие знаете истината. Всеки един от вас има една вътрешна интуиция и знае истината. Аз поддържам, че всеки човек знае истината, но той не иска да приложи тази истина, понеже деди и прадеди не му позволяват да я приложи. При мен са идвали много мъже - герои и са ми казвали: "Много хубаво е това учение, но ако научи жена ми, че ходя в него, цял скандал ще направи." Не е въпросът за моето учение, но това е въпросът за истината, върху която се гради целият живот. Всеки един човек, който говори, стъпвайки върху това, върху което се гради животът, говори истината. Ако ти обичаш истината и жена ти вдига скандал, нека вдига скандал, колкото иска. Но ти искаш да се наживееш на земята и се оправдаваш с жена си. Жена ти не е виновна. Тя даже не подозира, тя ще се радва, ако тръгнеш по този път, но на теб не ти оттърва, защото, ако се решиш да вървиш в този път, ти трябва да уредиш всичките

си въпроси със своите ближни. Този си оплел, онзи си оплел, на този имаш да даваш, на онзи имаш да даваш, и като дадеш последните си пари, ще останеш последен голтак. Аз не съм от тези, които ще те учат да се молиш. След като останеш последен голтак, тогава сам, щеш-нещеш, ще се научиш как да се молиш. След като останеш последен голтак, тогава аз ще те науча, как да се обличаш по новия начин.

Една сестра разправяше - вестниците били писали, че един индус подарил на папата едно оризено зърно, на което написал цяла поема. Как е станало това, не знаем. После друг му подарил един плат, изтъкан от самите буби, които той отхранвал. Те сами изтъкали този плат. Разбирам, ако хората тъкат платно, но бубите, без участието на човека, плат не могат да направят.

Ако разглеждате сегашния човек, ще видите, че това не е истинският човек. Този човек е красив отвътре, но ако го разглеждате от всяка гледна точка, ще видите, че той е една грозотия. Вие имате едно много криво понятие за човека. Ако търсите поета в книгата, която той е написал, вие ще се лъжете. Четете книгата, но там не е поетът. Мислите, че човекът е вътре в това тяло, което виждате. Колкото поетът е в книгата, толкова и човекът е тук. Само че тази книга, която човекът е писал, е по-жива. Жива е тази книга, тялото на човека е жива книга, постоянно функционират силите, постоянно дава. Този поет, който е "издал" тая жива книга, постоянно прави реклами за себе си, движи се, отваря си очите, той постоянно рекламира човека. Казва: "Учен човек е този." Но той не е господарят, това са слугите, които рекламират. Господарят седи надалече. Когато светът ще повярва напълно в него, тогава той ще дойде. А вие мислите, че той е тук. Някой казва: "Фалирах, не ме почитат хората." Ти сам себе си не почиташ, как ще те почитат хората? Ако ти сам лъжеш, как ще те почитат хората? Ако ти сам не обичаш истината, ако в теб няма тази разумност, какво уважение ще имаш и на какво отгоре ще разчиташ? В нашия свят трябва да има нещо, което да представя човека, да се не лъже. Някой път, като ме срещне някой, като говори, започне да си стиска краката, ръцете, мисли да се представи пред мен по-друг, страхува се да не го разгадая. Той преди да е дошъл при мен, аз го зная какъв е. За мен не е необходимо да срещна човека, за мен е достатъчно да пипна една хартия, която той е пипал, за да го нарисувам този човек такъв, какъвто е. Като минавам по един път, аз зная, дали по този път е минал вълк, мечка, дали са изяли някого или не. За мен това не е голямо знание. Да предскажат бъдещето на един човек, с това се занимават децата на онзи свят, които нямат работа. Пък в този свят туй се счита за голяма работа, за голямо откритие.

Когато един учен човек твърди, че на слънцето има кислород, водород,

това се счита за голямо откритие. Всички елементи, които ги има на земята, има ги и на слънцето, понеже земята е излязла от слънцето. Всички планети, които излязоха от слънцето, имат същите елементи, както и то. А учените сега доказват чрез дедукция, чрез индукция, че това било, че онова било.

Този, Който е създал цялата вселена, Той е турил известни закони. Ние не трябва да се заблуждаваме. Няма нужда да знаем цялото битие, но понеже животът върви по особен път, от материално гледище, постепенно се събужда нашето съзнание. Вие може би искате да знаете, какво има на слънцето. Какво ще ви ползва това и да го знаете? Животът на слънцето е най-идеалният живот в цялата слънчева система. Ако някои жители на планетите искат да копират идейния живот, трябва да отидат на слънцето, да го видят. Аз вярвам, че на повърхнината на слънцето, в неговата фотосфера има 10-15-20 милиона градуса топлина, а някъде достига да 50 милиона и повече. Понеже има опасност едно слънце да нападне друго слънце, вследствие на това има тази топлина, за да се защищава от нападения. Понеже съществата на слънцето са много напреднали, някой път може да стане нашествие, да нападнат слънцето, вследствие на това те турят такива големи укрепления, за да отблъснат тези неприятели. Някой път може и от земята да ги нападнат. Това засега са предположения. Казвам, че на слънцето има една област, толкова благоприятна, има една област, дето има идеален живот. Нашата земя е представена там. Цяла една земя има в слънцето, която живее и там, и е подобна на нашия земен идеал. И Венера е представена там, и Марс е представен, и Юпитер е представен, всички планети в слънцето имат отличен живот. Ако искате, може да проверите това, само че, дали ще ви пуснат сега от земята до слънцето, понеже границите са затворени, а и много пари трябват. Ако нямате пари да отидете до Франция или Германия, където са нужни 4-5 хиляди лева, знаете ли колко милиарда ще ви трябват, до слънцето да отидете? При това, като отидете, там има една граница, ще ви питат - какво е вашето верую, в какво вярвате. Вие ще кажете: "В нищо не вярвам." Тогава казват: "Обратно, върнете го назад, да отиде там, дето в нищо не вярват." Ще кажете, че сте православен, че сте евангелист - "Върнете го при православните"; казват: "Върнете го при евангелистите." На слънцето няма православни, няма и евангелисти, има подобни само. Казвате: "Аз съм анархист". - Върнете го при анархистите. "Ама болшевик съм." - Върнете го при болшевиките. Ако кажете: "Българин съм, французин, англичанин, те ще кажат: "Върнете го при българите, при французите, при англичаните." Като отидете в Америка, ще ви питат, какво мислите за Америка. И като отидете на слънцето - и там ще ви питат - какво мислите за слънцето. Ако вие сте готови да приемете гражданството на слънцето, да се отречете от целия земен живот, ще ви приемат. Иначе ще ви върнат назад. Те не искат

да имат такива анархисти, каквито тук съществуват. Там не може да има анархия. Там има толкова много земя за обработване, пари има толкова много, че може да ги носите с магарета. На слънцето няма многоженство, моногамия съществува там, ако имате идеята за много жени, веднага ще ви изпъдят навън. Ако на слънцето носите някаква икона или идол, ще ви върнат назад. Никакви вестници, никакви икони, никакви фотографии. Ако искате на слънцето да фотографирате някого, той ще ви дойде на гости и ще каже: "Вижте ме сам", но нямате право да го фотографирате; ако фотографирате, ще ви изгонят на общо основание. После, на слънцето няма клозети като нашите. Там има висока температура, при която, изверженията веднага се пречистват и няма никаква миризма. Ти ще отидеш най-малко на сто километра и ще се върнеш чист. В тази орбита всичко се очиства.

Някои учени хора пишат в своите бележки какво има на слънцето. Аз още не говоря какво има в онзи свят, аз говоря за един физически свят, който е напреднал и е близо до духовния свят. След като преминете през всички слънчеви системи на материалния свят, ще влезете в слънцето и оттам-насетне може да бъдете кандидати за Божествения свят. След като научите всичките науки на слънцето, може да се върнете на земята и да живеете, както трябва. Тогава ще имате един образец. Вие казвате, че трябва да живеете по любов, по мъдрост и истина. Но в какво седят любовта, мъдростта и истината - не знаете. Всеки си има свой образец. Когато отидете някога на слънцето, ще ви станат ясни тези понятия. Това е за сведение само. Не искам да вярвате. Един ден, когато някой от вас отиде на слънцето, вие ще си спомните, че съм ви говорил, ще кажете: "Вярно е." Когато видите, тогава да вярвате, сега е за сведение. Много неща сте чели, чели сте "Хиляда и една нощ". Чели сте Шекспир, чели сте Кант, чели сте някои стари класици, но хубаво е да знаете и това, че на слънцето няма клозети, няма боклуци, няма торене по нивите. Там е всичко чисто, там всички хора са идеални. Там няма гробища; и като нашите църкви няма. Всички имат едно убеждение.

Има друго нещо, което там съществува. Те представят някой път, как хората живеят на земята, представят - как живеят на Венера и на Марс, и на Юпитер. После, в тях се зарежда една мисъл, как да помогнат на хората. Идея имат тези хора на слънцето. Те изнасят нещата точно, както са и няма лъжливи неща и факти, които да ги преувеличават. Там героинята от някой роман никога няма да припадне, да умре на колената на своя възлюбен. Един автор иска да ме убеди, че героят му умрял от голяма любов. Това не може да бъде. От любов човек не умира, от любов човек оживява, а от безлюбие умира. Когато някоя възлюблена е умряла, тя е умряла от безлюбие. Когато някоя мома се влюби в някой момък и докаже

любовта си, постигнала е най-високо положение на любовта. Ако след това каже: "Ако аз го изгубя?", в този момент тя припада и умира. В нейната душа става едно раздвояване, в нейните чувства се явява едно раздвояване; момата може да умре, да полудее. От къде се пръкна тази мисъл, че този, който я обича, ще й измени? То е идея от една баба от миналото. Тази идея се явява като един микроб, който при известни условия се съживява, почва да се разплодява и внася тази отрова. Как е възможно да обичам някого и след това да му изменя? Да изменя на някого, значи да изменя на Бога. Да изменя на другаря си, значи да изменя на себе си. И обратното е вярно: щом изменя на себе си, и на ближния си, аз изменям и на Бога. Аз съм свързал тези три неща в едно. Следователно, не допущам в себе си никакво изменение, никаква измяна. Любовта не може да се измени. Понеже, ако аз изменя на моето убеждение, на любовта, смъртта ще дойде в мен, нищо повече. Дали на себе си изменям или на ближния си, непременно смъртта ще бъде един резултат, или едно нещастие. Такъв е законът в живата природа. Дали го приемаш, е друг въпрос, но всичките нещастия в света произтичат от двата фактора: от несъгласието на постъпките с нашия дух и от несъгласието с живота. Аз взимам онзи истински живот, в който смъртта не царува. Това е разумното в света. Духът и животът са, които създават всичките материални блага, които хората имат.

Следователно, каква е целта на един човек, който говори? Той, казвате, иска да заблуждава хората. Ако аз искам да ги заблуждавам умишлено, или ако неумишлено ги заблуждавам, то това води смърт за мене. Питам тогава: Какво се ползвам аз, който изневерявам на онзи велик закон в битието? Нищо. Или какво се ползвам аз, ако заблуждавам хората да вярват в това, в което аз вярвам? Най-първо, ако вярвам в едно учение, аз го прилагам в себе си, гледам какви резултати може да произведе в мене. Аз съм минал през една дисциплина. В младини бях толкова слаб, че очаквах вече денят, когато ще дойде да ме опее свещеник, и да ме заровят. Борил съм се със смъртта. Казваха: "Скоро ще свърши той". Аз вярвах в едно: Щом престана да живея, както Бог изисква, ще свърша веднага. Та когато казвам някому, че, за да е здрав, трябва да повдигне мислите си, съзнанието си, аз съм опитал това. Здравето на човека зависи от един момент. Ако повдигнете мисълта си към онази велика мисъл, която прониква в целия живот, в съзнанието на хората, във всички растения, във всички животни, в съзнанието на камъните, на светлината, вие ще оздравеете. Светлината има съзнание. Светлината е толкова реална, колкото аз съм реален. Казвате: "Светлината е механическа." Ако светлината носи живот за мен, ако топлината носи живот за мен, ако всяка една мисъл носи живот, значи животът е скрит в тази форма - в светлината, в топлината, в мисълта. И дотолкова, доколкото аз разбирам хората, дотолкова мога да взема този живот, да се свържа със света. Защото

всеки един човек е проекция на Бога. Всеки от вас е проекция на Бога. Дотолкова, доколкото разбирам тези хора, дотолкова Бог се е проектирал. Да не спъвам Бога, който работи в човека. Щом аз обичам Бога, аз му съдействам. Дойде един човек, за да не го спъвам, отнасям се с уважение, защото виждам проекцията на Бога. Ако някой вижда проекция на Бога в мен, и той не трябва да ме спъва. Ако всеки човек остави Бог да се проектира, ако нещата дойдат като един съзнателен закон, тогава ще разполагате с всичкото богатство на земята.

Какво заставя тези жители на слънцето, които, от сутрин до вечер, се занимават със своята цивилизация и култура, да намират време да изпращат богатство, блага на хората от земята? Цял бюджет има слънцето за земятя. Там се събира едно събрание, което определя бюджета на цялата земя. На всички други се изпраща грамадно количество светлина, топлина, после храна, енергия. Всичките храни все от слънцето идат. Казват хората: "Господ създаде света." Аз не зная какво хората разбират под Господ. Господ е създал света, но къде е той? По неговите външни изявления не знаем къде е Бог. За пример, някой човек говори; казват: Много сладко говори. Това са други вибрации, които измъчват ухото. Това е мое схващане. Мърда си устата. Дам му малко хлебец. Казвам: Много хубав е хлябът. Има нещо в хляба, което е музикално, чрез него влизам във връзка с Божествената реалност. Трябва, обаче, дълго време да го дъвча. По някой път ние виждаме хубавото в човека. Има един момент - 1/10, 1/5, 1/20 от секундата или 1/50 от секундата, аз съм забелязал - това е един момент много кратък - има нещо много хубаво у човека, и после премине. Гледам, че се отвори нещо, и после се изгуби. В очите му гледаш, че се разкрие една реалност, и после се изгуби. Чудиш се след това, вярно ли е било. Някой път очите са като врата, екран, виждаш една реалност, после тя изчезне. Това е човекът там. Този човек го виждаш честен, справедлив, благороден. Този човек, у когото ние забелязваме тези качества, всякога след време ще се измени тук-там. Някой казва: "Ти какъв човек си?" Наблюдавайте ме някой път. Ако може да видите, че моите очи се отварят, може да разчитате. Наблюдавайте, за това не се изисква много. Достатъчно е да погледнеш човека само за 1/5 от секундата и да знаеш вече, дали горните качества ги има или не. За 1/5 от секундата може да видиш нещо, което за сто години не може да научиш. За 1/5 от секундата ще видиш този човек как е вървял, как е живял, ще видиш цяла една история. Казвам: В това време виждам всичко за него, нищо не го питам. След това, като един обикновен човек, той ще започне да се движи, ще си почесва главата. Това са актьорски представления. Аз се усмихна, и той се усмихне. Аз говоря, а той ще се почеше. Какво изразява човек, когато се почесва по главата? Когато не може да мисли правилно, той се почесва. Когато мъчнотията седи в неговите чувства, той се почесва отзад; когато мъчнотията седи в

неговото користолюбие, той се почесва над ухото; когато мъчнотията седи в неговите религиозни убеждения, той се почесва отгоре на главата; когато мъчнотиите са в ума му, той се почесва по челото, търси някакъв ключ - да се отвори, да може да разреши този въпрос. Почесването не е нищо друго, освен търсене на ключа, на едно разрешение. Следователно, като се почесва отзад, той иска да завърже приятелство и не знае как. Отзад на главата има един център, той търси там ключа, как да си намери партньора. Някой иска да се моли, но не знае как и се почесва горе, най-високо на главата, за да види - дядо му, баба му как са се молили; не може да го намери. Това е фигуративно казано. Научно мога да ви представя тези неща, но нищо няма да ви ползва. Понеже, ако човек знае много, много бели си създава на главата. Ако сте физиогномисти или френолози, вие бихте си турили шапката на главата и бихте бягали из горите.

Представете си, че сам сте се оплел в една неприятност, но изучавате някоя от тези окултни науки; как бихте си помогнали? Или имате един събрат, толкова упорит, че не можете да го поправите по никакъв начин; тогава, с тези науки, бихте ли могли да му помогнете, или пък на себе си да помогнете? Какво ще правите тогава? Ще опъвате каиша до второ разпореждане. Ако сте военен и имате началник, упорит генерал, вие сте подчинен, какво ще правите? На този генерал ще му изучавате слабостите. Ако той е тщеславен, ще обичате да го хвалите, ако той е много тщеславен и горделив, ще гледате да не го обидите. Много внимателни ще бъдете с генералите. Някои обичат да бъдат генерали, но добре, че има и такива, които не обичат да бъдат генерали. На тях им се е втръснало генералството. Които се отричат от генералството, те са го имали и им е втръснало от него, и искат да се освободят. Други, които нямат, искат да бъдат генерали. Малкото дете иска да бъде като дядо си, но като стане като дядо си, втръсне му се. Малкото дете казва: "Да имам бяла брада като дядо си!" Гледа големите само, но като стане дядо, разбира, че нищо не допринася бялата брада. Казват: "Изкуфял е този дядо, остарял е, не е способен за никаква работа." Детето се разочарова в дядо си. Но ние имаме едно криво разбиране за дядото. Дядото, след като остарее, стане на 120 години, трябва да прилича на едно малко дете, да знае туй изкуство, да става като малко дете. Като дойдат децата, да си смъкне брадата и да си поиграе с тях, като излязат те, да си тури пак брадата - за пред възрастните. Такъв дядо виждали ли сте? Ако имате такъв дядо, ако бихте намерили този дядо, той може да ви даде всички съвети и да разчитате на него. Той може да бъде като малките деца. Така и бабата да поиграе с малките деца. Защо се срамува старата баба да играе като малките деца? Значи, да лежи тази баба, да измъчва децата с философия, не я е срам, а да стане като малките и да поиграе с тях, я е срам. Каква философия е това? Тя казва: "Аз съм поживяла." Какво е видяла тя? Че десет момци я

обичали, това знание ли е? Че един грънчар направил десет грънци и ги счупил, това занаят ли е? Че един търговец е спечелил десет милиона и после ги изгубил, това търговия ли е? Че един професор учил десет години, направил такава теория, която за нищо не е, това професорство ли е? Във всичките ни теории трябва да има една положителна страна, трябва да има един положителен резултат. Ако всичките ни резултати са все отрицателни, това не е професорство. Поне най-малко половината на това, което имаме, да е положително.

Най-после, какъв ще бъде резултатът на сегашния живот? Казвате: "Сега ако умрем, ще отидем в другия свят." Че може да отидете в онзи свят, това го знаем; че ще научите много неща, като отидете в онзи свят, и това го знаем. Но, че сега не учите, на този свят, и това го знаем. Защо не посвещавате свободното време, което ви остава, за онзи свят, за разумния свят, от който зависи сегашният ви живот? Онзи свят е тясно свързан със сегашния живот: "Верният в малкото е верен и в многото." Малкото вяра, която се отнася до Реалното, ако нея разработвате, вие, като влезете в другия свят, ще бъдете готови работници. Ако този свят, физическия, не разбирате както трябва, като влезете в другия свят, ще срещнете други препятствия. Законът е един и същ. Вие и там като влезете, ще намерите един свят, който е създаден по подобие на земния живот.

Ако запитате един дух, какво има в онзи свят, той ще ви изясни последната теория. Той казва, че всеки един предмет си има един етерен двойник. Все едно, че вие имате един стол на земята, на който седите. От невидимия свят виждат етерния двойник, който не се разрушава. Докато ние обичаме един предмет, той седи в невидимия свят, но ако сме развалили този предмет с омраза, той изчезва и в небето. Значи двойник има столът, и по този двойник съдят, какъв е столът на земята. Когато вашият стол в небето изчезне, това показва, че вие сте фалирали на земята. Тогава, ето как познават от невидимия свят, какво става с вас тук. Когато образът на вашия син в небето изчезне, когато образът на вашата жена в небето изчезне, когато образът на вашия приятел в небето изчезне, те знаят, че вие съвършено сте фалирали. Всеки един човек, когото вие обичате на земята, етерният му двойник седи там; ако намразите един човек, един ваш приятел, той не съществува за вас - не съществува вече и там. По него те съдят за вашето състояние. Затова казва Писанието: "Делата ти подир тебе ходят." Каквото правите, в небето е живо. Когото вие обичате, той е там, когото не обичате, няма го там. Имате приятели, мъже и жени, те са проектирани на небето - и там има мъже и жени. Този, земният живот, е създаден по прилика на онзи Божествен свят. Не е тъй в туй, кривото разбиране, както ние мислим. Защото под "мъж" и "жена", положителна и отрицателна енергия, в природата се разбира друго. Женственото в

природата е туй, което съгражда, което събира нещата около себе си. Жените създават земите, жените създават слънцата, жените създават слънчевите системи, планетите. Пространството го владеят мъжете. Пространството между земята и слънцето го владеят мъжете. Във всички празни пространства между планетите живеят мъжете. Всичкият материален свят е на жените, които само градят. Материалният свят принадлежи на жените. Когато те минават от един дом в друг, тогава мъжете ги допущат. Когато жените не обичат мъжете, тогава те не допущат жените да си ходят на гости. Това е един от старите изводи, и сегашните изводи са същите. Това е отношение.

Разумни същества живеят и в междупланетното пространство, дето материята е съвършено прозрачна. Най-разумните същества живеят в най-прозрачната материя, каквато е светлината, пък в гъстата материя на Земята живеят по-нисши същества. Най-разумните, най-напредналите същества, които са завършили своето развитие, живеят в етера, в "празното" пространство. То е така населено! Трябва да идете там, за да видите какво нещо е. Един ден вие всички ще бъдете там, може след 10 хиляди години, след сто хиляди, след един милион, два милиона, сто милиона години, или като турите едно число с 50 нули - все ще бъдете там. Туй е един Велик простор. Едва сега реалността е пред вас.

"Верният в малкото". Малкото е духовното, което имаме. Цялото небе, не само слънцата, които светят, това са все реалности. Видимото в света, това е жената. Невидимото, това е Божествената разумност. Казват: "Празно пространство." Пространството не е празно. Това е живот, в който живеят такива напреднали същества, за които, едва ли хората имат някакво понятие, но един ден ще имат. Както мравите нямат понятие за този свят, както мравите нямат понятие за нас, така и ние нямаме понятие за тия разумни същества. Ние сме като мравите, които живеем в такива малки съжителства и мислим, че като нашия свят няма друг. Като света на мравите няма друг - за тях, и като света на хората няма друг, и като света на ангелите няма друг. Сега аз ви въведох в една област, което е само външната страна. Все едно, че ви описвам една мома как е облечена: с накитите, с копринените дрехи, с диаманти, с пръстени, с автомобил, със слугите си - това е външната страна. Има една страна, в която вие може да имате почитанието на всичките хора. Всеки от вас може да стане виден в един момент, в един момент може да стане гениален на земята. Ако човек има едно чувство на любов, едно радио, в което да проникнат енергиите на любовта, дето и да минава, всички хора ще се стичат около него, ще бъдат на негово разположение, и от него, и от тях ще изтича любвеобилност и разположение. В един момент може да стане това. Ще ме запитате: "Възможно ли е това?" За свещеното невежество - не е възможно. Никога

един учен човек не може да го заровите в гроба. Той не е толкова прост, че да се зарови. Там се заравят техните дрехи, които са турени. Оплакват ги, но няма ги там. Животът, духът, не може да ги туриш в гроба. Духът не е нещо материално. И човек не е нещо материално. Казвате: "Как така, в Орландовци е пълно със заровени." Магарето може да заровят в Орландовци. Тогава каква разлика има между магарето и човека, щом и двамата ги заравят в земята? Аз наричам човек това, което не се заравя в земята. Всяко нещо, което се заравя в земята, не е човек. Това е духът. Свещена книга е духът, една велика, истинска наука. Туй, което не умира, не се заравя. Свобода трябва да се даде на хората! Защото, ако хората са свободни, те са хора, ако не са свободни, те са животни. В най-големите мъчнотии на живота да си свободен! Казваш: "Гладен съм, ще умра от глад." Ти си човек, как ще умреш гладен? Най-първо ти не трябва да вярваш, че гладен ще умреш. Ти казваш: "Ще ме уморят хората." Никога хората не може да те уморят. Ти сам в себе си трябва да умреш. Не трябва да вярваш, че има някой, който може да те умори. Ще застанеш на този принцип: Където и да си, може да заемаш най-долното положение, където и да си, от това положение може да се издигнеш. Имаш приятели, които могат да ти помогнат.

В Дъблин свири Крайслер като малко момче. Минава един и чува свиренето, мисли, че е някой виден цигулар. Иска да види този цигулар, но вижда едно малко момче на 15-16 години. Той го взима при себе си, кара го да свири едно парче и казва: "Ето един талант." Той дава съдействието си на туй момче. Талант има то! Ако във вашата душа действа Божествената Любов, то който и да ви види, ще каже: "Има нещо в този човек." Това е спасението в света. Така е за напредналите души, но не се отнася това и за ненапредналите души. Изходният път е този, няма друга свобода. Вие чакате Христос да дойде отвън. Никога няма да дойде Христос, ако тъй вие го очаквате. Ще дойде да ви се усмихне, или да ви каже: "Елате вие, благословени". Много се заблуждавате в това вярване. Христос така, както го очаквате, отвън да дойде, няма да дойде. Тогава, защо да не вярвате в мене, ако е така? Или ще кажете, че аз съм антихрист?

Разумността се отличава с едно нещо: онзи, който иде, той носи свобода и живот за всички хора, нищо повече. А онзи, който носи свобода в Името Божие, той трябва така да живее, той трябва да има една любов, която да не се поколебава в нищо. Неговият живот да бъде живот за другите. В който и народ да дойде Христос и да се прояви по този начин, вие можете да станете проводници на Христа. Както едно огледало може да стане отражение на слънчевата светлина, така умът и сърцето на човека могат да станат отражение на Словото Божие. Ние трябва да бъдем отражение. Колкото по-скоро схванете тази идея, толкова по-добре. Вие може да

кажете: "Възможно ли е това, аз достоен ли съм?" Вие петните Името Божие. Ако вие не бяхте достоен, Бог нямаше да ви изпрати на земята. Щом сте изпратени, достойни сте. Кой ви даде право да се съмнявате? Казвате: "Аз съм много грешен." Какво от това? Че кой дявол ти тури в ума мисълта, че си много грешен? Ти като имаш грехове, може и да ги изправиш. В това седи твоето достойнство! Понеже те са грехове на твоите деди и прадеди, които трябва да носиш с хиляди векове, и ти трябва, като някой юнак, да изчистиш онази смет, онзи боклук на хилядите поколения, че като те види дядо ти, да каже: "Много се радвам, че ти ни освободи от това робство." Нямате право да се съмнявате в себе си! С това позорите Името Божие.

Аз ви говоря като на приятели. Аз считам за унижение, за позор да ви говоря това, което не е истина. Аз не искам да позоря Името Божие, да позоря Онзи, Който ми е дал живота. Искам и вие да бъдете свободни. Аз искам да бъдете такива, каквито Господ ви е пратил на Земята. Както аз познавам Бога, искам и вие така да Го познавате. Другояче не може да Го познаете. Искам да минете по същия път, по който аз съм минал. Може да проверявате, колкото време искате, колкото дни и часове искате, но да минете по друг път е невъзможно. Свобода имате в минаването, но ще минете по същия път, по който аз съм минал. Бог е казал: Един е пътят. Той е пътят за въздигането на човешката душа. Този път аз го наричам свещеният път на Любовта, свещеният път на Мъдростта, свещеният път на Истината. Той е свещеният път, по който всички души, всички хора на земята стават свободни.

26 неделна беседа, държана от Учителя
на 27 март 1932 г., 10 ч.с. София, Изгрев.

1932_03_30 Възпитание на волята
лекция пред общия окултен клас

ВЪЗПИТАНИЕ НА ВОЛЯТА

Размишление.

Като ученици, добре е да се упражнявате в рисуване на картини, на портрети, да станете художници. Обаче, това не значи, че ще оправите работите си. Не само че няма да ги оправите, но ще се натъкнете на строгата критика на художниците. Да рисуваш, това е голямо изкуство. То има отношение към очите. Затова казвам: Каквито са очите на човека, такова е и рисуването му. За музиката казвам: Каквито са ушите на човека, такава е музиката му. Както слухът и зрението са две важни сетива, така рисуването и музиката са две големи, важни изкуства. Като знаете това, учете се да наблюдавате образите и да се вслушвате във всички звукове. Вие трябва да знаете, как да наблюдавате и какво да наблюдавате, какво да слушате и какво да възприемате. Човек трябва да наблюдава и изучава същественото в живота. Срещаш един човек, ще наблюдаваш лицето му – същественото в него. Съществени черти на лицето са тия, които не се изменят. Да наблюдаваш тия черти, това е естествено наблюдение. Ако наблюдаваш болезнените черти на лицето му, които всеки момент се менят, това е неестествено, неправилно наблюдение. Болезнените черти на лицето определят хода на болестта, но не и характера на човека. Спирайте погледа си на здравословните черти на лицето, които определят човешкия характер. Казвате, например, че някой човек е добродетелен. Как познавате това? Коя черта на лицето определя добродетелта? Ще кажете, че това се чете в очите му. На кое място в очите се вижда доброто в човека? Вие градите знанието си върху нещо, но не знаете точно мястото на това нещо. Всички сте изучавали геометрията, познавате различните фигури – ромб, ромбоид, правоъгълник, знаете разликата между тях. В правоъгълника срещуположните страни са успоредни и равни, а в ромба всичките страни са равни. В правоъгълника съседните страни са взаимно перпендикулярни, а в ромба не са, защото те са в движение. Причината за образуване на ромб в природата се дължи на движението на силовите линии. Това показва, че природата си служи с всички форми – фигури и тела. Учените са взели тия форми от самата природа. Така те се домогнали и до Соломоновия знак – два преплетени триъгълника: триъгълникът ABC – с върха нагоре и триъгълникът ДЕF – с върха надолу – фигура 1. Триъгълникът ABC означава възлизане на човешкия дух нагоре, т.е. стремежът му към Бога. Когато се моли, човек вдига ръцете си нагоре, с допрени пръсти. Така се образува първият триъгълник ABC.

Когато се молите искрено, вашите мисли и желания са чисти и насочени

нагоре. Щом се откажете от Бога, отричате молитвата и спущате ръцете си надолу. Тогава започвате да се молите на хората, от тях искате помощ. Отивате при някой богат човек, искате пари на заем. Слагате ръцете си на гърдите и казвате: Честен човек съм, ще върна парите, когато спечеля повече. Така образувате втория триъгълник, с върха надолу. При това положение, не очаквайте парите си. Следователно, като давате пари на някого, гледайте, дали тоя човек държи ръцете си нагоре, или надолу. Ако ги държи нагоре, ще върне парите; ако ги държи надолу, няма намерение да ги връща. В това отношение българинът е доста практичен. Като дава пари или продава нещо, той всякога се вглежда в хората, да разбере, какво носят. Той дели хората на щастливи, с добър полез. Ако в дюкяна ви влезе такъв човек, след него ще дойдат много купувачи. Тоя ден ще дойдат много клиенти, и търговията ще върви добре. Влезе ли в дюкяна ви някой нещастен човек, тоя ден търговията няма да върви добре. Това е наука, която ще се изучава в бъдеще. Кампер, знаменит френолог, се е занимавал и с тоя въпрос. В линиите и чертите на човешкото лице, той търсел причината за съществуването на щастливи и нещастни хора. Така се създал Камперовият ъгъл, който е различен по големина. В животните тоя ъгъл е малък, а в хората от 80-82 градуса. Само в някои гръцки типове тоя ъгъл достига до 90 градуса.

Като се говори за ромба, спираме вниманието си върху страните му, като граници на разумни сили. Като се говори за триъгълника, спираме вниманието си върху основата му, от която зависи неговата височина. Ако основата на една пирамида е голяма, и пирамидата ще бъде висока. Ако основата на къщата е здрава, и къщата ще бъде здрава. На слаба основа нищо не можеш да съградиш. Човешкото тяло е също така основа, върху която се гради. Като започваш една работа, първо погледни челото си, да видиш, какви способности се крият в него. Можеш ли да станеш музикант или художник, ако основата на челото ти е слаба, или способностите посредствени? Обикновен музикант можеш да станеш, но не и велик музикант и виртуоз. Музиката е способност, а не чувство. Музикалното чувство е проекция на тая способност. Вярата, любовта в човека са чувства, а не способности. Обаче, можеш ли да разглеждаш явленията от техните причини към последствия и от последствия към причини, това е способност.

Френолозите и психолозите изучават чувствата и способностите на човека, търсят техните места и дохождат до ред заключения. Твърденията на френолозите са по-верни и точни от тия на психолозите. Съвременните психолози изучават чувствата на човека, но не знаят, къде да ги поставят. Френолозите, обаче, знаят мястото на всяко чувство и способност. Те ги изучават като центрове в човешкия мозък. Психолозите не знаят мястото

на волята в човека, а френолозите знаят. Психолозите отчасти знаят мястото на интелигентността в човека, френолозите точно определят това място. Психолозите живеят повече в идеен свят, а френолозите – в реален свят. Някои психолози казват, че от картината на художника ще съдиш за самия художник; френолозите казват, че от художника от чертите на лицето му ще съдиш за неговата картина. Чувствата и способностите на човека се проектират върху лицето, черепа и тялото му. Като разглеждате човешкото тяло отвън, ще видите в него три триъгълника: от главата до раменете е първият триъгълник – с върха нагоре; от раменете до пъпа е вторият триъгълник – с върха надолу; от пъпа до краката е третият триъгълник – пак с върха нагоре. Човешкото тяло е резултат, проява на разумни сили. От резултата съдим за разумността на човека. Като гледате лицето на някой човек, виждате, че в него се крият големи възможности, които в тоя живот не може да развие. В бъдеще, ще му се дадат условия за развитие. Днес неговите възможности са само в проекция. И при най-благоприятни условия да го поставят, той ще направи малък прогрес. Той може да мечтае за много неща, да стане учен, богат, силен, но нищо няма да постигне. Срещате един човек, който живее при неблагоприятни условия, но каквото мисли, всичко постига. Той има вътрешни условия и работи усилено за развиване на ума, сърцето и волята си. В него лесно стават преврати.

Какво се иска от сегашния човек? – Да преобрази главата, гърдите и стомаха си. В религиозния човек и стомахът е съзнателен, и той дава мнението си по различни въпроси. Когато види, как хората разглеждат социалните въпроси, стомахът казва: Хляб трябва за гладните. Тия хора ще умрат от глад. Трябва да се погрижите за тях. После дробовете казват мнението си: Повече въздух е нужен на тия хора. Ако ги лишите от въздух, те ще умрат. И стомахът е прав, но какво ще стане с хляба, който е влязъл вече в стомаха, ако няма въздух в дробовете? Най-после и главата дава мнението си: Прави са моите колеги – стомахът и дробовете, но какво ще стане с човека, ако няма глава, т.е. динамо, което произвежда светлина и я изпраща по цялото тяло? Днес един професор говори за хляба, друг говори за въздуха, а трети – за светлината. И тримата са прави, и тримата имат основание да говорят върху тия въпроси. Хората, като слушат техните разсъждения, казват, че това са отвлечени въпроси, които те не разбират. – Защо не ги разбират? – Защото се отнасят до висок, умствен свят. Когато човек се натъкне на високи умствени въпроси, казва, че не ги разбира.

Какво казват ония, които изучават планетите? Като изучават Венера, те казват, че не я разбират, понеже е забулена, обвита в мъгла, не знаят, какво се крие в нея. Луната е открила своя образ, тя позира. Венера е скрила образа си, всичко държи в тайна, не дава възможност да проникнат в нея.

Тя дава светлина, но крие лицето си. – Защо Венера крие лицето си от хората? Според мене, и Венера е така открита, както и Луната, но в ума на сегашните учени, астрономи има нещо, което им пречи да проникнат във Венера, да видят нейния образ. Мъгла има в човешките чувства и понеже Венера е представителка на чувствата, нейната атмосфера се кристализира и става недостъпна за наблюдателите. За обикновените човешки умове и сърца, и Слънцето е скрито, забулено, но за адептите, за посветените хора, то е открито като Луната.

Това са твърдения, които трябва да се докажат. Казвате: Защо са нужни доказателства? Ние виждаме планетите с телескоп и, както виждаме, така правим своите заключения. Питам: Какво ще кажете за връзките, които се образуват между вас? Срещате един човек на улицата, сърцето ви трепва, харесва ви се той. Разглеждате го, не виждате нещо особено в него. И той прилича на всички обикновени хора. Чудите се, защо ви трепва сърцето, защо искате да го спрете и да си поговорите с него. Вие чувствувате известно разположение към него, някаква връзка. Като обикнете тоя човек, ще видите в него нещо особено, каквото в другите хора няма.

Един познат ме срещна един ден на улицата и ми каза: Моля ти се, ела с мен вкъщи, да видиш нещо особено. Отидох в дома му и започнахме да говорим по различни въпроси. След малко той доведе детето си, малко момченце, и ми каза: Виж, нали моето дете е гениално. Кажи мнението си. Погледнах детето, погледнах бащата и си помислих: Какво да кажа? В детето има добри заложби, големи възможности, но те ще се проявят в бъдеще, не сега. И след 20 години то няма да бъде гениално. Казах на бащата, че в бъдеще детето ще бъде гений, но трябва да работи, да се развива. Със своята любов към детето, бащата вижда тая гениалност още днес. Аз я виждам в далечно бъдеще. И на вас казвам, че днес не може да станете учени. Колкото и да ви говоря, това ще остане теория. Все едно, че сега ви давам по едно бонбонче, или по един чай, временно да се залъжете. Засега теорията е толкова важна за вас, колкото бонбонът за детето – поне връзка се прави между вас и мене. Като отидеш на гости, където те приемат добре, казваш: Нахраниха ме тия хора, сладко ядох. Така се създават отношения между тебе и това семейство. Вие ставате приятели и започвате взаимно да се посещавате.

Като ученици, изучавайте линиите на лицето си, на челото, на носа, на брадата, да се познавате. Ако линиите на челото, на носа и на брадата са повече отвесни, отколкото легнали, имате човек с установен характер. Каквото намисли да прави, той го постига. Той не се лакоми за много неща изведнъж. Едно нещо намисли и пристъпва към реализирането му. След това започва друго нещо. Той не се колебае в мислите и чувствата си. Всеки

трябва да изучава брадата си, да види, как се проявява волята му. Колкото по-дълга е линията на брадата, толкова по-силна е волята на човека. Обаче, от значение за силата на волята са и челюстите. Ако двете челюсти в човека са издадени навън, както в животните, чувствата в него имат надмощие над мисълта. Такъв човек трябва да работи усилено върху себе си, за да се приберат челюстите назад. Работете върху брадата си, да се усъвършенствува. Иначе, вие може да имате добри желания, добри мисли, но нищо няма да постигнете. За постигане на добрите мисли и желания е нужна силна и разумна воля. Това се изразява в добре оформената брада.

Мнозина се питат: Защо не мога да реализирам желанията си? – Защото волята ти е слаба, защото брадата ти не е добре оформена. Това не трябва да ви обезсърчава. Човешкият дух е работил хиляди години и още много има да работи. Това, което предстои на човешкия дух и на човешката душа да изработят, е дело не на един живот, а на много животи. Следователно, не се обезсърчавайте, че не можете да свършите всичката си работа за един живот. Днес не можете да свършите всичката работа на деня, но една част може да свършите. Всеки ден може да направите нещо и за тялото си, и за ума, и за сърцето си. Всеки ден работете и върху волята си, да я усилвате. Ако волята ви е слаба кажете си: Утре, като стана от сън, веднага ще отида за вода. Щом се събудиш, не се обленявай. Стани, вземи стомната и иди за вода. – Какво ще кажат хората за вас? – В дадения случай мнението на хората не е важно. Ако се съобразявате с тяхното мнение, ще поставите едно препятствие пред волята си и, брадата ви, вместо да се оформява, започва да се деформира. Работете върху волята си, да оформите брадата си. Яви ли се една трапчинка на брадата ви, това показва, че волята ви се усилва. Не е достатъчно само един път да донесете вода – много пъти ще носите. Не само вода ще носите, и други неща ще правите. Станеш ли сутрин от сън, проветри леглото си и го оправи. Не очаквай на други, те да го оправят. Сам ще оправиш леглото си, сам ще си услужваш във всичко.

Друг метод за усилване на волята и оформяване на брадата е молитвата. – Не зная, как да се моля. – Знаеш, не знаеш, ще се молиш. – Какво да искам от Господа? – Ще се молиш, и без да искаш нещо. Като се молиш десетина години наред, ще се оформят и челото, и брадата, и устните. Това ще се отрази не само върху волята, но и върху ума ти. Умственият и сърдечният ти живот ще се подобрят. – За кого да се моля? – За себе си. Молитвата не е за Господа, но за самия тебе. Като се молиш, ти придобиваш нещо, а не Господ. Ще се молиш тайно, никой да не те вижда. Защо учи детето? – За да оформи брадата си. Днес изучава едни предмети, утре изучава други и по тоя начин въздействува върху ума и волята си. Достатъчно е да видите брадата на някой човек, за да разберете, учил ли е добре като дете, какви бележки е получавал и как е свършил училището. Всичко е написано на

човешката брада. Който знае да чете, може да каже, какъв е бил човек, как е живял и какво е постигнал. Често идват при мене външни хора, да ме питат, ще бъдат ли щастливи, ако се оженят. Казвам: Ако жената или мъжът, за когото се жените, има добре оформена брада, ще бъдете щастливи. За добрия живот е от значение добре оформената брада. Казвате, че вашият възлюбен има отличен ум и отлично сърце. Добре е, че има отличен ум и сърце, но ако брадата му не е оформена, животът ви няма да бъде добър. Тоя мъж или жена са обикновени хора. С такива хора не може да се живее добре. Попаднете ли между хора, на които брадите не са добре оформени, ще почувствувате известно неразположение. Без да искате, вие се влияете от силите, които действуват в тях. Сега на вас казвам: Работете върху брадата си. Ако не можете да направите нещо за нейното оформяване, да изработите една малка трапчинка, нищо не сте постигнали. Ако напишете цели томове върху брадата и лицето, а не измените нито една линия на лицето и на брадата си, вашите томове и теории нищо не струват. Другите хора могат да се ползват от тях, но вие нищо няма да постигнете.

Сега, като говоря за работата, която ви предстои, вие се обезсърчавате. Не се обезсърчавайте, но работете върху своето чело, своя нос, своята уста и брада, да ги оформите. Някои от вас имат възможност да развият носа и челото си, да придобият по-голяма интелигентност. Днес носът и челото им са в проекция – работа се иска от тях. Трябва да дойде някой отвън, да ги бутне малко, за да започнат своята работа. Тръгнат ли веднъж в пътя, никой не може да ги спре.

Същото се отнася и до вас. Вие сте волеви натури, може да работите. Големи възможности се крият във вас, но работа е нужна. Ако сте сприхави, ще приложите волята си, да въздържате гнева си. Връщате се в къщи, искате веднага да обядвате, но жена ви не е сготвила още. Вие се разгневите и започвате да викате, Философски трябва да гледате на нещата. Усмихни се и кажи: Днес ми е писано да чакам, да приложа търпението си. Ще ям, когато обядът бъде готов. Така ще възпитам волята си. Проявиш ли гнева си, ти туряш петно на брадата си и, вместо да я оформиш, ти съдействуваш за деформирането ѝ. После, трябва да работиш усилено върху себе си, да дойдеш до първото положение. – Може ли при мъчнотиите, в които живеем, да подобрим брадата си? – Мъчнотиите, именно, са условия за работа. Оня, на когото брадата е добре оформена, има постоянство. Той е човек с широко сърце, с широки идеи. Самата брада, обаче, не трябва да бъде много широка. Широката брада показва, че човек е попаднал в гъстата материя. Между брадата, носа и челото има известно отношение. Ако лицето е правоъгълно, човек е голям материалист. Той може да бъде интелигентен, но материалист. Той се

интересува от реалния свят, който се поддава на опит. Дойде ли до някой отвлечен въпрос, не се интересува. Лицето на интелигентния е конусообразно, но не много заострено. Ако лицето е много тесен конус, човек придобива някои лоши черти в характера си. Брадата предава красота на лицето.

Природата е работила хиляди години върху човека и след като създала челото, очите, веждите, ушите, носа, най-после завършила своето творение с брадата. Без брада лицето е незавършена картина. Като знаете това, хващайте от време навреме брадата си и казвайте: Господи, помогни ми да оформя брадата си. – Нямам ли брада? – Имаш, но брадата ти е в проекция, не е дошла още до онова Божествено състояние, в което трябва да бъде. Брадата представлява материалния свят. Тя е антена, която свързва човека с Божествения свят. Без брада, т.е. без антена, човек не може да се свърже с Божествения свят. Той прилича на човек, който няма кредит. Отиде при един, при втори банкер да иска пари, но никой не му дава. Когато брадата на човека е оформена, където отиде, всички му дават пари на заем, колкото иска. Вратата на всички банкери е отворена за него. Следователно, когато искате пари на заем, погледнете брадата си, да видите, какво е писано на нея. На брадата на всеки човек е писано, да му се дадат или да не му се дадат пари. Има разумни същества, които са свързани с вашата брада. Те следят, дали плащате дълговете си или не. Ако заминете на другия свят, без да сте платили дълговете си, те плащат за вас, но след това ви заставят да платите всичко, каквото им дължите.

Питам: Опитвали ли сте, какво значи задължение срещу разумните същества? Ако не платите доброволно, насила ще ви заставят и пак ще платите. Те не дохождат сами, но пращат слугите си, на тях да платите. Тъкмо сте заспали дълбок, спокоен сън, те започват да се изреждат един след друг, да ви заставят да платите дълга си. Докато не се изплатите, няма да ви оставят спокоен. Това наричат хората съвест. Когато вътрешният глас те замъчва и заставя да изправиш погрешките си и да платиш задълженията си, това е твоята будна съвест, която никога не спи.

Като наблюдавам брадите ви, виждам, че някои от вас сте работили в миналото, оформили сте брадите си. Други едва сега започват да работят върху брадата си. Ще работите върху челото, носа, брадата си, да има какво да занесете в невидимия свят, като връзка с разумните същества. Най-добрият слуга на разумността е окото, на интелигентността е носът, на волята е вкусът. Който няма вкус и не може да усеща нещата, той няма воля. Първо зрението и обонянието дават мнението си за нещата, после иде вкусът, а най-после – слухът. Той е старецът, който последен дава мнението си. Каквото той каже, всички му се подчиняват. Капиталът на

човека е под негов контрол. Дойдеш ли до основния капитал на човека, ще се допиташ до слуха. Зрението има предвид капитала в обръщение. Обонянието работи с прихода на капитала, който е в обръщение. Вкусът изчислява, колко и какви приходи има човек. Зрението, обонянието и вкусът определят вътрешните процеси в човешкия живот. Като знаете това, работете с ума, със сърцето и с волята си, за да развиете основния капитал, който Бог е вложил във вас, да го увеличите и да придобиете големи приходи.

Това, което ви говоря сега, е отвлечена материя. Като ме слушате, казвате: Не знаем, какво да правим сега. Как да се справим с мъчнотиите си? Незнанието не разрешава въпросите на сегашния ви живот. Ако само говорите за мъчнотиите си, без да работите, бедността си остава бедност, неволята си остава неволя, болестта си остава болест, невежеството си остава невежество. И като ви давам ново обяснение на нещата, ако не разбирате, ще си останете такъв, какъвто сте се родили. Ако си сприхав и не работиш върху себе си, пак сприхав ще си останеш. Нещата не се дават даром – ще учиш и ще работиш. Даром се дават само условията, а ти ще работиш и ще учиш, да постигнеш нещо. Ако искаш от Бога да ти даде всичко даром, ти ще нарушиш закона на свободата.

Човек трябва да бъде свободен. Ако носиш страданието си съзнателно, ти си свободен. Волята взима участие и при страданието, и при радостта. Който няма воля, не може да се освободи от страданието. Колкото и да мисли, мисълта не може да го освободи от страданието. – Аз обичам Господа. – Колкото и да Го обичаш, страданието няма да те напусне. Бог може да те освободи от страданието, но ако го махне преди да си разбрал смисъла му, с това се нарушава законът на свободата. Никой не може да застави Господа да лиши човека от неговата свобода. Щом имаш воля, и в дъното на ада да влезеш, сам можеш да се освободиш. – Не съм свободен. – Не говори така! Всеки човек е свободен, но условията му могат да бъдат благоприятни или неблагоприятни. Ако не работите върху себе си, да подобрите условията, и Бог няма да ви помага. Като работи и прави упражнения, човек може да подобри условията си. Ето, аз ви давам различни упражнения, но някой казва: До мене ли дойде ред, да правя упражнения, да клякам, да ставам, да скачам. Голям, възрастен човек съм, не мога да правя упражнения. – Ако не можеш да скачаш и да се навеждаш, ще ти дам други упражнения, но ще знаеш, че не може без тях. Чрез упражнения всичко се постига. Като се упражняваш, ти можеш да станеш и философ, и светия. Голяма сила се крие в упражненията. Има упражнения, без които не можеш да успееш. Например, ако не побутнеш брадата си няколко пъти на ден, нищо не можеш да постигнеш. Чрез упражненията човек развива търпението си. Изкуство е да правиш

упражнения, без да се отегчиш. Можеш ли да дойдеш до това положение, в тебе става преврат, придобиваш нещо ново.

Сега вие правите гимнастическите упражнения, но бързате, нямате търпение. Какво ще правите, ако страдате от ревматизъм? Ако нямате търпение, не може да се лекувате. Ще кажете на ревматизма да си отиде, защото вие сте господар на положението. Колкото и да му заповядвате да ви напусне, той не слуша. Той се подчинява само на търпеливия и свободния човек. Казваш: Детинщина е да правя упражнения. – Не е детска работа това, но ти трябва да знаеш, как да се упражняваш. Ще се упражняваш по различни начини. Като бъркаш в яденето, ще гребнеш и ще поднесеш лъжицата до устата – това е упражнение. Чупиш хляба с ръцете си, туряш една хапка след друга в устата си – и това е упражнение. Много упражнения ще направиш през деня, но и вечер, като си легнеш, ще се обръщаш на една и на друга страна в леглото – пак се упражняваш.

Каквито и да са упражненията, всички имат обща, крайна цел – да се развива Божествената воля в човека. Като отиваш на работа, не бързай. Тръгни бавно, полека и постепенно ускорявай хода си. Така по-добре ще свършиш работата си, отколкото ако тръгнеш бързо. Знае се, че видните педагози, художници и музиканти са били хора на търпението. Какво прави майката? Едва заплаче детето, и тя отива при люлката му, да види защо плаче. Колко пъти през нощта майката отива до леглото на детето си, да го приспи и нахрани. Така тя калява и възпитава волята си. Не е лесно да станеш майка и баща. Не е лесна работата на майката, която е родила три-четири деца. Като става по няколко пъти през нощта, тя работи, оформя брадата си. Детето е професор, майката – ученичка. То я буди от сън, учи я, как да формира брадата си. Колкото пъти и да я събужда, тя става, целува го по лицето и му благодари, че, покрай него, тя ще развие волята си. От една страна детето възпитава майка си, а от друга – майката възпитава детето. Това не е произволно.

Това е новото, идейно схващане, което осмисля нещата. Случва се, че майката е богата, може да вземе слугиня да гледа детето й, но брадата й ще остане неоформена. Значи, слугинята ще работи за оформяне на брадата си, а майката ще остане с неоформена брада. Това е наука, но не е за прости хора. Това е истина, която сами трябва да проверите. Ако тая истина не разберете, другите никога няма да разберете. Христос казва: Много неща още има да ви кажа, но сега не можете да носите". Питате: Какви са тия неща? Представи си, че искаш да обичаш някого. Как ще го обичаш, ако нямаш воля? Как ще Го обичаш, ако чувствата ти са непостоянни? Да обичаш някого, това е наука. Така трябва да го обичаш, че той да е доволен от тебе. Ти трябва да го погледнеш така, че той да

разбере твоята готовност да му служиш всякога. Види ли твоята искреност към себе си, и той да е готов да ти отговори със същото. Не е достатъчно само да покажеш на човека, че го обичаш, но и той да оцени и разбере твоята обич. Ако той не може да оцени любовта ти, никаква любов не си проявил към него. Оня, който искрено обича, само в пет минути може да премахне скръбта на тоя, когото обича. Ще хване ръката му, ще я подържи пет минути, и скръбта му ще изчезне. Видиш ли, че някой е скръбен, не му говори, но хвани ръката му, погледни го в очите и кажи: Не се смущавай, ще се оправи работата ти, защото си проекция на Бога. Каквото кажеш с любов, ще стане, защото в дадения случай, ти си авторитет, проява на Божията воля. Хвани ръката на страдащия с благоговение и кажи: Господи, ти си силен и всемогъщ. Ако искаш, можеш да освободиш тоя човек от страданието му.

Някой казва: Аз искам да служа на Бога. – Преди да бъдеш служител, ти трябва да се научиш да виждаш нещата. Как ще служиш на Бога, ако не виждаш най-малкото, което Той прави за тебе? Влизаш в клас с противоречие в себе си. Аз говоря, работя върху умовете и сърцата ви, но ти не виждаш това. По едно време противоречието ти изчезва. Ти не се запитваш, какво е станало с тебе, че нямаш никакво противоречие. Причината за това се крие в правата мисъл, на която съм ви навел. Правата мисъл разрешава всички противоречия. Тя е бутнала кривата мисъл в тебе, и ти започваш да растеш. Докато разглеждаш въпросите по механичен начин, ти всякога ще се натъкваш на противоречия.

Мнозина казват: Учителю, ти можеш да направиш всичко. – Мога и не мога. Не мога да работя против свободата на хората. За мене това е невъзможно. Не мога да ви науча на това, което вие не желаете. За да ви предам известно знание, вие трябва да вземете участие в това. Има общи работи, има и специфични работи. Вие трябва да се интересувате от всичко, да бъдете акумулатори, за да събирате Божествената енергия. – Ние сме нервни хора, не можем да възприемем много енергия. – Че сте нервни, това не е лошо. Трябва, обаче, да пазите нервната си система от пропукване. Това е опасно за вас. Иначе, при здрава нервна система може да възприемате Божествена енергия, колкото искате. Ето защо, когато казваш на човека истината, кажи му Божествената истина. Излез от авторитета на Бога, а не от своя авторитет. Само тогава ще бъдеш силен. Православен казва една обидна дума на един евангелист. Последният му отговаря: Благодари, че съм евангелист. Ако не живея с Евангелието, за тая обидна дума щях да те търколя на земята. Силен е тоя човек, защото се държи за Евангелието. Сега и на вас казвам: Дръжте се за новото учение и бъдете силни да издържите на всичко.

Един ден, когато бях на Рила, край нас минаха двама туристи. Те се спряха, погледнаха към нас и се засмяха. Единият от тях казва нещо отрицателно по наш адрес. Едва направи няколко крачки, той се спъна в един камък, падна и контузи крака си. Аз си помислих: Не е добре, като вървиш по планината, да допускаш отрицателни мисли в ума си.

Сега на вас казвам: Цяла седмица работете съзнателно върху оформяване на брадата си и усилване на своята воля. – Как ще работим? – Ще се молите на Господа, Той да ви помогне. Тя е една от силите на човешката душа. Волята е външна проява на душата, която има вътрешно отношение към Бога. – Чрез какво се проявява душата? – Чрез съзнанието. Много мога да говоря за душата, но вие сте заети. Някои от вас са чиновници, бързат за работа. Други са домакини, имат деца, грижи за дома си. Радвам се, че сте чиновници, че сте женени, че имате деца, къщи. Това са условия за развиване на волята. Ще кажете, че това е главоболие, грижа, мъчение. Така е за оня, който не разбира законите; за оня, който ги разбира, това е букварът на живота. И аз съм минал през тоя буквар, но вече не се връщам към него.

Мислите ли, че Учителят, като слезе на земята и се облече в плът, не учи? И Той учи нещо ново, което не е знаел. И Христос, като дойде на земята, научи нещо ново за страданието, което по-рано не знаеше. Казвате: Учителят знае всичко. Не е така. Аз се радвам, че човек всякога има какво да учи. Радвам се, когато се ограничавам и слизам долу; радвам се, когато съм свободен и се качвам горе. И вие ще слизате долу и ще се качвате горе. Като слизам и се качвам, аз изучавам хората, разбирам нуждите им и всякога мога да помагам. Дойде някой при мене, виждам, че е гладен. Веднага го нахраня, и той си отива доволен. Дойде друг някой със скъсани обувки, но крайно честолюбив. Как да му помогна, без да засегна честолюбието му? Той събува обувките си, влиза по чорапи в стаята ми. Тогава скривам скъсаните му обувки и му давам нови. Той ги приема и благодари, не пита, къде са скъсаните обувки.

Добре е понякога човек да скрива нуждите си, да не знаят хората. Добре е понякога да знаят нуждите му. Изкуство е, като знаеш нуждите на човека и искаш да му помогнеш, да не нарушаваш свободата му. Пазете правилото: Помагай, без да нарушаваш свободата на човека.

Т.м.

2. Лекция от Учителя, държана
на 30 март, 1932 г. София. Изгрев.

1932_04_01 Значение на числата
Издание 1947 г., София
КНИГА: Фактори в природата, МОК Год.XI, Том 2

ЗНАЧЕНИЕ НА ЧИСЛАТА

Размишление.

Тема за следния път: „Слаби и силни страни на човешката природа." Какво представлява човешкият живот? Няма да отговоря на този въпрос. Знайте, че съществуват закони, които управляват живота на човека. – От какво зависи щастието на човека? – На този въпрос ще отговоря с числата от 1 до 22. Ако знаете значението на тези числа, вие владеете цялото изкуство. Ако зададете този въпрос на някой кабалист евреин, той ще ви каже, че щастието на човека зависи от числото 22. – Защо? – Защото числото 22 играе роля в живота на евреина. – Кое число е важно за българина? – Числото 31. За французина числото 30 е важно. Всяко число представя ребус за човека. Който знае значението на тези числа, може да прави чудеса. Всяко число е символ на нещо. Който може да поставя числата във взаимно отношение едно към друго, той може да произведе различни резултати. Резултатът от числата не е нищо друго освен съчетание на сили. Ако не знаеш да съчетаваш силите както трябва, резултатът ще бъде дисхармоничен. Всеки дисхармоничен резултат се отразява вредно върху нервната система на човека. Казваш: Вън от тези числа няма щастие. Според мене три числа са важни в живота: числата 1, 2 и 3. Ако не разбираш смисъла и значението им, ако не знаеш тяхното взаимно отношение, нищо не може да постигнеш. Тези числа могат да се наредят в хоризонтален и вертикален ред:

1, 2, 3
или
1
2
3

При това те могат да се напишат разбъркано: 2, 1, 3 или 3, 2, 1 или 1, 3, 2. Във всички случаи резултатът ще бъде различен. Естествено и хармонично нареждане е последователното – 1, 2, 3. Как трябва да ги нареждате, това е задача, която всеки сам ще реши.

Сега ще напиша друг ред числа – от 1 до 7: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7. От тия числа зависи вашето бъдеще, но трябва да знаете всичките пермутации, които се образуват от тях; да знаете свойствата им, как се увеличават и намаляват; как се събират, изваждат, умножават и делят. От вас се иска да знаете

обикновените действия: събиране, изваждане, умножаване и деление; обаче същите действия биват толкова сложни, че само гениалните хора могат да ги извършват. В обикновения живот като обикновен човек всеки знае да събира. От това събиране зависи вашето щастие. Ако си гениален, няма само да събираш числата 1, 2, 3 например, но ще можеш да ги превръщаш в срички, в звук и светлина. И за вас не е достатъчно само да събирате числата 1, 2, 3, но и да ги поставяте в различни отношения, да видите какво може да излезе от тях. Студент си, скъсат те на изпит. Какво ще правиш? Ще броиш хиляди пъти 1, 2, 3. Какво ще придобиеш от това? Трябва да знаеш, като броиш до три хиляди пъти, колко енергия си изразходвал, а оттам колко път би извървял с тази енергия. Най-после ще кажеш: Напразно изгубих времето си!

Математиците са заместили числата 1, 2, 3 с буквите A, B, C. Те казват: A – B = C; C – B = A; C – A = B. Ще кажете, че това е проста работа. – За обикновения човек е проста работа, но за гениалния това са процеси, от които зависи животът. Ти не можеш всякога да направиш правилно съчетание между величините A, B и C. Много естествено. Как ще направиш това съчетание, като спиш? Как ще напишеш това съчетание, ако ръцете ти са навехнати? Ако кажеш, че при всички условия можеш да го напишеш, това подразбира гениалност. Докато не е намерил отношението между числата 1, 2 и 3, човек мисли за себе си, че е животно, че няма защо да живее и т.н. Щом намери това съотношение, той веднага осмисля живота си, разбира, че трябва да живее. Казваш, че 1 + 3 = 4. Това значи, че си намерил начин да пазиш равновесие в живота си. Докато детето е малко, пъпли, търси начин да запази равновесие. В това време то изучава отношението между 1 и 3. Щом ги събере, получава числото четири – квадрата. В разумния живот това число представлява човекът, който при всички условия се намира в безопасност.

Казвате: Това са отвлечени неща за нас, искаме да ни ги кажеш на разбран език, по-ясно. Един стар човек се разболял и толкова отслабнал, че не можал да се държи на краката си. И той пъплел като дете. Коя е причината, дето малкото дете пъпли? Казват, че неговата нервна система не може да издържи. – Възможно е, това отчасти е вярно. Обаче коя е причината, когато старият пъпли? Той пъпли, защото е забравил отношението между числата 1 и 3. Когато малкото дете се изправи на краката си, то започва да ходи само. Докато пъпли, детето е глупаво; щом проходи, то започва да мисли, да поумнява. Ако старият проходи, всички казват: Оздравя човекът. Ако пъпли, казват, че е болен. Когато малкото дете не пъпли, казват, че е проходило вече.

Тук имате една малка стълбица от числата 1 – 4 във възходящ и низходящ

ред.
4 – 1
3 – 2
2 – 3
1 – 3
Малкото дете слиза по тази стълбица, като брои от 4 до 1. Следователно детето се учило да слиза надолу, а възрастният – да възлиза нагоре. Детето, което слиза, изразходва по-малко енергия от стария, който възлиза. Това е физически закон. Обаче, който губи по-малко енергия, същевременно печели по-малко. Детето губи по-малко енергия и печели по-малко. Старият много губи и много печели. Какъв е резултатът? Ако много печелиш и много губиш, резултатът е равен на нула. Ако много губиш и много печелиш, не знаеш какъв е резултатът – числото не знаеш. Например правиш добро на едно лице – това е загуба. Лицето, на което си направил доброто, печели. Но ти не знаеш как ще се отнесе това лице с тебе. Ако носиш шише, пълно с масло, и някой те блъсне, шишето ще падне на земята и маслото ще се разлее – имаш загуба с резултат нула. Друг е въпросът, ако дадеш шишето на някого. След време този човек ще ти върне шишето пълно, но с какво – не знаеш.

Да се върнем към числата. Всички искате да бъдете щастливи, гениални. – Ще работите с числата, но трябва да знаете как да ги пишете и как да ги съединявате. Как ще съедините числата 1, 2, 3 и 4? Ако носите знанието от възвишения свят, от който сте слезли като души, вие ще донесете и щастието си на земята. Който знае качеството на числата, ще ги тури на цигулката си и ще ги превърне на звукове. Така той може да стане виден цигулар. Който иска да стане виден музикант, трябва да знае тайната на числата от 1 до 7. Ако знаеш тайната на единицата, ще станеш господар; ако знаеш тайната на двойката, ще станеш слуга; ако знаеш тайната на тройката, ще станеш ученик. Знаеш ли тайната на четворката, ще станеш професор. Числата от 1 до 4 представляват една система, от 1 до 3 – друга система и от 1 до 7 – трета система.

Науката за числата е стара, наречена е кабала. Много учени в Европа пишат върху кабалата, но повече върху външната страна на числата. Те ги разглеждат в буквален смисъл. Малцина познават техния вътрешен, дълбок смисъл. Като напишете един квадрат (фиг. 1) и го разделите на четири равни части, във всяка част по едно число, още с написването му вие сте разрешили една важна задача. Обаче същият квадрат в ръцете на детето носи смърт. Да викаш духовете, това е лесна работа; да ги върнеш по домовете им, това е мъчна работа. Да скараш хората е лесно; да ги примириш, това е мъчна работа. Всяко дете може да вземе една клечка кибрит и да запали плевнята; обаче изкуство е да знаеш как да загасиш

плевнята, за да не се запали и къщата. Има действия в Природата, наречени обикновени – те са за обикновените хора. Има сложни действия, с които се занимават само гениални хора. Както има действия за обикновени и за гениални хора, така има причини за злото и причини за доброто.

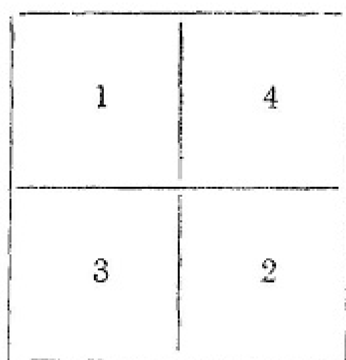

фиг. 1

Злото е зло, защото принадлежи към система, с която не си привикнал да работиш. Ако знаеш как да работиш с тази система, злото няма да бъде зло. Ти принадлежиш към системата на доброто, но си забравил законите, с които тази система работи. Какво ще стане тогава? – Доброто ще се превърне на зло. Отиваш в Англия и говориш английски, но правиш грешки в езика. Англичанинът ще познае, че си чужденец. Ако правиш много грешки, той не може да се разговаря с тебе, няма да те разбира. Същото се отнася и до французина, както и до всички чужденци. В която държава и да отидеш, трябва да знаеш добре нейния език.

Един американски мисионер дошъл в България да проповядва Словото. Той прекарал тук цели 20 години и научил добре български език. Един ден, като проповядвал за Израил, трябвало да направи някакво сравнение, да каже, че това приличало на разградена колиба. Вместо думата колиба той употребил думата кобила: „Това приличало на разградена кобила." С това предизвикал смях между слушателите. Като видял, че се смеят, той си казал: Не са благочестиви хора българите. Ти им проповядваш Словото, а те се смеят. Един се обадил: Не е кобила, а колиба. Като разбрал разликата между тия две думи, проповедникът видял, че имат право да се смеят. В друг случай вместо женене той казал – отивам на жежене. Като му направили забележка, че не употребил думата на място, той се засмял и си записал и двете думи в тефтерче, да не прави и друг път същата грешка.

И тъй, ако не знаете свойствата на числата, и вие ще изпаднете в противоречия като този американец. Ако един българин само знае свойствата на числата от 1 до 31, той ще помогне на целия български народ, ще го освободи от всичките му мъчнотии. И досега още не съм

срещнал българин, който да знае свойствата на тези числа. Не съм срещал българин, който да знае свойствата на числата поне от 1 до 4, т.е. свойствата на квадрата. Това е цяла магия! Казвате: Неразбрана работа е квадратът. – Така е, неразбраните неща са гениални. Разбраните работи са обикновени неща. Велика наука се крие в неразбраните работи на Природата. – Как да не разбираме? – Няма нищо срамно в неразбирането. Има неща, които отчасти разбирате, но не знаете какъв е резултатът на тия работи. Всички работи, които започват с печалба и свършват със загуба, са обикновени и знаете техния резултат. Ония работи, които започват със загуба и свършват с печалба, са необикновени – не знаете техния резултат. Адам е единицата, Ева – двойката. Това е печалбата. Значи печалбата е в началото, а загубата – накрая, и двамата сгрешиха. Те направиха едно съчетание, в резултат на което дойде числото три. След непослушанието и греха дойде изпъждането им от рая – резултат нула.

Сега иде нов процес в живота. Човек започва с Христа. Еврейският народ представя числото две, на което резултатът е нула, смъртта, загуба в живота. От евреите учението на Христа – единицата, премина в другите народи, които го приеха. Какъв ще бъде резултатът на това учение, не знаете. И при Христа има страдания, по-големи от първите, но крайният резултат ще бъде голямата печалба. Големи страдания и изпитания ще мине човечеството, но резултатът е велик – голяма печалба. Никой обикновен човек не знае какъв ще бъде крайният резултат на човешкото повдигане. Но великите посветени знаят това. Вие знаете, че страдате, но какво иде след страданието, не знаете; знаете, че старият Адам ще се измени, но какво ще придобие след това, не знаете; знаете, че иде нещо ново, велико, но какво ще бъде то, не знаете.

Мнозина желаят да знаят свойствата на числата, но само желанието не е достатъчно. Всички стари учени, както и евреите едва достигнаха до числото две. Еврейската азбука се състои от 22 съгласни букви. Двойката представя майката, с двойна печалба. Това е процес, който не е дошъл от горе на долу, но от долу на горе. Като съберете двете двойки, получавате четири. Ако не ги съберете, ще стане голям скандал. Откакто е създаден човекът, все едно нещо изучава – свойствата на числото 22. Но съдбата на това число трябва да се измени. Задачата на гениалните хора е да се справят с числото четири – най-строгото число в човешкия живот. То представлява кръстът, т.е. страданието. Когато изнесе ръцете си настрана, човек образува кръст. Значи човекът, създаден по образ и подобие на Бога, е живият кръст. Какво трябва да направиш, за да избегнеш страданието? Ако краката ти са вързани, непременно ще страдаш. Ако са свободни, ще се движиш. Тогава кръстът ще бъде в движение. Щом кръстът се движи, човек постепенно се справя със страданието. Като се движи, човек мисли. В

движението се крие неговото добро. – Кой се движи правилно? – Здравият. По това именно той се отличава от болния. Болният се свива, прави големи ъгли, а здравият върви изправен. Като се движи, човек подобрява положението си.

И тъй, числото четири означава квадрат. Човек е ограден в квадрата. Той се намира в обсадно положение. Само петорката може да извади човека от обсадното положение. Тя е път на освобождаване. Тя представя пентаграма. Който е разбрал закона, той представил пентаграма във вид на нож. Това е човешкият език. Който не знае как да действува със своя нож, всякога ще бъде роб на условията. Герой трябва да бъдеш. Като извадиш ножа си, така ще мушнеш противника си, да разбере с кого има работа. И Писанието казва: „Който пее, ще бъде спасен." – Какво е казано за страхливия? – Че няма да влезе в Царството Божие. Не се позволява на човека да лъже. И на страхливия не се позволява да лъже. – Какво ще му се каже? – Ще му кажеш, че не говори истината, а някога ще му кажеш направо, че лъже. Който лъже, иска да те окачи на кръста. Той гради живота си върху четворката, а не върху петицата. За оня, който не може да си служи правилно с числото пет, иде четворката, т.е. страданието. Ако не мислиш, че иде страданието, и не вярваш, че всяка мъчнотия има разрешение, ти си лош и неразумен човек, ти нямаш вяра. И да си вързан, не се колебай, все ще намериш изходен път. Че ти не виждаш този път, това нищо не значи.

Един голям юнак бил хванат от противниците си. Вързали ръцете и краката му с въжета и му казали: Ще те оставим да умреш като куче! Той бил умен човек и им отговорил: Не, аз ще живея като куче. Той не се обезсърчил и започнал да търси начин как да се освободи. Дошло му на ум да гладува. Цели десет дни прекарал в пост. Той толкова отслабнал, че ръцете и краката му се изхлузили от въжетата. Така се измъкнал той от примката като куче. Той разбирал законите, затова могъл да се справи с мъчнотията си. – Защо трябвало да мине през това изпитание? – За да се научи, че може да живее и като куче. Той разбрал, че и при най-голямата мъчнотия има изходен път.

Помни: Няма неразрешима мъчнотия в света. – Как се разрешава? – Както я разрешил юнакът, вързан от неговите неприятели. Той не пороптал против Господа, не казал, че ако съществува Бог, нямаше да остави да го вържат. Той опитал сам да се освободи. Казвам: Който иска да стане учен, никога не трябва да се обезсърчава. Зад всяко изпитание, зад всяка мъчнотия се крие една възможност за освобождаване. Да намериш тази възможност – ето де е гениалността и силата на човека. Знай, че и в най-голямото изпитание, и в смъртта може да намериш нов път, по който да

излезеш на свобода. Христос провери този закон и показа на хората, че и в смъртта има живот. Той беше прикован на кръста, след което Го турихa в гроба, но и там не остана. Христос и тук намери изходен път и на третия ден възкръсна. И като умираше, Той вярваше, че и след смъртта ще живее.

Сега всички хора са в квадрата и разрешават един от главните въпроси: има ли изходен път вън от числото четири, т.е. вън от квадрата. И когато съграждат дом, хората пак имат предвид разрешаването на същия въпрос: има ли изходен път от числото четири. Ако не намерят изходен път от това число, те ще си останат в квадрата, в живота на страданията. Който намери изходен път, той е вън от страданията. Например влизаш в университета да учиш, но ако не разбереш силата на знанието, ще се луташ, без да придобиеш нещо. Ако разбереш силата на знанието, ще влезеш в университета, ще го завършиш успешно и ще станеш виден човек. Щом си дошъл на земята, ти си изпратен като ученик, да изучаваш законите на живота. Ако не знаеш законите на живота, ти не знаеш и законите на числата. При това положение неизбежно ще страдаш. Даже гениалните музиканти – класиците, не са разбирали законите на числата от 1 до 7. Много е писано върху тия числа и още има да се пише, но едва ли една десета от това знание е известно. В бъдещата музика ще се говори за повече от седем тона. Но да не говорим за неща, които не са достъпни за човешкия ум.

Днес аз искам да остане в ума ви само една основна мисъл. Днешната ми лекция прилича на онова богатство, което иманярите търсят. Те намират знаци по земята, които им определят, че на еди-кое си място е заровено голямо богатство – цяла биволска кожа, напълнена със злато и скъпоценни камъни. Казвате: Да намерим тази пещера. – Докато я намерите, ще видите и ще патите. Несметни богатства се крият в нея. Като ги намерят, казват: Сбогом, сиромашия! Сбогом, болести и страдания! След това иде щастливият живот. Докато го намерите, от всички се иска работа.

И тъй, спрете вниманието си върху числата 1, 2, 3, 4. Като дойдете до петицата, тя да бъде прицелна точка към изходния път от мъчнотиите. Начертайте си четири квадрата, в които да напишете четири пермутации от числата 1, 2, 3, 4. В двата квадрата числата ще бъдат наредени във възходяща степен, а в другите два – в низходяща степен. В един от квадратите числата ще започнат с печалба, а ще свършат със загуба; в другия квадрат числата ще започнат със загуба, а ще свършат с печалба. Едните резултати ще бъдат знайни, а другите – незнайни. Всяка сила, която подтиква човека напред към развитие и към добро, е незнайна. Тя е широка област. В нея се крият всички възможности за щастие. Дето са най-големите мъчнотии и препятствия, там са най-големите печалби и блага за

човека. Това е закон на Природата. Например слънцето, звездите са незнайни, но в тях се крие богатството на човешкия дух и на човешкия ум. Като погледнеш към небето, към незнайното, въодушевяваш се. Като погледнеш към земята, към знайното, обезсърчаваш се. От знайното се стремиш към незнайното – идеала на човешката душа. Знайното е това, което сега имате. Незнайното – това, към което се стремите. Това е Битието.

Радвайте се на това, което не знаете – на невежеството си. Когато опитате нещо и не го разбирате, това е невежество. Ако майката нахрани детето си с твърда храна, това е невежество. Детето се храни само с мляко. Ако на 21-годишния момък даваш само мляко, това е друго невежество. Детето ще сучи мляко от майката, а възрастният ще дъвче твърда храна. Млякото е за децата, а твърдата храна – за възрастните. Да мислиш правилно, това е дъвкане; ще дъвчеш твърда храна, а стомахът ти ще обработи храната и ще ти даде сила. Ако мислиш правилно, Природата ще ти възвърне доброто, което си правил. Тя ще ти върне доброто заедно с лихвите. Това е възнаграждението, щастието, блаженството, мъдростта, доброто. Като знаете това, изучавайте законите на правото мислене и чувствуване.

Казваш: Искам да бъда господар на себе си. – Изучавай числата от 1 до 4. Едва сега човечеството започва да изучава петицата. Това е голяма наука. Страданията са до числото четири; след него иде друг живот. Ти знаеш, че няма да страдаш вече, но какъв ще бъде този живот, не знаеш. Когато е станал разумен, човек е имал вече по пет пръста на ръцете и на краката. Конят изучава числото едно – едно копито. Волът изучава числото две. Неговото положение е тежко. И свинята изучава числото две. Тя има копито, което е раздвоено. Волът носи хомота си и оре. Господарят му казва: Хайде, синко, ще се оправи твоята работа. Като изучиш числото две, ще дойдеш до числото три. Хората обаче трябва да изучават целия органически свят.

Вървиш по улиците, обезсърчен, отчаян, скъсан си на изпит в университета. Ти си в положението на вола, който има раздвоени копита и два рога. Ще работиш като вола и ще си служиш с рогата. Волът се брани главно с рогата си. Някои рисуват дявола с рога. Старите адепти са туряли един рог на Мойсея. Казваш: Да имам и аз рога! – Ако имаш рога и не знаеш как да ги употребяваш, ти си дете, което ще впрегнат да оре цял ден. Наблюдавам, че и волът е станал крайно нетърпелив. Той казва: Един ден ще започна да прилагам рогата си. Сега още залъгвам господаря си. Когато започна да си служа с рогата, той няма да ме храни със слама. Когато волът разбере смисъла на своите рога, ще съблече волската кожа и ще се видоизмени. Това значи преминаване от една форма в друга. Щом

интелигентността в дадена форма се увеличи, формата се изменя. Всяко животно може да се разцъфти, както става с цветята при благоприятни условия. Човек е цвете, което трябва да мисли и чувствува правилно, за да се разцъфти в красивия Божествен цвят.

И тъй, числата 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 представят една музикална система със седем цвята. Изкуството на художника се състои в съчетаването на седемте цвята, в различаването на боите и в пермутациите с тях. Ако художникът знае това изкуство, той става прочут. Тези числа съответствуват на известни сили в Природата.

Питам: Какво разбрахте досега? – Че в числата от 1 до 31 се крият сили, с които човек може да разполага. Ако знае свойствата на тези числа, той ще бъде велик маг. Не само това, но той ще бъде маг, ако знае свойствата на числата от 1 до 7, а даже и от 1 до 4. Учениците на Питагор са изучавали свойствата на числата от 1 до 4. И гърците са знаели същото. Те търсели изходен път и така се домогнали до числото 5. Културата от Изток мина в Западна Европа. Днес европейските народи разрешават значението на числото 5. В него е моралът на човека.

Казвам: Който живее в числото 4, той е силен като животно, но е без морал. Той може да разреши всички въпроси, но се е научил повече да разрушава, отколкото да гради. Той не излиза вън от кръга или от квадрата. Дойде ли до числото 5, той има вече изходен път. Той има пет сетива. Когато е бил в числото 4, отсъствувало му е само висшето сетиво – зрението. Това е неговият изходен пункт. Това, което виждаш, то спасява света. И това, което слушаш, и то спасява света. Обаче, ако само слушаш, а не виждаш, ти нямаш изходен път. Ти влизаш в един омотан кръг. Щом дойде зрението, ти се намираш в простора. Значи зрението е петото сетиво, чрез което се излиза от лабиринта, в който си се вплел. Оттук започва мисълта на човека. Като виждаш, ти вече пипаш, слушаш, вкусваш и помирисваш по друг начин.

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
– В Истината е скрит животът.

24. Лекция от Учителя, държана на
1 април 1932 г. в София – Изгрев.

1932_04_01 Значение на числата Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98“, 1999
КНИГА: Съществуване, живот и отношение. МОК, Год.XI

ЗНАЧЕНИЕ НА ЧИСЛАТА

11 година
24 лекция на 1 мл.ок.кл.
1.IV.1932 година, петък, 5 ч.с.
ИЗГРЕВ, СОФИЯ.

Добрата молитва.

Пишете върху темата: „Слабите и силните страни на човешката природа“.

От какво зависи човешкият живот, щастието на човека? Няма да ви обяснявам. Считайте, че съществуват закони, методи. Знанието, това е един метод. От какво зависи щастието на човека? – Аз ще ви представя това в числа.

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22. Тия числа съставят цяло едно изкуство. Ако беше един кабалист евреин, щеше да каже, че вашето щастие зависи от числото 22. Всеки човек, който има числото 22, той е Израил. Някой народ не се спира на 22. Но 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31. Всеки човек, който има числото 31, той е българин. Който има 30, той е французин. Тези числа, както са поставени, това е един ребус за вашето щастие. Ако знаете отношенията на тези числа, можете да направите всичките чудеса в света. Всичките последующи числа са в отношения, в зависимост от тях. Това са символи. Всяко число има свой смисъл. Ако знаеш как да съпоставиш това число във връзка с другите числа, ти може да произведеш какъвто резултат искаш. Резултатът всякога трябва да бъде едно съчетание на силите. Ако не знаеш как да ги съчетаеш ти ще имаш един резултат, дисхармоничен. Всички дисхармонични резултати действуват зле върху човешката нервна система. Вие казвате сега: Щастието вън от тези числа не може да дойде. В живота има три числа, които трябва да разбираш. Ако не разбираш свойствата на числата 1, 2 и 3. Ако не разбираш техните отношения, ти нищо не можеш да направиш в света. Това е една основа. Тези числа са поставени, и някой път вървят по един хоризонтален начин. Имате хоризонтален начин на действие. 1, 2, 3, или имате обратния процес. Процесът е точно противоположен. Имате 3, 2, 1. Тези числа 1, 2, 3 действуват по особен начин. Някои числа започват с 2, свършват с три. Неестествено вървят процесите. Някой път започват с други числа. Тогава ще имаме различни резултати. Ако започнем с

числото 1, 2, 3 отгоре надолу, ще имаме един резултат. Ако са отдолу нагоре, ще имаме друг резултат. Вие не знаете какви са резултатите. Това е една загадка.

		1
		2
		3
		4
1	3	5
2	2	6
3	1	7

Сега да ви представя други числа. От числата, от 1–7, при дадени условия, зависи цялото ваше бъдеще. Трябва да знаете всичките пермутации, които може да станат, как да ги съпоставите. Да знаете техните свойства, как се увеличават и намаляват. Как се събират и как се изваждат, умножават и делят. Да кажем, че вие имате простите процеси на събирането, простите процеси на събиране и изваждане, умножение и деление. Но има процеси, дето трябва да бъдеш един от гениалните философи, за да знаеш да събираш. Има процеси, дето трябва да бъдеш гениален, за да изваждаш, умножаваш и делиш. Някои казват: Аз знам да събирам. Като обикновен човек, всеки знае да събира, в обикновения живот. 1, 2, 3 и пр. както са поставени, в тях седи всичкото ваше щастие. Тези числа трябва да знаеш да ги превърнеш в звук. Числата 1, 2, 3 и пр., да ги превърнеш в звук, после да ги превърнеш в слогове на думи. Свойствата трябва да разбираш. Вие имате в живота прости отношения 1, 2, 3, 4 и пр., но никога не сте правили опити какво може да излезе. Вие казвате 1, 2, 3. Например имате една голяма беля на главата си. Например, студент сте и са ви скъсали, изгубили сте пари, ще ви се смеят. Вие казвате 1, 2, 3. След като повторите това хиляда пъти 1, 2, 3, какво ще стане с вас? – Всяко едно число, след като сте го повторили хиляди пъти, 1,2,3, колко път сте изходили. Разбира се известна енергия сте изразходвали. Какво ще стане с вас, след като сте повтаряли 1, 2, 3 хиляди пъти? – Ще кажете, изгубих си времето напразно. Като ходиш ще казваш 1, 2, 3 и т.н. и тогава математиците казват: Те са заменили числата с букви. И казват: A − B = C. C − B = A. C − A = B. Някой ще каже: Проста работа е. За обикновените хора това е проста работа, но за онези гениалните това е процес, от който зависи животът. Ако знаеш как да ги съпоставиш A − B = C, при известни условия ти можеш да направиш това съчетание. Ти всякога това не можеш да направиш. A − B ти всякога не можеш да го напишеш. Като спиш не можеш да го напишеш. Ако двете ти ръце са счупени, може ли да го напишеш? – Не. Ако можеш да го напишеш всякога, ти си гениален човек. Ти като казваш , че всякога можеш да го пишеш, ти си даваш цена, която нямаш. Ти не говориш истината, ти като спиш не можеш да го напишеш. После като си болен не можеш да го напишеш. Като си болен даже не можеш да пишеш за A − B, за съвсем друго ще мислиш тогава. Да допуснем при дадени условия, едното, ако знаеш как да го съчетаеш. Да кажем имате 1 − 3 = ... Ако вие

знаете в какъв случай как да ги преместите тези числа, вие изведнъж ще почувствувате какви сте в света. Като направиш съединение на 1 и 3, ти ще почувствуваш, че си човек в света. До този момент ти ще мислиш, че няма смисъл, че всичко е глупаво, че човек е животно,че човек е това-онова, но щом съчетаеш 1 и 3, ти изведнъж ще измениш положението си, лицето ти ще се измени и какво е станало? – Този човек е натъкнат на числата 1 + 3 = на 4. Какво е четири. Този човек до този момент е нямал основа на живота си, щом е намерил и съчетал 1 и 4, той има ново понятие за вътрешните прояви и сили, не отвън. Той е намерил начин да пази равновесие. Например, едно дете учи за тези сили 1 и 3, то пъпли по земята, философ е то. То търси с пъплене. Ходи, за да се съедини 1 и 3, за да образува равновесие, за да се издигне на краката си. 1 + 3 = 4. Имаме вече квадрата. В разумния свят, това е един човек, който при всичките условия може да бъде поставен в безопасност. Но във вас се заражда онзи лесния процес на обикновените хора. Вие казвате: Кажи го по-ясно. С такова очертание, с такива загадки не искам. По-ясно го кажи сега. Един стар човек се разболял на 50–60 години и не може да стане. И той пъпли. Ако малкото дете пъпли, кои са причините. Казват, че нервната система не държи, това отчасти е вярно. Но когато старият човек пъпли, тогава кои са причините. Старият човек е забравил отношението на 1 и 3 и той започва да пъпли като малкото дете. Ако малкото дете проходи, казват, че детето е проходило. Имате една идея. Значи глупаво е било, а сега проходило. Но ако старият човек проходи, казвате: Оздравя човекът. Когато старият човек пъпли, казвате, че е болен. Когато малкото дете пъпли, а после проходи, казвате, че е проходило, значи научило се е да ходи. За старият казвате, че е оздравял.

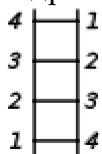

Представете си, че това е една стълба, малкото дете слиза отгоре надолу, едно, две, три, четири. Следователно, детето се е учило да слиза надолу, а пък старият се е учил да възлиза. Във физиката имате тогава онези тела, които слизат, и онези тела, които се качват. Какво отношение има между тях? – Онези тела, които слизат, губят по-малко от своята сила. Онези тела, които се възкачват, губят повече. Следователно, малкото дете, което слиза надолу, прави малки усилия, големият човек, старият човек, като се учи да проходи, ще изхарчи по-голяма сила. Детето, което по-малко губи, по-малко печели. Обратният процес е у стария. Който много губи, много печели. Много изгубил, много спечелил. Какво е отношението между печалбата и загубата? Какво е отношението между многото печалба и многото загуба? – Ако имате резултата много загубил – много спечелил, какъв ще бъде резултатът, приблизително ще бъде нула. Ако кажете много

изгубил и много спечелил или ако кажете много спечелил и много изгубил, какво ще имате? – В първия случай имате: Много спечелил и много изгубил равно на нула.

М С М И = 0

М И М С = тук имате число, което не знаете. Защо не знаете това число. Защо първото число знаете, а второто не знаете? – В първия случай, ако печалбата е първа, а после загубата, то знаете резултатът е равен на нула. Ако по-рано е загубата, после печалбата, вие не знаете на колко е равно. Това е един относителен закон. Всички, които сте започнали с печалба и свършили със загуба, ти го знаеш. А всички, които започвате със загуба и свършвате с печалба, ти не го знаеш. Ти правиш едно добро. Това е една загуба. Но това лице, на което ти си направил доброто, то има един резултат. Ти не знаеш как то ще се обходи с тебе. Да ви дам друг един пример. Срещаш някого, носиш гърне и го блъснеш, и се счупи твоето гърне, какъв ще бъде резултатът? – Но представете си, че ти имаш гърне, пълно с масло, и срещнеш се с един човек, и му дадеш гърнето си, какъв ще бъде резултатът, когато този човек те срещне втори път? – Ти не знаеш той като те срещне какъв ще бъде резултатът. Той може да ти върне гърнето пълно, но с какво ще бъде пълно ти не знаеш. В първия случай ти имаш резултат нула в кесията, имал си гърне и си го счупил. Във втория случай не знаеш резултата.

Сега да се върнем към тези числа. Вие всички искате да бъдете гениални, щастливи. Ще работите и работите ви ще вървят. Не знаеш как да работиш. Ако знаете как да съедините 2, 3 и 4. Ако знаете да ги съедините в света, от който сте излезли, от гениалния свят, ако тези числа 1, 2, 3, 4 може да ги чертаете както трябва, вие ще донесете вашето щастие на земята. Ако някой от вас разбира свойствата на числата, може да ги превърне на звукове, както музикантът. Тия звукове той може да ги тури на цигулката си, да вземе лъка и той може да даде концерт, и той да стане виден човек. Всичката мъчнотия седи в 7-те числа, които той ще превърне в тонове. Този човек е изучавал законите на числата. Ако иска някой да бъде музикант, трябва да знае тайните на числата 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, тогава той става музикант. Който научи числото 1, той става господар, който научи числото 2, става слуга. Който научи числото 3, става ученик, който научи числото четири, става вече професор. Това е една система от 1 до 4. А пък от 1 до 7 е друга система. Числата от 1, 2, 3 имат друга една система. Това е стара кабала. Мнозина в Европа пишат върху кабалата, но те не разбират. Те разбират буквалната страна на кабалата. В кабалата имате следното. Направете един квадрат:

1	4
3	2

Ти като направиш самата формула, ти си вече господар на всичко.Това е вече едно разрешение на задачата. Но тази задача в ръцете на едно дете носи смърт. Да извикаш духовете е лесна работа, но да ги изпратиш по домовете е най-мъчната работа. Да дигне един скандал всеки може да го направи, но да примириш хората в този скандал е мъчно. Всяко дете може да вземе една кибритена клечка и да я запали. Изкуството да запалиш една плевня е лесно, но като запалиш плевнята да я изгасиш, там се изисква усилие, иначе отиде цялата къща. Има известни процеси в природата, които са лесни. Аз ги наричам процеси на обикновените хора. Има такива процеси, че гениален трябва да бъдеш, за да ги направиш. За мене има причини на доброто и на злото. Аз ги турям в разни системи: Злото е зло, понеже принадлежи на една система, с която не съм свикнал. Ако съм свикнал с нея, то за мене няма да бъде зло. Ако ти принадлежиш на известна система, която е добра за тебе, ако ти изгубиш законите и не постъпваш както трябва, то веднага това добро ще се превърне в зло. Ако отидеш в Англия и направиш погрешка в произношението на една английска дума, англичанинът ще разбере, че не си англичанин. Ако направиш 2, 3 погрешки, той не ще може да се разговаря с тебе. Така е и с българина, и с французина.

Един американски мисионер идва тук в България. След като научил български език, тук стоял около 20 години и веднъж проповядвал за Израйля, говорил за нещо в своята проповед и трябвало да каже: „Това приличало на разградена колиба“, и той вместо това е казал: „Това прилича на разградена кобила“. За религиозни работи приказвал, а пък слушателите се усмихват. Той си казва: Тези българи нямат благочестие. Един му казва: „Не е кобила, но е колиба“. Каква е разликата? – После проповедникът видял защо се смеят. Веднъж той решил да се венчава и го питат: Къде отиваш? – И той казал: „Отивам за жежене“, а то не е за жежене, а за женене. Те му забелязали това и той казал: И таз добра. Той си записал това. Женене и жежене за него е все едно. Този американец е бил учен човек.

214	413
321	234

Ако в живота, когато не знаете свойствата на числата, вие ще изпаднете в големи противоречия, както този американец. Всичките противоречия в живота произтичат от това. Онзи българин, който знае свойствата на

числата до 31, той може да помогне на целия български народ и ще го изведе от всичките мъчнотии, които има. Но аз не съм срещал нито един българин, който да ги знае. В България няма българин, който знае свойствата на числата до 31. Даже не съм срещал българин, който знае числото 4, свойствата на квадрата. Цяла магия е там. Тези числа да ги съпоставите. Неразбраните работи са гениални работи. Това, което разбирате, е в реда на нещата. В това, което не разбирате, там се крие всичкото – в неразбраните работи на природата. Това не е срамота. Не че не разбирате, но не знаете какъв е резултатът. Всички онези обикновени работи, които започват с печалба и свършват със загуба, вие знаете какъв е резултатът. Но там, дето свършват, но там, дето започват със загуба и свършват с печалба, вие не знаете какви са резултатите. Например, резултатът, с който човек започва, първият резултат, създаването на човека. Бог създава света. Адам е числото едно. Второто число е две – създава се жената. Това е печалбата, с която започва. Обаче в края има една загуба. Те съгрешиха, дойде загубата. Дойде едно число 3. Те и двамата души направиха съчетание с числото 3. Този адепт като дойде в рая, образува съчетанието с числото 2. Направи едно прегрешение. На какво е равно всичко? – Изгубиха рая те, резултатът е нула. Това е изпъждането от рая. Сега човек започва друг един процес. Започва се с процеса на Христа. Той представя пак числото 1. Вземете евреите и еврейския народ, е числото 2. Резултатът е смъртта. Имате пак загуба. Със загуба започва, но това учение минава в другите народи и го възприемат. При Христа вие не знаете какъв ще бъде резултатът. Имате друга една печалба, но не знаете крайния резултат. При изпъждането на човека имате страданието. Сега започва друг един процес на страдание. След страданието започва печалбата. Какъв ще бъде резултатът вие не знаете. При първия процес човек като съгрешил, изгубил, резултатът е нула. При втория процес, след големите страдания и изпитания, които цялото човечество ще претърпи, казват: Че след това ще дойде голямата печалба. Вие не знаете какъв ще бъде крайният резултат на човешкото въздигане. Никой не го знае. Знаещият знае, но обикновеният човек не го знае. Вие започвате със страданието, но не знаете след страданието какво ще дойде. Знаете, че ще се измени онзи Адам. Но какво ще добиете не знаете. Знаете, че ще дойде нещо в нас.

Мнозина биха желали да знаят свойствата на всички числа. Евреите достигнаха до 2. Всичките учени в старо време едва можаха да научат до 2. 22 значи майката с печалба 2 пъти. То е един процес. Този процес не е взет отгоре надолу, а отдолу нагоре. Имате тогава процеса 4. Ако не съберете двете двойки на едно място, какъв резултат ще произведат? – Скандал. Тогава както са поставени, следователно, за да измените съдбата на 22, откакто се е създало човечеството, иска да научи качествата на 22. Има

неразбиране на друг един закон. Това число 2 да се тури в право отношение. Гениалните хора сега трябва да дойдат да се справят с числото 4. Числото 4 е най-строгото число, което съществува в нашия живот. Това число знаете, че е кръстът, страданието. У човека, който е създаден по образ и подобие Божие, щом туриш ръцете настрани, ти страдаш, започва страданието. Но за да избегнеш страданието, какво се изисква? – Ако твоите крака са свързани, ще страдаш. Но ако твоите крака са свободни, то кръстът ще дойде в движение. Щом твоят кръст се движи, ще се измени положението. Щом твоят кръст не се движи... В това движение трябва да работи твоята мисъл. И в движението седи доброто на човека. Човек, който знае как да се движи правилно. Здравият човек се отличава от болния. Болният човек прави голямо свиване, а пък здравият човек прави малки ъгли, малки свивания има. При пръстите на краката, долу, имате числото 5. Значи като започнеш да се движиш, ти ще подобриш положението.

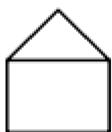

Числото 4 е квадрат. Ти от него не можеш да излезеш навън, ти си ограден, ти си в обсадно положение. От числото 4 само числото 5 може да те изведе. То е път, през който може да излезеш навън. Имате тогава пентограма. Онзи, който разбира този закон, той е турил числото 5 във вид на един нож. Човешкият нож, това е човешкият език. Ако ти не знаеш как да мушкаш с езика си, ти всякога ще станеш роб на условията. Трябва да бъдеш герой. Като извадиш ножа си, ще промушиш противника си, да знае той, че не може да се разправя както иска. И Писанието казва: Който може да пее, ще бъде спасен. За страхливите е казано. Какво е казал Господ за страхливите? – Никаква лъжа да няма. Който рече да излъже, ще бъде промушен от единия край и като го промушат, ножът ще излезе от другия край. На онзи, който лъже, какво трябва да се каже. Ще му кажеш: Не говориш истината. Така не се говори. Сега политика има. В някой случай е политика, но в някой случай ще му кажеш направо. Какво число е 4? – Всеки, който иска да те излъже, ще те окачи на кръста. Никога един добър човек не може да те тури на кръста. Добрите хора градят своето щастие, не върху числото четири, върху числото 5. Щом ти не знаеш как да употребиш числото 5, ще дойде числото 4, значи страданието. Ако не вярваш, че може да излезеш от страданието, ти си лош човек. Ако в една мъчнотия ти не виждаш никакъв изход, ти си лош човек, глупав човек, неразумен човек. Ако от една мъчнотия не може да излезеш, ако от една мъчнотия не виждаш изходен път, че можеш да се отвържеш, ти нямаш вяра. Като си свързан, да не се поколебаеш, макар и да не знаеш по кой начин ще се избавиш. Един голям юнак го свързали неговите противници,

той бил по-умен от тях. Свързали го с въже. Те свързали и краката му, и му казали: Ще те оставим като някое куче да умреш. Той казал: Не, аз мисля, че като куче ще живея. Той подразбирал какво ще стане, не се обезсърчил. Като гладувал 10 деня, отслабнали ръцете му, изпусталял и той си извадил из примките ръцете и краката си, и като куче се върнал. Той казал, като куче ще живея и разрешил въпроса. Това е умният човек, който разбира законите, веднага се справя. Някой ще каже: Защо е този изпит? – Изпитът те учи, че и като куче може да живееш. Като гладуваш ще си извадиш ръцете и ще научиш тогава закона, че и при най-големите мъчнотии има един изходен път.

Та аз ви давам един нов начин на разсъждение. Няма мъчнотия в света, която да не се разреши. – Но как ще я разрешиш? – Може да я разрешиш като този юнак. Той би казал: Ако имаше Господ, той не трябваше да позволява да ме връзват. Но той не казал така, а се опитал да излезе. Аз ви давам едно правило: Онези от вас, които искат да бъдат учени хора, не трябва да се обезсърчават. Във всяко едно обезсърчение трябва да видите една възможност, от която можете да излезете навън. Гениалността е там. Трябва да знаете, че и в най-голямото изпитание, и в смъртта, има едно място, има един нов път, през който може да излезете. Който може да направи това, той е силен човек. Той умира. Христос провери този закон. Той провери, че и като умре човек, има един изходен път. Като Го поставиха на кръста, забиха Го и умря. Какво казва Евангелието? – Не се ли повърна животът му. Туриха Го на кръста, заковаха Го. Туриха Го в гроба и този, умрелият човек, намери един изходен път и излезе от гроба. Някой ще каже: Господ го направи. Не. Аз вземам у мене, че той като умира пак вярва, че може да живее.

Всинца сте още в този квадрат и сега разрешавате един от главните въпроси. Има ли изходен път от числото 4 навън. Когато хората съграждат дома, то е същата идея. Те съграждат дома, за да намерят изходен път за числото 4. Ако не намериш изходния път за числото 4, ти от тоя квадрат ще имаш само страдания. Ако намериш изходен път, ще излезеш от страданието.

Например ти учиш в университета, но ако не знаеш силата на знанието, ти в университета ще влезеш и ще излезеш, като само похарчиш всичкото богатство и ще се луташ. Ако излезеш от университета с онова знание, с което той разполага, ти ще бъдеш виден човек. Щом живееш, ти си пратен в това училище като ученик. Ако ти не разбираш законите на тези числа, ти ще страдаш.

И най-големите музиканти, тези класиците, те не са разбирали числата от

1–7. Колко има да се пише още за тези 7 числа! – Те даже още една десета от това, което се съдържа за тези числа, не са го разбрали още. В бъдещата музика не само 7 тона има. Има една музика, музика, в която има повече тонове. Но да не говорим за неща, които не са достъпни до човешкия ум.

Искам да остане в ума ви една основна мисъл. Аз ви давам една нова идея. Моята лекция знаете ли сега на какво прилича? – Тя прилича на онези младежи, които разправят, че има знаци, че на еди-кое си място има голямо богатство. Биволска кожа, напълнена със злато и скъпоценни камъни. Те разправят със сигурност. И вие казвате: Да намерим тази пещера. Но докато намерите пещерата на големите богатства! – Това са все признаци. Като влезете в нея, несметни небивали богатства има в нея. Като се намерите там ще кажете: Сбогом сиромашийо, в света. Сбогом болести и страдания. И ще започнете оттам насетне щастлив живот. Но докато намериш, изисква се работа.

Та казвам сега, спрете се върху числата 1, 2, 3, 4. Вземете числото 5 като прицелна точка за изходен пункт. Всеки един да си направи един малък опит. Направете един квадрат и направете една пермутация.

1 1 1 1
2 2 2 2
3 3 3 3
4 4 4 4

Направете пермутациите, направете 4 квадрата, в които да турите тия числа. Ще турите в един квадрат 1, 2, 3, 4. Ще направите втори квадрат и ще разместите числата. Двата квадрата ще бъдат във възходяща степен, а двата квадрата в низходяща степен. Единият започва с печалба и свършва със загуба. Другият започва със загуба и свършва с печалба. Едните резултати ще бъдат знайни, а другите – незнайни.

Всяка една сила, която ви подтиква напред към прогреса, към добро, това е сила незнайна. Това е една широка област и там са вашите възможности, там седи вашето щастие. Там, дето седят най-големите мъчнотии, там седят и най-големите печалби. Всякога природата туря най-големите препятствия там, дето има най-големите блага. Там, дето има най-големи спънки във вашия живот, трябва да знаете, че там се крие нещо хубаво заради вас. Нали същия закон виждаме на небето. Слънцето, звездите са незнайни, но там седи всичкото богатство на човешкия дух, на човешкия ум и като погледнеш кажеш: Не зная. Но в това незнайното като погледнеш се въодушевляваш. Като погледнеш земята знаеш я. Но като погледнеш обезсърчиш се. Като погледнеш това, което знаеш, се обезсърчиш. Ако погледнеш небето, възвишеното, се въодушевляваш. Всякога, това, което не знаете, подразбира, че има някои, които го знаят. От знайното ще се стремите към незнайното. Идеалът ще бъде незнайното

в света. Благодарете, че законът е такъв. Знайното е това, което сега имате. Това, към което се стремите и което постигнете, това е вътре в Битието. Сега се радвайте на невежеството на това, което не знаете. Невежеството е, когато сте опитали нещо и не сте го разбрали. Това е невежество. Ако майката нахрани своето дете с твърда храна, това е невежество. Тя трябва да го нахрани с мляко. А пък възрастният човек на 21 година ако го храниш само с мляко, то е друго невежество. Дайте му твърда храна да дъвчи. Ако детето дъвчи, ще заболее, то трябва да смучи. А пък, ако възрастният само смучи, то ще последват за него същите резултати. Като деца са ви учили. Аз казвам млякото за децата, твърдата храна за възрастните. Ще се впрегнете да дъвчете. Да мислиш правилно, това значи да дъвчеш. Да мислиш правилно, това е дъвкане. Ще дъвчеш твърда храна и като дъвчеш тази храна, тогава стомахът ще изработи храната и ще ти даде известна сила. Ако ти мислиш правилно, природата ще ти възвърне това добро. Тя ще го възвърне с лихвата. Това е възнаграждението, щастието, блаженството, мъдростта, доброто, всички добродетели в света. Учи закона на правото мислене и чувствуване.

Човек чрез разбирането на тези числа ще бъде господар. Едно, две, три, четири е изпитание на страданието.После иде петте. Това е голяма наука. Едва сега там започва цялото човечество. До 4 като знаете ще страдате. Но след страданието какво ще дойде? – Знаеш, че няма да страдаш. Но какъв ще бъде животът, не го знаете. Както сега човек може да живее, то е числото 4. Кризи, боледуване, но ще мине този период. После идва числото 5. Това значи, когато човек стане разумен. Има по пет пръста на ръцете си и на краката си. У животните, конят например има копита. Всичко е свързано там. Конят изучава числото едно. Волът изучава числото две. Следствие на това неговото положение е много тежко. Раздвоен е кракът на свинята, тя изучава числото две. Копита има ли тя? – Свинята я хранят, тя квичи. Волът постоянно носи хомота, той оре. Казват му, хайде синко, ще се оправи тази работа. Като изучиш числото две, после ще изучиш числото три. Кокошката има четири крака. Трябва да се изучат свойствата на всичкия органически свят.

Ти вървиш по пътя, срещаш един вол. Ти си измъчен, скъсан си в университета. Тогава си в положението на вола. Волът има раздвоени копита, но има и два рога. Казвам: Много хубаво, като вола ще работиш, и като вола ще употребиш рогата си. Ако ти израснат рога, ще се освободиш. Животните само рогата ги освобождават. Някои турят на дявола рога. Старите адепти са туряли един рог на Мойсея. Като срещнеш вола ти кажеш: И моите рога трябва да изникнат. Но ако ти имаш рога и не знаеш как да ги употребяваш, тогава си дете, ще те впрегнат и ще ореш цял ден. Аз съм забелязал във вола, той е станал крайно нетърпелив. Волът

казва: Един ден аз ще започна да употребявам тези рога. Сега само залъгвам господаря си. Като започна да ги употребявам, господарят няма да ме храни със слама вече. Волът като научи смисъла на своите рога, той хвърля волската кожа, не е вече вол.

Това е преминаването на видовете от една форма на друга. Когато интелигентността, която е свързана с известна форма се засили, формата се променя. Всяко едно животно може да се разцъфти, както един цвят при известни благоприятни условия. Човек е един цвят, той трябва да мисли и чувствува правилно, за да може да се разцъфти, в този хубав Божествен свят, в който сега живеем на земята.

Числото 1, 2, 3, 4, това е една система. Числото 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, това е една музикална система. Имате 7 цветове. Всичкото изкуство на художника е в съчетанието на тези 7 цвята, в размиването на боите. Всичко това са пермутации. Ако художникът знае как да съпостави тези бои, той ще може да се издигне. Всички тези числа съответствуват на известни сили вътре в природата. Аз ви дадох само признаците где е затворено богатството. Но богатството трябва да го търсите, лесно не се намира. Ще намерите пътя, по който ще отидете до него. Ако ви попитат какво разбрахте, разбрахте едно нещо, че от числото 1 до 31 се крие всичката сила, с която човек може да разполага в света. Ако той знае свойствата на тези числа, той ще бъде цял маг, всичко може да направи в света. Не само това, но ако той знае свойствата на числата от 1 до 7, пак ще бъде маг. Ако знае свойствата на числата от 1–4, пак е маг. Учениците на Питагора са учили свойствата на числата от 1–4. Гърците до там са отишли. Гърците по-далече не можаха да минат. Те търсиха изходния път и започнаха в изкуствата с числото 5. После цялата култура мина в Западна Европа. Сега европейските народи разрешават числото 5. Това е моралността на човека.

Всеки, който е в числото 4, той няма морал, той е едно животно. Той като животно е силен. Той може да разреши всичко, но той се е научил да разрешава, отколкото да съгреши. При числото 4 искаш да разрешаваш. Например волът боде, това е числото четири. Ти не излизаш вън от заплетения квадрат или от кръга. А пък при числото 5, ти вече имаш един изходен пункт. Имаш сетива, пипане, вкус, обоняние, слух. Но висшето сетиво е зрението. Той е изходният пункт. Това, което виждаш, то е, което спасява света. Това, което слушаш, и то спасява. Но ако слушаш и не виждаш, ти нямаш изходен път. Ще се намериш в един (замотан кръг). Щом дойде зрението, ти ще се намериш в един простор. Значи зрението е петото сетиво, чрез което излизаш от лабиринта, в който си се вплел. От там започва човешката мисъл. Като дойде зрението, тогава слухът, обонянието, вкусът и пипането дохождат в друга гама. Като виждаш, ти

вече друго яче слушаш, пипаш, вкусваш и миришеш.

Ако се учите, ще ви дам някои правила за свойствата на числата. Може да опитаме тази система от 1–5.

Отче наш.

1932_04_03 Наклали огън
неделна беседа

НАКЛАЛИ ОГЪН

Ще взема само две думи от 18-та глава, 18-ти стих от Евангелието на Йоана: "Наклали огън".
Ученият човек се познава по това, че той се занимава с неизвестни работи; простият, неученият човек се познава по това, че той се занимава с известни, с понятни работи. Простият търговец който продава на бит-пазар, се занимава с вехтории. Ученият човек е един шивач, който шие все нови дрехи; като дойде някой при него, той му взима мярка, скроява дрехата и я ушива. Някои хора много обичат бит-пазара; те казват: "дайте ни един катехизис на живота"! Ако искате катехизис, идете на бит- пазар. Ако светът можеше да се оправи с катехизис, тогава вземете един будически, един католически, един православен или друг някакъв - навсякъде има катехизиси, няма защо да търсим нови - и вижте доколко светът може да се оправи с тях.

Сега, от това не трябва да разбирате, че не трябва да се мисли правилно. Мисълта е един прогресивен процес. Ние едва сме започнали да мислим. Човек едва е преминал в границите на човешкото състояние. Той едва сега преминава от животинското в човешкото състояние - това е авангардът. Човек едва е преминал от животинското в човешкото царство. Тялото на цялото човечество е почти в животинското царство. Това е един преходен период, вследствие на което ние виждаме толкова много разправии. Разправиите, спорът, те са достояние на животните. От тях е започнал спорът. Виждате два петела в някой двор, спорят, бият се. Защо? Имат стотина кокошки, делят ги помежду си. Защо му са на един петел толкова кокошки. Ще кажете, че му трябват. Питам: как ще ги храни толкова кокошки? Ако петелът рече да храни всяка кокошка, как ще ги изхрани? Ако кокошката очаква петелът да я храни, какво ще стане с нея? Някой път вие се произнасяте, мислите, че животът не е нещо идеално. Да, сегашният живот е чергарски, той е преходен живот. Сегашната култура е чергарска, така е поне в моите очи. Това е мое мнение. Вие не трябва да се обиждате от това. Чергарски е този живот по отношение на едно състояние особено, което е толкова велико, че ако вие бихте били в новата култура, ще се съгласите напълно, че този живот и тази култура са чергарски. Но понеже вие мислите, че сегашната култура е последната дума на човечеството, казвате: отлична е тази култура. Какво ще ми кажете за тази култура която в 1914 година избиха само в продължение на четири години около 25 милиона хора, направиха ги на пастърма и то най-културните хора - учените, философи, управници, владици, генерали, музиканти, поети,

писатели и т.н. - всички отидоха. Защо? Какво допринесоха с тези убийства? Ще кажете, че войната допринасяла нещо. Аз не отричам това: допринася и войната нещо, но тя не е един метод, който трябва да се прилага. Войната е един изключителен метод. Тъй щото в природата има постоянни методи, има и изключителни методи. Войната е един от изключителните методи. Когато двама души не могат правилно да разрешат един въпрос, те прибягват до война. Следователно, във всяка война силният има правото, а не умният или добрият. Който има сила, той има правото, а може да е крив. Когато има сила той може да хване онзи, който има пари и да го набие, да му вземе парите, а той нищо не трябва да казва. Напротив, той ще каже: както кажеш, така ще направя. Слаб е човекът. И след всичко това хората говорят за законност. Хората трябва да направят разлика между власт и права в света. Според мене, властта е Божествен атрибут, а управата е човешки атрибут. Някъде управата може да бъде съгласна с властта, а някъде тя е минус, никак не върви с властта. Следователно, мнозина смесват тези две неща, казват, че управлението е власт и намират, че така трябва да бъде. Не,не е така. Да управляваш, това не е Божествено, това е човешко. Според Божествената власт на всеки човек е дадено право сам да се управлява, а властта е обща за всички - всички трябва да властвуват. Всеки пък сам трябва да управлява себе си. В сегашния живот, според човешките разбирания, всеки има власт над себе си, управата има власт над всички. Точно обратно е изменен законът. Казвам: как ще се оправи светът? Турете властта върху всички, а всеки сам да се управлява, както той си знае. Някои ще кажат: как е възможно това, как ще се управляват сами? Казвам: ако имате едно неразумно същество, което не е надарено с разум, което не е надарено със сърце, с воля, то има нужда други да го управляват, но един учен професор, има ли нужда да му казвате как да разреши задачата си? Дайте му задачата и го оставете той сам да я разрешава по какъвто начин си иска. Достатъчно е задачата да е правилно решена, а после той ще изпита и нейните резултати.

Сега всички хора искат да имат свобода. Свобода може да има само онзи човек, който има три Божествени атрибути: когато неговата буква „Л“ е в трета степен; когато неговата буква „М“ е в четвърта степен и когато неговата буква „И“ е в пета степен. Това значи абсолютна свобода. Ако вие наредите човешката азбука според великия Божествен закон, според който тя действително е наредена, като следват знаците плюс и минус, плюс и минус, после минус и плюс, минус и плюс, да дадете на всяка буква нейното определено място, вие ще имате един процес. Такъв процес имате и в аритметиката, дето има различните знаци. Когато се турят тези знаци, трябва да знаете с какъв процес ще работите, дали с изваждане или събиране, дали с умножение или деление, и после има известни правила

за събиране на числата. Числата имат известни свойства, които трябва да знаете: трябва да знаете, дали дадено число е положително или отрицателно. При това, трябва да знаете, че всяко число има и посока на движение. Всяко число е резултат на известни разумни сили. Следователно, от резултатите на числата вие ще знаете интелигентността на това същество, което е зад този резултат. Вземете, за пример, много от съвременните учени казват, че окултните науки били отвлечени. Не, ни най-малко те не са отвлечени. Те са обективни науки, които съществуват за онези, които ги разбират, а за онези, които не ги разбират, те наистина са отвлечени. Всяка наука, която не разбираме, е отвлечена, а всяка наука, която разбираме, е обективна, положителна. Сега всички хора са физиогномисти. За пример, щом видят един човек, те веднага се произнасят, казват, че даден човек не ви харесва или по лицето, по светлината му, или по неговия ход, движение и т.н. Вие имате един инстинкт, като някое животно, с който познавате човека. Защо е добър, защо не е добър, защо и за какво не ви харесва, не знаете, но като някое животно, намирате си пътя и нищо повече. Така е за вас, но за един учен физиогномист не е така. Един учен, като види човека, той най-първо ще тури различни знаци по тялото му, плюс, минус, ще извърши ред процеси и като постави всички знаци на своето място, тогава ще може да се произнесе. Например, ако човек на челото си има минус, той не разполага с всички сили на своята мисъл. Ако неговият нос има минус, този човек не разполага с всичката си енергия на своята интелигентност. И ако на неговата брада седи минус, и той не разполага с всичката сила на своята воля. Следователно, този човек е един от тези, в които според химиците, металоидните, имат преодоляващо влияние. Той няма никаква активност, всичко в него е в застой. Този човек се нарича флегматик. Той е едно блато, в което не приижда прясна вода, и целият ден жабите крякат в него. Ние наричаме този човек блато на жабите. И той има известна култура, но тя е жабешка. Обаче това може да се смени. Ако дясната страна на челото има плюс, а лявата има минус, вие имате един правилен процес. Ако дясната страна на скулите има минус, а лявата плюс, пак ще имате правилен процес. И най-после, ако дясната страна на брадата има плюс а лявата минус, вие пак ще имате правилен процес. Плюс и минус плюс и минус това е един естествен ход на нещата. Ако навсякъде имате плюсове, каквото са плюсовете, това са и минусите. В минусите жабите вдигат врява, култура има там. И в плюсовете може да се вдига шум, навсякъде има пожар. Следователно, там има революция. Този закон е верен и в света. Когато навсякъде има плюсове, там революцията е неизбежен процес в живота. Когато минусите взимат надмощие, там е смъртта вече. Минусите показват, че всичко е изгоряло вече. И като няма какво повече да гори, навсякъде виждаме само пепел. Казвате; да сме активни. Питам: в каква посока ще се движите? Някой казва: трябва да осигурим живота си! Знаете

ли какво нещо е осигуровката? В каква посока трябва човек да се осигурява? В Америка всички американци имаха тъй наречените спасителни банки, в които се осигуряваха бедните хора. Бедните влагаха парите си все в такива банки, но в тази криза и банките се спасиха, и хората отидоха. Де отидоха и парите, и бедните хора, не се знае, но всички казват: криза има сега. Да, криза има, но де отидоха парите на бедните? Пари поне не се ядат. Парите не се явяват, казват само: банката е пропаднала. Добре, банката пропаднала, но де отидоха парите? Умният човек ще извади следното заключение: хората не могат да спасяват. Де са онези, които спасяват хората? Те са спасителите на човечеството. Те умират на кръста, за да ги спасят. Тогава, аз си представям въпроса така. Един индиец минавал за голям адепт на окултните науки. Той отишъл в Париж, в Севил; дето попаднал между най-висшето общество и след като им проповядвал много от учението на йогите, един ден казал: всичката теория мога да ви покажа много лесно. Аз имам голяма сила в себе си: И най-големият и бърз влак мога да го спра, дето искате. Най-видните парижани по това време били заинтересувани да видят това чудо. Той им казал: това чудо може да стане само при условие, ако вие ми дадете вашите скъпоценни огърлици, скъпоценни камъни и диаманти. Те дали своите огърлици, и се спрели пред трена да наблюдават, какво ще направи този маг. За голямо тяхно учудване, експресът не спрял, но и адептът изчезнал с него. Той им казал, че щял да се хвърли от трена и той моментално щял да спре. Какво е станало после с този адепт, не се знае - може да са го хванали, а може и да са го прибрали мъртав. Доколко е вярно това, не се знае, предават го като анекдот. По такъв начин, именно, се спасяват хората, като им се проповядват .чудесиите на света. Това не показва, че тези хора мислят лошо, но какво ще кажете за едно шише, на което направите няколко дупки, отдето да изтича водата. Всички други части на шишето не са съгласни да изтича водата от шишето. В такъв случай можете ли да обвините шишето, че водата изтича от него? Не, всички останали части на шишето не са виновни, че водата изтича от него. Следователно, всички кризи в света произтичат от факта, че все някъде има дупки. Кризите стават, дето има дупки в живота.

Казваме: сегашното общество, сегашната култура е едно такова шише, от което изтича всичкото злато навън. Обаче, то не е загубено, то пак остава на земята. И хубаво, че е така, защото всички хора досега вярваха, че са спасени. Та всички до сега имаха надежда в тези спасителни банки, че във време на мъчнотия, във време на глад и на сиромашия ще има от де да си помогнат. Обаче, те сега се убедиха в истината, че това е било една лъжлива надежда. И тези бедни хора почнаха да вярват другояче, а именно: че не е този пътят, че не са хората, които спасяват, а Бог спасява хората. Не са лекарите, които лекуват болните, не са проповедниците,

които обръщат хората към Бога, не са управляващите, които управляват света. Ние можем да мислим, че е така, но в края на краищата ще се убедим в истината. Всеки баща може да каже на сина си, че е негов баща, обаче той трябва да каже: синко, аз на земята съм ти само възпитател. Твоят истински баща е на друго място. Каже ли бащата на сина си така, той ще помисли нещо съвсем лошо, ще си помисли най-малкото, че е техен храненик. Ако майката каже на сина си: синко, аз не съм ти майка, тук на земята аз съм само твоя възпитателка, твоята истинска майка е на друго място. Какво ще си помисли този син? Той ще си помисли, че е взет за техен храненик отнякъде. Когато един човек влезе през някоя врата в един дом, вратата ли го създаде? Не, вратата е само едно условие, да може този човек да влезе вътре. И когато този човек излезе от вратата навън, вратата ли го създаде? Когато светлината влиза през очите и отива в мозъка, дето се разлага, очите ли я създадоха? Не, те само я трансформираха. И когато тази светлина се връща назад, като една идея, пак по същия път, от мозъка през очите, те ли я създадоха? В приемането и връщането на светлината има два процеса. Единият процес е външен, възприемане на светлината от вън навътре и разлагането ѝ в мозъка, а другият процес е вътрешен, отвътре навън, то е това, което ние виждаме външно. Тогава светлината излиза отвътре навън. Сега, аз няма да се спирам върху зрението. Зрението е един сложен процес. Когато светлината влиза през очите в човешкия мозък и създава мисълта, едновременно с това мисли и цялата природа. Как мислят учените, как мислите вие, то е ваша работа, но аз предпочитам моята теория пред теорията на учените хора. Аз предпочитам моята теория, защото ми дава повече светлина. Когато аз виждам тази светлина, зная, че едновременно с мен и всички планети, като слънцето, луната и останалите, както и всички същества по цялата вселена виждат светлината по един и същ закон. Законите за възприемането на светлината са едни и същи. Когато светлината влиза в мозъка на една муха, и тя вижда по същия начин, както и аз. Обаче, нейното разбиране за светлината е съвсем друго от моето.

Съвременните хора или всеки човек отделно, за да мине в по-високо състояние, трябва съзнанието му да се пробуди. Ние трябва да знаем върху какво почива щастието на човека. Щастието на човека зависи от известни числа. В някои отношения щастието зависи от бащата, а в някои отношения - от майката. Аз взимам бащата като едно условие. В някои отношения щастието на сина зависи от бащата. В някои отношения то зависи от майката. Някога бащата и майката не вървят по една и съща линия. Има една положителна страна на щастието, както има една отрицателна страна на щастието. Значи, има положително-отрицателна страна, както и отрицателно- положителна. Ти не можеш да бъдеш щастлив, ако баща ти не е бил щастлив. Ти не можеш да бъдеш нещастен,

ако майка ти не е била нещастна.- И обратното е вярно. Ако ти вървиш по линията на майка си, ти не можеш да бъдеш щастлив, ако майка ти не е била щастлива; или ти не можеш да бъдеш нещастен, ако майка ти не е била нещастна. Този закон е законът за вътрешното съчетание на семейството. В това отношение семейството трябва да се постави на съвсем друга основа. Ако ти търсиш щастието, това показва, че си нещастен. Ако мъжът търси една жена, значи той е нещастен, той е гладен. Следователно, жената трябва да върви по линията на щастието. И обратно: ако една жена търси един мъж, тя е нещастна. Следователно, мъжът трябва да върви по линията на щастието. Като не разбирате закона, вие казвате: да ожени тази мома! Като ожените двама нещастни, какво ще стане? Ще имате минус и минус, които дават плюс под нулата. Ако имате минус и плюс, пак ще имате минус. Но аз предпочитам минус и плюс, отколкото два минуса. В някои отношения аз предпочитам изваждането пред събирането. Ако събера минус две хиляди лева и минус десет хиляди лева, ще получа минус 12 хиляди. В този случай предпочитам едно изваждане, пред това събиране. Например, предпочитам да имам плюс десет хиляди лева и минус пет хиляди. В първия случай онзи човек е по-богат от втория, само че той има да дава тия пари, а във втория случай ще има да взима поне пет хиляди лева. Следователно, отрицателните процеси в природата всякога ограничават човека, а положителните го освобождават. Някой казва: и без добродетели може в живота. Не, всички добродетели в природата, в Божествения свят са все положителни знаци: плюс минус, плюс минус и т.н. Те вървят по този начин. Щом имате два плюса, тогава ще се заемете да разрешите въпроса. От страна ще турите по един минус. И тогава, понеже двата плюса ще се отблъснат, те ще отидат към минусите и ще имате едно съчетание. Аз лесно мога да примиря двама момци или две животни. Всяко животно си има свой вътрешен стремеж. Аз ще ги примиря, като зная посоката на техните стремежи, както и силите, които са впрегнати в тях. За пример, някой човек обича да се гневи и казва: аз обичам да се гневя. Причината за това е, че у този човек се е събрала известна енергия в мозъка, която търси изходен път. Като наблюдавате този човек, как се готви да избухне, ще забележите, че в един от ъглите на устата се вижда едно трептение. Ако не можете да отпуснете крана, да изтече тази енергия навън, той веднага ще избухне и ще започне да движи ръцете си, да отваря и затваря устата си и т.н. Като маха ръцете си на една и на друга страна и удря с тях, той иска да каже: кажи ми на коя посока да вървя, назад или напред, в тази или в друга посока? Ако той рече да те удари, ти му кажи: надясно от тебе, на четири крачки разстояние има едно гърне със злато, заровено в земята. Той веднага ще спре и ще отклони вниманието си. Или можеш да му кажеш: на еди-кое си място, под еди-кой си камък има заровено гърне с десет килограма злато. Той веднага ще спре да се гневи, ще отправи погледа си към посоката, която му

определяш. Който не разбира закона казва: Какво право имаш да ме биеш? Обаче, той ще го удари. След това този благочестив човек, който е пострадал, ще напише едно заявление до съдилището, с което ще се оплаче пред съда и ще се започне процес. Ти ще вземеш адвокат, който да защитава делото. Ще се съберат хора, които ще разрешават въпроса, как станало това, че еди - кой си вдигнал дясната ръка и ударил някого по лицето. И след това съдът ще се произнесе, че този човек контузил втория и го осъжда на няколко месеца затвор, като му казват, че той няма право да бие хората. Това са външни резултати, но те стават тайно в душата на човека и спират неговия прогрес. Много такива процеси спират мисълта, спират чувствата, спират волевата енергия. Ние сме хора, които често себе си самоубиваме. Аз гледам как млади хора се самоубиват. Виждам по лицето му, как се самоубива.

Сега казвате: да спасим младото поколение! За да се подобри и спаси младото поколение, най-първо трябва да му се покаже пътя на любовта, посоката, в която трябва да върви, дали наляво или надясно. При това, в този път на възпитание, възпитатели на младите момци могат да бъдат само младите моми учителки. И обратно: при възпитанието на младите моми, възпитатели могат да бъдат само младите момци учители. Според мене, при новото възпитание на младите момичета бих поставил учители само мъже, а на младите момци бих поставил за учители само моми. И в едната, и в другата гимназия за изключение може да има само една учителка или един учител. Значи, ще прехвърля учителите в женската гимназии, а учителките в мъжката гимназия. Ще кажете: ами учителите нали са мъже, как могат в девически гимназии? Така ще бъде по-добре и за учителите, и за техните ученици. Учителите при младите момичета ще се възпитават, пък и учителките при младите момци ще се възпитават. Същевременно и самите момичета и момчетата ще се възпитават. Хората не разбират това нещо, те гледат само на отрицателната страна. Жената е един минус, мъжът е един плюс, те са живи процеси. Два минуса правят едно равенство. Като събереш две жени на едно място, те образуват едно равенство. Ако искаш да разбереш какъв е резултатът в един дом, ти трябва да събереш две жени на едно място. Ти двама мъже не можеш да туриш за резултат. Ако пък искаш да намериш една посока, в която човек може да се избави, ти трябва да туриш двама мъже на едно място. Та когато в математиката се поставят знаковете плюс и плюс при събирането, това показва едновременно посоката на новото движение. Ти искаш да вършиш работа с един човек. Преди всичко ти не знаеш дали той е плюс или минус. Ако търсиш един другар, който е плюс, ти трябва да бъдеш минус. Ако той е плюс, тогава ти ще намериш посоката на мисълта в твоя живот. Това е практическо правило. Вие можете да не знаете това нещо, но те са правила. Например, един учител обяснява с плюс и минус числата 1,

2, 3, 4, и т.н., как може да се работи с тях.

Както сега живеем, ние нямаме ясна представа за самия живот. Гостилничарят не прави изложение, но той храни хората. Хлебарят не прави изложение, но той пече хляб. Дрехарят не прави изложение, но той шие дрехи на хората и ги облича. Художникът, музикантът, всичко това не е изложение на техните произведения, но те хранят хората. Има изложения в света. В едно музикално произведение има храна. В една дреха, във всичко това, до което се докосваш, има нещо, което или може да вземе от теб или може да ти даде. Разправяше ми една млада сестра следния случай: един техен роднина заболява от апоплексия и умира. Неговите роднини намират, че новите му дрехи, които облякъл само веднъж или няколко пъти, може да се продадат по-евтино, и ако иска някой, може да ги купи. Бащата на тази сестра, като видял, че продават доста евтино, купил ги. Сестрата, като се научила за това нещо, казала на баща си: Татко, не трябваше да купуващ тези дрехи. Не е хубаво от болен човек да се купуват дрехи. - Това е суеверие. Обаче, не минава много време и този човек, бащата, заболява почти от същата болест. Той се чуди, отде му е дошла тази болест. Казват: дрехите са причина за това. Ако някоя сифилистична жена или някоя болна от проказа шие дрехи на царската дъщеря, тази проказа или сифилис ще преминат в тялото и на царската дъщеря. Ако един писател пише едно писмо и има проказа в ума си, като пише това писмо, той ще остави тази проказа в думите, които пише, в перото си, в мастилото, в което топи, и който чете неговото писмо, ще заболее от тази проказа.

Днес всички хора проповядват истината, но да им дам аз няколко правила: вярата в лъжата е смърт в истината; вярата в истината е живот в лъжата. Какво ще кажете на това отгоре? Който вярва в истината, той и в лъжата ще има живот. Който вярва в лъжата, той в истината умира. Някой казва: защо да не вярвам в лъжата? - Ще умреш - нищо повече. Вярата в злото е смърт, а вярата в доброто е живот. Вярата в безлюбието е смърт, а вярата в любовта е живот. Всяко нещо, което носи живот в себе си, то е положително. Всяко нещо, което носи смърт в себе си, то е отрицателно. Някой казва: аз искам да умра. Аз не зная какво значи да умре човек. Това е само едно изречение в цялата човешка раса. Всички, които искат да умрат, подразбират друго нещо. Българинът, който казва, че иска да умре, той има пред вид друго нещо. Изобщо, всеки народ се изразява по различен начин. Българинът, например, казва: нямали да отидеш еди - къде си? Англичанинът казва: ще отидеш ли? Българинът казва: няма ли да дойдеш? Англичанинът казва: ще дойдеш ли? Ние, съвременните хора, търсим истината в онзи, който иска да умре. Аз зная защо той иска да умре. Всички, които имат да дават, искат да умрат; всички, които са

съгрешили, искат да умрат. Болният иска да умре, да се освободи от болестта. Това значи, че той иска болестта му да умре, а не той самият. Той казва: болестта 8 мене да умре, а аз да живея. Понякога това изречение излиза лъжливо, понеже като умре болестта, завлича и човека заедно със себе си. Ето защо, човек в такива случаи трябва да тури и една положителна мисъл в даденото изречение.

"И наклали огън". Какво показва това? Щом в една къща се накладе огън, това показва, че отвън има студ, условията вън са много лоши. Щом се накладе в една къща огън и се готви на него, хората се нуждаят от този огън. Дето няма нужда, няма и огън. Сега аз правя едно заключение. Какво показват всички тела, които горят, като слънцето? - Че има нужда от тези тела. Ако нямаше нужда, те нямаше да горят. Ние сме слуги, които се печем на слънцето. Огънят отвън е запален. За кого? За нас. Защо? Защото, ако слънцето не гори, ние сами не бихме били в състояние да издържим на външния студ, който съществува в света. Сега можете да забележите, че слънцето носи щастие. Да, вие очаквате щастието да дойде по един много произволен начин. Ще се спра малко върху този въпрос. Представете си, че вие искате да си купите един лотариен билет, да видите ще спечелите ли нещо. За да спечелите, изискват се няколко условия. Най-напред, онзи, който е устроил лотарията, трябва да е минус; после онзи, който ви е донесъл лотарийния билет, също трябва да е минус; ако денят, в който вземете билета е минус, както и парите, които давате са отрицателно число, тогава и резултатът ще бъде минус. Затова, преди да купите билета, вие трябва да се информирате, какъв е онзи, положително или отрицателно число, който е устроил лотарията. После трябва да се информирате за лицето, което ще би донесе билета, за деня, в който ще го купите, за парите, които ще дадете и най-после и вие сам трябва да бъдете отрицателно число, ако искате да спечелите. Онзи, който иска да прибере при себе си това богатство, той не трябва да бъде положителен, трябва да бъде минус. Така и онези хора, които се молят на Бога и искат да придобият нещо, те трябва да бъдат отрицателни. Какво става обаче? Те, като се молят на Бога, заповядват Му, а с това стават положителни. И Бог е положителен, и тогава Той им дава точно това, което те искат, т.е. Той им взима и това, което имат. Щом вие ставате положителни, Бог заема вашите места. За да няма спор, Той казва: направих така, както ми казахте. Така могат да се обяснят и страданията на Йова от научно гледище. Това е окултно гледище. Йов беше наистина праведен човек и искаше да покаже на Господа, че като него друг няма. Когато синовете му правеха угощение, Йов принасяше жертва на Господа и казваше: Господи, това да направиш, онова да направиш. Тогава Господ направи, както Йов искаше: взе му овците, добитъка, синовете, лозята, прати вятър, който събори къщата му и го остави без нищо. Тогава Йов започна да спори, да се разправя с

Господа. И като се видя в трудно положение, започна да се моли на Господа, да казва: Господи, то няма да бъде така, но моля Те, оправи моята работа! Аз съвсем забърках тази работа. И когато в съзнанието му проникна мисълта, че той сам объркал работата си, тогава започна вътрешно да разсъждава.

Сега ще ви приведа един пример за един болен човек в търновската болница. Той заболява от нещо, но лекарите не могат да му помогнат другояче, освен с операция. Той заболял от нещо, вследствие на което и кракът му се заразил. Събират се на съвет четирима-петима лекари и най-после казват на болния: твоята болест е много опасна. За да не отидеш на онзи свят, кракът ти трябва да се отреже, да спре заразата, да не се разпространи из цялото тяло. Ако не отрежем десния ти крак, в една седмица ще свършиш. - Не, господин лекарю! Кракът си не давам! Какво ще правя с един крак? Ако Господ иска един крак само, аз съм готов да Му дам цялото си тяло, но само един крак не давам. Ако е да дам нещо, ето, нека вземе цялото ми тяло и да прави с него каквото иска, но единия крак само не давам! Лекарите му казали; ние искаме да ти направим едно добро, но като си толкова твърдоглав, Бог да ти е на помощ. Той излиза от болницата и след пет-шест месеца се връща в болницата, съвършено оздравял. Отива при лекарите. Като го видели, те се учудили, че е здрав и го запитали: как се излекува? - Ходих при Господа да Го питам, защо Му трябва единия ми крак, но Той ми каза: аз казах на лекарите друго нещо, но те криво са ме разбрали. - Как се излекува? - Господ ми каза никому да не казвам това нещо, особено на лекарите, защото те ще вземат това средство като монопол, ще го забранят на другите да се лекуват, те ще разполагат с него.

Ние често казваме: Христос каза това, Христос каза онова. Когато Христос говореше и на мъже и на жени, Той имаше в ума си вложена една идея, според която всеки човек да бъде на мястото си, т. е. да заема това положение, за което Бог го е изпратил в света. За пример, вие искате любовта да дойде у вас. Прави сте, но за да дойде любовта у вас да работи, затова се изискват ред условия. Вие искате да придобиете знанието, но то може да работи само при известни условия; вие искате да бъдете свободни, но свободата може да работи само при известни условия. Ако вие поставите всеки закон на мястото си, само тогава той може да работи. Човек не трябва да изпада в положението на онзи американец, който един пазарен ден си купил една пуйка и искал да я занесе до дома си, но нямало кой да му я занесе. Извиква едно момче, то иска много; вика друго, и то иска много, всички искат по пет-шест долара, а този богат човек бил много скръндза, не му се плащало толкова много. Ходил насам-натам, не може да намери някой да му занесе пуйката. Вижда го един господин, хубаво

облечен, чува, че търси някой да му занесе пуйката и го запитва: какво обичате, господине? - От толкова време търся някое момче да ми занесе пуйката до дома, но не мога, всички искат много скъпо. - Аз мога да ви услужа. Тръгва богатият търговец напред, а господинът, който бил председателят на Съединените щати, върви след него. Дохожда до дома си и спира. Изважда от джоба си един долар и го подава на господина. - Той се отказва да вземе парите: благодаря, не искам. - Защо? И ти ли искаш толкоз много, като другите? - Не, аз без париви донесох пуйката. Изважда от джоба си една визитна картичка и му я подава. Сбогом - казва, и си заминава.

Някои седят, като този богат човек в света и си казват: аз да отида да работя на този, на онзи, да се унижавам?! Господ се е унижил като е слязъл между хората да им помага, да ги спасява, а ти само седиш и плачеш. Да, но все ще получиш такава една картичка. Ние, съвременните хора, сме от тези великите, на гробовете на които има велики надписи: Тук почива еди-кой си велик цар или княз, или владика, или проповедник, поет, писател, философ и т.н.. И това са все велики хора на минуса. За тези хора Христос казва за в бъдеще, че които чуят гласа Му, ще оживеят. Как ще дойде спасението на света? Кой ще го спаси? Ще се тури един плюс. Онези хора, които трябва да спасят света, те непременно трябва да бъдат живи. Ако някой е умрял даже и преди хиляди години, ние можем да го извикаме още сега. Като бях в Англия, дето правих своите научни изследвания с медиуми, явява се един умрял, който отдавна вече е в задгробния свят, и съобщава някои неща, но не можаха англичаните да повярват в задгробния живот. Той даже беше фотографиран, но и това не можа да ги убеди. И досега се явяват ред учени, които казват: как можем да повярваме в задгробния живот? Ние трябва да убеждаваме учените хора, че наистина има задгробен живот. То е все едно да убеждавате учените хора, че има жени в света, или че има мъже в света, или че има деца в света. Ще кажете, че затова няма нужда от убеждаване, понеже ние сме виждали жени. Питам: кой досега е виждал жена? Нима сянката на жената е самата жена? Ако е така, аз мога да ви направя жени от восък, колкото искате. Кой досега е видял мъж? Ако е така, аз мога да ви направя от восък, колкото мъже искате. Когато една жена види един мъж, а е мъртва, тя ще оживее. И ако един мъж види една жена, ако той е умрял, ще възкръсне. Жена, която не може да възкреси мъжа, тя не е жена; и мъж, който не може да възкреси жената, той не е мъж Това е мое разбиране. Господар, който не може да възкреси своя слуга, той не е господар; и слуга, който не може да възкреси своя господар, той не е слуга. Какво ще кажете на това отгоре? Слугата е слуга само ако може да възкреси своя господар. Ако ви оставят да правите избор между двете положения, коя сила бихте предпочели, тази на господаря, който възкресява своя слуга, или силата на слугата,

който възкресява своя господар? Де е плюсът? Слугата всякога е по-силен и по ум от господаря си. И Христос казва: Син Човечески не дойде да Му послужат, но да послужи. Слугата всякога е по-силен от онзи, който господарува.

Сега ние виждаме, че всички хора искат да господаруват. Това показва, че те нямат ясна представа за господарството. Те търсят силата в отрицателното. Аз не отричам това. И отрицателни величини трябват, трябват и минуси в света. Без господари в света не може, но без слуги съвсем не може. Без жени не може, но без мъже съвсем не може, така седи въпросът. Това са същини, които трябва да легнат в основата на новата култура на човечеството, да се преобрази човек, да започне право да мисли. Казвате: толкова изчисления са направени. Не, важно е аз да зная какво положение трябва да вземам всеки ден по отношение на слънцето. Всеки ден не трябва и не мога да заемам едно и също положение спрямо слънцето. Ако вие не знаете всеки ден какво положение да заемате спрямо слънцето, вие нищо не можете да получите от него. Ако вие не знаете какво положение да заемате всеки ден спрямо Бога, вие нищо не можете да вземете от Него. И ако всеки ден не знаете какво положение да имате спрямо хората, вие нищо не можете да вземете от тях. Кога една жена може да обича един мъж? Ако той разбира нейното .сърце, тя ще го обича; ако той не разбира сърцето й, тя не може да го обича. И обратното е вярно: както е за мъжа, така е и за жената. Мъжът и жената са два елемента, братът и сестрата са също два елемента, слугата и господарят са пак два елемента - това е закон на поляризиране. После, като дойдете до физическия свят, там ще срещнете елементи, които са еднородни. Плюс и минус, обаче образуват равенства. Изобщо, има различни методи, чрез които вие можете да достигнете великата цел в живота си, която търсите. Който не разбира закона, той гони щастието, което никога не може да го постигне. С онова, което ще може да достигне за в бъдеще, той трябва да направи поне един малък опит. Постижимото за в бъдеще съществува като една малка реалност. Това, което искаме да постигнем, то вече е постигнато. Ние се стремим към идеал, който е постигнат. Той няма защо сега да се създава, той съществува в света. Има същества, които живеят според този идеал, а за нас той трябва да се доказва. Аз мога да ви докажа цялата формула за това. Колкото един въпрос е по-неразбран, толкова повече знаци и формули трябва да се употребят за него. В математиката при решението на един въпрос могат да се поставят толкова знаци, че да се уплашите. Като видите буквата v, при една формула, тя вече означава силата на движението на светлината. Ако пък срещнете буквата Н, тя означава силата на частиците на материята, които действуват в даден случай в известна посока. Изобщо, правят се изчисления за бързината и силата на движението на светлината, с каква скорост пътува светлината.

Определя се енергията на светлината и силата, с която се движат частиците на материята. После учените определят масата и палето, през което ще минават силите, които действуват в окръжаващите тела. След това взимат пред вид и самите тела, които ще действуват, както виждате, това е един сложен въпрос. Ако вие сте един честен човек, но който се е заблудил в пътя си, и аз излеза да ви светна с една свещ, тази свещ непременно ще предизвика голяма радост за вас, и очите ви доволно ще се усмихнат. Обаче, ако вие сте апаш, който сте влезли някъде да крадете и аз отворя вратата и пусна малко от тази светлина, тя непременно ще предизвика неприятно трепване и чувство в сърцето ви. Питам: защо в единия случай светлината предизвиква радост в очите ви, а в другия случай тя предизвиква неприятност за очите ви? Защото, който има някаква користолюбива мисъл, светлината у него се пречупва по особен начин от тази, у когото няма користолюбива мисъл. При двата случая става различно пречупване на светлината, което произвежда два вида съединение. Може да се определи даже, какво съединение е станало в мозъка на единия и на другия човек от светлината на моята свещ. Апашът ще се уплаши от тази светлина и ще каже: този човек ни развали работата със своята свещ. Ако изгася свещта си, този апаш ще се зарадва. Обаче, ако аз изгася свещта си за онзи, който се е заблудил в пътя си, той ще съжалява. Защо изгасването на светлината при апаша предизвиква радост? Защото тогава именно той се намира в своето естествено положение. Изгасването на свещта за онзи, който е изгубил пътя си, предизвиква отчаяние, той изгубва всякаква надежда и потъва надолу. Веднага донасям свещ и кибрит, запалвам свещта, и той се зарадва, защото намира пътя си. Той ще каже: много благодаря за тази светлина, защото намерих пътя си. Апашът, като дойде до мене, който нося запалената свещ, ще каже: кой ти даде право да палиш тази свещ? Ти нали знаещ че имам работа, защо ме смущаваш?

"И запалиха огън". Защо? Въпреки голямото престъпление, което искаха да извършат, трябваше да запалят огън, да имат светлина, да се отпечата един процес на съдба, който ставаше преди две хиляди години. И благодарение на този огън, който беше запален да се греят, слугите имаха тази светлина. Иначе нямаше защо да се пали този огън. Те казваха: този огън не можем да го изгасим. Не може без огън, наистина. Ако го изгасим, всички ще умрем. Този огън показва, че учението на Христа няма да изгасне. Това учение ще гори между хората, и макар че няма да го приемат всички, обаче хората ще се греят в тази тъмна нощ, тя ще бъде за насърчение в човешкия ум и в човешката душа. Това са изводи, върху които трябва да се разсъждава. За мене е така, а за вас - и вие можете да мислите. Може да е така, може и да не е така за вас. Казвам; аз ще ви дам хиляда лева. Но вие сте материалист и си казвате: може да дойде, може и

да не дойде, я даде, я не даде. Щом ви дам, веднага казвате, че сте се надявали. Това не е вяра. Силата на човека седи в неговата вяра. Сега да вземем друг един процес, който става в природата. Ако вие имате десет килограма жито и ги посеете на една нива, вие имате един минус, това жито е изгубено за вас. Знаете ли, обаче, колко милиона зрънца ще се родят от това жито? Вие можете да пресметнете това. Приблизително поне можете, защото това зависи от нивата, от почвата, от самото жито, от светлината, топлината, влагата, от начина, по който сте го обработили и от ред още условия, от пожънването му, от овършаването и т.н. Оттук изваждам един закон: който започва с отрицателните процеси, той завършва с положителните - без изключение. Сега ще ви дам друг пример. Имате десет килограма жито, но отивате с тях на кръчмата и ядете, пиете, докато ги изхарчите. Какво остава в хамбара ви? И хамбарът е празен, и джобът е празен. Придобил ли е този човек нещо? Нищо, той само се е удоволствувал. Ние казваме, че този процес е равен на нула. Този човек е дошъл до едно неестествено положение, изгубил е всичко. Всички онези, които са започнали с положителните процеси, са нещастни, те в края на краищата, винаги свършват нещастно. Такъв е законът на земята. Понякога вие питате, като това жито, което е посадено в земята: защо трябва да страдам? За да свършиш с щастие. Щастието е резултат на онзи процес който човек е започнал. Той е резултат, който никой не може да отнеме. Ако човек е посадил нивата, т.е. ако е започнал с отрицателен процес, никой не може да му вземе, т.е. да го лиши от крайния резултат. Ако човек пие и изпие всичкото жито, а нивата остане не посадена,там ще порастат само тръни и бодили. Нищо не е в състояние да спаси този човек. Ако този човек се надява на добри хора в света, това не може да му помогне. Да вярваме в доброто на хората, това са странични, второстепенни въпроси, те са основани на закона на вероятностите. Знаете ли какво нещо е вероятност? В 999 случаи може да има само един добър случай, например, само един добър човек. Ако добрите хора можеха да оправят света, то досега трябваше да го оправят, както са се надявали. Обаче, светът не е оправен. Засега светът е пълен само с хора, които страдат, по единствената причина, че не вървят по правилния път на развитие. Богатите хора искат да бъдат богати, и сиромасите не искат да бъдат сиромаси. Ето де е спорът. Богатството не се туря като условие да могат хората да живеят, а се поставя като условие на лек, охолен живот. Всеки казва: аз да бъда силен. Сиромахът пък казва: ако имам пари като съм богат, ще съм- щастлив. Казвам: при сегашните условия всички не могат да бъдат богати, но и всички не могат да бъдат сиромаси. Не, такъв закон не съществува. При сегашните условия има повече сиромаси, отколкото богати хора. Защо? Това е един естествен процес, понеже работници трябват повече. Сиромасите са работни сили в света, които ни трябват за работа. Те трябва да работят разумно, да разбират разумно. И когато хората правилно

разберат този строй, тогава единственият строй на обществото ще бъде този именно. Общественият строй ще се съгради по този начин. Тогава всеки човек ще се остави свободно да върви в своя път. Това не значи, че няма да има управление. И управление ще има, но такова управление, което ще създаде работа на повече хора. Засега злото седи в чрезмерното разплодяване на хората. В бъдещето, в бъдещия строй разплодяването ще бъде умерено. Това е доказано с ред статистики. Вземете, например, между микробите. В 24 часа една микроба се размножава с милиони. Там е злото, там е нещастието. В това положение нищо не създадоха. Тогава те се превърнаха в риби, и като риби намалиха своето размножение. В един час те снасяха яйца около 300 хиляди. Но с това те създадоха своето най-голямо нещастие. След това си казаха: ще станем на птици и ще раждаме най-много по 12 пиленца в годината. Но и там се спряха. Те казаха: сега ще станем на млекопитаещи, да раждаме по-малко. Най-после станаха на хора, и като такива раждат по две, три, четири, шест деца, и рядко повече от шест. Обаче, в бъдещата култура няма да се раждат повече от две деца: едно момче и едно момиче. Тъй щото, бъдещето щастие на човечеството зависи от малкото размножаване. Добре, че българите не се размножават много, но ако при тези граници, с които разполагат, станат няколко милиона още от това, което са, тяхното икономическо състояние ще бъде невъзможно. Казвате: да се размножават хората. Не, силата на един народ не е в неговото размножение, но в неговото безсмъртие. Който живее, да не умира. Всички разумни хора, всички хора с благородни чувства и със силна воля, аз наричам хора, които могат да оправят своя свят. Това е закон, според който бъдещето общество може да се преустрои. Затова трябва работа, трябва знание, а не хората да се размножават. Ако днес един баща има четири-пет деца, ще му трябват около четири-пет милиона, за да ги възпита и образова. Какво ще прави, като няма тези пари? Той ще трябва да отиде да краде. Казвате: ако хората не се размножават, те няма да успяват. Питам: като се размножават сега хората много, успяват ли? Статистиката показва, че от сто родени деца днес едва десет доживяват. Голяма е смъртността между децата. Остава да живее само онова, което има условие за живот. Всичко друго заминава, не може да живее. Питам: защо трябва да раждаме хора, за които няма храна?

Сега аз говоря на разбран език, за да се даде възможност на хората да живеят според разумната жива природа, нещата да стават разумно, за да се избегнат ненужните страдания, които сега са създадени в света. И затова този закон от органическия свят трябва да пренесем в човека. Ако в човешкия ум се наплодят чрезмерно мисли и то все фантастични, и ако в човешкото сърце се наплодят чрезмерни желания, и ако в човешката воля се наплодят чрезмерни постъпки, той не може да бъде човек. Вие трябва да имате най-много четири - пет мисли и то ценни. Имайте две желания, две

дъщери, на които, като погледнеш, да разчиташ. Сега вие имате много желания, които постоянно гракат, като гарги: дай, дай, дай! Кой ще им даде толкова? Господ е от тези, които дават и взимат. Той дава живот, и взима живот. И благодарение, че дава, всяка година се раждат приблизително 40 милиона хора, според моите изчисления, може би само с няколко единици разлика, а всяка година заминават около 35 милиона хора. Следователно, всяка година има един придатък от пет милиона. Това, че заминават 35 милиона, това е от нас. Господ не трябва да праща повече от пет милиона хора на земята. Ако ние водехме разумен живот, Господ щеше да изпраща само по пет милиона. Сега взима 35 милиона, а изпраща 40 милиона, за да даде ход на всички същества да се проявят. Сега всеки иска да дойде на земята само за театър, всеки иска да види по едно представление поне за пет-шест години. Работата е, че някой път актьорите плачат в театъра. То е противоположната страна. Майката, която ражда деца, и тя плаче. Защо плаче? - Защото не се е женила, както трябва. Не е раждала, както трябва. Радва ли се майката, казвам: тя се е женила както трябва, раждала е както трябва. Ако боледува, пак не се е женила както трябва; не се е раждала както трябва, не е живяла както трябва. Тези процеси според мен вървят така. Какво да се прави? Изправете знаците на лицето си, както трябва. И след това си попейте малко. Не ти стига ума за нещо, тури плюс. Страх те е от кръста, например. Православните турят кръста дето трябва и не трябва. Кръстът никога не бива да се туря на челото. Кръстът означава посока на движение, а хората днес разбират, че някой ще умре и се страхуват от него. Не, кръстът означава да намериш посоката на своята мисъл: един неразрешен въпрос. И тогава няма да туриш кръста на средата на челото, нито пък с три пръста да се кръстиш, както сега се прави. Кръстът не се прави с три пръста. Такъв кръст направиха евреите на Христа и казаха: такава е задачата на кръста. Кръстът е съществувал и преди християнството, но християните го взеха като символ. Важен е живият кръст, на който трябва да се разбира смисъла. Той е цяла наука. Кръстът се взима като посока на движение. Ако от страданията влизаш в добродетелта, кръстът си е на мястото, но ако страданията те вмъкнат в престъпление, кръстът не е на мястото си. Ако чрез мъченията вкараме човека в престъпление, това страдание не е на мястото си. Ако разтриваш човека и поставиш крака му на място, това разтриване е на мястото си. Но ако го разтриваш и не наместиш крака му, това разтриване не е на мястото си. Да осакатиш човека, това не е на мястото си. Ако храниш човека и той расте и се развива добре, тази храна е на мястото си, но ако го храниш и му отнемеш живота, това хранене не е на място.

Някой пита: ти кръстиш ли се? Кръстя се. Под думата "кръстене" аз разбирам, че всеки ден мисля, чувствувам, вървя, не се спирам на едно

място. Пътник съм. Някой казва: да започнем една работа, но да викаме Господа. На мене ли остана да викам Господа? Значи, Господ трябва да си остави всичката работа и да дойде при мен, защото Го викам с моята молитва. Господ, който е зает с цялото битие, трябва да спре работата си и да обърне внимание на мен, защото аз се моля и Го викам. Та в това време милиони като теб се молят на Господа. Тогава, на кого трябва Той да обърне внимание? На кого учителят обръща внимание? На кого Господ обръща внимание? Когато учителят влезе в клас, той обръща внимание на способния ученик, който решава всичките си задачи, приятно му е, че има такъв ученик. Но като погледна на онзи с празната торба и с неразрешените задачи, такъв ученик не ми трябва. Всяка молитва пред Бога трябва да бъде една разрешена задача. Като отида да се моля на Бога, да съм свършил една работа и да искам да ми даде друга някоя. А така, ти си изпил и изхарчил всичките си пари, а като отиваш при Господа, лъжеш Го и казваш: Господи, аз посях нивата, дай ми още десет килограма жито. Каква молитва е тази? Ядеш и пиеш, всичко изпохарчиш, а после искаш по десет кила жито: житарска мярка, около 80 крини килото. В такъв случай, прави са, които въстават против Господа и казват: Няма такъв Господ, който само да дава, а вие да ядете, да пиете и да пиянствувате. Няма такъв Господ, наистина. Като отидете да се молите на Господа, ще кажете: Господи, свърших работата, която беше ми определил. Той ще ти даде една светла мисъл и докато я занесеш, ти ще пораснеш с един милиметър. Макар и с една хилядна от милиметъра, но ти ще пораснеш. Няма ли растене, няма никаква добродетел. Има ли растене, макар и с една хилядна от милиметъра, има и добродетели. Казвате: толкова малко растене! Че как могат съвременните учени да измерват големината на такива малки величини като атомите, като йоните, като електроните? Някои от тях са по- малки и от една хилядна от милиметъра, те са около една десетомилионна част от милиметъра. А пък един йон - това е една милиардна част от милиметъра. И тези частици съществуват, движат се, имат направление.

Питам сега: кой е онзи вътрешен закон, който регулира материята в света?

Някой от вас ще попитат: как ще се оправят съвременните социални въпроси? Всички социални въпроси са разрешени. Аз съжалявам, че тези въпроси ги разрешават в камарата. Не! В камарата трябва само да се види как са разрешени, а те ги създават и разрешават. Те ги разрешават в английската, в българската камара. Тези въпроси са разрешени от памти века. При мене някога са идвали някои български изобретатели, и някой от тях казва: аз измислих еди-какъв си аероплан. Казвам: този аероплан отдавна вече французите го имат. - Ама измислих нещо ново. - Англичаните отдавна вече са го намислили. Ти по-добре иди при тях да

усъвършенстваш твоя уред. Ако пък откриеш нещо ново, гледай да не го е открил друг някой преди тебе. Когато Дарвин откри своята теория за еволюцията, същевременно с него и други някои учени работиха по този въпрос, но Дарвин издаде по-рано своята теория, тогава те казаха: Така е, както Дарвин казва. Но не издадоха своите теории. Въпросът за развитието е разрешен. Начинът, по който трябва да мислим, този въпрос е разрешен. Начинът, по който трябва да чувстваме, този въпрос е разрешен и най-после, начинът, по който трябва да действуваме, този въпрос е разрешен. Сега ти казваш: чакай да помисля малко, да видя как трябва да постъпя. Как ще постъпиш? Ако ти никога не си имал любов, ако ти никога не си имал сърце, ти никога не можеш да имаш ум. Ако ти никога не си имал един ум, никога не можеш да имаш и едно сърце. Какво ще разберете от това? С други думи казано: ако в твоя организъм никога не е било едно сърце, никога не може да има и един мозък. Сърцето е дошло по-напред, като условие за проявяване на мозъка, за разрешение на въпросите.

Сега у мнозина се явява въпросът: какъв трябва да бъде човек - мъж или жена? Най-първо ще бъдеш жена, после ще бъдеш мъж или най-първо ще бъдеш мъж, а после ще бъдеш жена. Най-първо, когато слезеш от Божествения свят, трябва да бъдеш жена, за да станеш после мъж. Когато се качваш нагоре към Бога, ти най-първо ще бъдеш мъж, а после ще бъдеш жена. И най-после, когато мъжът и жената се съединят заедно, те ще образуват това, което се нарича човек - човек в пълния смисъл на думата. Ако няма мъж и жена, не може да има и човек. Затова всеки човек си търси половината. Всяка жена и всеки мъж си търсят половината. Като намерят една половина, те я премерят и като видят, че не им уйдисва, не могат да се оженят за нея. Казвам: ще намериш една половина, ще я премериш и като не ти уйдисва, ще я оставиш. Щом не ти уйдисва, напусни я. Ще я търсиш из целия свят и като я намериш, ще се ожениш за нея. Това е бракът, това е целият човек. Иначе, ако не стане така, тогава в жененето си хората се намират в положението на онзи американец, който дошло му на ум да се жени и казал на един свой познат: отивам да се жега. Този му казва: Господине, не се казва жега - Не, най-важното в света е жеженето. Не се казва жежене, но женене. - Каква разлика има между жежене и женене? Когато ние не разбираме брака, това е жежене, а когато го разбираме, това е съчетание, това е любов, това е свобода, това е разбиране един за друг, разбран живот. Мъжете, жените съществуват в света, за да се направят щастливи. Те са проводници на Бога. Когато Бог иска да направи един мъж щастлив, той му изпраща една жена като слугиня, която казва: Господ ме изпрати да ти послужа. Когато Господ иска да направи една своя дъщеря много щастлива, Той й изпраща един мъж добър, който казва: Господ ти изпраща чрез мен един подарък. Твоят възлюбен Баща ти изпраща този подарък. Той ще се поклони, ще си свърши работата и ще се върне назад.

Защо са жените? За да направят щастливи Божиите синове. Защо са мъжете? - За да направят щастливи Божиите дъщери. Какъв друг смисъл могат да имат мъжете и жените? Това е идейното учение, така трябва да се разбира. Някой казва: аз ще слугувам. - Ако ти слугуваш и си проводник на великата Божия Любов, след това Господ ще те повиши, ще те направи да разбираш вътрешния смисъл на живота. Ако слугуваш, ще ти слугуват; ако не слугуваш, няма и да ти слугуват.

"И накладоха огън". Аз желая този огън да се накладе и у вас. Под този накладен огън аз разбирам любовта и всички онези, които се греят на тази любов. Този огън, това са учениците, които се учат. Всички онези, които треперят това са хората, които търсят свободата. Свободен е човек да трепери, никой не може да му забрани. Като треперя, аз съм свободен. Когато човек е страхлив и бяга, аз го облажавам, той обича истината. Свободен е човекът, бяга. Ако не бягаше, той не щеше да бъде свободен. Щом той види мечка, бяга, свободен е и ще се освободи. Ако не можеше да бяга, тогава?

И тъй, свободата в света зависи от това, което можеш да направиш, да направиш по избор. Доброто, което можеш да направиш, направи го - свободен си тогава. Щом можещ да направиш доброто, това показва, че имащ любов, имаш и знание. Щом не можеш да го направиш, нямаш нито любов, нито мъдрост, нито знание, нито светлина, нито свобода. Затова, именно се изисква ново разбиране на живота. Сега е дошло времето да се повдигнем, понеже пред нас седи едно велико бъдеще. Сегашното ваше разбиране вие ще оставите на земята. Като умрете, като отидете на онзи свят, ще ви прекарат през една зона, дето ще оставите всичко непотребно придобито, а с вас ще вземете само малкото посято семенце. С тази малка торбичка ще отидете в другия свят. Сега, аз не зная колко семена ще останат, но това, което остане и се прецеди, това сте вие. Като погледнете към това малкото, вие ще кажете: слава Богу, че е останало това малкото вътре.

И тъй, като ставате сутрин, хванете дясната страна на челото си и кажете: аз искам в дясната страна на челото ми да царува мъдростта, а в лявата - любовта. После хванете носа си и кажете: аз искам в дясната страна на носа ми да царува любовта, а в лявата - мъдростта. После хванете брадата си и кажете: аз искам в лявата страна на брадата ми да царува любовта, а в дясната - мъдростта. Ако досега бихте направили това, вие щяхте да бъдете най-малко талантливи хора. Това, което обикновеният човек изкарва за една година, талантливият го изкарва за един месец, това което талантливият изкарва за един месец, гениалният го изкарва за един ден. Светията, като работи един ден, той изкарва работа за една година. Тъй

щото, ако сте обикновени хора, ще изкарвате работа за една година, която работа светията ще изкара за един ден. Казано е, че когато жената преде една година, тя може да носи под мишца това, което е изпрела. Ако сте талантливи, това, което изкарвате за един месец, ще се равнява на работа за една година; ако сте гениални, това, което изкарвате за един ден, ще се равнява на работа за един месец. Ако сте светия, работата за една година ще свършите в един ден. И тъй, пожелавам работата за една година да свършите в един ден. Плюс и минус, две противоречия раждат едно равенство. Два плюса раждат едно отблъскване. Два минуса също се отблъскват, но един минус и един плюс се привличат. Следователно, любовта и безлюбието се привличат; злото и доброто се привличат; вярата и безверието се привличат. Щом знаете това, не се обезсърчавайте от противоположните състояния на вашия живот, понеже те са условия за работа. Това е вашето поле, в което всички вие трябва да работите. За да работите, трябва да накладете огън.

Сега аз ви оставям, огънят е накладен край вас, и вие знаете какво трябва да правите. Както ви виждам, огънят е накладен у вас, всички се греете, сърцата ви туптят, мозъкът ви мисли, и въпреки всичко това, казвате: какво ще стане с нас? Казвам: преди две хиляди години туриха Христа на кръста, а сега се решава въпросът всички кръстове да се изгорят. Този е въпросът, който сега се решава: всички кръстове, на които са страдали учителите на земята, трябва да се изгорят, за да няма никаква спънка в пътя на човечеството. И всички хора да обикнат Бога, да тръгнат напред, да си подадат ръка и да заживеят братски.

27-ма неделна беседа от Учителя, държана
на 3-ти април 1932 г. София - Изгрев.

1932_04_06 Входни врати
лекция пред общия окултен клас

ВХОДНИ ВРАТИ

Размишление.

Ще прочета 12 гл. от Еклисиаст.
В какво се крие силата на знанието? Ако жената знае да пере вълната, да я влачи, а не знае да я преде, каква сила има нейното знание? Значи, силата на знанието е в преденето и тъкането на вълната, т.е. в преденето и тъкането на мислите. Докато мисълта не се изпреде и изтъче на плат, човешкият организъм не може да бъде здрав и силен. Това се отнася, както до материалната, така и до духовната мисъл на човека. Всяка мисъл - духовна или материална, съдържа известно количество материя в себе си. Желанията и чувствата са също материални, но по-плътни от мисълта. Обаче, материята на мислите, чувствата и желанията се различава от физическата материя по това, че не се разлага. Тя прониква всичко. Тогава, ако разбирате любовта като принцип, вие бихте разполагали с нея, като мощна сила, навсякъде в живота си. Който носи любовта в себе си, той ще разполага с всички блага: златото само ще дойде при него; кравата сама ще дойде при него да я издои; крушата сама ще му дава плодовете си и то през цялата година; знанието само ще му се открие. Всеки човек е написана книга, която може да се чете. И от небето се интересуват от тая книга. Всеки иска да я прочете, да види, какво е написано в нея. Само оня, който ви обича, може да чете вашата книга. За него вие сте отворена книга. Ако не ви обича, нищо не може да прочете - вие сте затворена книга.

Какво е написал Бог в книгата на човека? - Велики работи, които трябва да се изучават. Там е написано духовното знание, което отваря пътя на човека за всички духовни светове. Като изучава духовния свят, човек се свързва и с Божествения. Казвате, че знанието може да се предава. Така е, знанието на миналото и настоящето може да се предава, но знанието на бъдещето трябва да се изучава. С други думи казано: Знанието под вас - на миналото и настоящето, сте го прочели вече в книгите, но сте го забравили; обаче, знанието над вас, т.е. знанието на бъдещето сега трябва да се изучава. Вие сте чели книгата на рибата, но сте забравили, какво нещо е рибата; чели сте книгата на птицата, но сте забравили, какво нещо е птицата.От това знание са останали само понятията риба, птица. Казвате: Рибата плува във водата и е покрита с люспи; птицата хвърчи във въздуха, има крила, а тялото ѝ - е покрито с пера. Обаче, какво са в същност рибата и птицата, не знаете. И човек хвърчи във въздуха, но не е птица. Той има ум, който го улеснява в живота.

Какво ще пишете върху темата:Отличителните черти на птицата"? Върху тая тема лесно се пише, защото това е знанието на земята. Това знание служи като помагало, като предметно учение. Понеже всички сте минали през знанието на земята, кажете ми, какво представят числата от 1 - 10. Единицата, от гледището на геометрията, представя точка, отношение. Тя е сила, която се проявява. Точката е границата на правата линия. Двойката представя права линия - отношение между две разумни същества. Двойката е граница на плоскостта. Тройката е начало на плоскостта в движение. Като се движи, плоскостта образува тялото. Като дойдем до четворката, имаме отворения квадрат. Числата от 1 - 4 са Питагоровите числа, понеже Питагор е работил най-много с тях. Първо трябва да разбирате законите на точката, т.е. на единицата, за да разбирате и останалите числа. Когато искаш да ограничиш правата линия, или един принцип, който работи по правите линии, трябва да разбираш свойствата на точката. Тогава ще дойдеш до тройката - начало на плоскостта и до четворката - край на плоскостта. Петорката е посоката, в която се образува кубът. При петорката и шесторката дохождаме до нашия свят - образуването на телата. Като говорим за значението на числата, имаме предвид висшето знание, за което се изискват специални дарби и способности. Всяка умствена способност започва от един център - начало на нейната дейност. Всяка мисъл се проектира по права линия. Ако не следвате правата линия, вие не разбирате нейните свойства. Правата линия е свят на известни мисли и идеи, на известни постъпки. Ще кажете, че това знание е отвлечено. Кои работи не са отвлечени? Всички работи са отвлечени. Например, понятието красота е отвлечено. В какво се заключава красотата на човека? Кое е красивото в него? Казвате, че на някого очите са красиви, на друг носът е красив, на трети устата е красива. Кое прави очите красиви? Кое прави носа или устата красиви?

Да се върнем към точката. За да се прояви, точката трябва да мине през духовния свят, да се движи, да има особени трептения. В какво направление се движи точката? На тоя въпрос не може да се отговори. Точката има обективен и субективен свят, т.е. външно и вътрешно движение. Обикновено точката се движи по права линия, което показва, че при движението си тя образува правата линия. При това, точката се движи в две посоки: в посоката на плюса и в посоката на минуса. Така тя се поляризира. За да се поляризира, точката трябва да бъде разумна. Значи, само разумните същества могат да се поляризират. Поляризирането не подразбира раздвояване. То означава два полюса, които съществуват и в съзнанието: плюс и минус. Точката не заема никакво пространство, но същевременно владее пространството. Извън пространството тя не може да се проектира. И въздухът, привидно, не заема пространство, но той се проектира в пространството. Следователно, точката е условие, чрез което

се проявяват и правата линия, и плоскостта, и тялото. Значи, точката се проявява и в едноизмерния, и в двуизмерния, и в триизмрния свят, в който ние живеем.

Човечеството едва сега започва съзнателно да живее в триизмерния свят. Това се вижда от желанието на хората да хвърчат високо, да правят различни хвърчила, самолети и аероплани. Сегашните хора говорят за слизане на голяма дълбочина и изкачване на голяма височина, но какво в същност представят дълбочината и височината, не знаят. Без това знание, дълбочината и височината са несъществени неща. Казват за някого, че има дълбока, висока и широка мисъл. Как се изявява тая мисъл? Какво предава тя на човека? Следователно, като говорим за дълбочина и височина в пространството, имаме предвид дълбоките и високи човешки мисли и чувства, чрез които като форми се изявява съзнанието. И Божият Дух е недостъпен за нас без понятията време и пространство. Казват някои, че време и пространство не съществуват. Как щяхме да мислим, ако нямаше време и пространство? Щом има време и пространство, ние мислим. Мислете право, за да се домогнете до реалността на нещата.

Какво е реалност? Всяко нещо, което се отрича, е реалност. Всяко нещо, което се твърди, е реалност. Нещата, които се отричат, са минуси в живота. Тия, които се твърдят, са плюсове. Тая е разликата между едните и другите. Като отричаш и твърдиш нещо, това е процес на унищожаване. С други думи, плюс и минус взаимно се унищожават. Закон е: Ако два пъти твърдиш нещо, а един път го отричаш, имаш плюс. Ако два пъти отричаш нещо, пак имаш плюс. Така е в алгебрата. Като умножаваш две отрицателни числа, получаваш плюс. Ако един път отричаш и един път потвърждаваш нещо, имаш минус. Значи, плюс на минус, или минус на плюс при умножаването дават минус. Това прилича на оня петел, който ровил в бунището и намерил, вместо зрънца, скъпоценен камък. Като видял, че лъснало нещо, той си казал: Откъде се намери тоя камък! Да беше поне едно житно зрънце. Ритнал скъпоценния камък и напуснал бунището. Ако петелът знаеше, как да употреби скъпоценния камък, с него щеше да изхрани не само себе си, но цялото свое племе.

Казвам: Всяка идея представя един скъпоценен камък. Ако не знаете качествата и цената на тоя камък, вашата идея нищо не струва. Казвате: Бог е Любов. Въпреки това, не се ползвате от тая любов. - Защо? - Не знаете, как да постъпвате с Бога, да Го заставите да прояви любовта си към вас. С постъпките си, човек може да застави Бога да го обикне, може да Го застави да се отдалечи от него. Сам на себе си човек може да си причини добро, може и да си напакости - от него зависи. В това отношение, човек е майстор - могъщ е той. Като правиш добро, Бог те обича и приближава

към себе си. Като правиш зло, Той те отдалечава от себе си. Питате: Кога ни обича Бог? - Когато правите добро. - Как да правим добро? - Това е все едно, да питате, как се преде. Намерете една жена, която знае да преде, и тя ще ви научи, как да правите нишката. Не е голямо изкуство да предеш, но и затова се иска знание.

Сега, целта на моята беседа е да ви науча да мислите по нов начин. Начинът, по който досега сте мислили, води към смъртта. По стария начин на мислене хората умират, бият се и се карат. Старият начин на мислене оплита хората и произвежда смрад. Където минеш, навсякъде се усеща лошата миризма на обърка(ите човешки мисли. Днес всички разискват върху правото. Няма защо да се разсъждава по тоя въпрос. Ти трябва да живееш в правото, без да мислиш и разискваш за него. Ти можеш да мислиш за правото толкова, колкото умрелият може да мисли за живота. Ако умрелият мисли за живота си, той ще усети миризмата на гниещото си тяло. Това показва, че той е извън физическия живот. И ако търсиш правото по тоя начин, ти приличаш на умрелия човек.

Следователно, извън живота правото не съществува. Приемеш ли, че то съществува извън живота, ти си в процеса на разлагането. В живота правото е пръчицата на капелмайстора. Като вдига и слага пръчицата, той управлява всички музиканти. Значи, правото се изявява във всички процеси на живота: като ходиш, като мислиш, като спиш и ставаш от сън, като ядеш. Имаш право да се движиш, имаш право да мислиш, да чувстваш и да действаш; имаш право да отваряш и затваряш очите си; имаш право да ядеш, да спиш, да говориш. Нарушиш ли правото, слагат букаи на краката ти, поставят те в затвор, и страданията идат едно след друго. Като дойдат страданията, не се питайте защо идат, но знайте, че те идат по причина на нарушаване закона на правото. Основа на правото е правата линия. Всеки процес, който става по закона на правото, има отношение към измътване на яйцето. Докато е в черупката на яйцето, животът не е изявен. Следователно, и правото не е изявено. Хиляди и милиони яйца има в природата, които чакат времето на своето излюпване. Питате: От какво е произлязъл човек? - От яйце. - Кой е снесъл това яйце? - Една голяма кокошка. Бог взел това яйце, турил го под тая кокошка, и след време от яйцето излязъл човек. Ще кажете, че това не е съгласно с теорията за създаването на човека от пръст, нито с научните теории. Това се отнася до разбирането на човека. Важно е да има субстанция, вещество. Бог взел отнякъде субстанция, събрал я на едно място и създал човека. Мястото, където сложил тая субстанция, била яйцето. Бог взел това яйце, държал го няколко часа в ръцете си, и от него излязъл човекът. Харесва ли ви тая теория? Ще кажете, че тя не е проверена и научно доказана. Като дойдат до научните теории, хората цепят косъма на две и казват: Тая теория е

еретична, не е съгласно с официалните научни факти. Чудно нещо! Да греши човек, не е еретично. Да приемеш, че си произлязъл от яйце, това било еретично. Това е по-приемливо, отколкото факта, че Бог направил човека от пръст и вдъхнал в него живо дихание.

Сега, аз не искам да ви заставям да вярвате, че сте произлезли от яйце. Това сами трябва да проверите и приемете. Яйцето, от което е излязъл човек, има седем черупки. Затова, като се постави на измътване, то минава през седем квачки. Това е за мислене. Мислете по нов начин, без да сравнявате новата мисъл със старата. Старата мисъл не е авторитетна, нито е меродавна. Детските рисунки не могат да бъдат авторитетни и меродавни за разбирането на големия художник. Днес той е авторитет, а някога, в детинството си, е бил ученик. Мислите ли, че вашите детски идеи са били безпогрешни? Мислите ли, че идеите на възрастния и на стария са безпогрешни? Една сестра казва на друга, че е грозна. Тя се обижда и я пита, защо казва, че е грозна. Трябва ли детето да се обижда, че рисунките му са грозни? Естествено е, рисунките на детето да не задоволяват големия художник. Те ще станат красиви, когато детето придобие възможностите на видния художник. Кои хора са красиви? - Светиите, праведните и добрите хора. Всички останали са грозни, те са в процес на развитие. Добре, че хората са поставени далеч едни от други, да не изглеждат толкова грозни, колкото са в действителност. Благодарение на това, те се търпят. Ако бяха наблизо, не биха се търпели - несъвършен е засега човекът. Грозотата е подобна на слабия и силния огън. Тоя огън разтопява, изгаря и разлага всичко. Грозотата е причина за дисхармонията. Видите ли нещо дисхармонично на човешкото лице, ще знаете, че това се дължи на някаква грозна черта.

Като ви говоря за грозотата, аз не искам да отправям ума ви към резултати на физическия свят. Грозотата е резултат на кривите човешки мисли и чувства, както и на погрешките и престъпленията на хората. Какво мисли сегашният човек? Българинът казва:Да спи зло под камък!Това не е за упрек, но такива са фактите. Някой път искаш да направиш едно добро, но дойде дяволът около тебе, хлопа на една, на друга врата, докато му отвориш и най-после се отказваш от доброто и направиш това, което никога не си мислил. Не ти е приятно, че дяволът те разиграва, но не си господар на себе си. Като дойде, дяволът се качва на гърба ти, слага ти гем и цял ден те възсяда. Вечер те освобождава, и ти се чудиш, как си се оставил да те възсяда.

И тъй, приемете новата мисъл, която може да оправи живота ви. Затова е казано в Евангелието:Това е живот вечен, да познаем Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.Кое трябва да познаем? -

Вечното, възвишеното, идеалното. Трябва да познаем Бога! Неговата мисъл да бъде обект на нашия живот. Бог да ни бъде образец и от Него да се учим, как да мислим, да чувстваме и да постъпваме. На земята друг образец, освен Бога, не съществува. Колкото и да обичате един човек, той не може да ви бъде образец. Все ще се натъкнете на нещо неразбрано в неговите постъпки и движения. То ще ви засегне. За да стане образец, човек трябва да е съвършен. Като ученици на новото учение, вие ще станете съвършени, когато се научите да мислите като Бога. - Кога ще мислим като Бога? - Когато Го възлюбите. Новото учение носи нови методи на мислене, на чувстване и на постъпване. Първо ще възприемете Божиите мисли и ще ги опитате, а после ще обикнете Господа и своя ближен. Знаете ли, колко е мъчно да обикнеш ближния си, който е толкова грозен? Красивия всеки обича, но как ще обикнеш грозния? Питате: Как ще обичаме Господа, Когото не сме видяли? Да обичаме Господа, това значи, да обичаме всичко, което Той е създал. Вие държите в ума си скритата мисъл: Как ще обичаме Господа, Който е допуснал злото и греха в света? Питам: Защо вие допущате злото и нечистото в себе си? Защо красивата жена се съмнява в мъжа си, когато той говори с друга жена? Има ли нещо лошо в това? Нищо лошо няма, но въпреки това, жената допуща, някъде дълбоко в ума си, нещо лошо и нечисто.

Аз изнасям тоя факт за оглеждане. Човешката мисъл се е деформирала, изопачила. Всеки трябва да се вгледа в себе си и да си даде отчет, права ли е неговата мисъл, или крива. Няма зло или добро в света, което може да се скрие. И най-малката мисъл дава резултат. Като изучавате резултата на своите мисли, може да им турите различни знаци: плюс минус, минус плюс, плюс плюс, минус минус. Кой резултат е правилен, и кой е неправилен? Знаем, че еднаквите знаци се отблъскват, а различните се привличат. Затова, когато се срещнат двама светии, те не могат да останат на едно място. Единият от тях казва: Аз ще отида на север, а ти на юг. Или, аз ще отида в еди-кое си село, а ти ще отидеш в друго някое. Не можем двамата да работим на едно и също място. - Защо не могат двамата да работят на едно място? - Защото и двамата са станали положителни. Докато нямаха знания, те живееха заедно, молеха се, изучаваха природата. На друго място се срещат двама грешници и заживяват заедно. Те си казват: Хайде, да отидем заедно в близкото село, да откраднем нещо, да подобрим живота си. Щом откраднат няколко овце, те ги разделят помежду си, и всеки си отива там, откъдето е дошъл. И те се отблъскват.

Казвам: Положителните знаци се отблъскват, но създават доброто. И отрицателните знаци се отблъскват, но създават злото. Благодарение на минусите, в живота се създава правото. Благодарение на минусите се явяват проповедниците. Адвокатите защищават престъпниците, а

проповедниците поучават грешниците. Минусът има свойството да привлича чуждите овце и да обира парите от чуждите каси. Плюсът има точно обратни свойства. Където мине, всичко бяга от него: овцете се прибират в кошарите, касите се затварят. Затова се казва, че добрият човек е вътрешно богат. Той е натоварен с възвишени идеи и, където мине, дава нещо от себе си.Значи, минусът всякога взима, а плюсът всякога дава. Минусът е семето, което взима от почвата; плюсът е почвата, която дава. Плюсът и минусът, събрани заедно, представят сбор от сили, които създават плода. Вие трябва да знаете силата на минуса и силата на плюса.

И тъй, изучавайте минуса и плюса на всяка мисъл, да знаете, какви са благоприятните и неблагоприятните условия, при които тя се развива. Някога човек се чувства силен, а някога - слаб. Силен е, защото мисълта му е силна. Силна мисъл е тая, на която любовта е тил. Тая мисъл никога не отпада. Влезе ли едно отрицателно чувство в сърцето ви, например, завист, мисълта ви отслабва, а с нея заедно и вие губите силата си. Слушаш някой красноречив оратор, и в тебе се явява завист, започваш да се сравняваш с него. За да видиш неестественото положение, в което си изпаднал, погледни се в огледало. Така ще разбереш причината на твоето неразположение. Всяка отрицателна мисъл и чувство внасят неразположение в човека. Когато човек не изпълни това, което трябва, започва да стиска устните си. С това той иска да каже, че още много мисли го вълнуват, но не може да ги реализира. Той живее в голямо изобилие; той има много задължения, които не може да изпълни.

Основната мисъл на лекцията е излюпването на яйцето. Това е Божествен процес, който се извършва във всеки човек. Ако тоя процес става правилно, човек е добре разположен и се развива добре. Същото се отнася до някои духовни процеси в човека. Ако не стават правилно, те причиняват известна депресия в него. Депресии стават в ежедневния живот на човека. Например, когато детето боледува, майката е под депресия; когато губи, търговецът минава през депресия. През депресия минават ученикът, художникът, музикантът и др. За да се освободите от депресията, трябва да знаете законите, по които тя може да се трансформира.
Започнете с малки опити. Не мислете, че може да измените мисълта на човека изведнъж. Как ще се освободиш от депресията, причинена от въшките, бълхите и дървениците? Ще чистиш къщата си, но това не става изведнъж. Простудил си се, и това причинява депресия. За да се освободиш от нея, ще изпиеш четири-пет чаши гореща вода, докато се изпотиш. После ще направиш една топла баня, ще се преоблечеш и, като се освободиш от нечистотиите в кръвта, ще ти олекне. Стомахът ти е разстроен - ще вземеш рициново масло. За всяка депресия има специален метод, чрез който можеш да се освободиш. Някой държи реч, удря на

масата - това е депресия. Той набива думите в главите на хората, като гвоздеи. Защо ги набива? Те не са говеда, разбират, какво им се говори. Ти изнасяш една истина. Ако слушателите я приемат, добре; ако не я приемат, няма защо да я набиваш в главите им. Кой не е готов да приеме една чиста, възвишена идея? И аз съм готов да приема тая идея; готов съм скъпо да платя за нея.Обаче, никога не бих се съгласил да приема една битпазарска идея. Ако идеята е нова и, при това, собствено произведение, готов съм да я купя. Ваша идея е тая, която сами сте опитали. Ще кажете, че във вас живее идеята на любовта. Ако, наистина, живее във вас идеята на любовта, вие ще можете да лекувате. Любовта е сила, която лекува. Ако искаш да лекуваш някого, но се усъмниш, дали ще го излекуваш, любовта ти е слаба. Майка, която обича децата си, може да се справи и със смъртта. Тя хваща смъртта за косата и я разтърсва. Който има любов, само той може да се справи със смъртта. Досега само веднъж е разтърсена смъртта. Като говоря за любовта, не казвам, че нямате любов, но любовта ви не е толкова силна, да разтопява елементите, да ги съединява и да образува от тях съединения. Докато любовта действа, човек свободно мисли. Щом изгуби любовта си, той престава да мисли. Силната любов дава големи възможности за човека, а слабата любов - малки възможности. Едно от качествата на любовта е, че може да примирява хората. Когато двама мъже се карат за една жена, това показва, че те нямат понятие за жената. Единият мъж казва: Тая жена е моя. И другият казва същото. Оня, който има законно право върху жената, пита другия мъж, на какво основание си позволява да гледа жена му. Всеки мъж пита своя приятел, кой му позволи да гледа жена му. Това е старата философия на живота. Въпреки това, днес всеки мъж счита, че само той има право да гледа жена си. Това е ревност. Вие още не знаете, какво представя ревността. Тя е сила, която води човека по възходящ и низходящ път. Когато слезе в низходящия път ревността става жена. За Бога е казано, че е ревнив. Така казва само оня, който не разбира истинските прояви на живота. Бог е ревнив в доброто, а ние сме ревниви в разбиранията си.

Кое произвежда ревността? - Спирането на човешкото развитие. Там е злото. Имаш един хляб. Понеже обичаш хляба, ти ревниво го пазиш, да не дойде някой човек отвън, да го вземе. Ако дойде куче и се приближи до хляба, ти взимаш камък и го прогониш. Ревнивият мъж пази жена си, както пази хляба. Аз лесно разрешавам въпроса за хляба. Ще приспя оня, който пази хляба си, ще взема неговият хляб и, вместо един, ще му оставя десет хляба. Като се събуди, той започва да се озърта и се чуди, кой му е оставил десет хляба, а взел единия. При това положение не може да съществува ревност. Друг е въпросът, ако аз бих отрязъл половината от вашия хляб. Тогава ще се сърдите и ще бъдете недоволни. Не е достатъчно само да имате ревност за хляба, но трябва да знаете, как да се запази тоя

хляб, и дали е доброкачествен. Реалността произтича от разбиране на вътрешния живот. Онова, което ревнувате и за което мислите, никога не се опетнява. Кой може да докосне душата и да я опетни? Материалните неща се опетняват, но душата - никога. Тя е неуловима. Никой не е зърнал, нито докоснал душата. Човешката душа и човешкият дух са чисти, девствени.Никой не може да открадне човешката душа. Донякъде сърцето се подава на открадване, но душата никога не се краде. Душата и духът са съществените неща. Те представят човека. Казват: Вашата душа. - Имам ли душа, или нямам? - Ти сам си душа, а това, което съзнаваш, е външната проява на душата. Значи, външните прояви на човека са самият човек, а вътрешните прояви са неговата душа.

Това е новото разбиране на нещата, новата мисъл. Ако разбирате така, вие сте в новата мисъл. Ако не разбирате така, вие очаквате да остареете, да умрете и да отидете на другия свят, отдето отново ще се върнете на земята. Щом разсъждавате така, донякъде сте прави, защото изправянето на тялото става само в другия свят. Като не можете да изправите тялото си на земята, ще отидете в другия свят, там да го оправят. По-добре е човек да изправи тялото си още докато е на земята, защото в другия свят изправянето е мъчно. Като го изправят там, ще го върнат отново на земята и ще му кажат: Повече не греши. Води чист и свет живот.

Какво се изисква сега от вас? - Да създадете вътрешна хармония помежду си. Само така ще се познавате, ще знаете, кой е плюс, и кой минус. Така ще разберете, защо един човек ви е приятен, а друг - неприятен. Оня, който ви е приятен, е плюс; който ви е неприятен, е минус.Правете опити в класа, да видите, как може да сменяте знаците. Има ли някои между вас, които не се обичат? Ако двама не се обичат, нека поставят помежду си един, когото обичат. Ако един не е достатъчен, турете повече, до десет души. Така ще се изменят знаците и ония, които не се обичат, ще започнат да се обичат. Това правило има практическо приложение в живота. Например, ти си момък, не обичаш един човек. Случайно узнаваш, че тоя човек има две красиви дъщери. Как ще ти стане приятен тоя човек? - Като поставиш дъщерите му между тебе и него. Ти започваш да го гледаш през очите на неговите дъщери и незабелязано изменяш чувствата си към него. Имаш един колега, когото не обичаш. Чуваш, че той е много богат, разполага с милиони. Ти веднага ставаш внимателен към него, защото имаш нужда от пари. Ако някой човек няма нито красиви дъщери, нито пари, а ти не го обичаш, намери в него една добра черта. Така ще измениш чувствата си към него. Във всеки човек има нещо добро, за което можеш да го обичаш. Някога не можеш да търпиш и себе си и казваш: От мене човек няма да стане. Намери една добра черта в себе си и кажи: Богата е моята душа. Тя е излязла от Бога. Като работя, и от мене ще излезе нещо добро. Кажеш ли

си така, в тебе ще се яви един вътрешен импулс за работа, и ти ще измениш състоянието си.

Аз гледам на доброто и на злото по особен начин, не както обикновените хора. Докато гледаш на тия сили като обикновен човек, ти ще се обиждаш от неща, от които не трябва да се обиждаш; ще се обезсърчаваш от неща, от които не трябва да се обезсърчаваш. Човек може да се обезсърчи, но не от обикновени неща. Вие не познавате истинското обезсърчение. Някой изгубил хиляда лева и се обезсърчил. Това е смешна работа. Ще се обезсърчи ли магарето, ако от гърба му снемат част от товара, който носи? Не само че няма да се обезсърчи, но даже ще се насърчи. Магарето губи, насърчава се. Човек губи, обезсърчава се. Значи, когато хората губят, обезсърчават се; когато животните губят, насърчават се. С други думи казано: Това, което насърчава хората, обезсърчава животните; това, което насърчава животните, обезсърчава хората. Това е неразбиране на истината. Като ви дойде някоя болест, оплаквате се. Боли ви крак. Защо ви боли? - За вашата грубост. Докато кракът ви е бил здрав, вие никога не сте били внимателни към него, никога не сте го милвали; считали сте, че той е длъжен непрекъснато да работи. Щом те заболи кракът, спри се на едно място, дай му почивка. Докато си почива, милвай го, разговаряй се с него. Кажи му: Извини ме за моята невнимателност. Сгреших към тебе, но ще изправя погрешката си. Само така ще се примириш с него, и той ще оздравее.

Казвате: Нямам ли право да се отнасям с тялото си и с отделните си органи, както искам? - Имаш право, свободен си, но и те имат право да се оплакват. След това ти ще носиш последствията. Ще те теглят под отговорност. Няма да те викат в окръжния съд, нито в апелативния, но направо в касационния съд - при Бога. Там е последната инстанция; там ще отговаряш. Някога от очите ти излиза особена светлина, като на котка. Ти си изгубил оная мекота, която е присъща на човешките очи. Потърси причината за това анормално състояние на очите си. Ще видиш, че причината се крие в някое чуждо желание, на което ти си дал място в себе си. Допуснеш ли едно чуждо, нечисто желание в себе си, ще допуснеш още много. Тия желания ще предадат оня неестествен блясък на очите, който ще се отрази болезнено на целия организъм. Всичко чуждо, неестествено в човека, произвежда реакция в организма, от която той заболява. Това е едно от обясненията на болестите.

Много начини има, чрез които човек може да сменя състоянията си, както и да се освобождава от болести. Ако си неразположен, не търси някой слаб, сух като тебе, но намери някой твой приятел, пълничък, като месечина, и го хвани за двете ръце. Понеже той те обича, ще ти предаде

част от енергията си, от своето добро разположение. Така ще стане обмяна между вас. - Кой ще търси специален човек да се обменя с него? - Ако не търсиш, беден и гладен ще ходиш. Енергиите, които идат от Бога, се предават чрез хората. Те са центрове, през които енергиите на разумната природа протичат по права линия. Следователно, като заболееш, или си неразположен, потърси човек, който те обича; хвани го за двете ръце, погледни го в очите и му благодари за енергията, която си получил от него. Някога можеш да хванеш двете ръце на човека, а някога само лявата, или само дясната ръка. Хората се ръкуват с дясната ръка. И това е добре. Има нещо, което харесвам в българските хора. На хората се хващат обикновено здрави моми и момци. При това, всеки гледа да се хване при оня или оная, която обича. Затова казвам: До болен човек не се хващай. Здравият предава енергия, а болният взима. Има хора, в които играчите кръстосват ръцете си. И това е добро.

Едно време в окултните школи учениците са играли. И вие, за да не се карате, трябва да играете. Видите ли, че някога атмосферата се сгъстява, хванете се на хоро, да смените енергиите си. Обменяйте се, но без користолюбиви желания. Бъдете чисти в желанията си, ако искате да си помагате. Има и друг начин на обмяна. Ако си неразположен, иди в гората и започни да обикаляш дърветата. Обиколи едно дърво и подскочи; обиколи второ, трето дърво и подскачай около тях. Като обиколиш 20-30 дървета, състоянието ти ще се измени. Ако не искаш да правиш това, иди в планината, дето има изворчета. Наведи се, изчисти тия изворчета и продължи пътя си. Като минаваш от едно изворче на друго, състоянието ти ще се смени. Болезненото състояние, което се е създало в тебе, ще изчезне. Отрицателните сили в тебе ще се превърнат на положителни, ти ще се почувстваш ободрен и ще се въннеш у дома си, готов за работа.

Сега вие се нуждаете от нова мисъл, която ще ви обогати. Вие се събирате заедно, но всички сте обеднели. Говорите за чистота, за чист живот, като нещо вън от вас. Говорите и за любовта, и за светостта, но пак като за неща вън от вас. Ако чистотата, любовта и светостта са вътре във вас, вие щяхте да се чувствате богати. Днес всеки се стреми към любовта. Тук погледне, там погледне, навсякъде търси любовта. Всеки си свива раменете. - Защо? - Не намира тоя, когото търси. Някой си кърши ръцете, огъва се натук-натам. - Защо? - Пари няма. Сегашните хора са крайно обеднели. Състоянията, през които те сега минават, не струват нищо. Те са подобни на старите, извехтели дрехи.Съберете старите си дрехи и ги занесете на бит пазар, там да се продават. Аз едва ли бих дал един грош за състоянията на сегашните хора. Толкова малко струват те. Аз говоря за обикновените състояния на хората, при които всичките им стремежи към Божественото, към великото, ще ги доведат до разочарование. В Божествения свят няма

разочарования. Там на всеки ще дадеш това, което трябва; и от всеки ще вземеш онова, което трябва. Ако искаш само да взимаш, без да даваш, ти си на крив път. Оня, който живее в Божествения закон, дава и си заминава. Влезеш ли в Божествения свят, ще вадиш пари от джоба си и ще даваш. Ако даваш, без да очакваш нещо, веднага ще ти извадят от най-хубавия плат и ще те оставят сам да си избереш. И тъй, откажете се от вашите стари идеи. Че си учил цели десет години, това нищо не значи. Че нищо не си научил, това е твоя работа, няма защо да даваш сметка на другите. Че си се молил няколко години наред, това е пак твоя работа. Молитвата е непрекъснат процес. Молитва, която се прекъсва, не е истинска. Ще се молиш и като спиш, и като ставаш от сън; ще се молиш и като работиш, и като почиваш. Целият ти живот трябва да бъде молитва. Тя е закон на любовта. Какво правиш ти? Дойде ти една отрицателна мисъл, казваш: Добър е Господ, ще ме освободи. Дойде ти една мъчнотия, казваш: Добър е Господ. Прави сте, добър е Господ, но и вие трябва да работите. Това не е новото учение. Новото учение изисква от човека труд, работа. Ще работиш първо ти, да дадеш пример и на окръжаващите. Сега аз говоря и на млади, и на стари. Младостта и старостта са две минали състояния. Обаче, вие трябва да станете като малките деца, за които Христос казва:Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие". Следователно, ако не влезете в Царството Божие като малки, разумни деца, вие не можете да придобиете истинско знание.

Да се върнем пак към квадрата. Всеки знае да дели квадрата. Той се дели с помощта на диагоналите. - Колко триъгълника се образуват? - Четири. Значи, всяка страна на квадрата е основа на триъгълник. Квадратът представя една реалност. Ако вървите по хипотенузата на триъгълниците, т.е. по диагоналите в квадрата, ще дойдете до едно отрицателно число; ако вървите по страните на квадрата, ще дойдете до положително число. Значи, страните на квадрата са положителни числа. Излезете ли вън от квадрата, вие попадате в неблагоприятни условия. Духовните сили, затворени в квадрата, са отрицателни. Външният живот на човека не е нищо друго, освен живот в квадрата. Тази е причината, дето всички хора се намират във военно положение. Казват за някого, че е кротък човек. Отвън няма кротки хора. Опитайте се само да боднете едно малко същество - мравка, пчела, тя веднага ще ви ужили. Материята в човека е положителна. Ето защо, когато се докосвате до човека, или до някое живо същество, трябва да знаете, как да разтворите неговата форма, за да използувате правилно неговите положителни и отрицателни енергии. Това знаят и химиците. Когато работят с елементите, те ги пипат внимателно. Иначе, могат да се натъкнат на такива експлозии, които коствват живота им. Химикът търси начин да разложи квадрата, т.е. да намери вътрешните сили на елементите и да ги използва разумно. Не

постигне ли това, той ще се натъкне на експлозия, която ще му отнеме живота.

Същият закон се отнася и до хората. Когато те са невнимателни помежду си, когато отношенията им в материалния свят са неправилни, Царството Божие не може да дойде на земята. Искате да живеете братски. При тия условия братският и сестринският живот е немислим. Истинският живот е възможен, само когато се намери изходният път от квадрата. Точката е вратата, през която може да влезете в друг свят. Правата линия е вратата, през която може да влезете в друг свят. Квадратът, т.е. плоскостта е вратата, през която може да влезете в друг свят. Кубът е врата, през която се влиза в друг свят. Следователно, ако не можеш да минеш през вратата на точката, ще минеш през вратата на правата линия; ако не можеш да минеш през тая врата, ще минеш през вратата на квадрата; ако не можеш да минеш през вратата на плоскостта, ще минеш през вратата на куба.

И тъй, точката, правата линия, плоскостта и тялото са входни врати за друг свят. Те са отворени врати, през които можеш да влезеш. Не можеш да разбереш нито тоя свят, нито оня, ако не минеш през тия врати. Те са граници между двата свята. Тъй щото, когато се говори в геометрията за точката, за правата линия, за плоскостта и за тялото, ние ги разглеждаме като врата за влизане в реалността. Силите, които се съдържат в тях, трябва да се разкрият и използват разумно. Ако не може да влезете през тия врати, вие ще се карате, ще се биете, няма да се разбирате. Намерите ли начин за влизане през вратите на точката, на правата линия, на плоскостта и на тялото, вие ще живеете в братство помежду си. Това значи идване на Царството Божие на земята.

Само Божията Любов носи пълния живот.

3. Лекция от Учителя, държана
на 6 април, 1932 г. София. Изгрев.

1932_04_08 Добрият поглед
Издание 1947 г., София
КНИГА: Фактори в природата, МОК Год.XI, Том 2

ДОБРИЯТ ПОГЛЕД

Размишление.

Тема за следния път: „Отличителните черти на кротостта и въздържанието."

Казват за някого, че има силен поглед. – Какво се подразбира под силен поглед? – Тази дума има двояко значение. От една страна, означава, че този човек вижда надалеч. От друга страна, се разбира, че погледът му влияе върху човека. Казват за някого, че има красив поглед. Това значи, че вижда красивата страна на нещата; същевременно той различава добре красивото от грозното. В красотата влиза хармонията. Това е външната страна на красотата. Най-после, има и добър поглед. Той подразбира вътрешното съдържание. Значи добрият поглед вижда не само надалеч, не само красивата страна на нещата, но прониква и във вътрешното съдържание на живота.

Сега ще ви дам едно практическо правило как да развивате погледа си. То е следното: Да имате ясна представа за идеите, които проникват във вашия ум. За да имаш силен поглед, трябва да владееш не само едно нещо, но много неща; не само в даден случай, но всякога; не само на близко разстояние, но и надалеч, да обхващаш голямо пространство. Силният човек разбира нещата и решава задачите си правилно. Силният поглед вижда надалеч, до Черни връх, както бинокълът. Днес хората си служат с бинокъл. И това не е лошо, но ще започнат да вярват на него повече, отколкото на очите си. Щом не вярват на очите си, те постепенно отслабват.

И тъй, който има силен поглед, желае да има и добър поглед. Същевременно той иска хората да харесват погледа му, да кажат, че има добър поглед. – Това зависи отчасти от добрата воля на хората. Ако ти оценяваш своя поглед, и другите ще го оценят; ако ти не го оценяваш, и те няма да го оценят. Изобщо това, което сам човек оценява, и другите ще го оценят. – Защо умира човек? – Защото не цени живота си. – Защо живее? – Защото цени живота си. Като умре някой, вие казвате: Такава е Божията воля. – Право ли е това заключение? Ако един извор пресъхва, Божията воля ли е това? Може ли Бог, Който е създал слънцето да грее, един ден да каже, че слънцето не трябва да изгрява? И слънцето може да престане да изгрява, но когато се умори. То ще подаде заявление за освобождаване от

служба и на негово място веднага ще дойде ново слънце. За момент, докато се сменят тия слънца, може да настъпи известна тъмнина, но тя скоро ще се смени със светлина. Такова нещо става и в човешкото съзнание. Когато слънцето на вашето съзнание се сменя с друго, само за момент настава тъмнина, която отново се сменя със светлина. Ставаш сутрин от сън, добре разположен, щастлив, мислиш, че си разрешил всичките си задачи. На другата сутрин обаче ставаш неразположен, мрачен, някой ти отнел щастието. Светлината ти се превърнала на тъмнина. Тази смяна на състоянието е много естествена. Ти си бил разположен, защото си възприел една велика идея в себе си и си я разрешил. Това веднага се съобщава на небето и всички същества оттам слизат на земята да те видят, да разберат как си решил въпроса. Този те погледне, онзи те погледне, докато отнемат идеята ти. Ти оставаш празен, обезсърчен и нещастен.

Представете си, че имате необикновено красива дъщеря. Всички я гледат, радват й се. Тя получава покана от странство да се яви на общоевропейския конкурс, дето ще се състезава по красота. Тя заминава в странство, обикаля цяла Европа и Америка. Близките е пишат писма, викат я по-скоро да се върне. Майката скърби за нея, очаква я да си дойде. Къщата е тъмна, мрачна без нея. Най-после тя телеграфира на майка си, че се връща в България. Щом дойде, къщата се изпълва със светлина. Следователно, когато човек изгуби своята велика идея, в съзнанието му настава мрак. Върне ли се идеята му, мракът изчезва и светлината отново го озарява.

Сънуваш хубав, красив сън. Казваш си: Като стана сутринта, ще си го запиша. Докато го сънуваш, мислиш, че можеш да го възстановиш с най-големи подробности. Щом се събудиш, виждаш, че си се лъгал. Искаш да си го спомниш, не можеш. Напрягаш мисълта си, съсредоточаваш се, нищо не помниш. Ето защо дали си сънувал нещо, дали те е посетила една идея, веднага си записвай. Стани от леглото, прекъсни съня си, но го запиши. Никога не отлагай. Каквото става с човека на сън, това става и в ежедневния му живот. Посети ви щастието и вие се забравяте, мислите, че то никога няма да ви напусне. Не е така. Опиши състоянието, което преживяваш. Опиши всичко, което щастието ти е донесло. След малко щастието те напуща и ти оставаш в тъмнина. Опиши и това състояние. В първия случай мислите, че сте богати, мощни, че всичко знаете и можете да направите, каквото пожелаете. Всички искат да ги посетите, пишат ви писма, обичат ви. Ако отложите да ги посетите, да им дадете нещо, губите щастието си. То е мимолетно. Щом го изгубите, вие изпадате в безсилие, в тъмнина. чувствувате се като птичка без криле, като човек без мисъл и чувство.

Казвате: Празен съм, гладен съм. – Обикни глада, както обичаш изобилието. Ако не обичаш еднакво глада и изобилието, ти нямаш правилно отношение към живота. Радвай се, че си гладувал един ден, за да ядеш по-сладко на другия ден. Който е гладувал три дни, яде по-сладко от оня, който никак не е гладувал или е гладувал само един ден. Колкото повече гладуваш, толкова по-щастлив ще бъдеш, когато ядеш. Щастието на човека се определя от противоречията и мъчнотиите, през които минава. Колкото по-големи противоречия имаш, толкова по-голяма светлина ще придобиеш. Невъзможно е да минеш през малки противоречия и да придобиеш голяма светлина. Малките противоречия произвеждат малка светлина, а големите противоречия – голяма. Един ден нещастие, един ден щастие; десет дни нещастие, десет дена щастие. Знай, че когато ти си нещастен, друг някой е щастлив; когато ти си щастлив, друг е нещастен. Това е закон. Ако разбираш този закон, ти си щастлив; ако не го разбираш, ти си нещастен.

Да се върнем към силния и добрия поглед. Той има отношение към силната и разумна воля. Не можеш да имаш силен и добър поглед, ако нямаш силна воля. Не можеш да имаш силна воля, ако дядо ти и баба ти, както и прадядо ти и прабаба ти не са работили в миналото върху волята. Ако те не са имали силна воля, и ти не можеш да бъдеш твърд и смел. Ако те не са работили върху щедростта, върху кротостта и въздържанието, и ти не можеш да бъдеш кротък, щедър и въздържан. Лесно е да се каже, че си създаден по образ и подобие на Бога. Питам: Носиш ли качествата на Бога в себе си? Ако ги носиш, наистина си излязъл от Бога. Ако не ги носиш, и да си излязъл някога от Бога, много си се отдалечил от Него. Казваш: Слаб човек съм, не мога да се сравнявам с богатството на Бога, не мога да бъда щедър. Така не се говори. Ти не можеш да се сравняваш с Бога, но ще дадеш път на възможностите, които са вложени в тебе, да ги проявиш. Бог е създал света, цялата Вселена. Ти не можеш да направиш същото. Цялото пространство е заето вече. То е изпълнено с делата на Господа, но ти можеш да вземеш участие във Вселената. Ти можеш да вземеш дял в Божието дело. Подай заявление до Господа, да ти даде например една месечина да я управляваш. Той е богат, щедър, веднага ще отговори на молбата ти. Ще ти даде една месечинка и ти ще станеш собственик. – Може ли човек да управлява месечината? – Във въображението всичко може. – Какъв смисъл има да си въобразявам недействителни неща? – И в това има смисъл. Като развиваш въображението си, ти ставаш носител на идеите. Казва се, че въображението е майка на идеите. Така ти развиваш и ума си.

Питам: Можеш ли да усетиш сладостта на захарта, ако нямаш захар в устата си? Можеш да си въобразяваш, че ти е сладко, но истинската

сладост е друго нещо. Туряш една бучка захар в устата си – това е реалността. Ако си въобразяваш, че си турил захар в устата си, твоето твърдение, че ти е сладко, е въображаемо. Ако никога не си видял захар и не си я вкусил, как ще си въобразиш, че е сладка? Можеш ли да бъдеш добър, ако никога не си вкусвал доброто? Можеш ли да бъдеш лош, ако никога не си вкусвал злото? Представи си, че облечеш бяла, копринена дреха, полята с мед. Дето минеш, по тебе ще се налепват мухи, пчели, хора, всички искат да опитат твоята сладчина. Казват: Добър човек е този. – Докога ще се лепят по него? – Докато има мед. Ако си облечен с черна дреха, полята с хинин, всички ще бягат от тебе, ще казват, че си лош човек. – Докога ще бъдеш лош? – Докато имаш горчивина в себе си. Значи сладък ли е оня, на когото дрехата е полята с мед? – Дрехата му е сладка, а не той. – Горчив ли е оня, на когото дрехата е полята с хинин? – Дрехата му е горчива, а не той. Казваш: Лош човек съм станал. – Облечен си с черна дреха, полята с горчива течност. – Добър съм. – Облечен си с бяла дреха, полята със сладка течност. – Дрехата, обувките, шапката ти могат да бъдат такива или онакива, но това не си ти. – Обеднях, оголях. – Благодари на Бога, че те е разтоварил. Ако си богат, благодари, че си натоварен. Изобщо, когато се разтоварват, хората страдат; когато се товарят, те се радват. В животните е точно обратно: Когато ги товарят, те пъшкат; когато ги разтоварват, скачат и се радват. Всички състояния, приятни и неприятни, които човек преживява, често са резултат на неразбиране живота на съзнанието.

И тъй, епохата, през която сегашните хора минават, изисква разбиране. Казват на някого: Пази нервната си система, не избухвай, не се дразни. – Какво трябва да направи, за да не се нервира? Човек е нервен, неспокоен, когато го боли нещо, когато страда. Имаш един малък цирей, който те безпокои. Вземи една нагорещена игла, пробий цирея, изчисти мястото, намажи го с дървено масло и го превържи. Болката веднага ще престане и ще се успокоиш. Ако неразположението ти се дължи на главоболие, прекарай всичките си пръсти над челото си, като започнеш от палеца и свършиш с малкия пръст. Обаче трябва да знаеш как да прекараш пръстите си над челото, главно над болното място. Силна, изпълнителна воля се иска за това.

Сега, като говоря за волята, имам предвид оная силна, екзекутивна воля, която пред нищо не отстъпва. Например дадеш обещание да отидеш някъде; трябва да изпълниш обещанието си да отидеш точно на време. За да не забравиш, хвани горната фаланга на палеца на лявата си ръка и кажи: Помни, че утре сутринта трябва да стана рано, да отида там, дето съм обещал. Ще ме събудиш рано, да не закъснея. После хвани горната фаланга на десния палец и кажи същото. Най-после кажи и на себе си, че

си обещал да отидеш някъде. Ти не правиш това и забравяш обещанието си, а после казваш, че си имал гости или че те болял корем, че не си бил разположен и т.н. Дадеш ли обещание да отидеш някъде, гръм и светкавици да има, трябва да отидеш. Че те болял коремът, това не те извинява. Може би коремът те боли именно за да отидеш при онзи богат човек, на когото си обещал да свършиш една работа. Като свършиш работата му, той ще те възнагради добре. Тогава ще има и за тебе, и за корема. Хората са привикнали да гледат на всяко препятствие като на нещо отрицателно. Боли те корем, няма да отидеш, дето си обещал. Не е така. И да те боли коремът, ще изпълниш обещанието си.

Препятствията в живота не са нищо друго освен възможности за постигане на нещо. Щом срещнеш едно препятствие, ще търсиш начин да се справиш с него. Не търси да минеш по специален път. Знай, че препятствието е център. Щом се натъкнеш на този център, отвсякъде можеш да минеш. Който не разбира това, ще обикаля препятствието и ще се мъчи да мине през специално място. Ти си неразположен нещо, страх те е. От какво те е страх? Държал си някъде реч, която не е произвела това впечатление, което си очаквал. Според тебе добре си наредил речта си, добре си я изказал, публиката те слушала внимателно. Като си свършил речта, никой не ти благодарил, не изказал впечатлението си. Ти се чудиш защо никой не те поздравява за хубавата реч. Има нещо, което препятствува на публиката да се изкаже. Това се дължи на една магическа дума, която по невнимание си изпуснал. Коя е тази дума?

Сега ще направя две упражнения: допирам малкия пръст и на двете ръце до палеца, после безименния пръст до палеца, средния пръст до палеца и показалеца до палеца. Правя упражнението едновременно с двете ръце.

Второ упражнение: Допирам палците на двете ръце един до друг; после показалците, средните пръсти, безименните и малките. След това казвам на палеца: Днес ти не направи нещата, както трябва. Не се разпореди добре. На показалеца казвам: С твоето желание да управляваш ти прогони всички хора. На средния пръст казвам: С голямата си философия ти обърка работата. Ако си неразположен след речта, която си държал, пипни всичките си пръсти на лявата ръка един по един с пръстите на дясната си ръка. Пипайте всеки пръст от основата му до върха. Съберете пръстите на лявата си ръка в едно, също и пръстите на дясната ръка. Изнесете ръцете си напред успоредно и ги допрете с дланите им. Направете това упражнение три пъти. Когато сте неразположени, правете това упражнение, да видите какъв резултат ще имате. Има един закон, който гласи: Всяко разумно движение води към разумен резултат. При всяко упражнение съзнанието трябва да взима живо участие. Само така

човек може да бъде щастлив. С кой крак ще тръгнеш – с левия или с десния, това се отразява върху живота ти. От това зависи твоето щастие или нещастие.

Помни: Всяко твое разумно движение прави някого щастлив. Някога ти трябва да излезеш от дома си, но не ти се ходи, отлагаш за друг път. – Не, ще излезеш! От твоето разумно движение зависи щастието на някой студент. Той ще свърши добре университета. Ако се откажеш да излезеш, ти препятстуваш на неговата работа. Казваш: Не ми се ходи, не искам да скитам из града. – Това не е скитане, а работа. От тебе зависи неговото бъдеще. Всяко движение – разумно или неразумно, всяка мисъл – положителна или отрицателна, влиза в икономията на Природата. В този смисъл и доброто, и злото са на място. В Природата няма глупави, няма празни работи. За едного нещо е глупаво, за другиго – не е; за обществото нещо е неразумно – за Битието не е. Всяко нещо в Природата е Божествено. Щом гледаш на нещата така, ще знаеш, че Бог управлява света. Разумният човек във всичко вижда проява на Божественото: в хвъркането на мухата, в пъпленето на мравката, в хвърченето на птиците. Достатъчно е да види как хвърчи една птичка, за да се насърчи. В поникването на цветята и в цъфтенето им поетът вижда нещо велико, мощно и красиво. Гледаш как малкият стрък пробива коравата земя и подава връхчето си. След време се явява цвят, който разнася своето благоухание. Цветето казва на поета: Както аз преодолях мъчнотиите на живота, така и ти ще се справиш със страданията си. Търпение е нужно на човека. Ще дойде ден, когато неговото съзнание ще се свърже със съзнанието на Оня, Който управлява целия Космос.

Т. м.

25. *Лекция от Учителя, държана*
на 8 април 1932 г. в София – Изгрев.

1932_04_08 Добрият поглед Жануа-98, 1999

Издателска къща „Жануа-98“, 1999
КНИГА: Съществуване, живот и отношение. МОК, Год.XI

ДОБРИЯТ ПОГЛЕД

11 година
25 лекция на 1 мл.ок.клас
8.IV.1932 г. петък, 5 ч.с.
ИЗГРЕВ, СОФИЯ.

Добрата молитва.

Пишете върху темата: „Отличителните черти на кротостта и въздържанието.“

A B^1 A^2
A^1 B^1 B^2

Имаме точката А. За някого казват: Силен поглед има той. По какво се отличава силният поглед? – Този човек вижда надалече. Има сила да вижда надалече. Ако виждаш надалече, силен поглед имаш. Ако не виждаш надалече, слаб поглед имаш. После казваме: Красив поглед има той. В какво седи красивият поглед? Красивият поглед седи не само в това да виждаш, но да виждаш хубавите страни. Или красивият поглед седи: В различаването. Не само да виждаш надалече, но да виждаш красивите страни. В красотата влиза хармонията. Туй е музикалната, външната страна. А пък добрият поглед е вътрешното съдържание. Добрият поглед вижда не само далечни работи, не само красивото, хубавата страна, но и това, което може да влезе в живота. Защото само в света може да влезе животът. Искаш да развиваш погледа си, ще ви дам едно практическо приложение. Човек трябва да има ясна представа за идеите в ума си, за да има ефект. Това е практическо правило. Силният човек владее много, не само в дадения случай. Ти мислиш, че силният човек е този, който прави в даден случай каквото иска. Но не само за дадения случай. Силният може да направи много неща, има голямо пространство. Силен човек е онзи, който има разбиране и може да разрешава задачите. Силата на един човек не седи в разрешаването на една задача само. Ако вашият поглед е слаб, той не прониква надалече. Но щом се каже: Силен поглед, разбираме да виждаш какво става на Черния връх, като с бинокъл. Ако се развивате и имате 4–5, 10 години, то може да се развие и така ясно да гледате какво става на Черния връх, както с бинокъл, който увеличава 10, 20 пъти. Сега работата става ясна по друг начин. Вие употребявате един бинокъл. Хубаво. Това е колективният ум, който измислил бинокъла обаче, вие ще започнете да вярвате повече на бинокъла отколкото на себе си и вашият

поглед ще започне да отслабва. По този закон, по тази аналогия, може да разсъждавате. Така и с доброто. Вие може да разчитате. Вие искате една среда. Вашият поглед може да бъде добър. Но вие искате вашият поглед да вижда не само заради самите вас, а за другите. Вие искате погледа ви да бъде добър, за да ви харесат другите. Вие имате тук една среда неустойчива. Да ви харесат хората, това зависи от тях. Я кажат нещо добро за вас, я не. Ако кажат, това е пак тяхната добра воля. В дадения случай вие имате две разсъждения. Ако те кажат нещо хубаво за вас, ще кажат, че имате добра воля. А пък могат и да замълчат. И тогава ще се явят разни възгледи за вашия добър поглед. Човек не може да отдели своя поглед отвън. Но това, което ти не можеш да оцениш, и хората не могат да оценят. Това, което ти оценяваш, и хората ще оценят. Защо умира човек? – Защото не цени живота си. Защо живее, защото цени живота си. Някой човек умира и казват: Такава е Волята Божия. Заключението право ли е? – Ако един извор пресъхне, Волята Божия ли е да пресъхне. Може ли Бог да създаде слънцето да изгрява? И утре да му скимне да каже: Да не изгрява. В природата слънцето може да престане да грее, когато се умори и подаде заявление да турят на мястото друго някое слънце. Докато заменят това слънце с друго някое слънце, може да настане известна тъмнина. И всякога, когато настава във вашия ум една тъмнина, имате нещо подобно. Да кажем, че вие имате разположение и мислите, че сте разрешили въпроса. Че вашето щастие нищо не може да го отнеме. Но съществува магия. На човека му направят магия. Той мисли, че никой не може да му отнеме това, което има. Става на другия ден, всичко е тъмно, всичко изчезнало. Това може да го обясним така: Това е станало по следната причина: човек намира разрешението на една велика идея. Дал заявление на небето, че е разрешил една велика задача. Защото щом намериш едно изкуство, че можеш да бъдеш завинаги щастлив, то целият свят се е заинтересувал, пишат го във всичките вестници, че Иван или Драган е намерил това и всички дохождат да те видят, да видят това твое постижение. Те вземат тази идея да разглеждат и ти оставаш без нея. Например да допуснем, че имаме някоя Мара Пенджурска, най-красивата мома. Целият европейски свят пише за нейната красота. Всички вестници пишат за нея. Заминала е тя в странство, да се излага някъде да я виждат, в Америка, в Англия и пр., не могат да я намерят. Тя е далече, майка ѝ казва: Да тръгне да си дойде. И тя пише писмо, тръгвам с експреса, след 1–2 дни ще дойда. Също така и с вашата идея. И тя ви пише, че след 1, 2 деня ще дойде и после идва. Когато вие изгубите тази идея, тя ще тръгне някъде.

Съществува един закон. Ставате вечерно време, сънували сте един красив сън и мислите, че всичко знаете, може да седнете да си го опишете или да кажете: Утре като станете ще си опишете съня. Уверени сте 100% ще го помните, ставате сутринта и сънят го няма. Мислиш, мислиш и не може да

си го припомниш, изчезнал е някъде. Къде е отишъл? – Тогава законът е: Станеш ли, не отлагай. Запиши го. Никога не отлагай. Когато се събудиш, веднага го напиши. После я си го припомниш, я не. Ще съжаляваш, че не си го направил. Този закон действува и в ежедневния закон. Дойде някога щастието и вие мислите, че с него разполагате. Не. Това състояние вие напълно само го опишете. Опишете това състояние. И след като опишете това състояние, опишете и обратната страна. В първия случай вие чувствувате, че сте богат, че знаете всичко, че сте мощен и каквото кажете, става. Господ, ангелите и хората ви слушат. Отвсякъде искате да им отидете на гости и по хиляди писма идват на ден за тази цел. Вас ви викат и вие отлагате своето отиване. И тогава ви пишат: Ние мислихме да ви изпратим такава сума, но не искахме да я изпратим. Не искахме да имаме вземане-даване с вас. Тогава те се усещат слаби и немощни, и хилави. Опиши го това състояние. Чувстваш се като птичка, на която крилата са оскубани. Чувстваш се като човек, който едвам ходи. По този начин ти вече имаш две величини. Трябва да знаете, че ако човек едновременно не е в състояние да обикне глада, няма правилно отношение към нещата. Този закон е верен в следното. Ти трябва да си в състояние да обикнеш глада. Ти се радвай, че един ден не си ял, защото като започнеш да ядеш ще имаш приятно разположение. Онзи, който е гладувал три деня, ще яде по-сладко отколкото онзи, който е гладувал един ден. Един ден, който е гладувал, ще бъде един ден щастлив, който е гладувал два деня, ще бъде два деня щастлив. Който е гладувал три деня, ще бъде три деня щастлив. Кой ще бъде по-щастлив? – Който 10 деня е гладувал, 10 деня ще бъде щастлив. Следователно, щастието на човека зависи от онова вътрешно противоречие. Ако ти не си могъл да претърпиш едно голямо противоречие в света, само за един ден си го задържал. Ти можеш да кажеш: Че един ден ще бъдеш щастлив. А пък вие един ден сте били нещастни и очаквате 10 деня щастие. Обратното мислиш, че един ден си бил щастлив, а 10 деня ще бъдеш нещастен. И това не е вярно. Един ден нещастие, един ден щастие. Защото когато в дадения случай ти си нещастен, друг на твое място е щастлив. Когато ти си щастлив, то друг на твоето място е нещастен. То е разбиране. Ако разбираш, ти си щастлив, ако не разбираш, ти си нещастен.

Говорихме за силен поглед. Допуснете, че вие имате едно разположение на духа. Да допуснем, че имате слаба воля. Кой е вашият метод за усилване на вашата воля? – Ти ще кажеш, че човек трябва да бъде твърд. За да се добие тази твърдост хиляди поколения са работили, баба ти и дядо ти са работили. Но, как ще я добиеш? – Същото така е и за щедростта, за смелостта и пр. Баба ти и дядо ти са били смели. Покажете ми един пример, когато дядо ти и баба ти не са били смели, а ти да си бил смел. Не съществува това. Ако човек е излязъл от Бога и вярва в това, той трябва да

бъде такъв, какъвто е Господ. Той носи качествата на Бога. Ако пък ти се отделиш от Бога и вярваш, че ти си едно, а Бог е друго, тогаз ти веднага се отделяш от качествата на Бога и човек става хилав. Като кажеш Господ е богат, дава всичко, а пък аз съм сиромах и не мога да давам както Бога, аз с него не мога да се меря. Не. Така не се правят сравнения. С Бога няма какво да се мерим. Например: Какво разбирате вие, че с Бога няма да се мерим. Това, което Бог е направил, ти няма да го направиш. Бог е направил цялата вселена. Ти не можеш да направиш нова вселена, понеже няма пространство, в което да направиш нова вселена. Всичкото пространство е завзето. Ти седиш и казваш: Аз с Бога не мога да се меря. Тук има едно неразбиране на една основна идея. Но има нещо, в което ти можеш да вземеш участие. Може да вземеш участие в тази вселена. Може да вземеш дял. Какъв дял може да вземеш. Ще напишеш на Господа едно заявление. Като погледнеш света, който Той е направил, ще кажеш: Господи, дай ми една месечинка. Няма да се мине много време, Господ е богат и идва разрешението. Имате цяла месечинка и веднага ставате собственик. Защото щом станете собственик. Аз превеждам идеята. Никога не можете да развиете в себе си въображението, ако няма какво да си въобразяваш. Онзи, който има въображение, той си въобразява нещо, някого. Казват, че месечинката развива въображението.

Може ли да чувстваш ти сладчина, ако нямаш ти захар на езика си. Ти може да си въображаваш, но въобразяването е едно, а истинската сладчина е друго. Аз имам бучка захар, турям в устата. Това е реалността. Ако нямаш бучка захар, ти си въобразяваш, тогава всичкото ти знание ще бъде въображаемо. Никога не си вкусвал захар, не си видял захар, как ще си въобразяваш? – Може ли човек да бъде добър, когато никога не е вкусил доброто? – Може ли човек да бъде лош, който никога не е вкусил какво нещо е зло? – Допуснете, че сте облечени с бяла копринена дреха. И в тази копринена дреха турям една течност, която е сладка. Мухи и други насекоми се качват и близват. Някой човек мине и той иска да близне. Казват: Много си добър човек. Да близна малко сладчина. Докога ще близват, докогато има сладчина. Но представете си, че имате черна дреха, в която имате горчивина. Дойде някой да те близне и вижда, че е горчиво. Този, който е сладък, сладък ли е? – Когато някой е горчив, горчив ли е? – Сладка и горчива е дрехата. Някой казва: Много лош човек съм станал. Казвам: Облечен си с черна риза, която е напоена с горчивина. За сладчината казваш, много съм добър. Това е дреха, която е направена със сладчина. Дрехата ти може да е такава и такава или обущата, или шапката ти, те приличат. Но това не сте вие. Утре, като се погледнеш, казваш: Скъсани са дрехите ни, осиромашал си. Каже на Бога и благодари на Бога, че си разтоварен. Богат си, благодари, че си натоварен. Ние имаме следните разсъждения: Когато ние се разтоварваме, плачем. Когато се

натоварваме, се радваме. В животните е точно обратното. Когато разтоварват магарето, то се разреве и се разскача. То се радва, че е разтоварено. А когато го натоварят, то си маха главата. Това са състояния. Не разбират хората. Всички тези състояния са неразбирания на онзи живот, който минава през съзнанието.

Та в сегашната епоха, в която вие живеете, трябва разбиране. Например нервен си. Ти казваш, не бъди нервен. Какво трябва да направиш, за да не си нервен. Много лесно. Имаш едно малко цирейче, боли те, набрало е. Аз вземам една игла и бодвам. Изстисквам, намазвам мястото с малко масълце. Болката веднага престане. Когато си неразположен, може да прекараш петте си пръста през мястото, дето те боли. С показалеца, със средния пръст, с безименния, с малкия пръст, с палеца. Ако имаш какво и да е разположение и знаеш закона, ще прекараш пръстите си, но трябва да знаеш да пипнеш на мястото.

Говоря за екзекутивна силна воля, изпълнителна. Запример дадеш обещание да отидеш на едно място, но не отидеш, тогава нямаш изпълнителна воля. Ти трябва да отидеш точно навреме, нищо повече. Ти като обещаеш ще хванеш първо най-външната фаланга на този палец и ще му кажеш: Да помниш, че утре ще отидеш непременно, да ме събудиш рано, слушаш ли, разбра ли? – После ще хванеш външната фаланга на десния палец и ще кажеш същото като свидетел и после ще кажеш на себе си, разбра ли? – Ти не правиш това и не си разположен, и се извиняваш тогава. Не дойдох, защото ми дойдоха гости. Защото ме болеше кракът или коремът ме болеше. Това не е извинение. Дадеш ли дума и гръмотевици да има, ще отидеш. Онзи ще каже, че те болял коремът, не е моя работа. Че трябва да отидеш, това е твоя работа. Коремът ти казва: Ако не отидеш при този човек, аз много ще плача. Понеже коремът ще знае предварително, че няма да отидеш, затова плаче коремът. Ти ще знаеш, че този човек е богат и ще ти даде пари, ще има и за него. Затова коремът плаче и го боли. Боленето на корема е една причина да отидеш. Ти не разбираш езика на корема. Ти си мълчиш там. Казвам: Не считай, когато коремът те боли, че не трябва да отидеш. Изтълкувай го обратно. Викат те например да свириш някъде, боли те коремът. Коремът ти казва: Ако не отидеш да свириш, аз ще страдам. Ние всички неща определяме по отрицателен начин. Туряме го като едно препятствие. Всички препятствия са възможности. Когато има препятствие, ще избереш този път, онзи път. Ти от всеки път ще отидеш. Ако имаш един център, ти отвсякъде можеш да влезеш. А пък който не разбира, той ще иска да влезе от едно специфично място. Неразположен си духом, страхлив си. От какво може да трепериш, страх те е. Например, искаш да държиш една реч, страх те е. Кажеш, ще ми се смеят. Речта ми не е писана, запетаите не са турени.

Имате едно неразположение. Върнали сте се от речта и сте крайно неразположен. Никой нищо не ви е казал, всички хора са слушали вашата реч. Всеки върви и си заминава, а вие излизате крайно неразположен. Вие считате: Че вашата реч не е произвела онова впечатление, обезсърдчен сте. Какво трябва да правите сега? – Да хващаш пръстите си, не. Какво бихте мислили, не може да си обясните защо поне един от цялата публика не се намери да изкаже своето доволство. Заминават си всичките и ви заминават, то е изключителен случай. Какво трябва да кажете тогава. Ще си кажете: Това е една от най-хубавите речи, които съм държал. По-хубава реч от тази не съм държал. В тази реч вие сте пропуснали, казали сте някоя дума магическа без да знаете. Понякой път се държат такива речи. Всякога в една реч може да пропуснеш една дума, която да ти направи такова впечатление, че да има отрицателен характер. Говорил си нещо хубаво на слушателите. Те не са разположени, всички си заминават. Ти си казал една силна магическа дума, която засяга и тебе. Никой не се обръща да ти благодари за твоята реч. Коя е била тази магическа дума, която е произвела този ефект.

Представете си, че аз правя едно упражнение. Движа малкия пръст и го допирам до палеца. После безименния пръст допирам до палеца и т.н. После ще направите друго упражнение. Левия палец с десния палец ще ги допрете. После показалец с показалец. После среден пръст със среден пръст. Безименен пръст с безименен пръст. И малък пръст с малък пръст. Казвам на палеца: Ти на този не му даде добро разпореждане, не направи нещата навреме. Казвам на големия пръст: Ти с голямата си философия сбърка работата. А пък на показалеца казвам: Ти като искаш много да управляваш, всичките хора избягаха. Тези упражнения от палеца към пръстите, съединени на срещуположните пръсти, това са два процеса различни. Те са тайна. С десния палец ще допреш другия палец. Нервен си, неразположен си. Представете си, че сте държали една реч, връщате се и не може да спите, не ви се яде, не ви се пие вода. Не знаете какво да правите. Барнете с всичките пръсти на дясната ръка, пръстите на лявата ръка. Като започнете от основата на пръстите до върха. После съберете всичките пръсти на лявата ръка и направете също с пръстите на дясната ръка. После двете ръце поставете успоредно, отвесно, с дланите навътре да са допрени. Направете три пъти това и ще видите магическия резултат. Когато имате най-лошото разположение, направете това упражнение, ще видите какво става. Съществува един велик, разумен закон. Всяко едно движение, което ти може да направиш в дадения случай, е един разумен акт. В дадения случай ти не съзнаваш. Ако твоето съзнание не участвува, няма очакваното действие. С всяко движение, което ти може да направиш, то някои хора са станали щастливи. Аз зная, че като тръгна с левия крак, 10 души ще станат щастливи, 10 души ще свършат университет. Всяка

сутрин, с един ваш ход, 10 души свършват. Та казвам, колко е важно ти да излизаш. Някой път чувствуваш, че трябва да отидеш някъде. Ако ти не отидеш, ние не може да свършим. Но човешкото съзнание не участвува в това. Следователно и ти не знаеш защо. Ще кажат скитане. Никакво скитане не е това. Защото със своето скитане онези хора свършват и професори стават. Всичките движения, които аз правя, са разумни. Затова когато човек ходи, трябва да знае, че всяко едно движение, което той прави, всяка една мисъл положителна или отрицателна, то влиза във великата икономия в природата. И доброто, и злото, което правиш, то е на мястото си. Другите хора ще използуват, ти няма да използуваш. За тебе не е добро, понеже не разбираш нещата. Няма неща празни, глупави в природата. За едного, за обществото може да е празно, глупаво, но за цялото битие, не. Това значи Божествено. Когато дойдеш до Божествения свят, трябва да мислиш, че Бог управлява света. Тогава ти в хвъркането на една муха или в лазенето на една мравя, ще видиш Божественото, красивото. Умният човек като види, че една птица хвърка, той се насърдчи. Същият като види, че някое цвете цъфнало, пролетно време като цъфнат цветята, поетът вижда неща мощни, хубави. Най-мощната сила е, когато цветята цъфтят. Това, което го е нямало, е било под земята и сега цъфти, и дава най-хубавото благоухание, и казва: Както това цвете излязло от земята цъфти, така и ти. Твоето страдание е в това, че нещо в тебе се стреми да излезе отгоре. И като излезе, едно благоухание ще се разнесе из въздуха. Ще мине страданието. Човек трябва да бъде търпелив. Докато дойде да се съедини със съзнанието на онези велики закони, които действуват в целия космос.

Отче наш.

1932_04_10 Живот, светлина и свобода
неделна беседа

ЖИВОТ, СВЕТЛИНА И СВОБОДА

Ще прочета осма глава от Притчите.
Сега ще ви говоря върху три неща: живот, светлина и свобода. Това са качества, атрибути, от които мъдростта се определя. Аз нямам предвид това разбиране, което вие имате за живота, нито това разбиране, което вие имате за светлината, нито това разбиране, което имате за свободата. Не че това разбиране, което вие имате, е криво, но то е толкова вярно, колкото е вярно знанието на детето в сравнение със знанието на мъдреца. То е толкова вярно, колкото е вярно знанието и изкуството на младия художник който едва сега започва да рисува и знанието на онзи велик изявил се художник. То е толкова вярно, колкото знанието на начинаещия музикант и знанието на онзи даровит, гениален виртуоз.

В сегашния живот има едно отклонение. В това отношение животът е анормален, светлината е анормална и свободата е анормална Това, което хората считат свобода, то е робство; това, което те считат светлина, то е тъмнина и това, което те считат живот, то е живот на болести, мъчения и страдания. Това нещо аз не наричам живот; то е мътна вода, в която се раждат всички вредни микроби. Това, което хората наричат светлина, то е светлина, в която те постоянно се спъват. Това, което хората наричат свобода, то е свобода, в която те постоянно се измъчват. Сега вие ще кажете: какво нещо е животът. Питайте болния, който постоянно боледува, той ще ви каже какво нещо е животът. Какво нещо е светлината? Питайте слепия, който е ослепял, той ще ви каже какво нещо е светлината. Какво нещо е свободата? Питайте онзи, който я е изгубил. Да се доказват нещата, това значи да ги помрачим. В математиката има доказателства, но ако всички математически доказателства не се преведат в геометрически форми, те остават непонятни за човека. Казвате, че между двама души има любовни отношения. Какво разбирате вие под израза: любовни отношения? Тези хора обичат да си услужват, единия услужва на другия; един без друг не могат, един за друг мислят и във време на мъчнотия и страдания са готови да се притекат един на друг на помощ. Това значи любовни отношения. Ако те не се притекат на помощ, никакви отношения няма между тях.

Някой път хората се запитват, какво е отношението на сегашния човек към бъдещия живот. Бъдещият живот е непроявен живот. Не че животът не се проявил, но този живот в нас не се е проявил. Когато казваме, че слънцето не е изгряло, това е вярно отчасти само, за нас слънцето още не е изгряло,

обаче за други хора, в другата част на земята то е изгряло. Когато слънцето за нас залязва, за други то изгрява. Тъй щото, ние не можем да твърдим, че слънцето постоянно изгрява или че постоянно залязва. Така е само на земята. Има места, дето слънцето нито изгрява, нито залязва. Следователно, когато разглеждаме нещата в света, някога идеите са ясни, някога са тъмни, това е по отношение на онази вътрешна светлина, която имаме. Когато определяме характера на човека, имаме пред вид силите, способностите, които се крият в него. Ние имаме пред вид силите на умствените способности, неговите чувства и неговите волеви действия от създаването на мира и досега. Всичкият този сбор от сили, способности, чувства и прояви съставят характера на човека. Ние имаме пред вид всичко това малкото, което човек е придобивал във всяко едно съществуване. Ако на сегашните религиозни хора им се каже, че човек е съществувал много пъти, те ще те направят еретик. И учените хора понякога са съгласни с религиозните. Като им се каже, че човек е съществувал, те ще те вземат за първокласен невежа. Аз съжалявам всички онези учени хора, които не са съществували; аз съжалявам всички религиозни хора, които не са съществували; съжалявам всички хора изобщо, които не са съществували, а облажавам ония, които са съществували. И сега аз говоря само на онези, които са съществували. Онези, които не са съществували, те нямат думата сега. Те казват: човек само веднъж се ражда. Да, тия хора са прави само в едно отношение: човек само веднъж се ражда от Господа. В това нещо и аз съм съгласен, но ако разбират, че човек само веднъж се ражда на земята, те имат съвсем криво схващане по този въпрос. Ако те казват, че само веднъж са се родили от майка си, тогава казваме: и птиченцата, и пиленцата само веднъж се раждат от майка си. Ако човек мисли, че само веднъж се е родил в този живот, тогава няма никаква разлика между него и една кокошка. Разликата седи само в това, че човек се е родил много по-рано от кокошката, той е съществувал по-рано от нея. Това е твърдението на някои велики хора, които някога са съществували на земята. Това е твърдение на онези, които имат знание. И най-после, казва се, че се е родила кокошката. Обаче, по закона на еволюцията кокошките са дошли по-рано от човека на земята. Обаче да се роди по-рано и да се събуди по-рано, не е едно и също нещо. Който се е събудил по-рано, той се е родил по-рано. Бедните хора се събуждат по-рано от богатите, но са бедни; богатите се събуждат на обяд, но са богати. Значи, събуждането е едно нещо, а ставането, то е онова, което човек съдържа в себе си, то е събуждането.

Казвам сега: мъдростта седи в това, ние да напуснем областта на спора. Ако е въпрос за спор, и той си има мястото. Някой започне да доказва нещо, и ако не приемат неговите аргументи, той удря на масата, или казва на своя събеседник; ще ти ударя един в носа или ще те поваля на земята. Той мисли, че по този начин лесно ще се свърши работата. Така и аз мога

да накарам всеки да повярва в каквото искам, но това не е наука. Това е техника. Тъй щото, много хора мислят като клина: забил се един клин в едно дърво и казва: виждате ли колко дълбоко се забих в това дърво, да ме помни. Чукът, като чул какво казва клинът, отговорил: ти влезе надълбоко, но благодарение на мене. Ако не бях аз да те накарам да влезеш вътре, щеше да видиш ти как се влиза. Чула ги ръката и казала: не се хвали, вие и двамата сте хвалковци. Ако не бях аз да вдигна чука, нито клинът щеше да влезе вътре, нито чукът щеше да има силата да го забие. Най-после човекът се обадил: спрете, не спорете повече, всичко това аз направих. Сега често и съвременните хора казват: Господ направил това, Господ направил онова. Те сами направили много работи и ги приписват на Бога, който даже не е сънувал това, което те му приписват. Като казвам, че Господ не е сънувал даже това, което хората му приписват, имам пред вид глупавите техни работи, които приписват на Бога. Глупавите работи не съществуват за Господа. Има един свят, в който Бог абсолютно не се меси. Аз наричам този свят, свят на човешкото въображение, свят на човешкото преценяване, свят на човешката гордост, свят на човешкото тщеславие, свят на човешкото безумие. Този свят Господ го е изоставил. Кой как влезе в този свят, нито го съдят, нито го укоряват, но човек сам си приема заплатата. Който влезе в този свят, той няма право да се оплаква никому. Той сам си е приел заслуженото, никой не го съди. И като излезе от този свят, пред вратата седи един ангел и му казва: слушай, каквото си видял там и каквото си чул, никому нищо няма да казваш. Кажеш ли някому нещо, пак ще намериш същото място. Сега хората искат да знаят какво нещо е безумието. Ние не.се интересуваме от безумието: Какво нещо е страданието. И от страданието не се интересуваме. Какво нещо е мъчението. И от мъчението не се интересуваме. Какво нещо е грехът. И от греха не се интересуваме. За тия отрицателни неща не се интересуваме. В света има един закон на съвпадение. Съвпадението донякъде изразява истината. Запример, в английския език има две думи, които имат точно обратно значение на това в българския език. Дали англичаните взеха тия думи от българите, или българите от англичаните, не се знае. Например, думата син на английски означава грях, а на български означава син. Това, което за англичанина е грях, престъпление, за българина означава неговия възлюбен син. Тези думи се пишат по един и същи начин, само на български език има един Ъ, иначе те се произнасят по един и същи начин. После, на английски език има една дума сън, която означава слънце, а на български означава сън, да спиш. Произношението и на двете думи е едно и също. Питам: как е станало това съвпадение, че тия две думи на английски и на български език да имат точно диаметрално противоположно значение. Смисълът им е диаметрално противоположен, а произношението и на двете думи е едно и също.Сега, върху изключенията няма да се спирам, защото има закон за изключенията. Вие

трябва да изучавате физиката, с модерните твърдения на учените, да видите кои са причините за изключенията. Съвременните учени казват така: ако едно тяло се движи в пространството върху известна плоскост по-бързо от светлината, то ще се огъне назад, т.е. наместо да се огъне навътре, ще се огъне навън. Ако това тяло се движи по-слабо от светлината, то ще се огъне навътре. Питайте учените защо е така. Не че аз не зная, но няма сега да се спирам да обяснявам, а това си има своите причини. Тъй щото, ако дадено тяло се движи с бързина по-голяма от светлината, то ще се огъне навън, ако се движи с бързина по-малка от светлината, то ще се огъне навътре. Това тяло, което се движи с по-малка бързина, ще придобие едно качество, а това тяло, което се движи с по-голяма бързина, ще придобие друго качество. Ние прилагаме този закон когато изучаваме човешкото тяло. От бързината, с която се движат частиците на човешкото тяло, зависи как ще се сформирува самото тяло на човека. Огънатите и изпъкналите части на човешкото тяло зависят от бързината на човешката мисъл, от интензивността на човешките желания и от интензивността на неговите постъпки. Ако някой човек е крайно енергичен, ръката му ще бъде корава, мускулеста, без никаква мекота. Ако някой човек няма топлина в себе си, няма чувство на състрадание, мускулите му ще станат корави и той ще бъде готов за първокласен пехливанин, вследствие на което у него ще се яви желание да се боксира. Ако питате защо е така, аз мога да го обясня толкова, колкото англичанинът може да ви обясни защо думата син означава на английски престъпление или грях, а на български език означава син. Или защо думата сън на английски означава слънце, а на български – сън, почивка. Може би, както се изменят цветовете, така се изменят и думите в езика. Може би тези думи преди 200 години да са имали едно значение, а сега имат точно противоположно значение. Сега да се върнем към въпроса за мъдростта. Мъдростта сама по себе си носи живот, или с други думи мъдростта носи всички онези условия, при които животът може да се прояви. Мъдростта носи в себе си всички онези условия на светлината, при които знанието може да се прояви. Тя носи в себе си и всички онези условия, при които свободата може да се прояви, за която днес хората жертвуват и живота си. Тя е идеал за тях. Ако днес хората умират за свободата, те не търсят онази политическа свобода. Те търсят нещо по-идеално. И ако един човек придобие живота, свободата и светлината в пълния смисъл на думата, той ще се освободи от всичките си страдания и мъчения. Той ще се освободи веднъж завинаги и от положението да бъде сиромах. Казвате: как може така? В човека се крият известни сили и способности, които Бог е вложил в неговата душа. В невидимия свят ангелите издават един вестник, тиражът на който е повече от сто милиона. Сега, дали ще вярвате в думите ми, аз от това не се интересувам, защото целта ми не е да ми вярвате. Аз искам да мислите. Вие считате ангелите нещо отделно от хората. Не, ангелите често идват на

земята между хората. Понякога аз съм срещал ангели тук на земята, облечени с шопски дрехи, с калпаци големи на главата и ги питам: какво търсите тук? Събираме оттук сведения за нашия вестник. Ние черпим материал за нашия вестник от земята. Може да ви шокира това нещо, как е възможно един ангел или един архангел да слезе на земята? В природата съществува един закон, който тепърва ще го изучавате. Когато на един ангел от небето му се роди син, той го изпраща на земята във форма на круша или ябълка или слива, да се учи. Та всички плодове, които вие ядете, ябълки, круши, сливи, череши и тем подобни, са все ангелски синове и дъщери, изпратени на земята да се учат. Синовете на архангелите пък, това са вашите волове и говеда, овци, които вие храните и използвате. Питате вярно ли е всичко това? То е по-вярно, отколкото това, че вие сега сте при мене. Ако Бог, който е направил цялата вселена, можа да изпрати своя възлюбен син между хората, да приеме от Божествена, човешка, рабска форма, защо ангелите и архангелите да не изпратят своите синове и дъщери във форма на плодове и животни? Казано е в Писанието, че Бог толкова е възлюбил света, че изпратил своя Единороден Син, да спаси човечеството. Знаете ли какво нещо е човешката форма в сравнение с Божествената? Тя е рабска, най-дребната форма, каквато можете да си представите. Мислите, че тази форма, която сега носим, е някакъв келепир? Не е въпросът да се разсъждава за формата на човека, но казвам: че той се е изправил на двата си крака, това още нищо не значи. Не е някакъв келепир човешката форма. Има нещо хубаво в човека, но то още не е проявено. В него има нещо още непроявено. Казвам, обаче не е външната форма, която унижава човека. Вътрешното унижава човека: неговите нечисти мисли, желания и постъпки – те го унижават. Много животни в света, много волове, крави, коне, много рогат добитък седят десет пъти по-високо от някой учен професор, както и от някой виден проповедник Те са по-високо не по форма, но по интелигентност. Много волове, които днес орат в България, някога са писали много философски съчинения, цели томове, цели трактати са писали по известни въпроси. Та когато се казва, че мъдростта се освещава, ние трябва да различаваме пътищата на тази мъдрост. Всичко, което е създадено в природата, има дълбок смисъл. Понеже всичко това е излязло от Бога, то има цена за разумния човек. Най-малките неща имат цена. Носът на човека, например, има толкова значение, колкото и целият човек Защо? Ако носът на човека се махне, той веднага погрознява. Окото на човека има толкова съдържание и значение, колкото и самият човек. Ухото на човека има толкова значение, колкото и самият човек. Същото може да се каже и за пръстите, и за всички удове на човешкия организъм. Ако се отреже един пръст от човека, той осакатява, обаче, когато всички удове присъстват на своето място, всичко в човека е хармонично. И понеже хората нямат това високо, благородно и възвишено разбиране за живота, те секат и

дърветата, и горите, и после се чудят защо светът не се оправя Те изтезават своя добитък, колят пуйки, кокошки, овци и после се чудят, защо става това безредие, защо идат страданията в света. Не само това, но понякога те изтезават и себе си. Всичко върви диаметрално противоположно в две посоки. Това се дължи на факта, че на земята съществуват две раси, които са диаметрално противоположни в своите разбирания. Едната раса аз наричам каиновци, а другата е създадена от Авела и Сита – авеловци и ситовци. Каиновците се отличават по това, че те казват за хората: да обесим този, да го затворим, да го изключим и т.н. Такъв е техният език. И днес те имат предимството, понеже Каин уби брата си, та докато дойде Сит, Каин се наплоди на земята и взе преимуществото. И днес всички, които управляват света, са все каиновци. Когато дойде Сит, ситовци станаха работници, да работят на земята. Те бяха родени от една майка, но от двама бащи. Окултната наука казва, че когато Адам бил в рая, вън от рая съществувала друга една култура, друга една раса, която е причина за съгрешаването на първите хора в рая. Вие можете да четете тези окултни твърдения, а дали ще вярвате или не, то е друг въпрос. Не само тогавашните учени са казвали това, но и много от сегашните учени поддържат същото, но не смеят да кажат истината. Та Каин се учил при тази външна раса. Тези хора от външната раса са си служили с големи насилия, на които и Каин се научил. И най-после от тях той придобива тщеславието и казва: всичките овци трябва да дойдат в моите ръце, заради което убил брата си Авела, който бил овчар В Писанието се казва, че причината за убийството на Авела била завистта на Каина, че жертвата на брата му била приета от Бога, а тази на Каина не била приета. Може и този мотив да е причината, но и тази причина е мотив за убийството – желанието на Каина да вземе всичките овци на Авела в свои ръце. Сега може да ме питате, защо е така. Така е, за да се прояви в света нещо по-велико от това, което Каин е разбирал. Ако природата или Бог е допуснал греха в света, не мислете, че това е някаква слабост. Той е допуснат, за да се прояви друга една черта, да се покаже какво може Божията мъдрост, всичкото зло на света да го превърне във висше добро за човечеството. Всички онези, които вървят по пътя на любовта, ще проверят тези неща. Аз говоря истини, които всички ще проверите. Аз говоря на онези, които не сега са се родили, но които са били родени в миналото и сега пак ще се явяват в света. Някой може да каже, че е много казано. Обаче, там в осмата глава на притчите е казано: "веселих се в Неговата обитаема земя и наслаждението ми беше с човеческите синове." Не се говори за тази обитаема земя, която днес хората населяват, те са живели на друго място. Синовете човечески са тези, които постоянно идат на земята. Кои са тези човечески синове? Някои ги наричат ангели. Ако четете Сведенборга, ще видите, че той изкарва ангелите произлезли от една предшествуваща човешка раса. И от сегашната раса има кандидати за ангели. Онези, които

стават ангели, придобиват знание и мъдрост. В онзи свят има доста празни места за онези, които ще станат ангели. Ще кажете, че това е много казано. Не, ни най-малко не е много, това е най-малкото, което може да се каже. Питам: ако едно дете, което влиза в първо отделение, мисли да свърши университет и да стане министър председател в България или в Англия, това не е ли много казано? Идеал е това! Защо да е смешно за един човек от земята да се стреми в 20-30 години да стане ангел? Обаче, за да стане ангел, той трябва да има един ум не като сегашния. Той не трябва да има сегашните вярвания в главата си, нито някакви слабости. Тъй като говоря, аз не искам да засегна вашите вярвания, защото аз зная, че в миналите си съществувания вие сте имали съвсем други вярвания, друго верую, а за в бъдеще няма да вярвате в това, което днес вярвате. Не че сегашните вярвания не са прави, но те представят една малка пъпчица. Всяка една пъпчица трябва да цъфне, да даде плод, за да видите съдържанието на вашето верую. Ние говорим за любовта. Любовта в сегашното човечество е една пъпка. Любовта ви още не е разцъфтяла; животът ви още не се е разцъфтял; светлината ви още не се е разцъфтяла. Те са в зародиш, те са една пъпка, която чака своето време, което ние наричаме идване на царството Божие на земята. Тази земя трябва да мине през огън, да се очисти и всички грешни хора да се изправят. От тези грешни хора няма да остане помен: нито от техните картини, нито от техните произведения, всичко е до време. И болници, и къщи, и църкви, и на младите булки огърлиците, всичко това ще отиде. Казвате: страшно е. Не, аз казвам когато една болница е служила за болни хора около 30 години, дето са минали разни болести, проказа и ред други, тя трябва да се изгори, нищо да не остане от нея и след 20 години на това място да се съгради църква. Казвате: де ще отидат лекарите? Как така? Ще има нужда пак от лекари, но лекари за здрави хора. Лекарят трябва да каже на здравия човек още преди 20 години, че го чака някаква болест, чийто зародиш е в него и той да вземе мярка, да я предотврати. След това той ще си заплати, както, ако беше болен. Лекарят ще му даде един цяр да си го употребява и да се предпази от болестта. Той ще му даде някаква течност, някакъв елексир, от който да употребява сутрин, на обяд и вечер по една капка. Така да продължава десет дни наред и болестта няма да се яви. Кое лекуване е по-хубаво: сегашното или тогавашното? – тогавашното, разбира се. Тогава хората няма да бъдат болни. Всяка болест ще се лекува най-малко 20 години и ще се предотврати явяването й. Съвременните хора, като заболеят, тогава плащат на лекаря. За лекуването, хората преди да заболеят, ще плащат на лекаря да ги предпази от заболяване. Един млад момък се страхувал от мечка и една баба му казала: синко, да ти бая да те не яде мечка. Той й казал: бабо, по-добре ми бай да ме не среща мечка, а не да не ме яде.

Казвам: сега ви трябва един нов начин за разбиране. Ние искаме да

подобрим живота си при сегашните условия, както сега съществува. Всяко крайно неразбиране, всяко противоречие произтича от онези вътрешни материални интереси. Богатият и сиромахът не могат да се спогодят чисто на материални условия. Обаче, богатите могат да се спогодят със сиромасите. Как? Богатите да повикат сиромасите при себе си, и да им кажат: да разделим богатството си. Аз говоря за онези богати, които са съществували в миналото, но онези богати, които сега се раждат, те нямат право. Аз говоря и за онези сиромаси, които са съществували в миналото, а тези, които сега са родени, те нямат право. Та богатият да извика своя беден брат и да каже: Братко, аз имам два милиона, ето на тебе един. Този беден да извика един свой брат, пак беден и да му каже: Братко, аз имам един милион лева, на ти на тебе половината. Двамата от своя страна да извикат по един беден брат и да кажат: братко, ето и на вас половината от това, което имаме. Четиримата да направят същото от своя страна с други свои бедни братя и т.н. Казвате: ако направя така, аз ще осиромашея, ще оголея. Питам: кой богат човек досега не е осиромашал? Кой богат човек не е оголял? Ако някой спори против този нов начин на разсъждение и каже, че тези нови явления са анархия, че не са прави, нека ми покаже един правоверен, или един богат човек, и то от хиляди години насам, който досега не е оголял, главите на всички богати хора са все оголели и са останали само кости. Отивам един ден в един манастир и намирам в една стая много черепи на различни духовни лица. Взимам един от тези черепи и турям вътре една свещ. Гледам, тази глава не мяза на попска. Питам духа на този човек: ти поп ли беше? - Разбира се, че бях поп. – Ами как влезе тази твоя глава в попщината? Тя не е попска глава, тя е глава на един харамия. Казвате: защо да е на харамия7 Казвам: там, дето се намира религиозното чувство на главата у този човек тъкмо на това място главата е дебела около половин сантиметър. На това място няма никаква светлина. Обаче там, дето са разрушителните способности, кражбата, омразата, на това място главата на този човек е тънка, светлината на свещта прониква навън. Казвате: каква трябва да бъде главата на човека? Главата на човека трябва да свети отгоре, а не отстрана В духовния свят никак не позволяват прозорците да бъдат отстрани, а само отгоре. Който няма прозорци на главата си отстрани, а има прозорци отгоре на главата си, той е набожен човек. Може да има прозорци отзад и отгоре, но не и отстрана. Който иска да си направи прозорци отстрани на главата, може да си направи, но трябва да знае, че през тях ще влизат крадци и разбойници – нищо повече. С това искам да ви покажа, че човек не зависи изключително от главата си, не само тя е, която го определя, но тя играе важна роля в живота на човека. Когато един юнак носи своето оръжие, силата му не седи само в неговото оръжие. Той може да носи патрони, пушки, мечове, но това са само средства. Силата му седи в неговия ум. Като се погледне главата, ръцете на човека, това са все средства. Ние виждаме какъв човек седи зад този нож.

Добрият човек и ножа ще употреби на място, той няма да го употреби за зло. Всеки човек все трябва да има един нож. И когато Христос беше с учениците си, Той им каза: вземете един нож, един е достатъчно. И те Взеха един нож. Защо? Някои искат да бъдат миролюбиви. Не, в света не може да има мир, докато грехът царува. Какъв мир може да има сега? Казвате: как трябва да се обичаме7 Не можеш да обичаш един човек на проказата. Не можеш да обичаш един човек на лудостта, не можеш да обичаш един човек на престъпността. Престъплението не може да се обича. То не е човешко. Ти можеш да обичаш само това, което е Възвишено и благородно. Има известни форми у човека, които не можеш да обичаш. Най-първо човек трябва да създаде от себе си една Божествена форма. Лицето на човека, неговото тяло – всичко това трябва да се изправи. От него трябва да лъха онзи Божествен лъх. Той трябва да бъде като някое цвете. Кое ви привлича, да отивате при цветята? Нали тяхното благоухание. Отидете ли при едно кокиче или при една роза, те отдалеч още разнасят своята миризма. Същевременно и тяхната красива форма ви привлича. Ето, скоро ще цъфнат цветята и ще видите кое ви привлича. Вижте, колко са красиви техните форми.

Та казвам: хубавите мисли и хубавите желания и постъпки създават красивите форми у човека. Кривите и правите линии в геометрията имат известно значение. Ако разглеждате линиите в геометрията, ще видите, че известно престъпление може да се извърши само при известни геометрически форми и при известно съчетание на криви, счупени и прави линии. Вземете главата на змията, тя има голяма широчина, но няма височина. Нейните уши почти са свързани, лицето й също е почти свързано с гръбначния стълб. Тя представлява нещо цяло. И затова по-жестоко същество от змията няма. Който е опитал нейните зъби, знае това. Тя като хване жабата, последната може да кряка, колкото иска, змията не се интересува от това. Мислите, че жабата е много благонадеждна. Не, и тя е един материалист, философ. Тя като види един мравуняк, гълта мравите на общо основание. Затова, змията, като я хване, и тя я гълта, като й казва: чакай да видиш, как ти гълташ мравите. Като я хване за крака и я глътне. И жабата гълта, но и змията нея гълта. В природата съществува един закон: не можеш да избегнеш последствията на твоите постъпки. Бог, като направи първия човек, макар да му вдъхна дихание от себе си, като съгреши този първи човек, макар че той казваше, че жената била виновна, това-онова и после се разкая, но Господ ни най-малко не му прости. Той го изпъди вън от рая. Вие казвате: повикайте този син, нека се разкае. Бог изпъди своя син, а днес някой баща не може да изпъди сина си. Бог изпъди и Адама, и Ева от рая, и двамата ги изпъди навън. И след това тури един ангел при вратата, да пази, да не се върнат, като им каза: идете сега в света, там да се учите. Вече осем хиляди години, и ние не сме в рая. Значи

не разкаяние, а поправление трябва, изправяне се изисква от съвременните хора. Докато човек не се поправи, той не може да се разкае. Като се поправи, той ще се разкае. И сегашните хора, като направят едно прегрешение, казват: Господи, ще се разкаем. Не, не разкаяние, но изправяне трябва. Човек трябва да изправи своите мисли, своите чувства, своите постъпки и своите желания. Силата на човека седи в това, да изправи себе си. Страданията, които претърпяваме, показват, че ние сме хора, които не се изправяме. Като правих своите научни изследвания из България, срещам един стар българин, който ми казва: много будала човек съм бил аз! – Защо си бил будала? Едно време бях слуга при един много богат господар, който имаше пари цели торби, хем все злато. Аз ги поглеждах и ги предавах на господаря си. Казвам си, да бях си взимал сегиз-тогиз по малко злато, днес нямаше да опъвам каиша, но тогава исках да бъда набожен, да не правя престъпления. Казвам му: ти си постъпил тогава много добре. Ако беше взел торбите, тогава именно щеше да опъваш. – Как щях да опъвам? – Колко торби щеше да вземеш? – Четири. – Ако беше взел тези торби, Господ щеше да каже да ти ги вържат на врата, да те съблекат гол и да те пуснат в морето. С тези торби щеше да отидеш на дъното на морето и от тебе нищо нямаше да остане. Така прави и Господ в живота. Той казва: вържете откраднатите торби на врата на хората и ги пуснете с тях в морето. Съвременните хора нямат разбирания. Един турски ходжа искал да морализира един младеж, който много пиел, та му казвал: ти не трябва да пиеш, защото лошо те очаква на онзи свят. – Какво ме очаква? – Всички тия бъчви, от които си пил, ще ти ги окачат на врата и постоянно ще ги носиш. – Ама тези бъчви пълни ли ще бъдат? – Пълни, разбира се. – Тогава нека ги окачат, нека окачат колкото бъчви искат на врата ми, ще има поне какво да пия. Те ще си имат канелки, които от време на време ще си отварям и ще си пия. Казвам: и това са разсъждения. Много от съвременните хора разсъждават по този начин – а ла турка. Та привеждам този пример на стария българин и казвам: ти навярно искаш да бъдеш като този млад човек, който обича ракията, та е готов и на онзи свят да окачат бъчвите на врата му. Парите нищо не допринасят. Ти благодари, че не си откраднал тези четири торби със злато, защото, ето на, виждащ, имаш четири деца, всички са здрави, умни, добри. – Да умни са децата ми, добре се учат, но аз зная с какъв зор ги изгледах досега. Съжалявам, че нямах повече пари. – Ти благодари, че не си откраднал четирите торби. Ако ги беше взел, децата ти щяха да бъдат болни, хилави, за нищо неспособни, пък и бабата ти отдавна щеше да замине за онзи свят, и от вас нищо нямаше да остане. - Не казвай така. Тогава, благодаря на Бога, че така е станало. И наистина, здравето на неговите деца зависи, именно, от този морал, който бащата е имал. Това само го ползува. Тъй щото, не е само да вярваме в Бога, това още не е верую. Изискват се отношения на любовта. Любовта изисква жертви, да

направим нещо в света за Бога. Кажете ми, какво е направило съвременното човечество за Бога? И най-после, кажете ми, какво са направили за Бога всички онези, които днес проповядват християнството? Нищо не са направили! За себе си направиха много, но за Бога нищо не са направили. И като дойдем до онези вярвания, ние мислим, че много сме направили. Казвам: и които вярват, и които не вярват, всички вървят по един утъпкан път.

Сега, като ви говоря, аз нищо не печеля, не зная какво вие печелите. Някога, като се говори истината, хората се страхуват, защото ще страдат. Не е въпросът в това, но трябва да знаете, че страхът е внесъл робството в света. Ние не смеем да кажем истината, но не можем и да благодарим на Бога за онова, което имаме. Вие съжалявате, че не сте богати хора, но богат е само онзи, който има знание и който е умен. Земята е пълна със злато, земята е пълна със скъпоценни камъни, но същевременно земята е пълна и с ред блага, които се съдържат в растенията. Ако искам да стана богат, аз имам всички условия за това Аз зная известни растения, които могат да лекуват всички болести. Аз зная известни растения, които съдържат в себе си жизнения елексир, с помощта на който може да се продължи животът. Ако отида в Америка, там има богати американци, които страдат от някаква неизлечима болест, и ако искам да стана богат, ще се условя с някой болен богаташ и ще го излекувам, ако ми даде два-три милиона от своето богатство. Достатъчно е да капна две-три капки от този елексир, и той ще оздравее. Но ако този човек е престъпен тип и продължа живота му, какво съм направил с това? Добро ли е това? Тъй щото, аз мога да продължа живота на всеки човек, но има друг един по-важен закон, а именно, че трябва да го науча първо да живее добре. Ако продължа живота му, а не съм го научил да живее добре, нищо не съм направил. Не че не мога да го науча да живее добре, но време се изисква за това. Аз мога и на сила да го заставя да живее добре, но това вече е един механически начин. Следователно ако с пари ти искаш да повърнеш живота на един човек, ти ще направиш едно престъпление. Ти ще туриш този човек в престъпление. Казват: "Защо да не се помогне на човечеството?" Ние сме готови да помогнем на човечеството, но то трябва да измени своя начин на живот, без да се изнасилва. Аз съм готов и на лекарите да кажа кои са тези растения, но те веднага ще турят монопол на тях и ще кажат: не се позволява никой да се ползува от тези растения. В такъв случай оставям като дойдат разумните хора, те да ги намерят и да ги използуват. За нас не е толкова важен физическият живот, да живеем дълго време на земята. Има един живот по-красив, и ако ние още седим на Земята, друго нещо ни заставя да направим това. Ако някой седи в затвора, то е само заради затворниците, че му е жал за тях, а не за самия затвор. Той седи там за любимите същества. Казвате: "Там, в онзи свят, има ли нещо като затвор?"

Няма затвор, но този свят не може да се сравни с външната природа и с бъдещите условия. Животът, който се проповядва, не е като един затвор. Той е свят, в който няма никакво гниене, в който няма никаква отвратителна миризма, в който владее пълна хармония и чистота. В онзи свят няма въздух, няма прах, няма микроби. Там всичко е напълно хармонично.

Планините не са разхвърляни както тук, на Земята. Реките на земята не текат правилно; моретата също така не са направени както трябва Нашата Земя е грешна, тъй щото и моретата, и реките, които тя има, са подходящи за нея. После, и самата вода, която пием, е много нечиста, много животни са оставили в нея своите изверження. Във водата на онзи свят не живеят абсолютно никакви животни. Като пийнете от водата на онзи свят, тя има такова свойство, каквото е свойството на винцето, което българинът обича да пие. Както българинът започва да пее като пийне от винцето, така и вие, ако пиете от водата на онзи свят, ще започнете да пеете. В онзи свят всички хора са весели и радостни. Вие не можете да намерите там нито един човек замислен, нито очите му подпухнали, нито главата му сплескана. Лицето, носът струват милиони. И всяка една усмивка също струва милиони. Когато човек на земята се усмихне, той си казва "Дали съм се усмихнал правилно." А у хората очите не са както трябва. Като погледнеш един човек, ще видиш, че или очите са разногледи, или дупчиците на носа са по-малки, или по-големи, или устата някъде хлътнала и изкривена, или мустаците вирнати нагоре, или брадата неправилна и т.н. В онзи свят, обаче, всички хора работят, но ръцете им са като кокони. Те малко работят, но много се благославят. И там има ниви, но там житото не се сее като тук, на земята. И зрънцата на тяхното жито са големи, като нашите праскови, и също така е сочно. Достатъчно е да вземете само няколко зрънца, за да се наядете. Няма нужда да го печете, да го мелите, да се грижите за хляб. За през цялата година винаги има прясно жито. Обаче, на земята не е така, понеже хората не са дошли на тази степен на развитие. Те са хора на отрицанието. Казвате: "Това не може да бъде." Значи можете да правите престъпления, можете да бъдете престъпник, а не можете да правите добро. Казвате: "Какво има на онзи свят само Господ знае." Че само Господ знае, и аз зная това, но и аз мога да науча от Бога това, което Той знае. Питам: "Кой подбужда учените хора към работа, към изследвания? Господ ги подбужда. Ако погледнете един учен човек ще видите, че над главата му седят най-малко десет същества, които всеки ден хлопат отгоре му, и казват: "Ще учиш! Ще работиш!" Тези десет души хлопат, само и само да го събудят. Някой път някой учен седи, мисли, мисли и най-после казва: "Не мога да разреша този въпрос. Не мога да разреша тази задача!" Те му хлопат, подбуждат го и най-после, като му светне някоя мисъл те разрешат

въпроса, а той казва: "Цели 20 години съм се напъвал, докато разреша този въпрос." Но какво са говорили на този учен човек тези същества, той не казва. Той счита за унижение да каже, че се е учил отнякъде. Затова казва: измислих, открих най-после това нещо. И понякога, за да си даде по-голям авторитет, той туря накрая на неговия писмен труд от кои учени и капацитети се е ползувал, като че им благодари, че от тях се е ползвал и т.н. Аз уважавам всички капацитети в света, но казвам: Хората на земята са деца, които тепърва трябва да се учат от Божията мъдрост. И всички вие, които ме слушате, най-първо трябва да разберете по кой начин трябва и може да се продължи животът. Ако носът ти е сплескан долу и къс, и животът ти ще е такъв. Ако гърдите ти са сплескани, ако челото ти е сплескано и ако стомахът ти е сплескан, тогава и от тебе нищо няма да остане. Стомахът съответства на твърдата почва в живота. Човек трябва да има почва, върху която да ходи. Когато мислиш за стомаха си, ще мислиш за земята и нейните съотношения, да разбираш качествата на твърдите вещества. Когато дойдеш до реките, моретата, ще мислиш за своето кръвообращение. Ако мислиш за тези закони и кръвообращението ще бъде в тебе правилно. Когато вятърът духа и мислиш за законите на това дихание, ще разбиращ и законите на твоето дишане. Ако разбираш гръмотевицата, електричеството и магнетизма, ще разбираш и законите на твоя мозък, както и неговото устройство. Сегашните учени хора не могат да направят връзка между стомаха и земята, между реките, водата и кръвообращението, както и биенето на пулса, между духането на вятъра и дихателната система, между електричеството, магнетизма и мозъка. Те считат тия неща външни, а човек, като че е паднал отнякъде. Докато е на земята, човек ще помага на всички растения, ако иска да се ползува от тях.

Сега ще дам няколко правила на онези от вас, които искат да ме слушат. Който има развален стомах, ето какво да направи: да си купи две стомни и всеки ден да носи с тях вода, с която да полива по десетина-двадесет дръвчета в градината си било или в някоя близка гора. Ако продължава да прави това една-две години, той абсолютно ще излекува стомаха са Това могат и лекарите да препоръчват на своите пациенти. Който пък страда от сърце, има някакво сърцебиене или кръгообращението не става правилно, на него препоръчвам следното: в продължение на една година, като ходи на разходки по планини, да се заема да изчиства изворчета, или някои малки рекички. По този начин и кръвообращението му ще се възстанови. Щом се възстанови кръвообращението, и той ще се излекува. Който пък има слабо дишане и се страхува да не умре от туберкулоза, нека се качи на един висок планински връх и там да поседи известно време, особено когато духа вятър. Понякога вятърът може да ви обърне, да ви търколи на земята, кажете: много хубаво е това. Аз съм доволен, че вятърът ме обърна, вятърът с това иска да ви каже, че ви трябват малко грапавини, падания и

ставания, за да придобиете малко ловкост. Да не ви е страх от вятъра. Като ви поогъне малко, вие казвате: страх ме е да не се простудя. Никой досега не се е простудил от вятъра, но от страх се е разболял.

Ще ви приведа един пример, да видите какво нещо е внушението между съвременните хора. То е един анекдот за чумата, която отивала в Багдад. Срещнал я един пътник и я запитва: де отиваш с тази коса? - Отивам в Багдат, да покося хиляда хора. Прати ме Бог да ги взема и заведа на онзи свят, там да ги съдят. Като се върнала чумата, същият пътник я срещнал и я запитал: свърши ли работата си? – Свърших. – Колко души умряха? – 20 хиляди. – Защо, ти нали каза, че ще вземеш само хиляда души? Какво стана, че отидоха толкова много? - Аз взех само хиляда, а останалите 19 хиляди умряха от страх. Казвам: ужасно нещо е страхът, ужасно нещо са впечатленията, които остават в съзнанието на човека. Има ред статистики, които показват какво върши страхът и какво вършат впечатленията. Един господин в Ню-Йорк го заболял нещо единият крак и се лекувал при един, втори лекар, но никой не могъл да му помогне. Обаче всички лекари виждали, че този човек няма никаква органическа повреда в крака, а той изпитва ужасни болки, като че ли кракът му е счупен. Най-после той извикал един лекар, който се занимавало с новите методи на лечение и му разказал болката си. Като го прегледал, лекарят казал: нямаш никаква органическа повреда, но не си ли видял преди няколко години някой човек, на когото кракът да е бил счупен на това място? Болният веднага си спомнил, че преди шест години, като бил на гарата, видял един работник, който паднал от трена и строшил крака си на същото това място, дето усещал той болка. Тъй щото, той е заболял от самовнушение. Според закона на внушението и доброто, и злото се предава. И добрият човек може да направи една лоша постъпка, както и лошият човек може да направи нещо, което да спаси човека, макар и несъзнателно. Някой човек, например, е престъпник, обаче вижда, че един добър човек прави някакво добро. Тази мисъл за доброто работи в този престъпник и ще видите, че след пет-шест години тази мисъл проработва в него и той желае да постъпи като добрия човек. Следователно, в света ние сме фактори, ние сме проводници на Божествените мисли и енергии. На това се основава създаването на някой университет, или гимназия, или академия, или някаква колегия – тяхното съществуване зависи от учените и добрите хора в тях Църквата зависи от добрите свещеници. И ще ми разправят след това, че един свещеник може да бъде лош човек, но той като проповядва Словото Божие, пак ще може да влияе на своите пасоми. Не, свещеникът трябва да има добър живот. Професорът в университета трябва да бъде знатен, да се въодушевяват от неговото знание. Ако всички професори са глупаци в университета, такива ще бъдат и студентите. Та във всяко училище, каквито са учителите, такива са и учениците. Във всеки дом,

каквито са майката и бащата, такива са и децата. Каквито са свещениците, такива са и богомолците. Каквито са управниците, такъв е и народът; какъвто е народът, такива са и управниците.

Сега, аз не ви говоря това за обезсърчение, но казвам: който разбира, това е възможност за него. Ти всякога можеш да изправиш живота си. Няма болест, няма недъг, няма престъпление в света, което да не може да се изправи, или което да не се измие. Обаче, знание трябва на човека. Бог не ни съди, защо сме направили престъплението, но защо не го изправяме. Най-черните престъпления на човека могат да се простят, ако той ги изправи. Как ще се изправи? Ще отиде на мястото, дето е вършил престъплението, и там ще го изправи. И не само там да спре, но оттам насетне той трябва да употреби живота си за повдигане на човечеството, за повдигане на своя живот. Досега вие сте достигнали до степента да обичате майка си, баща си, брата си и сестра си, както и някои ваши приятели, но оттам нататък казвате: не мога да обичам другите хора. Не, вие трябва да обичате другите дара, както майка си и баща си, и както сте готови да се жертвувате за своя приятел, така трябва да се жертвувате и за другите хора. Другото и животните го правят. Даже някои животни го правят по-добре и от хората. Казвам: съвременната цивилизация е турила хората в едно особено положение, вследствие на което от известни икономически съображения те мислят по-добре, но методите им са криви. Вземете, например, православната църква проповядва Христовото учение по един начин, католическата църква по друг начин и в резултат се създават такива противоречия, че като дойде Христос един ден, Той ще се чуди сам как е възможно такова едно учение, от такъв велик Учител, да има диаметрално противоположно разбиране. Католиците изпогориха света, за да поддържат Христовото учение. Защо? - Разбиране. Католиците казват: ние спасихме църквата. Питам: каква нужда има да се спасява една църква? Каква църква е тази, която трябва да се спасява с избиване на хора? Това не е църква. Църквата няма какво да се спасява. Църквата е средство за повдигане на живите хора, за облагородяването им. Свещениците са служители, които са дошли в света именно за това, да помагат на хората в тяхното издигане. Аз не говоря само за онези свещеници, които са платени, но и за тия, които не са платени. Има свещеници, които са платени. Защото, ако човек направи едно благодеяние без любов, то не е добродетел.

Казвам: Мъдростта в началото се е веселила с човешките синове. И сега, за да имате тази мъдрост, трябват условия. Мнозина от вас искате да бъдете талантливи, но не сте талантливи. Защо? Малко вяра имате. Мнозина от вас искате да бъдете силни, но не сте силни. Защо? Малко вяра имате. Мнозина от вас искате да бъдете богати, но не сте богати. Защо? Малко

вяра имате. Мнозина от вас искате да бъдете добри, но не сте добри. Защо? – Малко вяра имате. И след това се нареждат ред стихове от Писанието. Защо? Всеки човек, който не разбира великите Божии закони, той не може да бъде добър. Защо? – Понеже добър и лош, това са сили, които функционират в природата. Ти трябва да знаеш как да употребиш доброто, и как да употребиш злото. Понеже Адам преждевременно научи това учение, но не можа да го приложи, не беше в състояние да го употреби, затова Бог казва: понеже Адам е като нас, да разбира и злото, трябва да излезе вън от рая, понеже няма този ум, да го приложи, както трябва. Адам не може да приложи това учение като Бога и ако беше останал в рая, той щеше да направи най-големите пакости. И наистина, като излезе в света, той направи цялата земя на пъкъл. Това е вярно. Ние виждаме днес цялата земя покрита с кръв. Всичките животни, всичките буболечици научиха този занаят все от Адама. Щом той изневери на Бога, животните и по-малките същества от Адама казаха: ако нашият господар изневери на Бога, какво остава за нас? И те удариха нашироко. След това те нападнаха и господаря си. И днес тези животни с милиони се размножават. Като влязат в кръвта и на най-големия юнак, в три вечери те го изпращат на онзи свят, задигат тялото му и го изяждат. И след това казвате: Бог да го прости, така е писано, така е искал Господ. Да, за грешните хора Господ така е искал. Той казва: с този ум и с този престъпен живот ти си от пръст и в пръст ще се превърнеш. И ако ние постъпваме глупаво, ако ние не постъпваме съобразно законите на светлината, свободата и живота, непременно такъв е нашият дял. Обаче, ако ние постъпваме съобразно законите на живота, свободата и светлината, ще придобием вечния живот, тогава нашата участ ще бъде съвсем друга. Знаете ли какво нещо е силата на вярата? Ако човек повярва без всякакво съмнение, той ще придобие много нещо. Един американски автор издал една книга за лекуване на разни нервни болести с помощта на внушение. Една американка, която била на легло цели 12 години и се лекувала при разни видни лекари, обаче никой от тях не могъл да й помогне. Всички казвали, че нейната болест е неизлечима, науката не познава начин за лекуването на тази болест. Един ден тя прочела книгата на този знаменит американец, който за болест, подобна на нейната, препоръчвал да вземе един стих от Евангелието или от Библията и да го прочете и приложи с пълна вяра. От този момент тя изпълнила това нещо и веднага станала от леглото и започнала да си гледа работата в къщи, като съвсем здрава. Които я видели, почудили се и я запитали: как оздравя? – Повярвах. Действително, вярата е магическа сила. За да опитате вашата вяра, направете следния опит. Като отивате в гората, не трябва да изпитвате никакъв страх. Ако сте страхливи, вяра нямате. Като срещнете някоя мечка в гората, да ви е приятно, че сте видели мечка Като срещнете в гората разбойници, пак да ви е приятно, че сте ги видели. Ако видите, че те са

въоръжени с пушки, пак да ви е приятно, и не само да ви е приятно и окото да не ви трепне от страх. Зарадвайте се и кажете: ето, един случай да видя своята сила и тази на Бога. По този начин само ще придобиете една такава опитност, която после ще разправяте на своите близки. Аз съм ви привеждал и друг път този пример, който сега пак ще приведа. Един американски мисионер ходил из България по разни места да събира пари за мисионерското дело. Каквото събирал, турял в дисагите си и продължавал да ходи пак да събира пари. По едно бреме трябвало да мине през една гора, дето един виден разбойник решил да го обере, защото знаел, че носи много пари. Той се въоръжил добре, взел си пушката и си казал: ще пресрещна този мисионер, ще обера всичките му пари, като задигна дисагите му, а него ще пратя на онзи свят, там да проповядва. По този начин аз ще си осигуря един добър и щастлив живот. Проповедникът, като минал покрай мястото, дето разбойникът го дебнел, усетил тази засада и веднага слязъл от коня си, помолил се на Бога и след това пак се качил на коня си и продължил пътя. Като минал покрай разбойника, вижда, че един човек седи пред него с пушка, но той спокойно минал покрай него, казал му добър ден и продължил да си пее. Разбойникът не могъл да направи нищо на мисионера, и като видял, че той заминал и продължил пътя си, казал: Защо не можах да му тегля един куршум? Най-после си казал: така било определено. След две години викат този мисионер да изповяда един умиращ. Той пита мисионера: познаваш ли кой съм? – Не те познавам. – Аз съм този разбойник, който един ден те чаках в гората да те убия. Знаеш ли защо не те убих? – Не зная. – Ти слезе от коня и направи някаква магия. Като се качи на коня си, с тебе вървеше един още на бял кон, добре облечен и въоръжен. Разбойникът видял, че имало с мисионера още един, но сам мисионерът нито видял, нито знае, че някой невидим го придружавал.

Вие ще кажете: Има ли други същества, освен нас? Ние, съвременните хора, сме дошли до един краен предел да мислим, че единствените разумни същества сме само ние в света и само нашата земя е населена с разумни същества, а другите планети са прости, но един ден жителите от земята ще се пренесат на другите планети, там да живеят и да се наслаждават. Според съвременните хора, земята е един разсадник, насаден с разни екземпляри и чешити, които после ще населяват и останалите слънчеви системи. Това е неразбиране. Нашето разбиране е също както когато искаме да дадем ум на хората. Причината за нашия лош живот седи в чрезмерната амбиция, която е влязла в живота ни. Това става пак от неразбирането на живота. Аз наричам това изневеряване на живота. Това изневеряване ето от какво произтича. Има една окултна теория, тя е следната: Когато вселената е била създадена първоначално, явила се е само една единица, един център, едно грамадно тяло, от дето се е почнало

творчеството. Единицата се е разложила, разделила на множество частици, и понеже тези частици произлезли от единицата, всички били положителни, вследствие на което в цялата вселена се започнала една борба. Това е научна теория, която говори за положителните сили, които действували в природата. След като се разглобява на своите съставни части, този център се поляризира на положителни и отрицателни сили. Всички положителни сили на първото творчество, които попаднали на отрицателните сили, те се поляризирали, т.е. съединили се с първия полюс и са образували живота; положителните пък, които се срещнали с положителните на първото творчество, започнали помежду си да се отблъскват. Та ние хората на земята сме попаднали във второто поляризиране, ние сме в разрез с положителните сили на живота. Ние сме положителни, и те са положителна Сега се изисква второ поляризиране, или както казват окултистите, или мистиците, от нас се изисква възстановяване на женския елемент, на любовта. Значи, женският елемент или любовта е изгубена, тя трябва да се възстанови. Любовта трябва отново да се възвърне в човешката душа, за да се дойде до вътрешно съгласие. Сегашните страдания в света се дължат на преодоляващото влияние на положителните сили в живота. Всеки човек иска да бъде богат – това е положителна сила; всеки човек иска да бъде силен – това е положителна сила; всеки иска да бъде учен – това е положителна сила; всеки иска да бъде добър, това е положителна сила. Обаче всеки иска това положителното да дойде чрез другите хора. Всеки иска да има поне един слуга. И слугите искат свой слуга. Това желание трябва да се неутрализира. Тъй щото, откажи се от желанието да ти слугуват хората, но ти им стани слуга. Някой иска да стане учен човек. Нека стане учен, но да отиде да служи на хората. Това е женският елемент.

Хората седят и мислят за своето нещастие. Майката мисли за своето нещастие, дъщерята мисли за своето нещастие, бащата, синът – всички изобщо мислят за своето нещастие, обаче, има един изходен път от това положение. Това, което любовта може да направи, вековете с хиляди години не могат да го направят. Хиляди години трябва да минат, за да добием това, което любовта може в най-малкото време да направи. И чрез закона на опитите човек пак може да дойде до същите заключения, но по-добре е да възприемем Божията Любов и така да придобием нещата.

И тъй, има няколко правила, които трябва да знаете в живота си. Устните на хората трябва да станат малко по-дебели и равни. При това устата не трябва да бъде толкова малка, но съразмерно голяма да бъде. Изтъняването на устните е един признак за губене на условията, при които любовта може да се прояви. Устните на хората са възприематели на тази любов. Някои хора стискат устните си. Чрез устата си можете да

възприемете хубавото от Бога. Устата трябва да се оставят свободни, да не се свиват устните. Когато човек, е на бойното поле, там той трябва да стиска устните си, но щом е свободен, те едва трябва да се докосват. После като гледате слънцето, не си свивайте очите. Вас ви е страх да не ослепеете. Разбира се, човек не трябва да гледа с отворени очи с часове в слънцето, но достатъчно е няколко секунди само около пет-шест секунди да погледа и после да си затвори очите. Като отваря и затваря очите си към слънцето, то ще въздейства на отрицателните мисли в човека. Слънчевата светлина действува добре върху човешкия мозък. Затова най-първо вие ще се заемете да моделирате вашите устни, да ги поглаждате малко, да ги милвате и да им прочетете от време на време по някой стих. Защо умират старите хора? Аз не искам да ви говоря за смъртта, защото всички ще станете болни. По-добре, че не знаете защо умират хората, но казвам: всички съвременни хора умират преждевременно, никой човек не е доживял годините, които Бог му е определил. Бог е определил на всички хора да живеят до 120 години, обаче малцина доживяват най-много 84 години. Значи, и на тези хора им остават още 40 години за работа. И ако тези хора са готови, в тия 40 години те биха свършили отлична работа. Тъкмо на тия години хората умират, когато станат готови за работа. На 100 години, именно, човек може да работи. Остават му още 20 години до края, когато той ще може да свърши най-хубавата си работа. Тия 20 години вие можете да станете писатели, поети, философи, а вие си взимате тояжката, прегърбвате се и казвате: остаряхме вече, няма да ни бъде. Които преждевременно умират, те трябва да знаят, че няма да отидат направо на небето, там няма да ги приемат, но ще се спрат в една тъмна зона, да дочакат ония години, които им са определени да заминат от този свят. Вследствие на това хората пак дохождат да се прераждат. И прави са те. Има някои, обаче, които ще завършат своето развитие на земята, не ще се прераждат повече. Прераждането е само един метод, а онези, които са завършили развитието си, няма защо да се прераждат. Ако пък някое съвършено същество или някой ангел иска да дойде на земята да свърши някаква работа, те могат в няколко минути, или най-много в половин, един час да си създадат тяло, каквото искат, да си създадат, каквато човешка форма искат. Този ангел ходи натук-натам, докато си свърши работата, след което разглобява тялото си и заминава за невидимия свят, отдето е дошъл. Тези работи са малко отвлечени и вие се запитвате, дали са истинни, или не. Като отидете в невидимия свят, можете да проверите тези неща и ако излязат неверни, там ще ме намерите и ще кажете: не е така, както ни говореше. Докато не сте проверили, не можете да кажете, че е така или не, трябва да мълчите. Докато не сте проверили, ще мълчите, то не е ваша работа. Като проверите, тогава аз отговарям за тези работи, за които сега говоря. Аз не искам да ме разбирате буквално, но казвам: съществува един свят, към който съвременните хора се стремят и ако

успеят да го постигнат, те ще станат такива, каквито трябва. Ние трябва да имаме един идеал, към който да се стремим. Ако животните и растенията се стремят към нас, ние хората трябва да се стремим към по-съвършени същества, които ни служат като образци. Това е една привилегия.

Мнозина казват: какво нещо е Господ? Господ е същество, образ на всички светлини, които съществуват Господ е образ на всички добрини, които съществуват. Той е образ на всичката разумност, която съществува в света. Като погледнете към Бога, Той вечно ще оставя у вас нещо интелигентно, няма да се страхувате от Бога. Видите ли Бога, ще искате да станете като Него. Благодарете, че Господ ви обръща внимание. Сега Той е зает с голяма работа, но един ден, като слезе на земята, всички мъртви ще станат от гробовете си и ще възкръснат. Само че, нещастните и грешните ще възкръснат пак грешни и грешни ще си останат. Праведните пак ще възкръснат праведни и праведни ще си останат.

Искам сега, като ви погледне Господ, праведни да станете. Или искам, като онова семенце, посадено в земята, да изникне оттам и да възприеме слънчевата топлина и светлина. Важно е - като дойде онази светлина, всички зародиши, които са в душата ви, да възкръснат, да се разбият и израснат. И тогава ще кажете: слава Богу, ние оживяхме, мъртви бяхме и възкръснахме. Аз искам да имате истинското знание, което мъдростта носи. Не е достатъчно само да преобразите вашите очи, или вашия нос, или вашите устни, или вашето чело, или вашето обоняние, или вашите скули, или вашата брада и т.н. Човек без брада нищо не струва. Има много учени хора, на които челата са хубави, или очите, или носа, или веждите, или устните, и върху тези черти мнозина са се спирали, обаче има една страна на човешкото лице, дето досега човешкият поглед не е зървал, дето човешкият поглед не се е спирал, не е обръщал внимание. И аз не искам да обърна вниманието ви, не казвам коя е тази страна, но от тази черта на лицето зависи спасението на човека. Всичкото ваше бъдеще, любовта ви, всичко у вас зависи именно от тази малка черта на лицето ви. Тя е крайният предел на човека. Затова, именно, главата на човека горе е широка, а долу е тясна. Това е Божественото у човека. Не много остра, но не и много тъпа трябва да бъде долната страна на човешкото лице. Брадата трябва да бъде леко заострена. Значи от тази черта зависи спасението на човека, или с други думи казано: от разумната воля на човека зависи неговото спасение. Там е силата му. Не от неговия ум, а от неговата разумна воля. Човек не може да има характер, ако няма тази малка брада. Това е едно предметно учение. Дето съм минавал, било в Америка или в Англия, или в Германия, или във Франция, малко хора съм срещал, на които брадата да е развита както трябва. Повечето хора имат да работят усилено върху тази своя черта. И всинца трябва да имате хубава брада и

добра воля. Като казвате, че някой човек е добър, неговата добрина седи именно в брадата. Главно добротата е в брадата. Като погледна един човек и видя, че има хубаво чело, хубав нос и хубава брада, казвам: този човек е добър. Ето защо, когато някой човек закъса в своите работи и иска да ги оправи, той се хваща долу под брадата. Силата на човека седи в неговата брада. И най-отчаяният човек, като се хване за брадата, той намира сила да се справи с положението си. И наистина, само човек има брада, животните нямат брада, те нямат този чукан долу на лицето си. От този чукан зависи какво може да стане от човека.

И тъй, поставете в ума си свещената мисъл, че Бог е вложил у вас сила, която трябва да се развива. Не мислете върху отрицателната страна на живота си, върху отрицателната страна на вашия дядо и вашата баба. Важно е това, което сега човек може да бъде. На вашата вяра отгоре трябва да приложите нещо ново, да можете да се развивате, да развивате силата, която Бог е вложил във вас. Досега колкото художници са рисували отличителните черти на лицето и в целия образ на Христа, но никой не се е спрял там. Даже видни художници са Го рисували, но никой не е обърнал внимание. Всички са рисували Христа с хубаво чело, с хубав нос, уста, но брадата му никой не е нарисувал както трябва. Никой не е схванал отличителната черта в брадата Му. Няма художник, който да е нарисувал Христа с хубава брада. Онзи художник, който може да тури последната точка на брадата, аз ще го похваля. Аз зная досега 39 видни художници, но нито един от тях не е могъл да нарисува брадата на Христа както трябва Във всички портрети има един дефект, именно, в брадата на Христа. Такава брада, каквато са нарисували на Христа ще намерите и в най-обикновения човек. Брадата на Христа трябва да бъде извънредна. Казвате: не мяза ли на Христа? Мяза на Христа, но брадата не е Неговата.

Живот, светлина и свобода! Търсете онзи живот, в който се разтопяват страданията. Не презирайте страданията. Търсете онази светлина, в която тъмнината се разтопява. Търсете онази свобода, в която робството се разтопява.

28 неделна беседа, държана от Учителя
на 10 април 1932 г. София, Изгрев.

1932_04_13 Законът на вярата и Любовта
лекция пред общия окултен клас

ЗАКОН НА ВЯРАТА И ЛЮБОВТА

Размишление.

Тема за следния път: „Отличителните черти на омразата и любовта."

Често се говори за значението на числата. Под число разбираме отношение и връзка. Отношение и връзка между какво? Казваме: Отношение между души, връзка между души. В човешката душа и в човешкия дух има скрити прояви, които трябва да се изявят, проявят или материализират. За това са нужни простор и форма. Отношение или връзка съществува най-малко между две същества. Сам човек не може да има отношение. Следователно, като говорим за единицата, имаме предвид Битието. Като говорим за единицата, разбираме един камък, едно дърво, един кристал, една птица, един човек, един ангел, един Бог. Всички останали числа са части от единицата, т.е. единицата, разделена на по-малки части, във възходящ и низходящ ред. Дойдете ли до нулата, не е важно да знаете, какво представя единицата. Въпреки това, вие искате да знаете, какво нещо е единицата, т.е. Бог. Искате да знаете, каква форма има Той. Това не е важно. Знайте, че Бог се проявява във всяка форма: в камъка, в дървото, в слънцето, в звездите, в човека, в ангела - в малките и в големите форми. Да видите Бога, това зависи от вашето съзнание.

Съзнанието на сегашните хора е будно за обикновените работи, но не и за необикновените. За какво мисли мравката? За обикновени работи. Колкото и да е учена, мравката не може да мисли за нищо по-високо от това, което се отнася до нейния живот. Тя не може да мисли за човека. Тя няма представа за него. Даже пчелата, която има по-висока култура от тая на мравката, никога не мисли за човека. Културата на пчелата е затворена в един кошер, дето се поддържа абсолютна чистота. Тяхната култура не допуща никакви болници. Ако една пчела се разболее, веднага я изнасят навън, там да умре и след време отново да се прероди. Пчелите живеят в колективно съзнание. Какво може да се каже за съзнанието на сегашните хора? Те живеят с криви, погрешни възгледи за нещата, даже и за себе си. Например, някога те се подценяват, някога надценяват. Трябва да изправите мнението си за себе си. Знайте, обаче, че колкото и да сте повдигнати, или долностоещи, ако Бог не обърне внимание на вас, нищо не сте, нито щяхте да съществувате. Една от погрешките ви е тая, че нямате отношение към Бога. Колко пъти Той ви е помагал и помага! Той мине покрай вас, потупа ви по гърба, погали ви поглавата, но вие сте заети, ядете, не му обръщате внимание. И вие, като паяка, сте хванали една муха

и смучете кръвта ѝ. Добре е това, което правиш - храниш се, но помни, че, както ти смучеш кръвта на мухата, така ще смучат и твоята кръв. Каквото правиш на другите, същото ще правят и на тебе. Ти се оплакваш, че те ядат. - Не е лошо това. Привилегия е да те ядат, но трябва да знаеш, кой те яде. Ако те яде някой, който стои по-високо от тебе, добре, но да не те яде такъв, който стои по-долу от тебе.

И тъй, не питайте, какъв е Бог. Не се влияйте от възгледите на другите хора. Нека всеки си мисли за Бога, както иска. Техните възгледи да ви служат само като допълнение, но вие сами трябва да имате ясно, определено, вътрешно разбиране за Бога. Всеки да си каже: Понеже живея, моят живот иде от Бога. Понеже мисля, чувствам и действам, моята мисъл, моите чувства и действия идат от Бога. Понеже се движа, и движението ми иде от Бога. В Божествения свят няма начало и край на нещата. Ако виждаме някакво начало и край, това са привидни положения. Да допуснем, че имаме един съзнателен център, който иска да се прояви. Ако тоя център е семе, първо ще поникне, ще пусне листа и клончета и най-после ще цъфне. Така то изпраща своя аромат на няколко километра в пространството, с което кани гости на угощение. Пчелите, бръмбарите, пеперудите получават покана; обличат парадните си дрехи и тръгват на угощението. Те се събират от различни краища и от различни направления, във вид на лъчи, и пристигат към дадения център. Енергиите, които излизат от центъра, са положителни. Ако срещнат някакво противодействие, те се пречупват, изменят своята посока. Когато човек възприема известни енергии, трябва да стане отрицателен. Ако е вярващ, пак трябва да е отрицателен, защото вярата е възприемателна сила. Който иска да възприеме нещо от Бога, трябва да има вяра в Него, т.е. да бъде отрицателен. Докато не станеш отрицателен, ти нищо не можеш да възприемеш. Вярата отваря човешката душа. Казвам: Искаш ли да възприемеш нещо, ти трябва да се отвориш като цвят, да дадеш на светлината да проникне в тебе. Само така ще дойде Божието благословение при тебе. - Молих се, затова дойде. - Ще се молиш, защото молитвата е необходима, но няма да мислиш, че с молитвата си призовал Божието благословение. Ти си длъжен да се молиш. Ако не се молиш, ще умреш. Можеш ли да кажеш, че като си направил 20 вдишки, трябва да ти се плати? Ти си длъжен да дишаш. Някой казва: Толкова години минаха, как се моля на Бога, и Той нищо не ми е дал. - Не говориш истината. Не се позволява на окултния ученик да говори така. Ти имаш лице, очи, нос, уста; имаш мозък и сърце, т.е. главна нервна система и симпатична нервна система; можеш да мислиш, да чувстваш и да действаш. Трябва ли след всичко това да кажеш, че Бог не ти е дал нищо? Мнозина - напреднали и обикновени, мислят, че Бог нищо не им е дал, но всички са на крив път. Това са изкушения, които минават през ума на всички хора. Ще кажете, че

дяволът ви изкушава. Какво в същност е дяволът?

Един млад момък се отчаял от живота, не искал да живее. Седи и мисли, защо Бог го е създал. Това е изкушение. Друг беден момък няма дрехи да се облече. Върви по улиците, среща добре облечени хора и се чуди, защо той няма дрехи. Това е изкушение. Някой момък следва в университета, но, като види една красива мома, напуща университета и тръгва след нея - следи я, да види, с кого се среща. И това е изкушение. Дяволът е хванал здраво тия момци и не ги пуща. Момата не знае нищо за тоя момък, а той не може да учи, все за нея мисли. Професорът преподава, а той мисли за момата. Като дойде време да държи изпит, пропада. Той е недоволен от себе си и си казва: Отде се намери тая мома, че обърка ума ми? Ако не беше тя, нямаше да пропадна на изпита. Момата не е виновна. Тя е добра, благочестива мома, отива да прави благодеяния, а той върви подир нея. Това е съчетание на факти, на които момъкът се е натъкнал, без да иска. Момъкът трябваше да си каже: Красива е тая мома, понеже е учена. Добра и послушна е била, обичала е майка си и баща си. Аз не съм учен като нея, затова трябва да уча и да не се отклонявам от своя път. Наистина, красивите хора са учени. Принципиално е така. Дали и вие сте съгласни с мене, това е друг въпрос.

Какво представя красотата? - Тя дава живот, осмисля нещата и никога не се губи. Красота, която се явява и губи, не е истинска. Тя е рефлексия, сянка на нещо. Красотата е качество на човешката душа. Когато душата се проявява, човек става красив. Красивият има особени черти на лицето, особен израз на очите. Като погледне някого, той прониква до дълбочината на душата му, без да го смущава. Той знае, че в него живее Духът. В неговия поглед се крие любов. Затова се казва, че можеш да познаеш човека, само ако го обичаш. Външно, колкото и да гледаш човека, не можеш да го познаеш. Да мислиш, че външно ще познаеш човека, това значи, да го познаваш по резултатите, по миналото му. В същност, невъзможно е да познаеш човека по резултатите.

Някой казва: Аз не съм добър човек. - Не говори така. Доброто живее във всеки човек като сила, която подкрепва неговата свобода. Злото е сила, която ограничава човешката свобода. В тоя смисъл, човек трябва постоянно да проявява доброто, като основа на своя живот. Човек е добър дотолкова, доколкото проявява и възприема доброто в себе си. Ако доброто участва във всичко, което говориш и правиш, ти постоянно се освобождаваш. Това, което ограничава ума, сърцето и волята на човека, е зло. Що се отнася до душата, злото не може да я ограничи, но може да ѝ причини страдания. Като знае своята разрушителна сила, злото само пази да не прояви всичката си сила. Някой казва, че злото е всаден грях в човека.

По право, грехът е резултат на злото. Някои смесват греха с злото. Те са две различни неща. Грехът е резултат на злото, а злото е разумна сила, която разрушава и ограничава. И то има свое предназначение. Някога злото е било сила на ограничение, но днес, според работата, която извършва, минава за отрицателна сила. Като знаете това, не се занимавайте с злото, не мислете за него. Казвате за някого, че е лош, зъл човек. - Това е резултат. Злото е разумна сила. Ако попаднеш под негово влияние, ще изгубиш свободата си и няма да се проявиш правилно. Ако попаднеш под влияние на доброто, ще запазиш свободата и здравето си. Бъди добър и външно, и вътрешно, за да разбереш сам, че вървиш по пътя на доброто. Бог привлича добрите хора към себе си. Който проявява доброто, лесно изпълнява своите задължения. Ако прояви злото, той се отказва от задълженията си. Когато греши, човек предизвиква любовта на Бога към себе си; когато прави добро, той предизвиква свободата. Любовта иде да ни спаси. Тя е майката, която иде да спаси сина си, който не върви в правия път. Тоя син причинява страдания на майката, но, въпреки това, тя го спасява.

Мнозина се питат: Като следват толкова години тоя път, какво особено са научили. - Ако не бяхте учили, нищо нямаше да знаете. - Какво съм придобил, като съм се подвизавал цели 20 години? - Ако през това време беше търгувал и печелеше пари, какво особено щеше да придобиеш? Ако знаеш, на какво разстояние се намират Венера и Сатурн от земята, какво ще придобиеш? Сегашното знание е относително. След хиляда години това разстояние ще се измени. Какво си знаел тогава? Колко ще струва твоето знание? В природата всичко се изменя. Сегашните хора правят изчисленията си по един начин. В бъдеще ще правят изчисленията си по друг начин. Днес някой учен работи върху известна задача две-три години. В бъдеще тая задача ще се реши за пет минути. - Как ще стане това? - Ще зависи от бързината на мисълта. Ако отидеш на Слънцето с бърз трен, ще стигнеш за 250 години. Ако се движиш с бързината на светлината, ще стигнеш за осем минути. Сегашният начин на пътуване е бавен. Дето минеш, ще имаш възможност да се спираш, да разглеждаш нещата и да ги изучаваш.

Има две сили (Виж фигурата), които действат в противоположна посока. Те образуват хипербола, в която силата, действаща отвътре, е по-голяма от външните сили и препятствия. Затова движението им е възходящо. Такова е положението на младия. Вие сте дете, растете нагоре. Силата ви е по-голяма от външното противодействие. Ставате 20 годишен, още растете. Като станете на 30-40 години, растенето спира. Дойдете ли до 50-60 години, силата ви намалява вече, гръбнакът ви не издържа на външните препятствия и постепенно започва да се прегъва. Ако вътрешната ви сила

не се намаляваше, вие трябваше да бъдете прав, без никакво огъване на гръбнака. Същият закон се отнася и до мисълта. До едно време тя расте, държи възходяща посока, докато най-после, започва да се пригърбва. Казвате: Вечните закони не могат да се разрешат. - Не е нужно да ги разрешите. Вие трябва да мислите правилно. Никъде не е казано, че трябва да разрешите тайните на Слънцето, но душата ви трябва да има отношение към светлината и да я изучавате. Бог има отношение към нас и ни изучава. - Какво е Бог? - Това е една от великите тайни, която не може да се разреши. Когато я разрешиш, ти ще станеш едно с Бога. - Искам да зная всичко. - Когато научиш всичко, ти ще изчезнеш. Изчезването не е наука. Сега трябва да имаш вяра. - Какво е вярата? - Тя е отрицателна сила, чрез която възприемаш благото, което ти се дава. Затова трябва да отвориш ума, сърцето и душата си, за да възприемаш. Без вяра в Бога любовта не се проявява. Казано е:Бог е Любов". Следователно, когато Бог проявява любовта си към нас, ние ще проявяваме вярата си към Него. Когато ние проявяваме любовта си към Бога, Той проявява вярата си към нас. Другояче казано: Когато ние проявяваме любов към Бога, Той проявява мъдростта си към нас и ни изучава. Той е тих и спокоен, наблюдава ни, какво правим, и всяко нещо преценява правилно, според законите на мъдростта. Кое е право, одобрява; кривото туря настрана. Най-после казва: Спри вече!

Христос казва:Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Оня, Който ме е изпратил". Как познавате, дали вършите волята на Бога? Това се познава в малките работи. Ако искате нещо малко от Бога, и Той ви послуша, вие вършите Неговата воля. - Не ме слуша Бог. - Как ще те слуша, като Му говориш на неразбран език. Говори на разбран език, да те слуша.

Казвате: Голямо е злото в света. Отговарят: И доброто е голямо. Злото и доброто са две сестри: едната е грозна, а другата - красива. Няма по-грозно същество от злото; няма по-красиво същество от доброто. Видиш ли някога злото, повече няма да желаеш да го срещнеш. Видиш ли доброто, всякога ще искаш да го виждаш. Злото е грозотата в човека. Една млада, но грозна туркиня се оженила за един богат турчин. Според турския обичай, тя могла да вдига булото от лицето си само пред мъжа си и пред роднините му и го запитала: Пред кого мога да се откривам? - Пред когото искаш, само не пред мене.

Като ученици на окултна школа, вие трябва да изучавате окултните науки. Някой се оплаква, че нямал знания, не могъл да чете по ръката. Това е лесна работа. Ще прочетеш няколко съчинения по хиромантия и ще научиш нещо. Важно е интуиция да имаш. Тя помага при окултните

науки. Виждаш една река, знаеш, колко е широка, не знаеш дълбочината й. Взимаш един камък, хвърляш го и определяш дълбочината на реката. Интуицията е камъчето, което хвърляш. Тя помага при разрешаване на трудните задачи. Човешкото сърце е река, на която първо трябва да знаеш дълбочината, а после широчината. Линията на сърцето в човека има дълбочина и широчина, които трябва да се изучават. Тая линия върви в обратна посока на умствената. Линията на живота определя границата на любовта, върху която е построен Божественият свят. Казваш, че Бог не съществува. Докато имаш палец, Бог съществува за тебе. Отрежат ли ти палеца, Бог престава да съществува. Значи, палецът е Божественото в човека. Той трябва постоянно да се движи. Заболееш ли, движи палеца си.

Ще ви дам едно упражнение за палеца. Докато не получите резултат от упражнението, не говорете на външните хора за него. - Защо? - Понеже между вашето и тяхното съзнание няма хармония, вие ще се натъкнете на мочурлива почва, от която мъчно се излиза. Търговец си, работите не ти вървят. Седни на един стол и започни упражнението. Изнеси дясната си ръка напред с дланта надолу и допирай последователно палеца си до всичките пръсти на ръката: до малкия, до безименния, до средния, до показалеца. След това обърни същата ръка с дланта нагоре и направи същото упражнение. После направи двете упражнения с лявата ръка, първо с дланта надолу, после с дланта нагоре. Като свършиш упражнението, ще почувстваш едно просветление в ума си и ще намериш начин, как да оправиш работите си. Ако не си разположен, направи същото упражнение. Скръбен си, направи упражнението. Палецът, като представител на любовта, ще предаде нещо от себе си на другите пръсти. Това ще помогне на мозъка и на слънчевия възел, и те ще почнат да работят.

Някой човек стои прав, свива раменете си и мълчи. Закъсал е нещо, работите му не вървят добре. Друг скръстил ръцете си отпред. - Защо? - Обеднял, не знае, какво да прави. Някой туря ръцете си отзад - загазил някъде. Турците държат ръцете си в това положение. Друг върви, маха ръцете си напред-назад, наляво-надясно. И това не е правилно. Като ходите, дръжте ръцете и краката си успоредно. Не спазвате ли това положение, няма да имате резултат, и работите ви няма да се нареждат добре. Ръцете и краката трябва да знаят, че имат господар, който ги управлява. Правилното движение на ръцете и на краката регулира мозъчната нервна система.

Мнозина седят на едно място и мислят за чудеса, за велики работи. Благодарете, че не сте готови още за чудеса. Ще дойде ден, когато ще правите чудеса, но още не е време. Не се заблуждавайте в желанията си.

Ако е за чудеса, съвременната техника не е далеч от тях. Трябва да имате правилно, философско разбиране за нещата. Прави чудеса със себе си. Обезверил си се нещо. Намери причината за това и си помогни. Ето едно чудо. Искаш да станеш в четири часа сутринта, да свършиш някаква работа, но се успиш. Какво трябва да направиш? Щом искаш да станеш рано, хвани палеца на лявата ръка с палеца и показалеца на дясната си ръка и кажи: Искам да стана утре в четири часа сутринта. Направи същото и с дясната ръка: хвани палеца на дясната ръка с палеца и показалеца на лявата и кажи същите думи. По тоя начин ти се свързваш със силите на разумния свят и ги викаш за свидетели. Зад палеца стоят същества от разумния свят, с които ти се свързваш. Той е антена. Ти отваряш телефона и започваш да говориш. Пръстите са антени, чрез които човек се съобщава с духовния свят. - Ще успея ли? - Ако не се съмняваш, ще успееш. - Защо се съмнявам? - Защото имаш тъмнина в ума.

Тъмнината показва, че нямаш отношение към нещата: или вярата ти е отсрабнала, или любовта ти не се проявява. Дето има тъмнина, там става вкисване. Ако вярата ти е пасивна, а духът активен, работите се нареждат добре. Ако всичко в тебе се неутрализира, както се получават солите в химията, всяко растене престава. Тогава казваш: Нищо не ме интересува вече. Ако си цигулар, захвърляш цигулката настрана. Не я захвърляй, вземи я и започни да свириш, да изучаваш всеки тон, всяко движение на лъка. Аз правя това всеки ден, поне по 5-10 минути. - Какво особено си постигнал? - Много нещо постигнах. Аз не се стремя да стана философ, светия, или ангел - отдавна съм такъв. Някой иска сега да стане светия. Той е светия, но не вярва в това. Пръв ти трябва да съзнаеш, че Бог те е създал добър и си такъв. Ако очакваш хората да те признаят за добър, твоята работа е пропаднала. Сам ще намериш доброто в ума и в сърцето си и ще го проявиш. Ако е останало нещо отрицателно в тебе, ще го филтрираш. - Не разбирам някои работи. - Какво искаш да разбереш? В дадения случай ще разбереш само закона на вярата и закона на любовта - нищо друго не ти трябва.

Вярата ще те кредитира. Доколкото имаш вяра в даден човек, дотолкова той ще те кредитира. Доколкото можеш да направиш нещо за него, дотолкова ще те обича той. Доколкото ти си проявил любовта си към него, дотолкова и той ще прояви своята любов към тебе. Любовта носи придобивките. Както работата определя придобивките, така и любовта. Според мене, работата и любовта са едно и също нещо. Вярата е очаквателно състояние. Имаш вяра и очакваш да дойде Божието благословение. Щом дойде благословението, ти взимаш мотиката, четката или перото и отиваш на работа. Това са все почетни длъжности.

Един ден виждам един брат, носи вода с буре. Като ме видя, спря се и ми каза: Закъсах, Учителю. - Някога си закъсвал, но сега, като носиш вода, оправяш работите си. Мисли, че бурето е пълно със злато. Да занесеш тая вода на ожъднели хора, това струва милиарди. Всички ще ти благодарят. Така ще си създадеш правилна връзка с тях. Човек трябва да носи вода, сам да си купува хляб, да не се стеснява. Водата представя живота, а хлябът - Словото Божие. Цял ден ти разнасяш Словото между хората. Едни Го приемат, други не Го приемат. Ти се връщаш обезсърчен, недоволен, че не приемат хляба ти. Казват, че хлябът ти не струвал. - Щом не струва, направи по-хубав хляб, да ги задоволиш.

Един евангелист разказваше, че, след като проповядвал с години на хората, малцина са приели Словото. Повечето се отнасяли с недоверие към него. Много естествено, не се интересуват хората от неговите проповеди. Друг е въпросът, ако им говори за забогатяване. Нека се опита да им каже, де има заровено злато в земята, да види, колко души ще го последват. За златото всеки се интересува, а за Словото Божие - малцина.

Питам: Какво по-голямо богатство търсите от това, да подобрите живота си. Всеки човек може да стане малджия. Достатъчно е да вземе пръчицата и да тръгне с нея. Щом има любов към златото, той ще познае, де е заровено то, както кучето намира заека по следите му. Щом намериш следите на златото, ще го вземеш и ще скриеш пръчицата си. Казвате: Да копаеш златото от земята, това не е Божествено. - Да даваш пари под лихва, Божествено ли е? Да вземаш повече, а да даваш по-малко, Божествено ли е? Божествено е да даваш повече, а да взимаш по-малко. Същият закон се отнася и до знанието. Ще даваш повече, ще взимаш по-малко. - Защо? - Като взимаш по-малко, ще го обработваш добре. Взимаш ли много знания, ще ги трупаш, без да ги асимилираш. Чрез знанието ти запазваш светлите и красивите си мисли и чувства.

Една млада сестра разказваше, как се справяла с изкушенията. Като срещала някой лош човек, тя си казвала: И в тоя човек живее Бог. Добър е той. Права е сестрата. По естество човек е добър, по прояви може да бъде лош. - Кога проявява лошото? - Когато му се отнеме нещо ценно. Вземи любимото дете на майката, и тя ще се озвери. Вземи парите на търговеца, и той ще се озвери. Кажи обидна дума на някого, и той ще се озвери. Върни детето на майката, за да се отвори сърцето й. Върни парите на търговеца, за да го успокоиш. Кажи една добра дума на обидения, за да го разположиш.

Сега вие искате да знаете, обича ли ви Бог, или не. Ако досега не сте разбрали това, вие сте за съжаление. Бог ви обича и доказал е, че ви обича.

Сега вие трябва да Го обичате и да докажете това. Вие мислите, че обичате Бога, и очаквате Той да ви възнагради за вашата любов. Това е криво разбиране. Ваша задача е - и млади, и стари, да служите на Бога. Той ви е дал свобода, която трябва да проявите в служене на Бога. Как ще служиш на Бога? - С любов. Кажи: Господи, благослови всички, които вършат Твоята воля. Изпълни сърцата им с любовта Си. Някой иска да убеди ближния си, че Бог съществува. Той отдавна знае това, няма защо да го убеждаваш. Оня, на когото проповядваш, е пробуден вече, той отдавна те очаква. Ученикът трябва да очаква учителя си. Той има вътрешен стремеж за разумна работа.

Сега вие се оплаквате, че сте остарели и побелели. Аз мога в една нощ да почерня косата ви, но с условие да посветите целия си живот в служене на Бога. Каквото ви каже Той, да го изпълните. Аз мога бедните да направя богати, но при същото условие - цял живот да служат на Бога. Да служиш на Господа, това е най-великото в живота. Като не разбирате това, вие мислите само за себе си, мислите, че ви липсва нещо. Нещо не ви липсва. Вие страдате от изобилие. Не е лошо изобилието, но трябва да се използва разумно. Не са лоши философските разбирания на миналото, но днес има нещо ново, което трябва да се приложи. Животът на миналото е бил добър, но сегашното време носи нови разбирания, нови методи.

Станете ли сутрин от сън, благодарете на Бога. Дали сте разположени, или не, не е важно. Всякога благодарете на Бога. Така ще се яви светлина в ума ви и ще почнете да мислите и да чувствате право. Така ще се насърчите да следвате правия път. Насърченията и обезсърченията си имат своята добра страна. Трябва да се обезсърчиш, за да получиш нещо от Господа. Трябва да се насърчиш, за да се прояви любовта чрез тебе.

В живота има стари неща, отживели времето си, и нови, за които човешките умове още не са готови. Когато Давид се би с Голиат, Саул му даде всички нови, модерни оръжия, с тях да се сражава. Обаче, Давид хвърли копието и меча настрана и взе прашката си. Той каза на Саул: Тия неща не са за мене. С прашката си той победи Голиат. Ти може да си богат, да имаш къща и имоти - това е модерно съоръжение. Ти хвърляш настрана богатството, отказваш се от къщата и, като последен бедняк, излизаш с прашката си и убиваш Голиат. Ако си беден и силен, като видиш, че разбойник напада богат човек, ще го повалиш на земята. Ако си само беден, ще му кажеш: Обери тоя богаташ, вземи богатството му. Бедния не обирай. И аз съм беден, от тебе очаквам да ме нахраниш. Доволен съм, че срещнах такъв човек на пътя си. Казвате: Ако разбойникът нападне и нас? - Не се безпокойте, той знае, кого да напада и обира. Ако си слаб и беден, ще потупаш разбойника по гърба и ще му кажеш: Такъв

човек търся - да обира богатите и да дава на бедните. Казвам: Стремете се към вътрешно богатство, което или сам си придобил, или си го получил наследство. За да бъдеш вътрешно богат, трябва да имаш известен капитал. Без тоя капитал не може да се говори за богатство. Външното богатство се определя от количеството злато, което човек има в кръвта си. Ако не е така, всички хора щяха да бъдат богати. Много американски милионери станаха просяци. - Защо? - Нямаха това количество злато в кръвта си, което да отговаря на външното богатство. Оня, който има злато в кръвта си, никога не може да изгуби богатството си и да обеднее.

Какво представя златото в човешката кръв? Как се изразява то вън от човека? - Като доброта и благородство. Значи, доброто и благородството са вложени в човека като капитал, който трябва да се обработва. Следователно, ако доброто не е вложено в човека, той никога не може да стане добър. Затова казвам: Прояви доброто! - Като стана добър, ще го проявя. - Така не се говори. Доброто е в тебе, и ти трябва да го обработиш и проявиш. Изявявайте доброто. Изявявайте и любовта. Коя е причината, че към някои хора проявявате любов, а към други не проявявате? - Тяхната отрицателна сила. Когато тая сила в човека е голяма, любовта ви не може да се прояви към него. За да прояви доброто в себе си в пълнота, човек трябва да стои над обикновените хора, да не му влияят. Има лоши хора, по-силни от вас и, като попаднете в тяхната среда, започвате да се влияете от тях. Тяхната мисъл е по-силна от вашата, и вие започвате да се съмнявате и колебаете - вярата ви отслабва. Дойде ли такъв човек при вас, той започва да говори против Бога, да отрича съществуването Му. Той отрича Господа, защото в миналото бил философ и се опълчвал против идолите. Той забравил, че идолите съществували някога и, като дошъл на земята, проповядвал на хората, че Бог не съществува. Идолите са изчезнали от няколко хиляди години, но идолопоклонството няма нищо общо с идеята за Бога. Старите египтяни са обожавали аписа. Това е остатък от миналите времена, когато хората са обожавали всички същества. Те са вярвали, че Бог живее във всяко живо същество. Впоследствие, когато изгубили идеята за Бога, в тях останало само обожаването на животните, главно на ония, на които гледали като на свещени.

Старите египтяни са обожавали и крокодила. Следователно, хората, които отричат Бога, искат да кажат, че не признават тоя Бог, в когото старите египтяни вярвали. Днес трябва да си създадете правилно разбиране за Бога, да знаете, че Той се проявява чрез човешките мисли, чувства и постъпки. Когато повярва в истинския Бог, човек е готов да се откаже от всичко временно на земята: от богатството си, от положението си. И цар да е, той е готов да заеме най-ниското положение. Ако искате да станете

силни, услужвайте си един на друг. Силният да служи на слабия, както майката служи на своето дете. Като ученици, работете за усилване на волята си. Движете пръстите си, особено палеца. Като дойде една добра мисъл в ума ви, не я отлагайте. Ако искате да усилите волята си, веднага приложете мисълта. С усилване на волята, вие ще усилите и тялото си. Всички органи ще започнат да работят добре. Палецът е Божественото начало в човека. Като движиш палеца си, ще си казваш: Има Бог! - Загазих много. - Не съм загазил. Дойде ли една отрицателна мисъл в ума ти, свий ръката си на юмрук, постави палеца отгоре и кажи: Има Бог!

Ще правите различни упражнения за усилване на волята, без да говорите на хората за това, което вършите. Намислил си да дадеш хиляда лева на някого в името на Господа. Дай и нищо не говори. Като дадеш, можеш да говориш. Обаче, преди да си направил доброто, не говори за него. Не дръж палците си скрити между другите пръсти. Ако ги криеш, волята ти ще отслабне. Отслабването на волята е условие за заболяване. Болестите са необходими за каляване на волята. Следователно, каквато болест и да имаш, хвани болното място и кажи: Ще служа на Господа. Радвай се, че кракът ти се свива и разпуща.

Определено е, какъв трябва да бъде ъгълът на огъването на ръцете и на краката. Ще кажете, че това са дребни работи, с които не трябва да се занимавате. - Ако не се занимавате с дребните работи, с великите никога няма да се занимавате.

Т.м.

4. Лекция от Учителя, държана
на 13 април, 1932 г. София Изгрев

1932_04_15 Живите числа
Издание 1947 г., София
КНИГА: Фактори в природата, МОК Год.XI, Том 2

ЖИВИТЕ ЧИСЛА

Размишление.

Ще прочета 9 глава от Притчите.

„Мъдростта съгради дома си; издяла седемте свои стълбове." (1 ст.) – В този стих се говори за нещо, създадено преди човека.

„Закла, което имаше за клане; смеси виното си и приготви трапезата си." (2 ст.) – Под „клане" се разбира принасяне на разумна жертва.

„Не обличавай присмивател, за да не те намрази; обличавай мъдър, и ще те възлюби." (8 ст.) Не учи неспособния, остави го да си върви по своя път. Учи способния, за да те възлюби.

Сегашните хора страдат за неща, които не заслужават тяхното внимание. Например някой страда, че няма нови дрехи; друг, че няма нова шапка и обувки; трети, че е гладен; четвърти, че е слаб. Това са слабости, от които мъчно могат да се освободят. Така се създават връзки, отношения между хората. – Кое създава връзка между тебе например и хлебаря? – Хлябът. Минаваш край една фурна, не влизаш вътре. – Защо? – Не си гладен. Ако си гладен, непременно ще влезеш във фурната и ще попиташ хлебаря: колко струва хлябът, пресен ли е? Хлебарят отговаря колко струва хлябът. Ти изваждаш пари от кесията си и купуваш един хляб. Ако нямаш пари, въпросът се усложнява. Спираш се пред фурната, мислиш какво да правиш. Да искаш на кредит, не смееш; знаеш, че не се дава хляб без пари. Да кажеш, че нямаш пари, срам те е. Чудиш се как да си доставиш хляб.

Как ще си доставиш хляб, ако си много честолюбив? Гладен си, но честолюбието не ти позволява да просиш. Най-после дохождаш до един правилен метод. Влизаш във фурната и казваш на фурнаджията: Моля ти се, ще ми позволиш ли да взема участие в месенето на хляба? Интересувам се от това изкуство, искам да науча как се меси и пече хляб. Фурнаджията те приема с готовност, защото той има нужда от слуга. Ти оставаш при него, работиш цял ден и вечерта, като се връщаш у дома си, получаваш цял хляб за работата, която си свършил. Това е най-добрият метод за задоволяване на глада. Ако е въпрос за бърза процедура, можеш да извадиш револвера си и да заплашиш фурнаджията. Ще получиш един хляб, но веднага след тебе ще тръгне стражар, ще те хване и заведе в

участъка. Как мислиш, ще бъдеш ли спокоен след това? Няма да бъдеш гладен, но ще се смущаваш от това, че не си постъпил разумно.

Често вие попадате на мъчнотии, с които не знаете как да се справите. Искаш да влезеш в един дом, но още в двора излиза кучето срещу тебе и започва да лае. Как ще се справиш? Първото условие е да не дразниш кучето. Ще минеш спокойно и ще продължиш пътя си. Ако дразниш кучето, няма да влезеш в къщата. После трябва да изчистиш добре обувките си. В тоя дом не приемат посетители с нечисти обувки. Най-после трябва да знаеш езика на домакините. Те са чужденци, не разбират български език. Как ще влезеш в този дом? Ако си пътник, изпаднал си в този голям град, няма къде да нощуваш. Да отидеш на хотел, нямаш пари. Да спиш на скамейка в някоя градина, не се позволява. Това са все неразрешени задачи, които трябва да се разрешат правилно. Можеш да ги решиш правилно, можеш и да не ги решиш. Да се справиш с камъка е лесно – ще го бутнеш. Да се справиш с дърво, и това е лесно. Обаче как ще се справиш с човека? Отиваш по важна работа, бързаш, минаваш по една улица. Веднага стражарят те спира и казва: Оттук не се минава. Върни се назад! – Бързам, не мога да се върна. – Ще се върнеш! Не се позволява на такива хора като тебе да минават по тази улица. Ти се чудиш защо стражарят не те пуща. Гледаш, други хора минават, а ти не можеш. Ето едно противоречие, с което не можеш да се справиш. Искаш да учиш, но и в училище не те приемат. Срещаш ученици, които влизат и излизат от училището, а ти не можеш да влезеш вътре. Казваш си: Колко знания ще придобият тези ученици! – Едни от тях придобиват знания, а други влизат и излизат с празни торби. – Защо? – Защото не учат. Важно е, като учат, да знаят къде да приложат знанието си. В училищата изучават повдигане на числата в квадрат, в куб, но не знаят къде да приложат това знание. Какво значи да повдигнеш едно число в квадрат и в куб?

Като се говори за първа, втора и трета степен на числата, разбираме трите измерения. Ако не можеш да свършиш една работа по първото измерение, ще я свършиш по второто измерение; ако не можеш да я свършиш по второто измерение, ще я свършиш по третото. Ако и по третото измерение не можеш да я свършиш, ще я свършиш по четвъртото. Значи повдигането на числата в степен, т.е. степенуването на числата, отговаря на измеренията. Написваме:

13 = 1. 23 = 8. 33 = 27. [1 на трета степен, 2 на трета степен, 3 на трета степен]

Защо единицата в трета степен остава пак единица? Дайте пример за повдигане на един предмет в трета степен, т.е. в куб.

Задачата с хлебаря и гладния човек може да се реши по няколко начина. Не е решена правилно задачата, ако гладният открадне един хляб. – Защо не е решена правилно? – Защото хлебарят остава недоволен. Той се безпокои, смущава се и търси крадеца. Ако си умен, ще минеш покрай хлебаря и ще му кажеш: Не се безпокой, открадването на хляба ще те направи щастлив. Не търси своето право. Ако не си умен, ще започнеш да се караш с него, да го дразниш още повече. Като ученици вие какво заключение може да извадите от този пример? Казвам: Всяка мъчнотия, малка или голяма, се решава лесно, когато е вън от човека. Ако е вътре в човека, мъчно се решава. Как ще се справиш с хлебаря в себе си? Какво ще му кажеш, за да не вика и да не се сърди за откраднатия хляб? Изкуство е да можеш да се справяш с вътрешните си смущения. Ако отвън воденицата ти престане да мели, лесно ще намериш причината и ще изправиш повредата. Ако водата се е отбила, ще намериш мястото, дето е станало отбиването, и ще я запушиш. Ако водата е намаляла, ще почакаш, докато паднат дъждове. Какво ще правиш, ако вътрешната воденица – стомахът престане да мели?

Ученик си, решаваш задачите си, но се разсейваш, не можеш да работиш добре. – Защо? – Странични мисли влизат в ума ти и те отклоняват. Докато работиш с обикновени, механични числа, изведнъж в ума ти влезе едно живо число и обърква отношенията между другите числа. И ти не можеш вече да смяташ. Живите числа са магнетични и действуват върху самия човек. Решаваш една важна задача и в ума ти влиза едно живо число. Нещо ти нашепва, че някой те преследва, иска да те убие. Тъкмо си пред разрешаване на задачата, но веднага я захвърляш и бягаш. Същото прави и заекът. Както гризе клончетата в гората, шукне нещо и той хуква да бяга. Колко задачи си оставил неразрешени! Колко пъти си повтарял една и съща задача, и все още не е решена! Такава е задачата за търпението. Колко пъти си напущал училището! После казваш: Не можах да свърша училището. – За да свършиш училището, трябва да учиш, да издържиш всичките си изпити. След това ще получиш диплом за свършване на училището.

Днес всички хора мечтаят за щастлив живот, да си осигурят щастливо бъдеще. Някой казва: Да свърша училище, да взема отличен диплом, веднага ще се настаня на добра работа. Той си мечтае, както мечтал циганинът, да се ожени за царската дъщеря. Той носел гърне с мляко на главата си и мечтаел как ще продаде млякото, колко ще спечели, как ще срещне царската дъщеря, ще се влюби в нея и ще я вземе за жена. От радост подскочил и гърнето с млякото паднало на земята и се строшило. Следователно ще влезеш в университета, ще срещнеш добри и учени

професори, но ако не учиш, нищо не можеш да постигнеш. Университетът е място за способните, за ония, които учат. И животът е университет. Той не е за инвалиди, за неспособни ученици. Щом си влязъл в този университет, ще изхвърлиш от главата си мислите, че си инвалид, че условията са лоши, че не можеш, че животът е тежък, че хората са неразбрани. Студентът не може да се извинява с времето: че вън било студено, валяло сняг, духало вятър. Каквото и да е времето, той е длъжен да посещава университета и да учи. Думите „не мога" са спирачка. Ученикът не трябва да казва „не мога". Друг е въпросът, ако караш кола нагоре, по височина. Тогава може временно да туриш спирачката. На височината спирачката е на място, но при слизане колата трябва да бъде свободна. Ако при слизане й туриш спирачка, тя ще се преобърне. На качване, само от време на време, ще туряш спирачката.

Казвам: Невъзможното при едни условия е възможно при други. Отиваш при хлебаря без пет пари в джоба. Искаш да ти даде хляб, но той казва: Не мога да ти дам. След половин час пак отиваш и показваш на хлебаря една златна монета. Без да го молиш, той взима монетата, избира един хубав хляб и ти го подава. Той разбира езика на златото. При първия случай не можеше да ти даде хляб, но при втория веднага ти дава. Ако нямаш пари в джоба си, ще влезеш като работник във фурната, сам да си изкараш хляба.

Мнозина се оплакват от неразположение на духа, нямат дух за работа. – Коя е причината за това? – Причината за неразположението се крие в стомаха – не си ял, както трябва; в дробовете – не дишаш чист въздух, или в главата, в мозъка – нервната ти система е разстроена. Ако причината е в стомаха, ще му даваш чист хляб и чиста храна и ще се храниш навреме; ако причината е в дробовете, ще дишаш чист въздух; ако причината е в мозъка, ще приемаш само положителни мисли. Ако посадите в земята едно пясъчно зрънце, то няма да се измени; пясъчното зрънце няма да покълне. Ако посадите житно зрънце в земята, то непременно ще израсте. Житното зрънце представлява положителна мисъл, т.е. живо число. То може да расте и да се развива. Пясъчното зрънце представлява отрицателна мисъл, т.е. мъртво число. Всяка единица, която може да се раздробява и да претърпява вътрешна промяна, е жива, положителна единица. Например числото 12 се дели на 2; 12 : 2 = 6. Числото шест е число на илюзии, но в органическия свят то представлява завършен процес. Когато две същества се съберат на едно място да свършат една работа, завършената работа представлява числото шест.

Често човек се обезсърчава и казва: Това не мога да направя. Според мене ти не можеш да направиш нещо при дадени условия. Щом измениш условията, ще го направиш. Затова казвам: Каквото езикът не може да

направи, ухото може да направи; каквото ухото не може да направи, окото може да направи. Езикът опитва вкуса на предметите. Щом се приближи нещо до него, той веднага го опитва и се произнася има ли вкус, или няма. Ухото възприема звука и определя посоката, отдето иде той. Това, което езикът и ухото не могат да направят, окото може да го направи. Обаче това, което езикът определя, нито ухото, нито окото могат да определят. Само езикът се произнася, че захарта е сладка. Остане ли на окото да определи вкуса ѝ, непременно ще дойдете до криви заключения. Каквото стомахът може да опита, мозъкът не може.

Двама светии, отшелници, се разговаряли. Единият казал: Каквото мислиш, това става. Другият му отговорил: Това не е вярно. Не всичко, каквото помислиш, може да стане. Това зависи от условията. Обаче те останали на различни мнения по въпроса. Един ден първият светия отишъл в града да купи нещо. Вторият останал да готви. Турил боб в една тенджера да се готви, но не го осолил. Като седнали да се хранят, първият светия казал: Братко, бобът не е солен. Защо не си го осолил? – Нали казваш, че каквото помислиш, става. Помисли, че в боба има сол и го осоли. Така е на теория, но казвам: Ако не туриш сол в боба, мисълта ти няма да го осоли. Ако искаш да ядеш вкусен, солен боб, ще туриш сол в гърнето.

Права мисъл, право разбиране е нужно на човека! Знай, че не всичко, което помислиш, ще стане. Благодари, че е така. Ако всичко, което помислиш, стане, лошо те чака. Представи си, че виждаш една хубава картина. Който мине, драсне нещо на картината. Какво ще стане с нея? – Каквото стане с картината, това ще стане и със света, ако всичко, което човек мисли, става.

Дядо и внук карат едно магаре, отиват в града. Среща ги един човек и им казва: Защо и двамата карате едно магаре? Нека детето се качи на магарето, а старият да върви след него. Дядото направил, както му казали. След това друг човек им казва: Какво правите? Детето язди магарето, а старият върви пеш. Срам е за детето, да язди магаре, а старият да се изморява! Детето слязло от магарето, да се качи дядото. Повървели малко, среща ги трети човек. И той казва: Защо и детето не се качи на магарето? И детето се качило; продължили пътя си. Четвърти човек ги спира и казва: Как е възможно двама души да яздят едно магаре! И двамата слизат от магарето. Казвам: Ето какво става, когато човек се поддава на всяка мисъл, която мине през ума му. Не всичко, което помислиш, може да стане. И двама души могат да се качат на магаре, но когато магарето е впрегнато в кола. Може ли една жена да се ожени за двама мъже или един мъж – за две жени? Следователно на гърба на едно магаре може да се качи само един човек.

И тъй, за да придобиете истинско, положително знание, трябва да изучавате мислите, чувствата и постъпките си, да ги съчетавате правилно. Всяка мисъл трябва да превръщате в чувство, а чувството – в действие. Всяко действие трябва да става по закона на доброто. При това всяка работа, започната навреме, свършва с успех. Например, ако отидеш на пощата преди осем часа, ще чакаш, докато отворят. Може да бъдеш пръв от посетителите, но ще чакаш. Ако отидеш точно в осем часа, ще успееш. Гишето е вече отворено. Ако отидеш в университета преди определения час, пак ще чакаш.

Напишете числото 123. Това число съществува в умствения свят, в чувствения и в света на постъпките. То е едно и също число, но с различни свойства и прояви в различните светове. Като съберете цифрите на трите числа, ще получите числото 18, а именно: 123 + 123 + 123 = 6 + 6 + 6 = 18 = 1 + 8 = 9. Числото 18 е нехармонично, съчетано от числата 1 и 8. Числото 666 е също дисхармонично съчетание на цифри в астралния свят. Обаче числото 999 е едно от най-хармоничните числа. Общият сбор от цифрите му е 27. Като съберем цифрите 2 + 7 = 9.

Казваш: Мога да мисля каквото искам; мога да правя каквото искам и когато искам. – Не е така. Можеш да правиш каквото искаш и когато искаш, но няма да бъдеш в съгласие с разумната Природа. Ако искаш да бъдеш във връзка с нея, трябва да спазваш времето, през което тя работи. – Как се познава кога трябва да свършим една работа или да предприемем нещо? – Когато имаш силен вътрешен импулс да направиш това. Искаш да отидеш някъде. Ако имаш вътрешен импулс да отидеш, иди; ако нямаш импулс и се бориш, не отивай. И в двата случая обаче не оставай вкъщи. Иди на друго място, но не оставай в пасивно състояние.

Да се върнем към числото 123. Единицата показва как може човек да стане богат. Двойката показва, че може да заеме добро обществено положение и да го почитат. Тройката показва, че каквото иска да постигне, ще успее. Числото 123 е едно от щастливите числа, но за онзи, който го разбира. За оня, който не го разбира, няма по-нещастно число от 123. Какво правите, ако вън е студено, има и дълбок сняг? – Ще запалим печката и ще седим на топло. – Така е, ще седите на топло, ако складът ви е пълен с дърва и въглища. Ако нямате нарязани дърва, ще вземете брадвата и ще насечете. Ако нямате вода, ще вземете стомната и ще отидете на чешмата.

Материалът, който ви давам в беседите и лекциите, трябва да се обработва и прилага. Както ви е даден, той е суров материал. За да се приложи, първо трябва да се обработи. Щом се обработи, ще се домогнете до

вътрешната страна на знанието. Ако не го обработите и приложите, животът ви ще мине напразно.

Т. м.

26. *Лекция от Учителя, държана*
на 15 април 1932 г. в София – Изгрев.

1932_04_15 Живите числа Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98", 1999
КНИГА: Съществуване, живот и отношение. МОК, Год.XI

ЖИВИ ЧИСЛА

11 година
26 лекция на 1 мл.ок.клас
15.IV.1932 година петък, 5 ч.с.
ИЗГРЕВ, СОФИЯ.

Добрата молитва.

Ще прочета 9 глава от Притчи. В първия стих се казва „Мъдростта съгради дома си". Изляла седемте свои стълбове. В началото на първия стих се говори за нещо, което е създадено преди човека. Онова, което имаше да се жертвува, трябваше да се жертвува. Под клане винаги се разбира разумната жертва, която може да се пренесе. Казва се по-нататък „Не обличавай присмивател, за да не те намрази", „Обличавай мъдър и ще те възлюби", т.е. не учи неспособния, остави го да си върви по своя път. А учи способния. (Прочете до 13 стих включително.)

Сегашните ученици не могат да се избавят от едно вътрешно състояние. Това е слабостта. Например, усещаш се, че си слаб, че си болен, че си гладен, че си бос, че си без шапка, че си без дреха. Това е едно анормално състояние. Тези положителни и отрицателни отношения, които се явяват, създават връзка между хората. Да кажем, кое е онова, което създава отношение между тебе и един хлебар. Между вас има отношение. Между хлебаря и тебе има известно отношение. Някой път го поглеждаш и пет пари не даваш, не искаш да го знаеш, но някой път минаваш, гладен си, искаш да образуваш малко познанство, искаш да знаеш дали е пресен хлябът. Питаш: Може ли да си купя. Казва: Може. – Колко струва? – Толкоз. Плащаш, вземеш хляба. Щом вземеш пари, изваждаш кесията. И с достойнство говориш. Представете си, че нямате нито пет пари. Знаеш закона, че без пари не се дава. На вересия не дава. Даром не дава. Следователно, ти правиш психологическо наблюдение. Наблюдаваш го, туриш главата долу. Не може да си обясниш. Движиш си ръцете нагоре, надолу. Бъркаш това, онова. Гледаш го, тръгнеш, но и той не може да си обясни състоянието си. Да кажеш, че нямаш пари, срамота е. Да кажеш дай ми на вяра, но ако не иска да ти даде, тогаз се уронва достойнството ти. Ходиш, ходиш, пак се върнеш и му казваш: „Добър ден". Питам сега: По кой начин ще извадите хляба. По кой начин ще вземете от този хлебар хляба? – Представете си, че вие сте крайно честолюбиви. Толкоз

честолюбиви, че даже като ви погледне котка, вие се докачите. Като ви залае куче. Вие вземате камък, искате да му кажете: Ти не знаеш ли кой съм? – Как бихте разрешили задачата? – Можете ли да измислите начин. Нямате нито пет пари. Ще кажеш от дълго време искам да бъда ученик, да изуча това изкуство. Много ми допада. Да изуча това изкуство как се пече хляб. Искам да остана при вас като ученик. Ако искате даже за в бъдеще да ме научите как се прави хляб. А пък този хлебар има нужда от слуга. Целия ден като работите, той ще ви научи как се пече хлябът и ще ви даде малко хляб. Това е правилният път. По модерному, извадите двата кобура и казвате: „Дайте ми хляб“. Но въпросът става дълъг. Вие вземете хляба, тръгнете, но хлебарят казва на полицията, полицията тръгне след вас.

Вие може да допуснете една мисъл, която произвежда безпокойствие. Това безпокойствие произтича от факта, че не сте постъпили разумно. При сегашните условия, при сегашния живот, вие искате да разрешите много важна задача. Представете си, че отивате в един дом, дето има кучета. Правилото е по никой начин да не дразните кучето в двора да не ви лае. Защото всякога щом ви залае кучето, то в тази къща не можете да влезете. Второто правило е, че вие в този двор ще влезете с чисти крака. Ако краката са кални, по никой начин не можеш да влезеш в двора и в къщата. Третото правило е, че ако не знаеш езика на стопанина, пак не може да влезеш. Три положения: Как ще разрешиш тия три положения. Кучето е честолюбиво, то лае, дето трябва и не трябва. Защищава кауза, която трябва и не трябва. Честолюбиво е, меси се във всичките работи, който и да мине по пътя и на сто крачки да е, пак лае. Ако минаваш близо до къщата, разбирам, но на 100–200 метра разстояние минаваш и то пак те лае. Това са съвременните мъчнотии, които вие ги имате. Понеже вие сте пътници. Всички сте пътници. И в живота минавате. Не е една мъчнотия. Да допуснем, че уредите въпроса с хляба, но вечерта в един голям град трябва да намериш място, дето да спиш. Не се позволява на пейките. Или друг въпрос. Да кажем, че хлебарят има куче, какво ще правите? – Това са неразрешени задачи в живота. Ти си млад, но не знаеш как да свършиш. Ти не знаеш дали ще влезнеш в хотела да спиш. Ти не знаеш дали хлебарят ще ти даде хляб или не. А пък това са задачи, които може да разрешиш правилно, а може да ги разрешиш неправилно. По въпроса за знанието човек по някой път мисли, че знае. Запример много лесно можеш да се справиш с един камък по пътя, може да го търкулнеш, даже може де се справиш с едно дърво. Но имаш отношение с един човек, как би се справил с него? – Например представете си, че вие сте на пътя, дето има стражар, който казва: „По този път никой няма да минава.“ Дойдете до него, той казва: Трябва да се върнете назад. А пък работата ви е толкоз важна, че ако се върнете назад, работата ви се изгубва. Какво трябва да направите с този стражар, за да ви пусне? – Този стражар казва: Забранено

е за пътници като вас да минават. Ако спрете там, през целия ден ще видите, че други пътници минават, вие не може да си обясните. Допуснете, че един човек вижда как студентите влизат и излизат из университета или учениците влизат и излизат из училището. На тях е позволено да влизат и да излизат. На тебе не е позволено това. Там е нещастието. Че сегашната младеж, сегашните студенти влизат с празни торби и излизат с празни торби. Защото като влезеш в университета и научиш, че 2 по 2 е четири, това знание де ще го приложиш? – Или представете си, че знаете да повдигате едно число в квадрат или в куб. Де ще приложите това знание? – Какво значи да се повдигне едно число в куб?

$1^3 = 1$

$2^3 = 8$

$3^3 = 27$

Ако не можеш да извършиш една работа, по първото измерение, ще се постараеш да я извършиш по второто измерение. Ако не можеш по второто, ще се постараеш в третото измерение. Трябва да повдигнеш тази работа в трета степен някой път. Ако не може да извършиш работата, тогава ще повдигнеш в четвърта степен. Повдигането в трета степен какво е? Иван Стоянов говори. Повдигнете в трета степен, какво дава? Дава пак единица. Защо единицата не се повдига в по-горна степен? Дайте пример за повдигане един предмет в куб или в трета степен. Една къща какво представлява? – Да съградиш къща – това е куб. Вашият хлебар, при който спряхте, той се е ядосал, понеже някой взел хляба без пари и си е отишъл. Като минавате, той е ядосан. Ако имате знания, какво трябва да направите? – Ще се заинтересувате. Какво нещастие е станало в неговата фурна, че той е неразположен. Какво трябва да направи човек в дадения случай. Ще му кажете: Изгубването на един самун хляб по някой път докарва цяло щастие на човека. За бъдещето ще бъдеш най-щастливият хлебар. Запомни думите ми. Ако сте умен човек, ще му кажете така. Ако не си умен човек, ще му кажеш: „Какво си вдигнал врява че крякаш така." А той ще ти каже: Не е твоя работа. Върви си по работата. Преведете сега това. Когато работите, събитията, стават вън от нас, те са лесни. Но по някой път този процес става вътре в душата. Този хлебар цял скандал вдига вътре в тебе. Ти не знаеш как да утешиш хлебаря вътре в тебе. Как трябва да утешиш този хлебар, на когото е откраднат един самун хляб. В дадения случай мъчнотиите, които идат, това са ред задачи, с които трябва да се справиш. Колкото и малка да е задачата. Например да кажеш, че нямаш пари. Кои са причините за безпаричието? – Например допуснете, че имате построена воденица на един бент. Но представете си, че воденицата престава да върви, понеже водата се е отбила от бента. Ти ще кажеш, че водата се е намалила. Донякъде водата се е намалила, но се и отбила. Ще намерите мястото, дето се отбила водата и ще запушите мястото. И вашата воденица ще тръгне. Или допуснете, че си ученик и си разсеян, когато учиш. Когато учиш, влизат съвсем други работи в тебе и не

можеш да учиш. Например най-напред се занимаваш с обикновени, механически числа. Правиш смятане за камъните, за вола и пр. Но изведнъж влезе едно число вътре в сметката. Живите числа имат такива едни свойства, че те са магнетични. Това живо същество размърда отношенията и ти не можеш да смяташ добре. Какво трябва да правиш с това живото число? – Представете си, че вие сте един математик, смятате, решавате една от Питагоровите задачи. Ти си близо до разрешението, но дойде едно живо число и ти казва: Търсят те, трябва да бягаш, в 5 минути ще те потърсят и ще те убият. Тогава числата остават неразрешени. Нали сте били някога по пътя и заекът пасе, вие като тропнете с крака, заекът избяга. Във вашия живот колко задачи има разрешени? – Само заради едно търпение колко задачи има такива? – Вие сте във втория клас или в третия клас сте, а някои вие сте напуснали училището и след години казвате: Не можах да свърша училището. За да свършиш училището, ти трябва да имаш известна диплома. А пък за да имаш диплом, трябва да издържиш всичките изпити.

Сега всичките вие, съвременните хора, мечтаете за щастливо бъдеще. Някой казва да свърша училище, да взема отлична диплома, да намеря една хубава работа. Също както онзи циганин, който носил млякото и разсъждавал за женитбата на царската дъщеря. Той радостно започнал да скача и гърнето паднало и се строшило. Изляло се млякото. Допуснете, че вие влизате в един университет при професора, но не се учите. Какво ще се ползувате от тяхната доброта? – Университетът не е място за тези, които не се учат, то е място за способните, за тези, които учат. За тези, които не се учат, не трябва да бъдат в университета. Университетът, това е животът. Животът е един университет. Животът не е за инвалида. Ти ще изхвърлиш всяка една мисъл, че си инвалид. Ще изхвърлиш думата „не мога“. Ще изхвърлиш думите „условията са лоши“, „животът е тежък“, „хората са лоши“. Студентът би могъл да каже: Когато трябва да отида в университета, вън е студено, сняг има, вятър има, може да ми увреди. Днес няма да отида в университета. Но днес не ходиш, утре не ходиш и т.н., може ли да те извинят затова, че имало сняг, че имало вятър? – Думата „не мога“ е една спирачка. Думите „не могат“ имат отношение само когато един човек кара колата нагоре и завърти спирачката. Тогава на място ли е да завърти спирачката? – Щом завърти спирачката, колата по никой начин не може да се мръдне. Тя ще спре. Ти казваш: По-нагоре не мога. Докато спирачката е турена, не можеш, но като слизаш надолу, ти тогава казваш „Мога“. Като се изкачваш казваш „Не мога“.

Невъзможното при едни условия е възможно при други условия. Или да преведа. Отиваш при един хлебар и нямаш нито пет пари. Хлебарят ти казва: Не мога да те приема. Но след половин час ти се връщаш, кесията ти

е пълна, изваждаш златната монета. Хлебарят казва: Мога. Ти ще го омагьосаш. Няма да му кажеш: Можеш ли да ми дадеш. Но ще му покажеш монетата и той ще каже: Да. Той разбира езика. Да допуснем, че минаваш и нямаш нищо в джоба си. Хлебарят казва: Не мога. Тогава пък ще влезеш като работник. Сега общите изводи, които трябва да направите. Някой път имате едно състояние на неразположение. На какво се дължи то? – Неразположението произтича от вашия стомах, от вашата дихателна система или от вашия мозък. Де е причината, като си неразположен в стомаха, не си ял. Ако си неразположен в дихателната система, нямаш чист въздух. В задушна стая си. Тогава излез вън. Или ако си неразположен в мозъка, в нервната си система, там няма чисти енергии. Ако причината е в стомаха, какво трябва да направите? – Ще дадете хляб на стомаха. Ако причината е в белите дробове, ще дадете въздух на тях. Ако причината е в мозъка, какво трябва да дадете? – Как постъпвате вие, когато причината е в мозъка? – (С положителна мисъл.) Дайте ми една положителна мисъл. Имате едно пясъчно зрънце, турите го в земята, може ли да израсте нещо от него? – Тези числа, в които (не) стават никакви промени, те са мъртви числа. Мъртвите числа не реагират. Пясъчното зрънце не се изменява. То си остава все пясъчно зрънце. Но ако вие турите едно житено зърно в земята, то ще се измени. Значи ако е пясъчно зрънце, не се изменя, ако е житено зърно, се изменя. Един червей може да се превърне в пеперуда. Всяка единица, която може да се раздроби, претърпява една вътрешна промяна. 12 делено на 2 = 6. Имате 2 числа, които се изменят. Числото 6 го наричат число на илюзиите. Но числото 6 всякога означава един завършен процес в органическия свят. Когато две същества се съберат на едно място и извършат една работа, то всякога тази работа се изразява чрез числото 6.

Това, което езикът не може да го направи. Това, което ухото не може да го направи, окото може да го направи. Езикът може да опознае вкуса на предмета. Ухото може да ви покаже, да ви ориентира в някои условия. Това, което слухът не може да го направи, зрението може да го направи. Езикът ви трябва да работи. Всяко нещо, което се доближава до вас, вие трябва да го опитате. Като дойде някой предмет, трябва да проверите дали е захар. Вкусът, езикът, казват: Аз искам да проверя това, че е захар. Слухът и ухото могат ли да се произнесат вярно? – В дадения случай на кого доводите ще бъдат верни? – На вкуса. Захарта в дадения случай не е от областта на зрението, нито от областта на слуха. Като ви кажа за един предмет, че е захар, той може ли да стане захар? – От двамата светии, единият казал на другия: Да внимаваш да мислиш право, защото каквото помислиш, става. Другият си казал: Да му докажа, че не всичко, което помислиш, става. Единият останал да готви. Той сготвил боб, но не турил сол. Другият като ял боба казал: Няма сол в боба. Онзи отговорил: Помисли, че има. Вие казвате: Ще стане тази работа. Ако не туриш сол в

гърнето, не може да се осоли бобът. Това трябва да го знаете. Ако туриш много сол в гърнето, то бобът няма да стане безсолен.

Трябва да имате едно правилно разсъждаване. Вие казвате: Каквото човек мисли и ще стане. Не става. И благодарете, че не става всичко, каквото помислите. Защото ако става всичко, каквото помислите, то щеше да бъде лошо. Щеше да стане следното: Представете си, че има някъде нарисувана една точка и който мине, надраска нещо около точката. На какво ще заприлича всичко това? Ще заприлича на следното: Внук и дядо пътуват и карат едно магаре. Срещат един пътник, който им казва: Слушай, срамота е двама души да водят едно магаре. Единият от вас да се качи на магарето. Детето да се качи, пък ти върви отзад. Като че му заповядваш. Старецът качил детето на магарето и тръгнали. Срещат втори пътник, който им казал: Не бива така. Младото дете трябва да върви по земята, ти, старият трябва да се качиш. Тогава детето слиза, качил се старият. Срещат трети пътник, който им казал: И двамата може да се качите. Качили се и двамата. Срещат четвърти пътник, който им казва: Не бива това нещо. Двама души сте се качили на едно магаре. (Една котка вляла в салона и тя е кандидат за университет.) Питам: Двама души на едно магаре могат ли да яздят. За да яздят двама души магарето, то трябва да е впрегнато в кола. Двама души не могат да се качат на гърба на магарето. Трябва да има каруца. Тогава магарето може да тегли и двамата души. Някои ще ми възразят. Питам тогава: Защо една жена според църквата може ли да се ожени за двама мъже? – И двама мъже могат ли да се венчаят за една жена? – Следователно, на едно магаре един се качва отгоре. Двама души на едно магаре не бива да се качат.

123
123
123
18 = 9

За да има истинско знание, всичките ваши мисли и чувства трябва да знаете как да ги съчетаете. Вие сте влезли в окултната наука, има известно съчетание между мислите, чувствата и постъпките. Всяка една мисъл трябва да я превърнете в чувство и после в дело. Напишете 1, 2, 3. Това число може да е в мисловния свят, в чувствения свят и в света на постъпките. Тогава то се различава. Числото 18 в дадения случай е едно нещастно число. Аз мога да ви докажа това. 18 е дисхармонично съчетание на едно и осем. Едно дисхармонично съчетание в астралния свят е също 666. 999 е едно от най-хармоничните числа. Общият сбор е 27. Когато започнем една работа, трябва да разбираш закона на доброто. В каквото и да е занятие, ако ти започнеш навреме, ще успееш. Ти може да направиш едно възражение защо е така. Например в 8 часа се отваря гишето на пощата. Ти може да отидеш преди 8 часа, но ще чакаш. Като се отвори гишето, ти ще бъдеш първият. Но преди да се е отворило гишето не

можеш да си вземеш парите. Или ти отиваш в университета преди време. Но той е затворен. После идва разсилният и отваря.

Ти си на мнение, че можеш да мислиш, каквото искаш. Ти не може да мислиш, както искаш. Ти може да мислиш, каквото искаш, то е твоя работа. Но за да влезеш във връзка с природата, ти трябва да разбираш нейното време, което е определено. Ако спазваш нейното време, тогава ще имаш, каквото искаш и ще го получиш. Но ако ти нареждаш както знаеш, тогава нищо няма да получиш. Казва един вътрешен закон, той е следният: Да допуснем, че сте студент: Вие сте вкъщи и не ви се ходи в училище, искате да знаете дали да идете или да не идете. Ако във вас има един непреривен импулс да отидете, не отлагайте. Ако има непреодолимо желание да идете, идете. Но ако във вас се зароди борба дали да идете или не, тогаз имате да проучвате въпроса. Но не оставайте вкъщи, и в единия, и в другия случай. В единия случай отидете в университета, а във втория случай идете по друга работа, но не оставайте вкъщи, и в двата случая ще имате печалба.

В числата 1, 2, 3, числото 1 показва: Как можете да бъдете богат, здрав. Числото 2 показва: Как можете да имате добро обществено положение, да бъдете почитан? – А 3 показва, каквото искаш ще стане. Четирите линии показват, че по който път и да минете, пътищата са отворени, нямате спънка. 666 е една банда разбойници, които чакат в гората. 123 едно щастливо число. По-щастливо число от това няма за онзи, който го разбира. А пък онзи, който не го разбира, по-нещастно от него няма. Ако вашият склад е пълен с въглища и вън има сняг, какво трябва да правите? – Ще турите въглищата в печката ви и стаята ви ще бъде топла. Ако няма вода вкъщи, ще вземете стомната и ще донесете вода. Ако няма дърва, ще вземете брадва и ще насечете дървата.

Този материал, който имате досега, ще го прилагате. Има една вътрешна страна на знанието. Сегашният материал е суров материал, който трябва да обработвате. Ако се обработи, той има свое приложение. Но ако не се обработи и не се приложи, то животът минава напразно.

Отче наш.

1932_04_17 Покрива и изправя
неделна беседа

ПОКРИВА И ИЗПРАВЯ

„*Любовта покрива всичките погрешки.*“
Притчи 10:12

Любовта покрива всичките погрешки. Ако аз бих превел този стих, бих го превел така: любовта не само покрива, но и изправя. Може би, в старо време, хората да са имали друго понятие, да се покриват погрешките, но с това покриване само половината се покриват, а с изправянето на погрешките всички се покриват. Следователно, всяка любов, която само покрива погрешките, тя е човешка, а всяка любов, която и покрива, и изправя, тя е Божествена. Сега аз няма какво да се спирам върху човешката любов, понеже всички вие сте авторитети. Ако трябва да се спра върху нея, ще трябва да чета всички ония трактати, които вие сте писали, всичко онова най-важно, което досега сте казали, за да се произнеса правилно върху нея. Тъй щото, този въпрос е изчерпан. На учените хора няма какво да им се говори върху онова, което те знаят. Аз ще се спра само върху онази страна на любовта, която сега сте започнали да изучавате. Целият сегашен свят има за цел да тури един нов ред, да изправи миналото, за което се правят хиляди опити, едни от които донякъде са сполучливи, а повечето са несполучливи. Тази несполука я отдавам на това, че между съвременните хора има голямо недоволство. И богати, и бедни – всички са недоволни. Богатият е недоволен, че няма повече богатство, а сиромахът е недоволен, че сиромашията му е повече, отколкото трябва. Богатият е недоволен, иска повече богатство, а сиромахът е недоволен, иска по-малко сиромашия. Така въпросът не се решава: или богат, или беден ще бъдеш. В природата няма среден път. Не можеш да бъдеш повече богат или по-малко сиромах. Това са човешки разбирания. Или богат, или беден ще бъдеш – среден път няма. Там, дето злото се прекратява, започва доброто; там дето доброто се прекратява, започва злото.

Сега ние се намираме в такова противоречие, в каквото се намирал в древността един от египетските фараони. Този фараон, наречен Венот-Ра, живял още в предисторически времена. Това може да е факт, а може да е някакъв мит, все-таки, съществувал е някакъв фараон, подобен на Венот-Ра. В това време в Египет е живял един прочут адепт, на настоящ език наречен - един мъдрец или философ, на име Сет Менот Сет-Ру. Един ден фараонът извикал този мъдрец и го запитал - да му обясни причините, за дето смъртта е дошла в света. Философът казал, че смъртта е дошла, по причина на живота. След като дошъл животът в света, дошла и смъртта. –

Как се явиха тия причини, отде се проявиха вътрешните причини за смъртта? Тогава философът му разказва един разказ. Когато великият Бог създаде света, името на когото аз не мога да изрека, един от неговите синове – Бог Ра, бог на слънцето, поискал да дойде на земята, да види това, което Баща му направил. Като дошъл на земята, затворил тялото му в една диамантена черупка, като Божествена душа, да не се цапа. По някакво нещастие, обаче, като дошъл на земята, тялото му започнало да се увеличава и толкова се увеличило, че пукнало диамантената черупка. От тогава нататък и смъртта дошла в света. Докато бил горе, тялото му било малко, но тук се увеличило. Той трябвало да се върне в невидимия свят с тази черупка. След него вече всички, като пукнали диамантената черупка, дошла смъртта и те започнали да умират. И действително, има право този философ. Вземете, например, една пъпка, като напъпи, тя се разпуква, цъфне, и после окапва и умира. Дърветата, които растат, в първо време имат гладка кожа, но отпосле кожата им започва да се разпуква, и те цъфтят, развиват се, дават плод и най-после умират. Следователно всички растения, дървета и животни умират по единствената причина, че разчупват диамантената черупка, в която са поставени, но като се увеличават, не могат да останат в тази черупка, разчупват я, излизат навън и след време умират. И затова, всеки живот, който не може да остане в тази черупка, умира. Казвате: де отива животът? Нито знаем отде е дошъл, нито знаем де отива. Ние виждаме, че светът в нас има известен усет, известен образ, известни свои вътрешни съждения, и ние мислим, че светът е такъв и такъв. Обаче, какъв е външният, обективният свят, това е една велика загадка. И в този смисъл, който философ и да пише, той е субективен, от свое гледище разглежда света. Съвременните учени разглеждат планините, вулканите, но това са все субективни схващания. Ние нямаме нищо положително. Никой не е обхванал земята в нейната същина. Макар че от толкова хиляди и милиони години живеем на земята, какво има в земята, ние не знаем. Всичко, което знаем за земята, не е съществено.

Казвам: също така ние предполагаме много неща и за духовния свят, но где е, не го знаем. Аз говоря за физическия свят. Ние виждаме нещо, което наричаме небе, но това, което ние считаме за небе, учените наричат вселена. Това небе е населено с милиарди тела, които се движат по него. И за това небе се казва, че в него съществува някаква невидима материя. От наше гледище нашата земя е непроницаема. Между слънцето и нашата земя тази материя е проницаема. Питам: къде могат да живеят в този прозрачен свят същества? Човек не може да живее в прозрачен свят. Нашият организъм е така създаден, че човек може да живее само в един прозрачен свят.

Щом стане непрозрачен, той повече не може да живее. Докато човек има плътност, той може да живее, но щом започне да става прозрачен, той постепенно олеква, съвсем се просветява, става светия, олеква извънредно много и става напълно прозрачен. След това той заминава: прозрачният отива при прозрачните. Значи, това невидимото е, което е прозрачно и не може да се види. Който е прозрачен, той не може да се види, защото не хвърля сянка, а видимото, което всички виждат то остава на земята, прави постоянно упражнения.

Животът трябва да се разбира в неговата вътрешна същина. Всички хора на земята са недоволни, но от какво произтича това недоволство, не знаем. В известен момент ти си недоволен и после настава друг един момент, в който си доволен. Вземете сега тези републики в Америка, най-големите житници; дето хората бяха щастливи, сега цяла местност наоколо - 1200–1600 км., цялата засипана с пепел от изригване на няколко вулкана. Ако отидете там, ще видите, че всичките техни най-хубави пасбища и най-хубави девствени гори, всичко това е покрито с пепел. Хората казват, че това е начатък на някаква вътрешна деятелност, образуване на нов континент. Та като се строи този нов континент, тези хора там ще си платят данъка. Питам: каква нужда имаше тези осем или девет вулкана да изригнат, да изхвърлят толкова много пепел, с която да засипят такива грамадни местности? Не можеше ли без изригвания? Не можеше. Кои са причините за това? Не знаем кои са причините. Религиозните хора ще кажат, че това е Волята Божия. Учените хора ще кажат, че това се дължи на някакви тектонически размествания на пластовете, вследствие на което почвата се подвижила. Питам: каква нужда има почвата да се движи? Вижда се, че и тя трябва да се движи, събужда се. Това са все опити на философа, с които да обясни произхода на смъртта. Възможно е да е станало някакво тектоническо раздвижване на пластовете. Възможно е да има пепел, да е станало затрупване и т.н. Защо и за какво, това е наша работа, ние трябва да се учим, да разрешим тази загадка. Вие не можете да си представите, какво нещо е това. Тези вулкани са изригнали пепел - пет кубически километра на хиляда метра височина и широчина. Това е пепел, която можем да очакваме да дойде и в България, и вие ще имате малко от пепелта на американските Анди и Кордилери. Разбира се, тук ще падне малко от нея, само за изследване, на дебелина - една десета от милиметъра. Но там е паднала богато, на места има до 80 см., някъде до един метър, а някъде и до два-три метра на височина. Питам, ако Европа беше се засипала с такава пепел, какво щеше да стане със сегашната криза, какво щеше да стане с обществото на народите? Представете си, че някъде в Алпите, в Швейцария, изригнат четири-пет вулкана, какво ще стане с Европа? Паричната криза ще изчезне, ще се превърне в криза на пепелта. Та сега, за предпочитане е да съществува кризата на парите, както у нас,

отколкото криза на пепелта, както в Южна Америка. Пишат във вестниците, че тези хора там с дни стоят затворени. Сега в Европа се учат да си служат със задушливите газове, а в Буенос Айрес са изложени на такива задушливи газове. Там въздухът бил толкова наситен от такива отровни и задушливи газове, че хората били принудени да ходят с чадъри, да се пазят от тях. Дошло е време да правят опити със задушливите газове. Казват някои, че нямало много жертви. Не, много жертви са дадени, много хора са заровени там, под пясъка, под тази пепел.

Съвременните хора, като този фараон Венот-Ра, запитваме философа: защо хората не вярват в бог Ра? Коя е причината за това? И той им отговорил: има две категории хора. Едните от тях искат да вземат нещо от него и затова вярват, а пък другата категория са ония, които са ходили вече при Него, взели са каквото им трябва и сега го отричат, понеже нямат нужда от него. Следователно, всички ония, които не вярват в Бога, те са взели вече дажбата си. Пък онези, които още не са си взели дажбата, те вярват в Него. Така е решен този въпрос. Но сега се пита: повече набожни ли има или повече безверници? Трябва да се изброят, да се направи статистическо преброяване и тогава да се отговори. И тогава, ако безбожниците са повече, повече хора са ходили и са се върнали от Бога. Ако пък набожните са повече, повече хора има да отиват при Бога, да си вземат нещо от него. Те вярват, че има за какво да ходят при Бога, все има да им даде нещо. Питам: ако ти вярваш в Бога, какво ще ти допринесе това? – Някаква надежда, че Той ще ти даде нещо. Ако не вярваш в Бога, ти казваш: аз, слава Богу, имам си ум, сърце, имам си здраво тяло, да си хапна и пийна, какво ще вярвам в Бога? Той да седи на своето място и аз на моето. Така казват безверниците, а онези, които са изгладнели, които бедстват, те току се обръщат към Бога: Господи, дай ни по-скоро, защото, ако не ни дадеш, ние ще измрем и повече няма да има смисъл за нас животът.

Вярата на съвременните хора е поставена на икономическа основа. Такава вяра аз я наричам човешка вяра. Тя не търпи критика, понеже Божиите блага в света са дадени даром. Въздухът, който ние употребяваме, е навсякъде, той е даден даром. И всеки жив човек го възприема. Светлината също ни е дадена даром. Почвата, върху която седим, също ни е дадена даром - всичко това е на разположението на човека. Обаче има известни блага, върху които почива човешкото знание. Те трябва да се придобият в този живот. И човек трябва да изучава законите, законите на яденето и на пиенето. И животът на земята осмисля живота ни дотолкова, доколкото като живеем, ние трябва да знаем защо ядем, защо пием, защо дишаме, защо мислим и т.н. Това не са само процеси, това са малки придобивки, към които човек трябва да се стреми. Защото, ако ние казваме, че човек ще

се роди и ще умре, това е едно философско разрешение на въпроса. Че човек ще се роди, това е факт, че ще умре и това е факт, но колкото е реално умирането, толкова е реално и раждането, само че в две противоположни направления. В живота има разширение, в смъртта има свиване. Всеки човек, който умира, той умира от свиване, от втвърдяване на вените, на артериите, на мускулите. Целият организъм се втвърдява и най-после човек умира. Човек не знае отношенията между твърдите и течните тела, не знае как да ги размесва, вследствие на което той е забравил основния закон, чрез който може да ремонтира своето тяло. В това отношение, хората трябва да изучават растенията. Растенията са по-големи майстори от хората в превръщането на слънчевата енергия в органическа материя. Затова има растения, които живеят по няколко хиляди години, а не като Матусал, син Енохов, живял 969 години, четири-пет-шест и повече пъти от него. Казвате: възможно ли е? Възможно е, разбира се. Това, което растенията могат да направят и човек може да го направи. Когато човек е излязъл от растителното царство, от този Божествен свят, дето енергиите се превръщат, той е забравил онзи основен закон - превръщането на енергиите в жива материя. Сега тук-там само, в някои окултни книги от средните векове ще срещнете, че хората са знаели някакъв еликсир на живота, от който като се вземат само няколко капчици, животът може да се продължи. Има някакво твърдение по този въпрос, но казвам: дълъг живот без съзнание не е живот. Дълъг живот може да съществува само при едно възвишено съзнание, да бъдеш във връзка с природата, да съзнаваш, че природата, в която живееш, е жива и разумна. Защото и в древността, както и сега, по отношение на природата, хората имат два различни възгледа. Материалистите поддържат, че ние трябвало да подчиним природата, тя да ни стане слуга. Вън от това, тя всякога ни е била слугиня, тя всякога ни е служила, няма какво сега да я заставяме. Но същевременно, тази слугиня е толкова по-умна от нас! Следователно, невъзможно е глупавият човек да завладее умния. Колкото е възможно слабият да завладее силния, толкова е възможно глупавия да завладее умния. Та, когато съвременните хора искат да подчинят природата на себе си, тогава изпъква една задача – перпетуум мобиле – да направят невъзможното в света. Не е въпрос за подчинение на природата. Ако под думата - да подчиним природата - те разбират: да я ограбим, да я изнудим – това е невъзможно. И без това ние всеки ден я крадем. Всички растения, животни и хора сме първокласни крадци и разбойници. Затова идат религиите, тепърва да просвещават хората, да ги учат на морален живот. Казвам: това са изостанали понятия, които хората имат. Всеки човек има за себе си високо мнение.Обаче човек не може самостоятелно да съществува в природата.

Когато някой мисли, че има големи права, той трябва да си зададе

въпроса: създал ли е той света? Всеки от вас трябва да се запита, какво е създал и какво е допринесъл? Вземете един писател, който е написал няколко книги, нека си отговори, какво особено е допринесъл на света? Да допуснем, че някой поет е възпял цветята, описал ги е хубаво, но питам: какво са придобили с това самите цветя? Ако този поет, със своята книга е успял да направи една връзка между съзнанието на цветята и нашето съзнание, той все пак е допринесъл нещо. Обаче, ако този поет е описал само външната страна на цветята, описал е техните костюми, техните дрехи, той е направил само едно представление, само един театър, с които ние се забавляваме. Питам: след като присъствате на едно представление, какво сте добили? Какво сте научили? Все сте научили нещо, но то е едно представление, то е само едно забавление. Като излезете от театъра, вие сте човек пак със същите инстинкти, със същите стремежи. Влизате в една църква, слушате проповедта, забавлявате се и като излезете от там, вие постъпвате пак по старому, както и животните постъпват. В такъв случай аз намирам, че между човека и вълка има сходство. Когато вълкът обикаля около една кошара, какво мисли той? Той мисли да задигне една от най-охранените овци, интерес има той. И когато овчарят пасе овцете си, защо ги пази? Интерес има той от тях.

Аз намирам, че човек е по-малко вълк от вълка. Защото човек е по-миролюбив от вълка: той ще изкара овцете на паша, ще им даде трева, ще ги нагледа и когато стане нужда, той ще влезе в кошарата, ще си вземе само една от овцете и ще я заколи. Той ще им каже: както аз жертвам за вас, така и вие трябва да направите една жертва за мене. Пуснете ли обаче вълкът в кошарата, той ще издави всичките овце. Сега ще си зададете въпроса: кой е научил вълка да дави овцете по този начин? На този въпрос индусите отговарят; те казват, че според една теория, вълците са ненапреднали човешки души, т.е. изостанали души в развитието си; най-големите крадци и разбойници. Като нямат какво да правят, те се занимават постоянно само с кражби. Тази теория един европейски ум не може да я приеме. Той ще каже: вълкът е животно. Че е животно, не отричам, животно е вълкът. Индусите са създали тази теория за обяснение на нещата. Доколко е вярна, всеки сам може да я изследва. Верни са само онези положения в природата, които съществуват, които могат да се проверят. Неверни са всички онези положения, които не съществуват в природата. Защото и при твърдението, и при отричането, то трябва да отговаря на една реалност. Ти не може да отречеш една реалност, ако тя съществува. Да кажем, че известен предмет съществува на известно място, а не съществува тук. Може ли тогава този предмет да се отрича? Човек може да отрича светлината, която е в стаята, но той не може да отрече цялата светлина. Ти можеш да отречеш съществуването на Бога, като едно понятие в умовете на хората, но не можеш да отречеш Бога, който

прониква целокупния живот. Щом вземеш тази идея, ти не можеш да отречеш целия живот, който съществува, ти не можеш да отречеш живота, който ти имаш, ти не можеш да отречеш и своето съществуване. Аз бих желал някой да напише една книга, да отрече своето съществуване и да го докаже фактически. Въпреки това, да отрече човек себе си е по-възможно, отколкото да отрече целокупния живот. Да отречеш една част, това е по-възможно, но невъзможно е да отречеш цялото. Никога цялото не може да се отрече. Защото цялото без една своя част може да съществува, но частта без цялото – никога. Това е логическо заключение. Тялото може да съществува без един пръст, който е отсечен, но пръстът, сам по себе си, без цялото тяло, не може да съществува. Това е логически извод на нещата. И сега казвам, че смъртта в живота се е проявила, вследствие отричането на целокупния живот. А отричането на живота всякога е подразбирало един механически процес. Когато ние отричаме нещата, подразбираме един вътрешен резултат, който може да се спре. Индусите, които считат живота за най-голямо нещастие, препоръчват, всеки да знае как да се освободи от живота. Всеки трябва да се стреми да се освободи от сегашния живот. Такава е тяхната философия, но тази философия е създадена на чисто икономически основания. Тази теория аз наричам теория на богатите, които я създадоха. Те поддържат, че живота е нещастен. Следователно, кои трябва да измират? Бедните трябва да измират, а богатите трябва да живеят. Кои трябва да измират в света? – Хилавите. Кои са хилавите? – Бедните хора. Кои трябва да живеят? Според теорията на Дарвина, според еволюцията, най-здравите организми трябва да останат, а хилавите, бедните, като естествено положение, те трябва да измират. В природата беднотия не съществува. Беднотията е измислено положение. Всеки организъм, създаден от природата, тя го е наградила с достатъчно богатство, за да живее. Ако човек знае как да спазва законите на природата, нито един нямаше да бъде беден. Но понеже това богатство е изпродадено и изпито, хората ще носят последствията на своя неестествен живот. За това са отговорни не само съвременните хора, но и ония, на миналото. Обаче ние сме дошли и по наследство носим техните недъзи, затова трябва да знаем как да изправим техните погрешки. Ако не знаем как да ги изправим, ще носим последствията на тия погрешки. Ние всички знаем, че трябва да се обичаме, но как и защо, това още не е приложено. Христос като дойде, проповядваше любовта на хората, но християнската църква и до днес още не е приложила Неговия метод и учението му. "Да обичаш ближния си като себе си" - това значи: да обичаш онова същество, което е разумно като тебе, което е близко до тебе и съставлява част от твоя организъм. Ти трябва да го обичаш като себе си, понеже ще ти бъде полезно в твоя живот. Той е твой ближен, защото без него ти не можеш да живееш. В това отношение ближен на човека е неговият ум, защото без него той ще се намери в голямо противоречие. Ближен е сърцето на

човека, защото без него не може да живее. Ближен е тялото на човека като един вътрешен резултат. Без това тяло ти не можеш да живееш. Според някои, християнската философия поддържа, че човек трябва да се освободи от това тяло. Всички считат тялото като един затвор, от който трябва да се освободят. Когато живееш един нехигиеничен живот в една къща и навсякъде настане смрад, ти искаш да се освободиш от тази къща, но къщата не е виновна за това, а ти си виновен, че си живял един нехигиеничен живот. Вината не е в нашето тяло, но в неразбирането. Когато дойдем до едно противоречие, питаме: защо Господ създаде света така? Болестите, които съществуват, както в нашия умствен свят, така и в нашия сърдечен свят, това са все наши резултати. Например, някой е търговец, недоволен е от печалбата си; учиш се, недоволен си от учението си; имаш вяра, съмняваш се в своята вяра. Ти имаш един Господ, когото считаш подобен на себе си; да се мени по 20 пъти на ден: един ден мислиш, че Господ те обича, на другия ден мислиш, че Господ те е забравил – чисто по човешки. Когато дава, Господ е добър; когато не дава, не е добър. Според това вярване, всички в Аржентина трябва да мислят сега, че Господ им се е разгневил нещо. Старото вярване беше такова: щом ни сполети някакво нещастие казваме, че Господ ни е наказал. Питам: каква нужда имаше този, Всемъдрият Бог, да създаде един свят и после да ги предизвиква, да ги наказва? Това е едно неправилно обяснение.

Трябва да се спрем върху това, което съществува в природата. Всеки от вас, който иска да поддържа един нормален живот, той трябва да се свърже с разумната природа, с Бога. Дали вярвате в това или не, то е ваша работа. Мнозина казват, че за в бъдеще могат да подобрят живота си. Казвам: ако всеки ден животът ви не се подобрява, тогава и за в бъдеще няма да се подобри. От къде ще дойде това подобрение? Това е логически вярно. Внесете едно животно между просветени хора, то пак животно ще си остане. Ако пуснете една котка в европейски университет, както и да се отнасят професорите с нея, тя все котка ще си остане. И вие, в това отношение, сте много лековерни; мислите, че ако отидете в ангелския свят, между ангелите, ще станете като тях. Колкото котката може да стане учена между професорите, толкова и вие можете да станете ангели между ангелите. Ако безверието може да подобри живота ви, то е за предпочитане; ако безверието влошава живота ви, тогава изхвърлете го навън. Ако вярата може да подобри живота ви и въздейства за изправянето ви, оставете я, тя е за предпочитане; ако вярата влошава живота ви, изхвърлете я навън. Това е практическо приложение. Сегашните вярващи хора аз ги наричам безбожници на миналото. За всички безбожници, от времето на Менот Ра, за тях философът е предсказал, че след една култура, след няколко години, всички ще станат набожни. Те били тогава безбожници, защото и те имали една теория; не

вярвали в идолите, в езическите богове, затова били еретици. В Библията има един разказ за Вавилонския цар, който, на даденото време, изсякъл от камък един идол и издал заповед към своите поданици, както и към евреите, че като чуят гласа на тръбата, всички да се поклонят и да се помолят. Обаче трима евреи, младите момци Седрах, Месах и Авденаго не искали да се поклонят, за което била издадена заповед - да ги хвърлят в силно нагорещена пещ, загдето не искат да се поклонят на образа, направен от вавилонския цар.

Те минавали за безбожници. Остане ли хората да ни създават богове, ние сме закъсали вече. Остане ли философите, проповедниците и свещениците да ни упътват към Бога, ние сме закъсали. Този философ още в древността е казал: човек трябва да носи знанието за Бога само в себе си. Не го ли носи, той е закъсал съвсем. И съвременните учени научно, открито доказват, че в мозъка на човека има един център, само за Бога. Когато този център е добре развит в човека, вие имате едно от най-благородните същества; когато този център не е развит, вие имате едно от най-грубите същества. И всичката диващина в човека произтича от факта, че този център не е добре развит в него. Като погледнете на този център, как е в човека, вие ще познаете дали имате животно, човек, разбойник, или човек с високо благородство. Ламброзо, който изучаваше престъпните типове, дойде до заключението, че доброто в света се изразява само в правилни геометрични форми. Доброто в света върви по един научен път. Не може да съществува морал вън от геометрията. Следователно, за да се изправи животът на човека, той трябва да приложи навсякъде в живота си правилните геометрични форми. Трябва да знаете, че моралът в живота върви само по известни прави или криви линии, по известни ъгли и т.н. Нарушат ли се тези линии и ъгли, явяват се престъпниците в света. Онези, които се занимават с техниката, знаят устройството на парните котли, на разните динамо-машини и взимат в съображение естеството на ония енергии, които ще функционират в тях, и оттам вадят заключение, доколко могат да издържат. И ако не дадат съответно противодействие на тези енергии, веднага ще се произведе взрив, експлозия. Ще ви приведа един пример, как новите, модерни лекари обясняват разните болезнени случаи на бодежи и сърдечни припадъци в хората. Когато се яви някакъв сърдечен припадък или някакво пробождане в гръбначния стълб, това е признак на някакво пропукване. Често става събиране на грамадно количество енергии на повърхността на тялото, които едва чакат най-малкото съприкосновение. Това се забелязва особено често, когато се събира голямо количество енергии в атмосферата, което предизвиква бодежи по разните части на тялото. Външното електричество се съединява с вътрешното и стават ред експлозии или малки пропуквалия и вие казвате: сърцето ме боде. Това не са бодежи, но влияние на външното

електричество. Благодарение, че става промяна на времето; иначе човек постоянно би изсъхвал. Хора, които имат голямо количество електричество, у тях космите стават твърди, също и ноктите, тялото им изсъхва, кожата им изсъхва и се забелязват най-после големи пропуквания. Тогава трябва да дойде обратният процес, да се намери магнетичен човек, който, под влиянието на закона на магнетизма, може да внася известна мекота в нервната система и в мускулите. Тъй щото, всяка промяна в природата има за цел да регулира силите, енергиите. Космите и порите на кожата имат свойството да приемат влагата от въздуха и затова, когато атмосферата е пълна с влага, с магнетизъм, те използват тия сили от нея. Ако човек се остави спокойно на въздействието им, това привличане на магнетични сили става много лесно. Обаче докато стане обмяната между електричеството и магнетизма, човек усеща едно напрежение в себе си, като че нещо се пука. Щом отвън почне да вали, да гърми, у вас настава едно облекчение, което показва, че космите ви са възприели достатъчно влага, която дава възможност на тези магнетични сили да влязат в организма ви. Тогава тялото дохожда в своето нормално състояние.

Щом се заоблачи, хората казват: пак ще вали, заоблачи се! И са недоволни. Казвам: ако не се заоблачи и не вали, от сушата вие ще умрете. Духането на ветровете се дължи на събирането на електричеството, а влагата е процес на магнетизма. Когато дойдат облаците, това показва, че в природата работят магнетическите сили. Електричеството и магнетизмът са два разумни процеса, две разумни същества, които с енергиите си влияят върху растителното и животинското царство, както и върху хората. Те наблюдават, каква нужда имат тия живи същества и веднага изменят външните условия, за да подобрят тяхното състояние. Хората, със своята отрицателна мисъл, могат да спрат облаците, могат да изменят посоката им, могат да спрат ветровете, както и изригването на вулканите и по този начин да създадат по-голяма катастрофа за себе си от тази, която природата е определила. Човешката мисъл е затворила вулканите на земята, да не димят, но като се спре тази деятелност, всичката пепел се събира и след сто или двеста години, всичко събрано ще се изхвърли навън изведнъж. И тогава катастрофата е много по-голяма. По-добре е комините на вулканите да бъдат отворени, да не става неестествено подпушване. Ако ние спрем ветровете, тогава ще дойде циклон. Ако спрем дъжда, тогава ще дойде потоп. Със своята мисъл хората предизвикаха едно време потопа. Това показва, че хората искат да се месят в работите на природата. Те не знаят какво искат; те искат да няма много валежи, да няма много вулкани, земята да не се тресе, да няма влага, а само да ядат и да пият, като че са дошли гости на земята. Всеки иска да бъде богат. В това отношение, хората мязат на онзи богат американец, който цял живот трупал пари, но в 75-а

година, когато Чикаго се запалил, всички взели да бягат от този голям пожар и той изнесъл от канторатa си своята каса, но не могъл да я помести по-нататък, защото била тежка, препълнена с пари. Американецът видял един беден работник да минава покрай него и го помолил, да пренесе касата му само на половин километър от канторатa, за което му обещал сума от 250 хиляди лева. Работникът му отговорил: носи си сам касата. Не виждаш ли, че отзад иде голям огън? Та и съвременните хора искат да бъдат богати, но огън иде отзад. В света сега иде едно коренно очистване. Аз не искам да ви плаша, но казвам, че голям огън иде. Вие ще бъдете свидетели на това нещо, ще го проверите. Сегашните хора ги е страх от революция, опасността обаче не е в революцията. Те се страхуват от болшевиките; опасността не е нито в болшевиките; опасността не е нито от богатите, нито от войните, нито от безверниците. Това са играчки. Иде едно раздвижване на земята, от което и богати, и бедни ще хвърчат из въздуха. Иде едно положение, при което и богати, и сиромаси ще бъдат затрупани под пепелта. Не сега, но може би след 10,20,30,40,50 или повече години, но ще дойде това положение. Аз не ви плаша, но казвам това, което ще дойде и което вие сами ще проверите. Защото, ако ви казвам неща, които няма да дойдат, това е лъжа. Ние се плашим сега от това, от което не трябва да се плашим. Разбиране на живота трябва! Всеки разумен човек трябва да разбира живота и да бъде честен. Аз наричам честен този, който е честен пред себе си. Човек трябва да бъде абсолютно честен и справедлив спрямо себе си. Защото, ако е честен, и спрямо него хората ще бъдат честни. Ако той е справедлив спрямо себе си и хората ще бъдат справедливи спрямо него. Съществува един закон на подобие в природата. Ако любиш, ще те любят; ако мразиш, ще те мразят; ако си умен и хората ще бъдат спрямо тебе умни. Има една българска поговорка: "Направи добро, да намериш зло". Аз тълкувам тази поговорка по следния начин: направи добро, за да разкриеш злото. Защото доброто е господар в света. Казва се, че на земята няма да останат да живеят лошите хора, но добрите ще останат да живеят. Всички добри хора, каквито и да са – сиромаси или богати, в края на краищата, те ще останат един ден на земята като господари.

При тази неестествена деятелност на хората, при положението, в което се намират, те са поставени в такова направление, че сами подготвят пътя за своите страдания. Америка, тази благодатна страна, в нея Аржентина, която изкарваше милиони тонове жито, когато имаха обилно плодородие, хвърляха голяма част от житото в океана или го изгаряха, за да го продадат по-скъпо. Така те повишаваха цената на житото. Но онези разумни същества, от Невидимия свят, следяха това нещо и те им казваха – щом не ви трябва толкова много жито, ще дойде ден, когато гладни ще останете. Ще кажете, че това е едно съвпадение. Може и така да е. Но казвам: Когато

Бог дава известно богатство и благо на хората, те ще го топят в океаните, ще го горят, само за да повдигнат, може би с един лев, крината жито; това морал ли е? След това ще го търсят това жито. Крайни философи са хората там. Сега и ние в Европа седим, страх ни е от паричната криза, гледаме как по-добре да се осигурим. Сигурността седи в това, всички хора да си подадат ръка и да се обичат, да знаят, че има един общ закон, че животът е живот за всички, благото е благо за всички. Любов, която не разтопява омразата, това не е любов. Мъдрост, която не премахва всички мъчнотии и не разтопява невежеството, тя не е мъдрост. И свобода, която не разтопява робството, това не е свобода. За да бъдем свободни, това не подразбира да бъдем богати. Един турски дервиш среща един бей, покланя му се и казва: моля ви се, господине, имам нужда от една малка помощ, направете ми тази услуга. Турският бей веднага си изважда кесията, в която имало златни турски лири, меджидиета и чейречета и му казва: заповядай, вземи си. Дервишът поглежда в кесията и си взима само десет стотинки. – Защо не си вземеш една златна монета? - Нямам нужда от повече. Засега имам нужда само от толкова. Питам: ако вие поставите кесията пред един съвременен културен българин или европеец, ще вземе ли той само десет стотинки? Той непременно ще си вземе една златна монета. Друг един пример, за един бозаджия в Добрич, който продавал салеп. Вървял из улицата и викал: – Салеп! По едно време, вижда на улицата една кесия, навежда се, взима я, туря я в джоба си и продължава да вика: Салеп! След малко дотичва подир него един турчин и го пита: – Моля, видяхте ли случайно една кесия, паднала на пътя? Той му подава кесията и пак продължава да вика: Салеп! В кесията имало най-малко десетина хиляди лева. Какво щеше да направи един европеец, ако би намерил тази кесия? Най-малкото той би престанал да пее, да вика "салеп". Питам: каква идеалност има в това, ако един свещеник проповядва за Бога с пари? Аз не съм против проповядването с пари. Всеки човек трябва да бъде възнаграден за своя труд, но казвам: какво проповядване е това, когато парите се загнездили в ума на някой проповедник и той говори на хората за Бога? Аз бих похвалил онзи проповедник, който проповядва за Бога от убеждение, без пари; ако пък дойдат парите и това е добре, но той не мисли за тях. Питам: колко хора има днес, които не са заинтересувани от материалните облаги? Ако поддържате известна идея за пари, това не е идея, това всеки може да направи. Има една поговорка, според която, англичаните казват: каквото хората могат да направят, това и аз мога да направя.

Щастието на хората сега почива върху любовта.

Любовта не само покрива грешките на хората, но ги и изправя. Онези хора, които трябва да дойдат, да работят със закона на любовта, те трябва

да бъдат най-благородните души. Любовта не е една сила за бедните хора; любовта не е и за децата. Казвате, че любовта е за децата. Деца са тия, които отиват при Бога. Детето вярва в майка си, понеже ще му даде нещо. Аз мога да кажа, че децата са емблема на вярата, но не и на любовта. То вярва тъй откровено в майка си. Но можем да кажем, че майката е емблема на любовта. Сега ние казваме: да обичаме! Не, да имаме вяра като децата. Съвременните хора са се обезверили, те са изгубили вярата си и сега, като им говоря, например, те си казват: какво ни говориш тези работи? Ние ги знаем тях. Аз не искам да ви проповядвам за един нов Господ. Нов Господ не съществува. Ако този Господ, за Когото сега ви проповядвам, трябва отсега нататък да вярвате в Него, вашата работа е изгубена. Аз говоря за едно същество, което е създало целия космос и което дава блага, не само за съществата на земята, но и за цялата вселена. Всички блага се дължат на Него. Той е толкова великодушен, че постоянно излива своите благословения, без да обръща внимание на хорските погрешки. Някои страдат от това, че яли и преяли – не е виновен Бог за това. Някой пил и препил – не е виновен за това Господ. Някой си направил по-голям товар и го носи на гърба си, оплаква се – не е виновен за това Господ. Някой си направил къща и се съборила; не е виновен за това Господ. Всички съвременни хора страдат от излишни неща, които им са дадени. Всеки иска повече, отколкото му трябва. Ученият иска да стане по-учен. В какво иска да стане по-учен? Аз наричам учен онзи, който може да хване в ръката си една керемида и като я стисне, да пусне вода. Аз наричам учен онзи, който, като отиде със своето шишенце при един болен, да капне само няколко капки от него и да каже на болния: Стани и ходи! Учените хора вървят към този път. И всички трябва да вървят в този път. Всеки човек може да придобие тази сила. В света съществува един закон на съотношение. Ако дойде някакво нещастие, то се дължи на безверието на хората. Всяко безверие е в състояние да прекъсне връзката между разумния и неразумния свят, между видимия и невидимия. Следователно, със своето безверие ние прекъсваме пътищата и съобщенията си с разумния, с невидимия свят. Следователно, ние сами създаваме нещастията за себе си. И смъртта в света произтича пак по същата причина. Много хора умират по същия закон, прекъсват пътищата и съобщенията си с невидимия свят. В света има едно племе, някъде в островите живее, което може да си създава смъртта, когато иска. Легнат си и умрат, когато искат. Засега някои хора са научили изкуството да умират, когато искат, но още не са научили изкуството да се съживяват, когато искат. Едва сега индусите правят опити, като умре някой, да му правят разни масажи, да го върнат в първото положение на живот. Сега ще дойдем до онова понятие на Менетот. Мога да сведа учението на Христа към две точки. Когато Христос е говорил за любовта към Бога, Той е имал предвид онази вътрешна, съзнателна връзка с Бога, който живее у нас.

Човек трябва да се свърже с Бога, ако иска да бъде господар на себе си. Щом е господар на себе си, той има достойнство, неговата дума има мощ и сила. Не се ли свърже с Бога, всички неща в него търпят крушение. Вторият закон е любов към ближния, разумна връзка с всички хора по цялото земно кълбо. Има един общ език, на който всички хора могат да си говорят. Когато се говори за обща религия, тази религия не може да съществува без този общ език. Изисква се общност между тези разумни души, на които е дадена земята. Един ден земята ще бъде тяхно наследство. И когато тези хора дойдат да управляват света, ще има разумност и законност. Тогава на земята няма да има толкова затвори, както сега. Аз не зная защо, европейските народи имат толкова много затвори. Наместо да държат тези затворници в затворите, дето милиони харчат да ги хранят, да им турят букаи и да ги разхождат из улиците, по-добре нека ги турят в някои острови, да им дадат рала и мотики и да работят, да бъдат полезни и за себе си, и за държавата. Дайте на тези хора разумна работа. Най-после, управляващите не са питали Господа, дали Той е доволен от затворите, които съществуват на земята. Тогава как ще разберете думите в Писанието, дето се казва, че Христос е дошъл на земята, да отвори всички затвори; а сега, хиляди години след Него, освен че затворите не са отворени, но и още много затвори са направени. Тогава, где е прогресът на Християнството? Где е прогресът на християните, които проповядват, че хората трябва да живеят в любов? Сега между хората и народите има крайна омраза. Ето българите и сърбите, от толкова години насам, не могат да се спогодят. Каква нужда има, сърбите да взимат Цариброд от българите? Не е ли по-добре тези хора да се разпределят по езици? И тогава те ще си дадат нужната свобода. Какво им коства да направят това? Нищо не им коства, но разбиране трябва. Умни, добри хора трябва. Сега, като говоря по този начин, казват: той иска да събори настоящия строй. Никакъв строй не искам да събарям. Този строй ще се събори сам по себе си. Казвам: силният човек сам по себе си ще отслабне. Онзи, силният герой, ще го видите след 30-40 години с тояжка в ръка, отслабнал, подпира се на нея, има нужда от тебе, да му помогнеш. И най-силните хора в света ще отслабнат, щом вървят по този път, в който днес ги виждаме.

Ние, със своето верую, сме отслабнали във вярата; ние сме хора само на временното. И сме дошли дотам, да казваме, че не може без ядене и пиене. И аз съм съгласен с вас, не може без разумно ядене и пиене. Верую трябва! Верую, което ще внесе мощ и ще отвори сърцата на хората. То ще отвори сърцата не само на някои, но и на бедни, и на богати, да дойдат до едно вътрешно споразумение. Тази сила трябва да влезе и в мъже, и в жени, и в проповедници, и в учители – навсякъде трябва да влезе. Като дойде Христос, какво ще направите? Наполеон какво направи? Германският император, който имаше една велика идея в ума си, какво направи в 1914-

та година? И българският народ има една велика идея, но какво направиха досега? Нищо не можаха да направят и няма да направят. Защо? Начините и методите, които те избират, нищо не могат да направят с тях. Те са палеативни методи. Ако в половината от учените хора в Европа, и половината от проповедниците, половината от учителите, половината от съдиите, както и половината от цялото културно човечество, се събудеше съзнанието да работят по новия начин, те можеха да направят чудеса. Питам: кой ще убеди тези хора, когато те не вярват? Мислите ли, че у тези хора има вяра? Няма вяра. Сега има дипломация, но дипломацията седи в парите. Турците казват: който има пари, той свири на свирката. Аз не изнасям тия неща за упрек, понеже, каквото хората вършат днес, те ще понесат своите последствия. Ако съвременната култура не се опомни, тя ще има същите резултати, каквито са имали досегашните култури, които са съществували преди нея. Но сега има едно опомняне и някои писатели съзнават, че тази криза ще мине. Сега много писатели вярват, че процесът на новата култура ще почне от процеса на съзнанието, всички ще минат съзнателно. Това значи: майката ще роди в съзнание, а не както сега, майката може да умре, а да остане детето да живее. В миналото е било така: майката умира, а оставало детето да живее. В новата култура, даже и сегашните писатели вярват, че и майката ще остане да живее, и детето ще живее. Това е естествен процес. Защото, ако майката умре, чужди хора не могат да гледат нейното дете. Само майката е в състояние да отгледа своето дете. Сега аз не искам да вярвате в моите думи, но да вярвате в това, което е вложено у вас още от памтивека. Ако вярвате в това, вие ще вярвате и в мене; ако не вярвате в това, вие няма да вярвате и в моите думи. Защото това, което аз ви говоря, то трябва да бъде в съгласие с това, което е вложено у вас. То не е благо само за един човек. Ако аз ви говоря неща, които не са вложени у вас и само ви забавлявам, какво можете да направите? С това, което ви говоря, мога само да ви дам един вътрешен подтик, да развивате това, което е вложено у вас, но не мога да ви предам неща, които не са вложени у вас. Кризата ще си бъде криза, вулканите ще си бъдат вулкани, но всичко това ще бъде изпитателно средство за хората. Сега няма да се спирам върху научната страна, но казвам: всички страдания в света носят едно общо благо за човечеството. Когато един човек развали старата си къща, за да направи нова, какво зло има в това? Де е злото? Че умрели няколко милиона хора, какво от това? Може да умрат и десет милиона хора при една катастрофа, какво от това? И без тия катастрофи, всяка година, по целия свят умират около 35 милиона хора. Почти всяка секунда умира по един човек. Ние не можем да освободим човечеството от страданията, но казвам: в невидимия свят разумните същества имат желание да намалят страданията на хората. Те имат желание до минимум да намалят страданията, които са непоносими за човешкия ум и спират неговото развитие. Тъкмо дойдеш до едно хубаво

положение, до едно решение, но дойде някаква криза, ти паднеш долу и после пак започваш да пъплиш нагоре. Положението на съвременните хора аз уподобявам на положението на една мравя, която пада в конуса на мравчения лъв. Той обича да си прави фунийки от пясък и се скрие в дъното на тази фунийка. Като падне някоя мравка вътре, той я дебне и хваща за крачето. Тя като рече да излезе, събаря пясъка и той я хваща и изяжда Тя по никой начин не може да излезе от тая фунийка. Та и ние, хората от съвременната култура, често падаме в такава фуния. Чуваш този, онзи, паднали в дъното и пъшкат. Всички тия мравешки лъвове трябва да се вдигнат и дупките им да се запушат. Единствената сила, която може да премахне тези противоречия, е любовта. Затова именно всяка сутрин, като ставате, мислете за нея, не за човешката любов. Имате едно голямо неразположение на духа, готови сте да хвърлите една бомба върху човека и да го убиете, или имате желание да направите едно престъпление, затова седнете, помислете за любовта, направете един малък опит. Опитайте, може ли тази любов да премахне това лошо разположение у вас. Ако може, оттогава нататък дръжте се за опита, който сте направили. Да кажем, че не сте яли три дни, гладен сте, обръщате се тук-таме, никой не ви дава нищо. Седнете на стола, свържете се с тази любов и чакайте. Няма да мине много време и самунът ще дойде, тъй ще капне, отгоре, от невидимия свят. Ако аз бих направил този опит в София, около мене щяха да се съберат всички учени, да ме питат как съм направил този опит, какъв фокус се крие в него. Ако не ми повярват, те ще кажат: все има някакъв фокус, този човек ни заблуждава; някъде от долапа е дошъл този хляб. Знаете ли, колко години са нужни, докато убедя софийските учени хора, че това не е никакъв фокус, но опит, който почива на научна основа. Едва ли след сто години бих ги убедил. То е изгубено време. Питам: какво ще спечеля, ако след сто години успея да убедя софийските учени, че един самун може да дойде тъй, от невиделица. Да допуснем, че те повярват най-после, но какво печеля аз? Аз, който мога да докарам самуна при себе си, каква нужда имам от учените хора? Отивам в гората, помислям си само за самуна и той дохожда при мене. Влизам вкъщи, помисля си за самуна и самунът иде. Ако убеждавам учените хора, то е тщеславие. Трябва ли да казвам, че един фурнаджия ми донесе този самун? Никога няма да кажа това, защото само Един фурнаджия може да опече такъв самун. Този самун се отличава от обикновените. Аз да ви кажа по какво се отличава. Самунът, който вие ядете, трябва да го дьвчите дълго време, но този самун, който аз направих, още като го туря в устата, той се схумва, стопява се като захар в устата. Един ден, когато хората станат умни, те ще ядат такъв хубав хляб, но сега, понеже още са глупави, те ще ядат от този хляб, който трябва дълго време да се дъвче. До това време, те ще садят, ще жънат, ще орат, ще се раждат и умират, ще се бият и убиват, и това ще продължава още около сто години. След сто години ни помен няма да остане от сегашния ред на

нещата. Друг ред ще има. След сто години, като дойдете, вие ще намерите Европа съвсем друга, другояче построена, границите ще бъдат махнати и вие ще пътувате без паспорт. Ще пътувате през океаните с намалени цени. Ще пътувате из въздуха с големи аероплани. Според учението на индусите, след сто години пак ще дойдете, затова, гледайте сега да работите съзнателно, та като дойдете, да намерите света изправен. Ако не го поправите сега, още за 900 години ще се продължи наказанието. Значи, вместо след сто години, светът ще се оправи след 1000 години. Това ще бъде наказанието на съвременните културни хора, ако не се решат да изпълнят волята Божия. Страданията ще се продължат с 900 години, а пък, ако рекат да изпълнят волята Божия, страданията ще продъжат още сто години само и тогава светът ще придобие съвсем друг образ. За вас не е важно, дали светът ще се поправи, но вие да се поправите; да внесете във вашия ум, във вашия мозък, във вашите дробове, във вашия стомах, във вашето тяло новите елементи, за да се отворят очите ви и да видите, че около вас, около вашия свят, в който живеете, има друг свят, много по-красив, с по-напреднали същества – ще видите нещо, което не сте сънували. И тогава да замязате като слугата на пророк Елисея, който преживял следното. Един от езическите царе се разгневил на Елисея и изпратил своята армия, да обсади града. Дошъл слугата и казал на Елисея: Господарю, на тясно сме, целият град е обсаден. Той му казал: Не бой се, онези които са с нас, са повече от онези, които са против нас. Той се помолил и след това слугата видял - цяла армия небесна войска. След това той излязъл срещу неприятеля си и казал: аз ще ви кажа кой е този, когото вие търсите. Той поразил неприятелската войска със слепота и ги завел при еврейския цар. Като ги видял слепи, той казал: - Отче, да ги поразя ли? – Не, дайте им да ядат и пият. След това им казал: няма нужда да ходите да убивате и да гоните един Божествен пратеник. Онези, които са с нас, са повече от онези, които са против нас. Онези, които са с нас, които ще оправят света, това са разумните сили в света, които работят за благото на всички; не за благото на богатите, не за благото на учените, но за благото на всички – за благото и на богатите, и на сиромасите, за благото на учени и на прости. Те работят за благото на цялото човечество. Всеки човек трябва да живее един сносен живот, понеже във всеки живее Божествена душа. В това отношение и богати, и сиромаси, и каквито да са те, имат еднаква ценност пред очите на Бога. Това е веруюто, което трябва да имате. Всички хора, пред лицето на Бога, са еднакво ценни. Следователно, богатият трябва да вижда в лицето на сиромаха един свой брат. Сиромахът трябва да вижда в лицето на богатия един свой брат, който е забогатял и да не си завиждат, но да живеят в любов и да си помагат едни други. Това е Волята Божия, това е любовта, която поправя света.

29 неделна беседа, държана от Учителя
на 17 април 1932 г. София, Изгрев.

1932_04_20 Динамическият живот. (Динамиката на живота)
лекция пред общия окултен клас

ДИНАМИКА НА ЖИВОТА

Размишление.

Ще ви дам за размишление през цялата седмица 19 стих, първа глава от Евангелието на Лука. А отговори ангелът и рече му: Аз съм Гавраил, който предстоя пред Бога; и проводен съм да ти говоря и да ти благовестя това. Благовестването става по разни начини. Докато се занимават с външната страна на живота, хората имат частично разбиране за него. Например, мнозина се занимават с външната страна на яденето: как е сготвено, има ли достатъчно масло, има ли черен или червен пипер, магданоз и други приправки*[*приправка (рус) - подправка за ястие(бел.шефа)]. Като опитат яденето, казват: Вкусно, хубаво е това ядене. Значи, всичко е до вкуса на яденето. Ако ядете само за удоволствие, да опитате вкуса на яденето, вие не сте разбрали вътрешния смисъл на храненето. Обаче, животът, във всички свои прояви, има динамична страна.

Днес хората се занимават главно с външната страна на живота. Като се говори, те спират вниманието си до изразната, външната страна на словото. Всеки иска да говори хубаво, да бъде красноречив. Това се отнася до външната страна на говора, т.е. до вкуса. Едно ядене може да няма много приправки, да няма много масло и пипер, но, като ядеш от него, да се чувстваш по-здрав. Според мене, това е динамичната страна на яденето. Значи, всяко нещо има своя външна, осезаема страна, и своя скрита, невидима, динамична страна. И музиката има външна и вътрешна, т.е. динамична страна. Например, всички пеете и свирите, но повече външно. Вие пеете и мислите, какво ще кажат хората за вас. Това е външна страна на пеенето, вкусът на пеенето. Като пеете или свирите, вие трябва да произвеждате динамични сили. Добър музикант или певец е оня, който произвежда динамични сили в себе си или в окръжаващите. Всеки тон трябва да съдържа динамична сила.

Много хора се посветили на музиката, като средство за прехрана. И това не е лошо, но желая всички хора да станат истински музиканти, да дойдат до вътрешната страна на живота, до динамиката на живота. Готвачът може да задоволи вкуса на своите клиенти, но, ако чрез яденето не събуди в тях динамични сили, той не е истински готвач. Слушате един виртуоз, възхищавате се от техниката, от изпълнението му, но душата ви не се затрогва. Това е външната страна на музиката. Той не събужда динамичните сили в слушателя. Това не е динамична музика. Истински музикант е оня, който преобразява хората, прави ги добри. Музиката

може да настройва външно хората, а може и да ги преобразява вътрешно, да проявят доброто в себе си. Следователно, като слушате някой музикант, не се спирайте само на външната страна на неговото свирене, но вижте, какво събужда той във вас. От всеки пръст на музиканта трябва да излиза енергия, която да се предава на слушателите. Не предава ли енергия, колкото и да са меки или силни тоновете, които излизат от пръстите му, това свирене е външно, лишено от динамика. Същото се отнася и до говора. Има мек и силен, слаб и енергичен говор. В последния действуват динамични сили.

Сега аз искам да обърна вниманието ви на динамичната страна на живота. Всичко, което виждате отвън, това е външната страна на живота. Срещам един човек, добре облечен - с нови дрехи, нови обувки, добре пригладен, с хубава вратовръзка, с златен часовник. Поглеждам към тоя човек и се питам: Какво му придават новите дрехи? - Нищо особено. И с нови, и със стари дрехи, той си е все същият. Един ден дрехите ще овехтеят, обувките ще се скъсят, и той си остава същият Иван или Драган. Същото може да се каже за богатството и за знанието. Днес си богат, но след време изгубваш богатството си. Какво си придобил от богатството? - Нищо особено. Днес си учен, но един ден изгубиш учеността си. Какво си придобил? - Нищо особено. Богатство и знание, които се придобиват и губят, са външни, не са истински, не са динамични. Ти се разговаряш с хората, разсъждаваш, имаш добра обхода, и всички те хвалят, възхищават се от тебе. Това е дипломация, външна страна на живота; това не е динамика. Какво си придобил от тая дипломация? - Нищо. Външната страна на живота е живот на формите, от които постепенно отиваме към съдържанието. Каква е формата, видът и качеството на шишето, това не е важно за вас; важно е съдържанието в него. Ако шишето е кристално, прозрачно, водата нищо не придобива. В каквото шише и да се налее, тя си остава, една и съща. Важно е шишето да бъде чисто за да бъде и водата чиста. Ако турите няколко бучки захар в един килограм вода, казвате, че водата е станала сладка. Не е сладка, но е подсладена. Да мислиш, че водата става сладка от захарта, това е външно разбиране. Казваме, че слънцето изгрява и залязва. В същност, слънцето нито изгрява, нито залязва. Външно само изглежда, че изгрява и залязва.

Някой се обезсърчил, изгубил смисъла на живота. Защо се обезсърчаваш? - Защото нямаш динамика в себе си. Дойдеш ли до положение, да се спъваш от най-малките работи, ти си изгубил динамиката в своя живот. Ти се обличаш с нови, хубави дрехи и мислиш, че ще те посрещнат добре. Не са дрехите, които препоръчват човека. След време дрехите овехтяват. Какво ще кажеш тогава? Мислиш ли, че заради тях ще те изпъдят от небето? Нито за новите дрехи ще те посрещнат на небето, нито за старите

ще те изпъдят. Цената на човека не е в дрехите. Който отива при Бога, отива без дрехи, гол, както е дошъл на земята. Когато и вие отивате при Господа, трябва да се явите с дрехата си, която Той ви е направил. Казвате, че ви е срам да се явите гол. Защо се срамувате? - Защото дрехата на вашата голота не е оная, която Бог ви е дал първоначално. Срамът, който днес имате, е дрехата на греха, с която сега сте облечени. Тая дреха е затворнически халат, затова хората се срамуват от нея. Ако трябва да излезеш с тоя халат, ти ще търсиш друга дреха, за да не те познаят хората.

Мнозина мислят, че са дошли до края на знанието, че са постигнали всичко. - Нищо не са постигнали. Те отсега нататък трябва да учат. Например, виждате, какво внимание обръщат на оня, който изучава цигулка. Добрите учители - музиканти съзнават значението на музиката в живота и обръщат внимание на учениците си върху държането на лъка, върху държането на цигулката при позициите. Има специален начин за държането на лъка. Има музиканти-виртуози, които, при всяка позиция, произвеждат тонове със специфична сила: седем позиции - седем различни динамични сили. Една и съща песен изсвирена в различни позиции, съдържа различни динамични сили. Простият човек, който не разбира и недовижда нещата, ще каже, че една и съща песен се свири; оня, който схваща тънкостите на нещата, ще каже, че песента е същата, но силите, които се крият в нея, при различните позиции, са различни. От един бял цвят до друг има разлика, макар че цветът е бял. Същото се отнася и до знанието. Едно е знанието, но то се предава и възприема по различен начин. Това зависи от степента на човешкото съзнание. Тъй щото, когато се говори за наука, ние имаме предвид степента на човешкото съзнание.

Сега мога да ви напиша една динамична песен без думи, без ноти, която ще се изсвири само от оня, който е завършил с обикновената музика, т.е. с музиката на техниката. Динамичната песен представлява сложна счупена линия. По нея може да се свири като по ноти. Който не разбира обикновената музика, динамичната съвсем няма да разбере. В обикновената музика са турени такива линии, които я опростяват; така тя става леснодостъпна за разбиране и изучаване.

Какъв трябва да бъде музикантът? Кое е отличителното му качество? - Музикалността. Срещна ли един истински музикант, без да говори той ще позная, че е музикант. Музика изтича от него: от неговите мисли, чувства, действия; от неговия ум, сърце и воля. Той мълчи, а музиката изтича от него, както водата от крана. Същото се отнася до истинския художник и до добрия човек. Срещнеш един художник, нищо не ти говори за художество, но познаваш, че е художник. Той постоянно рисува в себе си. И от добрия

човек постоянно изтичат енергии на доброто. Това наричам динамика на живота. От съзнанието на тия хора изтичат такива енергии, каквито и те сами не подозират. Като говоря за динамичния живот, подразбирам вътрешния живот в човека, който наричам Божествен живот. Той тече във всички хора и се стреми да изправи техния външен живот. Сегашните хора се чувстват нещастни, недоволни от живота. Това е външната, т.е. човешката страна на живота. Страхът, съмнението, подозрението, това е човешката страна на живота; болестите, скъперничеството, гордостта и тщеславието са също човешката страна на живота. Гневиш се, и това не е лошо, но гневи се музикално, както музикантът се гневи и удря с лъка си. Ще кажете, че удрянето с лъка има за цел да изрази динамичните знакове. Това е израз на музиката, но не и динамика. Някой говори пред слушатели, подчертава известни думи, туря по-силно ударение на сричките. Казват, че това е динамика на речта. Това е забиване на гвоздеи в умовете на хората, но не и динамика.

Някой казва: Ако съм талантлив, чудеса ще направя. Той не знае още, какво представлява талантливият. Едва сега хората изучават, какво представлява обикновеният човек, талантливият, гениалният и светията. Като изучите това, животът ви ще придобие друг смисъл. Питате: Какво можем да направим ние? - Много нещо може да направите. Бог, Който е създал света, се нуждае от хора, които могат да изнесат динамично това, което Той е направил. Вие искате да създадете нещо ново. Казано е в Писанието: Няма нищо ново под Слънцето. Това значи, че всичко, към което се стремите, е създадено вече, то съществува. От вас се иска да изнесете създаденото по нов, динамичен начин. Например, музиката е създадена вече, няма защо хората да я създават. Идете в невидимия свят, да видите, какво нещо е музика. Истинският музикант ще разбере и приложи тая музика, но обикновеният ще слуша и ще се върне на земята такъв, какъвто е отишъл. - Какво трябва да правим сега? - Да живеете без обезсърчаване, без подозрение и съмнение, да изразите динамиката на живота.

Казвам: Отрицателните неща спъват проявите на великия живот. Те спъват развитието на дарбите и способностите. - Как да се справим с греха и с отрицателните сили в себе си? - Като се повдигнете над тях. Щом се натъкнете на някакъв грях в себе си, кажете си: Толкова време съм го търпял, още малко ще го търпя. Познавам го вече и лесно ще се справя с него. - Измъчи ме тоя грях. - Много естествено, живо същество е той. Може ли мъртвото да мъчи живото? Само живите неща могат да мъчат човека. - Искам да ме обича някой. - И това е възможно, но знай, че има същества, които първо проявяват любовта си, а после започват да измъчват. Искате ли доказателство за това? Питайте мъжа и жената, те ще ви кажат, какво е

положението им като женени. Докато са били свободни, те се чувствали князе на света, от никого неограничавани. Един ден и двамата започват да мечтаят за близка душа, която да ги обича и с която да се разбират. Момата намира един момък, момъкът намира една мома, обикнат се и се оженят. Те са доволни от живота си, разбират се, помагат си взаимно. След време между тях дойде трето същество - малко детенце. Те го обичат, радват му се, но, с идването му, животът им се изменя. То започва да плаче, да им се налага. Майката не спи по цели нощи, става, ляга, мъчи се да му угоди. Детето не прави това от зла воля, то обича майка си, но мисли, че тя е божество, което не се уморява. Така то изпитва майка си, изпитва нейната любов. Какъв по-силен пример искате от тоя? Детето обича майка си, но я измъчва. То е числото три в семейството. Бащата е единицата, майката е двойката, а детето тройката и шесторката.

Сега и вие искате да имате една идея, но не знаете, че като дойде, тя ще ви изпита и измъчи. - Не може ли да стане по друг начин? - Не може. Ако това беше лесно, всеки би раждал. Не са лоши децата, не е лошо да имаш една идея, но те идат и си отиват по силата на известен закон. Детето слиза от Божествения свят, носи динамични сили в себе си и мисли, че каквото каже, трябва да стане. То оглежда околната обстановка и казва: Знаете ли, отде ида? Знаете ли, кой съм аз? Благодарете, че се съгласих да дойда между вас. Майката и бащата го приемат с любов и започват да му служат. Като стане на четири-пет години, майката взима пръчицата и му казва: Сега аз ще ти покажа Божествения закон, ще видя, каква любов носиш. Тя удря с пръчицата, а то пее. Смешно е това, но то е външната страна на живота. Коя сила кара детето да дойде на земята? Детето е числото три и числото шест. Като се роди то, домът се съгражда. Тогава бащата започва да носи това-онова, да храни семейството си. Всеки ден той носи хляб, захар, масло, месо, да задоволи нуждите на своя дом. Един ден детето израства, става момък и започва сам да се грижи за себе си. Момъкът напуща бащиният си дом, отива в Америка, там да си търси прехраната, обаче, намира една млада мома - млада майка и тръгва с нея. Родителите се чудят, защо синът нищо не пише. Как ще пише? Той се занимава с младата майка, забравил е старата майка и стария баща.

Казвате: Няма ли морал в тоя свят? - Има морал, но преходен. Има и динамичен морал, който никога не умира. Ако старата майка беше адепт, нямаше да остарява. Тя щеше да отиде в Америка при сина си и щеше да влезе в младата майка, да живее заедно с нея. Когато две майки се събират на едно място, те трябва да знаят, как да постъпват. Не знаят ли, как да се отнасят към сина, те започват да го делят. Младата майка казва: Той е мой син. И старата майка казва същото. Синът стои настрана и наблюдава. За да има мир, в повечето случаи отстъпва старата майка. Младата майка не

отстъпва. Това е психологичната страна на живота.

Старата майка е Божественото начало в човека, което всякога отстъпва. Ти имаш едно желание, но старата майка в тебе казва: Откажи се от това желание, не ти трябва. - Искам да го постигна. Старата майка отстъпва. Ти постигаш желанието си, но после съжаляваш, че не си послушал съвета на старата майка. Въпреки това, стремиш се към други желания, за които старата майка пак не е съгласна. Изобщо, хората вървят по пътя на ония свои желания, които мислят само за себе си - егоистичните желания. Те нямат динамика в себе си и са преходни. Шишето, което очаква само да го напълниш, е лишено от динамика. То носи живота на минуса, т.е. обикновеният човешки живот, в който човек се ражда и умира. Какво допринася тоя живот? - Нищо особено - минус. В минуса, къщата първо се пълни, после се изпразва; касата първо се пълни, после се изпразва. И това не е лошо, но човек трябва да се стреми към плюса на живота, към положителното, което при всички условия остава в него. То е втората линия, т.е. перпендикулярът. Като се тури тая линия на минуса, получава се плюс. Тя е лъчът на живота. Минусът е почвата, а плюсът е лъчът, който иде от Божествения свят. Плюсът е светлина, която прониква във всичко, и се изявява като вътрешна сила. Тогава плюсът и минусът стават едно и също нещо. Всяко нещо, с което ставаш едно цяло, води към вечния живот. Всяко нещо, с което не можеш да станеш едно цяло, води към временния живот.

Едно се иска от вас: да живеете в съзнанието си, за да разберете вътрешната философия на живота. Често цитирате стиха от Евангелието: Аз съм пътят, истината и животът. Кой е разбрал вътрешния смисъл на тоя стих? Какво нещо е пътят? - Пътят е тялото, с което се облича човешката душа. Докато е в тялото си, човек криволичи на една и на друга страна, да извърви определения път. Мъчно се извървява тоя път. Той е минусът на живота. Аз съм истината.- Истината е светлината в пътя. Аз съм животът.- Животът е придобитото, резултат на пътя и на светлината. Буквата Ж с която започва думата живот представя една хипербола, между която е знакът плюс. Хиперболата означава движение, на което силата е голяма. Изобщо, движенията, които стават в хиперболата, се съединяват на небето, а не на земята. Значи, ще вървиш по пътя на хиперболата, на отворения кръг, и така ще влезеш в небето. Божественият път е отворен кръг, а не затворен. Семето се движи по затворения кръг. Затвореният кръг е за земята, за физичния свят, а отвореният кръг - за небето. Буквата ЭС в български език означава една хипербола. Тая буква представя ония неща, които сега трябва да се изучават. Понякога тия неща се кръстосват, както линиите в геометрията.

Какво става с две прави линии, които се движат едновременно? Те могат да се кръстосват, да вървят в успоредна посока или да се слеят. Следователно, ако не можеш да слееш две мъчнотии или две противоречия в едно и да ги поставиш в една и съща посока, ти нищо не си придобил. Това значи, да превърнеш перпендикулярните прави на кръста в две успоредни или да ги слееш. Това знание е извън обикновеното. То събужда висшето съзнание в човека, което го отдалечава от земния живот. - Защо ни е нужен земния живот? - Нужен е той. Ако не може да разберете малкия и ограничен живот на земята, никога няма да разберете великия Божествен живот. Закон е: Ако доброволно приемаш малкото зло, голямото зло няма да дойде. И обратно: Ако доброволно приемеш малкото добро, и голямото добро ще дойде.

Следователно, откажеш ли се от малкото страдание, голямото страдание непременно ще дойде. Никой не може да избегне страданието. Приеми малкото страдание като привилегия, която ще те избави от голямото страдание. Ако се натъкнеш на малка болест, приеми я с благодарност. - Защо дойде тая болест? - За да те освободи от смъртта, която ще те задигне. Ако изгубиш богатството си, пак благодари. - Защо го загубих? - За да не изгубиш ума си. Докато беше богат, нямаше време за нищо: нито за молитва, нито за четене и учене. Като изгуби богатството си, имаш време да помислиш и за Бога, и за себе си, да прочетеш нещо, да придобиеш някакво знание. Малкото зло дойде, за да те избави от голямото. Щом приемеш малкото зло с благодарност, голямото зло няма да дойде при тебе. При доброто е точно обратно: Дето е малкото добро, там е и голямото. Дето малкото добро не се приема, там и голямото не стъпва.

Как да се справим с това противоречие? - Като престанете да се колебаете в доброто. Дойде в ума ви една малка Божествена мисъл. Казвате: Срам ме е да се занимавам с такива малки неща. Вие се колебаете, да приемете, или да не приемете тая мисъл. Щом се колебаете в Божественото, съдбата ви, вместо да се подобри, ще се влоши. Ти си виден професор, занимаваш се с велики работи, но дойде ти една малка мисъл, да направиш едно малко добро. Казваш: Не е време сега да се отклонявам, да правя малки добрини. Щом се откажеш от тая малка мисъл, ти ще платиш скъпо. Няма да мине много време, и твоите студенти ще ти устроят някакъв капан. Докато излезеш от тоя капан, ще изгубиш много време. После ще съжаляваш, че не си направил малкото добро. Оплакваш се, че някой не постъпва с тебе добре. - Възможно е, но запита ли се, как постъпваш ти с другите хора. Дръжте следната мярка в себе си: искаш ли хората да постъпват добре с тебе, и ти постъпвай добре с тях. Не прилагаш ли тая мярка, разбиранията ти ще бъдат криви. Искаш ли да знаеш, дали някой човек говори истината,

виж, как живее. Ако живее добре, той говори истината; ако не живее добре, не говори истината. Ако не живееш добре, колкото и да говориш за светийство, не можеш да станеш светия. Като не съзнава положението си и не работи за развитието си, някой казва: Иде време вече да се яви при Господа. Ще гледам да стана добър, за да ме приеме. - На крив път си, приятелю. Ти си създаден добър, няма защо отсега нататък да ставаш добър. Прояви доброто в себе си, живей добре и повече не мисли. Използвай условията да развиваш доброто, което е вложено в тебе. Мислиш ли, че отсега нататък трябва да проявиш доброто, ти разсъждаваш по човешки. Казвате: Да бъдем свети, да бъдем любещи. Това значи: Да използуваме светлината и любовта, които Бог ни е дал.

Мнозина се запитват, обича ли ги Бог, или не. Не се занимавайте с тоя въпрос, не се съмнявайте в разположението на Бога към вас. Може ли Бог да мени разположението си към вас, един ден да е добре разположен, а на другия да не е? Ще кажете, че Бог се сърди за греховете ви. - Това не е ваша работа. Вие не трябва да тълкувате отношенията на Бога към вас. Че някой ви обичал, а после престанал да ви обича, и това не е ваша работа. Тоя човек проявява любовта си към вас, понеже сте болен. Кракът ви боли. Той дойде, погали го, превърже го, и вие сте доволен от него, считате, че ви обича. Като оздравеете, той ви среща и строго ви запитва: Оздравя ли? Щом разбере, че сте здрав, той продължава пътя си, без да ви обръща внимание. Вие мислите, че той не ви обича. По стар навик, вие искате хората да ви галят. Мислите, че галенето е любов. Не, то е обхода към болния, а не към здравия. Трябва да работите върху себе си, да се освободите от старите навици, от старите си разбирания. Ако Бог те е помилвал, дал ти е нещо. Вземи това нещо и работи върху него. Не очаквай всякога да те милват. - Искам всеки ден Бог да ме милва. - Искаш ли всеки ден да страдаш от крак, или от друго нещо? Ти искаш да не страдаш, и пак да се ползваш от Божията Любов. Това е невъзможно. Вие проверявате тоя закон всеки ден. Когато детето е здраво, не му обръщат голямо внимание. Щом се разболее, първо майката и бащата го милват; после братята, сестрите, роднините му идат да го видят, галят го, носят му играчки, и то става по-мекичко, по-добро. Като оздравее, не го галят вече. То си казва: Добре беше, като боледувах.

Един наш познат казваше на жена си: Дано ми прати Бог някаква болест, че да ми обърнеш внимание. Като съм здрав, само на работа ме караш. Ако легна болен, ще ти стана по-мил. - Да те помилва някой, това значи, да приемеш динамичната сила от неговата ръка. Не от всяка ръка тече динамична сила. Има ръце, които приличат на мъртви, никакъв живот не изтича от тях. Ръкували ли сте се с динамичен човек, да знаете, какво представя динамичната сила? Да се ръкуваш с такъв човек, това значи, да

приемеш динамична енергия, която да те ползува цял живот. Затова ни са дадени ръцете, да предаваме чрез тях динамичната енергия, която Бог е вложил в нас.

Казвате: Това е неясна, неразбрана работа. Радвайте се на неясните неща, защото те се нуждаят от обяснение. Ясните неща малко се обясняват. За това, което най-добре разбираш, най-малко говориш. Дойдеш ли до неразбраните неща, за тях най-много говориш. Когато математикът дойде до една мъчна задача, не се отчайва. Той решава други задачи, развива способностите си, да се приготви за решаването на мъчната задача. При решаването на всяка задача той придобива нещо. Повечето математици са слаби, сухи хора. Ако някой от вас затлъстее много, ще го посъветвам да се занимава с висша математика. Коремът му ще спадне. - Имам голямо смущение, не мога да се успокоя. - Започни да се занимаваш с геометрия. Така ще мине смущението, но и коремът ви ще спадне. Не е лесно да станеш математик. Ще влезеш в един свят, от който мъчно се излиза. Когато влезе в тоя свят, математикът започва да трепери от страх. Животът му виси на косъм. За да не се плаши, той трябва да обича математиката, да се откаже от всякакво користолюбие, което убива човека.

Някой иска да стане маг, да си служи с магическа пръчица. Каквото пожелае, да махне с пръчицата и да го придобие. И това може да стане, но ако се освободите от користолюбието, от съмнението, от подозрението и от тщеславието. Друг е въпросът, ако искате да проверите един Божествен закон само за себе си. В такъв случай, когато искам да направя нещо за себе си, така постъпвам, че никой да не ме види и разбере. Ако нямам хляб, седна спокойно пред масата, тропна лекичко с пръчицата и чакам. Веднага виждам на масата хляб и ядене. Усмихна се, благодаря на Бога и започвам да ям. Как става това, никой не вижда. То се отнася само до оня, който има любов в себе си. Докато съзнанието ви не мине в по-висока степен, т.е. до Божественото, и да имате магическата пръчица, нищо не може да направите. Докато живеете само на физичния свят, ще си служите с физични закони. И на тоя свят действува магическата пръчица, но според физичните закони. И тук има много хора, които работят с тая пръчица. Например, всеки фурнаджия е маг; всеки бакалин е маг; всеки банкер е маг. Дойдете ли до Божествения свят, там законите са други.

Казвам: За да се ползваш от законите на Божествения свят, трябва да имаш нова мисъл, нови разбирания. Вървиш по улиците, нямаш пет пари в джоба си. Веднага отправяш мисълта си към някой банкер, да ти помогне с нещо. Банкерът възприема мисълта ти, взема една златна монета от касата си и излиза вън. Щом те види, туря монетата в джоба ти и веднага се връща в кантората си. - Колко е хубаво това! Защо не става всякога така? -

Защото сте поставили преграда пред Божественото. Вие сте затворили вратата на Божествения свят и очаквате да дойде благото оттам. Това е невъзможно. Вие очаквате от Бога всичко, а забравяте задълженията си към Него. Учителят не може да даде знания на ученика си, ако последният сам не учи. И ученикът не може да придобие знания, ако няма кой да го учи. Светлината е професор, който учи хората. Може ли да ви предаде знанието си, ако не сте готови да я възприемете? - Нищо не придобих от светлината. - Не си разбрал законите -, не си я възприел, както трябва. Същото се отнася и до топлината. Ако не разбереш законите й, казваш: Стоплих се малко, но нищо не научих. Да възприемеш правилно топлината, това значи, да я превърнеш в друга енергия. - Кой може да направи това? - Магът в човека, т.е. неговото „аз", или Божественото начало в човека - така го наричам аз. Други го наричат Божествения Дух. За него Павел казва: Не живея аз, но Христос живее в мене. Това е Божественото, което никога не се ограничава. Някога Божественото се отдалечава от човека, а някога се приближава. Дойде ли до Божественото, нужна е абсолютна вяра. То, както и светлината, не се контролира. То прониква навсякъде, както светлината. Ако я преследвате, тя се изгубва. Ако я оставите свободна, тя постоянно ще ви посещава. Щом имате светлина, и животът ще ви посети. Докато имате вяра и любов към Бога, и животът ще ви следва. Вярата ви трябва постоянно да се усилва. Каквото нещастие и да ви сполети, вярата не трябва да ви напуща. - Защо ми дойде това нещастие? - Не питай и не критикувай. Критичният ум нищо не допринася. Да критикуваш Божественото, това значи, да остарееш преждевременно.

Ново разбиране, ново съзнание е нужно на човека. Под ново съзнание разбираме това, в което се развиват динамични сили. Който не се домогне до новото разбиране, ще се разочарова и в Бога и ще каже: Няма хармония в света. За да има хармония, трябва да се спазват законите и правилата на живота. Такива закони и правила съществуват и в музиката, и между числата. Как ще събереш или извадиш две числа, ако не знаеш правилата за събиране и изваждане? Как ще живеете добре, ако не спазвате законите на добрия живот? Двама души могат да се разбират, ако единият дава, а другият взима, или и двамата дават, и двамата взимат. Ако отношенията между хората не са добри, ако те не се обичат, не може да се говори за правилна обхода. Искате някой да ви обича. Какво трябва да дадете срещу това? Майката обича детето си, но то вярва в нея. За да бъде вярата му абсолютна, майката трябва да има Божествена любов към него. И обратно, ако детето няма абсолютна вяра към майка си, тя не може да прояви към него Божествена любов.

Често вие искате да предадете на нещата особен израз, но очаквате Духът

да ви посети, да ви помогне. Питате се, защо Духът ви е забравил. Той иде всеки ден при вас, хлопа на вратата, но вие спите, не Го чувате. Вие се събуждате от сън и Го очаквате, но Той е отишъл на друго място. - Кога ще дойде? - След като минеш през голямото страдание, като Иов. Ти ще изгубиш всичкото си богатство, ще изгубиш синовете и дъщерите си, ще заболееш и, след като престанеш да роптаеш и се примириш, Духът отново ще те посети. Тогава ще изгрее слънцето на твоя живот, ще се яви зората на новия, светъл ден. Ти ще се разцъфтиш като цвят на Божествената светлина и ще кажеш: Благодаря, че минах през големи страдания, за да разбера великата Истина на живота. Питам: Докога ще помните всичко, което ви казах днес?

Сега, кой от вас може да изпее песента Духът Божи динамично? Вие я пеете провлечено, по обикновен начин. Така не се пее, нито се мисли. И в мисълта има динамика. Казвате: Да бъдем добри, да се обичаме, да сме богати, да имаме вяра, да сме облечени добре. Не са лоши тия неща, но те ще ви задържат на земята. Те са пелените на живота. И пелените са на място, но само за детето. Щом порасне, то излиза от пелените и се облича в дрехи. Щом излезе от пелените, детето очаква своето велико бъдеще. Сегашните вярвания и разбирания на хората, сегашните им молитви и страдания са пелени, които водят към светло бъдеще. Без пелени, животът остава неразбран. Ще дойде ден, когато великата майка на живота ще развие пояса на пелените и ще пусне детето на свобода. Всички сте били майки, знаете, какво представляват пелените, каква работа имате около тях. Каквото са пелените за детето на физичния свят, такова нещо са и в духовния свят. Каквато е радостта на майката, когато детето облече първата дреха след пелените, такава е радостта на душата, когато се освободи от пелените си и облече новата дреха на живота.

Като ви наблюдавам, виждам, че много от вас сте още в пелени, возят ви в колички. Дошло е време, да съблечете старите си религиозни форми, да се освободите от своите пелени. Някои могат да си носят пелени още десетина години и да ги возят в колички, но за някои е дошъл вече часът на освобождението. Хвърлете повоите и пелените си! Хвърлете короните от главите си! Хвърлете всички стари превръзки, да останете чисти и свободни от всичко, което ви ограничава. Като се освободите от всичко старо, ще погледнете на ръката си и ще видите на нея нови линии, по които ще четете новото. Тогава ще видите, че от линията на сърцето тече река от жива вода, а от линията на ума излиза светлина. На лицето ще се изразява цялата вселена - израз на Божествения живот.

Сега, като говоря така, вие ме разбирате напълно. Ако има нещо, което не разбирате, то е желанието ви да придобиете всичко изведнъж. Това може

да стане при две условия: при абсолютна вяра и абсолютна любов. Само при тия условия ще се създаде истинска вяра между душите. При обикновената вяра и обикновената любов имате обикновено разбиране за света. Има едно вътрешно разбиране на нещата, при което страхът абсолютно изчезва. Страхът в човека е остатък от далечното минало, когато хората са били в животинско състояние, в нисша култура. Сегашните животни представляват архива на миналия човешки живот. Тяхното богатство е вложено в животните и растенията. За вас това е отвлечена мисъл. За да разберете връзката, която съществува между хората, животните и растенията, трябва да имате голямо прозрение, сами да проникнете в тая истина. Как ще ви описвам небето? Като идете на небето, сами ще видите, какво представлява то. Докато сте на земята, четете, какво са писали Данте и Милтон за небето, да имате някаква представа. Обаче, това е описание на небето от човешко гледище. За да опише изгубения рай, Милтон трябваше временно да ослепее, да се тури преграда пред очите му, да може да се съсредоточи, да се вглъби в съзнанието си. Само така той можа да проникне в духовния свят. Някога и вие трябва да ослепеете и оглушеете, да станете чужди за своите лични желания.

Да се върнем към основната мисъл на лекцията - динамика на живота. Динамиката има отношение към динамото, което произвежда енергия. Кое е динамото в сегашния човешки живот? Ще кажете, че първото динамо е стомахът. Той е динамо, но не е първото. Като динамо, стомахът трябва да работи най-много шест часа. Човек се храни три пъти на ден, по два часа. Преди и след ядене стомахът трябва да се пречиства. След чистенето той приема нова храна - горителен материал, и така започва да работи. Следователно, стомахът е динамо за физичния живот; дробовете са динамо за духовния живот - това динамо работи повече от стомаха; третото динамо е мозъкът, който работи непрекъснато. Като ученици, вие трябва да изучавате свойствата на тия динамо в себе си, да знаете, как да ги пазите. - Как ще ги изучаваме? - Това, именно, е целта, смисълът на вашия живот. Ако не научите пътя, по който животът се проявява, нищо няма да постигнете. Ще отворите вратата на вашето динамо - стомахът, и ще турите най-хубавото гориво, което гори без дим, без остатък. Колкото по-правилно става горенето във вашето динамо, толкова по-добре е за вас. В никое динамо - нито в мозъка, нито в дробовете, нито в стомаха, не трябва да остават утайки. Горенето в тях трябва да бъде пълно - без дим, без утайки.

И тъй, като се храните, помолете се на Бога да ви научи да се храните правилно. Като дишате, молете се да ви научи да дишате правилно. Като мислите, молете се да ви научи да мислите правилно. Едно се иска от човека: да се храни правилно, да диша правилно и да мисли правилно.

Като ви наблюдавам, виждам, че вие сте много богати, но искате още повече да забогатеете. И това може, но трябва да сте готови да давате. Правилна обмяна трябва да става. Днес повечето хора взимат много, дават малко и за даденото получават големи лихви. Някой казва: Толкова много обичам тая мома, но тя нищо не ми дава. - Много скоро искаш лихвите. Обичай, без да правиш въпрос за лихвите. Аз досега още не съм си задал въпроса, обичам ли някого, или обича ли ме някой. Ако не съм си задал тоя въпрос, още повече не мога да се запитвам, колко ми дължи тоя или оня за любовта ми към него. В същност, Бог люби. Ние живеем и се движим в Бога. Той е дал живот на всички същества - на малки и на големи. Всички викат към Него, всички отправят ума си към Него. Едни се раждат, други умират, но Той задоволява нуждите на всички. Той ги утешава.

Казвате: Да се обичаме! Това са празни думи. Аз не обичам празните думи. Друга философия зная аз, която ще ви напиша още днес. Тя се състои от три думи. Който я разбере и приложи, ще се ползува от нея; който не разбере, ще остане без нея. Ето тая философия: Аз, ти, той. Това са три думи, три лица. Всеки трябва да се тури на мястото си. Ако и вие можете да намерите своето място, хлябът ще дойде на време, и то оттам, отдето не го очаквате. Аз не искам да ви обезсърчавам, но тъй както разбирате нещата, хлябът пак ще дойде от фурната, оризът ще дойде, но от бакалницата.

Мислете върху философията на трите думи „аз, ти, той", за да проникнете в тяхното вътрешно съдържание. Само чрез размишление ще се домогнете до тяхното съдържание. Велико нещо е да разбере човек азът в себе си. Той е лъчът, който иде от Бога. Човек отива при Бога със своя „аз", наречен новият, малкият човек.

За следния път няколко братя и сестри да се опитат да изпеят една песен динамично. Тогава ще ви дам песен за скръбта, с приблизително следното съдържание: „Скръбта си ти дълбоко скрий, зарови. В тоя свят има скръб и страдание, повече не притуряй ти."

Т.м.

5. Лекция от Учителя, държана
на 20 април, 1932 г. София. Изгрев.

1932_04_22 Живот, мисъл и воля
Издание 1947 г., София
КНИГА: Фактори в природата, МОК Год.XI, Том 2

ЖИВОТ, МИСЪЛ И ВОЛЯ

Размишление.

Има положения в живота, с които всички разумни същества трябва да бъдат запознати. Например всички същества, видими и невидими, малки и големи, знаят да се хранят. Колкото и да е дребно едно същество, все има известна представа за храненето. Наистина малките същества не се хранят като човека, но и те ядат. В края на краищата, всички същества умират по единствената причина, че не знаят как да се хранят и каква храна да избират. Например сегашните месоядни животни в далечното минало не са били месоядни. Коя е причината, че са станали месоядни? Няма да се спирам върху този въпрос, защото трябва да превеждам ред научни факти и теории. Време е нужно за това. Богословите дават други обяснения. Ако изнеса едните или другите обяснения, ще се повдигне голям спор. Ако ученият среща затруднения при обяснение на този въпрос, толкова повече ще се затрудни богословът. Ето защо на ония, които се занимават с Божествената наука, се гледа като на малки деца в количка. Като ги возят в количката, те мислят, че това е в реда на нещата. Майките им ги возят от любов. В първо време майката носи детето си на ръце, но като се умори, търси количка да го вози. Като влезеш в един дом, лесно може да познаеш колко майката обича децата си. Всички майки не обичат еднакво децата си.

Питам: Може ли светът да съществува без хранене? Защо трябва съществата да се хранят? Да се пита може ли без храна, това е същият въпрос, който задали на Паганини. Запитали го: Можеш ли да свириш на три струни? – Мога. Явил се и свирил. – На две струни? – Мога. – На една струна? – Мога. – Без струни? – Мога. Обаче не се явил вече да свири. Той мислено дал концерт. – Без ядене може ли? – Може, но няма да чуеш никакъв концерт. Струните на цигулката са храна. Ще туриш четири струни, ще ги опнеш и ще свириш. Докато се храниш с четири струни, ти си при животните; с три струни си при хората; с две струни си при ангелите; с една струна си при Бога, в Божествения свят. Без струни ти си вън от Бога, т.е. никъде не си. Ще те търсят и никъде няма да те намерят. При това положение ти не можеш да бъдеш цигулар. – По какво се познава цигуларят? – По цигулката. Без цигулка той не може да се прояви.

Какво се иска днес от човека? – Да има правилно разбиране за живота, да си обяснява нещата правилно. Това внася нова светлина в неговия ум.

Когато вървиш по естествения път на своето развитие, ти придобиваш по-голяма светлина, движенията ти стават по-хармонични. Пътят ти е строго определен – вървиш напред, без колебание. Щом си на земята, можеш да се движиш напред и назад. Обаче влезеш ли в живота, ще вървиш само напред. Там не се позволява никакво връщане. Ти си в положението на граната, пусната от оръдието. Докато не постигнеш целта си, не можеш да се върнеш назад. И най-големите техници не са дошли до положението да заставят гранатата да се върне назад в оръдието. Земята, т.е. земното притегляне, е препятствие за нея.

Помни: Никоя мисъл, никое желание, никаква постъпка не може да се върне там, отдето е дошла. Силата, която се съдържа в мисълта, в желанието или в постъпката, ще удари някъде в земята и там ще спре. Импулсът на мисълта продължава, но като форма, тя спира някъде. Както пчелата намира цветята, както влюбеният намира онази, която обича, така и мисълта отива там, дето е изпратена. Като намери онзи, когото обича, мисълта оставя своето благословение и си заминава. Не можеш да ядеш една храна, в която няма живот и съзнание. Не можеш да ядеш една храна, която не те обича. Ще ядеш само онази храна, която мисли за тебе и те обича.

И тъй, правете опити да се убедите, че животът е скрит в храната. Когато изгуби разположението си, човек казва: Не ми се яде, не ми се живее. Колко проповедници са проповядвали, че животът има смисъл, че трябва да се живее, но никой не е успял да те убеди в това. Обаче видиш ли баница, хапнеш ли си от нея, казваш: Заслужава да се живее! Значи това, което баницата може да направи, никой проповедник, философ, писател и поет не могат да направят. Баницата е по-силна от тях. – Защо? – Защото те работят отвън, декламират, а баницата работи отвътре. Баницата е готова да се жертвува за човека, а поетът казва: Каквото съм писал, това е всичко. Ако можеш да се ползуваш от него, добре; ако не можеш, и аз не мога да ти помогна. Аз взимам баницата като символ. Имам пред вид онази баница, от която всички баничари се учат. Има една баница в природата, образец на всички баници, от които сте яли и продължавате да ядете. В заключение казвам: Това, което храната може да направи, никой друг не може да го направи.

Сега да се върнем към основната идея на лекцията: живот, мисъл и воля. Животът е началото на нещата, мисълта – средата, а волята – краят. Животът е началото, дето се пробужда съзнанието; мисълта е средата, през която се предават енергиите, а волята е проява на тия енергии. Когато две същества се отблъскват, казваме, че между тях няма хармония. Там действуват отрицателни енергии. Положителните енергии дават, а

отрицателните – взимат. Енергиите на живота, мисълта и волята са положителни и постоянно дават и взимат.

Изучавайте законите на Битието, на еволюцията и инволюцията. Еволюцията започва с хиперболата, с Божествения свят. Задачите не се решават с кръгове, нито с точки. – Защо? – Защото кръгът като затворена форма представлява човешкият егоизъм. Какво ще научиш от колелото, ако го въртиш хиляди пъти? Кръгът е движение около себе си – около своя център. Същевременно той се движи и около друг център. Значи затворените кръгове се движат първо около себе си и после около други кръгове. Всички кръгове се движат в една посока, която учените не знаят. Цялата вселена от сто милиона слънца се движи целокупно, поради което след време ще бъде на друго място. Друга вселена ще бъде на мястото на сегашната. Тогава и ние няма да бъдем тук.

Това са отвлечени работи, предположения, които си правят учените хора. Който се занимава с тези въпроси, сам може да определи доде ще стигнат неговата мисъл, неговото чувство и неговата постъпка. Така и физиогномистът може да определи какви способности има човек. Достатъчно е да погледне лицето на човека, да види неговите черти, за да каже дали ще стане музикант, или не. Каквото казва, става; разбира се, ако човек работи върху себе си. Всеки може да бъде гадател първо на себе си, после на другите. Ако си ученик, ще хванеш големия си пръст и ще знаеш ще те вдигат ли днес на урок, ще отговориш ли добре. Като се явиш на изпит, ще знаеш дали ще издържиш изпита си, или ще пропаднеш. Палецът, т.е. големият пръст, е разумното начало в човека. В него се крие велика наука. Третата фаланга на палеца при основата има отношение към животинския и растителния свят; средната фаланга има отношение към човешкия свят, а горната – към Божествения свят. Ако тази фаланга е къса, това показва, че този човек е изминал малко път, той е далеч от Божествения свят. Който изучава човешкото лице, трябва да се съобразява с известни математически и геометрически отношения като основни мерки. Ако не се съобразява с тях, той може да предполага, без да придобие истинско, положително знание!

Като изучавате човешката ръка, виждате какъв път е изминал човек. Той е вървял в три посоки – трите фаланги на пръстите. Цялата ръка също представлява три свята: пръстите означават човешкия свят, дланта – животинския, а ръката нагоре, до рамото – растителния свят. Всеки пръст, съставен от три фаланги, също представлява три свята: горната крайна фаланга представлява Божественият свят, средната – ангелският свят, а последната при основата – човешкият свят. Върху нея е работил разумният, космичният човек. Казвате, че човек трябва да се развива

умствено. За това е нужно неговият живот, неговата мисъл и неговата воля да се въплътят. Тялото е израз на трите велики сили, които действуват в човека – на живота, на мисълта и на волята. Обаче човек трябва да бъде господар на тези сили.

Какво представлява смъртта? – Събличане кожата на змията. Като съблече един път кожата си, змията става микроскопически по-добра. Тя трябва да свали от себе си хиляди и милиони кожи, за да бъде в сила да направи едно малко добро. И тогава, като хване жабата, тя започва да мисли и казва: Хайде от мене да мине – пуща жабата на свобода. Ето защо, когато ми кажат, че някой направил едно малко добро, отговарям: Той е съблякъл вече милиони кожи, може да прави добрини. Сегашните хора още не са добри, защото не са съблекли всичките си кожи. Още много кожи има да събличат.

Ще изясня горната мисъл с един пример. Представи си, че си задлъжнял, имаш да даваш на хората. За щастие получаваш 500 хиляди лева наследство. Веднага идват приятели и познати, да ти искат пари на заем. Казваш: И аз имам дългове, трябва да ги изплатя. Каквото остане, ще ви услужа. Преди да посрещна дълговете си, нищо не мога да дам. Казвам: Не очаквай добро от оня, който сам дължи на хората. Като знае този закон, змията казва: Няма да се откажа от жабите, докато не платят дълговете си. Казано ми е, че за всяка изядена жаба се плащат хиляда лева. Така постъпват мнозина от съвременните хора. Докато им плащат по хиляда лева за една жаба, те никога няма да се откажат да ядат жаби. Има случаи, когато и вегетарианци за хиляда лева ще изядат една жаба. В това отношение те приличат на онзи българин, който прекарвал свинската мас през дупката на едно дърво, да мине за дървено масло.

Един ден този българин отишъл при свещеника да се изповяда – това било по Великден – Великите пости. Свещеникът му казал: През пости ще ядеш само дървено масло; ще се откажеш от свинската мас. Той си казал: Ще направя, както ми казваш. Като се върнал у дома си, той стопил свинската мас, прекарал я през дупката на едно дърво и я налял в шише. Казал си: Изпълних заповедта на свещеника, ще употребявам само дървено масло. – Това са приказки, които нямат нищо общо с действителността. Те отговарят на човешкия манталитет, на неговото умствено развитие. Направиш една свинска постъпка, която прекарваш през дървото, да мине за дървено масло, да я смекчиш. Всички хора правят дупки на дървото, прекарват през тях свинската мас, да мине за дървено масло. Превръща ли се свинската мас в дървено масло? Може да мислиш, че се превръща, но ти сам се заблуждаваш.

Питате: *Лошо ли е да има човек парички?* – Не е лошо, но парите са временен център. Парата е един малък спътник на човека, но и без него може. Земята може и без месечина. Тя оказва известно влияние върху земята, но и без нея може. С пари е хубаво, но някога и без пари е хубаво. Казваш: Да имам пари, ще се возя с файтон, с автомобил. И малките деца возят с файтончета и колички. Те се разполагат в тях като аристократи. Ако и вие като децата се качвате на файтони и автомобили, не сте ли такива големи деца? Конете теглят файтона, а вие казвате: Коне са това! – Конете имат по-голяма опитност от вас. Те знаят повече неща от вас. За да залъгват хората, да не викат и кряскат, разумните същества от невидимия свят им дават файтони и таксита, да се возят с тях. На малките деца дават колички, а на възрастните – файтони. Ако видиш възрастен човек в детска количка, ще се смееш, не му прилича. Какво ще кажеш, ако видиш един светия или един ангел в такси? Ще се смееш. Също така е смешно да видиш един разумен човек във файтон. Аз разглеждам този въпрос принципиално, не отричам абсолютно употребата на файтон и такси. Като изключения те се допущат, но не завинаги. Ако разчиташ всякога на тях, краката ти ще се атрофират. Станеш ли сутрин от сън, тури в ума си мисълта, че дето трябва, пеш ще вървиш. Ако се возиш на файтон, конете печелят, а ти губиш.

Мнозина искат да живеят без мъчнотии и страдания. – Това е невъзможно. Мъчнотиите и препятствията в живота са условия за развиване на енергиите. Ако не съществуваше тъмнината, светлината не би се проявила. Достатъчно е да се тури едно препятствие на пътя на светлината, за да може тя да се прояви. Когато животът, мисълта и волята срещнат препятствие на пътя си, те веднага се проявяват. Важно е да знаеш отде иде препятствието. Като знаеш, можеш да го премахнеш. Това значи умен човек. Следователно мъчнотиите и препятствията са неразрешени задачи. – На кого се дават задачи? – На способния ученик. – Докога ще страдаме? – Докато станете като Бога. Няма същество на земята, което да е страдало като Бога. В Него се включват страданията на всички живи същества. Който не може да търпи, страда, мъчи се и се оплаква. Ще търпиш, докато се научиш да страдаш. Търпението е трансформатор. То превръща неразположението, недоволството в положителни сили.

Една от задачите на ученика е да се справи със себе си, със своя живот; да се стреми да развие ония способности и сили в себе си, които могат да му помагат; да се учи от опитностите на хората, без да иска и той да има същите постижения. Не може да срещнете двама души с еднакви постижения. Коренът има ли постиженията на цвета? Цветът има ли постиженията на плода? Ако има разнообразие между дърветата, колко повече има между хората. Двама ученика свършват с отличие, но

разбиранията им са различни. Външно имат еднакъв успех, но вътрешно те се различават. Двама професори четат лекции по един и същ предмет, но по разбиране те коренно се различават. Бъди доволен, когато се различаваш от другите. Това е идеалът на човешкия живот. Няколко души могат да имат еднакви стремежи, еднакви желания, но всеки има нещо специфично, което трябва да постигне. Това го отличава от другите. Ако следваш университет, първо ще се интересуваш от науката, а после от това, да задоволиш професора си. Той е взел науката от Природата, която интересува всички хора. Тя включва всички възможности и условия за човешкото развитие.

Ново разбиране, нов мироглед е нужен на хората. Старите разбирания трошат колата на човека. Пътят, по който сегашните хора вървят, е каменист. Те са тръгнали със своите коли с по четири колела, но двете вече са строшени, далеч са отхвърчали. След време и последните две колела се строшават. Виждаш пътника възседнал коня си и препуска. Най-после и конят изчезва. Пътникът върви пеш, уморен и самотен. Много естествено. С кола ще вървиш по гладкия път, с кон – по планинския, а пеш – по стръмните планински върхове. В живота има високи планински върхове, които трябва да извървиш сам, без кон и раница. Питаш се: Защо е създаден така светът? Как не се намери една слугиня да ме вози с количка? И това може, но сегашните слугини обръщат количките и вие падате на земята. Викате, крякате, но тя не иска да знае – смее се, шега си прави. После ще те вдигне, ще те тури в количката и ще каже на майката, че станало едно малко нещастие. Всеки ден по едно нещастие, докато най-после толкова се наплашиш, че не искаш да чуеш за количката. Сега вие сте дошли до положението сами да се възпитавате. Ако не се възпитавате, ще дойде слугинята – тя да ви възпитава. След това няма да помислите за количката. Достатъчно е детето да се опари няколко пъти на свещта, за да не смее повече да се докосва до нея. Каже ли майка му да не отива при свещта, то слуша вече. Чрез страданията хората са дошли вече до разбирането на Божествения език. Бог казва: Не пипай това! Не минавай оттам! Като се изгориш няколко пъти, няма повече да пипаш, дето не трябва, и да минаваш, дето е забранено.

И тъй, положителните сили на живота, на мисълта и волята имат отношение към човека – към хикс. Те трябва да минат през човека и да му оставят Божието благословение, което носят със себе си. Човек живее, мисли и действува. Тези сили са изваяли и ваят човешкото лице, човешкото тяло. Волята е създала челото и горната част на ръката. Мисълта е създала носа и средната фаланга на пръстите. Животът е създал долната част на лицето – устата и брадата. Въздухът влиза през носа – той храни мисълта. Светлината храни волята. Който не разбира светлината,

той е човек със слаба воля. Значи волята се усилва от светлината, интелектът – от въздуха, а животът – от храната. Това е новата философия на живота. Тя изисква прилагане. Ще възприемаш правилно светлината. Ще поемаш и изпущаш плавно въздуха. Ще поемаш въздух през лявата ноздра и ще го изпущаш през дясната. И обратно: ще поемаш въздух през дясната ноздра и ще го изпущаш през лявата. Същият закон се отнася и до възприемане и изпращане на светлината. Ще приемаш светлина чрез едното око, ще я изпращаш навън чрез другото. Трябва да знаеш колко светлина да приемаш и колко да изпущаш. Ако не знаеш, ще станеш разноглед. Някога едното око е нормално, а другото – късогледо или далекогледо. Изобщо трябва да знаете какво е отношението между очите и правата мисъл. От гледането на човека зависи неговата мисъл. Ако възприема светлината правилно, и мисълта му ще бъде права. Както физическата храна поддържа човешкия живот, така и светлината като кондензирана енергия поддържа човешкия дух. Който не приема тази храна, той остава умствено слаб. Ако искаш да бъдеш здрав, ще се храниш чрез устата – с физическа храна, чрез очите – със светлина, а чрез носа – с въздух.

Т. м.

27. Лекция от Учителя, държана
на 22 април 1932 г., София – Изгрев.

1932_04_22 Живот, мисъл и воля Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98", 1999
КНИГА: Съществуване, живот и отношение. МОК, Год.XI

ЖИВОТ, МИСЪЛ, ВОЛЯ

11 година
27 лекция на 1 мл.ок.клас
22.IV.1932 година, петък, 5 ч.с.
ИЗГРЕВ, СОФИЯ.

Добрата молитва.

Ж + М + В

Има известни положения, с които разумните същества трябва да бъдат запознати. Ще ви обясня с няколко думи: Всички същества знаят да се хранят. Колкото и да е дребен процесът на яденето, едно същество, видимо или невидимо, или тези микроскопическите същества и те знаят как да се хранят. И те имат едно малко съзнание за процеса на яденето и знаят как да ядат. Разбира се малките същества не ядат както човека. Процесът на яденето е важен процес, от който зависи много. Зависи от храната. Малките същества и те измират. Измират по единствената причина, че не вземат такава храна, каквато е потребна за тях. Те знаят как да ядат. Но по някой път правят погрешки и не знаят как да си избират храната, и тогава измират. Например, кои са били причините, които са заставили месоядните животни да изменят своя режим на ядене. Първоначално те не са били месоядни. Няма да се спирам върху философската страна на въпроса. Може да има известни научни теории за обяснение на един факт. Наука е, да изясним нещата както са и да обясним онези причини, които са накарали да стане това или онова. Богословците пък искат да намерят дълбоките планове, то е още по-трудно. Ако едни ученик не може да намери онези основни причини, как ще намери богословът онези дълбоки причини. То е още по-трудно. Затова съвременните хора, които се занимават с Божествената наука, наричат деца на каручката. Като ги возят техните слугини те мислят, че това е в реда на нещата. Кой е поводът да возят тези деца с каручката? – За да се вози едно дете с каручка, това показва любовта на майката. Най-първо любовта на майката се изявява в това, че тя носи детето на ръце. Но като се уморят ръцете ѝ търси каруца да го кара, за да икономисва енергия. В който дом влезете, вие можете да познаете дали майката обича детето или не. Не всички майки имат еднаква любов. Казват, че любовта на майката е еднаква. Не, това научно не е доказано. Центровете на любовта не са еднакво развити у майките. Някои

майки страдат за децата. Боледуват. Ако детето се повреди някак, постоянно ще мисли заради него. А пък някои майки не мислят така.

Кои са причините за яденето? – Без яденето светът можеше ли да се създаде? – Можеше. Как ще имате един опит на Паганини. Казват му: Можеш ли да свириш на три струни. Той казва: – Мога. – Можеш ли да свириш на две струни? – Мога. На една струна можеш ли да свириш? – Мога. Без струни можеш ли? – Мога. Но без струни не се явил. Един мислен концерт дал. Някои казват: Без ядене не може ли? – То е все едно да кажеш на цигуларя без струни може ли да свири. Яденето – това е струната, която се изпъва. 1, 2, 3, 4 струни като изпънеш, с 4 струни като ядеш, това е последно ядене. С четири струни е при животните. С три струни е при хората. С две струни е при ангелите, а с една струна е при Бога. Но кажат ли без струни – вън от Бога си. Никъде не си тогаз. Да те търсят никъде не могат да те намерят. Не можеш да бъдеш цигулар. По какво се познава цигуларят. По неговата цигулка. Без нея къде ще го намериш? – Цигуларят де е? – Изявеният цигулар е цигулар. Без цигулка цигуларят не може да се прояви. У всинца ви трябва да има едно желание да си обясните едно желание правилно. Всякога правилното обяснение на нещата внася една нова светлина. Когато човек върви по онзи естествен път, по който животът се развива, ти всякога усещаш едно движение. Каквито движения срещаш в живота си, всичко се преодолява. В тебе има едно любопитство да прескочите тази долина, онази долина. Мислите, че във всяка долина ще намерите нещо интресно. Когато вървиш по един естествен път, ти почваш да мислиш, да отида ли напред или да се върна? – Питаш се: Ако отида, какво ще добия? – Ще се убеждаваш. Най-после след като разсъждаваш се изменя логически съображението. Решаваш или да идеш напред, или да се върнеш. Но в живота е друго. Тук на земята може да се върнеш назад, но в живота връщането е забранено. Веднъж си излязал от невидимия свят, от безграничното, ти назад не можеш да се върнеш по пътя, по който си дошъл, както гранатата, турена в едно пушкало, не може да се върне назад сама. Онзи войник като тегли гранатата и излиза, не се връща назад. В нея има желание да се върне назад, но като не може да върви напред. После тази линия започва да се свива, образува се наклон и пада на земята. Ако можеше тази граната да се движи вечно, то тя щеше да се върне назад, щеше да влезе пак в пушкалото. До това техниците не са дошли. Това препятствие е земята. Тя може да направи само половин дъга на окръжността. Всяка граната трябва да се спре. Да направим превод. Никое ваше желание, никоя ваша мисъл, нито ваша постъпка не може да се върне назад, отдето е дошла. Вашата мисъл няма да направи един кръг. Силите, които мисълта съдържа, ще ударят земята. Движението продължава, но мисълта ви като форма ще се спре някъде. Да обясня това. Представете си, че имате направена хубава

баница. Представете си, че тази баница от любов тръгва от вкъщи да ви търси, щом тя се влюби, върви по всичките правила и онзи, когото обича, тя го намира и знае в каква посока да върви. Както пчелата намира цветя, така и влюбената баница намира онзи, когото обича. Пристига при него и се спира. Оттам насетне, тази баница нито крачка напред не може да направи. Като се спре тази баница, предава своята енергия и онези я сграбчват, и я турят навътре. Вие много пъти сте яли влюбени баници. Човек, който не е ял в живота си влюбена баница, не може да живее. Сега може би ще кажете дали това е алегория – не може да ядеш една храна, в която няма живот и няма съзнание. Невъзможно е. Невъзможно е да ядеш храна, която не те обича. Само това, което те обича и мисли за тебе, може да го изядеш.

Някой може да направи опит. В храната е скрит животът. От тази храна излиза живот. Вие след като сте изгубили присъствието на духа и мислите, че не струва да се живее. Вие казвате: Не ми се иска да живея. Но като дойде баницата, вие казвате: Живее се. Преди това са ви държали проповед, че има Господ. Насърдчавали са ви. Но вас все не ви се живее. Което баница може да направи, никакъв проповедник, писател, поет, философ не може да направи. Баницата е по-силна от който и да е философ. Защото философът, поетът работят отвън, декламират. А пък баницата е готова да се жертвува и в тебе, и с тебе да направи, каквото трябва. А пък поетът казва: Каквото можеш да четеш от моето, това е. Аз вземам баницата като символ, онази баница, от която всичките баничари са се научили как да правят баница. Има в природата една баница, която е образец на всички баници, които сте яли. Това, което храната може да направи, друг не може да направи.

Сега да се върнем към предмета. Имате началото на живота – Ж. Животът, това е началото. Мисълта, това е средата – М, а пък Волята, това е краят – В. Що е животът? – Това е началото на нещата. Там, дето се пробужда съзнанието. Що е мисълта? – Това е средата, през която тези енергии се предават. Живот, мисъл и воля, това са все положителни енергии. Всичките тези енергии от гледището на физическия свят се отблъскват. Когато две същества се отблъскват, как ще го обясните? – Вие ще кажете, че няма хармония между тях. Положителните енергии в света това са ... енергии. Те искат да дадат нещо от себе си. Силите на живота, мисълта и волята са положителни. Те искат нещо. – Х. Сега трябва да изучавате законите на битието. Еволюцията на света започва с хиперболата, това е Божественият свят. Ако искате да разрешите една задача с кръгове, не ще разрешите въпроса. Нито с точки се разрешават. Може един човек да е затворен кръг. Егоизмът на човека е затворен кръг. Едно колело го въртиш. След като го объгнеш хиляди пъти това колело, какво ще научиш, ако го

въртиш около неговата ос. Когато едно колело се върти около неговата ос, вие имате едно движение. Частиците на материята се движат около своя център, но и около себе си. Кръгът, това е едно движение около себе си. Но после този кръг на движение е около един център. Тогава имаме поляризирането на полюсите. В този кръг, който се движи около себе си, в него има движение и около един център. Най-после тези два центъра и те имат движение в друга посока. Така че имате затворени кръгове, които се движат един около друг. Най-първо се движат около себе си, после се движат около други кръгове. Всички те се движат около една посока, която учените хора не знаят. Можем да кажем, че се движат във вечността, някъде в пространството. Цялата наша вселена от сто милиона слънца целокупно се движи и след много време няма да бъде на това място, дето сме сега. А пък някоя друга вселена ще бъде на това място, дето сме сега. Това са сега отвлечени работи. То е само едно схващане. То е само едно предположение. Това пише във всички окултни науки. Учените хора предполагат това. Всеки един може да определи, ако той се занимава докъде неговата мисъл, чувство и постъпки могат да отидат. Не всеки може да определи, но само тези специалисти, които се занимават. Вземете тези, които изучават човешкото лице. Те ще разгадаят от това лице какво може да стане. Като види той някоя черта казва, че този човек ще стане виртуоз. Каквото е казал, става. Той казва, но неговото казване не прави хората музиканти. Той казва, че в този човек има такива способности и така ще се развие. Всеки един от вас трябва да бъде до известна степен гадател. Един ученик, ако беше учен, сутринта като хване палеца, ще може да знае като го дигне професорът, дали да си каже урока или професорът ще го скъса. После като отиде да държи изпит, ще може да знае дали ще го скъсат или ще може да издържи изпита си. Отива ученикът и казва: Тази сутрин ще имам 6. Той знае положително. Палецът е най-разумното в човека. В този палец се крие една велика наука на човека. Основното чуканче на палеца, то е животинската наука на птиците, животните и растенията. Средното чуканче е обикновената наука на човека. А пък горното чуканче на палеца е висшата наука на човека. Сега (ние) правим един извод. Ако горната става е къса, това показва, че този човек е малко извървял и затова не вижда нещата на Божествения свят. Божественият свят е по-далеч от него. Тук имаме известни математически пропорции и известни геометрични съотношения. Онзи, които изучава чертите на лицето без тези мерки, никога не може да има положителни резултати. Могат да имат резултати, но ще предполагат. Има известни математически съотношения, които те трябва да знаят.

Сега вие като се движите, движете се едновременно в три посоки. Всяка една посока на движението е изразена. Тези трите станции показват движението на посоките. Какво сте извървели, какво сте свършили. Това е

съзнателният живот. Третото чуканче на всичките други четири пръста показват Божествения свят. В дланната област се показва какво са извършили животните. А разстоянието от дланта до рамената показва какво са извършили растенията. Цялата ръка от рамото до дланта е направена от растенията. Дланта е направена от животните, пръстите са направени от човека. Най-външната част на пръстите е направена от Бога. Средната част е направена от ангелите, основната част на пръстите е направена от човека, от разумния, от космическия човек, той е работил, но работата още не е довършена. Някой казва да се развие човек умствено. Непременно неговата мисъл трябва да се въплоти в неговото тяло и животът трябва да се въплоти в неговото тяло и волята трябва да се въплоти в неговото тяло. Тялото трябва да бъде израз на тези три велики сили, които действуват във вас. Но това, което действува във вас, вие трябва да му станете господар. Смъртта не е нищо друго, освен събличането кожата на змията. Човек минава през змийското положение сега. И всяка змия, след като се съблече, става микроскопически по-добра. После иде второто събличане, трето събличане и т.н. 10 милиона кожи като хвърли змията, тя може да направи едно добро. Като хване една жаба, като мисли, мисли, ще каже: Хайде да я пусна. Вече има силата да направи едно добро на жабата. Когато на мене ми кажат, че еди-кой си човек е направил добро, аз казвам: Всеки един човек, след като съблякъл 10 милиона кожи, той може да направи едно добро. Затова считам, че хората не могат да бъдат добри, понеже не са съблекли всичките кожи. Имат много кожи да се събличат, затова не могат да бъдат добри. Да преведа, да дам малко пояснение. Предположете, че един човек има да дава грамадна сума дългове. Той е получил едно наследство от 500 000 лева, отивате при него и му казвате: Дайте ми пари назаем. Той казва: Знаете ли колко дългове имам да давам? Те му казват: Богат си. Той казва: Не съм богат, имам да плащам много. Само като изплатя дълговете си, каквото остане, ако ми остане малко и като се върна мога да дам, колкото остане. Ако останат 1, 2 лева или няколко стотинки мога да ги дам. Няма какво да се сърдите на човека. 500 хиляди лева има, но има и да дава. Змията защо не може да прости на някоя жаба, защото има да дава. Господарят ѝ казал на змията, която жаба хванеш, ще я глътнеш. За всяка жаба изядена по хиляда лева. И змията казва: Кой ще я пусне, хиляда лева е това. За глътната жаба хиляда лева плащат. После втора жаба, трета жаба, четвърта и т.н., и вие гълтате жабите. При сегашното положение, в което се намирате, ако ви дадат 1 000 лева за жаба, вие я изяждате. Не всички, но някой от вас предполагам, допущам, научно мога да го докажа. Ако ви дадат 1 000 лева за изядена жаба, не я ли изяждате? – Даже и вегетарианец да е, пак може. Ще заприличате на онзи българин, който отишъл да се изповядва при един свещеник. Свещеникът му казал: Свинска мас няма да ядеш, дървено масло ще употребяваш. Онзи българин имал свредел, пробил дупка в

дървото, прекарал свинската мас през дупката на дървото. И този българин казал на свещеника: От най-хубавото дървено масло ям. Това са приказки. Приказки, които са верни по отношение на нас, на нашия манталитет, на нашето умствено схващане. Ние си правим известни уговорки. Направим една свинска постъпка и прекараш някоя своя постъпка през дървото, и казваш, че е станала на дървено масло. Всички хора все дупки пробиват и правят дървено масло. Като премине свинската мас през дупката на дървото, става дървено масло. Дали става е въпрос, но той мисли, че става.

Вие ще ми кажете: Не е ли хубаво човек да има малко парици? Но парите, това е много малък център. Временен център. Имат планети, имат спътници. Парите това са един от малките спътници. И без него може. На земята без месечина може. Тя упражнява известно влияние, но може без нея. Но без слънцето не може. Без пари може, с пари разбира се е по-хубаво, но някой път и без пари е хубаво. Вие ще кажете, ако имам пари, ще си хвана такси, файтон. Ето как аз разсъждавам за таксито, за файтоните. Наблюдавал съм навсякъде и в градините, в Америка. Тук слугините ще турят децата в количката, в едно файтонче и слугинята тика каруцата. Този аристократ се вози. Слугинята го тика. Когато конете ви возят с файтон, не сте ли едно голямо дете. Конете знаят от вас повече. Вие нямате опитността на конете. Тези деца от невидимия свят ги залъгват, за да не крякат много.Дават им таксита, файтони. За малките деца има каручки. Но когато това дете стане възрастно, на 25 години момък, че да турят този момък в каручката и слугинята да го тика или в една количка да го вози, какво ще кажете вие на това? – За детето ви е приятно, че като го видите да се вози, прилича му тази количка. Но ако видите възрастния в това положение, какво ще кажете. Ако видите един светия да се вози на едно такси или файтон, какво ще кажете? – Или да го турим още по-ясно, да дойде един ангел и да се качи на едно такси, с крилата си. Смешно е ангелите да се возят на такси. Така смешно е и за разумните хора да се возят на файтон. Аз принципално застъпвам. Турям едно такси, един файтон, като изключение някога, но не го турете като потреба за тебе, понеже ще ти атрофират краката. Като станеш сутринта ти тури мисълта, че ще ходиш. Ако се возиш на колата, конете ще станат по-добри, но ти ще губиш. Ако бащата има пари, ако е богат, детето ще пътува с такси. А бедното дете, не.

Да преведа още по-ясно. Вие искате да прекарате един живот без мъчнотии. Само това е невъзможно. Мъчнотиите, това са препятствия, при които се развиват енергиите в света. Ако светлината нямаше препятствия на пътя си. Ако тъмнината не съществуваше, светлината не можеше да се прояви. Само като се тури едно препятствие на пътя на светлината, тя се

проявява. Мисълта като срещне едно препятствие, чувствата като срещнат едно препятствие се проявяват и волята като срещне препятствие се проявява. Като знаеш откъде е препятствието, ти си умен човек. И тогава ще имаш задачи. Всичките мъчнотии в живота са неразрешени задачи. На кои трябва да се дават задачи. Трябва да имате съвсем друго схващане. Вашето днешно съзнание ни най-малко не влиза в страданието на животните, на растенията, даже на вашите близки. Всеки съзнава само своите страдания. Съберете страданията на всички. Ако има в света някой, който най-много да е страдал, това е Бог. Казваме тогава: Докога ще страдаме. Дотогава, докато станем като Бога. Докога човек ще страда? – Всеки, който не може да търпи – страда. А пък всеки, който не търпи, страда. Търпението е един трансформатор. Той превръща неразположението в една сила. Тези препятствия чрез закона на търпението са една площ, която спира тези вълни и ги превръща. Най-първо трябва да се справите с вашия живот. Всеки един трябва да се справи и да развие каквото и да е изкуство, което има в себе си. Той трябва да се учи от другите хора, но никога да не желае да има тия постижения, които имат другите хора в света. Никога двама души не могат да имат същите постижения.Всеки човек може да има едно свое постижение в света. Дървото, което расте, има желание да расте. Всичките дървета нямат еднакви постижения. Това важи и за хората. Хорското разнообразие е още по-голямо. Един ученик е нещастен, защото единият иска да има 6, като другия. То е едно разнообразие. Единият е получил 6 и другият може да е получил 6. Но разбирането на двамата студенти е различно. Външната бележка е еднаква, но разбирането на единия и другия се различава съвсем. Вътрешните им разбирания се различават. И двама професори, които преподават едни и същи лекции по един и същ предмет, и двамата преподават по един и същи начин, но разбиранията на двамата професори се съвсем различават по известни работи. Всеки един човек дотолкоз може да бъде доволен от себе си, когато не прилича на хората. Да не приличаш на хората, то е идеал. Не да приличаш на хората. Може да имаш същите стремежи, енергии, но всеки един трябва да има нещо специфично, което той да постигне. Вие искате да се нравите на вашия професор, да сте прилежни, то е второстепенно. Най-първо вие трябва да се интересувате от науката, която той преподава. Тази наука, той я взел от природата. От природата трябва да се интересувате. После трябва да се интересувате от това нещо, от което природата е взела това знание, после трябва да се интересувате от проповедниците, един професор, един проповедник. По отношение на нас природата е една област, която съдържа всичките възможности за човешкото развитие. Тези новите схващания са протребни, за да си създадете един нов мироглед. Със сегашния мироглед, който имате, често ще си строшавате каруците, понеже пътят е каменист. Мнозина хора виждам тръгнали с кола, с по четири колелета, но най-после

останали с по две колелета. А после ги виждам, че са и без колела, само на коня се е качил, най-после виждам и конят не е останал, върви пеш. С каруцата по гладкия път, с коня по планинския стръмен път. А по стръмните върхове сам ще вървиш. В живота има високи върхове, които трябва да изкачите сами без коне и без раници. Ще хвърлиш някъде раницата и ще се възкачваш. А пък ако попиташ, защо Господ не е направил света така, че някоя слугиня да те вози с каручка. Сега вие страдате, понеже, слугините са започнали да обръщат каруцата. Превърната е каруцата и ти отскочиш, ти започнеш да крякаш, пък тя само прави малко джумбуш. Ще запее после, пак ще го тури в каруцата и ще каже на майката: Стана малко нещастие. Една хата днес стана, утре хата и толкоз се наплашиш, че вече не искаш да влизаш в каруцата. Като дойде майката тя иска да го тури в каруцата. Той казва: Не. Сега вие сте дошли до това положение. Ако сами не се възпитаме, слугинята ще те възпита да не влизате в каруцата. Хората са дошли до положение, че като запалят свещта, децата искат да бутнат свещта. Но като бутнат свещта се опарват. Той казва: Нека да опитам, имам свобода. Като бутне 4, 5 пъти и се опари и после майка му като му каже, детето казва: Ще слушам вече. Сега ние вече сме дошли да разбираме Божествения език. Страданието казва: Не върви там, дето не трябва. Като бутнеш един, два, няколко пъти, най-после ще престанеш.

Всичките тези положителни сили – Ж М В, имат отношение с Х. Човек е един Х. Животът, човешката мисъл и човешката воля трябва да минат през човека и да оставят онези заложби, онези Божествени благословения, които те носят със себе си. Човек трябва да живее, да мисли и да действува. Тези трите сили са изваяли части от човешкото лице. Волята е създала челото, горната част на ръката. Мисълта е създала носа. Средната част на пръстите на ръката. Животът е създал долната част на лицето, затова човек трябва да яде. Въздухът влиза през носа, то е храна за мисълта. Светлината е храна за човешката воля. Затова човек, който не разбира светлината, той е слаб човек. Волята се усилва от светлината. Интелектът от въздуха. А животът се усилва от храната. Това е една философия. Трябва сега приложение. За да имате воля, вие трябва да разбирате и да възприемате светлината. Трябва да знаете как да дишате. Плавно ще приемаш въздуха. И плавно ще излиза въздухът навън, а не бързо. Въздухът, който влиза през лявата ноздра, трябва да излиза през дясната. И въздухът, който влиза през дясната ноздра, трябва да излиза през лявата. Трябва да се образува едно пресичане. И двете очи различно възприемат светлината. Някой път през едното око може да възприемете повече светлина. А пък през другото може да изпращате повече светлина. И следствие на това, ако хората не знаят закона, ще стават разногледи. С едното око гледате някой път предмета по-близо, а с другото по-далече. Телескопът приближава нещата

при вас. А пък ако направите телескопа обратно, тогава предметите се отдалечават. Трябва да разбирате какво отношение съществува между една права мисъл и очите. Една права мисъл зависи как гледате на нещата. Ако човек възприема вярно светлината, той ще има верни мисли. Всичките невярности се дължат на неправилното възприемане на светлината. Това трябва да бъде един разумен процес. Както ние разумно трябва да се храним, както трябва да дъвчем храната си и трябва да се стремим да възприемем силите на живота, така също и светлината е кондензирана храна за човешкия дух. Ако тази храна вие не я дъвчете, тогава вашето умствено тяло ще бъде хилаво. Както храната на физическото поле, ако не я дъвчете, физическото тяло става хилаво. Това се отнася и за светлината. Въздухът е за ума. Светлината е за Божественото в човека. Така човек се храни с твърда храна, течна, с въздухообразна. А пък светлината е храна за Божественото в човека. Ще се храниш през устата, през носа, през очите.

Отче наш.

1932_04_24 Запечатаната книга
неделна беседа

ЗАПЕЧАТАНАТА КНИГА

Ще прочета 13-та глава от Иезекил. „И ще съборя стената, измазана с кал и ще я съсипя. И ще се открият основанията ѝ.“

Всички ония лъжливи учения, всички онези голи надежди, с които лъжат хората, това е все кал. "Възглавниците" - това е охолният живот. Кой не използва охолния живот? Една възглавница от 40–50 хиляди на месец – на такава възглавница спокойно може да спиш. На богатите хора им подават възглавници.

Думите, които ще взема, се намират в 5-та глава на Откровението. Аз я наричам "Запечатаната книга със седем печата". Запечатана книга със седем печата. Преведено, това е омега на цялото битие. Начало е животът, а Откровението е омега – край. Начало и край на нещата. Всичките нещастия всякога се дължат на края на нещата. Трагедията на живота всякога е в края, не в началото.

Ние ще разгледаме живота малко обективно. Животът е една запечатана книга, която трябва да се изучава. Някой път учените хора, пък и религиозните, мислят, че тази книга е лесна за четене. Не е, и е. Тя не е мъчна за учения човек, но тя е много трудна за невежия. Онези, които се занимават с обществените въпроси, политиците, държавниците, философите, всички искат да отворят тази книга. Ако знаеха как да я отворят, те щяха да уредят живота. Понеже животът не е уреден, те не са отворили книгата и не знаят какво е писано. Понеже не знаят какво е писано, те правят само преводи, предположения. Всички предполагат. Всички ние живеем все по писани закони, писани от хората. Всички поддържат: Тъй казал дядо ми, тъй казала баба ми. Туй е наследствено, онова е наследствено. Не са Божии черти, те са човешки черти. Наследствеността е творение на човешкия гений, на човешкия дух. Прераждането не е едно учение, написано от Бога. Прераждане има, защото хората са заставени да се преraждат. Онзи търговец, който има падежи на полиците си, той ще се прероди, инак ще го турят в затвора. Индусите наричат това карма. Ако си плати полиците навреме, това наричат дихарма. В сегашното европейско разбиране, в християнството, ако го турите в затвора, казват: Той бил грешен. Ако си плати навреме полиците, наричат го праведен. Какво нещо е праведен човек7 – Човек, който си изплаща дълговете. Какво нещо е грешен човек? - Който само отсрочва дълговете си.

Някой път представят някой човек, казват: Той е грешен човек. Че ако ние съдим с Божията правда, не зная дали ще намерите един праведен човек в света. Ако дойде един учен човек и да подложи всичката съвременна цивилизация на опит – аз няма да кажа своята статистика – не зная колко праведни хора ще има. Не че няма праведни, има, но ще забележите, че на всяко лице има нещо оцапано, навсякъде има нещо, което не достига. И съдията е праведен, и свещеникът е праведен, и майката, и бащата са праведни, но резултатите са грешни. Една непоследователност. Не може бащата и майката да бъдат праведни и свети хора, а детето да бъде един грешник. Не може майката да е грешница, а детето да е светия. Тъй не може. Те са две неща несъвместими. Може да се докаже. Човек всичко може да докаже. Когато Колумб тръгнал да открие Америка, тогавашните учени хора, за да го опровергаят, казали: Ако можеш да заставиш това яйце да застане, тогава ще повярваме. Той ударил яйцето и то застанало. Казали, че така и те могат. Че умният човек ще го спити малко. Какво значи спитност? И досега учените хора говорят за долини, за спитяване, за слабости. Какво е слабост7 Долината е посока, към която се стремят природните сили. Вдлъбнатината, сплеснатината е част, към която природните сили се стремят. Щом си сплеснат, хората ще обръщат внимание на тебе. Че върховете ли обръщат внимание на хората на земята или полетата? Полетата, това са сплеснатите места. Кое е онова, което храни света7 Върховете ли? - Не. Не че върховете не са важни, но онова, към което всички хора се стремят, това са полетата, това са сплеснатите места. Някой казва: Спитиха ме вече, сплеснаха ме, фасона ми развалиха. Много добре стана, че ти развалиха фасона. Аз те уважавам, че ти развалиха фасона. Какво нещастие има, че ти сплеснали фасона? Ти си едно поле, което може да се оре и сее. Ако не ти е сплеснат фасона, ти ще бъдеш един връх като Монблан или Монт Еверест. И това е хубаво, не са лоши работи високите върхове. Ако мислиш да живееш на високите върхове, то Господ би направил цялата земя само с високи върхове, а той е направил един висок връх Монт Еверест, а другото е полета. Полета и долини, колкото искате. Следователно, сплеснатите фасони са повече, несплеснатите фасони са десетина в света, а другото е сплеснато.

Как ще се поправи светът? – Пари ни трябват. Парите не поправят света. – Хляб ни трябва. – Хлябът не поправя света. Може да имаш пари и да бъдеш престъпник, може да ядеш хляб и да бъдеш престъпник. Може да имаш пари и да бъдеш свят човек; може да ядеш хляб и пак да бъдеш свят човек. От тебе зависи. Съвременните хора искат да турят всичко в движение, но парите си не може да ги търкалят. Кой как хване парите, ги крие. Парите трябва свободно да ходят, да се разхождат, както дамите. А сега ги турят в такива джуздани, в джобове, крият ги, поглеждат ги скрито

от другите. Казват на тези дами да не излизат от джобовете навън, само него – собственика да гледат. Голяма ревност има, докато тази почтена дама е в джоба. Щом дамите излязат из джобовете, казват: Осиромашах. Едно време бяхме богати, всичко вървеше, сега нямаме нито пет пари. Това е разбиране. Съгласен съм с това да имаш пари. Аз разбирам от това, но питам: Какво те ползва тебе, ако имаш един хамбар с жито, а стомахът ти е развален и не може да ядеш? Хората ядат туй жито, а ти гладуваш. Питам сега: Не е ли по-добре да имаш здрав стомах, а тези хамбари да ги няма. Казваш: Хамбарът е пълен, а аз не мога да ям. Пълните хамбари да са чужди, а ти да имаш здрав стомах. Някой път и да попостиш, какво от това. Че нима като си богат не постиш? Ще викаш лекар. Да постиш здрав. Че и учените хора, и те постят. Разболее се царят, предпишат му лекарство. Той казва: От лекаря здраве искам. Лекарят му казва: На всеки час по една лъжичка. Командва го. Като дойде царят, парад му правят, но на втория час - друга лъжичка и целия ден този цар, който заповядва, и на него заповядват. Той заповядва на цялото царство, но и на него има лъжичка на всеки час. Той я намери здраве, я не.

Тогава, прави се възражение. Казвате: Онова, което вие говорите, не е право. Съгласен съм, и аз търся правото в света. Тогава, ако вашето учение е право, аз съм готов да напусна моето и да поддържам вашето. Аз искам да поддържам едно учение, да няма гробища, да няма затвори, да няма бесилки, да няма нито богати, нито сиромаси, нито болни; най-после искам да поддържам едно учение, дето да няма никакви църкви, поддържам едно учение, дето да няма никакви безбожници. Ще кажете сега, че много искам. Аз казвам: Аз се съгласявам с учението, дето няма гробища да се лъже човек, да не умира. Според мене, на хиляда години един човек да се роди и никога да не умира. Вие сега се раждате, измъчвате се, след 60-70 години умирате. Какъв смисъл има хората да се раждат и умират. Това е без смисъл. От сегашното наше гледище, една майка да роди едно дете и след 20 години да умре, после да я утешават, че тъй искал Господ, че отишло на онзи свят при Господа. Ако туй е вярно, защо е този плач? Всички плачат, при Господа отиват, при най-хубавото, най-доброто. Песента е много тъжна с разни бемоли. Аз другояче виждам: В затвора го носят, не при Бога. Ако вие бихте изпратили един праведен със сълзи и плач в небето, десет пъти трябва да се измие, да се очисти, няма да го приемат, най-малко десет бани трябва да направи, да се измие от калта.

Сега хората търсят едно верую, по-философско верую, по-духовно верую, каква религия да има? Съгласен съм, но каква религия? Такава религия, която може да направи всички хора щастливи. Аз изключвам земното щастие. Аз съм за онази религия, която може да внесе щастие в един народ. Аз поддържам думата щастие - това са условията за един човек.

Тогава, да се оставят хората свободни да използват условията според мощността, която имат. Туй е философия на живота, говоря за избраните души. Сега, ние ни най-малко не отричаме сегашния живот, но за да се осмисли сегашният живот, ние трябва да разберем вътрешните възможности, които лежат скрити у нас. Ако един човек не знае как да развива своята мускулна сила, ако човек не знае как да развива своето знание, ако не знае как да развива своя слух и да го ползва, или всички свои сетива, питам какво би останало от този човек след време?

На съвременните хора, на най-учените, трябва да се проповядва една права мисъл, една мощна мисъл. Засега, на съвременната култура ѝ трябва права мисъл. Под права мисъл аз разбирам мисъл, която строи всичко. Ако една мисъл се тури в действие, тя е като едно житно зърно. Тя се посява и расте. Тя е като ябълчната семка. Тя е като едно стъкло, остави стъклото чисто, да мине светлината. Не трябва да каниш светлината, тя сама ще дойде, няма защо да я каниш. Дарбите в човека няма какво да ги каниш, те си идат. Някой казва: Да развия своите дарби. Ако остане сега да бъде развита дарбата, тя никога няма да дойде. Има в света дарби, аз съм съгласен. Ето в какво седи дарбата според моето схващане. Вие може да направите опит. Учените хора са правили и вие може да направите. Вземете едно момче, невежо, разпуснато в своите възгледи за живота. Може да го преобразите. Обаче нека се съберат десет души, които да концентрират своята мисъл и за една година да държат своята светла мисъл към неговия ум, да видят какво могат да направят. За една година то ще направи прогрес, какъвто за 20 години няма да направи. То да не знае. В него ще се зароди един вътрешен импулс. Сегашните хора са хора на отрицанието. Вземете вестниците, постоянно разправят еди кой си какво направил. Този ученик, тази ученичка, еди кой си слуга това направили, онова направили, този осъдили, всички тези войни, само престъпления, милиони. Най-после казват: Всички са престъпници. Тогава питам: кои са праведните хора в света7 Ако това е вярно, тогава ние не може да очакваме никакво щастие в света. Законът е верен. Ако всичките органи на тялото заболеят, смъртта е неизбежна, ние не може да очакваме здраве. Ако един, два, три органи заболеят, понеже има повече органи, повечето други са здрави, здравите може да помогнат на болните.

Не че хората по естество са лоши, но в тях има един лош метод, изостанал. Не зная откъде са го взели, отпреди няколко хиляди години. От 8 хиляди години този метод е влязъл. Има един мит. Когато Бог изпрати първия човек на земята, тури го в благоприятни условия. Пратил един ангел Рафаил да пита човека, дали е доволен. Човекът казал: Всичко хубаво е създадено, но с тия животни около мене не мога да се споразумявам. Потърся рибата, тя е във водата. Потърся кита, влязъл във водата. Потърся

птицата, хвръкнала нагоре. Потърся коня, той само припка. Потърся вола, той си навел рогата, търси нещо, не можеш да размениш две думи. Мене ми дотегна, по този начин не се живее. Върнал се ангелът, разправил на Господа. – Много добре. Изпратил му Господ от небето една другарка. Ангелът я довел с кабриолет. Като я погледнал човекът, тя му се усмихнала и той рекъл: Животът ми сега има смисъл. Кажи на Господа, че съм Му благодарен за тази другарка. Заминава ангелът. По едно време пак се връща. Пита тази избраница дали тя харесва другаря си. Тя казва: Не го харесвам. Жената не го харесва, струвал ѝ се малко прост. Кажи на Господа, ако не измени неговия характер, може да съгреша, но ще го напусна. Питам, защо човекът беше недоволен? Той не разбра животните. Понеже той имаше една отрицателна мисъл към животните, жената имаше същата мисъл спрямо него. Ангелът го пита: Как си? - Добре е, само по някой път има нещо особено. – Че как, тя е една от най-добрите дъщери. Кажи на Господа, че е много добра, но има нещо особено. Откак е дошла тук, в градината, особена е станала. Не се живее, почнах да не мога да живея с нея. Тогава Господ ги извикал и двамата, и Адама, и Ева в небето и ги променил: Адама направил жена, Ева направил мъж и ги изпратил пак на земята. Ной-първо жената се оплакала от Адама. Сега мъжът започнал да се оплаква от жена си. Той казва: Не струва, много проста е тази жена, да не дава Господ такава жена. Питам, другото разрешение на задачата какво е? Размениха си ролите. Най-първо тази жена беше недоволна от мъжа си, сега мъжът е недоволен от жената. Тогава, де е разрешението на въпроса? Ние всички сме недоволни от нещо. Ти може да влезеш в положението на една жена. Тя е недоволна от мъжа и той е недоволен от жената. Де е тогава разрешението? Най-после Господ решил да изпрати децата на земята. Тия хора, за да станат доволни, пратил им деца на земята. За едно време въпросът се уредил, но сега децата станали недоволни от бащата и майката. Това дете, като дошъл ангелът, казало: Баща ми е малко груб, а майка ми не струва. В сегашния живот нито мъжът е доволен от жена си, нито жената е доволна от мъжа си, нито децата са доволни от баща си и майка си. Туй произтича от онази основна идея, че ни липсва същественото, ние не сме се разбрали един друг. Животът не седи в женитбата, да имаш другар. Туй е второстепенното. Ако човек сам себе си не може да разбере, той не може да разбере и другите.

Та, първото нещо: ние искаме да устроим съвременния ред и порядък. Даже сме отишли по-далече – искаме да подчиним природата. Онова, което искаме, не можем да го постигнем, защото не сме станали толкова силни, занемарили сме се. Във всеки едного от нас има йерархия от мисли. Но запитайте кой да е човек, откъде е дошъл и къде отива, той не знае. Попитайте го има ли Господ в света или не и това не знае. Съвременните

хора мязат на руските ескимоси, които и до сега не знаят, че русите нямат монархия, даже те не знаят, че болшевизъм има в Русия. А реалността в света, в какво се състои? Това, което е реално, то е най-право, то е същественото за самия живот, без което животът не може да се прояви. Например, често се говори за човешкия интелект, говори се за човешкия ум, за човешката душа, за човешкия дух, за човешката воля. Но трябва да се определят качествата, в какво точно те се изразяват. Човешкият ум се проявява геометрически, човешкият ум първо се проявява в прави линии, а после в криви линии. В какво се проявява сърцето? Сърцето у човека най-първо се проявява в криви линии, а после в прави. Следователно, когато вие изучавате съвременната окултна наука, ако искате да имате една правилна наука, най-първо трябва да знаете отношението на правите линии, да покажете умствените способности как се проявяват. Трябва да знаете закона за успоредните линии. Ако у един човек няма успоредни прави линии, този човек не върви в прав път. Ако у един човек няма успоредни линии, този човек е загазил в материалния свят. Ако правите и кривите линии не вървят успоредно в своето развитие, този човек няма воля. Това е една дефиниция. Вие правете наблюдения върху добрите хора, изучавайте техните лица, изучавайте строежа на техните вежди, на техния нос. Светията има един нос. Един праведник има съвсем друг нос. Друг нос има скръжавият човек. Скръжавият човек е стиснат или, както казват, скъперник. Скъперничеството, користолюбието, гордостта, тщеславието, злобата – всичко е означено на техния нос. У мнозина носът е обезобразен от лошите прояви, които имат. След това обезобразяването иде в очите, после в устата, оттам в стомаха, в дробовете, в мозъка. След това човек заминава за другия свят, да го ремонтират наново. Той не отива на небето за друго, за ремонт отива.

Така трябва да разбирате великия закон Божи. Раждането на хората става по един вътрешен закон на природата. Не тъй, както някои казват; както Господ е наредил. Най-първо хората трябва да определят, какво Господ е наредил. Нека определят Божествените наредби и човешките наредби. Човешките наредби не са лоши, но те имат валидност само когато са свързани с Божиите наредби. Или, малката капка е валидна само когато е свързана с милионите капки. Тя трябва да е начатък на другите капки, които идат. Ако тя сама иде и след нея няма други капки, е като човек, който сам по себе си нищо не може да направи. Човек сам по себе си е една капка в целия космичен свят. Ако след него не иде друга интелигентност, която да подкрепи неговата деятелност, той нищо не може да направи. Целият свят е съвкупност от ред интелигентни разумни същества. Дали вие ги знаете или не, резултатът, който сега съществува в света – цялата слънчева система, цялата вселена, това е строеж на разумни същества, които са строили с милиарди години преди светът да е

съществувал и са създали този свят, който ние сега виждаме. Ние всички искаме да бъдем независими от тяхната деятелност и казваме: Ще уредим света, както ние искаме. Всичко може да стане, но да уредим света, както ние искаме, това е невъзможно. Всяка храна, която приемем в себе си, съдържа една динамична сила. Щом възприемем тази храна, каквото и да става, ние сме под чуждо влияние. Може да направите опит: Ако вие храните един човек със свинско месо, той ще е под влиянието на свинете, нищо повече. Не че той ще стане свиня, но неговият характер ще се измени тъй, че той ще почне да рови, да търси оттук-оттам. На туй основание не трябва да се яде свинско месо, за да се избавиш от едно глупаво любопитство. Любопитството на свинското месо е глупаво. Ако храниш праведния само с кокошки, кокошката не е като свинята, тя е по-умна, тя не иска да разваля клюна си, тя рови с краката си. Така ще мълчиш. Един учен човек вземе една истина, къшне я. Аз съм гледал много кокошки, като видят житото, ритат, ритат. Казват: Напълнете тази крина, че е празна. Аз съм гледал много критици, казват: Това не струва, онова не струва, рови, рови, мисли, че е някаква философия, не знае че е кокоша философия.

Та, някой иска да бъде богат. Не е ли кокоша философия? След като стане богат, къшне едно зрънце, влезне в една търговия и после казва: Я напълни тази крина.

Един съвременен любител музикант инцидентно влиза при един богат търговец, намира една цигулка, иска да я опита. Търговецът му казва: Тази цигулка може да я има само този, който може да свири първокласно. Тя не е за търговия. – Ама ще ви дам, колкото искате, пет милиона ще ви дам. – Аз съм решил тази цигулка да я дам само на онзи, който свири първокласно, без пари ще му я дам. И в природата е същото. Хубавите работи Бог ги дава само на способните деца. Някой път ние мислим, че сме способни. Ти, още като теглиш първия лък, казва: Остави цигулката, ще ти дам друга. Тази цигулка не е за тебе. Ако искаш друга цигулка, може да ти дам за 50-60 хиляди лева, но на тази цигулка само майстор може да свири. Всеки от вас хвърля око на хубавата цигулка, но като те накарат да свириш на нея, нищо не излиза.

Вие казвате, че трябва да бъдете добри. Какво е доброто. Доброто, това е изкуство. Добрият човек като пипне нещо, то ще стане златно. Добрият човек като пипне лупата, тя ще стане чешма, ще почне да тече, ще стане на земя, ще стане на хляб, ще стане на свещ, ще стане на къща, най-после стисне я, тури я в джоба и си тръгне. Туй значи да бъдеш добър човек. Че ако аз търся по това правило, колко добри хора ще има в света? Христос имаше 12 души ученици, значи дванадесет и той един – тринадесет, а 13 е фатално число в света. Има само 13 души в света, които могат каквото

стиснат, то да стане каквото искат. Само 13 души има, които сега трябва да извикате да оправят света. Индусите ги наричат богове, вие ги наричате ангели. Кръщавайте ги както искате, нас имена не ни трябват, но да дойдат хората, които могат да направят от една лупа изведнъж златна да стане, възможно е вода да стане, възможно е къща да стане и живот да излиза от нея.

Доброто е една сила, с която светът трябва да работи. Ти, като бъдеш добър, няма да умираш, като бъдеш добър, няма да бъдеш беден, от глад няма да умреш, криза за тебе няма да има, ще бъдеш свободен човек. Сега ние търсим свободата в света по един механически начин. Хубаво е това, но механиката отпосле трябва да се прояви. Не да има едно състезание. Един изобретател, след като намери едно изобретение, да го предаде, какво ни ползва. Във вестниците в Англия, в Америка пише, че жените се упражняват да носят маски, цял народ, цели полкове има жени, които носят маски. Една война се готви и навсякъде и жените влизат и се упражняват да стрелят, с пушки се учат да стрелят. Ние искаме светът да се подобри, а хората се готвят за война. Добре, защото в тази, последната война, ще се види кои са добри и кои лоши. След като се бият хората, които останат, не могат да умрат, те са добри. Тъй ще се оправи светът. Онези, които умират, те са лоши хора, нека си отиват, откъдето са дошли. Следователно, войните са потребни, за да пратят непотребните хора от този свят в онзи, за да ги изменят и научат великия закон на битието. Защото сегашните хора минават за праведни. Попитайте кой да е религиозен човек, ще каже: Аз вярвам в Бога. Знаете ли къде съм учил аз? – И аз съм учил, но нито аз, нито ти можем да направим лупата да светне. И двамата сме учени хора, но лупата си е винаги лупа, козата си е винаги коза, вълкът си е винаги вълк, жената си е винаги жена. Знаете ли когато един мъж иска да бие жена си, какво иска да каже този мъж? Или, когато един мъж бие жена си, може би от туй е произлязло биенето в света. То е едно вътрешно неразбиране. Ако ти се поставиш на мястото на жена си, тя да те бие както трябва, ти човек може да станеш. Но понеже ти се опъваш, тя не може да те удари на място. Застани, стой тъй и кажи: Бий, то е хубаво. И като те бие жена ти, ако си мъж, иди при Господа и кажи: Господи, много хубаво ме бие жена ми. Такъв масаж ми направи. Жената, като я бие мъжът ѝ, да каже: Много хубаво. А сега какво казва: Представи си, би ме той. Представям си. Няма по-хубаво нещо от боя, ако се бие на място, но няма по-лошо, ако се бие не на място. Казвам на жените: Ще биете, както трябва. И на мъжете казвам: Бийте както трябва. И на учителите казвам: Бийте както трябва. И на учениците казвам, когато бият учителите си: Бийте както трябва. Същият закон е. Учениците, като срещнат учителите си, да благодарят на Бога, че са ги били ... Сега вие ще кажете: На какво ще замяза живота с такива възгледи. Ами на какво мяза

сега? По този начин може би ще бъде сто пъти по-добре, отколкото сега както е. Сега, вследствие на това криво разбиране, ние очакваме резултати, които никога няма да дойдат. Никога бащата не може да очаква от сина си да прояви тези качества, които той не е заложил в сина си. Майката не може да очаква от дъщеря си тези качества, които тя не е вложила в нея. Ние очакваме от децата си това, което никога не сме вложили. Учителят не може да очаква от ученика това знание, което не е вложил. И ученикът не може никога да очаква това знание, ако не е вложил любов. Едно семе може да има своето качество, но и почва трябва да има, да има тези условия, които семето изисква.

Говоря ви не на лична почва. Засягам онова, които вие имате. Човек трябва да има ясна представа за себе си. Той е направен като рохко яйце. Трябва да съзнава закона, че колкото е яко яйцето, толкова е як и той. Ти любиш и мислиш, че като махнеш с ръка, всичко може да стане. Може, ако имаш знание; ако нямаш знание и ако махнеш, може да ти коства живота. Следователно, в туй положение има едно съвпадение. Човек трябва да изучава закона на човешката мисъл. Най-първо, като започне една работа, той трябва същевременно да изчисти мисълта си, да има концентрирана мисъл. Аз наричам силен човек, който може да застане за пет минути, да не позволи да влезе нито една крива мисъл, нито едно криво чувство, нито да е в състояние някой да го обиди, ако ще земята да се разруши, той да остане тих и спокоен. Хората край него умират, разрушава се земята, а той е тих и гледа тъй, както Господ гледа. Ако и всичките градове да се разрушат, този човек, като дойде в своето спокойно състояние и само като махне с ръката си, всичко се ражда и ще почне отново да се гради. Сега това е невъзможно. Защо? Защото аз съм проучвал хората, няма у хората чиста мисъл.

Сега, например, като ви говоря, казвате: Какво иска да каже? Едно от двете неща: аз мисля, че или сте много умни или сте много глупави. Едно от двете: или че сте много добри, или че сте много лоши. И двете неща в света са възможни, понеже в мисълта няма скрито-покрито. Ако към вас аз имам истинска мисъл, когато вие сте глупав човек, не мога аз да мисля, че сте умен. Едно мога да направя – един среден път – да кажа: Вие имате възможност да бъдете умен, имате заложби в себе си. При дадените условия, тези сили, които са недоразвити, може да се развият. Туй положение, при което сега се намирате, може да го измените. Следователно, глупавият човек е глупав по единствената причина, че е забравил закона, по който мисълта се проявява.

Сега, по някой път вие искате всички да ви гадая. Най-добрият гадател в света е човек сам за себе си. Туй, което мога аз да си гадая, никой друг не

може да ми го гадае. След това може да дойдат други гадатели. Може да дойде един пророк от Бога, от Онзи, който ме е създал. Единствен човекът, който е почерпил познанието от живата природа, той може да познае, да гадае на човека, да вижда какво може да стане от него.

Ще ви приведа един пример. Не обичам да привеждам примери от моя живот, но един ден в София се занимавах с много мъчен въпрос. Казвам: Днес не приемам никого, ще ме извините, много важна работа имам. По едно време казват ми, че дошла една млада госпожица на 25-26 години и казала, че от срещата ѝ с мене зависи животът ѝ. Аз виждам, че въпросът не е толкова важен, но човещина, поседях, помислих и казвам: Нека дойде. Тази млада госпожица идва, добре облечена, красива, с едно изразително усмихнато лице. Тя ми казва: – Кажи ми, ще бъда ли щастлива? Това беше в 1914 година. Казвам ѝ: Сестра, аз се чудя, как можеш да бъдеш щастлива в такава война. За да бъдеш щастлива, трябва да има един, който да те направи щастлива. Там е въпросът. Вторият въпрос: Кажи ми, ще го намеря или не? Аз ѝ казвам: Започвам сериозно. Аз не обичам да се занимавам с хората, но на тебе ще ти кажа истината. Готова ли си да я носиш7 – Как не, аз за това съм дошла. Казвам ѝ: Ти има да живееш само две години на земята. Онзи, когото търсиш, няма да го намериш. Казвам ѝ: Ти ще вземеш Евангелието да четеш, понеже отиваш в другия свят, свършва се животът ти, затова с всичко трябва да ликвидираш в своето положение. Едва ще ти дам една малка надежда. В такъв случай ти само едва на 9999 случая имаш възможност да бъдеш щастлива. Казвам: Може да има едно изключение, възможно е да стане едно изключение, но ти казвам: Чети Евангелието, ела да ми кажеш какво е положението. Ще ти дам и други наставления. И досега не се е вестила. Друг пример: Бях в един малък град, явява се един учител и ми казва: Аз не искам да ми говориш бабини деветини, искам да ми говориш истината, да ме залъгваш с туй-онуй, не искам. Казвам: Имаш ли достатъчно широк гръб? – Че ти какво мислиш, аз съм свободен. Оставаме двамата, започвам аз да му говоря. След като му говорих половин час, той си наведе главата и излезе. На излизане му казвам: ако се оправят работите ти, ела. Той и досега не се е върнал. Някой път човек иска да знае какво е неговото бъдеще. По-добре да не знае. Има неща, които човек не трябва да знае. Има неща, върху които природата е турила було. Като се случи нещо, ще тури една тъмнина. Когато ще се случи нещо опасно, дойде една тъмнина, ти изгубиш съзнание, минаваш през едно място на тъмнина. Опасно е, ти се страхуваш. Може да се събори света, може да не се събори. Не е потребно да знаем всичко в света. Важно е човек да има нерви да издържи. Някой път ние искаме всичко да знаем. Не е нужно всичко да знаем, но онова което знаем да е съществено. Трябва да знаем пътя, по който иде любовта в света. И когато дойде тази любов, да не изгубваме ония условия, при които

любовта може да работи. Защо? Защото деятелността, развитието, щастието в света, в дома, в един народ се наследява колективно от цялото човечество. Ти не можеш да бъдеш щастлив, ако поне един от възвишените ангели на небето не мисли за тебе, ако един от архангелите, един от светиите не мисли за тебе, ако Бог не мисли за тебе. Като слезеш на земята, във всичките народи, поне един човек да мисли за тебе. Другояче е невъзможно щастието в света. Пък ако всички мислят за тебе, ти си онзи щастливец, който има щастието в света. Вие искате да кажете, той разправя за такива ангели, но ние не ги виждаме. Зад всеки професор има много ангели, които работят в лабораториите тук, в Европа. Много ангели има като философи – цели трактати пишат като християни. Чудни са тия хора, които мислят за ангели с крила в небето. Ангелът може да е във форма на прост човек, но разумен човек. Той всичко знае, но е много скромен, никога не се показва, че много знае. Той ще те изслуша спокойно и ще ти каже: Всичко ще направя, което мога. Той не говори много, не обещава, но винаги услужва с любов. И лекари има ангели. Като отидеш при него, казваш: Болен съм. Той те бутне с пръст и ти каже: Иди си. Ти си отидеш, няма я болестта. Как те излекува? – Не зная, бутна ме с пръст и всичко изчезна. Ако в медицината нямаше ангели, изгубена работа щеше да е медицината. Ако във философията нямаше ангели, изгубена е философията. Ако в науката нямаше ангели, изгубена работа е. Много ангели работят във всички клонове на науката. Те са, които дават подтик, прогрес. Те са най-разумните същества, които подтикват човешката култура в онази посока, в която и човек е създаден. Тъй седи великата истина в света. Казвате: Как е направен светът. Тъй е създаден светът, че достатъчно е хората да отидат между тези ангели и да ги попитат. И между духовните хора има ангели, навсякъде има ангели. Засега жалко е, че до тези авторитети никой не се допитва, допитват се до техните слуги. В Стария завет има един такъв пример. Когато отиде един високопоставен велможа със своите камили при Елисея, за да го изцери от проказата, той прати слугата си при него и му каза: Кажете на този господин да се потопи седем пъти в Йордан и ще се изцели. Като му каза това, той се докачи и каза: Ами че реките в нашето царство също са лечебни и си тръгна разгневен. Слугите му обаче му казаха: Господарю, какво ти коства да се потопиш седем пъти в Йордан? Той ги послушва, потопява се и оздравява. От благодарност се връща и носи дарове. Елисей му казва: Аз не искам нищо, вземете всичкото си богатство. Но слугата на Елисея се изхитрил, догонва велможата и му казва: Дойдоха ни гости, дай ни седем премени и той му дава. Вика го след това Елисей и му казва: – Защо лъжеш този човек? Затова проказата ще дойде на тебе и на рода ти, защото си користолюбив.

Има една проказа в съвременното човечество, проказата на богатството.

Всички искат да бъдат богати, това е проказа. Човек, който иска да бъде богат, той е прост и невежа. Аз ще ви кажа защо: Когато човек иска повече, отколкото му трябва, този човек е прост. Разбирам да стане богат, но толкова колкото му е нужно. Богатият иска всичкото богатство, че да подчини всички. Какво го ползва това богатство? Ти не може да имаш по-голямо богатство от сто милиарда, защото всичкото богатство е сто милиарда злато. Аз наричам богат човек онзи, който може да вкара живото злато в кръвта си, да го направи по-умен. Туй наричам богат. Следователно, богатите хора трябва от своя капитал да дават, да дават даром от златото си. Затова са богати. Златото съществува в света по единствената причина да държи в равновесие живота. Вън от златото има едно друго равновесие. Златото е елемент, който пази равновесието на живота.

Една криза има в света от 8 хиляди години в човешкия живот. Хората умират по 35 милиона на година. Сега всичките хора искате един нов строй. Казвате: Какъв ще бъде бъдещият строй? Бъдещият строй с такива индивиди може да бъде точно като сегашния. В бъдеще, ако искате хората да се различават от сегашните, трябва да слязат да работят: най-добрите хора, най-учените хора, най-умните хора, проповедници, владици, царе, князе и барони, и контове, и лордове. Писателите трябва да бъдат най-първите по нивите, навсякъде във всички учреждения и стражарите да са учени и благородни. Стражарят трябва да е свършил четири факултета. А пък началниците да са завършили повече от четири факултета. Тогава, като го срещнеш, ще му се поклониш и той като те срещне, ще се поклони. Всичките стражари само веднаж ще обиколят града и той ще бъде тих и спокоен. Тези учените хора знаят кои са онези, които ще направят скандал някъде, знаят и причините. Някой нямал пари. Този стражар е тръгнал с 10-20 хиляди лева, ще го намери и ще каже: Братко, на ти на тебе пари, никакъв скандал да не правите. После други десет-двадесет души ще направят скандал, че хляб нямали. Стражарят ще натовари 3-4 коли с брашно и ще отиде и ще им даде. Тогава какъв скандал ще правят? Или някой ще направи скандал, че няма дрехи, обуща. Всичките стражари ще носят дрехи, обуща, хляб. Казвате: Много добре ще бъде тогава. Най-после стражарят ще дойде и ще каже: Ти яде, но сега ще отидеш да работиш, за да бъдеш доволен. При сегашните условия такава система не може да се приложи. Ти болния човек не може да го заставиш да тури един чувал на гърба си, че като здравия да носи.

Всеки човек е отворена книга. Най-първо трябва да се интересувате за това, което у вас не е проявено. Досега сте проявявали неща, които хиляди пъти сте проявявали. Аз по някой път се чудя на еднообразието на хората. Стремете се да проявите това, което никога не сте проявявала. Например,

колцина от вас сте правили опит, колкото пари имате, да ги раздадете на сиромасите? Не сега като ви казвам да го направите. Тогава ще е насилие. Но у колцина от вас е дошла идеята да раздадете на бедните всичкото си имане и после никой да не знае за това. Да го раздадеш и след това да направиш едно научно изследване, какво влияние ще окаже върху твоя характер. За бъдеще само онези хора ще имат право да се женят, да бъдат благословени, които всичко са раздали. Преди всичко да е много богат и след това да раздаде всичкото богатство и да остане сам, без нищичко, тогава ще има право да се жени. Само сиромасите ще имат право да се женят. На богатите хора ще бъде забранено. В бъдещата култура ще има един закон: Богатият човек няма право да се жени, сиромахът ще има право да се жени. Тогава ако каже някой: Искам да се женя. – Сиромах стани. Искам да живея добре. – Не се жени. Питам тогава: Кой ще се ражда. Законът в природата е такъв: само бедните се раждат, само богатите умират. Искаш да живееш, беден бъди; искаш ли да умреш, богат стани. Туй може да ви го докажа. Почнете да теглите един човек. Като почне да натежава един човек, той скоро ще замине за онзи свят. Ако почне да олеква, той ще оздравее. Като почне един човек да пости 1, 2, 3, 4, 5, 20 дни, той оздравява, след като почне да отпоства, ще му трябват няколко дни, докато почне да яде както обикновено. Ако е постил 40 дни и започне веднага да яде както е ял преди, ще си замине. Първия ден ще вземе едно зрънце, втория ден две, три, четири, ще увеличава постепенно, докато соковете на тези зрънца внесат нов живот и почне да се подмладява тялото и то стане пластично. Този нов живот започва да се увеличава, да обновява тялото. Сега природата налага кризи, глад и продължава живота на хората, за да ги научи да мислят идейно, да дойде една нова мисъл. Всичките методи на природата заставят хората да живеят така, както тя иска, а хората си живеят, както те искат. Всичките големи животни, мамути, които създадоха гигантски тела, измряха. Останаха малките същества с голяма интелигентност, които могат да живеят с малко. Всеки човек е мамут, когато има непреодолимо желание да притежава всичко. Има един самун хляб, но той за утре мисли, за вдругиден мисли, за десет 20 дни напред мисли да се осигури и не само за този живот, но той мисли да осигури и децата си, и внуците си. Това е било, когато не е имало друга интелигентност в света. Та аз ли се грижа за българските войници или държавата? – Държавата, разбира се. Та в природата аз ли трябва да се грижа за хората или тя? Щом природата е произвела тия хора, тя трябва да мисли за тях. Да мислим другояче, то е неразбиране на законите на природата.

Тези положения изнасям, за да не се безпокоите. Вие се безпокоите за работи, които не се отнасят до вас. Вие сте осигурени. Аз ви чета по лицата. Най-много 10, 20, 30, 40, 50 години ще живеете, всички които сте

тук. Повече от 120 години не може да живеете. Няма нито един от вас, който може да живее до 100 години, а да не говорим за 120 години. След 120 години ще бъдете в друг свят. Тези 120 години ще дойдат сега. То е малък живот. То не е умиране. Всеки един ученик е в училището, той учи година, две, три, четири години. На съвременния учен човек му трябват най-малко 16 години, за да свърши образованието си. Да кажем, че след 120 години вие свършите този земен университет. След това ви назначават в друго едно училище да проповядвате. Ако не можете да издържите тезата, след 120 години пак ще се върнете на земята, за да кандидатствате в някоя болница на живите хора, да може да изучавате еликсира на живота, как да се съживяват и възкресяват хората. Ако не знаете как да слугувате, ще ви викат пак на земята. Сега може да попитате, колко пъти ще ви връщат. Докато се уморите. Казвате: Трябва да се учи. Докато научите всичко, неизбежно е. Защото ако не научите, ще изчезнете съвършено. Природата си има един определен срок. Ако до този определен срок не възприемете нещата, не че съвсем ще изчезнете, но ще очаквате далечното бъдеще, за да дойдете след милиони и милиони години. Ще дойде време, в туй мълчание, в туй вътрешно съзерцание, вие ще научите какво е животът. Сега вие мислите, че живеете. Този въпрос ще се разреши като умрете. Ще видите, че всякога живеете. Само ще промените условията за живота. Да кажем, ти си философ, но като умреш и те погребат, ще видиш, че ти четат молитви. Ти не можеш да съобщиш на хората. Няма ли да вярваш, че и след смъртта човек живее? – Ще вярваш. Но какво те ползва? Аз наричам знание, когато може да се ползваш от него, но когато не може да се ползваш?

Да оставим тези въпроси, те са тежки. Туй, възможното, пред вас стои. Вие сте хора, родени в една епоха при най-големи възможности. Най-големи късметлии сте вие, но и най-големи нещастия ви очакват. По-късметлии хора от сегашните не е имало в света, но и по-нещастна епоха от тази няма. Защото онзи, който се качва на най-високия планински връх, той ще се качи нависоко да види, но ако оттам се откачи и падне долу, по-лошо падане от това няма.

Та, казвам: Всеки от вас трябва да види какво се крие в неговата душа. Всеки от вас трябва да види какво се крие в неговия ум. Всеки от вас трябва да види какво се крие в неговия дух. Не какво са писали другите хора. Всички, които са писали, пишат прекрасно, отлично, но има нещо, което тия философи пишат от памтивека. Но не сте се спирали да мислите вие какво ще пишете за това. Вие ще мислите за това, за което никой досега не е мислил. Ще мислите какво се крие във вашата душа. Именно в това, скритото във вашата душа, почива вашето щастие. Казано на религиозен език: Щастието се крие там, дето е Бог. Де е Бог? Бог е там дето е

разумността, дето е мъдростта, но Бог не е там, където са глупавите хора. По човешки говоря. Защото, ако не беше така, нали някои казват: Няма Господ. И прави са тези хора, няма Го. Господ Го няма при глупавите, при престъпниците. Ако си умен, благодарен, Господ е там. Понеже Го няма Господ, вие страдате, всички нещастия идат. Питате, защо има нещастия? Няма Го Господ при вас. – Какво да правим? – Намерете Го. – Де е Той? – Идете при щастливите. – Къде е Господ? - Идете при разумните да ви научат.

Безверието в света аз го разглеждам другояче. Всички глупави хора са безверници. Сега, аз не разбирам тази вяра в църквите. Църквите са място за много глупавите хора. Според мене всеки, който умира, е много глупав човек, защото, който умира, насила го вземат. Защо умира този човек? Учат го. Насила го обрали разбойници, защото нищо не е давал. Онзи човек, който дава, никой няма него да обере. Той не само че не очаква, но като намери разбойническа банда, като го видят, казват: Братко, колкото искаш ни дай. Разрешават му сам да определи. Такъв всички разбойнически банди го знаят. Кой ще го насилва? Слагат си оръжието. И той, като дойде при тях, изправи се и казва: Ето, заповядайте от мен това. Кого обират разбойниците? - Скръжавите, богати хора. Аз ви говоря на преносен език, защото това са противоречия в света. Сега може да ме запитате: Каква е задната ти цел? За мене има само предна цел, задна цел няма. В живота абсолютно няма никакви задни цели. Има глупави хора. Предни цели имат само живите, само праведните. Ако съм от глупавите, ще имам задна цел. Каква е твоята задна цел? Виж какво, ако съм от глупавите, ще знаеш, задна е предната цел. - Как да организираме хората? – Хората няма какво да се организират. Не че организирането е лошо, но туй организиране трябва да бъде по свобода. В туй организиране трябва да се гони една цел – свободата. Да се организират хората за свобода, за истина, за доброто на човечеството, но да се организират другояче, туй организиране няма никакъв смисъл.

"И видях в десницата на седналия на престола книга, написана отвътре и отвън, запечатана със седем печата. И видях ангел крепък, че проповядваше с глас голям: Кой е достоен да разгърне книгата и да развърже печатите ѝ? И никой не можеше, нито на небето, нито на земята, нито под земята, да разгъне книгата. И аз плаках много, защото не се намери никой достоен да разгъне и прочете книгата... И видях ето, всред престола Агне стоеше като заклано и имаше 7 рога и 7 очи, които са седемте духове Божии, разпроводени по всичката земя, и дойде, и взе книгата от десницата на седящия на престола...". Агнето е Божията мъдрост, която е в сърцата на всички добри хора, които работят. Когато вземам числото 13, аз го взимам като едно статистическо число. То е най-

прогресивното число. Туй число има сила да се увеличава в света, да направи чудеса, то е числото 13. Сега всички хора могат да боравят с него. Христос бораваше с числото 13. Всеки, който борави с числото 13, винаги ще го сполети една катастрофа на физическото поле. В духовния свят този закон не работи. Европейските народи се пазят от числото 13. Ако отидете на Запад в хотелите, няма да намерите числото 13. Ще намерите 12 и 1/2, но не и 13. Тия хора много работи не вярват, но вярват в числото 13. Има един фатализъм. Числото 13 мяза на отрова. Като дойде туй число в ума ти, ти мислиш, че ще те сполети нещастие, че нещастието ще дойде. Някои хора казват, че числото 13 работи. За личния живот числото 13 е фатално, за общия живот числото 13 някой път е щастливо. Евреите в леточислението имаха 13 луни, годината им се състоеше от 13 луни, имаха 13 месеца в годината. Сега европейските народи не искат да изменят 12-те месеца да ги направят 13. И те ще завършат като евреите. Има много данни, които трябва да се обяснят. Те си имат своите обяснения в живота.

Трябва един нов елемент да се внесе в човешкото сърце – любовта, която не се променя. Любов, при която чувствата да останат постоянни, да не стават резки промени в чувствата. Сега при най-доброто настроение, което имаме, при най-малкото противоречие, ние не може да спазим равновесие, изгубваме любовта си. Например, един мъж, който обича жена си, ако му каже тя: колкото пари имаме, да ги раздадем на бедните - сърцето му ще се свие, той няма да я похвали.

Сега, наскоро една сестра ми разправяше един пример, на който аз ще дам коментар. Един дървар, като ходил из гората, намира едно мече. Решил да намери майката на мечето. Ходил из гората натук-натам, намира майката и го занася в леговището на мечката. Мечката тръгва и казва: Много съм ти благодарна, че ми донесе мечето, искам да ти се отплатя. Той остава сериозен. – Не бой се, не бой се. Вдига се мечката и го целува. Казва: Доволен ли си от моята целувка? – Хубава е целувката ти, но ти миришат устата. Мечката казала: Слушай, много ми е тъжно, че ми каза тъй. Ще те поставя на един опит: ти с брадвата ще ме удариш. Ако не ме удариш, ще те изям. Ако желаеш да живееш, само ме удари, ако пък не, ще влезеш в корема ми. Той задига брадвата и я удря. Тя казала: Благодаря и си тръгва. След една година той отишъл пак в гората и срещнал мечката. Тя питала: Познаваш ли ме? Аз съм онази мечка, която ти удари. Раната ми оздравя и я забравих, но още ми тежи на сърцето лошата дума, която ми каза, че ми мирише устата. Сега, защо каза той, че ѝ мирише устата. Защо трябваше да ѝ каже това. Тя яде месо. Някой човек ти направи добро, а ти казваш: Много си добър, но си много груб. Ти си човекът, той е мечката. Тази мечка ти благодареше за едно направено добро, че ѝ занесе мечето. Тя ти направи едно добро, целуна те. Ти казваш: Много добре целуваш, но ти

мирише устата. Сега кое е важното: целувката или миризмата на устата. Онзи, който е направил тази басня, турил нещо повече. Друг път ще изменя баснята. Сега няма да я изменя, но ще я туря в друга форма: Не се произнасяй върху едно незавършено действие. Кажи на мечката: Много добре ти мирише устата, нищо повече. Защото неприятното де е? Че как аз да ви докажа. Лекарят като те тури на хирургическата маса и прекарва ножа върху тебе и ти причини болка, но после има отлични резултати, спасява живота ти. Ти казваш, че този нож е лош. Не, добър е този нож. Мечката искаше да каже на този човек: Устата ми мирише, понеже месо ям по някой път, но и твоята мисъл мирише понякога и ти ядеш нещо, което не трябва. Човек е казал на мечката: Твоята уста мирише, но твоята мисъл каква е? Но като се предполага, че това е благороден човек, малко повече любов му трябва. Когато човек не обича, той по някой път е груб. Миризмата, това е неговата грубост. Но казвам: Ние съвременните хора, които не можем да обичаме своите жени както трябва, които не можем да обичаме Бога както трябва, ние, които не обичаме и себе си както трябва, тогава де е нашата човещина7 Да обичаш себе си както трябва, значи всякога да си радостен, че никога не си направил престъпление, аз туй наричам обич. Да не си опетнил себе си, нито ума си, нито сърцето си, нито съзнанието си. Ако някой те оцапа отвън, то е друг въпрос. Цапането отвън, това не трябва да споменаваме съзнателно. Човек да се не цапа, да знае в своето съзнание, че не е допуснал нечистота. За посторонните неща е друг въпрос. За своите ближни да не сме внесли нито една лоша мисъл за когото и да е. Да е съзнателен. Най-после, да не сме проявили към Бога ни една неблагодарност. Ти седиш и си недоволен от живота си, казваш: Защо Господ ме създаде такъв? – Тъй, както си сега създаден, не е причина Бог. Че кой те създаде?

Та, първото нещо е силата на вашата мисъл. Знайте, че спасението ви седи в силата на вашата мисъл. Ако вие може да измените вашата мисъл, вие ще бъдете пак същия човек, но мисълта ви ще бъде като водата, която извира, изтича от дълбоко. Ако тя е светлина, да е като свещ, която гори и не оставя никакъв кадеж, най-чистата светлина да бъде. Ако е живот, най-чистият живот да бъде. Да допуснем сега, че някой от вас би имал тази запалка на любовта, новата запалка. Вие искате по старому да си живеете и да имате постижения. Кое учение е най-хубаво? Дали старите учения на езичниците или учението на християнството? Нито учението на авторитетите на миналото, нито сегашните учения, както учат, са прави.

Сега няма да се спирам върху този въпрос. Смъртта е като един фактор, като една временна неизбежност да приравни и да очисти хората. Всяка една смърт е чистилище. Хората умират по единствената причина, че трябва да се чистят. Ако не са грешни, няма да има смърт. Това е чистене.

Като минеш през гроба, ще минеш през един такъв силен огън, че няма да остане никаква нечиста материя. Всеки един от вас се оплаква от страдание. Всички човеци трябва да се пречистят, затова трябва да минат през страдания. По-благословено нещо от страданията няма. Когато човек страда като човек, то е привилегия. Страда не само човек, и Бог страда първоначално, но туй страдание се ражда у Бога като дълготърпение, а у нас като нетърпение. Туй страдание у Бога се ражда като любов, а у нас като безлюбие. У Бога се ражда като живот, а у нас като смърт. Човек, който не участва в страданието, той не може да участва и в радостите, и в благата. Сега, туй не е механически процес. Той изведнъж не може да стане. Има начини, има школа, в която трябва да се упражнявате и може да имате постижения, нито да сте прекалено весели, нито да сте прекалено тъжни.

Нищо в света не може да ви спъне. Човек е оставен съвършено свободно в света. Няма ничия сила в света, която може да ви препятства, понеже Бог е в света. Бог е единствен, който застава за свободата. Не тази свобода, която сега се проповядва, то не е свобода, то е робство. В България всеки може да се изказва свободно, всеки може да постъпва свободно, както иска, но ако един ден ти скимне да излезеш само по бели гащи, да излезеш само по риза и да минеш през София, то де може да те държат? – Ще те арестуват. Прави са тези хора. Има известен порядък, да се не съблазняват. Прави са. Не, няма свобода. Но ще кажат: Защо този е по бели гащи? Че ако отидете на изток, ще видите с една бяла мантия, свързана с един колан през чреслата – това е облеклото. Там ако някой е облечен по европейски, ще го гледат малко особено. Де седи свободата. Всякога, когато изказвам една мисъл, която не е меродавна, хората ме считат за чудак. Ако аз ще говоря туй, което вие говорите, няма смисъл да се говори. Та, свободата седи в новото. Всеки от вас трябва да внесе нещо ново в душата си, в действията си. Като направите нещо за някого, то да дойде като един плод, който е узрял. Трябва да има известни качества, към които трябва да се стремим. Всеки да носи нещо ново. Бог по що се познава? Там дето е Бог, има едно вечно изобилие в света, вечно подмладяване. То е знанието, в това се показва присъствието на Бога.

"Агнето", освен Божията Мъдрост, означава и Любовта в света. Любовта е в сила да отвори запечатаната със седем печата книга. Докато хората не възприемат любовта еднакво в общия живот, докато не възприемат любовта като един вътрешен импулс, тази книга ще бъде запечатана. Които я възприемат, ще бъдат свободни, които не я възприемат, всякога ще страдат. И богати да са, пак ще осиромашеят, а когато възприемат учението на любовта, и сиромаси да са, богати ще станат. Вие ще кажете: Друго си е човек да има парици. Слабият човек очаква помощ от другите,

силният човек очаква помощ от себе си. От себе си разбирам, от Бога, който живее в тебе. Всякога може да очакваш благото от Бога, който живее в тебе. Ако го очакваш отвън, ти си от слабите хора. Туй благо няма да дойде, както ти го искаш. Ако е отвътре, то ще дойде, както ти го искаш. Два начина има, ако искате да бъдете щастливи. Външно светът може да ви направи щастливи, когато той иска. Ако пък искате да бъдете щастливи отвътре, може да бъдете щастливи всякога.

Кажете ми колко пари ви трябват. Повече не ви трябва от една златна монета. Вие ако искате пари, ето аз ви давам. Вадя и давам на един, на двама, трима, четирима, петима. От единия джоб отива в другия. Това е един фокус, нали?

Благородство е човек да вярва! Благородство е човек да люби! Благородство е човек да мисли! Благородство е човек да има истината в себе си. Благородство е човек да има свободата. Туй наричам човещина.

30-та неделна беседа, държана от Учителя
на 24 април 1932 г., София, Изгрев.

1932_04_27 Трите типа
лекция пред общия окултен клас

ТРИТЕ ПРИНЦИПА

Прочетете 21 глава от Откровението и 129 Псалом и размишлявайте върху тях.

Ще прочета няколко стиха от 10 гл. от Евангелието на Марк, от 7-28 ст.

"Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?" Тоя въпрос бил зададен на Христа от един младеж. Питате:" Какво искал да каже тоя младеж на Христа?" Намерете тоя младеж и го питайте. Тоя въпрос е частен, не се отнася до вас. Вие не сте били в училището, което той е следвал. Ако вие зададете тоя въпрос сега, това значи, да подражавате. - Какво му отговорил Христос? -"Едно ти не достига. Иди, продай все що имаш, и раздай го на сиромасите, и ще имаш съкровище на небето; и дигни кръста, и ела, та ме последвай."(- 21 ст.) Христос видял нещо хубаво в тоя младеж и го възлюбил. С отговора на Христа, младежът се намерил пред изпит, който не можал да издържи. И до днес още той се намира пред една неразрешена задача. Важен е въпросът, как да наследи вечния живот. И сегашните хора още мислят върху него, не могат да го разрешат. Маловажните въпроси лесно разрешават, но дойдат ли до важния въпрос, и да получат отговор, пак не могат да го разрешат. Казвате:" Друг е въпросът, ако бяхме живели във времето на Христа." - Ако бяхте живели във времето на Христа, щяхте да имате невежеството на това време; щяхте да имате мъчнотиите на това време. Не е въпрос да живеете в миналото. Ще живеете в настоящето и ще решавате задачите на новото време. И днес тоя важен въпрос се решава и трябва да го решите правилно, по нов начин.

"Какво да сторя, за да придобия вечен живот?"Тоя въпрос не е разрешен и след две хиляди години. Христос отговаря:"Раздай имането си и ме последвай". Ето една трудна задача. И до днес още хората мислят как да разрешат тая задача. Момата казва на своя възлюбен:"Готова съм да направя всичко за тебе. Готова съм да пожертвам всичко." Тя не определя, какво, именно, е готова да пожертвува за него. За да я изпита, момъкът казва: Ако ме обичаш, хвърли се от тая канара. Тя отговаря: Не мога да издържа на тоя изпит. И сегашните хора, като се натъкнат на някоя мъчна задача, казват: Дано не ми се даде тоя изпит! Животът не се заключава в изпитите. Знанието е важно. Ще учиш, за да придобиеш знание, а изпитите идат сами по себе си. Като учи, човек постига всичко. Дойде ли до изпитите, тогава много неща стават невъзможни.

Сегашният човек минава през много изпитания. Защо идат изпитанията2 Казвате: Божията воля е такава. Ако банкерът, на когото дължите, взима къщата ви и ви изхвърли навън, това изпитание от Бога ли е? Вие не сте доволни на малкото, което имате, искате да спечелите много, но изгубвате всичко. Искате да станете министър и работите само за това, да постигнете желанието си. Най-после станете министър, но изгубвате всичко. Обвиняват ви в някакво престъпление и ви затварят, като ви взимат къщата. Бог ли ви създаде тия изпитания? Вашето желание ви доведе до тях.

Има два вида изпити: Едните идат от човека, а другите от Бога. Изпитанията, които идат от Бога, внасят нещо ново в човешкия ум и не го смущават. Казано е в Писанието:Когато Бог обича, наказва го.Който не разбира смисъла на тоя стих, пита: Трябва ли любовта да се изкупва с толкова страдания? Ако Бог ме обича и ми праща страдания, аз се отказвам от Неговата любов. - Това е неразбиране на любовта. Наистина, когато Бог обича, поставя го на изпитания, за да го освободи от погрешките му, които носи в подсъзнанието си. Сегашният човек живее, без да има ясна представа за живота, без да знае, какво може да направи и какво не може. Например, човек вижда чуждите погрешки и мисли, че може да ги изправи. Докато мисли така, той е на крив път. Лесно се виждат чуждите погрешки, но мъчно се намира метод за тяхното изправяне.Какво печелим, ако виждаме чуждите погрешки, без да ги изправяме? Трябва ли да се интересуваме от чуждите погрешки? Трябва ли да се интересуваме, че някой забогатял, станал милионер? Казвате, че и вие желаете да забогатеете. Обаче, ако чуете, че някой милионер обеднял, загубил всичко, ще кажете, дано не ви сполети това нещастие. Защо желаете богатството, а не желаете бедността? Ако богатството и бедността идат от Бога, защо желаете едното, а отбягвате другото? Защо не приемете бедността като изпитание от Бога и неблагодарите за нея?

Съществуват естествени и неестествени желания. Пазете се от неестествените желания. Например, неестествено е желанието на човека да се хареса на хората. Това желание може да спъне развитието му. Всяко неестествено желание спъва правилния ход на човешкото развитие. То води към изкушения. Друг е въпросът, ако се намираш между разумни хора. Обаче, попаднеш ли между неразумни хора, те ще съдействуват за усилване на твоето желание, което ще те доведе до падение. Законните, естествените неща благоприятстват за успеха на човека. Те носят светлина за човешкия ум, блага за неговото сърце и усилване на волята. Естествените неща идат от Божествения свят, който трябва да се изучава, както музикантът изучава нота по нота музикалните произведения на великите автори. Работа се иска от човека, а не само молитва.

Религиозните хора казват, че човек трябва да се моли. Вярно е, човек трябва първо да се помоли на Бога и после да започне да работи. Ако си цигулар, първо ще се помолиш на Бога, след това ще настроиш цигулката си и ще започнеш да свириш. Ако искаш да станеш виден цигулар, ще свириш най-малко по четири-пет часа на ден. - Аз съм гениален, мога и без труд да постигна голям успех. Да бъдеш гений по наследство, това не значи, че не трябва да работиш. Има нещо, които се предават по наследство, но има неща, които не се предават по наследство. Например, ти се раждаш и веднага започваш да се храниш, но храната не се смила изведнъж. Време е нужно, докато се смели. И обикновеният човек, и светията се хранят, но и за двамата е нужно време за смилане на храната. За всяка работа е нужно време. Казват, че в бъдеще човек ще се храни през порите. И през порите да се храни, пак е нужно време за абсорбиране на храната. Като приемаш храна в организма си, ще я дъвчеш дълго време, да се смели добре. Сегашните хора страдат по причина на това, че не дъвчат храната си, както трябва.

Повтарям: Работа се иска от човека. Има неща, които трябва да се придобият чрез работа и труд. Например по естество ти си роден с благороден характер, но трябва да работиш върху себе си, да проявиш благородството си. Центърът на речта може да е развит в тебе, но ти трябва да се упражняваш, да развиваш тоя център. Без упражнения ти не можеш да станеш красноречив оратор. Ако нещата се предаваха само по наследство, човек не би могъл да придобие нещо ново. Греховете и пороците се предават по наследство, но дарбите и способностите като Божествени прояви, се предават по пътя на любовта. Обичаш една работа, обичаш един предмет, обичаш музика - ще учиш, ще правиш усилия и ще постигнеш желанието си. Човешките работи се постигат по закона на наследствеността, а Божествените - по закона на любовта. Не мислете, че любовта ще озари човека изведнъж. Много време ще работиш, докато придобиеш любовта. Казвам, че хората трябва да се молят. Много естествено. Ако Христос, Син Божи, се молеше, колко повече трябва да се моли обикновеният човек. Сила имаше Христос, но пак се молеше. Ангели Го подкрепваха, но Той се молеше, дано се отмени чашата на страданието. Голямо беше Неговото страдание. Кръв излизаше от порите Му. Като разбра, че трябва да мине и през това страдание, Той се обърна към Господа с думите:Господи, в Твоите ръце предавам духа си. Да бъде волята Ти!Някои искат да бъдат като Христа, но те трябва да минат през голямо напрежение, кръв да излезе от порите им. Който иска да се повдигне, трябва да е готов, кръв да излезе от порите му. Ако не работиш, ако не правиш усилия, не можеш да постигнеш нещо велико. - Какво ще кажат хората, като виждат големите ми усилия? - Каквото и да кажат, не се

стеснявяй. Ако критиката им е права, благодари за това. Ако не е права, остави ги свободни, нека се проявяват, както намират за добре.

Следователно, само оная критика е на място, която почива на истината. Такива критици се ползват с доверието и уважението на хората. Обаче, ако критиката е пристрастна, тия критици губят доверието на хората. Ако не можеш да кажеш истината на хората, по-добре не говори. Не бързай да дадеш мнението си. Хората имат слабост да дават мнението си. Трябва ли да дадеш мнението си за една незавършена картина? Животът, като процес, не е завършен още. Виждаш, един човек се храни, дъвче храната си, и казваш: Тоя човек не дъвче добре, не е културен. - Дете е той, има още много да учи. Лесно ли прохожда детето? Докато се научи да ходи, то пада, става, плаче. Един ден се изправя свободно на краката си и тръгва сам+, без никаква помощ. Докато се научи да ходи, главата му ще пати. И вие, докато се научите да ходите, минахте през големи страдания.

Мнозина очакват всичко наготово. В това отношение, те приличат на оня, който очаква на лотария, да спечели няколко милиона. Изучавали ли са те закона, на който се подчинява лотарията? За да получиш първа премия от сто хиляди билета, трябва да купуваш десетки и стотици години наред билети. Още първата година може да спечелиш, но може и след десет хиляди години - зависи от твоето щастие. Всеки човек представя математична формула, съставена от щастливи и нещастни числа. Нека някой от вас да взима десет години наред лотарийни билети, да опита щастието си. Предварително ви казвам, че няма да спечели. Ще питате, отде зная това. - То е моя работа. Аз зная плана на разумния свят. Той е решил да не дава възможност на учениците да печелят на лотария. Ако печелят, те ще се провалят. Те ще потънат в дълбините на морето, отдето никой не може да ги извади. Затова и на вас казвам: Не съжалявайте, че не печелите. Невидимият свят е дал на всеки човек толкова, колкото му трябва. Що се отнася до материалното, това е последна работа. Ето защо, човек може да се стреми към материални блага, само когато завърши развитието си. Като дойде последен път на земята, той става маг. Каквото пожелае, има: и пари, и имоти, и слава. Христос дойде на земята, но това не беше последният Му живот. Определено е още един път да дойде на земята. Тогава Той ще има на разположение всичко, каквото пожелае. Христос напуска земята насилствено, не по добра воля. Той се роди при крайно неблагоприятно съчетание на планетите. В това отношение. Неговият хороскоп беше нещастен. Защо е било така, не може да се говори. Така е трябвало да бъде. - Защо трябваше Христос да бъде разпнат? - За да възкръсне в третия ден. - Защо трябваше да страда? - За да научи хората на търпение, да им покаже, как да понасят страданията. Сегашните хора се страхуват от страданието, от лошите хора, от злото, от

дявола. Те трябва да работят върху себе си, да станат безстрашни. Трябва да работите върху безстрашието, да не ви е страх даже и от смъртта. Какво може да направи смъртта? Тя може да задигне тялото ви, но не и душата. Невидима е душата, тя може да се смалява толкова много, че да избегне от ръцете на ония, които я гонят. Има души, които се придружават от ангели; има души, които са оставени сами на себе си. Като се намерят пред лицето на своите неприятели, те бягат от тях. Има нещо страшно в тяхното положение: като се смалят, не могат да се върнат в първоначалния си вид. Те започват да страдат и да се мъчат, докато Бог изпрати ангели да им помогнат. Не е лесен пътят за минаване от тоя за оня свят. За пробудената душа е лесно, но не и за непробудената. Дълго време трябва да страда тя, докато се пробуди.

Казано е:Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни". Някой мисли, че като замине за другия свят, ще го посрещнат ангели. - Ако е съвършен, ще го посрещнат ангели, но ако е обикновен, несъвършен, сам ще си отиде. Любовта приближава човека до Бога. Ако нямаш никаква представа за Бога, не можеш да отидеш направо при Него. Помни: дето и да си, ти живееш в Бога, но трябва да измениш своя вътрешен живот, да признаеш Бога в себе си. Като не съзнаваш това, ти бягаш от мъчнотиите и страданията. Не бягай от тях, за да не бягат добродетелите от тебе. Видиш ли, че някой страда, не се обленявай да му кажеш една добра дума. Кажи му: Добър е Господ, ще оправи обърканите ти работи.

Преди няколко дена дойде при мене една млада, стройна жена, с добре оформена брада. Тя ми каза: Не ви познавам, за пръв път ида при вас. Срещнах се с една сестра от вашето общество, която ми даде от вашите книги и ме покани да дойда тук. Жената започна да се оплаква от свекървата, че била лош, неразбран човек. Често се карала с нея и казвала на сина си: Синко, ще знаеш, че много жени има, но майката е една. Един ден мъжът ме изпъди, и аз бях принудена да напусна тоя дом, да оставя даже и децата си. Казвам -: Ти трябва да се върнеш в дома си, при децата си. - Мъжът ми не ме иска. - Иди си у дома, и не се безпокой, твоята работа ще се оправи. И децата ти ще разберат, че баби има много, но майката е една. Благодари на свекърва си, че тя стана причина да влезеш в правия път. Така ти потърси помощта на Бога. Ще се върнеш у дома си при децата. Както ти не можеш да вземеш сина на твоята свекърва, така никой не може да вземе твоите деца. Ще им кажеш: Деца, има много баби, но само една майка. Казах на тая жена, да не плаче, не е голяма мъчнотията -, всичко ще се оправи. Тя се успокои и си отиде.

Като наблюдавах тая жена, казах си: Тя прилича на оня младеж, който отиде при Христа да Го пита, как да наследи вечния живот. Христос му

отговори:Едно ти недостига.И тая жена е изпълнила всичко, но едно - недостига. Тя иска да вземе мъжа и децата си, а да остави свекървата сама. Обаче, свекървата е хитра. Тя казва на сина си: Жени има много, но една е майката. Казвам: Снахата трябва да отстъпва. Който не отстъпва, изпада в противоречие. Той очаква едно нещо, а се случва друго. Това, което се случва, да не ви плаши. Страхът се дължи на факта, че гледате нещата през увеличително стъкло. Досега никой не е предал един факт, както е в действителност, все ще го преувеличи. Младата жена, която дойде при мене, казва, че свекървата - била много опък човек. Питам: Как е възможно от тоя опък човек да се роди такъв син, когото тя да обича? Значи, свекървата не е толкова лоша, колкото снахата я описва. Казвам на снахата: Щом свекърва ти е родила такъв син, не е лоша жена. Има нещо добро в нея, което ти не виждаш. И двете делите сина, всяка го тегли към себе си. Когато дойдат истинският баща и истинската майка, ще напуснеш тия, които не са истински, а временно изпълняват ролята на майка и баща. Ще напуснеш оня баща и оная майка, оня брат и оная сестра, които не са истински, и ще се върнеш у дома си.

Сегашните хора нямат ясна представа за Бога и Го търсят там, дето не е. Като срещнеш един добър човек, знай, че Бог е в него. Срещнеш един учен, който просвещава хората - Бог е в него. Срещнеш един инженер, който помага на хората - Бог е в него. Срещнеш една красива мома, която носи любовта в сърцето си, Бог е в нея. Дето е великото, красивото, възвишеното, там е Бог. Дето има любов, истина, правда, доброта, там е Бог. Срещнеш ли човек, който лъже и краде, който не е благодарен от нищо, там Бог не се проявява. Всичко криво, всичко лошо в живота е остатък от миналото. Всичко добро, което може да направите, е Божествено, което иде сега в живота.

Следователно, когато човек се проявява лошо, това показва, че той живее в миналото си. Тоя живот създава големи нещастия и мъчнотии за човека. Лошото, злото в света има край, не е вечно. - Няма да се свърши злото. - Не се заблуждавай в своето минало, но повдигни се и погледни към настоящето, в което Бог те е поставил.

"Едно ти недостига.- Кое е то? - Да те разбира Господ, да те разбират добрите хора, да те разбират учителите ти, да те разбират учените. Дето и да отидеш, да те посрещат с доверие и любов. Някои хора за пръв път влизат в къщата ти и веднага ти внушават доверие. Други също влизат за пръв път, но ти ги следиш, страхуваш се да не откраднат нещо. Ще кажете, че открадването се дължи на кармата ви с тоя човек. И това е възможно, но за умния човек кармата се разрешава по друг начин. Влезе ли в дома му човек, който обича да краде, той се стреми да не го съблазни с нещо. Влезе

ли в дома му някой нуждаещ се, той гледа да задоволи нуждите му.

Като ученици, вие трябва да се изучавате, да знаете, кои нужди и желания във вас са съществени и кои - несъществени. Първите ще задоволите, а вторите ще турите настрана. Например, желанието на човека да яде е съществено, и той трябва да го задоволява. Казваш: Днес няма да ям. - Не, ще ядеш, за да задоволиш глада си. Тогава и тялото ще бъде доволно от тебе и ще те признае за умен човек. - Може ли тялото да се произнася за своя господар? - Може. Тялото е съставено от разумни, интелигентни клетки, които дават мнението си за нещата. Човек е здрав, докато клетките на тялото имат доверие в него. Щом изгубят доверието си, той започва да боледува. Силата на адепта се заключава в доверието, което клетките му имат към него. Всички сили в неговия организъм му се подчиняват. Както той мисли, така и те мислят. Той не се налага, и те го уважават и обичат, като добър и умен господар.

Кога човек губи разположението си? - Когато равновесието между силите на неговия организъм се нарушава. Причините за това са все материални. Например, започваш да мислиш, какво ще стане с тебе, като остарееш. Какво ще стане с тебе, ако жена ти и децата ти умрат? Кой ще те гледа на стари години? Какво ще стане с тебе, ако ослепееш или оглушееш? Достатъчно е да ти дойде една такава мисъл в главата, за да изгубиш разположението си. Друг някой е неразположен, защото получил едно писмо, в което препинателните знаци не били поставени на местата си и изопачили мисълта. Четеш писмото и, вместо едно, разбираш друго. Който писал писмото, мисли, че го е написал добре, но, в същност, не излязло така. Всички сте били ученици и знаете, колко пъти учителите ви са оставали недоволни от вашите задачи. Вие мислите, че сте ги решили добре, а учителят ги преглежда и задраска с червено мастило. Като види тетрадката си, ученикът се чуди, отде дойде тоя гръм. Скъсва тетрадката си и казва: Нищо не разбирам. Учителят е прав. Той се води от известни правила. Щом ученикът не е приложил тия правила, задачата му не е вярна. Някои хора пишат без „ъ". Тая буква не е важна, когато е на края на думите. Важно е да пишеш правилно, да не изпущаш друга някоя буква.

Работете съзнателно върху себе си, да се повдигнете. Станете ли сутрин от сън с някакво тежко, материално желание, отправете ума си нагоре, да олекнете. Ако погледнете на живота с окото на ясновидеца, ще забележите цели реки от мисли, чувства и желания, които увличат човека. Има умствени реки, чувствени реки и реки на желанията. Пазете се от тия реки. Видите ли, че една от тия реки ще ви завлече, спрете се на пътя си и помислете за Бога. Някой казва, че не мисли за себе си. - Добре е да не мислиш за себе си, но трябва да знаеш, за какво да мислиш. Да мислиш за

себе си, това значи, да разрешиш една важна задача. Ти можеш да решиш тая задача правилно, ако знаеш, как да ставаш сутрин. Както си станал от сън, така ще се нареждат работите ти. Щом станеш, вдигни главата си нагоре и помисли за Бога, за Слънцето на живота. Стъпи на земята и помисли за земята, на която живееш. От значение е още, на коя ръка ще се опреш и на кой крак ще стъпиш. Човек трябва да знае, как да легне и как да стане от сън. Ще изпразниш ума си от всички странични и отрицателни мисли и ще отидеш на другия свят съвършено свободен от грижи и безпокойства. Че си Иван, Стоян, това са псевдоними, с които нямаш нищо общо. Какво правел един американски милионер? Понеже искал да опита положението на просяка, той излизал от дома си, преоблечен като просяк, и ходел от къща на къща да проси. Навсякъде го хокали, пъдели, но той всичко понасял, казвал си: Не съм просяк; просията е псевдоним, под който се крия, да не ме познават хората. Така ще науча нещо ново.

Казвам: И вие сте големи милионери, дошли на земята да се учите. Съблекли сте богатите и скъпи дрехи и, облечени в различни дрехи, изучавате живота. Цял ден ходите на работа и, като се приберете вкъщи, започвате да пишете своите бележки върху това, което сте научили. Някои от вас минават за светии, признати от църквата. Мога да кажа имената ви. Дали твоят псевдоним е на някой светия или милионер, не е важно. Какво си научил в живота, това е важно.

Помнете: Вие се нуждаете от нови възгледи за живота. Ще кажете, че хората не ви обичат, че близките не ви разбират, че сте нещастни. Благодарете, че хората не ви разбират и познават. Добре, че сте се скрили под псевдонима си и не ви познават. Това, че сте нещастни, не е вярно. Докато просите, гладни няма да умрете. Докато вярвате в Бога, глад няма да дойде. Не се страхувайте. Казвам, че ще дойдат земетресения. И от това не се плашете. Това са относителни неща. Страданията, нещастията, също са относителни неща. Те могат да дойдат, могат и да не дойдат - от човека зависи. Някой може да ги избегне, а някой ще се натъкне право на тях. Едно ще знаете: животът е непреривен. Това е Божественият живот. За оня, който живее в Божественото съзнание, животът е красив. Той живее в мир и любов с всички същества на земята. Божественото в човека всякога му нашепва: Бъди спокоен, всичко ще се нареди добре.

Един ден дойде при мене една сестра да се оплаква, че работите - не вървят добре. Казвам -: Сестра, твоите работи не се нареждат добре, защото ти се занимаваш с хорските работи. Престани да се занимаваш с хората, и започни да работиш. Вземи мотика на рамо и иди на Божията нива, да копаеш. Щом видят, че работиш, веднага ще ти изпратят помощ. Ти ядеш по три пъти на ден и не мислиш, че други хора нямат парче хляб. Бог

помага на всички, които работят за Неговото дело.

Казвам: Не се оплаквайте, но работете. Вървете в правия път без смущение. Че работите ви не вървят добре, не се безпокойте. Ако вървят много добре, няма да потърсите Бога. - Нещастен съм. - Търси щастливи хора и се свързвай с тях. - Болен съм. - Когато ставаш сутрин от сън, пий по една чаша гореща вода на глътки. Прави това 40 дена наред и ще оздравееш. Ако вярата ти е силна, и без гореща вода ще оздравееш. Ако си беден, не се занимавай с бедните хора. Потърси някой банкер, свържи се с неговата мисъл и работите постепенно ще се нареждат. Ако си студент и не успяваш в уроците, свържи се с мисълта на професора си. Ако в продължение на една година държите в ума си някой щастлив човек, някой банкер или някой професор, силите, които работят в тях, ще потекат и към вас. Вие може да черпите сили от подсъзнанието на хората, дето се крие истинското богатство.

Свързвайте се със съзнанието на светиите, на великите хора в миналото. Те са живели някога, но и сега живеят. Христос е живял преди две хиляди години, но и сега живее. Той казва:"Ако думите ми пребъдват във вас, и вие пребъдвате в мене, Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас."Значи, Христос ще дойде във вас такъв, какъвто е сега, а не какъвто е бил в миналото. Тогава Той имал една задача, сега има съвсем друга. Сега Христос може да помага на всички, а в миналото не е могъл. Тогава Той е бил обременен с други задачи. - Как можем да заинтересуваме Христа със себе си, да ни помага? - Слънцето помага на ония, които го търсят. Следователно, първо вие трябва да се интересувате от Христа, а не Той от вас. Първо вие мислете за Христа, за да мисли и Той за вас. Това подразбира свободни отношения. Ако Той пръв мисли за вас, това значи, насила да ви кара да мислите за Него. Той не иска да наруши свободата ви. Ако се свържеш с Христа, трябва да минеш през Неговите страдания. Това да не ви плаши. Мнозина са минали вече по тоя път. Същите страдания не се повтарят. Който не е минал през тия страдания, когато и да е, ще мине, не може да ги избегне.

Едно се иска от вас: да имате вяра в Бога, както разумното дете вярва в майка си и в баща си. Не казвам да имате вярата на мъжа, нито вярата на жената, но вярата на детето. Значи три принципа има в живота: принципът на мъжа, на жената и на детето. Много художници са рисували Христа, но не са могли да Го нарисуват сполучливо. - Защо? - Защото Той не е нито мъж, нито жена, нито дете. Христос казва някъде в Писанието:Отец ми.На друго място казва:Ако не станете като децата.Значи, който иска да се развива правилно, не трябва да бъде нито мъж, нито жена, но дете. Свободни сте да бъдете мъже или жени, но ако

искате да влезете в Царството Божие, трябва да станете като децата. На един познат казах, че не прилича нито на мъж, нито на жена, но в него най-силно се проявява детинското. Той се чуди на това, пита ме по какво се познава детето от мъжа и от жената. Казах му, че в мъжа преодоляват правите линии, в жената - кривите линии, а в детето линиите са особени. Детето няма поривите на мъжа и на жената. Жената, като погледне някого, казва:"И тоя ще ме излъже." Тя не вярва на хората. Мъжът е готов да се хвърли върху човека като петел. Детето, обаче, се приближава към всички със своята детинска вяра. Затова е казано:Ако не станете като децата, не може да влезете в Царството Божие.Време е вече да се работи за проява на детския принцип в човека. Първо се е проявил мъжкият принцип, после - женският. Сега иде детският принцип. След като се прояви и той, трите принципа трябва да се съединят в едно. Тогава ще имаме истинския човек. Всичко се включва в детето. Силата не е нито в мъжа, нито в жената, но в детето. Достатъчно е то да заплаче, за да му се притекат веднага на помощ. Каквото пожелае детето, веднага се изпълнява. Мъжът представя ума, жената представя сърцето, а детето - волята. Ако искате да ви обичат хората, дайте ход на детския принцип в себе си, т.е. на детето. Казваш: Дотегна ми да ме лъжат хората. - За мене това е интересно. Когато някой ме лъже, аз го вярвам. Той разправя, че е нещастен, че майка му и баща му умрели, че няма средства да живее. Крайната му цел е да иска пари. Давам му един лев и казвам, че парите, които са в мене, са чужди. Аз не разполагам с нищо. Обаче, мога да го науча, как да копае пари от земята. Давам му една пръчица и му казвам, как да работи с нея. Ако може да си изкопае, добре; ако не може, да търси друг начин. От него зависи, да забогатее, или да остане сиромах. Изкуство е да копаеш пари от земята.

Преди години дойде при мене една стара жена да ми каже, че някъде в селото - били заровени три тенекии, пълни с злато. Моли ме, да изпратя някой наш човек да ги извади. Казах -, че ние нямаме нужда от пари. Ако тя се нуждае от пари, да ги търси, както знае. Обаче, задачата на всеки човек е да се свърже с Бога, да протече Божията Любов през него. Постигне ли това, парите сами ще дойдат при него. Не го ли постигне, колкото пари има, ще ги изгуби.

Работете за създаване на отношения с разумния свят, с всички добри и разумни същества, които живеят на земята. Те са представители на Божествения свят. Има хора на земята, които се интересуват от живота на Божествената Школа. Те се интересуват от лекциите, които ви държа. Интересуват се от вас и всякога ви помагат. Тяхната помощ е невидима, никой не знае, как помагат. Те намират посредници и чрез тях действат. - Как да ги познаем? Де живеят те? - В непристъпни места. Дето те живеят, човешки крак не е стъпвал. Те се движат и между хората, но дегизирани,

никой да не ги познае. Те се явяват като стар дядо, или като млад, красив момък; като дете, като млада жена, или като стара баба; като прост слуга или като виден професор. За да ги познаете, изучавайте човешкото лице. Добрите и свети хора имат особен белег на лицето. Адептите също имат особен белег. И на Каин Бог постави белег на лицето, че който го види, да го познае и да не го убие. Прозорливи трябва да бъдете. Иначе, ще гледате и нищо няма да виждате. Двама от учениците на Христа срещнаха своя Учител, разговаряха се с Него и, като Го познаха, Той се изгуби. Христос ставаше видим и невидим. Той живееше в област, дето това беше възможно. Христос и сега се явява. Той е и в България, и в Франция, и в Америка, и в Русия, и в Индия - навсякъде е Той.

Една стара жена от Сливен ми разправяше, как видяла Христа. Тя описваше лицето Му, целия Му вид. Той - казал: Като минеш през гроба, аз ще те поема, но трябва да се приготвиш за тоя час. Ще промениш начина на храненето си, ще ядеш само чиста храна и плодове. Казал - даже, какви плодове да яде. Това било необходимо за пречистване на организма -. Както виждате, Христос се явява и между българите. Много естествено. Светлината, която обхваща човешките умове, доброто, което прониква в сърцата им, е резултат на Божественото Начало, което работи навсякъде в света.

И тъй, ще знаете, че Христос не е далеч от хората. Той съчувства на страдащите и им помага. Той работи върху съзнанието им, да се пробудят. Работете върху себе си, да се освободите от алчността и егоизма. Ако е за богатство, стремете се към вътрешното богатство, за което Христос казва:Събирайте си съкровище, което нито ръжда разяжда, нито молец разваля". Не казвайте, че не искате да бъдете богати. Бъдете богати, но в любовта и в добродетелите. Щом носите любовта в себе си, вие ще бъдете и външно, и вътрешно богати. Не се отказвайте и от сиромашията. Под „сиромах", аз разбирам човек, лишен от пороци, от грехове и престъпления. Такъв човек наричаме добродетелен.

Много неща сте придобили, но още много има да придобивате. Ново нещо иде в света, което трябва да се придобие. Имайте пълна вяра в Господа. През каквито мъчнотии и страдания да минавате, бъдете тихи и спокойни. Мислете за Господа, и не се страхувайте. Мислете за светиите, за адептите, и не се страхувайте. Всички работят в името на Господа. Те се грижат за всички хора, интересуват се за тях, както ние за плодните дръвчета. Те се интересуват най-много за ония, които работят съзнателно върху себе си, върху своите добродетели. Бог работи добре, но вие не работите, както трябва. Вие сте изоставили работите си на други, те да ги свършат. Хората се страхуват, безпокоят се, как ще се оправи светът. Който го е създал, Той

ще го оправи. Затова е казано:Невъзможното за човека е възможно за Господа.Бог е предвидил всичко, няма защо да се безпокоите. Вашата работа е да използвате условията, които ви са дадени. Ще работите, за да се повдигнете. Вашето повдигане е благо за всички. Христос казва:Който се е отрекъл от майка и баща, от брат и сестра, както и от своя живот, той е получил десетократно". Сега и на вас казвам: Каквото ви е нужно, ще го постигнете, но работата се иска от вас.

Размишлявайте върху 21 гл. от Откровението.

6. Лекция от Учителя, държана
на 27 април, 1932 г. София. Изгрев

1932_04_29 Пътят на възможностите
Издание 1947 г., София
КНИГА: Фактори в природата, МОК Год.XI, Том 2

ПЪТЯТ НА ВЪЗМОЖНОСТИТЕ

– Само Божията Любов носи пълния живот.

Какво ще получите, ако прекарате две прави линии, перпендикулярни една на друга през един център? – Ще се образуват четири прави ъгъла. Ако разделите правите ъгли на две равни части, ще получите остри ъгли, равни на 45º. – Какво представлява физическият резултат? – Следствие, т.е. последствие на някаква причина. Каква е разликата между причината и последствието? Представете си, че имате една свещ, която след време изгаря. Какво е следствието? – Изгубване на свещта. Учените запалват свещта и я оставят да гори в ограничено пространство. Като изгори, те събират пепелта и образуваните при горението газове и доказват, че веществото на свещта не е изгубено, но само се е изменило. Теглото на свещта и на погълнатия кислород е равно на теглото на получените при горението вещества. Коя е причината за това явление? Ще кажете, че е огънят. Не, той е следствие. Вие вземате следствието за причина и доказвате, че веществото на свещта се е изменило. Свещта има ли свойствата на получените вещества? При горението на свещта се образували водни пари, газове и пепел. Както виждате, има разлика между причина и следствие.

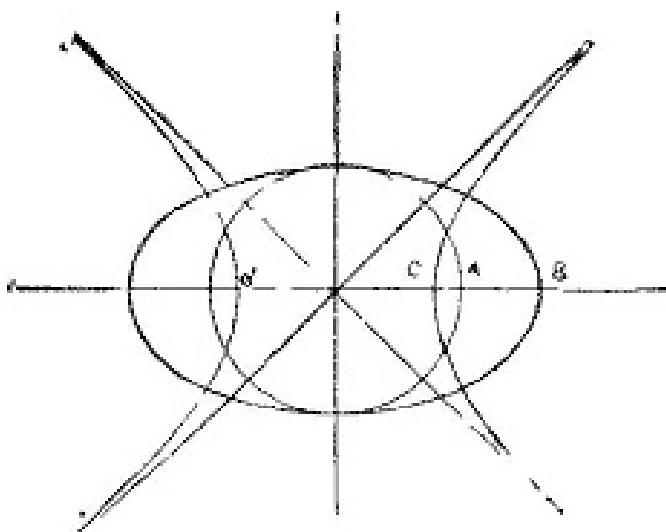

фиг. 1.

На чертежа (фиг. 1.) имате хипербола, окръжност и елипса. Каква е разликата между тях? Има ред обяснения за това. Каква идея имали учените, които създали хиперболата, окръжността и елипсата? Каква е

разликата между елипсата и окръжността? – Елипсата има два центъра, а окръжността – един. Това е вярно дотолкова, доколкото огънят превръща свещта в газове. Всъщност първоначално огъня го нямаше. Оня, който запали свещта, той създаде огъня. – Как? – Като запали клечка кибрит. Ученият се интересува и от друго: той иска да знае за колко време свещта ще изгори. Като прави това наблюдение, той има предвид дебелината на свещта и фитила. След това вади часовника и следи каква част от свещта изгаря за един час. В заключение ученият казва, че веществото на свещта не се губи, но се изменя. Ако в едно шише има розово масло, след време то изчезва, т.е. изпарява се. – Изгубено *ли* е? – И то не се губи, но течността се превръща във въздухообразно вещество. Причината за видимото изгубване на розовото масло е външната топлина, а следствието – превръщането му във въздухообразно състояние. Обаче розовото масло не съзнава какво става с него.

Някъде се ражда дете – следствие. Причина за раждането му са родителите. То не знае защо е дошло на земята. Има съзнание, че живее, но защо, само не знае. След време ще разбере защо живее и какво трябва да прави. Първоначално то живее в подсъзнанието си, а после – в съзнанието и самосъзнанието. И материалистът признава това, без да мисли много върху тоя въпрос. Той не признава съществуването на душата. Като умре, човек губи нещо от себе си; всъщност нищо не се губи. Права мисъл е нужна на човека.

Студент си в университета, но си беден, често изпадаш в затруднения. Пишеш едно писмо на приятеля си: *Любезни приятелю, изпрати ми хиляда лева, да си наредя работите.* Той отговаря още по-любезно: *Съжалявам, че не мога да ти изпратя цялата сума, имам на разположение 500 лева.* Питам: Коя е причината, че не можеш да предвидиш това? Ти знаеш, че приятелят ти е богат, но не можа да предвидиш колко пари ще ти изпрати. Сметката ти излезе крива. Следствието на това криво предположение бяха 500 *лв.*, които приятелят ти изпрати.

Да се върнем към хиперболата и елипсата. На фиг. 1 има две хиперболи, които се движат в противоположни посоки. Хипербола съществува и в Природата. Като се движат, най-после хиперболите ще се пресекат някъде във вечността. Правите *линии*, които се пресичат в общ център, са диаметри на кръга. Те са еднакво дълги. В елипсата обаче диаметрите са различни: единият е по-дълъг, а другият – по-къс. Пресичането на хиперболите показва, че не се движат в една равнина, т.е. не са на една плоскост. Ако се движеха в една плоскост, те никога нямаше да се пресекат. Пресичането на хиперболите се уподобява на двама братя: единият заминава за Америка, а другият – за Африка. След време те се

срещат отново – пресичат се. Тия двама души могат да бъдат – единият от тях мъж, който отива на печалба, а другият – жена, която казва: Аз трябва да раста и да се развивам. Тя отива в противоположна посока на мъжа. Те растат и се развиват; след време се срещат и се запознават. Те излизат от две семейства с различни качества. Щом се запознаят, между тях се заражда известно сродство, т.е. афинитет, както между елементите. Например водород и кислород се съединяват и образуват вода. Това става под влияние на афинитета. – Защо два обема водород се съединяват с един обем кислород? – Според валенцията им. – Кой от двата елемента е по-силен? – Кислородът. – Може да е така, може и да не е така. Това е предположение, а предположението не е доказателство. На тоя въпрос може да се възрази.

Сега, явява се въпрос: каква форма имат различните тела? Според някои учени небесните тела са валчести, организмите са елиптични, а духовните – хиперболични. Ако видиш едно духовно същество, ще зърнеш само гърба му – неговия път. От това гледище хиперболата не е нищо друго освен път на едно съзнание; елипсата е път на друго съзнание, а кръгът – път на трето съзнание. Като изучаваме пътя на тези съзнания, ние различаваме тяхното поле, както и силите, които действуват в тия полета. В бъдеще пътят на тези съзнания ще претърпи известна промяна.

Като ученици на окултна школа, вие трябва да разбирате и трите свята. Ако се движите в кръг, трябва да разбирате физическия свят с неговите закони; ако се движите по елипса, трябва да разбирате нейните закони. Те се различават от законите на кръга; ако се движите по хипербола, трябва да разбирате нейните закони. Да вярваш, че след смъртта си пак ще живееш, това е хипербола; да вярваш, че от невежа можеш да станеш учен, това е хипербола; да вярваш, че от грешник можеш да станеш светия, това е хипербола. Ученият с ред формули ще докаже, че хиперболата някъде във вечността ще претърпи известна промяна. Невъзможното в едно отношение е възможно в друго. Това значи: нещо е невъзможно при едни условия, а възможно при други. Невъзможно е да мразиш един човек или да те мрази, и да ти даде пари. Възможно е само при един случай, ако го заплашиш, че ще му напакостиш по някакъв начин. Друг е въпросът, ако го обикнеш. При любовта всички неща са възможни.

Какво представлява любовта? – Закон, чрез който се постигат всички разумни желания. – Защо трябва да обичам? – За да постигнеш желанията си. Това е твърдение, но не е научно доказано. – Защо не трябва да мразя? – За да не пречиш на развитието си. Ако мразиш и правиш опити за реализиране на своите желания, непременно ще срещнеш препятствия на пътя си. – Какво трябва да правя, за да успявам? – Замени омразата с

любов, а глупостта – с разумност. Първото качество на любовта е разумността. Който люби, той е разумен, отнася се внимателно към съществото, което обича. Той му дава пълна свобода и никога не накърнява интересите му. Когато майката увива детето в пелени и го ограничава, не го ли обича? Когато приятелят ти пише писмо и затваря писмото в плик, т.е. ограничава го, не те ли обича? Затвореното писмо е кръг, който приятелят ти изпраща като на учен, да го отвориш и прочетеш. Ти отваряш писмото и гледаш – елипса, хипербола. Чудиш се какво означава това. Искаш от приятеля си хиляда лева, но той вместо хиляда ти изпраща 500 лв. – половината. Това означава хиперболата. Приятелят ти пише: Пращам ти 500 лв. Сега наближава Великден. Купи 500 яйца по един лев едното. Боядисай ги и ги продавай по два лева. Ето, ще имаш хиляда лева. Дадеш ли на приятеля си, колкото иска, друг път той ще иска двойно: ако му дадеш хиляда лева, после ще иска две хиляди; ако му дадеш две хиляди, ще иска четири.

Сегашните хора се намират в особено положение, всичко доказват научно. Обаче и ученият, като се натъкне на мъчнотии, всичко забравя. Какво е кръг, елипса, хипербола, забравя да си служи с тях. Той казва: Трябват ми хиляда лева. Той забравя, че иде Великден, че може да купи 500 яйца, да ги боядиса и продаде. Казва: Срам ме е да продавам яйца. – Да продаваш яйца е срамно, а не те е срам да искаш пари.

Днес, като слушате лекцията, доволни ли сте? Питам: Защо сте дошли да ме слушате? Гладни сте, искате да ядете. Влизате в гостилницата и чакате да ви донесат ядене. Седите пред масата и си мислите: Дано яденето не струва много – нямате достатъчно пари. Вие не знаете, че гостилничарят има голям тефтер, на който записва кой колко дължи. Следователно, ако нямаш пари, може да платиш на края на месеца. Значи, ако си гладен, има начин да се нахраниш. Някога си гладен за знания. Искаш да учиш, но нямаш средства, не можеш да следваш гимназия или университет. Намираш един учител, който е готов да те учи. Казваш му, че нямаш пари, но той иска да ти помогне и казва: Ще платиш, когато можеш. Някой не се нуждае нито от ядене, нито от знание, има всичко, но е омъчнен, нещо му тежи на сърцето. Той иска да се облекчи. Ходи натук-натам, най-после минава край една черква и влиза вътре. Слуша, свещеникът чете молитви и проповядва. И той повтаря след него, моли се. След половин час чувствува, че му олеква, тъгата му изчезва. – Кой му помогна? – Свещеникът със своите молитви. Тези разсъждения са верни, но представят две трети от истината, липсва едната трета. Това е вярно дотолкова, доколкото е вярно доказателството на учените, че материята или веществото не се губи. Свещта изгаря, но веществото ѝ не се губи. Къде отива светлината на свещта? Какво важи доказателството, че веществото на

свещта не се е изгубило, когато светлината я няма? Предназначението на свещта е да свети. Де отиде светлината є.

Четеш поезията на един поет: „О, майко мила, защо си ме родила?" Гледаш, думите на място, римите – също, но защо се обръща към майка си с тези думи? Важни думи в стиха са „майко" и „родила". Какво иска да каже поетът с това? – Тежко му е нещо. – Защо? – Или хляб няма, или в училище не може да постъпи, или черквата не му е помогнала. Като излезе на открито, той се провиква: „О, майко мила, защо си ме родила?" Аз отговарям на поета вместо майката: След като ходи на гостилница и нищо не яде; след като отиде на училище и не те приеха и след като влезе в черква и нищо не получи, вземи на заем 500 лв. от приятеля си, купи с тях 500 яйца и ги боядисай. След това ги продай, за да спечелиш още 500 лв. Казвам: Искаш ли да се справиш с една противоречива мисъл, боядисай я в червено. Червеният цвят разрешава всички мъчни въпроси в живота. Ако някой се отчае и иска да се самоубие, преди да се самоубие, нека се бодне в ръката, да пусне няколко капки кръв. Червеният цвят на кръвта ще разреши мъчнотията му. При вида на кръвта желанието му за самоубийство ще изчезне. Имаш една трудна задача, не можеш да я решиш – пусни си малко кръв.

Какво означава червеният цвят? – Път, по който се изявяват всички възможности в човека. Спираш се пред една чешма, искаш да пиеш вода, но нямаш чаша. В това време иде един човек с чаша в ръка, налива си вода и бързо отминава. Молиш го да ти услужи с чашата си, но той бърза, не се спира. Иде втори, искаш неговата чаша, но и той не я дава, не обича други да пият от чашата му. Иде трети, и той не ти услужва. Стоиш пред чешмата, мислиш какво да правиш. Най-после се навеждаш, туряш ръцете си под чешмата и пиеш.

Не очаквай на изкуствената чаша. Тури ръката си и пий. Знай, че в тебе са вложени възможности за решаване на всички трудни задачи. Докато мислиш, че не можеш сам да решиш задачите си, ти разчиташ на изкуствената чаша. Ти разполагаш с естествена чаша, която всеки момент може да ти бъде в услуга. Тури ръката си под чешмата, наведи се и пий. Това, което искаш от хората, е временно, не е реално: може и да ти го дадат, може и да не ти го дадат. Реална е само любовта, която излиза от сърцето; реална е само мисълта, която излиза от ума. Всяко добро чувство, което иде от друго сърце, е относително; всяка мисъл, която иде отвън, от друг ум, е относителна. Не казвам, че чувствата и мислите на другите хора не са истински. И те са на място, но отношението им към тебе е друго.

Мнозина изискват от хората повече, а от себе си по-малко. Те изискват

първо от другите хора да бъдат добри, после от себе си. Другите да бъдат алфа, начало на нещата, а те – омега, край. Никой не може да бъде нито алфа, нито омега. Мислите ли, че като свършите една работа, сте край? След вас ще дойде втори, трети, четвърти и т.н. Много хора ще дойдат, докато се свърши известна работа. Човек е резултат на нещо, но не е нито начало, нито край. Срещам едного и му казвам как да пие вода с ръката си. – Може ли така? – Може, аз съм правил няколко опита и се убедих, че може да се пие вода и с ръка. Турям ръката си и виждам, че наистина може да се пие вода и по този начин. И така може да се махне мъчнотията.

Казваш: Аз съм неспособен човек, от мене нищо не може да стане. – От тебе не може да стане музикант, философ, поет, но друго нещо може да стане. Ще намериш последното, което можеш да станеш. Казвате, че последното е да умреш, да отвориш работа на близките си да те погребват, родителите ти да търсят пари за погребение. Това е последното според хората. Според мене последно е да направиш нещо така, че никого да не безпокоиш. – Кое е последното, което човек може да направи? Да се намериш пред една мъчнотия и да се силиш да я разрешиш, това не е последното, което може да направиш. Детето вземе една ябълка и не иска да я даде. Баща му иска ябълката, но то не я дава. Последното, което може да направи, е да вдигне ръцете си и да даде ябълката. – Защо не дава ябълката? – Защото мисли, че разрешението на всички въпроси е в ябълката. То казва: Ако ми вземат ябълката, целият ми живот ще отиде. То не знае, че могат да го набият и да вземат ябълката му. Ето защо, когато те бият няколко пъти за едно и също желание, което здраво държиш, отвори ръката си и го дай. Ако те бият за една мисъл, дай я; ако те бият за едно чувство, дай го; ако те бият за една постъпка, откажи се от нея. – Какво ще стане тогава? – Ще стане това, че няма да те бият. Щом не те бият, ти си свободен човек. Това е печалбата ти. Освободи ума, сърцето и волята си от това, за което те бият.

Задачата на ученика е да се домогне до вътрешното знание, с което се разрешават всички въпроси. Аз не говоря само за знанието на официалната наука, която има отношение главно към физическия свят. Аз имам предвид онова знание, което търси крайния резултат на нещата; което има отношение към малкия и големия свят. Каквито са отношенията на големия свят към малкия, такива са отношенията и на малкия към големия. Изучавайте своите желания, както и пътя, по който те се движат. По какъв път се движи земята? – По елипса. – По какъв път се движат нейните частици? – Това са въпроси, които трябва да се изучават. Лесно е да се каже, че водата е съставена от водород и кислород, но какво са всъщност тия елементи? Как се съединяват? Ще кажете, че те се съединяват под влиянието на афинитета, т.е. на любовта. От колко елемента е

съставена любовта? – От два елемента. – А омразата? – Също от два. – Какви са тия елементи? – На тези въпроси вие сами ще отговорите.

Често хората говорят за любовта, без да имат ясна представа за нея. Това, което те наричат любов, е отражение на любовта, както образът в огледалото е отражение на човека. Каквото прави човек отвън, това прави и неговото отражение в огледалото. Следователно всяко нещо, което става точно както ти искаш, не е реално. Ако искаш хората да постъпват точно като тебе, ти не си в реалността. Колкото по-различни са нещата от това, което ти изискваш, толкова по-близо са до реалността. Искаш да имаш приятел, да прилича на тебе. Не, приятелят ти ще бъде точно противоположен на тебе: ако ти си скръбен, той ще бъде радостен; ако ти седиш, той ще стои; ако ти говориш, той ще мълчи. Ако не сте противоположни, вие сте далеч от реалността. Ако двама души са еднакво тъжни, те не могат да бъдат приятели. Ако единият е тъжен, другият трябва да бъде весел, радостен, да го насърчава. Любов без страдание не е любов. Знание без противоречие в ума не е знание.

Казвам: Животът се изявява в противоположностите. Това е закон на Битието. Щом имаш противоречия, ти си в правия път. Сам ще решаваш противоречията си, сам ще се домогнеш до вътрешното знание. Това, което сам си придобил, то ще те ползува. Без външна помощ нищо не се постига, но ако и вие сами не работите, външната помощ няма да ви ползува. – Какво представлява реалността? – Съчетание между една възможност и една невъзможност. Щом се яви една възможност, трябва да се яви и една невъзможност. Това е противоречие, но без него не може. Ако се явят две възможности, нищо не се постига.

Сега ще направя мисълта си по-ясна. Искаш да излезеш през една врата, но от двете страни стоят двама души с револвер в ръка. Единият казва: Ако минеш оттук, ще те убия. И другият казва същото. Това са две възможности, които отнемат живота ти. Виждаш други две врати. Пред едната стои човек с револвер; пред другата стои човек без револвер. Първият казва: Ако минеш оттук, ще те убия. Вторият казва: Мини свободно, нищо няма да ти направя. Ти се намираш в противоречие, но избираш пътя, който води към спасение. При всяко противоречие има два пътя: път на живот и свобода и път на ограничение и смърт. Първият от тях е правият път.

Сега всичко това, което ви говорих, представя мамалига от царевично брашно. Какво заключение ще извадите от това? Казвам: Дето има голямо противоречие, бъди последен. Дето няма противоречие, бъди пръв. – Искам да си пробия път. – И това е добре, но какво става с гранатата, която

иска да си пробие път? – Тя минава през една гора, пробива си път, пукне се и падне на земята. Какво остава от нея? – Нищо. Втори път същата граната може ли да си пробие път? – Не може. Значи в живота на гранатата няма никаква философия. Ако искаш да постигнеш целта си по пътя на гранатата, нищо няма да направиш. Ако посееш една ябълчна семка, ти ще постигнеш повече, отколкото ако посееш една бомба. Посаждането на ябълчната семка е завършен кръг. Да разбереш смисъла на живота, това е хипербола. Ако изгубиш смисъла на живота, започваш да пееш „Заплакала е гората, гората и планината". Тази песен не помага. Запей „Изгрява слънцето". Като изгрее слънцето, всичко ще се оправи. То ще ти сложи трапеза да ядеш. Ако си уморен, ще ти даде почивка. Слънцето се отличава по това, че всичко дава. Щом изгрее, всякаква тъга изчезва. То носи всички възможности в себе си.

Носи в себе си идеята за Бога като възможност. Помислиш ли за Бога като възможност, обстановката на деня се изменя; отношенията ти с хората се подобряват; всичките ти работи се нареждат не по механичен, но по разумен начин, и ти запяваш „Изгрява слънцето." Това е най-старата идея за Бога. Казано е в Писанието: „И аз ще се заселя между хората; ще живея в сърцата им като закон, и всички ще ме познават, от малък до голям." Тогава няма да има страдания и смърт, глад и неплодородие, бедност и болести. – Кога ще бъде това? – Когато Бог се всели в човека. Тогава ще изгрее слънцето. Докато търсим Господа отвън някъде и не знаем къде е, слънцето не може да изгрее. Щом противоречията изчезнат, щом болестите и гладът изчезнат, слънцето на живота ще изгрее. Това показва, че Бог живее в човека.

Сега всички се стремите към реалността, дето изгрява слънцето на живота. В този път изгрява слънцето и на вашия живот. Това слънце ще изгрее за всички, но при условие, че се движите към центъра на кръга. Ако се движите към центъра на елипсата, то няма да изгрее. Ако се движите по пътя на хиперболата, то пак ще изгрее. Това е пътят, който води от материалното към духовното, от временното разбиране към вечното. Пътят на хиперболата разрешава донякъде живота. Той е отворен път, а не какъвто е в кръга, дето растеш, развиваш се, придобиваш знания и като остарееш, казваш: Ще се мре, но не зная къде отивам. – Това не е разрешение на въпроса. Питам: Къде може да намерите истината – в себе си, или вън от себе си? Първо, ще я търсите в себе си, а после вън от себе си, в хората. Човек е затворен кръг. Ще вярваш първо на себе си, а после на хората. Ако вярваш само на себе си, това е заблуждение; ако вярваш само на хората, това е друго заблуждение. Какво ще ти даде обществото? Ако си учен и способен, и ти ще му дадеш нещо, и то ще ти даде. Ако не си способен, нито ти ще дадеш нещо на обществото, нито то ще ти даде. На

добрия и работлив слуга господарят с готовност плаща. Какво ще плати на мързеливия слуга?

Има един Господар в света, на Когото не сте виждали лицето. Добре, че не сте Го виждали. Ако работите, както трябва, Той ще ви плати; ако не работите добре, няма да ви плати. – Как да вярваме в това? – Казваш, че ще станеш учен човек и ставаш такъв. – Защо? – Защото работиш да реализираш желанието си. Така се събдва вярата ти. Казваш, че ще станеш юнак, и ставаш. Казваш, че няма да станеш учен, и не ставаш. – Защо? – Не работиш. Следователно, ако работиш, Господарят ще ти плати добре и ще повярваш, че има такъв Господар. Кажеш нещо и не вярваш – удариш се в неверието си. Щом се удариш два пъти, не чакай да се удариш трети път – измени посоката си. Трябва ли да бъдеш като мухата – да се блъскаш сто пъти в прозорците? Не виждаш ли, че са затворени? Почакай да дойде господарят, да отвори прозорците. Така постъпват умните мухи, а глупавите се блъскат и трошат главите си. Много мухи са счупили главите си и още продължават да ги чупят. Мнозина се стремят да постигнат желанията си по пътя на милионите мухи и в края на краищата трошат главите си. Като гледа външния свят, мухата казва: Красив е светът! – и се блъсне в прозореца. После казва: Затворен е този свят! Желанието на мухата да излезе вън е право, но тя среща на пътя си препятствие. Наблюдавам как една муха се блъска в долния прозорец, а не вижда, че горният е отворен. Казвам ѝ: Вдигни се малко нагоре, и ще излезеш вън. Вдигни нагоре ъгъла, измени движението си нагоре.

Казвам: И в астрологията има възходящи знаци – нагоре, и низходящи знаци – надолу. Следователно, когато се блъснеш в едно препятствие, тръгни нагоре, към възходящия знак, и направи ъгъла с няколко градуса по-голям. Когато ъгълът стане 90º, ти ще намериш хиперболичния път – закона на възможностите. Това е законът на разумността и на любовта, в който се разрешават всички задачи. Христос е изразил този закон чрез стиха: „Невъзможното за човека е възможно за Бога.” – Как ще проверим това? – Вземи слушалката на телефона и говори. Сам си в стаята, никой не може да ти помогне. Като говориш чрез слушалките с приятеля си, той веднага ще ти помогне. Ето, невъзможното става възможно. Иде влак № 125. Кой ще му отвори пътя? На станцията не знаят, че този влак пристига. Взимаш слушалката и говориш: Влак № 125 пристига. Веднага му отварят път. Какво щеше да стане с влака, ако чиновникът не беше съобщил за пристигането му? Все трябва да имате познат, да съобщи по телефона, че тръгвате. Иначе нямате отворен път. Тръгвате ли безразборно, нищо няма да излезе. Казвате: Влак № 125 тръгва. Дайте свободен път! – Ще стигне ли на време? Няма ли да срещне препятствие? – Това не е ваша работа. Вие не трябва да се съмнявате. – Да не стане катастрофа? – Това са изключения.

Вървиш ли в пътя на истината, ще знаеш, че там няма да срещнеш никакви изключения. Там сигурността е 101 %. Тръгнете ли в пътя на истината, няма да срещнете никакви препятствия. Отвън може да завали малко сняг или дъжд, но това е за разхлаждане. Това е път на възможностите, път за реализиране на всички разумни желания.

Боядисайте си яйцата за Великден!

Задача: Начертайте чертежа на фиг. 1, означен с всички букви, и мислете върху него.

– Само Божията Любов носи пълния живот.

28. Лекция от Учителя, държана
на 29 април 1932 г. в София – Изгрев.

1932_04_29 Пътят на възможностите Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98“, 1999
КНИГА: Съществуване, живот и отношение. МОК, Год.XI

ПЪТЯТ НА ВЪЗМОЖНОСТИТЕ

11 година
28 лекция на 1 мл.ок.клас
29.IV.1932 г. петък, 5 ч.с.
ИЗГРЕВ, СОФИЯ.

Само Божията Любов носи пълния живот.

Ако прекарате две прави линии през един център, какво ще получите? – Може да ги прекарате да бъдат перпендикулярни. Ако разделите два прави ъгъла на две, какво ще получите? – Как ще го намерите без да измервате.

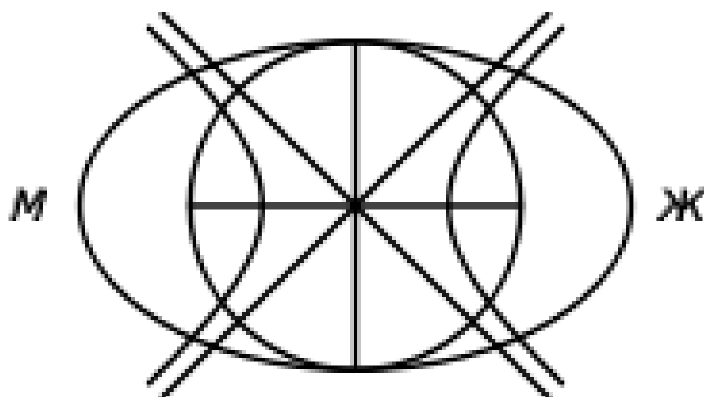

Как бихте определили един физически резултат? – Каква е разликата между една причина и едно следствие. От физическо гледище каква е разликата? – Да допуснем, че вие имате една запалена свещ, изгаря свещта. Какво е последствието? Изгуби се свещта. Учените хора ще запалят тази свещ под някой голям калпак, след туй ще докажат, че веществото, от което е направена свещта, не се губи, ще дигне големия калпак и ще каже, че свещта е там и свещта е изменила своята форма. За изменение формата на свещта коя е причината. Огънят, той е причината. Но огънят е последствие. Огънят е последствие, но следствие на една причина. Вие взимате следствието за една причина и казвате: Огънят превърна свещта на газ. Доказвате, че тази материя, от която свещта е направена, се е променила. Но питам: Свещта има ли същите качества както преди. На какво се е превърнала свещта. (Видни пари, газове и малко пепел). Тогава каква е разликата между една причина и едно следствие. Много пъти вие мислите, че нещата са ясни.

Ако ви питам каква е разликата между хиперболата, окръжността и елипсата? – Физически в университета доказват: Има ред теории, надълго и нашироко. То е физическата страна. Но каква е разликата. И какви са причините. Тези разумните хора, които са образували хиперболата, и тези, които са образували елипсата, каква идея са имали? – Какво искат да докажат на студентите в университета, с какво искат да ги запознаят? Каква е тогава разликата между окръжността и елипсата, от физическо гледище. (Елипсата има два центъра, кръгът – един.) Вие разсъждавате по втория начин. Че елипсата има два центъра. То е вярно. Вярно е, че огънят превърна свещта на газ, но всъщност огъня го нямаше. Откъде огъня запример? – Туй същество, което дойде и запали свещта, то тогава ли образува огъня? – Но да допуснем, че туй същество иде и носи една кутия кибрит, извади една клечка и запали свещта? – Откъде дойде огънят? – Вие казвате: Какво стана с кибритената клечка? – Тя като дойде какво ще стане? – Запалва се свещта и гори. Ученият човек, като учен, той ще види за колко време тази свещ ще изгори. Той ще вземе в съображение, ще измери дебелината на свещта, ще измери дебелината на фитила и след туй ще извади часовника. Като знае височината и дебелината на тази свещ ще каже, че в половин час изгаря половин сантиметър. Тя е 10 см. 15, 20, 25 см. Най-голямата свещ, тези венчалните свещи, те са необикновени свещи, от спармацет, около 25 см, 30 см. Тогава той изчислява, че тази свещ като изгори след 10 часа, цялата свещ ще изгори. Запитайте учения човек къде отиде свещта. Той казва, че нищо не се губи в природата. Казвам: Как не се губи, свещта изчезва, вие не разбирате философията. Той направи опит с теглилка, доказва, че материята е там, но тя се е изменила. За да се образува светлината, тази свещ изгаря. Трябва да стане една промяна. Ученият човек вас ви доказва, че тежестта на материята, че материята не се е изгубила, но има нещо, което се е изгубило. Светлината, която излезе, къде отиде? – Той казва, че толкоз тежи. Не тежи толкоз, тежи по-малко, отколкото свещта по-рано. Може ли сега да определим, като изгори една свещ от грама, каква част се губи? – Светлината, която е излязла от една свещ, колко ще тежи? – Да допуснем, че имате едно шише с розово масло. Розовото масло постоянно се изпарява. Тези пари излитат и какво ще стане с шишето? – Олеква шишето. Но да допуснем, че вие туряте малкото шише в един голям калпак и се измерва онова, което се доказва. Във вас кое ви дава идеята за някакво ухание? – Какво представя то от себе си? – Дребни частици излизат от розовото масло. Представете си, че такива дребни частици излизат и те като светлината не може да се теглят. Иде учен човек и търси розовото масло в малкото шише. Но маслото не е в шишето, но в големия калпак е. Ако е в големия калпак, вие не можете да го видите. В малкото шише вие можете да го видите, но в големия калпак не е като течност, превърнало се е. Допуснете, че на този големия калпак има една цев и ученият казва, тук е розовото масло, вътре е. Като

поставите носа, усещате, че има ухание, мирише. Значи превърнало се е на газ. Но работите в света нямат само физическо обяснение, причина и последствие. Причината съзнава, че положението на известен предмет се е променило. Самото следствие не познава това. Ами ако в природата е обратното, тогава как ще обясните този въпрос от физическо гледище? – Причината съзнава, че състоянието се изменя. Тялото се е променило. Самото тяло не съзнава. Ако вие разцепите едно дърво, ще знае ли дървото, че се е разцепило? – Или ако направите една ръчка на някое сечиво, на брадвата или на някой трион. Разцепите между две дървета, вие знаете, станало известно съчетание, има известно съчетание, но желязото не знае. Да ви приведа друг един пример. Представете си, че се ражда едно дете, което не знае как се е родило. Бащата и майката са причината, но детето не знае, след време детето може да знае причината. Как ще обясните със съвременната наука вие туй? – То е както в геометрията, имате налице една аксиома. Вие аксиомически приемате, в неговото подсъзнание, то е аксиома. Но ако няма подсъзнание? Един материалист какво ще ви каже? – Един материалист приема, че човек няма никаква душа. Но същевременно приема, че временно се явява едно съзнание в него. После туй съзнание изчезва. Материалистът разсъждава днес за днес без да мисли. Има разсъждения без мисъл. Знаете ли какво наричам без да мислиш? – Може да направиш, както жените правят. Синжирчета с колелца. Ако питаш защо, не знае как го прави. Туря един кръг в друг, свързва, но не знае защо направила кръга. Може да направи цяло едно въже, с което да обеси човека. Казва: Туй въже го правя за проба. Онзи, който прави въжето, може да предскаже за какво ще употребят хората неговото въже.

Да ви приведа друг пример: Вие пишете писмо на един ваш приятел, защото имате нужда, студент сте, намирате се в трудно положение, пари ви трябват. Пишете на вашия приятел Д.Н. едно писмо, започвате любезни приятелю и след като му пишете, казвате, че имате голяма нужда, ако може да ви услужи с пари. Вие сте уверени, че той ще ви даде пари. Искате му 1 000 лева. Кое е онова, което ви уверява, че той ще ви даде 1 000 лева? Но представете си, че вашият приятел ви отговаря по-любезно и казва: Нямам 1 000 лева, но имам 500 лева, наполовина вашите работи се уреждат. Коя е причината, че вие не можахте да предвидите, че той не може да прати 1 000 лева. Вие мислите, че той ще прати 1 000 лева, но той ви прати 500. След като писахте, вие имахте научни данни по хиперболичен и елиптичен начин. Разрешихте въпроса, но сметката не излезе права. Наместо 1 000 лева 500 ви прати. Но все таки, то е наука да спечелиш 500 лева при едно трудно положение.

Но да са върнем към формите. Кое е причината? – Как се е образувала

хиперболата? – Нали има свои причини? – Ние твърдим, че има хипербола. Тя съществува в природата. Но то е вече философски даденото на Михалчев. Тия плоскости се секат. Тези две хиперболи се движат в две противоположни посоки. Това са осите или диаметърът на кръга или това са двата диаметъра на елипсата. Вие казвате, че в елипсата единият диаметър е по-дълъг, а другият – по-къс. Вие казвате, че тия хиперболи като се движат, тия двете противоположни движения някъде във вечността ще се пресекат.

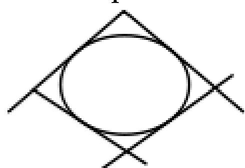

Приблизително ще направя едно такова движение, тогава като се пресекат какви фигури ще образуват? – Елиптична фигура, понеже има два центъра. Те тръгнаха в противоположни направления. Кои са онези причини, които ги заставиха да се пресекат. Как ще се пресекат, като се движат в две противоположни посоки? – Значи не се движат в една плоскост. Ако се движат в плоскостта, никога няма да се пресекат. Ако се пресичат, значи не се движат в една равнина. Туй движение е М. Представете си, че от този център излизат тия двете движения, в една или в друга посока. В живота да кажем двама приятели или брат и сестра, и единият отива в Африка, другият в Америка. 5, 10 години работят и пак се връщат в дома си. Събират се. Те се връщат по един кръг, ако са братя. Но представете си, че имате един мъж, който излиза и казва: Аз съм мъж. Заминава някъде на печалба, другото е една мома, която излиза от един дом и казва: Аз съм жена, трябва да раста, тя отива в противоположно направление. До известно време те растат и после тия двамата души се срещат един ден и образуват запознанство. Те излизат от две противоположни фамилии, с различни качества и след туй между тях се зароди известно сродство. Същото това нещо го има в елементите. Съединява се кислород с водород. Кои са причините, които заставят кислорода да се съедини с водорода? (Афинитет имат.) То е даденото. При това един кислород се съединява с две единици водород. O_1H_2. Защо кислородът е с една единица, а водородът с две? (Според валенциите.) Това, което никой не е видял, че е едно. Вероятно може да е, но ти видя ли го, не го видях, но предполагам. Учените хора не са видели, но предполагат, то е вероятност. Ние няма да спорим, че то е вярно. Защо едно с две се съединява. В дадения случай кой е по-силен? (Кислородът.) Ако водородът е по-силен? – Сега възражението не е едно доказателство. То е въпрос. В дадения случай тъй както са нещата, вие имате в окръжността един физически резултат. Всичките небесни тела са валчести. Всичките органически същества са елиптични, от валчести се превръщат на елипса, а всички духовни същества са хиперболични. Ти едно духовно

същество ще видиш хипербола, няма да видиш цялото същество, но ще видиш само гърба, то е пътят на туй същество. Ние изчисляваме неговия път. Казвам: Хиперболата е път на едно съзнание. Елипсата е път на друго съзнание. И кръгът е път на трето съзнание. Следователно, ние различаваме полето, през което минават силовите линии, които действуват в известно поле. Но туй същество, което функционира, ние искаме да намерим неговия път. Един ден на туй същество ще се измени неговият път.

Та казвам, трябва да разбираме трите основни закона. Щом вие се движите в един кръг, вие трябва да разбирате физическия свят с неговите основни закони. Щом се движите в една елипса, вие трябва да разбирате законите на елипсата. Законите на елипсата не са както на кръга. И движението на ония сили, които се движат по хиперболичен път, то е духовният свят. Човек, който не е запознат със законите на хиперболата, не знае какъв е духовният свят. Например да вярваш, че след като умреш, ще живееш, то е хипербола или да вярваш, че от невежа учен човек ще станеш, то е хипербола. Или да вярваш от грешник светия ще станеш, то е хипербола. Ученият човек ще докаже, че с ред формули, че тия хиперболи някъде във вечността ще претърпят такова видоизменение, ще докаже, че не се движат по една плоскост и движенията на тия хиперболи ще се пресекат. Невъзможното в едно отношение е възможно в друго. Сега законът, който изваждам: Някой път вие казвате, това нещо е невъзможно. Невъзможно е при дадени условия, но е възможно при други условия. Невъзможно е един човек, когото мразиш, да ти даде пари. Може когато го мразиш да ти даде пари, ще идеш с парабел и ще кажеш, ще те убия. Той ще извади, ще ти даде, но ако е на свобода, никога не можеш до го заставиш чрез омраза да ти даде пари. Ако го обичаш, ще ти даде пари, ако го мразиш, не дава. Сега какъв е законът на Любовта? – Законът на Любовта е закон, чрез който се постигат всичките желания на едно разумно същество. Имаме хиляди желания в света. Любовта е един правилен път, по който всичко се постига. Защо трябва да обичаме? – За да постигнеш онова, което ти желаеш. Сега ясна ли е мисълта? – Научно не е доказано, то е твърдение, то е дадено. Значи ако ти мразиш, чрез омразата ти спъваш своя прогрес. Правиш един опит, втори, трети, четвърти, пети и ред противоречия се внасят в твоите чувства. Противоречия в ума ти, противоречия в постъпките ти. Ти казваш: Какво трябва да правя? – Казвам, замени омразата с любов и работите ще се уредят. Или сега турям друго едно изяснение. При глупостта не ти вървят работите, тогава омразата и глупостта заедно вървят. Казваш, какво трябва да правя? – Стани умен и разумен човек и веднага работите ще тръгнат. Сега под думата любов разбирам, че любовта си има свои качества. Кое е първото качество на Любовта? (Свободата.) Свободата вече е външно условие. Най-първо Любовта изисква разумност.

Онзи, който люби, той е разумен, внимателен към онова същество, което обича и в нищо няма да го увреди. Като е внимателен той не иска да го ограничи. Питам тогава: Майката, която хване детето, завие го в пелените и тя го обича. Защо го увива, има ли свобода? – Ти имаш един свой приятел, пишеш му едно любовно писмо, увиваш писмото, туриш го в плик, запечатваш плика. Де е свободата тука? – Тогава като дойде твоят приятел, ти употребяваш закона на кръга. Затваряш. Имаш един завършен резултат. Затвориш един кръг, пращаш го на един писател. Той е учен човек. (Чертежа.) Казва: Да отворя ли писмото или не. Най-после го разтваряш. Какво е начертал там? – Една елипса. Ти изваждаш писмото, разгъваш го, четеш нещо, хипербола има. Ти искаш 1 000 лева, но на тази хипербола идват 500 лева. Има нещо криво в изчислението. Той казва така: 500 лева ти пращам, Великден иде, иди и купи 500 яйца, вапцай ги, продай ги по 2 лева и ще имаш 1 000 лева. Ти вземаш 500 яйца по 1 лев, 500 лева, вапцаш ги и ги продаваш по 2 лева, ти ще намериш 1 000 лева. Ти казваш нищо не се постига. Той е длъжен само 500 лева да ти даде. То е половината от хиперболата, в едно направление и ти в другото направление, още 500 лева ще вземеш. Ти никога не можеш да вземеш 1 000 лева от своя приятел, ако той ти прати 1 000 лева, тебе 1 000 лева не ти трябват, трябват ти 2 000 лева. Ако ти прати 2 000 лева, тебе 4 000 лева ти трябват. Ще вапцаш яйцата. Колко лева ще употребиш, за да вапсаш яйцата – 2, 3 лева. Сегашните хора се намират в едно особено положение. Всички научно доказват. Но ученият човек като се намери в едно противоречие, забрави кръга, елипсата. Той не е вапцал яйцата. Казва: Трябват ми 1 000 лева. Не му иде на ум, че Великден иде и може да вапца яйца. Казва: Кой ще ходи да ги продава, срам го е. Ами как не те е срам да искаш пари, а те е срам да продадеш яйцата?

Вие сега слушате една лекция, каква е целта? – Целта ви е, вие сте гладни, идвате в гостилницата, искате да ядете. Вие сте заставени и казвате: Дано по-малко да вземе. Седнете на масата, гостилничарят даде яденето. Гостилничарят може да иска пари от вас, а може да има една книга, че накрая на месеца да плащате. Добре. Има и друго положение. Вие сте отруден, измъчен, нямате знание. Намерите някое училище и вие влезете в училището и слушате лекция. Пак имате положението, както онзи в гостилницата да вземете нещо. Третото положение е, измъчен сте в света, спрете се някъде, коленичите да се молите. В първото положение имате гостилничаря със своите тенджери, с паници, с хляба. Явява се там и той на гостилничаря казва: Можеш ли да ми услужиш, влезе в училището, там е учителят или професорът, който говори. Влезе в църквата, там свещеникът чете своите молитви. И ти като влезеш тебе ти е трудно нещо на сърдцето, то туй, което свещеникът чете, мислиш, че ще ти помогне. Питам: Защо влезе в църквата? – Ти седиш половин час там и казваш:

Олекна ми. Питам сега, кое стана причината, за да ти олекне. Казвам: Църквата. Ако зданието го нямаше, щеше ли да ти олекне, после, ако не беше свещеникът, не щеше да ти олекне. То е 2⁄3 от истината, 1⁄3 остава. То е толкоз вярно, както когато теглите материята и казвате, че тя си остава същата. Но все таки къде отиде светлината? – В дадения случай кое е важно, когато една свещ гори? – Да докажем колко тежи, че не се е изгубила свещта или да почувстваш нещо. Че светлината е отишла. Ако светлината е отишла, питам туй доказателство колко струва. Ти можеш да докажеш, че тази свещ не се е изгубила, но тази свещ има предназначение да свети някъде. Вие четете някой поет, някое стихотворение и за някой куплет казвате: Отличен, много хубаво. Доказвате, че римите са на място, думите са на място. Питам: Този поет, като написал своята поезия, какво е имал предвид „О, майко мила, защо си ме родила?“. Сега, кои са важните думи в тази поезия. Майко и родила. Какво иска да каже поетът? – (Тежко му е.) Защо му е тежко? – Или в гостилницата хляб не дават, или в училището не го приемат, или като се моли в църквата, нищо не получава. Като излезе на отворено казва: О, майко мила, защо си ме родила? – Аз разрешавам тъй въпроса: О, майко мила – 500 яйца ще вапцаш и ще ги продадеш и ще се уреди въпросът. След като си бил в гостилницата и не ти дал гостилничарят да ядеш, след като си бил в училището и нищо не си научил, след като си бил в църквата и нищо не си получил, остава ти само едно, да боядисаш яйцата и да ги продадеш. О, майко мила – майката ще каже: Вапцай ги! – Всяко ваше противоречие, всяка ваша противоречива мисъл, която се намира в ума ви, вапцайте ги в червено. Не със синьо или зелено. Червената боя разрешава всичките трудни работи. Всичките трудни работи в света се разрешават с червеното. Онзи, който се е отчаял, той иска да се самоубие, да изкара кръвта да види червено. Когато някой иска да се самоубие, нека да вземе едно ножче и да пусне малко кръв, тогава ще му мине желанието да се убива. Когато някой иска да се самоубие, казва: Тази задача лесно ще се разреши. Цапни ръката си и като капнат 20, 30 капки, ще разбереш какъв е законът. Имате едно обезсърдчение, решавате, решавате, не може да решите една задача. Ще туриш червеният цвят. Преведете сега какво означава червения цвят? Намирате се при една чешма, вие сте възпитан човек. Минава един човек с една чаша, вие казвате: Моля господине, дайте ми чашата. Той казва: Не давам чашата. Минава втори, трети и всеки не дава чашата. Аз идвам без чаша, навеждам се на чешмата, турям си ръката и пия. Вие казвате: Дай ми чашата. Аз казвам: И ти имаш чаша като мене. Ти чакаш изкуствена чаша: Тури ръката на чешмата. Съзнай, че онова, което искаш да разрешиш, ти имаш възможност да разрешиш. Ти се заблуждаваш, че не можеш да разрешиш: Ти имаш чаша. Този човек ти казва, че и той като тебе разрешава. Той разрешил задачата на чешмата. Ти казваш, че пил така, казва: Едно време аз пиех с такава чаша. Аз нося една чаша, която всякога

мога да имам на разположение. Туй, което искаш от хората, то не е реално, то е временно. Може да дойде, може и не. Законът така работи. Само Любовта, която може да даде твоето сърдце, тази Любов е реална. Само Любовта, която може да излезе от сърдцето е реална. Само онази мисъл е реална, която излиза из ума, отвътре навън. Всички други мисли, които идат отвън, тяхната реалност е относителна. Всяко добро, което не се проектира от твоето сърдце, а иде от друго, то е относително. Не че не е вярно, но има съвсем друго отношение. Вие по някой път вземете два резултата. Вие искате другите хора да бъдат добри, те да бъдат началото, алфа да бъдат, а вие да бъдете омега. Всичките хора в света не могат да бъдат начало. Никой човек не може да бъде начало на нещата, нито край на нещата. Не мислете, че като завършите една работа, сте край. След вас ще дойде втори, трети, четвърти, пети. Ще има мнозина, които ще извършат едно нещо. Нито сте начало, нито сте край. Какво сте? – Вие сте един резултат. Казваш някому една хубава дума, то е само един резултат. Казваш на този човек как да пие вода, с ръка може ли да пиеш? – Той казва: Може ли това нещо? – Може. Аз вече съм правил опит, веднъж, дваж. Той си тури ръката, направи опит, убеди се и той вижда действително, че и той като тури ръката, тази мъчнотия ще се премахне. Сега някой от вас може да каже, аз съм неспособен човек, от мене нищо няма да стане. От тебе музикант няма да стане, от тебе философ няма да стане, от тебе поет няма да стане, но все таки нещо може да стане. Ще намериш последното, което можеш да станеш. Хората казват: Туй е последното – да умреш. Ще създадеш беля на хората, на близките си, да те погребват. Баща ти и майка ти да харчат пари за тебе. Това е последното. Като направиш последното, никого да не безпокоиш. Това аз наричам последно. Седя при огъня, това не е последно нещо. Тогава, кое е последното, което човек може да направи? – Намираш се в трудно положение. Не е последното, което може да направиш. Детето взело една ябълка: Да ви наведа на една мисъл. То държи ябълката и не я дава. Баща му иска да я вземе, но то плаче, кряска и не я дава. Какво трябва да направи това дете? – Последното, което трябва да направи, за да не го бият, е да дигне ръцете и да пусне ябълката. Кажат ли му дай, да я даде. Защо детето не иска да даде ябълката? – Защото то мисли, че в тази ябълка е всичкото разрешение на въпроса. Казва: Ако ми вземат ябълката, отиде целият живот. Представете си, че те като го бият, може да го натупат и пак да му вземат ябълката. Щом имаш едно желание, с което много пъти те бият, отвори си ръката. Едно правило: Майка ти бие, баща ти, приятелите, всичките, отхвърли туй желание, дай го да го вземат. Щом за една мисъл те бият, дай я. Щом за една постъпка те бият, дай постъпката. Какво ще стане не му мисли? – Ще стане това, че няма да те бият. То е печалбата. Щом дойдеш до едно противоречие, остави това желание. Ще станеш свободен човек. Освободи сърдцето, освободи ума си. Тази мисъл, не че я

изхвърляш, но даваш свобода, освобождаваш се и веднага настане едно друго състояние.

Сега ние ще дойдем до онова вътрешното знание. Науката в дадения случай е едно средство, с което могат да се разрешат известни задачи с ума. Аз сега включвам неща, с които науката не се занимава, ни най-малко не се занимава. Тя се занимава само в кръга на физическия свят, със съчетание на плоскостите, отношение на известни тела, привличане, отблъскване. Светлината с каква бързина пътува? – На науката крайната цел каква е? – Каква е крайната причина, науката не знае. Има някои философи, които се занимават, пък да се спре човек, върху крайния резултат, той трябва да започне от себе си. Защото има отношение между макрокосмоса и микрокосмоса, между малкия свят и големия. Каквито са отношенията на големия свят към малкия, такива са и отношенията на малкия свят, на туй, което той търси. Една твоя мисъл, една твоя постъпка, имат отношение. Туй отношение, което съществува в твоето желание, има известно количество материя, която влиза, взима известни форми, занимава те, целия ден се върти в ума ти. Трябва да определиш най-първо пътят на твоето желание какъв е. Път на някоя комета ли е? – Кои тела се движат? По какъв път? По какъв път се движи земята? – Елиптичен. Кои тела се движат в кръгове? Съвсем завършена е формата. Земята е кръгла. По какъв път се движат частиците и цялата земя как се движи? – Цялата земя, ако турите в пространството, ще турите, че тя седи от безброй системи, които се движат все по кръг и всичките съставят едно тяло, наречено земя. Туй е дадено. Кислородът и водородът, единицата с двете се съединява, според валенциите. Тогава какво е валенция? – Трябва една омраза, трябва една любов. От колко елемента е създадена омразата и от колко елемента е създадена проявената любов, от два елемента. И омразата е пак от два елемента. Кои са тия елементи? Всяко любовно чувство започва с два елемента. Всяка омраза започва с два елемента. Ако не разбирате свойствата на тия елементи, там стават всичките противоречия, понеже стават съединения, разединения. Сега не разбирате нещата. Вие имате някой път, някои такива състояния. Вие имате любовни състояния. То не е любов. Едно състояние, то е отражение само. Оглеждаш се в огледалото, но има ли някой човек в огледалото, няма. По-хубав съм аз. Туй, което е в огледалото, прави точно, което ти правиш. Мръднеш се и то се мръдне. Преместиш си ръката и то си премести ръката. Когато нещо става точно тъй както искаш, то не е реално. Когато нещата стават по опакото, тогава ти си по-близко до реалността. Някой път искате другите хора да постъпят като вас, че то не е реалност. Тогава ако искате един ваш приятел да постъпи точно както вас, тогава защо ви е приятел? – Вие не се нуждаете, но ако искате един приятел той, трябва да бъде точно противоположен на вас. Ако вие сте гладен, той трябва да бъде сит, ако вие ходите, той трябва

да седне. Ако вие сте седнали, той трябва да ходи. Ако вие сте скръбен, той трябва да бъде радостен. Ако вие сте радостен, той трябва да бъде скръбен. Ако няма тази противоположност, вие не сте в реалността. Съберат се двама приятели и двамата тъжни, може ли двама приятели да бъдат еднакво тъжни? – Ако единият е весел и бодър, казва на другия, който е тъжен: Не бой се, тази работа ще се уреди. Ако и двамата са тъжни, загазиха, приятелството изчезва. Именно сега искам да ви кажа: Любовта, която се явява и не ражда страдание, тя не е любов. Знание, което иде от ума и не ражда противоречие на ума, то не е знание. Тия контрасти трябва да ги имате. Щом имаш противоречие, ти си в правия път, не си далеч от пътя. То е законът на битието. Всичките мъчнотии, които се раждат, имате противоречие в живота, трябва да знаете, че вие сте в пътя. Трябва да мислите, да разсъждавате. Защото вън от туй, което учите в училището, всичките ученици имат една вътрешна наука, с която вие сами трябва да се справите. Онова, което вие сами разрешите в себе си, онова, което вие сами схванете, то ще ви ползува. Защото всички изведнъж, без външна помощ, нищо не може да направите. Но и с външна помощ, ако вие не работите, пак нищо не можете да направите. Две неща са потребни. Една възможност и една невъзможност, то е реалността. Щом се яви една възможност, трябва да се яви и една невъзможност, то е реалността. Щом се яви една възможност, трябва да се яви и една невъзможност. Без туй противоречие не можем да мислим. Ако се явят две възможности, вие нищо не може да направите. Сега да изясня. Да допуснем, че влезете в една гостилница, вие влизате и сте гладни. Там има двама гостилничари. Единият казва тъй: Ако ти от моето ядене ядеш, ще придобиеш много нещо. Другият казва: Ако от моето ядене ти ядеш, ти ще придобиеш това, което никога не си придобил. Две възможности. Единият казва: Ако ядеш от моето ядене, ще придобиеш туй, което никога не си придобил, и другият казва същото. Какво ще правите? – Или да приведа друго яче. Да направя мисълта малко по-хармонична. В една къща искате да излезете, но има две врати, седи по един с револвер на вратата, казва: Ако минеш оттука, ще те убия и другият казва същото. (През прозореца.) Представете си, че и през прозореца има. Аз ви навеждам на една трезва мисъл, която трябва да употребите в съвременния живот. Вие бягате от противоречия. Тогава ако при едната врата онзи казва: Тук ако минеш ще те утрепя, то е едно противоречие и другият казва: Ела мини оттука, няма револвер, отде ще минеш. Ще минеш през вратата на спасението. Ако онзи не беше те спрял, ти ще идеш в кривия път. Казва: Оттука по никой начин. През този път с револвер трябва да минеш, той не е за слабите, то е път за силните. Другият казва: Тук без револвер може да минеш, то е път за всички. Щом има противоречие в живота, трябва да се явят две неща. Ако търсите две противоречия, няма истина. Ако един казва, мини оттук, а другият казва, не минавай оттук, двама има, както двамата с револверите. Страх те е да

минеш, ако ти намериш две врати, на едната има един с револвер, а на другата няма с револвер, тогава мини през вратата, дето няма револвер. Ти си на правия път. Дето има противоречие, има една врата на противоречие. Има друга врата, дето няма противоречие. Мини през вратата, дето няма противоречие. Сега какво заключение ще направим? – От всичките разсъждения какъв извод ще направим? – Тази е една цяла каша от мамалига, мамалига от царевично брашно. Какво заключение изваждат? – Туй желание, от което всички се оплакват, дай го. Ти чакаш последен да го дадеш. Не, бъди пръв, тогава. Сега ще ви дам другия закон: Дето има крайно противоречие, вие бъдете последен. Дето няма никакво противоречие, бъдете пръв. Някой казва тъй: Аз трябва да си пробия път. Вярно е туй. Една граната може да си пробие път някъде, но какво остава от гранатата. Тя мине, пробие някоя гора, извърши един акт, падне на земята, пукне се. Питам: Тази граната два пъти може ли да се пукне? – Няма философия. Кога трябва да постигнете целта по пътя на една граната? – Ако искаш, нищо не се постига. Аз разбирам постижение, ако посееш една ябълчна семка, ще постигнеш повече, отколкото да посееш една бомба. Кръгът е завършена елипса. Това е посаждането на ябълчната семка. Пък да разбереш смисъла на живота, това е хипербола. Ти нямаш пари в джоба си, вървиш, запееш една песен „Заплакала е гората“. Каква песен вие бихте запели? – Три деня си гладувал, нямаш нито пет пари, тръгнеш и си пееш. Ако запеете „Изгрява слънцето“, има три положения. Слънцето като изгрее има възможност всичко да се оправи. Като изпееш, то ще ти сложи да ядеш. Ако ти си отруден, ще ти даде почивка. Слънцето като изгрее, има едно същество в света, слънцето, което се различава. Докато не е изгряло слънцето, е мъчно. Изгрее ли слънцето, запей песен и всичко става. Ама докато изгрее слънцето, докато не е изгряло слънцето, е мъчно. Като изгрее слънцето може да имаш възможност. След като изгрее слънцето какво ще кажеш? – Свърши се работата вече. Онзи ще каже, сбогом вече сиромашия.

Сега тази идея в човека трябва да остане, идеята за Бога като възможност. Бог е една възможност. Щом носиш тази идея в себе си, тогава обстановката на целия ден светне. Отношенията в тебе се изменят. Ако идеята, която седи в тебе, известни неща, ти реализираш нещата не по механичен начин. Но туй, вече разумното, възвишеното, ражда най-хубавите работи. „Изгрява слънцето“, то е идея за Бога, най-старата идея. Тази идея за Бога, която сега имаме, е реална. Вие мислите, че Бог е същество идеално. Тогава как ще определите. Пророкът казва в далечното минало тъй: „И аз ще се заселя между тях, не на небето горе, но между хората ще живея и ще бъда закон в сърдцата и всички ще ме познаят от малък до голям“. Може ли да има нужда тогава? – Тогаз Господ ще влезе във всичките хора и няма да има смърт, няма да има страдание, няма да

има глад, няма да има безплодие, няма да има голота, няма да има босота. Как ще стане? – Тази е новата идея. Реално е, когато Бог дойде да се всели в нас. Да дойде Бог в човека и да живее, тогава ще стане изгряването на слънцето. Няма да има противоречие. Докато Господа не го знаем къде е, мислим че е някъде отвън, не е изгряло слънцето. Може би някои от вас да предполагате, къде е, но тази реалната опитност нямате. Не само да предполагате. Казват някои, но вие разумното същество хиляди същества има. Когато дойде животът в нас, когато дойде Бог в нас, болестите изчезват, ще изчезнат вътрешните противоречия и ще се заменят с хармония. Сега всички вие се стремите към реалността да изгрее слънцето във вашия живот, ще дойде, в този път ще изгрее слънцето, за всинца ви ще изгрее, но ако в този кръг слънцето се движи към центъра, слънцето ще изгрее. Ако вие се движите към центъра на елипсата, слънцето ще изгрее ли? Не. Ако вие се движите по пътя на хиперболата, ще изгрее слънцето. Това е пътят отвън, от материалното, от кривото разбиране. Тия два пътя са затворени в себе си. Те разрешават донякъде живота. Онзи човек, който живее в кръга, той има постижения, раждаш се като човек, израстваш, ставаш учен човек, достигнеш до известна възраст, после остаряваш и казваш: Ще се мре, но не знаеш къде отиваш, не си разрешил въпроса. Този въпрос е разрешен в хиперболата. Този път не е затворен кръг. Тогава, според вашето правило, де ще намери човек истината, в себе си или вън от себе си. Най-първо ще я търси в себе си. После ще търси вън от себе си, но вън от себе си, вие ще я търсите в хората, защото всеки човек е затворен кръг. Вие преставате да вярвате в себе си, вярвате в Ивана, Драгана. То е същото заблуждение. Вие не вярвате в хората, а вярвате в себе си. Казвам: В себе си човек трябва да вярва. Ако ти вярваш в обществото, какво ще ти даде? – Ако ти си учен, ако ти си способен човек, може да работиш, то ще ти даде нещо и ти ще дадеш нещо от себе си, и то ще ти даде нещо. Но ако не си способен, отидеш при един господар, не работиш, какво ще каже? – Ако целия ден си работил тъй както трябва, той все ще ти плати нещо. Та сега ви навеждам на една мисъл. Има един господар в света, лицето не сте му виждали и по-добре, че не сте го виждали. Ако започнете да работите, той ще ви плати, пък ако не работите нищо няма да ви плати. Сега казвате: Ама как да вярвам? – Че вие все ще вярвате. Ти седиш и вярваш, че един ден ще станеш учен човек. Оплакваш се, оплакваш се, но един ден ще израснеш и ще станеш юнак. Отде ще знаеш, ти първо ще го учиш. Туй, което си казал, каквото мислиш, това става. Като кажеш, че не става – ти си учен човек – и не става. Като кажеш: Силен човек ще стана, не става, тогава какво трябва да направиш? – Ще измениш пътя. Два пъти като се удариш ще измениш посоката. Човек не трябва да бъде като мухата, блъсне се веднъж, втори път, трети път. Веднъж като се блъсне, значи прозорецът е затворен. Чакай, докато дойде господарят вкъщи, та да отвори прозореца, умната муха така прави,

глупавите се блъскат. Че така хиляди мухи си трошат главите. Прозорците ще останат затворени. Може да искате да постигнете вашите желания по пътя на милионите мухи. Мухата като гледа, казва: Трябва да се живее, виж какъв хубав свят, затворен е светът. Желанието е право, но има едно препятствие. Често забелязвам, че някоя муха се блъска долу на прозореца, а горе прозорецът е отворен. Тя се блъска в затворения прозорец, но една педя като излезе нагоре е отворено и тя може да излезе. Но тя поддържа навика, казвам ѝ: Дигни се нагоре, ще излезеш, измени ъгъла на движението. Подигни ъгъла нагоре. В дадения случай, в астрологията, това са възходящи знаци. Този е възходящ знак. Това са щастливи знаци, от изгрева на слънцето, нагоре. После има низходящи знаци. Върви всякога в един възходящ знак, подигай ъгъла. Ако е един градус, направи го два, три. Като дойдеш до 90 градуса, ще имаш разрешение, тогава ще намериш пътя. Тогава ще влезеш в хиперболичния път, в закона на възможностите. Законът на възможностите, то е закон на любовта, закон на разумността. Ти ще намериш разрешението. Или казано в религиозна форма. Христос казва тъй: Невъзможното за човека е възможно за Бога. Казвате: Отде да го зная сега? – Вие влизате в една стая, няма никой. Казвам: Бутни звънеца, започни да говориш на тази слушалка. Казвате: Какво ще му кажа на тази слушалка? – Ти говори на слушалката, ще се уреди работата. Мисли правилно. Туй значи да говориш на слушалката. Чувствай правилно, ще се уреди работата. Нали сте били на станцията, дето дават свободен път на трена. Казват: Трен № 125, дайте му свободен път. Тренът тръгне, пътят е отворен. Ако той не беше говорил по телефона, какво щеше да стане? – Казвам, светът, в който вие живеете, все по някой телефон трябва да дойде съобщение, да имате свободен път. Вие тръгвате безразборно, то не става така. Ще кажеш, влак 125 иска да тръгне. Дайте свободен път. Сега разбрахте ли? – Разбрахте ли, че ще тръгне. Дали ще тръгне, то е друг въпрос. Не че е въпрос. Съмнението във вас е, ще стигнете ли? Като върви човек, ще стигне. Вие казвате, ако изкарат трена из релсите, ако има препятствия, те са въображаеми работи. Ако стане това или онова, може да не стане катастрофа. Но в този път такива изключения няма. В пътя на Истината няма никакви изключения. Веднъж като тръгнеш в този път, изключения няма. Може да стигнеш, бъди уверен 101%, че ще стигнеш там, без никакви препятствия. Може да имаш препятствия отвън, може да вали дъжд или сняг, но то е малко за разхлаждане. Пътят, по който вървиш, ще постигнеш онова, което желаеш.

Сега ще си пребоядисате яйца за Великден.

Само Божията Любов носи пълния живот.

Начертайте хубаво тази фигура. Означете я с всичките букви. Нека ви бъде това като задача.

1932_05_01 Когато беше по-млад
неделна беседа

КОГАТО БЕШЕ ПО-МЛАД

Ще прочета 21 глава от Евангелието на Йоана. Ще взема само думите: „Когато беше по-млад."

За да се разбере каквато и да е истина в света, трябва да се тури един контраст. Знание без контраст остава неразбрано. Има твърдения, че страданията на земята произтичат от неспазване, от несъпоставяне на законите на земния живот, който хората прекарват тук на земята. Например сиромахът иска да живее като богатия, без да взима в съображение силния контраст, че той няма ума на богатия. Като говоря за богат човек, не разбирам богат крадец. Такъв богат човек не е богат. Богат човек в правия смисъл на думата е онзи, който е работил, който е умен. Ако не е умен, ако не е добил богатството си с работа, той не е богат човек. Една изопачена идея, не е идея. Това е съвременния свят разгледан от патологическо гледище. Аз обаче оставям патологията настрана. Ако аз бих изучавал медицина, никога не бих се занимавал с патология. Патологията не е наука. Медицината трябва да се основава на естественото, на здравословното състояние на организма. Всяко отклонение от това състояние, не е полезно за човека. Няма какво да се изучават болезнените признаци на болестите. С болезнените признаци нищо не се постига. Например от лекарско гледище, ако очите на човека са жълти, те казват, че организмът е болен, има някакво анормално състояние. Жълтият цвят на очите показва, че чувствата са в анормално състояние, вследствие на това тия нисши чувства влияят на черния дроб и той не функционира правилно. Те изпращат тази жълтина по цялото тяло, с което искат да кажат на господаря: Господарю, твоите чувства не са нормални. Ако този цвят се разпространи по цялото тяло, зле ще бъде на господаря на тялото. Ти като видиш тази жълтина, казваш: да вземем мерки. Това е едно субективно схващане на лекаря. Туй не е наука. Сега по някой път учените хора, лекарите изучават човека за това, че очите му са жълти. Ако попитате един окултист, той ще ви каже, че жълтият цвят е признак на интелигентност. Значи, ако на този човек очите му са станали жълти, той е интелигентен, докато не са жълти той ходи, играе, забавлява се. Като пожълтеят очите му, той почва да мисли: Откъде е дошъл този жълт цвят? Индусите в едно свое посвещение обличат жълта дреха. Туй значи голямо достойнство. У нас на запад, като си тури човек жълт цвят на тялото казват, че това е болезнено състояние. Никой няма право да се приближава до него. Това е едно схващане. Обаче цветовете в природата имат точно определено значение. Цветовете са образувани от разумния свят, от

разумни същества. Цветът е една разумна проява за този, който може да чете и разбира. Според степента на цветовете, колкото червеният цвят е по-ясен, по-червен, толкова животът, любовта, жизнеността са от по-висока степен. Колкото този цвят е по-мътен, по-неопределен, толкова горните качества са в по-слаба и по-нисша проява. Туй може да се определи от свойствата на химическите съединения. Съединенията не образуват живота, те дават възможност животът да се прояви. Например вие може да проектирате слънчевите лъчи през една призма и да се образуват цветовете. Призмата не образува цветовете, тя само разлага светлината. Може да се употреби една призма, тя дава възможност да се прояви светлината. Когато един човек се разлага и проявява своя характер, разлага ли се той? Само мъртвото се разлага. Значи аз тълкувам: щом светлината се разлага, тя е умряла. Тогава ние имаме тези умрелите цветове. Когато светлината се разлага, тя оживява. Аз казвам: когато светлината минава през призмата, тя се ражда. Аз употребявам думата раждане, вместо разлагане. Това е психологическо схващане. Следователно, всеки един цвят в туй новото раждане на светлината, тази светлина взема обем в себе си. Най-първо тя има един лъч, като се ражда, тя придобива широчина, цялата гама цветове се разпределят и тогава тя е като един цвят, който се разцъфтял и показва какво е скрито в него. Следователно изложете болния човек на светлината и той ще оздравее. Всеки от вас да има една голяма призма и всеки ден да гледате през тази призма. Болният човек е неразположен, или неврастеник, или страда от каквато и да е болест, всеки от вас, като има един такъв лъч, по който слънчевият спектър отгоре му да минава, иска не иска, ще оздравее на общо основание. И без да иска, ще оздравее.

Има един нов метод – пишат вестниците сега, за изучаване на езици Ще турят плочата, ще ти преподават всеки ден и като ти говорят на езика всеки ден, ще научиш езика. Ти правиш нещо, туриш плочата, тя ти говори на френски или на английски, или на немски, или испански, на който и да е език, ти седиш но първо не обръщаш внимание, но тя като ти говори, най-после започваш да заучаваш езика, оживява. И след четири-пет месеца започваш да говориш езика. Така и най-учените хора в Америка, в Англия, Франция, по този лесен начин изучават езика.

"Когато ти беше по-млад." Младостта и старостта, това са две страни на човешкия живот. Младостта значи, че човек се явява в света, за да разбере нещо. Младостта всякога значи свобода, която трябва да се прояви. Старостта всякога значи ограничение. Ти имаш знание, но си ограничен. Остаряваш, но ти трябва да минеш през страдание. Като умреш и възкръснеш, ще станеш млад, ще минеш през друга гама Старият трябва да умре. Защо трябва да умре старият? – За да се подмлади. Казвате: Не

може ли да не умираме? – Може, не остарявайте – това е логическото заключение. Остаряваш ли, смъртта е неизбежна, т.е. ще минеш от едно състояние на ограничения живот, в живота на свободата Христос трябваше да умре, защото много беше остарял. Онези, които Го описват, когато Той е бил на 30 години, е друго, но на кръста е изглеждал на 90 години. Че как няма да остарееш, да носиш греховете, скърбите, несгодите, престъпленията на хората, правени от хиляди години! Не е чул нито една сладка дума. Казват, всякога Го виждали много тъжен, никой не Го е виждал весел. Че как ще бъде весел? Кой от вас ще бъде весел да го натоварят с толкова страдания. Следователно, беше остарял много и Той трябваше да умре, за да се освободи, да влезе в свободата. Защо трябваше да умре Христос? – Защото беше остарял. Или на ваш език казано, защото носеше греховете на света, трябваше да умре, за да се освободи от тях. Разправят за Буда, когато достигнал до едно особено състояние и помислил, че е най-силният, че е открил тайната на живота, че не го е страх от нищо, че е свободен, легнал под едно дърво да си почине и заспал. Световната змия, която го търсела, намерила го там, обвила се около тялото му, ще му счупи ребрата. Какво да прави, да се бори, не може.Той почнал да се смалява, смалява, смалява, и така се изплъзнал, освободил се от нейните прегръдки. Това смаляване е умирането. Това значи да се освободиш, да станеш свободен. Другояче ако не се смалиш, ще те смалят. По-добре е сам да се смалиш, отколкото да те смалят: по-добре е сам да се претеглиш, отколкото други да те теглят; по-добре е сам да се обезвериш, отколкото други да те обезверят; по-добре е сам да се познаеш, отколкото други да те познаят. Не можеш да познаваш един човек, с когото нямаш допирни точки. За да познаеш един човек, трябва да имаш най-малко три допирни точки с него. Трябва да имаш една допирна точка с неговия ум, трябва да имаш една допирна точка с неговото сърце, трябва да имаш една допирна точка на физическия свят. Нямаш ли ги, всичко друго е само писана работа. Защото характерът на човека често от физическо гледище се определя. Казвате: Аз го познавам по очите. Какъв е онзи признак, по който по очите можеш да го познаеш? Очите му са жълти, значи разстроен му е черният дроб. Мътни му са очите. Разстроена е пищеварителната система. После има изгубване на жизнения кръг на окото. То е значи в дисхармония със слънчевия възел. Жизненият кръг е свързан със слънчевия възел, астрологически е свързан и с кръга на слънцето.

Та при изучаването си човек трябва много добре да е запознат с ония отношения, които съществуват между числата. В геометрията например, вие казвате: 1/5, 1/6, 1/8, 1/9. Една пета от грама на най-силната отрова, или пет шести от един разтвор сладко. Тогава казвате, че всички дроби са еднакви, привеждате ги към еднакъв знаменател. Не можеш да ги

привеждаш. Някой път казвате: Колко ти дадоха? Ти може да вземеш 2/5, 3/5, може да Вземеш 1/5. Ако Вземеш 1/5, ти си в пътя на спасението. Ако вземеш 3/5, ти си в тази отрова, ще заминеш там, дето никога не си очаквал да отидеш. Вие не цените времето. Какво е една секунда от времето? В една секунда ти човек можеш да станеш. Ако ти бодърстваш една секунда, ти може да схванеш една идея, която никога иначе не може да схванеш. Един сиромах минавал през един мост, и се окайвал, няма ли да се свършат тия страдания най-после, пет, десет, петнадесет години минава през този мост, омръзнал му и мостът и сиромашията. Един ден го слушал един европейски княз и решил да види колко е интелигентен. Турил ,една торба с пари до моста, та като минава по моста, да я намери. Този работник като наближил моста, казал: Толкоз години минавам през този мост, чакай, мога ли да мина сега със затворени очи? Минал и заминал торбата. Този княз си взел торбата. Когато Бог ти поставя условия за твоето издигане, ти си затваряш очите и след туй Господ си взима торбата. Ти пак си отваряш очите. Казваш: Няма ли да се свърши това нещо? Дойде един умен човек, даде ти умен съвет, казваш: Съвет мене не ми трябва, пари ми дай. Ти си затворил очите, богат няма да станеш. Аз съм толкова щедър, но едва ли бих си позволил да дам някому хиляда английски стерлинги, тогава съм скържав много. Но ако ме слуша и вярва, мога да го науча на едно изкуство как да си спечели пари. Той няма търпение, казва: Аз туй го зная, пари търся, това не ми разправяй, кажи ми нещо по-сериозно, с детински работи не ме занимавай. Тогава му казвам как се сади лук, чесън. Ти ако знаеш как да хванеш тази пръчка за двата края, богатството само ще дойде при тебе. В живота човек трябва да бъде смел. Страхливият човек никога не може да очаква да бъде богат. То е изключено. Страхливият човек по никой начин не може да постигне нещо в света. После второто положение: човек, който се съмнява, по никой начин не може да постигне туй, което иска. Човек, който мрази, човек, който мисли зле за другите, не може да постигне това, което желае. Туй трябва да го знаете. Туй е абсолютна истина. Може да опитате, няма никакво изключение. Ако ти искаш да постигнеш нещо, трябва да имаш вяра, която има отношение към законите на живота. Ако ти любиш някого и имаш вяра в него, то е за тебе, с тази вяра ти себе си повдигаш. Ти ще вярваш в известни сили, които Бог положил. Ти вярваш в един учен човек, не за неговото учение, но за онова, което Бог е вложил в него. Аз вярвам в една свещ, не заради нейната светлина, но за светлината, която излиза от нея и която ми услужва в тази нощ. Аз не вярвам в златото и в парите, но вярвам в услугата, която те могат да ми направят. Щом може да ми услужи, вярвам в тази услуга; щом не може да ми услужи, не вярвам. Може да ти дадат един чек от 20 хиляди долара, отиваш в банката, но тази банка е фалирала. Защо ти е този чек в дадения случай? Една английска лира може да ти услужи повече, отколкото тия 20 хиляди долара. Една сладка дума, казана в лош момент,

струва повече, отколкото бъдещата слава, че ще те вдигат и слагат хората. Единственото нещо, което хората могат да направят в света, е следното: като умреш, да ти изваят лицето от камък и го сложат на видно място и с това да те подложат на едно вековно страдание. Като минавам някъде, гледам една статуя. Велик човек! Казвам: ето ги сегашните мъченици. Аз съм виждал тези мъченици и в Англия, и в Германия, и в Америка. Казват: Блазе им, обезсмъртени са. Те мязат на онзи габровски богаташ, който дал 20 хиляди лева за направата на театъра, с условие, като го направят, да му поставят бюста там. Като минавал отпосле и виждал бюста казвал: Иване, Иване, колко боб изяде, докато дойде на туй място. 20 хиляди той ще даде, да му направят един бюст, да се изпъчва. Заблуждението седи и в обществото, това може да е и едно възпитание за онзи, на когото турят бюста. Заблуждение е, защото безсмъртието и достойнството седят в други неща, а не в бюстовете. Всеки човек, който има бюст, то е една спънка за него. Природата не обича да се фотографират нейните образи и вследствие на това вие никога не може да фотографирате един човек за вечни времена. Човек се изменя. Човек на ден поне двадесет пъти ще се измени. И обществото не е същото. Няма човек, който да има един и същ образ винаги. Някой казва, в детството съм бил един. Това са фази, ти трябва да имаш ясни схващания за себе си, за да схванеш външните промени. Има един образ, който ти може да схванеш. В природата има една фотография, и в невидимия свят познават фотографията, държат изпити и то по закона на любовта. За да можеш да фотографираш някого от невидимия свят ти трябва да държиш изпит, да си готов да се жертваш и то по закона на любовта. Всеки, който люби, той може да фотографира, а който не люби, никаква фотография не може да стане. А тука на земята всеки става фотограф. Значи има наука. Ако любиш, ти си фотограф, почетно изкуство е. Ако обичаш един човек, ти за него ще имаш един образ. Приблизително туй е вярно. Тогава ако искате да фотографирате един човек, направете един жив образ. Ние се отдалечаваме от въпроса, фотографията трябва да бъде само като един подтик. Ти трябва да имаш един вътрешен образ. След като се даде този подтик, то тази фотография трябва да отделиш от ума си. Не може да я държиш дълго. Защото ако дълго време я държиш в ума си, ти правиш пакост за себе си и за другото лице. Много пъти когато за един човек постоянно мислиш, мислиш, почва вече да те безпокои тази мисъл. Мисленето за един човек е хлопане на вратата. Ако на вратата ти хлопнат три пъти, то е приятно, но ако цяла нощ ти хлопат, то е неприятно. Един човек има право три пъти да мисли за мене. Не съм аз единственият човек, за когото той трябва да мисли. Той трябва да мисли за всички хора на земята, да мисли за Бога, за ангелите, за светиите, за всички същества, за звездите, за бръмбарите, за животните, за млекопитающите, за дърветата. Това аз наричам една права мисъл. Някой казва: Аз само за тебе мисля. Така мислят малките деца, които имат

кукличкi. Докога мислят за тях? До 15 годишна възраст най-много. От 15 години хвърлят куклите и започват да мислят за друго. Следователно, в природата има един закон, според който тя изменя положението си. Сегашните хора не могат да разберат туй, което става в света. Природата иска да ни застави да излезем от едно пасивно положение, или положение на голяма опасност. Всичките хора искат да живеят един охолен ленив живот. Лятно време когато човек трябва да стане в четири часа, той лежи в леглото си, върти се и мисли откъде да вземе пари, или мисли как да се облече. Това е второстепенно. Най-първо ще станеш и ще почнеш да дишаш чист въздух, ще излезеш да погледаш изгрева, да погледаш цветенцата как са цъфнали. Този въздух няма да го намериш вкъщи. Отровен е въздухът в стаята дето си спал. Трябва да знаете, че всичкото богатство на човека е във въздуха. Ако туй богатство от въздуха не може да го вземеш, ти отникъде не може да го вземеш. Та казвам: младият трябва да бъде млад. Ако днес на Великден ти може да отидеш на Витоша, през целия си живот може да бъдеш щастлив. Казваш: На Великден ходи ли се на Витоша? Казвам: Ако на Великден не отидеш на Витоша, ти ще загубиш нещо за себе си. Като дойде Великден, какво правят хората7 Че Христос пострадал, хората се събират, за да ядат и пият, че Христос се е освободил и възкръснал, за това не мислят. Христос се освободи и възкръсна, но ние, които сме в затвора, казваме: Дай ни едно агне да ядем. Че тъй по-мъчно ще се освободиш. Ти като си в затвора, почни да просиш, да се молиш, че ти като имаш една смъртна присъда и ако те намерят, че ядеш агнета, непременно ще те обесят. Ако ядеш прасета, непременно ще те обесят. Законът е много верен: каквото правиш, ще ти го направят. Ние казваме, така е казал Господ, че трябва да ядем агнета. Съгласен съм с вас, че така е казал Господ, но като съгрешихте, затова ще умирате и ще страдате. Казвате, че така е казал Господ. Защо е казал Господ да ядем кокошки? Като ти е казал да изядеш тази кокошка, Той те изпитва. Щом дойде наказанието, ще знаеш защо е дошло, че каквото правиш, ще дойде до тебе. Законът е много добър, не е лош. На този закон ние трябва да благодарим, че е така. Ако направиш добро, добро ще намериш; ако направиш зло, зло ще намериш. Защо е така? Така е, той е най-добрият закон в света Злото като дойде, ще се поправиш.

Та младият човек, умният човек е, който прави каквото иска. Тогава има два начина за постъпване: да постъпим ние както искаме и което природата иска. Да заменим думата Бог. Като говорим за Бога ние мислим, че Той е човек като нас. Не е така. Бог е едно същество разумно, което има в сърцето си добрата мисъл, благото на всички същества. Когато страдате, Той влиза в положението, но вижда последствията и причината защо страдате. Казва: Изправи погрешката, да не страдаш. Изправи я и ще престанат страданията. Ти искаш да бъдеш богат. Той ти показва пътя, по

който можеш да бъдеш богат. Искаш да бъдеш учен, имаш възможност да бъдеш учен. Ти искаш да бъдеш добър, имаш възможност да бъдеш добър. Няма нещо, което човек да пожелае в правия смисъл и да не го постигне. То е въпрос само на време. Но трябва да спазваш правилото.

Когато Христос дойде на земята, не дойде само да спасява хората. Това беше задачата, която Той имаше да разреши, но Той дойде, за да научи нещо. Като син Той имаше нещо, което не знаеше, трябваше да го научи. Апостол Павел казва: Макар, че беше син, и Той научи нещо. Христос като дойде на земята, научи се как да обича, не само любовни писма да пише. Защото Христос като беше на небето, пишеше любовни писма, но като дойде на земята, онези, на които пишеше любовни писма, хванаха Го, разпънаха Го. Той каза: Господи, прости им, онези, които аз обичах, не ме разбраха. Няма по-голямо страдание от това да те разпънат онези, които обичаш. Да те измъчват твоите неприятели, разбирам, това има резон, но да те разпънат твоите приятели, които ти обичаш и за които се жертваш, това е именно страданието. И изобщо целият сегашен свят страда от същото положение. Тогава има едно разрешение: всички хора трябва да имат една обща мярка, с която да мерят. Те трябва да обичат Едного в света. Ти трябва да обичаш този, от когото си излязъл. Водата трябва да обича морето, от което е излязла и да се върне и като се върне тя, там се очиства от всички нечистотии. Като се съберат едно-две морета, усилва се тяхната деятелност. Следователно, дето се събере целият наш живот, там е и нашият стремеж.

Сега да се върнем към същинската мисъл. Някои неща ние ги считаме за маловажни. Има един анекдот, той е следният: През един топъл ден Христос пътувал със своите ученици. По пътя Той видял едно петало и казал на апостол Петър: Вземи това петало. Господи, защо ни е, ние нямаме кон, пък и четири петала трябват. Христос се навел, взел петалото и Го носил. То се отковало от един израилски кон. Срещат човека, търси петалото. Христос му го дал. Той носел череши и дал череши за петалото. Христос вървял напред и пущал по една череша, Петър се навеждал и така изял цяло едно кило, все се навеждал, а веднъж не искал да се наведе за петалото. Сега се навел 50-60 пъти. Наведи се, вземи това петало, то има смисъл. Една разумна постъпка навреме, ако не я направиш, после сто пъти ще се навеждаш, за да постигнеш известно благо. После анекдотът продължава. Вървят те и стигат до едно място, където видели на улицата умряло куче. Апостол Петър минава за доста умен човек и казал: Учителю, колко смърди това умряло куче. Но Христос казал хубави зъби има това куче. В живота когато човек изпитва най-големите горчивини, да каже: че горчивините имат бели зъби, да каже, че горчивините са хубави. Ако знаете тези бели зъби как да ги употребите, ако вие намерите един умрял

слон и му вземете зъбите, ще уредите доста ваши работи. Доста скъпи са слоновите кости. Двата зъба на слона знаете ли колко струват? Два големи зъба има слонът. Те са една доста почетна сума. Тъй щото и лошото нещо в света си има своя добра страна.

Сега да се върнем към човека както е устроен. Както е устроен човек сега за себе си той е една задача. Той е един организъм с всички негови апартаменти. Човек постоянно не живее в своето тяло и трябва да разбира как функционира тялото му. Най-първо трябва да разбира своята глава. Ако разгледате човешкия мозък, вие ще видите, че от общия център излизат известни бели криви линии към повърхността на човешката коруба Тези бели жички постоянно се нагърчват. Бялото вещество изхожда от сивото вещество. Тия бели жички са енергията, през които минава тя. А сивото вещество, то е като зрънца, там се развива деятелността на тази енергия. Сега от съразмерното развиване на тези нишки зависи каква е дължината. Ако вие удължавате или съкращавате една жичка, ще имате два различни резултата. За пример, човешката интелигентност и способностите се определят от тези нишки, от тези мозъчни зрънца. Човешката мисъл идва вън от физическия свят, от друг един свят. Ако разбирате закона, вие трябва да знаете как да оперирате с късите и дългите вълни, защото в мозъка има два вида жички: едните са къси, а другите – дълги. Между късите и дългите има известно отношение, когато се предават мислите. Не само това, по-възвишените нишки имат специфични нишки. Те са същевременно различни, образуват се в предната част. В тези най-добрите типове се образуват същевременно много такива красиви бели нишки и у тях се заражда такова висше съзнание. Тези хора са крайно интелигентни, разбират нещата. Тия, които нямат тези бели нишки, постъпват през просото на нещата. И тогава ако вие имате несрета, ако вашите дълги и къси нишки са тъй пропорционално направени, вие ще бъдете един музикант. Ако са къси, вие ще бъдете един обикновен човек, няма с какво да се занимавате. Следователно, когато се измерва човешката глава, щом се измери окръжността на главата, ние имаме предвид да измерим радиуса, тази е само една привидна окръжност, но в тази привидна окръжност вие взимате един малък ъгъл, а с този ъгъл вземате едно далечно пространство на няколко хиляди, дори и милиони километра. Тази глава е само една малка форма, да се измери една форма, която седи далече, но поставена на физическото поле ти трябва да съпоставиш какви са нишките на твоя мозък, каква е силата в дадения случай, с която ти разполагаш. Вие може да ми кажете: тия работи са тъмни, не са ясни. За изяснение на нещата трябва светлина, трябва знание. То не може с една лекция, тъй както сега ви разправям, да се разберат изведнъж нещата. Туй, което ви разправям сега, трябва най-малко десет години да го изучавате. Аз, който разбирам

работите, съм правил десет години наблюдения на една солидна работа. Един европейски учен човек като Дарвин, десетки години усилено е работил и въпросът, който го вълнувал, пак не го разрешил. От десет години само един верен факт съм намерил, на който аз разчитам. Другите неща са относителни, един факт, който обяснява много други явления. Ще кажете: Има ли условия и ние също да наблюдаваме. Всеки един от вас не трябва да изпуща нещата. Вие сте дошли на земята да се учите, а очаквате един живот само да остареете, да умрете и да идете в онзи свят. Помнете: в онзи свят имат крайно лошо отношение към невежите. Там не искат невежи хора. На невежия кракът не може да стъпи там. Вие ще останете тук на земята като един прост човек. А за онзи свят, още повече при Господа, за да отидете, трябва да Го обичате. Но ако не Го обичате, кракът ви няма да припари. Ти може ли да влезеш в един дом на една мома, която ти не обичаш и която не те обича. Ще ти покажат пътя. Но ако ти обичаш момата и тя те обича, може да влезеш. Най-първо вие казвате: аз като ида в небето. Сега аз сериозно ви говоря, нямам предвид да апострофирам никого. Казвам: Ти уверен ли си, че обичаш Господа и че Бог те обича. Не само да го казваме така на думи, но да го знаем абсолютно. Например, друго е да кажеш, ще изгрее слънцето и изгря слънцето. Да кажеш и да го видиш. Не да кажеш, че е изгряло, но да кажеш изгря слънцето и виждам го. Всеки може да каже изгря слънцето. Но като казвам изгря слънцето, виждам го и чувствам неговите лъчи.

Та казвам сега: религията и науката, това са системи за облагородяване и развиване на човешките чувства. Ако религията това не прави, не е никаква религия. Човешката наука е наука за развиване на ума. Не развива ли тази наука ума, да се оформи човешкият череп, за да стане човек щастлив в живота си, да има едно високо съзнание, ако това не прави науката, тя не е истинска. Сега питат ти религиозен човек ли си? Човек не може да бъде религиозен. За да бъде религиозен, то е вече един придобит резултат. – Но той е учен човек. Може само относително да мисли, че той е учен човек. Казва: Познавам хората, имам понятие от физиогномия, определял съм физиогномически какви функции изпълнява носът в чувствено отношение и какви функции изпълнява в умствено отношение. В органическо отношение носът служи за развиване на дихателната система, в чувствено отношение, ако крилата на носа не са развити, той ще осакати чувствата си. И ако твоят нос не се продължава, ти ще осакатиш ума си. Съотношение има с цялото тяло. Геометрически носът може да бъде 3 см, 4,5,6,7, но никога не може да бъде 10 см. До 7 см може да бъде, но 10 см, то е анормално. В слона е по-дълъг. Ако е за дължина на носа, по-дълъг от слонския няма. И действително, слонът минава за много учен. Между млекопитаещите по-умен от слона няма. Но и много е внимателен слонът. Да вземем човешкото ухо. Гънките, по които ухото е направено, показват,

природата когато е искала да покаже, че един човек е добродетелен, тя направила ухото му отгоре широко, пък когато той става хитър и лукав като лисицата, заострила го отгоре. А когато той върви правилно в живота, тя му разширява ухото отдолу. На ред поколения ушите са отдолу като изядени. От чисто физиологическо гледище такива хора имат малък жизнен капитал. Те намерят ли се в големи кризи, отиват в онзи свят. Когато човек продължи ухото си и го разшири, много болести могат да го сполетят и той пак да остане. Казват: толкова ли е важно едно ухо. Че от ухото зависи как ще се стимулира твоят мозък. Колкото по-хармонични гънки има ухото, толкова е по-добре за твоя мозък, за твоята интелигентност. Да се изгуби едно ухо е голяма загуба; да си изгубиш окото, е голяма загуба; да си изгубиш носа, е голяма загуба.

Най-първо главата е капиталът, който е даден от Бога първоначално. Лицето е капиталът, който е даден от Бога в обръщение. Човешката ръка е капиталът, който вече дава приход. Като погледнеш човешката ръка, по нея познаваш какъв приход има този човек. Като погледнеш лицето му, ти казваш: аз познавам лицето му. Като погледнеш главата му, ти познаваш с какъв капитал разполага от Бога. От ръката познаваш какъв е капиталът и какъв приход дава. Следователно, от три места човек трябва да се разгледа: неговата глава, неговото лице и ръка, и неговия мозък, дробове и стомах. Когато разглеждаш човешката ръка, едновременно ще гледаш и лицето и главата. Мнозина от вас сте нещастни по причина, че не знаете как да движите вашия палец. Всички вие сте се научили да си вдигате първия пръст, от който произтича всичкото нещастие. Детето вдига този пръст, майката вдига този пръст, стражарят вдига този пръст и работите не вървят. Всичкото нещастие на хората иде оттам, че свиват палеца си, а сочат с показалеца. И уж Бога показват. Казват: да му покажем пътя. Не, така път не се показва. Ти най-първо ще се научиш да движиш палеца си. Движиш ли палеца си, това е божественото у тебе, ти си човек. Не движиш ли палеца си, ти си едно животно. У животните няма никакъв палец. Палец има само човек. По три неща човек се отличава, че има нос, че има брада и че има палец. Това е човешко. Отрежи палеца, премахни брадата, премахни носа и вие имате едно оформено животно. И затова, когато човек си пипне носа, трябва да вижда, че той е един резултат. Вие ще кажете, че това е нищо. Този нос е един резултат. Носът е резултат не само на едно усилие на човека, но резултат от усилията на множество същества, които са работили хиляди и милиони години. Вие някой път се питате как е вашият нос. После тия същества там са минали, които са работили брадата. Казвате: Виж с какви работи ни занимава, дали е вярно или не всичко това. Това е една от , великите истини в света. Хиляди същества са работили разумно, за да създадат нещо велико и хубаво в израза. Аз наричам това израз на човешката любов. Човек, който няма брада, не

може да прояви Божията любов. Само един човек с оформена брада може да прояви любовта. Той може да има чувство на любов. Тъй седи истината. Дали вярвате или не, за мен това са голите факти. Проверете. Посетете всички семейства, ако искате да се уверите. Мъже и жени, които живеят един идеен живот, разгледайте брадите им, палците им, разгледайте носовете им и ще видите и ще се уверите. После посетете всички ония, които не живеят добре, разгледайте носовете им и ще видите верни ли са моите твърдения или не. Този закон ние не може да го изменим. Ти като станеш християнин, ако не може да обърнеш своя нос да вярва в твоето учение, ти си изгубен човек. Ти ако станеш християнин и не можеш да обърнеш своята брада да върви по същия път, ти си изгубен човек. И моят палец като кажеш, и той трябва да каже: да правим така. Ти трябва да вдигнеш палеца си. Не свивай палеца си, но го вдигай. Палецът казва: Следвайте ме. Онези, които крият палеца си, това е един патологичен признак. Когато змията те дебне, тя си крие главата. Палецът отвънка трябва да бъде. Никога не крий палеца си. Като речеш да го криеш, въздействуваш на себе си, кажи: аз не съм змия да си крия главата. Или туй е признак на един вътрешен страх, ти нямаш убеждение в себе си. Казваш: какво да правя, не зная. Ако не знаеш, иди попитай един учен човек, да не те е срам. Ако си невежа, иди попитай някой учен човек. Щом ти се скриеш, нищо не се разрешава. Лалугерите като видят едно дете, се крият в дупките си и мислят, че всичко разрешават. Но тия деца наливат вода в дупките им и те излизат. И на хората ако не наливат вода, може да се крият, но ако дойде водата, какво ще правят? Мислите ли, че един лалугер, който се скрива в дупката, е много умен? Не е много умен. Как му дойде на ума да се скрива в дупката? Аз ще ви кажа Когато хората започнаха войните, на тях им дойде на ума да се крият в дупки и да живеят там. Биеха се хората, а лалугерите останаха в дупките. Въпросът с криене не се разрешава. На мястото на лалугерите дойдоха хората.

Но да се върнем. Аз взимам сега другата мисъл. Не се ограничавайте в едни възгледи, които ще ви турят в дупка като лалугерите. Не обвинявайте нито себе си, нито природата. Помнете, една истина ви казвам: Всеки от вас е един важен елемент в природата Той е толкова важен, колкото и другите. Едно дърво е важно като един елемент, не го сечи преди време. Една малка муха една малка мравка, една малка риба всичко това е на своето място. Ние мислим, че една рибка и без нея може. Туй, което природата е предвидяла не нарушавай нейната хармония. Природата ги е определила за нещо велико в света. Ти казваш: Тази работа няма да я бъде. Ти нарушаваш вярата, която природата е турила. Ако ти й противодействаш, тогава ти напакостяваш на себе си. Влез в това, което тя е предвидяла и не искай да стане туй, което тя не е имала предвид. Тя не те е пратила да станеш цар, владика философ, не те е пратила да станеш

поет, не те е пратила да станеш музикант, не те е пратила да станеш роб, но те е пратила да се учиш. Природата казва Като се учиш хубаво, ще дойдеш при мене, ще държиш изпит и като издържиш, ще те пратя втори път на земята и тогава ще ти кажа какво трябва да правиш. Ти дойдеш на земята, разбъркаш целия ред на природата и казваш. Аз искам да стана философ. Че най-първо глава нямаш да станеш философ, философите имат особени глави, царете имат особени глави, князете, владиците, професорите, всички, които нямат такива глави, те са самозванци. Някой иска да играе ролята на цар, и си мисли, че е такъв. Но не може да играе ролята на един цар и го осмиват, освиркват го на сцената. Онзи, роденият за това, му ръкопляскат и прогресира Който не е за това роден, той слиза от сцената Лошото не е в това. Не му казвай, че твоето място не е там, че не е актьор или писател. Всичките хора писатели не могат да бъдат; всичките хора философи не могат да бъдат; всичките хора доктори не могат да бъдат. Ако всички са лекари, кого ще лекуват? Преди всичко, всеки трябва да лекува себе си. Но лекар да лекува другите хора, то е трудна работа. Да бъдеш проводник и да обръщаш хората към Бога, то е една от най-трудните работи. Но питам сега, ако вие разгледате съвременния свят, колко от съвременните проповедници имат една реална опитност за Бога. Тъй реална, както когато кажа, че слънцето ще изгрее, да го зная, както 2 и 2 прави 4, тъй да го зная. Или както с Питагоровата теорема можем да решим някоя задача, или както с химията можем да определим едно вещество какви елементи има. Колко от тези проповедници постоянно цитират туй, което Христос казал: "Аз съм пътят, истината и животът." Ние какво сме? Ако Той е пътят, по този път мнозина ли ходят? Ако ние сме пътят, тогава каква е нашата задача? Ние трябва да ходим по този път. "Аз съм истината." Ако ние сме истината, трябва да сме умни и свободни. Ако не сме истината, трябва да търсим истината. Истината, това е светлината, това е свободата. По този път свободно трябва да ходим. После, в този път трябва да има цел. Целта е животът. Целта, към която ти се стремиш, това е животът. Ти имаш живот, път и свобода. Животът е целта, към която се стремим. Този живот, към който ние се стремим, той е временен, за да дойдем до този вечния живот, трябва да дойдем до онова положение, дето Христос казва "Аз съм пътя, истината и живота" Ако ти влезеш в този път, ти ще знаеш да се справиш лесно с всичко.

Сега както ви виждам, аз да ви кажа една истина. Мнозина от вас сте недоволни, макар че сте възрастни. Мнозина от вас се мъчите, мнозина от вас скърбите, но не виждам нито един да страда. Според мене, според моето разбиране, страданието е най-великото, което човек може да придобие на земята. След страданието той придобива дълбочина. След страданието идат Божиите блага. Ти си недоволен, не разбираш Божиите работи, скърбиш. Който е недоволен, да се мъчи, който се мъчи, да скърби,

а който скърби, да страда. Това е един път. Недоволният да влезе в мъчението, мъчението – в скръбта, а който скърби, да влезе в страданието. Това може изведнъж да стане в една секунда. Не мислете, че се изискват години. Природата е много внимателна. Скръбта не може да бъде повече от една секунда най-много една минута. Недоволството също така може да бъде само една секунда. Мъчението също така може да бъде една секунда. Само че отражението продължава Вие казвате: Как така? Вие сте на бойното поле, минава един патрон, удря ви ръката. То е само една секунда, но последствията са дълги – 2, 3, 4 месеца вашата ръка страда. Страданието е временно, но впечатленията, оставени във вашето тяло, са дълги. Ако вие имахте познанията на индуските йоги, след като е минал куршумът, вие ще намажете мястото с малко плюнка и в 5-6 минути ще ви мине болката. Те взимат цял нож, прокарват го през ръката, става 4-5 пръста рана, след туй понамажат я, държат другата ръка отгоре и гледаш след 5-10 минути няма рана. Сега това е една наука, да знаете как да лекувате временните си рани. Аз говоря сега за външните рани, вие ще викате лекар. Но като имате една рана вътре в сърцето, кой лекар ще викате. Или ако имате една рана в ума си, кой лекар ще викате? Ще кажете: Той е смахнат, той е неврастеник. Това не е определение. На този човек раната трябва да се превърже.

"Когато беше по-млад." Тогава казва: Симоне Йонин, любиш ли ме? Преводът не зная как е там. На едно място употребяват "любиш ли ме", а после два пъти употребяват "обичаш ли ме". Петър казва: "Господи, Ти знаеш, че те обичам." После пак го пита: "Обичаш ли ме?" Той се опечали. Защо? Сторило му се, че Христос няма доверие в него, а в другите има. Христос искаше да му каже: "Симоне Йонин, любиш ли ме? Ти забрави ли, че за мене щеше да положиш живота си?" Защо го пита Христос три пъти? Защото той три пъти се отрече от Него. Христос за всяко едно отричане каза: "Ти любиш ли ме?" За да заличи греха му, го попита. На Петра не му дойде на ум. Той ако се беше сетил, щеше да каже: Господи, имаш право да ме питаш, защото се отрекох. Ако някой ваш приятел ви пита: Ти обичаш ли ме7 Какво ще отговориш? Имаш някакво прегрешение. Направил си някаква погрешка. Аз зная, ако два пъти е станало отричането, той два пъти пита "обичаш ли ме". – Знаеш, че те обичам. Значи, заличено е вече. Ако веднъж се е отрекъл, веднъж ще го питаш "обичаш ли ме". Но щом не се е отрекъл, никога не го питай "обичаш ли ме". Вие това не го знаехте досега. Понякой път идва някой и ме пита:

Ти, Учителю, обичаш ли ме? Поставен съм на мястото на Петър. Значи той е Христос, пък аз съм Петър, който съм се отрекъл. Аз седя и мисля какво да му кажа, и нищо не казвам. Казва: Ти нищо не искаш да кажеш. Казвам: Аз никак не разбирам любовта. Ако искате на думи да ви кажа, колкото

искате любов на думи имам, цял океан, но ако ме питате за тази любов на дело, аз нищо не зная. Ти трябва да увиснеш на кръста, да те прободат, да изтече кръвта, да викаш на Бога, защо си ме оставил. Не е лесна тази работа. То е труден въпрос.

Христос, след като пита Петра, казва: "Паси овцете ми." Христос пита: "Любиш ли ме?" – Любя те. Може да бъдеш на същото място, дето аз бях, но ти ще бъдеш там, за да те опитам ти обичаш ли ме. Защото по-напред той не беше готов.

Та като дойдат страданията, вие не се отричайте. Не може да страдате, без да има някакъв обект. Може да страдате за своето отечество, може да страдате за дома си, може да страдате за приятеля си, най-после страдате за себе си. Ако не искате да страдате, не разбирате живота си и ще направите вреда. Ако не искате да страдате, ще причините вреда на своето отечество, ще причините вреда на своя дом, ще причините вреда и на себе си. Следователно, вие като страдате, разрешавате една от най-важните задачи на света. Чрез тия страдания, чрез недоволството, мъчението, скръбта ще дойде страданието, ще дойде след това радостта, ще дойде онзи избликът на любов, чрез който животът на земята ще се разбере. Следващият живот, към който човек се стреми, в него ще се осмислят нещата. Сега туй знание, което имате, вие сте достигнали до едно положение, дето сте в състояние да разберете нещата. Сега аз ви говоря върху един въпрос, който трябва да разберете. Може да ме питате, как е страдал Христос. Той е друг въпрос. Аз не искам да разправям за страданията на Христа, но аз да ви кажа как ще страдате – както Христос е страдал. За страданията на Христа аз няма какво да разправям. Страданията на Христа, Той си ги знае. Не правя въпрос, защото Той е минал през страдания. Той е авторитет, няма защо да описвам това, което не зная. От човешко гледище не ви казвам как ще страдате. Вие при страданията ще се освободите от всички ваши заблуждения. Най-първо ще мислите, че всички хора ви обичат. В страданието ще познаете, че никой не ви обича. Най-първо ще мислите, че всичко знаете, а в страданието ще познаете, че нищо не знаете. Най-първо мислите, че Бог мисли за вас, но в страданието ще дойдете до мисълта, че Бог не мисли за вас. Когато останете сам, без любовта на хората, без любовта на духовете, без любовта на Бога, но останете верен, ще се изправите и ще кажете: Мога да страдам, моята сила идва от Бога. Това е човек, това е гений, това е великото. Ще кажете: Мога да страдам. Щом можете да страдате, като мине страданието, тогава само във вашия вътрешен живот ще се яви едно знание на сърцето, такова каквото никога не сте виждали и ще кажете: Всичко това, което аз претърпях, не може да се сравни с онова, което придобих. То е онази вечна младост, вечната красота, вечната сила, вечното знание, ще видите

всичките онези радостни лица, които ще ви поздравят и ще кажат: Добре дошъл! Ние се радваме, че имаме един такъв брат, който е бил толкова силен, да носи страданието, без да се бои. Сега желаем ти да бъдеш учен, герой, безстрашен. Това е пътят, това е светлият път за бъдещите ваши постижения, да бъдете герои във вашите страдания.

"Когато беше млад, ходеше дето искаше, но когато остарееш, ще ходиш дето другите те водят." След това ще те изведат в светлината, в която ще намериш смисъла на живота.

Желая вие като страдате, да възкръснете!

31 неделна беседа, държана от Учителя
на 1 май 1932 година, София – Изгрев.

1932_05_04 Кръг, елипса и хипербола
лекция пред общия окултен клас

КРЪГ, ЕЛИПСА И ХИПЕРБОЛА

Размишление.

Има известни положения в човешкия живот, които не могат да се разберат, докато умът на хората е раздвоен. Докато умът им е раздвоен, много неща остават неразбрани, незнайни. Не можеш да разбереш една истина, докато се запитваш, откъде иде тя. Откъдето и да иде, приеми я без съмнение и колебание. - Трябва да зная откъде иде и къде отива. - Щом мислиш така, ти се движиш в затворен кръг. Много хора са затворени в кръгове. Затворена е тяхната енергия, техният капитал. Те правят усилия, за да се освободят. Значи, ако човек е затворен в кръг, например в кръга А, (Виж фигурата) усилието му да се освободи е голямо; ако е затворен в елипса, например в елипсата В, усилието му да се освободи е по-малко. Дойде ли до хиперболата (С), т.е. до Божественото, той се освобождава. Хиперболата е пътят, по който човек трябва да върви. Според хората тоя път е нескончаем. Тръгнеш ли в тоя път, никъде не можеш да спреш. Той не се свършва никога, затова е идеал на човешката душа. Всяко нещо, което се свършва, не може да бъде идеал на човека.
Като знаете това, не се стремете да свършвате нещата докрай. Като ядеш, не свършвай яденето си докрай; като влизаш и излизаш от дома си, не се стреми да свършиш работата си докрай. Нека остане нещо незавършено. Като се подвизаваш в духовния път, не се стреми изведнъж да станеш светия. Щом станеш съвършен, не можеш вече да останеш на земята. Докато си невежа, можеш да останеш повече време на земята. Станеш ли съвършен, земята вече не може да те търпи. Тя казва: "Няма какво да ти проповядвам и да те уча. Ето, вземи свидетелството си и върви." Щом получиш диплома си, тя се ръкува с тебе и те отписва от училището. Искаш или не искаш, ти напущаш училището. Щом напуснеш, мястото ти веднага се заема от друг, който с години те е чакал да свършиш. Съвършеният на земята е минал през знанието на кръга и на елипсата и се счита за учен. Обаче като влезе в хиперболата, той се загубва, чуди се къде ще му излезе краят. Той си казва:" Началото на тая работа ми е познато, определено е всичко, но какъв ще бъде краят, не зная. Никой не се е върнал оттам, никакви сведения нямаме." Казваме, че мнозина отиват там, но никой не се е върнал назад. Запитали един учен: - За колко време може да се обиколи земята? - За 24 часа. - За колко време може да се стигне до Слънцето? - За една година. - Колко е далеч земята от небето? - Много далеч, не мога да го измеря. Ето, 60 години вече, откак баща ми напусна земята, но още не сме получили от него писмо.
Хората се страхуват от оня свят. - Защо? - Защото не знаят къде отиват.

Някои си представят оня свят далеч от тях, а други си го представят близо. Оня свят може да е физически близо, а психически далеч; може да е психически близо и физически далеч. Духовният свят има две страни: физична, т.е. видима, която се обхваща от съзнанието и психична, невидима, която не се обхваща от съзнанието. От гледището на духовния свят, съществува една духовна наука, например духовна геометрия, която малцина разбират. Оня, който е духовно пробуден, изучава тая геометрия и си служи с нея при построяването на сложни машини. В нея има различни плоскости, сечения, кръгове и др. Който не разбира тая геометрия, може да си служи само с физичната геометрия, но каквато машина и да построи, непременно ще бъде с някакъв дефект.
Сега, като говоря за духовния свят, вие мислите, че лесно се прониква там. Не се влиза лесно в духовния свят. Не мислете, че лесно се минава от временното към вечното, от разбраното към неразбраното. Да наблюдаваш микробата под микроскоп и да я изучаваш, това е лесна работа. Обаче, как ще сложиш слънцето под микроскоп да го изучаваш? Слънцето има свои външни и вътрешни движения, които са недостъпни за нас. Обаче движенията на микробата всеки може да наблюдава. От движенията се съди за начина на живот, за размножаването и др. За слънцето се правят повече догадки и заключения. Въпреки това всички хора искат да разберат как стават нещата. Засега има разбрани и неразбрани неща. В бъдеще, когато съзнанието на човека се разшири, всички неща ще бъдат разбрани.
Какво представя кръгът? - Път на завършените процеси и движения. Щом се говори за завършени процеси, ще знаете, че тоя път е човешки, а не Божествен. В хиперболата линиите се пресичат във вечността. Да оставим въпроса за хиперболата настрана. Той е неразбрана система. Когато преувеличаваме нещата, казваме, че си служим с езиковата форма-хипербола. Тя подразбира такова преувеличаване на нещата, при което съзнанието не може да ги обхване. Ти искаш в един живот да станеш светия - това е хипербола. Друг иска да стане гениален - и това е хипербола. Обикновеният човек е затворен в кръга, талантливият е затворен в елипсата. В кръга е вписан квадрат - най-ниската форма. Ние можем да наредим тия фигури по възходяща линия, по следния начин: квадрат, кръг, елипса и хипербола. По хиперболата вървят гениите и светиите, но в две различни посоки C и C1. Като се срещнат, те свършват една полезна работа. Светията стои по-високо от гения. Под светия аз не разбирам оня, който гладувал с години, че придобил жълт цвят на лицето. Не е светия и оня човек, който живял добре и направил няколко добрини. Геният и светията са носители на велики Божествени идеи. Те идат на земята да помагат на човечеството, да му посочат правия път на живота. Сегашните хора се нуждаят от ново разбиране, от нова светлина, която изключва страха и безпокойството. Защо ще се безпокоиш за утрешния ден? Защо ще се страхуваш от смъртта? Да се страхуваш от живота и от

смъртта, това е неразбиране. - Остаряхме вече. - Има ли нещо лошо в старостта? Ако губиш свободата си и се ограничаваш, ти не разбираш старостта. Има една старост, която освобождава човека. Щом се страхуваш от старостта, ти си попаднал в оная старост, която ограничава. - Ще умра. - Ти се страхуваш от смъртта, защото тя отнема всичко, което си имал на земята. Това е неразбиране на смъртта. Който я разбира, той гледа на нея, като на благодетел. Тя отваря вратата на затвора, хваща човека за ръката и му казва:" Хайде, излез вън, на свобода. Друг път да не влизаш в затвора." Сега искам да ви предам една музикална лекция, без да ви уча да свирите. Всеки свири по свой начин: цигуларят взима цигулката, заема особено положение и свири по свой начин; пианистът свири по свой начин; флейтистът, арфистът също свирят по свой, специфичен начин. И аз свиря по свой начин. Музиката не е нещо установено. Всеки я предава по своему. Обаче в живота има обикновени, установени процеси. Да те затворят, това е обикновен процес. Да се ожениш, това е обикновен процес. Между затвора и женитбата има нещо общо. Това са два еднакви процеса с различни имена. Като се затворят, ставаш известен на хората. Като се ожениш, ставаш също известен, виден човек. Докато си малко дете, хората не те познават. Щом пораснеш, станеш красив момък или мома, всички се вглеждат в тебе, ставаш известен - виден човек. Момата започва да търси красив момък, а момъкът търси красива мома. Тя иска да живее добре, да заема високо място в обществото, да я познават всички. Тя иска момъкът да бъде богат, да заема високо обществено положение. И момъкът търси богата мома, да се издигне чрез нея. Той дълго време се колебае, да вземе ли момата, която обича, или да вземе някоя богата мома. Най-после се решава да вземе възлюбената си. Понеже няма средства да задоволи изискванията , той започва да поглежда към отворената каса. След голяма борба той бръква в касата, но накрая идват последствията. Слагат го в затвора за няколко години и го лишават от свободата му. Докато е свободен, мъжът ревнува жена си. Щом влезе в затвора, стражарят започва него да ревнува, не му позволява да гледа през прозореца. Следователно, щом направиш едно престъпление, веднага те слагат в затвора - престъпил си една човешка заповед. Като грешиш на земята, други те съдят; като грешиш на небето, сам се съдиш, сам се наказваш. Откраднал си там една торба пари. Който и да те срещне с торбата, няма нищо да ти каже. Ти считаш, че това е в реда на нещата. Носиш торбата до едно място, но тежи, сам не можеш, търсиш помощ. Готов си да дадеш пари на някого, само да ти помогне. Всички минават и заминават край тебе, но никой не те поглежда. Казваш:" Моля ви се, помогнете ми, не мога сам да нося торбата." - Щом не можеш, остави я, откъдето си я взел. Закон е: всеки сам носи последствията на своите мисли, чувства и действия. - Не съм ли свободен да постъпвам както искам? - Свободен си, но ще носиш последствията на своята свобода. - Защо греши човек? - Защото не разбира

Божиите пътища. Той иска да ги коригира, всичко да става по негово желание. Който се е опитал да коригира Божественото, всякога е грешил. Щом си дошъл на земята, ще живееш в ограничените условия на живота - физически или материален живот; ще живееш в живота на чувствата - в духовния свят; най-после ще живееш в областта на мислите - в Божествения свят. - Как познаваме, в кой свят живее човек? - Ако си недоволен и лицето ти придобива тъмночервен цвят, ти си в материалния свят. От какво си недоволен? - От яденето, от облеклото, от службата, която извършваш и др. Щом влезеш в духовния свят, в областта на чувствата, и тук можеш да бъдеш доволен и недоволен, както и в материалния свят. Ако си доволен, цветът на лицето ти се изменя, става розов, разширяваш се. Ако си недоволен, свиваш се. Влезеш ли в Божествения свят, в областта на чистата мисъл, всякакво недоволство изчезва. Едно ще знаете: щом живеете добре,първо вие се ползвате от доброто, а после окръжаващите. Казано е в Писанието, че никой не живее за себе си. Какво означава тоя стих? Човек наистина не живее за себе си, но първо той трябва да живее за своята душа, т.е. за своя идеал. Душата в човека е Божественото начало. Значи, човек живее първо за Бога, а после за себе си и за своя ближен. Къде е идеалът на човека: в главата, в гърдите или в стомаха? Мястото на човешкия идеал не е определено. Той не е близо до него, но ехото на неговия идеал е близо. Идеалът на човешката душа е вън от човека. Ти се разговаряш със своя идеал като по телефон. Вземеш слушалката и слушаш какво ти говори той. Идеалът не живее на земята. Той нито се ограничава, нито се освобождава. Който се е опитал да ограничи своя идеал, той е платил с живота си. Непостижимо, неуловимо нещо е идеалът. Може да бъдете в съприкосновение с него, но никога не може да го постигнете. Деня, в който постигнете идеала си, животът ви се обезсмисля. Какво означават думите „постигане на идеала"? Това значи, да забогатееш, да станеш милионер. Няма по-голямо нещастие от това, да станеш богат на земята. Всички твои познати, приятели и роднини ще почнат да те посещават, да ти искат пари. Ако си готов да даваш, минаваш за добър човек; ако нищо не даваш, започват да те корят, да те критикуват, докато преждевременно те отнесат в гроба. Много хора умират преждевременно. Причината за това са неговите роднини. Те отправят към него своите отрицателни мисли и казват:"Кога ще умре тоя човек, да вземем богатството му, че и ние да си поживеем. Днес една отрицателна мисъл, утре една отрицателна мисъл, докато един ден се чуе, че еди кой си имал сърдечен удар и умрял." - Защо страда човек от сърце? - Защото някога е бил богат и не е задоволил желанието на своите роднини. Те са искали от него да сподели богатството си с тях. Не задоволи ли желанието им, смърт го очаква.

Това е отвлечен въпрос, който не може да се провери. Вие гледате на отвлечените въпроси като на нереални. Кой живот е реален? Животът на

детето е реален, но само за него, за възрастния не е реален. Животът на младия е реален само за младия, но не и за стария. Младият казва: Трябва да остарея, за да поумнея. Като остарее, животът му реален ли е? Щом детето се убеди, че животът му не е реален, иска да стане голям, възрастен. И възрастният, като види, че животът му не е реален, иска да стане стар. Какво ще каже старият? И той, като види, че животът му не е реален, казва:" Нищо друго не ми остава, освен да умра. "Нереалният живот е външната страна на живота, която не засяга вашия душевен живот. Казвате: "Човек трябва да бъде добър." - Това е израз на речта. Какво се разбира под израза „добър човек"? В даден случай добрият човек може да бъде лош, а лошият - добър. Ако удариш с камък главата на едного, който отива да убие десет добри хора, лош човек ли си? Привидно минаваш за лош, защото пукна главата на един човек, но всъщност ти спаси живота на десет добри хора. Ако занесеш на болния си приятел няколко сладкиши, ти минаваш за добър човек. Обаче оказва се, че сладкишите са направени от лошо масло и стомахът на болния се разстроил. Лош човек ли е неговият приятел? Много от възгледите на сегашния човек за добро и зло са относителни. И моралът на сегашния човек е относителен. Обаче има един установен, абсолютен морал, наречен Божествен. Следователно, ако проповядваш на хората, че трябва да се обичат, да живеят добре, това още не е морал, това са празни думи. Не можеш да учиш човека как трябва да обича. Всеки сам трябва да си изработи начин как да прояви любовта си. Тя сама учи човека. Ако обичаш хората, както те искат, това не е любов. Ако си в затвор, ти се чувстваш унижен и си недоволен. Отидеш ли в хотел, където плащаш за леглото, доволен си. И в затвора, и в хотела си затворен, но в първия случай други разполагат със свободата ти, а във втория случай ти сам разполагаш със свободата си. Баща си, имаш син, доброволно го поддържаш и храниш - доволен си. Ако синът ти иска насила да го поддържаш, ти си недоволен. В тоя случай, и бащата, и синът са затворници. Същото се отнася и до религиозния живот на човека. Дойде ли някой при него и насила му налага своите религиозни възгледи, това не е морал.

Често слушате да се говори, че човек е свободен, има свободна воля. Според мене никой не е свободен. Каква свобода е тая, да лежиш в леглото цяла сутрин, защото лекарят дал такъв съвет. Каква свобода е тая, да ставаш сутрин в три или четири часа, защото някой те посъветвал да правиш това. И късното ставане и ранното ставане не показват, че си свободен. Друго е, ако ставаш рано, или спиш до късно по свое собствено разбиране и желание. Друг е въпросът, ако между твоето разбиране и света отвън има известно съвпадение. Свободата е вътрешен процес. Ще спиш ли късно, ако някой обещае да ти даде сто хиляди лева преди изгряването на слънцето? Ти имаш нужда от пари. Щом чуеш такова обещание, не само че няма да се успиш, но ще станеш един час преди

изгряването на слънцето, от страх да не закъснееш. Само една минута да закъснееш, пропадат парите. Ранното ставане е подобно на тая парична придобивка. Вие сте дошли на земята да плащате полици. Ако не ставате рано, ако не дишате ранния чист и свеж въздух, вие няма да изплатите полиците си навреме, нито ще получите парите от своите длъжници. Това е за самите вас, а не за другите. Благото, което ранното ставане носи, е първо за вас. Освен това всяко нещо, което вършите, трябва да е проникнато от любов. Не правете нищо без любов. Това е морал. И всеки, който поддържа морала на любовта, е наш приятел. Това не значи изведнъж да се отречете от стария морал. Дръжте стария морал, както земята държи в себе си всички растения. Обаче дойдете ли до храната, ще ядете плодовете на растенията, а не техните корени. Моралният живот на растенията е също извън земята, в техните плодове.
Сега и вие като растенията, сте ограничени и затворени в тялото си. От тялото ви, т.е. от ограничения живот трябва да излезе друг живот, както излизат плодовете на растенията. Ние обичаме именно плодовете на нашия живот. Радвайте се на плодовете на своя живот, без да се спирате върху неговите корени и да казвате, че сте грешни. Важно е, че съзнаваш това. Радвай се, че си грешил. Значи приготвил си материал за обработване. Има ли нещо лошо в това, че разполагаш с десет килограма вълна за обработване? Лошо е, ако не я обработваш. Обаче, щом я обработиш, ще се ползваш от нея и ти, и твоите близки. Ако откраднеш вълната и не я обработваш, ще те държат отговорен; ако ти я подарят и не я обработваш, пак ще те държат отговорен. Всяко нещо, което минава през ума и през сърцето ти, трябва да се обработва. Следователно, дойде ли една Божествена идея в ума ви, не я отблъсквайте. Приемете я и работете върху нея. Ако я отблъснете, ще ви държат отговорен. И тъй, разсъждавайте правилно, за да се освободите от ограниченията на живота. Не е достатъчно да кажеш, че си учен, но трябва да се освободиш. Наука, знание е това, което освобождава човека. Ти си вързан с дебело въже. Какво трябва да правиш? Имаш игла. Вземи иглата, и всеки ден чопли въжето; нишка по нишка ще го късаш, докато един ден съвършено се освободиш. В тоя случай, иглата е на място. Ако държиш иглата си в кутийка и нищо не правиш, тя не е на място. И мисълта на човека е на място, ако може да го освободи от всички ограничения и заблуждения. Ти искаш да станеш богат, учен, силен, да се ожениш и по тоя начин да се освободиш от ограниченията си. На крив път си. Богатството, учението, силата, женитбата не освобождават човека. Докато е малко, теленцето е свободно, играе си, никой не го търси за работа. Щом порасне, веднага слагат хомот на врата му и го впрягат на работа. Същото се отнася и до човека. Докато е дете и живее в Божествения свят, никой не го търси за работа. Щом порасне и влезе в света, веднага го слагат на работа. Няма човек в света, на когото вратът да не е задебелял от хомота на живота. Един американски

проповедник ми казваше: Женен съм, жена ми е добра, но се е посветила на женското движение. Всеки ден излиза от къщи и отива далеч някъде, да държи сказки за освобождаването на жената. Тя говори против мъжете и работи за повдигането на жената. Аз оставам в къщи да гледам децата. Тая работа не е за мене. Тъкмо започна да чета Библията, едно от децата заплаче. Едва утихне то, друго се развика.
Казвам: Всеки човек има в себе си по една възлюбена, която напуща дома и отива да държи сказки за повдигането на жената. А проповедникът в човека си мисли, че е роден да проповядва на хората и да ги насочва в правия път. Той се лъже, не е роден за проповедник. Неговата задача е да гледа децата. И да проповядва, и да не проповядва, хората ще се раждат и ще умират, и светът ще следва своя път. Той мисли, че като си каже проповедта, хората ще се оправят. И това е възможно. Мнозина мислят, че това, което работят, е нещо съществено. Има нещо съществено в тяхната работа, но повечето им работи са забави.Ти се раждаш, живееш, страдаш, мъчиш се, но като остарееш, виждаш, че всичко е било излишно, и казваш:" Човек не трябва да се тревожи много."
Повтарям: Вършете всичко с любов. Страдаш, кажи си: Забава е това. Ожениш се, кажи си: Забава е това. Учен човек си - забава е това. Отиваш на театър, на разходка - и това е забава. Ставаш сутрин рано - и това е забава. Сега вие вървите по един установен ред на нещата и считате, че тоя ред не може да се измени. - Кой е наредил тоя начин на живеене? - Вашите предци. Те са измислили хомота, метнали са го на врата на хората, и днес всички казват: Не може без хомот. Писанието казва: Трябва да се освободите от стария ред на нещата, от хомота на живота. Добър е старият живот, но има нещо неестествено в него. Естествено е да спиш навреме и да ставаш навреме; естествено е, да се учиш навреме, но има неща, които не трябва да изучаваш. Защо трябва, например, да изучаваш криминалната психология? Защо трябва да изучаваш патологичните признаци при заболяването на стомаха, на гърдите или на мозъка? Защо трябва да изучаваш престъпленията на хората в миналото?
Време е вече да изучаваме нормалните прояви на живота, а ненормалните да оставим настрана. Време е да изучаваме вярата и любовта, които са еднакво необходими за всички хора. Време е да приложим свободата към себе и и към всички живи същества. Щом аз съм свободен, всички трябва да бъдат свободни. Вие ограничавате себе си, ограничавате и близките си и се чудите, защо животът ви не върви добре. Много естествено. Вие се поддавате на всяка мисъл, която минава през ума ви, без да се запитвате, откъде иде и какъв е характерът -. Тази е причината и за разваляне на семейния живот. Истинско семейство е това, в което Бог живее. Той се изявява като любов, мъдрост, истина, правда, добродетел, свобода. Това прави хората щастливи. Под „семейство“ не разбирам няколко члена - майка, баща и деца. Вселената е едно голямо семейство. По тоя образец е

създадено и малкото човешко семейство. Изучавайте великото семейство - вселената, за да създадете и малкото семейство по тоя план. Законите на вселената трябва да бъдат закони и на малкото семейство. Всеки член от семейството трябва да си зададе въпроса: Живее ли Бог в моето семейство? - По какво се познава присъствието на Бога? - По свободните отношения между членовете. И ние сме едно голямо семейство. Ако в класа, между учениците, се проявява любовта, мъдростта, истината и свободата, вашият клас справедливо носи името си клас на любовта. Няма ли между вас тия прояви, това не е истински клас, не е клас на любовта.

Т.м.

7. Лекция от Учителя, държана
на 4 май, 1932 г. София. Изгрев.

1932_05_08 Обич и знание
неделна беседа

ОБИЧ И ЗНАНИЕ

Т. м.

Ще прочета 12-та глава от Притчите, която ще ви бъде като задача през годината.

Често човек мисли, че може да направи много нещо. Но това, което в даден момент може да направи, то е неговото знание. Ти мислиш, че знаеш нещо, но не можеш да го приложиш. Значи това знание не е твое, то е на някое по-високо същество. И за доброто, и за злото е едно и също. Ти не можеш да направиш известно престъпление, но има кой да го направи. Същото се отнася и за доброто. Ти не можеш да го направиш, но има някой, който може да го направи.

„Който обича поучение, обича знание.“ – Тази мисъл може да се приложи и в нашите времена.

„А който мрази поучение, безумен е.“ (– 1-ви стих.) – Само умният има право да поучава; глупавият трябва да мълчи. Следователно, когато глупавият те поучава, затвори ушите си и си върви. „Добрият намира благоволение от Господа, а ще осъди Той коварния.“ (– 2-ри стих.) – Тази мисъл отговаря за сегашните времена.
„Човек не ще се утвърди чрез беззаконие; коренът на праведния не ще се поклати.“ (– 3-ти стих.)
„Добродетелната жена е венец на мъжа.“ (– 4-ти стих.) – А онази жена, която не е добродетелна, какво е? – Всеки, който носи венец, има добродетел. А онзи, който има трънен венец, какво е? А жена, която докарва срам, е като гнилост в костите му. Тя няма име. По какво се отличава лошата жена от добрата? – Лошата няма име, а добрата – има. Значи, щом станеш лош, нямаш име; щом си добър, ти имаш име. Добрият човек има достойнство. „Мислите на праведните са справедливост, а намеренията на нечестивите са коварство.“ (– 5-ти стих.)
„Думите на нечестивите са засада за кръв, а устата на праведните ще ги избавят.“ (– 6-ти стих.)
„Нечестивите се съсипват и няма ги, а домът на праведните ще пребивава.“ (– 7-ми стих.)
„Човек се похвалява според разума си.“ (– 8-ми стих.) – Това е модерно изречение. Умът хвали човека.

Питате: Защо иде скръбта? – Тя иде да смири човека. След нея може да

дойде страданието.

Изпейте песента Духът Божи.

Какво означава думата „извод“? Имате двама души: учител и ученик. В това количествено отношение 1:2, имате един човек, който сложил един грош в обръщение и от него спечелил два гроша. Обаче в числото две има две живи същества. Един учител има двама ученика: единият е способен, а другият – не е способен. И двамата минават за ученици. Как ще определите кой от тях е по-способен? Знанието е частично, единият минава за по-способен. Вие още не сте проникнали в отношенията, които съществуват между учителя и ученика, т.е. в отношенията на тези числа.

Една пчела ужилила един учител. – Какво има от това? Най-многото е, че ужиленото място ще се подуе. Аз ви представям реален случай, а не въображаем. Какъв е изводът от това? Мястото, където е ухапан учителят, ще се подуе малко, а пчелата ще изгуби живота си – ще умре. Учителят ще живее. Човек, който ухапе Истината, тя ще се подуе малко, но този, който я ухапал, ще изгуби живота си. В това няма изключение. И пчелата, като ужили някого, умира. В това отношение осата е по-умна, по-интелигентна от пчелата. В осата има повече интелигентност, а в пчелата – повече чувства. Тя е роб на една традиция. Ако ме ужили пчелата, ще кажете: „Нали Учителят има сила, защо не се предпази? Защо не си сложи гугла? Защо отива толкова близо до пчелите?“ – Прави са вашите разсъждения; те са на място. На същото основание аз ви питам: Защо и вие, като пчелите, понякога не задържате езика си? Ходите по поляната и дупчите с него, мърморите сами на себе си. Питам: Кой има право да ходи по поляната: Учителят или пчелата? – И двамата имат право, но пчелата не е разбрала това. Тя казва: „Този Учител няма право да ходи по поляната, тя е за нас“ – и го ужилва. – Какво спечели пчелата, която ужили Учителя? Какво печели човек, като извърши престъпление? – Нищо не печели. Казвате: „Трябва да изучаваме нещата научно“. В какво се крие науката? Светът е създаден с наука; хората живеят с наука; ходят с наука; спят, ядат с наука. Умният човек живее с наука, а глупавият – без наука. И добрият живее с наука. Това е една система, която не се мени. Тя е създадена от памтивека. Който свири добре, всичко изпълнява с наука. Който само стърже с лъка, той свири без наука. Също така и човек живее с наука или без наука. Първо ще определите: с наука ли живеете, или без наука? Казвате, че това са модерни разбирания. Какво означават думите „модерни разбирания“? Казвате: „Човек трябва да има обществени отношения“. – Кога човек не е имал обществени отношения? Казвате, че човек трябва да има отношения към жена си. – Че кога той не е имал отношения към жена си? В рая нямаше ли отношения? От Адама досега, хората нямат ли

отношения? – Имат. Първо, трябва да имаме отношения към Бога. – Кога човек не е имал отношения към Бога? Отношенията му могат да бъдат като на един добър и умен човек, който разбира законите. Същевременно той може да има отношения към Бога като глупав човек, който по десет пъти на ден се запитва, дали вярването му е право, или не. Казваш: „Дали има Бог, или не; дали Той съществува, или не – не зная“.

Ще ви приведа един пример за българина Стоян. Той отивал в града с магарето си. По пътя задрямал под едно дърво, като вързал магарето с юлара за ръката си. В това време няколко деца се приближили до него, свалили юлара от главата на магарето и избягали с него. Като се събудил, Стоян видял, че магарето му го няма, а само юларът стоял вързан за ръката му, и си казал: „Аз ли съм Стоян, или не съм? Ако съм Стоян, загубих магарето; ако не съм Стоян, спечелих един юлар“. Така и онзи, който се съмнява в съществуването на Бога, казва: „Ако няма Господ, изгубих магарето, но спечелих науката и знанието“. Това е юларът, който Стоян държи в ръката си. Ако не съм Стоян, спечелих един юлар. Питам: Юларът ли е по-важен, или магарето? Ще кажете, че това са обикновени работи.

Всички хора мислят като Стоян и на всички е сложен юлар. Жалко е, че хората сами си слагат юлар. Едно време други им слагаха юлар, а сега сами си го слагат. Ако сте ясновидец, ще видите, че водят всеки човек, бил той религиозен, някой учен, философ, поет и др. Външно той няма юлар, но вътрешно. Мечкарят, облечен добре, с шапка на глава, казва: „Аз съм освободен човек, ходя, където искам“. Той си мисли, че е свободен, а всъщност, не е. Току се отбие в някоя кръчма да пие. Свободен човек ли е това? – Не е свободен. Селянин отива да събира дърва в гората. Свободен ли е? – И той не е свободен. Каква свобода е тази? Носиш дърва, складираш ги, а през зимата нямаш кибрит да ги запалиш. Каква полза от твоя труд? Ако ги запалиш и стоплиш къщата, трудът ти има смисъл. Енергията на дървата трябва да се превърне на топлина. Ако можеш да направиш това, ти си умен човек.

Сега ще направя превод. Ако сложиш на огъня сухите дървета, т.е. сухите мисли, чувства и постъпки, но не можеш да ги запалиш, ти си от невежите. Има също мисли, които безпокоят човека като пчелата и всеки момент могат да го ужилят. Има мисли, които го безпокоят отвътре. Аз говоря за вътрешните мисли. Те трябва да се сложат на огъня и да се изгорят. Ако една такава мисъл не може да те освободи, къде е твоето знание? Аз говоря принципно, а вие можете да си правите частни изводи. Това е необходимо, за да можете да прогресирате в живота. Ичане ще дойдем до стиха, където Христос казва: „Колко мъчно ще влезе богатият в Царството Божие“. Аз казвам: Мъчно ще влезе глупавият в Царството на знанието. Христовата

мисъл, че мъчно ще влезе богатият в Царството Божие, ни най-малко не засяга хората. Въпреки това всеки иска да бъде богат. Никой не се интересува от Христа, всеки се стреми към богатството. Дали ще влезе в Царството Божие, не иска да знае. Той предпочита богатството пред Царството Божие. Казваш: „Не е време за Царството Божие. Важно е да придобием богаство". Според мене, преди да влезе човек в Царството Божие, ще мине през големи изпити. Ако ги издържи, той е силен човек. Ученикът е силен, когато решава добре задачите си. Ако другите му решават задачите, той остава прост, невежа. Едно е важно: Всеки иска да се откаже от своето невежество и от групостта си. Казва: „Не ми говорете за глупостта".

Сега ще направя една аналогия между богатия и бедния, между учения и невежия. Те имат отношеия помежду си, но с различна тенденция. Богатият е доволен, защото разполага с много пари. – „Аз съм богат и мога да ти заповядвам." Какво ще каже бедният? Той се подчинява, но не доброволно. Той мисли за себе си, че е щедър. – Щедър е, защото няма богатство; не се е опитал.

Казано е в Писанието: „По-лесно камила ще мине през иглени уши, нежели богатият – в Царството Божие". – Така е, мъчно ще влезе богатият в Царството Божие, но мъчно ще влезе и бедният. Мъчно ще влезе ученият, но мъчно ще влезе и невежият. Ако ученият влезе мъчно в Царството Божие, невежият още по-мъчно ще влезе. Богатият знае на какво се дължи неговото богатство, а бедният не знае защо е беден. Ученият знае на какво се дължи неговото знание, но невежият не знае на какво се дължи неговото невежество и иска да се освободи от него.

Питате: „Какъв е крайният извод на това разсъждение?" – В природата няма краен извод. Там има само временни изводи. Например, ако злото е извод на нещо, казвам: Временно зло има, но вечно – няма. Временна болест има, но вечна болест няма; временна смърт има, но вечна смърт няма. Тогава правя следния извод: Има вечен живот, но не и вечна смърт. Не може да има едновременно вечен живот и вечна смърт. Две вечности не могат да бъдат в отношение. Не може да поставите двама силни мъже в отношения. Какво е отношението на 1:1? – Ще се получи числото 3. Обаче, ако съберем 1+1=2. В случая, в отношението 1:2=3, имаме предвид следното: първата единица е бащата, втората – майката, а числото 3 е детето – резултат. Ако двете единици представляват двама мъже, те ще бъдат в постоянен спор. Тогава имаме действието 1+1=2. Двойката е жената, т.е. число на примирение. Значи само жената може да примири двама мъже. Тя е дошла на света да примирява. Злото съществувало преди жената. Ще кажете, че жената е създала злото. Така мислят децата.

Да се мисли, че жената е донесла злото в света, е толкова вярно, колкото е вярно твърдението, че децата идат от реката. Така говорят бабите на децата. Също бабите казват, че жената донесла злото в света. Това не е нито философски, нито научен извод. Простият, невежият казва, че ако жената не беше дошла на земята, нямаше да съществува злото. Всъщност, жената дойде в света, за да примири двама души. Имаше борба между Адам, когато беше в рая, и змията, която отпосле се яви. Тя беше човек, който дойде при забраненото дърво. Ако Ева не беше там, щеше да има голяма борба между двамата. Вторият дойде с оръжието си, но като видя Ева, сложи оръжието и започна да се разговаря с нея кротко, меко. Той каза: „Аз нямам лошо намерение. Готов съм на всички услуги; на ваше разположение съм". По този въпрос дотук ще спра, по-нататък не искам да отивам. Една българска пословица казва: „Ела зло, че без тебе – по-зло". Значи трябваше да дойде Ева на земята, за да се избегне по-голямото зло. Върви един човек в гората, замислен нещо; той не вижда през какъв път ще мине. Насреща му излиза друг, удря му две плесници и си заминава. Пътникът се стряска, оглежда се и вижда пред себе си една голяма пропаст. Ако не бяха плесниците, той щеше да падне в пропастта. Трябва ли да питаш кой те удари и защо? Ако продължаваш да питаш, още един път ще те ударя. Трябва да познаваш този, който те е ударил. На едно място от Деянията на апостолите е казано: „И Христа познавам, и Павла познавам, но ти кой си?" Та и вие много искате да знаете, но всичко не може да ви се каже. Когато ви поканят на угощение, казват ли ви какво ядене ще ви дадат след първото? Вие искате да знаете какво ще бъде второто, третото ядене. Ако сте в Китай и ви поканят на угощение, много ястия трябва да опитате. Един американец бил поканен от един мандарин на обяд. На масата били сложени 40 различни ястия. Според обичая трябвало той да вкуси от всички яденета по малко. Американецът изпълнил обичая на китайците, но цели две седмици боледувал от разстройство на стомаха. Защо са нужни 40 яденета за един обяд?
Днес се повдига въпросът за яденето между богатия и бедния. Бедният казва, че никога не си дояжда, а богатият казва, че преяжда. Този въпрос ще съществува още дълго време между хората. Как ще се разреши той? За да го разрешите правилно, започнете да отглеждате буби. Като вземете бубеното семе, запишете си кога сте го взели и за колко време ще се излюпят бубите. След това започнете да ги храните и записвайте как се развиват бубите. Интересно е да видите след колко време бубата ще дойде до онази фаза, когато трябва да яде. От този момент започва новата култура, т.е. стремежът на бубата да се превърне на какавида, а след това – на пеперуда. От тези изчисления човек може, чрез висшата математика, да реши задачата на своя живот, а именно: докога ще преяжда и докога няма да си дояжда. За решаването на тази задача е нужно търпение. Казваш на

някого: „Аз зная какво ще излезе от тебе“. – Ако знаеш какво ще излезе от него, защо не предскажеш какво ще излезе от тебе? Нищо не знаеш, понеже не си свободен човек. Ключът на задачата е в свободата. Ти даже не знаеш как ще постъпиш след една година по известен въпрос. След една година условията на живота могат да се изменят коренно. Откъде знаеш как ще постъпиш тогава? Ако мислиш, че можеш да предвидиш нещата, това е заблуждение. Хората лесно се заблуждават, защото не се познават. Те носят маски на лицата си. Разговарят се помежду си, без да знаят кой е под маската. Един 48-годишен човек имал слабост към младите красиви жени. Един ден той среща една красива мома, поздравява я, кланя се и започва да се разговаря с нея. Приятно му е да каже няколко любезни думи. Тя го гледа, слуша какво говори той, усмихва се и си заминава. След известно време, тя сваля маската си и отново го среща, като стара баба, с тояжка в ръка. Той я спира и я пита: „Бабо, на колко си години?“ – „На 100 години, синко.“ – „Много си остаряла, бабо!“ – „Преди малко срещнах един млад момък, който ми говори много хубави думи.“ И тя почва да изброява това, което момъкът говорил. Той слуша и се чуди откъде тази баба е чула думите, които той говорил на младата мома. – „Да не си подслушвала? Аз действително говорих това на една млада мома.“ Бабата не могла да го убеди, че тя е същата, на която той говорил.

Сега аз не говоря за вас, а за красивата мома. И вие се криете под някаква маска. Изкуство е да познаеш човека, скрит под маската. Аз не се лъжа. Като видя старата баба, аз зная, че под нейната маска се крие друго нещо. Тя е умна, много неща знае. Като снема маската, под нея ще видя нещо много красиво. Тя казва на младия момък: „Синко, не съм толкова стара, както изглеждам“. Като свали маската, той ще се увери, че, действително, тя е много красива. Тогава какво ще каже той? – „Като те видях, забравих първата мома.“ Пред тебе стои ядене, здравословно, приятно на вкус. Кое предпочиташ: един голям, хубав хляб, направен от старо брашно, или малка пита, омесена от току-що смляно брашно. Ти ще избереш малката питка. Значи не е цената в количеството, а в качеството. Имаш право да предпочиташ добрия човек пред лошия; пресния хляб пред мухлясалия. Казваш: „Нали трябва да имаме еднакви отношения към всичко?“ – Еднакви отношения можеш да имаш само към добрите хора. Невъзможно е да обичаш лошия човек. – „Бог е създал всички хора.“ – Не, Бог не може да създаде престъпник, лош човек. Ако всички хора са родени от Бога, не може да има престъпници в света. Роденият от Бога грях не прави. Престъпникът, грешникът не може да бъде обект на любовта. Какво вода ще пиеш: чиста, планинска, или водата на щерната? Ти можеш да пиеш нечиста вода, но стомахът ти ще протестира. В живота можеш да обичаш само красивото, възвишеното. Ако се оплакваш, че никой не те обича, казвам: не те обичат, защото в тебе има мътна вода. Знай, че когато хората

те обичат, ти си добър. Това е мое разбиране, то се отнася до мене. Дайте път на доброто в себе си, и хората ще ви обичат. – „Искам да имам доброто мнение на хората." – Прав си. Искай доброто мнение на умните хора, а не на глупавите.

Често хората търсят доброто мнение на подобните си, а не на по-напредналите от тях. Например, някой ученик иска съучениците му да имат добро мнение за него, а не се интересува за мнението на учителите си. Той говори лошо по адрес на учителите си и гледа да бъде внимателен към съучениците си. Учениците не стоят по-високо от учителите. Така постъпват и религиозните хора. Те гледат да бъдат изправни към обществото, в което се движат, а не искат да знаят какви са отношенията им към Бога. Свободни сте да постъпвате, както искате, но важно е какви ще бъдат последствията на вашите постъпки. Важно е дали това, което говориш, е право, или не. Какъв човек си ти, ако си служиш с неверни данни, с лъжливи факти? Всички мисли и чувства на човека се хронизират. Значи има един свят, който отбелязва нещата абсолютно вярно. Един ден вие ще се пръснете по четирите краища на света, ще бъдете далеч едни от други. Какво ще правите, ако влезете във връзка с по-напреднали същества? Как ще ги убеждавате в своите възгледи? Докато сте във връзка със слепи същества, лишени от светлина, можете да им говорите, каквото искате. Но като влезете във връзка със светли същества, на които очите са отворени, не можете да им говорите неверни неща. След като си преподавал на учениците си смятане, като си ги учил на четирите действия, можеш ли да ги убедиш, че 1+1=3? – Не, 1+1=2. Можеш ли да убедиш учениците си, че едно е по-голямо от две?

Сега и вие искате да убедите себе си, а после и обкръжаващите, че една ваша постъпка е права; че намеренията ви са искрени. Питам: Как е възможно, една права постъпка или едно добро намерение да води към лоши последствия? Това е невъзможно; такъв закон не съществува. От чисто подбуждение, от право разбиране не може да излезе криво заключение. Казваш: „Постъпката ми беше лоша, но намеренията ми бяха чисти". – Не, намеренията ти са били нечисти. Аз не се спирам само на външната страна, но прониквам и във вътрешната страна, в същината на нещата. Що се отнася до недоволството, до мъчението, до скръбта, това са естествени неща. Те са последствия на нещо. Ако искаш да се освободиш от противоречията, трябва да минеш през страданията. Първо ще минеш през недоволството, а после през доволството; първо ще минеш през страданията, а после през радостта. Тя е красива мома, която ще ти се усмихне. Веднъж видял тази усмивка, никога не можеш да я забравиш. Самата усмивка говори какво се иска от тебе. Аз говоря за усмивката на Любовта, а не за обикновената усмивка, която внася нещо отрицателно в

човека. Когато минаваш през най-големи страдания, като възнаграждение ще получиш тази усмивка. Тя внася сила в човека, прави го тих и спокоен, и той лесно се справя с мъчнотиите и противоречията. И ти, който минаваш през най-големите страдания, можеш да предадеш тази усмивка и на другите. Ти си в тъмна, мрачна нощ и очакваш зазоряването, изгрева на слънцето. Как да не се усмихнеш?

Представете си, че слънцето изгрява веднъж на хиляда години. Вие сте чакали през всичкото това време и сте в последния момент; пред изгрева на слънцето. Какво ще бъде вашето състояние тогава? Какъв израз и усмивка ще се яви на лицето ви? Вашето съзнание ще бъде погълнато само от едно: да видите изгряващото слънце. От този изгрев зависи вашето бъдеще. Това е моментът, когато Божията Любов прониква в човешката душа. Този момент разрешава всички противоречия. Човек се пробужда от дълбок сън и казва: „Сега разбирам защо е била тази верига от страдания; сега разбирам смисъла на доброто, което ми се усмихва“.

И тъй, доброто се усмихва, а Любовта говори. Любовта те хваща с двете си ръце и ти ще се запалиш от всички страни. Като започне да ти говори, ти ще се запалиш от горе до долу и ще се превърнеш на пламък. Целият свят ще се освети от този пламък и всички ще те видят. Който разбира закона, казва: „Благословение е да те освети Любовта“. Който не разбира закона, казва: „Отиде човекът, изгоря!“ За глупавия Любовта изгаря, а за умния тя осмисля нещата. Казано е, че всички ще минат през този огън и ще изгорят. И праведният, и грешният ще изгорят на огъня на Любовта. Едните ще отидат във вечния огън, а другите – в огъня на Любовта. Вечният огън няма име, а името на другия огън е Любов. Адът е без име. Огънят на небето наричат Любов. Огънят на небето е блаженство, а огънят на ада е мъчение. Следователно името на Любовта е свещеният огън, който гори в човека. Ако не разбирате този огън, ще попаднете на вечния огън, където е недоволството. Казвате: „На целия свят работите вървят добре, а моите не се нареждат“.

Често аз се усмихвам. Питате ме защо се смея. Какво искам да кажа със смеха? – Че има нещо глупаво във вас. Можеш ли да се смееш на умния и добър човек? – Сара се засмя особено. – Кога се засмя? – Когато ангелът каза, че ще роди син. Тя беше 90-годишна и си каза: „Този ангел се шегува с мене“. Обаче, като я попитаха, защо се засмя, тя отрече, че се смяла. И по вашите лица виждам една усмивка, която като Сара казва: „Я стане, я не стане!“ Сега ви говоря за огъня на Любовта. Ще кажете, че тази любов не е за вас. Значи тя е за ангелите. За вас остава обикновената любов. Всъщност няма обикновена любов. В света има само една любов, но разбиранията на хората са различни. Обаче има обикновено разбиране за любовта, има и

необикновено разбиране за нея. Окултните ученици се отличават с едно качество, а именно: те имат голяма вяра. Но където е вярата, там е и суеверието. Няма по-суеверни хора от духовните. Ако на духовния кажеш, че може да придобие елексира на живота, той веднага ще повярва и ще те заведе на мястото, където е елексирът. Където е той, там ще отидеш и ти. Ако не го разбираш, ще кажеш, че са те излъгали. – Кой лъже? – Простите хора лъжат. – Кои се лъжат? – Ще кажете пак, че простите се лъжат. Не, най-много се лъжат учените хора.

Преди години в Париж станало нещо, което поставило на изпит вярата на учените хора. Явил се някакъв индус, който казвал, че владее елексира на живота и със силата на мисълта си могъл да спре експреса във време на движение. Явили се много парижани, все учени хора, да присъстват на този сеанс. Обаче индусът им казал, че за този опит било нужно известно количество злато. Те събрали помежду си нужното злато и излезли заедно с него да посрещнат експреса и да видят как той ще спре движението му. Индусът бил много ловък, сръчен човек. Като минавал експресът, без да го спре той успял да се качи на него, като отнесъл със себе си златото на парижаните. Те останали излъгани, както в елексира, който носел, така и в силата на неговата мисъл. Според мене елексирът на живота – това е Любовта. Всеки може да придобие Любовта, а оттам и безсмъртието на живота. Човек трябва да работи върху себе си, да се приготви за идването на Любовта. Умът, сърцето и волята на човека трябва да се приготвят за онази мощна сила на Любовта, която ще преустрои неговия организъм. Казано е в Писанието: „Ние няма да умрем, но ще се изменим“. Това прави Любовта. Човек минава естествено от едно състояние в друго. Затова казвам, че вън от Любовта никакъв елексир не съществува. Енергията на Любовта може да се сгъсти, да се превърне на течност. Днес химията е стигнала дотам, че може да се разлага атома на елементите, който се считаше неделим. Тя може да превръща елементите – идея, към която се стремели алхимиците.

Един българин се занимавал цели 20–30 години с отглеждане на цветя и дошъл до интересни заключения. Той казва, че растенията живеят като хората: и те се обичат или ненавиждат, и те чувстват и т.н. При това той забелязал, че не е безразлично за растението каква храна ще му дадеш. Едни растения се нуждаят от повече азот, други – от калциеви соли, трети – от фосфорни соли. Той забелязал още, че за растенията азотът е от такава необходимост, каквато е хлябът за хората. Нуждата им от калциеви соли е подобна на нуждата на хората от растителна храна. Фосфорните соли представляват за растенията това, каквото е нуждата от мазнини за хората. Този човек разказваше, че някога бил тежко болен, но обикнал цветята и започнал да се занимава с тях, да ги отглежда, и оздравял. Той започнал да

ходи по гори и планини, да търси цветя, да ги изучава и отглежда. Така той съвършено оздравял и осмислил живота си. Как ще се осмисли вашият живот? Да посветиш живота си на отглеждане на цветята, това е геройство. Този българин е най-големият градинар в България. Не съм срещнал друг като него. Така той облагородил характера си. И на вас казвам: Бъдете градинари на човешките души. Велико нещо е да отглеждаш една човешка душа! Това е Божествена работа. Този градинар се излекувал, благодарение на цветята. Ставал сутрин рано, преди изгрев слънце, леко облечен, и работел между цветята по цели дни – забравял, че е толкова леко облечен, забравял даже да яде, с такова увлечение работел. Дали е гол, или облечен, и това не забелязвал.

Казвам: Човек е гол, когато е невежа, когато е лишен от добродетели. Щом се облече в добродетели, той не е гол. Добродетелният, праведният човек и да е гол външно, вътрешно той е облечен. Неговата дреха е от светлина. Той никога не е гол. – Как мога да мисля, че съм облечен, когато виждам, че съм гол? Питам: Защо някога и като облечен се чувстваш гол? Значи чувстваш се вътрешно гол. Тази голота се дължи на греха в човека. Защо някога, като си здрав, мислиш, че ще се разболееш? Това показва, че носиш в себе си условия за някаква болест. Ако си абсолютно здрав, невъзможно е да мислиш за заболяване. Щом мислиш, че ще заболееш, ти си вече на опасен път. Казваш: „Невъзможно е човек да живее добре на земята“. – Възможно е. От тебе не се изисква да живееш като ангел. Ще живееш добре, като човек. Има добродетели, присъщи на земята. С тия добродетели ще живееш. Аз не говоря за ангелските добродетели, за които на земята няма нито условия, нито елементи. Като влезете в ангелския свят, там ще прилагате добродетели на онзи свят. – „Има ли ангелски свят?“ – Като отидете там, ще проверите. Ангелският свят е разумен. Днес са възможни такива неща, каквито някога са били невъзможни. Ето, учените са успели вече да разложат атома и да използват неговата енергия. В бъдеще основата на химията коренно ще се измени. С това заедно ще се измени и психическият живот на човека. Ще дойде ден, когато човек ще разлага енергията на атома и ще го обезсили. Той ще разлага мислите и чувствата си, докато ги доведе до такова състояние, за да не се разлагат повече. Те са съществени за него. На такива мисли и чувства може абсолютно да се разчита. Казваме, че Любовта не се изменя, нито се променя. Значи енергията на Любовта не се разлага. Момъкът, като види красивата мома, започва да пише любовни писма. Тя е разложила неговите чувства. Момата се превръща на баба, която после сваля маската си, и той вижда пред себе си по-красива мома от първата. Той казва: „Пред тебе забравих първата мома“.

Помнете: Енергията на Любовта не се разлага, но тя разлага енергията на

човешките мисли и чувства, докато ги доведе до неразложимото, до същественото в човека. Казвате: „Не е морално, младият момък да напусне първата мома и да се влюби в друга“. Вие осъждате, без да разбирате нещата. Че момъкът обикнал друга мома, това не е престъпление. Той търси Бога в момата и не Го намира нито в първата, нито във втората. При това той се заблуждава, като мисли, че втората е по-красива. Престъплението, според мене, е там, че момъкът търси удоволствието в живота, а не Бога. Ако искрено търсеше Бога, той щеше да Го намери и в първата мома. Така тя щеше да стане десет пъти по-красива от втората. Момъкът спира вниманието си на външната страна на живота, а не на вътрешната – там е неговата грешка. Ще търсиш душата във всички красиви моми, и следователно ще обичаш всички. – „Това е многоженство.“ – Не, това е правият възглед за живота. Обичай душата на всички хора. Бъди готов да се жертваш за човека безкористно. Аз говоря за великия морал, който вие, с вашите мисли и чувства, не можете да схванете.

Човешкият морал е временен и преходен, като същината. Един млад човек от свищовско постоянно се молел на Бога да му помогне някак да си плати дълговете. Той имал само една крава, от млякото на която задоволявал нуждите си. Една вечер той сънувал един сън: дошъл при него един човек с торба в ръка, пълна със злато. Дал торбата със златото на младия селянин и му казал: „Молбата ти е чута. Вземи това злато и разполагай с него, както знаеш“. Момъкът сграбчил торбата в ръката си, ритнал кравата настрана и си казал: „Сбогом, сиромашия, няма вече да ме мъчиш“. Кравата паднала на земята, с краката си нагоре. В това време той усетил, че нещо студено потекло върху него. Стреснал се и се събудил. В ръцете си той държал края на покривката – въображаемата торба със злато; масата, обърната с краката нагоре – кравата, която той ритнал, и водата от каната текла по него. Ето човешкият морал. Истинският морал се заключава в следното: да не се препятства на Божественото. Дайте път на Божественото Начало в себе си. То определя отношенията ви към Бога. Който спазва този морал, няма грях. Ако не го спазва, грехът върви след него.

Бъдете чисти и свободни, не мислете лоши работи. Виждаш, че двама се разговарят и казваш: „Какво си говорят?“ Срещаш двама млади – мома и момък, пак се запитваш: „Какво ли говорят?“ – Едно от двете: или и двамата мислят как да изпълнят волята Божия, или как да изпълнят своята воля. Ако изпълнят волята на Бога, благословение ги очаква. Ако изпълнят своята воля, нещастие ги очаква. – „Защо е така?“ – Така е. – „Защо този момък не поглежда към другите моми?“ – Защо да гледа други моми? Тази е първата мома, чрез която като през бинокъл той е видял Бога. Чрез нея и другите моми ще му станат приятни. Обаче изчезне ли тя пред очите

му, той потъва в мрак и тъмнина. Ако неговата възлюбена е в състояние да обърне погледа му и към другите моми, да види, че и те са красиви като нея, има ли нещо престъпно в това? Питате: „Къде е смисълът на живота?“ – В Любовта. – „Само жена си и децата си ли да обичам?“ – Ще обичаш всички души. Аз говоря за Любовта и за морала на рая. Два морала съществуват в света: моралът на рая, т.е. моралът на абсолютната чистота, и моралът на хората, в който е грехът. Освободете душата си от състоянието на греха. Знайте, че аз не ви говоря като на хора от света, където грехът царува. Ако ви говоря като на такива хора, ще говоря за лук и чесън. – „Защо еди-кой си гледа жена ми?“ – Къде да гледа? – „Към земята.“ – Който гледа към земята, той изгаря душата. – „Нека гледа нагоре, към небето.“ – Който държи главата си високо и гледа все към небето, той е от вятърничавите хора. Пази се от хора, които където минат, запалват и горят. Пази се и от хора, които гледат все нависоко.

Мнозина се обезсърчават и казват: „Бог не ни обича“. – Как познавате това? – „Работите не ни вървят: нивите, лозята не дават изобилно плод; говедата ни умират едно след друго.“ – Ако по това съдите за Любовта на Бога, то е човешко, материалистично гледане. Вие говорихте ли с Господа, да знаете, че е така? Защо говорите неверни неща? Казваш: „Жена ми не ме обича“. Срещам жена му, питам я защо не го обича. Тя отговаря: „Той не ме обича“. И двамата са прави. Всеки очаква да бъде обичан от другия, а не мисли, че пръв той трябва да обича. Как ще обичаш едно отрицателно число? За да обичаш отрицателната величина, трябва да превърнеш минуса на плюс. Като обичаш, ти лесно ще разрешиш въпросите. Бог обикна света и с това разреши всички въпроси. Не казвай, че този или онзи не те обичат. Ти ги обичай. – „Защо трябва да любя?“ – За да намериш смисъла на живота. Докато се занимаваш с отрицателните черти на хората, ти нищо няма да научиш. Казваш: „Обичам този човек, искам да го изям“. – Любов ли е това? И детето изяжда ябълката от любов, но това не е любов. – „Обичам този човек; искам да го прегърна, да го стисна.“ – И това не е любов. И гайдарджията стиска гайдата, надува я да свири, но това не е любов.

Аз искам да ви освободя от заблужденията. Вие живеете в чуждо съзнание. Казвате: „Аз съм сиромах“. – Това е чуждо съзнание. И това, което получаваш даром, е също чуждо. Щом си сиромах, ще се впрегнеш на работа. Ако просиш, ти не можеш да осигуриш живота си. Ти ще го осигуриш само като работиш. Да просиш, това е все едно, да отидеш на чешмата и да чакаш някой да ти даде вода. – Наведи се и сам си налей. – „Не мога.“ – Щом не можеш, веднъж могат да ти дадат, на другия ден сам ще си налееш вода. Това значи да отидеш да работиш. Да стоиш при извора и да очакваш други хора да ти дадат вода, в това няма смисъл. Друг

е въпросът, ако някой доброволно ти даде чаша вода и ти се усмихне. Чрез усмивката си той ти предава нещо хубаво, възвишено. Който дава направо от извора, т.е. от Любовта, той нищо не очаква. Усмихне се, подаде ти една чаша вода и си замине. Той казва: „Всички блага идат от Бога. Радвам се, че имам случай да направя едно малко добро. Считам за голяма привилегия да ти дам една чаша вода“. А ти, който получаваш тази вода, трябва да знаеш кой ти я дава. Тогава и ти ще се усмихнеш. Щом и ти се усмихнеш, това показва, че и двамата сте се разбрали. Да ти даде някой вода от извора и двамата да се усмихнете, това е най-чистата любов. Най-хубавата любов се предава с усмивката. Като видиш тази усмивка, ще кажеш: „Желая и друг път да бъда при извора, да пия вода от същата чешма“. Изгревът на слънцето е такава усмивка. Първият лъч е първата усмивка, с която ти подаваш чаша вода. Следователно, ако посрещаш слънцето с това ново разбиране, тогава ще чуеш онзи глас на живата природа, който казва, че всичко е живо. Така ще посрещаш растенията, птиците, животните, хората. Така ще разбереш, че всичко в природата е разумно, всичко може да те разбере. Ако си скръбен и спреш пред някое дърво да плачеш, то ще те чуе и ще каже: „Не плачи, моят Баща е добър и богат. Аз ще Му разкажа за твоето състояние. Няма да мине много време и положението ти ще се подобри. Ако не вярваш, изкопай ме оттук и ме пренеси в твоя двор. Там аз ще ти помагам да подобриш живота си“. Казвам: Като не разбирате езика на растенията, колкото и да ви говорят за Любов, вие ги отминавате. Изкопай цветето, сложи го в саксия. Изкопай дървото и го посади в своя двор. Така работите ти ще се наредят. Ако си музикант, търговец или учител, всичко ще ти тръгне напред.

От всички се иска да пеете. Много песни съм ви дал. Пейте, да видите какъв резултат ще имате. Ако вън е мрачно, бурно, ще изпеете такава песен, която ще подобри времето. Всяка песен съдържа такава енергия, която ви свързва с Божествения свят. Като изпееш една такава песен, и ангелите ще те слушат. Това е музика. Като запееш, всичко разумно да те слуша: земята и небето, звездите и водите, растенията и дърветата, животните и човекът. Като чуят Божествена песен, ангелите се спират и с благоговение слушат. Те се радват, че има същества на земята, които пеят с любов.

Казваш: „Толкова години слушам проповеди какво съм научил?“ Ако разсъждавате само и критикувате, вие ще дойдете до положението на пълно неразбиране. Знаете, че чрез всяко движение, чрез говора се изявява разумна енергия. Преведете тези движения правилно, за да се ползвате от тяхната енергия. Когато гениалния, светията ходят, говорят, пеят, чрез тях се изявява нещо особено. И в числата се крие разумна енергия. Ето защо те трябва правилно да се пишат. Например, тройката е съставена от два правилни, равни полукръга. Така написана, тя дава своя резултат. И в

линиите се крият разумни сили. Например, две успоредни линии крият известна сила в себе си и могат да издържат определено количество товар. Ако товарът се увеличи, линиите се огъват навътре и губят своята успоредност. Докато кривината отговаря на силата на радиуса, тя не може да пострада. Щом се измени това отношение, кривата линия се пречупва. Защо една линия е крива, и затова има причина. Когато налягането върху линията иде отвън, тя се изкривява навътре, докато най-после се счупи.

Да дойдем до общите заключения. Като наблюдаваме линиите на човешкото лице, виждаме, че едни са изпъкнали, а други – вдлъбнати. Това е отношение между положителни и отрицателни сили. Вие можете да изчислите кой от двата рода сили преобладава. Има лица изпъкнали. Това показва, че мъчнотиите на такива хора са отвън. А когато линиите на лицето са вдлъбнати, тогава мъчнотиите идат отвътре. Външните мъчнотии закръгляват лицето. А вътрешните мъчнотии и изпитания правят лицето сухо, изпито. Най-големите мъчнотии идат отвътре. Няма човек без мъчнотии. Например, някой страда, че не го обичат. Жена му, децата му не го обичат, и той страда, мъчи се. Той жертва всичко за жена си и децата си, но те нищо не му дават. Всички говорят против него, хокат го, наричат го будала. Понеже няма добра среда, и той се настройва, става положителен като тях. Очите му хлътват, лицето – също. Аз си служа с примери от семейството, за да обясня защо лицето на мъжа или на жената е хлътнало. Някога жената е скулптор, някога – мъжът. Със своя чук те дялат лицата си, да им предадат израз на светия. Лицето на светията трябва да бъде живо, енергично. И българите имат светии. Българинът, по естество, е краен материалист. Следователно той е сатурнов тип. Не вярва даже в любовта. Той казва: „Парице, парице, всесилна царице!"

Сега аз ви говоря, за да изкарам нещо от вас. Казвате: „Нищо не знаем". В това отношение вие приличате на апаш, когото хващат в участъка и го бият, за да изкаже какво е откраднал. – „Кажи какво си взел!" – „Нищо не съм взел, нищо не зная." И вие се оправдавате, че нищо не знаете, но всъщност много неща знаете отвън. Вие сте натоварени с много материални идеи, които ви огъват. Под тежестта на тези идеи вие сте се превърнали на огъната линия. Тогава лицето ви става сухо и придобива чертите на сатурнов тип. Ден след ден той се огъва, докато най-после се прекърши и замине на оня свят. Той заминава с недоволство от този свят. Изпадне ли човек в такова положение, състоянието му трябва да се смени. Не е лесно да се справиш със Сатурн, т.е. с голямото недоволство. Сатурн обича само Венера. Като те гази Сатурн, кажи му: „Срещнах богинята Венера, която ти изпраща поздрави". Той веднага се изменя, лицето му светва. Венера отнема тъгите и скърбите на хората. Тази богиня на красотата обича да се шегува. А някога се подиграва с хората. – Кога? –

Когато сте разочаровани. Значи, щом се разочаровате от любовта, ще знаете, че Венера се подиграва с вас. Тя направила една малка интрига, а след това се смее и казва: „Голям будала е този човек“.

Сега предавам на човешки език. За да не изгубиш любовта, не питай човека докога ще те люби. Любовта е извън времето и пространството. Ако само за една секунда или минута си бил верен на любовта, този момент не може да се заличи. Мисли само за този момент, а не за бъдещето – дали твоят възлюбен ще те обича и занапред. Ако мислиш за бъдещата любов, ти ще страдаш. Достатъчно е само веднъж да ти се усмихне любовта, повече не ти трябва. – „Как може да се живее само с една усмивка?“ – Първата усмивка е пламъкът на Любовта. Щом те запали, в тебе вече започва горенето. На този огън ти можеш да си опечеш хляба, да си свариш боба. Сама за себе си, усмивката нищо не разрешава. Важно е огънят, Любовта, която излиза от усмивката. Бъди алхимик, за да можеш да си сготвиш яденето на огъня на Любовта. Като сготвиш, ще се усмихнеш на себе си. Един ден ще направя с вас следния опит: Ще събера всичките ви отрицателни мисли и ще ги сготвя за обяд на огъня на Любовта. Ще опитате колко вкусен ще бъде този обяд. След това и вие сами ще си готвите. Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“. Това значи: ако не можете да трансформирате вашите отрицателни мисли и чувства в положителни, какво е разбирането ви? Всяка мисъл и чувство, от какъвто характер и да са, имат външен обект. Може да е някоя птица, животно, дърво, плод и др. Важно е тази мисъл да се преобрази. Ще вземеш плода, на който отговаря отрицателната мисъл, и ще го изядеш. Така ще се освободиш от онези мисли и чувства, които те измъчват. Пази се от суеверия, не се оправдавай с незнанието си. Когато се касае за търсене на богатство, вие сте готови да повярвате на всеки иманяр. Така, в село Николаевка, някой си Нейчо разправял на селяните, че имало заровено голямо богатство още от турско време. Всички селяни взели мотики и отишли да копаят на посоченото място. С тях отишъл и Нейчо, даже и попът на селото, и той отишъл да копае. Три дни копали, но нищо не намерили. Огледали се да видят какво мисли сега Нейчо, но той изчезнал. Та и вие вярвате на разни суеверия и сте готови да отидете да копаете и търсите заровено богатство. А като ви говоря аз, вие казвате: „Как ще стане тази работа; тя не е за човешкия ум?“
И тъй, всяка мисъл има свой обект, който трябва да се знае. Без обект няма мисъл. Ако се яви у вас мисъл на недоволство, и тя има свой обект. Намерете този обект и, ако трябва, отстранете го. Той може да е вън от вас или вътре във вас. Гледаш една картина. Тя веднага изменя твоето състояние. Като срещнеш един приятел, също така състоянието ти се изменя. Ако срещнеш неприятеля си, настроението ти се изменя. То може да се дължи на неговото настроение. Приятелят ти е обект на твоето

доволство, а неприятелят – на недоволството.

Един проповедник държал пророведа, която вървяла много добре. В този момент в салона влязла една жена с черни очила. Той погледнал към нея и веднага мисълта му се прекъснала. Той се смутил много. Чудел се как да свърже мисълта си. Докато мислел как да постъпи, в салона влязъл един мъж с приятно, благородно лице. Проповедникът спрял погледа си на него и мисълта му се възстановила. Така завършил благополучно проповедта си. На излизане от църквата той настигнал този господин и му казал: „Благодаря ви, че дойдохте в църква, вие ми помогнахте да завърша проповедта си. Заповядайте и друг път“. Питам: Кой от вас не е срещал в живота си жената с черните очила, която му причинила зло? И кой от вас не е видял човека с благородното лице, който му донесъл Божието благословение? Следователно хванете правата мисъл в себе си и благодарете за благословението, което ни носи тя. В тази мисъл се крие едно възвишено същество, което иде да ви помогне. Благодарете на тази мисъл, че ви посетила. Тя носи в себе си известна философия, от която се ползвате. Права мисъл, истинско знание са онези неща, от които всеки момент можеш да се ползваш.

И тъй, стремете се към истинското, конкретното знание. Според него, каквото кажеш, това става. Питат те: „Откъде знаеш тези неща?“ – „Зная ги, нищо повече.“ Вие ще си ги обясните по един начин, а аз – по друг. Истинско знание е това, което е абсолютно вярно. То се обяснява само по един начин. Като говориш общо за нещата, това не е знание. Например, казваш: „В този дол я има вода, я няма“. Така и циганите врачуват. Конкретно знание е нужно на хората. Някой ти казва, че ще ти се случи нещо неприятно, или – работите ще се оправят. Както казва, така става. Едно напреднало същество те обича и те предупреждава какво ще ти се случи. – „Господ ми помогна.“ – Говориш за Господа, но Той е една неопределена идея за тебе. И тъй, дръж в ума си разумното същество, чрез което Бог ти проговорил. – „Това е случайно.“ – За глупавия има случайности, а за умния няма никакви случайности. За всяко нещо има причина – зависи как гледа човек. Някой гледа отдалеч, а друг – отблизо.

Сега аз правя извод. Ако искате да получите един диамант, трябва да оставите въглена на голямо налягане и висока температура, около 10 милиона волта. Не се образува лесно диамант. Знание е нужно за това. Ако искате да пуснете електрически ток, да осветите стаята си, трябва да знаете как да завъртите ключа. Но ако токът е много силен, жицата може да се стопи. Казано е в Писанието: „Едни ще се стопят, а други ще изгорят“. Които се стопят, те ще кристализират; които изгорят, ще се превърнат на газ и ще послужат за основа на бъдещата култура. – „Как да се справим с

недоволството?“ – Като премахнете налягането върху вас.

Недоволството е слабо налягане; мъчението е малко по-силно налягане; скръбта е по-голямо налягане от мъчението, а страданието е най-голямо налягане. Без тези налягания нищо не можете да придобиете. Без налягания нито един от вас не би дошъл тук. Аз благодаря, че имате недоволство, мъчнотии, скърби и страдания, за да дойдете тук. Без тях вие щяхте да се изпарите. Тогава как ще влезете в ангелския свят? И в ангелския свят има атмосферно налягане, но там то се определя от добродетелите. Колкото повече добродетели има, толкова по-голямо е налягането. Ангелът трябва да мине в архангел; архангелът – в още по-висока степен. Не мислете, че ангелът е най-високата степен на развитие. Под ангелска йерархия аз разбирам вечно развитие; вечно минаване от едно стъпало на друго. Това се разбира в широк смисъл на думата.

„Кога ще се види краят на това развитие?“ – Никой не може да види края му и никой не може да го стигне. В ума ти ще съществува само мисълта за вечния процес. Нито началото ще знаеш, нито края му. Помните ли кога сте слезли на земята? Ти знаеш, че живееш на земята, но началото на твоя живот не знаеш. Къде отиваш, не знаеш. Къде ще спреш временно, пак не знаеш. Ти се движиш между полюсите на вечността. Казва се, че си излязъл от Бога, но няма да се върнеш там, откъдето си излязъл. Пак ще се върнеш при Бога, но в област, в която никога не си стъпвал. Между мястото, откъдето си излязъл и където ще се върнеш, има една малка празнина, която Бог ще запълни. Там е Божественото съзнание. Значи Бог ще свърже двата края и ще образува кръг. Един ден, когато ти се наситиш на вечността, в тебе отново ще се яви желание да слезеш на земята. Бог ще премахне връзката на двата полюса и ти ще започнеш да слизаш.

Какво разбрахте от това, което ви говорих досега? Разбрахте нещо, което не можете да изкажете. Ще ви кажат, че сте прости. Какво означава прост човек? Аз не мога да ви кажа, че сте прости и невежи, защото ще изложа себе си. Щом се занимавам с вас, значи, че и аз съм прост. Ако вие сте невежи, и аз съм невежа. Не сте прости и невежи, но очите ви са гурлясали, много сте спали. Трябва да ви дам вода да се измиете, да се отворят очите ви. Там е всичката работа. Сега вас ви мъчи една мисъл, и вие си казвате: „Това ядене е хубаво, трябва да се плати“. – Аз не искам пари за яденето, но държа правилото: Който не цени яденето, втори път няма да му дам. Всеки сам да яде, сам да си плаща, и след това да си върви. Някой ме срещне и ми казва: „Недоволен съм от себе си, лош човек съм“. Друг човек ми казва за себе си: „Добър съм“. – Радвам се. – „Къщата ми изгоря.“ – Радвам се. – „Изгубих общественото си положение.“ – Радвам се. – „Министър станах.“ – Радвам се. Казвам: Така мисля аз, другояче не мога.

Всичко, което става в света, има отношение към доброто. Ако мисля, че всичко, което става в света, е зло, аз пакостя на себе си. Че изгоряла къщата на някого, и това е добро. Ще му направя друга къща. – „Нямам обувки, бос ходя.“ – Много кожа има в света, ще си направиш нови. – „Тежък е животът.“ – И това разбирам. Съзнавам, че живееш на земята, при неблагоприятни условия. Важно е, че това, от което се оплакваш, не можеш да го изправиш. Със сегашното си разбиране ти не можеш да си помогнеш, но аз мога да те упътя, да ти кажа как да постъпиш. Един свещеник казвал: „Аз съм много безстрашен, от нищо не се плаша“. Един ден, като изпълнявал службата си в църква, чул, че откъм морето паднала бомба. Той хвърлил епатрихида си и избягал. Казал си: „Стар човек съм, едва се движа. Чудя се как, като чух бомбата, избягах и се намерих скоро в новата махала“. Значи голямата бомба заставила стария поп да проходи. Ако от една граната можете да напуснете службата си и да избягате вън, защо не направихте това при добрите условия на живота? Нека сега всеки от вас, каквото пожелае, да си го каже и аз ще му го дам. Обаче при условие всеки сам да си го вземе. Ще ви дам билет до слънцето, до луната, но ходенето е от вас. Мъчно ли се отива до луната? – Това е най-лесната работа. Мъчно е да влезеш в царския двор, там стражари ще те посрещнат. Но ако царският син те обича и те въведе в двореца, мъчно ли ще влезеш там? Без любов не можеш да направиш стъпка към слънцето или към луната. С любовта за половин час ще отидеш и ще се върнеш от слънцето. Лесно ще отидеш на слънцето, но не с това тяло. С умственото тяло се отива на слънцето. Ще направиш мост от физическия до умствения свят и по него ще минеш. Без този мост не може да се отиде. Като се върнеш от слънцето, ще разказваш какво си видял. Какво ще донесеш оттам? Каквото и да казваш, хората няма да ти повярват, че си бил на слънцето. Как ще ги убедиш? Сега вие се интригувате какво ли има на слънцето.
Питам: Откъде дойдохте? Как слязохте на земята? Тук не сте били, отнякъде сте дошли. Окултистите предполагат, че цялата човешка раса е излязла от Слънцето, минала през Сатурн, през Луната и дошла на Земята. След време ще мине през друга планета. Човечеството ще мине през седем вериги, през седем вълни, за да отиде пак на Слънцето, откъдето е излязло. Че сте излезли от Слънцето, вие не помните. Също така не помните, че сте били на Сатурн, на Луната. Че сте на Земята, това вече знаете. Като завършихте своето развитие там, вие напуснахте Луната. Понеже там нямаше вече условия за вас, вие дойдохте на Земята, да продължите еволюцията си. На земята, обаче, няма да завършите развитието си. Като дойде време да напуснете Земята, ще ви приспят и ще ви пренесат на друга планета, близо до Земята, където ще завършите развитието си. Това са отвлечени въпроси. Вие казвате: „Това е хубаво, но сега трябва да се яде, да се живее, имаме разни нужди“. Че трябва да живеете, да ядете, да пиете, никой не ви препятства. Всичко е на мястото

си.
Сегашният живот изисква от вас да се освободите от всичко ненужно. Това, което имате, то ви е необходимо. Всичко, което ви се случва в живота, е необходимо да стане. Човек не може да живее вън от това, което му е определено. Само така може да придобиете нужните опитности. Който не може да използва благоприятните условия, той без да иска, греши. Грехът е дошъл отпосле. Че грешите, това не е още истинският грях. Казвате: „Да не гледаме на чуждите жени“. Ако това се разбира буквално, тогава няма нито един праведник на земята. Къде е моралът? Някой мисли, че е мъж, друг – че е жена. Кои са отличителните качества на мъжа, и кои – на жената? Ще кажете, че мъжът е представител на Мъдростта, а жената – на Любовта. Щом жената е представителка на Любовта, защо на нея се гледа като на съблазън? И щом мъжът е представител на Мъдростта, защо някои го считат за невежа? Човек е колективно същество, т.е. група най-малко от десет хиляди същества. Следователно, когато кажете, че някой не ви обича, това значи, че един колектив от десет хиляди разумни същества не ви обича. Така е, вие говорите истината. Когато пъхнете пръста си в огъня и се опарите, кой е виновен за това – вие, или огънят? Огънят ни най-малко не е имал намерение да ви изгори. Като сте бъркали в огъня, вие сам сте се изгорили. Казваш: „Мрази ме този човек“. – Как е възможно, едно същество, обиколено от десет хиляди съзнания, да ви мрази! Според закона за поляризирането това е немислимо. От десет хиляди същества, половината са отрицателни, т.е. не ви обичат; другата половина са положителни, т.е. те ви обичат. Плюсът – положителните същества, съставят човешкото съзнание. Плюсовете и минусите не ви ограничават, те взаимно се унищожават и вие оставате свободни. Когато се намерите в противоречия или в мъчнотии и кажете, че не ви обичат, напишете знаковете + - +. Те показват, че при каквито условия да се намерите, никаква сила не е в състояние да ви направи роби на условията. Някой ви мрази. Вие казвате: „Има право да ме мрази“. – Но има право и да ви обича. Има право да ви товари, но има право и да ви разтовари.

Бъдете свободни, не се ограничавайте. Който убие някого, след време ще го роди, ще му стане баща или майка. Законът гласи: „Всяко престъпление в света ще се изглади“. Този велик закон регулира нещата. Това е въпрос само на време. Като имате противоречия, вие казвате: „Тъмно ми е, мрачно ми е“. После ви светне. Така се сменят състоянията: ту плюс, ту минус, докато свършите с плюс и се освободите, да действате, както искате. Аз не искам да ви правя светии, но искам да се смени състоянието ви. – Защо? – Защото пак ще се натъкнете на мъчнотии. Сега вие сте в епохата, когато предстои да се новородите. Майка ви е вече в деветия месец. Още четири дни остават, докато се родите. Вие сега се храните, чувствате, но още не дишате. Важно е за вас кой ще ви бабува, как ще влезете в света. Не

казвайте, че Бог не е направил света добре. Така не се говори. Нека светът говори за себе си. Когато сте нещастни, кажете си: „Има щастливи хора“. Когато един човек е нещастен, на противоположния полюс има друг щастлив. Първият търси втория и като го намери, те се уравновесяват. Направете една съединителна връзка между нещастния и щастливия.

Следователно, когато казвате, че сте нещастни, ще знаете, че това са чужди мисли. Вие се страхувате, че ще умрете. И тази мисъл не е ваша. Това са все чужди мисли. Като знаете, че сте живели при Бога, защо се страхувате от смъртта? Трябва да внесете в ума си обновителни мисли. Всеки човек има нещо съществено в живота си. Обаче за всички хора трябва да има нещо общо, съществено. Въпреки това, за всички хора същественото не е едно и също. Например, за болния същественото е здравето. Всеки човек има нещо специфично, съществено.

Аз искам да освободя мисълта ви от ограничения. Ако това не направя аз, друг може да го направи: Бог, вие сами, приятелят ви или друг някой. Който ще ви освободи, трябва да бъде умен. Глупавият не може да ви освободи. Под „освобождаване“ разбирам човек да ви услужи. Да допуснем, че си вързан. Дойде при тебе едно добро, разумно дете. То вади ножче от джоба си, прерязва връзките и те освобождава. Казваш: „Благодаря ти, ще дойде ден и аз да ти направя една услуга“. След време ти забогатяваш и даваш възможност на това дете да учи. Това е добродетелност. На любовта отговаряш с любов, на милосърдието – с милосърдие. Тази сутрин, понеже говорих много, измъчих стенографите. Мислех днес никой да не стенографира, а пропуснах да ви кажа. От всичко, което говорих, искам да ви остане една съществена мисъл. Не искам да слагате всичко на гърба си, понеже вашият гръб не е толкова здрав. Малко ще си вземете, но от най-хубавото. Казах ви хубави неща. Който знае какво да приеме от беседата, той ще стане истински човек. Ако разберете днешната беседа, който има ревматизъм, ще оздравее; който има коремоболие, ще изчезне болката му; който се оплаква от сиромашия, и тя ще изчезне. Умрелият пък ще възкръсне. Който не разбира, има да учи още много. Знаете ли защо ви говорих сега? Искам да предизвикам у вас усмивката. Не мога да я предизвикам, без да говоря.

Казвате: „Толкова години се учим тук и пак имаме много противоречия“. – Те са ваши. Христос бил на земята, говорил, проповядвал, но какво искал да каже, не знаете. Под думите „Аз съм пътят, истината и животът“ Христос подразбирал нещо съществено, но какво, вие и досега не знаете. Мнозина мислят, че животът е най-голямото нещастие. Не, животът е най-голямото благо. На земята няма по-голямо благо от живота. В живота има нещо лошо, но ние трябва да го чистим. Мътната вода не е опасна, но тя

трябва да се освободи от примесите в нея. Всички хора нямат еднакви схващания. И ако днес трябва да ви доказвам, че Бог съществува, много сте закъснели. Всички добри хора в света имат само една религия. Дали говоря право, или не, вие сами ще проверите това. Вие не живеете правилно. Например, ако жената направи мъжа си слуга, тя върши престъпление. Жената няма право да изисква от мъжа си да стане слуга. Щом го направи слуга, тя не разбира великия закон. В каквото противоречие да се намираш, за предпочитане е сам да си слугуваш, отколкото другите да ти слугуват. Това е новото в света. Ако искаш другите да ти слугуват, това е старият ред на нещата. Днес жените искат да направят мъжете слуги; и мъжете искат да направят жените слуги. Мъжете да престанат да взимат жените за слуги, и жените да престанат да взимат мъжете за слуги! Ето една формула, с която светът може да се обнови.

Запишете си следното правило. Жената да каже: „Мъж слуга не искам“. И мъжът да каже: „Жена слугиня не искам“. Ако искат да работят доброволно, то е друг въпрос, но да не се насилват. Това значи слуга. Който иска да бъде при мене слуга, да отиде в света. Аз искам да бъдете ученици. Във всичко, което правите, имайте съзнание, че сте свободни.

Днес аз ви опитах доколко можете да издържате да ви се говори. Ако се уморявате, вие сте на опасен път. Но след всяка умора иде нещо хубаво. Като се уморяват, хората се събират на почивка. Умората е необходима за хармония в земния живот. Като дойде умората, знайте, че Господ е приготвил нещо хубаво за вас. Като се умориш, ти заспиваш, отиваш в другия свят, където ти преподават уроци. Сега и аз ви преподавам, но без пари, даром. Но все пак искам да изкарам нещо от вас. Решил съм да направя опит, да изкарам старите ви идеи. Но при това изпразване има една опасност. Значи изпразването трябва да стане разумно. Вие дайте план, как да стане изпразването. Който иска да остане на особено мнение, да излезе вън от салона. Който е в салона и не иска доброволно да се освободи от старите идеи, т.е. да се изпразни, после ще направи това десет пъти. И пет–шестгодишните деца могат да направят това с радост.

Задача: Всеки от вас да си вземе една стомничка от две кила. Ще отидете до нашия бивак на Витоша, да си донесете вода оттам. Ще си определите времето, като започнете от среднощ и през целия ден. За 24 часа ще отидете и ще се върнете с пълни стомнички. Ще сметнете времето, през колко минути трябва да тръгвате един след друг. В 24 часа има 1440 минути. Десет души дежурни ще записват кой кога е тръгнал и кога се върнал. Други десет души ще записват на планината кога е дошъл всеки от вас и кога е тръгнал назад, за града. Дежурните горе ще стоплят вода, та всеки, като стигне там, ще пие една чаша гореща вода, ще се преоблече и

ще си тръгне назад. За 24 часа цялото колело ще се извърви. Всички ще вървите по един и същи път. Важно е кой кога е тръгнал и кога се е върнал. Тази задача ще направим следната неделя, на 15 май. Тръгване събота срещу неделя, посреднощ. Ще теглите жребие, което ще определи кой кога да тръгне. На когото излезе номерът, той тръгва. Ще взема няколко стиха от 12-та глава на притчите.

„Който обича поучение, обича знание.“ (– 1-ви стих.)
„Добрият намира благословение от Господа.“ (– 2-ри стих.)
„В пътя на правдата има живот и шествието на пътя не завожда в смърт.“ (– 3-ти стих.)
Тези, които са излезли от Бога, никога не остаряват.

Днес ще се преброи колко души са тук, за да се види през колко минути ще тръгнат. Това трябва да се знае предварително. Където е Бог, там може да се работи.

Само Божията Любов носи пълния живот.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 8 май 1932 г., София, Изгрев.

1932_05_11 Слаби и силни положения
лекция пред общия окултен клас

СЛАБИ И СИЛНИ ПОЛОЖЕНИЯ

Размишление.

Две неща се налагат в човешкия живот: да се подкрепва слабият, и да се въздържа силният. Значи, слабият трябва да се насърчава, а силният - да се въздържа. В едно отношение човек е слаб, а в друго е силен. Той сам трябва да знае, къде е силен и къде слаб, за да може сам да си въздейства. Там, където е слаб, да го насърчават; където е силен, да го въздържат.

Казва се, че иде новото в света, идат новите идеи. За това време се изискват хора с установен характер, да се знае, какво могат да направят, какво дават и какво взимат. И те трябва да знаят, какво очакват от новото време. В това отношение те приличат на малкото дете, което с нетърпение очаква Великден, да получи нови дрехи и обувки, да се премени. Както детето се радва на новите дрехи, така всеки човек трябва да се радва на новото време, което иде. Радостта на детето е кратковременна, но силна. Тя не може да продължи цяла година. До следния Великден дрехите му ще бъдат скъсани, и то ще очаква нови дрехи, нова радост. Човек има за какво да се радва. Да спечелиш един приятел, това е нов костюм. Да спечелиш още един приятел, това е втори костюм. Всеки ден трябва да печелиш по нещичко, всякога да те виждат хората с нещо ново. Казваш: Да бъда милосърден, това значи, всякога да съм облечен в един и същ костюм. Не е така. Костюмите на милосърдието са много и разнообразни. Ти можеш да бъдеш милосърден като музикант, като поет, като философ или като съдия. Как ще проявиш милосърдието си като поет? Ще отидеш при някой болен и ще му прочетеш едно от твоите произведения. То ще внесе живот в болния. Ако си музикант, ще му изсвириш нещо. Ако си философ, ще му обясниш причините и последствията на болестите и страданията. Ако си съдия, и при тебе дойде някой нещастен човек, когото законът осъжда, ще хванеш закона и ще кажеш: Законът не трябва да бъде толкова строг! Съдията знае, че не може да се излива голяма сила върху слабия. Трябва ли слабият да бъде смачкан от закона?

Като ученици, вие трябва да разбирате положението на слабия и на силния, да знаете, как да постъпвате. Вие очаквате да получите нещо, да ви се каже нещо, без да държите сметка, колко сте силни, може ли да издържите на това, което очаквате. Може ли да изядете изведнъж един грам захарин? По сладост един грам захарин е равен на 700-800 гр. захар. Може ли да изядете толкова захар наведнъж? - Не може. Ако изядете 700 гр. захар наведнъж, устата ви ще се напълни със слюнки.Това е неестествено положение. Силните преживявания, силните реакции са опасни. Те са само за силните, за богатите хора, които разбират законите.

За слабите и бедни хора са слабите преживявания. Казвате, че животът е еднообразен. Това се отнася за оня, който не разбира живота, който е сляп и не вижда. За оня, който познава законите и вижда, животът е разнообразен.
Следователно, за да разберете своя живот, както и живота на окръжаващите, трябва да излезете от положението, в което се намирате в дадения случай, и да влезете в положението на другите. Срещнеш един поет и казваш: Блажен е тоя човек! Това е ваше разбиране. Вие не знаете, какво нещо е поетът, през какви изпитания е минал, докато стане поет. Не е лесно да станеш поет, т.е. приятел на хората. През големи страдания е минал и минава поетът. Ще кажете, че големите страдания правят човека недоволен. Не е така. В истинското страдание няма недоволство, няма никакво мъчение. Има ли недоволство и мъчение, то не е страдание. Кое е отличителното качество на доволния и на недоволния? Как познавате, че някой е недоволен? Когато детето е недоволно, лесно се познава. Майка му сипва ядене, но то е недоволно, слиза от стола и се обръща с гръб към масата. Сипват му още една лъжица, то се усмихва и отново сяда на стола - започва да яде. Майката знае закона, че като сипе три лъжици, детето забравя недоволството си. Числото три уравновесява силите в човека. Какво представя лъжицата? - Човешката ръка. Значи, ти ще гребнеш с ръката някъде и ще дадеш нещо. Ръката е лъжицата на човешкото тяло. - Коя е лъжицата на сърцето? - Обичта. Казваш: Да се обичаме! - Защо трябва да се обичаме? - Да се задава такъв въпрос, това е все едно да питате, защо трябва да работиш с ръцете си. Ако не работиш с ръцете си и не ги упражняваш, те губят силата си. След време ти ще станеш инвалид. Днес работиш, утре работиш, ти упражняваш ръцете си, и те стават силни. Така можеш лесно да се справяш с мъчнотиите си. На същото основание ти трябва да любиш, за да упражняваш ръката на твоето сърце. Някога любовта се изявява чрез лявата ръка, друг път - чрез дясната ръка. И в двата случая любовта трябва да остане скрита. За тая любов Христос казва:Каквото прави дясната ръка, лявата да не знае". - Защо трябва да бъде така? - Опасно е лявата ръка да знае, какво прави дясната, да не би и тя да направи същото. Знаем, че природата не обича две същества да правят едно и също нещо. Дайте възможност на двама души, в един и същ момент, да направят едно и също нещо, да видите, какъв ще бъде резултатът. Или, представете си, че от двете ви страни има две течения: от дясната страна течението е сладко, а от лявата - горчиво. Дясната ръка посяга и ви дава от сладкото течение. В тоя момент и лявата ръка посяга и ви дава от горчивото течение. Какво става накрая? Лявата ръка разваля това, което дясната ръка прави. Значи, това, което умът върши, сърцето да не знае. Намеси ли се сърцето в работата на ума, всичко пропада. И обратно: намеси ли се умът в това, което сърцето прави, пак всичко пропада. Христос е казал, лявата ръка да не се меси в това, което дясната

прави. За дясната ръка не е казал нищо. Защо само лявата ръка да не се меси в работата на дясната? - Това е един кабалистичен закон, който трябва да се разбира. - Не трябва ли да се опитват нещата, както чрез вкуса опитваме сладчината и горчивината им? За сладко и горчиво се говори на физичния свят. В Божествения свят, обаче, нещата са само сладки. Да кажеш, че нещо не е толкова сладко, това показва, че ти не си задоволен. Как се познава, кога човек живее на физичния свят и кога в Божествения? Когато си и доволен, и недоволен, ти живееш на земята. Когато си само доволен, ти живееш на небето, в Божествения свят. Ако започваш една работа с разположение, а я свършваш с неразположение, ти живееш на земята, в света на противоположностите. Ако започваш една работа с разположение и я свършваш с разположение, ти си в Божествения свят. Докато си на земята, идеалът ти е временен. Ти искаш да станеш като дядо си. Току поглеждаш портрета му и се възхищаваш. Казваш: Голям благородник е моят дядо. - В какво се проявява неговото благородство? То е както в математиката. Каквото са знаковете плюс и минус в математиката, такова нещо е благородството в човешкия характер. Знаковете плюс и минус показват, освен посока на движение, още и работата, която трябва да свършиш. Например, минусът показва, че трябва да извадиш нещо от джоба си, да го дадеш, където е нужно. Плюсът показва, че имаш да взимаш. Значи, благородният човек дава и взима. Където има да дава, той дава; където има да взима, той взима.Натъкнеш ли се на някакъв грях в себе си, няма да го скриваш, но ще го вземеш с щипците и ще го хвърлиш на нивата си, като тор.
И тъй, изучавайте себе си, своя характер, да дойдете до истинското знание. - Защо трябва да учим? - За да се развивате умствено, да пълните своя хамбар - умът, със знание. Знанието е храна за човешкия ум. Как се познава, кога човек се храни умствено и кога сърдечно? - Когато мисли право и добре разрешава задачите си, той храни ума си. Когато чувствува правилно, той храни сърцето си. Когато човек се мъчи и страда, умът не се храни добре. Когато човек скърби и е недоволен, сърцето не се храни добре. Значи, мъчението и страданието са резултат на действията на ума. Скръбта и недоволството са резултат на действията на сърцето.
Като сте дошли на земята, трябва да знаете, защо сте дошли, да разбирате законите на живота. Където няма разбиране, там всякога се раждат противоречия. Същият закон се отнася и до музиката. Ако не знаеш законите на музиката, ако не спазваш такта и ритъма, и най-хубавото музикално творение произвежда дисонанс. Изкуство е да спазиш ритъма на песента, която свириш. Понякога ритъмът се променя, не е еднообразен, както цъкането на часовника. В движението на земята, в човешката мисъл също има ритъм. Учените са забелязали, че в движението на земята отвреме-навреме се явява едно малко, микроскопично ускоряване или забавяне, което се отразява върху човека.

Това се понася. Опасно е, ако тия ускорявания и забавяния са чести и големи. За да не се явяват изключения и аномалии във външната природа, човек трябва да изправи мисълта си и да хармонизира своя живот. Не можеш да мислиш право, ако не си в хармония с всички напреднали същества. Дали съзнаваш това, или не, то е друг въпрос. Когато слушаш някой виден музикант да свири, ти вече го познаваш - не е нужно преди това да си го познавал. Може и по-рано да си го познавал, но като свири, ти вече се запознаваш с него. Ако го спреш, за да се запознаеш с него, ти спираш музиката.
Не се поставяйте на пътя на добродетелите, или на човешките дарби и способности. Срещнеш ли добродетелен човек, не го спирай да се разговаряш с него. Срещнеш ли добър човек, и него не спирай. Остави добродетелите да си текат непреривно. Ти си музикант, предаваш уроци. Ученикът не те задоволява. Кажи му: Даровит си, но дарбата ти още не е проявена. Често учителите по музика едва издържат учениците си, но търпят. Като се върнат в къщи, започват да свирят, да се тонират. Ако не търпят, ще кажат някоя обидна дума на ученика си и после ще съжаляват. Кой човек е даровит? - Който сменя една гама с друга. Ако си неразположен, смени гамата. Неразположението е миньорна гама, която трябва да се смени с мажорна, да се превърне в разположение. Има мажорни гами войнствени, които наричаме още марсови гами. Ако се настроиш на такава гама, ти си готов да се биеш с всеки, който ти се противопоставя. Има приятни миньорни гами, но има и неприятни. Например, някой изпадне в миньорна гама, която го разслабва. Той се отпуща, плаче, хленчи и казва: Животът няма смисъл, всичко се свърши вече. Баща ми умря, и аз не трябва да живея. Тоя плач не е на място. То е все едно, да плачеш на гроба на баща си и да мислиш, че свириш. Плачът не е музика. Само оня плаче музикално, който е разбрал смисъла на страданията.
Един баща често казвал на сина си: Синко, от тебе нищо няма да излезе, не учиш. Синът решил да изучава музиката, но и там не работил, както трябва. Един ден бащата се престорил на умрял. Синът започнал да плаче. Бащата слушал, как плаче и не останал доволен от плача му. Той станал от леглото си и казал: Спри, синко, да плачеш. Не си се научил още да свириш. Музика има и в човешкия ход. Оня, който живее хармонично, ходи музикално. Всяко негово движение е музика, всяка стъпка е ритъм. В движенията му има пластичност, мекота. Той стъпва леко, първо на пръстите, а после на петата си. Така се образува една крива линия. Някой стъпва на цялото ходило и образува права линия. Движенията му са груби, дисхармонични. Човек трябва да спазва ъгъла, който се образува при ходенето. Ако е по-малък, или по-голям, отколкото трябва, нарушава се ритъмът на движението. Ритмичната музика следва строго определени закони. Музиката регулира биенето на сърцето. Ако изпеете ритмично

една песен, тя може да уравновеси пулса на сърцето.
Кое е важно за ученика? - Малките прояви. Ще внесеш в живота си малко, слабо подобрение, но всеки ден ще придаваш по нещо. Слабото става силно, а силното - слабо. Всеки ден ще подобряваш живота си, за да се тонираш. В това направление работят върху нас напреднали, разумни същества. Ако не се тонираш, не можеш да живееш правилно. Внесеш ли повече влага или повече сухота в организма си, нервната система не действува добре. В първия случай става разширяване в нервната система, а във втория - свиване. Влагата трябва да бъде нито повече, нито по-малко. Влагата има отношение към сърцето, а сухотата - към ума. На влажна книга не можеш да пишеш, но на суха - можеш. Опасно е, когато сухотата мине в сърцето, а влагата - в ума. Пазете се от смесването на тия течения. Всяко течение трябва да отива на свое място. Иначе, ще се натъквате на противоречия, с които мъчно ще се справите. Човек се справя лесно с външните противоречия, но не и с вътрешните. Например, вътрешно противоречие е да мислиш, че никой не те обича. Обичта е влагата на живота. Как ще придобиеш тая влага? Друг мисли, че хората имат лошо мнение за него. Това е противоречие на ума. - Как ще накараш хората да мислят добре за тебе? - Не бъди взискателен към хората. Не бързай да измениш мнението им. Посял си житно зърно - не бързай да видиш веднага плода му. Дай му условия да израсте, и повече не мисли. Времето ще даде своя резултат. Време е нужно за растенето и узряването. И любовта се нуждае от определено време за растене, за връзване и за узряване на нейния плод. Щом узрее плодът - може вече да се яде.
Какъв процес е яденето? На какви закони се подчинява? Човек се храни не само с хляб, но и с въздух. Той се храни по три пъти на ден, но не знае, по колко хапки да взима на едно ядене. Той диша, без да знае, колко вдишки трябва да прави на минута. Ако не знаеш, по колко хапки да ядеш и по колко вдишки да правиш, ти нарушаваш законите на храненето. Ако не знаеш, на какво разстояние да стоиш от всеки човек и от коя страна да застанеш, ти нарушаваш естествения закон на хармонията. Като вървиш с някого, ти заемаш или лявата, или дясната му страна. Обаче, не можеш да вървиш само от едната страна: ще променяш, ту отляво, ту отдясно. Като променяш страната, ще направиш една крива линия, няма да се обръщаш. Който не разбира закона, ще пита, защо трябва да се образува крива линия. В кривата линия са скрити знаците, т.е. богатството, към което се стремите. Оня, който търси злато в земята, се ръководи от известни признаци. И оня, който търси вода в земята, с помощта на пръчицата, пак се ръководи от известни признаци. Там, където е водата, пръчицата започва да се огъва. Огъването на пръчицата е най-силно, почти перпендикулярно, на мястото, където е водата.
Казвам: И в човешката мисъл става силно и слабо огъване. Без огъване умът не може да се развива. Някой иска да постигне нещо по механичен

път. Това е невъзможно. Умът трябва да работи, постоянно да се упражнява. - Трябва ли мисълта да се колебае? - Колебанието е неизбежен процес. Като се колебае на една и на друга страна, мисълта дохожда до скритото съкровище, което постоянно търси. Имате един приятел, когото много обичате. Вие го търсите постоянно. - Защо? - В него е заровено съкровището, което търсите. Ако това съкровище е няколко килограма, трябва ли да вземете всичкото? Според вашите разбирания ще вземете всичко, но природата не обича това. Тя оставя всеки да си вземе, колкото му трябва, да има за всички. На другия ден пак ще отидеш с пръчицата и ще си вземеш, колкото трябва. В природата богатството се мести. Всеки ден ще го търсиш с пръчицата. Ако съкровището се премести наляво, ще изпиташ скръб, ако се премести надясно, ще изпиташ радост. Каквото става със съкровището, това става и с приятеля ви. Ако днес е разположен, на другия ден ще бъде неразположен, преместил се малко наляво. На третия ден ще бъде разположен - преместил се надясно. Ако съкровището се премести наляво, ще изпитате скръб; ако се премести надясно, ще се зарадвате. Ако съкровището е наляво, ти се безпокоиш, мислиш, че някой ще го открадне; надясно ли е, ти си спокоен, никой не може да го открадне. Посей нивата си, и не се безпокой. Щом си я посял добре, след един месец ще израсте. Тя ще бъде доволна от тебе, а житото ще бъде доволно от нивата. И човек понякога се намира в положението на житото. Трябва му само шест месеца, за да завърши развитието си. Ако някой му помогне и му даде условия да завърши развитието си, той ще благодари и ще остави своето изобилие, както житото - на нивата и на своя господар. Не можеш ли да завършиш развитието си, ти пропадаш на изпита. В заключение, ти не даваш плод, и нито нивата е благодарна, нито житото.
Коя е причината за радостите и скърбите? - Много причини има за това: едни са знайни, други незнайни. Някога ти се радваш, без да знаеш защо. Скърбиш, без да знаеш защо. Причината за твоята радост и скръб се крие в далечното минало. Ти си помагал на някого да свърши учението си, и днес той ти благодари, дава ти банкет. Неговата благодарност ти причинява радост. На друг някой си попречил в развитието му. Днес той е недоволен от тебе и казва: Ще дойде ден, и ти ще пропаднеш като мене. Неговото недоволство ти причинява скръб. Да се върнем към основната мисъл. Силните чувства, големите дарби и способности трябва да се въздържат. - Защо? - За да не погълнат силите на слабите и да попречат на развитието им. Слабите чувства, малките дарби и способности трябва да се подкрепват, за да се засилят. Значи, чувствата и мислите, дарбите и способностите на човека трябва да се уравновесяват. Следователно, прави услуга на оня, който има нужда от тебе. Ако твоята услуга може да го повдигне и засили, тя е на място. Напиши любовно писмо на един момък или на една мома, само ако те се нуждаят от твоята подкрепа. От твоето писмо ще зависи успеха на момата или на момъка. Ако писмото е добре

написано, успехът е добър. Някога едно писмо решава съдбата на човека. Ще кажете, че момата или момъкът се е влюбил. Не са влюбени те, но изявяват оная любов, която повдига човека и го укрепва. Всеки, който е завършил добре развитието си, е получавал любовни писма, които е реализирал. В тия писма се крие динамична сила. - Искам да постъпвам добре. - Призови едно разумно същество, да вземе участие в твоята постъпка. Ти сам нищо не можеш да направиш.
Един френски професор в Париж, като правел своите опити с електричеството, казал на студентите си: Както жицата е проводник на електричеството, така и аз съм проводник на енергиите и благата на природата. За вас съм професор, но за природата - проводник. Тя не ме признава за професор. Ето, и електричеството минава през нас, като през проводници. Учените, гениалните, великите хора са проводници на природата. Чрез тях минават нейните енергии. Доколкото човек е проводник на природата, дотолкова той се ползва от нейните блага. Някой се оплаква, че работил цели 20 години и нищо не придобил. Той не е придобил нищо, защото ключът на неговата инсталация е затворен. Отвори ключа си, за да станеш проводник на природата. Само така нейните енергии ще потекат през тебе, и ти ще придобиеш това, което очакваш. Бъдете проводници на великото в живота. Мине ли през вас, то ще ви даде нещо. И тъй, слабият да се подкрепва, силният да се въздържа. Гневиш се, това е силна проява - ще се въздържаш. Съмняваш се, това е силна проява - ще се въздържаш. Между силните и слабите прояви има известно отношение, затова силните ще се въздържат, слабите ще се подкрепват. - Обезсърчих се - слаб си. - Насърчих се - силен си.
Какво трябва да прави човек, като се обезсърчи? - Да насочи показалеца си напред. Тоя пръст има отношение към личните чувства на човека. Той се оплаква, че никой не го уважава, че няма пари, изпаднал, обезличил се. Не свивай палеца си, но го изнеси навън. Някой не може да разрешава философски въпросите на живота. - Защо? - Той свива средният си пръст - Сатурновият. Опни добре пръста си и ще започнеш да разсъждаваш философски.Свиеш ли четвъртия си пръст - Слънчевият, т.е. пръста на живота, на слънчевите енергии, ти губиш смисъла на живота. Изправи пръста си, да потекат слънчевите енергии през тебе. Малкият пръст на човека е търговецът, който се занимава с дребни търговски сделки. И тоя пръст трябва да бъде изправен. Най-малко се обезсърчава големият пръст - палецът. Изучавайте ръката си, както и всеки пръст поотделно, за да се свързвате с разумните същества, които ги управляват. Някой хваща палеца си и казва: Да обичаме Господа! - Да обичаш Господа, това значи, да обичаш делата Божии и света, които Той е създал. Делата Божии са всички живи същества на земята. Като обичаш тия същества, животът ти ще се осмисли.
Слабият да се подкрепва, силният да се въздържа. Слабият ще стане силен,

когато го обичат. - Какво иска силният? - Да го почитат. Значи, слабият да се обича, а силният да се почита. Любов и почит са сили, с които трябва да работите.

Т.м.

8. Лекция от Учителя, държана
на 11 май, 1932 г. София. Изгрев.

1932_05_13 Разумност в природата
Издание 1947 г., София
КНИГА: Фактори в природата, МОК Год.XI, Том 2

РАЗУМНОСТ В ПРИРОДАТА

5 ч.с.Изгрев, София.
Размишление.

Има известни положения в живота и Природата, които не се разбират от всички. Например малкото дете не знае защо майка му го храни с мляко, а не му дава твърда храна. То е привързано към майка си, без да знае защо. Детето постепенно изучава отношението на майката към него, както и своето отношение към нея. То постепенно изучава нещата и отношенията на хората във физическия свят.

Какво представя физическият свят? – Той е резултат на нещо. И София е резултат на нещо. – На какво? – На разумността. София не е разумна, но софиянци са разумни. Значи София е място, дето живеят разумни същества. Университетът не е учен, но той е място, дето се учат. Той не може да направи хората учени, но е условие, място за придобиване на знания. В този смисъл и София е място, условие за придобиване на разумността. Часовникът не е разумен, но часовникарят е разумен. Като прави часовници, той развива своята разумност. Същото се отнася и до човешкото лице и тяло. Само по себе си тялото не е разумно, но онзи, който живее в него, е разумен. Чрез тялото като инструмент човек развива своята разумност. Значи тялото е мястото, дето се проявява разумността. И ръката не е разумна. Тя не знае кой си и какъв си, но помага за развиване на разумността. По ръката на човека се познава какъв е той.

Като ученици вие трябва да разбирате значението на думите, да знаете техния произход. Под „king” англичаните разбират цар – човек, който свързва двата края на нещата. Под „king” китайците разбират хипотенузата на правоъгълния триъгълник, т.е. страната, която лежи срещу правия ъгъл и свързва двата катета. И в човека има една линия, която изявява неговата разумност. Тя е хипотенузата, понеже свързва нещата и дава тон. Тя е мярка. Само правият ъгъл се свързва с хипотенузата. Ако ъгълът се движи в рядка среда, може да се разшири; ако се движи в гъста среда, той се стеснява.

Какво представя окръжността? – Крива линия, на която всички точки са еднакво отдалечени от една вътрешна точка, наречена център. – Защо се е огънала тази линия? – Защото има голямо външно налягане. На външното

налягане отговаря вътрешна, мощна сила. – Коя е тази сила? – Човешката воля. Като говоря за кривата линия, искам да обърна вниманието ви върху лицето като проява на човешкия живот. Като изучавате лицето, ще обръщате внимание на изпъкналите и вдлъбнатите линии по него, за да разберете кои сили са оказали по-голямо влияние върху човека: природните или неговите лични, субективни. Ако силите в човека са по-мощни, линиите на лицето ще бъдат изпъкнали. Чувствата имат преобладаващо влияние в него. Този човек е еластичен, огъваем. Ако линиите на лицето са хлътнали, т.е. вдлъбнати, този човек има слаб стомах. Той трябва да обърне внимание на храната; трябва да вземе мерки, да изправи стомаха си – главната машина на физическия свят. Ако стомахът не работи добре, това се отразява и на мозъка. Стомахът има отношение към симпатичната нервна система. Между мозъчната нервна система и симпатичната нервна система трябва да има пълна хармония. Мозъчната система е на правите линии и на мисълта, а симпатичната нервна система – на кривите линии и на чувствата. Ако линиите на челото са прави, и мисълта върви право; ако линиите са начупени, мислите не текат правилно.

Закон е: Всяко движение трябва да се преведе в геометрична форма. Същото се отнася и до науката, специално математиката. Ако не може да преведете числата и отношенията между тях в геометрични форми, не може да разберете външния свят. Например геологът ще обясни защо долините са вдлъбнати, а планините изпъкнали. При това едни планини са повече изпъкнали, а други – по-малко. За да се издигнат Хималайските планини толкова високо, има ред разумни причини. Дългият нос например има отношение към интелигентността. За създаването на носа са работили разумни същества с векове. Докато расте на широчина и дължина, носът е жив. Ето защо всяка година, макар и микроскопически, носът трябва да се разширява и удължава. Като престане да расте, той остарява. Същото се отнася и до устата, до ушите, до пръстите. Докато човек е жив, удовете му трябва да растат и да се развиват. Иначе той се излага на преждевременно остаряване и смърт. Когато човек расте и се развива, този процес трябва да става едновременно с всички органи. Ако един орган се развива за сметка на друг, ако едни клетки се подмладяват за сметка на други, явяват се различни болести, като рак, тумор и други. Когато едни способности и чувства се развиват за сметка на други, организмът пак заболява. Радиусите на кръга трябва да бъдат еднакви и да се намират в еднакво отношение към центъра. Ако се наруши това отношение, окръжността се превръща в елипса. За да се справиш с елипсата, изисква се голяма разумност; за да се справиш с хиперболите, които се движат в две противоположни посоки, трябва да бъдеш гениален. Чувствата се движат по едната хипербола, а мислите – по другата. Двете

течения на мислите и чувствата, макар и в противоположна посока, трябва да бъдат хармонични. Като се съединят двете хиперболи, образува се окръжност, а затвореното пространство – кръг.

Като се говори за пръстите, нужно е да се изследва пътят на тяхното образуване. Те са резултат на онези висши, разумни същества, които определят мястото на университета, как да бъде построен, какви професори да се назначат и т.н. Под „професор" разбирам вътрешните сили в човека, които работят за създаване и организиране на неговите удове. Тия професори трябва да отговарят на работата, която им се дава. Ако не отговарят, студентите ще се сърдят, ще викат, докато ги уволнят. Има професори на мозъчната система, на дихателната система и на стомашната. Ако тия професори не са на мястото си, казваме, че човек е болен, страда от нещо. Щом боледуват системите, цялата държава боледува. Някога уволняването на професорите става безболезнено, не се отразява на държавата. – Защо? – Защото веднага се явяват нови кандидати, които заместват старите професори. Ако не се явят нови професори, студентите стачкуват, напущат университета и той се закрива. При това положение казваме, че организмът престава да действува или слабо действува.

И тъй, като знаете това, изучавайте живата Природа като външен обект. Виждате една планина. Спрете се да я разгледате добре и мислете за формата ѝ. Виждате, че клоните на едно дърво са увиснали надолу. Намерете причината за това. Тя се крие в противоречията, през които дървото минава. Посадете един орех на камениста почва, да видите какво ще стане с младия, току-що израснал орех. Клоните му ще увиснат надолу като ръцете на човек, който се подпира на тях, за да се издигне. Преместете същия орех в добра почва, да видите как ще се оправят клоните и ще тръгнат нагоре. Не става ли същото и с човека? Поставете го при условия, които не може да преодолее, ще видите, че в скоро време гръбнакът му ще се огъне. – Защо старите хора се прегърбват? – Защото се изгубва връзката между мислите и чувствата им. Старият влиза в затворен кръг, дето няма свобода. Ако търсиш свобода, влез в хиперболата, която се движи във вечността. Под „вечност, безграничност" разбираме великото, разумното начало в света. То разрешава всички въпроси. Това е живот без противоречия.

Мнозина казват: Не искаме граници, ограничения. – Щом говорите за ограничения, това показва, че сте във временния живот. – Не съзнаваме това. – То е друг въпрос. Двама души могат да не се познават, но щом се срещнат, първо се сбиват и скарват, а после стават приятели. Неизбежно човек ще се сблъска със самата реалност, с разумността в Природата. След

това той ще се примири с нея и ще станат приятели. Казваш за някого, че е много жесток. Ти не познаваш този човек. Сблъскваш се с него, сбиваш се, но той забравя това, иска да ти помогне. Ти веднага изменяш мнението си за него. Природата не е жестока, тя помага на всички. Седнеш под едно дърво уморен, съсипан и изгубиш съзнание. Дървото може да ти помогне като човек. Друг път седнеш под една круша да си починеш, но си недоволен, че няма плодове. Заспиш и като се събудиш, виждаш круши около себе си. Крушата казва: Виждам мъката и страданието ти. Готова съм да ти доставя всичко, от което се нуждаеш. Не скърби, ще задоволя желанията ти.

Често хората седят на едно място и търсят щастлив живот. Те искат другите хора да работят, да ги носят на ръце, а те да почиват, да ядат и да се обличат. Вие искате да бъдете царе, да заповядвате, а другите да изпълняват. – Отде дойде тази идея у вас? – От Природата. – Вие искате да мислите и чувствувате като нея, но не постъпвате като нея. Щом не постъпвате като нея, вие влизате в разрез с нейните закони. Всеки иска да бъде голям и свободен, да постъпва, както желае, но без да иска, влиза в стълкновение с Природата. Обаче като разумна сила тя всякога взима надмощие над неразумните сили. Тя постоянно мачка слабите и неразумните. Вие мислите и чувствувате като Природата, но щом дойдете до изпълняване, до прилагане на волята, отстъпвате. Какво ще правиш, ако имаш работа със силен човек? – Ще отстъпиш. Ще признаеш, че си слаб, и ще пожелаеш да станеш сътрудник с него. Големият юнак ще се бори, а ти ще носиш дрехата му и ще се учиш от него. Ще гледаш как се бори и как се справя с мъчнотиите. В това се заключава твоето спасение. Ако не носиш дрехата му, нищо не можеш да направиш.

И тъй, да бъдем в съгласие с живата Природа и не само да мислим и чувствуваме като нея, но и да постъпваме като нея. Само така ще живеем хармонично. Тогава ще кажем сбогом на всички мъчнотии и страдания. Това изисква новото разбиране, новият живот. Тогава обикновеният ще се храни с обикновена храна, талантливият – с талантлива храна, гениалният – с гениална, и светията – със светийска. Значи светията се храни със светлина, геният – с мисъл. Казват, че който много учи и мисли, отслабва. Само онзи отслабва, който се безпокои и тревожи. Истинската, положителна мисъл храни човека. Талантливият се храни с красиви и благородни чувства, а обикновеният – с трици. И триците са хранителни, но трябва да знаете как да ги използувате. Колкото по-възвишена е храната, толкова по-възвишени са мислите и чувствата на човека. Грубата храна огрубява хората. Пеперудата се храни със сладки сокове от цветята, затова животът ѝ е по-възвишен от този на гъсеницата.

Време е вече човек да живее и да се храни по нов начин. Трябва да обичаш светлината като храна, мисълта като храна, чувствата и постъпките си също като храна. Да се храниш с мисълта си, това значи да усилваш ума си; да се храниш с чувствата си, това значи да усилваш сърцето си, да се храниш с постъпките си, това значи да усилваш волята си. Никога не влизай в противоречие с ума си. Съзнавай противоречията, но не влизай в стълкновение със своя ум. Не влизай в противоречие със сърцето си. Съзнавай противоречията в чувствата си, но не влизай в стълкновение с тях. Казваш, че хората не те обичат . – Кой не те обича? Ако никой не те обичаше, ти нямаше да живееш на земята. Значи обичат те. Има Един, Който те обича при всички условия. Щом живееш, мнозина те обичат, а не само един. Въздухът, светлината, водата, храната те обичат. Растенията и животните също те обичат. Те дават своите блага, да поддържаш живота си с тях. Някои от тях може да не те обичат – това нищо не значи. Паразитите те смучат и гледат на тебе като на несъзнателно същество. Те не подозират, че ти си гениален или талантлив човек. Така постъпваш и ти с канарата: чукаш я, къртиш парчета от нея и мислиш, че тя нищо не чувствува. Обаче гениалният човек лесно се справя с паразитите: туря гребен в косата си и ги убива. Той пита: Как смееш да влизаш тук? Питам този гениален човек: Как смееш да сядаш на канарата и да къртиш парчета от нея без позволение? – Тя е неразумно, несъзнателно същество. – Ти мислиш така. Всъщност и канарата има известна разумност. Тя е свързана с едно разумно същество, което има предвид нейното развитие. Ако се отнасяш с пренебрежение към канарата, ще се намериш в известно противоречие. Не се чуди защо падаш от нея и се нараняваш.

Като ученици вие трябва да изучавате вътрешната, т.е. окултната страна на нещата, за да се ползувате от богатството, което се крие в тях. Изучавайте лицето, челото, очите, веждите, носа, устата, брадата, ноктите си, да познаете себе си, а след това и своя ближен. Ако изучавате ноктите си, може да четете всичко, което е написано на тях. Преди да започнете известна работа, трябва да знаете с кого я започвате и как ще работите. Ако ноктите са широки, това показва смелост; ако са тесни – страхливост. Правилните линии на ноктите зависят от мисълта, чувствата и постъпките на човека. Най-малкото отклоняване от правилния път се отразява върху ноктите. Те са резултат на човешкия живот. Човек трябва да знае как да се справя с хората, да не се тревожи. Всяка тревога се отразява върху ноктите.

Имате дробите 1/10, 2/10 или 3/5. Като статически дроби в математиката вие знаете какво представят, но като живи, разумни дроби те са друго нещо. Дробта 1/10 представлява жена или мъж, който служи на десет взискателни господари. Дробта 2/10 представя две моми, които слугуват също на десет взискателни господари; 3/5 – това са три деца, които се

възпитават от пет учени хора. При дробта 1/10 положението е по-сериозно от това при 2/10. Не е лесно един човек да служи на десет взискателни господари. Той трябва да бъде крайно разумен. При дробта 1/10 бащата слугува на десет господари; при 2/10 – майката слугува на десет господари; при 3/5 – детето слугува на майката. При дробта 1/10 мисълта разрешава въпросите; при
2/10 чувствата разрешават въпросите. В първата дроб човек трябва да бъде много умен и работлив; във втората дроб той трябва да бъде много честен, а при 3/5 детето трябва да бъде послушно. Каквото каже майка му, то слуша. Кое число в дробта 1/10 е по-важно – единицата или десеторката? – По-важна е единицата. В случая числото едно е живо, в действие. Коя вода е по-важна: която в момента извира, или онази, която ще се изяви в бъдеще? Малкото проявено благо струва повече от голямото непроявено благо.

Много философи искат да разрешат въпроса какво е Бог. – Това е най-неразумният въпрос. Да разрешаваш този въпрос, това значи да търсиш Бога вън от себе си. Частта не може да обхване Цялото. Можеш да мислиш за отношенията си към Бога и към разумния живот, но да обхванеш Цялото, това е невъзможно. – Как ще позная Бога? – Като ядеш, като дишаш, като мислиш и чувстваш правилно. Това е по-лесно, отколкото да познаеш Бога като безграничен и всесилен, като творец на цялата вселена. Отде знаеш, че Той е създал всичко?

Това са странични въпроси, които не могат лесно да се разрешат. Ако искате да разрешите един малък въпрос, вие го поставяте под микроскоп да се увеличи, да стане достъпен за вашия ум. Природата работи точно обратно: тя си служи с лещи, които намаляват слабо, та големите въпроси да станат малки, достъпни за човешкия ум. Ще кажете, че Природата си играе с вас. Не, тя не си играе с вас, но често вие преувеличавате нещата. За да имате правилни възгледи, мислете, чувствувайте и постъпвайте като Природата. Това се иска от вас, а не да разрешавате какво нещо е Бог. От човека се иска да определи отношенията си към Бога. Главният въпрос какво е Бог остава за далечното бъдеще. Казано е в Писанието: „Бог вдъхна диханието си в човека и той стана жива душа." Който разбира този стих, ще се ползува. Който не го разбира, ще се намери пред разрешаване на отношението x : y : z. Когато реши това отношение, тогава ще разбере какво представлява Бог.

Разумност се иска от човека. Може ли да вървиш в неразумен път? Как ще се движиш в пространство, от което е отнета всичката материя? Как ще се движиш в пространство, в което няма топлина и светлина? Невъзможно е да се движи човек в празно пространство. Материята изпълва

пространството. Щом се отнеме тя, пространството остава празно. Когато материята е разумна и съзнателна, пространството е пълно. Ако материята е неразумна, пространството е празно. Пространството е пълно, когато Първата Причина се проявява в света. Това е отношението ѝ към частите изобщо, както и към всички същества специално. Следователно, ако искаш да познаеш и разбереш Бога, първо трябва да разбереш Природата. Тя е външната, обективната страна на Бога. Иначе Той е недостъпен за човешкото съзнание. Искаш ли да познаеш Бога, започни от себе си и от Природата. Останалите въпроси – колко е голям Бог, откога съществува, това не е ваша работа. Това са въпроси на далечното бъдеще. Какво ще придобиеш, ако знаеш, че Вселената, създадена от Бога, съществува от милиони или милиарди години? – Нищо няма да придобиеш. Какво придобива бедният, ако иска да подражава на богатия в облекло, в начин на живеене? Колкото и да се сили да подражава, каквито сметки да си прави, нищо няма да придобие. Такова нещо е разрешаването на въпроса за същината на Бога. Това е отвлечен въпрос.

„Невъзможното за човека е възможно за Бога." Следователно и бедният може да стане като богатия, да се облече с хубави дрехи, ако богатият го възлюби. Той ще му даде всичко, каквото желае. Щом богатият се влюби в бедния, последният става разумен, гениален. Ето защо, ако си разумен, знай, че младата, красива и богата мома се е влюбила в тебе. Ще кажете, че с усилия и работа човек става разумен. – Ще правиш усилия, но чрез тях можеш да развиваш вложеното. Вложеното е от Оня, Който те люби. Ти можеш да развиваш своята разумност и интелигентност, но ако ги нямаш, сам не можеш да ги вложиш. Човек може да развива своите дарби и способности, които Бог е вложил в него, но по никой начин не може да внесе нещо ново в себе си. Това показва отношенията на природата към човека. Това, което човек не съзнава в себе си, принадлежи на Природата. Когато разбираме мислите, чувствата и постъпките на Природата, тогава и ние ще постъпваме като нея. Постъпвайте като Природата, за да бъдете разумни и да живеете добре.

Т. м.

29. Лекция от Учителя, държана
на 13 май 1932 г. София – Изгрев.

1932_05_13 Разумност в природата Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98“, 1999
КНИГА: Съществуване, живот и отношение. МОК, Год.XI

РАЗУМНОСТ В ПРИРОДАТА

11 година
29 лекция на 1 мл.ок.клас
13.V.1932 г. петък, 5 ч.с.
ИЗГРЕВ, СОФИЯ.

Добрата молитва.

Има известни положения в природата, които не се разбират. Малкото дете не знае философията защо майка му го подува. Не му дава храна. То има известна привързаност към майка си. Няма никаква философия, не знае кои са подбудителните причини, защо майка му се отнася към него така. В началото това е тайна за него. Детето постепенно трябва да изучава тези отношения към майка си. Физическият свят във всичките свои прояви е един резултат. Трябва да имате едно истинско понятие. Например София е място на разумни същества. София не е умна, но софиянци са умни. Университетът е място, дето живеят ученици. Университетът не е умен, а учениците. В университета са умните. Университетът образование не дава. Университетът образование не може да ти даде. Както и София не може да ти даде живот. София е едно условие, то е едно разумно място, но в най-разумния живот се проявява. Часовникът не е разумен, но часовникарят е разумен. Часовникът развива разумността на часовникаря без да го знае. Същият закон е и с вашето лице и с вашето тяло. Вашето тяло не е разумно, но онзи, който живее в тялото, е разумен. Не тялото развива разумността на човека.

Тези трябва да бъдат новите схващания, за да оживее природата. Тялото е място, дето се проявява разумността. Тялото само по себе си не е разумно. Ръката не знае кой си и какъв си. Но същевременно тя развива разумността. Всеки по ръката ти може да познае какъв си, дали си жив или мъртъв. Щом изстине човек, той навсякъде е мъртъв. Трябва да намирате произхода на думите. Кин на английски значи сродник, роднина нещо. А пък китайците казват кин на хипотенузата, правата линия, която свързва двете страни на един прав ъгъл. Китайците разбират под кин едно, а англичаните друго. Под думата кин англичаните разбират цар. Значи разбира някой, който царува. Който царува, той свързва двата края.

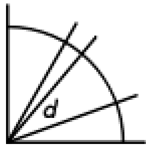

Във всеки човек има една линия, която изявява неговата разумност. Хипотенузата е, която дава тон или мярка на нещата. Тя свързва. Хипотенузата определя степента на този ъгъл. Защото този ъгъл се движи. Той постепенно може да се стеснява и може да се разширява. Ако ъгълът се движи в една рядка среда, той може да се разшири.

Ако вземете един кръг, какво можете да си представите, че напрежението отвътре е по-голямо. Защо се е огънал кръгът? Вътрешните сили са по-мощни отколкото съпротивлението отвън. Затова се огъва. Кога се огъва човек? Когато отвън има съпротивление и вътрешното налягане образува тази крива линия. Коя е тази вътрешна сила? Това е желанието на човека, неговата воля. По този закон ще изучавате най-първо лицето на човека. Ако искате да изучавате живота. Кои линии са изпъкнали и кои са вдлъбнати ще изучавате и ще видите тогава дали външните сили на природата са по-мощни или субективните сили на човека, на индивида са по-мощни. Ако вътрешните сили са по-мощни, вие ще имате една огъната линия. Ще имате чувства развити. Такъв човек е еластичен, той е господар на положението, ако линията е вглъбната, това показва, че стомахът се влияе отвън, той не е господар на храната. Тази храна не е здравословна. Тя е развалила стомаха. Това се отразява върху човека и хлътват някои места, а някой изпъкват. Това хлътване показва, че трябва да се поправи стомахът. И ако господарят е разумен човек и не вземе мерки, ще има едно хилаво тяло и самият човек ще стане хилав, ще стане хилав, щом се развали главната машина. Когато стомахът е развален, то и мозъкът не може да функционира правилно. Стомахът представлява симпатичната нервна система, то е стомашният мозък. После имаме главния мозък. Между тия два мозъка трябва да има пълна хармония. Едната система е на кривите линии, на чувствителността, симпатичната нервна система. Другата система е на правите линии. Тогава ако известна линия е права в човека, това показва, че човек се движи в един разумен път, имате прави линии на челото. Тогава имате разумност. Ако линиите са начупени, това показва, че мислите му не текат правилно. Всяко едно движение трябва да се преведе в геометрична форма. Това е закон. И в науката, ако вие не можете да превеждате, отношението на числата в геометрична форма, вие не можете да изтълкувате външния свят. Например една долина е огъната, а планините са издигнати. Един геолог на това основание ще изясни кои планини са издигнати и кои вдлъбнати. И те си имат разумни центрове. За да се издигнат Хималайските планини, си има причини. Например виждам дълъг нос. Казваме, че този човек е умен, вземам един завършен

факт. Понеже дългите линии изразяват интелигентност. Образуването на самия нос си има съзнателни, разумни причини. Носът трябва да расте по една хилядна от милиметъра, всяка година в каквото и да е направление. Докато носът расте, той е жив. Като престане да расте, той остарява и устата остарява. И ушите, веждите, космите, пръстите, всички остаряват. А пък когато един човек остарява, друг се подмладява. Тогава се образува известно болезнено състояние. Например, ако известен човек се подмлади в тялото, някои клетки станат по-мощни, отколкото трябва и тогава се образува болестта рак. Ракът е болезнено състояние. Това е подмладяването на известен орган за сметка на друг. Когато става подмладяване, то целият човек трябва да се подмлади. Тук може да прекараме и друга една аналогия, когато известни способности се развиват за сметка на други чувства, пак има болезнени чувства. Също така когато известни чувства се развиват за сметка на други чувства, е същото, трябва съразмерност. Всичките радиуси на кръга трябва да имат еднакво отношение към първичния център. Щом се измени това отношение, получава се елипса. При една елипса се изисква много голяма разумност, за да се справите. А при две хиперболи трябва да бъдете повече от гениални, за да се справите с две противоположни течения у вас. В една крива се движат вашите хиперболични мисли. А в друга хиперболична крива се движат вашите чувства. Така както се движи хиперболата, може да мислите, че няма никакви отношения между едната хиперболична линия и другата. В лявата се движат вашите чувства, а в дясната – вашите мисли. Дясната ти ръка се различава от лявата, но като се съединят двете образува се кръгът.

Могат да се изследват всичките пътища, по които са се образували пръстите, но трябва да се знае висшият център на организирането им. Вие може да избегнете строежа. То е резултат от онези разумни центрове, които планират къде да поставят университета, как да го наредят, планират назначаването на професорите, заплатите им и пр. Това се определя от една разумност. Като назначат един човек за професор, той не знае. Като му платят пари, той вече знае. От невидимия свят най-първо избират, вие сте кандидат за нещо, но не знаете за какво сте кандидат. Един ден получиш едно писмо, че се назначаваш за един професор и тогаз се научаваш. Но за да станете професор, трябва да ви назначат. Но и вие трябва да имате качествата за професор. Ако ви назначат и вие не отговаряте на положението, тогава какво ще стане? – Тогава учениците, на които вие проповядвате, ще станат причина да ви уволнят. Те ще креслят. Та всеки един човек е професор. Всички недоразумения, страдания не са нищо друго, освен крякане на вашите студенти. Когато човек е болен, крякат студентите, не го искат, не знае да преподава професорът, по храносмилането, нищо не знае този професор, да се замени с друг. Ние сме

професори и по дихателната система, и по мозъчната система. Щом боледуват системите, от тримата професори, тогава какво става с цялата държава? – Някой път уволнението може да стане правилно, да се замести, но някой път не се явяват кандидати. Тогава студентите се разотиват. Този университет се разваля, стачкуват студентите и университетът не функционира или с други думи организмът не функционира или слабо функционира. Та изводът е: Като погледнете това, което имате, вие трябва да изучавате живата природа отвън. Една планина може да представлява обект за размишление. Може да не разрешавате задачата. Виждате някой път, че клоните на някое дърво отиват долу към земята. Вие се чудите защо на дървото клоните са обърнати в този случай към земята и се допират до земята. Това дърво се намира в много големи противоречия. Вие посадете един орех в камениста почва и ще видите, че клоните на младия орех ще се огънат, като че е един човек, който си е турил ръката надолу на земята иска да се издигне. Клоните се огъват. Посадете ореха в една добра почва, дето корените да проникват надълбоко, и ще видите, че клоните отиват отвесно нагоре. Също така и с вас е. Срещате някое условие, което не можете да преодолеете и почва да се извива гръбнакът ви, това показва, че условията са лоши. Човек се прегърбва. Защо старите хора се прегърбват? – Щом човек започне да се прегърбва, той е изгубил връзка между своите мисли и чувства. Това е вече един затворен живот. В този живот няма свобода, а има мъчение. То е механизиране на нещата. Ти си един кръг. 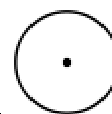 Свободата е в хиперболата. 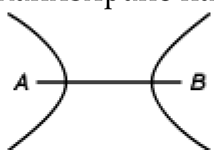

Но тази свобода зависи от центровете A и B. Движи се във Вечността. Вечността, безконечността е Великото, Разумното в света. Инак ако ги разбирате, няма никакъв смисъл. Под Вечното трябва да разбираме Разумното, то е безконечно. То е, което разрешава, в него няма противоречие. А пък вие турите едно качество някъде, че да няма никаква граница. Кои неща нямат граница? – Щом туриш една граница, то има временно проявление. Нещата в природата могат да функционират без да ги съзнаваш. Между двама души няма никакво отношение, но само като се видят един ден и те стават приятели. Не се познават двама души, набият се и като се сблъскат после ще се образува приятелство между тях. Природата като тури известно препятствие, то ще се прояви в съзнанието, в разумното. Та трябва да се сблъскате със самата реалност, с разумното в природата. Защо са страданията в света? – Страданията са сблъскване с разумността, с реалността. Инак няма да виждаш никаква разумност в света. Ти кажеш за някого той е много жесток, но един ден ти се сблъскаш с него, той ти помогне, ти си в нужда и веднага се промени твоето мнение

заради него. Природата не е такава... Ти може да седнеш под едно дърво и ако изгубиш съзнание, това дърво може да ти помогне както някой човек. Ако си полегнал под една круша и няма плод около тебе, то ти като се събудиш, ще се видиш отрупан от плодове около тебе. Твоето страдание, понеже ти скърбиш, те ти казват: Няма защо да скърбиш. Това, което искаш, туй ще ти го дадем. Имаме всичкото желание да ти го дадем. Вие се намирате в една област на частични разбирания. Вие търсите щастлив живот в света. И този щастливият живот седи в това: Другите хора да работят, а вие да седите. Другите хора да ви носят, а вие да ядете. Другите хора да работят, а вие да се обличате. Следователно, вие искате да бъдете на едно място като цар, а другите да изпълняват. Като мръднете пръста си, всичко да дойде на място. Откъде дойде тази идея във вас. Това е идеята на природата. Понеже вие сте взели една мисъл, мислите като нея, но не постъпвате като нея. Вие чувствувате като нея. В две неща си приличате с природата. Вие мислите да станете като нея, но не постъпвате като нея. И там е всичката погрешка. Трябва да постъпите разумно, както тя постъпва. И понеже вие не правите това, намирате се в един разрез с нейните закони, в разрез с природата. Вие мислите като природата. Всяко същество иска да бъде грандиозно, голямо. После има чувствувания, но в постъпките всяко същество постъпва както то си знае и е в разрез с природата, и всякога разумният взема надмощие над глупавия. Природата постоянно ви мачка. Ние мислим и чувствуваме като нея, но щом дойдем до волята, не. Ти мислиш, че си силен, хване те и те мачка, и те обръща, и най-после казваш: Няма какво да се прави, той е по-силен. Какво трябва да правиш, когато имаш работа със силен човек? – Ще постъпиш, както той постъпва. Ще признаеш, че той е по-силен и ще му станеш сътрудник, съработник. На големия юнак ти ще носиш само дрехата. Той ще се бори, ти ще се учиш при него. Ще видиш този майстор как ще се бори и как преодолява. Това е спасението. Друго яче няма спасение. Ако не му носиш дрехата, нищо не става от тебе. В цялата история на човечеството от кой пехливанин е останало някое величие, никой не е останал. Ние казваме, че трябва да бъдем в съгласие с природата, тя е разумна. Ние мислим, чувствуваме като нея, но не постъпваме като нея. Ако постъпваме като нея, ние ще бъдем в хармония с нея и ще кажем сбогом на сегашните мъчнотии и страдания. Те ще изчезнат. Това е новият начин на разбиране. Така могат да се развият дарбите на човека, каквито дарби има. Всеки може да стане гениален, трябва да се храни с гениална храна. Талантливите хора се хранят с талантлива храна, обикновените хора се хранят с обикновена храна, а гениалните – с гениална храна. Светиите със светийска храна. Светията се храни главно със светлина. Геният главно са храни с мисъл. Той употребява мисълта, обективната мисъл за храна. Когато човек мисли, той не отслабва никога, той се храни. Много пъти някои мислят, че някои ученици от много учене се разболяват. От много учене не се разболява, а

човек от много безпокойства може да се разболее. Талантливият човек с какво се храни? – С известни чувства. А обикновеният човек се храни с трици. И в триците има храна. Но като се превърнат триците на хранителен елемент! – Има по-голяма хранителност в триците, но се изисква по-голяма мощ, по-голяма сила, за да се превърне тази храна. Една груба храна, огрубява човека. Пеперудите със сокове се хранят. Гъсениците са станали гъсеници, понеже се хранят с малко по-проста храна.

Трябва да се измени начинът на живеене. Ти трябва да обичаш светлината, тя е храна. Ти трябва да обичаш мисълта, трябва да обичаш и чувствата си, да обичаш и постъпките си. Човек трябва да се храни със своите мисли, чувства и постъпки. Да храниш постъпките си, това е да подкрепиш волята си. Да храниш чувствата си, това значи да храниш сърдцето си. Да храниш мисълта си, това значи да храниш ума си. Никой път не влизай в противоречие с ума си. Съзнавай противоречията, но не влизай в противоречие с ума си. Не влизай в стълкновение. Същият закон е и за чувствата. Не влизай в противоречие с чувствата си. Съзнавай противоречието на чувствата. Чувствуваш, че не те обичат, но не влизай в противоречие от това, че не те обичат. Кой не те обича? – Ако не те обичаха, ти на земята не щеше да живееш. Щом живееш на земята, тебе има някой да те обича. Не само един, но мнозина те обичат. Растенията те обичат, въздухът те обича, светлината те обича, малките буболечици те обичат, някои от тях нямат разположение. Ако една въшка те чопли по главата, съзнателно ли прави това или не. Тя даже не подозира, че има някой гениален човек. И ти трябва да ѝ докажеш с ред трактати, че тази глава е гениална. Ти седиш на една канара, чукаш на нея. Казваш, че тази канара не е разумна. Също така и въшката казва така. Този човек си турил гребен и я изважда. Той казва: Какво търсиш, как си влязла? – Също така и човек, който чука канарата, мисли, че не е разумна. Той се мами. Човек се подхлъзне и падне. Като седиш на канарата трябва да знаеш, че седиш на една разумна глава. Камъкът сам е неразумен. Но когато един човек ми хване ръката, не че ръката е недоволна, той стиска ръката ми както иска и аз най-после изтеглям ръката си, свивам я на юмрук и му казвам, че така не се стиска. Като се качиш на канарата, трябва да знаеш, че канарата е свързана с едно разумно съзнание. Тя е израз на една разумност. Не самите неща са разумни, но тези неща изявяват разумността. Ако ти не се отнесеш добре с канарата, ти ще попаднеш в известно противоречие.

Схващате ли горе-долу това. Това са основни положения на един окултен ученик. Да схващате вътрешната страна на нещата. С тези неща не трябва да се обременявате. Детинското съзнание на хората, но вие като изучавате

природата трябва да имате интереси към това скрито богатство. Ще изучавате себе си, веждите си, челото си и пр.

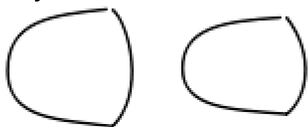

Ако бихте знаели само ноктите как да ги изучавате, можете да четете 6 месеца напред каква работа трябва да хванеш, как трябва да се учиш и пр., написано е това по ноктите. Човек си чисти ноктите и той иска да ги отреже. Тогава природата пише. По-дълбоко ти не може да се освободиш и почват да се проявяват някои признаци. По първия пръст, по третия, четвъртия върху ноктите. Ако ноктите стават широки, това показва, че човек става по-смел. Ако стават по-тесни, човек става по-страхлив. Ако са клинообразни, това показва един характер. Ноктите трябва да имат правилни линии. Тези правилни линии се образуват от човешката мисъл, чувство и воля. Ако човек е направил отклонение, това ще окаже влияние върху ноктите. Ноктите са един резултат. Човек трябва да знае как трябва да се прояви. Да кажем, че аз ви давам една дроб 2⁄10 или 1⁄10 или 3⁄5 в статическо състояние. Тези числа ги разбирате, обаче дробите в живата природа имат други отношения. При дробите 1⁄10, тук имате 10 господари. Един мъж или един слуга, които служат на 10 господари. Те са взискателни господари. Ти ще се намериш в голямо противоречие да им служиш. При дробта 2⁄10, то са две моми, които служат на 10 взискателни господари. Дробта 3⁄5, това са три деца, на които слугуват 5 учени, които възпитават три малки деца. В дробта 1⁄10 ти трябва да бъдеш много умен. 10-те господари са с различен характер. Ти трябва да познаваш характерите на 10 души и трябва да бъдеш съобразителен. Второто положение 2⁄10 е по-лесно. Две красиви моми, те не са стари баби. Бабите не могат да служат на 10 господари, но две моми могат. Един момък може да служи на 10 господари, а при 3⁄5 там са децата. Горните числа 1, 2, 3, означават как ще ги преведете под еднакъв знаменател. Кой ще бъде общият знаменател? Тук при бащата, кой слугува на 10-те господари? – 1⁄10. 2⁄10 – тук е майката, която слугува на 10 господари. 3⁄5, тук е детето, което слугува на своята майка. Имате това отношение: 1⁄10 : 2⁄10 : 3⁄5. При 1⁄10 имаме единица. Този човек разрешава въпроса, чрез своята мисъл ще разреши въпроса, ако е умен. Той трябва да е умен. При 2⁄10 човек ще разреши въпроса чрез закона на Любовта. Изисква се благородство от него. Чист трябва да бъде. При първия случай, той е гениален, работлив. При втория случай, той трябва да бъде крайно честен. При 3⁄5, за да угоди на майка си, детето трябва да бъде послушно, майката каквото каже, то трябва да слуша. 1 и 2 трябва да бъдат умни и добри. А пък числото 3 трябва да бъде крайно послушно, каквото му кажат, да изпълнява. При обикновеното смятане друг е законът, но в живата математика е друг. При 1⁄10 онзи, който служи на десетте господари, той трябва да покаже на своя

господар, че е умен. Той трябва да ги озадачи, той трябва да покаже, че разбира много добре въпросите, отколкото господарите му. При дробта 1/10 кое е по-важно – знаменателят или числителят? – Ако вземете единицата и я турите над 10, единицата е по-важна. В дадения случай тази единица е по-важна. Това живото число е по-важно, отколкото неговият знаменател. Или друго яче да го изясня. Да допуснем, че в земята има някое подземие с вода, но онази вода, която извира навън, която влиза в общение с нас, тя за нас е по-важна отколкото всичката друга вода. Проявената вода е по-важна за нас, понеже от нея може да се ползуваме. Малкото проявено струва за нас повече, отколкото голямото, което не се е проявило. Философите искат да знаят какво нещо е Бог. Това е най-неразумният въпрос. По-глупав въпрос няма. Най-глупавият въпрос е какво нещо е Бог? Защото ние мислим тогава, че Бог съществува вън от нас. Искаме безграничното, в което живеем, и се движим да го обхванем, да го разберем. Турците казват в такъв случай и така да бъде не го вярвай.

Частта не може да мисли какво нещо е цялото. Ние можем да мислим за Бога 1/10, може да мислим какво отношение имаме към цялото, то е друг въпрос. Какви са нашите отношения към разумния живот, това можем да мислим. В дадения случай ти трябва да живееш. Как ще познаеш Бога? – Като ядеш, като дишаш, като мислиш правилно, ще познаеш Бога. Ако неправилно ядеш, дишаш и мислиш, не можеш да го познаеш. Това е толкоз разбрано. Това е по-разбрано, отколкото да кажеш, че Бог бил безграничен, че бил всесилен. Какво нещо е всесилен, че всичко е направил. Отде знаеш, че всичко е направил? – Най-първо ти не знаеш колко голямо е слънцето. Слънцето може да е толкоз голямо, колкото мислиш, а може да е два пъти по-голямо, отколкото мислят учените. Ние знаем сега до известна степен може да предполагаме. Всяко предположение, то е обосновано на някой закон геометрически.

Това са посторонни въпроси. Вие ще турите някой малък въпрос под микроскопа, за да го направите достъпен. Ние трябва да турим големите лещи, за да увеличим, а природата е турила малките лещи, за да ги смали. Едно тяло, което е голямо, да го погледнем като микроскопическо нещо, за да бъде достъпно за нашите умове. Тя си играе с нас. Някой път ние виждаме, че известно състояние не е толкоз, колкото мислим. Но това е посторонен въпрос. Той не влиза в сметката. Аз поставям така въпроса: Да мислим така, както природата мисли. Да чувстваме така, както природата чувства и да постъпваме така, както природата постъпва. Това е философия. Мислим ли, както природата мисли, чувстваме ли, както природата чувства, постъпваме ли, както природата постъпва, тогава ще имаме правилен възглед върху всичко. Ние искаме да знаем какво нещо е Господ. Аз подразбирам, а какво отношение можете да имате към Него.

Господ е едно същество, от което е излязъл нашият живот, нашият ум. Какво подразбирате под това? – Ние разбираме механическата страна. Там се казва, че Бог е вдъхнал дихането си в нас. То е само символ. Вдъхнал Бог в ноздрите на човека дихание и човек станал жива душа, казва Писанието. Който разбира закона, ще го разбере. Но който не разбира закона, ще разбере ли? – Той ще разбере толкоз, колкото и от следното отношение: X:Y:Z. Какво ще разберете от това? – Какво ще разберете от тези три неизвестни? Един прост човек какво ще разбере. Какво ще разбере човек от този път. Какво значи този път? – Тази линия е пълна само с живи, разумни същества. Ти не можеш да вървиш по един път, който не е разумен. Пътят винаги подразбира най-разумното. Ти не можеш да вървиш по път, който не е разумен. Някой казва, че може. Добре. Един ден, ако се вземе всичката материя от пространството. В пространството може ли да ходиш? – Не. Или може ли да ходиш в пространството, дето няма никаква материя и топлина? Не можеш. Казвам: Може някъде да има празно пространство. Аз обяснявам така: Дето материята не е разумна, пространството е празно. Дето материята става разумна, както при часовника, то пространството е пълно. Всякога, когато казваме, че пространството е пълно, разбираме проявата на Първата Причина, която проявява своята разумност, спрямо частите или спрямо съществата, с която тази разумност има отношения. Тя има всякога отношения към нас, всякога отделя известно време, за да се прояви спрямо тебе. Доколкото ти може да я разбираш, в твоята мисъл, чувства и постъпки, доколкото ти може да ги разбираш.

А пък за да се разбира Бог, непременно ние трябва да разбираме природата. Това е обективна страна. Бог е една реалност, която е недостъпна. А пък видимата природа е външната страна. Това е външната страна на разумния живот. Човек трябва да започне от себе си. Няма какво да се безпокоите какво е Бог. И колко е голям Господ. Това не е наша работа. Или от колко милиона години е създаден. Това не е наша работа. След време ще знаем. Някои казват: 500 милиона години, други казват 2,5 милиарда години. Но ако влезете в един по-висш свят, ще видите, че това число се увеличава. Сега ние влизаме в една област по-отвлечена. Да направя едно уподобление, което няма връзка с реалността. Виждаш една дама, която ходи облечена в копринени дрехи, твоите дрехи са окъсани. Ти искаш да знаеш може ли да имаш такава дреха. Правиш си сметката. Колко струват тези дрехи на тази дама и дали ще имаш толкоз пари да си купиш? Като ти кажат, че много струват, казваш, че е много скъпа работа.

Та всичките учени хора разкриват законите на природата, за да видят дали

могат да си купят дрехи. Но като видят, че са много скъпи, казват, няма да я бъде.

Невъзможното за един е възможно за друг. Представете си, че тази дама се влюби в тебе, тя е една млада мома, тогава може да имаш един такъв костюм без пари. Но ако не се влюби тази дама в тебе, ти ще си ходиш със своите скъсани дрехи. Ако вие сте станали разумен, гениален човек, значи влюбила се е някоя млада мома в тебе. Коя е причината, че някой е станал гениален, влюбила се е някоя мома в него. Казват, че е станал такъв с усилие. За това, което си станал, трябват усилия. Но вложеното в тебе, не е чрез твоите усилия. Може ли да предаде на себе си човек интелигентност. Той може да развие в себе си интелигентността. Но той не може да внесе в себе си интелигентност. Той само може да развива дарбите, силите, които са вложени в него, но нови сили не може да внесе в себе си. Той може да развие само вложеното. Това показва отношението на природата спрямо нас. Това, което ние не съзнаваме, това е нейно. Когато разбираме нейните мисли, чувства и постъпки, тогава ще знаем как да постъпваме правилно. Колко работи сега трябва да се знаят? – Отсега нататък вие постъпвайте така.

Отче наш.

На 6.V.1932 по каталога на Елена Андреева няма лекция.

1932_05_18 Законът на частите и законът на цялото
лекция пред общия окултен клас

ЗАКОН ЗА ЧАСТИТЕ И ЗА ЦЯЛОТО

Размишление.

Ще прочета част от 24 гл. от Евангелието на Матея.

"Слънцето ще потъмнее, и луната няма да даде светенето си. (29 ст.) - Слънцето и луната представят човешките възгледи. Ако те не потъмнеят, вие не може да приемете новото. Ако богатият не обеднее, не може да влезе в Царството Божие. Ако богатият съжалява, че по-рано не е обеднял, сам по себе си той е беден. Обаче, ако богатият съжалява, че е обеднял, той не е беден. Не е беден оня, който съжалява, че не е богат.

Като ученици, вие се нуждаете от няколко основни правила на живота. Не знаете ли тия правила, вие ще учите, ще се явявате на изпити, но не може да ги издържите. Не само знание ви е нужно, но и прилагане на това знание. Например, един от вас може да напише думата любов със златна боя, друг може да я напише с червено мастило, трети - със синьо мастило, четвърти - с черно и т.н. Обаче, само оня се ползва от любовта, който я прилага. - Къде се прилага любовта? - В малките работи. Например, казвам ти да направиш нещо, но ти възразяваш, не слушаш. Щом имам любов, аз трябва да претърпя, да не възразявам. Учителят дава известни наставления на ученика, но последният не иска да ги изпълни. - Защо? - По-добре знаел от учителя си, какво трябва да прави и какво не трябва. Според мене, няма случаи, където ученикът да знае повече от учителя си. Ако наистина, ученикът знае нещата по-добре от учителя си, тогава учителят е ученик, а ученикът - учител. Учителят е самозванец, не заслужава да бъде учител. Само оня е учител, който знае нещата, говори добре и каквото знае, прилага го. Той знае, какви трябва да бъдат отношенията му към учениците и към ближния му. Той никога не изменя отношенията си. Същото виждаме и в природата.

Често се говори за музиката в природата. Кое е характерното в тая музика? - Че тоновете й не се менят. Например, дойдеш ли до основния тон „до“ в природата, той никога не се мени. Обаче, в човешката музика имаме виенско „до“ и парижко „до", между които съществува малка разлика. Виенската и парижката музика се приближават една до друга, но на музикантите липсва основния, природен тон. Тоя тон освобождава човека от всички недъзи. Изпееш ли основния природен тон правилно, какъвто недъг и да имаш, той ще изчезне. В естествените тонове на природата няма полутонове. Там всички тонове са цели. Освен това, в природата няма

минорни гами. Човек е създал минорните гами, като резултат на своите болезнени и тъжни състояния. Например, музиката на Шопен е болезнена. Има смисъл човек да пее тъжни, минорни песни, но когато е здрав. Болният да пее минорни песни, това не е музика, това е израз на болезнено състояние. В природната музика няма болезнени състояния. Там съществува една основна, естествена гама, от която всеки човек се ползва.

Животът на всички хора се основава на природната гама. Който не възприема и не възпроизвежда природния основен тон „до", не може да се развива музикално. Основен, естествен тон е тоя, при който доброто не среща никакви препятствия, външни и вътрешни, и свободно се проявява. Някой иска да пее, но си казва: За кого да пея? Вече съм на 45 години. Питам: Ти беше млад и пееше. За кого пееш тогава? Тоя, за когото пееше, разбра ли те? Пееше ли и той заедно с тебе? Оцени ли той твоето пеене? Ако дадеш на бакалина една златна монета, ще я оцени ли той? Ако се усмихне само и вежливо те запита, какво искаш да ти даде, това не е достатъчно. Той трябва да се свърже с тебе, да ти стане приятел. Той не е разбрал и възприел основния тон „до". Той не е разбрал, правилно ли е взет тона, или неправилно. - Как ще провери това? - С някакъв инструмент. Има камертон, с който също може да проверите, верен ли е тонът, който взимате или не е верен. Обаче, понякога камертонът се разваля. За да не се развали, вие го пазите в кутия. Истински камертон е оня, който не се разваля при никакви условия. Ако и морала си туряме в кутия, за да не се разваля, той не е истински морал. На такъв морал не може да се разчита. Има един камертон, който не се влияе от никакви външни и вътрешни условия. Има един морал, който също не се влияе от никакви условия.

Като наблюдавам живота ви, виждам, че вие ще срещнете големи спънки и мъчнотии, от които косата ви ще побелее. Ще умирате и ще се прераждате, т.е. ще отивате на оня свят и пак ще се връщате, както кофата се издига и спуща на зъбчатото колело. Докато сте на това колело, кофата ще се издига и спуща, ще се пълни и празни, ще се радвате и скърбите, без да постигнете нещо съществено. Радостта и скръбта не са ваши. Влизате в една къща, където хората живеят добре. Всички са радостни, и вие се радвате, но радостта ви е чужда. Влизате в друга къща и виждате, че там има мъртвец. Всички плачат, и вие плачете, но скръбта ви е чужда. Значи, вие участвувате в чуждите радости и скърби. И хората участвуват във вашата радост и скръб, но чуждото е всякога чуждо. Вие трябва да слезете от колелото и да тръгнете по своя път.

Докато е на земята, човек участвува в радостта на светиите, на праведните и добрите хора. Също така той участвува в радостите и скърбите на грешните и паднали хора. Това е мое твърдение, което може да проверите.

Дали ще го приемете, това е друг въпрос. Изучавал съм живота на светиите и го познавам до най-малки подробности. Има светии, които са живели цели 30 години в пустинята, където са прекарали чист и свет живот. Обаче, влязат ли в живота, между хората, лицата им веднага потъмняват. - Защо? - Натъкват се на изкушения, които не могат да издържат. Какво изкушение може да срещне един светия? Една красива мома минава покрай светията, който държи последния си изпит. Тя се усмихва и мислено му казва: Поздравявам те, желая ти добър успех. Като не разбира значението на усмивката ѝ, той се начумери и я погледне недоволно. Той мисли, че тя го изкушава, но после съжалява, че не е могъл да отговори на усмивката ѝ. Цели 30 години се подвизавал в пустинята, придобивал знания и опитности, и в един момент се обърква, не знае, как да отговори на усмивката. Той пропада на изпита, и небето се затваря временно за него. Значи, между него и жителите на небето е произлязла известна дисхармония. Той казва: Да не бях срещал тая мома! Не, момата е минала точно на време, но светията не е бил готов да ѝ отговори. Той се връща пак в пустинята, дето работи още 30 години. След това пак среща същата мома. Тя му се усмихва, и той ѝ се усмихва. Има ли нещо лошо в усмивката? Ако мислиш, че в усмивката се крие нещо лошо, ти не си разбрал Божия закон, не си разбрал любовта. Бог живее в човека.

Следователно, ти трябва да различаваш човешката усмивка от Божията. Ако не познаваш Божията усмивка и се намръщиш, ще те изпратят отново в пустинята, да прекараш още 30 години там, да научиш урока си.

Сега аз изнасям тоя пример за изясняване на една истина. Красивата мома, която се усмихнала на светията, не е грешница. Тя е послужила за изпит на светията, който се учил 30 години в пустинята, за да се приготви за Царството Божие и за служител на Бога. Трябвало сам светията да се изпита, да види, докъде е стигнал. Много хора ще се намерят пред тоя изпит и трябва да го издържат. Един наш брат тръгна за Витоша с много тежка раница, но с него се случи голямо нещастие, не издържа изпита. Всички хора приличат на него. Всеки отива при Господа, но туря на гърба си тежка раница, 30 кг., и някъде, сред пътя, пада и умира. - Защо? - Тежка е раницата на света. Тежко е общественото мнение. С такава раница не се отива при Господа. Ще оставиш раницата у дома си и ще вземеш само парче хляб и стомничка за вода. Тоя брат е предметно учение за всички. Той каза: Оставям раницата, оставям стомничката и напущам земята. Сбогом! Той имаше големи мъчнотии, на огън беше поставен, на нажежена скара. И вие ще минете през тоя огън. Когато мъжът те пържи, благодари на Господа. Когато синът и дъщерята те пържат, пак благодари на Господа. Не търси причината, не питай, защо те пържат.

Една сестра иде да ми се оплаче, че носът я боли. Аз съм зает, не й отговарям. Тя се мръщи, недоволна е от мене. Щом тя се мръщи, и аз й отговарям по същия начин. Ако се усмихне, и аз ще й се усмихна. Тя трябва да почака малко, да свърша работата си. После й казвам: Сестра, ако отидеш при лекар, той ще ти даде някакво външно лекарство и ще обясни болката ти по външен начин. Аз ти казвам, че причината за болката на носа е духовна. Ти си направила някаква погрешка в мислите, в чувствата или в постъпките си. Като махнеш причината, болката ти ще изчезне.

Някой казва: Аз съм лош човек. - Не е въпрос лош човек ли си, или добър. Според мене, лош е оня, който влиза в училището. Добър е оня, който излиза от училището. За нас са важни учениците, които вършат Божията воля. Едно правило: Може да мислите, чувствате и постъпвате, както искате, но всичко да става за слава Божия. Живейте за слава Божия, а не за ваша слава, или за славата на Иван и Стоян. Вашите имена на земята са псевдоними. С други имена сте записани на оня свят. Като отидете там, ще ви питат, как се казвате. Как ще изтеглите парите, които сте вложили в банката, ако не кажете името си? Същият закон е и на оня свят. Как ще получите вложената сума, ако не знаете името си? Работете за Божията слава, за да мисли и Бог за вас. Това значи, да знаете името си, с което сте записани в Божествената книга и да се ползвате от вложеното във вас. Казваш: Обичам те. - Не можеш да ме обичаш, ако първо не си обикнал Господа. - Не познавам Господа. - Щом не познаваш Господа, мене съвсем не ме познаваш.

Ново разбиране е нужно на хората. Само така те ще разберат земята като временно училище. И гъсеницата се храни с листа, но временно. Като се превърне в пеперуда, тя се отказва от листата и търси нектар по цветовете. Докато е на земята, човек се храни с материална храна - с въздух, вода и хляб. Щом напусне земята, той се храни с мислите и чувствата на своите близки. Ако мислиш добре за своя близък, заминал за другия свят, ти му даваш добра храна. Ако мислиш лошо за него, предлагаш му лоша, нечиста храна. И детето, като не разбира любовта на баща си, казва: Лош е баща ми, често ме бие. - Не е лош, той благославя детето си. Колкото пъти вдигне ръка върху него, да го удари, толкова пъти го благославя. Когато майката и бащата бият децата си, те ги благославят и продължават живота им. Дете, което не е бито от родителите си, по-малко живее. Което е бито, живее повече. Следователно, и страданията, през които човек минава, имат за цел да продължат човешкия живот, да го осмислят и да заставят човека да познае Божията Любов. Покажете ми един пример, където човек, без страдания, е разбрал смисъла на човека. Всеки човек трябва да мине през страдания. Светиите са минали през такива страдания, каквито

обикновените хора не могат да си представят. Като се освободите от своя личен живот, тогава ще разберете живота на светията. До това време ще мърморите, ще бъблите, както бъбли шишето, на което гърлото е тясно. Като изливат водата от такова гърло, чува се особено бъблене. В това шише се борят водата и въздухът, кой пръв да излезе. Ако гърлото на шишето е широко, въздухът и водата ще излязат свободно навън, без никакво бъблене. Кажеш ли, че не можеш да търпиш някого, това показва, че си шише с тясно гърло.

Какво представя търпението? - Велико нещо е да бъдеш търпелив. Между вас няма нито един, който може да се похвали с търпение. Сравнително един с друг, някой е по-търпелив, друг - по-малко търпелив, но търпелив, в пълен смисъл на думата, няма. Казвам нещо на някого, той веднага скача и казва: Обиди ме Учителят. - Ако ви обиждам, аз не бих се занимавал с вас. Аз не се интересувам от вашите работи. Ако някой гледа съблазнително към чуждата каса, аз минавам край него и нищо не му казвам. Когато детето гледа лакомо към дървото с ябълки и се готви да посегне на една от тях, и на него нищо не казвам. - Защо? - Според мене, и възрастният, и детето са на изпит. Възрастният има право да си вземе една златна монета, но касата е чужда. И детето има право да си откъсне една ябълка, но градината е заградена с бодлив тел. Господарят дебне детето и казва: Само да смееш да влезеш! Щом прескочи плета, детето веднага влиза в ръцете на пазача. Това са временни отношения. Пазачът няма право да бие детето, но и детето няма право да прескача плета на градината.

Правило е: дето плодните дървета са нискостъблени, хората са добри; дето дърветата са високостъблени, хората са лоши. Те нарочно режат ниските клони на дърветата, да не ги нападат крадци. Как трябва да постъпват хората на новите идеи с малките деца? Те трябва да имат по една пълна кошница със зрели плодове и, като мине някое дете край градината, пазачът да му се усмихне и да му даде един плод. Когато зреят плодовете, правилно е синовете и дъщерите на господаря да бъдат в това време в градината, а не слугите. Те трябва да следят, когато минават деца край градината, веднага да им кажат: Заповядайте по един плод от нашата градина. Това изисква Божественият закон.

Често вие се отегчавате от живота на земята и пожелавате да отидете на небето. - Какво представлява небето? - Живот на пълна хармония и абсолютна любов. Там всички се надпреварват, кой повече да услужва. Там никой не мисли за себе си. Каквото благо имаш, трябва да го споделиш с другите. Ако няма на кого да услужват, небесните жители слизат на земята, да помагат на хората. Затова, именно, Бог изпраща ангели на земята, да услужват и помагат. Благодарете, че има същества на земята,

които не мислят за себе си и са готови да се жертвуват за другите. Някой е болен, пъшка, мъчи се. Веднага едно от тия същества дохожда при него и му казва: Не се безпокой, всичко ще мине. Търпение е нужно. - Защо са тия страдания? - Ще разбереш. И аз съм минал през болести и страдания и разбрах техния смисъл. Един ден и ти ще ги разбереш.

Пази следните правила: Не яж много. Прави избор на храната си. Яж навреме. Всяко нещо си има своето време. Всяка мисъл и всяко чувство идват на своето време. За изправяне на мислите и на чувствата също има определено време. Само любовта не се поддава на писани закони. Никой не може да те учи, как да обичаш. Любовта се проявява отвътре. Когато дойде в човека, тя започва да го учи. Любовта учи всекиго, но нея никой не може да учи. Аз говоря за естествената любов, а не за неестествената човешка любов. Неестествена е любовта, когато човек иска да спечели повече, отколкото му е необходимо. Например, ти обичаш някого и го ограничаваш, искаш той да обича само тебе. Любовта не се ограничава. Тя обича еднакво всички хора. Когато някой иска да обичам само него, това показва, че той иска да ме постави в пътя на престъпленията. Остави човека свободен и когато го обичаш, и когато те обича. Всеки трябва да даде свобода на ближния си, за да бъде свободен и той. Това изисква любовта.

Сегашните хора не живеят според закона на любовта. Те си правят човешки договори и според тях се нагаждат. Например, жената казва на мъжа си: Ти трябва да ореш и да сееш, а аз ще жъна. Ти ще внасяш вкъщи, а аз ще готвя и ще се грижа за къщата. Обаче, други са отношенията, които се основават на любовта. Там не се прави никакъв договор. Мъжът е доволен, че срещнал жената, която обича, и благодари на Бога за това. И жената е доволна, че срещнала мъжа, когото обича, и благодари на Бога. Какво ще работи мъжът, и какво жената, това се нарежда само по себе си. Една среща, станала в името на любовта, струва колкото всичкото богатство на света. Кой човек е устоял на закона на любовта? Турете двама приятели, които се обичат, на едно място, да видите, колко ще устоят на любовта. Колко време продължи любовта между Давид и Натан, синът на Саул? В първо време любовта им беше идейна, но после се измени. Давид обичаше Натан повече от жената. Да обичаш жената повече от приятеля си, това води към престъпление. Ако и приятеля си обичаш повече от жената, пак вървиш в пътя на престъплението. - Защо? - В любовта няма предимство. Любовта не позволява да обичаш едного повече от другиго.

Помни: И като любиш, и като те любят, няма да четеш морал на Господа. - Защо? - Като любиш, ти си проводник на Божията Любов. Когато те любят, ти възприемаш Божията Любов. Кого ще морализираш тогава?

Кажеш ли на някого, че го обичаш, ти не говориш истината. Само Бог люби, а човек е проводник и възприемател на Неговата Любов. Следователно, ще знаеш, че си или проводник на любовта, или я възприемаш. Остави Бога свободно да се проявява чрез тебе, без да Му се противиш. Той не обича реакцията. Щом някой се опълчи против любовта, Бог веднага се оттегля настрана. Тогава иде страданието, и човек се опомня, разбира, че е сгрешил. Докато Бог живее във вас, вие разрешавате задачите си правилно, животът ви е радостен и весел. Не казвам, че нямате любов, но разбиранията ви за любовта са ограничени. Ако някой се сърди лесно, любовта Му е слаба. На Бога не се сърдя, и морал не Му давам. Обичам всички хора, обичам ангелите, обичам всичко, което Бог е създал. Срещна една мома, усмихна се по един начин; срещна друга, усмихна се по друг начин. И едното, и другото са усмивки, които се различават, както костюмите на хората. Младият и старият не са нищо друго, освен различни костюми. Старият представлява благочестието. След като живее 30-40 години в пустинята, като аскет, той започва да се отегчава от живота си, иска да се подмлади. Бог го превръща в млада, красива мома, подир която тръгват много момци. Значи, красивата мома не е нищо друго, освен светия, който е живял 30 години в пустинята. Бог го изпраща на земята като красива мома, да я обичат всички. Светията може да се яви на земята като красива мома или красив момък. В каквато форма и да се яви, важно е да проявява любовта.

Какво представлява любовта? - Носителка на живота. Всяко нещо, което не носи живот, е чуждо за любовта, за човешката душа. Например, грехът е нещо странно, чуждо за душата. Той представлява груба, недиференцирана материя. Тя трябва да мине през Божественото съзнание. То ще работи хиляди години върху нея, за да я организира. Като материя, тя не е лоша, но не е пригодена към човека. Лошо нещо ли е ледът? Не е лош, но не пълни шишето или стомната си в студено време с вода. За предпочитане е стомната да бъде празна, отколкото да се напълни с вода и да се пукне от студа. Следователно, не се пълнете с материята на греха и на злото, да не се пръснете. Дойде ли злото, т.е. лошите условия, бъдете празни. Отваряйте се само за доброто. Гледайте на нещата така, както Бог гледа. Както Той търпи, така и вие ще търпите. Той вижда погрешките на хората и мълчи. Защо и вие да не търпите? Защо майката търпи детето си? Тя казва: Много съм дала за това дете. Има нещо ценно в него, ще го търпя. В това отношение, майката е учен човек, който вижда доброто в детето си, както астрологът и физиономистът виждат нещата и казват: Ще излезе човек от това дете. Има нещо хубаво в него.

И тъй, не се спирайте на сегашните си разбирания. С тях сте дошли вече до едно място, по-нагоре не може да вървите. За да влезете в Царството

Божие, нужни са нови разбирания. Отдавна Бог е внесъл новото в света. Отдавна хлопа Той на вашето съзнание. Някои от вас са приели нещо от новото, но това не е достатъчно. Трябва да изпразните стомните си от ненужното съдържание и да оставите само същественото в тях. Вие сте изучили вече процеса на събирането. Какво трябва да направите? - Да научите изваждането, умножението и делението. И тука няма да спрете. Ще изучавате степенуването и коренуването. Като ученици, вие трябва да имате предвид следното: Цялото никога не се дели. То е вечно и неделимо. Делят се само частите. Цялото не се събира, не се вади, не се умножава, нито се дели. То е единствената реална величина, която нито се изменя, нито се променя. Дойдете ли до промените, вие сте в закона на частите. Само частите се менят. Това, което се променя във вас, са частите. Обаче, има нещо неизменно в човека, което, от младини до старини, остава едно и също - то е цялото. То е Божественото начало. Като цяло, то разрешава всички противоречия между частите. То е в състояние да възстанови нарушеното равновесие между частите. Недоволството се дължи, именно, на нарушеното равновесие между частите. Те се местят и докато дойдат на местата си, човек е недоволен. Частите постоянно се местят. На това разместване се дължи вечното движение в космоса. Само цялото не се мести. И небесните тела се движат от едно място на друго. Те никога не се връщат на старите си места. И вие, като промените мястото си, никога няма да се върнете назад. При всяко разместване на частите става известно стълкновение, което води към грях и престъпление. Ако две тела дойдат близо едно до друго, те неизбежно ще се стълкновят. - Какво трябва да се прави, за да се избегне това стълкновение? - Да се използува пространството. Много пространство съществува във вселената. Човек трябва да бъде разумен, да не се стълкновява, за да не губи равновесието си. Двама души се карат. Те са дошли близо един до друг. Единият иска да вземе по-голям дял от другия. Докато хората живеят само с даване и взимане, всякога ще се карат. Опитът ще ги научи, как да живеят; да използват пространството, без да се карат. Казваш: Аз съм слушал тая песен, познавам я. - Ако можеш да я изпееш, слушал си я; ако не можеш, не си я слушал. От Божествено гледище, човек знае само това, което може да направи. Не можеш ли да изпееш една песен, ти никога не си я слушал. Щом направиш сам нещо, ти никога не го забравяш. То е отразен лъч в очите ти, то е отпечатък в твоето съзнание. Лъчът се отразява в човешките очи, независимо от това, дали човек го съзнава, или не. Всичко това, което лъчът трябва да внесе в човека, внася го. Така и любовта внася своето богатство в душата на човека, и той трябва да бъде буден да го използва.

Бъдете доволни от живота си. Че страдате и боледувате, това да не ви плаши. Боли ви кракът - това е за добро. Така ще изучавате добродетелите си. Боли ви носът - ще изучавате интелигентността си. Ще намерите начин,

сами да се лекувате. Ще прекарате няколко дена в пост и молитва. Ако сами не си помогнете, ще помолите някоя сестра или брат да ви помогнат. Има много методи за лекуване, но понеже не сте готови за тях, ще ги изопачите. Например, като ви боли носа, хванете го леко с палеца от двете страни и го масажирайте. Правете леки масажи на носа си с всичките пръсти, да му предадете част от техния магнетизъм.

Питате: Как трябва да се молим? Да правим ли поклони, както църквата ни съветва? - Поклоните, коленичението показва, че човек влиза в противоречие с Господа. - Тогава да вдигаме ръцете си нагоре. - Трябва да знаеш, как да вдигаш ръцете си. Трябва да знаеш, как да изправиш тялото си. Не е все едно, дали събираш части или цели единици. Казвате 1 +1 =2. Какво събирате, не се питате. Ако събирате една част с друга, ще получите две части. Обаче, събирате ли едно цяло с друго цяло, не може да получите две части. Цялото не се събира. Как ще събереш една любовна мисъл с друга любовна мисъл? Това е невъзможно, няма правило за такова събиране. Дойдете ли до любовта, там има друга математика и геометрия.

В обикновената геометрия се говори за квадрата, за кръга като части от пространството, като фигури. В живата геометрия се говори за фигурите като отношение. Например, квадратът е фигура, в която само четири точки имат еднакво отношение към една централна точка. Сегашните хора строят къщите си върху квадрат, затова се натъкват на противоречия. Кръгът е фигура, на която всички крайни точки имат еднакво отношение към централната точка. В живота на кръга няма противоречия. За да се избегнат противоречията в квадрата, необходимо е да се прекара един диагонал, като равнодействуваща сила. В тая линия се разрешават противоречията на ума, на сърцето и на волята. Казвам: Който е разрешил противоречията в живота си, той е готов да служи на Бога, да раздаде имането си. - Няма ли да обеднее? - Който върши Божията воля, никога не обеднява, никога не греши, никога не боледува. Искате ли да бъдете здрави, да не грешите, всякога трябва да бъдете будни, да вършите волята на Бога. Нито за момент не трябва да забравяте, че служите на Бога, и да прилагате Неговата Любов. Ако любовта ви напусне само за един момент, ще изпитате горчивината и противоречията на живота. Казвате: Остаряхме вече. - Любовта ви е напуснала. Ако искате да се подмладите, дайте път на любовта в себе си. Където е Бог, там е младостта. Където Бог отсъствува, там е старостта. Когато напусне къщата ти, Бог казва: Аз си отивам, ела и ти с мене. Ще отидеш на оня свят, където няма скръб и страдание. Ще те посрещнат в оня красив свят с радост и ще те поставят на някаква работа. Ще работиш с любов и свободно ще влизаш и излизаш от тоя свят.

Хората на земята се бият, карат се, обиждат се. Щом някой се обиди, веднага казва: Знаете ли, кой съм аз? - Кой си ти? Кажи си името. Аз днес съм разположен, искам да оправя отношенията ви. Един брат се обидил, че не му позволили да държи сказка в салона. Чудно нещо! Кой може да забрани на човека да говори? Ако не говори в салона, ще говори в някоя къща. Човек може да говори навсякъде. Колко пъти са ми забранявали да говоря в тоя или в оня салон, но аз никога не съм се обиждал. Ако не говоря в специален салон, ще говоря на полето, в някоя къща или на планината. Някой се оплаква, че не съм се интересувал от него, че Господ не го обичал. Как иска той да прояви интерес към него, или бог да му докаже, че го обича? Като го срещна и видя, че е скръбен, ще му кажа две-три насърчителни думи и ще си замина. Той се ободрява, става енергичен и свършва работата си. Ако е болен, ще му дам някакъв съвет и ще си замина. Той може веднага да оздравее, а може и след седмица, месец или цяла година - зависи от рецептите. Има рецепти, за приготвянето на които е нужно цяла година. Изпращам рецептата горе, там да я приготвят. Той ще има търпение и ще чака. Някога и вие се молите за болни, но цяр няма за тях. Какво ще правите тогава? Не е лека тая задача, трябва да дадете нещо от себе си, но торбата ви е празна. Ще чакате да дойде нещо отгоре, да напълните торбата си и тогава да дадете. Ще кажеш, че има много хляб на фурната, можеш да напълниш чувала си. - Можеш да го напълниш, но не можеш да носиш пълен чувал на гърба си.

Не се спирайте на дребнавостите на живота. Не се спъвайте от изискванията и разбиранията на вашата личност. Така вие пречите на Господа да работи във вас. Всяка крива мисъл и криво чувство произвеждат реакция в съзнанието на Бога. Някой сгрешил по отношение на тебе. Трябва ли да вдигаш шум, да нарушаваш мира на Божественото съзнание? - Как трябва да постъпя? - Кажи си: Ще се уреди работата. Обиден съм, наистина, но и аз съм обиждал. Кажи си така и забрави обидата. Кой каквото ви каже, да не ви смущава. Потопете се в Божественото съзнание и забравете всичко, което са ви казали. Вие искате да работите за човечеството. Как ще работите? Ако не живеете в любовта и не я прилагате, нищо не може да направите. Без любов не може да помагате на никого. Живейте помежду си в любов, за да си помагате взаимно. Ако се карате и сърдите, вие ще заминете на другия свят неочаквано, както стана с нашия брат на планината. Карането и сърденето са тежести, които увеличават теглото на вашите раници. Качвайте се на планината без раници, да стигнете лесно върха.

Следователно, не се обиждай, че не ти позволили да говориш в салона. Говори на друго място. Все ще дойде някой да те слуша. Бил си такъв-онакъв. Кажи си: Аз сам зная, че съм такъв, но това беше едно време. Сега

изправих всичките си недъзи, превърнах лошото в добро. Някой ме очернил. Кой е виновен за това? От една страна, вината е в тоя, който ме е очернил; от друга страна, вината е в мене, че съм допуснал да ме чернят. Слаб съм бил и съм допуснал това. Аз съм по-малко виновен, но трябва да стана силен, да не допущам никакви слабости в себе си. Защо допуснах оня с катранената четка толкова близо до себе си, да ме очерни?

В едно Варненско село живял някой си поп Ганчо, който кръщавал селските деца. В същото село се явил един гръцки поп, който отново кръщавал същите деца по гръцките закони. Като се научил за това, поп Ганчо се ядосал много, взел катраницата и една четка и отишъл в дома на гръцкия поп. Свалил гащите му и с четката си го очернил добре. Като карали гръцкия поп отново да кръщава децата, той казвал: Мазан ли си с катран, да знаеш, какво нещо е катранът? Знаеш ли, какво значи, да те очернят? Това, което вие сте кръстили, не давайте на друг да го кръщава. Смели трябва да бъдете! Не съжалявайте за това, което веднъж сте направили. Ако е лошо направено, изправете го. Така ще угодите на Бога. С това аз не упреквам никого, но казвам, че трябва да разрешите противоречията, които неизбежно ще дойдат. За това се иска смелост и решителност.

Питате: Какво е положението на брата, който умря на Витоша? - Сега той е по-добре, отколкото беше по-рано. Той свърши живота си на планината, на чист въздух, сутрин, а не вечер. Като лежеше на земята, той мислено казваше на минаващите братя и сестри: Един ден и вие ще свършите като мене. Ще хвърлите тежката си раница и ще си отидете. Бъдете готови, като ви извикат, да напуснете тоя свят. Като те повикат, ти трябва да си готов веднага да отидеш. Когато Бог те повика, ще оставиш жена и деца и ще отидеш на оня свят. Жена ти трябва да каже: Моят мъж не умря, но замина при Господа. И нашият брат беше повикан от Господа, там да работи, да развие някои свои способности. Той имаше добър ум, добри заложби. След 10-15 години пак ще дойде на земята като добър работник.

Днес ще размишлявате върху 15 стих, 15 глава от Евангелието на Йоана: „Не ви наричам вече роби, защото робът не знае, що прави господарят му; а вас ви нарекох приятели, защото всичко, що чух от Отца си, явих ви го."

Отче наш.

9. Лекция от Учителя, държана
на 18 май, 1932 г. София. Изгрев.

1932_05_22 Ако всичкия свят спечеля
неделна беседа

АКО ВСИЧКИЯ СВЯТ СПЕЧЕЛИ

„Понеже що се ползува човек, ако всичкия свят спечели, а душата си ощети?“
Матея, 16:26

Какво ще се ползва човек, ако всичкия свят спечели, а душата си ощети? Ние туряме само мисълта: какво се ползваме? Кое е онова, което принася полза? Радостите принасят полза, а страданията не принасят. Косвено може, но направо никоя скръб не носи полза. В скръбта ти си в такова състояние, като че имаш една полица, която трябва да плащаш. В радостта има известна продобивка. Някои дават тълкувания, че радостният човек, който печели много, и харчи много. Това е друг въпрос; той зависи от развитието на човека, от неговия манталитет.

Животът за нас има трояко разбираме. Най-разбраният живот е този, който сега живеем, по-разбран живот от него няма. Най-разбран живот е физическият, материалният, за който философите пишат ред трактати, за да изяснят, какво представлява той. Аз наричам материалното един завършен акт на Природата. Материалното представя всички онези завършени, определени форми, които имат конкретен израз. Ти можеш да напишеш, че една къща струва 30, 40, 50 или повече хиляди лева, но тези пари още не са вложени, те не са материално нещо. Обаче, внесени ли са тези пари, направена ли е къщата, тя вече представя външната форма, материалната страна на парите. При това, колкото по-ценни са къщите, толкова по-ценно нещо седи зад тях. Значи, има едно правило, един закон, който определя нещата. Някой може да си е направил къща за сто, двеста, триста хиляди лева или дворец за няколко милиона лева, и този мраморен палат ще бъде много ценен. Защо е толкова ценен? Защото зад него седи едно разумно същество. Ако всички хора бяха в положението на животни, каква цена щеше да има този дворец? Нямаше да струва нито пет пари. Скъпоценните камъни се ценят, защо? Защото зад тях има нещо ценно. И онзи, който ги оценява, той знае, че зад тях има нещо ценно. Всеки скъпоценен камък е един завършен материален акт на Природата. Можем да кажем, че те представят една кондензирана мисъл, едно кондензирано чувство. Природата сама си ги кондензира. Тя има толкова изобилни мисли, че някога ги прави материални като ги кондензира. Мнозина могат да изпаднат в противоречие и да кажат: как е възможно, мисли да се кондензират? Учените хора от нематериалните работи изваждат материални. В математиката например, като умножите едно въображаемо

число четири пъти само на себе си, то се превръща в материална единица. Значи, едно число, което няма в себе си нищо съществено, се превръща в материална единица. Казано на ваш език, като помислиш четири пъти върху една златна лира, и лирата ще бъде пред теб. Всеки от вас, като умножи четири пъти в ума си една мисъл за една лира, и ще има една златна лира. Но турците казват: "колкото пъти и да умножавате, усул си има това нещо", значи, модуси има тази работа. Това за обикновените математици не е достъпно, но онези от тях, които си служат с по-висшите прояви на математиката, които разбират нейните закони, знаят това нещо. Те умножават и знаят какво значи това. Обаче има нещо материално, което трябва добре да се разбере. Например, вие имате тяло. То е един завършен акт, една завършена форма в Природата. В този си живот, вие от тялото си не можете да изкарате нещо повече. Може да направите един малък кърпеж или една мазилка, но да измените формата на вашето тяло, това е невъзможно. Може и да се измени, но трябва човек да се занимава с някаква велика, отвлечена идея. Например жените, които се борят за равноправие, откакто са започнали да се занимават с въпроса за женското право, са станали четири сантиметра по-високи и два сантиметра по-широки. Преди да се занимават с въпроса за равноправието, те са били по-ниски, но сега са порасли. Има ред статистики, които потвърждават това. То е женското право. Значи, според закона на развитието, онези жени, които са израснали повече на височина, те имат по-благоприятни условия за развитие. Идеите хранят хората. И човек с една възвишена идея може да израсте повече, отколкото с една дребнава идея. За тези случаи турците си служат със следната поговорка: Късите хора са беля на Господа. Значи, дребните, малките работи, са беля за Бога. Това се отнася не само до човека, но и до най-малките, микроскопически същества, каквито са микробите. Те са най-опасните същества в света. Съществуват около 15-20 хиляди вида микроби. Когато едно от тези дребни същества влезе в човека, то продължава да се развива извънредно много. Такава е например, бубоническата чума. Това се отнася не само до човешкото тяло, но и до човешкия ум, в който понякога има множество микробни, дребни мисли, толкова дребни, че нищо не могат да допринесат на човека. Някой казва: "Да си уредим живота." Много хубаво е да си уредим живота, и аз съм съгласен с това. Няма по-хубаво нещо от това, да си направим къща; няма по-хубаво нещо от това, да станем богати. Богатството е цел. На Земята човек непременно трябва да бъде богат. Де седи злото тогава? Казвате: "Но Христос е казал, че не трябва да бъдем богати." Казвам: никъде Христос не е проповядвал сиромашия. Той е препоръчвал човек да бъде сиромах от грехове, но богат по щедрост. На всички се препоръчва любов – богатство. Чудни са хората, когато проповядват някому, че човек, за да влезе в Царството Божие, трябва да бъде сиромах. Не, това е крайно неразбиране. Бедният, сиромахът не може да припари в Царството Божие. Само

богатият по любов, богатият по знание, богатият по постъпки, богатият в истина, той може да влезе в Царството Божие. Светлина се изисква за човешката воля, за човешкия ум, за човешкото сърце. Богатство се изисква от човека. Теорията, че едни трябва да бъдат богати, а други бедни е нещо, което хората сами са създали. Тази теория не е в съгласие с великия Божий закон. Ако ние поддържаме факта, че всички неща са създадени от Бога, тогава как може Бог да влезе в противоречие със своите деца, които е създал? Щом всички хора са чеда Божии, защо тогава Бог ще направи едни от тях свинари, говедари, слуги, а други ще направи поети, философи, учени, музиканти? Защо едни ще тури в затвора, а други ще остави свободно да се разхождат? Това е човешки порядък. Затова именно, когато говорим за Бога, ние трябва да отстраним човешките работи, трябва да имаме всичкото уважение и почитание към Него, да не Му приписваме човешки работи. Приписваме ли на Бога човешки работи, с това правим пакост на себе си. Всички духовници, проповедници, философи и съдии трябва да отделят Божественото от човешкото.

Божественото е идеален свят. Когато се възмущавате от нещо и се мъчите, това е човешкият свят. Къщите, които сте създали, редът и порядъкът, който сте въвели, стражарите, съдиите, поповете, проповедниците, владиците, министрите – това са все човешки работи, не са Божии; не се сърдете на Бога за тези неща. Ако питате Бога нещо за министрите, Той ще каже: "Аз даже хабер нямам за вашите министри, кой ги е турил и защо ги е турил, нищо не зная." И Бог казва, че министрите са принесли повече вреда, отколкото полза на човечеството. Като ви говоря истината, вие от човешко гледище ще кажете: "Може ли без ред и порядък в света?" Съгласен съм, без ред и порядък не може! И без закон не може, но в какво седи този закон, в какво седи редът и порядъкът на нещата? Един министър-председател или един съдия израз ли е на закона? Ако аз напиша на дъската цифра 2 хиляди лева злато, вие представяте ли си тази сума? Аз мога да напиша на дъската няколко милиона лева и да кажа, че на всинца ви давам по десет, двайсет или трийсет милиона лева, по колкото искате. В това отношение аз съм щедър. Но в действителност, тия пари ще ги имате ли? В Америка има една секта от религиозни хора, които в своите вярвания са дошли дотам, да казват, че всичко, което човек помисли, става. И действително, всичко, каквото човек помисли, става – но само при известни условия. Майката ражда при известни условия; слънцето изгрява при известни условия; въздухът се движи при известни условия; светлината се движи при известни условия – закони има, по които тя може да се движи. Вън от тези закони светлината не може да се прояви. Ако хората са слепи, какво отношение може да има светлината към тях? Или ако хората нямат дробове, какво отношение може да има въздухът към тях? Или ако човек няма стомах, какво отношение ще имат

към него всички плодове, които съществуват на земята? Значи, когато говорим за разумността на нещата, ние подразбираме една разумна вътрешна връзка, която ние имаме с тях. В такъв случай, в първо време аз настоявам, не да доказваме, че Природата е разумна, но хората трябва да се убедят, че те са разумни. В това отношение аз заставам на друго становище: докато човек сам не се убеди, че той е разумен и може да направи всичко, той не може да има никакво понятие за Природата. Тъй щото, първо човек сам трябва да стане разумен, за да разбере Природата, Разумното в света. Разумното се намира като семе, като зародиш във всяко живо същество, но на това семе трябва да се дадат благоприятни условия, да се развие – за да се прояви. За пример, вие взимате една ябълчна семка и казвате, че тя не е разумна. Питам: как може тази неразумна семка, като се посади в земята, да израсте и да даде голямо дърво? Как е възможно след това туй дърво да даде такива плодове, каквито и най-ученият химик не може да направи? Той не може да направи това, което ябълката прави. Как ще примирите тези противоречия? Вие казвате, че ябълката е едно просто дърво и нищо повече. Не е така! Такива разсъждения аз наричам дървени. В тях няма никаква логика и от тях страда целият съвременен свят. Хората казват например: законно е престъпникът да се обеси. Казвам: ако с обесване светът може да се поправи, тогава да обесим всички хора. Ако с бесене престъпниците не се изправят, тогава по-добре да не ги бесим. Казвате: "Да затворим престъпниците." Хубаво, ако със затваряне можем да ги поправим, да ги затворим. Обаче, ако след като затворим всички престъпници, светът пак не се изправи, тогава да ги пуснем на свобода. Казвате: "И без богатство не може." Ако богатството е едно благо, тогава да го имаме всички, всички да станем богати. Кои всички? Аз взимам конкретно думата богатство. Всички добри и разумни хора трябва да бъдат богати.

Разумният и добър човек не трябва да бъде беден. Той не трябва да проси. Сократ едно време се подигравал на богатите хора. Когато го запитали неговите ученици, защо богатите хора не са склонни да дават подаяния на философите, да им помагат, а са готови да дават подаяния на бедните, той им отговорил: "Богатите не дават на философите, защото знаят, че никога не могат да станат философи, но знаят, че някога могат да станат бедни, та и на тях да им помагат." Обаче, богатството не е произволен акт, то е разумен акт в Природата. Ябълката, която е забогатяла, и тя съдържа в себе си известна разумност, и в нея има известно съдържание. Ябълката, която е направила своя сок сладък, с това показва, че тя има известна цел. Дали ние съзнаваме това или не, то е друг въпрос. Онези, които не са изследвали растителното царство, не познават отношенията между растенията. И между растенията има любовни отношения, както и между хората, и те имат привързаност помежду си. В любовта си растенията са

много по-устойчиви, отколкото хората. И после, растенията са много по-чисти, отколкото хората. Тук-там между тях се среща малка ревност, колкото за попара, но изобщо, между тях ревност няма. И когато две дървета се женят, между тях има официална женитба. Ще кажете: кой ги е венчал? И те си имат свещеници, които ги венчават. Светлината и топлината са свещениците, които ги венчават, а въздухът, това е техния сват, който ходи натук-натам, разнася сватовщината. Това може да ви се види малко чудно, как така две дървета могат да се венчават. За мен е по-естествено две дървета да се женят, отколкото двама души да се женят. Последното за мен е по-чудно. Защо? Защото женитбата не е един официален акт, тя е един разумен акт. Какво ще кажете за това? Днешният свят е материалистически. Ако мъжът вярва в Бога, а жената не вярва, какъв брак може да има тогава? Или обратното може да се случи: жената вярва в Бога, а мъжът не вярва. Между такива хора никакъв брак не съществува. Питам: ако ти отидеш при един банкер, да искаш пари, а нямаш нищо да заложиш, той ще ти даде ли пари? Аз се чудя на онази жена, която вярва в Бога, а се жени за един просяк; или на онзи мъж, царски син, като се жени за последната беднячка. От това гледище, богатият мъж трябва да се жени за богата жена и бедният мъж трябва да се жени за бедна жена. Казвате: "Какво трябва да направим тогава?" Какви са резултатите при сегашния порядък на нещата? Вие можете да кажете, че аз съм против сегашния ред. Не, аз само изнасям нещата. Аз не съм против сегашния ред и порядък, но казвам: че от него нищо няма да остане. Аз само констатирам нещата. Гледам на улицата един пиян човек и казвам: този човек си прави упражненията. Казвате, защо разсъждаваш така? Ако ме съдите, че разсъждавам по този начин, тогава дайте ми своите изводи: кое е накарало съвременното законодателство, да издаде разрешение и право на кръчмарите, да правят и да продават вино? Казвам, че пияният човек си прави своите упражнения; казвате, че разсъждавам криво. Не, аз съм прав, защото досега не съм виждал пияни хора, едва сега ги виждам. Съвременните хора правят ред престъпления и държат отговорни за това други лица като им казват, че или техните прадеди са виновни, или Господ, Който е създал света така. Вие трябва да се откажете от тази крива философия. Срамота е хора от 20-тия век да мислят и разсъждават по този начин. Този ред на нещата сам ще рухне върху нас и ще ни остави Бог. Вие не вярвате в много неща, но ще понесете последствията на своето верую. Всеки ще понесе своя товар. Не, че природата има някакво лошо разположение за това.

Съвременните хора често постъпват като онзи млад момък, който дал обещание на своята възлюбена да извади желязо от кръвта си и да ѝ направи от него пръстен. Той пущал кръв, вадил желязо, докато най-после заминал за онзи свят, без да може да направи пръстен на своята любима.

Съвременните хора постоянно си пущат кръв, т.е. изпущат всичко онова, което е възвишено и благородно, с което можем за в бъдеще да направим нещо. По този начин, ние сами се самоунищожаваме. Ако се направи статистика за положението на съвременния свят, ще се види, колко хора са болни и то от най-опасни болести. Може да се направи цял списък от лоши болести в съвременното човечество, които масово го унищожават. Повечето от съвременното поколение са болни – мъже, жени и деца, почти 75 на сто. И след всичко това, тия хора трябва да се женят, да раждат, да имат поколение. Какво може да се очаква от едно болно поколение? Даже и сегашната култура още не знае, кога човек е нормален. Нормален човек е онзи, който всякога яде умерено, без да му става тежко. Нормален човек е онзи, който диша така, че никога не усеща никакво задушаване. Нормален човек е онзи, който никога не изпитва никакво главоболие, от нищо не се смущава и трезво мисли. Нормалният човек трябва да има такова самообладание, каквото е показал един англичанин от Лондон. Той пътува с кабриолета си и се среща в една тясна улица с един руски княз, обаче нито англичанинът слиза от кабриолета си, нито руският княз. Тогава англичанинът изважда от джоба си един голям вестник "Таймс", с 16 листа и започва да го чете. В това време, руският княз праща кочияша си при английския лорд със следната молба: "Князът ви моли, като прочетете вестника, да го дадете и той да го прочете." Питам: колко хора има днес, които могат да покажат такова голямо търпение, да прочетат един такъв голям вестник, с всичките му подробности и дреболии? В такъв вестник има много неща "ни в клин, ни в ръкав", както казват българите, но лордът прочел всичко.

Този пример говори за английското хладнокръвие, но говори и за хладнокръвието на руснака, който казва: "Ничево!" Англичанинът е практичен, той има известна практика, известна интуиция, пък и умее да се приспособи, а славяните са народ, който сега се учи от своите опитности. Сега, разбира се, моята задача не е да се занимавам с разните народности. Според мен, народността е един завършен акт. В Природата съществува само един народ, и той е назван Народ на Добрите Хора. Те имат една идея – че са носители на онзи велик Принцип, който съществува в Природата. Те управляват света. Тези хора живеят на земята, те си имат къщи, градове, те имат установен ред и порядък, по който се ръководят. Земята за тях е много по-голяма, отколкото ние я виждаме. Какво ще кажете вие на това? Ще кажете, че земята е точно измерена. Не, земята още не е измерена точно, колко е голяма. Това, което съвременните учени знаят за Земята, не е точно. Това, което съвременните учени знаят за земята, е само онази твърда част от нея, която те виждат. Тъй щото, на пръв поглед може да се окаже, че е точно измерена големината на земята, като се знае и нейната твърдост. Според сегашното съзнание на хората,

това е приблизително така, но за в бъдеще, когато тяхното съзнание се развие, те ще разберат, че земята, на която живеят, е много по-голяма от тази, която те днес познават. Сега ние живеем на онази част от земята, дето стават постоянни промени. Тъй щото, каквото и да говорим, всичко е подложено на промени. Къде е египетската култура? Много култури и цивилизации са умрели и изчезнали. Много религии, много понятия за Бога, за вселената са изчезнали и са се сменили с нови. Сегашната наука открива, че още в атлантската раса е имало аероплани, хората са летели във въздуха, и след изчезването на тая раса са останали понятията за хвърчащи змейове, а те не са нищо друго, освен тия аероплани, които тогава са съществували. Големи бомби са хвърчали отгоре ни, а ние мислим, че днес за пръв път се заговаря за аеропланите. И сега ние минаваме през същата онази култура, която някога е съществувала. Питам: ако човек владее всичкото знание, с което може да разрушава, какво придобива той? Да допуснем, че някой има цялото знание, с което може да унищожава, и ако унищожи цялото човечество, какво е придобил той? Или да допуснем, че един човек има знание да обере всички хора. Какво ще придобие той, ако обере цялото човечество? Обаче, има един свят, който ти по никой начин не можеш да обереш. Той е тъй относителен! Ако е въпрос за конкретните, за определените неща в природата, така е, могат да бъдат унищожени и обрани, но ако се отнася за неопределените неща, не е така. Даже и за определените неща не може да се говори с положителност. Вземете например един богат човек; когато умре, той не може да занесе своето богатство със себе си. Като умре човек, той оставя всичките си богатства на Земята. Значи, има един закон, който охранява всички богатства, придобити на земята. Аз наричам богати хора ония, които, след като си заминат от Земята, могат да пренесат своите богатства на друга някаква планета, било с параход, било с трен и т.н. Как ще си обясните думите Христови, дето казва: "Не събирайте богатства на Земята, но събирайте богатства на Небето." Значи има начин, по който богатствата могат да се пренесат от Земята на Небето. Как ще препращате богатствата си на Небето?

Сега, аз не искам да бъда много отвлечен, понеже ще кажете, че това няма нищо общо със сегашния ви живот. Ще ви дам едно изяснение. Ако аз вляза в един модерен затвор, какъвто е централният затвор в София, и почнат там да ме учат на порядките в този затвор, трябва ли аз да мисля, че това са порядки на самата държава? Питам: хората, които сега живеят на Земята, живеят ли в Божествената държава или живеят в затвор? И в затворите ходят свещеници, които им проповядват, опяват ги, погребват ги и т.н. Там им проповядват учението, че затворниците трябва да понасят всичко, каквото им е определено. Право ли е тогава, като съдим и прилагаме Божествения закон, че всеки е отговорен за своите постъпки? А

ако в България съдят по този закон, тогава колко българи ще останат вън от затвора? И в Писанието даже е казано, че няма нито един праведен. И как е възможно сега, тези неправедните, грешните хора в света, които са взели мястото на праведните, да съдят хората и да ги турят в затвор? Право е, че трябва да има затвори, и аз съм съгласен с това, но въпросът е, по какъв начин ще се затворят хората. В Америка сега има два вида наказания за престъпниците. Единият вид се състои в следното: в особени тъмни стаи, дето има някакви особени помпи, вкарват престъпника сам, бутнат го и там го оставят. Стаите са съвършено тъмни и страшни, затова престъпникът силно се противи, докато го бутнат да влезе. Едва 12 души успяват да го бутнат там. И престъпникът умира там в големи мъки, конвулсии и страдания. Казват, че и най-закоравелите престъпници полудяват в тия тъмни стаи. Какво се постига с тези наказания? Нищо особено. Най-многото е, че ще измъчват човека. Съвременната култура, съвременните християни, хора на 20-ти век, не намериха друг начин, по който да постъпят с престъпниците. Днес всички европейски народи разполагат с толкова хиляди острови, където биха могли да ги изпращат. Нека определят един или няколко от тия острови от Великия океан за престъпниците, да им дадат рала и мотики, да ги накарат да орат и да копаят. Ако се боят да не избягат, нека да ги пазят, но поне ще ги използват, а и те ще имат възможност да се поправят. Къде ще бягат? Защо и Англия, и Франция, и България, и всички страни не постъпят по този начин със своите престъпници? Досега нито една държава не е взела инициативата да постъпи по този начин с престъпниците. Всеки мисли, че престъпниците трябва съвършено да изчезнат от лицето на Земята и затова търсят ред начини, да ги премахнат. От друга страна, съвременната материалистическа култура насърчава хората да се разплодяват. Мнозина даже съжаляват Франция, че не се разплодява много. Най-много се разплодяват китайците и славяните, понеже имат много земя, където могат да живеят. Техният прираст е с три милиона повече, отколкото на всички европейски народи. Ако размножаването се насърчава безразборно, какво ще правим ние, българите? Ако прирастът ни беше така висок, както на славяните, какво щеше да бъде нашето положение, при тази малка територия, с която разполагаме? Не е въпросът в безразборното разплодяване. Един майстор трябва да изкара нещо завършено. Един художник ще нарисува 50-100 картини. Не е въпросът в многото, разумно разплодяване трябва. Ако ще рисува, нека нарисува само една картина, но на свят да бъде тя. Преди няколко дни дойде при мен един български художник, носи една голяма папка с картини и казва: "Господине, искам да купиш нещо от мен." Питам го: "Защо продаваш своите деца?" "Ако не ги продавам, гладен ще умра." Той извади папката с картините – разни картини, пейзажи и други. Казвам му: "Съжалявам децата ти, нямам къде да ги поставя, не мога да ги изпратя на училище.

Ако купя едно от тях, ще го туря на тавана някъде." Дадох му най-после нещо, да не го връщам така. Казвам му след това: "Ти трябва да работиш хубаво и да не продаваш децата си. Ако съм на твое място, ще рисувам с четката от любов; ако пък искам да си изкарам хляба, тогава ще взема мотиката." Той ми каза, че щял да умре гладен. Не е вярно това. В теб има едно изкуство! Какво от това, че си погладувал десет дни? В теб трябва да има едно благо лице, което да покаже, че си доволен от живота. Пък че ще мреш гладен, какво от това? Всички умираме и без това гладни. Кой досега не е умрял гладен? Всички хора все гладни умират. Богат е един човек, но стомахът му не приема храна; и той гледа, гледа, и най-после умре гладен. И сиромахът умира гладен. Сиромахът казва: "Ако имам, добре ще е, но като нямам нищо, гладен умирам." Нека се съберат заедно сиромахът и богатият, и ще видят, че и като богат, гладен ли е - умира, и като сиромах, гладен ли е – умира. Защо сиромахът и богатият умират гладни? Никъде в Божествената книга не е писано човек да умира гладен. Ако хората днес умират гладни, това се дължи на тяхното престъпление – на тяхното безлюбие. В света съществува следният закон. Ти не можеш да заставиш онзи, който люби, да умре гладен. Той и на онзи свят да е, ако има любов в себе си, на най-малката въздишка от негова страна, ще му се притекат на помощ и ще му помогнат. Ако съвременните хора умират от глад, коя е причината за това? Бащата казва: "По-малко да ядат децата, защото времената са тежки, криза има." Днес по-малко да ядат, утре по-малко да ядат, докато Природата им тури спирачка. И наистина, бащата не може много да яде, майката не може много да яде, децата не могат много да ядат и от тази спирачка един ден те отиват при Бога; като гледа Бог как се изтезават на Земята, Той казва: "Като не могат тия хора да ядат, пратете ги при мене." Мислите ли, че Бог иска болни хора при себе си? Болестите не ги създаде Бог, те са наше дело. Който иска да отиде в онзи свят, той трябва да бъде напълно здрав, и там да работи. Онзи свят е реален, това и вие ще проверите, като влезете един ден в него. Онзи свят е много голям, той е по-голям от нашата Земя и е много красив. Като влезете в него, вие ще се чудите на красотата му и ще си кажете: за такъв свят и ние сме мислили. И действително, като влезете в онзи свят, ще имате каквото искате, ще носите дрехи, каквито искате, ще имате къщи, каквито искате; ще ядете, каквото искате; ще лягате и ще ставате, когато искате; ще спите, колкото искате. Ако искате къщи от стъкло, или от сребро, или от злато – ще имате, каквито искате, стига да имате такъв ум.

Ще ми възразите: "Кой е ходил в онзи свят, да знае всичко това?" Казвам: Нито един не е ходил, нито един от софиянци не е ходил. Все-таки може да е ходил някой, но аз наричам ходене само тогава, когато човек е запомнил, че е ходил. Който е ходил, и нищо не помни, той все едно, че не е ходил. Който е ходил и носи в себе си известни възпоменания, и може и на

другите да разправи, това показва, че той е наистина ходил на онзи свят. Ако някой е ходил и казва "бях там, но нищо не помня", той не е ходил в онзи свят, той е бил в света на тъмнината. До моите уши са дохождали разни примери за отиване на хора в онзи свят, но всъщност, приемам като истински случай на отиване в онзи свят само един от тях. Не е въпросът, какво светиите разправят за отиването в онзи свят, но важно е какви действителни случаи имаме, които сами да сме слушали и проверили. Случаят, за който ще ви говоря, е станал някъде в Северна България с една стара жена, около 60-годишна. Този случай ми разправяше нейният син преди 20 години. Тя се разболяла и се пренесла някак в онзи свят. До това време, тя минавала пред хората за много устата жена, но аз я наричам умна жена. Както и да е, тя се пренесла и като се върнала от онзи свят, тя казала на сина си: "Както живеем тука на земята, не се живее така. В онзи свят не се живее както в този свят. Ние, хората, не живеем както трябва." В продължение на един месец тя си уредила всичките работи и заминала след това за онзи свят. След смъртта й, синът много плакал за нея, но една вечер тя се материализирала, явила му се и му казала: "Синко, не искам да ме смущаваш със своя плач. Аз тук съм много добре, но на тебе казвам, че трябва да се откажеш от партизанството, защото с него главата ти ще отиде." Тази е единствената стара българка, която аз зная, че е ходила в онзи свят, върнала се е и след това е изправила живота си. Може да има и други, които са ходили, но тази е, която е могла да се реформира. Иначе, да отидеш на онзи свят и да не се реформираш, това според мен не е никакво отиване. Невъзможно е да отидеш на онзи свят и да не се реформираш, както невъзможно е да влезеш в огъня и да не се нагорещиш. Онзи свят е резултат на този свят. Там е същината на човечеството. Защо е формата на човека? Дето е формата, там е и неговото съдържание; дето е съдържанието, там е и смисълът му. Следователно, този свят се поддържа от това съзнание, както един камък се поддържа от пръстта, която го пази. Ако това съзнание го няма, този камък може да се изгуби. Значи съзнанието е хубавото, красивото. Това нещо вие го чувствате. Някой път вие се запитвате, дали ви говорят истината или не. Не е въпросът, дали говорите хубаво или не, не е въпросът дали ви говорят истината, или не. Важно е, вие сами да определите това. Всеки човек сам може да определи, дали му говорят истината, или не. Той сам я чувства. Има един непосредствен начин, по който човек сам чувства истината. Няма човек на Земята, у когото съзнанието да се е пробудило и да не съзнава, дали му говорят истината, или не. Съзнанието е поставило един отпечатък върху хората. В която къща и да влезете, вие ще познаете как живеят тези хора, според външната обстановка и според връзката между тях. Ако влезете в едно училище и видите едно бедно дете, вие веднага на лицето му ще видите очертана беднотията; тя е оставила своите черти. И тогава вие казвате: това дете е бедно, родено е от бедни родители. Ако някое дете е

богато, и богатството му ще бъде очертано на неговото лице. Според мен, богатството - това са всички онези красиви възможности, които Бог е дал първоначално на човека. Това са всички онези възможности, по които човешките ум, сърце, душа, дух и воля могат да се развиват. Това е богатството. Ако човек използва правилно това богатство, той носи правилни черти, има възможност правилно да се развива, в неговите черти има голяма съразмерност. Очите, например, трябва да бъдат поставени на определена дистанция едно от друго, също така и на определена дистанция от носа. Ако очите на човека са поставени наблизо едно до друго, човек приема по-малко впечатления, но ги задържа за по-дълго време. Ако пък очите са далече едно от друго, човек приема повече впечатления, но не може да ги задържа за много време, не може добре да ги обработва. Това са две противоположности. И тъй, в какво отношение се намират възможностите в човека? Сега човек живее и се изявява в две крайности: някой е голям материалист, а друг е голям идеалист. В какво се заключава материализмът? Не е лошо, човек да е материалист. Някой човек иска да има къща – какво лошо в това? Друг някой не иска да има само една къща, но иска да има две къщи, даже си казва: "Да бих имал две къщи, щях да давам едната под наем, а другата щях сам да използвам." Тази мисъл го спъва. Не се минава много време, по някакъв начин той придобива две къщи. И обратното става в живота. На някой богат човек му дотяга богатството и казва: "Не ми трябват тези къщи, да мога по някакъв начин да се освободя от тях." Не се минава много време, той изгубва всичкото си богатство, продават къщите му и той остава последен сиромах, тръгва само с тояжката си. Това е съдбата в света. В какво седи съдбата? От чисто Божествено гледище, чрез съдбата Бог изпитва хората. Някой човек е благороден по душа, Бог му дава голяма сиромашия. В какво ще се прояви сега неговото благородство? Той трябва да носи сиромашията си с радост, с усмивка, и като срещне един богат човек, да се зарадва, че има кой да носи товара в света. Богатите хора в съвременния свят са натоварени с най-лошите мисли, от страна на бедните. Кой как мине покрай тях, все казва: "Този е краднал, обрал е света." Даже и да не е крал, всички му изпращат такива мисли: че богатството му не е спечелено с честен труд, че майка му, баща му са крали и т.н. Никой няма да каже, че този богат човек е спечелил богатството си с честен труд. Всички казват: възможно ли е един чиновник, с тази малка заплата, да спечели такова богатство? Колко трябва да получава месечно, за да може да спечели толкова пари? Тъй ли се печелят лесно милионите?

Казвам: Сегашното положение на съвременните културни хора, които говорят за истината, е като положението на един човек, който е паднал някъде и дето и да го бутнеш, можеш да му причиниш известна болка. Значи, този болен човек, най-първо трябва да бъде внимателен, да гледа да

забрави своята болка, а не да осъжда хората. Да осъждате хората, в това няма никакво разрешение. Досега и богати, и сиромаси са бивали избивани, ред методи са били употребени, но се е видяло, че няма закон, който да оправи света. И най-после, в невидимия свят са намерили един метод за спасението на човечеството, който е бил донесен от Христа. Той е методът на човешкото съзнание, методът на Любовта. Христос е казал, че само Любовта може да внесе онова ново просветление между хората. Казвате: "Какво ще се ползва светът, ако внесе Любовта като основен закон при възпитанието?" Човек може да се ползва много, ако внесе Любовта като фактор в света, но преди всичко - като фактор в себе си. Обаче, той трябва да има тил, да има вяра в неизменното Начало. Казвате: Де е Господ? Светлината е външната страна на това, което ние не виждаме. Това, което виждаме, представлява външната, материалната страна на Божествения свят. И когато някой влезе в Божествения свят, той може да участва в него, може да вземе толкова, колкото му трябва. Светлината например, никой не може да я ограничи и всеки може да си вземе толкова светлина, колкото му е нужна. Никой не може да ти забрани, никой не може да ти отнеме правото да се грееш на слънцето, можеш да се грееш, колкото искаш. Божественото е това, което еднакво се дава и на животни, и на растения, и на буболечици; но дойдем ли до конкретните неща в света, законът вече се изменя. Казвам: Без любов ние ще имаме една държава като сегашната; ще забогатеем, ще остареем, ще оглупеем, ще затлъстеем, ще умрем и най-после ще ни турят един паметник и ще пишат отгоре: "Тук живее един герой от миналото, който е бил полезен за своето отечество." Един ден, когато неговото отечество, като всички хора, изчезне, всичко това ще се забрави. Питам: С какво сме помогнали на народа? Казвате: "Трябва да се жертваме за народа." Съгласен съм с вас. Всеки човек, в лицето на всяка жена, трябва да вижда своя сестра и трябва да ѝ помогне. Един мъж, в лицето на жената, трябва да вижда своята сестра. И жената, в лицето на мъжа, трябва да вижда свой брат и да е готова да му помогне. Какво е положението на мъжете и на жените в сегашната култура? Те излизат с ножове. Досега правото беше в ръцете на мъжете, обаче един ден, правото ще бъде в ръцете на жените. Скоро ще дойде времето, когато жените ще управляват света. И тогава, ако и жените управляват като мъжете, ще имат същата култура. Какво са постигнали мъжете до днес? И ако и жените получат власт и внесат същите наредби: саби, пушки, затвори, войни, революции, питам: какво е това равноправие, за което жените днес работят? Тъй щото, бъдещето сега е на жените. Както гледам, мъжете ще се превърнат на жени, и жените ще се превърнат на мъже. Това не е чудно. Гъсениците се превръщат на пеперуди – това е много естествено нещо. Това е закон. Дали го вярвате или не, то е друг въпрос. Не е въпросът как ще вярваш. Вярата е за подкрепа на човешкия ум.

И ние конкретно трябва да изучаваме Природата. Не е въпросът да вярваме в яденето. Първо ще ядем от това ядене и после ще вярваме в него. Казвам: Яденето трябва първо да се опита. След като ям, моят стомах ще ми каже право, дали то говори истината или не. След половин час моят стомах ще ми каже, дали готвачът ми е казал истината, или ми е казал една квадратна лъжа. Ако готвачът ме е нахранил с развалено масло, стомахът ми ще каже, че маслото, с което се нахраних, е развалено. Втори път в неговата гостилница няма да вляза. Стомахът, това е разбирането на Божията Любов. Аз засягам въпроса принципиално. Вие не можете да имате никакво разбиране, вие не можете да имате една възвишена любов, докато не разбирате смисъла на яденето. Ако не разбирате Любовта в нейния най-нисш израз – яденето, вие нищо не разбирате. Забележете, най-интелигентните същества в света знаят как да ядат, как да се хранят. Най-некултурните същества, които почти не прогресират, яденето при тях е поставено на най-нисша степен и те не знаят как да се хранят, те нямат понятие за яденето. Само напредналите същества знаят как да се хранят. Птиците, млекопитаещите, които донякъде са разбрали смисъла на яденето, имат по-висока култура. За в бъдеще обаче, хората ще знаят, че преди още да се е родило детето, то може да се възпитава. От това гледище, всяка майка, която иска да възпитава правилно децата си, не трябва да е заклала през целия си живот нито едно животно, било то птица, било млекопитаещо, нито да е късала цветя и т.н. Тя никога не трябва да се е гневила, да е изгаряла шапката си от гняв, или да е хвърляла обущата си. Тя трябва да е чела най-хубавите книги, да се е занимавала с най-възвишените идеи. Тя не трябва да е гледала отвратителни неща в живота си, а даже и да е виждала такива, не трябва да ги тълкува лошо. Всичко, каквото е виждала в живота си, тя трябва да го е тълкувала добре. Като срещне един човек, тя никога не трябва да вижда нещо лошо в него. Такава една мома, с такъв силен дух, като се ожени, тя може да има син или дъщеря, каквито иска. Ако не е живяла по този начин, тя ще има синове и дъщери, каквито днес се раждат. Първото е по Божествен начин. Бог казва: "Аз създадох мечката. Ако я обичаш, тя няма да те яде. Аз създадох дървото. Ако го обичаш, то ще ти дава много плодове." Ако обичаш всичко, както Бог го е създал, ти ще имаш отношение към нещата, и Бог ще те благослови. Ако пък ти си поставиш един закон, какъвто Бог не е поставил, тогава ще имаш обратни резултати. Питам: Кое тогава е онова в света, което може да ни весели? Бог ще ни развесели. Той ще ни развесели чрез хората. Понеже Бог живее в сърцата на хората, сърцата ще разберат Неговия закон, те ще обикнат всички хора. Значи, чрез сърцата на хората Бог ще ги обикне, и дето отиват, с тях ще бъде и Той.

Аз не искам да ви проповядвам за един Господ, за когото пророците

навремето са проповядвали. Нито искам да вярвате в този Господ. Аз ви проповядвам, за един Господ, който сега се проявява. Как се е проявявал по-рано Господ за пророците, това не зная. Аз зная, как те са го схващали и имам най-доброто мнение за този Господ. Аз ви говоря за един Бог, който носи всичкото щастие. И този Господ има всичкото най-добро разположение спрямо хората. И ако някой казва, че всички престъпления, които се вършат на земята, са от Бога, той се лъже. Казано е: На ум не е идвало на хората това, което Бог е приготвил за онези, които любят Господа.

Сега, от това, което виждам, аз мога да ви кажа, че вашата култура е много добра, но с това само ще ви утешавам. Затова аз ще ви кажа: Вашата култура е много добра, но ни най-малко не е съгласна с Бога. Тъй щото, вашата култура може да е за вас много добра, но не и за Бога. Та, когато един човек умре, не мислете, че Бог тъжи или скърби за това. Не, ни най-малко Бог не тъжи, нито скърби за умрелия човек. Когато убият някого, той отива при Господа и се оплаква, като казва: "Господи, убиха ме." Господ тогава казва на своите помощници: "Направете една хубава дреха на този човек и го изпратете с нея, да отиде отново на земята, да работи." И при това, той ще има дреха по-хубава от тази, която е имал по-рано. Ако по-рано е бил апаш, Господ казва: "Направете една много хубава дреха на този човек и го изпратете като министър да управлява България." Някои от вас искате да бъдете министри. Изпълнявайте волята Божия и когато и да е, ще бъдете министри. Българският народ има още около три хиляди години да съществува на земята. В тези три хиляди години всеки ще има шанс някой ден да стане министър на България. С това аз не правя упрек, не казвам, че хората са лоши, но казвам, че постъпват лошо, понеже те съизволяват в злото. И те са прави, но не от Божествено гледище. Когато първо човек реши да направи едно престъпление, второто, което предстои, е да носи страданията, които се явяват като последствие на престъпленията.

Христос се обръща към учениците си и ги запитва: "Какво се ползва човек, ако спечели целия свят, а ощети душата си?" Човек се ползва, само когато тури в действие Божествената Любов. Не съм аз, който мога да оправя света. Единственият, който може да оправи света, това е живият Бог. Ако вярваме в Бога, всички ние можем да бъдем проводници на Божията любов. Всички заедно можем да оправим света, защото всеки човек е изпратен за една специфична работа. Всеки човек на земята е изпратен за една велика специфична работа, но ако си казва "какво мога да направя аз", той се заблуждава, той не знае своето истинско предназначение. Всяка вечер човек трябва да изпраща поне по една хубава мисъл из целия свят. Изпраща ли по този начин по една хубава и силна мисъл, той ще успее.

Например една хубава мисъл, изпратена навреме до някой министър или до някой цар, е в състояние да предотврати една война, или да спре най-малко извършването на хиляди престъпления, или избиването на хиляди души. Добрата, силната мисъл може да твори чудеса. Вие можете да изпратите своята мисъл в затвора и да кажете: "Да се оправдаят затворниците!" Няма да мине много време, и всички тия затворници ще бъдат оправдани.

Мнозина казват: "Да дойде Христос!" Няма какво да дохожда Христос, Той вече е дошъл. Вие, обаче, трябва да кажете като Христа: "Ако опазите моите заповеди, ще опазите моя закон." Какво ви коства да си кажете така? Сега, като чета всички български вестници, виждам, че те се занимават само с престъпления и убийства, кой какво направил. Питам: Кой е виновен за това? Ще ви приведа един пример, с един гръцки свещеник, който не знаел да служи. Веднъж, на Великден, дошъл един гражданин да го слуша в църква, но понеже свещеникът не знаел как да служи и какво да чете, той продължил дълго време службата и все не свършвал. Гражданинът тогава си казал: "Вижда се, че в тази църква няма да дойде Великден, докато все този свещеник служи." Ние туряме вината там, дето я няма. Безлюбието, което съществува в света, е причина за много неща. Та често и вие казвате: "Какво мога да направя аз?" Ако не вярваш, нищо не можеш да направиш в света, но ако вярваш, всичко може да направиш. Ако любиш Бога и вярваш в Него, всичко можеш да направиш! Аз не говоря за любовта на обикновените хора. Не е в многото даване. Ти можеш да направиш добро на някой беден, който дойде при теб, като твой брат, и така трябва да го приемеш, и да му дадеш едно угощение. Да направите едно добро, да изпратите един беден на училище, да го издържате. Способният, даровитият човек, носи своето щастие в света. Наскоро се случило нещо подобно в Дъблин. Някой си богат човек върви със своя автомобил по улицата и чува някакво свирене. Спира, слиза от колата и слуша едно младо момиче да свири, но така хубаво, че му направило впечатление. Той го взима със себе си, завежда го вкъщи и му казва да свири още. И след това направил на това момиче една услуга – пратил го да следва, понеже било бедно. Следователно, на талантливия човек, никой не може да препятства. Тъй щото, на бедния ще кажеш: "Братко, ти си се заблудил, хванал си крив път. Затова ще трябва да хванеш своята дарба и няма да се страхуваш нито от труд, нито от сиромашия. За сиромашията и богатството няма да мислиш, ще мислиш само да имаш толкова, колкото да можеш правилно да се развиваш."

Научните изследвания показват, че ако вземем сегашното знание, което съществува в света, то може да се събере в 90 книги, големи като Библията; и ако то се напечата в човешкия мозък, ще остане празно място още за 999

такива книги. Това показва, какъв голям простор има в човешкия мозък за развитието на човешките дарби.

Като ме слушате, казвате: "Тези работи са много хубави, лесни работи са." Така е, в завършените работи всичко е лесно, но в незавършените трябва да учите. Сега, аз искам да се внесе у вас онази възможност, да вярвате. Ако вярвате, вие ще постъпите като онази американка, която страдала цели 12 години от кръвотечение. Ходила при ред лекари и всички й казвали, че болестта й е неизлечима. Един ден тя прочела една книга, в която се говорело как могат хората да се лекуват с вяра. Тогава се обърнала към Бога с молитва и казала: "Господи, аз искам да оздравея!" Веднага скочила от леглото си и започнала да шета из къщи. Които я виждали, все я питали как се е излекувала. Тя им отговаряла: "Излекувах се с Вяра!" От същия автор е издадена една книга на английски език, дето се разправя за някой си Милер, който в продължение на 20 години поддържал едно сиропиталище. Той се молил за всеки, който трябва да дойде, и затова, който дохождал, приемал го в сиропиталището. Ако четете тази книга, може да се отегчите от доказателства, но има и друг начин, по който човек може да прояви своята вяра. Казвам: Живата вяра, вярата в Живия Господ е динамична сила. Ако я употребите, вие можете сами да измените целия си сегашен живот.

Сега аз ще завърша с още два примера, като направя известни коментари върху тях. В единия пример се говори за един млад българин, който отишъл да се учи да прави грънци при един опитен грънчар. Самият момък бил способен и работил цели три години. Като свършил тия години, той се помолил на господаря си да го направи майстор, да може вече самостоятелно да пече грънци. Господарят го оставил известно време да работи сам, но всичките му грънци се пукнали. Той запитал господаря си: "Защо моите грънци се пукат? Кажи ми тайната, с която си служиш." Господарят му казал: "За да станеш майстор, трябва да работиш още три години." И наистина, като работил още три години, той видял как господарят му, като поставял грънците да се пекат, казвал "ху" и вдъхвал във всяко гърне. Тогава момъкът си казал: "Чудно нещо! За едно "ху" аз трябваше да служа още три години." Това е внушението, което работи; това е Божествената мисъл. За всяка своя мисъл ти трябва да кажеш "ху", за да проработи. Не кажеш ли "ху", отиде гърнето. Кажеш ли "ху", гърнето не се пука вече. Не мислете, че Бог обича повече вярващите от безверниците. Понякога, когато някое учено дете правят безверник, Бог го погали, помилва малко и казва "Моето безверниче дете." И след като го помилва Господ, той става вярващ. Всички казват "Този учен повярва в Бога" Един българин участвал във войната с гърците. След като гърците разбили българите, той избягал и, за да се спаси, трябвало три-четири дена да се

крие в една пещера. Тук той огладнял много и от никъде нямало възможност да получи хляб. Тогава му дошло на ум да се обърне към Бога със следната молитва: "Господи, аз съм слушал от майка си и баща си за Тебе, че съществуваш. Ако е вярно това, докажи ми по някакъв начин своето съществуване. Осъден съм сега на смърт, и само Ти си в сила да ми помогнеш, да не умра от глад. Ти си силен, ще намериш начин да ми помогнеш. Ако ми помогнеш, това ще бъде най-голямото доказателство за Твоето съществуване." До това време този човек бил учител някъде в България и голям безбожник. Навсякъде той проповядвал, че Бог не съществува. Както се молил, не минали четири-пет часа, той вижда, че иде една костенурка, която носи парче хляб около половин-един килограм и се отправила точно срещу входа на пещерата, оставила хляба и се върнала назад. Сега вече човекът напълно се убедил в съществуването на Бога. Взел хляба, подкрепил силите си и продължил пътя за родното си място. Като се върнал дома си, когото срещнал, на всички разправял: "Четох много философски книги, от Канта и от други философи, но нито един от тях не можа да ме убеди в съществуването на Бога. Една костенурка можа да ми докаже, че Бог съществува." След това той събрал учениците си, на които преди говорил, че Бог не съществува и им разказал своята опитност и вярата си в Бога. Сега и вие, като този българин, ще се убедите, че Бог съществува, когато костенурката дойде и ви донесе малко хлебец в момента, в който сте осъдени да умрете от глад. Тогава идете и проповядвайте в света, че вярвате в Бога и Неговото съществуване. А вие ще искате да живеете, според както жабите доказват.

"Какво се ползва човек, ако спечели целият свят, а душата си изгуби?" Човек се ползва, ако служи на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Така ще може да се въдвори онова братство и сестринство, при което, всеки от вас да може да работи. И тогава ще повярвате, не да имате сляпата вяра, но живата вяра, в живия Господ. И онова, което Бог е вложил във всеки човек, трябва да се събуди. И ако ние бихме живели, както Бог е изисквал, Царството Божие щеше да дойде на Земята и Земята, животът на Земята, би се преобразил. Сегашните страдания ще се премахнат, и след тях ще дойдат големите благословения. Мнозина от вас ще бъдат свидетели. Той ще се яви и ще освободи света от злото, ще внесе нова светлина. И тогава хората ще видят – иде костенурката. Тогава всички хора ще забравят войната, ще влязат в новата епоха, дето човек за човека няма да бъде вълк, но ще бъде брат, а Любовта ще бъде общ закон за всички.

32 неделна беседа, държана от Учителя
на 22 май 1932 г. София, Изгрев.

1932_05_22 Двете страни на света
утринно слово

ДВЕТЕ СТРАНИ НА СВЕТА

Размишление

Ще прочета най-късия псалом, 117-ти.

В този псалом се възхвалява Господ. Един и същ е Господ и в миналото, и сега. Какъвто е бил тогава, такъв е и сега, Той не се е изменил. Какъвто е бил Бог от създаването на света, такъв е и днес. Станала ли е някаква промяна в проявите на Бога досега? Всички същества, вън от Бога, се променят. Нека остане тази мисъл в ума ви. Има нещо в човека, което се изменя – то е човешкото. Има нещо в него, което не се изменя – то е Божественото. Човешките разбирания се изменят постоянно. Миналото не е днешното, и днешното не е бъдещето. Значи човешкият свят коренно се различава от Божествения. – Къде е Божественият свят? Къде е Бог? Някои искат да им се докаже съществуването на Бога. Бог нито се доказва, нито се отрича. Щом Той съществува, няма защо да се доказва. Ако не съществува, няма защо да се отрича. Как ще докажем съществуването на слънцето?

В математиката се говори за съизмерими и несъизмерими величини. Обаче аз разглеждам от друго становище този въпрос. Доказването или отричането на Бога е несъизмерима величина. Ако поддържате, че Бог съществува, това показва, че сега трябва да Го намерите. Ако Го отричате, това значи, че сте в стълкновение с Него. Щом сте влезли в стълкновение с Бога и искате да се освободите от Него, вие ще влезете в стълкновение със себе си. Едно е важно: Човек да познава така живота, както е в действителност. Ако не го познава така, той не може да познава и Бога. Аз не говоря за човешкия живот, но за Божествения, т.е. за живота на светлината, който не може да се ограничи, не може и да се измени. Ти можеш да вземеш от този живот само толкова, колкото ти трябва, нито грам повече. Ако вземеш повече, то ще изтече. То не спира движението си. – Къде е този свят? – Отвори очите си и ще го видиш.
Божествения свят ще познаете по две неща: по светлината – неговата външна форма, по чувствата – вътрешното му съдържание, и по мислите, които му дават смисъл. Като влезеш в Божествения свят, ти можеш да обичаш, колкото искаш. Ако обичаш всички хора, ще бъдеш свободен. Ако обичаш някого повече от другите, ти се ограничаваш. Каже ли ти някой, че иска да го обичаш повече, той не разбира закона. Ако си малко шише, малко ще те обичат, според съдържанието ти; ако си голямо шише, повече ще те обичат – повече събираш. Значи светът има две страни: Божествена и човешка. Човешката страна, т.е. човешкият свят се характеризира с

мисълта. Ще мислиш свободно и ще вземеш от мисълта, колкото ти трябва. С мисълта си ти не можеш да обхванеш целия космос. Следователно със своя ум ти ще вземеш от мисълта на космоса само това, което можеш да разбереш. Не съжалявай, че не можеш да разбереш всичко.
И тъй, ние живеем едновременно в света на светлината – външната страна на Божествения свят; после, в света на чувствата – съдържанието на духовния свят, или света на Любовта, и най-после – в мисловния или светът на Мъдростта. Аз уподобявам света на светлината на Истината в Божествения свят. Светлината и топлината са страни на Божествения свят. Когато става студено на земята, това иде от човека, а когато става топло, това е от Бога. – „Какво да правим със студа?“ – Това е ваша работа. Студът е в човешкия, във временния свят. В човешкия свят има спорове, недоразумения, омраза. Те са причина за студа. Има хубави неща в човешкия свят, но те се смесват с отрицателните неща и образуват каша. В Божествения свят всичко е хубаво и хармонично. Външната му страна е еднообразна, но вътрешната е крайно разнообразна. Казват, че светлината на Божествения свят е някъде по-силна, някъде по-слаба. Това е само илюзия на вашите очи.

Като външна страна на Божествения свят, светлината е навсякъде еднаква. Понеже я възприемаме с нашите очи, затова ни се вижда, че някъде е по-силна, а някъде – по-слаба. Красива е външната страна на Божествения свят, въпреки нейното еднообразие. Човешкият свят е външно разнообразен, но не е толкова красив. Виждаш един човек, външно красив, но колкото повече го опознаваш, толкова по-грозен става. Следователно, когато се отвращаваш от себе си и казваш, че си грозен, ти си влязъл в човешкия свят, в себе си. Щом влезеш в Божествения свят, ти се чувстваш свободен, нищо не те ограничава. В човешкия свят има страх, недоволство, завист, ограничение. Почувстваш любов към някого, но и за тази любов се искат пари. Казваш, че го обичаш, но за малкото добро, което му направиш, веднага искаш да ти се плати. Че си ушил дрехи или обувки на някого, веднага искаш да ти се плати. В човешкия свят за всяко добро се плаща. Ако не платиш, ти не си човек. В Божествения свят е обратно: ако си платиш, ти не си човек. Там каквато услуга да ти направят, не се плаща.

„Хвалете Господа всички народи!“ (– 1-ви стих.) Хвалиш Господа, защото си взел нещо от изобилието Му. В Божествения свят, каквото получиш, всичко е за тебе. В човешкия свят не е така. Там, каквото получиш, ти го владееш временно. Ти си в положението на пощаджия, който разнася чужди неща. Като разбереш смисъла на това, което си получил, ще се зарадваш. Радостта само остава за тебе. Тя иде от Божествения свят. Следователно, ако се радваш, ти си в Божествения свят; ако страдаш, ти си

в човешкия свят. Обичаш – ти си в Божествения свят; мразиш – ти си в човешкия свят. Вярваш – ти си в Божествения свят; съмняваш се, ти си в човешкия свят. Когато си в Божествения свят, ти си смел; страхуваш се – ти си в човешкия свят. При всички добродетели, ти си в Божествения свят. Млад, жизнерадостен си, ти си в Божествения свят. Щом остарееш, ти си в човешкия свят. Здрав си – ти си в Божествения свят; болен си – влизаш в човешкия свят. Щом оглупееш, ти си в човешкия свят. Поумнееш – влизаш в Божествения свят.

Светията, праведният живеят в Божествения свят. Грешникът живее в човешкия свят. Чрез противоположностите в живота човек сам може да се ориентира в кой свят живее. От човешко гледище Божественият свят всякога остава неразбран. Божественият свят може да се разбере само от Божествено гледище. Да мислиш, че Божественото може да се разбере по човешки, ти се заблуждаваш. Силата на Божествения свят е в едното, а слабостта – в множеството. В човешкия свят е обратно: силата е в множеството, а слабостта – в едното.

Казвате: „Вижте как генералът заповядва на войниците – силен е той“. – Множеството, войниците му го правят силен. Щом остане без войници, генералът е на легло, лежи на гърба си. Като ме викат при някой болен, казвам: Отивам при генерала, който е болен, слаб, няма войници зад себе си. Казваш: „Ще се мре“. – Да, всеки генерал без войска умира; генерал с войска живее. На небето законът е обратен: там, ако имаш войска, ще умреш; ако си сам, без войска, ти си силен, ще живееш. Аз привеждам тези контрасти за обяснение на двата свята – човешкият и Божественият.

И тъй, слабостта на земята е сила на небето. А силата на Божествения свят е слабост на земята. Силата на Бога е слабост на човека; силата на човека е слабост на Бога. Това е неразбрана мисъл за вас. Питате: „Как така, моята слабост да е сила на Бога?“ – Там, където човек е слаб, Бог е силен. Където човек е силен, там Бог е слаб. Когато уповаваш на себе си, Бог е слаб в тебе. Тогава Той се оттегля, не взима участие в твоя живот и ти се чувстваш слаб. Питаш: „Защо ме остави Господ?“ – Защото уповаваш на себе си. Господ трябва да те остави, за да разбереш и съзнаеш, че в Него е силата, а в тебе – слабостта. Нали Бог прониква навсякъде? – Това е материалистически израз. За да проникне някъде, трябва да има друга реалност, вън от Бога. Всъщност, вън от Бога никаква реалност не съществува. Като боледуваме, страдаме и вършим глупости, тогава светлината на Бога прониква в нас и ни помага. За да разберете, дали Бог прониква някъде или не прониква, нужно е голямо знание. – „За каква светлина се говори?“ – Не е важно каква е светлината. Тя може да иде от свещта. Светлината е важна. Какъв е фитилът, маслото, това не ни интересува. Светлината носи новото. Тя е

нужна за нас. Фитилът и маслото са само проводници на светлината. Гласът на цигулката, например, не иде нито от струните, нито от цигулката. Едно разумно същество произвежда тоновете. То е причината за музиката. Ако звукът е в самата струна, въпросът щеше да се разгледа другояче. Сегашната философия е ограничила човека. – „Какво мога да направя сам?“ – Нищо не можеш да направиш. – „Къде мога да уча?“ – Никъде не можеш да учиш. Болен си, викаш лекар. Той ще те прегледа, ти ще му платиш, но болестта пак остава в тебе. – „Докога ще стои в мене?“ – Докато признаеш, че всички блага, всички благословения в твоя живот идат от Бога. Ще признаеш и ще благодариш. Иначе ще заболееш и никой не може да ти помогне. Когато ангелът ти носеше благословението, ти само отвори очите си и каза: „Остави го настрана, ще го взема“. Ти не искаше да кажеш само една дума: „Благодаря“. Затова, именно, ангелът те бодна с иглата си, да бъдеш буден към благата, които Бог ти изпраща. Сега ще се оплакваш, че кракът те боли. Щом дойде пратеникът на Бога, ще си отвориш очите, ще го приемеш добре и ще благодариш. Не постъпиш ли така, с години ще лежиш болен, ще викаш лекари, докато един ден кажеш: „Дотегна ми да лежа, да се занимавам с лекарства“. Най-после започваш да се молиш на Господа. Той изпраща двама ангели, като лекари. Те са същите, които ти донесоха благословението. Те казват: „Познаваш ли кои сме?“ – „Спомням си, лицата ви са ми малко познати.“ Единият те преглежда, пипне болния крак, духне и казва: „Вяра ти е нужна“. И вторият те прегледа, също пипне болното място, духне и казва: „Любов ти трябва. Сега ще станеш от леглото, ще вземеш стомничката и ще отидеш за вода“. Ставаш от леглото и не усещаш никаква болка. Взимаш стомничката, отиваш за вода и се чудиш колко лесно се излекува.
Сега аз ви изнесох една велика истина, която всеки ден проверявате в живота, но не обръщате внимание. Това, което всеки момент проверявате и възприемате в себе си, то е истината. Аз не говоря за истината, която ще провериш в бъдеще. Аз говоря за онази истина, която можеш да провериш в даден момент и която внася светлина в твоето съзнание. Истината действа в момента. Ето защо, радвайте се, когато боледувате и страдате. Това са условия за придобиване на истината, за придобиване на Божиите блага. И като дойдат двамата ангели-лекари, ти се чудиш какви са те, откъде са дошли, че могат да лекуват по толкова чуден начин. – „Защо трябва да боледувам, да страдам?“ – За да те посетят двамата ангели. – „Къде са свършили те, в кой университет?“ – Това не е важно. За тебе е важно, че те посетиха и излекуваха. Без страдания ти никога не би ги призовал. – „Не може човек да не греши.“ – От него зависи. На човека е дадена свобода, да се проявява, както разбира. Ако не разбира законите, той се счита божество и прави, каквото му дойде на ума. – Не, не си божество. – „Защо съществува злото?“ – Защото е свободно. Доброто и злото имат абсолютна свобода. От човека зависи кое от двете да приеме в

себе си – доброто или злото.

Божественото в човека се стреми към свободата на доброто. Който даде път на Божественото в себе си, той върви по пътя на доброто. Той е направил истинския избор. Адам и Ева сгрешиха, защото пожелаха да познаят доброто и злото. Когато змията влезе в рая, тя каза на Ева: „Ако ядете от забраненото дърво, ще станете като Бога“. Не, човек влезе в рая, за да научи законите на доброто. Чрез тях той ще се справи със законите на злото.

Всеки човек може, ако не напълно, поне отчасти, да измени живота си. Не казвам да го пресъздаде, но да вникне в себе си и да обработи това, което Бог е вложил в него. Божественото изисква от хората взаимно да си помагат. Какво разбирам под думата „помощ“? Да помагаш на другите, това значи да помагаш и на себе си. Не можеш ли същевременно да помагаш и на себе си, ти нищо не си разбрал. Твоята помощ е безрезултатна. Всяка помощ изисква известна материална жертва. – „Не мога да направя никаква жертва.“ – Щом не можеш да направиш тази жертва, ти не можеш да помагаш. – „Тази работа не е за мене.“ – Щом не е за тебе, ти си слаб човек. Ще кажеш: „Мога да помогна“. Според мене онзи може да помага, който е помогнал на себе си. Не можеш да повдигнеш някого, ако сам не си се повдигнал. – „Защо трябва да правя добро, да помагам на хората?“ – За да помогнеш и на себе си. Като направиш добро на някого, ще видиш, че доброто е вътре в тебе. – „Защо трябва да любя?“ – За да познаеш, че Любовта е в тебе. – „Защо трябва да търся Бога?“ – За да познаеш, че Бог е в тебе. Това, което виждаш отвън, то е и вътре в тебе. Това се отнася и до млади, и до стари.

Старият казва: „Остарях“. – Ако си остарял и си придобил нещо, човек си станал. Ако нищо не си придобил, още не си станал човек. – „Какво да правя?“ – Ще влезеш в Божествения свят да се подмладиш, т.е. да разбереш нещата така, както Бог ги разбира. Да влезеш в човешкия свят, значи да разбереш живота, както хората го разбират. Докато живеят в човешкия свят, старите хора си приличат. Дядото казва на внука си: „Едно време и аз бях като тебе; мислех, че много зная, че всичко мога да постигна; ходех на хорото, любувах се на момите“. Какво е постигнал дядото? Оженил се, имал деца, богат бил, но изгубил и жена си, и децата си, и парите – останал сам и без пари в джоба си. Седи дядото и казва на внука си: „Един ден, дядовото, и ти ще станеш като мене“. Това е човешката философия. Прав е дядото. Ако внукът мисли, чувства и действа като дядото, разбира се, че ще стане като него. Внукът трябва да каже на дядото: „Дядо, аз няма да живея като тебе; няма да тропам на хорото; няма да търся младите моми; аз няма да мечтая за къщи и ниви, като тебе. Ти си

орал и сял, аз няма да ора и сея – ще ям това, което природата е дала“. Който живее според законите на разумната природа, ще се ползва от благата, независимо от това, дали е философ или земеделец. И двамата, като посадят семката, ще имат един и същ резултат. Семката носи в себе си силата, знанието и възможностите. Достатъчно е да я посадиш в земята, тя сама ще изникне. Тя знае как да расте. Разликата е само в това, че земеделецът знае кога да посади семката и в каква почва. Ако и двамата спазят тези условия, резултатът ще бъде един и същ.

Следователно има действия в живота, които, направени от грешния и от праведния, дават еднакви резултати. Доброто, направено от праведния или от грешния човек, е все добро. Казвате, че лошият човек не може да направи добро. Това е криво разбиране. И лошият човек може да направи добро. И птицата, и кертът могат да направят добро. Може да не са го направили съзнателно, но нали е добро? Птицата кълве зрънцата на храните и случайно няколко семена падат на земята. Къртът, като рови земята, зарови тези семена и те израстват. Това не е ли добро? Добро е, но несъзнателно направено. В Божествения свят всички неща са предвидени. Следователно, като влезете там, не мислете какво ще стане с вас. Да мислите, това е човешка сметка. В който бакалин влезеш, там все човешки работи се вършат. Щом влезеш в Божествения свят, там всичко е предвидено.

Мнозина ме питат кога ще се спасят, могат ли в бъдеще да влязат в Божествения свят. – Няма защо да мислят за бъдещето. Важно е сега да се спасят, сега да влязат в Божествения свят. Остане ли това в бъдеще, тяхната работа е пропаднала. Аз още сега говоря с ангелите, няма защо да чакам в бъдеще да говоря. За мене ангел е всеки човек, който има будно съзнание и върши волята на Бога. Като му дойде в ума една светла мисъл, той веднага я прилага. Ако мисли за къщи, за пари, той е в човешкия свят. Това става всеки ден и с вас: ту сте в Божествения свят, ту в човешкия. – „Едно време бях радостен, имах любов. Сега изгубих любовта си.“ – Защо я изгуби? Понеже си завъртял крана на Божията Любов наляво, затова нямаш любов. Аз мога да ти помогна: ще завъртя ключа надясно и любовта ще потече. Казваш: „Остарях вече, не мога да обичам. Любовта е за младите“. – Ти кога стана стар? Старият може да стане млад и младият може да остарее. От осем хиляди години се носи една и съща мисъл: „Остарях, остарях“. Като приемаш тази мисъл, наистина ще остарееш. Ангелите носят друга мисъл: „Подмладих се“. Затова ангелите са вечно млади. Те никога не остаряват. – „Как ще се подмладя?“ – Като гайдата. Докато е свита, тя е стара баба. Казвам: Бабо, ти ще се подмладиш. – „Не мога, синко, моята работа е свършена.“ Взимам гайдата, надуя я и тя започва да свири. Докато свири, тя е млада. Щом престане да свири, тя остарява.

Обаче бабата се убеждава мъчно, че може да стане млада. Десет пъти на ден да я надуят, тя пак не вярва, че е млада.

Сега аз искам да убедя и вас, че може да се подмладите като гайдата; може и да остареете като гайдата. Може да придобиете сила, като гайдата, и да свирите хубаво; може да изгубите силата си, като гайдата, и да остареете. Някога, по причина на малък повод, се обезсърчиш, отчаеш се и казваш: „Не ми се живее, искам да се хвърля от една канара или да е хвърля в морето“. Не се минава много време, в ума ти се явява една светла мисъл, посетил те е някой ангел и ти казваш: „Животът има смисъл, живее ми се“. Това са двата свята, в които човек живее. Ново разбиране е нужно на човека, за да може лесно да минава от човешкия в Божествения свят.

В заключение на всичко казано досега, ще ви прочета от Евангелие на Йоана 11-та глава, 9-ти стих: „Не са ли 12 часове на деня? Като ходи денем, човек не се препъва, защото гледа виделината на този свят“. – Кога не се препъва човек? – Когато е в Божествения свят. Като ходи нощем, човек се препъва, защото няма светлина. Тогава той е в човешкия свят. Пазете се от тъмнината, да не се препънете, за да не изгубите смисъла на своя живот. Някои мислят, че могат да станат светии, да влязат в рая. Докато живеете със старите разбирания, нито светии ще станете, нито в рая ще влезете. Казваш: „Ще служа на Бога“. – Ти си вече в рая. – „Дали е време за това? Не съм готов още да служа на Бога.“ – Щом се колебаеш, ти си пак в човешкия свят. Щом си влязъл в този свят, ще дойдат болестите. Тогава не питай защо те боли кракът, защо страдаш от ревматизъм, стомах, глава и др. За да се освободиш от ревматизма, иди със стомничката си за вода. Аз така лекувам, а днес лекуват с инжекции или с бани. И това е добре, но много време е нужно, за да се излекуваш. В Божествения свят можеш да се излекуваш и подмладиш в един момент. Ще седнеш на един стол, ще прекарат през тебе ток и ти ставаш от стола млад и здрав. Това значи да се пречисти тялото ти, да се новородиш. Това подразбира стихът, изказан от Христа: „Ако се не родите изново, не можете да влезете в Царството Божие“. Новораждането има отношение към мислите, чувствата и постъпките. Нова мисъл, нови чувства и нов живот са нужни на човека. Може мислите ти да са стари, но ще живееш по нов начин. У вас е точно обратно: мислите по нов начин, а живеете по стар начин. Това значи в мътна вода да наливаш чиста. Колкото да сипваш чиста вода, мътната ще си остане мътна. Чистата вода ще слагам на една страна, мътната – на друга, няма да ги смесваш.

Помнете: Всеки ще вземе от Божиите блага толкова, колкото му трябва. Останалите блага ще бъдат за другите, те да ги използват. И като вземете това, което ви е нужно, не стягайте торбите си. Бъдете готови да давате от

благата си и на другите. Един турски бей поканил един българин на обяд. Като сложили трапезата, беят казал: „Има шест ястия и после йока“. Българинът, като не разбирал значението на думата „йока“, си казал: „Последното ще бъде юфка. Ще се въздържам от другите ястия, за да хапна и от юфката“. Йока на турски значи „нищо“. Като се въздържал, той не могъл да се нахрани добре. Аз ви съветвам, като ви поканят на обяд, хапнете си добре от първото ястие, да се осигурите. От останалите хапнете по малко, да остане и за други. Вземете толкова от благата, колкото ви е нужно, без да очаквате още. Първото благо ще ви осигури, не мислете за последното, което няма да дойде.

Т. м.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 22 май 1932 г., София, Изгрев.

1932_05_29 Постоянна благодарност
утринно слово

ПОСТОЯННА БЛАГОДАРНОСТ

Размишление

Ще прочета псалом 108.

В този псалом има места, които сам псалмопевецът не е разбирал. Неразбраните места се отнасят към човешките чувства. Има неща, които умът възприема, а сърцето не възприема, понеже те нямат една е съща посока. На това се дължи защо някога човек е в разрез със своите разбирания. Вижда, че нещо е право, а не може да го изпълни. Сърцето се намесва и го спъва. Думите в псалома: „Галаад", „Манасия", „Ефрем", „Юда", „Моав", „Едом", „Филистимска земя" са символи. Като се преведат, те стават ясни. В живота има известни постъпки, които и децата могат да направят. Например, едно дете може да бутне една стомна, пълна с вода. Обаче, ако го заставите да напълни стомната, то ще се намери в трудно положение. Също и хората лесно изливат най-хубавите си мисли и чувства, но дойде ли да напълнят отново стомната си, не могат. Мнозина искат знание. Могат да ви се дадат колкото искате знания. То е като пълен хамбар с жито, което може да ви се слага на гърба, доколкото можете да носите. И знанието има тежест. Като слуша много да се говори, някой казва: „Достатъчно е това, което казахте. Чакайте да го разберем". – Защо? – Защото му тежи. Той иска да се справи с това знание и после да приеме отново. И когато го разбере, гърбът му е свободен да носи.

Често ви се говори за доброто и злото, но въпреки това още нямате ясна представа за тях. И учени хора задават въпроса: „Защо Бог е допуснал злото в света?" Преди всичко това, което считаме за зло, е наше зло. Пита се тогава: Защо Господ допуснал яденето? Той знаел, че от яденето ще дойде злото. Може ли да живее човек бед ядене? Може ли да се движи без крака? Може ли, като стоиш на едно място, да мислиш, че ходиш? Това са метафизически въпроси, които очакват своето разрешение. – Може ли човек да живее, без да яде? Може и не може. – Може ли да води добър живот? – Може и не може. – Може ли човек да бъде богат? – Може и не може. Дали може или не може, това са две различни неща.

Всички сте учили геометрия. Знаете какво е ъгъл, можете да начертаете един ъгъл. Но ако ви накарат да определите смисъла на ъгъла, малцина могат да направят това. Ако ви дадат да изчислите разстоянието от земята до една звезда, колцина от вас бихте изпълнили тази задача? Или ако ви дадат ъгъла на огъването на един геологически пласт и неговата

дължината, може ли да кажете кога се е огънал пластът и по кои причини. При всички данни въпросът пак остава необяснен, защото се разглежда механически. Например, грънчарят, без много изчисления, огъва глиненото тесто и прави хубави стомни. Ученият ще създаде цяла научна теория как е действала ръката, как се огъвала, за да направи стомната. Той може да каже, че стомната се е създала за хиляди години. Всъщност, за колко време грънчарят е направил стомната? Стомната е печена, гледжосана, и вие се чудите как е станало това. Има негледжосани още стомни, а някои не са печени, чакат времето си. Защо е така, вие не можете да си обясните. Който знае, тази работа е лесна за него. Той си обяснява всичко. – Без стомни не може ли? – Може. Веднъж съществуват, какви са били подбудителните причини, за да ги направи грънчарят? – Иска да печели пари, затова трябвало да създаде нещо. Той иска да живее, да се ожени. – Защо иска да се жени? Защо иска да има деца?

Като се говори за женитба, вие мислите, че разбирате този въпрос. Разбирате го, колкото и процеса на храненето. Бащата учи детето си как да яде. Показва му как да отчупи парче хляб, как да го дъвче и, най-после, как да го глътне. Обаче това още не е хранене. Истинско хранене е това, което става в стомаха и червата. Там храната стои около три–четири часа, докато се смели и превърне на каша. После във вид на сок се разпространява по цялото тяло, да го храни. Вие знаете, че стомахът смила храната, но как става това, не разбирате. Там има около десет милиона готвачи и прислужници, които непрестанно работят. Сложна е тази кухня. Един ден, когато работниците в тази кухня се откажат да служат, главният господар заличава това перо от бюджета и кухнята се затваря. – Какво става тогава с човека? – Той заминава за другия свят. Той събира багажа си, взима си едно такси и напуща земята. Много естествено, без тази кухня не може да се живее на земята. Когато питате, защо еди–кой си умрял, казвам: Бюджетът на неговата кухня е съкратен. Щом няма какво да яде, той заминава за другия свят. Казвате, че той отишъл при Бога. – Това е човешко разбиране. – Защо Бог допуснал греха и смъртта в живота? Питам: Защо квадратът, вписан в кръга, има само четири допирни точки с окръжността? Защо не са пет или повече? – Може да има и пет, и шест, но фигурата няма да бъде квадрат; тя ще бъде петоъгълник или шестоъгълник. Значи всяка фигура, която има четири допирни точки с окръжността, не е нищо друго, освен вписан квадрат, или четириъгълник. Ако четирите допирни точки са еднакво отдалечени една от друга, фигурата е квадрат. Две от точките са положителни и две – отрицателни.

Какво се разбира под положителна и отрицателна страна? Положителната страна е началото на нещата, което води към възход. Например, нагоре, надясно, напред са положителни посоки. Всички посоки,

противоположни на положителните, са отрицателни: надолу, наляво, назад. Печелиш, ти си на положителната страна; губиш, ти си на отрицателната страна. Мъжът е положителна страна, жената – отрицателна. Енергиите на мъжа отиват към жената. Изобщо, под „жена“ разбираме мястото, към което всички се стремят. Всеки човек има един вътрешен идеал; стреми се към небето – мястото на покой и блаженство. В този смисъл небето е отрицателна страна, понеже енергиите на хората се насочват към него. Земята е положителна страна. Значи идеалът е нещо отрицателно, обаче той води към положителната страна на живота.

В древността един царски син отишъл при един адепт за съвет. Той му казал: „Реших да се оженя и спрях вниманието си на две царски дъщери, но не зная коя от тях да избера. Едната е много красива, другата не е толкова красива, но е много добра. Коя да предпочета: красивата или добрата?“ – „Коя от двете повече обичаш?“ – запитал адепт. – „Красивата.“ – „Защо я обичаш повече?“ – „За красотата.“ – „Ако се ожениш за нея, ще имаш големи неприятности.“ Красотата принадлежи на целия свят. Красивият човек е търговец на едро. Готов ли си по всяко време да тропат на вратата ти, да дохождат хора? Всеки има право да види красотата, да се порадва, да я целуне. Днес това не се позволява, но в миналото е било така. Аз изнасям този пример от далечното минало. Сега никой мъж не би позволил да дохождат хора, да гледат красивата му жена и да се радват. Мъжът ще каже: „Красива е жена ми, но само аз имам право да се радвам на нейната красота“. Във времето на Христа дошла една жена в дома, където бил Той, паднала на колене, плачела, мила нозете Му и ги целувала. Присъстващите осъдили Христа, че позволил да мие нозете Му, осъдили и нея. Те не разбирали, че тази жена се разкайвала за греховете си. Някога тя била красива и поради красотата си паднала морално. Ще кажете, че и грозните жени грешат. Не, само красивите жени грешат. Някога и грозните били красиви; в последствие изгубили красотата си.

Това, което ви говоря, е вметнато, между скоби. Значи може и без него. Писателите си служат с различни знаци, за да изразят по-точно мисълта си. Например, точката показва, че мисълта е завършена. Многоточието показва незавършена мисъл. Запетая обикновено отделя главното изречение от второстепенното. Чрез запетая се отделят и еднаквите части в изречението. Вместо със запетая някога писателят си служи с точка и запетая. Изобщо, всеки език има свои особености. Например, в еврейския език няма гласни букви. Евреите пишат само съгласни букви, а гласните се подразбират. Освен това евреите пишат отдясно-наляво, китайците пишат отгоре-надолу. И двата начина на писане означават слизане, т.е. инволюционен път на движение. Българите, както и цялата бяла раса, пишат отляво-надясно. Това е закон на еволюция, т.е. закон на възлизане.

Всяка буква от азбуката е символ на нещо. Който може да тълкува, ще извади цяла философия. Например, буквата „йот“, с която започва думата Бог в еврейски език, представлява велик принцип, който е създал нещата. Тази буква прилича на българската запетая. Евреите казват, че всичко в света е произлязло от буквата „йот“. Тя е първопричина на нещата. Буквата „ваф“ („В“) е неутрален закон – закон за децата. В химията децата са солите, резултат от взаимодействието между киселини и основи. Ще кажете, че това е неразбрана работа. – Тя е толкова неразбрана, колкото и въпросът, защо Бог допуснал злото в света. С колко букви се пише думата „Бог“ на български? – С три. – Защо тази дума не се пише както на еврейски?

Аз ви задавам различни въпроси, но това не значи, че непременно трябва да ми отговорите. Аз искам да мислите, затова ви задавам въпроси. Човек ще мисли още хиляди години, докато си отговори на въпросите, които го интересуват. Ако днес изучаваш една наука, едва след хиляди години ще си отговорош на някои въпроси. От хиляди години хората се запитват защо съществува злото и още не са отговорили на този въпрос. Още хиляди години ще се запитват и едва ли ще могат да си отговорят положително. Злото съществува, и без него не може. Лошата постъпка не означава зло. Че някой откраднал пари, че казал една обидна дума, това още не е зло. Откраднал си пари, това означава, че си ги пренесъл от едно място на друго.

От гледището на природата кражба няма. Взел си торбата с парите на някого, но не можеш да я занесеш на онзи свят, пак на земята ще я оставиш. Друг е въпросът, ако можеш да я вземеш със себе си. Казал си на някого, че е простак, бедняк. Какво лошо има в думата „бедняк“? Беднякът е свободен човек. Той може да ходи навсякъде, от нищо не се страхува. Богатият не е свободен. Където тръгне, все трябва да го придружава някой. Красивата мома е богата, не смее да ходи сама; грозната е бедна, от никого не се страхува, свободно си ходи сама. И богатството, и сиромашията имат и добри, и лоши страни. Казват за някого, че е богат, защото имал къща. Това е криво разбиране. Утре къщата му може да изгори. Къде остава неговото богатство? Понятията „богат“ и „беден“ са човешки. Според мене онези понятия са валидни, които са общи за цялата природа. Здравият е богат. Казваш: „Здрав съм, жена ми и децата ми са здрави, но съм беден“. От гледището на природата, щом сте здрави, вие сте богати. Изобщо, човешкият порядък на нещата не е порядък на природата. Сиромашията е началото, от което човек тръгва; богатството е посоката, към която той се стреми. – Защо иде сиромашията? – За да те накара да ходиш свободно. – Защо иде богатството? – За да те привлича, да те застави да се движиш. Богатството се движи по крива линия, то е магнетично; сиромашията се

движи по права линия, тя е електрична. Следователно богатият и да иска, не може да се движи по права линия. Той всякога криволичи. Бедният пък обратно, върви само по права линия.

И тъй, здравият е богат човек; болният е беден. Казват за някого, че е здрав, защото е пълен, едър. – Пълнотата не е признак на здраве. Може да си пълен и да си болен. Има една мярка, която определя колко пълен може да бъде човек. Аз измервам височината и дебелината на човека и от тези мерки определям колко време може да живее той. Ако е висок 165 сантиметра, а широчината на врата е над 40 сантиметра, той ще умре от апоплексия. И обратно, ако е висок над 180 сантиметра, а вратът му няма даже 30 сантиметра широчина, той ще заболее от туберкулоза. Обаче разумният човек, като работи върху себе си, може да намали или увеличи широчината на врата според нормалната мярка. От човека зависи да удължи своя живот или да го съкрати. Ето защо, когато вратът ви изтънява или надебелява повече, отколкото трябва, нужно е да бъдете будни – двама неприятели ни дебнат; в първия случай туберкулоза, а във втория случай ще стане разрив на сърцето. Туберкулозата е болест на чувствата. За да се запазите от тези неприятели, дръжте в ума си светли и прави мисли. Щом мислите ви са прави, те ще чистят сърцето от отровните и вредни чувства. Те накърняват имунитета на дробовете, които лесно се поддават на туберкулозните бацили. Дробовете са здрави, докато имат имунитет. Затова се препоръчва на човека да се храни със светли мисли и благородни чувства. Когато момъкът се разочарова в момата, или момата в своя възлюбен, създават се условия или за нервно разстройство, или за туберкулоза.
Помнете: Здравето на човека се крие в неговите мисли и чувства. Правата мисъл има отношение към великия закон на живота. Не можеш да мислиш и чувстваш правилно, ако не следваш този закон. Живееш ли според него, всичко в живота ти ще се превърне на добро. Затова се казва, че светият, праведният човек не умира. Ако праведният човек запази своята чистота, той може да живее стотици години. – „Възможно ли е това?“ – Възможно е. Забележете: Колкото по-естествен, нормален живот води човек, толкова по-дълго живее. Учените, които много философстват и умуват, съкращават живота си. Истински учен е онзи, който постоянно се облагородява, разширява и подмладява. Тази наука прави слабия силен. Казвате, че религията продължава живота. Ако се говори за истинската религия, така е. Тя дава на човека начини как да живее правилно. Тя го упътва към Бога – правата посока на неговия живот. Мнозина търсят Господа в главата си, други – в сърцето си. Бог не е нито в главата, нито в сърцето; нито на небето, нито на земята; Бог е навсякъде. Така е за учените хора, а за простите Той е тук или там, според разбирането им. Ученият казва за себе си: „Това, което мисля, че зная, не го зная. Това, което искам

да направя, не мога да го направя – съвсем друго излиза. Защо е така, и аз не зная". Значи има нещо в живота, което действа въпреки волята на човека. Например, майката се радва на детето си, грижи се за него, иска то да живее дълго време. Въпреки желанието, един ден детето умира. Питам: „Защо тази майка допусна смъртта да вземе детето?" – Защото тя е мащеха, не е истинската майка. Добрият човек не греши. Ако допущаш греха в живота си, ти не си добър човек. Добрият човек се справя с всички мъчнотии, с противоречията и даже със смъртта. Той не позволява на смъртта на пристъпи до него. Казвате, че Бог е допуснал злото и смъртта в живота. – Да, Бог допусна греха, за да оценят хората чистотата. Бог допусна смъртта, за да оценят живота. И заповяда Господ Бог Адаму и рече: „От всяко дърво на рая свободно ще ядеш; а от дървото за познаване на добро и на зло, да не ядеш от него; защото в който ден ядеш от него, непременно ще умреш". Така поставен въпросът в Битието, се вижда, че Бог забранил на първите човеци да ядат от дървото за познаване на доброто и на злото. Въпреки това, вие питате защо Бог допуснал греха. – Забранено е на човека да яде от това дърво, но той е бил свободен и да яде. Обаче казано е: „В който ден ядеш от това дърво, ще умреш". И пак питате защо Бог направил така света. – Как го е направил? Бих желал, някой от учените да каже как Бог е направил света. С удоволствие аз бих слушал от вас една лекция по биология, по геология. Кой от вас знае как е създадено човешкото тяло, колко клетки има в него. Даже и най-големите капацитети на науката не знаят колко клетки има в човешкото тяло. Някои учени казват, че в мозъка има 3 билиона и 600 милиона клетки. Но това е предположение. Други казват, че в стомаха има десет милиона клетки. И това е предположение. Ще кажете, че това не е ваша работа. – Един негър – проповедник, разказвал на своите слушатели, че Бог направил човека от кал и три дни го сушил на плета. Като го попитали откъде взел Бог материал за плета, той отговорил: „Това не е ваша работа".

В геометрията има аксиоми, т.е. научни истини, които не се нуждаят от доказателства. Думата „аксиома" е гръцка. Кой е коренът на тази дума? Нужно ли е да знаете нейния корен? То е толкова нужно за вас, колкото обяснението, що е сладчината на плода. Дай на човека една вкусна ябълка или круша и го остави свободен. Като изяде плода, той сам ще разбере какво е сладчина. Иначе колкото и да обясняваш, мъчно можеш да определеш що е сладчина. Ще кажеш, че това, което не е горчиво, е сладко. А що е горчиво? – Това, което не е сладко. – Това не е обяснение. В сладчината има друго нещо. Според мене това, което внася в човека известна мекота; което удължава неговия живот; което разширява ума и сърцето му; което упрепява волята му, това е сладчина. Значи тя е храна за света. – „Защо съм нервен?" – Нямаш сладчина в живота. При това положение ти можеш да убиеш човека. – „Как ще го убия?" – Като му

кажеш 999 горчиви думи. Ако мъжът казва на жена си по 999 горчиви думи на ден, той ще я убие. Изобщо, отсъствието на сладчина в човешкия живот води към смърт. Плодовете на забраненото дърво не бяха още сладки. Сладките храни са женски, а киселите – мъжки. Ако искаш да станеш мъж, яж кисели храни; ако искаш да станеш жена, яж сладки храни. Който яде сладки храни, ще стане безсмъртен. – „Докажи това." – Доказването е за учените. Ако си прост, трябва да се учиш. Аз съм учил хиляди години, докато дойда до тази истина. След хиляди години и ти ще се домогнеш до тази истина. Какво ще ви доказвам сега? Ще се опретнете да вървите по този път, който аз съм изминал. Може да се качите на аероплан, това не е важно. Щом сте с аероплан, ще решите задачата не за хиляда години, не за сто години, а за десет години. Важно е да решите задачата правилно.

Някой си изнамерил един часовник, последна дума на техниката, който струвал десет хиляди долара. За един американски милиардер тази сума е нищо. Часовникът показвал времето по цялото земно кълбо. Същевременно той хроникирал всички исторически събития в света. – Защо е трябвало да се изнамери такъв часовник? – За печалба. И без него времето отбелязва всичко. Аз нося в ума си един часовник, хиляди пъти по-точен от това ново изобретение. В който момент ме събудите от сън, аз мога да кажа точно колко е часът, без да паля лампа. Този часовник е във всеки човек. Също така, в човешкия мозък има едно пиано с 35 хиляди клавиши. То е направено по последната дума на техниката. Музикалните творби на Бетовен са детински играчки пред тези класически произведения, които се изпълняват на това пиано. Ако дойде днес Бетовен, той ще седне, като пред пианото, и ще слуша. Има един велик музикален свят, в който взимат участие най-големите майстори-музиканти; там участват и мъже, и жени. Който е готов за този свят, щом влезе там, той започва да свири като другите. Достатъчно е тези музикални сили да насочат мисълта си към тебе, за да започнеш и ти да свириш и на цигулка, и на пиано. Ти сам ще се чудиш как от обикновен, прост музикант на земята, си могъл да се издигнеш до такава висота. Като се върнеш на земята, ще бъдеш пак обикновен музикант. Великите музиканти имат силна мисъл. Те правят това с цел да се избегне всяка дисхармония. И най-малката радост, която ти създават тези същества, те преобразява. Много естествено, те влагат своята мисъл в тебе. Казваш: „Искам да стана добър". – Много просто, свържи се с Бога. Той ще отправи своята добра мисъл към тебе, и ти ще станеш добър. Свържи се и с добрите хора. И те ще отправят своята добра мисъл към тебе. – „Искам да стана музикант." – Свържи се с добрите музиканти в света и ще станеш музикант. Иначе с години ще стържеш на цигулката, ще станеш обикновен цигулар и така ще заглъхнеш. Без връзка с великите музикални същества нищо не се постига.

Истински музикант е онзи, който прави хората добри, който лекува болни. Ако не можеш да преобразиш човека със своята музика, никакъв музикант не си. Казваш: „Свирих и разплаках хората". Колко пъти мъжът, като свири на цигулката си, разплаква своята жена! И колко пъти жената, като свири на пианото, е разплаквала своя мъж! Това не е истинско свирене. После мъжът ще се оплаква от жена си, и жената – от мъжа си. Аз имам особено мнение за този мъж и за тази жена. Какъв гостилничар е този, който разплаква своите клиенти? Първо ще те нахрани, а после ще те разплаче. Аз имам особено мнение за този гостилничар. – Кога гостилничарят разплаква клиентите си? – Когато не плащат. Следователно ако нямаш пари, не влизай в гостилница. Първо, провери да видиш, имаш ли пари, и тогава влез. Гостилничарят, като разбере, че имаш пари, не само ще те нахрани, но ще ти помогне да съблечеш и облечеш палтото си. За гостилничаря не е важно дали си добър или лош; учен или прост; виден човек или обикновен. Той се интересува от вашия джоб. Ако е пълен, ще ви почита; ако е празен, никакво почитание няма да ви отдаде.

Съвременните хора толкова се обезцветили, че изгубили онова красивото, възвишеното, което Бог е вложил в тях. Те казват: „Джобът да ни е пълен!" – С какво? Ако джобът ти е пълен с пари, получени от добри, разумни хора, те са благословение за тебе. Но ако джобът ти е пълен с пари, получени от нечестни хора, те са проказа. В такъв случай за предпочитане е сиромашията, която те учи да ходиш, да се движиш и работиш. Обичай и богатството, което внася в тебе стремеж към доброто и любовта. Това наричам аз богатство. Обичай и сиромашията, която те подтиква към придобиване на знание и мъдрост. Искаш да знаеш, например, колко години ще живееш на земята. – Много лесно ще намериш това. – Как? – Виж има ли поне една добродетел в квадрата, вписан в кръга. Ако има две добродетели, ще живееш 120 години, и то най-добър и красив живот. През това време ще се облечеш в седемте цвята на дъгата и като се съблечеш от тези дрехи, ще напуснеш земята. Казваш: „Няма какво повече да уча тук. Ще отида на небето и след време отново ще дойда на земята". Това значи да започнеш от началото и да дойдеш до края. Ще се движиш, защото Бог в тебе те кара да се движиш и да мислиш. Така човек става изразител на Божията мисъл. Ще се движиш в две посоки: от изток към запад. От изток ще започваш и на запад ще свършваш, откъдето иде новият изгрев. Казваш, че си остарял, че животът ти залязва. – Не, където е залезът, там има нов изгрев. – „Изгубих парите си." – Не се страхувай, сега ти имаш възможност да станеш по-богат. – „Боледувам, ще умра." – Не, ти сега, именно, имаш възможност да станеш по-здрав. Забелязано е, че деца, които много боледуват, каляват се и стават по-издръжливи. Има хора, които не са боледували и минават за здрави. Обаче първата сериозна болест, която ги хване, ги отнася на другия свят. Злото и доброто в света са

сили, които разклащат човека и го каляват. Злото представлява онези неоформени, неорганизирани сили, от които излиза всичко. Те са Божествен склад на енергии, които работят и преобразяват света. Енергиите на злото са корени на живота.

Веднъж клоните и листата на дървото се хвалели: „Знаете ли какво сме направили ние? Знаете ли, че благодарение на нас дървото цъфти, връзва и дава плодове“. Чули ги корените и им казали: „Не забравяйте, че без нас вие нищо не бихте направили. Ако не сме ние, да работим долу, дълбоко заровени в земята, да ви крепим и да вадим и обработваме соковете, вие щяхте да изсъхнете“. Сега и аз казвам: Ти си добър човек, по причина на злото. Умен си, по причина на глупостта. Благороден си, по причина на гордостта. Следователно злото е сила, без която не можете да се справите с мъчнотиите. Горчив елемент е злото, но той е извор на сили. Не пипайте този елемент. Не питайте защо е допуснато злото в света, но ползвайте се от онази велика, мощна сила, която се крие зад него. Чрез устата на Исая Бог казва: „Аз съм, който творя и зло, и добро“.

Изучавайте кабалата, геометрията и математиката, за да разберете отношението, което съществува между доброто и злото. Само така ще дойдете до положение да гледате на тях като на две мощни сили, без които човечеството не може да се развива. – „Как да си обясним защо злото работи успоредно с доброто?“ – Няма защо да си обяснявате това. – „Как да ги примирим?“ – Няма защо да ги примирявате. Едно се иска от вас: Да се ползвате от доброто и злото, като две разумни сили. Христос казва: „Не се противи на злото!“ Павел казва: „Побеждавай злото чрез добро!“ Да победиш злото, това не значи да се бориш с него. Ако се бориш със злото и победиш себе си, какво си придобил? Злото е в човека, преплетено е в него. И ако победи себе си, той ще се самоунищожи. Ако в кошница с яйца е влязла една змия, какво ще направиш? – Ще убия змията. – Ще я убиеш, но ще счупиш всичките яйца, т.е. ще унищожиш възможностите на своя живот. Змията е човешкият интелект, свързан с неговите чувства. Благодарение на интелекта и чувствата, ти се развиваш и ставаш истински човек. Това са философски твърдения, които имат приложение в живота.

Съвременните хора имат криво разбиране за злото. Ето защо, за да разберат смисъла му, нека приемат в себе си мисълта: Всичко, което Бог е направил, е добро. Че имало бедни хора на земята, това не е зло. Бедните хора са почитани от Бога.

Казано е в Писанието: „Никой богат не може да влезе в Царството Божие“. Едно нещо може да спаси богатия – ако се разтовари. В този смисъл няма богати хора на земята – има само натоварени. Истински богати хора има

само на небето. На земята можеш да играеш роля на богат, без да си богат. Като не съзнаваш, че играеш роля, казваш: „Аз искам да бъда богат. Че няма да вляза в Царството Божие, това не ме интересува“. – Не мислиш за Царството Божие, а мислиш за любовта на някоя мома. Той мисли, че като е богат, ще направи момата щастлива. Как е възможно да я направи щастлива, щом той сам не е щастлив? Той отрича небето, Царството Божие, а иска да го любят. Бог е Любов. Щом отричаш Бога, не очаквай любовта да те посети. Вълкът казал на агнето: „Ела при мене, ще те изуча, ще те направя щастливо. Аз имам висока култура, ще те направя културно“. Агнето попитало майка си: „Да отида ли при този учен и културен вълк?“ – „Питай баба си и прабаба си, те ще ти отговорят. Ще те заведат на едно място да ти покажа колко агнета преди тебе са оставили костите си там. Те са попаднали в обятията на културния вълк.“ Казвам: Където са костите на овцете, там са костите на всички хора с криви разбирания и заблуждения. Седиш и мислиш защо гостилничарят не ти дава ядене. Едно от двете: или пари няма, или е болен. Ако няма пари, ти му дай и той ще сготви. Ако е болен, помогни му да оздравее. Като оздравее, той пак ще готви. Хората седят и си въобразяват, че могат да говорят с Господа и с Христа, когато пожелаят. – И това може, но условията са нужни.

Питам едного: Какво означават тези ъгли? Какво положение имат един към друг? – Те са в противоположна посока. Такива ъгли наричаме противоположни. – Какво означава триъгълникът? – Той представлява всички възможности в човека. Не можеш да имаш успех само с две възможности. Щом си дошъл на земята, ще използваш възможностите на ума, на сърцето и на волята – трите върха на триъгълника. Разликата в постиженията е в зависимост от триъгълника: дали той е правоъгълен, равнобедрен или равностранен. В равностранния триъгълник всеки ъгъл е равен на 60 градуса. А сборът от трите ъгли, в кой и да е триъгълник, е равен на 180 градуса, т.е. на половин кръг. Като се говори за половин кръг, разбирам идея, наполовина реализирана. Наистина, на земята човек не може да реализира идеята си напълно. Ако наполовина я реализира, той е постигнал нещо. Момата търси момък, който да не е обичал други моми. И момъкът търси мома, която да не е обичала друг момък. Ето една идея, която не може да се реализира напълно. Тази е причината, където момата и момъкът допущат лоши мисли един за друг.

Питам: Има ли човек в света, който да не е казал лоша дума за някого? Както няма човек, който да не е казал добро за някого, така няма човек, който да не е казал лоша дума или да не е помислил лошо за някого. Има ли човек на земята, който да не се е разгневил някога? Ето защо, като се разгневиш, кажи: „Радвам се, че се разневих“. Паднеш и си удариш крака,

кажи: „Радвам се, че паднах“. Изгубиш парите си, кажи: „Радвам се, че изгубих парите си“. – „Сгреших.“ – Радвай се, че си сгрешил. Бог помага и на грешниците. Той ще изпрати един добър човек да ти помогне. Ако нямаш средства, ще ти даде, за да не правиш престъпления. – „Невежа съм, много неща не разбирам.“ – Ще дойде един учител да те учи. Той е като романистите. Ще те учи до едно време и после ще те остави. Така е в романите. Авторът си създава два образа – за героя и за героинята – и започва да ги търси някъде из живота. Той има предвид една млада мома и млад момък. Първоначално те не се познават. Срещат се, но не се поглеждат – и двамата са горди. Един ден момата върви горда, напета и не забелязва, че кърпичката паднала. Момъкът, който я следи отдалеч, вижда това, затичва се, вдига кърпичката и я подава на момата. Тя му благодари, усмихва се и продължава пътя си. Външно тя не дава вид, че се интересува от момъка, но като се върне вкъщи, поглежда кърпичката си и казва: „Благороден, учтив бил този момък“. От този момент кърпичката стои в ума. Тя е свързана с момъка. Тя е знамето на нейния живот.

Младият момък и младата мома са символи. Вие не сте нито младият момък, нито младата мома. Вие не сте млади. А младите момци и моми не са от този свят. Те са ангели, слезли от небето. Те си имат някаква идея. В първо време момъкът направи услуга на момата. И тя може да му направи услуга. Така проявяват доброто в себе си. Услугата става причина да се запознаят и обикнат. Казвате: „Те се любят“. Какво мислите вие за любовта? Мислите, че тя е топлина. Първата проява на Любовта е даването. Ако не даваш, не можеш да познаеш Любовта. Обикновено хората дават само на онези, които обичат. Като не обичаш някого, казваш: „Бог да оправи тази работа“. Значи искаш да прехвърлиш твоята работа на Бога, Той да я свърши вместо тебе. Не, ти сам ще свършиш своята работа. Казваш, че тази къща е твоя, мебелите са твои. Ти държиш за своята собственост, а личната си работа оставяш на Бога. Какво би станало с тебе, ако твоите овце задържат млякото и вълната само за себе си? Благодари на Бога за онова, което ти е дадено даром: за земята, за водата, за въздуха, за светлината. Благодари на Бога, че можеш да стоиш на краката си, да ходиш, да се радваш на красивия свят. Не мисли дали си богат или беден. Щом виждаш слънцето, ти си богат. Това благо с нищо не се купува. Какво по-голямо благо от това, да прониква светлината през твоите очи? Какво по-голямо благо от това, да получаваш поздрав от светлите звезди на небето? И те казват: „Велик и благ е Бог“. Слънцето, звездите, луната са деца на Бога. И те пляскат и играят. Лъчите на светлината са излезли преди милиони години и ни поздравяват със своята кърпичка, както момата и момъкът се поздравляват. – „Възможно ли е слънцето да поздравлява човека?“ – Възможно е. Аз не говоря за човека, но за човешката душа. Тя е по-голяма даже от земята. – „Докажи това!“ –

Истината не се доказва. Който се опитва да докаже истината, той попада в лъжата. Истината съществува сама за себе си. Тя не се нуждае от външна подкрепа, от доказване. Така трябва да разсъждавате и вие. Казваш: „Нещастен съм“. – Считай това за привилегия. – „Страдам, мъча се.“ – И това е привилегия. – „Боледувам.“ – И това е привилегия. Каквото и да ти се случи в живота, знай, че това е привилегия за тебе. – „Дрехите и обувките ми са скъсани.“ – Благодари за това. Каква е тази къща, която няма прозорци? Същото ще кажа и за скъсаните дрехи и обувки. Не съжалявай, че са скъсани. Те се проветряват. Колкото повече прозорци има къщата, толкова е по-хигиенична. Това е нов начин на разсъждение. Гледам къщата на някого и си мисля нещо. Той ме пита: „Какво гледаш?“ – Гледам, че нямаш достатъчно прозорци. Виждам, че хората се нуждаят от повече светлина и повече любов. Момъкът пише любовно писмо на момата. Тя се радва, че момъкът я обича. Аз, който разбирам работата, тълкувам: Момъкът е раздавач. Той носи писмо на момата от нейния баща, който я обича. Като чувствителен, момъкът възприема любовта на бащата и я предава на момата. Тя трябва да каже: „Благодаря на Бога, че имам баща, който ме обича толкова много, че любовта му се предава и на другите хора“. Някога кацне муха на ръката ми, иска нещо от мене. Аз зная, че тя ми носи любовно писмо. Взема писмото и я питам какво иска от мене. – „Искам да ти стана ученичка.“ Аз капвам малко мед, като казвам: „Хапни си мед и си върви“.

Съвременните хора говорят за морал, но той не е истински морал. Казвате: „Откъде знаеш какъв е нашият морал?“ – Зная, познавам нещата. Като говоря, аз имам предвид две неща: първо, да покажа, че зная какво говоря; второ, искам да изнеса истината пред вас. А някога имам предвид следното: да ви направя съучастници на благата, с които аз се ползвам. Казвам ви: На 25 километра от тук има един прочут извор. Можете ли да дойдете с мене? – „Можем.“ Тръгваме заедно, говорим си и се запознаваме. Обаче благото, към което ви водя, не е мое. Аз ще ви покажа пътя към него. Благото иде от Извора, от светлината, от онази светла и велика мисъл в света. Никой човек не е автор на нещата. Един ще ви разказва нещо, друг ще ви разказва друго нещо. И двамата ще ви предадат истината по два различни начина. Въпреки това, вие пак се нуждаете от обяснения, от допълване. Всеки говори за отношенията между млади и стари, но какви трябва да бъдат, малцина знаят. Млада сестра казва на стареца: „Тази сестра е остаряла, не искам да се занимавам с нея“. Младият брат пък не иска да се занимава със старите братя. – „Защо хората остаряват, защо косите им побеляват?“ – Защото не разбират живота. Какво показва първият бял косъм на твоята глава? Този косъм се е объркал между другите бели косми, не може да се познае. Вие можете да почерните косата си за 24 часа; може и да я избелите за 24 часа. Чрез изпитанията косата

побелява. – Как ще се почерни? – Ако можеш в 24 часа да забравиш всички мъчнотии и изпитания, през които си минал. Като видиш всичко в розова светлина, като се зарадваш с чиста детинска радост, само така косата ти ще почернее. Ако не почернее, това показва, че не знаеш по какъв начин можеш да постигнеш това.

По чертите на лицето на човека може да се чете като по книга. У някой чертите на лицето показват, че е мислил; друг пък е прекарал голяма тревога. На мнозина чертите на лицето показват нетърпение. Те не са могли да прочетат писмата на бащите си. Най-малкото нетърпение се отбелязва на лицето. „Големи страдания минах." – Това е писмото на баща ти. – „Видях младата мома и се зарадвах." – И това е писмо на бащата. Ако се радваш, че си свършил училището с успех и си получил диплом, и това е писмо от баща ти. – „Скъсаха ме, пропаднах на изпита." – И това става по желанието на баща ти. Той пише на професора: „Скъсай моя син, покажи му, че е голям простак". – „Аз не искам да зная, не се страхувам от никого." – Нищо, ще се опиташ. Баща ти казва: „Големи нещастия те очакват, защото не вървиш в правия път". Благодари, че професорът ти е сложил единица, най-хубавата бележка. Знай, че всичко е излязло от единицата. Ако спазваш закона на единицата, ти ще станеш велик човек. Бог е начало на всички неща. Казваш: „Не искам да ми пишат единица". – Какво искаш? – „Шесторка." – Шест е число на работа. Трябва да вземеш чука и да отидеш на работа. Тогава ще ти пишат шесторка. Какво ще кажеш, ако ти пишат двойка? – „За двойка ли съм аз?" – Двойката е число, което реализира всичко. Благодари, че са ти писали двойка. Кажи на професора: „Благодаря за двойката. Ще мисля за нея, какво означава тя". Който не разбира смисъла на двойката, погрознява, отчайва се, не иска да живее. Всъщност, човек не погрознява, привидно губи красотата си. От човека зависи да бъде красив, богат, но той трябва да има гръб да носи. Кой от вас може да носи на гърба си злато, нагрято до 1000 градуса? Как ще го пренесете от едно място на друго? Аз мога да направя много неща за вас, но как ще ги носите? Злато, нагрято до 1000 градуса, не се изстудява с вода. Мога да ви дам това злато, но как ще го използвате? Ако дадеш това злато на някого, той веднага ще се отдръпне от него. То не може да му бъде идеал. Ето защо, Бог не иска да дава богатство на хората, за да не стане техен идеал. – Беден съм, искам да забогатея. – Щом си беден, ще учиш, да придобиеш знание. Нека знанието стане твой идеал.

Един царски син решил да се жени. Понеже имал предвид две моми – едната красива, другата – грозна, той не могъл да реши за коя от тях да се ожени. Той отишъл при един виден адепт, да се посъветва с него. Адептът му казал: „Ако се ожениш за красивата мома, ще живееш с нея само три години, след което тя ще умре. Деца няма да имаш. Ако се ожениш за

грозната, ще имаш деца от нея. Тя ще живее дълго време“. Царският син не могъл да се реши, коя от двете да вземе. И до днес въпросът стои неразрешен. Той знае, че силата е в децата.

Красотата се отнася до външната страна на живота, а грозотата – до вътрешната страна. Радостта е красотата, а страданието – грозотата. Казваш: „От грозотата нищо не може да излезе“. – Не е така. Тя е обвивка на добродетелите. Мислете правилно, да не изпадате в заблуждения. Аз искам да ви наведа на правата мисъл, която ще ви предпази от падане. – „Не сме ли свободни да правим, каквото искаме?“ – Според мене и да изпълнявате своята воля, вие не сте свободни. Ако изпълнявате волята на хората, пак не сте свободни. Ето и аз, който минавам за умен човек, пак не мога да мисля, както искам; не мога да изпълнявам своята воля. В такъв случай нищо друго не ни остава, освен да вършим волята Божия. Дойде някой и ме лъже, че това-онова ще стане. – Аз зная как ще станат нещата. Въпреки това, някога оставям да ме лъжат; някога не оставям да ме лъжат. Казвате: „Нека Учителят ни остави свободни, ние сме млади, това учение не е за нас“. – Не, вие не сте млади. Че се мислите за млади, това е едно нещо; всъщност да сте млади, то е друго нещо. Истински млад е онзи, на когото сърцето изобилно дава. Качество на младия е щедростта. В това отношение слънцето е най-младо, защото дава изобилно блага на всички живи същества.

Един американски милионер бил известен със своето скъперничество. Една млада, красива мома решила да му даде добър урок, да му покаже как трябва да се живее и какви да бъдат отношенията му с хората. Един ден тя го срещнала на улицата и неочаквано за него го съборила на пътя: започнала да го рита с краката си и да го тъпче. Цял опрашен, той скочил на краката си, погледнал към красивата мома и я попитал: „Какво искаш от мене?“ – „Нищо не искам, но реших да ти кажа нещо. Ти си богат, но едностранчив човек; ти живееш само за пари. Знай, че при това положение те очаква склероза. Ти трябва да измениш живота си.“ Той се сепнал и започнал да мисли. От този момент той изменил живота си. Разбрал, че смисълът не е в парите.

Питам: Лошо ли направила тази мома? Да срещнеш красивата мома, която с няколко думи може да преобрази твоя живот, това е велико благословение. Тя внесла светлина в ума на банкера и му показала новия път, по който може да постигне желанията си. Какво представляват нещастията в живота? – Те са онези красиви моми – ангели, изпратени на земята да тъпчат малко хората, да придобият нов възглед за живота, да реализират възможностите, скрити в тях. Кръгът представлява скритите възможности в човека. Квадратът пък представлява разумността в човека,

която използва дадените му възможности. Щом е разумен и разполага с известни възможности, човек може да реализира своите идеи по съдържание и смисъл, т.е. по дълбочина и широчина. Идеите се реализират само на физическия свят, а се раждат в идейния свят, затова, докато живееш в света на идеите, не очаквай щастие на земята. Каквото и да придобиеш на земята, в края на краищата, ще ти го вземат. При това положение можеш ли да бъдеш щастлив? Даже и като спиш, ще ти го отнемат. Ето защо, ако съзнанието ти на земята не е будно, ти не можеш да бъдеш щастлив. Щастието е само в Бога. Под „Бог“ разбирам мястото, където съзнанието на човека е всякога будно, без никакво прекъсване. И като спиш, и като си буден, съзнанието ти всякога трябва да бъде будно. – „Буден съм, съзнанието ми не се прекъсва.“ – Щом съзнанието ти не се прекъсва, то не си на физическия свят. Който обича Бога, той всякога има будно съзнание.

Мнозина се оплакват от сиромашия и болести. – Защо са бедни и болни? – Защото не обичат Бога. Ако можеш да се освободиш от мисълта, че си болен, ти веднага ще оздравееш. Не казвам, че сегашните ви разбирания са лоши. И те са добри, добре сте живели, но бъдещето иска ново разбиране, нов живот. Иначе не можете да напредвате. Пътуваш с кабриолет, но той не може да те изведе докрай. Пътят ти е нагоре, по планината. Там няма път, пеш ще вървиш. Ще оставиш кабриолета, ще се качиш на кон. Колкото по-нагоре отиваш, пътят става по-стръмен. Ще вървиш пеш. Вие сте дошли до едно място, където ще оставите кабриолета си и ще пътувате с вашия кон, т.е. с вашия ум, и така ще вървите, по височината. Искате да се върнете в гората. По-добра гора от това, да бъдеш между хората, няма. – „Как ще се разбираме?“ – Има един единствен език, на който всички същества говорят и се разбират. Той е Божественият език – езикът на Любовта. Всички животни разбират този език. Той не е съставен от думи. Има едно вътрешно чувстване, чрез което се предават човешките мисли. Като влезеш в човека, т.е. като се свържеш с неговото вътрешно чувстване, той ще те разбере и ще ти даде всичко, каквото искаш. Ако по същия начин се свържеш с животните и растенията, и те ще ти дадат, каквото искаш. Аз съм седял под крушата и като се наглася с нея, тя ми дава от своите круши. Тя предчувства, че ще дойда при нея. Като взема една круша, аз погледна нагоре, към дървото, и казвам: Благодаря ти за плода, който ми даде. Ти си помислила за мене преди аз да съм дошъл при дървото. Благодаря за поздрава на дървото, за петте круши, които държа свято в ума си. От този момент става цял преврат в мене. Щом срещна някаква мъчнотия, спомням си за петте круши, за вятъра, за слънцето, за Бога, за всички възвишени същества. Кой от нас не е ял пет круши? Ще кажете, че сте ги купили с пари. Ето, специалният клас яде череши, като задача, но те не разбраха защо ядоха. Черешата представлява символ в

природата. Червената череша, както и всички червени плодове, излязоха от рая. Те са райски дървета. Черешата е красив плод, тя започва с червения цвят. Тя действа разслабително на организма. Ако стомахът ти е стегнат, яж череши и мисли за райската градина. Кой от вас, като яде череши, мисли за райската градина? Сега вие искате да знаете заключението на лекцията. Какво е заключението, като се нахраните? – Да извадите пари и да си платите. Ако си женен, жена ти е сготвила. Ако си брат или сестра, сестра ти или майка ти е сготвила. Ставате от трапезата, оставяте чинията, кърпата и казвате, че маслото не било хубаво. Легнете, заспите и пак ставате да ядете. Значи ядене, спане; пак ядене, пак спане. Къде е знанието ви? Какво сте придобили? Ако аз бях на ваше място и майка ми е сготвила, щях да я целуна, да я погаля и да благодаря. След това ще измия чиниите, ще ги прибера. Така, именно, ще дам възможност на майка ми да си почине. Аз правя това често. Да допуснем, че си на планината без хапка хляб. Срещаш един човек. Той отваря торбата си и ти дава хляб и сол. Ще благодариш на Бога, че си ял хляб и сол, но си се подкрепил. Та сега, като искате заключение на лекцията, това значи да затворя гостилницата. Знанието, което ви давам, е ядене. Дали сте на планината или в долината, все трябва да се яде. Ако направя баланс, днес ще ви се даде обяд, друг път няма. – Защо? – Толкова плащате.

Днес искам от вас едно; да цъфнете, да миришете приятно, да завържете и да узреете добре. Ако сте череша, черешите ви да бъдат червени, едри, като орехи; ако сте ябълка, круша, дюля, плодовете ви да бъдат хубави. Като ме слушате, вие искате да ви покажа правия път за небето. За да ви покажа пътя, аз трябва да тръгна и вие подир мене. Такъв е законът на светлината. Като тръгнеш след нея, тя ще ти покаже пътя.

Затова Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът". Той е сам пътят, истината и животът. Ти ще тръгнеш с ума си след Него. Това, с което отиваш при Христа, там е Бог. Той върви пред тебе, а ти след Него. Казано е: „Гледах Господа пред лицето си". Казано е още: „Бог е задна стража". Така е, докато си в мъчнотиите на живота. Щом минат те, Бог е пред тебе. Той се явява като слънцето. – „Ами като залезе?" – Слънцето никога не залязва. То прави кръг около хоризонта, но положението на земната ос е такова, че като се върти земята около оста си, изглежда, че слънцето изгрява и залязва. Значи ние схващаме нещата перспективно.

Основната идея на днешната лекция е да благодарите на Бога за всичко. Отстъпвайте си взаимно. Ако две сестри отидат на извора, нека по-силната даде път на по-слабата, да не се стреми да я изпревари. На земята първо място няма. Първото място на земята е последно на небето; и последното място на земята е първо място на небето. Което е хубаво на земята, то е

хубаво и на небето. И което е лошо на земята, то е лошо и на небето. Ако си направил добро на земята, като отидеш на небето, за тебе ще се отвори райската врата. За онзи, който прави зло на земята, райската врата е затворена. Там ще бъде в тъмнина. Като правиш зло, хората ще се отдалечават от тебе. Казвате: „Учителят може да направи всичко“. – За себе си всичко мога да направя, но за вас всичко не мога да направя. Когато грешите, вратата на рая ще бъде затворена за вас. – Защо? – Защото грехът, злото е същество, което има възгледи като на паразитите. Това са философи, адепти, дошли до положението на паразити.

Изпейте песните „Бог е Любов“, „Аин-фаси“ и „Благославяй, душе моя, Господа“.

Т. м.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 29 май 1932 г., София, Изгрев.

1932_05_29 Вечният порядък
неделна беседа

ВЕЧНИЯТ ПОРЯДЪК

Трябва да имате предвид, че Давид е бил поет, писал е с вдъхновение. Ще гледате нещата от духовно гледище, а не от сегашно гледище.

Светът трябва да се изучава от близката, от видимата му страна. За това, което е далече, можете да имате само догадки и предположения, но близкия свят можете да го проучвате.

В света има няколко царства – минерално, растително, животинско и човешко царство. Но съществува едно царство, един ред в Природата, на които ние нищо не можем да придадем и нищо не можем да му отнемем. То е един вечен порядък на нещата. Това е една аксиома или едно твърдение. Дали я приемате или не, то е друг въпрос. Това е твърдение за всички откак светът съществува, от памтивека, и не само на земята, но и по всички слънчеви системи. Всички имат едно и също мнение. Ако не вярвате, посетете слънчевата система и като се върнете, ще видите, че моето твърдение е вярно. Това е аксиома. На този ред ние нищо нито предаваме, нито отнемаме. Обаче има един ред, който хората следват, то е човешкото царство. Има едно животинско царство, което животните създават. Има едно царство, което растенията създават. Туй, което растенията създават ти не можеш да го създадеш. Туй, което животните създават, ти не можеш да го създадеш. Туй, което човек създава, никой друг не може да го създаде. Например посаждаш едно растение, но ти не си го създал, ти само си допринесъл, дал си му едно условие. Едно време, когато нямаше хора, никакви ли растения не растяха? Тогава кой ги посаждаше? Казвате: "Ако ние не сме, плодни дървета няма да има". Било е време, когато растенията са расли по-добре без хората. Сега градинарите ще кажат, че трябва да се подкастря едно дърво, да му се даде корона. Философите и учените в растителното царство считат тия хора, които кастрят дърветата за големи простаци. Клоните на дърветата са тяхната дихателна система. Ако режеш клоните, ти осакатяваш дихателната система и дървото не може да даде сладки плодове. Сегашните хора са направили плодовете много сочни; вземете ягодите, големи са но не са сладки, има нещо блудкаво в тях. Ние сега сме за обема, а не за качеството. Казвате: "Какво хубаво дърво е това". Хубаво, но осакатено. Всеки, който дойде, вземе ножицата и реже. На мен са ми държали много лекции по лозарство. Дойде лозарят и казва: "На две очи, на три очи трябва да се реже." Казвам: Аз зная, че едно време преди лозарите да почнат да режат лозите, те повече грозде раждаха. И зърната бяха едри като кокоши яйца.

След като почнаха да режат лозите, гроздето стана дребно; и не само че зърната се смалиха, но и сладчината им не е толкова голяма. Сега това е мое твърдение. Защо плачат тези лози: "Хората не разбират, знаят само да ни режат, да ни разплакват." Има един такъв анекдот: Един свещеник имал един слуга Стоян. Свещеникът бил много скържав, не обичал да дава пари и за да не вика майстор лозар, един ден пита слугата си: "Ти знаеш ли да режеш лозе?" "А, на мен разчитай, аз да ти изрежа лозето!" Стоян взима ножиците, отива на лозето и го изрязва. Като се върнал, пита го свещеникът: "Плаче ли лозето?" "Плаче. И ти да го видиш и ти ще заплачеш." Изобщо, всички ние се мислим за авторитети. И действително, има авторитет в света. Авторитетът в света, това е Истината. Единственият авторитет това е Истината. Истината аз определям от моето гледище и от гледището на всички учени хора така: Истина наричам туй, което спомага за развитието на човешкия ум, на човешкото сърце и за заякване на човешката воля; туй, което спомага за развиване на човешкия организъм и на всички отношения, които хората имат да уреждат – тази сила в света аз наричам Истина. Тя не е един дисхармоничен процес, но е нещо разумно. Това не е такава разумност като нашата. Ако ти търсиш Истината, всеки ден можеш да я срещаш, и по десет пъти на ден. Истината може да те срещне в едно малко дете на пет години, което си играе; Истината може да те срещне в едно малко момиче на десет години; или може да те срещне като един професор, или като един свещеник, като съдия, като стражар, като адвокат – във всички положения ти можеш да я срещнеш. Дето и да я срещнеш, Истината има една такава усмивка, която никога не се забравя. Ти може да си изправен на съд – съдия, който носи Истината, след като те погледне, ще познае прав ли си или не; няма нужда никакъв адвокат да те защитава, той само като те погледне, вече знае, че си невинен. Тогава ти казва: "Не бой се, каквото и да ти говорят, аз ще ти дам резолюцията." На теб ти трепне сърцето, породи се едно съмнение: ти вярваш и не вярваш, казваш: "Виж как ми се усмихна, това показва, че работата ще се оправи." В края на краищата съдията те оправдава: "Този човек не е виновен, на основание еди-кой си член. Твърдението на свидетелите, които казват, че са го видели вечерно време да извършва това престъпление, не може да се приеме за основателно. Вечерно време не се довижда, не са го видели, в мрачината какво ще видиш?" И прав е съдията. Всичките свидетели все в тъмнината видели. "Престъплението е направено след обед, а вие твърдите, че сте го видели вечерно време; следователно вашите показания не важат. Нека дойдат свидетелите, които денем са го видели." Тогава съдът се произнася: "Не е виновен" – и ви оправдават.

Ще ви приведа и друг един анекдот. Съдят един беден турчин; отива той при съдията, дава му една турска лира и му казва: "Господин съдия, давам ти я, което значи: лице с лице ме гледай. Като ме погледнеш, трябва да

знаеш, че съм честен, праведен човек. Като почне делото, да си спомниш, че съм ти дал една лира." Но в същото време онзи, който го обвинявал, дал две лири на съдията. Първият казва - "Господин съдия, ще ме гледаш на лице." Съдията отговаря: "Какво да правя с онзи, с двете лица? Виждам, че ти си прав, но онзи ми даде две лири, да гледам и на неговото лице. Затова трябва да отложа делото." Та всякога, когато едно дело се отлага, има нещо особено, има за какво да се отлага. Някои ще се венчават, но сватбата се отлага; някой умрял, но и погребението се отлага. Някоя смъртна присъда е произнесена, но изпълнението й се отлага. Хубаво е някой път да стане отлагане. Защото, например ако първият турчин не беше отишъл да даде на съдията една лира и ако вторият не беше отишъл да му даде две лири, откъде ще взема аз този пример? А аз ви дадох този пример за изяснение. Съдията знае кой е прав, но какво да прави, и той се бори как да реши, дали да ги върне. Най-после вика втория и му казва: "Синко, жално ми е, и двамата ви съжалявам, но този бедният човеке праведен." Отказва се и му връща двете лири: "На твоето лице няма да гледам." Защо ще каже съдията: "Ти не си на правата страна, затова ти връщам двете монети?"

Казвам: На всички научни системи какъв е смисълът? Ние изучаваме Природата. Защо е необходимо да я изучаваме? За да дойдем до вътрешния смисъл, да дойдем до връзка с нея, Природата е най-красивото, с което ние можем да разговаряме. Тя е най-красивият свят, в който можем да живеем. Сега казвате: "Какво нещо е Природата?" Туй, в което сега живеем, то е Природата. Красив Божествен свят! Ние страдаме, когато се прекъсва връзката ни с нея. Понеже не разбираме нейния порядък, вследствие на това се заражда една вътрешна дисхармония, от която ние страдаме. Страдаме, защото не спазваме законите: в спането не ги спазваме, в мисълта не ги спазваме, в градението на една къща ще се случи някое голямо нещастие и т.н.

Сега хората питат как ще се оправи светът. Светът е оправен. Остава едно нещо: хората да се оправят те самите. Защото един закон нищо не допринася, ограничението само ограничава. Да кажем, един престъпник го затварят в затвора, но това нищо не допринася. Една змия може да я ограничат, но това нищо не допринася; един сокол може да го ограничат, но това нищо не допринася; един лъв може да го ограничат, но това нищо не допринася. Един вълк можеш да го ограничиш, но това нищо не допринася, с ограничението ти не можеш да поправиш неговото естество. С това ни най-малко не разрешаваш въпроса. Има един нов начин за гледане на нещата. Младите имат претенция да разбират живота, да запазят своята младост. Здрав трябва да бъде младият. Старият трябва да запази своето знание; той трябва да се пази да не умира. Старият не трябва да умира, а младият не трябва да остарява. Ако остарява, да се пази да не

умира. Защото по-лошо нещо в света от смъртта няма. Сега някой казва: "Да умра." Тези, които говорят за смъртта, че я желаят, те не говорят истината. Когато една мома казва, че иска да умре, тя иска да се Влюби, нищо повече. Когато момъкът иска да умре, той иска да се влюби. Когато майката иска да умре, същото е. Когато бащата, свещеникът искат да умрат, същото е. Всички тия хора искат да се влюбят, нищо повече. Ни най-малко не искат да умрат.

Ще ви приведа един анекдот. В Америка една деветдесетгодишна негърка постоянно искала да умре. Всяка вечер се молела за това. Наблизо имало един американски колеж. Американците много обичат шегите. Няколко младежи от колежа я чули как се молела да умре: "Господи, дотегна ми вече животът." Една вечер трима души от учениците в колежа се преоблекли с мантии, с ножове и тропат на вратата на негърката. Тя пита: "Кой е там?" "Архангел Михаил със своя адютант иде да те вземе. Чу се молбата ти." Тя казва: "Кажете му, че бабата я няма." Ни най-малко хората не искат да умират. Човек никога не иска да умре. Хората не знаят какво нещо е смъртта. Единственото нещо, което не знаем какво е точно, то е смъртта. Единствената Велика тайна в живота, това е смъртта. Ние не знаем какво представлява смъртта. Животът е известен, ние живеем, но не знаем какво нещо е смъртта. Всички ги е страх от смъртта. В самото предположение, че ще умреш има нещо страшно.

Единствената тайна в света, която е неразрешена, тя е тайната на смъртта. Единственото нещо, което Бог забрани на човека: "Не разрешавай тайната на смъртта. В който ден ядеш от това дърво, ще умреш, ще опиташ съвсем друг живот." Сегашните учени хора казват, че детето още с първия плач вкусва отровата, която е във въздуха и вятъра, и най-после с тази отрова човек си заминава, умира. Сегашните учени хора казват кое е това, отровното. Нито един човек в света не взема достатъчно количество въздух. Съществува една дисхармония в дишането. В Индия йогите са създали цяла школа за дишането, в която изучават ритмичния закон за дишането. Те търсят ключа на дишането, защото е изгубен. Но и досега не могат да намерят ритмуса на дишането и на сърцето. Туй дишане, което индусите правят, не е ритмично. Западните хора умират по единствената причина, че не дишат хармонично и правилно. Заражда се един спор между дихателната и нервната система, зараждат се две противоположни сили, които се отблъскват. Мозъчната система, с която човек мисли, и неговата симпатична нервна система, и двете са положителни, щом стане сблъскване между тях, човек умира. Ако симпатичната нервна система вземе надмощие, човек има голям корем като буре, вратът му надебелява; такъв човек може да умре от апоплексия. Ако мозъчната система вземе надмощие, човек изсъхва, остават само мускулите и кожата; погледнеш,

един ден умре от сухота. Казвате: "Господ да го прости." Няма какво да го прощава Господ. Ти ще намериш ритмуса на дишането. Ако се разгневиш на жена си, ти ще изгубиш ритмуса на дишането. Ако се разгневиш на сина си, на дъщеря си, ти ще изгубиш ритмуса на дишането си. На когото и да се разгневиш, ти ще изгубиш дихателната сила и ще нарушиш дейността на дихателната система. На когото и да се разгневиш, ти ще направиш пакост на себе си. Защото стрелката на гнева ще те отбие от правия път и твоята кола ще се блъсне някъде. Всеки гняв те отклонява от правия път на разумността на живота. Какво ще се разгневяваш, че се е счупила колата.

Питам тогава – От какво умира човек? – Преял е той. Преяждането от какво произтича? Щом човек не диша правилно, и дъвкането не става правилно, нито храносмилането, нито кръвообръщението, нито мисленето, нито чувстването стават правилно. Всичко е в дисхармония. Променен е ритъмът на живота, на органическия живот. Тогава ти се усещаш в едно стеснително положение, при това мъчно ти е, криво ти е, плачеш, въртиш ръцете си, ходиш при този, при онзи. Ще ти турят 10, 20, 30 инжекции, но болката не минава. То е като да се запушиш съвсем, да не дишаш правилно. Може да е един момент. Най-първо, за да отпушите дишането, ще се научите да задържате въздуха. Ще дойдете до един момент да задържите въздуха най-малко две минути. Ако сега някой от вас би се опитал да задържи въздуха две минути, той ще припадне. Но ще правите опити. Ще дойдете до едно състояние, като че ще се пръснете. После, не изведнъж, но постепенно, бавно ще изпущате въздуха. Ще дойде една вътрешна светлина и ще запазите ритмуса. Тогава каквато и болест да дойде, ще изчезне всичко. Ще погледнете на света другояче. Ще кажете: "Колко глупав човек съм бил, лекарството ми било безплатно и ефикасно." Дишането, това е ключът. Като завъртите ключа, ще се отвори вратата и ще излезете навън. А какво означава в дишането да хвалите Господа? За да хвалите Господа, трябва да излезе нещо от вас. Да хвалите Господа, то е законът на дишането. Онзи, който не може да диша, нито Господа хвали, нито себе си, нито добро може да направи, той е стара баба на 120 години, която иска всичко да ѝ се даде. Питам сега, един човек, който не знае да диша, мислите ли, че към него Господ има благоволение? Не. Онзи, който не знае да диша добре, той пише лошо писмо на Господа. Мислите ли, че след като пращате пари на сина си да учи, но той не ви пише писмо и не ви благодари, ще ви е леко? Кой баща би се радвал на такъв син? Сега вие казвате, че в света има вярващи и невярващи. Вярващият човек е онзи, който пише писмо на баща си, невярващият е онзи, който не пише писмо. Вярващ е онзи, който диша правилно. В дишането е всичко. Ако ти можеш да възприемеш въздуха, тогава ще дойде разумният живот, истинският живот. Ти ще го почувстваш - Това е правилно дишане.

Сега да ви приведа един пример. Имате една приятелка, но сте казали една дума, с която сте я обидили. Някой път езикът ви не е деликатен. Тя се е затворила, нищо не казва, но вие усещате, че има нещо против вас. Правите един опит, втори, трети, но ако й кажете само една дума да ви разбере, веднага тя ще се отпуши, ще потече онова, което е спотаила в себе си. Тя е същата, но е затворила в един канал онова, което крие от другите. Тъй хубавото, което има твоята приятелка към тебе, не излиза навън и ти се мъчиш. Тя ти казва "Нямам нищо против теб." Тя казва, че няма нищо против теб и онова, което по-напред го имаше, няма го сега. Когато човек съгреши против Бога, тогава Господ заключва дишането му. Тогава ти дишаш студен въздух, неприятно ти е, нервен си; в къщи всички са лоши, приятелите ти са лоши, търговията ти не върви, учителите са глупави, уроците ти не вървят, ставаш, късаш, хвърляш, ходиш, казваш: "Всичко е глупаво в света".

Един млад момък, който дойде при мен, преди 10-15 години, ми каза: "Слушай, аз не вярвам в нищо, всичко е празна работа". Казвам: Ти вярваш в едно. Като не вярваш в нищо, ти пак вярваш в нещо: ти вярваш, че светът няма смисъл. Казва: "Всичко е празна работа, нито в Бога вярвам." Като погледнах физиономията му, виждам слабата му страна, виждам, че Венера има голямо влияние. Той търси един приятелски поглед, или мекия поглед на майка си. Казвам му: "Ако Господ ти даде една красива мома, която да те обикне, ще повярваш ли?" Казва: "Ако Го направи, ще вярвам вече в Господа."

Та всичките вярвания, които хората имат, на какво се основават? Ти вярваш, че ще отидеш в рая. Някои хора ги е страх да станат безверници, да не би да отидат в пъкъла. Не са лоши работи. Има и рай, има и ад. Но раят не е такъв, какъвто го описва Милтон, и пъкълът не е такъв, какъвто го описва Дайте. Вие ходили ли сте в рая? Данте ходил ли е в ада? Той само е надникнал в ада, Милтон само е надникнал в рая. В рая живеят най-разумните същества. За да влезеш там, трябва да знаеш техния език, да се разговаряш с тях, да влезеш в техните заведения, да слушаш техните сказки, да виждаш общественото положение, и като се върнеш, да кажеш: "Много хубаво нещо е раят!"

Настрадин Ходжа минавал за авторитет, за много учен човек. Един ден, понеже времето не е било топло, отива да сече дърва. Казва си: "Много лесна работа е." Взема брадвата, качва се на едно дърво и почва да сече клона на който стои. Минава един селянин и му казва: "Настрадин Ходжа, ще паднеш." "Това не е твоя работа. Настрадин Ходжа си знае работата." Отсича клона и бухва долу. Тогава казва на селянина: "Отде знаеше, че ще

падна? Ако знаеш това, кажи ми кога ще умра?" "След три дни ще умреш. Иди да се помириш с жена си." Отива Настрадин Ходжа при жена си и казва: "Паднах от едно дърво. В съдбата ми е решено, викат ме в онзи свят. След три дни ще умра." Прощава се с жена си и отива в полето, при една круша, да чака смъртта си. Ляга в един трап под крушата – чака ангелите да го вземат. Круши падали отгоре и той си хапвал. Три дена вече минали, Настрадин Ходжа все чака да дойдат да го вземат. По едно време чува шум, звънци. Надига глава и гледа – минават камили, натоварени с грънци. Но като се надигнал от трапа, подплашил камилите. Хванали го камиларите и му ударили един бой. Връща се при жена си и тя го пита: "Какво има на онзи свят?" "Много хубаво е, круши падат от небето, но като подплашиш камилите, бой има." - отговорил той философски.

Сега може да се смеем на рая на Настрадин Ходжа, но всеки от нас все плаши камилите. Всички нещастия в света произтичат от уплашването на камилите. Лошите условия, това са камилите, неразбирането на положителната наука. Положителната наука според мен трябва да започне с децата, с дишането. Първото нещо като станеш сутрин е да знаеш, че трябва да имаш едно правилно дишане, да имаш един правилен ритмус. Онзи, който има правилно дишане, той като легне да спи, мъркане няма, хъркане няма, запушване няма, отваряне на устата няма, при него има една плавност в дишането, един ритъм. Като видиш такъв човек да спи, като че един ангел спи, тих и спокоен като дете, пълно спокойствие, напълно влиза и излиза въздухът. От него можеш да се научиш на правилно дишане и спане. Аз в живота си съм срещал само в два-три случая хора, които имат правилно дишане. При йогите дишането е цяла доктрина, цяла наука. Най-първо те с години дресират ума си, после чувствата и волята. След това йогата ще се учи как да диша правилно. Като се научите да дишате правилно, знаете ли каква мощна сила ще се развие у вас? Природата вече ще ви слуша. Ако дишате ритмично, природата ще ви слуша и каквото желаете ще ви го даде. Дето и да минавате с този ритмус на дишане никаква опасност няма да има за вас. Змиите няма да ви хапят. Ако дишате правилно, вие сте ограден от Божието благословение.

Като ме слушате, ще кажете като турците: "Ако това е вярно, голяма лъжа е." Вероятно е това нещо. И действително, че не е вярно. Ще кажете тогава: "Ами ние, които вярваме?" Мислите ли, че вашето вярване е пълно? Мислите ли, че онзи ученик, който свири "Цвете мило, цвете красно" е добър музикант или като свири сонати, че е кой знае какъв майстор? Аз наричам майстор, който знае да свири на четири струни, а пък един пианист бих счел за майстор, ако може не само да направи пианото да пее, но като прекръстосва ръцете си нагоре надолу, да накара цялата публика да настръхне от вълнение. Добър пианист считам този, който като свири

да подражава на природата. Аз гледам съвременните музиканти, не искам да се произнасям върху музиката, но тъй както сега свирят, тъй както започват цигуларите хубаво, нека докрай да изведат цялото произведение хубаво. Свирил съм 20 години, доста сериозно, правил съм своите изследвания само по цигулка и върху влиянието на музиката. Имам само един опит за силата на музиката. Само веднаж съм правил опит, то беше във Варна. Друг път не сам го правил, понеже е опасен метод. Имах квартира, попаднах на много хубава къща, но в съседство с нея имаше кръчма. Цяла олелия: гайди, цигулки, тъпани. Да ида да им кажа "идете си", да кажа на кръчмаря нещо не върви; да мълча не мога; мисля какво да правя. Да изляза не мога. Една вечер към десет часа взех цигулката и изсвирих една соната. Всичката кръчма утихна. От тази вечер кръчмата пропадна, никой не остана и кръчмарят напусна. Само веднаж се прави такъв опит. Казвам: Опасно нещо е музиката. Интересно е, че когато започнах да свиря всички тия хора утихнаха. Гледам – насядали, турили си калпаците на масите, почват да мислят, гледат оканиците, клатят глави, нещо ново влиза в тях. Един по един си вземат шапките, "сбогом", и излизат. Други седят, погледнат, идат до масата и те излязат навън. Кръчмарят и той казва: "И аз няма да остана тук. Този занаят не струва." Дойде хазяйката при мене и казва: "Напуснаха кръчмата." Казвам: "Много добре, че я напуснаха. Защото за в бъдеще, ако си позволиш да дадеш това здание под наем за кръчма, ти имаш един син – синът ти ще замине, ще те сполети най-голямото нещастие. Направи бакалница, друго нещо, кръчма не прави." Тя се усмихна и каза: "Какво да се прави, условията на живота са такива, от две злини избираш по-малката".

Аз изнасям този факт пред вас, без да правите вие опит. Защото човешката мисъл върви по закона на дишането. Ако ти не знаеш как да дишаш ритмично, нищо не можеш да направиш в света.

Сегашните европейски народи, всички са нервни. Единствената причина е, че между симпатичната нервна система и мозъчната нервна система няма равновесие. Първото нещо е равновесието. Всички хора търсят това равновесие. Ето един начин за възпитанието на децата, за който трябва да се обръща внимание на майките. Децата трябва да се заченат навреме. Любовта трябва да дойде навреме. Аз предупреждавам младите в едно: Ако ти когато се празни месечината, напишеш едно любовно писмо и речеш да се ожениш, твоята работа ще мяза на празна месечина. Любовно писмо ще пишеш, когато месечината започва да се пълни. И ще избереш ден, не е безразлично кой ден – понеделник, вторник, сряда или друг ден. Според устройството на твоя организъм ще избереш ден. Кой ден? Господ си почина не в шестия, но в седмия ден. Той знае, че този ден е ден за почивка. Защо Господ не почина в петия ден? В Русия правят опит

почивката да е в петък, но не върви. Философия има във всичко това. Трябва да се почива навреме, трябва да се работи навреме. Трябва да знаеш какво можеш да свършиш в понеделник, какво можеш да свършиш във вторник. За в бъдеще програмите в училищата, в гимназиите трябва да бъдат наредени според дните: Един предмет трябва да се учи в понеделник, друг – във вторник, трети – в сряда, в събота – почивка, а в неделя – увеселение. Като дойде неделята всички да се облекат хубаво, да има ядене, пиене, екскурзии, да благодарят на Бога. Съботата е ден за размишление, да си починат; неделята трябва да бъде ден за веселие, не трябва да има скарани хора никъде. Сега в неделя станат сутрин и всички сериозни, намусени, само чакат нещо за да стане скандал. Дойде ли неделя, всички по братски трябва да живеят – и богати, и сиромаси, всички на обща трапеза. Да няма съд, да няма провинени в неделя. Дойде ли понеделник, всеки да се заеме да работи. Дойде ли неделя – равенство и братство. Никъде да няма неразположение, нито между ученици и учители. Туй е Божественото. Казвате: "То не е естествено, не може да бъде така." Питам: Професорът професор ли се ражда? Той отпосле е станал професор. Докторът доктор ли се ражда? Той отпосле е станал доктор. Всички хора първоначално се раждат еднакви, но отпосле зависи кой от тях какво направление ще вземе. Разнообразието в живота седи именно в това. Сега, аз не искам да изнеса за вас една система на противоречие, но казвам: Съвременната раса не трябва да върви по пътя на индусите, понеже те вървят по инволюционен път, път на слизане. Когато европейските народи са употребили индуските методи за дишането, всякога са имали пакости. В еволюционното дишане трябва да има дишане нагоре и надолу, докато симпатичната и мозъчната система се приспособят към новите условия на въздуха. Защото във въздуха има един нов елемент, който сега навлиза. Той е толкова лек, че навсякъде навлиза и не може да остане. В новото дищане ние ще възприемем този елемент. Туй научно се нарича жизнена прана или енергия. Чрез новото дишане алхимиците са търсили начин за постигане на дългия живот. При новото дишане трябва дълго да задържаш въздуха и дълго да издишаш.

Всичките социални въпроси, които съществуват сами по себе си трябва да се разрешат. Умният човек няма какво да се безпокои. Богатите хора не спъват света, умните хора не спъват света. Единственото нещо е неразбирането на нещата. Тази борба, която съществува при ежбите, тя е, която спъва. Сиромасите мислят, че ако станат богати, ще станат щастливи. Ако ти се научиш да дишаш правилно, ще станеш богат човек, ще задържиш богатството за себе си, но ако не дишаш правилно и да си богат, пак ще осиромашееш. Един ден твоето богатство ще изчезне от ръцете ти както в сегашната криза. Богатството минава от едни ръце в други. Знаете ли колко хора са станали жертва на тази криза? В Европа

двама милиардери са си теглили куршума. И в Америка има толкова и даже не тъй богати, много посредствени. Чувстват, че всичкото им богатство отива на вятъра.

Проповядват ни един бъдещ строй, проповядват ни бъдещо щастие, което никога няма да дойде на земята. По този начин туй щастие няма да дойде. Ако ти си болен, ако твоят стомах е разстроен, ако условията при които си роден са неблагоприятни, какво ще ти донесе богатството? Ако между хората любовта не може да се роди, по закон никакво учение в света не е в състояние да я внесе, никакво знание, каквото и да стане, никакво проповядване, никаква религия не е в състояние да внесе любовта. Защото любовта сама по себе си е основа на религията, на науката. Ако ние постъпваме по нейните закони, тя ще създаде една нова религия. Религията ни трябва за да създаде един нов път, по който спасението може да дойде в света.

Това разглеждане на въпроса е едностранчиво, ние хората не сме единствените фактори на земята. Светът от хиляди години все се оправя, и все не е оправен. След хиляда години ако дойдете, вие ще видите съвършено променен реда и порядъка, и ще имате свободен билет да вървите по целия свят. Може да учите музика и каквото изкуство искате, ще пътувате свободно от Земята до Месечината, до Слънцето. Сега не можете да отивате на Месечината, но след хиляди години някои от вас ще отидете на Месечината и там ще завършите образованието си, ще видите каква култура има. Засега Месечината я считат за мъртво тяло. В това отношение учените хора на Изтока не са съгласни с тези твърдения. Тези учени хора на Изтока си имат начини и знания, и ходят до Месечината и се връщат. Много от тях ходят и завършват своето образование там. Какво ще кажете на това? Аз не искам нищо да казвам. Това може да бъде като една басня, като една приказка от "Хиляда и една нощ". Всички неща, които са писани в "Хиляда и една нощ" верни ли са? Не са. Аз ви ги давам като една възможност. Най-после, питам: ако месечината е твърдо тяло – аз правя своите логически разсъждения – ако в нея няма никакъв живот, няма хора, няма вода, ако там има една температура, която денем се увеличава от 120 до 150 градуса студ, студът е по-голям от топлината, какъв живот ще има там? Но е мощна Месечината. Тя повдига водата на Земята 60 стъпки, прави приливите и отливите. Тази сила не е механическа. Учените хора на Месечината по механичен начин ли предизвикват приливите и отливите на Земята? Те организират земните течения, те са много заинтересовани, те са допуснали този голям студ. Защото подразбират, че Земята за в бъдеще може да направи едно разширение, да се получи едно нарастване на топлината и те виждат, че няма да могат да издържат. Та това е една предпазна мярка по отношение на топлината.

Като говоря какво отношение може да има между Земята и Месечината след хиляда години, питам, какво ви интересува вас дали има топлина или не на Месечината? Щастието на хората зависи от щастието на Месечината. Старите астролози, които са проучвали Месечината, са турили среброто за нейна емблема. То има много лечебни свойства. То убива много вредни микроби. Ако някого боли глава, да си окачи някаква сребърна пендара или верижка. Среброто е проводник на очистителни сили и очистителни действия. Всичките тези влияния на Месечината действат благотворно. Когато човек е нервен, да погледне малко Месечината, тя действа благотворно, защото притегля отровите, отрицателните сили. Старите астролози са турили на Слънцето златото като емблема. Тия учени хора са знаели вътрешното свойство на златото. В златото е скрито условието на новия живот. Туй злато трябва никога да не е попадало в ръката на престъпник, да не е попадало в ръката на банкер. Всеки един от вас да гледа да намери едно парче самородно злато и да го държи на себе си. То може да ви причини много по-голяма полза, отколкото друго. Сега, така като ви говоря, то мяза на онази баба, която казвала на онзи момък: "Да ти бае баба да не те яде мечка". Той казал: "Бабо, по-добре ми бай никак да ме не среща мечка."

В новите разбирания ще оставим старите наши възгледи. Те всички са били хубави на времето си. За сегашното поколение се изискват съвсем нови възгледи. Старите да служат като условие, като почва за новите растения. При растенията старата материя те я преорганизират, изваждат от нея нови сокове. Казвам това на онези от вас, които искате да се занимавате с наука. Вие казвате: "Бог дава, но в кошара не вкарва." Питам: Ако Бог е дал нещо, каква нужда има да го вкарва в кошарата? Щом са дадени нещата няма нужда да се вкарват в кошарата. И Христос казва: "Добрият пастир е, който изкарва стадото от кошарата навън и го води при бистрите потоци и зелените пасбища." Не който го вкарва в кошарата, но който го изкарва от кошарата. Значи кой е умният пастир: който води хората в църквата, или който ги изкарва навън и ги води към простора на живота?

За пример някой ще седне да гадае. Ако е за гадание, аз мога лесно да гадая. В Персия имало един ходжа, който не могъл да си намери занаят. Търсил човекът, правил, струвал, но не му върви. Най-после жена му казала: "Стани гадател." "Как?" Дала му тя един охлюв и почнал да гадае. Казал той нещо, случило се. Един ден иде един турчин и носи нещо в потурите и му казва: "Познай какво има в потурите." Гадателят като гледал охлюва, казал на себе си: "Веднъж ще идеш на пазар, два пъти, но и ти като лисицата ще влезеш в гащите." И наистина в потурите имало лисица.

Турчинът казал: "Добре, позна." Прочул се гадателят. В Персия обрали шаха. Шахът чул за този гадател, вика го и му казва да намери крадците. Гадателят казал на жена си: "Ето, създаде ми беля на главата. Ако не намеря крадците до 30 деня ще ме обесят." Той си взел 30 зрънца и почнал да брои дните: първия ден гледал слънцето да изгрява, хвърля едното зърно и казва: "Ето, единият мина." В това време минавал единият от разбойниците и си казал: "Той ме позна." Втория ден пак чака ходжата да изгрее слънцето и хвърля второто зърно, казва: "И вторият ден мина." Него ден друг от разбойниците бил там. Като чул какво казал ходжата, казал си: "И мене позна!" Така всеки ден гадателят чакал слънцето да изгрява и хвърлял по едно зрънце, а разбойниците, които минавали покрай него, чували да казва: "И този мина." На 29-я ден дошли всички разбойници при него и казали: "Много ти се молим, не ни издавай, ето всичките откраднати неща, дай ги на шаха". Той отива, занася нещата на шаха и минава за голям гадател.

Но хубавото в тази приказка ето къде е: в това присъствие на духа. Той си казва: "Като не знаеш това изкуство, защо ли се залавяш?" Най-после невидимият свят му помага. След това той става един от знаменитите гадатели в света. От случая с потурите, като познал какво има вътре, той разбрал че му помагат. Тогава дошъл при него един Учител и му казал: "Ти мина през един изпит. Това е случаен начин, но има и правилен начин, по който може да се познават нещата." И му дал правила как да познава.

Ще ви кажа: В Природата има случайни неща, които ние изучаваме чрез страданията, но има и един правилен, разумен начин, по който учим нещата на истинската природа. Сега аз препоръчвам на всички ви да намерите добрата страна на когото и да е, не да наблюдавате неговата отрицателна страна, но наблюдавайте го от неговата положителна страна и вижте кои са причините, за да постъпва той така или иначе. Един човек яде, вижте причината защо той яде. Той яде, защото иска красив да стане. Някой иска да учи, много учен да стане. Учил, учил, докато се разстрои нервната му система. Всичките ни слабости, които имаме, се дължат все на нервите. Ние искаме да направим нещо някой път. Казваме нещо, искаме да се проявим. Станал някой човек щестлавен. Явило се едно хубаво чувство. Не е лошо да бъде човек тщеславен и методът не е лош. Методът е лош само когато стане като едно болезнено състояние, не като достойнство. Човек, който няма благородно чувство, на него не може да разчиташ. У англичаните личните чувства са в много благородна форма. Той като те срещне, казва: Аз съм англичанин. И като си даде думата и на парчета да го режат, не се отказва от нея. Сегашните англичани мъчно обещават, но дадат ли дума, държат на нея. Особени са англичаните.

Един английски лорд гледал през прозореца в един хотел в Италия, как един италианец искал да се самоубие – не зная доколко е верен този случай. Вика го и го пита, защо иска да се самоубие. Онзи му разказал всичките си страдания. Лордът го пита: "Колко пари ти трябват?" Дава му един чек от 20 хиляди английски лири. Казва му: "Ти си от страхливите, от тебе човек не може да стане. Като мен ще живееш, няма да живееш като баба. Туй е престъпление. Не прави в света борчове!" И му оставя своето завещание. Изважда си револвера и му казва: "Ето как трябва да се самоубиеш." – Самоубива се.

Така не бива да се действа, в такава крива посока. Ако тълкувате всичко буквално, ще извадите крива мярка. Човек се самоубива, когато се отказва от своите криви разбирания, от престъплението. А когато извадя парабела, аз няма да се самоубия, аз ще убия своето достойнство.

Един американец ми разправяше този случай. Аз наричам това морал. Този американец имал познат. Той удрял по две плесници на всеки, който влезе при него. Американецът повикал този човек и му казал: Ти чел ли си тази книга? – сочи му Библията – Не съм я чел. - Прочети тази книга. След време неговият познат му казал: Ако аз не бях чел тази книга, щях да те просна на земята. Благодари, че съм я чел. Човек, който може в даден случай да се въздържи, да си обуздае чувствата, който може да си обуздае гласа, който може да обуздае една мисъл, той е силен човек.

Отива един български ясновидец при един човек и му казва: "Да знаеш, че твоята жена ти изневерява, тя не ти е вярна. Има работа с друг мъж." Убива човека, като бомба действат тия думи. Оттам насетне заболява човекът и в скоро време заминава за другия свят.

Друг случай. Един млад човек ми казваше: "Много добре си живеехме с моята жена, много добре се разбирахме. Но един ден един познат ми казва, че жена ми му е казала една дума. Целият ми живот се измени!" От това, че жена му е казала една дума на другия, иде му да полудее. Казвам му: Не слушай, това са съвпадения. Важно е какви са отношенията на твоята жена с теб, но важно е какви са и твоите отношения спрямо жена ти. Ако твоята любов е искрена, и любовта на жена ти не може да бъде друга, освен като твоята. От мое гледище, ако ти подозираш жена си в нещо, грешката е в теб. Той казва: "Подозирам я." Казвам му: "Не така, и да виждаш, пак не вярвай."

В света съществува един закон: Човек, в когото Любовта царува, не може да го сполети нещастие. А ако е за драма или трагедия, аз не намирам по-голяма трагедия в света от Христовата трагедия. Христос имаше сила да

вдрази Римската империя, но Го хулиха, подиграваха Му се, дадоха Му кръст да носи, разпънаха Го на кръста, присмиваха Му се, казваха: "Слез от кръста!" Какво ще кажете вие, ако вие бяхте един Учител, поставен на този позорен стълб, с тази вътрешна трагедия в живота? Сила на характера аз виждам! Христос носеше един огън. Той казва: "Аз виждам, светът може да се измени, но Любовта е неизменна. Аз съм едно с Любовта. Аз съм едно с Тебе, да става каквото ще! Аз зная, че крайният предел на нещата е Любовта. Злото е временно в света. То е едно неразбиране." Тогава излиза нещо от Неговата душа и казва: "Туй, което аз разбрах, те не го разбират. Един ден ще го разберат." Ето това е истинска драма. Един ден, когато дойде любовта – силата на Христа е там. Възкресението Му показва, че Той е на правия път. Тогава Той казва: "Даде ми се всяка власт на Небето и на Земята." Намери се един човек, който при най-големите изпитания не се огъва, не живее за себе си, готов е да се пожертва за цялото човечество. Даде Му се власт да оправи света, да внесе ред и порядък по един морален начин.

В света аз правя една аналогия. Държавниците аз ги наричам твърдата почва. Те са смели. Това са учебни заведения. Държавната религия, това е нервен темперамент, а търговците, това е флегматичният темперамент. Тогава питам: Какви трябва да бъдат държавниците? Те казват: "Тук трябва да има ред и порядък." Те са твърдата почва. После да дойдат търговците – това е водата, която трябва да полее всичко. След това трябва да дойде въздухът, да разнесе тази влага навсякъде. Най-после трябва да дойде нервният темперамент – трябва да дойде светлината и топлината, да озари всичко наоколо и да внесе ред и порядък. Всички тези хора са носители на разни енергии. Държавниците са носители на земните енергии, търговците са носители на водните енергии, учените хора са носители на въздухообразните сили. Най-после, това, което носи културата, възвишеният живот, религиозният живот – това е вече светлината и топлината, които идват да строят.

Какво нещо е религията? Религията не е това човек да влиза в църква да се моли. Религия има човек, който знае да борави със светлината, че като влиза светлината в него, да живее, той да може да я превръща. Всички хора за в бъдеще ни най-малко няма да носят лампи вечерно време. Всеки от вас ще свети. Като дойде, цялата му глава ще свети. Той като говори, от устата му, от езика му ще излиза пламък. То е сега една надежда. Най-малкото, което можете да направите е да се обезверите в сегашните ваши вярвания. Да станете всички безверници в едно нещо: да не вярвате, че ще умрете. Да не вярвате, че лоши хора ще станете. Да се обезверите, че може да остареете. Не вярвайте в остаряването! Побелее ви главата – не вярвайте. Не вярвайте в сиромашията, и в богатството не вярвайте. В какво трябва да

вярвате? Сега не ви казвам в какво трябва да вярвате. То е един малък метод.

Аз по някой път опитвам доколко е право моето учение. Гледам някои хора отчаяни, обезсърчени, нещастни, виждам някой отива да се беси, или да се хвърли от някоя канара. Това за мен е забавление, развлечение. Напущам си работата, вечерно време туря си раницата, срещам една мома, тя отива към планината с намерение да се хвърли от някоя скала. "Къде отиваш?" "Отивам да се хвърля от канарите." "Че и аз там отивам." "Тъй ли?" "Защо искаш да се самоубиеш?" Тя почва да се окайва: "Няма кой да ме обича. Имах един на когото се уповавах, но той ме излъга." Представи ми го много хубаво.

Имам друг един случай с една млада мома, българка. Тя пише любовно писмо от един писмовник. За пръв път пише: "Откак те видях, трепна нещо в сърцето ми, без теб не мога да живея." Гледа в писмовника й пише: "За тебе съм готова да умра." Тя казва: "Не искам да пиша това че, кой ще го обича, аз като умра?" Другото пише, но като дойде до това изречение, не иска да го пише. Казва: "Не искам да умирам, нищо повече. Ще му кажа, че не искам да умирам. Тук в писмовника не е право, писано е, че искала да умре, но аз не искам да умра, а ще живея. Защото няма кой да те обича, затова именно няма да умирам за теб, но ще живея за теб. Ако така ме обичаш, добре, но ако искаш да умра за теб, тогава търси си друга." Ето един здрав ум. Не искам да умирам, аз съм готова да живея за теб, да ти слугувам, да те обичам; ако искаш аз да умра за теб, търси си друга. Вие често казвате, че искате да умрете. Не, като дойдете до това, не пишете такива работи. Често съм срещал християни, които казват, че са готови да умрат за Исуса Христа. Ако вие пишете на Господа една писмо, кажете: "Господи, аз съм готов да изпълня волята Ти, аз съм готов да живея за Теб." За умиране и въпрос да не става! Сега вие искате да ме убедите, че всички ще умрете. Апостол Павел казва: "Всички няма да умрете, но всички ще се измените." Няма да умрете! Аз искам коригиране в схващането ви за смъртта. Смъртта ще я схващате като промяна. Ако е за промяна, аз съм съгласен, готов съм на всяка промяна, но, както това момиче, не искам да умра. Вие да се измените всички бих пожелал, но да умрете – не. Ако аз бих ви написал едно любовно писмо, като дойда до умирането ще се спра. Ако съм една мома и пиша, там ще се спра; ако съм момък, ще се спра също там. Готов съм да живея за вас, да правя добро на вас, да ви обичам, но да умра – не. Да живея съм се научил, но да умирам не е разумно според мен. В Писанието е казано: Да умрем значи да се изменим – съзнателно да минем от едно съетояние в друго. Това разбирам, но да умрем недоволни от живота, това не разбирам.

Всичко онова, което Бог е създал, в основата си е добро. В основата си Божественото у нас е добро. Лошото у нас е само онова неразбраното, човешкото. Когато на богатия сърцето е станало скържаво, когато на сиромаха сърцето е станало скържаво, това е човешкото. Еднакво и богатият и сиромахът трябва да имат широко сърце. Преди години бях на екскурзия в Южна България, горе на Домузалан, с приятели. Дойдохме до едно турче-говедарче, гледам го, вари си в едно гърне боб. Казвам му: "Може ли да ми дадеш малко боб?" "На драго сърце, готов съм да ти услужа. Но бобът ми не е солен, турил съм малко лук само." След като ядохме хубаво от боба, казвам: "Сега ние ще ти дадем от нашето." Дадохме му сладкиши, маслини. Казва: "Много ми дадохте, моят боб не отговаря на това, което вие ми давате, малко боб и лук ви дадох. Туй е много!" Казвам: "Така става, за твоето добро сърце е." Той можеше да каже: "Този боб е за мен." Сегашните хора не са готови да споделят своето благо с готовност. Споделете вашето благо, което Бог ви е дал, с вашите ближни. Аз наричам ближни онези, които ви обичат. Да кажете: "Свободно го правя, имам всичката добра воля." Туй значи да се хвали Бог.

Господ е онази велика Любов, която въздига човека. Аз наричам Господ онази велика Любов, велика Мъдрост и велика Истина, която дава свобода на всички хора. Тези велики принципи владеят ли света, сегашният ред и порядък сам по себе си ще се измени. Всички ще се измените. Съдиите ще се изменят, адвокатите ще се изменят, свещениците ще се изменят, учителите ще се изменят. Ако всички пожелаем, какво ни спира? Ако един свещеник реши да живее за Бога, не външно само, ако един съдия реши да живее по Бога, не по форма само, то целият ред трябва да се измени, отношенията ни трябва да се изменят. Иначе ще имаме съдии, учители, свещеници, адвокати, само по форма; а като се измени всичко, длъжниците ще бъдат свободни и всички блага ще бъдат свободни. Каквото придобием, всичко това ще бъде складирано в хамбари. Всички тогава ще работим общо за всички. Всички ще работят само по два часа най-много. И тогава, в тази епоха, ще съдят само праведните. Като няма какво да правят, ще викнат: "Иван или Драган е направил едно добро." В какво ще седи наказанието? Да приготви един обяд за сто души и да прислужва на всичките. Туй ще бъде наказанието. Някоя сестра направила престъпление – направила добро, ще я осъдят да измие един салон, да тури столовете за събранието, за една лекция; всички гости, които дойдат, тя ще ги посрещне любезно. Тъй ще съдят един ден съдиите. И протоколи ще има, и съдии ще има, и секретари. Това сега е приказка от "Хиляда и една нощ". Но като дойде, то ще бъде по-чудно, отколкото аз ви го казвам. Като се намерите в един такъв свят след хиляди години, и вие ще кажете като Савската царица, след като видя Соломон: "Това, което видях и чух, е повече от онова, което дойде до моите уши."

Та за в бъдеще не се обезсърчавайте. Идат за вас хубави времена. Няма да съжалявате, че сте били млади, няма да съжалявате, че сте били сиромаси, няма да съжалявате, че сте били богати, няма да съжалявате, че сте били учени, няма да съжалявате, че сте били невежи – каквито и да сте били досега, страдащи или радостни, нито един от вас няма да съжалява! Всеки ще се радва, че е минал през туй възпитателно училище, за да намери тази велика Истина, която човешката реч не може да изкаже.

33-та неделна беседа, държана от Учителя
на 29-ти май, 1932 г., София, Изгрев.

1932_06_01 Почит към себе си, любов към Бога, обич към ближния
лекция пред общия окултен клас

ЛЮБОВ, ОБИЧ И ПОЧИТ

Размишление.

Като ученици на велика школа, вие се нуждаете от нова философия. В какво се заключава тая философия? - Да мислиш в момента, т.е. никога да не отлагаш. Важно е това, което намислиш в момента. Че си мислил месеци по-рано, че си човъркал, както къртицата рови земята, това не те ползва. Какво е направила къртицата със своето ровене? Направила е много дупки, с което попречила на земеделеца. Тя рови, за да си намери храна. Защо рови човек? Казвате, че работата на земеделеца е благородна. Зависи, как работи и защо работи. Ако земеделецът оре и обработва земята само за прехрана, това и къртицата прави. Ако ученикът учи само за добри бележки, да получи диплом, с който да се прехранва, това и къртицата прави. Това не разрешава въпросите на живота. Някой се учи да събира, да изважда, да умножава и дели, но не знае, кое действие е най-добро. Ще кажете, че събирането е най-добро действие. Добро е, но само ако можеш да събереш на едно място двама светии, или един момък и една мома, на които сърцата горят и светят от любов. Изкуство е да събереш на едно място майка и дете. Майката да трепти за детето си и детето да отговаря на нейната любов. Като намерите добрата страна на събирането, намерете добрата страна и на останалите действия. Това значи да бъдеш ученик да изучаваш живата математика. Защо трябва да се изучава живата математика? - Да развие ума, да го направи еластичен. В това отношение, всяка наука е на мястото си. Днес се изучават едни науки, а преди стотици и хиляди години се изучавали други науки - според условията. Обаче, и днес, и в миналото хората са изучавали медицина, с цел да лекуват болни. Някой лекар работи десетки години, все болни лекува. Главата му е пълна с различни болести и оплаквания на хората. Какво е придобил от това? Има смисъл да бъдеш лекар, но да познаваш признаците на здравето, да знаеш, кой човек е здрав. Да познаваш само болестите, това не е истинската медицина. Казвате, че болният не може да яде - това било един признак. Обаче, има болни, които ядат повече от здравите. Повикали лекар да прегледа един умиращ, да види, какво е положението му. Лекарят отишъл тичешком при болния, да не би да умре, преди да се опита да му помогне. Какво видял? Болният лежал неподвижно; на масата пред него имало чиния, пълна с кюфтета. Като видял лекаря, болният извикал: Господин докторе, умирам! Помогни ми. Лекарят го погледнал, усмихнал се и казал: Бъди спокоен, докато тая чиния стои пред тебе и си хапваш, няма да умреш. Такава била болестта му, че трябвало да яде. Същият лекар изнася интересни случаи от своята

практика. Имало един болен, който изяждал девет хляба на ден. Друга една млада мома изяждала закуската на 70 деца в един приют. Това са болезнени случаи. Невъзможно е здрав човек да яде толкова много. Съществуват болезнени състояния и на ума, и на сърцето. Човек трябва да изправи живота си, да се освободи от тия състояния.

Кои са нормални, естествени прояви на ума и на сърцето? По какво се познава абсолютно здравият? - Той не трепва от нищо. Каквото и да срещне на пътя си - луд, пиян човек, мечка - минава спокойно, без да му трепне сърцето. Кажеш ли, че те е страх от нещо, в твоя ум или в сърцето ти има нещо ненормално, болезнено. Някои хора се страхуват от мишка, от пиявица. Имаше една стара жена във Варна, която минаваше за голям герой. С пищов убила един мъж. Тя беше добър плувец: влизаше в морето четири километра навътре. Тя отиваше до Евксиноград и се връщаше с плуване. Беше известна на целия град със своите подвизи. Обаче, видеше ли пиявица, даже в шише, бягаше от нея, като от пожар. От нищо не се страхуваше, но от пиявицата изпитваше панически страх. Не се страхуваше от мечка, от вълк, а от пиявица. Това, което е неестествено за някого, е естествено за друг. Някой се страхува от една мисъл, влязла ненавреме в главата му. Той сам я преувеличава и се страхува от нея, като от огън. Страхуваш се от пиявица например, и казваш: Нямаш представа, какво нещо е пиявицата. Отговарям: Ти нямаш представа, какво нещо е животът.

Една жена, майка на четири малки деца, се оплаквала, че не може да се справи с тях. Като мома, изучавала различни педагогични методи за възпитание, но сега не можела да си помогне. Чудела се, какво да прави. Най-после дошла до един нов педагогичен метод - да наплаши децата си. Излязла вън, сложила на главата си една бяла гугла, скрила лицето си, да не я познаят децата, облякла други дрехи и така влязла при тях. Като я видели, те писнали, и всяко се сгушило, където очите му видят. Затихнал шумът, млъкнали, смирили се децата. Майката излязла вън, свалила гуглата и чуждите дрехи и отново влязла в стаята. Като я видели, децата се хвърлили върху нея, прегърнали я и започнали да разказват, че едно чудовище ги уплашило. Тя ги запитала: Ще слушате ли? - Ще слушаме, майчице, само не ни оставяй сами, да не дойде пак това чудовище. Казвам: Такова чудовище, т.е. такова нещастие може да ви сполети и вас. - Защо? - За да ви възпита. То е новият метод на педагогика, който майката прилага върху децата си. С такива методи си служи и природата. Някой заболее, оплаква се от стомах, от гърло, от ревматизъм и др. Не е страшна болестта, тя е педагогичен метод за възпитание. Страшно е преувеличаването на болестта. Като дойде страхът, човек започва да преувеличава нещата, и сам усложнява положението си. Той казва: Боли ме гърлото; какво ще стане,

ако се запуши? Боли ме главата; какво ще стане, ако мозъкът ми се възпали? Помнете: Който обича Бога, има имунитет към болестите. Той не се страхува от нищо. Срещнете ли човек, който има съзнателно отношение към живота и не се страхува от нищо, той има любов към Бога. Бог не се нуждае от нашата любов. Той има всичко: богатство, знание, сила. Обаче, любовта ни към Бога е необходимост за нас. Тя ни свързва с разумния свят, с всички възвишени същества. Казвате на някого: Дай имането си на Бога. - Защо Му е вашето имане? Някоя майка иска да посвети детето си в служене на Бога. Защо Му е нейното дете? Млад момък или млада мома се покалугерили, облекли се в черни дрехи, в знак на служене на Бога. Бог не се нуждае от черните дрехи на калугерите и от тяхното служене. Някои се посветили на науката. И това не е нужно на Бога.

Какво означават думите посвещение и служене? Само оня може да се посвети на нещо и да му служи, който има любов в душата си. Да се посветиш на науката без любов, това не е никакво посвещение. Без любов нищо не се постига. Това е велик, основен закон. Любовта организира нещата. Без любов не може да се говори за организация. Всички светове са създадени от любовта. Всички предмети, които се изучават на земята, са предметно учение за човека. Само чрез тях той ще се домогне до въпроса за създаването на света. Който може да разреши правилно тоя въпрос, той е разумен човек. На какъвто въпрос се натъкне, веднага го разрешава. Ако заболее, той знае причината на заболяването. Ако стомахът му е разстроен, той знае, че причината за това се крие в бързото ядене и недостатъчното смилане на храната. Стомахът се оплаква, че това, което устата и зъбите трябва да свършат, легнало върху него. Задачата на стомаха не е да дъвче храната. Стомахът има строго определена работа, която трябва да свърши. Останалата работа ще свършат червата и черният дроб. При това, всеки орган трябва да свърши работата си навреме. Закъснее ли черният дроб да помогне на стомаха, последният ще страда. Често стомахът страда, защото върши чужда работа. Трябва ли той да дъвче храната? Това е работа на зъбите.

Казвам: Не туряй в стомаха си несдъвкана храна, за да не го осакатиш. Не слагай в ума си несдъвкана мисъл, за да не го осакатиш. Една несдъвкана и несмляна мисъл може да произведе парализа в човека. Дойде някой в дома ви и каже, че мъжът ви лежи мъртъв на улицата. Без да проверите това, вие веднага се стреснете и се парализирате. Защо се стряскаш? - Няма кой да ме гледа, няма кой да се грижи за мене. Казвам: Преди да се стряскаш, провери, дали тоя факт е истински. Човек трябва да има самообладание.

Като ученици, вие трябва да проверявате нещата, да не се поддавате на

различни слухове. Някои от вас са крайно суеверни, на всичко вярват. Достатъчно е да се пусне някакъв слух и те веднага ще повярват. Не само това, но казаното се разнася от човек на човек с известни прибавки. В това отношение, те приличат на оня дървар, който се върнал от гората уплашен и казал на своите съселяни: Видях сто мечки в гората и избягах. - Намали малко, не са били сто. - Ако не са сто, поне 80 имаше. - И това е много. - Тогава 60 имаше. Като не му вярвали, той намалявал, намалявал, докато най-после казал: Не зная, мечка ли беше, но зашумя нещо в гората, и аз избягах.

Казвам: Преди да възприемете една мисъл, проверете я. След това разсъждавайте върху нея, да видите, дали е права, или не. В това се изразява силата на вашия ум. Има неща, които не ви интересуват - не се пресилвайте да ги изучавате. Всяко пресилване уморява и разстройва нервната система. Някои неща не са за вас, още не сте готови да ги приемете. Например, ако ви говоря нещо върху науката за ноктите, ще се изплашите, не сте готови за тая наука. - Защо се страхуват хората? - Защо досега са изучавали само патологичните признаци, отпечатани върху ноктите. По тях ще познаете, кой ще заболее от туберкулоза, ревматизъм или сърдечен удар. Обаче, има белези върху ноктите, които определят здравословното състояние на организма. Тия признаци трябва да се изучават. Ако не се страхувате, изучавайте и болезнените признаци, но същевременно търсете начини да ги премахнете. Има случаи, когато страхът лекува човека. Един наш познат от Варна боледувал цели седем години от треска. Един ден излязъл да се разходи край морето. Като вървял по тротоара, една жена отворила прозореца на втория етаж на къщата и изляла набързо един леген с гореща вода, без да забележи, че отдолу минава човек. Силно изненадан, болният се стреснал от горещата вода и в организма му станала реакция, която го излекувала от седемгодишната треска. В случая, страхът, изненадата произвели обратен резултат на болестта.

Едно младо момче, македонче, заболяло от страх - три години страдало от треска. То видяло баща си убит на воденицата, от което преживяло голям ужас. Майка му се чудела, какво да прави. Лекували го по един, по друг начин, но нищо не му помогнало. Най-после, тя решила да го посвети в служене на Бога и го предала на църквата. Един ден клисарят пожелал да се пошегува с момчето. Както седели в църквата, той веднага изгасил всички свещи. Като останало на тъмно, момчето се разтреперило от страх и припаднало. В резултат на това, то оздравяло напълно. Значи, в едно отношение, страхът произвежда заболяване; в друго отношение, той причинява оздравяване. При известни състояния човек се чувствува щастлив, добре разположен; при други състояния той се чувствува

нещастен, неразположен.

Кога трябва човек да се страхува? - Когато греши. Добре е да се уплаши, когато е болен, но неочаквано. Ако очаква да го плашат, той не може да се лекува. Има много начини за лекуване. Един от тях е вярата. Христос казва на един болен: Да бъде според вярата ти! Значи, ако вярваш, ще оздравееш. Важно е, обаче, каква трябва да бъде тая вяра. Ако вярата на болния не е силна, с години ще носи треската си. Често вие вярвате на слухове, за които трябва да бъдете глухи. Но кажат ли ви нещо, от което може да се ползвате, не вярвате. Например, колцина от вас ще повярват, че кашлицата им ще мине най-късно до следната сряда? Който повярва, ще оздравее. С други думи казано: Който сее, ще жъне. Ще кажете, че имате вяра. - Имате вяра, която не лекува. Това не е вяра, но суеверие. Откажете се от суеверието и работете за усилване на вярата.

Мнозина имат криви, изопачени разбирания за нещата, затова сами се спъват. Например, те грешат, вършат престъпления и се страхуват и срамуват само от хората. Говорят за Бога, като понятие, а към хората имат реално отношение. Какво, в същност е Бог и какво - човек? Странно е да се срамувате от хората, а от Бога да не се срамувате. Адам, обаче, като разбра, че е гол, засрами се от Господа и се скри от Неговия поглед. Добре е човек да се срамува. Адам се засрами, защото гледаше на голотата като на нещо неестествено. Сегашното понятие за голота е съвършено различно от това, което Адам имал. Под голота Адам разбирал нещо вътрешно. Той се почувствувал нищожен и се засрамил, не посмял да се яви пред Господа. Докато е свързан с тялото си, човек преживява различни състояния, които го измъчват. Например, някой казва: Какво ще стане с мене, като умра? Ще ме заровят в земята и ще гледам, как тялото ми гние и се разлага. Дали ще бъде така, това зависи от връзката ти с тялото. Колкото повече си свързан с тялото си, толкова по-голяма е вероятността да бъдеш в гроба след смъртта си. Ако не си свързан с тялото си, ще бъдеш вън от гроба, на свобода. Имали ли сте опитността да излезете от тялото си и да се върнете отново в него? Това е една от възможностите на човека, с която малцина разполагат. В геометрията се говори за квадратурата на кръга. Какво означава това? Защо се търси квадратурата на кръга? Да търсиш квадратурата на кръга, това значи, да се домогнеш до ония възможности, които се съдържат в кръга. В квадрата, като четириъгълник, се крие Питагоровото учение, защото Питагор се занимавал с числата от едно до четири. Като съберете тия числа, получавате десет: 1 +2 +3 +4 =10. Числото десет представя един цикъл, в който всеки зародиш постига развитието си. Това е отвлечена мисъл, която няма нищо общо със сегашния живот.

Каква представа има сегашният човек за Бога? Някой си Го представя като

стар човек, с бяла брада и жезъл в ръка. Друг казва, че Бог е навсякъде. Той няма образ на Бога, но Го приема широко в съзнанието си. Само оня може да приеме Бога в съзнанието си, който е всякога буден по отношение себе си и окръжаващите. Той има ясна представа за всяка своя клетка, която се намира под контрола на съзнанието му. Той знае, че всяко нещо в него, за което може да мисли, никога не умира. Всяко нещо, за което не може да мисли, умира. Докато държиш нещо в съзнанието си, то живее. Щом изчезне от съзнанието ти, то умира. На същото основание, казвам: Когато съзнанието се прекъсне, човек става част от друго съзнание. Значи, някое същество е престанало да мисли за вас. Тогава и вие преставате да мислите за него. Например, двама млади се обичат. Един ден момъкът се оплаква, че възлюбената го забравила. Закон е: Не може да те забрави оня, който те обича. Невъзможно е да обичаш някого и той да те забрави.

Казвам: Вселената може да се унищожи, светът може да изчезне, слънцето може да потъмнее, но да забравиш човека, когото обичаш, това е невъзможно. Ако не беше така, животът щеше да се обезсмисли. И слънцето може да закъснее в пътя си, защото е резултат на разумната сила - любовта. За силата на любовта, изтичаща от Бога, се съди по светлината на слънцето. По нея аз правя своите изчисления. - Как се правят тия изчисления? - Много просто. Застана с лице срещу слънцето. Вдигна дясната си ръка срещу него, с дланта напред, в отвесно положение. След това поставям ръката си в джоба. Аз правя изчислението си по физичен начин; всички виждат, какво правя, и се чудят, не разбират, как става изчислението. Повечето пъти правя изчислението си мислено, с умствената си ръка. Тогава никой не ме вижда. Когато искам да зная, дали даден болен ще оздравее, правя следния опит: влизам в стаята при болния и отивам до прозореца, да видя, мога ли да хвана светлината и да я изчисля. Ако мога да направя това, болният ще оздравее; ако не мога да го направя, той не може да оздравее. От човека зависи, дали ще успее в опитите си, или не. Важно е, как гледа той на нещата. Като отида в някоя гора и срещна мечка на пътя си, аз не се страхувам. Аз гледам на мечката като на адепт, който в миналото не е завършил успешно изпита си. Като срещна тоя адепт в гората, той ме пита: Кога ще се освободя от тая опашка? - Когато престанеш да плашиш хората. Ако продължаваш да ги плашиш, дълго време ще носиш мечите уши и опашка. Мечката не трябва да плаши нито сърните, нито птиците, а още по-малко човека. Вие как бихте разрешили тоя въпрос? Казвам на мечката: Още един начин остава за тебе - аз ще се кача на гърба ти, а ти ще ме носиш. Като правиш това три дена наред, опашката и ушите ти ще паднат. Аз се разговарям с мечката, т.е. с адепта, за да му предам нещо от новото, което нося в себе си. После казват, че мечката умряла. Тя се освободила, не е умряла. Смъртта, в тоя случай, е освобождаване. Адептът се освобождава от формата, в която е

живял на земята. Във всяко животно има по една човешка душа, на която е определено да живее известно време там. Това е окултна теория, която е вярна. Много теории има по тоя въпрос. Питат ме, качвал ли съм се на гърба на мечката. Не съм се качвал, но съм срещал мечка в гората. Тя ме погледне съзнателно. Човешката душа в нея ме пита, кога ще се освободи. Аз й казвам, че не е дошло още време за освобождаването й.

Сега ние се отвлякохме от въпроса. Вие се питате, какво трябва да правите при сегашните условия на живота. Какво мислите да правите? Какво виждам, някои от вас се готвят за небето, където очакват да ги посрещнат с венци и музика. Ще ви посрещнат, наистина, но кой ще ви посрещне? Вие не знаете къде ще отидете, нито кой ще ви посрещне. Не искам да ви обезверявам, но вие казвате, че вярвате в Христа и очаквате Той да ви посрещне. Не е достатъчно само да вярвате в Христа, но трябва да Го любите. Само оня може да ви посрещне, който ви обича, и когото вие обичате. Който не ви обича, може само да ви вярва, но не е готов да ви посрещне. В това отношение, може да направите опит, още докато сте на земята. Не чакайте да отидете на небето, че тогава да проверите, кой е готов да ви посрещне. Когато имате някаква мъчнотия, вижте кой ще дойде да ви помогне. Който от оня свят е готов да ви помага, той ще бъде готов и да ви посрещне. Ще кажете, че вярвате в мене. Вярвате само за това, че ще получите нещо хубаво. Всички религиозни хора казват, че вярват в Бога и в Христа, но ако подложат вярата им на изпит, няма да издържат. Някоя млада мома се ожени за богат, красив момък и като религиозна, казва, че е готова да се жертвува за Христа. Как ще постъпи тя, ако Христос й каже да напусне мъжа си? Тя ще каже, че той я изпитва. Едва една година откак се оженила и не може да се откаже от мъжа си. Къде й е вярата тогава? Ако не може да се откаже от един мъж, тя не е готова за Христа. Тоя мъж неразделен ли е от нея? Жената неразделна ли е от мъжа? Христос каза на самарянката: "Ти си имала пет мъже, но и тоя, когото сега имаш, не е твой мъж."

Какво, всъщност, представляват мъжът и жената? Мъжът е десният крак на човека, а жената - левият. - Кой човек е женен? - Който ходи правилно. Следователно, срещнете ли човек, който не куца, който има здрави крака и стъпва правилно, ще знаете, че е женен. Ако мъжът куца, той има работа с чужди жени; ако жената куца, и тя има работа с чужди мъже. Като ставаш сутрин, виж, право ли ходиш. Ако левият крак е куц, жената е виновна; ако десният крак е куц, мъжът е виновен; ако и двата крака не вървят добре, виновни са и мъжът, и жената. Кажи си: Имам един мъж - десния крак и една жена - левия крак; имам още един мъж - дясната ръка и още една жена - лявата ръка. Какво повече мога да искам? Природата ми е дала всичко необходимо. Един познат българин, който живееше в Америка, ми

казваше, какви въпроси му задавали американците. Питали го, дали е женен. Той отговарял: Годен съм, не съм още женен. - Имаш ли портрет на годеницата си? - Имам. - Дай да го видим. Те очаквали да им покаже портрет, но той им показал цигулката си: Ето моята годеница. Това е негово разбиране. Някой мисли, че е женен, защото е минал през външната женитба. Знаете ли, какво нещо е женитбата? Кой може да се жени? Всеки има право да се жени, но не и ученикът. Омъжената жена не може да бъде ученик. Жененият мъж не може да бъде ученик. - Защо? - Защото женените хора са слуги и не могат да ходят на училище, господарите им не ги пущат. Жената трябва да шие, да готви в къщи, да чака господаря си да дойде от работа и да се нахрани. Сегашната жена е идеална слугиня, тя работи без пари, не очаква никакво възнаграждение. Ако в класа влизат женени хора, ще се вдигне голям спор между учениците. Мъжът ще каже на жена си: Защо погледна оня брат? Ти знаеш, че трябва да гледаш само мене. Жената ще каже същото на мъжа си. В края на краищата, те ще се принудят да напуснат училището. Ученикът и ученичката трябва да бъдат свободни, да не поглеждат към никого. Започнат ли да се раздвояват, да поглеждат към тоя-оня, ще ги изпъдят от училището. Каже ли ученикът, че не може да живее без своята възлюбена, веднага ще го изпъдят вън от школата. Ще му кажат: Иди при оная, без която не можеш да живееш. Мястото ти не е тук. Някой ученик ме пита, може ли да се ожени. Казвам му, че може да се ожени, но след като свърши училището и придобие повече знания. Като женен, той ще има голямо богатство, от което мъчно може да се освободи. Ще има жена и деца - богатство, което ще го зароби. След това ще съжалява, че се е свързал. Ако си женен, ти трябва да изпълниш задължението към децата си, за да си свободен в бъдеще. И като женен, и като неженен, ти имаш задължения, които трябва да изпълниш. Първо ще изпълниш задълженията си към Бога, после към ближния си и най-после към себе си.

Христос казва: "Съвършеният нито се жени, нито за мъж отива". Срещал съм възрастни моми, които съжаляват, че не са женени. Те казват: Да бяхме женени, щяхме да имаме деца, да не сме толкова самотни. Срещал съм омъжени жени, които имали по няколко деца, но всички измрели. Те казват: Какъв смисъл имаше нашата женитба? Оженихме се, родихме деца, но нито едно не остана между нас. Пак сме самотни, както и по-рано. И мъжете, и децата ни умряха. Както виждате, и неомъжената мома съжалява, и омъжената съжалява. Къде е спасението тогава?

Питат ме, женят ли се хората на оня свят. - Там няма женитба; там никой не се жени, но раждат деца. - Как става това? - Понеже там живеят за другите, двама от тях, които се обичат, насочат мисълта си към някоя страдаща, грешна душа и й помагат. По тоя начин те се свързват помежду

си. Душата на която помагат, е тяхното дете. Щом помагат на своя ближен, те считат, че са се оженили. Две души от оня свят трябва да се съединят, за да спасят една душа на земята. Това е една свещена мисъл, която трябва да държите в ума си. Само така ще се освободите от вашето еротично гледане на женитбата и на раждането. Начинът, по който хората сега се размножават, е последен. В бъдеще той ще се измени. Хората ще се размножават и ще раждат по нов начин, по-съвършен от сегашния. Както днес хората раждат, това е резултат на грешното състояние, в което се намира човечеството. Сега то минава през долината на греха. Женитбата на сегашните хора е женитба на грешни хора. В бъдеще тоя начин ще се измени.

Смешно е положението на сегашните женени хора. Казват, че двама млади, които се обичали, се венчали. Какво ще кажете за тяхната любов, когато на другия ден след сватбата те започват да спорят, кой от тях има по-големи права. Мъжът казва, че той печели, следователно, той има по-големи права. Като отива на работа, той оставя на жената стотина лева за нуждите на къщата и заключва касата. След това ще говори за идеална любов между съпрузите. Тяхната любов е посмешище пред Бога. Това не е за осъждане. То характеризира състоянието, в което сега се намира цялото човечество. Бог търпи всичко и очаква пробуждането на човешките души.

Сега аз говоря за съзнанието, което трябва да се пробужда и разширява. Работете върху себе си, без да мислите, че ще оправите света. В големия театър - света, вие сте само служители. Защо е направен така театърът, това не е ваша работа. Ако не е направен добре, вината не е ваша. В театъра се играе една велика драма. Как се играе тая драма, какви са актьорите, това не е ваша работа. Вие сте слушатели и служители в театъра. Като слушатели, ще гледате, как играят актьорите. Като служители, ще си вършите добре работата. Ако актьорите играят ролите си добре, приятно ви е да гледате драмата, представена на сцената. Смешно е, когато гледате драма, в която мъжът изневерява на жена си, и жената - на мъжа си. Днес често представят трагедията „Отело“ от Шекспир. Всички се възмущават от ревността на Отело, а забравят, че те попадат в тая роля. В Турция, когато за пръв път била представена тая трагедия, един турчин гледал и се чудил, как може Яго да изиграе такава подла роля. Като се свършило представлението, той намерил актьора, който играл ролята на Яго, и заканително му казал: Ти ли обърка така работата? Как не те е срам да вършиш такива подлости! Турчинът не могъл да си представи, че това е роля, която се играе на сцената. Всъщност, такива роли се играят и в живота.

Казвам: Вие трябва да гледате естествено на живота, а не както турчинът,

който погледнал много сериозно на нещата и бил готов да бие Яго. Животът не е толкова трагичен и страшен, както някои си го представят. Следователно, ние трябва да знаем, докъде се простира действителността и откъде се излиза вън от нея. Вие трябва да имате ясна представа за доброто и за злото. Доброто е нещо реално, което всеки може да опита. Добрият лесно трансформира състоянията си, лесно се справя с мъчнотиите си. Доброто е капитал, с който човек всякога може да разполага. Чрез доброто той се свързва със същества от разумния свят. Достатъчно е да помисли за тях, за да му се притекат на помощ. Не става ли същото и с детето? Достатъчно е да извика "мамо", за да се притече веднага майка му на помощ. Доброто е духовна, а не материална сила. То е подобно на антената в радиото. Каквото е антената за радиото, такова нещо е доброто в слънчевия възел на човека. Щом възприемеш доброто, не трябва вече да се страхуваш. Ти разчиташ на него, като сила, която може да ти помогне.

Много правила за живота мога да ви дам, но ако не ги спазвате, ще си причините големи нещастия. Давал съм ви правила, но сте ги нарушили. Давал съм ви различни упражнения, които не сте изпълнили, както трябва. Правилата и упражненията не трябва да се изменят. При това, те трябва да се изпълняват в даденото време. Всяко нещо има свое определено време за изпълнение. Дадено упражнение може да се направи и вън от определеното за него време, но резултатът няма да бъде добър. Например, решиш да отидеш на Витоша, но казваш: Студено е, ще вали сняг, опасно е това време. Както си помислил, така става. Вечерта започва да вали, и сутринта виждаш, че земята е покрита със сняг, не може да се върви. В каквото вярваш, това става. Ако беше помислил, че времето ще бъде хубаво, вярата ти щеше да даде добър резултат. Колкото по-силна е твоята вяра, толкова по-добре ще се нарежда животът ти. Вяра на дела, а не вяра на думи. Да говориш за вярата, това не е истинска вяра. Ако, наистина, вярата ти е силна, ти нищо няма да говориш за нея. Ще работиш, ще правиш даже чудеса, без да кажеш нещо за вярата си. Вярата повдига човека. С нея можеш да направиш такова нещо, каквото другите не могат. При това, само веднъж можеш да проявиш своята силна вяра. Проявиш ли я втори път, резултатът ще бъде друг. Само веднъж можеш да излекуваш даден болен с вярата си. И втори път можеш да лекуваш болен, но по друг начин.

Преди 20 години ме извикаха в Сливен, в едно богато семейство, да помогна на тъщата, която заболяла. Видях болната, след това извиках близките ѝ и казах: Някой от вас трябва да даде нещо от себе си, да ѝ се помогне. - Ти не можеш ли да дадеш? - Мога, но вие трябва да направите една малка жертва за нея. Погледнах към зетя и дъщерята, и двамата здрави и силни. Зетят беше много магнетичен човек. Казах му, че той може

да помогне на баба си. Той се съгласи. Казах му, как да тури ръцете си върху главата й, за да мине част от неговия магнетизъм в нея. Той тури ръцете си над главата й, подържа ги няколко минути и се дръпна назад. На другия ден бабата беше бодра и разположена, а зетят се чувстваше малко неразположен, краката и ръцете му отмаляха. Той взе състоянието на тъща си, а тя прие нещо от неговото здраве. Казах му да отиде на разходка, да се изпоти добре и след това да направи една топла баня. Той изпълни съвета ми и на другия ден беше пак бодър и весел. Така и бабата беше здрава, и зетят доволен, че помогнал на тъща си. Той имаше, какво да даде от себе си.

Като наблюдавам хората, виждам, с какво съмнение живеят. Достатъчно е да ги видя отвън, за да разбера истинското им положение. Това е наука. Без да се интересувам от техния вътрешен живот, аз зная, какъв е даден човек, какво мисли и как чувствува. Аз не се интересувам от това, което хората правят. Кой каквото прави, за себе си го прави. Аз се интересувам от едно: какви са отношенията на човека към Бога, т.е. каква е връзката му с Първата Причина на нещата. Някой се оплаква, че срещнал приятеля си, който не го погледнал добре. Знаеш ли, кой поглед е добър и кой - лош? - Накъде беше насочен погледът му: надолу или настрана? Ще кажеш, че приятелят ти е безразличен към тебе. - Как позна това? Не е достатъчно само да чувстваш нещата, но трябва да разбираш дълбоките, вътрешни и външни прояви на човека.

Ето и пророк Йона, като му заповяда Господ да отиде в Ниневия да проповядва на хората, той се разсърди и с един кораб избяга в Испания. Който може да чете по човешкото лице, ще разбере, защо Йона се разсърди и избяга в Испания. Бог запита Йона, защо се сърди. Последният отговори: Ти каза да отида в Ниневия да проповядвам на жителите, да се покаят, иначе след три дена ще пострадат. Минаха трите дни, и Ниневия не пострада. Трябва ли да стана посмешище пред хората? Зная, че си милостив и ще ги простиш. За да разбере Бог, Йона мина през друга една опитност. Той беше си посял тикви и в големите горещини лягаше на земята, като криеше главата си под листата на една голяма тиква, която му правеше сянка. Случило се, червей прегризал листата на тиквата, и тя изсъхнала. Като видял това, Йона отново започнал да роптае против Господа. Той казваше: Една тиква имах, Господи, и нея ми отне. Тогава Бог му отговори: Ти плачеш за една тиква, за която нищо не си дал. Да не жаля ли аз за ония 80 хиляди невинни деца, които не носят никаква отговорност за делата си? И до днес още се говори и разисква върху непослушанието на Йона. Това е неговото страдание, което ще се махне, когато изправи погрешката си. Тогава хората ще престанат да говорят за него. Мнозина от вас казват: Ние сме окултни ученици, имаме право да мислим и да

чувствуваме, както разбираме. Нямате право да мислите, както искате. Ще мислите, ще чувствувате и ще постъпвате като мене. - Защо? - Аз ви посочвам пътя, който води в Царството Божие. Ако искате да влезете в Царството Божие, ще следвате тоя път. Ако не искате, свободни сте да мислите, да чувствате и да постъпвате, както искате. Помнете: Който не иска да изпълни Божията воля, ще бъде вън от Царството Божие. Законът е строг и безпощаден. Той още не е приложен, но един ден ще се приложи. Никой не може да се освободи от тоя закон. Какво ще направи младата булка, ако една муха остави следите си върху бялата ѝ рокля? Ще я търпи ли? Или ще я изхвърли вън, или ще я убие.

Знаете ли, какво напрежение изпитвам, когато нося вашите нечисти мисли и желания? Всякога ли трябва да ги нося ? Докога ще търпя това ? Всяко нещо си има край. Мислите ли, че аз всякога ще нося вашите нечистотии? Докато обичате Бога и вършите волята Му, аз ще бъда между вас. Откажете ли се от Бога, аз ще ви кажа сбогом! Според мене, вие сте човеци, докато любите Бога и вършите Неговата воля. Щом се откажете от Бога, законът ще дойде. Наближава това време. Страшен, тежък изпит иде за човечеството. Всичко ще се стопи, ще се превърне в прах и пепел. Кога ще стане това, не е важно; може да стане след година, след десет, сто или хиляда години. Важно е, че законът ще се приложи. Ще бъдете свидетели на това време и ще проверите истинността на думите ми. Една мисъл да легне в ума ви: Да се изправите. Аз съм дошъл до едно място, отдето повече не мога и не искам да нося вашите нечисти мисли и желания. Не искам да нося нечистите мисли и желания и на българския народ. Не искам да нося нечистотиите и на съвременната епоха. Всичко, което виждате днес, ще изчезне, ще се стопи. Такава е волята на Бога. Невидимият свят е решил да ликвидира със старото. Това не трябва да ви обезсърчава, но да се изправите. Няма защо да се нервирате, но трябва да работите върху себе си и да дойдете при мене с чисти умове и сърца, да ви дам, каквото искате. Ако дохождате при мене със своите стари и нечисти мисли и желания, освен че нищо няма да ви дам, но ще взема и това, което имате. Вие знаете притчата за талантите, дето господарят казва: „Вземете единия талант от тоя слуга и го дайте на оня, който има пет таланта." Това е великият закон, който ще се приложи.

Ще кажете, че се трудите. За кого се трудите? За кого работите? - За себе си. Какво сте направили за Господа? Какво сте направили за мене? Аз не искам да ми правите паметник, не искам да правите църква на мое име - нищо не искам от българите. Достатъчно е това, което се прави в името на Бога и на Христа. Бог не обича лъжата. Веднъж завинаги трябва да ликвидирате с нея. Тогава, като дойдете при мене, кой каквото иска, ще му дам. Болния ще излекувам, страдащия ще утеша, на бедния ще помогна.

Тогава ще говоря само добри работи за вас. Сега изнасям лошото във вас, понеже е резултат на миналия ви живот. Като изучавам сегашното човечество, виждам, колко е изопачено. Всички хора са изгубили вяра в себе си. Мъжът се страхува да не вземе някой жена му. Срещам един млад мъж, върви със своята красива жена и поглежда на една и на друга страна, да не би някой чужд мъж да я погледне. Аз мислено му казвам: Приятелю, не се страхувай, Жена ти е много честна, никой мъж не може да я излъже. Той се усмихне, успокои се само за момент и след това пак започва да се страхува. Не ставай стражар да пазиш жената. Не ставай стражар да пазиш мъжа. Ти не си поставен за стражар. Ако Бог, всесилният и всезнаещият, не опази Адам и Ева в рая, човек ли ще опази мъжа и жената ? Дяволът влезе в рая и изкуси първите човеци. Никой мъж досега не е опазил жената, и никоя жена не е опазила мъжа. Жената ще лъже мъжа, и мъжът - жената, както излъгаха Адам и Ева. Както ги изпъдиха от рая, така ще бъде изпъден всеки, който лъже и може да се излъже. Това е великата истина на живота. Чистият човек трябва да се пази сам. Жената сама трябва да се пази, да няма нужда от стражар. - Лоши са хората. - Какъвто си ти, такива са и хората, Не можеш да измениш никого, поне ти се учи от хората. Така разрешавам въпроса. Виждам, че не мога да ви направя светии, но поне аз да науча един урок. Аз търся причината, защо не можете да изпълнявате Божията воля. Виждам, че причината за това се крие в далечното минало.

Като говоря за мъжа и за жената, аз имам ясна представа за тях; зная, каква трябва да бъде жената и какъв - мъжът. В едно отношение, бих желал всички да сте женени, да не се изкушавате. В друго отношение, бих желал всички да не сте женени. И в Писанието е казано: „Който се жени, добре прави; който не се жени, още по-добре прави." Бащата е пияница, синът - също. Съберат се роднини и приятели да женят сина. Намерили една млада здрава мома, искат да я оженят за тоя пияница, да го спасят. Не го женете. Ако момъкът е светия, оженете го. Той има сила да спаси всички паднали и грешни хора. Обаче, светията, сам по себе .си, е женен. Той е свързан с всички хора, на които проповядва. Той им е баща, а те - негови деца. Колко паднали моми и момци са отивали при светията да му искат подкрепа! Щом започне да им помага, той се свързва, жени се за тях.

Женитбата е свързване, с цел да слугуваш и помагаш. Тежка служба е женитбата. Сегашните хора се женят според Мойсеевия закон. Това е обвързване. Мъжът се свързва с жената, кара я да му готви, пере и я ограничава да не гледа чуждите мъже. И жената казва на мъжа си: Ти си длъжен да работиш, да поддържаш къщата, но нямаш право да гледаш чуждите жени. Христос казва: „Не се свързвайте със света." Свържете ли се със света, вие изпадате в робство и ограничение. Това е бракът на

сегашните хора. В широк смисъл думата „женитба" подразбира свързване с нещо, което обичаш. Ти се свързваш, без да питаш Господа, позволява ли да стане тая връзка. После се развързваш, пак не питаш Господа. Значи, една грешка води след себе си втора. Две грешки не правят едно добро.

Сега вие се числите към едно Братово, без да знаете законите, на които се основава то. Без да мисли много, някой казва: Ще изляза от Братството. - По своя воля ти не можеш нито да влезеш, нито да излезеш. Братството е Божие дело. Как ще излезеш от Бога ? Къде ще отидеш? Само любовта свързва и развързва душите, които се обичат. Като знаете това, не се бъркайте в Божието дело. Не се месете в любовта на хората. Защо жената или мъжът обича даден човек, това е Божия работа. Любовта не причинява зло на никого. Там, дето се вършат престъпления, любовта отсъства.. Друга е причината за злото и престъплението. Ако жената обикне един мъж и под влиянието на любовта, се измени коренно, стане по-добра, по-грижлива, по-любеща, не трябва ли да се радвате ? Друг е въпросът, ако тя стане груба, невнимателна към близките си и престане да се грижи за дома си. В тоя случай, има нещо изопачено, неестествено в нейната любов.

Сега, като говоря за любовта, аз не искам да ви изповядвам като свещениците. Аз не искам много да говоря за любовта, защото, каквото кажа, става. Искам всеки да се развива естествено.. Много неща съм казал, и още много има да кажа, но ще чакам, когато бъдете готови. Не искам да хвърлям Словото напразно.. Хвърля ли Го, то непременно трябва да даде плод. Нужно ви е повече светлина, да разбирате това, което ви говоря.

Като не разбирате Словото, и мене не разбирате. Затова някой казва: Защо Учителят не помогна на нашия брат? Защо го остави да умре? - Питайте Бога, това е Негова работа. Той е създал света. Защо мене държите отговорен ? Питате ме, защо грешат хората. - И това е Божия работа. Бог създаде Адам и Ева, но и те сгрешиха. - Защо сгрешиха ? - Питайте Бога. Той каза на Адам и Ева да не ядат от плодовете на забраненото дърво, но те не Го послушаха. Колкото първите човеци послушаха Бога, толкова и сегашните хора ще послушат и изпълнят моите думи. Мога да им се наложа. но това е насилие, а насилието не разрешава въпросите, За да приеме Словото, човек трябва коренно да се измени. - Защо Бог допусна греха? - За да прекара човека през страдания, да отнеме каменното му сърце и да го замести с ново. Тогава всички, от малък до голям, ще познаят Бога, ще чуят Неговия глас, Питате: Кога ще ни кажете неща, които никой досега не ни е казал ? - Когато Бог отнеме каменните ви сърца и ги замести с нови. До това време ще говоря за неща, които предстоят да станат. - Какво ще стане? - Топовете ще гърмят, чуковете ще удрят, хората ще обедняват и ще забогатяват, ще се раждат и умират. Сега и аз ще ви кажа,

какво искам от вас. Искам да почитате Бога в себе си и в своя ближен. Искам да бъдете чисти. Ако се критикувате, внимавайте да не говорите неверни неща.. Критиката ви трябва да почива на истината» Не говорете за неща, които не сте проверили. Докато не видите нещата с очите си, не говорете за тях. И като ги видите, питайте Господа, как да ги изнесете. Всичко, което си видял и знаеш, не трябва да се казва. Не мисли, че като кажеш всичко, казал си истината. Можеш да кажеш всичко, и пак да си далеч от истината. Каквото и да видите, не бързайте да го изнасяте.

И тъй, не говорете неверни неща. Правете добро на ближния си. Почитайте себе си и своя ближен. Бъдете свободни! Проявявайте се такива, каквито сте. Ако сте нервни, не се стеснявайте.. Важно е да сте естествени. Който говори бързо, нека си говори бързо, но разумно. Можеш да говориш и бавно, но пак разумно. Който говори бързо, той е щедър. Той всякога е готов да дава. Който говори бавно, той е разумен. За бързия работите стават скоро, а за бавния - след хиляди години. Сега е времето на бързореките.

Мнозина се оплакват, че са остарели. - Аз още не съм остарял, че вие ли остаряхте? Вие сте още деца. Аз бих желал да видя един стар човек. Ако между вас има стари, нека дойдат при мене да ги видя. Аз желая да видя и един млад човек. Искам да видя поне един стар човек, който да не умира, и един млад, който да не остарява. По-силен е оня, който не умира. Старият може да стане млад, но младият не може да се върне назад. Желая всички да бъдете силни, не физически, но духовно. Като се натъкне на злото, духовно силният знае, как да се бори с него. Той го хваща за опашката, а не за главата. Много светии са тъпкани от злото. - Защо? - Не знаят, как да се борят с него. Ако не искате злото да ви тъпче, повикайте Господа да застане между него и вас. Оставете Бог да се справя с злото. Защо съществува злото, вие не може да разберете. Това е тайна, която ще ви се открие в края на вашия живот.

Сега, като виждам мъчнотиите ви, радвам се. Така ще се пробуди съзнанието ви. За да ускоря тоя процес, от време навреме и аз ви разтърсвам. Такава е Божията воля. Някоя жена се оплаква от мъжа си, че бил лош, понеже често я биел. Не е лош мъжът й, но той я изпитва, да види, каква е нейната любов. Каква любов е тая, да не може да издържи боя на един мъж ? Има силни жени, които отговарят на мъжа си по същия начин: мъжът бие, и жената бие. Има силни мъже, има и силни жени. Обаче, най-силен е оня, който може да се въздържа. Ако биеш, ще имаш един резултат; ако се въздържаш, ще имаш друг резултат.. За предпочитане е да се въздържаш.

Вложете в ума си следната мисъл: почит към себе си, обич към ближния и любов към Бога. Това трябва да прилагате всеки момент в живота си. От цялата беседа запомнете главно тая мисъл. Всичко друго може да забравите. Не питайте, защо сгрешиха Адам и Ева. Адам сгреши, за да излезе от рая, да срещне Христа и да познае любовта. Тя ще го води по нови пътеки - по пътеките на истинския живот, знание и свобода. Сега това ви е достатъчно. В бъдеще ще научите цялата история на живота.

10. Лекция на Учителя, държана
на 1юни, 1932 г. София. Изгрев.

1932_06_05 Доброто семе
неделна беседа

ДОБРОТО СЕМЕ

Ще прочета 13 глава от Евангелието на Матея от 10-ти стих до края. Ще взема само едно изречение на 24 стих:„Пося добро семе на нивата си.“

Има една красива страна на човешкия живот. И за в бъдеще тази страна трябва да се разглежда. Това е законът на светлината, то е законът на радостта. Това е бъдещата наука. Тя ще бъде не една наука на чувството, на афекта, понеже науката на чувството е нещо преходно, афектът, това е преходно положение. Казвам: тази бъдеща наука е наука на истината. Това е човешкото в човека. Това е областта на човешкия ум. Истината трябва да се изучава. Казано е: Истината ще освободи човечеството от съвременните несгоди. Цялата борба, която съществува – в науката, в политическия и в обществения живот, в семейството, навсякъде е борба за свобода. Жените се борят за свобода, учителите се борят за свобода, мъжете се борят за свобода, свещениците се борят за свобода, господарите се борят за свобода, слугите се борят за свобода. И кой от кого я търси, не се знае. Слугите считат, че са заробени от господарите; господарите считат, че са заробени от слугите; слушателите считат, че са заробени от своите проповедници; проповедниците считат, че са заробени от своите слушатели, и т.н. Сега не искам да ви описвам положителната страна. Защото вие може да кажете за един човек че е много красив, но това е нещо относително. Какво нещо е красотата? Този човек отвън е красив, но стомахът му е развален, дробовете му са развалени; лицето му е красиво, очите светли, но дробовете не са здрави. Питам: колко струва тази красота? Казваш на някого: "Ти си отличен човек гениален." Гениален, но лекарите констатират, че той е неврастеник или че е малокръвен. Казвате: "Това са малокръвни гениални хора." Това е отрицателната страна на истината. Истината може да се разгледа от две страни: относителната истина, истината, на която сенките са отвън, и истината, на която сенките са отвътре. Когато аз говоря за Истината, разбирам живи разумни същества, които мислят. Истината има отношение към човека. Вън от човека тази Истина не съществува като нещо материално, отделно от него. И човек не може да съществува без Истината. Нито пък истината може да се прояви без човека. Така се полага в бъдещата наука. Онези хора, които не разбират живота, хвърлят сенките отвън. Всички сенки, които съществуват в света, произтичат от същества, които не са разбрали смисъла на живота. Следователно те сгъстяват материята и хвърлят сянка, както Земята хвърля сянка върху Месечината. Тази сянка, която Земята хвърля върху Месечината, произтича от земните същества; ако тези същества престанат да живеят, няма да има никаква

сянка. Следователно сянката е израз на онези същества, които живеят тук. Онези пък, които са разбрали живота, те хвърлят сянка отвътре. Някой път вие сте богати, учени, свършили сте няколко факултета, някой съдия сте, председател на Апелативния съд, или на Касационния съд, или министър председател, или председател на Народното събрание, но тъмнина има вътре във вас, недоволен сте, кисел сте. Защо е така, аз няма да обяснявам. Обяснения няма да ви дам, защото се изисква обширна наука за всяка една страна на живота. Вие оставете вашата киселина настрана, оставете вашите недоразумения настрана, скърби и страдания, ревност, маловерие, всичко оставете настрана. Това е дадено от миналото на хората, според сегашната философия на Ремке. Туй е така. Ремке си има една философия, с която иска да обясни цялата философия върху една научна база. Ако сполучи, добре е, опитът е хубав, но всички учени хора, които работят, ние ги разглеждаме от научната страна така: учени хора и глашатаи на учените. Има учени хора, които работят, и неучени банкери, които вземат наготово трудовете на някой учен човек, на друг учен човек и стават учени хора. Аз ги наричам банкери, както един банкер на жито, събира житото на хиляди земеделци и става богаташ. Ако го питаш, той даже една бразда не е изорал, но е богат търговец, благодарение на труда на земеделеца. Аз оставям въпроса защо един е земеделец, друг търговец настрана. Не че е лошо да бъдеш търговец. Земеделецът е един светия, търговецът е друг светия, може да ги турите в църквата Това не е подигравка, но и търговеца Бог го е направил, и земеделеца Бог го е направил, само че трябва да турите на земеделеца една светийска дреха, и на търговеца трябва да турите една светийска дреха. Под думата "дреха" разбирам, че научно трябва да се определи светията какво е. Аз под думата "светия" разбирам човек, който разбира основните закони на живата Природа, който разбира човешката душа, разбира и човешкия дух. Той не задава въпроса дали съществува душата или не, това е въпрос за обикновените хора, а за гениалните това не представя никакъв предмет за разсъждения. Хората може да вярват, да създават друго верую, то е друг въпрос. Но казвам, светии са ония хора, които разбират основно този велик закон, защото под думата Бог всички тези учени хора разбират туй, от което те са излезли, туй без което те не могат. Това, в което човек живее, без което не може да живее, и това в което Бог живее и без което не може да живее, то е реалност. Туй, в което човек живее и туй, в което Бог живее, туй аз наричам реалност. Ако не можете да разберете, вие ще запитате: какво е туй, в което аз живея? Така пита обикновеният човек. Така не се пита. Туй, в което аз живея, аз го зная. Туй, което в мен живее и аз живея в него, аз го зная, и няма защо да питам. Единственото нещо, което аз зная, е това, което в мен живее и в което аз живея. То е неизменяемо. Следователно, това не изучавам. Туй, което се променя, можете да изучавате. Един предмет, който се изменя, може да изучавате. Едно дете, как расте, как се

увеличава всяка година – това е интересно за изучаване. Палеца му, веждите му, колко са дебели, или носа му или устата му, може да четете космите му какви са, черни или руси, дебели или тънки. Туй представя предмет за изучаване. Не мислете, че човешките косми не са важни. Ако вие знаехте на всичките ваши роднини колко косми е имал всеки един от тях на главата си, ако знаехте какъв е цветът на техните косми, ако знаехте какви са математическите отношения на космите, вие щяхте да бъдете един гениален човек. Защото в реалната природа няма нищо произволно. Първоначално, когато човек е създаден, неговата уста е била съвършена, но в сегашната уста на хората има нещо, което се е изопачило. Сегашната уста, сегашните очи, сегашният нос на човека, изобщо сегашният човек е деформиран. Следователно може да се изучава това от чисто патологично гледище. Но това не е наука. Патологията не е наука. То е едно вметнато състояние вътре, не е здравословно състояние. Най-първо трябва да намерим в какво седи здравословното състояние на човека. Здравият човек е онзи у когото има отношение между неговият дух, неговата душа, неговото сърце и неговият ум. Тия четири положения няма какво да ги оспорва човек, той трябва да ги разбира. Дух, душа, ум и сърце – той трябва да разбира тези отношения. Вие може да напишете върху тях научни трактати, аз няма какво да ги оспорвам. Според мене туй, което аз зная, няма какво да го обяснявам. Или казано в научна форма: не знаете, кое ще ви обясня. Защото ще кажете: как той ще говори на нас за туй, което той не знае, пък иска нас да осветли. Аз, например, искам да ви убедя в някои неща, научно говоря, защото може да кажа: туй, което не знаете, него ще обясня. Пък аз казвам: туй, което аз зная, него ще обясня. Каква разлика има тогава?

Питам: чешмата, която се влива в коритото, знае ли къде се влива? Не знае. Коритото, което приема водата от чешмата, знае ли къде се влива? Не. При това без да знае, коритото приема водата, и чучурът на чешмата я излива. С какво се занимава чучурът? Този чучур е само сянка. Живият чучур ще го намерите на друго място. Който е турил чучура, той ще го намери. Всякога ходя да гледам дали чучура е на място. Следователно докато чучурът е на място, ние знаем, че онзи, който го е турил, е умен човек. Тогава ние разсъждаваме така. Тази вода докато тече, Разумното, което е направило водата да тече, то е някъде, то се грижи за нея. Следователно водата не знае, че тече, но онова същество, което е направило водата за тебе, то се грижи за нея. Водата е един резултат, чучурът е един резултат, коритото е един резултат, нашето тяло е резултат, нашият нос е резултат, нашата уста е резултат, нашите очи са резултат, нашето чело е резултат, нашите ръце са резултат. Всичко е резултат. Тогава къде е човекът. Къде е умът на човека?

Сега всеки иска да бъде реален. Дайте ми реалното. Досега кой от вас е попипал човешкия ум? Никой. Кой от вас е попипал човешкото сърце? Никой. Казвате: Де е човешката душа? Никъде не е. Никой не я е попипал. Нито духът, нито душата, нито умът, нито сърцето са на земята. Къде са? На друго място. Говоря на вашите умове, да разсъждавате. Какво нещо са чувствата? Аз не искам да се смущавате, а да бъдете много спокойни, защото след като ви държа тази лекция, ще ви дам един банкет. И действително ще ви дам един банкет, но за този банкет трябва да ме слушате. Този банкет ще бъде само един резултат.

Та всеки един от вас трябва да направи опит, да си представи като какво представлява той в материалния свят. Някой път някой казва: "Аз нищо не съм." Нали тяло имаш, как нищо не си? Тежиш 90 килограма, как нищо не си? Един от учените математици изчислил, че в атома има толкова енергия скрита, че може цялата Земя да я подвижи на няколко хиляди километра. Тази материя на вашето тяло, колко милиарда атома има, колко скрита енергия има у вас? Вие чудеса бихте извършили, ако разбирахте каква сила се крие у вас. Вие се спъвате вътре в едно отношение, като казвате: "Знаете ли, еди кой си учен човек е казал това и това." Много хубаво е казал, но той не се е доизказал. Например теорията на Айнщайн - той дава едно ново мировъзрение, което постепенно разширява. Неговата теория е права, а другите учени се страхуват, че като влезе тази теория, ще направи на пух и прах досегашната наука. Цялата наука претърпява реформация. Те оставят настрана тази теория, понеже труд се изисква, усилия да я проучат. Под "Природа" аз разбирам едно общество от възвишени същества, които са завършили своето развитие. Под тяхната директива учените хора на земята работят от хиляди години във всички направления. Това не е произволно. Вземете за пример съвременната музика. Като изучавате хармония, знаете какво нещо е хармония. Тя е наука за човешкия ум, за външната страна. Човек, който иска да прогресира без хармония, той не може да направи нито крачка напред. Например един човек, който не може да пее, той не може да мисли правилно. Един човек, който няма обич към музиката, неговата мисъл не може да бъде вярна. Понеже музиката е поле, през което човешката мисъл трябва да мине и да се уравновеси, филтриране е то. Не човек да си изкарва прехраната от музиката, то е изкуство вече. Но аз говоря за музиката като условие за развитието на човешкия дух. В Природата съществува една абсолютна хармония. Ако днешните хора не могат да живеят добре, то е, защото този закон на хармонията не е разрешен. Вследствие на това хората страдат. Нашият Изгрев е пълен с музиканти. Когато говоря за нашите "щурци", отлични свирци са, те са взели много нещо от онези щурци, които свирят по ливадите. Е, разбира се, че малко са по-напреднали, отишли са по-напред от тях. Ще каже някой с пренебрежение: "Щурец е." Какви

класически парчета изпълняват те! Но дух се изисква, за да ги чуе. Някой ще каже, че щурецът само църка. Не е никакво църкане. Ако дойде някой гениален музикант, би изкарал много хубави парчета от техните песни, би дал ново направление на сегашната музика. Но щурците казват: "Съжаляваме, че нямаме удобствата на хората, докъдето сме дошли – това е, по-нататък не можем да отидем. На нашата музика разчитат хората." Тъй казват щурците. Сега, аз туй го казвам за едно малко обяснение. Разбира се, у щурците няма това съзнание, което има у човека. Но при това малкото съзнание, което имат, при тази степен на своето развитие, щурецът е един гениален музикант. Едно разбиране е това. У тях има отлични маниери на уважение и почитание. Аз съм забелязал всякога, когато минавам покрай дупките на щурците, излизат от дупките и се покланят. Казвам: "Свободно е, свободно минете." Но те влизат в дупката. Щурецът не се крие както другите, да си обърне главата пред вас временно, но поотгегля се малко назад, както една млада булка се оттегля пред старец и му сторва път да мине. Тъй и щурецът се оттегля назад – съзнание има. Някой път вие можете да правите своите наблюдения над щурците, да изследвате психологически техния живот, техния език, защото другояче има един език, който е спорен. Ако кажа, че говоря с щурците, ще попитате: човек може ли да говори с щурците? За да говоря с щурците, трябва да зная езика им.

Един американец, професор, отива в Африка да изучава езика на маймуните. Той си направил един голям кафез с железа наоколо. В процеса на проучванията донякъде сполучил да се разговаря с маймуните. Той разчленява около 15-20 думи най-малко, с които маймуните си служат. Като произнесе тези думи, маймуните идват, разбират го. Цяло съчинение е написал за езика на маймуните. Той е допринесъл нещо на човечеството. От негово гледище и от мое маймуните са хора изостанали в своето развитие, хора, които са изгубили условията и сега чакат по-добри условия. Целият маймунски свят според него, чака една нова вълна да ги подеме в еволюцията. Като погледнете ръцете на маймуните, ще видите много линии има на тях. После, всички маймуни са вегетарианци, няма маймуни месоядци, В това отношение те седят по-горе от сегашният човек. Маймуните подражават на човека.

Само в някои отношения те са лоши. Сега аз няма да се спирам да обяснявам този въпрос, кои са били причините, защо са изостанали. Аз взимам само фактите.

Например, някой осиромашал; и много богатият може да стане сиромах, а сиромахът може да забогатее. Констатирам само фактите: ако претеглиш един богат и един сиромах, ще намериш разлика. Богаташът всякога тежи

повече, по-тежък е. Доволният сиромах тежи повече от недоволният сиромах. Та обяснявам: ако сиромахът е недоволен, тежи по-малко. Разбирам, че безразличието го прави да тежи по-малко. Но богатият защо е недоволен? Богатият е всякога недоволен, защото в подсъзнанието му седи идеята: ако аз бях сиромах човек нямаше да страдам. Недоволният сиромах казва: ако бях богат човек, нямаше да страдам. Следователно, те имат две философски разбирания. Така го обясняват някои психолози. Аз го обяснявам като подчертавам това мнение: човек все трябва да е недоволен от нещо.

Човек трябва да обърне специфично внимание на своя мозък. Единственото възпитание за в бъдеще трябва да започне от главата на човека. Ако главата на човека не можеш да възпиташ, целият човек ще остане невъзпитан. Много лесно се предава едно възпитание на човешката глава. Всички други удове много мъчно се възпитават. Природата е заставила един да оре, друг да пише, друг да работи – това е възпитание на ръката. Или е заставила човека да ходи – това е възпитание на краката. Заставила е човека да диша – възпитава дробовете. Ядеш – възпитаваш стомаха си. Но от научно гледище главата, мозъкът на човека най-лесно се възпитава. Обясняват го с това, че мозъкът е най-неизменчивото вещество. Един болен човек може да изгуби 20-30 килограма от теглото си, но мозъкът много малко губи от своята тежест. Френологията е свързана с човешката глава. Астрологията вън от човешката глава няма никакво приложение. Хиромантията – също, физиогномията вън от човешката глава, и тя няма никакво приложение.

Например има известни отношения между широчината на ръката и широчината на мозъка. Има известни отношения между първия пръст и втория пръст. Първият и вторият пръст показват какво е умственото развитие на човека. Линията изтеглена от носа до ухото, показва степента на развитие на човешкия ум, пътят, по който човек е минал в своето развитие. Как е поставено ухото на човека, близо или далеч от носа, и това е в зависимост от интелигентността на човека. Някой казва, че не е важно де е поставено ухото. Много важно е де е поставено. Тъй както ние мислим, че Бог е създал света, не е така, не е създаден света така както учените хора мислят. Не искам сега да споря. И то е право, както те обясняват. Някой път алегорически може да го определим. Но как е създаден светът хората още хиляди години няма да знаят. Какво ви очаква, то е външната страна, но светът си има и вътрешна страна. Ще се научим да проучваме себе си. Много философи са казали: "Познай себе си!" Или проучвай себе си, или проучвай своята глава. Имате някое неразположение. Някой път може да направите при такъв случай един опит. За да премине неразположението, почнете да пипате главата си навсякъде, целият ден пипайте главата си и

туй неразположение ще изчезне от вас. Аз няма да ви кажа къде да пипате. Като пипате главата си, все ще дойдете до онова място, което е станало причина за неразположението. Защото има известно място, което е станало причина; има известни места в мозъка, с които той възприема различни енергии от природата - положителни и отрицателни енергии. Някой път неразположението може да се дължи на далечни причини: някой американец не е разположен и ти по радиото възприемаш неговата отрицателна мисъл, и целият ден си неразположен. Като пипнеш съответното място на главата си, ти ще затвориш този ключ, ще освободиш главата си от този крясък. Защото неразположението на мозъка е една дисхармония, тия вълни, които идат там са дисхармонични. Няма да се занимавам с тези отрицателни мисли.

Един философ е написал цял трактат, че няма Господ. Ти като вярваш, че има Господ, къса ти се сърцето като четеш, че така може да се пише, че няма Господ. Мислиш, че като докаже това, ще стане нещо. Как ще докажеш, че Господ не съществува, когато Той е? Или как ще докаже този, ученият човек, че Слънцето не съществува? Аз, който имам очи, как ще ми докаже този ученият човек, че Слънцето не съществува?

Не че заставам на едната или на другата страна. Ние сме за истината. Туй Същество, което ние наричаме Бог, съществува ли То в света, има ли към нас отношение, имаме ли ние отношение към Него – това е въпросът. Туй отношение трябва да бъде разумно. Сега хората имат отношение към Бога само когато се намират в голяма трудност, само тогава Го търсят. После, когато забогатеят, хич не Го търсят. То прилича на положението на онзи българин, който имал един сляп кон, пък отишъл да го продава. Казват му: "Вижда ми се, че конят е сляп." "Вярвай в Бога, не е сляп. Окото му е такова." "Че и другото му око е същото." Пък като отишъл този българин в онзи свят, казва на Господа: "Аз проповядвах, че Ти съществуваш." "Да, казва Господ, ти проповядваше за мене, за да продадеш слепия си кон." Това не е наука. Това е едно унижение, да продаваме едно същество и да лъжем хората. То не е наука. Учените хора аз ги харесвам в едно отношение: в учените хора лъжа няма.

Един учен човек като разглежда произхода на видовете, като се спира на изказванията и теорията на Дарвин, счита, че Дарвин е безверник, безбожник. Той разглежда нещата както са в природата. Като дойде до някои неща, които не може да обясни, казва: "Туй не го зная." Много пъти обяснява нещата, но много пъти казва: "Това аз не го зная, оставям на по-учените хора да го обяснят." Във всяка теория има крайности, има отклонения. Във всяко едно вярване има крайности. Ние хората страдаме от една патология, не сме в състояние да кажем истината, както е – не от

незнание, от нежелание. Някой път преувеличаваме нещата, а някой път ги намаляваме. Когато обичаме някого, казваме: той е много добър човек; когато не обичаме някого, казваме:- той е много лош човек. Когато го обичаме, казваме: много учен човек е; когато не го обичаме – много лош е. Но туй не е в ума. Когато аз разглеждам един човек, трябва да видя първо как той гледа на въпроса. Ако един учен човек пише, или не пише съобразно с това аз както вярвам, ни най-малко няма да му вменя това в грях, да кажа, че той не пише вярно. Той казва известни факти общо. Аз не съм дошъл да третирам въпроса дали Бог съществува или не в света. Това е последен въпрос, с който хората трябва да се занимават. За пример трябва да се подложи на опит въпроса има ли човек душа или не. За ума няма да питаме. Дали човек има сърце, и това не е въпрос. Мозъкът е орган на ума, дробовете и сърцето са органи на чувствителността, но като дойдем до човешката душа, не знаем къде да я локализираме, няма орган. Като дойдем до човешкия дух, не знаем къде да го локализираме, няма орган и за него. Спор има за душата.

Помнете едно нещо: всички вие сте въплътени души. Ти си човек, който чувстваш, който работиш, ти си душа, не може да мислиш за себе си, ти не познаваш себе си. Казваш някой път: "Аз ще умра." Ти не познаваш себе си. Ти и десет пъти да умреш, пак няма да умреш. В Англия се правят свободно разни научни изследвания, имат психологическо дружество, което прави своите изследвания върху душата, събира хиляди факти. Аз взимам от тези факти най-малко едно на стоте за верно. Както и да ги обяснявам тези работи, мъчно се приемат. Може да се обяснят с телепатия, с туй-онуй, с предаване на мислите. Но откъде се предава тази мисъл? Сега се правят тия опити в Париж, в Лондон, учени хора ги правят. Човекът не е това, което се вижда само отвън. Вътре в човека има и друго същество, което е по-дълбоко от неговото тяло, което не се вижда. Тия учени хора са намерили, че това същество може да се извади навън от тялото и го наричат негов двойник. Има една велика истина, има един велик начин, по който този двойник може да се извади навън. Индусите преди хиляди години са го намерили. Но верующите не го виждат. Като го извадят, турят го на стола, този двойник прилича на човека, уста има, очи има, ухо има, той е от една неосезаема материя, но която е чувствителна, може да го пипнете малко. Понякога изваждат двойника от тялото на човека, когато той е заспал, хърка. Започнали са да правят опити по следния начин. Вземат една бучка захар, турят я на устата на спящия – никакъв отзвук няма; турят я на устата на двойника – този на леглото казва, че е захар. После вземат една научна книга и я турят пред очите на спящия – не чете. Турят я пред очите на двойника – този на леглото чете книгата. Как ще си го обясните? Казвате: "Може ли да бъде това?" Идете в Лондон, в Париж, там има цели дружества, които се занимават много с астралното

тяло на човека. Те ще ви обяснят. Сега, ако аз кажа, че ние тук в България сме правили и по-големи опити, може да не вярвате. Но във Франция, в Лондон, в Ню Йорк или в Берлин учени хора са правили тия опити – на тях може да вярвате, авторитети. Имат известни методи. Те са дошли до още по-големи научни обяснения, те могат не само да излязат из тялото навън. А то не е само това тяло. Има още тела, по-висши. Седем тела има човек. А според мен в далечно бъдеще ще се развият още пет тела.

Сега ще ви приведа следния пример, няма да ви кажа името. Преди 15 години дойде един литератор, издал ред книги, учен човек, интересува се от окултните науки, и ми казва: "Искам да Ви поверя една тайна. Ще Ви моля да я пазите." Казвам: Може би тази Ваша тайна да сте я разправяли и на друг някой, преди да сте я разправили на мен. Ако сега ми я разправите и се разчуе ще обвините мен. Казва: "Никому не съм я разправил. Страхувам се да ида на лекар, мене ми се струва, че ми е мръднала дъската. Страхувам се, че скоро ще ликвидирам с живота си." Казвам: Какво Ви дава повод да мислите така? "Връщам се един ден от гостилницата и си лягам да си почина, за да мога да работя после. По едно време виждам, че съм се изправил в стаята си, гледам – тялото ми на леглото, а пък аз съм по-голям, гледам го, някой отзад ми казва: "Това си ти." Аз мисля, че онзи е с мене, пък аз не го виждам, но го питам: "Ами аз кой съм?" Като зададох този въпрос, буден съм, у мене се зароди особено състояние, ще се пръсна, не мога да разбера тази работа, ще полудея, не зная ако той съм аз, то аз кой съм? Той или аз? Този, който ме държи отподире, аз не го виждам, казва: "Ще ти покажа кой си." И с очите ме постави върху онзи на леглото. Почнах да потъвам, не зная колко време и се събудих. Да не мислите, че ми хлопа дъската? Цяла седмица не мога да спя. Страх ме е да ида да спя, защото като легна ще усетя същото. Как ще обясните това, дайте ми един цяр!" Казвам: Ти си в нормално състояние, но си имал едно извънредно състояние, което втори път няма да ти се случи в живота. Това е, за да ти покажат невидими за теб същества, че има нещо, което може да се отдели от човека. Ти си излязъл от тялото навън. "Как така?" Но аз ти гарантирам, че втори път няма да ти се случи. И ето, 15 години оттогава, не му се е случвало. Той оттам насетне се заинтересува да учи старателно тези неща.

Та казвам: има един друг свят, и този свят един ден ще се разкрие пред нас. Невидимият свят е реален, но понеже ние нямаме органи още, той е за нас още непознат, неразбран. Ние го считаме като телепатия, интуиция, нещо отвлечено, туряме му разни имена. Но съществува един по-широк свят отколкото съвременните хора разбират. Сега аз няма да ви навеждам известни факти. Има хора, които предчувстват онова, което има да става. Отде го знаят? Има други, които никак не могат да предчувстват. Но онези хора, които предчувстват нещата, те имат известни белези. Ако

разглеждате човешката култура, онези хора, у които интуицията е развита, имат известни белези в очите си. Ако разгледате човешкото око, ще видите, има известни петна в него. Такива петна, както при слънцето. Ще ги видите в окото на всички онези хора, които са надарени с ясновиждане, които имат туй зрение, защото има хора, които виждат зад стената. Има издадени книги за това, виждат зад себе си, виждат и отпред и отзад, навсякъде виждат и знаят какво става Та има едно съвпадение.Тия хора у които това чувство е развито, имат известни петна в очите. Някои лекари казват, че това са болезнени състояния. Болезнените състояния се различават. Ако езикът побелее, това е болезнено състояние. Ако окото пожълтее, това е болезнено състояние. Жълтият цвят показва разстройство на черния дроб, на жлъчката, храносмилането не става правилно, кръвообращението не става правилно. Казвам: Черният дроб може да дойде в анормално състояние от голямо безпокойство. Затова първото нещо е: няма защо човек да се безпокои. Изгубил си 1000 лева, защо ще се безпокоиш? Ако безпокойството може да ти върне парите назад – добре. Трябва да работиш, няма защо да се безпокоиш.

Срещам един българин от Варна, търговец, който прави търговски операции. Изгубил 8000 лева. Това преди 20 години беше голям капитал. Казва: "Каквото спечелих, всичко изгубих, но имам вяра в себе си. Аз предчувствам, че в две години пак ще спечеля тези пари". След две години го срещам и казва: "Онези пари, които изгубих, пак ги спечелих". Казвам: ето един човек, който няма защо да се безпокои. Този човек има едно знание за живота. Сиромашията се обуславя от известни закони. Ти не може да избегнеш сиромашията, не може да избегнеш и богатството. Ти не може да избегнеш последствията на сиромашията, както и на богатството. Защото сиромашията и богатството са две сили, които работят за човешкия ум. Да ви приведа един пример: богатият става богат, защото има специфични чувства. Ако поставите една кокошка при крина жито, тя е щедра – разрови житото наляво-надясно, изхвърля го, но няма да ѝ дойде на ума да събере житото на място. Ако на катерицата дадете жито, ако го оставите разпиляно, тя ще го тури на едно място. Питам: защо кокошката рови, а катерицата събира? Онези, които изучават главите на животните, казват че у катерицата е развито чувството за пестеливост, тя събира. Тя казва: "Тази царевица ще ми дотрябва". Кокошката е като турците. У мравката също ,туй чувство е силно развито. Който е много разпуснат и сиромах, да се сприятели с мравките, за да стане богат. Те трябва да му дадат пример. Българите вярват, че мравките като дойдат в една къща, носят богатство. И действително това е така, понеже дават импулс да работиш като тях. А онзи, който е много стиснат, мравките ще му попречат.

Човек, за да се развие, трябва да му се даде нещо, с което той да работи. Имайте пред вид, че сиромашията е само едно състояние на човека. Но в човека има вложен един капитал, който трябва да се разработи. Неговият капитал седи в неговия ум, в неговото сърце, в неговата воля. Следователно онзи човек, който има воля, който има сърце, който има ум, той не е беден човек Той трябва да впрегне ума си и за сиромашия въпрос не трябва да прави. Никога да не казва аз съм сиромах, защото това не е истината. Аз на мнозина, които са ми казвали, че са сиромаси, съм казвал: аз ще ти дам 200 хиляди лева за твоите очи, да ти ги извадят. Зъбите на човека струват повече от 200 хиляди. Човек би ли дал да му ги извадят? Ами ушите? Направени са от една специална материя, знаете ли колко струват? Ами човешкият език, с който трябва да опитвате природата? Ами човешкият нос,човешките ръце – тези пипала? Знаете ли защо обичате да целунете една ръка, а друга не? Като пипнете някоя ръка, усещате нещо приятно се предава по нея. Какво е то, не знаете, но като я пипнете, остава нещо приятно. А друга ръка не желаете дори да я пипнете. Значи предава се нещо чрез тези пипалца.

Сега аз не искам у вас да остане мисълта, че вие не сте способни. Казвате: "Толкоз години, какво сме направили? – Много сте направили. Не трябва да се спирате върху това положение. Не се спирайте върху положението "докъде сте дошли". Казвате: "Ние вярваме". Вярата нищо не определя. Само онази вяра, която е подтик към науката, знанието, изучаването на живата природа, изучаването на човека, тази вяра има смисъл. Но вярата, която отклонява човека от правия път да учи, това е лековерие и суеверие. За пример ние търсим някой път Бога вън в природата. В природата не зная къде може да намерим Бога, но в себе си вие може да намерите тази истина. Но ако едновременно у човека няма едно съзнание по-високо от него самия, нищо не може да разбере. Нали някой път човек се разговаря със себе си? Може ли човек сам със себе си да се разговаря? Може ли .да извършите събиране със себе си? Имате в математиката две действия: умножение и събиране. Ако умножавате една единица с друга не се увеличава - едно по едно е равно на едно. Но аз да ви обясня какво значи единицата. Две реки, които са единици, се вливат и образуват една река. Но тази река е по-голяма. Когато събереш едно плюс едно равно е на две. Питам може ли да събереш единиците на едно място? Събирането е само като идея за обяснение. Събирането е един разумен акт. Трябва да знаете какво нещо е събирането. Защото може ли да съберете две свои мисли на едно място и тези мисли да ги впрегнете на работа? Да съберете това значи да впрегнете две свои мисли на работа. Две реки като се вливат в една, образуват една голяма река, която трябва да принесе полза. Събирането не е един установен механичен процес. В природата установени механични процеси няма. Тялото ви постоянно се изменя. Вие не сте такива, каквито

сте били преди 20 или преди 15 години. След 20 години няма да бъдете това, което сте сега. Питам: кое е онова, което изменя човека? Онзи великият закон, който изменя човешките тела е реалността. Реалността е, която изменя нашия живот, за да ни застави да я познаем.

Един от израилските пророци казва "Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се възобнови." Или казано от друго гледище: онези, които разбират реалния закон на живата Природа, няма да остареят. От това гледище сегашната икономическа борба и духовната борба, която съществува, какво представляват? Всеки един да се ползва от външните врагове. Това е право донякъде. Но има нещо излишно в съвременния строй. Не сме ние единствените фактори за човешката култура.

Питам: откъде сме дошли ние, съвременните хора? Ние, ако сме фактори, не го знаем. Онези, които са ни поставили на Земята, нека да ги попитаме, а те са по-разумни от нас. Следователно те, които създадоха Земята, създадоха тези сили за нас, туриха ни да се развиваме. Създадоха ни глава, създадоха ни дробове, създадоха ни стомах, ръце, крака; мислите ли, че те не се грижат за подема на света? Понеже ние сме присвоили едно право, което не ни се пада, мислим че ние сме, които създаваме. Създаваме един закон, втори за възпитанието на децата. В училище едно дете може ли да се научи да вярва в Бога?

Няма какво да го учиш да вярва в Бога. Туй чувство за вярата е всадено в него, само не му препятствай. Остави го, дай му ход и Божественото, благородното ще се прояви. У човека съществува една разумност, съществува памет, съществува реч, ред способности съществуват. Тези способности искат условия, при които да се развиват. Ако някои хора са закъсали, причината за това е, че техните способности не се развиват. Трябва да се създадат условия за развитие. Под социални условия разбирам разумни условия не както сега механически условия. Казвате, пари. Парите човешкият ум ги е създал, той ги е турил в банките.

Съществува един разумен закон в света, той е следният: щом се родите, може да се предскаже богат ли ще бъдете или не. Туй богатство се обуславя от златото, което е във вашата кръв. Във всяка кръв има злато. То е само за поддържане на живота. То не е излишно злато. Дължината на живота зависи от златото. Когато се поквари златото като елемент, животът се съкратява. Сега учените разложиха елементите на техните атоми. Но все таки, съществува един елемент в света, в който живота се предава. Значи от количеството на органическото злато в кръвта на човека зависи дължината на живота. Ако вие имате едно малко количество злато излишно, което не служи за продължение на живота, то ще послужи за

привличането на външно богатство или то ще създаде условия да бъдете богати. То дава тенденция да станете богат човек. След като станете богат човек, то ще ви научи как да живеете, няма да се разхождате само с автомобил и да ходите на бани, но ще бъдете богат човек, който е вложил капитала си за благоденствието на народа, за облагородяването на хората. Тогава всички ще видят, че този човек съдейства на обществото. Сега в света има много богати хора. В тази криза пак наскоро се убил в Америка един голям богаташ, от милиардерите, на който не му вървяло.

Иде време, когато хората, които имат, трябва да знаят, че богатството, поверено в техните ръце, трябва да го употребят за общото благо на обществото, в което живеят. Такъв е законът в Природата. Следователно всички ония хора които така използват силите си за доброто, техният живот се продължава, а ония, които не използват богатството си за благото на народа техният живот се съкращава.

Във всяко едно отношение под думата "ближен" аз разбирам същество, което те обича. Ти трябва да бъдеш крайно справедлив към него. И най-голямото зло е да използвате и да сте несправедливи спрямо онзи, който ви обича. Никога не използвайте онова същество, което ви обича! Вашето богатство се дължи на такива същества които ви обичат. Ако не ви обичат разумни същества, не може да имате богатство, любов. Ако майка ви не беше едно разумно същество, ако баща ви не беше разумен човек, също дядо ви, баба ви, ако 10,15 поколения не се интересуваха от вас, какво щеше да стане? Дали са ви условия да растете и се развивате. Те като заминат за другия свят, казват: "В нашия път ще вървиш." Затова ти ставаш богат.

Тъй както аз представям въпроса, някои от вас, които разглеждат нещата материалистически, казват: "Вън от нашата среда няма друга" Вие имате право да мислите така, но спрямо себе си вие сте несправедливи. Тогава питам: Ако вие сте единственият фактор – аз задавам въпроса от мое гледище – щом вие така мислите, каква нужда имаше да имате майка, баща, сам трябваше да се родите. Значи щом се раждате от баща и майка, вие не сте свободни в своите възгледи. Значи баща ви и майка ви ви дадоха самостоятелен живот. Казвате, че не вярвате в нищо. Най-малко вярвате в това, което баща ви е вложил у вас; не вярвате в това, което майка ви е вложила. Като правех своите научни изследвания, един ми каза: "Аз съм голям безверник." Казвам му: Аз те намирам за голям вярващ. "Как, аз в нищо не вярвам." Дойде друг при мене, казва: "Аз съм много религиозен човек." Ходел по три пъти на ден на църква. Аз правя своите изследвания и казвам: Ти не си толкова набожен. В България правех своите изследвания и на една българска ясновидка, много напреднала, казвам: В теб религиозното чувство е много слабо разбито, в теб любов към Бога няма.

Казва: "Прав си." Казвам: В теб има една хубава съвест развита, умна си, практична си, много си нервна, сприхава си, нямаш туй широко сърце да търпиш. "Прав си. А пък колко много съм плакала, да знаеш!" И това е една от най-добрите ясновидки, които съм срещал в България. Тя казва: "Какво става? Аз се намирам в три състояния. Едното състояние – каквото кажа, ще стане. виждам го. Другото състояние средно – каквото кажа, наполовина е вярно. А има й трето състояние, че каквото кажа, не става. Тогава трябва да мълча, пък аз не мълча. Дойде някой, ще му кажа една лъжа." Съзнаваше тя. Не всякога човек може да предвижда нещата.

За да бъде човек добър в правия смисъл, според мен той трябва да има свещения огън на Любовта, той трябва да има една непреодолима любов спрямо всичко. Не само към хората, но и към животните, не само към животните, но и към растенията. Че растенията са много важни! Те ни дават плодове, те са много важни същества, съзнание има в тях. Те и радост имат, и скръб имат. И растенията се привързват. Има случаи, когато някой дядо е садил някоя ябълка или круша, или слива, той като умре, и крушата си отива с него заедно. Туй растение обича. Ако някоя круша ражда повече, тя ражда повече, защото обича повече. Когато някоя круша не обича някого в къщата, много малко круши ражда или никак не ражда. Някой иде при крушата и каже: "Или ще раждаш, или ще те отсека!" И тогава казват, че тя раждала повече. Това сега не го вярвате, може да е вярно, но вие го отричате.

Казвам: има една реалност, върху която всички трябва да се спрете. Най-учената реалност аз я наричам. Казвам: вън от нашето верую, което сега имаме, всеки човек трябва да има едно верую, което да не зависи от сегашното му верую, нито от миналото му верую – едно верую, с което той е роден. Има едно такова верую в човека, то е едно чувство, може да го проверите. Болен сте на умиране. Лекарят е казал след 24 часа ще свършите. Викате един лекар, втори, трети, четвърти, пети, консулт правите. Всички казват: "Това казва науката, той ще умре." Но вътре в този човек едно чувство му казва: "Ти ще живееш!" И не се минават няколко дена, той претърпява една голяма криза и се спасява. Аз ще ви приведа един пример. В цариградската болница на един човек кракът се заразил и лекарите казват, че непременно трябва да се отреже, защото иначе човекът ще умре. Болният казва: "Докторе, аз не искам да ми отрежете крака." "Ама ще умреш." "Ако Господ иска един крак, аз ще му дам цялото си тяло. Защо му е моят крак?" Изпратили го от болницата. След шест месеца той се връща от болницата здрав, отива при лекаря и казва: "Аз съм онзи пациент, на когото искахте да отрежете крака. Както виждате, оздравях."

Има едно чувство в човека, което му нашепва. Когато то ти каже: "Ще

бъдеш здрав." – ще бъдеш здрав; когато то ти казва:"Ще спечелиш." – ще спечелиш; когато то ти казва: "Учен ще станеш." – ще станеш учен; когато то ти казва: "Музикант ще станеш." – ще станеш музикант. Каквото ти каже, то ще стане. То е вярно. Питам: ако в това чувство в човека не вярвате, в какво ще вярвате? Това е вяра, върху която трябва да обосновете бъдещото възпитание. Та като влезе един учител между учениците, да зачита онова, което децата говорят. Тогава като говори на децата, и те ще го оценят. Щом той ги оценява и децата ще го оценят.

Та казвам: зачитайте в себе си Божественото. И светът да се обърне, ще кажеш: "Не може да бъде другояче!" Тъй както сега ви говоря, то не е научно. Аз не искам да ви наложа това, нека вие да си го наложите. Аз ще се радвам да опитате и да се убедите, че е така. Моите Възгледи ни най-малко не искам на вас да ви ги наложа. Мене ме интересуват вашите възгледи. Искам хубавото във вас да се развива. Някои от вас сте много даровити, но чакате някой късмет да ви дойде. Късметът от главата трябва да излиза. Аз ще ви приведа един пример какво може да направи човек. В Америка един от знаменитите проповедници бил обущар преди. В него туй чувство да говори за Бога било много разбито. То му казвало: "Ти ще станеш виден проповедник." Един ден отива и става член на църквата. Иска той да говори, но му казват: "Седни си, като не знаеш да говориш. Твоето е бръщолевене." Но нещо в него му казва: "Ти ще станеш виден проповедник. Малко се иска да говориш." Но все не му позволяват. Минават две, три, четири, десет години упражнения и после този човек го слушаха повече от 20 хиляди души. Той ходи и в Англия, и там го слушаха англичаните, и там има същия успех Но той слуша това чувство вътре: "Ще станеш проповедник!" Преодолява мъчнотиите. Големи мъчнотии срещал в работата. Той се самообразоваше,.по 20 часа на ден, чете книги, изучава хората, събира факти, постепенно обработва своята реч и стана един от най-красноречивите проповедници. Казваше се Муди. Сега той не е на този свят.

Когато всички престанат да ти говорят, нещо в тебе казва: "Не бой се, в тази работа ще успееш!" Никой не те насърчава, другите те мразят тъпчат те оттук-оттам, но то ти казва: "Не бой се, тази работа ще се оправи!" Така може да се обясни подвига на българските революционери като Ботев, като Левски, които казваха: "Ще успеем, ще освободим България! Това ще стане!" Има нещо Божествено в това. И така стана, както мислеха. Ако бяха се обезсърчили, и досега България, щеше да бъде под иго. Сега вие живеете в по-добри условия. Сега във вас кой говори? Какво трябва вие да направите? Какво ще направите, то не е моя работа, но аз един приятелски съвет искам да ви дам. Онова, с което вие сте родени, което всякога ви е подкрепвало, бъдете верни на него. Вярват ли в това хората, става едно

побратимяване в света Може да има едно общо побратимяване. Всички недоразумения, които сега съществуват, те са от един обществен характер. Всички други въпроси са второстепенни. Всичко това може да се поправи. Това е въпросът за отношението между бедни и богати, между учени и прости, между добри и зли, всички други въпроси са второстепенни. Всичко това може да се поправи. Един богат човек и един беден човек преспокойно могат да вървят заедно. Бедният може да е по-учен, по-силен – той ни най-малко не е беден.

Силата седи в това верую, което е вътре в човека.

То е човекът. То е мощното. Туй, което в човека никога не престава да съществува, то е човешката душа. То е човекът, който не умира. Следователно, има нещо в човека, което ще умре, но има и друго, което не умира. Тялото ще умре, ще го заровят. След като ви вземат тялото, ще остане нещо, което никой не може да вземе. Сега аз не искам да ви убеждавам, понеже като идете в другия свят, вие ще проверите. Онези от вас, които не вярвате, идете в другия свят да проверите и елате да ми кажете. Аз ще ви срещна в другия свят и там ще ви проповядвам. Туй вече не е научно.

Аз искам да ви кажа, че има една обща връзка. Този и онзи свят са тясно свързана. Някои разделят единия свят от другия. Този свят съществува по причина на духовния. Първо духовният свят съществува, после физическия човек. Следователно, трябва да бъдете клони. Като говорим с корените, листата казват: "Ние всичко свършихме." А корените казват: "Ако ние не бяхме да пращаме соковете" Сега корените на човешкия живот са горе. Човек е двойно дърво, корените на неговата мисъл са в неговия мозък, клонищата са спуснати долу. Човек е едно обърнато растение. Неговите добри мисли и дела, това са плодовете на туй дърво. Когато ти мислиш добре, когато си благороден, всички тия красиви мисли, те са плодовете. Тия плодове остават за храна на твоя бъдещ живот. Всяка една мисъл, която ти създаваш, тя е храна, тя е мощна сила. Подкрепяйте хората с мислите си. Никога не допущайте отрицателни мисли! Те ще дойдат, но всякога да седи положителното. И като плачете, пак вярвайте. Като се обезсърчите, пак вярвайте. Като ви тъпчат, пак вярвайте. Като стенете, обършете праха си, после се усмихнете. Според мен комедия и трагедия, това са полюси на живота. И драми има в света. Драмата е съществено за мене. Нали имате трагедия в театъра? Този, който умира на сцената, умира ли? Не умира. Онзи, който играе комедия, и той не умира. Той си изкарва прехраната с това. Казвате: трагичен е животът. То е една опитност. Ти играеш само една роля трагична. А има и драма. Твоята работа за да се осмисли, трябва да дойдат страданията. Страданията в

живота са мощна сила в природата на човека. Страданията, които ние минаваме, са изключителни за сегашните хора. Растенията не страдат тъй, както ние страдаме. Понеже само при тези вътрешни страдания, когато научим законите, които ръководят страданията, ние ще имаме един нов живот. Човек ще се освободи от вътрешното робство. Понеже ние страдаме. Някой казва: Аз ще умра гладен. – Бъди уверен, че гладен няма да умреш. Ако вярваш, гладен няма да умреш; ако не вярваш, гладен ще умреш. Ако работиш, гладен няма да умреш; ако не работиш, гладен ще умреш.

"Доброто семе." Казва Христос: Онзи, който е посял доброто семе, то е Божественото, то е същественото у човека. Туй добро семе да расте. Някой път може да се посеят плевели. Те са лошите условия, които са посели лоша мисъл, лошо чувство. Това са посторонни работи. Онова, същественото у вас е доброто семе. Та и тази мисъл, в това чувство, в тази интуиция, която във всеки човек я има, ще сполучите да съградите вашия бъдещ живот. Туй нека бъде вашата вяра!

34 неделна беседа, държана от Учителя
на 5 юни 1932 г. София, Изгрев.

1932_06_08 Знание и прилагане
лекция пред общия окултен клас

ЗНАНИЕ И ПРИЛАГАНЕ

Размишление

Тема за следния път: „Храненето като природен процес“.
Съществуват няколко основни правила, които трябва да се знаят. Ако ги забравите, нещастията ще дойдат. Ако ги помните, но не ги прилагате, нещастията пак ще дойдат. Те са общи правила, без никакви изключения. Например, какво ще стане с рибата, ако не знае да плава? Какво ще стане с птицата, ако не знае да хвърчи? Какво ще стане с човека, ако не знае да ходи? На пръв поглед тия неща ви се виждат прости. Вие искате да се занимавате с отвлечени въпроси. Не, първо ще изучавате простите работи и постепенно ще отивате към сложните. Лесно е да кажеш, че ходиш. Обаче, ходенето е резултат на мисълта. Не можеш да ходиш, ако не можеш да мислиш. Човек се познава по хода си. Това не се нуждае от доказателства. Друг е въпросът, кой ви е изпратил на земята и защо сте дошли. Всеки трябва да си отговори на тоя въпрос. Тогава сами ще се убедите, че синът не може да държи баща си отговорен за своите нещастия. Никой няма право да държи Бога отговорен за нещастията си. Ако се опита да хвърли тая отговорност върху Него, нищо няма да постигне.
Човек става нещастен, когато наруши правилното си отношение към природата. Например, като физическо същество, човек трябва да яде. Нека всеки се запита как яде, каква храна яде и как я приготвя. И най-малките същества знаят изкуството да се хранят. Ако не можете да избирате храната си и не я дъвчете както трябва, ще се натъкнете на големи противоречия. По начина, по който човек яде, съдим за степента на неговото духовно развитие. Ако яде лакомо и бързо, той не е достигнал онова развитие, което го поставя на стъпалото на истинския човек. – Възможно ли е това? Възможно е. Например, имате точката А. Знаете, че точката не заема никакво пространство и няма никакво измерение. Въпреки това, като се движи, тя образува правата линия, с едно измерение. Значи, точката няма измерение, но образува права линия, с която се мерят нещата. Правата линия, като изминат път, показва развитието на човешкия ум. Ако линията е абсолютно права и мисълта е строго определена. Ако линията е зигзагообразна, това показва, че мисълта е срещнала големи препятствия на пътя си и за да ги избегне, тя е правила известни отклонения. Защо се огъва змията? – Защото няма крайници, чрез които да премахне препятствията от пътя си. Следователно, докато мисълта ви среща препятствия, вие не можете да вървите по права линия. Само разумният, светията може да върви по права линия. Обикновеният

човек всякога ще криволичи.
И тъй, като тръгнете от точка А, вие ще вървите към точка В, или по права линия, или по крива. Точката В представя другия свят, дето всички ще отидат. Вие сте пътници, дошли на земята, дето ще ви посрещат и изпращат. Разумният човек слиза на земята с малък багаж. Той познава силите си, знае, колко може да носи. Ако може да носи 20 кг., толкова ще тури на гърба си. Вземе ли 40 кг. товар, той сам ще си причини нещастие. Той трябва да тури в ума си най-много три основни мисли и с тях да пропътува целия си живот. Повече от три основни мисли никой не може да носи. Те са следните: Любов към Бога, обич към ближния и почит към себе си. Трите основни мисли са изходен път към изучаване на всички неща. От любов към Бога ти ще изучаваш природата – творенията на Бога. Понеже обичаш Бога, ти искаш да знаеш, каква е била мисълта Му, да създаде всичко, което виждаш в природата. Като обичаш Бога, и Той те обича. Всеки ден Той ти пише по едно писмо. Така ти изучаваш Неговия език. Когато двама души се обичат, и те си пишат писма. Ако българин и англичанка се обикнат, как ще се разберат? В първо време те ще се разбират с движения. После един от двамата ще научи езика на другия. Кой ще бъде първият? – Който повече обича. Ако любовта на българина е по-силна, той ще научи английски език. Ако любовта на англичанката е по-силна, тя ще научи български език. Понеже Бог пръв ни е обикнал, любовта Му е по-силна от нашата. Той знае нашия език. Какво ще правим като отидем на небето? Там говорят на небесен език. Ще бъде смешно и жалко за нас да отидем на небето и да не знаем езика, който се говори там. Сега вие се готвите за небето, искате да живеете между ангелите. Какво ще правите там? Готови ли сте да живеете като тях? Като ви сравнявам с ангелите, казвам: Да сте много красиви, не сте; да имате културата на ангелите, нямате. Обаче, те са снизходителни, няма да ви изпъдят, но ще ви изгледат и ще си заминат. Така постъпва професорът с малкото дете. То си мисли, че е нещо, но като го разгледа добре, професорът вижда, че то не знае много. Той разглежда лицето, главата му и най-после казва: Това дете има много да учи. Той се заема да го учи, да изкара човек от него. Така постъпват и ангелите с вас. За да расте и да се развива правилно, младият трябва да държи в ума си следната мисъл: да бъде винаги млад и чист. Ако не е млад и чист, преждевременно ще изгуби младостта си и ще остарее. Изгуби ли младостта си, той не е способен да учи. Преждевременното остаряване е смърт за младия. Старият трябва да държи в ума си следната мисъл: да не губи старостта си, но да не губи и знанието си. Изгуби ли го, той преждевременно умира. Значи, младият да не губи чистотата си, а старият да не губи знанието си. Чистотата прави човека млад, а знанието го прави мъдър. Задачата на стария е да разреши закона на безсмъртието. Сегашните хора се оплакват, че лесно остаряват. Това не са стари хора. В човешката еволюция са отбелязани само 24 старци. Сега се приготвя още

един. С него ще станат 25 старци. Той е още кандидат, не е готов да се причисли към другите старци. Хиляди и милиони години ще минат, докато се приготви. Не е лесно да станеш стар. Освен тия 24 старци, всички хора са млади. Казвате: Да умрем стари. – Ако умрете стари, вашата работа е загубена. Не мислете, че вашата старост може да се сравни с старостта на тия 24 старци. Можете ли да разрешите въпроса на безсмъртието? Не можете. Следователно, не сте стари. Само тия 24 старци разрешават великия проблем за безсмъртието. Щом сте млади, трябва да пазите чистотата си. Тогава вие имате право да се занимавате с любовта. Тя е за младите и чисти души. Старите не могат да се занимават с любовни работи. Те се занимават с знанието и мъдростта. Като слуша страданията на хората, като вижда как умират, старият прилага знанието си, за да помага на човечеството. Засега смъртта е най-голямото нещастие на земята. Ето защо, старите учат, придобиват знание и мъдрост, за да се справят с смъртта.
Мнозина страдат, че няма кой да ги обича. Наистина, всеки иска да бъде обичан. За да бъдеш обичан, трябва да имаш нещо в себе си за обичане. За какво обичат учителя? – За знанието му. За какво обичат младата мома? – За сърцето й. Не говорим за сърцето като орган, но за неговите добродетели. За какво обичат работника? – За работата, която върши. Щом работиш, ще те обичат. За какво обичат здравия? – За здравето, за силата, която носи в себе си. Здравето е израз на правилна проява на ума и на сърцето. Не може да бъде здрав оня, между ума и сърцето на когото няма пълна хармония. При такова здраве, човек лесно разрешава задачите си, лесно оправя отношенията си.
Сега има неща, за които мога да говоря само на младите. Мисля, че всички сте млади. Има ли стари между вас? Ще кажете, че сте побелели, значи, стари сте. Според мене, бялата коса, бялата брада и мустаци не са признак на старост. Че краката ви не държат, че не можете да работите, това не е старост, това е болезнено състояние. Дядото казва на внучето си: Е, дядовото, станах вече на 120 години, не мога да се движа, дотягам на всички. Дано по-скоро ме прибере Господ. Не е стар тоя дядо, болен е той. Не състарявайте човека без време. Ако някой е само побелял, но може да работи, да се движи, не му внушавайте, че е стар. Не бързайте да го вдигате и слагате на леглото. Да мислите, че старият е немощен, това е неразбиране на живота. Друг е въпросът за болния човек. Ние не се нуждаем от болни хора. Ако всички станат болни, кой ще работи и услужва?
Казвате: Какво мислехме едно време като млади! Бих желал да мислите като младата мома и да вярвате като нея. Аз взимам младата мома като образец на беззаветна вяра. Каквото каже момъкът, нейният възлюбен, тя всичко вярва. Тя си мисли, че е постигнала щастието на земята, че небето се отворило за нея, и ангелите й пеят песни. След една година тя казва:

Какво обещаваше той, а какво излезе! – Къде е погрешката? – Младата мома е изгубила първата си вяра, а младият момък – първата си любов. Ще направя един паралел. Докато вярва, момата движи дръжката на кладенеца, спуща и тегли кофата, вади вода. Щом се скъса въжето, кофата остава в кладенеца. Значи, момата губи вярата си, слиза долу и казва: Няма я първата любов. Ако младата мома беше запазила първата си вяра, и момъкът щеше да бъде такъв, какъвто тя си го представяше. Следователно, каквито са отношенията на младата мома към момъка, такива са отношенията на хората към Бога. Първият човек е вярвал в Бога, като в същество, което никога не изменя любовта си. Наистина, няма случай в историята на човешкото развитие, дето Бог да не е устоял на думата си и да е изменил на своята любов. Въпреки това, има случаи в човешкия живот, когато някой очаква нещо от Господа, но не го получава. Той очаква да получи пари, имот, но Господ не му дава. – Къде е погрешката? – В човека. Въжето му се скъсало. Какво трябва да направите сега? Да завържете въжето. За да го завържете, нужно ви е знание. Ако въжето е тънко, ще го надебелите; ако има недостатъци, ще ги махнете. След това ще придобиете всичкото богатство на кладенеца. Под „богатството на кладенеца“ разбирам всички условия, при които може да бъдете щастливи.
Човек има две естества: лошо и добро. Вие трябва да изучавате и двете естества. Някога се проявява лошото естество, а някога – доброто. Едни отричат лошото естество и казват: Човек е добър по естество. Други отричат доброто естество и казват, че човек е лош. Двама приятели се обичат, живеят си добре. След време между тях влезе една млада, красива мома. Те продължават приятелството си, но между тях се забелязва едно охлаждане. Единият казва: Тая мома не е за тебе. Другият казва: И за тебе не е. Питам: Стока ли е момата, че се карат за нея, кой от двамата да я купи? Момата може да се ожени за един от двамата, а може и да не се ожени. Тя е царска дъщеря, а те са овчари. Може ли царската дъщеря да се ожени за овчар? В приказките става това, но не и в действителния живот. Не можаха ли двамата приятели да постъпят като благородни хора? Не може ли всеки от тях да каже: Приятелю, радвам се, че младата мома може да стане твоя другарка. Щом не могат да постъпят така, лошото естество се е проявило в тях.
Когато момъкът се влюби в младата мома, трябва да е готов да ѝ служи. Не може ли да ѝ служи, той няма никаква любов. Любов, която не може да служи, не е истинска. Не съм против любовта на младите, но който се влюби, трябва да бъде готов да служи, ученик да стане. Ще ставаш сутрин рано и ще отиваш при своята възлюбена да я питаш, какво заповядва. Тя ще каже: Това ще направиш, онова ще направиш. Ще се отнасяш добре с майка си и баща си, с братята и сестрите си. Ще услужваш на малките същества, ще се грижиш за цветята и дръвчетата, няма да сечеш горите.

Той слуша заповедите и изпълнява, защото ще дава за всичко отчет. Това значи, да се влюбиш в млада мома. Всяка сутрин ще ти дава наставления какво да правиш.
Такова е положението на момата, докато се ожени. После момъкът казва: Сега аз ще бъда господар, а ти слуга. Значи, той я е лъгал, не й е говорил истината. Това не е любов. Такова нещо в природата не съществува. Там има само един господар, а не двама. Вечността е създала само един Господар. Има един кандидат за господар, но той носи нещастията на света. Засега той е ученик, но иска да стане господар, да управлява света. Понеже той не се е научил да слугува, не може да бъде добър господар. За да не попаднете в ръцете на тоя кандидат за господар, трябва да бъдете умни, да знаете, как да постъпвате.
Преди години, един българин бил назначен за учител по аритметика в едно американско училище. Той бил способен човек, но се чувствувал най-слаб, именно, по аритметика. Видял се в чудо, не знаел, какво да прави. В това време му дошла една идея. Като влязъл в класа, извикал един от способните ученици да решава задачи. Той му казал: Помниш ли, какви задачи решавахте при предишния си учител? – Помня. – Реши една от тях. Ученикът решава, а учителят следи как решава задачата. От време на време той се обръща към учениците, като им казва: Внимавайте, да не би другарят ви да направи някаква погрешка. Всички следят и решават задачата. След това учителят извиква пред дъската друг способен ученик и го кара сам да решава задачата. Така правел учителят цяла година. На края на годината той знаел много добре аритметиката. Казвам: И вие трябва да бъдете толкова умни, че да научите нещо, което не знаете.
Какво знание трябва да придобивате? – Такова знание, което може да се прилага. Ако знаеш само как да се храниш, а не прилагаш това знание, нищо не придобиваш. Знаеш, че трябва да дъвчеш храната си добре, но не я дъвчеш. Знаеш, че трябва да ядеш рано, преди залез слънце, но ядеш късно. Какво те ползва това знание? Вечеряш късно и цяла нощ не можеш да спиш: обръщаш се на една и на друга страна. Знаете много правила за живота, но като се намерите пред една мъчнотия, не можете да приложите правилата. Едно от правилата, което трябва да се спазва, е следното: Никога не яж твърда, мъчносмилаема храна.
Един американски проповедник държал своите проповеди в един голям салон. Понякога той канел свои другари проповедници и те да държат по една проповед в неговия салон. Един от проповедниците държал проповед за дявола. Всички се чудели защо говори за дявола. Какво се оказало? Вечерта той ял салам, който разстроил стомаха му. Това болезнено състояние се отразило и на мисълта му. Както саламът разстройва стомаха, така и някои мисли са мъчносмилаеми за ума и причиняват дисхармония в мисълта.
Един ден излизам на разходка с един познат. Вървим и двамата наред, но

по едно време той започна да остава назад, не може да върви бързо. – Какво има? Защо вървиш така? – запитах го аз. – Трън е влязъл в петата и ми причинява болка. Спряхме се да видим какво може да се направи. Взех щипците си и внимателно извадих трънa. Намазах мястото с дървено масло и вързах крака с бинт. Поседяхме около половин час на една скамейка и след това тръгнахме. Той вървеше бавно, не можеше да ме следва. Аз намалих хода си и се изравнихме. Казах му като върви, да бъде внимателен, да не се докосва до тръните. Иначе, отношенията помежду ни ще се изменят: или той трябва да ускори хода си, или аз да го намаля. Не допущай в ума си отрицателни мисли, които осакатяват ума, както трънът осакатява петата.
Сега аз ви говоря върху различни въпроси, но някой от вас казва, че не ме разбира. Аз нямам пред вид да разбирате всичко. Говоря ви, т.е. показвам ви един или няколко скъпоценни камъни, да ви заинтересувам. Който има пари, може да си избере един от тях и да го купи. Който няма пари само ще ги погледа и аз ще си ги прибера. – Какво представлява скъпоценният камък? – Той е малкото знание, което човек може да приложи. То струва повече от голямото знание, т. е. от големия товар. Например какво ще се ползуваш, ако знаеш теглото на слънцето? Засега няма учен, който знае точно, колко тежи слънцето. Приблизително може да се знае, но не точно. По големина слънцето е милион и триста хиляди пъти по-голямо от земята. На цифри лесно се казва, но човек не може ясно да си представи, колко голямо ще бъде тялото, което е милион и триста хиляди пъти по-голямо от земята. Същевременно, слънцето като живо, разумно същество, може да се смали толкова, да стане като просено зърно. То може да стане и толкова голямо, че да изпълни цялата вселена.
Питате: Може ли слънцето да става като просено зърно и като вселената? – За умствения свят това е възможно, но за материалния, т. е за физичния, това е невъзможно. По – рано слънцето е било толкова голямо, че заемало цялото пространство до най-отдалечената планета – Плутон. После, постепенно се е свивало и останало както го виждаме днес. Значи, освен че не се е увеличило, слънцето е станало по-малко.
В една легенда се разправя за слънцето, че някога то се влюбило в една красива мома. То изпращало любовните си писма чрез куриери и написало само дванадесет любовни писма. Това са дванадесетте планети – куриерите, които носели любовните писма. Всеки куриер като се връщал след занасянето на писмото, заемал съответното си място. Възлюбената на слънцето му казала: Създай световете, на които да живеят моите близки. Така били създадени дванадесет свята – дванадесет планети. Ако питате, отде произлязоха хората, ще кажа: Те произлязоха от красивата мома, възлюбената на слънцето. Значи, слънцето създало световете, а красивата мома – хората. Вярна ли е тая приказка? – Не зная, може да е приказка от „Хиляда и една нощ“. Може да е вярна, но не казвам, че не е вярна. По

принцип тя е вярна. Приказката е вярна, ако под „слънцето“ разбирате разумното, мощното, което твори, а под „момата“ разбирате великия живот, който пулсира в природата. Слънцето, като Божествено начало, е създало световете, а животът е населил тия светове. Любовта иде като връзка между разумното начало и живота. – Какво е човекът? – Лъч от Бога.

Като ученици, вие дойдохте на земята да учите. Учението се заключава в търсене на Бога. Обаче, ако вие Го търсите както търговецът – своята стока, за да забогатее, вие сте на крив път. Ако синът, който разполага с богатството на баща си, иска още да забогатее, той не е разбрал живота. Ако синът иска да осъди баща си и да зароби братята си, той не е разбрал закона на любовта. Богатството е във вас – във вашите умове, сърца и души. Следователно, не търсете богатството отвън. Какво не е създал човешкият ум! Подобрението на света се дължи на ума. Той е проникнал в тайните на природата. Но за да изучава природата, човек трябва да изучи първо себе си. Всеки момент човек трябва да изучава своята мисъл, да знае, доколко тя е чиста. Под „чиста мисъл“ разбирам организирана мисъл, с която може да правите всичко. Нечистата мисъл е неорганизирана, тя не влиза в работа. Тя създава само противоречия и разлагане.

Сега, вие сте дошли до положението да живеете само за себе си. Това е една трета от истината. Трябва да живеете за ближния си – това са две трети от истината. Най после, трябва да живеете за Бога – това са три трети от истината, т. е. цялото. Докато не разбере себе си, ближния си и Бога, човек не може да бъде щастлив. Ние не сме пратени на земята да доказваме кое учение е по-право; това не е наша задача. Този въпрос е решен вече. Питате, какво е вашето предназначение. За да си отговорите на този въпрос трябва да разбирате, какво сте във всеки даден случай, т. е. доколко сте проводници на любовта. Учителят иска да бъде обичан от учениците си, а учениците искат той да ги учи добре и да се отнася добре с тях. Добрата обхода е проява на любовта. Не може да имате добра обхода, ако не обичате. За да обичате някого, трябва да разбирате неговото естество. Обходата ви трябва да се хареса на оня, когото обичате. Следователно, който много обича, малко говори за любовта си; който малко обича, много говори. Да говорите за любовта на човек, който малко обича, това е мъчна работа. На оня, който много обича, може да не му говорите за любовта. Майката, която много обича детето си, малко говори за това. Тя намира в детето си нещо гениално. – Защо? – Защото го гледа чрез очите на любовта. Ако майката си позволи да говори много на сина си, който е свършил вече училище, той ще й каже: Много си проста, така не се говори, не говориш правилно. Това е възможно, но майката всякога говори по-добре от сина си. Когато никой не може да му помогне, майката му иде на помощ.

Една майка имала само един син. За да го изучи, тя работила тежка

работа: прала, тъкала, копала. Като свършил гимназия той казал на майка си: Ти си проста жена. Тя му отговорила : Докато работих с мотиката и ти дадох образование, бях добра. Сега съм проста, но като дойдеш друг път на земята, ще ти дам мотиката и ти да копаеш. В природата съществува следният закон: Който престъпва закона на любовта, турят му мотиката на рамо и го пращат на работа. Това показва, че идат лошите условия на живота. Всяко недоволство, неразположение, гняв водят към мотиката на живота.

Внимавайте да не изгубите първата си любов. Казано е в Писанието: „Ако изгубиш първата си любов, ще те избълвам." Под „избълване" подразбираме влизане в крайно неблагоприятни условия. Сега аз искам да ви насърча в следното: Преди да обичате, трябва да имате знания. Преди да носите скъпоценен камък, трябва да знаете колко струва и да го пазите добре. Ако не можете да опазите скъпоценностите на вашия ум, на вашето сърце и ако изгубите светлината на ума си и благородството на сърцето си, къде е вашето богатство? Умът и сърцето са двете стрелки на живота. Като изгубите стрелките, изгубвате и смисъла на живота. Каквото са стрелките на часовника, това са умът и сърцето за човешкия живот. Както стрелките показват времето, така умът и сърцето показват времето и пространството. Любовта показва отношението, което съществува между хората. Тя ги учи, как да постъпват.

Пътувах пеш с един приятел до Бургас. Минаваме през Камчия. В това време заваля силен дъжд. Трябваше да се прегази реката, а водата беше до колене. Мислим какво да правим. Казаха ни да се върнем назад, опасно е да се мине реката. В това време се зададе един каруцар със здрав, хубав кон. Казвам на приятеля си: Помоли каруцаря да вземе в колата си поне велосипеда. Ние ще запретнем крачолите си и ще вървим след колата, защото не знаем пътя. Ще си платим за велосипеда. Като видяха, че се обръщаме за услуга към каруцаря, казаха ни, че той е лош човек, на никого не услужва. Обаче, на молбата ни, каруцарят се усмихна и отговори: Как може да взема велосипеда, а вас да оставя? Качете се на колата! Той ни заведе в селото, в своята къща, дето се нахранихме и си починахме. Там и нощувахме. На сутринта той ни изпрати четири километра вън от селото. Разделихме се с него приятелски. Братът ме пита как стана, че каруцарят ни услужи. Закон е: Когато събудиш Божественото естество в човека, той всякога е готов на услуга. Ние се обърнахме към Божественото в него и казахме: Ти си господар, може да направиш каквото пожелаеш. Ако бяхме му казали, че е длъжен да ни услужи, той щеше да каже: Намерете си друга каруца.

И тъй, когато не успявате в живота си, ще знаете, че причината се крие в желанието ви да бъдете господари. Един Господар има в света, не се допущат кандидати за господари. Човек не може и стар да стане. Има само двадесет и четири старци. За да станеш стар, нужни са милиони години.

Ако желаеш да станеш млад, има свободни места, колкото искаш. Обаче, за господари и за старци няма свободни места.
Какво ви е нужно сега? – Приложение на знанията. Например, искаш да свършиш четири факултета. Това значи да придобиеш знание без приложение. Ти нямаш време да го обработиш. Искаш да се ожениш за милионерка. Можеш ли да се справиш с нейните милиони? Знание е нужно за това, а после приложение на знанието. Мнозина идат при мен да ме молят за велики работи. В първо време отказвам да им услужа. После започвам да мисля и си казвам: Няма ли начин, по който да помогна на тия хора? Много начини има, но те не разполагат с знание, не могат да реализират желанията си. Аз помагам на хората с цел да ги освободя, а не да ги заробя.
Човек трябва да бъде искрен в себе си, в отношенията си към хората, в любовта си към тях. Казвате, че Бог живее във всеки човек. Тогава, къде е почитанието ви към човека? Някой говори лошо за приятеля си. Не го критикувай, но му кажи: Братко, ти петниш Божественото в себе си. Нямаш право да го петниш, защото върху Него е съграден твоят живот, на Него се крепи твоето богатство.
Като говоря по тоя начин, аз нямам пред вид слабостите на хората. Те са естествено нещо. Например, аз зная колко съм силен и колко – слаб. Мога да нося на гърба си 50–60 кг. тежест, най-много 100 кг., и то на малко разстояние. Ако ми дадат да нося един чувал от 100 кг. до Витоша, ще се откажа. За никакви милиони няма да изложа живота си. – Значи, слаб си. – Слаб съм, не се заемам за тая работа. Намерете друг някой по-силен. Ако занесе тоя товар до Витоша, там ще остане, не може да се върне назад. Да носиш голям товар на Витоша, това показва, че живееш с грандиозни идеи, които преждевременно ще те занесат в гроба. Да задържиш любовта само за себе си, това е грандиозна идея. Любовта е сила, която не може да се събере само в едно сърце. Ако обичаш само един човек, ще бъдеш наказан. Ако учителят обича само един от учениците си, ще бъде наказан. Яков обичаше само Йосиф и беше наказан. Това е неестествената любов на хората. Любовта е сила, която разширява. Следователно оня, когото обичаш, трябва да стане по-добър, по-благороден. И ти, който обичаш, трябва да станеш по-добър. Каква трябва да бъде любовта на хората? Христос ни показа това чрез стиха: „Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих". Значи, каквото Отец е дал на Христа, това и Христос даде на човечеството. Ето защо, всички трябва да бъдем носители на Божията Любов. Любовта трябва да бъде абсолютно свободна, да се проявява без никакви външни и вътрешни препятствия. Както чистата вода прониква навсякъде и носи своето благословение, така и любовта трябва да минава безпрепятствено през всички сърца и да носи своето благословение. Любовта не прави зло. Дето е злото, там любовта отсъства. Любов без жертви не е любов.

Кой може да обича? – Богатият може да обича. Здравият може да обича. Добрият може да обича. Светията може да обича. Дойдете ли до слабия, болния, грешния, те не могат да обичат. Те очакват да дойде някой отвън да ги обикне и повдигне. Ако слабият каже, че много те обича, това не е вярно. Празният чувал не може да обича. – Защо? – Той няма какво да даде. Аз мога да му дам нещо. Например, мога да го напълня с жито, мога да направя от него дреха, кърпа, книга, но каквото направя, той все ще бъде недоволен. Той ще каже: Това ли очаквах от тебе?
И тъй, който иска да прояви своята любов, трябва да се ръководи от следния стих: „В изпълнението на Божията воля е силата на човешката душа." Някой иска да ми угоди, да изпълни волята ми. Какво ще прави, чия воля ще изпълни когато замина за оня свят? Докато угаждаш на тоя, на оня, ти си далеч от любовта. Ако дойде някой самозванец и се препоръчва за Божи служител, и на него ли ще угаждате? Вие трябва да угаждате на човека дотолкова, доколкото той изпълнява волята на Бога и носи Неговата Любов. Проверявайте истинността на моите думи, както и на вашите. Истински Учител е само оня, чието слово изразява абсолютната истина. Той е пълен изразител на Божественото начало. Човечеството се нуждае от светлината на свещта, а не от нейната лой. Ако лойта може да се превърне на светлина, и светлината ѝ да бъде в услуга, тя е на мястото си. Светлината на свещта трябва да влезе във вас и да се превърне на живот. Днес ви говоря малко строго не защото нищо не знаете, но да ви обърна внимание да не каляте нещата. Всичко, което съм изнесъл пред хората, е окаляно. – Защо? – Почвата е кална. Като минава водата през кална почва и тя става кална. За да пиете тая вода, трябва да я прецедите. Иначе, тя не е здравословна. Питате ме какво искал да каже Христос със стиха „Да възлюбиш ближния си като себе си"? Как трябва да любим себе си? Питам: Какво е казал Христос за любовта към Бога? Казано е, че трябва да възлюбим Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила. Това са два стиха, които могат да се разберат по права или по крива линия. Само силните хора ходят по права линия. Слабите хора ходят всякога по крива линия. Ако не можеш да разбереш известен въпрос, седни да мислиш. Всеки човек трябва да има на разположение поне половин час на ден, да размишлява върху връзката и отношенията си към Бога. Всеки трябва да знае, че Бог съществува, и да определи отношенията си към Него. Станеш сутрин от сън, вглъби се в себе си, да възприемеш поне една Божествена мисъл, която ще внесе мир и спокойствие в душата ти. Тя ще те направи смел и решителен, да не се страхуваш даже и от смъртта. И като умираш, ще бъдеш с усмивка на лице. Невидимият свят ще се отвори за тебе и твоите братя ще дойдат да те посрещнат. Земните братя и сестри ще те оставят; други ще дойдат от небето да те посрещнат като душа.
Да оставим тоя въпрос настрана, да се спрем върху същественото. Има

известни правила, които трябва да се спазват. Не се ли спазват както трябва, ще се натъкнете на големи недоразумения и противоречия. Например, никога не яж недоварен боб. Той е символ на човешкия егоизъм. Бобът е хранителен, много дава, но и много взима. На същото основание казвам: Много е дал егоизмът на човека, но и много е взел от него. Векове трябва да минат, докато човек придобие онова, което егоизмът е отнел от него. Време е вече егоизмът да заеме мястото си, да се върне там, отдето е дошъл. Любовта към себе си трябва да стане слуга на любовта към ближния. Дясната ръка съм аз, лявата е моят ближен, главата е Бог. Дясната ръка трябва да служи на лявата, а двете заедно – на Бога. Като съзнава това, човек няма да залъгва жена си, да й обещава това, което не може да направи, а ще й каже: Аз съм десният крак, а ти – левият. Веднъж аз ще стъпя напред, веднъж ти. Аз напред, ти назад; после ти напред, аз назад. Бащата е главата в семейството, а майката – сърцето. Нито главата може без сърце, нито сърцето без глава.
Мнозина се запитват, как живея аз. Ще ви кажа, ще бъда искрен. Гледам сериозно на живота, но никога не съм нито тъжен, нито радостен. Не нося отрицателни мисли в ума си. Някога се явяват сенки, но те не са реални. Виждам страдащи хора, но не плача за тях. Плачът не е състрадание. Питам ги, за колко продават скръбта си, и я купувам. За мене е важно като плачете, да изтрия сълзите ви; ако сте бедни, да ви покажа начин да се освободите от беднотията; ако сте болни, да ви излекувам. Аз възприемам страданията, мъките на хората. Вечер, преди да си легна, получавам телеграми от целия свят: някъде потъва параход – оправям пътя му. Някъде момък вдигнал револвер срещу възлюбената си, иска да я убие. Казвам му, че тя го обича, и той се отказва от намерението си. Студент се оплаква, че професорът му ще го скъса. Казвам на професора да не го къса; той е добър ученик, ще подобри успеха си. Като отговоря на всички телеграми, тогава заспивам. Като видя, че хората, на които съм помагал, не вършат Божията воля, турям ги в едно гърне на огъня, да ги стопя. Те викат, плачат, молят се да ги извадя. Питам ги: Готови ли сте да вършите Божията воля? – Готови сме. Щом са готови, изваждам ги от гърнето, но вече пречистени и обновени. Христос казва: „Няма да видиш изцеление, докато не дадеш последния кодрант.“
Този е пътят, по който са минали всички велики хора, всички светии, всички добри хора. По тоя път ще минете и вие. Ако се съгласите да вървите по тоя път, ще ви дам моето съдействие. Един ден ще ви събера, за да уредим неуредените работи; да платим всички полици, които не могат вече да се отлагат. Мнозина се намират пред ликвидация, т.е. пред завършване на развитието си. Иде един сериозен изпит за всички. Трябва да издържите излита си, за да освободите мястото си на други, които чакат. Друга работа ви очаква. Който не издържи изпита си, ще остане на същото положение. Бубата преде толкова тънка нишка, каквато най-

добрият предач не може да направи, но нещо по-велико я очаква – да се превърне на пеперуда. Тя не може да направи това, което пеперудата върши. Нова работа я очаква.
Днес вие тъчете тънки нишки, големи майстори сте, но какво може да направи пеперудата? – Това ще знаете, когато влезете в нейното положение. Докато не станете пеперуди, каквото и да ви говоря, думите ми ще бъдат глас в пустиня.

11. *Лекция* от Учителя, държана
на 8 юни, 1932 г. София – Изгрев.

1932_06_10 НОВОТО ЗНАНИЕ
Издание 1947 г., София
КНИГА: Фактори в природата, МОК Год.XI, Том 2

НОВОТО ЗНАНИЕ

Т. м.

Често хората приличат на малките гладни пиленца. Те постоянно тичат след майка си и вдигат шум. Тя ги кътка, учи ги как да търсят храната си. Като завали дъжд, тя разперва крилата си и ги скрива под тях. Щом престане дъждът, те веднага излизат навън, пискат, движат се около майка си. – Каква е целта на това движение и тичане около майката? – Да научат езика й. Това продължава четири–пет месеца, след което те завършват образованието си, не тичат след майка си, стават самостоятелни. Майката е завършила вече своите лекции и пиленцата не мислят за нея. Птиците, които живеят в горите, са крайно самостоятелни. Те не очакват нищо от хората, сами се грижат за себе си. Обаче ония, които живеят около човека, напр. кокошката, патицата, гъската – домашните птици изобщо, тичат след него. Те знаят, че той се грижи за храната им, и постоянно го следят. Този навик не е естествен. Той е придобит впоследствие, от живота им между хората.

Същото нещо се забелязва и у хората. Едни имат естествени навици, свойствени на тяхното естество; други имат придобити навици от живота им между хората и различните общества. Например един човек има навик да пие вода, и то всякога чиста, планинска. Попадне ли в някоя гора или на планина, очите му веднага търсят извор. Щом зърне такъв, подлага ръцете си и започва да пие. Друг е привикнал да пие вино – второстепенен навик. Дето ходи, той търси кръчма със старо 20-годишно вино. Отбива се от пътя си, влиза в кръчмата и пита има ли хубаво вино, колко струва килограмът и тогава влиза. Той не се интересува от изворите и чешмите. Обаче голяма е разликата между извора и бъчвата с вино. Отидеш при извора, наведеш се и пиеш колкото искаш, нищо не плащаш. Отиваш в кръчмата, пиеш едно-две кила и кръчмарят казва: Плащай! Природата дава даром, а кръчмарят иска пари: каквото ти даде, ще платиш двойно. Законът на природата е един, а на кръчмаря – друг. Ще дойде ден, когато първият закон ще се наложи, ще измести втория. Първият порядък е естественият, а вторият е придобит отпосле. Ако нямаш желание да пиеш вино, няма да влизаш във втория порядък. Щом искаш да пиеш, ще плащаш. Колкото повече пиеш, толкова повече ще плащаш. Същите закони съществуват и по отношение на храненето. Отиваш в Природата, седнеш под едно плодно дърво и от време на време си късаш плодове и ядеш. Можеш да ядеш, колкото искаш, дървото ти дава даром. Влезеш в гостилницата,

нахраниш се и веднага гостилничарят казва: Плащай!

Какво се иска от сегашния човек? – Да се справи със своите вторични възгледи и вторични навици. Искаш всички хора да се отнасят добре с тебе; искаш гостилничарят да се отнася добре с тебе. – Това е възможно, ако и ти се отнасяш добре. Влезеш в една гостилница, свалиш шапката си, поздравиш учтиво гостилничаря и седнеш да ядеш. Нахраниш се добре, станеш, пак поздравиш гостилничаря и тръгваш към вратата. Гостилничарят вежливо те спира и казва: Моля, господине, не може само с добър ден и сбогом. Почакай, трябва да платиш. Яденето ти струва 85 лв. – Не може ли да почакаш? – Не може; щом се нахраниш, ще платиш, такъв е моят ред. Днес с пари, утре без пари. Някога правя изключение от това правило, но в края на краищата трябва да платиш. – Нямаш ли човещина? – Имам човещина, но и ти трябва да имаш човещина. Моята човещина се заключава в доброто готвене и поддържане гостилницата в изправност. Ако не спазвам това, нямам човещина. От тебе се изисква добре да ядеш и добре да плащаш. Ако не спазваш това, никаква човещина нямаш.

Какво представлява готвенето и какво – яденето? – Творчески процеси. Като готвиш, ти твориш. Не е лесно на гостилничаря, след като постави гостилницата в порядък, да измисли 20–30 вида яденета. И яденето е творчески процес. Седнеш пред трапезата и започваш да ядеш: превръщаш видимото в невидимо. Значи тук има творчество в две противоположни посоки: гостилничарят прави невидимото видимо, а клиентът превръща видимото в невидимо. Ти изядеш яденето, измиеш добре чинията и не остава никаква следа от него. Гостилничарят казва: Плати! Ако няма свидетели, че си ял, законът не те хваща. Ти не си оставил никаква следа от яденето. – Как се разрешава този въпрос? – Чрез вътрешно доверие. Аз привеждам този факт за видимите и невидими неща, за да разсъждавате. Например имате точка А. Тя е невидима, няма никакво измерение, но въпреки това съществува в пространството. Ако започне да се движи, точката ще измине известен път и ще образува правата АВ. – Може ли точката да се движи вечно? – Може, но не в една посока. А-----------В. И мисълта не може да се движи вечно в една и съща посока. Значи съществува вечно движение, но в различни посоки. Коя е втората посока на точката? Първата посока е правата линия. Обаче и правата линия е съвкупност от много прави, защото знаем, че най-късото разстояние между две точки е правата линия. Тя обаче е образувана от много точки, значи от много прави.

Питам: Към кои вещества се отнася правата линия – към твърдите, течните или въздухообразните? – Тя може да бъде и твърда, и течна, и въздухообразна. По какво се отличават те едни от други? Твърдите тела

имат голямо сцепление между частичките си, имат три измерения и своя форма. Като се топят, те се огъват. Сцеплението между частиците на течните тела е по-слабо от това на твърдите; те нямат своя форма и приемат формата на съда, в който се намират. Казваме, че течните тела се изкривяват, т.е. лесно губят формата си. Въздухообразните тела нямат сцепление между частиците или много слабо; нямат и форма. Те имат стремеж да заемат все по-голям обем. И това разширяване има предел, не е безгранично. – По какво се отличават още телата? – По своя вътрешен строеж. – Какъв е атомът на радия: твърд, течен или въздухообразен? – Твърд. – На какво се дължи изтичането на енергията от него? Ако 30 хиляди години радиевият атом излъчва от себе си енергия, ще олекне ли? – Ще олекне. Както радият излъчва енергия, така атомите на някои елементи взимат енергия, т.е. черпят от други елементи. Радият е подобен на плодно дърво, което постоянно дава. То пълни пазара със своите плодове. Има дървета, които не дават плод. Те само черпят от земята, без да допринасят нещо.

Казвам: Както дърветата растат и се развиват, така и атомите на елементите растат. Същото се отнася и до мислите. Една мисъл се ражда, расте и се развива, както плодните дървета и растения. Затова има мисли, които приличат на ябълки, други – на круши, трети – на дини, на краставици. Не мислете, че краставицата е просто нещо. Тя символизира известна идея. Ако влезеш в една зеленчукова градина, каква краставица би предпочел: зелена или зряла? – Зелена. Ако става въпрос за гроздето, какво грозде ще вземеш: зелено или зряло? – Зряло. – Защо обичаш зелена краставица, а зряло грозде? – Това е закон. – Какъв закон: природен или човешки? – Природен. – Какво жито предпочитате: зелено или зряло? – Зряло. – Вие смилате зрялото жито на брашно, омесвате го и правите хубави форми хляб. – В кой вид житото е по-хранително: варено жито или печен хляб? Според мене вареното жито е по-хранително от хляба. Като се мели на брашно и пече в пещта, житото губи част от своята хранителност. Щом губи хранителността си, то губи и своята ценност. Следователно всяка мисъл, която претърпява няколко видоизменения, губи по нещо от своята първична ценност.

Хората искат животът им да бъде уреден. Животът в своя първичен вид е уреден. Ако имаш разумността на Природата и вървиш по нейните закони, ти сам ще провериш това. Тогава ще видиш, че това, което е възможно за птицата, е невъзможно за човека. Природата е дала криле на птицата, а човек няма криле. И това, което е възможно за човека, е невъзможно за птицата. Човек има такава разумност, каквато птицата няма. Той не може да хвърчи като птицата. Сега се учи да хвърчи, но с машина. Като се е отказал от възможността да хвърчи като птица, той е

имал предвид нещо по-велико. Колко по-високо стои разумността от способността на птицата да хвърчи! Щом се е отказал от възможността да хвърчи, човек е изгубил този навик; той го заместил с мисълта.

В бъдеще човек ще хвърчи без машини. Колко пъти трябва той да се преобрази, докато дойде до това положение! И теглото му трябва значително да се намали. Според твърденията на велики учени, ако човек концентрира мисълта си към слънцето толкова силно, че нищо друго да не го интересува, той може да се повдигне няколко метра от земята. Колкото по-силно е свързан човек със земята, толкова повече тежи той. Ако желанията му го държат за земята, той не може да се повдигне нито един милиметър. Обикновено болните олекват. – Защо? – Желанията, които ги държат за земята, изчезват. Щом желанията му съвършено изчезнат, той заминава за другия свят. – Колко желания трябва да има човек, за да живее на земята? – Това зависи от света, в който живее. Човек може да живее в едноизмерния, в двуизмерния, в триизмерния, в четириизмерния свят. Понеже сегашният човек живее повече в триизмерния свят, той трябва да постави живота си върху числото девет: три мисли, три желания и три постъпки. Той не може да отиде по-далеч от числото девет. Значи намира се в първата категория на живота. Тройката играе важна роля в неговия живот, затова той е в категорията на числото три. С какво число може да се намали тройката? – С единица, с двойка и с тройка: 3 – 1 = 2; 3 – 2 = 1; 3 – 3 = 0. Това са закони, с които работи животът. Това изваждане е механически процес. Важно е да знаете, като вадите единица, двойка или тройка, по какъв начин става изваждането и какво става с веществото на числото три. Какво получавате срещу единицата, която вадите от тройката? Онзи, който взима единия лев, казва: Господ да ти дава живот и здраве. Значи този човек ти пожелава живот и здраве. – Има ли смисъл да дадеш единицата? – Има смисъл, срещу нея си по-лучил живот и здраве. Числото три е закон на ума, на сърцето и на волята. С това число ти работиш не-престанно. Числото три показва още при какъв случай употребяваш ума си, при какъв случай сърцето си и при какъв – волята. Това е вътрешната страна на кабалата. Тя показва как могат да се прилагат нещата.

Казваш: Аз съм гладен, три дни не съм ял, не ме интересува числото три. Ти не знаеш, че това число включва и твоя стомах. Гладуваш, защото не разбираш значението на числото три. Това число може да те нахрани. Къде се крие магията на това число? В това число се крие такава магия, каквато в красотата. Красив, млад момък си, но беден, нямаш пет пари в джоба си. Влизаш в една гостилница и виждаш на касата млада, красива мома. Ти се поклониш, усмихнеш се, но не смееш да седнеш, нямаш пари. Момата веднага схваща положението ти и се усмихва, поканва те да седнеш и да се нахраниш. С усмивката си тя иска да каже, че е готова да

плати за тебе. Магическа сила съдържа красотата. – Чрез какво се изразява красотата? – Чрез ума, сърцето и волята, които познават условията и ги използуват. Умен човек е този, който се справя с всички условия. Той не се плаши от невъзможните неща, защото знае, че при известни условия те стават възможни. Отиваш при един бакалин, искаш да те кредитира. Той отказва да ти даде нещо на кредит, защото господарят му е строг; не се решава без негово позволение да открива кредит на кого и да е. Ако е за петдесет лева, може да услужи, но за повече не се решава. Значи да даде малка сума, това е възможно; да даде голяма сума, е невъзможно. Петте лева имат ли съзнание за това, което правят? Как е възможно тогава нещо несъзнателно да кредитира човека?

Слушате някой виден оратор, речта на когото се предава чрез грамофонна плоча. Първообраз ли е тази реч или копие? – Тя е произнесена от един оратор, минала е през въздуха и оттам – на грамофонната плоча. Значи и без грамофонната плоча речта съществува във въздуха, отдето може отново да се възпроизведе. За това са нужни приспособления. Ако искате, можете да възпроизведете онова, което Питагор е говорил на времето си. Той е живял в 625 г. преди Христа. И до днес още думите му се носят из въздуха. Благодарение на движението на мисълта и днес мнозина проповядват учението на Питагор. Това е вярно за всяка наука, за всяко учение. Затова Христос казва: „За всяка дума ще даваш отчет." Всяка добра или лоша дума има дълъг живот. Думите се отпечатват във въздуха и непрекъснато се носят от едно място на друго. Освен думите мислите и чувствата също изпълват въздуха. Като знаеш това, бъди внимателен, какво мислиш и какво говориш. Мислиш да обереш този-онзи, да вземеш парите му. Ако ти не изпълниш това, което си намислил, друг ще го изпълни. Затова се казва, че човек сам е причина за своето щастие или нещастие. Ученик си, пропаднеш на изпит. Чудиш се как да си помогнеш, какво да правиш да не те къса учителят. Това може да стане само при условие да знаеш повече от учителя си или поне колкото него. – Възможно ли е това? – Не е възможно. Никога ученикът не може да знае повече от учителя си. Има ученици, които мислят, че знаят повече от учителя си. Обаче казано е в Писанието: „Никой ученик не е по-горен от учителя си." Много естествено. Може ли водата на извора да бъде на по-високо равнище от главата на самия извор? – Не може. Главата на извора заема най-високото място. Следователно знанието иде от главата, т.е. от учителя. Достатъчно е на ученика да бъде като учителя си. Достатъчно е на водата да се повдигне до височината на главата.

Ново разбиране е нужно на човека. То се заключава в следното: обезсърчиш се, трябва да знаеш произхода на това обезсърчаване и да се справиш с него; обезвериш се, да знаеш произхода на своето обезверяване

и да се справиш с него. Беден си, слаб си, да знаеш причината за това и да се справиш с мъчнотиите си. Паметта ти отслабва, не можеш да разсъждаваш – да знаеш причината. Изобщо трябва да знаеш причината на всички мъчнотии и състояния, през които минаваш, и да се справяш с тях.

На какво може да се уподоби бедният човек? – На празно гърне. Всеки купува празни гърнета, но с желание да ги напълни. И като ги напълни, всички гърнета нямат еднаква цена; зависи с какво са пълни. Ако имате една вълнообразна линия, виждате, че тя е образувана от вдлъбнатини и изпъкналости. Тази линия е магнетична, тя крие известна сила в себе си. Вдлъбнатата част привлича, събира нещата, а изпъкналата ги разсейва. В Природата и двете неща са полезни: и което събира, и което разпръсква. Ако искаш да станеш градинар, ще работиш в долината, а не на високия връх; ако правиш научни наблюдения, ще се качиш на високия връх. Обсерватория се прави на високо място, а не в долината. Изкуство е да знае човек как да постъпва. Трябва да знаеш как да по-стъпваш с човека, да познаваш характера му, долина ли е или връх. Ако отиваш при банкер да искаш пари, трябва да знаеш с кой крак първо да тръгнеш, как да държиш ръцете си и какво да говориш. От това зависи успехът ти. При един голям, виден търговец отишли двама студенти да предложат някаква стока за купуване. Търговецът прегледал стоката и отказал на студентите под предлог, че не му е нужна. След тях отишла една студентка – млада, красива мома, със същото предложение да купи стоката й. Той веднага се съгласил да я купи. Като се срещнали, младите хора споделили резултата от срещата си с търговеца. И двамата студенти останали изненадани от поведението на търговеца. Те се питали защо той се съгласил да купи стоката на момата. Много просто, тя знаела как да постъпи.

Ще приведа друг пример за изясняване на своята мисъл. Двама души отишли при един търговец да предлагат стоката си: единият бил силен, мускулест, здрав; другият – слаб, нежен, с деликатно здраве. Търговецът погледнал към двамата и приел стоката на първия. – Защо? – Неговото здраве и сила му внушили доверие. В заключение на това казвам: Когато искаш да постигнеш нещо, да учиш, да работиш, впрегни най-силната си способност. Работи в онова поле, в което си най-силен. Не започвай със слабите способности. Музикантът трябва да работи с музикалните си способности, архитектът – със своите строителни способности. Какво трябва да прави оня, който работи със слабите способности? Виждаш един слаб, нежен човек, вдига и слага мотиката, но изнемогва под нейната тежест. Той е роден за музикант – да държи цигулка в ръка, а държи мотика. Работникът станал цигулар, а цигуларят – работник. И двамата се оплакват от несгодите на живота. Някой се родил за музикант и се

проявил такъв. Той и в миналото е работил в музиката, страдал, минал през големи изпитания и дисциплина, и днес се явява като виртуоз, т.е. в апогея на своето музикално развитие. Той е работил някога в Египет, в Индия, а сега се явява в западната култура, в бялата раса като виден музикант. Някои сега започват да работят в областта на музиката. Те са способни, лесно възприемат, но още са далеч от понятието музикант.

И тъй, от всички се иска вътрешно разбиране на природните закони, които създават нещата. Знаем, че твърдите тела се огъват, течните тела се изкривяват, а въздухообразните – отиват нагоре. Следователно, за да познаеш дали една мисъл е твърда, виж дали се огъва; ако е течна, виж дали се изкривява; ако е въздухообразна, виж дали отива нагоре. Ще следиш пътя, по който се движат твоите мисли: дали се движат по закона на първото, второто или трето измерение. И тогава, по което измерение да се движи една мисъл, важно е никога тя да не влиза в стълкновение с едно ваше желание; и желанието ви никога да не влиза в стълкновение с една ваша постъпка. Стане ли някъде известно стълкновение, това показва, че не разбирате законите на движението. Влезеш ли в стълкновение със себе си, ти нарушаваш вътрешната хармония на своя живот. Тогава ти влизаш в стълкновение и с окръжаващите, и с Природата. Пазете се от това. Мъдрецът никога не влиза в стълкновение със себе си, с окръжаващите и с Природата, затова всичките му работи се нареждат добре.

За да научите изкуството да не се сблъсквате с никого, трябва да знаете няколко правила. За първото правило са нужни девет години: три години – да не се сблъскваш със себе си; три години – да не се сблъскваш с окръжаващите, и три години – да не се сблъскваш с Природата. За второто правило са нужни още девет години: три години – да не влизаш в стълкновение със своя ум и със своите мисли; три години – да не влизаш в стълкновение със своето сърце и с чувствата си, и три години – да не влизаш в стълкновение със своята воля и постъпки. За третото правило ще учиш още девет години: три години – да не влизаш в стълкновение с физическия свят; три години – да не влизаш в стълкновение с духовния свят, и три години – да не влизаш в стълкновение с Божествения свят. За изучаването на трите правила ще работите съзнателно върху себе си цели 27 години. След придобиването на това специално знание ще ви дам свобода. Като знаете това, не употребявайте повече от девет години за себе си, повече от девет години за окръжаващите и девет години за Природата и за Бога. Ако с никого не си в дисхармония, ти си гений, светия, велик човек. Дето минаваш, вратите сами ще се отварят пред тебе и всичкото богатство на света ще бъде на твое разположение. Каквото намислиш, ще стане по единствената причина, че си в хармония със себе си, със своя ближен и с живата Природа.

И тъй, ония от вас, които се стремят към новото знание, дайте кандидатурата си. Каквото сте учили и правили досега, да остане като опити. Отсега нататък ви са нужни 27 години, да учите сериозно, без никакво отклоняване. Ако искаш да не влизаш в стълкновение със себе си, ще учиш най-малко девет години: три години ще учиш, да знаеш как да постъпваш; три години, да знаеш как да прилагаш желанията си и три години – да мислиш право. – Алегория ли е това? – Не е никаква алегория. Това е истинският път за работа. Това е метод за реализиране на човешкия стремеж, който са прилагали всички школи на древността. Те съществуват и до днес, ще съществуват и в бъдеще. Този метод и досега не е профаниран, защото се основава на истинското, положителното знание. С този метод си служи и кабалата.

Представете си, че имате отношения с един разумен човек – Иван, искате да се справите с него. Той е крайно енергичен и сприхав човек. Като се разгневи, трябва да минат най-малко десет минути, докато се успокои. Буквата „В" в името му показва, че той е обективен, конкретен, иска да се посади в земята, за да израсте отново. Той е котва, която се движи в течна среда. В него се крие положителна и отрицателна енергия, която трябва да се складира някъде. Буквата „В" означава още два полюса на една и съща реалност. Буквата „Н" е закон, който примирява всички противоречия в дадена област. Буквата „А" показва, че умът на Иван е бременен с някаква идея. Най-после „Ъ" означава твърдата материя, в която е пуснат топузът на котвата. Като разберете значението на тези букви, ще се справите с Ивана. Той ще ви даде вода да полеете градината си и като градинар ще ви даде съвет как да я наредите. Един ден може да станете съдружници с Ивана, заедно да работите, заедно да делите приходите си и заедно да следвате в университет.

В Америка има студенти, които през лятото си изкарват около хиляда долара и през зимата минават с тях. Те ходят по богати къщи и продават картички, книги. Влязат ли в един дом, с девет чифта биволи не могат да ги изкарат. Наричат ги „нахалните студенти". Те ще изкарат вода от 99 кладенци с приказките си, но ще заставят богатия да купи нещо. Тук ще се усмихнат, там ще се усмихнат и ще те накарат да влезеш в положението им. Умен е този Иван, знае изкуството да се нарежда добре на физическия свят. Иван подразбира конкретното, материалното, с което се справя на земята. Някои го наричат тяло, други – плът – това е Иван. За да влезете във връзка с него, трябва да разбирате естеството му.

Казвам: Всеки човек трябва да се справи първо със себе си, със своя Иван. В човека има един Иван отвън и един Иван отвътре. Някога намислиш да

направиш нещо, но твоят Иван отвън разваля работата. Щом се обърнеш към вътрешния Иван, той ще оправи работата. Когато Иван се опълчи против тебе, работата не върви. Щом рече да ти помага, всички работи се оправят и се нареждат добре. – Какво е нужно тогава? – Да знаеш да се справяш със себе си. Това е велика наука.

– Само Божията Любов носи пълния живот.

30. *Лекция от Учителя, държана*
на 10 юни 1932 г. в София – Изгрев.

1932_06_10 Новото знание Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98", 1999
КНИГА: Съществуване, живот и отношение. МОК, Год.XI

НОВО ЗНАНИЕ

11 година.
30 лекция на 1 мл.ок.клас
10.VI.1932 година
ИЗГРЕВ, СОФИЯ.

Тайна молитва.

Хората по някой път мязат на гладните пилци. Като са малки пилците около майка си дигат шум. Майката ги учи, взема ги под крилата, като завали дъжд тури си крилата, всички се скрият под крилата ѝ. Престане дъждът, тя пак тръгне, клочи, те пискат, пискат наоколо и така се хранят. Сега можем да кажем каква е мисълта на тези пилци. Защо ходят от подире ѝ? – Учат се на езика ѝ. Тя им предава известни лекции, но след 4–5 месеца те завършват своето образование и тогава всяко пиле става самостоятелно, не търси майка си, не писка, не ходи около нея. В естествено състояние птиците не очакват от никого нищо. Всяка птичка е самостоятелна. Но тези птици, които са изобщо свързани с хората, например имате кокошката, щом като станат сутрин, всички тичат при вас, гледат дали има нещо за ядене. Не са така самостоятелни както в гората. Този навик у тях не е естествен, той е придобит отпосле между хората. Сега по аналогия някой път хората имат същите навици. Някои имат естествени навици, някои имат неестествени навици. Някои добиват навик и очакват от господаря си. Второстепенните навици се придобиват. Представете си един човек, който имал навик да пие вода, той ходи в гората, търси вода. Вторият навик е да пие вино. Ходи, интересуват го кръчмите. Където ходи, чете на кого е тази кръчма, има ли хубаво винце и колко годишно е. Това е вторичен навик. Влиза там, но каква разлика има между извора и кръчмата? – На извора идеш, нищо не плащаш. Идеш при кръчмаря, пиеш и той казва: Ще платиш. Ти се чудиш защо е туй нещо? – Не е както в природата.Природата дава даром, а кръчмарят казва: Давам, но и ти ще дадеш. Тук се изменя правилото. В природата ще вземеш и нищо няма да дадеш. Кръчмарят казва: Друг закон има в света. Давам, но и ти ще даваш. Тогава този вторият закон ще се наложи. Може да изпиеш 4–5 кила вода, няма да правиш сметка. Но като изпиеш 5 кила вино, кръчмарят казва: 5 кила по 15 лева колко правят? – 75 лева. Веднага сметнеш 75 лева за 5 кила. Ти питаш: Защо е така? Откъде е този порядък? – Този порядък съществуваше ли по-рано, за пиенето на вино? Не. Ако у

тебе няма желание да пиеш, ти няма да влизаш в този порядък. Но, понеже ти искаш да пиеш, трябва да платиш 75 лева. Ако малко пиеш, малко ще плащаш. Ако много пиеш, много ще плащаш. Този закон е същият: Влизаш при един гостилничар, ядеш, трябва да плащаш. Идеш в природата, има круши, ябълки, сливи, ти ядеш, но дърветата нищо не искат. Идеш при гостилничаря, казва: Ще платиш.

Та казвам: Сега трябва да се справите с вашите вторични възгледи, имате вторични възгледи в живота. Искате всичките хора да се отнасят добре с вас. Какъв е порядъкът на нещата? За да се отнесе гостилничарят добре с вас, колко хора трябва да има? – Гостилничарят трябва добре да наготви. Ти трябва да се отнесеш добре с гостилничаря. Как ще се отнесеш добре? – Може да влезеш, да си снемеш шапката, да кажеш добър ден. След като се наядеш, пак излезеш, пак поздравиш. Но гостилничарят казва: Чакайте, господине, не може само с добър ден, ще си платиш. Вие имате една сметка от 85 лева за яденето. Вие казвате: Не може ли той да почака? – Не може, той си има ред и порядък. Тогава казва: Днес всичко е с пари, но утре без пари. Може да отстъпи веднъж, дваж, четири, пет, десет пъти, но най-после трябва да платиш. Вие казвате, трябва да има човещина, но той казва, че и вие трябва да имате човещина. За мене човещината е, да готвя и да бъде гостилницата в изправно положение. За вас човещината е, да ядете добре и да плащате добре. Ако вие ядете добре и не плащате добре, човещина няма във вас. Ако гостилничарят не готви добре и гостилницата не е в ред, тогава в него няма човещина. Вие казвате: Еди-кой си няма човещина. В какво седи човещината в света. Че готвенето е творчески процес. Той има 25 тенджери, всеки ден твори, мисли какво да готви. След като завел добре своето заведение, то е творчество. Вие като ядете и във вас има творчество. След като ядете добре, то е творчество. Творчеството на онези, които ядат е: Да направят видимите работи невидими. Вие казвате как? – Всеки може да направи това. Ако можеш да направиш видимите работи невидими, в тебе има творчество. Гостилничарят трябва да направи невидимите неща видими. В две посоки има творчество. Гостилничарят прави невидимите неща видими, а вие трябва да направите видимите неща невидими. Какво подразбирате. След като изядеш яденето, то става невидимо. Може след като изядеш яденето, да измиеш хубаво паницата, тъй да я измиеш, че да не остане никаква мас после, никаква трошица. Гостилничарят казва: Плати. Ти казваш: Нищо няма, не си ми дал, какво искаш да плащам? – Представете си, че той няма никакви свидетели? – Какво би казал тогава? – Законът не може да ви хване. Защото работите са станали невидими. На какво ще се спрете върху факта. На вътрешното доверие на нещата. Аз ви навеждам тия примери, за да извадите вие една поука. Ако имате една точка А, тази точка съществува, но тя няма никакво измерение. Точката е туй, което съществува без да има някакво измерение.

Това е точка. Но ако на тази точка вие дадете едно направление, в каква и да е посока, какво ще имате? – Ако дадете само едно направление, ще имате права линия. Точката ще иде до В и ще имате линията A ———— B . Вие казвате: Тази точка може ли вечно да се движи? – Вечно движение в едно направление няма. Може ли мисълта ви вечно да се движи в едно направление? – Няма. (Не). Движение вечно има, но то е в ново направление. Добре сега, второто направление на тази точка накъде ще бъде? – Тогава от какво се състои правата. От безброй точки. Но то е на физическото поле. Една права линия е съвкупност на много прави линии, защото правата линия има само две точки. Това е права линия. Правата линия винаги се определя от две точки, не може да турите три. Щом има три точки, не е права. В геометрията колко точки има? – Безброй. Тогава казвам, представете си, че тази права линия има едно направление. Допуснете, че тази права линия може да стане твърда линия. Тогава ако задам тъй въпроса, по какво се отличават твърдите тела и по какво течните, и по какво въздухообразните. Може да допуснем, че този целият салон може да бъде твърд. Може да бъде изпълнен с вода и може да бъде изпълнен с въздух. По какво се отличава. Каква форма ще има? – Питам, водата няма ли три измерения. В дадения случай аз разсъждавам: Аз нямам никакво мнение. Всяко тяло, което се огъва, е твърдо. В дадения случай водата може ли да се огъне? – И всяко тяло, което се изкривява, е течно. Твърдите тела се огъват, сцепление имат. Течните се изкривяват. Твърдите тела се огъват надолу. Следователно, имате твърди тела, имате и течни тела, които се огъват. Имате едно въздухообразно тяло, което има форма. Въздухообразните тела накъде отиват? – Нагоре. Тия тела, които нагоре отиват, докъде може да идат. До една точка.

В този куб де е твърдостта? – Светът е символическо проявление. Твърдите тела, това е понятие на нашия ум. Ние мислим твърдите тела. Ние мислим твърдите тела, че имат по-голямо сцепление. Течните тела имат по-малко сцепление, а въздухообразните – най-малко. Следователно по силата на своето сцепление, те се отличават. Има ли някои други работи, по които се отличават. По вътрешния строеж пак се отличават. Допуснете сега един атом. Има атоми, които са в твърдо състояние, има атоми, които са в течно състояние.Има атоми, които са във въздухообразно състояние. Вземете радия. В какво състояние се намира? – В твърдо. Как обясняват туй изтичане от него, което постоянно става. Питам: Ако един атом на радий, който 30 хиляди години излъчва, след 30 хиляди години, ще има ли същата тежест? – Няма да има. Допуснете сега, че радият има свойството да изпуща от себе си. Допуснете другото, че някой има свойство само да привлича. Каква ще бъде разликата между атомите, които изпущат нещо от себе си, и тези, които само привличат? – Онези атоми, които дават нещо от себе си или просто казано, онези дървета, които дават плод, какво ще

има на пазаря? – Ще има на пазаря за продан. Но онези, които нищо не дават, какво ще има на пазаря, нищо няма да има за ядене. Сега аз искам да ви наведа на мисълта.

Творчество в човешката мисъл. Човешката мисъл се ражда тъй, както крушите, ябълките. Една човешка мисъл може да се роди, както се ражда една диня, една тиква, една краставица. Както те се раждат и растат, следователно, мислите си имат своите свойства за растене. Сега имаш една мисъл, която е във форма на краставица, понеже краставицата минава за символ. Някой път може да правите своите заключения. Отива един българин при един градинар, иска да го угости. Дава му зелена краставица. Но той казва: Не съм толкоз глупак да ям зелена краставица. Дай ми зряла, питам тогава: Защо зелените краставици са по-вкусни отколкото зрелите. Но узрялото грозде е за предпочитане, отколкото зеленото. Какви са съображенията, закон на природата ли е това или наше частично разбиране. Този закон природата ли го е създала или градинаря го е създал да продава зелени краставици. Узрялото жито смиламе да го направим на хляб. Направим една нова форма и продаваме хубав хляб. Туй закон на природата ли е или наш закон? – Питам сега? – Ако вие се храните само с жито или само с печен хляб, какъв ще бъде резултатът? – Резултатът няма да бъде един и същ. Ако ядете житото, то е по-хранително. Печеният хляб вече е изгубил част от своята хранителност, следователно, всяка една човешка мисъл, която минава във втора фаза, тя изгубва своята първична ценност. Мисълта може да изгуби своята ценност.

Сега някой път искате животът ви да бъде уреден. Животът първично е уреден. Ако ти имаш разумността на природата, ако ти вървиш по първия закон, нещата са възможни. Например, туй, което е възможно за птиците, не е възможно за човека. Защо? – Защото на птиците природата е дала крила. Човек не е устроен по същия начин.

Следователно, възможното за птицата е невъзможно за човека. Човек не може да хвърка. Сега се учи изкуствено да хвърка. Сега другото положение. Ако човек се е отказал от птичето хвъркане, той го направил с оглед на друга идея. Туй, което човек може да мисли, туй, което човек може да направи, птицата не може да го направи. Следователно, човек е заменил един естествен порядък на хвъркането с човешката мисъл. Но изгубил вече навика да хвърка. Сега по един механически начин той прави своите хвърчила. Но за в бъдеще, той ще може да хвърчи без хвърчила. От научно гледище кой път ще трябва да се развие? – Един човек, за да може да хвърка, за да накараме един килограм да хвърчи из въздуха, колко пъти трябва да изменим формата, обаче да остане същата тежест. Ще си направите изчисления. Значи в един килограм тежест трябва да стане

известна промяна вътре, за да може този килограм да се задържи във въздуха, един килограм може да се задържи във въздуха, птицата в дадения случай увеличава своята сила. Тежестта на птицата е по-голяма, но от силата зависи. Следователно, всички учители поддържат, че всеки един от вас, ако увеличи силата на своята мисъл, ако вие може да се концентрирате, ако вие може да концентрирате вашата мисъл към слънцето така силно, че да не остане никаква друга мисъл, вие ще се дигнете към тавана. И може да спрете, където искате. Понеже имате много желания на земята, затова сте тежки. Тежестта на един човек, като го претеглиш в килограми е 75, това са общи заключения, които не са валидни. Те за мене са важни, но не са важни и за вас. Един човек, който тежи 75 кила, той има желание, болните хора като се разболеят, олекват. Прекъсват своите желания. Ако човек прекъсне своите желания, съвсем олеква и заминава за другия свят. Питам: Тогава колко желания трябва да останат в човека. Колко желания човек трябва да има? – Ако сте в едно измерение. Ако сте в две измерения, ако сте в триизмерния, четриизмерния, петизмерния свят. Понеже вие сте поставени в триизмерния свят, трябва да обосновете всичката ваша култура на числото 9. Три мисли, три желания, три постъпки. Какво ще разберете сега от това? – Ти от това число 9, по-нататъка не може да идеш. В първата категория на нещата си. Или ако вземете от първата категория, туй е последната категория, последният етап е числото 9. Но ако вземете първата категория на числото 9, имате числото 3. По-далече от числото 3 не може да идеш. Намалете числото 3. На колко може да го намалите?

$3 - 1 = 2$
$3 - 2 = 1$
$3 - 3 = 0$

Това са закони, с които природата оперира. Смаляването на числото 3, да измениш неговата форма. Добре. Ако туй число вие смалите и ако смалявате числото 3, което съдържа известно количество материя, ако го смалявате, къде ще иде? – След като го смалявате, трябва да знаете закона, по кой начин? – По този начин вие имате един процес чисто механически. В едното положение от трите лева вие извадите един лев, остават два. Или изваждаш 2 лева, остава един лев. Най-после похарчиш и трите лева. Но въпросът е, след като се извади един лев, вие сте взели нещо в замяна на този лев, този лев го дадохте някому. Да допуснем, че този човек ви казва: Господ живот и здраве да ти дава. Тогава имате живот и здраве, купувате си го. Казвате: Отиде левът. Отиде левът, но живот и здраве имате. Здравето е равно на какво? – 3 – 1 = Ж = 3. В ума си носиш тази идея, Господ живот и здраве да ти даде. Досега си бил болен, казваш, живот и здраве. По едно време усещаш една вътрешна промяна. Казваш: Много зле

си направил, че си дал лева. Тя е празна работа. Но здравето остава. Човекът ми казва: Живот и здраве Господ да ти дава. Питам заслужава ли да дадеш 1 лев, заслужава. Трите измени ли се? – Ами, че то е закон, числото три е закон на твърдото битие. Закон на твоя ум, закон на твоето сърдце и закон на твоята воля. Следователно, ти си турил числото 3. Живо число е то, на твоя ум, на твоето сърдце и на твоята воля, това е числото 3. Значи в дадения случай, при какъв случай употребяваш ума си? – Числото три показва при какъв случай употребяваш своя ум, при какъв случай употребяваш своето сърдце и при какъв случай употребяваш своята воля. Туй е вътрешната страна на кабалата. В кабалата ти може да разрешиш как трябва да станат работите. А в магията е едно приложение. Законът е психологическата страна. Както сегашните математици изчисляват разстоянието на някоя планета или на някое слънце. Дали има свиване или разширение на това тяло. Но понеже вие сте вплетени в сегашния живот, има посторонни идеи. Ти си гладен, три деня не си ял нищо, казваш, какво ме интересува мене числото 3? – Числото 3 включва и твоя стомах. Ти гладуваш, понеже не разбираш числото 3. Аз, човекът, който съм гладен, всеки ден може да ме нахранят. Сега трябва ли да ви доказват в какво седи магията? – Представете си, че аз зная изкуството да ставам красив. Толкоз красив с изящни дрехи, облечен хубаво. Представете си, че вляза в една гостилница, дето има млада дама-господарка. Нямам нито пет пари в джоба, поканят ме, поусмихна се малко. Питам тази дама няма ли да ме кредитира. Веднъж, дваж, три, четири, пет пъти ще ме кредитира. Като погледне в лицето, казва: За лицето струва си да му дам да яде, на нея ще ѝ бъде приятно да ходя да ям и тя да яде с такъв красавец. Тя ще те попогледне и тя плаща. Ако съм грозотия? – Сега аз развивам вътрешната страна, туй, което носи магическата сила. Казвате: В какво седи красотата? – На ума, който схваща условията, на сърдцето, което схваща условията, и на волята, която схваща условията и разбира как да се ориентира. Умен човек е този, който при всичките условия не може да се изненада, той може да се ориентира, той не вижда невъзможни неща. Невъзможни са при известни условия, а възможни при други. Седя при един бакалин, той ми доказва, че човещина има, но моя господар е строг. Аз съм слуга. Аз бих желал да ви услужа, но невъзможно е. Аз турям в джоба си, но за пет лева може човек да ви кредитира. Питам 5-те лева, които кредитират, имат ли съзнание. Как туй, което няма съзнание, може да кредитира.

Сега ще ви дам друг един въпрос. Еди-кой си направил една грамофонна плоча и на нея написана човешката реч. Плочата е хубава, но питам: Но тази реч, първоначална ли е върху плочата. Не. Най-първо някой е говорил и тази реч през въздуха се е предала на плочата. Най-първо аз съм говорил и после във въздуха е напечатана моята реч. И оттам се е предала по известни закони на тази плоча. Ако вземе някой, ще разруши тази

плоча. Но същевременно моята реч е останала във въздуха и там никой не може да я развали. Там може ли някой тия вибрации да ги развали във въздуха? – Ако поставите въздуха в друго положение, както е сега, на всяка една дума да кажем Питагор, който е живял преди години, неговата реч съществува ли? – Той е живял в 625 година преди Христа, неговата реч съществува ли? Тя съществува и се носи из въздуха. И може да се схване речта на Питагора. Да знаете как е говорил той. Но трябва приспособление. От толкова хиляди години неговата реч обикаля земята, търси хората. Благодарение на туй движение, на тази мисъл, има мнозина днес, които преподават Питагорейското учение. Туй е вярно за всички науки. За всяка празна реч казва Христос хората ще дават отчет. Една дума, казана в каквото и да е направление, има дълъг живот. Добрата дума и лошата дума на плоча са напечатани във въздуха.

Казвам сега: Морал се иска. Когато в окултната наука казват трябва да бъдеш внимателен, какво мислиш, понеже със своите мисли напълняш пространството. Каквото мислиш, такъв и ще станеш. Ти мислиш така: Да вземеш пари от този, да обереш онзи, от трети, четвърти да вземеш нещо. Не може да постигаш, понеже твоите мисли, като ги вземат хората, започват да ги реализират. Ти си изобретил, показваш по кой начин може да се обере някой. А друг вече обира парите. Всеки един от вас може да създаде своето нещастие или може да създаде своето щастие. Ти казваш, че си ученик. Може този учител да те скъса. Но има условия, при които учителят никога не може да скъса ученика. При какви условия именно. Когато ученикът знае толкоз, колкото учителят, не може да го скъса по никой начин. Но когато ученикът знае по-малко от учителя, всякога има условия да го скъса. За да не те скъса учителят трябва да знаеш толкоз, колкото той знае. Има учители, които пишат 6 на себе си, а на ученика пише 5, за да покаже, че той знае по-малко. Ако му пише 6. Кога може да пише учителят 6, когато знаеш толкоз, колкото учителя. Може ли да знаеш повече от учителя? – Никога. При туй вашето понятие един ученик може да бъде по-горе от учителя си. Но при онова естественото понятие, в което нещата са поставени първоначално, ти не може да бъдеш по-високо от учителя си. Туй е онзи физически закон. Да кажем имате един извор. Тази вода вие можете ли да дигнете по-високо от извора, не може. Същият закон е: И там равенство има. Казва някой няма налягане. То вече друга сила влиза. Ако има налягане, да подигне тази вода нагоре, то е друго, но при едно естествено положение водата никога не може да се повдигне по-високо отколкото главата, отдето изтича. Като казвам: Учителят е по-горе от ученика си, това разбирам. Ученикът не може да има повече знания, защото знанието иде от знание. Достатъчно е ученикът да бъде като учителя си. Достатъчно е водата да се повдигне на височината, отдето е дошла. Казвам сега, новото разбиране седи в следното: Обезсърдчиш се, да

знаеш произхода на своето обезсърдчение и веднага да се справиш. Обезвериш се, да знаеш произхода, който определя обезверяването. Отслабнеш, да знаеш причината на твоето отслабване. Паметта ти не работи, да знаеш причината. Или не може да разсъждаваш правилно, да знаеш причината. Беден си да знаеш причината защо си беден. Защото всичките ония състояния, които сега ги имате, да знаете причината. Ако не може да успявате в живота си, да знаете причините защо са. И след като знаете причината, да знаете как да се справите с нея. Допуснете, че сте беден, какво трябва да правите? – Към коя категория да турите бедността? – На какво може да уподобите бедния човек? – Във физическия свят всичките гърнета, които е направил един майстор, не са ли бедни? – Бедни са и по причина на тази бедност те се продават на пазаря. Празни са тия гърнета, но ако те са пълни, питам, може ли да се продават? – Може. Ако са пълни със злато? – Но ако съдържанието на туй гърне нищо не струва, туй гърне може ли да го продадете? – Вие посрещате едно гърне заради неговата форма или за неговото съдържание. Казвате: Дайте ми гърне, което съдържа 3–4 кг. Ако туй гърне има вместимост едно, две кила, човек взема гърнето. Ако няма тази вместимост, човек не го взема. Гърнето може да събира половин кило, едно кило, кило и половина и т.н. Вие ще извадите едно заключение. Казвате, празно гърне. Всички ония мисли, които завземат, имат сила, те са магнетични. Всички предмети, които са магнетични, те имат сила. Празнотата привлича нещата. Туй е едно положение магнетично.

А туй положение какво е? – Туй, което събира, и туй, което разпръсква, едновременно и двете неща са полезни в природата. Но в дадения случай, ако ти искаш да постигнеш известно свое желание, ако искаш да станеш градинар, ти не можеш да станеш градинар на този връх, но в долината може да станеш. Ако искаш да правиш научни наблюдения, не може да ги правиш в долината, но може да ги правиш на тази височина и ще имаш по-верни наблюдения. Ако се гради една обсерватория, няма да се направи в някоя дълбока долина, но на някой висок връх. Знание е, в даден случай да знаеш как да постъпваш. Срещнеш един човек, характерът му е или долина, или връх. Има цяла наука, има школа, която изучава слабостта на хората. Всеки един човек има слабост в нещо, те изучават слабостите на хората, за да може работите да прекарат добре. Според тази наука да кажем ти си при един комисионер, искаш да прекараш стока. Комисионерът отива при някой търговец, висш аристократ, той ще избере начините как да влезне при него. Най-първо като влезе той, взема една поза, с влизането с кой крак трябва да влезе. Как трябва да тури ръцете си, всичко туй трябва да има предвид. Ако влезе, този търговец може да говори. Ако не може да му говори, ще каже, господине, вратата е там. Да

ви дам друг пример: При един американски търговец, богаташ, отиват студенти, искат да рекламират стока при богатия търговец, той казва, господа, не може да купя. Отива една млада мома и от нея купува стоката. Срещат се двамата студенти и тази студентка в университета. Как, казва, вашата работа не сполучи, от мене взе стоката. Питам, той защо от младата студентка купил стоката, а от този младия студент не е купил. Сега да поставя въпроса малко по-ясно. Отиват двама души на пазаря. Единият – снажен, силен, със силни мускули. Другият – деликатен, нежен. Като погледне първия, взима стоката, а от втория не взима, защо? – Защото при дадените условия, ти както виждам слаби са ръцете ти, твоите работи не може да поверя на тебе. Сега изводът е: Животът трябва винаги, когато искате да се учите, да работите, с най-силната способност да започнете. Работи в онова поле, дето си най-силен. Не работи със слабите си способности. Музикантът трябва да работи със своите музикални способности. Архитектът, копачът, всеки трябва да работи със своята силна способност. Той има силна способност и с нея трябва да работи, нея трябва да тури в действие. Тогава се задава въпросът, онези слабите какво трябва да правят? – Този слабият, 4–5 деня седи, казва, не върви тази работа. Виждам, той е отличен музикант и наместо да държи цигулка на рамото, той взел мотиката. Какво ще бъде отношението между един музикант и копач? – Единият има своите несгоди и другият има своите несгоди. Онзи ще копае целия ден, ще му се прекъснат ръцете. Пък онзи копач, който взел цигулката, той не може да свири. Цигуларят, който може да свири на хората, той ще попадне някъде, може да го оценят, пък някъде може да не го оценят. Вземете сега другата страна. Някой виртуоз е. Виртуозите са в апогея на своя живот. Те са страдали, страдали и са станали големи музиканти. Те са минали през дисциплина. Те са страдали в миналото. Придобили са знанието. И сега придобиват последните плодове от знанието. Те са били в Египет видни музиканти. Те са били в Индия видни музиканти. И сега се явяват в Западната култура, в бялата раса и тук са видни музиканти. Някои лица сега започват музика, те не могат да се мерят с тях. Те са само умни, техният ум съзнава и схваща. То е само за изяснение. Но така обективно, научно не може да се докаже, но като едно обяснение.

Общото заключение. Трябва да разбирате вътрешния закон на природата, с който вие сте създадени. Твърдите тела се огъват. Житките се изкривяват. А въздухообразните отиват нагоре. Следователно, ще определиш една мисъл твърда ли е, ако се огъва, тя е от твърдите. Ако се изкривява, тя е от течните. Ако нагоре отива, въздухообразна е. Точно обратно ще постъпиш. Според законите на тия три измерения ще знаеш всяка една точка, след като се движи в едно, второ и трето измерение, ще може да се ориентираш. Ориентирането седи в това, една твоя мисъл никога не

трябва да влезе в стълкновение с едно твое желание. И другият закон, никое желание не трябва да влезе в стълкновение с една твоя постъпка. Ако влезе, ти не разбираш законите на движението. В самия тебе ще мислиш едно, ще се стълкновиш със своите чувства и ще се стълкновиш със своята воля. И тогава ще направиш нещо, което няма да е в хармония с тебе. Казваш: Не трябва умът ти да бъде в стълкновение със самия тебе. Най-първо ти ще дойдеш в стълкновение с външните умове и с чувствата на външните хора. Най-първо ще се научиш да избягваш стълкновенията със самия себе си. След туй ще се научиш да не си в стълкновение с окръжаващата среда и най-после да не си в стълкновение с природата. Това е мъдрецът, който не е в стълкновение със себе си, с ближните си и който не е в стълкновение с природата или с Бога. Следователно, на този човек всичко ще му върви. Това са твърдения. Сега ви трябват правила как да не си в стълкновение. Първото правило, за да го научите, се изисква три години. Ако дойдете при мене, три години трябва да ви преподавам, за да научите едно правило, да не си в стълкновение с физическото поле. Три години ще се учиш да не си в стълкновение с астралния свят. Деветте години трябва да посветите, за да не сте в стълкновение със своите мисли. След като излезете ще ви трябват три години да ви науча да не сте в стълкновение с окръжаващите. И тогава ще станат 18 години. Ще трябва девет години да ви науча да не сте в стълкновение с Божествения свят, с природата, всичко 27 години. Специално знание, туй вече е знание. След туй вече ще ви дам свобода. Но никога не трябва да иждивиш повече от девет години за себе си, девет години за другите и девет години за Бога. Да не си в стълкновение, тогава ще бъдеш един гений, ще бъдеш един светия, дето минеш в света, всичко пред тебе ще бъде отворено, всички врати ще бъдат отворени и богатството ще бъде на твое разположение, каквото намислиш, ще стане. Ще стане по единствената причина, че не си в стълкновение със себе си, не си в стълкновение с ближните си, не си в стълкновение с живата природа. Сега от вас, които сте кандидати, нека си дадат кандидатурата. Каквото сте учили досега, то е встъпителен опит. Пък отсега нататък трябват 27 години да учите солидни. Най-малко девет години ще учите, за да не сте в стълкновение със себе си. Сега ще попитате, какво е това, алегория ли е? – Алегория ли е това? – Три години ще се учиш как да постъпваш. Три години ще се учиш как да прилагаш желанията си и три години ще се учиш как да прилагаш мислите си.

Този въпрос са го изучавали, това е метод във всички школи на древността, които досега съществуват и които за в бъдеще ще съществуват, законите са все същите. Той не трябва да бъде профаниран, трябва да има знание. В кабалата, това значи да има познание на числата. В кабалата има една част. Да вземем на български Иван(ъ). Искам да оперирам с туй разумно същество. Най-първо този Иван, той е толкоз енергичен и сприхав, че десет

минути може да се кара. Сега алегорията за вашия Иван. Ето, този Иван е човек обективен, конкретен. Има желание като някое растение да си спусне корените и да расте. Той е котва. 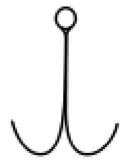 Той се движи в една течна среда. Тук са все течни вещества. Начало на нещо. Слиза енергия. Туй В-то показва, че тази енергия трябва да се складира някъде. Имате положителна и отрицателна енергия. Н-то и В-то, това са два полюса на една реалност. Влизат във втората фаза. А-то показва, че неговият ум е бременен с някаква идея. Н-то е закон, който примирява всичките противоречия в умственото поле. Ъ-то означава твърдата материя, туй, което е спуснало топуза. Значи ако се справите добре с първата категория, с втората, вие вече постъпвате с този Иван лесно, ще се справите. Ще канализирате. Този Иван, той ще ви даде вода да си полеете градината. После този Иван е градинар, може да ви даде съвет как да посадите градината, той ще вземе участие във вашата градина. Един ден можете да станете ортак в градинарството с Ивана. Можете да имате градина от 100 декара или 10 декара, да имате голям приход в една година. С Ивана с неговата вода, с неговите познания, можете да имате един капитал от 50–60 хиляди лева. Ще си го делите по 25 хиляди и ще следвате университета. Американски студенти има, които спечелват през лятото 1 000 долара с продаване на картички, на книги. Но знаят как да постъпват. Те са изучавали тази наука. Наричат ги нахални студенти. Той като влезе в къщата на някой богаташ, че не може да го изкарат с един чифт биволи, докато не купят. Ще ги застави да си купят и не може да му откажат. Намират се в едно положение, че не смеят да му откажат. Той ще знае как да се усмихне, от 99 кладенци ще докара вода и най-после този богатият човек, за да не се компрометира пред този Иван, ще купи. Този Иван е много умен. Християнството го владее. Този Иван физическите работи ще си уреди. Казвам сега: Ако преведете сега, вашият Иван това значи онова материалното на земята. Туй, което наричат конкретно, то е Иван. Вие сега трябва да знаете как да се справите. Някой път наричат плът, някой път наричат тяло, но то е Иван. Туй физическото същество, което има нужда, то е Иван. На този Иван вие трябва да разбирате неговото естество. И ако можете да се справите, тогава работата е лесна. Човек най-първо трябва да се учи да се справи със себе си. Има един Иван отвън, но има един Иван отвътре. Ти намислиш нещо, Иван развали работата. Някъде ти намислиш, той направи работата. Иван ти помага. Когато Иван помага, всичко върви. Но когато Иван се опълчи против тебе, не върви. Това е отлична наука да знае човек да се справи със себе си.

САМО БОЖИЯТА ЛЮБОВ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТ.

На 20.V.1932, 27.V.1932, 3.VI.1932 г. по каталога на Елена Андреева няма лекции.

1932_06_12 И видя там човек
неделна беседа

И ВИДЯ ТАМ ЧОВЕК

Ще прочета част от 22 глава на Матея, от 10-ти стих. Ще взема само няколко думи от 11 стих: „И видя там човек."

Глаголът "видя" в дадения случай е важен. Виждането това е закон. Това е процес на човешкото съзнание. "Видя". По два начина може да се види: виждаш нещо, което е хубаво, благородно, светло; а може да видиш и нещо грозно. Правиш едно вътрешно различаване. Виждането в живота носи радост и веселие, то всякога върви по великия закон на Битието. Жадният, когато види извора, радва се. Гладният, като види хляба, радва се. Давещият се като види въжето, което му се хвърля за спасение, се радва. Бедният, когато се изменят условията му, се радва. Зависи в дадения случай какво вижда човек. Но какъв е светът всъщност?

Някои хора искат да разберат смисъла на живота. Какъв е смисълът на живота никой не може да го разбере, нито сега, нито след хиляди години, нито след милиони, нито след десет вечности хората ще го разберат. Туй ни най-малко не подразбира, че не трябва да се мисли за него. Може да мислим за непостижимите неща. За постижимото никой не мисли. Постижимото е зад нас, непостижимото е пред нас. Великата идея на живота е вечно непостижима. Някои разбират много механически постигането на нещата. Всяко постижение подразбира една възможност, която трябва да се постига. Всяка постигната възможност дава една нова сила в човека, едно ново чувство, с което ще постигне онова, което е пред него.

Казвам: когато този цар влязъл и видял човека, не е бил от глупавите, той го държи отговорен, че не е облечен. Не може да държиш един камък отговорен, че е влязъл в къщата, но може да държиш отговорна една мечка, която е влязла в къщата и изпоплашила всички деца. Даже най-благородният човек как би се справил с една мечка, която е влязла в дома му и изпоплашила децата? Веднага ще върже предните и задните крака на мечката и ще я изведат из къщата В дадения случай се вижда че царят е пристрастен. Някой ще каже: Да му е дал някаква сватбена дреха. Има неща, които не може да се дадат на човека. Не може на сила да облечеш един човек в добродетели, не може да облечеш насила един човек в любов, не може да облечеш насила един човек в знание. Сам човек трябва да се облече в тях. Има неща за които човек е отговорен, понеже те са негова длъжност, сам трябва да се облече. И най-хубавата сватбена дреха в

дадения случай, намирам, е дрехата на доброто, с която човек трябва сам да се облече. Тогава той е облечен в сватбена дреха. Всеки, който сам не се е облякъл в сватбена дреха се намира в затвор. Ако търговецът не е облечен в сватбена дреха, е затворен. Ако църковният служител не е облечен в сватбена дреха, е затворен. Ако неврастеникът не е облечен в сватбена дреха, е затворен. Всички, които нямат сватбена дреха, се намират в затвора Това е вътрешният смисъл. Следователно, придобиването на сватбената дреха, това съставя един идеал, но трябва да е изтъкана. Всяка дреха е изтъкана от нишки, някои от вълна някои от памук, някои от коприна и т.н. Има дрехи, които са изтъкани от стъкло, има дрехи, изтъкани от злато, от сребро. Следователно, в дадения случай най-ценни са златните дрехи. По съдържание те никога не губят своята цена и като остареят, след като ги износи човек, пак ще ги продаде човек толкова, колкото в началото. За другите дрехи не е така. И тогава от едно гледище, в пълния смисъл на думата, дрехата, в която човек е облечен, това е животът. Животът носи в себе си най-почтената дреха, която дава ценност на неговия израз. Животът става ценен само при доброто. Качеството на доброто е, което е вложено в неговия ум и в неговото сърце. Може да разисквате разни политически въпроси, обществени, социални, семейни, индивидуални, може да разисквате, дали има бъдещ живот или не, какъв ще бъде той, какъв ще бъде строят. Но доброто в живота, то е ценното.

Един американец напоследък превежда египетски ръкописи от преди пет хиляди години. Той казва, че като превеждал ръкописите, намерил, че хората преди пет хиляди години и те са имали такива кризи, такива несгоди както хората сега имат, само в друга форма Значи в тези пет хиляди години светът не се е изменил много. Даже е толкоз малко, че трябват светли умове да обяснят и се забележи в какво седи промяната. Има промяна. Антрополози и физиолози, ако разгледат черепа на допотопния човек или пещерния човек, има голяма разлика. Колкото една раса е по-благородна, по-морална, по-добра, черепът е по-правилен. Има известни линии, плоскости, с които се мери черепа, устройството, външната фигура на черепа В предпотопните времена имало хора. Съвременните учени казват, че имало диви племена. Всякога е имало диви племена, както в нашите времена има диви племена. Съществува един закон: Един вид никога не може да се подобри. Туй дето казват, че видът може да се подобри, не е точно така. Едно растение не може да се подобри. Вложеното в едно растение не може да се подобри. Може да измениш някои качества, но вложеното в едно растение не може да подобриш. Растенията при лошите условия са изгубили онези възможности, които са имали първоначално. Следователно, сега като ги развиваме, няма да ги докараме до онези първични възможности, които са имали преди хиляди години. Растенията са изгубили от външните условия.

Целта ни не е да се занимаваме с растенията. Те съставляват част от човешкото царство. В строежа на земята ние виждаме, че със създаването на растенията идат ред големи прояви в природата. Най-после се явява човекът. Същото сега е със създаването на човечеството. Сегашното човечество не може да се подобри. Сегашната бяла раса е дошла до края на всички свои възможности. Туй, което се изисква от нея, не може да роди нищо повече. Бялата раса е дошла до своите крайни възможности. Вие от бялата раса не може да направите гении, светии, учени хора, талантливи хора. В бялата раса не може да намерите гениални хора. Ако се роди в бялата раса някой гениален човек, той не е от бялата раса. Следователно, когато говорим за бъдещото човечество, разбираме, че трябва да се яви нов тип в света, за да вложи природата в него повече възможности, нови възможности. Това виждам в процеса на нейното развитие. Тя е започнала с най-малките форми, започнала е с най-малките възможности и постепенно този процес на развитие е расъл. Трябва да имате предвид: вие ако искате да направите промяна във вашия живот в тази форма, в която сега се намирате, по никой начин не може да стане едно подобрение. Ще имате туй, което е вложено. Например, ако имате един череп от 3 сантиметра чело височина, 7 сантиметра широчина, вие ще имате един много обикновен човек. Вие даже не може да имате един талантлив човек. Ако имате едно лице с устройство от 65 градуса камперов ъгъл, той е един човек, който може да се приближи до маймунското разбиране. Маймуните имат 65 градуса, у някои животни този ъгъл е 45 градуса. Като теглите една отвесна линия от челото до основата на носа и друга линия от основата на носа до основата на ухото, получава се един прав ъгъл. Простият човек не може да разбере, какво отношение има между този прав ъгъл и неговата интелигентност. Ако вие имате едно гениално писмо и го дадете на невежия, мислите ли, че може да схване съдържанието, онова, което е скрито в писмото? Той ще опише външната страна: хубава ли е хартията, на която е написано, луксозна ли е, после с какво мастило е писано – черно, червено или синьо. Може да каже дали е красиво написано или не, и ще каже: "Това е писмото." Ученият човек ще намери съдържанието не само във външната форма, но и съдържанието, което е вложено в текста. Силата не седи само в думата "любов". На български тази дума е написана с 6 букви, на английски се пише с четири букви. Защо българинът е турил 6, а англичанинът 4? Защото англичанинът е практичен и казва: "Времето е пари!" Той няма време. Англичаните се отличават с това, че съкращават думите, когато германците имат доста време, те имат доста дълги думи с по 50,60 букви. Защото английското владичество е по цялата земя, има с какво да се занимават. Германецът е стегнат в една малка земя, има много народ, 75 милиона, като няма какво да прави, продължава думите. Това са изводи. Този закон е верен. Онези

хора, които са при лоши условия, в тях се създава един вътрешен морал, за доброто говорят. А пък онези, на които условията са уредени, които са богати, имат всички възможности, те уреждат преди всичко външния живот. Те казват, че външният живот е важен, не толкова вътрешният. Бедните хора се занимават с вътрешния живот, богатите се занимават с външния живот. Но питам, ако ние от гледището на богатите разглеждаме живота, какво ще добием? Ще разгледаме само едната страна на живота Богатият човек, въпреки всичките условия на живот, не е щастлив. Бедният човек, който няма тези условия, въпреки всичко той е по-щастлив. Богатият има някакво щастие, както и бедният има, само че щастието на богатия се различава от щастието на бедния.

Главно и необходимо е човек да изучава Природата с онази вещина, с онази виделина, които могат да осветлят живота му, за да бъде доволен, за да бъде щастлив. Природата е дала възможност и всеки един човек може да бъде щастлив. Всеки човек може да създаде форма, в която са вложени всичките възможности, които Природата е дала. Съвременните хора са онези души, които преди милиони години са схванали важните задачи на Природата, схванали са важните условия на Природата, сега те минават за човеци, защото са създали повидимому най-благородните черепи, най-благородните тела – те са построени от бялата раса. Ако направим сравнение с всички раси, най-добре е устроено тялото и черепът на бялата раса. Нито една раса няма такива заложби в себе си, както бялата раса, но въпреки това на бялата раса ѝ липсват много неща От бялата раса гениални не може да излязат, светии също. Ще кажете, че има светии. Има светии, но тия светии не могат да оправят света. Гениалните хора не можаха да подобрят живота. Гениален човек е този, който може да измени и подобри живота и светия е този, който може да подобри целия външен и вътрешен строй на живота. Тъй както Слънцето може да направи една промяна на Земята, така и светията трябва да направи същото. Слънцето не вдига шум, само се проявява. Но най-големите промени на Земята стават под Слънцето. Понеже вятърът, водата, земята не служат на Слънцето, те се карат помежду си и развалят неговите работи. Ако вятърът се примири с водата и земята, животът на хората щеше да се измени. Вятърът е, който раздухва всичко. Като задуха той, всички занася. И като дойде водата, и тя завлича всичко, каквото се посее. Като се разтърси земята, и тя разрушава всичко, каквото са направили хората. Един ден като ѝ дотегне много, ще се разтърси като един вол и ще ѝ олекне. Учените хора, геолозите доказват как стават земетресенията. Простите казват, дотежало на Земята. Както и да се обяснява, важното е, че къщите се срутват. Тогава може да питаме, кои са причините, дето вятърът, водата и земята не се спогаждат? На това отговарям: причините са хората. Ще ви приведа един пример, който не обяснява изцяло нещата но е един научен

пример, който може да докаже нещо. Преди повече от 20 години в Новопазарско настанала голяма суша. Всичката трева изгоряла. Събират се около 20 турски села и се молят на Бога за дъжд. Казали на българите: "Помолете се и вие." Но те си казали: "Господ като даде дъжд на турците, ще даде и на нас." Случва се така че Господ на турците дава дъжд, а на българите не дава Как ще го обясните? Някои го обясняват: Плащаш на един човек, който е работил, но на който не е работил, не плащаш. Турците работят, Господ плаща; българите не работят, нищо не плаща. Човек трябва да работи съзнателно, да обръща внимание на външните условия. Действително, единството оказва голямо влияние: вятър, вода земя, слънце – всичко това оказва влияние на човека. Но човешкият дух седи над всичко това отгоре. Човешкият дух – в него има знание, той може да използва всичките тези условия, да ги впрегне, да ги примири. Ние сега се трудим да примирим въздуха водата и твърдата почва и тогава аз казвам: Как ще примиря човека? Според моето определение казвам: човешките тела се огъват, течностите се наклоняват, а въздухообразните тела се повдигат. Как ще познаеш известна твоя идея? Ако твоята мисъл, ако твоето желание се наклоняват, върху тях преобладава влиянието на течната материя. Ти не може да имаш никакъв морал. Водата няма морал – дето намери най-малкия наклон, готова е да иде в този път. Следователно от морално гледище, водата не може да ходи нагоре, а надолу. Някой път се чудим, защо хората вървят в този път, а не в друг. Въздухообразните тела отиват нагоре; следователно в морално отношение въздухът може да ни помогне, понеже отива нагоре. Под морален разбираме човек, който се катери по височините. Най-първо чистата мисъл се вижда недостъпна, защото в дадения случай нашата мисъл има характер подобен на въздуха. Мислещите хора са крайно подвижни. Следователно човек трябва да изучава закона на човешката мисъл тъй както изучава въздуха, неговото естество и неговите свойства. После нашите чувства имат свойствата на течните тела, никакъв морал нямат, те се наклоняват. Нашите постъпки аз ги уподобявам на твърдите тела, те се огъват. Тогава казвам: ако една мисъл не се повдига, ако една мисъл не се наклонява, ако не се огъва, какво има в себе си. Тази мисъл значи няма никакви условия за развиване. За да се развива една мисъл, трябва да ѝ се дадат условия или да се огъва, или да се наклонява, или да се повдига. Ако едно твое желание не се огъва, ако едно твое желание не се наклонява, ако едно твое желание не се повдига нагоре, то няма условия за развитие. Законът на твърдите тела е да се огъват. Законът на въздухообразните тела е да се повдигат нагоре. Ако разбираш закона, ти трябва мисълта да я прекараш от едно твърдо състояние в течно, после във въздухообразно и тогава ще ѝ дадеш едно правилно направление.

По аналогия можем да разглеждаме водата. През зимата водата замръзва,

тя е в твърдо състояние. Пролетно време водата е течна. В големите горещини водата се изпарява, отива нагоре, става въздухообразна. Естественото състояние на водата е течното, а парата и леда т.е. въздухообразното и течното й състояние, аз ги наричам видоизменения на водата при известни условия. Животът в своето проявление е подобен на водата. Естественото проявление на живота е да бъде наклонен. Животът има известен наклон до материалния свят, да се захване някъде и да използва материята. Неговото тежнение не е да ходи по небето да търси рая. Той после търси рая. Кой търси рая? Търсят го бедните хора, а богатите не го търсят – те живеят като в рай.

Някой проповядва онзи свят. Всички, които фалират на земята, търсят онзи свят, а онзи свят са добрите условия. Всички искат да забогатеят. Учените хора казват че онзи свят прониква и в нашия свят. Под думите "онзи свят" ние разбираме възвишена дейност. Ако някой философ от мравешкия свят би определил какво нещо е човешкия живот, той би казал, че нищо не е. Действително, една мравя не може да види целият човек и не може да го схване, тя може да види само пръстта му. Даже и една муха не може да види целия човек. Ако отидеш към нея тя не може да те познае. Ако си покажеш пръста ще го види. Тя не може да схване целия човек като външност, а пък да не говорим за характера. По някой път човек разваля техните мравуняци. Тогава за мравките настава цял катаклизъм, земетресение. Но ако гледате на това от човешка гледна точка, ще кажете само, че оттам е преминало едно рало. По аналогия могат да се разглеждат всички тези пертурбации, които стават в човечеството - минал е някой плуг през човешката област и е развалил техните работи. Защото ако животът зависи само от нас, тогава ние щяхме да го поправим. Какво ни препятства? Ако никой не се меси в работата на мъжа и на жената на земята, двамата ще живеят ангелски живот. Ако са сами на земята, няма да се карат, те ще живеят щастлив живот, докато се народят децата. Турете една жена и двама мъже, непременно ще има караница. Турете един мъж и две жени, непременно ще има караница. Как мислите вие светът да стане щастлив, когато има толкова мъже и жени! Следователно, от това гледище, в ума на жената трябва да съществува един мъж и в ума на мъжа трябва да съществува абсолютно само една жена. Туй е правило! Щом в ума му съществуват две жени, светът ще бъде като сегашният.

Някои искат да знаят какво нещо е моралът. Ако ти се бориш между две жени, никакъв морал нямаш. Ако жената се колебае между двама мъже, няма морал. Трябва да има един идеал.

Съвременното човечество разглежда идеята за Бога, разглежда живота на църквата, на държавата, това е много хубаво. Но държавата трябва да има

един произход – Божествен, семейството също. Човек, както е писано, е създаден по образ и подобие на Бога. Раждането на децата – пак е същият закон. Отношенията между хората – всичко това си има Божествено Начало в себе си. Но в това Начало трябва да се разбира вътрешната страна, с която животът постоянно трябва да се свързва. Има една вътрешна връзка между всички същества. Когато тази връзка изчезне, тогава става едно вътрешно нарушение в нашата мисъл и ние се смущаваме. Богатият щом изгуби тази вътрешна връзка и той е смутен. Бедният като изгуби тази вътрешна връзка и той се смущава. Майката като изгуби тази вътрешна връзка и тя се смущава. Който и да е, като изгуби тази вътрешна връзка на живота, той се смущава.

Има един такъв мит. Когато Господ създал света, пратил един от великите ангели да донесе всичките Божии благословения, да ги раздаде на хората. Малко хора имало тогава. Всичките хора тогава били 12 мъже и 12 жени. Това било цялото човечество. Носел ангелът една голяма торба с благословения. Дошъл на земята и тъкмо искал да раздава, видял едно дете, намирало се в трудно положение, което казало: "Помогни ми." Ангелът сложил торбата на земята и помогнал на детето. Но нещата в онзи свят като ги обърнеш надолу с главата не падат, а на земята падат. Ангелът като сложил торбата, тя се обърнала и нещата изпадали, тези благословения се изгубили и останала празната торба. Всичко се било изгубило и ангелът не могъл да намери благословенията. Сега всички търсят тези изгубени подаръци, които Небето му дало. Младата мома търси подаръка, младият момък търси подаръка, майката търси подаръка, бащата търси подаръка. Всички търсят изгубените вещи, които излезли от торбата. Ангелът се върнал и казал на Господа: "Като помогнах на детето, всички подаръци се изгубиха." Та Господ наново праща този ангел да изправи погрешката си. Сега той се намира в голямо затруднение. Цели кервани са минали, с автомобили идат да носят подаръците. Тогава хората били 24 души, сега са два милиарда. Та не зная колко хиляди години трябва да минат, та да намери всеки едного, да му даде по един подарък. Тъй разправя тази легенда. Вие се пригответе, като похлопа ангелът, да сте готови.

Великото, разумното, това е човешкият ум. Този цар е онова, което нас ни отличава. Туй, което хората наричат цар, то е Бог, който живее в нас. Когато ние изпълняваме волята Му, както Той иска, Той ни благославя. Когато не изпълняваме Неговата воля, Той ни изпраща тук, за да се изправим. Затворът не е нищо друго, освен изправление в Божествения свят. Този човек, когото затворят, той не е изпълнил волята Божия, той не е употребил всичките условия. Ако онзи касиер, който е изпратен да раздава парите, ги вземе за себе си, за своя полза, какво ще направи

банкерът, онзи който управлява банката? Ще фалира.

Та при сегашния живот разумните хора трябва да разберат, че не е религията, която може да ни спаси. Нито бялата раса ще ни спаси. Нищо! Казвам: канили са те на сватба. Тази сватба ще те спаси. Всеки трябва да е облечен, всеки трябва да е готов за новата раса, за новата форма, да има дрехата, с която трябва да е облечен, както Христос казва: "Ако се не родите изново, не можете да влезете в Царството Божие." Което е родено от плът, плът е, а което е родено от дух, дух е. Под думата "дух" разбираме онова разумното, възвишеното, благородното. Не да царува всеки сам, но Братство да царува. В неговия ум, в неговата душа, в неговия дух да няма туй противоречие, което сега съществува. В него ще има такъв стремеж както в една квачка, която е излюпила пиленцата си – само си отваря крилата, води ги, дава им храна. Такова ще бъде бъдещото положение. Сегашните условия не са лоши. Туй е едно училище, в което може да се приготвим за бъдещите условия. Възкресение ще има в шестата раса. Ще възкръснат хората, не както сегашните хора. Ако сега би дошъл един човек от шестата раса в един град и влезе в един дом, той ще донесе всичките благословения. Ако хората са болни, ще станат здрави; ако са сиромаси, ще станат богати; ако са невежи, ще станат учени. Той няма да обърне внимание на техните недъзи. Ще внесе онова което има в себе си. Той влиза както светлината. Когато светлината влиза в един дом, тя не обръща внимание на нищо. Светлината еднакво огрява и тревите и сухите клечки, всички тела еднакво се огряват от светлината; но не всички еднакво използват тази светлина.

Ако се спра върху думата добродетел, колко хора има, които разбират добродетелта? В дадения случай наричам наука да знае човек. В едно село във Варненско се случило така, че седем години наред заколвали агнето на една овца. Като дошло осмото агне да го заколят, тя се затичала и започнала да блее и да боде стопанина. Той затваря овцата в кошарата, взема агнето и го заколва. До вечерта умряло детето му.

Всички социални нещастия, които ни сполетяват, на какво се дължат? Всички носят отговорности, не е само един и сиромаси, и богати, и попове, и владици - всички вие носите отговорности. В света трябва да се проповядва, че всички ще имаме еднакви придобивки, ако еднакво носим отговорността. Въпросът не е да се създадат страдания за хората. Страданието е вметнато в живота, смъртта е вметната в живота, скръбта е вметната в живота. Целта е животът. Целта е щастието. Целта е знанието. Целта е разумността в света. Целта е добродетелта в света. Целта е любовта. Любовта която ние трябва да разбираме, не тази идейна любов без тяло, защото любовта без тяло не съществува. Каквото и да говорим, за

да има любов в света, човек трябва да има тяло, трябва да има къща. Не трябва да бъдем без къща. Ще имаме много хубаво тяло, ще имаме много хубава къща. Под думата " любов" разбирам да имаме един отличен ум, едно отлично сърце. Затуй учените хора ще дойдат на помощ на бъдещите майки и бащи. По какъв начин ще дойдат бъдещите хора в света? Че при сегашните стеснени условия могат ли да се родят гениални хора в света? Никога. При сегашните стеснени условия могат ли да се родят светии? Никога. Мислите ли, че на Северния полюс могат да растат тропически растения? Един гениален човек е велико тропическо растение, което расте при най-благоприятни условия. Съществува една раса, която сега направлява съдбините на цялото човечество в света. Наричат я Предците на човечеството. Преди да е съществувал човекът на Земята е била тази раса. И следователно, тази раса е, която приготовлява новите условия. Учените хора виждат, че всички тези кризи, всички тези пертурбации, които стават сега в природата, се дължат на тях. Цялата Земя се преустройва, цялото вещество на Земята се преустройва. Те имат знание. Те изменят човешките мозъци. Един ден вие ще се събудите и вашите мозъци ще бъдат изменени. В шестата раса българинът няма да бъде българин, англичанинът няма да бъде англичанин, евреинът няма да бъде евреин, французинът няма да бъде французин, германецът няма да бъде германец, негърът няма да бъде негър. Българинът ще съблече своята българска дреха и ще я остави вън. Всички ще оставят дрехите си и ще бъдат едно семейство, ще се наричат братя на човечеството и Бог ще им бъде баща. Казал е един от еврейските пророци преди хиляди години: "Казва Бог: ще се заселя между тях, и Аз ще им бъда баща, и те ще Ми бъдат синове, и ще напиша закона в сърцата им, и ще Ме познаят от малък до голям." Ще имат общ тип, ще имат една любов, ще живеят в мир и съгласие,

И тъй като влезе Царят да се види с гостите, видя там човек не облечен със сватбена дреха и рече му: "Приятелю, ти как си влязъл тука, като нямаш сватбена дреха? И понеже гостът замълчал, царят заповядал да го вържат и затворят в тъмница. Значи за в бъдеще всички, добри и лоши, ще влязат в царския дом, но онези, които не са живели както трябва, мислите ли, че ще останат там? Понеже във времето на Христа израилтяните казваха, че са синове на Бога, Христос им каза: "Не казвайте така, защото Бог и от тези камъни може да произведе израилтяни." Казвате: "Ние сме православни." Бог и от камъните може да произведе православни, и от растенията може да произведе православни, от всичко може да произведе. Бог е създал всичко в света. Казвате, как така? Пътят на еволюцията е човешкият път, пътят на човешкия прогрес, пътя на човешкия дух. Всички тези животни, които ние наричаме животни, това са изостанали човешки души. Пък ние, които минаваме за хора, мислим, че сме напреднали души. И

следователно, онези ненапреднали души и те ще имат условия за развитие. Когато и да е, и те ще минат този път, ще го извървят.

Та казвам: вие сте напред, които сте изминали този път. Пред вас седи друг велик път, пред вас седи едно велико бъдеще. И ако вие сега се занимавате с вашите стари възгледи и неща, които сте наследили, нищо няма да придобиете, ще имате вашия сегашен живот. Трябва да бъдете вече готови за най-добрите условия, които вашите Предци ще доведат.

"Роденото от дух, дух е." Този цар като ви повика да отидете на угощение, вие трябва да бъдете готови с вашите сватбени дрехи, или вашият ум да бъде в състояние да възприеме новото. За пример някои хора вярват, че ако дойде клерикализмът като верую на обществото, ще внесе нещо ново. Една мома вярва, че ако се ожени за момъка, когото обича, ще я направи щастлива. Когато ме питат как ще се оправи светът, казвам: ако всички хора вярваха в Бога, както младата мома вярва в своя възлюбен, в една седмица ще се оправи, но нямат хората тази вяра. Защо се разваля семейството? Защото момата изгубва първата вяра. Вярата е необходима, но тя не може да седи на тази висота. Казвам: има едни заложби у вас. Всички имате вътрешен стремеж в душата. Аз ще говоря за неща, които са вам известни. Много научни неща има, които вие знаете, но пак имате един необясним стремеж към придобиване на още знания. Стремите се към много неща, без да ви говори някой, без да ви проповядва. Отвътре има един стремеж. Ако изворът намира своя път, по който да изтича, ако вятърът намира своя път, откъдето да се движи, мислите ли, че човек, който има разумност, той не ще може да намери своя път? Аз вярвам, че и без да ви говоря, вие ще намерите своя път, може да го постигнете. Аз допущам това. В света съществува един закон, че хората взаимно трябва да си помагат, понеже те са носители отчасти на Божествени сили, понеже човек не може да носи всичко Божествено в себе си. Следователно между хората става едно брожение, една обмяна на човека с други. Следователно ние хората като се запознаваме един с друг, ние се изменяваме и с това познаваме Великото, Божественото. Ти като обичаш ближния си, ближния си няма да познаеш, ти познаваш Бога в себе си. Като обикнеш един човек, ти обичаш Бога в него. Един ден тази форма ще изчезне. Ако обикнеш тази форма, тя като изчезне, ти оставаш разочарован. Ако в тази форма обикнеш Бога, Той всякога ще бъде там. Онзи, който разчита на Божественото, той не умира. Онзи, който разчита на Божественото, той ще възкръсне. При най-благоприятните условия човек ако е, дори ако е болен – може да направите един опит – ако вярвате в Божественото, ще оздравее. Може да осиромашеете, но ако вярвате в Божественото, тази сиромашия ще ви напусне. Ако един народ вярва в Божественото, лошите условия ще изчезнат в него. Доброто дава възможности всичкото богатство да

произведеш, но трябва да има кой да работи. В нас няма една вътрешна разпоредителност. Благата, които ни дава Природата, ние мислим, че не са разпределени както трябва. Понеже всички имаме различни възгледи за живота. Най-първо ще те попитат ти в какво вярваш. Или ще те попитат: Ти българин ли си? Ако си англичанин може да пътуваш по целия свят, но ако си българин, не може. Ако си англичанин, имаш едни права, ако си американец, имаш други права. Ако си българин, ще се свиваш в черупката си. Англичанинът има преимущество в този свят. Хубаво е човек да бъде англичанин, но казвам: още по-хубаво е човек да бъде син Божи, понеже ще има привилегия да пътува по всички светове.

Когато заставам за тези неща, някои казват: "Тези неща не са възможни." В даден случай нещата могат да бъдат възможни и невъзможни. Един философ, който разрешавал един труден въпрос, казва: "Не мога да разреша този въпрос." Един ден минава покрай морето и гледа едно дете си направило една малка дупчица, черпи водата от морето с една чашка и я излива в дупчицата. Пита го философът: "Какво правиш?" "Искам да събера всичката вода от океана в тази дупчица." "Не може!" "И аз виждам, че не може, но засега искам да запълня тази дупчица с вода" Казва детето: "Виждам, че ти си умен човек, ако ти можеш да направиш една вода за друг някой свят, аз мога всичката вода да я прелея в каквото да е." Във времето всичко се постига. Няма нещо в света, което да не е възможно. Невъзможните неща за настоящето, са възможни за бъдещето. За малкото дете е възможно да стане възрастен човек, за младия човек е възможно да остарее. Какво е възможно за стария? За стария е възможно да се подмлади. Тогава защо човек трябва да остарее? Защото в старостта човек може да придобие знание. Защо трябва да придобием знание? Защото само в знанието може да придобием безсмъртие. Следователно ако младият остарява, той остарява с цел да придобие знание, да остане безсмъртен. За стари хора в света няма място. Ние знаем, че има само 24 души старци в целия свят. Казвам: ако всички вие, два милиарда хора, искате да станете старци, няма място за вас. 24 души старци има само. Да станете старци се изисква цяла вечност, не се изисква година, но милиони години се изискват. Та сегашните хора казват, че са стари. В театъра, на сцената, си станал стар, но знание се изисква. И в действителния живот мъчно се остарява.

Та великият закон, който трябва да имате пред вид е: всеки от вас трябва да се заинтересува за онези възможности, които се крият в неговия организъм, в неговия мозък, в неговото сърце, в неговите мускули, в неговите кости. Ако човек разбираше всичко онова, което има, щеше да види, че то е свещено. Някои не отдават голямо значение на човешкото тяло. То не е правилно. Бъдещото тяло ще се построи като се вземе

материала, който човек има. Всички ваши мисли, които сте произвели, всички ваши чувства, които сте произвели, и всички ваши постъпки, които сте направили, те се съхраняват в Природата и в бъдеще от вашите мисли, от вашите чувства и от вашите постъпки ще се създаде едно тяло. Следователно всеки един от вас крои своята съдба. Ти можеш да бъдеш за в бъдеще точно такъв, каквото си мислил, каквото си чувствал и както си постъпвал. За в бъдеще ти ще носиш облика на своята мисъл. Всеки от вас носи облика на това, което е мислил в миналото. И за в бъдеще ще бъдеш това, което сега мислиш.

Та като казвам, че човек трябва да живее един абсолютно чист и свят живот, разбирам това, което е възможно в света. Да бъдеш човек гениален, това е естествено положение на човешкия дух, на човешката душа, на човешкия ум. Това е възможно. Да грешим в света, това е невъзможно. Ние сега вършим най-мъчното. Ако ние сме в сила да вършим невъзможното, как да не може да вършим най-лесното? Казвате, че е лесно човек да греши. Най-мъчното нещо е! Лесно е човек да прави добро. Най-мъчно е човек да върши зло. Вашето положение знаете ли на какво прилича? Един богат човек си счупил крака, костта на крака му на две места се счупила. Един хирург му казва: "Ще търпиш, аз ще ти наместя крака." Той отговаря: "Докато ми наместиш крака, много има да плача." Лекарят казва: "Ще търпиш." "Не съм се научил да търпя." "Сега трябва търпение." "Не мога да търпя!" "Ще търпиш!"

По някой път Провидението или Природата ни прави крака, намества костите една след друга, но ние усещаме всичката болка. Когато аз страдам вътре в себе си, то е все едно, че е счупен кракът ми и някой хирург намества костите. Човек, който страда, не се намира в естествено положение. Туй трябва да знаем. Ние мислим, че Бог е, който ни измъчва. Не, ни най-малко. Онзи хирург какво печели да те измъчва? Нищо не печели. Измъчва те, малко ще платиш. Онзи богатият казва: "Аз бих дал половината от богатството си, ако можете да ми наместите крака без болка" И цялото богатство да дадеш, пак не може. Всякога човек за всяка една повреда на своя организъм ще търпи, ще страда, за да стане по-внимателен и разумен. За в бъдеще на хората от шестата раса костите им няма да се трошат, няма да викат хирурзи, хляб няма да си пекат, очите, ушите няма да ги болят, главата няма да ги боли, стомах няма да ги боли, ще бъдат здрави, абсолютно здрави хора.

Три неща сега са потребни на човека. Той трябва да има вяра в своя ум, трябва да има вяра в своите чувства, трябва да има вяра в своите постъпки. И най-после той трябва да има вяра в себе си. Който вярва, няма да умре. Като умира, човек трябва да казва: "Аз съм по-силен от смъртта! Смъртта,

макар да забие десет свои ножа в мен, аз няма да умра! Мога да пострадам малко, но смъртта не може да ме умори." Няма сила в света, която може да умъртви човешкия дух. Туй е правилото, което трябва да имате предвид. Безсмъртието е вложено като една вътрешна възможност в самия човек, който живее. Ако вие сами в себе си не чувствате своето безсмъртие, не може да имате живот в себе си. Ще имате един живот на страдания. Няма да търсите вашето щастие отвън, нито да кажете: "Защо този е богат?" Радвайте се на богатия човек, радвайте се на здравия човек. Щом видите здрав човек, вижте хубавата страна. Този човек живее съобразно закона. Като видите един богат човек, вижте хубавото, че този човек живее съобразно закона, затова е богат. Казвате, че той е краднал. Крадените пари не правят човека богат. Крадените пари не правят човека здрав. Аз говоря за естественото богатство, което е придобивка на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешките постъпки. Следователно на всеки един човек, какъвто организъм той има, какъвто мозък той има, такива са и външните блага, които са му дадени. Тъй както чиновниците в света прогресират външно. Един прост войник според неговите способности, може да стане ефрейтор, фелдфебел, подпоручик, поручик, капитан, подполковник, полковник, може да стане и генерал, може да стане с една, с две, с три звезди, а след това го уволнят, защото остарял. Както прогресираш външно, ако можеш и умствено така да прогресираш да запазиш своето здраве.

Всяка една майка не трябва да се спира върху едно само положение, тя трябва да се спира върху всичките положения в света. Една майка може да роди колко деца? Най-много може да роди четири деца. Щом роди повече от четири деца, тя е друга майка. Щом родиш повече от четири деца, ти влизаш в животинското царство. За Бога, който е толкова велик, казват, че има само един син, не двама синове, философски разсъждавайте. Казвам: в бъдещото семейство ще има само две деца: едно момче и едно момиче. В себе си ще родите една свещена мисъл – мъж и едно свещено чувство – жена. Като родите една свещена мисъл и едно свещено чувство, то е достатъчно. В бъдещата раса мъжът и жената еднакво ще раждат. Следователно няма да има нужда да се женят. Писанието казва: "Ако се сподобят с този век, нито се женят, нито за мъж отиват." Вие ще започнете да се смущавате, какво ще става с този ред на нещата. Тогава ако на една риба вие кажете, че за в бъдеще ще ражда само четири деца, тя казва: "Ами какво ще стане с другите ми деца, аз сега раждам триста хиляди. После какво ще стане?" По рибешки мисли. Благословението не е в многото в света, то е в малкото. Човек се благославя в онази велика свещена мисъл.

Когато ние говорим за деца, ние разбираме да имате син, който да обича

баща си, синът да трепери за баща си като за себе си. Баща му ще бъде един идеал за него: Ако майката има една дъщеря, майката да бъде идеал за нея. Тогава ще има една вътрешна връзка. Туй наричам семейство – когато дъщерята е готова за всички жертви, както майката и когато синът е готов за всички жертви, както бащата. Ако едно общество или един народ биха имали такъв морал, питам, в света щеше ли да има престъпление? Сега онази вътрешната връзка е изчезнала по единствената причина, че ние сме изгубили връзката на любовта, която съществува между нас и Бога. Ние се съмняваме дали има Господ или не. Аз съм срещал много синове да казват: "Не съм уверен, дали този ми е баща, съмнявам се." Съвременните дара не знаят кой е баща им. Дъщерите не знаят коя е майка им. Така са се заплели хората, че синът се съмнява в баща си, в неговата честност, съмнява се в неговата чистота. Казвам: изисква се за бъдеще голям идеал. Когато един мъж срещне една жена и погледне на нея, тя трябва да мисли, че той е културен човек. Когато един мъж срещне една жена той трябва да види израза на онази велика Божия Любов. Тя трябва да му създаде една вътрешна радост, да живее вътре в него, но не вън от него. Аз наричам жена, като срещне един обезсърчен мъж, да му даде една идея. Ако мъжът отива да се убие, тя да го срещне, да му се усмихне и той да не се самоубива, ами да се стегне, да работи. Тази жена му е повлияла. Ако един мъж срещне една жена, така да я погледне, по такъв начин, че тя да се зарадва, че е срещнала честен мъж. Мъж или жена по същия начин да се повдигат един друг. По същия закон синът и дъщерята да повдигнат своите родители. Когато дъщерята влезе, да внесе нещо ново, чисто и светло в ума на майка си, синът да внесе нещо чисто и свято в ума на баща си, и майката и бащата да кажат: благодарни сме за всички онези жертви, които сме дали.

"Затова този цар покани гости." Сега всички вие сте поканени на това угощение. Гледайте всички да имате сватбена дреха. Ангелът, който иде със своя автомобил, днес или утре ще похлопа на вашата врата и туй, от което сте мислили, че имате нужда, ще го оставите вкъщи.

35 неделна беседа, държана от Учителя
на 12 юни 1932 г., София, Изгрев.

1932_06_15 Философия и наука
лекция пред общия окултен клас

ФИЛОСОФИЯ И НАУКА

Размишление.

Сегашният човек се нуждае и от философия, и от наука. Философията има отношение към мъдростта. Без философия не може да се говори нито за обхода, нито за морал. Без философия човек живее само за себе си, за своята личност. Велико нещо е да бъдеш личност. Това е все едно да бъдеш цар, със своя държава и поданици, със свое управление, с право да създаваш закони. Казват, че управлението на дадена държава е лошо. Лошо е, защото законите са лоши. Каквото представляват законите за държавата, такива са чувствата и мислите за човека. Ако мислите и чувствата му са неправилни, какво ще излезе от него? Където отиде, когото срещне, той постоянно ще се оплаква. Чувствата и мислите са капитал, с който човек работи. От тоя капитал зависи, ще печели ли той или ще губи; ще гради, или събаря.

Какъв е моралът на сегашните хора? - Той изхожда от тяхната крива философия. Например те казват: Лесните работи се постигат лесно, а мъчните работи - мъчно. В истинската философия е точно обратно: лесните работи се постигат мъчно, а мъчните работи - лесно; малките работи се нареждат мъчно, а големите работи - лесно. Ако някой постави една игла на Витоша, може ли да я намерите? Това е мъчна работа. Обаче, накарат ли ви да намерите Черни връх, лесно ще го намерите. Значи, игла на Витоша мъчно се намира, но Черни връх лесно се намира. Точката, като иглата на Витоша, е малка величина, която не заема никакво пространство, но при движението си тя създава правата линия, величина с едно измерение. Тя се поляризира, както и мислите, чувствата и постъпките. Когато говорим за чувства и чувстване, явява се въпрос, какво представя чувстването. Когато помислиш за нещо и пожелаеш да го притежаваш, в тебе се заражда чувството. Когато в ума ти се породи някаква идея, тя произвежда своите резултати, независимо от това, дали те са видими или невидими. Това, което за едного е невидимо, за друг е видимо. Далечните предмети за някои са невидими, но за ония, които са близо до тях, те са видими. Значи, когато виждаме ясно предметите, ние сме близо до тях. Или съзнанието ни е толкова будно, че ние лесно си ги представяме. Тази е причината, където някои идеи са за нас ясни, а други - не. Например, идеята за любовта.

Някой има ясна представа за нея, а друг не я разбира. Като се говори за любовта, той си представя същество, подобно на него, започва да си мечтае и му пише любовно писмо. На това писмо може да му се отговори. Тук мисълта му е вървяла по права линия - от него до съществото, за което

мечтае. В тоя случай, правата линия е път, по който се движи мисълта. Ако мисълта не може да се поляризира в чувства и постъпки, тя не може да се реализира. Мисълта е реална, когато минава през всички светове: причинния, умствения, астралния и физичния. Тогава мисълта, която е била невидима, става видима, т.е. реална. Четирите свята представят числата от едно до четири, с които Питагор е боравил. Единицата е роденият, проявеният човек. Числото две - жената. Значи, Адам е единицата, а Ева е двойката. Как се е създала жената? Кога се е явила тя? - Когато Адам пожелал да има другарка. Дълго време прекарал Адам в рая, където следвал една велика школа. Това не е писано в Библията. Писано е, че Адам и Ева били голи. Според разбирането на съвременните хора, на голия човек се гледа като на изостанал в развитието си. Какво ще кажете за хората, които се къпят в банята? - И те са голи, но не са изостанали. Под голота разбираме неправилно отношение. Когато мислите, чувствата и постъпките на човека не са правилни, той вътрешно е гол. Например, мислиш за Бога, но се съмняваш в Неговото съществуване. Питаш: Има ли Бог или няма? Щом си задаваш такъв въпрос, ти поставяш Бога вън от себе си. Ти гледаш на Него като на материален обект, нещо подобно на тебе. Ако мислиш, че Бог е подобен на тебе, ще се запиташ, къде е Той. Кой може да отговори на тоя въпрос? Четеш книга от някой автор. Книгата е пред тебе, но къде е авторът? Той е в самата книга, в това, което е писал. Мисълта му е вложена в книгата, но къде е авторът? И сега, като разсъждаваш по тоя въпрос, трябва да се запиташ, кой разсъждава в тебе. Ще знаеш, че Бог разсъждава в тебе. Той те пита: Познаваш ли ме, кой съм? Когато авторът на една книга каже, че той е написал книгата, ти познаваш ли го? Какво ще отговориш на тоя въпрос?
Често се запитваш, как си създаден. За да разбереш, как си създаден, Бог трябва да те разглоби. Това значи, да умреш. Следователно, човек умира, защото Бог го вика да му покаже, как е създаден. Като се върне отново на земята, човек забравя това, което е научил в невидимия свят, и пак задава същия въпрос.
Кога човек забравя наученото? - Когато не мисли право. Цигулар, който свири, за да се хареса на публиката, не е истински музикант. Всеки, който мисли, как да се прояви, за да има доброто мнение на хората, той няма права мисъл. Свири за себе си, ти да бъдеш доволен. Мисли правилно за себе си, а не за хората. Вътре в човека има нещо, което му подсказва, добре ли свири и право ли мисли. Пръв той трябва да бъде доволен от себе си. Има цигулари, които са недоволни от себе си и са готови да се откажат от музиката. Който се отказва толкова лесно от музиката или от науката, той търси лесния път в живота. Той прилича на оня българин, който търсел лека работа. Мислел си: Да стана съдия, да съдя хората, не е лесна работа. Да стана началник, да следя, как работят подведомствените ми, и това не е лесна работа. Един ден, като се разхождал из града, видял, как един

капелмайстор дирижирал музикантите с пръчица. Той си казал: Ето работа за мене. Ще махам пръчицата, ще я въртя на една, на друга страна, и работата лесно ще върви. Много от човешките разбирания и постъпки са като на тоя българин. Те седят и махат с пръчицата, да разрешат въпроса, как е създаден светът. Най-после казват: С помощта на Божия Дух всичко се постига. Махнат с пръчицата и се успокоят. Сега, като ви говоря, виждам, че в съзнанието ви се образува малко мъгла. Казвате: Ако всичко, което сме постигнали, е неправилно, как ще стигнем до правилното? Засега вие не постъпвате правилно, не вървите в правия път. Насочете вниманието си към квадрата. В него се крият методи и правила за добър живот. Ако две същества се сблъскат, едното казва: Какво търсиш по моя път? - Такова е положението. Преграда, граница срещам на пътя си. Казвам: За да не се сблъскваш, като дойдеш до това същество, ще се спреш. Ти не можеш да се махнеш от тоя път. Първото същество казва: Върни се назад! - Не се връщам, ти трябва да ми отвориш път. - Не мога. Какво трябва да се прави при това положение? Единият не иска да се върне, а другият не иска да се отмести. Само едно им остава: да се сдружат и да тръгнат по перпендикуляра на пътя. Ти тръгваш надолу, до дъното на кладенеца, по-надолу не можеш да вървиш. Тогава кой е изходният път? - Нагоре. Изобщо, човек никога не може да се върне в пътя, по който е дошъл. Никой не може да се върне назад. Ще вървиш в посока, която е точно перпендикулярна на първата. С други думи казано: Човек е излязъл от Бога и ще се върне при Него. По пътя си той ще срещне много същества; с едни от тях ще живее в хармония, а с други няма да бъде в хармония. Много естествено, едни служат само на себе си, други на ближния си, а трети - на Бога. Това са три различни разбирания, три различни възгледа. Някой казва: Аз съм Иван Драганов. - Къде живееш? В България. - България е държава. В кой град и на коя улица живееш? Важно е още в коя къща живееш, кой номер и кой етаж. Отидеш на това място и виждаш, че няма номер на къщата. Търсиш го и не можеш да го намериш на посочения номер. Той излязъл от къщи и вечерта ще се върне. Ще чакаш, докато се срещнеш с него. Велико нещо е да познаеш една своя мисъл, едно свое чувство. Мисълта и чувствата могат да се проявят и в друго някое същество. Колкото по-културно е то, толкова по-интензивно ще бъде чувството; колкото по-ниско от тебе стои това същество, толкова по-слабо развито е то. Когато човек дойде до реалността, мисълта му става толкова интензивна, че той сам се страхува от нея. Ако се намерите на повърхността на въртящо се колело, вие може да отскочите настрана от него; ако се намерите в центъра на въртящото се колело, няма да отскочите. Вие искате да придобиете знания. Какво се иска за това? - Работа. За колко време един адепт може чрез мисълта си да спечели една английска лира? Цяла година той трябва да работи интензивно с мисълта си, като алхимик, за да спечели една английска лира. Ако работи десет

години, ще спечели десет лири. Значи, колкото повече работи, толкова повече ще се увеличава знанието му. И вие трябва да работите по същия начин в лабораторията си, всеки ден по три-четири часа, за да придобиете нещо ценно. Ако работите 300 дни по четири часа, стават всичко 1200 часа годишно. Шестдесет дена ще ви останат за почивка. Ако опитът ви излезе несполучлив, отново ще го повторите. За вечността това нищо не значи. Ако постъпваш неправилно в живота си, ще знаеш, че опитът ти ще излезе несполучлив. - Не зная, как да постъпвам. - Ще се научиш. Невежеството е причина за дисхармонията в живота. Хората на миналото, както и сегашните, говорят за управление, за държава, семейство, училище, но вместо да подобряват живота, те създават каша, в която сами се объркват. - Защо? - Мисълта, чувствата и постъпките им не са прави. В миналото Мойсей писал закони, но и в това време имало нещо неясно за народа. В новите времена се създават закони, говори се за държавно право, за международно право, но работата пак не върви. Едно липсва на хората: права мисъл, прави чувства и прави действия. Управниците учат законите, заповядват, какво да се прави, но в края на краищата, нищо не излиза. Един след друг, хората заминават за оня свят, държавите се разлагат, и животът остава неуреден.
Казвам: Който не разбира законите на живота, ще умре. Който ги разбира, пак ще умре, но в края на краищата, ще възкръсне. Христос умря и възкръсна, за да покаже на хората, как трябва да живеят, какви са основните закони на живота. Който може да контролира мислите, чувствата и постъпките си, той е пълен господар на себе си. Не можеш ли да контролираш мислите си, не си господар и на чувствата си; ако не можеш да контролираш чувствата си, не си господар и на своите постъпки. Майката казва на детето си: Ти трябва да бъдеш добър. Така не се възпитава. Само с казване нищо не се постига. Това е крив метод. Ти си скроил криво дрехата и мислиш, че с казване ще я оправиш. И да ушиеш дрехата, крива ще излезе. Ще вземеш нов плат, добре ще поставиш мерките, отново ще я скроиш. След това можеш да очакваш добра дреха, т.е. добър човек.
Като се видите в затруднение, казвате: Бог ще оправи работите. Значи, вие ще кроите криво, а Бог ще оправя кривите ви работи. Вие ще грешите, а Бог ще изправя погрешките ви. Това е криво разбиране. Така Бог не оправя работите. За да те оправи, Той ще те извика горе, на другия свят, да ти покаже, как се живее. Първо ще изправи мисълта ти. Не можеш да живееш добре на земята, ако мисълта ти е крива. Няма по-красиво нещо от правата мисъл. Щом мисълта е красива, и чувството е красиво; щом чувството е красиво, и постъпката е красива. Само при това положение, отношенията между мъжа и жената ще бъдат правилни. Това означава стихът: "И двамата ще живеят в една плът".
Когато хората се обичат, те не говорят за обичта си, не си пишат любовни

писма, но вътрешно се разбират. Достатъчно е единият да пожелае, да помисли или да почувствува нещо, и другият да го направи. Остане ли да кажеш на човека, че той не е направил това, което трябва, отношенията между вас не са правилни. Тогава или ти не си мислил правилно, или той не е възприел мисълта правилно. Така не се намира истината. Бог е център на нещата. Тоя център е вътре в тебе. От него ще излизаш и ще вземеш, каквато посока искаш, като радиус. После пак ще се връщаш в центъра. Значи, докато живееш в Бога, и Бог в тебе, ти ще имаш възможност свободно да излизаш от Него, когато искаш, и да се връщаш, когато искаш. Едно основно правило: Никога не можеш да намислиш нещо вън от Божието съзнание. Каквото намислиш да правиш, пръв Бог ще го знае. Тази е причината, където при всяка погрешка ти се мъчиш, страдаш и си недоволен от себе си. Божественото съзнание в тебе, което всичко знае, ти нашепва тихо: Не постъпи добре, изправи погрешката си. Ти отговаряш: Вярвам в Тебе, Господи, обичам Те, готов съм всичко да направя за Тебе. Ти искаш да залъжеш Господа, но Той пак ти нашепва: Не постъпи добре. Тоя глас ще ти говори, докато не изправиш погрешката си. Как ще се извини малкото момиченце, ако вземе ябълката на своето другарче и я изяде? Колкото и да се извинява, работата не се оправя лесно. С думи погрешките не се оправят. То трябва да купи по-хубава ябълка и да я даде на другарчето си. И цар да си, погрешките трябва да се изправят. И цар да си, ако не мислиш правилно, ще ти свалят короната, ще ти съблекат царските дрехи.
В заключение на всичко това, казвам: Бог, Който е създал цялата вселена, обича всички същества и желае те да живеят и мислят правилно. За да живеете добре, пазете се от криви, изопачени образи. Не дръжте в ума и в съзнанието си такива. Стремете се към правилни, красиви образи и движения. Правете такива движения, които да привличат вниманието на хората. Красивото спира погледа на всеки човек. Природата не търпи нищо криво и изопачено. Срещне ли такава форма, тя сама я разрушава, за да създаде нова, по-правилна и по-красива от първата. Дружете с хора, които имат прави мисли, чувства и постъпки, за да изработите нещо красиво в себе си. За да се развиват добре учениците в един клас, те трябва да имат правилни отношения помежду си. За да се повдигне едно общество на по-високо стъпало, хората, които го съставят, трябва да имат братски отношения помежду си. Няма ли истински братски отношения между хората, никаква хармония не може да има между тях. Където има братство, там може да се очаква истински хармоничен живот.
Едно се иска от човека: когато започва една работа, да знае, кога да я започне. Не можеш да изучаваш Божественото знание, когато си болен, неразположен или смутен. Божественото знание се придобива при добро разположение на духа. Когато времето е лошо, когато вън е студено, вие затваряте прозорците; когато вън е горещо, отваряте прозорците. Също

така трябва да знаете, как да работите с ума, сърцето и волята си. Ще мислиш с ума си, ще чувстваш със сърцето си и ще действаш с волята си. При това, трябва да знаеш, кога ще работиш с ума, кога със сърцето и кога с волята си. Къде е човекът? - В ума, в сърцето и във волята. Вън от човека нищо не съществува. - Значи, човек е център на всичко. - Той е център на своя живот. За да бъде център, той трябва да се проявява разумно. За да бъдеш учител, трябва да събереш деца около себе си и да знаеш да ги учиш.

Сега, вашата задача, като ученици, е да мислите върху това, което вие сами може да направите. Мислете върху квадрата, като жива геометрична форма. Ако разбирате отношенията, които се крият в квадрата, можете да определите, какво ще стане между вас и вашия приятел след десет или сто години. Днес се обичате, но интересно е да знаете, какви ще бъдат отношенията ви след години. Докато сте в една система, отношенията ви ще бъдат правилни. Който от вас пръв излезе от системата, той пръв ще измени отношенията си. Много естествено. Един жител на Марс ще мисли различно от един жител на Венера. Ето защо, когато се произнасяме върху разбиранията на даден човек, ние трябва да изхождаме от гледището на неговите възгледи. Човек си остава такъв, какъвто е роден, никой не може да го измени. За да стане преврат в него, той трябва да се върне към източника, от който е излязъл. Не само веднъж трябва да стане това, но много пъти. Човек трябва постоянно да излиза и влиза в съзнанието си. Това е вътрешен духовен процес. Само така той може да възприеме нещо ново, да стане нов човек.

Да станеш нов човек, това значи, да си приел Господа в себе си. - Къде е Господ? - Ако си беден и гладен, иди при оня, който вярва в Бога. Той ще ти покаже, къде е Бог. Колкото пъти отидеш при него, той ще те приеме като брат: ще те нахрани, ще те облече, ще задоволи нуждите ти. Казваш: Днес ме нахрани, но какво ще правя утре? - Не се страхувай! Който те е нахранил днес, той има грижа и за утрешния ден. Това е Бог в човека, Който задоволява нуждите на бедния, докато един ден и той приеме Бога в себе си и тръгне в правия път.

Сега аз не искам да ви направя светии, но казвам, че трябва да мислите, да чувствате и да постъпвате правилно. Ще се проявявате така, както Бог ви е научил - нито като мене, нито като другите. Ако аз съм виден цигулар и, като свиря, клатя главата си, трябва ли и вие да правите същото? Това е лош навик, от който трябва да се освободя. Тонът ви трябва да бъде чист - нищо повече. Някой път виждам, че вашите работи са объркани. Какво правя тогава? Взимам цигулката и започвам да свиря такива парчета, които оправят обърканите работи на хората. Щом се оправят и вашите работи, оставям цигулката настрана. Някога оправям обърканите ви работи с наглеждане на плодните дървета, или с чукане на камъни. Плодното дръвче ми казва: Бъди като мене. Аз с години търпя това

положение и се уча от всичко. Камъкът ми казва: Бъди като мене. Аз понасям студа, горещината и не се оплаквам; понасям всичко с твърдост. Като отида при водата, тя ми казва: Бъди като мене. Аз използвам всички условия. Като видя най-малкия наклон, веднага започвам да слизам надолу и да се движа. Като видя най-малкия отвор, започвам да тека капка по капка. Не се стремя да постигна всичко изведнъж. Съвършенството не се постига изведнъж. Казвам: Да бъдеш съвършен, това значи, да излезеш от един ред на нещата и да влезеш в друг. Можеш ли да бъдеш съвършен между лоши хора? - Не можеш. Ти ще напуснеш лошите хора и ще отидеш при добрите. Какво ще стане с лошите хора? - Бог ще ги оправи. Той има грижа за всички. Той има определен план, по който постъпва. Всеки трябва да си каже: Бог е създал света, Той ще го оправи. Моята задача е да имам правилни отношения към Бога. Отношенията ви към Бога трябва да бъдат любовни, т.е. синовни. Ще държиш в ума си светли и красиви мисли за Бога.

В заключение на всичко казано досега, какво може да приложите? Ще кажете, че трябва да се отречете от света и от себе си. Лесно се казва на думи, но знаете ли, колко мъчно човек може да се отрече от света и от себе си? Това значи, да намериш оставената игла на Витоша. Някой се отказва от света, а като минава покрай богатите къщи на хората и вижда, колко хубаво са облечени, постоянно въздиша. Това не е отричане от света. Друго нещо е да видиш всичко това и да се радваш на чуждото благо. Колкото бедно да си облечен, радвай се на хубавото облекло на своя ближен. Така ще сравняваш нещата и ще познаеш себе си. Когато издържиш тоя изпит, ти ще можеш да се облечеш, както искаш.

Кога хората се обличат в скъсани дрехи? - Когато грешат. Скъсаните, обикновените дрехи на човека са необходими за работните, делнични дни на неговия живот. Дойде ли празник, той облича новите, чистите си дрехи. Не правят ли майките също с децата си? Като дойде Великден, майката облича своето момиченце с бяла, хубава рокличка. Вечерта тя съблича бялата рокличка и на другия ден му дава обикновената рокля. Така човек се облича с нови дрехи и ги съблича, изправя погрешките си и прави нови, докато един ден придобие съвършенство и се облече с дрехата на новия живот - дрехата на любовта.

Защо човек греши? - Защото заспива често. Тогава съзнанието му не е будно, и майката иде да съблече новите дрехи. Да имаш будно съзнание, това подразбира, сам да се събличаш и обличаш. Майката има право да съблече новата дреха на детето, което е заспало, но възрастният сам трябва да се съблича и облича. Моралът на сегашните хора е обикновен, преходен, затова те грешат. Той се определя от техните мисли, чувства и постъпки. Обаче, има абсолютен морал, който се определя от светлите и чисти човешки мисли. Казано е в Писанието: "Делата на човека вървят след него". Както мислиш, така постъпваш. Ако имаш загуба, сам ще я носиш;

ако имаш печалба, пак сам ще я носиш. Мислите, чувствата и постъпките ти могат да донесат загуба или печалба - от тебе зависи.
Какво е нужно на ученика? - Всеки ден да употребява по 10-20 минути, най-много половин час, да съсредоточи мисълта си и да размишлява върху великото и съвършеното, като идеал на своя живот. Мислете и вие за оня идеален свят, в който живеят ангелите, светиите, напредналите същества. Стремете се поне половин час да живеете в светлия, възвишен свят. Останалото време може да прекарате в обикновения, всекидневен живот.

12. Лекция от Учителя, държана
на 15 юни, 1932 г. София. Изгрев.

1932_06_17 Погледът на Бога
Издание 1947 г., София
КНИГА: Фактори в природата, МОК Год.XI, Том 2

ПОГЛЕДЪТ НА БОГА

5 ч.с.Изгрев, София.
Т. м.

Сега ще хвърля малко светлина върху един неясен за вас въпрос. Учените, като надникнат в тази област, събуват обувките си, защото те са тежки и нечисти. Дойдеш ли до това място, ще събуеш обувките си, ще свалиш шапката си, ще влезеш бос и гологлав. Ще оставиш настрана всички стари разбирания за живота и така ще влезеш. – Защо? – Мястото е такова. За всяко място се изискват специални прояви. Когато войникът отива на бойното поле и среща неприятеля си, веднага вади ножа си и реже глави. Там това се счита за геройство. Ако същият войник влезе в общество между мирни хора и започне да реже главите им с ножа си, тук това геройство няма смисъл. На бойното поле ножът е на място, но в мирното общество той трябва да бъде скрит в ножницата. Значи известни идеи могат да се реализират само при известни условия. – Какво отношение има тази идея към нас? – Тя е само за обяснение. Вие трябва да имате една мярка, с която да мерите нещата. Тя може да е взета от Природата, може и да е произволна.

Хората си служат с много произволни мерки. Например мярката една педя. Тя е приблизителна мярка, не е абсолютна, но може да се вземе и като мярка на Природата. Тази мярка не е абсолютна, защото педята на всички хора не е еднакво голяма. Като кажем една педя, тя може да бъде на юнак, на малко дете, на светия, на баща, на майка и т.н. Англичаните си служат с една мярка "инч", приблизително два и половина сантиметра; французите си служат с метъра, приблизителна мярка – една 40-милионна част от земния меридиан. Това са все относителни мерки. Мерките, с които си служим на физическия свят, по отношение на Природата са абсолютни. Това е твърдение, което трябва да се докаже. Обаче доказването още не е самата истина. Много неща можеш да докажеш, без те да са истинни. Например доказано е, че земята се движи около своята ос и около слънцето. С каква бързина се движи, не е точно определено. С каква бързина се движи слънцето в известна посока, и това не е точно определено.

Казвам: Не се спирайте пред въпроса как се движат небесните тела и с каква бързина. Те се движат като хората. Изобщо всички тела, които се

движат, се намират в известно отношение помежду си. И това не е абсолютна мярка. – Защо? – Защото абсолютната мярка не се изменя: нито се скъсява, нито се удължава. – Какво от това, ако дадена мярка се скъси или удължи? Има ли някакво престъпление в това? – Нищо лошо няма, но какво ще каже търговецът, ако при купуването на плата се мери с мярка, която се скъсява, а се продава с мярка, която се удължава? Какво печелиш, ако купуваш плат с мярка, която се скъсява, а продаваш с мярка, която се удължава? Не само че не печелиш, но губиш: купуваш по-малко, а продаваш повече. И вие в своя живот се натъквате на такива противоречия. Зачеваш една идея с една мярка, прилагаш я с друга. С каквато мярка започваш, с такава трябва да свършваш. Каквато мярка прилагаш към себе си, такава трябва да прилагаш и към ближния си. Това е закон. Ако не спазвате този закон, всякога ще се натъквате на противоречия. Това е животът на квадрата.

Колко точки има квадратът? – Четири видими и една невидима, т.е. четири нереални и една реална – център. Четирите точки представят границите на квадрата – въображаеми точки. За да се създаде центърът, той трябва да мине през четири състояния, т.е. през границите на квадрата. Същата идея можем да изкажем на математически език: Едно имагинерно, т.е. въображаемо число, взето в четвърта степен, дава единица. – Какво представя единицата? – Реалност, свалена на физическия свят от някой друг свят. Като говорим за физическия свят, имаме предвид триизмерното пространство. – Колко измерения имат духовният и умственият свят? – Духовният свят, т.е. светът на чувствата, има четири измерения, а умственият свят – пет измерения. Как се проектират правата линия, плоскостта и тялото от четириизмерния свят на физическото поле? Как се проектират правата линия, плоскостта и тялото от умствения свят на физическото поле? Мислете върху тези въпроси. И да не можете да си отговорите, все ще придобиете нещо. Например, какво разбирате да се умножи единицата четири пъти сама на себе си? Казвате 1 x 1 x 1 x 1 = 1. При първото умножение става сгъстяване на материята; при второто умножение материята се сгъстява повече; при третото – още повече, и т.н. Материята се сгъстява, а обемът се намалява. В края на краищата резултатът е пак единица. Това са физически обяснения.

Казвам: При първото умножение се явява противоречие в ума, при второто – в сърцето. Не може да се движиш в гъста среда, без да се натъкнеш на противоречия. Колкото по-гъста е материята, толкова по-голямо е противоречието. Като не разбираш отношенията между нещата, казваш: Моят приятел не ме обича. – Как познаваш това? Как ще го докажеш? – Много е сериозен, гледа ме строго, не се усмихва. Питам: Ако куклата на твоето дете е засмяна, всъщност весела ли е тя? Ако е строга,

такава ли е тя? Нито е сериозна, нито е весела. Ако се основавате само на външността, вие си служите с мярка, която сами не разбирате. Казваш, че отношенията на твоя приятел не са такива, каквито трябва да бъдат. Какви трябва да бъдат, сам не знаеш. Ти искаш нещо, което не знаеш какво трябва да бъде. – Той е длъжен да ме обича. – Как ще те обича? – Ти идеш от незнайното към знайното. Аз пък започвам от знайното към незнайното. Ходиш по земята и казваш: Искам да нося парите със себе си. – Добре мислиш. Докато си на твърдата почва, няма по-голямо благо за тебе от парите. Те дрънкат в джоба и ти се уповаваш на тях. Какво ще правиш, ако си във водата? Ако туря сто килограма злато на гърба ти, какво ще бъде твоето положение? Ако влезеш в един въздухообразен свят, какво ще правиш с парите? Те са нужни само за твърдата почва. Влезеш ли във водата и във въздуха, нямаш нужда от пари. Парите са средство само за физическия свят. Това, което е средство за физическия свят, не е средство нито за духовния, нито за умствения свят.

Помни: Всяко нещо е вярно и истинно само при известни условия. Любовта на някого е истинска при дадени условия. Щом се изменят условията, и любовта се изменя. Лошите отношения са такива при едни условия, а добри – при други. – Как да разберем това? – Както искате. Не се страхувайте, че не разбирате нещо. Ако разбирате всичко, повече ще грешите. Малкото дете може да знае много неща за коня – какво представлява той, колко може да препуска, но едно нещо не знае – да язди кон. Щом се качи на коня, веднага ще се намери на земята. Конят познава, че на гърба му седи неопитно дете. Друго дете не знае нищо за коня, но умее да язди. Качва се на коня, здраво хваща юздите му и върви напред. В такива положения изпадате и вие. Много неща знаете, но не можете да яздите. Някога знаете малко неща, но умеете да яздите. Важно е да имаш абсолютна мярка за нещата и да разполагаш със знанието на Природата. Само тогава ще бъдеш господар на положението – господар на себе си. – Кои неща се владеят? – Главно неодушевените. Дойдете ли до одушевените, т.е. до разумните, и те могат да се владеят, но взаимно: едно същество владее друго, него владее трето и т.н. Казваш: Аз съм господар на условията. – Отчасти си господар, но не напълно. Можеш ли да владееш условията на целия кръг? Можеш ли да владееш условията извън кръга?

Сега, като се говори за влияние, виждаме, че едно съзнание влияе на второ, второто – на трето, третото – на четвърто. Така са свързани съзнанията на всички хора. – Кой изпитва най-силно тежестта на тези влияния? – Първият. Той се намира под непосредственото влияние на всички, които са над него. Какво ще правиш, ако всички съзнания не са разположени към тебе? Ти си син на средно заможни хора и зависиш от тях. Искаш да имаш кон, да го яздиш, но пари нямаш, не можеш да си купиш. Майка ти и

баща ти също нямат пари, не могат да задоволят желанието ти. Имаш желание, но срещаш ограничение. Какво ще правиш? Ще реализираш това, на което си господар. Ще разчиташ на краката, на които си господар. Вложи повече грижа за краката си, отколкото за въображаемия кон. Ти не си господар на коня. Не мисли за хубавия кон със здрави, добре направени юзди. Това е едно от непостижимите желания за тебе. Искаш да следваш по математика – не можеш; искаш да изучаваш физика, химия – пак не можеш; искаш да станеш учен – не можеш; искаш да станеш министър – не можеш; цар да станеш – не можеш. Най-после казваш: Защо Бог е наредил така нещата? Бог е наредил всичко добре, но ти си ограничен, посредствен човек, невежа, не можеш да реализираш желанията си.

Какво представлява невежеството? – То е нещо неразбрано. В известни случаи невежият постига повече от учения. Невежеството съдържа потенциална енергия в себе си, а знанието – кинетична. Знание е това, при което потенциалната енергия се превръща в кинетична. Невежа е оня, който няма съзнателно отношение към разумността. Казваш: Не разбирам нещата, невежа съм. – Не е така. Между неразбирането и невежеството има разлика.

Казваш: Не зная какво нещо е любовта, невежа съм по отношение на нея. Отговарям: Нямаш отношение към любовта. – Не съм добър човек. – Нямаш отношение към доброто. – Лош човек съм. – Имаш отношение към злото. – Лесно се гневя. – Имаш отношение към гнева. Можеш да се гневиш само ако обичаш и ако мразиш. Първо обичаш, после мразиш. Невъзможно е да мразиш, ако не си обичал. Омразата е инертно състояние, резултат на любовта. Щом престанеш да обичаш, идва омразата. Любовта е отношение, което допринася известна полза. Всяко отношение, което не допринася никаква полза и при което нещата не се реализират, наричаме омраза. Всичко, което не можеш да реализираш, се отпечатва в съзнанието като препятствие, като противоречие. Мразиш някого, защото те спрял в пътя и ти препятства да реализираш желанията си.

Сега не е въпрос до същината на нещата, но до отношенията, които трябва да се изявят. Има неизявени отношения, както има и непостигнати желания. Какво става с любовта на двама души? Каква е вашата опитност? Каквото и да кажете, всичко ще бъде временно. Такива са отношенията и между търговците. Сдружават се двама търговци, работят заедно четири-пет години, след което капиталът изчезва и фирмата фалира. След това те вече не се срещат. Какво остава от тяхната фирма, от отношенията помежду им? – Нищо друго освен дрехите и платовете, които са продавали на хората. Това са фирми еднодневки, обаче има и по-дълготрайни фирми.

Аз ви навеждам на ред разсъждения, за да разберете, че има неща непримирими, а други – необясними. Ако всички неща се обяснят, ти ще станеш по-нещастен, отколкото си бил. – Защо става така, не питай.

Един млад, красив момък се оженил за царската дъщеря. Той бил крайно щастлив, че постигнал желанието си. Докато го постигне, той бил нещастен. Щом го постигнал, щастието му се усмихнало. Един ден той хапнал малко чесън и се явил при царската дъщеря. Понеже миризмата на чесъна й била противна, тя не могла да му прости това невнимание. Веднага заповядала да му ударят 25 тояги и го изпъдила. Малка причина произвела голямо нещастие. Сега той се почувствал по-нещастен, отколкото по-рано. Тя казала: Не мога да простя на моя възлюбен, който за една скилидка чесън е готов да ме отрови.

Да се върнем към квадрата, да дойдем до онова поле, в което може да работите. Който работи в известно поле, мисли, че е разрешил всички въпроси. Например той знае бояджийството и се е осигурил до известна степен. Но какво може да постигне с бояджийството? Ако е между хората, има смисъл; ако е между птиците, където всяка птица се боядисва сама още от рождение, какво ще прави с този занаят? Ако всяка птица се ражда с боядисана дреха, на кого ще боядисвате дрехите? И до днес хората живеят със стари, архаични идеи на миналото, които нямат вече никакво приложение. На същото основание и птиците, веднъж боядисани, не се нуждаят от пребоядисване. Ако ги боядисвате външно, ще развалите онази боя, която Природата им е турила. Питаш: Защо приятелят ми не ме обича? – Откъде знаеш, че не те обича? Според мене той не може да не те обича. И двамата сте боядисани с любовта, не можете да се откажете един от друг.

Сега ще ви дам една мярка за любовта, да знаете какво значи любов. Ти никога не можеш да обичаш, ако не те е погледнал някой с окото на любовта. Това е станало някога още при излизането ти от Бог и влизането в Битието. Ти си запомнил този поглед и постоянно търсиш човека, който те е погледнал. Тук го търсиш, там го търсиш, но не можеш да го намериш. Заради него ти обичаш всички хора. И да не го намериш, ти пак си щастлив – знаеш, че един те е погледнал, той е внесъл всички добри подтици в тебе. На него се дължи твоето добро. Много хора могат да те погледнат, но техният поглед е второстепенен, т.е. допълнение към първия. Първият поглед създава правата линия, т.е. отношението между две разумни същества. Точката А на правата АВ е този, който те е погледнал; правата е мярката, с която измерваме нещата, а точката В – онзи, когото гледат. Този поглед наричам поглед на Бога, на ангелите, на светиите, на майката, на бащата. Който пръв те е погледнал, той е запалил

свещта на твоето съзнание, свещения огън на твоя живот. Той от векове те гледа и поддържа огъня в тебе. Кой е той, как се казва, не знаете. Имате ли писмо от него? Срещали ли сте го? Като реалност той се проявява навсякъде.

Следователно, ако не виждаш Бог навсякъде – в хората, в растенията, в животните, не можеш да Го видиш и в човека. Жаден си, отиваш при един извор, пиеш вода и уталожваш жаждата си. Изпитваш една приятност и мислиш – какво означава тя. Това е Бог, Който уталожва жаждата ти. Това е погледът, отправен към тебе. Когато лек ветрец полъхва, това е дихането на Бог, т.е. първият лъч на слънцето, който милва лицето ти. Имаш известно разположение, но не знаеш откъде идва то. После си спомняш и казваш: Веднъж пих хубава вода. Това е минало нещо. - Защо нещата минават и заминават? – За да ви предадат нещо от себе си. За това е нужно яснота, разбиране. Ако напишете думата любов и върху нея напишете мъдрост, истина, правда, добродетел, ще разберете ли написаното? Такова наслояване става и във вашето съзнание. Нямаш право на мястото на любовта да поставяш други идеи или добродетели. Това пространство трябва да бъде свободно от всякакви идеи. Не можеш в един и същ момент да обичаш двама души. И те не могат да заемат едновременно едно и също пространство. Ако това стане, идеята ще потъмнее в съзнанието ти. Ако трима-четирима души заемат мястото на любовта, ти ще изгубиш всичката любов. Това не показва, че нямаш право да обичаш повече хора, но за цялото трябва да се образува по-широк кръг. Щом обичаш двама души едновременно, съзнанието ти трябва да се разшири. Като обичаш всички хора, съзнанието ти трябва да се разшири още повече. Всеки човек трябва да заема мястото си в пространството.

Често се говори за време и пространство. Времето е мярка на живота, а пространството – условия, при които се реализират нещата. – Как ще превърнеш едно състояние в друго? Неразположен си, тревожиш се за нещо. Има тревоги, които лесно се сменят; има тревоги, които мъчно се сменят. Например удариш крака си, отвори се рана и ти се тревожиш да не би раната да се усложни, да гангреняса. – Какво трябва да направиш? – Ще превържеш раната с мехлем, който унищожава действието на гангрената. Това е физическо превръщане на едно състояние в друго. Обаче има начин за превръщане на едно психическо състояние в друго.

Мнозина се оплакват, че не могат да постигнат желанията си. Радвайте се, че има непостижими неща. Всяко нещо, което се постига, лесно се забравя; непостижимото не се забравя, защото в желанието си да го постигнеш постоянно мислиш за него. Много естествено. Докато не си ушил дрехата си, мислиш как да я скроиш и ушиеш, кога ще бъде готова и т.н. Щом се

ушие, започваш да я носиш, докато се скъса. След това я захвърляш и не мислиш за нея – постигнал си я вече. Между дрехата и тебе няма никакво отношение. Значи към всяко нещо, от което лесно се отказваш, имаш временно отношение. Ако дрехата ти е добродетел, можеш ли да я захвърлиш? Щом я захвърлиш, ти си изгубен. Без такава дреха не може да се живее. Хвърлиш ли я от гърба си, ще се простудиш, както става през зимата. Вън при температура 30 Со студ ти събличаш дрехата си и оставаш леко облечен. Ако излезеш на студа гол, без дреха, лесно ще се простудиш, ще измръзнеш и ще изгубиш съзнание. Такова е положението на всеки човек на земята, който е изгубил своите добродетели. Добродетелта е дреха, която свалиш ли веднъж, оставаш гол и се простудяваш. Щом външната температура те смрази, с тебе всичко се свършва. За да живееш, трябва да носиш добродетелта като дреха на твоя живот. Ти трябва да бъдеш облечен с дрехата на добродетелта, която осигурява твоя живот. Като знаеш това, пази се, за да не те смрази външното атмосферно налягане и температура.

Казвате, че и без добро може да се живее. – Може, но тези възможности са фатални. Без добродетели няма живот, няма идеали. Как ще пътуваш бос по каменист път? Ако се налага, ще пътуваш, но ще бъдеш нещастен, с наранени крака. Ако си добре облечен и обут, през какъвто път и да минаваш, ще бъдеш доволен и щастлив. В този случай въздухът, водата, светлината и храната са условия за проява на живота. – Какво представлява твърдата почва? – Съзнание, върху което се развива обикновеното човешко съзнание. Освен твърдата почва като съзнание съществуват още течна почва – съзнание на чувствата, и въздухообразна почва – съзнание на мислите, т.е. на умствения свят. Това е съзнанието и на Божествения свят. Закон е: Не можеш да мислиш, ако друг не мисли за тебе; не можеш да чувстваш, ако друг някой не чувства за тебе. Следователно, като мислиш, ти се свързваш с този, който мисли за тебе. Като чувстваш, ти се свързваш с този, който има добри чувства към тебе. Това е Божията Любов, на която се основава човешката. Тогава, като изгрява слънцето, излез и застани, където искаш. Важно е да възприемаш неговата светлина. Ако не излезеш на слънцето и не се грееш на него, никой не може да ти даде от неговата светлина. Сам ще излезеш на слънцето! Никой не може да ти предаде любовта така, както ти сам можеш да я възприемеш.

Това са отвлечени въпроси, върху които трябва да се мисли. Ако човек мисли само за себе си и се стреми да си представи какво е всъщност, той нищо няма да разбере. Вън от лицето, ръцете и краката си човек няма ясна представа за себе си. Първоначално ти си бил една основна мисъл, едно основно чувство и една основна постъпка. Външната люспа на житното зърно е основната мисъл, съдържанието му е основното чувство, а

условията, при които житното зърно може да се развива, е основната постъпка. За да се изяви човешкото съзнание, то се нуждае от мисъл, чувство и постъпка. Една красива мисъл, едно красиво чувство, една красива постъпка – това е човекът. Има ли красива мисъл вън от човека? Дайте един пример за красива мисъл. Красивата мисъл има красива форма. Красотата никога не се изменя. Тя е основна мярка. Ако речеш да определиш понятието "красота" отвън, идеята се замъглява. Красивата мисъл, красивото чувство и красивата постъпка са мерки за измерване на нещата. На тях винаги може да се разчита. – На какво се дължи красотата? – На съзнанието. Значи красотата е свързана с човешкото съзнание, а оттам – със светлината. Чувствата са свързани с топлината, а постъпките – със свободата. Само свободният човек постъпва добре.

Днес повечето хора се намират в голямо ограничение и се смущават, не знаят как да излязат от това положение. Те са яли, пили, докато дошли до забрава, и заспали. В това време неприятелят им влязъл в стаята и ги завързал добре с въжета, да не мърдат. Вързани са краката, ръцете, умовете, сърцата им и те се чудят, как да се освободят. Те питат: Защо Бог ни постави в това положение? – Бог не ги е поставил, но те сами – спали са, когато не е трябвало да спят. Такива герои и героини сте и вие. Казвам: Вечер се спи, а не през деня. При това вие сте спали там, където неприятелят ви е дебнал. Големи герои сте всички, но сте вързани. Спомняте ли си кога е станало това? На кое място е станало връзването? Сега вие знаете, че сте вързани, но кога и как е станало това, не помните. Питате какво трябва да се прави сега. Развържете се от връзките, с които сте вързани. Човек може сам да се развърже. Знание е нужно за това. Вие сте имали знанието да се увеличавате и смалявате, но сте го забравили. Приложете смаляването, да измъкнете ръцете и краката си от въжетата, които ви държат. – Не знаем как да се смалим. – Знаете, но не искате да се смалите, страх ви е да не се обезличите. – Да се обезличиш, това е закон на самоотричане. Това се иска от вас. Да се отречеш от майка си и баща си, от своя живот, това значи да се самоотречеш. Това значи да се освободиш от робството и ограничението. Няма да забравиш майка си и баща си, но ще се откажеш от това в тях, което те ограничава. Да се освободиш от ограниченията, това значи да придобиеш по-голяма сила, отколкото някога си имал.

Питам: Готови ли сте да се смалите? Как се смалявате, когато отивате да спите? Събувате обувките си, сваляте шапката, събличате дрехите и се смалявате. Веднага след това се увеличавате. Лягате на меко, пружинено легло, изтягате се, завивате се с юргана и ставате по-голям. Щом станете от сън, цял ден мислите за ядене и пиене. Това е криво разбиране на онези първични отношения за живота. Докато се завивате в дебели юргани и

мислите само за ядене и пиене, винаги ще бъдете роби на условията.

Казвам: Това са противоречия, чрез които животът не може да се измени, нито да се разреши. Вие очаквате животът да се разреши по еволюционен път. Това е невъзможно. – Защо? – Защото има един ред в живота, който не може да се измени. Той е ред в Природата, изработен от възвишени разумни, същества. Този ред трябва да се приеме – нищо повече. Някога е съществувало друго социално положение, но се е изменило. И сегашното ще се измени, ще дойде друго. Всяко ново положение, което идва, трябва да бъде по-добро. Все ще дойде добро положение. Едно трябва да се знае: Ако хората очакват свобода от себе си, няма да я постигнат. Ако очакват свободата си от Бога, от разумния свят, ще я постигнат. Ако комунизмът е подбуда от Божествения свят, той ще успее. Ако е човешка подбуда, няма да успее. Дойде отнякъде една разбойническа банда и започва да прави обири, докато най-после започват едни други да се убиват. - Какво показва това? Тази банда е дошла за богатството на хората. Като се избиват, може да не остане нито един от тях, а може да остане само един. Това, към което хората се стремят, не трябва да се постига с убийство. Това е моето схващане. Където има убийства, там има нещо човешко, там не действа Божественото. Където е правото, там всички хора мислят еднакво. Няма защо насила да заставяш човека да мисли. Щом нещо е право, там и аз, и ти, ще мислим еднакво. От богатството ще вземем и двамата. Като отида при чешмата, ще си взема колкото вода искам. Ще си напълня едно, две, три и повече бурета. Питам: Защо трябва да пълня бурета, когато чешмата постоянно тече?

Сега ние не разрешаваме този въпрос, понеже той е предоставен на други съзнания; те трябва да го разрешат. Кои донасят свободата? Войниците ли, които се бият на бойното поле? Хиляди и милиони хора са измрели, без да са донесли свободата. Ще кажете, че все са допринесли нещо. Допринесли са нещо, но къде е свободата? Само умрелите са се освободили, но живите не са свободни. – Възможно ли е това? – Възможно е. Питам: Кой човек е свободен? Затворникът свободен ли е? Докато си на земята, ти си затворен, следователно ограничен, роб на условията. Щом напуснеш земята, ставаш свободен. Вън от земния живот ти си свободен човек. В земния живот ти си роб. Казвате: Ние сме свободни хора. Според мене свободни са онези, които умряха. Ние, които останахме още да живеем, сме роби. Един ден и ние ще се освободим.

Съвременните хора не търсят още истинската свобода. Те мислят само за удоволствия. Свещеникът служи в църква за прехраната си. Учителят учи децата за прехраната си. Стражарят пази хората за прехраната си. Войникът се бие на бойното поле пак за интерес. Покажете ми един човек,

който да работи идейно. Не само да се говори. Къде е тогава свободата? Като проследите работите на целия строй и между най-идейните хора, навсякъде има нещо користолюбиво. Онези, които отиват на бойното поле, отиват със страх и умират в големи страдания. Това показва, че и в смъртта си човек не е свободен. Който умира правилно, трябва да се радва, че се освобождава. – Защо трябва да се радва? – Защото като свободен той може да работи за свободата на живите. Има мисли и идеи, които освобождават. Значи свободните мисли, свободните чувства и свободните постъпки освобождават човека. Не говоря за външната свобода по форма, но за вътрешната свобода. Аз говоря за Божествената свобода, за Божествения ред на нещата, при който всички хора според степента на развитието си придобиват нещо. Каква свобода може да има при насилието? Всеки трябва да съзнава длъжността си и свободно да я изпълнява.

Ще приведа един пример за изясняване на мисълта си. В древността една млада, красива мома, царска дъщеря, се влюбила в един адепт. Тя искала да се ожени за него, но според законите, на които той служел, на женитбата се гледало като на робство. Той искал да й отговори с любов, но не с женитба, затова се направил невидим за нея, скрил се от очите й. Тя започнала да го търси. В това време той се превърнал на красив кон. Като намерила коня, царската дъщеря се качила на него и тръгнала да търси адепта. Тя не подозирала, че конят е същият, когото търси. Тя галила милвала коня, но продължавала да търси адепта. Така обиколила целия свят, но не могла да намери своя възлюбен. От време на време се разговаряла с коня и го запитвала: Къде да търся своя възлюбен? Как да го намеря? Конят мърдал опашката си, поглеждал я, но нищо не й казвал. Царската дъщеря си казвала: Намерих един красив кон, но не можах да намеря своя възлюбен.

Казвам: Докато не се превърнеш на кон, не знаеш какво представлява любовта. Ще станеш на кон, без да те познаят кой си. – Защо е трябвало адептът да се превърне на кон? – За да запази свободата си. Женитбата ограничава и заробва човека. – Какво станало най-после с коня? – Един ден в двореца влезли разбойници и откраднали коня. Така той се освободил от царската дъщеря и от разбойниците – пак се превърнал на адепт. Царската дъщеря постоянно тъгувала и си казвала: Никъде не намерих възлюбения си, но изгубих и красивия кон. Тя останала с мисълта, че не могла да намери своя възлюбен, а обиколила с него цялата земя. Имаш една свещена идея в ума си. Не е ли тя адептът, когото търсиш? Само формата е друга. Обаче всяка форма е условие, при което реалността се проявява.

Мнозина имат разбирането на царската дъщеря. Щом намерят своя

възлюбен – свещената идея, искат да я ограничат, да се оженят за нея. Тя се превръща на кон и те го възсядат, започват с него заедно да търсят възлюбения си. Същото става и с вас. Коня намирате, търсите с него своя възлюбен, но никъде не можете да го намерите. Един ден ще изгубите и коня. Какво ще ви остане тогава? Ще оставя въпроса открит, необяснен. Квадратът остава необяснен. Положението на царската дъщеря и на нейния възлюбен също остава необяснено.

Т. м.

31. *Лекция от Учителя, държана*
на 17-ти юни, 1932 г., в София – Изгрев.

1932_06_17 Погледът на Бога Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98“, 1999
КНИГА: Съществуване, живот и отношение. МОК, Год.XI

ПОГЛЕДЪТ НА БОГА

11 година
31 Лекция на 1 мл.ок.клас
17.VI.1932 година, петък, 5 ч.с.
ИЗГРЕВ, СОФИЯ.

Тайна молитва.

Ще ви дам една малка нова светлина върху един въпрос много тъмен. Един въпрос. Учените хора като надникнат там, изуват обущата си, защото обущата на човека са тежки. На туй място като влезеш ще снемеш обущата си. Ако имаш шапка, ще изхвърлиш и шапката си, гологлав ще бъдеш и бос ще идеш, значи всички ония стари схващания за живота ще ги оставиш. Ония стари постъпки и тях ще ги оставиш, защо? – Ще ви приведа един пример из обикновения живот: Отива войникът на бойното поле, изважда ножа, като срещне своя неприятел, отрязва главата и се счита за герой. Ако този войник се върне в разумното общество и реже главите на хората, питам, неговото изкуство има ли смисъл. Има смисъл на бойното поле. В мирното общество ножът трябва да бъде в ножницата. Известни идеи може да се реализират, само при известни условия. Сега идеята на вас донякъде е понятна. Но какво отношение има? – Тази идея само за обяснение. Да кажем вие имате една мярка, с която мерите предметите, може тази мярка да е заета от природата, а може да е произволна. Много произволни мерки има. Вземете мярката една педя. Една педя е приблизителна мярка на природата. Но понеже на всички хора педите не са еднакви, като кажем една педя, но коя педя? – Педята на някой голям герой или на някое дете, или на някой светия, или на баща, на майка. Казваш една педя, но педята определена мярка ли е? – Или англичаните имат инч. Инч значи два и половина сантиметра приблизително. Или французите имат една произволна мярка, която е 40-милионна част от меридиана. Но това са относителни неща.

Приблизително служи така. ○ ○ Следователно, в природата, това е една абсолютна мярка на физическото поле. Никой не е разгледал този въпрос. Туй е само твърдение. Твърдението е вярно, но трябва да се докаже. Но да докажеш едно твърдение, не че в доказването е истината, ти може да докажеш някои работи, без да са истини. Че кой не доказва? – Много

работи се доказват. Доказват, че земята се върти. Но точно определено ли е, с каква бързина се движи земята. Има едно изключение, определено ли е движението на слънцето? – Казват, че слънцето се движи в някаква посока.

Сега туй нас не трябва да ни спира. Движението на небесните тела става, както хората се движат. Или всичките хора на земята се движат по някакъв образец. Но всичките тела, които се движат, имат едно отношение. От сегашното гледище туй не може да бъде една абсолютна мярка, защо? – Защото една абсолютна мярка, тя не трябва да се изменя. Да кажем, ако имате една мярка, тя не трябва да се огъва, нито да се смалява, нито пък да се продължава. Две положения трябва да има. Нито да се продължава, нито да се смалява на физическото поле. Ако имате една мярка, която може да се продължи и казвате и какво има от това, нищо няма, не е престъпление, може да се продължи. Няма нищо тогава. Но ако ти си търговец на платове и имаш една мярка, с която мериш плата, и когато купуваш плата, го купуваш в една мярка, която се смалява. А продаваш с една мярка, която се продължава. Тогава кой печели? – Ако купуваш плата с мярка, която се смалява, а продаваш с мярка, която се продължава, кое печели? – Ще загубиш, защото ще вземеш по-малко, а ще дадеш повече. Във вашия живот, често вие се натъквате на тия противоречия. Аз психологически искам да ви обясня защо нещата стават така, а не другояче. Мярка трябва. Тази мярка при зачеването на твоята идея, една мисъл имаш една мярка, при изпълнението на твоята мисъл, имаш друга мярка. Едно малко противоречие, материално противоречие. Тия точки са в тоя квадрат. Вие не можете да турите повече от 5 точки. Вие не можете да турите повече от 4 точки. 4-те точки образуват квадрата, но в този квадрат имате две положения. Външните точки са нереални. Границите на този квадрат са въображаеми, съществува само центърът, едното е реалното. Туй е реалното число. От него е произлязло от положението на две, три, четири, пет, минало през 4 състояния, за да се образува този вътрешен център. Две, три, четири, пет, 1, 2, 3, 4, 5. Това са границите, но при това вие имате едно число. В математиката едно число като се умножи 4 пъти на себе си, дава единица. След като се умножи 4 пъти на себе си, става единица. Значи снемате една реалност от един свят. Като казваме физическото поле, според туй, физическото поле има три измерения. Реалното пространство, в което ние живеем, сега има три измерения. Умственото пространство на мисълта има 5 измерения. Пространството на чувствата има 4 измерения. Да кажем, ако един предмет от умствения свят се проектира, ако едно тяло от умствения свят се проектира от умственото поле, какво ще даде. Права линия ще даде. Тяло ли ще има само? – Правата линия ще даде на физическото поле. Ти ще видиш нещо като права линия. Ако едно тяло в астралния свят се проектира, на физическото поле вие ще имате една плоскост. Тогава плоскостта в умственото поле ще

се проектира като права линия. Плоскостта на умственото поле ще се проектира на физическото поле, само като граница. Ако се проектира тялото в астралния свят, става пречупване. Ние само за обяснение взимаме тези неща. Ако една плоскост от умствения свят се проектира на физическото поле, как ще се представи? – То е само движение. Как ще се представи? Ако едно тяло се проектира в плоскост, плоскостта ще се проектира като права линия. Тялото как ще се проектира на физическото поле? За изяснението на един въпрос, ние искаме да обясним известни неща, които ние не ги знаем. Със знайното искаме да обясняваме незнайното. Ние си предполагаме тия неща в умствения свят, такива каквито във физическото поле. Ние представяме едно тяло в умствения свят такова, каквото е във физическото поле. Има известно отношение, но то не е така. Да кажем, имате вие отношение, така: 1:1:1:1; 1×1×1×1, на какво е равно? – Но тия неща са извън физическото поле. Само туй умножението е извън физическото поле, само единицата е реална. Туй показва състоянието на материята, която минала от единица. Материята се е сгъстила. Във второто умножение повече се е сгъстила и най-после дава на физическото поле единица. Така можем да кажем: Тази единица, първата единица имала по-голям обем, по-голям обем завземала. Във второто положение пространството се е смалило, същевременно гъстотата на материята се е увеличила. При второто положение, пространството се е смалило. Но същевременно гъстотата на материята се е увеличила. При третото и при четвъртото умножаване сгъстяването на тази единица става видимо заради нас. Но сега те са физически обяснения. Ние искаме да обясним онези процеси, които стават. Явява се едно противоречие в ума ти. Явява се едно противоречие в чувствата ти. Но там боравиш с едно материално тяло. Например имате един приятел, казвате: Вашият приятел не ви обича. По какво познавате, че не ви обича? – Кои са същевременно доказателствата, че не ви обича – (отговарят – постъпките.) Вие намирате, че усмивката не е такава. Че каква трябва да бъде? – Много сериозен е. Че какво означава сериозността. Кой човек е сериозен. Една кукла, която е сериозна, сериозна ли е куклата? – Или ако направите една кукла весела, весела ли е куклата. Нито е сериозна, нито е весела. Значи вие боравите с една мярка, която сами не разбирате. Вие казвате: Отношението, което има към мене. Но какви трябва да бъдат отношенията вие не знаете. Вие искате това, което не знаете. Казвате: Той трябва да ме обича. Но как трябва да ви обича. Аз идвам от незнайното към знайното. Или започвам от знайното към незнайното. Вие сте на една твърда почва, ходите. Казвате: Аз искам парите си да ги нося на гърба си. Действително на твърдата почва по-хубаво нещо от парите няма. Туриш ги в джоба си, упование ти дават парите на тебе. Но ти се намериш, не на твърдата почва, но във водата, нямаш никаква опора. Ако ти турят 100 кгр злато на гърба, питам какво ще бъде твоето положение? – Да допуснем, че си в един въздухообразен свят,

какво ще те ползува? – Нищо. То са спънки за тебе. Туй, което е средство на сушата, не е средство за водата. Туй, което е средство за водата, не е средство за въздуха.

Сега изводът. Нещата са верни само при известни условия. Вие когато говорите за известна любов, разбирате в дадени условия. Този човек има такова отношение. Лошите отношения са добри при известни условия, а лоши при други. Аз не искам да разбирате работите, защото ако ги разбирате, ще грешите още повече. Едно дете може да познава, че това е кон, да е учено дете, да разправя за коня, да описва цвета, колко бяга, колко зъби има. Но това дете не знае да владее коня. Като го туриш на гърба, конят започва да скача и хвърля детето и ще удари този кон детето. То няма сила да владее този кон. Питам: Какво го ползува неговото познание, че знае какъв е конят. Представете си, че друго дете не знае нищо за коня, но като го туриш хваща коня. Туй невежото дете владее коня, а онова дете, което знае коня, не може да го владее. Това се случва във вашия живот. Вие знаете нещата. Казвам: Когато в живота си имате една абсолютна мярка в природата, ако имате туй абсолютно познание, тогава ще бъдете господари на вас, ще знаете, но не знаете как да владеете този предмет, който имате. Само неодушевените работи се владеят. Всичките ония същества, които съществуват в света, разумните същества и те се владеят, но законът е: Едно умно същество може да владее друго. Тогава от гледището на физическото поле, пак ще ви представя идеята, каквато е сега. Представете си, че имате една топка на физическото поле. Той мисли, че е господар, но той не е господар на всичките условия, които са в този кръг. Но не е господар на условията, които са вън от него. Представете си, че имате друго съзнание около него, първото съзнание се ограничава.

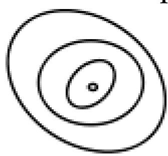

Ако туй първото съзнание се влияе от второто, може при туй да има друго съзнание наоколо и второто съзнание да се влияе от третото. Сега каква ще бъде разликата? Първото същество се влияе от второто. Второто същество се влияе от третото. Но първото същество има две влияния. То се влияе от второто и от третото. Представете си, че туй същество иска да се справи със съзнанието на тия същества, които са от неговото гледище извън него. Туй съзнание не е извън него, но то се намира в съзнанието на другите две същества. Ти си в техните граници. А ти от твоето гледище считаш, че тия съзнания са извън твоето съзнание. Твоето съзнание е в границите на тяхното. Те те окръжават и влияят. Питам: Ако две и три са неразположени спрямо тебе, какво можеш да направиш? – Да обясня нещата: Представете си едно представя едно дете, две е неговата майка, а три е неговият баща. Туй само за обяснение. Ако

тази единица е малко момченце, иска едно конче, то иска голямо конче, каква е възможността? – Майката, ако има пари, ще вземе. Представете си, че те нямат пари. Да вземат конче, нямат условия. Туй желание, което може да се прояви в ума на детето, ще бъде ли изпълнено. От ваше гледище казвате тъй: Вие някой път срещате в себе си ограничения, не може да постигнете нещо. Да допуснем, че вие сте свободен, но нямате пари. Някой път вие нямате пари, искате кон, но средства нямате. Майка нямате, баща нямате. Ако имате средства, ще вземете кон, ще го яздите, но нямате пари. Какво трябва да направите в дадения случай. Значи в дадения случай ще имаш една идея, която ще реализираш. Ти си господар на краката, но не си господар на коня. Значи туй, на което ти си господар, разчитай на него. Вземи по-голяма грижа за твоите крака, отколкото за оня въображаем кон отвън. Тия коне можеш да си ги представиш с хубави златни гемове, но те са неща, с които не можеш да разполагаш. Това са непостижимите желания в света. Дето казват, всеки се разочарова във всички свои желания. Искаш да свършиш по математика, не можеш, искаш да свършиш по физика, не можеш. Искаш музикант да станеш, не можеш. Искаш силен да станеш, не можеш. Искаш министър да станеш, не можеш. Искаш цар да станеш, не можеш. Казваш: Защо Господ така наредил света. Така Господ наредил, защото си човек, ограничен, невежа.

Какво нещо е невежеството? – Невежеството, то е неразбрана дума. Казват, той е невежа. В дадения случай невежеството постига повече отколкото знанието. При дадени условия невежеството постига повече, а при дадени условия знанието постига повече, защото за невежеството можете да кажете, че то е една положителна енергия, а знанието е кинетическа. Следователно, когато потенциалната енергия се превръща в кинетическа, това е знание. Когато в съзнанието ни съществува идея, че ние не разбираме нещата и казвате: Аз съм невежа, но това не е така. Отношение нямаме. Невежа е всеки един човек, който няма отношение към дадено разумно тяло в света. Щом нямаш отношение, този предмет е неизвестен за тебе, щом имаш отношение, ти все таки разбираш някои от качествата. Вие казвате тъй: Аз не зная какво нещо е любовта, в туй отношение аз съм невежа. Аз превеждам на научен език, отношение нямам. Някой казва: Аз не съм добър човек. Превеждам на научен език, отношение нямам. Лош човек съм, имам отношение. Щом си лош, имаш отношение. Щом обичаш, имаш отношение. Щом се гневиш, имаш отношение с някого. Ти не можеш да се гневиш само при два случая. Ако най-първо си обичал и после искаш да мразиш. Омразата може да се яви само, ако първо си обичал. Не може да мразиш преди да си обичал. Невъзможно е. Аз желая да видя някой от вас, да може да мрази без да е обичал. Омразата е второстепенно отношение, което произтича от закона на любовта. То е едно инертно състояние. Щом като престане любовта, която си имал на

едно място, идва омразата. Или казано на друг език – Любов се нарича всяко нещо, отношение, което всякога можеш да реализираш, от което всякога можеш да имаш полза, се нарича любов. Отношения, които не може да имат никакво реализиране в живота, се наричат омраза. Омразата зависи от всички ония неща, които ти не можеш да реализираш. Те се отпечатват в съзнанието като противоречие. Мразиш някого или се гневиш, защото спрял те е в пътя или те препятствува. Или те обидил с нещо. Що е обидата?

Сега не в същината на нещата, но в отношенията има неща непостигнати. След Любовта какво иде. Когато двама души се обичат, какво се образува? – Поне вашата опитност каква е. Сега вие схващате известни ваши отношения в света, които са временни. Временни отношения, хората съединят се като търговци, вложат известен капитал, но след три–четири години фирмата се развали, капиталът изчезне и тия хора втори път не се срещат. Питам какво ще остане от тяхната хармония. Продавали са платове, може хиляди хора да са се облекли. Като изчезне тяхната фирма, какво остава? – Остават дрехите в хората. Има фирми еднодневки, някои има, които имат по-дълъг живот.

Аз искам да ви наведа на известен ред разсъждения, за да се изяснят: Има неща, които мъчно може да се примирят. Ще останат някои неща непримирими. Трябва да останат много прояви в живота, необяснени. Защото като обясним някои неща как станали, ти ще станеш по-нещастен. Нали знаете там има един разказ от 1001 нощ. Един отишъл да се ожени за една царска дъщеря и след като се оженил за царската дъщеря, този младият зет изял една скилидка чесън и тогава отишъл при своята възлюблена. Неговата другарка заповядала да му ударят 50 тояги на неговата задница и не само това, но го изпъдила. Той разправял, че една скилидка чесън произвела всичкото нещастие. Тя му казва: Втори път да не стъпиш тук. То е един разказ. Казвате някой път не съм направил голям грях. Че какъв грях има, че този човек е изял една скилида чесън? – Но в дадения случай, при дадените условия, тази царска дъщеря има такова голямо отвращение от чесъна, че заповядала да го набият, понеже този чесън може да ѝ причини смърт. Тя казва: Аз не искам един възлюблен, който иска да ме умъртви с чесън.

Да дойдем сега до нашия квадрат. Ние да влезем в едно поле, в което вие да боравите. Всеки един човек, който борави с известно поле, той мисли, че е разрешил всичките въпроси. Той знае бояджийство и той се осигурява в известно отношение. Осигурява прехраната си, но какво може да постигне с бояджилъка? – Ако при хората бояджийството е на място, но ако си при птиците, където всеки се ражда с боядисани дрехи? – Казвам на

физическото поле бояджилък има, боядисване с бои, но при птиците кому ще боядисваш дрехите, когато всеки се е родил с боядисани дрехи? – Археологически идеи имат хората. Някой път вие живеете с археологически идеи на миналото, които са били съществени велики работи, но са свършили, сега нямат никакво приложение. Защото тия птици имат боядисани дрехи. Ако ги боядисваш, ти ще ги развалиш. Те не се нуждаят от външен бояджилък. Аз ви давам въпроса. Ти казваш: Еди-кой си защо не ме обича. Какво ще спечели, ако не те обича? – Ти си вече боядисан.

Слушайте да ви кажа: Ще ви дам една мярка за Любовта, какво нещо е Любовта. Ще ви дам една основна идея, която трябва да имате в ума си, не сте я срещали. За пръв път я срещате. Ти никога не можеш да обичаш, ако едно същество не те е погледнало не тук на земята, значи първоначално, когато си излязъл в Битието, от Бога като си излязъл, ако никой не те е погледнал, ти ще минеш един празен живот, ще бъдеш най-нещастният човек в света. Ако някой те е погледнал, ще бъдеш най-щастливият, ще имаш стремеж нещо да постигнеш. Този, който пръв те е погледнал, когото си срещнал, него търсиш. Тук търсиш, там търсиш и никъде не можеш да го намериш, и тогава заради него трябва да обичаш всичките други. Ако обичаш другите хора, ще обичаш и него. Онзи, който пръв те е погледнал, той ти е дал подтик в живота и всичко се дължи само на него. Всички други хора може да те гледат на земята, те са второстепенни гледания, те са допълнения. Но този първия подтик аз го наричам отношение на правата линия A———B . А е онзи, който те е погледнал, правата линия е, с която мерим нещата. Туй може да го наречем погледа на Бога, погледа на ангелите, погледа на светиите. Погледът на майка ти и на баща ти. Но, кой е онзи, който те е погледнал. Този, който те е погледнал първия път, той е, който запалил твоето съзнание. Той е първият, който запалил пламъка на твоя живот. Ти гориш по единствената причина, че той те е погледнал, ако той престане да те гледа, той не само те е погледнал, но и от тия векове постоянно насочил своя ум към тебе. И каквото и да ти се случи, дължи се на него. Не му знаеш името. Вие може да ме питате кой е онзи, който ви е погледнал. (Бог). Срещали ли сте, разбрали ли сте, някое писмо имате ли? – Сега туй, което запитате, виждали ли сте го. Реалното в света, едновременно се проявява навсякъде. Ако ти Бога не виждаш, Бога навсякъде, във всичките хора, в растенията, в цялата природа, ти не може да видиш Бога и в един човек. Ти, ако Бога навсякъде не го виждаш, Той навсякъде се проявява. Ако ти си жаден, отиваш при онзи извор, усещаш една голяма приятност. Тази приятност какво е? – То е погледът. То е Богът, който те уталожва. Ако те лъха вятърът, ти усещаш една милувка много лека. То е дихането на Бога, или първият лъч от слънцето, който минава покрай лицето ти, то е проявление

на Бога. Туй самочувствие, което имаш в себе си, но нямаш нещо определено. Казваш: Веднъж пих вода много хубаво. Ти имаш едно хубаво разположение. Те са неща минали и всичко е минало. Тогава защо минават нещата. Едно малко обяснение. Аз ще ви дам един пример: Може да напишете думата любов, пишат я с Ь. Не я пишат с Ъ. Ако я напишем с Ъ, е погрешка. Ако напишете думата Любов, Истина, Мъдрост, Правда едно върху друго, ще може ли да го разберете? – Такова натрупване става и във вашето съзнание. В едно и също пространство се натрупват. Ти нямаш право върху пространството на любовта, дето се проявява да туриш каквато и да е друга идея, туй пространство трябва да бъде свободно в ума ти. Законът е там. Ти не можеш да туриш двама души, ти не може в даден случай да обичаш двама души. И те не може да завземат същото пространство. Може, но ще потъмнее идеята. Ако трима, четирима се натрупат, ти ще изгубиш всичката любов. Не, че не е позволено да обичаш повече души, но ти трябва да образуваш по-широк кръг. Щом обичаш двама души, твоето съзнание трябва да се разшири. Още повече ще се разшири, като дойдеш да обичаш всички. Или на всеки едного трябва да му дадеш неговото пространство. Но в дадения случай времето е мярка в живота. А пространството това са условия, дето нещата трябва да се реализират. Сега какво, стана ли идеята малко по-ясна. Искате във вас да смените едно ваше състояние. Да допуснем, че в дадения случай вие сте разтревожен, има тревоги, които на физическото поле лесно може да се поправят. Има тревоги, които мъчно се поправят. Да допуснем разтревожен сте. Ударен сте в крака, имате голяма рана, може да се превързва раната, но усещате болка. После някои казват може раната да гангрясва и да се отреже ръката, но сте цигулар, вие сте любознателен човек. Сега ръката ви ударена и може да се отреже ръката. Вашето изкуство ще изчезне. Питам какво трябва да правите с вашата рана?

Да се върнем към квадрата. Когато вие казвате, че нещата в даден случай са непостижими, непостижимите неща са красиви. Всяко нещо, което може да се постигне, то се забравя. А всяко нещо, което не се постига, за него всякога ще мислиш. Може да мислиш за неща, които не можеш да постигнеш. Ще ви приведа един пример. Представете си, че вие имате желанието да имате хубава дреха. Щом направите дрехата, носите я година, две, три и тази дреха остарее, захвърлете я. Мислите ли за вашата стара дреха. Тия дрехи ви бяха толкоз обични, треперехте над тях. След като станаха тия дрехи дрипи, хвърляте ги, не искате да знаете нищо заради тях. Защо се ражда това състояние? – Между дрехите и вас няма никакво отношение. Всяко нещо, което ти може да захвърлиш от себе си, ти имаш временно отношение към него. Но казвам: Ако твоята дреха е добродетел, тогава къде ще я захвърлиш? – Ако ти я хвърлиш, ти си изгубен човек. Да направя едно сравнение. Ако вие зимно време, при една

температура, при 80 градуса студ, хвърлите вашия кожух, вашата дреха и излезете гол вън, какво ще стане? – Ще измръзнете, ще изгубите съзнание. Такова е отношението на човека на физическото поле, ако той напусне добродетелта. Добродетелта е една дреха, ако вие напуснете вашата добродетел, външната атмосфера ще ви смрази, с вас всичко ще се свърши. За да може да живеете, непременно трябва да имате добродетелта като дреха, то е отношението, което съществува, и тогава вече добродетелта вече съществува. Трябва да бъде човек облечен добре. Без тази дреха ти нямаш съществуване при външните условия. Следователно, всеки един човек, който изгуби своята дреха на добродетелта, външната атмосфера, в която човек се движи, ще го смрази.

Сега някой може да ви каже понякой път, че човек може и без добро в света. Може. Но тия възможности са фатални. Значи без добродетел в света няма проява и никакъв идеал не може да съществува. И на физическото поле е пак същото. Да кажем, ако на физическото поле сте бос, пътувате през камениста почва, условията са много лоши, питам какво разположение ще имате? – Ще бъдете нещастен. Но ако вие сте хубаво облечен, имате всичките удобства, ще бъдете разположен. В дадения случай въздухът, храната, твърдата почва, светлината, това са условия, при които животът може да се проявява. Те са разумните проявления в света. Какво е твърдата почва? – В света съществува едно първично съзнание. Туй съзнание, върху което нашето съзнание почива, то е твърдата почва. Второто съзнание, върху което нашето съзнание придобива всичките свои условия и живее, то е водата, то е чувственият свят. Третото положение, върху което твоето съзнание почива, то е мисълта, то е Божествената мисъл, върху която Божественото съзнание почива. Ти в дадения случай чувстваш, че някой мисли заради тебе, ти не го познаваш кой е. Законът е такъв: Не може да мислиш, ако някой не мисли за тебе. Не може да чувстваш, ако някой не чувства заради тебе. Казвам: Кой мисли за тебе? – Понеже ти мислиш, за тебе кой мисли? – Законът е такъв: Ако ти мислиш, ти си във връзка с този, който мисли заради тебе. Ако ти чувстваш, ти си във връзка с онзи, който има доброто желание заради тебе. То е първоначалната, то е Божествената Любов, върху която човек почива. Ти може да знаеш, може да знаеш кой е и какъв е. Може името да знаеш по човешки, тогава свободата седи в следното: Слънцето на всичките хора казва: Имам едно правило в света. Ти излез и постави се където искаш и избери, което място искаш – на връх или долина. Но излез, дето слънцето може да те огрее. Ти ще намериш място, дето искаш и тогава ти ще възприемеш. Но ако ти не излезеш на слънцето, тази светлина никой не може да ти я донесе, никой не може да ти даде тази светлина, която сам можеш да възприемеш. Никой не може да ти даде Божествената Любов, както ти може да я възприемеш. Може да ти даде любов някое същество,

но никое същество не може да ти предаде Любовта тъй, както ти сам можеш да я възприемеш. Това е Първичното състояние.

Това са отвлечени работи. Ако човек рече да мисли за себе си, какво представя вън от тялото, например, вие имате понятие за себе си, както се гледате пред огледалото. Но за себе си нямате ясна представа вън от вашето лице, което имате на физическото поле, вън от вашите ръце и крака, какво сте в дадения случай? – На първо време вие сте една мисъл, една основна мисъл. На второ място вие сте едно основно чувство. На трето място вие сте една основна постъпка. Сега какво трябва да подразбираме под една основна мисъл? – Представете си тогава едно житено зърно, което е увито в една черупка. То представлява тънко отвън. То е неговата мисъл. Съдържанието на това житено зърно, условията, при които то може да расте, това са неговите чувства. А постъпките са условията, при които то може да се реализира, да се развие отвън. И тогава вашето съзнание, за да се прояви, вие трябва да имате мисъл, трябва да имате чувства, трябва да имате една постъпка. То е разумното, то е човекът. Една красива мисъл, то е човекът. Едно красиво чувство е човекът и една красива постъпка е човекът. Но в туй определение какво ще разберете, една красива мисъл. Вън от човека как може да определите една красива мисъл? – Може ли някой от вас да ми даде една идея за красива мисъл? Ние казваме красива мисъл. Тогава мисълта трябва да има една форма. Че в какво седи красивата мисъл? – Красотата, това е мярка, която не се мени. Под думата красиво нещо, ние мерим нещата, то съществува. То не изисква. Щом речеш да го определиш отвън, идеята става замъглена. Красивото чувство, красивата постъпка, това са три мерки, с които ние мерим. Те са единствените неща, на които човек разчита. Неговата мисъл, тъй както човек мисли, то е човекът. Тъй както човек чувствува, то е човекът. Тъй както постъпва, то е човекът. Красотата на какво се дължи? На съзнанието на човека. Красотата е свързана с неговото съзнание. Тогава чувството с какво е съединено. Красотата е свързана със светлината. Чувствата се проявяват само при топлината. А постъпките къде се явяват? – Красотата се явява само при светлината. Без тая светлина красота няма. Без топлина чувства няма. Постъпките къде се проявяват? – Само свободният човек може да постъпва добре. Абсолютно свободният човек може да постъпва добре. Щом си свободен, ти може да постъпваш добре. Щом не си свободен, ти не може да постъпваш добре. Сега вас ви смущава едно нещо, аз да ви кажа кое ви смущава. Вие всички сте отлични герои и героини, такива, каквито светът не е виждал. Това не е за подигравка, но за изяснение. Ходили сте на едно угощение, яли сте, пили сте, че така сте се унесли в приятност, легнали сте и сте заспали. Дошъл един, ограбил ви, завързал ви, стегнал ви отвън, че не може да се мърдате. Речеш да направиш нещо, не можеш, ръцете си не може да мърдаш, краката си не

може да мърдаш, ума си не може да мърдаш, чувствата си не може да мърдаш, усещаш едно вътрешно ограничение. Казвате, в лошо положение ви е турил Господ. Защо дойде това положение. Защото сте спали. Нямате право да спите. И то сте спали денем, когато не се спи. Вечерно време се позволява. Но денем сте заспали и там в тази област вързал ви е вашият неприятел, издебнал ви е. Големи герои сте, но са ви вързали. Питам сега, за този разказ, който ви разказвам, имате ли възпоменание? – Какво възпоменание имате. На кое място сте вързани, не знаете. Но че сте вързани знаете. Вие седите и не сте мислили. Мисълта ви не е както трябва. Да разполагаме с големи възможности в света. Вие се чудите какво трябва да се прави. Казвам да се развържете от ония връзки, с които сте вързани. Човек може да се развърже сам, стига да знае. Понеже вие сте имали знанието да се увеличавате и да се смалявате. Сега сте изгубили и това изкуство за смаляването, ако знаете да се смалите, може да извадите ръцете си, ще се измъкнете, вие сега не искате да се смалите. Да се обезличиш, да се самоотречеш от себе си, това е закон. Дето казва: Да се отречеш от всичко, от баща и майка, и да се освободиш от робството, не да ги забравиш, това е за обяснение.

Сега да разберете какво се подразбира при тия условия, при които са ви свързали. Вие трябва да се отречете съвършено и след като се освободите, веднага ще добиете още по-грандиозна сила. Ни най-малко няма да се обезличите.

Та казвам сега: Знаете ли как да се смалявате. Вие правите въпрос. Но вечерно време отивате да спите в леглото, ставате по-малък, събличате си дрехите, дойдете донякъде и казвате: Няма повече да се събличам. Хвърляте шапката, казваш, повече няма да събличам, ще изстина. След туй туриш юргана отгоре, станеш пак голям. Събличаш се, ставаш малък. Туриш юргана си отгоре, ставаш голям. На цял един креват се изтегнеш, искаш да почиваш. Дотогава докогато човек спи на такъв тюфлек, на такъв креват и с такъв юрган отгоре, той всякога ще бъде роб. На физическото поле и чаршаф туриш, то е все същото и в съзнанието вътре на човека. В дадения случай ти мислиш, че имаш нужда от един юрган. Ти мислиш, че трябва много да ядеш. То е мисълта, отношенията, които съществуват. Но има едно криво разбиране в дадения случай на ония първични отношения, които имате към живота. Сега животът не може да разреши тия противоречия. Този ред на нещата, той не може да се измени. Искаме да го изменим чрез еволюция, нито чрез еволюция той може да се измени. Понеже редът в природата, който съществува, той е наложен от други същества. Ти се бунтуваш против един ред, но той не е механически наложен. Преди време имало друго социално положение. То не е било право. И сегашното не е право. Но следното, което иде, трябва да бъде по-

добро. Все едно положение трябва да съществува. Математически трябва да се разгледа този въпрос. Ако тази свобода хората от себе си я търсят, тя е непостижима. Ако хората искат свобода, тя е непостижима. Ако тази свобода, от невидимия свят я искат, ако Бог я иска, тя е постижима. Ако комунизмът е подбуда на Божественото, той ще бъде. Но ако той е подбуда на самите хора, то е непостижим. Имате разбойническа банда, направи голям обир и започва да се избиват едни други разбойниците. Убиването какво показва? – Тази банда се избиват едни други заради богатството. Може да остане един, може да не остане нито един. Туй, към което хората се стремят, не трябва да има убийство. Аз да ви кажа как схващам нещата. Там, дето има убийство, Божественото не функционира, има човешко примесено. Защото, щом е право, всичките хора еднакво трябва да мислят. Няма защо този човек да го заставям да мисли като мен. Щом е право, ти и аз трябва да мислим еднакво. От туй, което има, и аз ще взема. Когато ида при една чешма, ще взема толкоз, колкото ми трябва. Ако занеса 10, 20 каци, ще ги напълня. Но каква нужда имам да пълня каци, когато чешмата тече.

Сега ние не разрешаваме този социален въпрос, понеже той е въпрос на други съзнания в света. Войниците, които се бият на бойното поле, те ли раждат свободата? – Хиляди хора са измрели без да е дошла свободата. Казват: Че все са допринесли нещо.Но свободата къде е останала? – Онзи, само който е умрял, той е станал свободен. Онези, които живеят, те не са свободни. Според мене, който умира, той не е свободен. Който умира, той е роб. Следователно, ако ме попитат, как ще се освободи човек? Когато умре. Кой е свободен, който е в затвора или който е вън от затвора. В живота той е в затвора. Вън от живота, той е свободен човек. Казват сега, ние сме свободни. Онези, които измряха, те се освободиха. Ние, които останахме да живеем, ние сме роби. Един ден и ние ще се освободим. Днешните хора никаква свобода не търсят. Днешните хора търсят всичките удоволствия. Свещеникът служи в църквата заради себе си да се прехрани. Учителят учи в училището да се прехрани. Стражарът работи, за да се прехрани. Войникът ходи на бойното поле, всички хора изобщо работят от интерес. Кажете ми един, който идейно служи. Не само да говорим. Де е тогава свободата? – Вие като погледнете във всичкия строй, който съществува, даже в най-дейните работи и там е примесено нещо користолюбиво. Онези, които отидоха на бойното поле, мнозина от тях отидоха насила да умират и при първия момент като умират, умират с голям страх и страдание. И в смъртта човек не е свободен. Ако той умре както трябва, той трябва да умре радостен, да се радва, че той е свободен. Следователно, той като е свободен, той ще работи. Отвън ще работи, за да освободят хората. В нашия ум има известна идея, която работи и която може да освобождава. Ако ти нямаш свобода, свободната мисъл е, която

освобождава. Свободните чувства освобождават и свободните постъпки освобождават. Не отвън. Да кажем някой може да говори за свобода. Аз може да говоря за свобода в дадения случай, от гледището, че този ред на нещата той е Божествен. Аз считам Божествен ред на нещата, дето всичките хора, според степента на съзнанието, еднакво да се ползуват. То е Божественото. Следователно, дето съществува насилие, каква свобода има? – Всеки трябва да съзнава своята длъжност. Да ви приведа един пример, само за обяснение това. В древността една царска дъщеря, млада мома се влюбила в един адепт. Но според законите, адептите считат тази любов като робство. Тя искала да се ожени заради него. А всякога в адепта има чувство, той иска да отговори на любовта с любов, не с женитба. Но той се изгубва, веднага изчезва. Момата почва да го търси навсякъде. Той се превръща на един хубав, красив кон и тя като намира коня, казва: Аз ще се кача на гърба на тоя кон, да ида да го намеря. Той е същият, когото тя обича и търси, и тя се качва на гърба му, и той я носи. Тя го гледа, милва коня, гали го коня, но иска да намери адепта. Ден след ден, тя на коня целия свят обикаля, да го търси и казва на коня много си хубав. Къде може да го намеря. Колко го обичам. Конят си мърда опашката, тя го гледа, но не знае, че този, когото търси, е онзи, когото е възседнала. Ако ти не можеш да се превърнеш на един кон, ти не знаеш какво нещо е любовта. Да станеш кон без да те знаят. Това е един анекдот. И момата казала: Този хубавия кон намерих, но онзи, когото обичах, не можах да намеря. Верни ли са нейните заключения? – Защо той трябвало на кон да стане? – Защото отношенията на коня са много по-свободни, отколкото женитбата. Женитбата от негово гледище е робство. А конят е свобода. За да се освободи конят от нея, един ден влезли разбойници и откраднали коня, и той изчезва. Най-после тя започнала да тъгува. Казва, отиде онзи, когото обичах. Пък ми откраднаха и хубавия кон. Казвам, в ума на тази царска дъщеря остава мисълта, че тя не е могла да намери онзи, когото обичала. А тя с него е обиколила цялата земя. Ти имаш една свещена идея в твоя ум. Тази свещена идея не е ли този, когото търсиш? – Формата е само условие, при което реалността се проявява. Някои от вас имате разбирането на царската дъщеря. Не можехте да постигнете. Конят намерихте, ходихте навсякъде, но този вашия възлюблен го няма. Един ден изгубите и коня. Питам, тогава какво ще ви остане?

Ще оставим въпроса така недоизяснен. Квадратът остава недоизяснен. Написаното остава недоизяснено. Царската дъщеря и конят остават необяснени. Ще благодарите, че работите не са обяснени.

Тайна молитва.

1932_06_19 Малкото добро и малкото зло
утринно слово

МАЛКОТО ДОБРО И МАЛКОТО ЗЛО

Размишление

Ще прочета 10-та глава от Матея, 6–21-ви стих.

Една поговорка казва: „Повторението е майка на знанието“. – Кога повторението е майка на знанието? – Когато е разумно. Ако постоянно търкаш дрехата си с четка, за да я изчистиш, може ли да кажеш, че това постоянство е на място? Две повторения на едно и също място не трябва да стават. В съзнанието на онзи, който повтаря, винаги трябва да става известна смяна. Казваме, че съзнанието на човека не трябва да стои на едно и също място. Казваш: „Истината трябва да се повтаря“. – Не, безполезно е да повтаряш една и съща истина. В съзнанието на онзи, който повтаря истината, както и на онзи, който слуша, непременно трябва да става известна промяна. Ако съзнанието им не се изменя, колкото и да се повтаря истината, нищо не се постига.

Сега, у всички хора има желание да узнаят истината. Питам: Какъв смисъл има товаренето на коня? Конят не мисли, че трябва да се товари, но хората казват, че трябва да го товарят. – Защо? – Без натоварване животът няма смисъл. Товарът взима нещо от вас. Ако товарите коня със сто килограма тежест, какво печели той? – Нищо не печели. В случая конят губи. Ако му сложите товар от 10–50 килограма, той печели нещо, упражнява се. От 50 килограма нагоре той губи от своята енергия. Мнозина не взимат това предвид. Има случаи, когато натоварването има смисъл. Добрият слуга, безкористният труженик не трябва да се товари много. И добрият господар не трябва да претоварва своя слуга. Колкото по-правилно разпределя той работата, толкова по-добре. Чрезмерната работа, в края на краищата, не допринася много. Този закон е верен и по отношение на тялото. Има хора, които от сутрин до вечер ядат, за да се оправят. Да се оправи тялото ти, това е все едно да си в положението на чрезмерно натоварения кон. Ще се натовариш с мазнини, а не с мускули! Това претоварване ще предизвика известна деформация или в лицето, или в ръцете, или в краката. Това наричат надебеляване, напълняване. В този процес няма никакво организиране. Където силите са организирани, там работи известна енергия. Натрупването е физически процес. Там се явява излишна материя, която трябва да се обработи. Какво придобива домакинята, като мете къщата си? Всеки ден тя изнася сметта от стаите, трупа я на едно място, за да я изхвърли навън. Моралът на съвременните хора е подобен на метенето. Днес метеш, утре метеш, докато изхвърлиш

сметта навън. С метенето нищо не се постига. Изметеш стаята и мислиш, че си я изчистил. Привидно стаята е чиста, но какъв е въздухът? – Пълен с прах.

Като говоря по този начин, ще излезе, че ви морализирам. Не ви морализирам, но изнасям истината, както си е. Някой сгреши и започне да мете грешките си, иска да се изчисти. Той не подозира колко прах ще вдигне във въздуха. По-добре остави погрешката настрана или я стъпчи, отколкото да я метеш. Вие се отнасяте с голямо уважение към погрешките си, не смеете да ги стъпчете. Вие не знаете, че ако повдигнете една грешка от физическия свят, т.е. ако я преместите, тя ще влезе във вас. Виждаш, че някой направи една погрешка. Ти се запитваш: „Защо става така?“ Щом си задаваш този въпрос, ти преместваш погрешката от физическия свят в своя ум. Където отиваш, носиш погрешката със себе си; на работа ли отиваш, в училище ли отиваш, постоянно се питаш защо стана така. Че е станало нещо, станало е, но не можеш да си обясниш причината. Вървиш по пътя, бързаш за някъде. В ръката си носиш шише с масло. По невнимание падаш на земята. Шишето се счупва и маслото се разлива. – „Защо паднах и счупих шишето?“ – Не търси причината, няма да я намериш. – „Защо стана така? Не можеше ли да не се счупи шишето?“ – Можеше, но се счупи. Какво ще правиш сега? Това са опитности, през които трябва да минете, за да придобиете истинското знание. Само така ще разберете трябва ли да се занимавате с чуждите погрешки. И ако искаш да изправиш една погрешка, трябва да знаеш кога и как да я изправиш. Има случаи в живота, когато не трябва да изправяш нито своите погрешки, нито чуждите. – Защо? – Те са привидни. Следователно по-добре е такива погрешки да си останат неизправени, отколкото да ги изправяте.

Мнозина казват: „Това, което Учителят говори, се отнася до нас“. – Това е крива мисъл. Може да се отнася до вас, а може и да не се отнася до вас. Колкото е вярно едното, толкова е вярно и другото. Например, говоря нещо за някой доктор по философия. Ще кажете, че говоря специално за някого. Не, говоря за доктора по философия. Ако мислиш, че говоря за тебе, ти се оприличаваш на него. Мислиш, че си еди-кой си доктор. Не, ни най-малко не говоря за тебе или за друг някой. В коя наука няма философия? Следователно ти можеш да бъдеш доктор по математика, но естествените науки, по медицина и т.н. За кого тогава говоря аз? Пък и в морала има философия.

Съвременните хора, като говорят за морал, подразбират нещо установено. – Да, човешкият морал е отчасти установен, отчасти неустановен. Какъв е моралът на разбойниците? Съберат се двама разбойника. Единият казва на

другия: „Ти ще убиеш еди-кого си“. И той, от солидарност, убива човека. Обаче той има свободата и да не го убие – от него зависи. Това е морал с две страни: отрицателна и положителна. На същото основание ти си свободен и да обичаш, и да мразиш. Кой създаде любовта? – Бог. – Кой създаде омразата? – Човекът. – Как е възможно човекът, излязъл от Бога, да създаде омразата? Значи от един и същ източник да излизат две противоположни неща: любов и омраза. То е все едно, да вземете тона „до“ в ключ „сол“ по два начина: по-ниско и по-високо. – Възможно ли е това? Като говоря за тона „до“, имам предвид едно и също количество трептения. Че някой го взел по-ниско, а друг – по-високо, това не е „до“. В двата тона има разлика, която отговаря на слуха на човека. Който има развито ухо, ще схване тона точно. Чистотата на тона зависи от ухото и от ларинкса на човека. – Как е възможно това? – Много просто. Имаш нужда от известно количество вода, която трябва да налееш за определено време. Отиваш на извора и гледаш – тръбичката е толкова тясна, че едва капе. За определено време не можете да налеете нужното количество вода. Ще кажете, че тук има някаква грешка. Никаква грешка няма. Сменете тръбата, за да тече повече вода. Значи грешките на хората се дължат на техните разбирания. Ако тръбата е тясна, ще я смените с по-широка; ако е широка, ще я смените с по-тясна.

Следователно, ако моралът ти е тесен, ще го разшириш. – „Умът ми недостига.“ – Ще го удължиш. – „Сърцето ми не събира много чувства.“ – Ще го разшириш. – „Не мога да пея.“ – Ще се упражняваш, докато развиеш гласа си. Пеенето има отношение към съзнателния живот на човека. Може да пееш от любов към пеенето; може да пееш и от тщеславие, а може да пееш и за прехраната си. Обаче не можеш да живееш без пеене. Дали знаеш да пееш, или не, това няма значение. Има нещо вътре в човека, което постоянно пее. Ти го слушаш, но не можеш да го изразиш външно.

Какво се разбира под „пеене“? Да пееш, това значи да живееш. Първо ще се научиш да живееш и след това ще се учиш да пееш. Друг важен процес: Не можеш да живееш, без да обичаш. Може да не съзнаваш любовта, но тя работи в твоето сърце. И когато казваш, че сърцето ти се запалило, това показва, че любовта работи в тебе. Сърцето ти отдавна се е запалило, не сега. Колкото е вярно, че сърцето ти се запалило, толкова е вярно, че е загаснало. Това са фигури на речта. Дейността на сърцето никога не спира. Ако изгасне сърцето, и животът изгасва. Като ученици от вас се иска да пеете. – „Ние се стремим към музиката; ние обичаме да пеем.“ – Стремежът към музиката е вложен в човека. Той съзнава, че трябва да бъде добър, здрав, силен, богат. Това не е нищо друго, освен музиката в човека. Стремежът му към музика и пеене го подтиква към живота, който се

изявява в различни посоки. Въпреки противоречията, всеки иска да живее. Млади и стари, всички хора обичат живота, всеки иска да се нареди добре. Питам: Когато работите на младите се нареждат добре, става ли същото и с работите на старите? – „Да дойде веднъж Царството Божие на земята, да се наредят работите на всички хора.“ – Ако Царството Божие дойде и вие не сте готови, какво печелите? Всички четете молитвата: „Отче наш, Който си на небесата, да дойде Твоето Царство на земята, както е горе на небето“. Царството Божие е дошло на земята, но само за готовите души. Мислите ли, че мравките ще разберат нещо от идването на Царството Божие на земята? До каквато култура да се повдигнат мравките, никога няма да достигнат културата на човека. – Що е мравката? – Жестоко същество. Най-жестокото същество на земята е мравката. Змията е хитра, лукава, злобна, но не е жестока. Мравката мисли само за себе си; тя трупа храна, осигурява се. Работи извънредно много, поради което е развила само мускули. Тя няма никаква мазнина, суха е като клечка. Когато човек е недоволен, той прилича на мравка. Той иска да бъде самостоятелен, независим, и каквото пожелае, да стане. Това е мравешка култура. Да трупаш по цели дни, да се осигуряваш като мравката, това не е никаква култура. Ще трупаш, ще трупаш, докато направиш цял мравуняк. И мравките имат един неприятел – мравоядът. Като влезе между тях, той проточи езика си напред. В желанието си да вземат нещо от него, те се полепват на езика му и той ти поглъща. Така той използва мравената киселина.

Аз си служа с мравките за обяснение на противоречията във вашия живот. Не е лоша мравешката култура, но в нея има нещо пресилено. Има определена мярка на взимане. Ще взимаш толкова, колкото ти трябва. Ако взимаш повече от потребното за тебе, ще се натъкнеш на големи нещастия. Най-големите борби в света се дължат на мравките, т.е. на дявола в тях. Да благодарим на Провидението, че ни е запазило от мравките. – „Що е дяволът? Къде ще го намерим?“ – Идете в някой мравуняк, там ще го намерите. Най-опасните същества в света са мравките. Опасни са, защото има и невидими мравки – големи и малки. Мнозина са изучавали историята на мравките. Заслужава да се изучава. Много от нещастията в сегашния живот се дължат на архаичните остатъци от мравешката култура. Трябва да се освободим от нея! Обаче има и нещо хубаво в мравешкия живот. Те се отличават с голяма дисциплина, с голям ред и порядък. И във военно отношение те са добре: имат картечници, чрез които изливат мравена киселина. Те имат добри пионери, инженери, учени мравки, които знаят изкуството да консервират. Тези изкуства са добре развити у термитите. Болестта артеросклероза е резултат на мравешката култура. Невидимите мравки в човека знаят изуството да втвърдяват артериите в човека и причиняват склерозата. Когато животът постепенно изтича от човешкия организъм, тогава се създават условия за

склероза. Жизнените сокове в ставите престават да действат и се явява ставен ревматизъм. Не се страхувайте. Човек разполага с вътрешни възможности, чрез които може да се справя с всички болести. Казвам: Не се безпокойте! Не си създавайте излишни тревоги. Някога хората се тревожат за нищо и никакво: че някой не те поздравил, че написал в писмото си една по-остра дума, че ти махнал небрежно с ръка и т.н. Това са излишни безпокойства, но има и вътрешни безпокойства, които всеки сам си ги знае. Безпокоиш се, че не си постъпил както трябва; че не си издържал изпита си добре и др. Българинът поздравява със сваляне на шапка, а някога – с кимване на глава. В това отношение американците са по-практични: те поздравляват в махане на ръка. Те свалят шапка само на някоя високопоставена дама или на някоя голяма личност. Във всички прояви на своя живот американците се ръководят от девиза: „Времето е пари“. Пък и икономично е да не свалят шапката си толкова често. Пари струва тя. Изобщо, богатите хора са скъпи на малките работи. Една делегация от женско благотворително дружество отишла при един голям богаташ – англичанин, да иска помощ за дружеството. Докато чакали реда си, те чули банкера да говори строго на слугата си: „Защо не внимаваш, като палиш огъня? Ти запали две клечки кибрит, когато можеше да изгориш само една“. Като чули това, жените си помислили: „И ние сме дошли за помощ при него! Той се кара за две клечки кибрит – голям скъперник бил!“ Банкерът ги поканил да седнат, попитал ги какво искат и понеже разбрал мисълта им, казал: „Да икономисваш, това е в реда на нещата; да даваш, това е щедрост“. Като разбрал защо дошли при него, той подписал един чек от хиляда английски лири и го дал на делегацията. Икономисването е добродетел, а разточителността – порок.

Помнете: Ако не разбирате разумните закони на природата и не ги спазвате, никога няма да бъдете това, което желаете. Например, някой се гневи много и иска да се освободи от гнева. Друг иска да се освободи от съмнението. Никой не може да ви освободи от вашите недъзи. Що се отнася до страданието, то е необходимо течение в света. Как ще спреш течението на водата, която се движи по наклон? Ако поставите препятствие на пътя, шумът ще се увеличи. Следователно всяка противоречива мисъл, която поставяте на пътя на вашите мисли, непременно ще предизвика известен дисонанс. Тя е бент, който предизвиква вътрешно безпокойство. Например, животът е течаща вода, която тече по наклон. Питаш: „Как ще завърша живота си?“ Тази противоречива мисъл е бент, който внася дисонанс в тебе.

Казваш: „Ами ако умра преждевременно?“ Що е смъртта? – Отбиването течението на живота. Като се отбие течението на живота, самият живот губи ли се? – Като се отбие водата на воденицата, самата воденица

разрушава ли се? Не, ще се намери отбитата вода и отново ще се вкара във воденицата. Казвате: „Защо идат противоречията? Защо е този дисонанс в нашия живот?“ – Вие сами сте сложили бент на своя живот и се питате откъде имате противоречията. Махнете бента и противоречията ще изчезнат. Тръгваме двама души на екскурзия. Аз нося на гърба си раница от пет килограма тежест, а той – раница 20 килограма тежка. Кой от двамата ще върви по-добре? Аз ще вървя по-бързо, а той ще пъшка след мене, ще моли да го чакам. Не мога да чакам. – „Няма ли човещина в тебе?“ – Ако те чакам и ти носиш толкова тежък товар, какво печелиш? Казвам: Хвърли излишния товар. По-голямата част остави на пътя, а ти носи само пет килограма, за да вървиш заедно с мене. – „Ако останат на пътя, ще се изгубят. После не мога да намеря багажа си.“ – Остави излишъка. Като мине някой пътник, той ще го вземе. Тъй щото, за да вървим заедно, трябва да носим еднаква тежест. Това подразбира да имаме еднакви идеи. Ако си позволиш да ми предложиш аз да взема част от твоя товар, не си на прав път. Нито пък можем да сменим раниците си. Често хората, за оправдание на своя неуспех, казват: „Деца, жена имаме, не можем да се справим с положението си“. – Никакви деца нямаш. Ти си въобразяваш, че децата са твои. Бог ги създаде, а не ти. Щом Бог ги е създал, Той си има грижа за тях. Той е сложил на всяко дете по един килограм раница, колкото може да носи. Ако то е лакомо и иска повече, ти не си длъжен да го храниш. Иска ли детето да го храниш пет–шест пъти повече от определеното, то е на крив път. Има и птици лакоми, които ядат по цял ден. Това е криво разбиране. И хората имат такова криво разбиране за живота. Въпреки това казвате: „Птица е това!“ – Да, и птицата разбира криво нещата, както и хората. Ако птиците могат да се хранят правилно, както хубаво се обличат, те заслужават подражание. Те гладят перата си, мажат ги, по няколко часа употребяват за тоалета си. Оглеждат се, докарват се. Това е добре, но те не знаят как да се хранят. Те се хранят с насекоми, които гълтат заедно с нечистотиите. Тази е причината за краткия им живот. В друго отношение те водят хигиеничен живот. Живеят по горите, спят на дърветата – на чист въздух. По цял ден прекарват на открито, на светлина. Въпреки това животът им е кратък. Причината за това се крие в неправилното хранене. Какъв е изводът от тази мисъл? Добре е вие сами да си направите извода. Казвам: Не поставяйте в ума си нито една мисъл с нейните нечистотии. Щом се натъкнете на такава мисъл, веднага я изхвърлете навън. Писанието казва: „Само чистите по ум и сърце ще видят Бога“. Значи чистите мисли са храна за ума, а чистите чувства – храна за сърцето. По отношение на храната, птиците са като котките. И котката хване мишката и цяла я нагълта, заедно с козината. Следователно философията на живота се заключава в онези мисли, които носят живот и чистота в себе си.

И тъй, ако сте много недоволни, вие трябва да се разтоварите. Някой е натоварен с идеи, които не може да реализира. Например, ти си 50-годишен човек и се стремиш да станеш силен. До 30–40-годишна възраст си бил силен и си придавал нещо към силата си. Обаче от 40 години нагоре, каквито усилия и да правиш, по-силен не можеш да станеш. Колкото повече се увеличават годините, силата ти се намалява. В края на краищата мазнини можеш да натрупаш, но сила не можеш да придобиеш. Растенето е непрекъснат процес, но минава от един свят в друг. Първоначално човек расте на физическият свят – най-висшият процес. Тялото му расте, главно на височина. После той расте в чувствения свят – в областта на чувствата. Най-после той расте в умствения свят – в областта на мислите. След като е работил човек върху себе си цели 50–60 години, той си изработва един възвишен морал, който го прави угоден на Бога. Казвате: „Толкова години работихме върху себе си и нищо не придобихме“. – Това е криво разбиране. – „Колко неща преживяхме! Нищо ли не научихме?“ Под „преживяване“ аз разбирам минаване от едно състояние в друго, т.е. от едно място на друго. Например, ти пътуваш през една планинска местност. На едно място ли стоиш? – Не, ти се движиш от едно място на друго, наблюдаваш, учиш се. Това е преживяване. Привидно като че не става никаква промяна в тебе. Всъщност не е така. Фактът, че всеки момент виждаш нещо ново, това говори за промяната, която става в съзнанието ти. Новото, което виждаш, всякога си е съществувало, но за тебе е ново. Срещаш приятеля си, когото добре познаваш. Обаче сега той изглежда по-добър, по-отворен към тебе. Всъщност, той и по-рано е бил такъв, но сега твоята светлина е по-голяма и по-ясно ти разкрива нещата. – В какво се крие доброто на човека? – В неговата чистота. Човек е подобен на извор, чиято вода не съдържа никакви примеси. Това значи да бъдеш добър човек. И който пие от тази вода, всякога да е доволен. Изворът дава на всички от своята чиста вода, не прави никаква разлика. Следователно доброто е онова начало, което служи за развитието на всяка човешка душа. При доброто човек расте правилно, а при злото – неправилно. Посоката на растенето в двата случая е различна. И добрият, и лошият могат да се развиват умствено, обаче резултатите са различни. Злото води човека в мравешката култура, и той събира само за себе си; доброто води човека в по-висока култура. Мъчно мога да подведа към някаква система културата на доброто и на злото. Културата на пчелите, например, е по-висока от културата на мравките. Ако нарушиш техните правила, иде наказанието. Там има жрица, която заповядва. И ако не знаеш как да пипаш кошерите, ще се спреш на пътя на пчелите, където ще опиташ тяхната строгост. Колкото си по-далеч от пчелите, толкова по-добре.

Казвате, че пчелите работят много. Те се отличават с по-голям ред и

дисциплина от мравките. Пчелите са по-малко войнствени от мравките. Културата на пчелите ще мине в нова, по-висока фаза на развитие. Те събират мед за себе си, да се осигурят и за през зимата. Въпреки това хората им взимат меда. Пчелите се сърдят, дразнят се, жилят. Хората пък се бранят. В това отношение, мравките, пчелите и хората имат едни и същи чувства – всички защитават своето. Това е естествено. Божественото, което е вложено в човека, трябва да се защитава. Ще го защитаваш, без да излезеш от неговите рамки. Не се смущавай за водата, която изтича от извора. Не се безпокой, че водните капки, паднали на земята, образуват кал. Те правят по-голяма добрина, отколкото пакост. Като не разбирате смисъла на живота, казвате, че животът е лош. Животът не е лош, но вашето разбиране за живота е неправилно. Питаш: „Защо Бог ми е дал такова малко тяло?“ И малкото дете се чуди защо не е голям човек. И то иска да порасне. Малкото дете е създадено по известна система и не може да излезе вън от нея. Никой не знае защо известен човек или животно има една или друга форма.

Когато Бог създал света, на всяко животно дал съответна форма. Понеже магарето не било доволно от своя малък ръст, Бог му дал друга форма: по-голям ръст, дълги уши и способност да реве, отдалеч да го чуват и всички да говорят за него. По-рано хората не го забелязвали, но сега, с тази форма, то им обърнало внимание и те започнали да го впрягат на работа. Магарето си мислело и си казвало: „Чудно нещо, аз мислех, че съм философ, мога да уча хората, а то излезе другояче – те ме учат“. Голям философ било магарето – маг-хахарец. Обаче всички започнали да му се подиграват, да му се смеят, и от голям философ то се превърнало на обикновено магаре. И сега, като започне да реве, хората му се смеят и си спомнят за времето, когато се молело на Бога да го направи голямо на ръст, да стане знатно, като философ.

Сега, да извадим заключението: Щом си недоволен от живота, ти си в пътя на магарето. Щом никой не може да ти угоди, щом искаш неразумни неща, ти си в пътя на магарето. Вие сами си създавате нещастията. Ако използвате това, което ви е дадено, вие ще имате щастието на ангела. Обаче, ако имате заложбите на един изопачен живот, с архаични желания, и мислите, че отсега нататък може да станете учени, вие сте закъснели. Във всички същества, излезли от Бога, са вложени възможности да станат велики. Използвайте тези възможности. Ако не сте ги използвали разумно и сте попречили на Божествения план, вие ще станете нещастни. Човек спада към тази категория – да изменя и коригира Божествения план. Онези от вас, които сте готови, освободете се от непотребното във вашето съзнание. Ако вие не се освободите, отвън никой не може да ви освободи. – „Имаме препятствия.“ – Какви са тези препятствия, отвън никой не ги

знае. – „Лош човек съм.“ – Ти сам се спъваш. Никой не знае, че си лош. – „Искам да бъда добър.“ – Искаш да си добър заради хората, те да знаят това. Така сам ще се спънеш. И като станеш добър, пак ще има две мнения за тебе: едни ще мислят, че си много добър; други ще мислят, че зад твоята доброта се крие някаква задна мисъл. Значи всички хора не могат да мислят, че си добър. Тогава ти ще имаш толкова приятели, колкото и неприятели. Съвременните хора се намират именно в това положение. Някога се питаш: „Защо имам толкова неприятели? Откъде дойдоха те? Моля се на Бога, имам добро разположение и изведнъж нахлуе в ума ми една лоша мисъл, и аз се чудя откъде е дошла“. – Това са твоите неприятели. Друг път седиш и се мислиш за светия. Пак нахлуват в ума ти мисли, че си изедник, лош човек; по-лошо същество от тебе няма. Така ти говори нещо в тебе. Ти падаш духом и се питаш: „Защо, Господи, ми даде това страдание?“ – Защото напусна първата форма, която Бог ти даде, иска да станеш маг-хахарец – философ. И вместо да бъдеш маг-хахарец, стана магаре. Вместо да си силен, голям на земята, ти стана магаре, което носи всички укори и подигравки. Казвате: „Магарешка работа!“ Значи необмислена работа.

Какво казал Христос преди две хиляди години? – „Да възлюбиш Господа с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичкото си сърце и с всичката си сила. Да възлюбиш ближния си като себе си. Върху тези две заповеди лежат закона и пророците.“ Учиш хората на закона на Любовта. – „Как ще любим Бога, като не Го виждаме?“ Наистина, ти не обичаш и това, което виждаш. Как ще обичаш това, което не виждаш? Противоречие е това, нали? Питате: „Бог може ли да се хване?“ Това, което се хваща, не е реално. Вътрешно пипане е това, което стои постоянно в твоето съзнание и никога не изчезва. Великият идеал, към който се стремиш, е отвлечен. – „Искам да стана светия.“ – Това е велик идеал. Ако е въпрос да станеш обикновен светия, такива има много по света. Преди да станеш светия, трябва да познаеш хората, ангелите, съществата над ангелите и най-после – Бога. Колко време ще мине, докато познаеш Бога? Казано е: „Това е живот вечен, да познаеш Бога“. Тогава ще изчезнат противоречията.

Някога аз си представям известни положения, привидно невъзможни. Например, обичам един кон и търся начин да изразя обичта си към него. Как ще я изразя? Ако сложа на краката му ръкавици, ще се ползва ли той от тях? Щом го обичам, първо трябва да се заема да превърна копитата му в ръце и крака, подобни на човешките. Тогава ръкавиците имат смисъл. Някога и вие не знаете защо ви са ръкавици. Като ви дадат, казвате, че не ви стават. Това показва, че сте недоволни от идеята. То е все едно, че идеята не струва. Не, има някакъв дефект във вас, който трябва да се изправи.

Като говоря по този начин, вие мислите, че като отидете на онзи свят, веднага ще се изправите. Ако е така, аз мога още днес да ви дам билет да отидете на онзи свят. За три–четири часа ще отидете. Обаче, като влезете в онзи свят неподготвени, веднага ще кажете: „Моля ви се, вземете си билета, искаме да се върнем назад. Да останем още на земята“. Отиването на онзи свят не е механически процес. Ако не си готов за там, ти ще изгубиш и малкото, което имаш. А това, което търсиш, не знаеш дали ще го намериш. И тогава ще се намериш в положението на маг-хахареца. Мислиш, че като отидеш на небето, ще бъдеш щастлив. Ни най-малко няма да бъдеш щастлив. За да живееш на небето, трябва да имаш схватлив ум и добре развито сърце, да схващаш всичко, което става там, и да се ползваш от него. Там редът е съвсем друг, не е като на земята.

Бъдете доволни от живота на земята, за да използвате условията, които ви се дават тук. Това значи да придобиете правилна философия за живота. Като не разбирате живота, вие бързо се произнасяте за хората. Казвате, например, за една сестра, че не е духовна. – Как разбирате кой човек е духовен и кой не е? Каква е вашата мярка за определяне духовността? Ако е въпрос да определите интелигентността на човека, това е по-лесна работа. Колкото повече светлина възприема и обработва той, толкова е по-интелигентен. Аз не говоря за физическата, но за духовната светлина. Очите мъчно възприемат силната физическа светлина. Например, пътувам в тъмна нощ през гората. В първо време, мъчно вървиш – тъмно е. Обаче след време очите ти се нагаждат и започваш да виждаш в тъмнината. В това време някой иде срещу тебе с голяма светлина, която насочва право в очите ти. Започваш да се дразниш, свиваш очите си, мръщиш се. В случая ти си по-доволен от тъмнината, отколкото от ярката светлина. Добро нещо е светлината, добро нещо е и тъмнината, но когато си почиваш. Иначе в тъмнината човек изпада в заблуждения. В една тъмна нощ една американка попаднала на края на града и бързала по-скоро да излезе в някоя осветена улица. В това време я настигнал един негър, прегърнал я, целунал я и тръгнал с нея, да я придружи. Като мислела, че е някой благороден американец, тя приела услугата му. Каква била изненадата, когато още при първия фенер тя видяла, че негър я придружава. Веднага тя извикала стражар и го предала, за което му наложили голяма глоба. За да не плаща глоба, негърът трябваше още в тъмнината да се отдалечи. Грешката е там, че той я придружил до светлината и тя видяла черното му лице.

Някога и вие искате постъпките ви да излязат на бял свят, всички да ги видят. Обаче не знаете, че за някои от вашите постъпки, изнесени на светлината, ще ви глобят. Вашият живот е драма или комедия: някога е весел, а някога – тъжен. На земята срещате добри хора, но срещате и хора с

черни лица, поради което се обезсърчавате и казвате: „Не струва да се живее“. Съгласен съм с вас – по стария начин не струва да се живее. Обаче по нов начин, с ново разбиране струва да се живее. Мъчно се минава от стария в новия живот, но ако можеш да се повдигнеш на една стохилядна от милиметъра, това е голямо постижение. Ако си недоволен от живота, кажи си: „Не искам да бъда маг-хахарец“. Кажи и направи! Превърни недоволството в доволство и благодарност. Защо ще мислиш как да разпределиш богатството си, какви благодеяния да направиш. Според мене всяко благодеяние, направено без любов, изопачава човешкия живот. Днес не се изискват благодеяния, но любов. Любов се иска от хората! Дойде при тебе един здрав човек, иска помощ, оплаква се, че пропаднал. Не му давай пари, дай му мотика в ръка. Нека дойде с тебе заедно да копаете, да жънете на нивата. – Бил беден. – И беден да е, вместо да роптае и мърмори, нека работи. Ако и вие, като просяците, по цели дни мърморите, изказвате недоволството си от Бога, какво ще постигнете? Всеки ден ще се повтаря едно и също нещо. В това повтаряне няма никаква придобивка. Недоволството нищо не допринася. – „Никой не ни обича.“ – Това е крив възглед, това е заблуждение. Каквото дадеш на човека, той все ще бъде недоволен.

Един българин се оженил за млада, красива мома. Той бил доволен от нея, но само едно не харесвал – не могла да работи. Тя била слаба, нежна, скоро се уморявала. Той се разговарял с Господа: „Господи, защо ми даде толкова слаба, нежна жена, да не може да работи?“ Бог взел тази жена при себе си и след време му дал втора: здрава, енергична, способна за всякаква работа. – „Сега, Господи, съм доволен.“ Обаче в скоро време той започнал да се оплаква и от нея. – Защо се оплаквал? – Често го биела. Щом не постъпвал, както трябва, тя го набивала на общо основание. Сега и на вас казвам: И вие, като този българин, може да минете и през едното, и през другото състояние. И двете състояния ще ви натъкнат на противоречия: в първия случай ще бъдете недоволни, че всичките ви желания не са задоволени; във втория случай желанията ви ще бъдат задоволени, но ще ви бият. И в двата случая сте в противоречия, които вие сами си създавате. Като не разбирате причината за противоречията, обвинявате Бога, природата, условията. „Защо природата не ми е дала повече блага?“ – Не говориш истината. Природата е крайно щедра. Тя дава на човека, колкото иска. Важно е, че той не може да се справи разумно с даденото, поради което изпада в противоречие.

Истинската философия на живота се заключава в това: всеки даден момент да бъдеш доволен от най-малкото добро, което Господ ти е дал. Следващият момент ще дойде друго добро. Не се стремете към най-голямото добро. – Защо? – Защото то води към голямото зло. Който е

доволен от малкото добро, ще получи и голямото добро; който е недоволен от малкото добро, голямото добро никога не ще му се даде. И обратно: Бъди доволен от малкото зло, за да не дойде голямото зло. Такъв е законът. Ако не приемеш малкото добро, голямото няма да дойде; ако не приемеш малкото зло, голямото зло ще дойде. Ето защо, за да се избавиш от голямото зло, приеми малкото зло. Вие постоянно се молите на Бога за много работи. С вас заедно се молят милиони същества. Всеки иска нещо от Бога. Той трябва да дава. И като дава, едни са доволни, други са недоволни от Него. Мислите ли, че Бог е доволен от вас? Той се чуди как да ви помогне, да ви направи умни и добри деца. Вие се чувствате нещастни. Искате да постигнете всичките си желания. Дойде една идея в ума ти, искаш непременно да я реализираш, но не успяваш – идеята ти изчезне. Дойде втора, трета, четвърта идея – всички изчезват. Казваш: „Нищо не постихнах!“ Религиозен си, стремиш се към Христа. Един ден забелязваш, че Христос се отдалечава от тебе. – Защо се отдалечава Той? Положението ти е подобно на това на младия момък, който има възлюбена. В първо време, тя е готова да направи всичко за него, да се жертва. Оженват се: тя му готви, пере, чисти къщата, но той все ще намери нещо, от което да е недоволен и да каже обидна дума. Тази дума застава като препятствие на нейната любов. Обидните думи се нижат една след друга и любовта на младата жена се намалява. Той си казва: „Едно време тя ме обичаше повече“. – И ти я обичаше повече. Обидните думи отдалечават любовта от човека. Мъжът представлява физическия живот, с който трябва да се справите. Жената представлява вътрешния живот в човека. Мъжът изгражда къщата, а жената я измазва и нарежда. Мъжът донася дърва и вода, а жената наклажда огъня. Както виждате, работата между мъжа и жената е строго разпределена. Също така, работата е разпределена между ума и сърцето. Ако не разбирате така живота, вие ще се натъквате на вашите атавистически мисли и желания. Затова, като погледна лицето на съвременния човек, виждам изразено на него голямо недоволство. По него се чете пътят, по който е минал човек – буен или спокоен. Погледни линиите на лицето си и сам ще прочетеш това. Дисхармонията върху линиите на лицето се отразява и върху другите удове на организма: на дробовете, на стомаха, на краката. Дробовете и стомахът нарушават своята нормална дейност. За да възстановите хармонията в своите умове, трябва да работите върху себе си и да се молите усърдно.

Казвате: „Едно време ние се молехме много. Сега, колкото повече минава времето, толкова по-малко се молим“. Според мене, да се молиш, това значи да си свободен. Ще се молиш от сутрин до вечер и да ти е приятно, че се молиш. Казано е: „Постоянно се молете“. Само свободният може да се моли. Няма по-велико нещо за човека от молитвата, т.е. от разговора си с Бога. Всичко на земята зависи от молитвата на хората, но не както сега се

молят. Съвременната култура е на маг-хахареца, всички се стремят към грандиозни работи. Бог е натоварил хората с техните градниозни желания и те трябва да се разтоварят.

Новата култура ще почне при нови условия. Първото правило на новата култура е следното: Най-големият и най-силният ще слугува на слабите. Значи силните ще слугуват, а слабите ще се учат и ще бъдат признателни. Онези от вас, които са силни и знаещи, трябва да служат. Онези, които нищо не знаят и са слаби, да се учат и да благодарят. При това положение няма да има никакво различие между хората. Сега има три категории хора: силни и слаби, умни и глупави, възрастни и деца. Под „дете“ не разбирам кресливото, плачещо, но дете, което само при един поглед от страна на бащата разбира какво трябва да направи.

Сега у вас се явява мисълта да покажете на света, т.е. на светските хора, че не сте като тях. Всеки човек иска да бъде щастлив и може да бъде. Обаче трябва да се знае истинският път за придобиване на щастието. Как ще направиш грешника щастлив, щом той иска пари? Как ще стане щастлив онзи, който мисли само за материални блага? Той иска да си направи къща, за да печели с нея. Не го разубеждавай, остави го да направи къщата си. Като загази някъде и не може да си помогне, тогава иди при него, дай му съвет, помогни му да довърши къщата си. Така той ще разбере кой е правият път, който води към щастието. Виждаш един горд, самонадеян човек. Не го ругай, но остави го да се проявява, както разбира. Той ще се облича хубаво, ще живее като аристократ, докато изгуби всичко, каквото има. След това, можеш да му дадеш съвет, да му покажеш как трябва да живее. Казвам: Спасението е в изобилието. Когато има много хляб, въпросите лесно се разрешават. Когато хлябът е малко, тогава идат противоречията. Ако имам само един хляб, как ще ви задоволя? Ще ви дам по една хапка. Но ако имам хиляда хляба, на всеки ще дам по три–четири, всички ще бъдат задоволени. Ще кажа: Яжте, колкото искате!

Някога вие искате Господ да ви говори. Имате ли радио, с което да се съобщавате с Господа? Горе на темето имате едно радио. Отворете го и слушайте! Ако радиото ви не работи, извикайте някой майстор да го инсталира. Искаш да се съобщаваш с ангелите. И за тях има радио – отпред на главата. Искам да се съобщавам с умните хора – тяхното радио е горе някъде, отзад на главата. Човек има още няколко възможности да се сношава с външния свят. Обикновено човек си служи с едно–две радиа, свързва се със същества от низшия свят, които съобщават всекидневни, дребни новини.

Един американец отишъл да говори по телефона с един свой приятел, с

когото не се виждал десет години. В това време жената на приятеля му била при него и слушала разговора. Той казал: „Ще ми дойде един приятел на гости – не съм го виждал десет години“. Жената отговорила: „Сега не е време за гости, не искам този приятел да дойде“. Тя мислела, че се разговаря с мъжа си, а приятелят му чул целия разговор. Питам: Какво трябваше да каже тя на мъжа си? – „На драго сърце, нека дойде твоят приятел у дома.“ Така някой ангел ви каже по радиото: „Искам да ви дойда на гости, ще доведа и мои приятели“. Обаче жената се обажда: „Не искам сега гости“. Това са разговорите на съвременните хора. Те са хора на крайните промени. Хората са толкова променчиви, че аз им се чудя. Никога човек не е доволен от това, което има.

Коя е основната идея на днешната лекция? Аз не засягам вашия стар живот, т.е. вашите стари капитали. Той е за вас. Новия капитал трябва да сложите в действие. Това е любовта към Бога. Мислете повече за любовта към Бога и за приложението в живота. Любовта към себе си и към ближния е доста разбрана за вас. Ако има нещо, което куца у вас, това е любовта ви към Бога. Когато тази любов проникне във вас, тогава правилно ще се прояви и любовта към ближния и към себе си. Бог – това е третият елемент, това е новата култура. Не можете да бъдете щастливи, докато не обичате Бога. А това значи да обичате целия свят, да обичате всичко живо. Да обичаш Бога – най-съвършеният в света, това е смисълът на живота. Като любиш Бога, не трябва да мислиш, че той те обича повече от другите или че ти стоиш по-горе от тях. Като обичаш Бога, всякога ще бъдеш готов да заемеш последното място, което Той може да ти даде.

Сега всеки човек се мисли за нещо. Вие изключвате малките същества от вашия живот. Щом изключваш най-малкото същество в себе си, ти не обичаш Господа. Това същество е препятствие на твоя път. Внимавай да не поставяш на пътя на своя ум, сърце и воля някакво препятствие. На друг език казано: „Ще вземеш последно място“. Така ти ще изгубиш по-малко време, отколкото да си проправяш насила път. Ще кажете, че любовта към Бога е непостижима идея. За онзи, който не разбира живота, тя е непостижима. За онзи, който разбира, тя е постижима. Колкото повече противоречия, препятствия и дисонанси се явяват в живота ви, това показва, че любовта се увеличила. Важно е препятствията да се премахнат. Обаче Любовта, като сила, ще си остане.

Прочетете 10-та глава от Матея, от 10–21-ви стих. Извадете вътрешно заключение от прочетеното и от това, което чухте в лекцията. Аз не искам да го приемете буквално. Ще го дъвчете, докато извадите нещо ценно за вас. Нека останат в ума ви две важни правила: Бъдете доволни от най-малкото добро и от най-малкото зло. Ако не сте доволни от това, ще се

натъкнете на големи мъчнотии. Малкото зло ви се струва голямо, а малкото добро не ви задоволява, струва ви се малко.

Бъдете доволни от най-малкото добро.
Бъдете доволни и от най-малкото зло.

Т. м.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 19 юни 1932 г., София, Изгрев.

1932_06_19 Живейте разумно
неделна беседа

ЖИВЕЙТЕ РАЗУМНО

Защо има безверие, защо хората вярват и защо хората не вярват? Това е тяхно лично право. Нямам право да се занимавам с вярата и безверието на хората. Това е семейна работа, че някой бил жена си, то е негово право. Че аз мисля по един начин, то е мое право. Че той мисли по друг начин, то е негово право. Няма какво да се меся във вашите мисли, но когато вие искате да ми продадете една калпава стока на мене, аз няма да се меся в онова, което искате да ми продадете, но аз имам право да не я взема. Наука има за ония реални работи, които трябва да приложим и да възприемем. Сега съвременните хора мислят за едно. Сегашната култура в известни отношения прилича на себе си. Всеки един прилича на себе си. Германците мислят по един начин, французите – по друг, русите мислят по трети, англичаните – по четвърти, американците – по друг, всички се различават. Особени, специфични разбирания имат, които ги отделят един от друг. От гледището на някои религиозни пък съвсем другояче седят нещата. Преди години всички българи, които бяха евангелисти, считаха Америка за образец, и Англия също. Щом дойдеше въпрос за нещо, казват: "Както е в Америка." Образец я считаха. Сега вече Америка не може за всичко да служи за образец. Един приятел пише, че има толкова бандити в Чикаго, че посред бял ден, по средата на чаршията може да те претрепят, не си сигурен за живота си. Това е едно социално разбиране на нещата. Бандитите и те имат едно верую, затова са станали бандити. Един бандит счита управлението за насилие върху себе си. Следователно, за да извоюва своята свобода, става бандит. Че вземете Левски, Ботев нали бяха "бандити" в турско време, против турската държава. Търсеха да ги хванат, да ги обесят. Сега, след освобождението се наричат герои на българския народ и казват, че Ботев и Левски, и други подобни на тях, са освободили българите. Може да е така, то е верую вече. Много вярват хората. По някой път аз разсъждавам по следния начин. Когато някое дърво е изгнило, само да го пипне някое дете, и то пада. Детето казва: "Трябва да знаете, че аз помогнах за падането на дървото." Казвам: Ако и детето не беше бутнало, то вятърът щеше да събори дървото. Вятърът има своя работа, детето има право да бута дърветата и някои дървета може да падат от неговото бутане, а някои още повече ще се засилят. Често и ние мислим като тези деца. Ние мислим, че сме направили нещо. В събарянето на света не може да има наука. Наука има там, дето има градеж. Когато хората едни други се изнасилват, или когато хората не говорят истината, в това няма никаква наука. В това може да има верую. Управляващите едно обещаят, второ, трето, всичко обещават и в

края на краищата какво остава на съвременното човечество? Толкова религии има в света? Ако само четете, толкова спасители са се явявали в света, и човечеството на Земята още не е спасено. Има известни социални недъзи и от наше гледище, но такива недъзи съществуват. Навсякъде в природата съществува неравенство. Вие не може да намерите нито две частици равни една на друга, нито две тела в пространството ще намерите, които да са равни. Земята няма тази сила, която Слънцето има, Земята няма тази сила, която Юпитер има. И Меркурий е по-силен от Земята, по-малко сила има в Земята. Според нашето разбиране, ние искаме да внесем в света братство, равенство и любов, всички хора да са равни – нещо невъзможно. Равенството, това е една отвлечена научна идея, трябва да се разбира какво нещо е равенство и братство. Материално равенство и братство не може да има. Всички хора не може да бъдат богати. Всички хора не може да бъдат сиромаси. Всички хора не може да живеят едновременно на Земята, но и всички не може да умират. Част от тях ще умират, част от тях ще се раждат, както сега става. Защо умират хората? Защото няма място за тях. Научно говоря. Следователно от научно гледище хората умират по единствената причина, че няма място за тях. Трябва да има място, за да живеят някъде. Туй е разбиране на идеята. Мене на земята нищо не ми трябва. Ни къща, нито общество, нито народ, нито човечество. Мене ми трябва да вярвам в Бога. Питам: как ще примирите вие тази идея с вашите постоянни желания? Силата Божия е във вашите частици, в природата вътре. Вие ще направите една къща и не знаете как да я направите, и не знаете колко голяма трябва да бъде къщата. Когато се строи една къща, трябва да знаете колко дебели трябва да бъдат стените, после, каква височина трябва да има, туй непременно трябва да знаете. Във физическия свят всичкото нещастие на съвременните хора произтича от техните идеи, които не са в съгласие с ония закони, на които Земята се подчинява, а човек не иска да им се подчини. Има закони, на които Слънцето се подчинява, а някой философства и казва: "Слънцето може да се подчини, но аз не мога да се подчиня." Слънцето още не е придобило свободата, а човек казва: "Аз съм свободен, мисля каквото искам." Свободен си да мислиш, че си болен, свободен си да мислиш, че си сиромах, свободен си да мислиш че си невежа, свободен си да мислиш, че си слаб, свободен си да мислиш че имаш нужда от хората. И пак свободен си да мислиш, че трябва да мислиш, че трябва да ти се народят деца. Свободен си да мислиш че трябва да имаш няколко милиона в джоба си. Свободен си да мислиш че трябва да идеш на разходка. Но само си свободен, но питам какво те ползва такава една свобода? Казваш: Да имам няколко милиона. Свободен си да мислиш. Ще мислиш за два, три, четири, пет милиона. Това е закон на вярата. Ти мисли, тъй и ще стане. Тогава съвременните учени и религиозни хора се намират в положението на онези двама светии. Единият от тях поддържал, че Господ всичко може

да направи, а другият поддържал че по някой път и човек трябва да направи нещо. Те и двамата обичали боб, макар че светии много рядко ядат боб. Един ден светията, който поддържал, че и човек трябва да направи нещо, сварил боб без сол. Като почнали да ядат, правоверният светия казал бобът е безсолен. Другият казва: Господ го е осолил – Как го е осолил? Трябваше да му туриш сол. Другият казал: То е друг въпрос. То е моя работа. Но и ти можеш да осолиш боба, тури сол, колкото искаш. Сега изводът. Всеки човек има нещо съществено, което трябва да внесе в своя живот. Това зависи от него. Всичкото нещастие произтича от факта, че на нас всичко ни е дадено. Но ние не сме внесли достатъчно количество сол във варенето на боба. Всичкото нещастие произтича все от нас, от нашата голяма ученост, от голяма вяра страдаме. Например момъкът вярва в момата. Питам: вие може ли да се доверите на богатството, може ли да се доверите на два милиона? Ако се осланяте само на парите, на вашето богатство, не зная дали можете да станете щастливи. Колко кандидати ще се явят за една богата мома? – Може много да се явят, но тя ще пристане някъде непредвидено и тези кандидати остават само с вярата си в богатата и красива мома. Вие вярвате там, дето няма никаква възможност човек да бъде щастлив. Някой се жени и той иска да бъде щастлив. Всичките нещастия в света се раждат все от женитбата. Туй е научно твърдение. Не е вяра вече това. Да ви докажа. Докато Адам не беше женен, той беше в рая. Но щом се ожени, изпъдиха го от рая навън. Аз засягам въпроси принципно. Не съм против женитбата, но казвам резултатът е такъв. Едно съвпадение е: Адам искаше да се ожени и като се ожени, Господ му каза: Хайде сега навънка. Женени хора в рая не се търпят. Онзи, който е скроил преданието за Адама, казва едно – то е по закона на вярата. Аз научно го развивам. Той като се оженил, Господ казал: В рая има място за един мъж, няма място и за една жена. Жената, тя още е пълна с тщеславие. Раят е малък за нея. Тя като погледнала на външния свят, дошъл при нея един кавалер, рицар и заради това, което са направили, Господ трябваше да ги изпъди навън от рая. Аз не засягам сегашния живот, говоря за Ева. Човек е женен, оженен е за тялото. Щом си в тялото, ти вече си едно противоречие, особено ако отделиш човешкия дух, човешката душа, човешкия ум и човешкото сърце от живота на тялото. Сам по себе си техният живот се различава, но щом са свързани с материята, започва един живот на постоянни промени и човек постоянно чувства разочарования в себе си. По някой път, когато е сиромах се оплаква, но понякога и богатият се оплаква. Ако е вярно оплакването на сиромаха, че условията са тежки, питам: Богатият, който има най-хубавите условия, той защо се оплаква? Най-после ние живеем добре, защо се оплакваме? Някои вярват, че съществува едно същество толкова разумно, че по-разумно от него няма в света. Как е възможно тогава в този разумен свят и в присъствието на туй разумно същество да сме нещастни, да имаме такива противоречия, които

съществуват. Онези, които не разбират смисъла ще кажат: Господ така направил света. Или някой казва: Аз така искам. Човек всякога иска да направи най-леките работи. Човек е много практичен. Никой досега не се е опитал да разреши най-мъчните въпроси. Всичките хора, доколкото знаем, са се опитали да решат въпроса на вземането, но нито един човек не се е опитал да реши един въпрос на даването. Ще кажете: нали има благодетели. Но те развалят чуждото имане. Кой е онзи човек, който е раздал своето? Ти си одрал кожите на няколко животни, продал си ги и раздаваш парите. С чуждото много лесно се прави добро. Ако аз одера кожите на десет живи хора, пък направя на двама добро, тогава на двамата е добре, но не и на десетте души одрани. Казвам: Докато човек не засегне въпроса на даването, докато той се занимава с въпроса на вземането, нещастията всякога ще бъдат на неговата врата. Ще ви приведа сега един пример. Примерът не е за обяснение. Този пример научно няма да обясня. Науката иска конкретно определение, конкретно обяснение. Един богат американец се влюбил в една богата и красива американка. На тази мома баща ѝ по една случайност заборчлява, фалира, обеднява. Той като се научава, че тя е обедняла, казва: Бедна жена не ми трябва, макар да е красива, щом е бедна не мога да я взема Трябва ми богата мома. Тя от голяма скръб умира. Той забравя това. Става виден американски проповедник, оженва се, ражда му се едно дете, толкоз лошо дете, капризно, по-късно това дете става пияница, крадец, разбойник и баща му трябвало постоянно да ходи и да търси своя син из кръчмите. Как ще си обясните този факт. Защо се ражда лошият син в дома на този проповедник? Авторът, който съчинил този разказ, казва: Онази, бедната мома, която умряла от скръб, Господ я изпратил в дома му, като едно негово дете да я възпита. За този, който вярва в кармата, това може да бъде обяснение. Но за един човек, който не вярва, на него трябва да му доказвате дали е така или не. Може да ви приведа и друг пример – едно съвпадение на нещата. Едно дете от Габровско, отрязало езичетата на пет лястовички. Като пораства, оженва се и петте деца, които му се родили били все неми. Друг пример: Във Варненско в село Четмак две лястовички си правят гнездо на тавана на една кръчма. Други две лястовички отиват и задигат калта. Първите лястовички две седмици работили и един ден намират крадците, скарват се и падналите долу котката ги изяла. Те били именно крадците. Целият живот е пълен с такива факти. Сега казвате: Аз да стана богат, че каквото ще да става. Когато аз умра, с мене да става каквото-ще. Случи се така, че ти станеш богат и ако туй богатство ти донесе най-голямото нещастие в живота, питам какво си спечелил? Едно богатство, което носи щастие разбирам, но едно богатство, което носи нещастие в себе си, каква полза има от него? Не че човек не трябва да бъде богат. Има случаи когато природата не може да търпи бедните хора. В друг случай природата не може да търпи богатите хора. Бедният е алчен

човек. Всички ненаситни хора са бедни. Бедният човек прилича на празнина, която трябва да се попълни. Богатите хора не можем да ги осъдим в алчност, богатите хора може да ги осъдим в коравосърдечие. Онова, което имат, те не го употребяват. Излишно им е, но не го дават никому. Питам тогава, как човек може да се спаси? Като паднеш във вода или като паднеш в някоя яма, дето няма вода, кое е за предпочитане? Ако ямата е пълна с вода, по-лесно може да се спасиш. Ако няма никаква вода, може да загинеш. Ако богатството е водата в ямата, а сиромашията е празна яма, питам тогава, кое е за предпочитане? Казано е в Евангелието: "По-лесно е камила да мине през иглени уши, нежели богат да влезе в Царството Божие." Ако аз кажа тъй: По-лесно е овца да влезе в Царството Божие, отколкото вълкът, тогава какво ще разберете? Човек, със склонностите на вълка, никога не може да влезе в Царството Божие. Царството Божие е един велик и разумен живот. Туй, което човек направи на другите хора то ще се върне отгоре му, добро или зло. Ученият човек изчислява, мери, уточнява, той прави наука, а вашата наука се основава на вярата. Ученият човек изчислява и казва че обемът на слънцето е един милион и триста хиляди пъти по-голям от обема на земята. Вие вярвате, че туй изчисление е вярно. Някой проповядва за оня свят, вие казвате: Това не е научно. Едва сега вече хората почнаха да правят опити има ли друг свят или не. И сега в цивилизования свят аз зная, че има хора, които са ходили в оня свят и са се върнали. Това са учени, капацитети. Не искам да споменавам имената. От България няма такива случаи. Има учени хора от Германия, които са яздили в оня свят. Има учени хора в Русия, които са ходили в оня свят. Има учени хора от Англия, от Америка, От Япония, от Индия, които са яздили в онзи свят и цели трактати има писани и фотографии има на пътищата, по които трябва да се мине, какви са условията. На митницата между този и онзи свят, никакъв багаж не се позволява. Ще минеш без багаж. Пари няма да носиш. Най-напред нашето понятие за живота е много повърхностно. Сегашните учени хора казват, че докато човешкото сърце туптяло, биело, човек живее. Има същества в света, които нямат сърце и те живеят. Как живеят без сърце? Питам, къде е сърцето на една глистя и при това тя живее и се размножава. Сърцето има няколко пулса. Толстой разказва за един пример. В Русия един руски княз, който така припаднал и лекарите констатирали, че е умрял. Събрали се всички наоколо и като чели молитви, после самият този умрелият човек описва, че той се е измъчвал за това, че всички мислели, че е умрял. Всички, казват: Горкият човек умря. Но как стана, кои са причините за това? – Такива и такива. Лекарите констатирали, че е станало спиране на сърцето, че трябва да го заровят: Разправя този княз как се е молил, какви обещания е давал в случай, че оживее, какво би направил и оттам насетне решил да посвети живота си на богоугоден живот, да стане калугер. Значи това не е единственото условие. Смъртта произтича от друга, съвсем друга

причина. Няма условие да живее човека. Щом има условия, той живее, въпреки че сърцето може да е спряло. То може да пулсира, съвършено не може да спре човешкото сърце. Защото във Вселената има общ пулс. Може да кажем, че цялата Слънчева система има общ пулс, който бие във всички същества. Съществува само един ритъм в кръвоносната система. От туй сърце се регулира пулса на всички живи същества. Някой път с нашата мисъл може да спрем пулса на нашето сърце. Индусите имат начини за спиране на сърцето. Има индуски факири и адепти, които могат да спрат сърцето си със своята мисъл. В Индия са правили опити да спрат сърцето и след 1-2 дни чрез силата на своята воля да накарат сърцето си наново да пулсира. Това ви се вижда невъзможно. Невъзможните неща за нас са възможни за други. Ние имаме специфично разбиране за нещата. Ние считаме, че в природата има закон, който нарежда. Законът не е причина Зад закона седи един принцип. Чрез, закона се регулират тия сили. Но зад всяка сила съществува нещо разумно, което функционира в дадения случай. Това е принципът. Законът функционира чрез други сили и ги туря в действие. Тогава се образува животът. Животът от един общ център се предава в тия малките центрове, в които ние се индивидуализираме. Мене ми е чудно, когато чуя, че религиозните хора и философите искат да докажат, че има Господ, или това, че Го търсят, когато ние живеем и съществуваме в Бога. Живееш в Бога и доказваш, че той съществува някъде. Туй, в което ти съществуваш, защо ще го доказваш. За да докажеш, че нещата съществуват, трябва да има контраст. Онзи, който иска да докаже, че Бог съществува, трябва да го съпостави с друго същество. Щом няма друго същество, туй е нещо, което не може да се докаже. Реалността седи в това, че ние живеем и съществуваме в туй същество вътре, понеже то живее и ние живеем, понеже то мисли и ние мислим, понеже то чувства, и ние чувстваме. Тъй седи законът. Ти си радостен, разбрал си Бога, скръбен си, отделил си се от Него в своето съзнание. Ти го търсиш някъде. Ти, ако имаш един приятел най-малкото съмнение у тебе относно неговия характер, веднага ще внесе една пертурбация вътре у тебе, и ти ще започнеш да страдаш. Най-малкото подозрение, което имаш към своя приятел, веднага ще внесе известни страдания. Най-малката вяра в него внася една вътрешна радост. Да кажем, някой от вас вярва в каквото и да е. Сегашните хора се стремят да направят външния живот щастлив. Искат едно идеално знание, искат да турят едно равенство между богати и сиромаси, нещо, което е невъзможно. Искат да турят ред и порядък в света. Отде ще вземете модел? Ако накараме богатите хора, ако им вземем богатството, а сиромасите да ги турим на тяхно място, каква полза? Хубаво е, ако богатият е напълнена кофа на едно колело, ще излея водата, а бедният е празна кофа на това колело. Богатият не е богат винаги. Богатият е богат, докато изсипе водата е богат. Щом престане да изсипва, е сиромах. Щом нагребе отдолу, пак става богат. Заблуждението седи в това, когато

казваш: Виж, той богат станал. Ти си на същото колело отгоре. Ти сега мислиш, че си сиромах, затова си сиромах. Зная сиромаси хора, които преди 10 години са били сиромаси, сега са милионери. Преди 10 години им казвах, ще бъдете богати. Турците казват: На 50-те не било, че на 100-те. Онзи от вас, който иска да разбира природата, той трябва да я разбира в нейната целокупност. Ако вие разглеждате планинските върхове, долините, реките, тревите, растенията, животните, всевъзможните форми, това голямото различие и голямото разнообразие, което съществува в природата, вие ще си съставите едно понятие. Възможно ли е равенство на земята при сегашния строй на нещата? Невъзможно е. Абсолютно е невъзможно да има материално равенство. За да бъдат нещата равни, те трябва да имат общ знаменател. На физическото поле нямаме такъв знаменател. Богатият човек се мисли силен, по причина на своето богатство. Ученият си мисли, че е силен по причина на своето знание. Невежият си мисли, че е слаб, защото му липсва знанието. Болният мисли, че е болен, защото няма здраве. Здравият мисли, че е здрав, силен. Питам: Здравето у човека сила ли е? То е един резултат. Богатството сила ли е? То е един резултат. И учението е един резултат. Тогава защо ние поставяме всичката наша вяра върху резултати. Ти разчиташ на своето знание, на своята сила, на богатството си, но те може да изчезнат един ден. Ти разчиташ на своето здраве, но то е преходно, то днес съществува, но утре може да го изгубиш. От сегашната криза много от американските милионери станаха бедняци. Те са били хора с по един, с по два, с по десет, с по 20 милиона, 100 милиона. Някои от тези милионери, останаха бедняци, без пет пари. Вестниците бяха съобщили, че един банкет се е дал в град Ню Йорк и там са се събрали най-големите бивши богаташи със скъсани дрехи, с всичките си титли, те там се разговаряли, шегували се със своето положение. Казват: Сега ще търсим нашето богатство. Тия, които станаха наши наследници, пък ние сега ще си почиваме. Радваме се, че се освободихме от богатството, за да бъдем малко по-свободни. Но кажете: Кой беден човек се радва на своята беднотия. Тук преди малко дойде един човек при мене, оплаква ми се с крак болен, върви с един бастун, има 4 деца, плаче, че децата му искали хляб. Плаче човекът. Казвам: Ти при мене като плачеш, ще вземеш нещо, 10,15, 20,100 лева. Утре пак ще плачеш. Плачи, ако плачът е изкуство, ще получиш нещо. Аз разсъждавам за небето, за своята беседа, която ще държа, а той мисли с мене заедно за своите деца как ще ги изхрани. С философия децата няма да ги храни. Този, който ги е пратил от небето, той ще ги храни. За колко време една птица е длъжна да изхрани децата си? Докато израснат крилцата им. Като израснат крилцата им, тя е свободна. Сега той станал голям момък, чака баща му да плаща 300-400 хиляди лева. Ти отиваш да копаеш лозето и той тръгнал с ръкавици. Бащата и майката работят, а синът и дъщерята с ръкавици, напарфюмирани, за да не им се развали кожата. Кожата на

бащата и майката няма да се развали. Утре техните деца се разболеят. След това казват: Бедните деца да не страдат. Децата нека кажат: Бедните наши родители да не страдат. Трябва една философия. В хората има нещо добро и нещо изкривено, те не разбират принципите и последствията. Че онзи богатият човек, щом е недоволен и все мърмори, ще осиромашее. Сиромахът, който е недоволен от сиромашията си, няма да се раздели от сиромашията. Сиромахът не само да е недоволен, но да се радва на сиромашията. Такъв е законът. Строг е законът в природата. Щом стане доволен от сиромашията, той ще стане богат. Богатият, който е скържав, трепери над богатството, туй богатство ще му се вземе. Тогава законът е следният. Силният не трябва да бъде силен за себе си. Силният за слабите е силен. Богатият за сиромасите е пратен да помага. Добрият е пратен да помага. От него зависи, не насила да го карат, но той сам трябва да съзнава къде и как да помогне. Днес всеки живее за себе си. Виждаме как е създадена природата. Милиарди клетки има и всички живеят заедно, от тях е създадено човешкото тяло. Ако отделим главата от тялото, най-учените клетки какво ще стане? Учени са клетките и на сърцето. Когато дойдем до мозъка там йерархията е друга. Най-глупавите клетки и най-упоритите са клетките на черния дроб. Затуй, когато те стачкуват, те мязат малко на българите. Всички лекари признават един факт, че много мъчно се лекува черния дроб. Те знаят, че човек като хване жълтеница, мъчно се лекува затова причина е черният дроб. Развали се стомахът, черният дроб е причина. Разстрои се малко нервната система, черният дроб е причина. Сприхав си, сърдит си, черният дроб е причина. Караш се, черният дроб е причина. Оправи черния дроб, веднага ставаш светия. Някои светии, учени хора, 20 години са прекарали в пустинята за да се справят със своя черен дроб. Зная, че така като ви говоря, все чакате научно да докажа това, да се обоснова. Иде при мене един господин и ми казва: Слушай, ще взема един лотариен билет, но този билет да спечели 200 хиляди лева. Обещай ми това и 100-те хиляди лева ще дам на тебе и най-после ми казва: Не си ли доволен? Казвам: Защо аз да не взема целия билет, да взема всичките пари, ами ще ти казвам номер, за да печеля половината? Защо ще те товаря с една идея да разправяш, че 100-те хиляди лева си ми дал. Ако аз искам да ти направя едно добро, аз ще ти кажа: да си вземеш един билет и ако спечели – не искам нито 5 пари. Ако съм намислил да си взема билет, защо ми трябват пари, хич няма да ти дам билета, щом на мен ми трябват пари. Затова няма да ти кажа кой билет ще спечели. Може да докажеш, но то в предсказанието влиза. Един закон има, едно изключение. На сто случая 99 е вероятността да не спечелиш и една вероятност има да спечелиш. В най-добрия случай е така. Има само една вероятност, която трябва да изчисля, за да е сигурна печалбата. Следователно, за да спечели той 200 хиляди лева, то трябва друг да е на страдание. Щом проектирам моята разумна мисъл в природата, съществува известна разумна сила,

която помага на моята разумна мисъл. Ония, разумните същества, които се занимават с лотария, понеже знаят абсолютно кой ще спечели, са доловили моята проектирана мисъл към някакъв номер, значи гарантирана е печалбата. Казвам: еди кой си номер за еди коя си година. Ще го дадат и като дойде времето, ще теглят този билет. Този билет ще привлекат, както магнитът привлича железните стърготини. Ако изгубите една игла на Витоша и не може да я намерите, ако имате силен магнит, той ще привлече иглата. Тази игла ще се закачи на него. Следователно, умният човек има най-големият магнит – разумната мисъл. С магнита ти ще хванеш иглата и ще кажеш: Тази игла намерих, но магнитът всъщност ще намери иглата. Аз констатирам, че иглата е намерена. Тогава ще кажете: Кой е този магнетизъм? Ако вашето сърце не е магнетично, иглата не може да намерите. Това е закон. Магнетично да е вашето чувство, магнетизмът е свързан с човешките чувства. Ако вашето сърце не се намагнетизира, не е така пригодено да привлечете чувствата на хората, вие иглата не може да намерите. Оплаквате се от вашето сърце. Съвременните хора излагат сърцето си на показ, но не за наука. Вие ако имате една красива жена, не я показвайте на чуждите мъже. Не ходете да разказвате колко е красива жената. Ако имате една красива жена, заведете я при най-благочестивия светия, който е прекарал в пустинята десетки години. Заведете я при 10-20 души светии, да има тя тяхното благоразположение. Те могат да устоят на нейната красота. Обикновените хора се намират в постоянни изкушения. Защото всяко изкушение показва невежество. Съвременните хора страдат от голямо лековерие. Една мома за да е толкоз лековерна, майката е лековерна, бащата е лековерен. Пуснете една лековерна идея и веднага ще обиколи София. Пускам една лековерна идея, че еди-кой си българин намерил една голяма жилка злато. Веднага вестниците ще разтръбят, после ще се разбере, че е лъжа. Но най-напред всички ще заприказват. Има неща, в които хората вярват, има неща, в които не вярват. Ако влезете в един театър, дето благородните слушат една такава пиеса като Крали Марко и вие кажете: Любов! – ще ви погледнат и ще кажат: Този шашкънин, но ако кажете: вътре беше много прашно – всички ще кажат: Къде е прашно? - Навънка. Следователно, думата любов вече се е обезсмислила, обезсолила. Не говорете за нея, не говорете за любовта, щом не я разбирате. Някой казва: Милиони да имам, това е важно. И милиони да имате, все това, нито милионите разбирате, нито любовта, затова се обезсърчавате. Вашата вяра не издържа и най-малкото изпитание. Вие сте крайно лековерни. Искате да заставите невидимия свят да ви слуша. Както мислите вие за Господа, всички така мислят. Михалаки Георгиев привежда един пример: Един българин от Цариград дошъл на гости на един шоп за 40 дни. Той работил при един паша в Цариград, който му казал: Ако не дойдеш навреме, ще те обеся. Той се позабравил в София повече и оставил 5-6 дни само за път. Молил се той на Господа да

му помогне, кон да му изпрати, та да стигне навреме. Към Пловдивско гледа един турчин, който вървял с един кон и едно малко конче. Турчинът му казал: Гяур, я поноси това конче. Той си помислил този благодетел ще ме качи на кобилата, та да стигна навреме, а той му казва: Гяур, я поноси кончето. И така върви той напред, носи кончето на гърба си и казва: Господи, аз ли не можах да се моля или ти не ме разбра. Той трябваше да разчита на своите свещени крака, на никакъв кон в света да не разчита и на никого да не разчита, освен на себе си. Да разчита и на онази основна причина, която му е дала живота. Като отиде в училището да не разчита на професора, че той е добър и снизходителен, а да разчита на своите способности и да разбере добре предмета. Вие искате да живеете по един начин, по който не може да се живее. Всеки казва: Аз трябва да бъда богат, за да живея добре. Според мене добрият живот е това: Щом ти може да дишаш правилно, щом ти може да мислиш правилно, щом твоята храна се смила правилно, ти може да живееш добре. Развали ти се стомахът, развалят ли ти се гърдите, развали ли ти се мозъкът, ти по никой начин не може да живееш добър живот. Туй неразположение, което хората имат, неврастенията, която имат, това са все дисхармонии. То е защото са влезли в стълкновение с живата природа. Хората от природата изискват това, което отдавна вече им е дала. Всеки седи и бълнува за един охолен живот, който никога няма да го има. Всеки казва: Ще бъда ли щастлив? Казвам: Всинца ви очаква една много лоша съдба. Ако прочетете онзи роман на Фламарион за свършека на света, ще видите какво ви очаква. Научно е вярно. Хубавото е извън земята. На земята щом си дошъл и когато се давиш във водата, нищо добро не те очаква. Когато те пуснат в кладенеца, нищо добро не те очаква. Когато те извадят от кладенеца, доброто е там. Когато те измъкнат из водата, доброто е там.

На земята смъртта ни дебне на всяка стъпка. Движим се по улиците и не знаем какво ни очаква. Всеки ден има по някакви засади от някъде. Казвате: Господ ще ни пази. Тук имаме една наша приятелка, на която детето й трамваят го прегази, замина за другия свят. Пита ме тази сестра: Учителю, защо Господ не направи така, че трамваят да не прегази детето ми? – Ами ти защо не запази детето си, а го заведе да го прегази трамвая? Ти го изведе, за да му покажеш какъв живот има навън. Не извеждай детето си на развлечение. Не му трябва развлечение. Не му трябва да вижда мечки, лисици, разведи го из гората дето няма автомобили и трамваи да премазват. Или другояче казано: Не туряй в ума си мисъл, която катастрофално може да се отрази на живота.

Съвременната наша вяра трябва да мине през горивото на онази наука, да се пресее всичко и да остане само онова чистото злато, онова, на което може да се разчита. Всеки един от вас трябва да опита себе си, докъде е

достигнал. Ако някой мисли, че е много учен или че има много силна вяра, нека да мине посред някаква банда от разбойници и ако може да мине между тях невредим, той има постижение. Ако го срещнат 10-тина мечки в гората и с тях се разговаря приятелски, той има постижение. Настигне ли го най-голямата стихия и той стои спокоен сред природата, може да каже, че е постигнал нещо. Онзи ученият човек знае, когато се зададе дъждът, как да махне с ръка и да спре дъжда. Ако се зададе буря и махне с ръката, спре бурята, и след като той си замине, пак дойде бурята. Сега учените хора изкуствен дъжд правят във въздуха. Човек може да образува изкуствен дъжд. Учените хора могат да превръщат и желязото й оловото в злато. Учените хора могат да превърнат и въглищата в скъпоценни камъни. Един ден ще получат такива скъпоценни камъни, всичко туй ще бъде. Това е външната страна на една култура, на една цивилизация. Трябва да дойдат онези учените хора, които може да внесат хубавите чисти чувства в сърцата, хубавите възвишени мисли, които трябва да се създадат тепърва, трябва да се пратят в света, за да помогнат на съвременното човечество. Всички трябва да имате такива мисли. Вие се опасявате какво ще стане със света. Ще стане точно това, което не чакате. Всеки, който се е родил, мисли, че няма да умре и умира. Всеки, който е умрял, вярва, че няма да оживее, но ще оживее. Следователно, случва се това, което никога не са мислили. С живите се случва туй, което никога не са мислили, но живите ще умрат, а мъртвите ще оживеят. Сиромах си умрял, оживял си богат. Сиромахът след като умре става богат и богатият след като умре става сиромах. Сиромасите във всичките религиозни книги ги смятат за кандидати за богатство. Човек като осиромашее има условия да стане богат. Под думата сиромашия в света ние разбираме възможност, при която човешкият дух може да работи. Богатият човек вече има резултатите на хилядите векове, които са минали преди него, онова придобитото богатство на цялото човечество. Богатството не е достояние само на един човек. Цялата природа работи за богатство. Някои казват, че богатството е негово. Богатството е общ капитал на цялата природа. Тя го дава, туря го в някоя банка и поставя касиер. Някой касиер не го е пратила тя, затова го уволняват от длъжността. Ако този касиер не се справя разумно с богатството, банката го уволнява. Същият закон съществува и в природата Природата е велико учреждение. Всеки от вас е чиновник в това учреждение. Сегашните хора в това не вярват. Те създават един ред, но сегашният обществен ред не е съгласен с природата, защото ако направят сегашния ред съгласен с природата, тези недъзи, които сега съществуват, ще изчезнат, не че в природата има недоимък. Съществува вътрешен недоимък. Следователно, хората трябва да станат разумни. Ако хората станат по-разумни, тогава работите ще се уредят по-лесно, но ако не станат по-разумни, тогава ще има спорове, войни, докато поумнеят. Казвате, трябва да се воюва в света. Съгласен съм, но какво са допринесли войните?

От войните хиляди години светът от единия край до другия е покрит с кръв и колко малко е прогресирало човечеството, но войната трябва да стане съзнателна. Досега хората са воювали за своя личен егоизъм. Едва сега хората започват да воюват за своите ближни. Трябва да настане един момент, когато всичките хора трябва да воюват за свободата на човечеството, да станат свободни всички същества, които живеят на земята, да бъдат свободни и в границите, които природата изисква. Това е велика задача. Бъдещата култура с това ще се занимава – освобождението на цялото човечество. Тогава мъже и жени, учени и професори, проповедници, няма да казват, че вярват в това и онова. Мен не ме интересува тяхната вяра. Мене ме интересува това което трябва да направим. Какво ще му разправям сега за Господа, че съществува. Ще му кажа: Я дай от онова богатство, което имаш, знание имаш, дай от знанието, жертвай, нищо повече. Богатство имаш, жертвай, то не е твое. Онова което в дадения момент си длъжен да направиш като чиновник, направи го. Тия осем часа, които посвещаваш на общото благо, от тях искам, а останалите часове, които са на негово разположение, той е свободен да употреби както иска. Следователно, в живота има време, което трябва да посветим на живата природа. Ако не посветим, тя ни държи отговорни и вследствие на това идат всичките кризи и нещастия в света. Четете във вестниците всеки ден този се убил, онзи се убил. Този убил майка си, онзи убил баща си. Тази мома се отровила, еди-кой си се обесил, еди-коя си църква е обрана, от еди-кое си съдилище изчезнали папките, еди-кой си съдия осъден и казваме: Ние сме много културни хора. Туй показва недъзите, които съществуват в обществото. Тия недъзи ние може да ги изхвърлим. Всички трябва да вземем участие в разрешението на този въпрос. Вие имате един кол, трябва да го забиете в земята. Този кол сам не може да се забие. То не е голяма трудност да забиете кола, трябва да ударите един-два пъти, за да го набиете. Трябва да има една преса отгоре.

Та казвам: че светът сам по себе си ще се спаси. В света иде едно спасение от огъня. Бъдещата култура ще дойде с един огън, който ще опожари цялата земя и всичко ще префини, бедни и богати ще минат през огън. Той ще ги изглади, всички ще ги направи равни братя. Богатият ще престане да бъде богат при огъня, сиромахът ще престане да е сиромах при огъня, попът ще престане да е поп, философът ще престане да е философ. Всичките хора ще си приличат, чисти ще бъдат, и след като минат всички през този свещен огън, тъй като те ще си подадат ръка и природата ще им каже: Живейте разумно, за да не дойде наново пак моят огън отгоре ви.

36 неделна беседа, държана от Учителя
на 19 юни 1932 г., София – Изгрев.

1932_06_22 Малкото добро. (Живият порядък)
лекция пред общия окултен клас

МАЛКОТО ДОБРО. ЖИВИЯТ ПОРЯДЪК

Размишление.

Тази сутрин ще говоря върху живия, т.е. разумния порядък в природата. Значи, има разумен и механичен порядък. Първо трябва да се използва безпорядъка. Така ще се разбере разумния порядък. Иначе, ще питате, защо това става така, а онова другояче. Като пишете числата от 1-10, пак се питате, защо се пишат тия числа. Те са необходими, защото и природата си служи с тях. Тя постоянно пише числа и смята. - Възможно ли е това? - Туй, което за вас е невъзможно, за други е възможно. Това, което не влиза във вашия ум, в другите умове влиза. Има неща, които вие нито сте виждали, нито сте съзнавали.

Три принципа съществуват в света. Първият принцип е силният, мощният елемент на Битието, чрез който се проявява личният живот. Всички сте служили на тоя принцип. Вторият принцип подразбира излизане на човека от личността, т.е. освобождаване от влиянието на личността. Тоя принцип е точно противоположен на първия. Третият принцип едва сега се проявява. Той е наречен служене на Бога или вяра в Бога. Как се изявява служенето на Бога? - Да вършиш това, което ти е неприятно. Ще кажете, че ви е неприятно да грешите. Според мене, когато греши, човек изпитва голяма приятност. Има нещо приятно в греха, затова човек прави погрешки и престъпления. Ако не е така, никога нямаше да греши. Оня, който е решил да служи на Бога, казва: Неприятно ми е да направя това нещо, но ще го направя.

Като реши да служи на Бога, човек ще се натъкне на ред неприятни неща, но трябва да ги направи. Защо е така, няма да обяснявам. Тоя въпрос и без това е тъмен и неразбран. Ако започна да го обяснявам, ще стане още по-тъмен. Като знаете това, не примирявайте противоречията, но ги използвайте. Не питайте, защо преди един час двама души се разговаряха приятелски, а след един час се скараха и разделиха. Единият отиде на една страна, другият - на друга страна и започнаха да съзерцават. Когато двама души се обърнат един към друг с гърбовете си, това показва, че възгледите им за живота са противоположни. Ако двамата са обърнати един към друг с лицата си, това показва, че възгледите им за живота са еднакви. Когато някой ви обича, обръща се с лице към вас. Когато не ви обича, той се обръща с гърба си към вас.

Някой се страхува, когато го гледат в лицето. Не се страхувайте от това. Напротив, гледа ли ви някой в лицето, радвайте се. И мечка да ви гледа в лицето, пак се радвайте. Дебне ли ви мечката отзад, тя има намерение да се хвърли върху вас и да ви нападне. С това тя иска да каже: Моите

възгледи са различни от твоите. Когато влезе в противоречие със себе си, човек изпада в безразличие, нищо не го интересува. Например, някой иска да изпълни Божията воля, но същевременно има желание да бъде силен, богат, учен, здрав, да изпъкне пред хората. Това е постижимо, но е мъчно. Ако искаш да изпълняваш Божията воля, ще я изпълниш такъв, какъвто си в момента. Няма защо да чакаш да станеш учен, богат, силен, че тогава да я изпълниш. Това е все едно, да се запознаеш с човека, само когато разбереш, какъв е той. Казваш си: Ако е добър, честен, праведен,богат, ще се запозная с него. Ако няма тия качества, няма да се запозная. Не е така. Когато срещна един човек, аз искам да видя, кое е най-малкото добро, което той носи в себе си. А дали е светия, учен, богат, това не ме интересува. Това всеки може да види. Важно е да видиш в човека най-малкото добро, което никой не може да види.
Често ме запитват: Какво виждаш в хората, които те обикалят? - В тях виждам най-малкото добро. Където е най-малкото добро, там е Бог. Когато и ние се запитваме, защо Бог се интересува от нас, отговарям: Бог се интересува от нас за най-малкото добро, което е скрито в нашата душа, в нашия дух, в нашия ум и в нашето сърце. Ако не е така, не може да се обясни, защо Бог се интересува и от грешника. Значи, и в грешника Той вижда най-малкото добро, скрито някъде от погледа на обикновените хора. Това може само да ви насърчи. Казвате: Кой може да угоди на Бога? Не се старайте да угаждате на Бога. Първо угодете на себе си и на своя ближен. Ако можете да угодите на себе си и на своя ближен, ще угодите и на Бога. Дойде ли до мене, аз първо угаждам на Бога. - Как Му угаждаш? - Като върша това, което ми е неприятно. Питат ме: Защо търпиш тия хора около себе си? - Защото искам да угодя на Бога. Аз търся в тях най-малкото добро и, като го намеря, виждам, че в Божия закон няма никакво изключение. Така се създава вътрешна връзка между мене и хората. Тая връзка никога не се къса. Ако и вие постъпвате така, ще знаете, че човек не е това, което виждате отвън. Да намериш малкото добро в човека, това значи, да поставиш отношенията си с хората на такава основа, която нищо не може да разклати. Това значи, да поставиш живота си на канара, която никакви бури и ветрове не могат да разклатят. На тая основа може да градите своето велико бъдеще. Поставите ли за основа на своя живот богатството, силата, знанието, нищо няма да постигнете.
Какво правят мнозина от съвременните хора? Понеже виждат лошото в човека, като се запознаят с един чужденец, те започват да го предупреждават, с кого да дружи и кого да отбягва. Така постъпват и някои от новото учение. Когато дойде чужденец между тях, те го запознават с тоя-оня, но му казват: С тия хора не трябва да дружиш. Така не се говори. Така не се проповядва новото учение. Виж малкото добро във всеки човек и не се страхувай от него. Като виждам доброто в човека, аз забравям лошото. В това отношение, аз съм невежа за лошото в човека.

Щом дойда до малките работи, до малкото добро, там ставам учен. И ангелите са невежи за злото, а учени за доброто. Ако един ангел дойде между вас и започнете да го съветвате с кого да дружи и с кого да не дружи, той ще се обърка. - Неговата работа е да изявява любовта. Понеже не е богат, не може да помага на хората с пари, той ще им пише любовни писма. - Какъв смисъл имат тия писма? Питам: Какъв смисъл имат вашите любовни писма? Вие пишете: О, моя възлюбена, идеал на моята душа! Без тебе не мога да живея. - Това не е истина. Как сте живели без нея? А сега, като я видяхте, не можете вече без нея. Ангелите пишат любовни писма, но те се основават на истината. Те виждат малкото добро в човека и за него пишат.
Като ученици, вие трябва да превеждате нещата, да търсите техния дълбок смисъл. Какво означават думите:О, моя възлюбена, без тебе не мога да живея". - Не мога да живея без Тоя, Който е в тебе. Откак те видях, намерих Тоя, Когото търсех. Докато в мъжа и в жената не виждаш Бога, а гледаш на тях като на временно удоволствие, ти си в положението на малкото дете, което играе с куклите си и казва: Без куклите си не мога да живея. В това няма никаква философия. Куклите са само забава за детето. Казваш: Обезсърчих се, не зная, какво да правя. - Мисли за малкото добро и се научи да служиш на Бога, когато ти е най-неприятно. - Защо си се обезсърчил? - Че някой те наругал, казал ти обидни думи. Той те ругае, защото не мислиш за него, че е божество, голям талант. Започни да го хвалиш и да се възхищаваш от него, той ще престане да те ругае. Има смисъл да те наругае човек, но ако той служи на Бога. Като те ругае, той иска да насочи вниманието ти към Господа: да Го познаеш и да Му служиш. Следователно, докато имате високо съзнание за себе си и гледате на някого снизходително, последният ще почувства това и ще ви наругае. Никога не се мери с човека. Не се поставяй пред него като големец. Силата на човека не е в неговата външна форма, но в дълбокото разбиране на живота, в неговата права мисъл, която при никакви условия не може да се изопачи. Силата на човека се крие в чистотата на неговите чувства. Чувствата могат да се менят, но винаги да запазват чистотата си. Чувствата могат да бъдат приятни и неприятни, радостни и скръбни, но в тях трябва да има чистота и устойчивост.
В живота съществуват три положения: да скърбиш, когато другите се радват; да се радваш, когато другите скърбят; да си блажен, когато всички се радват. Ще кажете, че човек скърби, когато другите скърбят. Не е така. Това значи всички да сте под един знаменател, да имате еднакво разбиране за нещата. Ония, които разбират законите, трябва да се радват, когато другите скърбят. Затова казвам: Радвайте се с ония, които скърбят; скърбете с ония, които се радват: блажени сте, когато всички благуват. Нима майката не е блажена, когато детето й е здраво, когато се учи добре и когато успява в живота? Тя е блажена, защото детето - благува. Не можеш

да се радваш, ако не си минал през страданието.
Защо идват страданията? - За да се оформят вашите идеи. Който не е минал през огъня на страданието, не може да се оформи. Свещен е този огън. При всяка скръб се поставят по малко дърва на този огън. В първия момент, като попаднете на тоя огън, вие мислите, че ще изгорите. Няма да изгорите. Има неща, които никога не изгарят. Във всяко растение, във всяка мушица, във всяко живо същество гори свещеният огън. В тоя огън животът започва и продължава да се развива. Оттегли ли се огънят, съществата умират. Ето защо, скръбта е носителка на свещения огън. Свещеният огън е разумна сила, която чисти. Като знаете това, благодарете за страданията. Казваш: Страданието ме съсипа. Не се заблуждавай! Това е огънят на страданието, който чисти нещо в тебе, без да изгаряш. Ако искаш да се очистиш и да светнеш, ще търпиш. Страданието не продължава повече от един ден: От изгрев слънце до залез. Ако страдаш повече от един ден, това е ехото на страданието. То е кратък процес. Светлината издържа повече от един ден. Въпреки това, когото срещнеш, всеки се оплаква от страданията и казва: Няма човек, който да е страдал, като мене.
Сега вие трябва да се разширите, да разберете правилно страданието. Само така може да градите, да създадете новото. Срещате един човек и казвате, че е опасен. - Защо? - Защото, според вас, не е на мястото си. Това е ваш възглед, не е мнение на възвишения свят. Срещате един талантлив човек. Казвате, че той е на мястото си. Защо? - Защото събужда у вас импулс, да бъдете, като него талантлив. Но вие може и да съжалявате, че не сте талантлив като него. За да бъдеш талантлив, нужни са съответни условия. Как ще се отхрани детето без мляко? Може ли да отхраните детето по същия начин, както малкото птиченце? - Не може. Това са два различни метода на отхранване, които дават два различни резултата. Значи, за отхранването на една благородна мисъл, за отхранването на едно възвишено желание се изискват специфични методи и специфични условия.
Пазете се от чужди влияния. Има лоши и добри влияния. Достатъчно е лош човек да седне до тебе, за да ти остави своето лошо влияние. - Как става това? Понякога в човека влизат нечистотии, както в чистия извор, и намаляват чистотата му. Но изворът е чист и сам може да се очисти. Всички извори са изложени на малки промени в тяхните крайници. Тоя закон е неизбежен. И вие сте изложени на тоя закон. Когато влезете в трамвая, между много хора, вие се излагате на тяхното влияние. Защо влизате в трамвая? Имате някаква цел. Вие сте готови да търпите всички несгоди, за да постигнете своята цел. Ако чакате реда си отвън и се качите на трамвая, когато е свободен, нямаше да постигнете целта си.
И тъй, когато влезете в Божествения свят, трябва да имате вяра в Оня, Който живее във вас. Трябва да имате вяра в малкото добро във вас. То е в

сила да ви запази от злото в света. Разчитайте на малкото добро като на приятел. То ще ви спаси от най-голямото зло. Малкото добро и голямото зло произвеждат еднакви резултати. Това е закон, който може да проверите в живота. Например, когато престъпникът дойде до крайния предел на своите дела, в него се явява желание да направи поне едно малко добро. Никой не може да преобрази тоя човек, освен малкото добро. Той се е натоварил с голяма, тежка раница и пита: Няма ли човек, който може да ми покаже начин да си помогна, да сваля част от товара си? Големият товар е горивото, което трябва да се запали. Трябва да се запали огънят в тоя престъпник. - Кой е огънят? - Малкото добро. Запали тоя огън в човека и го остави да гори. Той ще изгори голямото зло, което след време ще се превърне във велика добродетел. Така и престъпникът ще стане светия. Следователно, докато човек не познае голямото зло, не може да познае малкото добро. Ще познаеш първо голямото зло, а после малкото добро. След това ти ще станеш човек в пълния смисъл на думата. Най-голямото зло и най-малкото добро са граници на живота. Щом излезе от тия граници, човек отива при Бога. Това е толкова лесно, колкото и на пияницата да седне пред масата и да извика: Чаша вино! Погледне чашата, вдигне я нависоко и каже: Да живее България!
Казвате: Лесно се говори, мъчно се правят нещата. Къде е мъчнотията, да направиш едно малко добро? Мъчнотията се крие в това, че недовиждаш, не знаеш, какви нужди има човек и как да го задоволиш. Срещаш един човек, гледаш го гол, бос, окъсан, гладен, не знаеш, как да му помогнеш, какво първо да му дадеш. Обаче, тоя изпаднал човек не иска нито хляб, нито дрехи и обувки. Той очаква да срещне някой, да му каже една сладка, насърчителна дума. Срещам тоя човек и го питам: Братко, как си? Той веднага ме погледне, лицето му светне и тръгва с мене. По пътя се разговаряме, питам го, как е дошъл до това положение. Той ми разказва, как изгубил всичко. Казвам му: Не се смущавай, че си бос. Когато отиде на планината, Мойсей беше обут, но чу глас от горящата къпина, който му каза:Мястото, на което стоиш, е свето. Събуй обущата си!Сега и вие влизате в църква, в домовете обути, но трябва да се събувате. Ще кажете, че обувките ви са нови, чисти, няма да каляте. Не са чисти обувките. Те са свързани с живота на някое животно. Вие сте одрали кожата на животните и забравяте, че нямате право да отнемате живот. И аз нося кожени обувки, но скъпо ги плащам. С тия пари аз мога да живея още сто години. Не се страхувам от задължението, което поемам с обувките, защото така ще науча най-голямото зло. Най-малкото добро познавам вече, остава ми да науча най-голямото зло.
Сегашните хора се нуждаят от дълбоко, вътрешно разбиране на живота. Без това разбиране, вие ще минавате през добрините и злините, през радостите и скърбите и ще очаквате да дойде някой при вас да ви каже една блага дума.Вие очаквате някой да ви обича. Кой може да ви обича? -

Само оня, който върши своята работа при най-неблагоприятни условия. Само оня може да ви обича, който е намерил най-малкото добро. Какво ще дадете вие на тоя човек? За да получиш нещо, трябва и ти да дадеш нещо от себе си. Такъв е законът. Правилна обмяна трябва да става: ще получиш, ако дадеш; като дадеш, ще получиш. Само така се създава връзка между хората. Аз не говоря за оная връзка, която децата правят с бубулечките. Някое дете хване един бръмбар и го вържe за единия крак. Тая връзка коства или целия живот на бръмбара, или само едното му краче. Друг е въпросът да вържеш падналия в кладенеца с въже и да го извадиш навън. Тая връзка е естествена. Можеш ли да пуснеш в кладенеца оня, когото обичаш?
Какво ще каже майката, чието любимо дете заминава за оня свят? Въжето се скъсало, и детето отива нагоре. Обаче, майката е в сила да задържи детето си на земята. - Как? - С любовта си. Майчината любов е по-силна от смъртта. Като се противопостави на смъртта, детето й не умира. Търси ли помощ отвън, детето непременно ще умре. Казвам на майката: Преди да търсиш цяр за детето си, моли се на Бога. Той няма да вземе това, което сам ти е дал. Оня, който иде да вземе детето ти, е някакъв самозванец, дошъл в името на Господа. Той казва, че Бог го изпратил, но не говори истината. Бог не благоволи в нашата смърт. Той е живот и на нас дава живот. Казано е в Писанието:Бог на любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.Следователно, ако вашето дете е заминало за оня свят, не мислете, че е умряло. То е отишло там да учи. Майката трябва да знае това и да не плаче за детето си, но да очаква писма от него.
Изучавайте основните положения на живота, сами да си помагате. Някои очакват да им се каже всичко наготово. Те търсят гадатели, да им кажат, какво е писано в кафето им. Съберат се няколко сестри заедно, пият кафе, и една от тях гадае. Много неща са написани в кафето: мечка, вълк, лисица, облаци, път и др. Който разбира, може да чете по тия образи като символи. Изкуство е, обаче, да гадаеш на себе си. Някой гадае на другите добре, но като дойде до себе си, нищо не може да каже. Много от вас сте били добри гадатели в Египет, в Индия. Оттам носите тоя занаят, но сте го забравили. Казвате, че тоя занаят е цигански. - Не е цигански, но трябва да гадаете без кафе, без карти, без боб. Ясновидката Кортеза казваше верни неща, но без икона тя не можеше да се съсредоточи. Ще сложа иконата пред себе си, ще прекади с тамян и след това започва да говори Един ден Кортеза ми разказа една своя интересна опитност. Дошъл при нея един човек, искал да му каже нещо. Тя сложила иконата пред себе си, прекадила с тамян, но нищо не видяла. Моли се, движи се натук-натам, дано чуе нещо - пак затворено. Тъкмо се готвела да каже, че нищо не се открива, изведнъж гледа към иконата, ръката на св.Богородица се движи. Тя разбрала, какво искат да й кажат. Обърнала се към дошлия с думите: Ти имаш лош навик, обичаш да вдигаш ръка, да биеш. Така биеш и жена си,

но трябва да се откажеш от тоя навик. Ти си волева натура, енергичен си, можеш да се въздържаш. Много неща му казала тя, но след като видяла отражението върху иконата.
Учете се от малките работи. Каквото и да ви се случи в живота, в него се крие някаква наука. Аз не съм за външното гадание, да очаквате да ви кажат нещо отвън. Сами трябва да си гадаете. Ставаш сутрин от сън. Погледни се в огледалото и виж, какъв е изразът на лицето ти. Ако в първо време си сериозен и скоро след това се развеселиш, ще знаеш, какво може да ти се случи през деня. На другата сутрин се поглеждаш пак и несъзнателно вдигаш едната си ръка, а другата спущаш долу. После изкривяваш устата си, или намигваш с окото. Защо правиш това движение? В движенията се крие цяла наука. По тях човек може да научи много неща. Голямо знание се крие в намигването. Двата клепача на окото носят два вида енергии: горният клепач крие положителна енергия в себе си, а долният - отрицателна. Като изучавате човешкото око, ще видите, че в различните хора то има различна форма и строеж. Окото на светията има една форма, на гениалния - друга, на талантливия - трета. Окото на обикновения човек също се различава от горните. Изобщо, външната форма на окото отговаря на вътрешния живот на човека. По формата на окото ще познаете, какви мисли и чувства вълнуват даден човек.
И тъй, невидимият разумен свят говори на човека чрез символи. Ти търкаш окото си, не знаеш, защо правиш така. - Говор е това. Почесваш главата си отзад - говор е това. Чрез него разумните сили в природата работят върху съзнанието на човека, да го пробудят. Видите ли, че някой мига бързо, ще знаете, че той е страхлив човек. Силният, безстрашният не мига бързо. За такъв човек българите казват:Окото му не мига.Оня, който бързо мига, нека вземе огледалото и се наблюдава. След това да прави опити да се въздържа. В първо време ще се въздържа половин минута да не мига, после една минута, две минути. Това е дисциплина, през която всеки трябва да мине. Обаче, повече от две минути няма да се въздържате в мигането. Има опасност да се хипнотизирате и заспите. После няма кой да ви събуди. Като ученици, вие трябва да дисциплинирате очите си, да знаете, колко бързо да мигате, как да ги отваряте и затваряте. Питаш някого: Защо ме гледаш така втренчено? Плавно, хармонично ще отваряш и затваряш очите си. Природата обича плавни, спокойни и равномерни движения. Красиво е да гледаш, как човек отваря и затваря очите си спокойно. Това е естествено движение. Грабливите птици са смели; те никак не мигат. И вие трябва да бъдете смели, безстрашни, да създадете характер в себе си. Велико нещо е безстрашието. Който бързо мига, нищо не постига. Каквото започне, не успява. Ако бързо мигаш и желаеш да научиш един език, няма да успееш. Ще работиш върху очите си и ще учиш езика. Колкото успяваш в мигането, толкова ще успееш и в езика. От бързото или спокойно отваряне и затваряне на очите зависи твоя успех и в

науката, и в музиката, и в разрешаване на житейските въпроси. Учи всичко, което те интересува, и не мигай бързо. Не движи веждите си, когато не трябва. Дръж устата си свободно. Устните не трябва да бъдат нито много затворени, нито отворени. Човек трябва да бъде свободен в движението си. В какво се изявява свободата? Къде е свободата? - В Бога. Трябва да се откажеш от човешките мисли и да приемеш Божествените. Свободният човек се проявява така, както Бог го е създал. Той е естествен във всичките си прояви и като срещне своя ближен, първо вижда доброто в него. Човек трябва да се самовъзпитава. Без това никаква култура не съществува. Който не се е възпитал, не може да дойде до ония естествени, хармонични движения. А всяка дисхармония води към страдания. Като знаете това, стремете се към правилни, естествени движения. Като отиваш на работа, излез с лицето си навън. Обърнеш ли се с гърба си, работите ще останат назад. Освен това, не тръгвай изведнъж бързо. Тръгни бавно, с отмерени стъпки и постепенно ускорявай хода си. Отнасяй се съзнателно към себе си, за да създадеш добри навици.
Като ученици, вие се нуждаете от абсолютна вяра. Да вярваш, това значи, да живееш в хармоничния свят на истината. Истината подразбира свят на свободата и красотата. Който иска да бъде красив, трябва да познава истината. Човекът на истината не се страхува от нищо. Той поглежда открито, с доверие към всички хора. Щом вярва в Бога, той е безстрашен. Пред нищо не се колебае, не се съмнява и не подозира. За него лоши хора не съществуват.
Днес и религиозни, и светски хора, като говорят за Бога, казват, че Той живее на небето, и там Го търсят. Наистина, Бог живее на небето, но мъчно може да Го намерите там. И боговете Го търсят на небето, но не могат да Го намерят. Единственото място, където лесно може да се намери Бог, е мястото на малкото добро. Ако искате да видите Бога и Неговите чудеса, спрете се на мястото, дето живее най-слабото, най-нищожното същество. Там ще видите, какво прави Бог, как изявява своята Любов и Мъдрост. Ако искаш да намериш себе си и да се познаеш, намери най-голямото зло, което живее в тебе. После съсредоточи се и потърси най-малкото добро. Щом го намериш, в тебе става голям преврат. От тоя момент всичките ти работи започват да се нареждат добре. Да намериш истината, това значи, да придобиеш нужната свобода и красота. Ще кажеш, че не искаш да бъдеш красив. Какъв искаш да бъдеш, грозен ли? Ако си красив, бъди красив, както трябва. И ако си грозен, бъди грозен, както трябва. Искаш или не, трябва да бъдеш красив. Ще бъдеш добър, учен, красив. - Много неща не зная и не разбирам. - Това нищо не значи. Да знаеш много неща, това значи, да си натоварен толкова много, че да не можеш да се движиш свободно. Важно е да разбираш нещата, за да влезеш във връзка с разумните същества. Тяхното знание ще протече и към тебе. Затова трябва да обичаш Бога, да приемеш Неговото знание. Ако не Го обичаш, ще

останеш невежа.
Мнозина очакват деня да заминат за другия свят, там да придобият всичко, което им е нужно. Много пъти са ходили и на другия свят и пак ще отидат, но какво са донесли оттам? Ако отидете със сегашните си разбирания, ще се върнете такива, каквито отидохте. Вие трябва да разбирате нещата правилно още на земята. Съществата на оня свят са по-разумни от вас. Те само ще ви погледнат, да видят, носите ли малкото добро в себе си и ще изчезнат. Вие ще изпитате голяма самота: никого няма да видите, даже и себе си. Само ще чувствувате себе си, без да се виждате. Ще се движите нагоре-надолу, без да сте изминали някакъв път. Пред вас ще стоят яденета, без да можете да си хапнете. Тяло имате, но толкова прозрачно, че никаква сянка няма да хвърля. Имате очи, но не физични, затова ще виждате по особен начин.
И тъй, докато сте на земята, търсете малкото добро в себе си. Критикувайте се, но разумно. Използвайте всичко, което ви е неприятно. Щом нещо ви е неприятно, направете го заради Бога. Това е служене. Не говорете непроверени неща. Първо проверявайте тяхната истинност и тогава ги изнасяйте навън. Виждаш една лоша черта в своя брат. Не бързай да го критикуваш, преди да видиш, дали същата черта не е и в тебе. Ако я намериш в себе си, помисли, как може да я изправиш. Сега вие сте дошли на земята да учите, влезли сте в школата, но очаквате да получите нещо отвън. Дохождате при мене, да разберете, какъв човек съм, какво мога да ви дам. Вие не търсите малкото добро в мене, но искате да проверите, вярно ли е, че съм свет човек, както някои казват. Щом дойде такъв човек при мене, аз не го приемам. Той ме погледне и си казва: Не бил такъв, какъвто го препоръчват. Той не знае, че така именно, аз му помагам. Когато изпълнявам Божията воля, за мене не е важно мнението на хората. И мене някъде не ме приемат. И на мене някои дават гърба си, не ме поздравяват. Аз не се сърдя за това, но чета по лицата, какво искат да ми кажат с поведението си. Срещна млада мома. Тя ме погледне строго и си казва: Учението на тоя човек разваля живота на хората. С това тя иска да каже, че ако приеме новото учение, не може да люби. Лъже се тя, тъкмо в новото учение ще може да люби повече, но разумно. Тя ще получава по десетина писма на ден, но трябва да знае, как да отговаря. После мислено казвам на момата, че това, което сега търси, не може да го намери. Заради доброто в нея ще ѝ се даде възможност да намери възлюбения си. Като приеме мисълта ми, тя се обърне няколко пъти да запомни лицето ми. Като ме срещне втори път, тя вече ме поздравява, усмихва се, гледа на мене като на познат. Младата мома е моя сестра, излязла от Бога. Аз не я критикувам, но я поздравявам, усмихвам се и показвам пътя, по който трябва да върви.
Хората трябва да се откажат от стария мироглед и да си изработят нов. Ако още се държат за старото, същият резултат ги очаква: старост, немощ

и смърт. След това те се готвят за другия свят. Там болници няма и не се нуждаят от инвалиди. Божественият свят не е място за инвалиди. Там не се правят никакви подаяния. Там живеят децата на Бога, които Го познават и разбират. С притчата за блудния син, Христос даде пример, какво значи разкаяние и смирение. Блудният син се върна при баща си и каза: Татко, сгреших пред тебе и пред Господа. Всичко, което ми даде, изядох. Сега съм готов да ти работя като слуга. Приеми ме в дома си. Когато човек дойде до положение на блудния син, той влиза в новия живот. Във всички хора трябва да се яви желание да работят на своя баща. И вие трябва да научите по един занаят и да бъдете доволни от положението си. Сега всички хора плачат, но не плачат, както трябва. Аз искам да намеря образец на човек, който плаче. Някоя сестра плаче, но не може да ми послужи за модел - не знае да плаче. Тя погледне надолу, погледне нагоре, но плачът й не трогва душата. Така не се плаче. После се усмихне, погледне към земята. Това не е смях. Идете при извора да се научите да плачете. Като извира, водата плаче и прави движения. Красиви движения са ония, в които има хармония. Без движения нищо не се постига. В Индия има факири, които с години седат на едно място, да каляват волята си. Със седене те нищо не са постигнали. Адептите са хора на движението. Ония хора, които седат на едно място и мислят само за удоволствие, не могат да се развиват. Вие трябва да бъдете подвижен като светлината. Такива са ангелите. Сегашните хора не могат да ходят правилно. Някои се движат като гемия, клатят се на една и на друга страна. Това показва, че те се намират в развълнувано море. В разумния живот не съществува никаква дисхармония. Вие сте дошли на земята да изправите мисълта си, за да се приготвите за разумния свят. Не съжалявайте, че в ума ви е влязла лоша мисъл или в сърцето ви - лошо чувство. Ако се страхувате от лошите мисли, чувства и постъпки, вие не може да намерите Бога. Едно се иска от вас: да служите на Бога. Ако правите това, което ви е приятно, вие служите на света. Това правят всички хора. Ако правите това, което не ви е приятно, вие служите на Бога. Бъдете като Бога, Който дава еднакво на праведния и на грешния. Като праща слънчевите лъчи на земята, Бог еднакво дава на всички живи същества. Той се отнася с еднакво внимание към човека и към паяка. Като мине покрай паяка, запитва го: Как живееш? - С години тъча своята мрежа, но още не съм разрешил задачата си. - Имаш ли гости, посещават ли те приятели? - Много гости имам. Често влизат в мрежата ми, и аз ги изяждам. Наистина, голямо противоречие съществува между паяка и мухата. Засега това противоречие не може да се разреши. Вън паякът има право да изяде мухата, но види ли го някой, свободен е да развали паяжината му. И аз не позволявам на паяка в стаята ми да смуче кръвта на мухата. В стаята ми влизат и комари. Когато спя, комарът има право да вземе малко кръв от мене. Когато съм буден, не позволявам на комара да смуче кръвта ми. Някои се страхуват от комарите. Няма защо да

се страхуват от тях, но ще им заповядат да не ги хапят. Ако не можете да заповядате на комарите, как ще въздействате на хората? Казвате, че лесно се справяте с комарите. Как се справяте? Ако ги убивате, това не е разрешение на въпроса. Какво представят комарите в психичния живот на човека? Те са неговите лоши мисли и чувства. Ако не можеш да се справиш с една лоша мисъл и лошо чувство, къде е твоята сила? В лошата мисъл се крие едно добро. Как ще намериш това добро? - Ще издигнеш перпендикуляр и в основата му ще намериш малкото добро. Само така ще разбереш смисъла на лошата мисъл. Лошите мисли и чувства служат за запазване на богатството в човека - неговото малко добро. Само адептите и светиите се домогват до малкото добро. То се пази от голямото зло. Някой казва: Предчувствувам, че ще ме сполети голямо зло. Кое е голямото зло? - Смъртта. По-голямо зло на земята от смъртта не съществува. Като се справи със смъртта, човек става господар на положението. Той придобива истинското знание, което го прави щастлив. Да се справите със страданието и със смъртта, това е задача, която всеки човек трябва да разреши. Христос е страдал и разреши въпроса за страданието. И вие трябва да го разрешите като Него. Зад всяко разумно страдание се крият истинското знание и истинските добродетели. Зад страданието се крият разумни същества, с които трябва да се запознаете. Те ще ви повдигнат. Те се интересуват от вас, грижат се като за свои деца. Колкото по-голям е интересът им към вас, толкова вашият живот се подобрява. Кога се интересуват от вас? - Когато страдате. Колкото повече се увеличават страданията ви, толкова по-знатни ставате, и толкова повече ви помагат. В страданията човек възприема, а в радостите - дава. Страданието разтоваря, а радостта товари.

Като страдате и се радвате, ангели ви посещават. От една страна ви изпитват, а от друга - ви помагат. Велико нещо е да видиш ангел. Той е облечен в бяла премяна, препасан със златен колан. На момата той се явява като млад, красив момък. Като го види, тя казва: Никога няма да забравя тоя момък. На момъка се явява като красива мома, за която цял живот мечтае. Той казва: Душата си давам за тая мома. Ангелът казва: Аз нямам нужда от твоята душа. Дай я на Господа. Да се върнем към основната мисъл - малкото добро. Търсете малкото добро, както в себе си, така и в своите близки. После ще намерите най-голямото зло. Тоя момент изисква герои. И на вас казвам: Бъдете герои да се справите с голямото зло. Бъдете търпеливи, докато намерите малкото добро. Всеки ден се оглеждайте в огледало, да видите, какви промени стават във вас. Забележите ли, че на лицето ви се яви една бръчка, работете върху себе си, да я премахнете. Ако устата ви е крива, това е недостатък, който също трябва да премахнете. Всеки недостатък се отразява на мислите и чувствата, а те - върху вашия характер. Ако не работите върху себе си, напразно сте живели на земята. Животът има смисъл, ако се използва.

Казваш: Ако тая година не успея, догодина ще успея. - Не отлагайте нещата. Ако тая година не използвате благото, което тя носи, идната година ще ви донесе по-малко блага. Изучавайте себе си, да видите, доколко сте готови да търсите малкото добро. Христос казва:Аз съм пътят, истината и животът". Пътят е символ на светлината. Тя има отношение към знанието. Без светлина пътят не съществува. Без знание светлината не може да се изяви. Пътят има отношение към физичния свят, светлината - към духовния свят, а знанието - към Божествения.Аз съм истината". Истината има отношение към свободата. Значи, човек трябва да бъде свободен, ангелът трябва да бъде чист, а за Бога се казва, че е свят. Свободата е за човека, чистотата е за ангелите, а святостта - за Бога. Истината е в светостта. Само святият човек може да бъде абсолютно свободен. -Аз съм животът". Обикновеният живот е за земята; мисълта е за духовния свят, за ангелите, а любовта е за Божествения свят. Следователно, когато казвате, че трябва да се живее, вие сте на земята, между хората; когато се казва, че трябва да мислите, вие сте между ангелите, а когато се казва, че трябва да любите, вие сте в Божествения свят. Като се говори за любовта, това е Божественото начало; като се говори за мисълта, това е ангелското проявление; като се говори за живота, това е човешкото. Чувствайте дълбоко в себе си Божията любов; чувствайте дълбоко в себе си ангелската мисъл; чувствувайте дълбоко в себе си живота на цялата природа. Като ученици, вие трябва да ликвидирате със старото. Ако ти е приятно да ухапеш някого, откажи се от това желание и направи неприятното, т.е. кажи му, че е добър. - Как да му кажа, като не е добър? По човешки е невъзможно да се каже това, но от гледището на Бога е възможно. Ако Бог мисли за нас така, както ние - за близките си, не бихме могли да живеем. Доброто е от Бога, злото от човека. Следователно, човек сам трябва да се откаже от злото, сам да го хвърли настрана. От Божествено гледище, зло не съществува. Обаче, злото съществува само в човешкия свят и причинява нещастия на хората. Мнозина питат: За кого е създаден светът? - За умните хора, наречени чада Божии. Противоречията в живота са пак за умните хора. Злото и доброто е за добрите хора. Всичко съществува за добрите хора. Който разбира нещата казва, че всичко е за добро. Който разбира нещата отчасти, отчасти е добър; който напълно ги разбира, изцяло е добър. Питат, съществува ли в Бога зло. - Не съществува. Въпреки това, Той заповяда на Адам и Ева да не ядат от плода на забраненото дърво. Те ядоха. Адам разбра погрешката си, но не можа да я изправи, за което го изпъдиха от райската градина, да отиде в света да придобие висока култура. Ще знаете, че най-голямото зло е за светиите, за гениалните хора. За тях това е голяма привилегия. Мъчениците минаваха през огън, но те пееха и славеха Бога, считаха, че всичко е за добро. И първите християни бяха бити, но те се радваха, че Бог ги е удостоил да минат през тоя огън. Когато изгубиха новото разбиране, Духът Божи се

оттегли от тях. Често се запитвате, защо идват страданията. Помнете: Страданията са привилегия за хората. Само грешниците не страдат. Обаче, праведните страдат и чрез страданията стават кандидати за светии. Ще кажете, че знаете тия неща. - Знаете ги, но не се ползвате от тях. И сега слушате да ви се говори за малкото добро, но като го намерите, тогава ще разберете, каква истина се крие в него. Обаче, като наблюдаваш някого и търсиш малкото добро в него, не му казвай, какво правиш. Каквото и да видите, нищо не говорете.

Казвате: Аз видях това-онова. - Нищо не сте видели. Тоя свят, в който едва сте надзърнали, е свят на обяви. Никой смъртен не може да види истинския свят. За да видиш тоя свят, трябва да имаш живота на добрия човек, мисълта на ангела, който е завършил своето развитие, и любовта на необятното Божие сърце. Ако нямате тия качества, оня свят ще бъде за вас пустиня, без никаква светлина. Не съжалявайте за земния си живот. По-голямо благо от тоя живот няма. Ако страдате и се радвате, без да се ползвате от благото, което се крие в живота, вие не разбирате тоя живот. Радвайте се и на най- малкото благо, на най-малката любов в себе си. Вие мислите, че като заминете за оня свят, там ще ви посрещнат с песни и венци. Пеш ще отивате за оня свят и през всеки 40 дена ще ви дават малко хлебец. Ще станете само кожа и кости. Ако сте изпълнили закона на любовта, ще станете толкова красиви, че никой няма да ви познае. Сега вие сте в школата като човеци, които живеят на земята. Дошли сте да придобиете любовта, да познаете Бога. Някои от вас се оплакват, че страдат. - Защо страдат? - Нямали дрехи, пари, къща и др. Ако кажа, че нямам пари, не говоря истината. Вярно е, че нямам пари, защото не ги сека.

Казвате: Учителят може да направи всичко. - Мога, но ако вие пазите живия, разумен ред на нещата. Аз мога да направя всичко за вас, ако имате живота на добрия човек, светлата мисъл на ангела и Любовта на Бога. Нямате ли тия неща, нищо не мога да направя за вас. Вие искате да станете светии, Бог да ви посещава. - Ако досега не ви е посетил, никога няма да ви посети. Понеже Бог ви е посещавал много пъти, и в бъдеще ще ви посещава. От вас се иска само едно - да служите на Бога, като посветите живота, мисълта и любовта си на Него. Желая ви да придобиете живот като моя, да разбирате нещата като мене. Под „моя живот" разбирам общия живот, който се проявява навсякъде. Желая ви да имате мисъл, като моята. Желая ви да имате любов, която извира от сърцето на Бога; да гледате на нещата, както Бог гледа. Следователно, когато срещнеш тъжен, скръбен човек, не му казвай, че трябва да слуша, но кажи: Желая ти да имаш общия живот в себе си. Желая ти да имаш светлата ангелска мисъл. Желая ти да имаш любовта, която излиза от Бога. Желая заедно да търсим малкото добро в човека. Само така животът ни ще се оправи.

Т. м.

13. Лекция от Учителя, държана
на 22 юни, 1932 г. София. Изгрев.

1932_06_24 Разумен център
Издание 1947 г., София
КНИГА: Фактори в природата, МОК Год.XI, Том 2

РАЗУМЕН ЦЕНТЪР

5 ч.с. София. Изгрев.
Размишление.

Тема за следния път: „Взаимоотношение между точка, линия и тяло."

Каква е разликата между точка и център?

Мнозина казват: Ние знаем какво нещо е точката и какво – центърът, няма какво да се говори за тях. – Така е, да говориш за това, което знаеш, значи да повтаряш нещата като папагал. Папагалът повтаря това, което му се каже, помни добре, но сам нищо не може да научи. Казва се, че повтарянето е майка на знанието. Всъщност не е така. Любовта е майка на знанието. Щом имаш любов, можеш да повтаряш нещата, но при всяко повтаряне формата ще бъде различна. Ако наистина повтарянето е майка на знанието и ти повтаряш, че искаш да станеш богат, а не ставаш такъв, вярно ли е, че повтарянето е майка на знанието? Всяко знание, което не прави човека силен, не е истинско; всяка свобода, която не дава условия на човека да расте, не е истинска.

Като ученици вие изучавате окултните науки и говорите за черепа, за лицето, за носа, за ръката на човека. Като дойдете до носа, казвате, че дългият нос има отношение към интелигентността и светлината, а широкият нос – към чувствата и топлината. Представете си един център или средоточие, от който излизат много сили. Всички сили се преплитат в центъра и са невидими. Може ли, като излизате от центъра, да извървите всички прави линии, които излизат от него? – Може. Всяко колело представлява сбор от сили, които излизат от един център. Самостоятелно ли се движи колата? – Конете я карат. – А конете? – Господарят ги кара. Щом дръпне юздите, конете тръгват в една или друга посока. Ако конете не знаят нищо, колата още по-малко знае. Следователно, когато човек не разбира нищо от известен предмет, той е подобен на кола. Когато се движи в известна посока без определен център, той е кон. Когато знае и посоката, и центъра, той е човек, който мисли. Ако знае, като отива в центъра, какво може да свърши, той е господар на положението.

Често вие се натъквате на противоречия и се чудите защо не успявате. Казваш: По три пъти на ден се моля на Бога, но молитвата ми не се

приема. – Каква молитва е тази, която няма отговор? Ако пишеш десет любовни писма на приятеля си, без да получиш отговор, какво показва това? – Едно от двете: или този, на когото пишеш писма, не ти е приятел, или писмата ти не заслужават отговор. Трето положение: Може приятелят ти да е заминал вече за другия свят. Не можеш да пишеш десет писма и да не знаеш причината за неполучаване на отговор. Трябва да знаеш, като пишеш писма на Господа, защо Той не ти отговаря. Трябва да знаеш кой е на правата страна – ти или Господ. Ще кажеш, че Бог не съществува, затова не отговаря. Правилно е да се молиш на Този, Когото познаваш. – Иначе явява се въпросът: Как може да се молиш на Онзи, Когото не познаваш? Казваш за някого: Този човек е религиозен фанатик, нищо не разбира. – Какво ще кажете за учения, който също не разбира? Според мене всеки религиозен или учен, който не разбира нещата и не знае защо учи, е маниак.

Казваш: Грешен съм, не мога да постигна желанието си. – Хвърли греха си навън. – Как? – Има принципи, начала, чрез които човек може да излезе от всички затруднения. Ако принципът не помага, измени формата, измени посоката на своето движение, докато дойдеш до истинския център – стремежа на твоята душа. Ще кажете, че науката има големи постижения и може да ви помогне. – Науката, в която вярвате, се намира в своето начало, тя е още в детинско състояние. Един румънски учен правел изчисления от колко атома се състои слънцето и дошъл до числото 9 с 90 нули накрая. Вярно ли е това твърдение? Той изчислил колко атоми се съдържат в един квадратен милиметър от слънцето и после ги умножил на целия обем. Какво ще кажете, ако някой направи друго изчисление? Според други учени това число може да бъде пак цифрата 9, но с 95, 97 или със 100 нули. Къде е истината? Вие като румънския учен спирате на числото 9 с 90 нули и казвате: Това значи наука – да изчислиш броя на атомите, които съдържа слънцето. Ако изчислението е вярно, и резултатите трябва да са верни; ако изчислението не е вярно, и резултатите не са верни. Всеки човек е авторитет за себе си. – Кога? – Когато не се критикува. Той се критикува, когато има с кого да се сравнява. Няма ли мярка за сравняване, той се мисли за авторитет. Тогава и лудият се счита за авторитет. Той е луд по отношение на другите, сам не се счита луд. Ако живее сам, човек никога не полудява. Докато е в множеството, между много хора, всякога има условия за полудяване. Докато е сам, човек се свестява, поумнява.

В обикновения живот се казва, че всеки човек е по особен начин луд. Лудият се лута натук-натам, не може да се ориентира. Казват, че дъската му хлопа. – Това е поетичен израз. Ако клепалото не клепа, никой поклонник няма да отиде на черква. Къде ли не хлопа човек? Като свири

на цигулка или пиано, той хлопа. Като ходи по пода, пак хлопа. Това са сравнения, а не наука. Науката е съвкупност от методи, които освобождават човешкия дух от ненужен товар. Велико благо за човека е да се освободи от ненужния прах, който от векове се е наслоил върху мозъка му. Аз го наричам научен прах. Следователно, ако не разбирате нещо, това се дължи на научния прах. – Какво трябва да се направи, за да разбираме нещата? – Да си послужите с барабана на своя мозък. Достатъчно е да ударите няколко пъти върху него, за да премахнете всичкия прах. Ще кажете, че е станала някаква пертурбация във вашия мозък.

Да се върнем към центъра. Какво представлява той? – Сбор от разумни същества, които работят и творят. В пространството има много такива центрове и много точки. Например една вселена в необятното пространство изглежда като точка. Обаче тя е център на разумни същества, които работят в пълно съгласие и единство. И човек представя една точка, която после става център. Около нея се събират разумни същества, които работят. Щом свършат работата си, те се разпръскват и човек отново се превръща в точка. Значи той се ражда точка и заминава за другия свят като точка. Той отива толкова далеч, че за вас изглежда като точка. Да мислите, че е умрял, това е заблуда. Сама по себе си реалността никога не умира. Когато змията съблича кожата си, умира ли? Когато пеперудата пробие пашкула и излезе вън, умира ли? Когато бубата се завива в пашкул, умира ли? Тялото на човека не е нищо друго освен пашкул, в който се е завила бубата. Когато излезе от пашкула, човек умира ли? Той хвърчи, радва се на свободата си, а вие го оплаквате. Докажи, че е така. Ти докажи, че не е така. Смъртта е нещо преходно. Не е доказано научно какво нещо е смъртта. Казват, че щом сърцето спре, човек умира. Не е така. Правени са опити и наблюдения, че и при спиране на сърцето човек пак не умира. Смъртта е най-голямото ограничение, което съществува в Природата. Страшна е смъртта, защото лишава човека от възможността да се прояви. Представи си един гениален човек, който постоянно пише, работи и твори. Щом умре, той се лишава от ония органи, чрез които се е проявявал. – Какво му остава? – Нищо друго освен съзнанието като център на разумни сили.

Животът е точно обратен на смъртта. Той е сбор от условия и възможности, при които човек проявява дарбите и способностите си. Според някои смъртта освобождава човека, а животът го ограничава. Питам: Как е възможно, това, което ограничава, да освобождава, а това, което освобождава, да ограничава? Като казваш, че животът ограничава, имам предвид изопачената форма на живота, а не истинския живот. Като не разбираш живота и влезеш в неговата изопачена форма, ти сам се ограничаваш.

И тъй, за да работиш, трябва да имаш план, както си прави архитектът. Ако не разбираш какво представляват точката, линията, плоскостта и тялото, не можеш да разбереш и живота. Има мъртви точки, линии, плоскости и тела, но има и живи. Те коренно се различават едни от други. Първите са механични, а вторите – органични. Ако в организма на човека става натрупване на материя, която не може да се обработи, той постепенно затлъстява, докато най-после свършва със сърдечен удар. Резултатът на неговия живот е механичен. Той прилича на кон, който се товари чрезмерно, докато един ден гръбнакът му се счупи. – Нервен съм. – Нервността показва, че човешкият дух прави големи усилия, за да се освободи от ненужния товар. За да спасиш човека от опасността, в която се намира, трябва да произведеш в организма му известна реакция. Без това не можеш да го спасиш. – Как става това?

Ще приведа един пример за изясняване на мисълта си. Един човек пътува през една гъста гора. Той не подозира, че го дебнат разбойници. Върви си спокойно и си подсвирква. Ти виждаш опасността и искаш да му помогнеш. – Какво ще направиш? – В същата гора има мечки. Пусни една мечка срещу него. Той ще се уплаши и бързо ще се качи на едно дърво. Така ще се спаси и от мечката, и от разбойниците. Те ще минат и ще освободят пътя, по който върви той. Мечката – това са лошите условия в живота.

Вървиш по един опасен път, но Провидението иска да ти помогне. – Как? – Ще те постави при лоши условия, при глад, при ограничения. Ти вървиш и пееш, но като дойдат гладът и ограниченията, преставаш да пееш. Лошите условия са мечките в Природата. Ако срещнеш мечка, ще пееш ли? Казвате: „Гладна мечка хоро не играе." Щом срещнеш мечка, благодари, че си я срещнал. Ако си православен, ще се прекръстиш; ако си окултист, ще произнесеш една формула; ако си учен, ще разрешиш един въпрос. Докато ученият не е срещнал никаква мъчнотия, той повтаря това, което другите учени са открили. Щом срещне мечка в гората, т.е. щом се натъкне на мъчнотия, той напряга ума си и открива нещо ново. Същото се отнася и до обикновения човек. Докато няма мъчнотии, човек върви спокоен и безгрижен, подсвирква си. Срещне ли мечка на пътя си, за нищо друго не мисли освен за краката си – започва да бяга. Бягането като движение е необходимо. Ако светлината не бягаше, щеше ли да има живот на земята?

Благодарете, че всичко в Природата е в движение. В движението е красотата на живота. Благодарение на бързото движение светлината на слънцето иде за осем минути до земята. Дето е движението, там има

пълнене и празнене. Като знаете това, съзнателно пълнете и изпразвайте своите гърнета. Когато едно гърне се напълни с непотребни неща, обърнете го с устата надолу, да го изпразните. Някога празното гърне е за предпочитане пред пълното. Всяка нова култура започва с празни гърнета, а не с пълни. Когато човек се напълни и не може да събира повече материал, той заминава за другия свят. Като умира, човек дава; като живее, взима. Като расте, детето постоянно събира. Щом дойде до крайния предел, до изпълнения кръг, човек започва постепенно да дава и да се смалява. Младият учи и работи за себе си, старият дава и работи за другите. Като се е научил да живее за себе си и за ближния си, старият умира. След смъртта той се учи да живее за Бога. Как ще разберете това? Може ли в смъртта да има служене? Питам: Какво става с бубата, като се превърне в какавида? Като буба тя престава вече да живее, т.е. умира. Обаче като пеперуда тя минава в друг свят, дето от цвят на цвят събира сладкия сок за себе си, с което помага и на цветята за опрашването и оплодяването им. Много хора са в положението на червея. Те казват: Нашите работи са наредени вече. – Уредени са работите ви в обикновения живот, т.е. във временните условия. Временното уреждане не разрешава въпросите. Ти си бил учител или архитект, работил си 30–40 години и като изгубиш длъжността си, преставаш да работиш и казваш: Ще се мре, няма какво да правя на този свят. – Не си прав. Друг пък казва, че животът няма смисъл; нищо не остава, освен да чака смъртта си. И той не е прав. Ще спреш в центъра известно време, докато си починеш, и ще вземеш друга посока. От центъра излизат много радиуси, ще избереш един от тях и ще тръгнеш по него.

Казваш: Животът е песен и музика. Трябва да пееш и да свириш. – Обаче пеенето е в зависимост от музикалния център. Но той е един от многото центрове, не е единствен. В човешкия мозък има повече от 40 мозъчни центъра, всеки със специална дейност. Нисшите центрове отговарят на обективния ум, на личния живот. Висшите центрове имат отношение към разсъдъка, към причинността на нещата. Те подразбират отношението на човека към неговия ближен. Музикалният център има отношение към Божествения свят, дето всички неща са постижими. Какво е Бог? – Реалност, в която силите се превръщат от едно състояние в друго. Ти ще познаеш Бога като среда, в която силите се пречупват и изявяват в много посоки. Като възлюбиш Бога, ще се научиш да даваш. Като възлюбиш ближния си, ще се освободиш от ограниченията. Какво представя ограничението? – Известно налягане. Определено е какво налягане може да изнесе човек. На всеки килограм материя се пада единица налягане. Значи, ако си висок 160 см, трябва да тежиш 60 килограма, 160 – 100 = 60. Следователно на 60 кг тежест има 60 единици налягане, т.е. ще носиш най-много 60 кг товар. Ако носиш повече от 60 кг, не можеш да се развиваш

правилно. Не искай повече материал, отколкото можеш да носиш.

Много хора страдат. Причината за страданията им е различна: или двойникът им не влиза и не излиза правилно от тялото, или стомахът не работи добре. Тогава човек не е здрав. Ако двойникът влиза и излиза правилно, стомахът работи добре и мозъкът е в изправност. Такъв човек е здрав. Повечето неразположения се дължат на известна аномалия в мозъка. Затова първата ви работа е да регулирате мозъчните енергии да текат правилно. Някога задната част на мозъка има повисока температура, отколкото трябва. Ето защо нужно е да възстановите нормалната температура на мозъка. Това се постига с поставяне ръцете над главата или чрез прекарване пръстите на ръцете през косата, от горе до долу, както се решите с гребен. Ако си служите с гребен, зъбците му трябва да бъдат доста гъсти. Обаче разчитайте повече на ръцете си, отколкото на гребена, както войникът разчита на своя нож, а не на богатството си. На бойното поле помага ножът, а не богатството. Носиш ли оръжие, трябва да разчиташ първо на себе си, а после на него.

Един търновски адвокат пътувал от Търново до Севлиево. Той носел два револвера за зор-заман. По пътя го срещнали разбойници. Хванали го и започнали да търсят пари в джобовете му. Освен револверите нищо друго не намерили. Те го запитали: Защо носиш тия револвери? – За зор-заман. – По-голям зор-заман от този има ли? Набили го добре и го пуснали, като му казали: Друг път да носиш пари със себе си! Пари искаме ние.

Новото разбиране изисква от всички хора познаване на законите, които действуват в човешкото съзнание. Не е важно как живеят сегашните хора, но как трябва да живеят. Днес навсякъде се води класова борба. Богатият и бедният разрешават въпросите на живота, но всеки от свое лично гледище. Те не разглеждат въпросите от гледището на ближния. Много време ще мине, докато дойдат до Божественото гледище, до гледището на Първата Причина. – Какво става в света? – Каквото и да става, не се смущавайте. Каквото става, всичко е на мястото си. Ако една река излиза от бреговете си и залива полето, не се смущавайте. След време тя ще се прибере в своето корито. Водата на реката ту се повдига, ту спада. Някога тя лъкатуши наляво-надясно. Какво иска да каже тя с това? Ако вървиш наляво в живота, ти даваш път повече на чувствата; ако вървиш надясно, даваш път на мислите си, т.е. на светлината. Лъкатушенето наляво и надясно трябва да бъде музикално, например в такт 4/4. Как се движи ръката в тоя такт? Надолу, наляво, надясно и нагоре. – Кой човек е по-силен: който слиза или който се качва? – Който се качва, губи много енергия и обеднява; който слиза, печели енергия и забогатява.

И тъй, ако реките не течеха, ако слънцето не изгряваше, ако хората не работеха, ти никога нямаше да имаш условия за работа. Колко хора са мислили и работили в областта на музиката, докато създадат музикалната таблица! Вие се ползувате наготово от труда на милиони хора. За да бъдеш добър музикант, първо трябва да разбираш закона на своя двойник, да можеш да вкарваш двойника си в цигулката. За да бъдеш добър певец, трябва да вкарваш двойника си в гърлото; за да бъдеш добър философ, трябва да вкарваш двойника си в мисълта.

Казвате: „Повтарянето е майка на знанието." Според вас ще станеш учител и всяка година ще учиш децата да събират, изваждат, умножават и делят. След 30 години еднообразна работа мислиш ли, че си научил нещо? Според мене това е неестествена система. Първата година ще преподавате събиране, втората – изваждане, третата – умножаване, четвъртата – деление. След това ще вземете действията с простите и десетичните дроби, просто и сложно тройно правило и т.н. Така ще свършите целия курс по математика. По този начин и децата ще учат, и ти ще учиш. Сега децата учат, а ти само изпълняваш. Каквато работа и да вършиш, всеки ден ще внасяш по нещо ново. Да повтаряш нещата, това не е придобиване на знание.

Какво ще кажете, ако ви дам задача в продължение на 24 часа на всеки пет минути да изговаряте по една формула. Значи в 24 часа ще изговорите 288 формули. Ще се отегчите и ще се откажете от задачата.

Като ученици пазете се от обезсърчаване. Ако се обезсърчавате от човешки работи, това е на място. Да се обезсърчавате от Божествени работи, това не се позволява. Не се обезсърчавайте и от смъртта, но знайте, че тя е най-голямото ограничаване, а животът – носител на най-голямата свобода. Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото Си проводил." Щом познаеш Бога, ти се прощаваш с бедността, с болестта и със смъртта. Ти вечно ще живееш и ще се развиваш. – Какво нещо е Бог? – Оня, Който каже нещо и става – това е Бог. Всички същества Го слушат и изпълняват Неговата воля.

Питате: Коя е причината за обезсърчаването? – Научният прах. Той е потребен за образуването на дъждовните капки. Тъй щото, ако не може да го използувате за друго нещо, създайте поне водни капки от него. Всяка прашинка да образува капка. Иначе, колкото и книги да четете, колкото и да цитирате Шекспир, Гьоте и други писатели и учени, пак гладни ще ходите.

Един ученик отишъл при един адепт с молба да го научи по-главните

формули на заклинанието. Адептът му преподал много формули, за което ученикът заплатил нужната сума и тръгнал в света да прилага наученото и да види силата, която се крие във формулите. Още веднага той срещнал мечка в гората. Изговорил една от формулите, втора, трета и като не могъл да отстрани мечката от пътя си, хвърлил се върху нея, хванал я за ушите и започнал да се бори. Най-после, като се справил с мечката, казал: Криво ме е учил адептът. Не трябваше първо мечка да срещна. Мечката представя неблагоприятните условия в живота. Първо ще се справиш с тези условия, и после, като срещнеш мечка, няма да се бориш с нея, но тя сама ще легне на земята пред нозете ти.

Т. м.

32. Лекция от Учителя, държана
на 24 юни 1932 г. в София – Изгрев.

1932_06_24 Разумен център Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98“, 1999
КНИГА: Съществуване, живот и отношение. МОК, Год.XI

РАЗУМЕН ЦЕНТЪР

11 година
32 лекция на 1 мл.ок.клас
24.VI.1932 година, петък, 5 ч.с.
СОФИЯ. ИЗГРЕВ.

Добрата молитва.

Пишете върху темата: „Взаимното отношение между точки, линии и тела“.

Какво различие ще направите между точка и център? – Да говориш върху това, което знаеш, това значи да повтаряш нещата или както се казва да бъдеш папагал. Всичко повтаря, всичко помни, но нищо не може да научи. Казва се, че повторението е майка на знанието. Повторението само по себе си не е никаква майка. Любовта е майка на знанието, нищо повече. Може да повтаряш нещо като имаш Любов. Не в същата форма. И ако повторението е майка на знанието и ако повтаряме, че искаме да станем богати и не ставаме богати, тогаз значи това не е вярно. Всяко знание, което не носи сила, е лъжа, а не знание. Всяка свобода, която не дава растеж на човешкия живот, е лъжа. Това не е свобода. Казват: Наука е било това. Никаква наука не е това. Казват, че дългият нос прави човека интелигентен. Или казвате: Широкият нос. Но широчината на носа е свързана с чувствата на човека, както и топлината. А светлината е свързана с дължината. Светлината се движи по прави линии, а топлината се разширява.

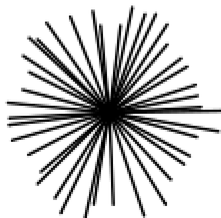

Тогава казвам, какъв център е това? – Съсредоточие на много сили, които се прекръстосват някъде. Точката е само нещо, което се проектира далече в ума. Центърът е това място, дето се преплитат силите.Силите са невидими. Тези линии са отражение на силите. Можете ли от този център да вземете всичките прави линии. По права линия трябва да тръгнете. От центъра излизат радиуси. Ако вие се движите от един център А1 към център В1. Каква е подбудителната причина да я знаеш. Ако не знаеш

подбудителната причина, то движението е механично. Тогава причината на движението е отвън. Колата самостоятелно ли се движи. Колата я тегли конят. А конете си имат гемове. Онзи, който кара конете, той знае. Конят подозира и не може да определи защо отива в тази посока, а пък колата нищо не знае. Когато вие нищо не разбирате от един предмет, вие сте кола. Когато се движиш в една посока, а центърът ѝ не е определен, то ти си кон. Когато знаеш и центъра, ти си човек, който мисли. Когато знаеш като отиваш в центъра какво можеш да извършиш, ти си един господар.

В живота вие срещате противоречия. Искаш да постигнеш нещо, но не можеш. По три пъти на ден се молиш на Бога. Ако някой по три пъти се моли на Бога и Бог не го слуша, каква е тази молитва? – Ако ти пишеш десет пъти на един приятел любовни писма, а той не ти отговаря, какво показва това? – Или, че този на когото пишеш писма, не ти е приятел и не иска да се занимава с тебе, или другото положение, писмото ти не заслужава отговор. Тогава какво трябва да правиш? – Или пък приятелят ти може да е заминал за другия свят. Ти пишеш в Америка на един свой приятел писмо, но нямаш отговор. Казваш, че може би писмото не е отишло на своето предназначение. Но след като пишеш 10 писма, трябва да си образуваш една идея: Трябва да отнесеш нещата към себе си. Трябва да знаеш причината, поради която нямаш отговор. Ако пишеш писмо на Бога и Бог не ти отговаря, ти ли си прав или Бог е прав? – Кой е на правата страна? – Тогава можеш да кажеш: Може би никакъв Господ няма. Човек се моли на това, което знае. Как можеш да се молиш на това, което не познаваш? – За някого вие казвате така: Той е религиозен фанатик, не разбира. Но когато имате един учен, който не разбира, това не е ли маниачество? – Всички неразбрани неща са маниачество. Дали сте религиозен или учен човек, който не разбира защо учи, защо му е науката, той е маниак.

Щом сте грешен, изхвърлете греха си. Ако не работи принципът, измени формата, измени този път, хвани друго направление, докато намериш един път, в който можеш да излезеш, при този център, към който се стремиш. Вие мислите и казвате: Науката много е постигнала. Тази наука, в която сега живеете, това са детински постижения. Един казва: В слънцето може да има толкоз атоми. Един румънски учен, който правил своите изчисления, казва: Че всичките атоми на слънцето били едно число 9 с 90 нули. Той казва: То съставя всичките атоми, които съществуват в цялата вселена. Питам: Това твърдение право ли е? – То е непонятно. Аз мога да му туря 95 нули, кой ще оспори? – Друг може да тури 97 нули, 100 нули, може да му турим 150 нули, но той трябва да се обоснове. Той може би е взел за един квадратен милиметър колко атома се намират и като изчислил пространството приблизително, изчислил и колко атоми има.

Та казвам: Като този учен човек и вие туряте 9 с 90 нули. И казвате, че това е наука. Ако твоето изчисление е вярно, резултатите ще бъдат верни. Ако твоето изчисление не е вярно, резултатите няма да са верни. Тогава щом резултатите не съответствуват на принципа, който поддържаш, тогава не си прав в някои отношения. Всеки един човек е авторитет за себе си. Някой път човек сам се критикува като се сравнява с другите. Но когато остане сам без да се сравнява, той се мисли за авторитет. Даже лудият е авторитет. Но кой е луд? – Той е по отношение на другите хора. Те го считат, че е луд. Тогава питам, ако човек само съществува в света, може ли да подлудее. Подлудява когато е между много хора. Значи в множеството може да стане подлудяване, а в самотията, никога. Аз ще проектирам една теория: Между многото хора се ражда радостта. Когато човек остане сам, ражда се съвестта. Когато почувствувате самотия, за да станете свестни и умни, казвате: Аз станах самотен. Тогава ти не си със съвест. Нали някой казва: Няма никой, който да не е луд. Луд е онзи, който се лута насам натам. Какво лошо има в това? – Ние казваме: Хлопа му дъската. Умът му не работи добре. Това са поетически изражения. Всички клепала, ако не хлопат, кой поклонник ще иде в църквата? – Цигулката, като се свири на нея, не хлопа ли? – Като тръгнеш по пода, хлопаш по дъските. Това са сравнения, това не е наука.

Науката е метод за освобождаване на човешкия дух или на човека от непотребния му багаж. Да се освободи от ненужните работи, от праха, от научния прах на вековете, който прах е влязъл в твоя мозък. Има научен прах и ако някой път не можете да разберете имате много прах. Трябва някой барабан, да стане някоя пертурбация, да се премахне този прах.

Центърът подразбра същества с умове. Място на работа е той. И човек трябва да търси. В пространството има точки има и центрове. Например някоя вселена, като някоя малка мъглявост изглежда като точка. Отдалече се вижда като някое малко петно и затова е център на велик живот, на разумност, на милиарди същества, които работят. Те имат някаква цел. И ако на вас ви зададат някой научен въпрос как ще отговорите? – Вие се раждате като една точка, после ставате център, ставате един свят и после се разпръсква този свят, отивате далече. Когато кажете, че някой е станал на точка, значи умрял, значи отишъл толкоз далече, че изглежда точка. Че умира, това е заблуждение. Реалността не може да умре сама по себе си. Когато змията хвърли своята кожа, змията умряла ли е? – Когато вие намерите само пашкула на копринената буба, умряла ли е тази буба? – Тялото на човека не е ли един пашкул? – Когато един човек остане пашкул, това същество излиза от пашкула, казвате, че е умрял. От пашкула е излязъл човека. Радва се, хвърчи, пък вие го оплаквате. Вие ще кажете,

докажете че е така. Аз пък ще кажа: Докажете вашето, докажете, че е умрял. Смъртта е едно преходно състояние. Смъртта не е определена от научно гледище. Казвате, че сърдцето спира. Правят опити да спират сърдцето и пак човек не умира. Смъртта е ограничение, най-тежкото ограничение, което съществува в природата, е смъртта. Едно ограничение, при което съзнанието да не може да функционира, ще ви обясня. Представете си, че вие сте били известно време гениален човек. И вие после се лишавате от тази способност, не може да се проявите, не може да пишете. Ако се лишите от всички органи, с които може да се проявиш и остане само центърът на съзнанието, това е смъртта. Тази идея е скрита в понятието смърт. Ограничение във всичките условия, при които човек може да се прояви. А пък животът какво е? – Животът е съществуванието на всичките условия, при които могат да се проявят заложбите ти, способностите ти. Трябва да определиш какво нещо е животът. Като кажеш живот да имаш една определена идея, която може да те освободи. Ако умреш, така както аз разбирам смъртта, тогава ще се намериш в много трудно положение. Някои казват, че смъртта освобождавала човека. Как може да те освободи това, което те ограничава? – Как може това, което те освобождава, да те ограничи. Вие казвате, че животът ограничава човека, а смъртта го освобождава. Идеята е права, само че тук са разместени думите. Животът, който те е вмъкнал в една лъжлива форма, той те е ограничил, а не самият живот. Ако ти не разбираш живота и влезеш в една лъжлива форма, ти се ограничаваш. А пък животът, ако при някои обстоятелства излезе, ти се освобождаваш. За да работиш в света трябва да имаш един начин на работа, както един архитект. Ако ти не разбираш какво нещо е точка, линия, плоскост и тяло, не може да разбереш и света. Какво е точката? Какво нещо е линията? – Има противоположни линии. Има мъртви точки. Има мъртви плоскости, има мъртви тела, има и живи точки, линии, плоскости и тела. Грамадна разлика има между тях. Едните са механични положения, а другите са органични. Ако имаш органически положения, ти ще имаш физически, механически резултат. Ако в човешкото тяло, по стечението на известни обстоятелства има механически резултат, този човек почва да му се издува коремът, краката му надебеляват и той не знае как. Ако не спре това надебеляване, има удар на сърдцето и той умира от затлъстяване. Това е натрупване на механическа материя в една област, дето тази материя не може да се прояви. Както един кон, който се товари, но най-сетне се счупи гръбначният му стълб. Щом ставаш нервен, ти си един натоварен кон. Нервността на човека е усилие на човешкия дух, да освободи човека от непотребните работи. Защото, за да покажеш на един човек, че положението, в което се намира, е опасно, ти трябва да произведеш някоя реакция вътре в него. Ти не може да го спасиш, ако не произведеш някоя реакция в него. Например някой отива някъде, но там го чакат

разбойници. Какво трябва да направиш? – Трябва да го уплашиш. Той си върви и си свири с окарината. Като срещне мечката, която отива към него, той както си свири, хвърли окарината и тя избяга. Питам: Ти имаш ли право да пуснеш мечката срещу него? – Питам: Той има ли право да отива в тази посока, в която отива? – Колкото той има право, толкоз и ти имаш право да пуснеш тази мечка. Какво е тази мечка? – Тази мечка, това са лошите условия на живота. Ти вървиш по един път, който е гибелен път. Провидението се намесва. Лошите условия така се стесняват, че ти хвърляш окарината, преставаш да свириш. Някой свири „Цвете мило, цвете красно“. Като дойде мечката не я пееш. Като гладуваш 4–5 деня не можеш да пееш. Казва поговорката: „Гладна мечка хоро не играе“. Ще преведете думата мечка. Когато видиш мечката, благодари на Бога. Ако си православен, прекръсти се. Ако си окултист, изкажи една формула. Ако си учен човек, започни да разрешаваш неизвестен въпрос. Който учен разрешава неизвестен въпрос, той е видял мечката. Когато учените хора се намират в много трудно положение, те мислят, за да измислят нещо и за да поправят положението си. Когато не се намира в трудно положение, ученият повтаря нещата на другите учени. Когато се намери в трудно положение, той гледа да измисли нещо ново. Като види мечката, човек търси кой път да хване, за да избяга. Щом хвърли своята свирка и започне да мисли за краката си, умът му е започнал да работи. Какво е бягането? – Например ако светлината не бяга, ще имаме ли живот?

В движението на природата е красотата на живота. Светлината бяга за 8 минути от слънцето до тук. Ако вие можете да приемете краката на светлината, ще има ли опасност заради вас? – Преведете сега движението. Преведете тази формула. Много пъти вашите гърнета са пълни с непотребни неща, ще ги обърнете надолу с устата и ще ги изпразните. Празните гърнета са някой път за предпочитане, отколкото пълните гърнета. Всяка една култура започва с празни гърнета, а не с пълни. Когато човек се напълни и няма какво да побира, той заминава за другия свят. Защо заминава за другия свят? – Умирането е процес на даване, а животът на вземане. Детето събира, събира, събира, значи достига един процес, този кръг се развива до крайния предел, после се смалява, смалява. Значи старият човек отива към обратния процес. Значи младият човек учи закона на личността, а пък старият човек учи закона, че той трябва да живее за другите, това са процеси. И като е научил как да живее за себе си и как да живее за ближния си, той умира, за да се учи да живее за Бога. Като умреш оттам насетне ще служиш на Бога. Как ще разберете това? – В смъртта може ли да има служене. Онзи червей, който е ял листа, като стане пеперуда отива от цвят на цвят взема сокове от цветята и дава нещо на цветята. Той помага за оплодотворяването на цветовете. Казвам: Мнозина от вас може да вървите в обикновения път и да кажете нашите

работи са уредени. Има временно уреждане, което човек трябва да уреди. Но временното уреждане не разрешава въпросите. Да кажем, че вие сте архитект, учител, но след 30–40 години остарявате, нямате длъжност, пенсионират ви, няма какво да правите и чакате да заминете за другия свят. Казвате: Ще се мре вече. Онези, които не разбират живота, отиват в две крайности. Казват: Не си струва да се работи. Не. Работата не е нещо постоянно. При тръгването към този център, ще се спреш на този център за известна малка почивка и оттам ще тръгнеш в друго направление.

Някой път казвате: Човек трябва да пее, но пеенето е един музикален център. Той не е единствен център. В човешкия мозък има повече от 40 центрове на известни деятелности. Има център на причинност, да мислиш защо светът е създаден, кои са причините. Има и низши центрове. Най-долните центрове отговарят на обективния ум на човека, на личността. А пък причинността да разсъждаваш отговаря на закона на ближния. А пък музикалния център отговаря на Божественото, дето всичко в света се постига. Бог е една реалност, в която силите се трансформират от едно състояние в друго. Ти Бога ще познаеш като една среда, в която ще се пречупиш в много направления. Ти ще обичаш ближния си. Ближният е закон за освобождаване. Ти ще се научиш да даваш. Един човек е висок 165 см. Друг е висок 190 см, каква тежест може да носи? – Един човек, който е висок 160 см, ако му турите 100 кг, той не може да прогресира. На всеки сантиметър туряме по един килограм налягане. Следователно, при 165 см височина, на всеки сантиметър без стоте, трябва да се туря един килограм тежест. Да искаш повече материя значи да увеличиш налягането. Някои хора страдат, понеже двойникът им не може да излиза и влиза правилно от физическото тяло. Вашият двойник трябва да излиза правилно от вашето тяло, музикално с такт. Когато влиза и излиза правилно, тогава човек е здрав. Когато не може да излиза, тогава има анормалност. Когато стомахът не смила правилно храната, причината не е в стомаха. Защото стомахът е мускул, а причината се намира в мозъка. Аз по някой път измервам температурата на мозъка в задната част на мозъка. Температурата не е една в целия мозък. Някой път задната част се сгорещява и тогава стомахът не може да функционира правилно. Всеки един от вас може да направи един опит. Ако човек е чувствителен, нека да постави над главата ръката си или ръката на някой друг чувствителен човек, ще види, че от цялата глава излиза топлина. Това е едно анормално състояние. Като прекарате ръката, тогаз се възстановява нормалното състояне. И тогава ще забележите, че като дойде нормалното състояние, че от лявата страна излиза едно хладно течение, а от дясната – течение, една топлина. Причината на неразположението често пъти е в главата. Затова когато се намирате в трудно положение, може да си гладите главата. Може с гребен, но такъв гребен, че между два зъбци на гребена да влиза само

един косъм, не повече косми. Някой път сте неразположен, турете пръстите в косата си и се вчешете отпред назад. Не разчитайте на ръцете си, повече на гребена, както войникът трябва да разчита не на своето имане, а повече на ножа си. Някои уповават на кобура, на ножа. Тогава ще приличате на онзи адвокат от Търново, който носел два кобура и пътувал от Търново за Севлиево. Хванали го разбойниците и го набили, защото нямал пари. Попитали го защо носиш това оръжие. Той казал за зор заман. Те му казали: От този зор заман по-голям има ли? – Казали му: Пари да носиш, пари.

В новия начин разбирането на сегашния социален живот, в който трябва да живеете, да проучавате законите, които действуват във вашето съзнание. Не изучавайте живота както хората живеят, но както вие го живеете. Хората нямат правилни възгледи сега. Сега е класова борба. То е лично схващане. Богатите и сиромасите разрешават въпросите от лично гледище. Те не са го разглеждали още от гледището на ближния. Още не са дошли да го разгледат от Божествено гледище, от гледището на Първата Причина. Какво мислят другите хора, върху това не се спирайте. Какво става сега в света, то е на мястото. Ако една река залее, не се смущавайте. После тя ще се прибере в своето корито. Реката ту се повдига, ту спада. Какво иска да каже реката? – Капелмайсторът като дига и слага пръчката, какво иска да каже: – Маха наляво, надясно. Наляво има едно значение, надясно друго. Ако ти вървиш в живота вляво, ти увеличаваш чувствата, ако вървиш вдясно, ти увеличаваш закона на светлината и нейното влияние. Има 4/4 такт. Какво означава? – Нагоре и вляво е положително, после отива вдясно и нагоре. При слизането надолу имате съпротивление. Когато се качвате нагоре, пак има съпротивление. Кой е по-силен? – Който слиза или който се качва? – Онзи, който се е качил на върха, той всичко изхарчва. Като се качи на върха, той няма нищо в себе си. Той е крайно беден. Нацапал се е с кал и се решава да слезе пак долу. Като слиза надолу събира пак енергии, с един плюс. Следователно, онзи, който слиза, има печалба. Ако реките не течаха, ако нямаше светлина, ако нямаше толкоз хора да работят по музика, тогава ти какво щеше да работиш? – Колко хора са мислили, докато хората са създали сегашната музикална система. Ти имаш един готов труд вече. За да разбира човек музика, един човек трябва да разбира закона, своя двойник. Той трябва да вкарва своя двойник в цигулката. Също така и при пеенето. Ако може да изкара своя двойник и да го вкара в гърлото, той може да пее. Ако философът може да вкара своя двойник в ума си, тогава той може да успее.

Ако ти разправяш на децата тази година как става събирането, изваждането, умножението и делението, ако това разправяш 30 години подред, тогава питам, умен ли си? – Ти оглупяваш след 30 години. Една

година като учиш събиране, няма да преподаваш събиране втората година. Ще започнеш изваждането. Третата – умножението, четвъртата – делението. След това ще вземеш сложно тройно правило и т.н., че докрая да продължиш курса. Че като учат децата и ти да учиш. Сега децата учат, ти изпълняваш. Има нещо неестествено в системата.

Всеки един новатор, ако внесе един нов ред в света, в мислите, това е учене. Повторението не е учене. Ако ви дам едно упражнение за 24 часа, всеки 5 минути да изговаряте една формула, тогава за 24 часа ще изговорите 288 формули. Ти ще кажеш: Аз толкоз глупав ли съм? – Ако това упражнение може да има нещо, но може и да няма. Ако постоянно повтаряш едно нещо дълго време, ползата е малка.

Вие не трябва да се обезверявате в живота. Един човек се обезверява от глупави, човешки твърдения. Най-напред ще разберете смъртта, това е най-голямото ограничение. Животът е своят първичен смисъл, това е най-голямата свобода. Ако считате живота за ограничение, той има някои елементи примесени. Ако ти мислиш, че смъртта ще те освободи, ти се лъжеш, ти (нямаш) правилно разбиране за живота. Ти най-първо ще считаш, че истинският живот е. Хубавото е освобождението, което може животът да ви даде. Христос казва: „Това е Живот Вечен да познаеш Бога и Христа, когото си ти изпратил“. Щом Го познаеш, тогава няма да има сиромашия, няма да има болест, няма да има смърт. Тогава вечно ще прогресираш. Вие мислите, че много знаете. Това е едностранчиво разбиране.

Аз мога да ви дам формула на английски или една формула В света има само Един, Който може да каже тази формула: Аз, който съм. Всеки може да каже: От мен зависи, аз съм фактор. Тогава кажи една дума, за да се спаси светът. Кажи: Нека да изгрее слънцето. Кажи: Нека небето да стане ясно. Кажи: Да има плодородие. Бог е онова същество, което каже нещо, всички същества Го слушат и Волята Му изпълняват, без разлика познават ли Го или не.

Във вас ще дойдат известни обезсърдчения, те се дължат на научния прах. Този прах е потребен. В науката се доказва, че без прах капка не става. Всяка една капка трябва да има микроскопическа прашинка и чрез нея капката ще падне. Природата казва: Че ако друго нещо не може да направите, поне научния прах да направите на дъжд. Аз считам, че всички хора може да направят научния прах. Защо четеш книги, тогава ти създаваш научен прах. Казваш: Така казва Шекспир, така казва Гьоте, така казват най-новите изследвания. Хубаво, най-новите изследвания знаеш, но оставаш гладен. Цитирате Гьоте, но не помага. Тези хора трябва да ти

дадат да ядеш, трябва да имате нещо ефикасно в света.

Ще ви приведа един анекдот и с него ще свърша. Един ученик ходил при един адепт да учи заклинанието. Изучил всички формули, платил той на своя учител, научил всички свои формули, но не ги проверявал. Тръгнал за първи път да провери формулите. Срещнал мечка и той казал формулата, и хванал мечката за ушите. Всички ваши формули като опитате ще хванете най-сетне мечката за ушите, ще се борите с мечката. И тогава той казал: Криво ме е учил учителят. Според мен: Аз не трябваше да те срещна. Мечката са неблагоприятните условия, ще се справиш с тях и тогава тя ще легне на земята. Всички неблагоприятни условия ще ги хванеш и ще се справиш с тях.

Отче наш.

1932_06_26 Малцина избрани
неделна беседа

МАЛЦИНА ИЗБРАНИ

Ще прочета 20 глава от Евангелието на Матея, от 1-ви до 16-ти стих.

Туй, върху което ще говоря, е от съдържанието на първите 16 стиха. Само няколко думи от последния стих отговарят: "Мнозина са звани, малцина са избрани." Аз превеждам: "Всички са звани." "Всички са звани", това е един акт на Природата. "Малцина избрани", това е наш акт. Защото онези, които влизат в известно училище, зависи от тях, да ги приемат или не. А да свърши училището, зависи от самия ученик. Трябва да бъдете свободни, за да разберете смисъла на вашия индивидуален живот и на вашия съзнателен живот. Човек първо трябва да разбира смисъла на своя съзнателен живот. Коя е първата причина, която го е заставила да дойде на Земята. Защо е дошъл? Той може да зададе въпроса без да отговори нещо. Но трябва най-първо да зададе този въпрос. Дали ще отговори, това е друг въпрос. Като зададе въпроса, той започва да живее. А за отговора, той за един, за два дни не може да отговори. Някой ще каже: "Не искам да задам този въпрос." Казвам: Не искаш да зададеш въпроса, но ще умреш. Защо? Защото всеки, който дойде на Земята и не си зададе този въпрос, той умира. Сега някои обясняват, какво нещо е смъртта. Никой не е обяснил точно какво нещо е смъртта. Смъртта съществува, но какво представлява тя, няма научни данни. Кой досега е срещнал смъртта някъде? Представят смъртта като един скелет. Но това не е смъртта. Казват, че смъртта е допусната от Бога. Това са философски твърдения. Смъртта не е допусната от Бога. Човек я е допуснал. Следователно туй, което човек е допуснал, той трябва да си го обясни. Човек трябва да си обясни, защо е допуснал смъртта. А вие искате да разрешите, защо Господ е допуснал смъртта. Според вас, Господ е учен човек, но човек е учител на Господа. Господ никога не взема положението на един ученик, както и една част никога не може да вземе мястото на цялото. Много пъти, всички вие заставате на положението на цялото и казвате: Защо аз страдам? Това е ваш въпрос. Вие сами задавате въпроса, вие сами трябва да си отговорите. Досега Природата никому не е отговорила на зададените въпроси. Йов задаваше много въпроси. Той беше учен човек – адепт. Не беше прост човек, но адепт от първо качество. Тия изпитания той трябваше да мине, трябваше да свърши училището, трябваше да свърши стария университет. Трябваше да изпита всичко на гърба си и като го поставиха на тясно, на изпит, по указание на онзи професор там, така го пресяха, че той окряска орталъка; малко остана да го скъсат. Четирима души професори имаше, които го изпитваха и един невидим – пети. Господ наблюдаваше. Най-първо Йов

искаше да измени програмата и каза: "Туй не спада в програмата. Аз никакъв грях не съм направил. Защо да ме изпитват?" Не, предметът, върху който те изпитват, ти трябва да го знаеш. На въпросите, които задава професорът, дали си ги учил или не, ти трябва да отговаряш. Много пъти той може да ти даде една задача, която можеш да разрешиш, въпреки че много-много не си подготвен, по същите начини, по които решават задачите, дадени в някой сборник. И ти, като Йова, можеш да се държиш по буквата на закона и да кажеш, че тази задача не била вложена в сборника. Ти ще намериш в живота много въпроси, които не са турени в сборника. Когато една къща ще се гради, инженерът разрешава един сериозен въпрос. Тази къща намира ли се в сборника? Не, архитектът по дадените закони ще направи плана. Ако не може той да направи този план, да остави способните да го направят. Защо човек е доволен и защо недоволен? Този господар, сутринта вика работници и се спазарява да им даде по един пеняз. Един пеняз, в дадения случай, колко е - около 75 стотинки. Тогавашната цена зная, но сегашната не зная. Сега оперират с книжни пари. Казват: Пет лева. Какви, книжни ли или златни? Когато човек говори на математичен език, той трябва да бъде точен.

Всяка една мисъл, която се заражда у вас, трябва да ѝ дадете едно определено място. Не ѝ ли дадете място, ще се намерите в трудно положение. Човек с много идеи прилича на човек, който е народил много деца, че не може да ги отглежда. Представете си сегашното положение. Един баща има 20 деца, трябва да ги праща в университет, 500 хиляди лева ще му коства, да свърши едното, 20 деца по 500 хиляди - 10 милиона, а той в годината взема всичко 100 хиляди. Някой е чиновник в някоя банка, може ли с неговата заплата да възпита 20-те деца, всички да завършат университет? Ако той трябва да възпита децата си, мислите ли, че той с труда си ще ги издържа? Не. Господ ще ги издържа или пък благодетели, други хора. Сега казвате, това е една кражба. Кражба наричат чуждия труд, в смисъл, че някой ще живее на гърба на друг човек, който се труди. Кражбата съществува в този свят, но в един духовен живот няма кражба. Пък и в материалния свят кражба няма. Че каква кражба е това, че някой пренесъл от едно място на друго парите. Изнесъл ги на друго място. Кражбата ето къде е: Ако човек извади един винт от един организъм и го тури в друг, това е престъпление, понеже, организмът ще куца. Следователно, когато казваме за нещо, че е вредно, то е, когато според общите процеси в Природата е вредно. Всичките процеси, които спират естествените процеси на живата Природа, ние ги наричаме вредни. Туй е морал. В туй отношение ти може да напакостиш на себе си. И в даден случай, когато Небето изпраща някого на Земята, то го осигурява с един капитал. На всеки едного от вас Природата и Небето са му дали толкова злато, колкото е потребно, дали са му толкова сребро, колкото му е

потребно. И сребро, и злато, и желязо, и цинк, и олово, всичките елементи са му дадени. Имате толкова, колкото ви трябва. Ако вземете повече, отколкото ви трябва, тогава сте престъпници по отношение на Природата. Правите престъпление по отношение общия ход на нещата. Ще се получи един нечист човек. Ще бъдете богати, но мозъкът ви ще бъде развален. Нервите ще бъдат разстроени. Ще кажете, че сте неврастеник, че има много млечна киселина, насъбрана в мозъка ви и т.н. Млечната киселина, това е резултат на един неестествен процес, който съществува.

Когато правих своите изследвания, когато изучавах болестите, според моята научна диагностика намерих, че всяка болест води началото си от задната част на мозъка. Причината е в малкия мозък. Сърце, стомах, дробове – всички тези причини са второстепенни. Причината е в мозъка вътре. Всъщност, причината е още по-далечна. Но обективната причина е там, туй е вярно. Всякога, когато аз съм ликвидирал с една причина, мозъкът се лекува. При мен са идвали хора, на които стомахът е разстроен, според моята диагноза. Аз имам инструмент, с който измервам температурата на мозъка. И целият свят да ми дадат, не му казвам какво е състоянието му. Измервам повишаването на температурата, с една десетхилядна от градуса може да има повишение на температурата на мозъка. От разстройството на стомаха е. Това изменение, 5 милионна част от градуса – туй деление какво изменя? Туй изчисление като направя, веднага се поправя стомахът. Как го изменям? – Много лесно. Стомахът е разстроен. Аз му казвам: Препоръчвам ти един цяр, един нов начин за лекуване на стомаха, който вие не може да приложите. На този, на когото стомахът не може да се лекува, казвам: Ще посееш половин декар място с жито и ще го обработиш. Ще го посееш, ще го ожънеш, ще го очукаш и от туй жито ще свариш или ще направиш хляб, ще направиш трахана и по три пъти на ден ще ядеш; в 10 деня отгоре, стомахът ти ще оздравее. Само трахана без никакъв хляб. Сега някои от вас може да ми кажат, че това не е научно. Ненаучните работи за вас са научни за мене. В моите научни работи има на хилядата едно ненаучно. А в ненаучните работи на хората, на десет деветте не са верни, а едно е вярно.

Казвам: Ако в болницата държаха една обективна статистика, да видят, колко на стоте оздравяват, но не само временно. Да се вземе един период от 10 години и да се види, колко души са умрели и колко са оздравели. И според тази статистика, един цяр, ако излекува 99 души, а един умре, той е ефикасен, но ако 99 умрат, а един живее, туй лекарство е изключено.

Казвам сега, не е толкоз въпрос до знанието в света. Онова усилие на учените хора е на място. Туй, което заблуждава учените хора, е посторонна причина. Някой път ученият човек, по причина на някои външни условия,

не е господар на научните си открития; той е заставен да измени тогава някои свои становища. Той иска да изнамери нещо, да забогатее, да подобри положението и вследствие на това, влиза в един крив път. По тази причина, онзи химик, който получи някой задушлив газ, или някоя отрова, каква полза ще допринесе? Той с този газ или с тази отрова може да унищожи света. Нищо няма да допринесе. Или, ако някой казва, че едикой си орган на тялото трябва да се отреже, за да оздравее човек. Питам: Каква наука е, която реже краката на хората. Човек с отрязан крак, той е наполовина умрял. Ако му отрежат двата крака, питам, защо ще живее? Аз считам наука това, да създаде човешките крака. Когато човек изгуби крак, да не му го режат, но да му създадат нов и по-здрав крак, това е вече наука. Бъдещата наука в туй направление трябва да върви. Човек има известни способности и чудеса може да прави. Известни клетки може да се изработят. Ако сегашните хора може да пренасят кожата от едно място на друго, да поправят човешкия нос, да поправят човешката уста, по същия начин ще могат да поправят и човешките крака. Сега както става присаждането на кожата, това още не е наука. Вземат клетките от гърба и ги присаждат на носа. Не, тия клетки трябва да се развъждат извън организма. Първо кожата да се образува, че тогава да се поправя, където е необходимо. Това е наука. Но да вземат от гърба и да поправят носа, благодарим от такава наука. То е пак наука, но не може да я наречем съвършена наука. Това прилича на сегашните наши присаждания на дървета. Природата не търпи никакво присаждане. Сегашните хора с присаждане на плодните дръвчета, много злини са направили. Не съм против присаждането, но присаждането е разумен акт в природата. Само разумните хора в природата имат право да присаждат. Ти искаш да морализираш един човек, това е присаждане.

Искаш да му наложиш нов морал. Ако ти си умен човек, не ходи да го поучаваш, да го морализираш. Ще туриш една пъпка, но ще отиде клонът. Казваш: Хората да вярват в Бога. От толкоз хиляди години са вярвали в Бога, но тази вяра не е спасила хората. Питам: Тази вяра има ли място? – Няма място. Ние нямаме една ясна представа за Бога. То е все едно, нас да ни поставят в някое подземие, на хиляда метра под земята и да ни говорят, какво нещо е слънцето. На лампа да се греем. Голяма разлика има между една лампа и слънцето, от което излиза животът. Когато казвате: Аз вярвам в Бога, това ни най-малко не значи нещо. Че вярваш в Бога, това е една човешка идея. Ти вярваш в една идея, но ти да вярваш в Бога, то значи да бъдеш в право отношение със самата реалност. Ти знаеш ли езика на Бога, като вярваш 20 години? Как вярваш? – Ти може ли да идеш при някой земен цар и да не знаеш езика му? Искаш от него нещо и той трябва да те изслуша. Но ти трябва да знаеш езика му, за да те изслуша. Сегашните хора трябва да знаят езика на Бога. Не го ли знаят, каква полза,

че по три пъти на ден се молят. Сега аз разглеждам въпроса така. Това е сегашното положение в света, което е допринесло вреда. Ядеш една развалена храна; това не е ядене. Яденето е, да ядеш най-хубавата, здравословна храна. Мозъкът, стомахът, цялото тяло трябва да се развиват правилно. Сега, когато аз ви говоря, нямам намерение да ви налагам нов порядък. Според мене, настоящият порядък произтича от известни причини. Сегашният човешки порядък е в стълкновение с порядъка на живата природа и вследствие на това, се раждат социалните страдания, които имаме. Ние търсим причините там, където не са. Единствената причина за социалните противоречия е, че ние сме в стълкновение с живата природа. Ако мене питат, какво трябва да се прави, ще кажа, че трябва да знаем, какво иска природата от нас. Какво изисква "човещината". Или, ако кажем "Какво иска Бог от нас?", или религията какво изисква, нека имаме нещо определено. Ние казваме, че това не е право. Да се убие един човек право ли е? Не е право. Ние нямаме право да убиваме един човек, когото не сме създали. Никой не ни е упълномощил. Никой не може да те застави да убиеш. Да говорим истината. Някой наруши някакво държавно нареждане и след туй го убиват. Стражарят казва: Има закон и законът ме упълномощи да те убия. Хубаво, когато един разбойник убие един човек, държавата го преследва. Защо го преследва? Питам: Ако държавата преследва един човек, който е извършил нещо, несъобразно с нейните закони, мислите ли, че природата няма да ви преследва, когато нарушите нейните закони? Тя ще ви преследва. Ако мислите, че в света може да правите каквото искате, това е първото заблуждение. Може да правите всичко онова, което е разумно. В онзи момент, в който нарушите някакъв закон, ред, порядък, вие сте веднага в едно вътрешно стълкновение. Не говоря за общия порядък, но частно някой път не вървят на човека работите. Как вървят хората, то е един индивидуален въпрос, който всеки човек е в състояние да разреши. Казвате: Ако една овца разрешава въпроса за своето съществуване, ако си намира храна да се храни, аз, разумният човек, ще бъда ли толкоз глупав, да не осигуря своя живот? Да, щом човек престане да се храни, той изсъхва и пада, отива под земята, става плячка на разни сили и най-после изгнива. И тази материя, от която той е направен, се разваля.

Казвам сега: Всеки човек, които е пратен на земята, е пратен с известна мисия, при това, неговата мисия, колкото и да е малка, е от значение. Онази причина, която го е турила в света, е имала нещо предвид. Ако беше непотребен, той нямаше да се яви. Тогава, щом се явява, какво трябва да направи? Казва се, че едни са били повикани сутринта, а последните са били повикани вечерта. И на едните, и на другите без разлика, кой работил през деня, кой пръв и кой последен, господарят заплатил по равно. Това на първо място показва, че трябва да се работи. Човек на

земята най-първо е дошъл да се учи. На какво именно да се учи? – Най-първата наука, с която човек започва, е дишането. Втората наука, с която човек започва, е яденето. Дишането и яденето; и третото е мисленето. Ако дишането не е започнало навреме, ако един човек не е роден навреме, ако не е започнал ядене навреме, няма да мисли и от него нищо не може да се очаква. Аз като гледам статистиката, наблюдавам женитбите, виждам, че хората се женят ненавреме. Като гледам порядъка, кога са родени децата, виждам, че всичките хора не са родени навреме и едва на хиляда души намирам един, който приблизително е роден навреме. Ненавреме са родени. Някой път разместват точността на времето. Има една причина, вследствие на която има ненавременно раждане. Дисонансите, които съществуват в обществото, се дължат също на ненавреме сторени неща. После хората мислят, че може да поправят света. Светът може да се поправи, само когато женитбата е станала навреме, когато децата се раждат навреме и се отглеждат навреме. Това е велик закон. После, между разните хора има известно съотношение. Двама души, които вие ги жените, най-първо трябва да ги претеглите. Чудни са хората, ако един мъж тежи 90 килограма, една жена 50 килограма, да се не женят. Ако един мъж е 190 см висок, а жената 150, да се не женят, нищо повече. Всякога би трябвало да има известно съотношение между височината на мъжа и жената, както и между теглото. Мъжът и жената приблизително трябва да бъдат равни. Жената трябва да бъде с половин сантиметър по-ниска от него. Щом е по-висока от мъжа си, тя ще обича да му заповядва. Щом мъжът е по-висок от жената, той ще й заповядва. При туй, не само височината, но аз гледам широчината на техните рамене. Тази широчина не е нещо произволно; и то е един разумен акт. Ако жената има по-широки рамене, тя ще заповядва на мъжа, ако на мъжа рамената са по-широки, той ще заповядва. Вие сега сте родени с тесни рамене, а имате желание да заповядвате. Вие сте болен, искате да работите. Сега, аз искам да говоря на здрави хора, на болните хора ще говорим за лекар, за лекарства, за пухени възглавници, за памука, за това, за онова, за хубаво ядене, за слуги и слугини, за прислужници. Но когато тия хора излязат из болницата, за какво ще говорим? Срещам някой познат, който казва: Здрав съм, а говори за лекарства. Не, той е болен, в болницата е. Ако каже: "служба нямам", значи, болен е. – Няма никакви убеждения. – Болен е. – Не мога де се уча. – Болен е. – Не мога да работя. – Болен е. – Животът за мене няма смисъл. - Болен е този човек, на здравия човек животът е осмислен. Той е господар и на парите, и на условията, той е господар на всичко в света. Той не е човек на насилието, но е човек на реда и на порядъка. Той разбира откъде трябва да започне. За да бъде господар някой, той трябва да знае, откъде да започне – да възпитава първо себе си. Дори и учените хора не знаят това. Те не знаят откъде да започнат. В старо време са започвали от сърцето, в по-новите времена започват от главата. Това е

много общо казано. От коя страна на главата трябва да се започне? На челото има три етажа. В най-горния етаж живеят най-възвишените същества. В средния живеят ангелите, а в третия етаж живеят хората. Под третия етаж живеят животните. Ако хората започнат да заповядват на втория и първия етаж, питам: Какъв ще бъде този свят? Питам, ако един професор чака учениците да го ръководят, каква лекция ще държи? Питам: Той професор ли е?

Тогава има три неща, които трябва да знаете. Ангелският свят седи в паметта, седи във времето, седи в пространството, седи в тона. Ако ти не си музикален, ако ти не познаваш времето, ако ти нямаш памет, ти нямаш никакво съобщение с този свят, никаква светлина не може да имаш. Когато наблюдаваш живота и простите, обективни работи те занимават, това са човешките работи; долния етаж, до веждите. Всички усилия, които човек прави, за да живее в материалния свят, идват от тези центрове на обективния ум. Човешките работи никога не може да оправят света. След туй иде вече ангелският, духовният етаж – да сравняваш нещата и да разсъждаваш върху тях. Да умееш да сравняваш и оценяваш нещата. Да мислиш и да запаметяваш, да знаеш всяко нещо, защо е създадено. Развити ли са центровете на духовното поле, тогава ще знаеш причините на нещата – защо това става така, а не иначе. Божествен свят, ангелски и човешки свят - това са сили, без които не може да говорим за човешки ум. И ако ти не познаваш съотношенията, които съществуват между тези сили, които функционират, твоят ум ще се обърка. Някой казва: Паметта ми е слаба. - Отслабнал е ангелският свят. Някой казва: Не мога да помня формите. - Човешкият свят е отслабнал. Не познаваш цветовете. - Объркан е човешкият свят. Тежестта не мога да определям. – Човешкият свят не е в ред. Нямам ред, не съм точен, не мога да смятам. – Човешкият свят е причината; обективният ум не е развит. Щом е въпрос за музикалността, ще минеш в по-горна фаза. Аз не малко наблюдения съм правил върху човешкия мозък. Има известни нерви, на които учените хора не обръщат внимание. Това са тъй наречените "бели нишки". Когато те отсъстват, съзнанието на такива хора е по-слабо. В предната част на челото, те са възприематели на разумната страна на природата. Природата има разумна страна. Само по това, как е устроено едно чело, може да познаеш - умен ли е или не даден човек. Ще видиш как възприема нещата от природата. Челата не са еднакво построени. Някои не възприемат почти нищо, а някои възприемат почти всичко и го обработват. Някои хора са математици, знаят да смятат, но не могат да направят една аналогия. Може механически да смятат, но какво отношение има едно число в живата природа, какъв смисъл и значение има, нищо не разбират и казват: този въпрос не е наша работа. Човек, който мисли, в него едновременно трябва да функционират и трите свята. Човешкият свят е най-ниското

състояние на съзнанието. Ангелският свят е свят на ония напреднали, разумни същества, които са близко до Бога – причина на всички неща в света. Човек е свързан в даден момент с всички светове, значи не трябва да мисли за Бога, че е нещо непостижимо. Бог е нещо постижимо, в едно отношение. Щом ти си във връзка с Бога, даже да не знаеш това, ще усетиш една светлина. Ти никога няма да го знаеш, но ще усетиш една светлина в себе си, ще си радостен, спокоен, самостоятелен, нищо отвън не ще е в състояние да те раздразни. Ще знаеш, че нещата стават така, както са определени. Но, за да мисли така, човек непременно трябва да има знание и вяра. В това отношение, Божественото знание предшества нашата вяра. Ние вярваме в знанието, в онова което е определено, преди да сме го повярвали. Не нашето знание ще определи вярата. Следователно, ние ще базираме вярата си върху знанието на съществата, които са живели преди нас и разбират тия закони. Виждаме, детето вярва в майка си. Ученикът вярва в учителя си. Ако се съмняваме, ще се уплашим и няма да разбираме природата. Ако стане земетресение и не разбираме как е устроен светът или пък, ако дойде дъжд, вятър и ние се уплашим. Че какво от това. Най-хубавото нещо на света е вятъра. Вие благодарете, че има вятър. – Ама много пече слънцето. - Много добре, от печенето иде животът. Има някъде земетресение. Земетресението е от грамадна полза за земята. При земетресението се развива такава голяма енергия, че ако хората можеха да я използват, щяха за хиляди години да имат складирана енергия в огромни количества. Сега тази енергия отива в пространството. Разумният свят иска да накара хората да мислят, а те се плашат. Сега ще обясня как стават земетресенията. Отдолу, в центъра на земята, има учени хора, те пращат енергията. – В центъра на земята няма ли огън? – Има учени хора, които живеят в огъня, както ние живеем във въздуха и колкото по-голям е огънят, по-добре. Сега какво ще кажете вие, според вашите схващания? Вие се учите да живеете в малък огън. Ако престане вашият огън, ще сте мъртви. Вие живеете, докато вашият огън е в тялото. Онези, които живеят в центъра на земята казват, че там са при 4-5 хиляди градуса топлина. Научно, засега не може да се измери, не може и да се твърди, но се допуска. Аз казах преди време, че на слънцето има 10 хиляди градуса, а на места има 35 милиона градуса, а някои учени хора сега доказват, че в центъра на слънцето има 400 милиона градуса. Това значи, че материята там е рядка. Има цяла теория за създаването на света. Може да четете за първоначалния етер, от който е създаден света. Има центрове на този етер, към които се стремят известни течения и от всеки център отгоре се образува светлината, образува се и топлината. Тези неща са мъчни за обяснение и за разбиране. Този етер не съществува вън от нас. Целият човек е направен само от етер. Ако човек разбира строежа на своето тяло, той ще разбере строежа и на цялата вселена.

Ако вие искате да знаете, всички тези тела, които съществуват във вселената, у човека ги има в миниатюр. Всичките звезди ги има в човешкия организъм. Същите орбити, същите разстояния спазват. Не само това, но и всички мъглявини; и те съществуват в организма. Съотношение има. Затуй наричат човека "микрокосмос". Цяла една система, която вие трябва да изучавате. Ако вие не разберете малката вселена в себе си, не може да имате разбиране за големия макрокосмос, дето телата се развиват в своя естествен и нормален път. Човек, някой път като не може да разбере някои работи, се обезверява, а въпросът е, само да разбере своята вселена. Туй, разумното в света, има отношение към нас. То има желание да осмисли нашия живот, да ни направи да бъдем ученици и да бъдем сътрудници в живота, да живеем, да се ползваме от благата, които то ни дава. Туй същество, което ни е пратило на земята, то не иска ние да страдаме, то не иска ние да боледуваме, то не иска ние да умираме, то не иска да ни затварят. Това не е в неговата програма. Тия работи са посторонни. Те отпосле са дошли и ние сами се мъчим. Ние се мъчим от сегашния порядък. Какво трябва да правим? Преди години, дойде една жена при мене, оплаква се от мъжа си. Казвам: Защо се оплакваш, нали го взе по любов? – Взех го, но сега той не живее по любов. – Тогава напусни го. – Няма кой да ме гледа. Ако няма кой да те гледа, тогава слугувай му. Ако искаш свобода, тогава дай свобода на мъжа си. Кажи му: Понеже аз не мога да ти слугувам, както трябва, правя те нещастен, ти ще си намериш друга жена, по-хубава от мене, моля, освободи ме. Тя казва: Не може ли да се помолиш да се измени положението? Чудни са хората! Защо иска да ме застави тя да се моля за него. Казвам: Хубаво, какво ще ми дадеш? Ти обещаваш ли, че като родиш децата, ще ги посветиш на Бога? Мъжът ти и ти, да предадете богатството си, и да тръгнете по Бога? – Защо Господ иска такива работи от мене? Не ги иска Господ, аз ги искам. Ти намираш, че моето искане е неестествено. Права си. Но и аз намирам, че твоето искане е неестествено. Откъде-накъде аз ще се моля за тебе? Тебе ти скимнало да се жениш, а аз сега да се моля за тебе, да изменя този мъж. То е все едно, овцете да ме молят, да направя вълкът да се измени, да не е вълк. И десет пъти да се моля, вълкът ще остане пак вълк. По-лесно бих научил овцата да бяга повече, отколкото да направя вълка да не яде овце. Аз мога да я забавлявам, да кажа, че имам такава наука, че като духна само, ще стане всичко така, както желая, но туй в живота няма да стане, то е лъжа. Казвам: Краката ти да са дълги или да имаш силни рога, че като дойде вълкът, като го мушнеш да познае, че има пред себе си герой, готов да се бори.

Сега казвате, че Христос е дошъл в света и искате Той да спаси човечеството. Той дойде да открие един велик закон, отношението на хората към Бога. Христос казва: Ти трябва да знаеш като човек какъв си. Каква е твоята длъжност. После трябва да знаеш средата, в която се

движиш, каква е. Тази среда какво иска? Трябва да знаеш, че не си господар на средата. Средата за нас са ангелите. Те са господари на положението и после трябва да знаеш, че господар на тази среда е Бог. Външните условия се регулират от ангелите. Чудни са съвременните учени хора. Цялото растително царство е под контрола на ангелите. Цялото животинско царство е под контрола на още по-висши същества. Питам: Щом нашият живот напълно зависи от растенията, въздухът, водата, а те също са под контрола на разумни същества, защо някои искат да бъдат господари? Този въздух, който дишаш, той е резултат на разумни същества; ако ти не си в съгласие, те ще те изхвърлят и ти не можеш да дишаш. Ако съгрешиш против техния закон, ти ше умреш от белодробна туберкулоза, от охтика. Ако ти не разбираш свойствата на течните вещества, ти ще умреш от глад. Ако ти не знаеш правилно да мислиш, ще стане втвърдяване на мозъка и ти ще страдаш от неврастения. Целият съвременен свят е в пълна дисхармония. Ние имаме едно учение и не сме в съгласие с него, нито помежду си. Най-първо трябва да турим в своя мозък правите мисли. Никакви отрицателни мисли не трябва да функционират. В дълбочината на нашия ум трябва да функционират правите мисли, а в сърцето ни трябва да функционират най-хубавите желания. Когато ти дишаш, трябва да имаш най-хубавото разположение. Ако твоята душа е изпълнена със съмнения, подозрения, омраза към този, към онзи, ти се тровиш, ти не може да дишаш правилно. Кръвообращението няма да става правилно. Ако ти не постъпваш правилно, яденето няма да бъде на място. Сега има много пособия, дадени за хигиена, какво трябва да се яде. Не е в многото ядене. Преди потопа имаше много големи животни, мамути, имаше много учени, философи, адепти, но всички измряха все от глад и от студ. Не можаха да се справят със своята прехрана, от студ и глад измряха. Много грамадни растения имаше тогава, сегашните растения не са нищо в сравнение с онова, което са били. Но те не можаха да се справят с климатичните условия. От сегашните хора ще останат само онези, които могат да се справят със сегашните условия, а другите, по същия закон, както грамадните растения и мамутите, ще трябва да напуснат земята. Тогава вие ще запитате - къде ще бъдат те? В природата има един закон. Големите хора, тя ги е турила да слугуват на малките. Та сега, големите животни, които измряха, са учители на животните. Учат ги на хигиена. Малко да ядат, да спазват условията, да не би да остане някакъв излишък. И при това казват: Приспособявайте се, че като стане някаква пертурбация, да може лесно да се нагаждате. Като говоря за животните, разбирам човека, във всевъзможните състояния на своето съзнание. Човек някой път се намира в съзнанието на животно, по животински разсъждава. Не по човешки и по Бога. Той трябва да разбира причините и последствията в света. Той не е дошъл за удоволствия на земята, а е дошъл да се учи. После, той не е дошъл да прави къщи грамадни. Той е дошъл да

създаде едно тяло, да има мускули, че като го погледнеш, да ти е приятно. Човек е една красива архитектура. Тялото е една хубава къща. Не трябва да бъде хилаво. Аз бих предпочел едно хубаво здраво тяло, добре устроено, една глава добре устроена. Рядко има хубави глави. Ще ме извините. С тия глави нищо не можете да направите. Природата какво иска от нас? Природата много иска. И това е важно, не аз какво искам. Какъв трябва да бъде размерът на човешката глава? Дробовете какви трябва да бъдат. Стомахът какъв трябва да бъде. Всичко туй си има мерки. При момата, която се жени, се явяват 10 кандидати. Казвам: Ти проучи ли физиономията им, тяхното тяло, техния ум? Тя казва - проучих. После се ожени, роди дете и то умре. Тя плаче. – Защо плачеш? Нали казваше, че много знаеш. Като дойдат тия, учените хора, малко отложете женитбата. Научете се първо как да раждате деца; а сега всяка млада мома ще каже: Момъкът беше много красив и аз, да не го изпусна, ожених се. Лъжете се. Момъкът е огън. Като се ожени за една мома, ще изгори момата. И момата е огън. Като се ожени за нея, момъкът ще изгори. Хората са огън един за друг. Ако моите думи не са верни, кажете ми, кои хора не са горели в огъня на любовта? Че двама души да живеят по любов, то е най-красивото нещо. Тук онзи ден дойде един млад момък, оженил се и има две деца. Уволнили го от служба и казва: Какво да правя? Тия деца ще умрат гладни, работа не мога да намеря, един месец търся, да ме назначат на служба. Какво да правя? Казвам: По-напред трябваше да ме питаш. Сега ще вземеш мотиката и ще идеш да работиш. Каквато и работа да намериш, дръж.

Той искаше да ми каже тъй: не може ли да се помолиш за мене. Аз обичам да се моля за хората, преди да са се оженили. Аз се моля за хората, преди да са умрели. Като умрат, никак не се моля за тях. В църквата сега се молят за умрелите, но аз никак не се моля за тях. Онзи Бог, в когото аз вярвам, не е Бог на умрелите, но Бог на живите. Казвам: Преди да ми кажеш, много пъти се молих за тебе, но понеже не ме слушаш, затова сега страдаш. Той мисли, че сега трябва да се моля за него.

Да дойдем до въпроса: Не, че не трябва женене. Трябва женене, но не за всеки. Вие казвате, при сегашните социални кризи, при тази беднотия, какво ще стане с нас? Ако разбирате законите, те не трябва да ви смущават. Богатият човек, който прави едно здание, той има една добра мисъл. Той иска да го покрие, да го завърши, друго не го интересува. Този човек ще направи една къща, много разумно. Ако в света стават промени, това е за добро. От нашето неразбиране, по някой път може да се уплашим, някой път може да страдаме, да боледуваме. Болестта не е лош предвестник, тя показва, че разумните същества са дошли със своите чукове и ти трябва да бъдеш готов, и каквото съборят, да не правиш въпрос. Те казват: Тази страна трябва да се събори. Ти казваш: Отложете туй събаряне за идущата

година. Друг пък ще каже: започни още днес, тогава господарят ще те наеме, да работиш на лозето и като се върнеш вечерта, ще приемеш своята заплата. Ние седим и заповядваме на Господа: "Господи, да ми пратиш добър мъж" – казва жената- "Господи, да ми пратиш добра жена" - казва мъжът. Майката казва: Господи, да ми пратиш добри деца. Чиновникът казва: Господи, да ме назначат на хубава служба. Ние заповядваме - Господ да свърши това, онова. Това е старото вярване. Нищо не се постига така. Така не се говори на Господа. Господ не те е пратил за министър-председател на България. Господ не те е пратил, да бъдеш владика в света. Господ не те е пратил нито за професор, нито за чиновник. Това са човешки работи. В реда на човешките работи е това. Но те не са Божествени работи. Те са неща, които разединяват. Като човешки порядък са на място. Но не считайте, че са Божествени, узаконени работи. Ти, като останеш в този порядък, ще нарушиш Божията любов. Двама братя във Варна – единият полковник, другият редови; един ден минава редовият и не отдава чест на брата си - полковник. Той му казва: – Войник, как смееш да не ми отдаваш чест? Другият отговаря: Нали си ми брат. – Няма брат! И полковникът го арестувал, че не му козирувал. Какво ще стане, ако братът вдигне ръка? Сега единият брат криво разбира и другият криво разбира. Единият мисли, че е полковник, другия мисли, че е брат. Прав е, по човешки е прав. А пък другият мисли, че той е брат и братът всичко трябва да отстъпи. И той е прав, но два порядъка се събрали на едно място. Полковникът казва - Ела, войник! Защо не отдаваш чест? Войникът отдава чест, а братът не отдава чест. Какво отдава братът? Братът отдава любов. Войникът козирува, а братът, когато се давиш в реката, ще те извади. Така козирува той. Казва: Радвам се, че ти си жив и здрав.

Казвам сега, трябва един нов начин за прочистване. Вие сте достигнали до една фаза. У вас, които ме слушате, желая да се образува една чиста среда, дето да става едно отражение на Божествените мисли; защото, ако не влезете във връзка с Божествения свят, става прекъсване, капакът ту се отваря, ту се затваря и светлината ту се прекъсва, ту идва. Питам: Какво ще бъде положението? Не ви трябват капаци, нека светлината постоянно тече. Първото нещо, щом вие се съмнявате, вашият живот се обезсмисля. Питам: Онези от вас, които се съмнявате, каква причина има за съмнението? Например, ако в моето говорене има нещо, което да ви заблуди, или имам личен обект, тогава никаква философия няма в моето говорене. Или искам да спечеля повече пари, или искам да взема нещо от вас. Казвам на един болен: Ако ми дадеш 4-5 хиляди лева, в една седмица ще те излекувам. Болните са твърде лековерни. Даде парите, мине седмица, две, три, четири – не оздравява. Тогава казвам: Слушай, ти не си спазвал моите правила - по колко лъжички вземаше на ден? – По три. – Криво си ме разбрал, аз казвам по 5 лъжички. Ще дадеш още две хиляди

лева. Вторият път пак го питам: По колко лъжички вземаш? – По пет. Не, по 9 лъжички ще вземаш. И затова, аз ще туря латински думи, да не разбират. Т.В.С. Трябва човек да разбира. Питам: След като взема 10 или 20 хиляди лева, какво ще стане? Аз ще забогатея, но пред себе си, в своето съзнание като лекар, аз губя своето достойнство. Всяка погрешка има отрицателно въздействие върху човека. Щом човек започне да губи вяра в себе си, спира се неговият прогрес. До тогава, докато имаш вяра в себе си, на тебе ти е приятно. В деня, в които започнеш да се съмняваш, изгубваш мирът си. Не трябва да допущаш никакви погрешки в себе си, не по буква, но всяка погрешка трябва да коригираш, да бъдеш изправен пред себе си. Ти казваш, това не трябва да се поправя. Аз не съм за онзи порядък на нещата, хората да бъдат като овце, но според мене, трябва да бъдат смели и решителни. Ще говориш, речта ти трябва да бъде пламенна, от цяло сърце и душа да говориш. Пламенно, но не и грубо. Отива един просяк при един проповедник, който бил сприхав. Иска му 10 хиляди долара и му казва: Трябват ми 10 хиляди. – Това са много пари. – Ти си богат човек. Казва му и една обидна дума. Проповедникът го удря в носа, поваля го на земята, разкървява носът му. След туй му помага да се измие, поканва го в дома си, на обяд и му дава една банкнота от 10 долара. Като излиза, просякът казва: Наби ме, но и пари ми даде. Защо го бие? Защото не знае как да приказва. Защо му даде парите? – Той поиска тези пари от мене и за да не изгуби вяра в Бога, че съм богат човек, давам му. Той не иска да изгуби вярата в себе си. Ако му кажа, че не мога да дам 10 долара, ще се усъмни. Но такива проповедници, на 9 хиляди се среща един. Вие казвате: Да попаднете на такъв проповедник, да ви набие и повече, но да ви даде 10 долара.

В природата, където и да сте, трябва да знаете как да приказвате. Тя ще ви набие, ако не знаете как да говорите и пак ще ви даде това, което искате. И тогава ще се запиташ: Защо ме би? Защото не знаете как да приказвате. – Защо ми даде всичко туй? – Защото е добра и богата. В Бога има едно качество. Каквото искате от Него, ще ви го даде. Казваш: Ами ако поискам целия свят? – И целия свят ще ви даде. Но ще го тури на гърба ви. Каквото искате ще ви даде, ще го тури на гърба ви и ако може да го носите, ще ви го даде. Това е пробният камък. Бог е в състояние, всичко, което искате, да ви даде, но трябва да го носите на гърба си. Ако можете да го носите, искайте каквото искате. Някой казва, защо Господ постъпва спрямо нас така, спрямо други – друго яче. Към всеки човек Господ постъпва според неговите разбирания, според неговото съзнание. Условията, които Той дава на един богаташ са, за да го изпита. Едни ще бъдат богати, а други сиромаси; да имат понятие за сиромашията, но всичко се дава за урок. Вие сте мъже и жени, имате деца, от Негово гледище, каквато и служба да заемате, все ще ви изпита. Като жена, знае ли да ражда деца. Като мъж,

как ще се отнася с жена си, ще я обича ли. Даденият изпит не го ли решите както трябва, ще изгубите своето сегашно положение. Сегашните жени, ако не изпълнят службата, тогава няма да бъдат ни жени, ни мъже. Какво ще бъдат? Един глас мъжки ли е или женски? Ами първата клетка - мъжка ли е или женска? Клетката се дели на две. После се дели на 4, на 8. Ние имаме специфично понятие за мъжа. Под думата "мъж" разбираме човек, който иска да се жени за жена си. Той е един страхливец. Онзи е мъж, който мисли. Че ти се жениш, Господ те опитва, как ще се отнасяш с жена си. Жената е човек, който има утроба, който знае да ражда. Всеки, който знае да ражда, е жена. Който е забравил да ражда, е мъж сега. Който знае да заповядва, е мъж. Който знае да се подчинява, е жена. Мъжът трябва да мисли, жената трябва да чувства. И тогава ще си разменят: каквото мисли жената, това да са чувствата на мъжа. И така, мъжът да мисли с чувствата на жената, тогава ще има съотношение. Мъжът и жената не може да мислят едно и също нещо. Тогава, за Бога, ние трябва да имаме едно правилно понятие. Ние трябва да мислим за Бога като за същество, което всичко дава и от което всичко зависи в света. Всичкото настояще, всичкото бъдеще зависи от Него. Каквото е настоящето ви отношение към Бога, такова ще бъде и за в бъдеще. Някой казва: Аз не вярвам в Бога. Или друг казва, че никакъв Господ не познава. Някого от Господа не го е страх, а от куче го е страх, от мечка го е страх. Това са все професори, от които се страхувате. Благородството на човека е да вярва в онова, разумното Същество. Когато дойде у вас благоразумното, старият ред и порядък ще си отидат. И Божественият ред и порядък трябва да се внесе в нас. Аз казвам тогава: И обществената безопасност е в нас. Моята обществена безопасност каква е? В главата ми - цяла камара. Българската камара колко души има? – 400 души. – 400 души са и в Съединените щати. Партии има в човека. Човек е представител, за него гласуват. Ти се бориш за нещо. В тебе работи известна мисъл, гласува камарата. Направят един закон, работата се урежда, ти казваш: Аз се убедих в това. Твоето убеждение е прекрасно, но не си само ти, който мислиш. Много фактори има в тебе, които са "за", но докато твоята мисъл се реализира, трябва да се подпишат всички същества, свързани с тебе, плюс всичките хора по лицето на земята. Мисълта трябва да мине през съзнанията на много разумни същества и най-после се прокарва на земята. В 15-ти стих на посочената глава от Матея, Христос казва, да не се месим в чужди работи, нито в неговите работи. Ако те онеправдават, може да си недоволен, но от моето благоволение към другите, какво ти става на тебе? Кой от вас е доволен от настоящия порядък на нещата? Ти казваш: Този човек нито е работил, нито се е молил, а къща има, деца има. Аз съм един религиозен човек – нищо повече нямам. Ти не си роден религиозен, отпосле си станал религиозен. Проповядваха ти, че от това трябва да се отречеш, от онова.

Та, правата мисъл, която остава в ума, е следната: Стремете се към онова чисто знание, което имате за себе си. Направете и един опит, да имате доверие в знанието си. Имате едно малко разстройство на стомаха - употребете вашето знание. Вашият крак ви боли - употребете знанието си. И след туй, ако вашето знание не помогне, употребете знанието на ангелите. Ако знанието на ангелите не помогне, употребете знанието на Бога. Ако и то не помогне, трябва да знаете, че нямате връзка с тях. Защото в Писанието се казва: "Потърсете ме в ден скръбен." Също – "Отхвърлете греховете, заблуждението, всички тия работи и когато ме потърсите с всичкото си сърце, ще ме намерите." Подразбира се, човек да остави всички стари възгледи настрана и да приеме новото. Сега сте в света и трябва да имате постижения. Аз не съм за това, да идете в манастир. Не съм и за специфичното влияние. Не съм да напуснете мъжа си. Не съм да не раждате деца. Аз съм против да раждате деца, които ще умрат. Не се жени за мъж, който ще те остави. Не се захващай за служба, от която ще те уволнят. Не се моли за човек, който няма да те послуша. Не ходи на извор, дето няма да пиеш вода. Не отивай да шеташ, дето може да те изпъдят. Иди там, дето ще те приемат добре. Когато започнеш една работа, свърши я както трябва.

Та казвам на вас, имайте една по-благородна, възвишена идея за Бога, да го опитате. Да можете да живеете по нов начин, да кажете: Да бъдем едно с Тебе. Да работим тъй, както Ти работиш. Да бъдем носители на онова учение, което Ти си проектирал в света. Тогава животът има смисъл, тогава думите ще бъдат благословени. Понеже всичко в живата природа работи за постижението на Божествения план. И той ще се постигне, когато и да е. При сегашните условия, щом се качите на парахода, аз ще ви кажа да си вземете спасителен пояс. Ако параходът не потъне, спечелен е поясът. Американските хотели са на по 10-20 етажа. Като ви покажат леглото, ще ви покажат след това едно дебело въже, обвито, с което да си послужите, при случай на пожар. След туй, ще ви покажат някой изходен пункт, от дето да бягате. Ако сте страхливи, едва ли ще спите дълбоко. Цялата нощ въжето ще се върти в ума ви. На мнозина съм казвал, в такъв висок хотел да не спят. На първия етаж може, лесно ще изскочиш. Щом имаш висока идея, съградена като американския хотел, въже има. Ако не успее идеята, въже имаш, ще излезеш. Имаше един българин, от Еленско, много набожен човек, мислеше, че Господ го слуша, искаше да мине през Търново с кандилница. Мислеше, че има оригинална идея. Един ден минава село Беброво, там имало една голяма биволица. Хваща той биволицата за рогата и й казва: "В името на Господа Исуса Христа, да мълчиш!" Като я хванал за рогата, биволицата излязла по-силна от него и го поваля на земята. Едвам го спасили. Ако лошите условия вас ви тъпчат, биволицата е по-силна от вас. Това казвам на младите ученици, на тях им

приведох една слаба страна. Мечката, като я хванеш за пъпа, ляга на гърба си. Лошите условия имат гръб. Лошите условия дръжте за пъпа и ще се уреди работата. "Всички са звани, малцина са избрани." Всеки, който е призван и се учи добре, той е избран. Който разбира, носи Божието благословение, такъв е вътрешният закон.

37 беседа, държана от Учителя,
на 26 юни 1932 г., София – Изгрев.

1932_06_26 Добрата воля Божия
утринно слово

ДОБРАТА ВОЛЯ БОЖИЯ

Размишление

Често се говори за силен и слаб човек. Силен е онзи, който носи нещо на гърба, в сърцето и ума си, без да се оплаква. От тежестта, която човек носи, се опитва неговата физическа, духовна, т.е. сърдечна и умствена сила. Слабият не носи нищо на гърба си. – Защо? – Слаб е, не може да носи. Хората говорят за силата, без да я разбират напълно. Ако я разбираха, те щяха да живеят другояче. Поради неразбиране на живота, хората постоянно мечтаят да бъдат силни, богати, здрави, учени, да станат господари на света. Какво ли не си въобразяват, за какво ли не мечтаят! В края на краищата, пита се, могат ли да постигнат своите мечти и очаквания? Това е въпрос, на който бъдещето може да отговори. Ако човек спечели 50 килограма злато и го сложи на гърба си, богат ли е всъщност? Това външно злато има ли някакво отношение към същината на неговото естество? Всеки може да отнеме златото от гърба ти и да осиромашееш. Всички сте такива богати. Излизаш от дома си радостен и весел, като че носиш цялото богатство на света. Не се минава час–два, ти се връщаш у дома си с клюмнала глава, осиромашал, пропаднал. – Какво ти стана? Защо ходиш с увиснала глава? – „Не съм разположен духом.“ Казвам: Разбойници са обрали този човек.

Какво се разбира под „не съм разположен духом“? – Всеки ученик, който не разбира известен предмет, не е разположен духом. Като влезе в клас, той се свива, крие се, да не го види учителят, да не го вдигне на урок. Ученикът, който знае урока си, седи на мястото си свободно, с вдигната глава. Той е готов да го изпитват. И вие някога се криете от погледа на учителя си, а някога сте готови да ви изпитва. Някой мисли, че знае. Всъщност, нищо не знае. Това е единица знание. Какво представлява единицата? Всеки мисли, че разбира понятието единица. И детето мисли, че знае единицата. Казвате: „Една ябълка, една круша, един предмет и т.н. Това са все единици“. – Не е така. Единицата има не само форма, но и съдържание, и смисъл. Вие разбирате единицата толкова, колкото познавате своето отражение в огледалото. Като се оглеждате, казвате: „Виждам себе си, като единица, която има два прозореца – очите, две слушалки – ушите, една главна входна врата – устата и т.н.“ Също така, тази единица има две колела, с които ходи – краката; две перки – ръцете. Още много неща има човекът – единица. – „Аз зная що е единицата.“ – Знаеш, но не я разбираш. Има два варела: празен и пълен. Кой от двата варела предпочиташ?

Мнозина се мислят за много умни. – Възможно е в даден случай да сте умни, а в друг случай – глупави. Някога може да сте празна единица и да сте умни, а може да сте пълна единица и пак да сте умни. Празната единица е празен варел. Няма какво да пиеш от него, но поне се радваш, че имаш варел. Друг е въпросът, ако той е пълен с нещо. Ако не разбираш нищо от съдържанието на варела, нищо няма да научиш. Обаче, ако си любознателен, ще направиш една дупка на варела, ще си налееш малко вино и ще кажеш: „Приятно е съдържанието на варела". Ако пиеш повече, ще заспиш. Като пиеш всеки ден, ти обикваш виното, влюбваш се в него и често посещаваш варела. Значи ти печелиш нещо от пълния варел. Кога празният варел ще ти допринесе нещо? – Когато си в морето. Представи си, че параходът, с който пътуваш, потъне в морето. Веднага прибягваш към празния варел, той ще те спаси. Значи с пълния варел в морето ще потънеш, а с празния ще се спасиш. Съвременните хора не използват положителните закони, върху които животът е съграден. Лесно е да се говори за живота, но що е животът? Познаваш ли същината на неговите закони? Казвате: „Животът е пълен със страдания". Страданията показват, че чувствата ви не са добре развити, че нямате правилно отношение към своите мисли. Благодарение на това, вие се съмнявате, изпадате в безверие, недоволство, гняв, омраза. Това са отрицателни прояви на живота. Не е достатъчно да кажеш: „Аз съм човек, имам достойнство". Запитай се в какво се заключава достойнството на човека. Според мене достойният, моралният човек е пълен варел; недостойният, неморалният е празен варел. Но и това не е достатъчно. Ако си пълен варел, трябва да знаеш с какво си пълен: с масло, вино, пясък или друго нещо. Какво е съдържанието на човека, това вие сами ще разрешите. Има въпроси, които вие сами трябва да разрешите.

Сега, да дойдем до песента в живота. Често слушате песента „Цвете мило, цвете красно" или „Стоян майци си думаше". Кой може да изпее последната песен? Защо трябва някой да изпее тази песен? Кое е по-добре за вас: Да ви пеят или вие сами да пеете? – По-добре е да ни пеят. – Кое е по-добре: Вие да ядете или другите да ядат? Както е добре, другите да ви пеят, така е добре и да ядат. Обаче, ако вие не пеете и не ядете, ще стане нещо лошо с вас – ще изгубите силата си. В първо време ще усетите неразположение; после – отслабване, а след това, колкото повече дните минават, ще губите силата си, докато объркате понятията си за време и пространство. Ще станете безпространствени и ще влезете в четвъртото измерение. Според учените, като отидеш на онзи свят, няма да останеш в четвъртото измерение, но ще минеш в петото, шестото, седмото измерение, докато най-после спреш в безпространствения свят.
Сега, аз искам да схванете процесите, през които минава човешката мисъл.

Вие сте още на земята и се питате: „Защо е създадена вселената? Какво е предназначението на живота? Защо слънцето изгрява и залязва?“ Това са въпроси, които постепенно ще изучавате. Има въпроси, които човек трябва да знае, защото се отнасят до самия него. Например, всеки трябва да знае защо живее. Казваш: „Живея, за да се приготвя за другия свят“. Не, тази идея е чужда – не е твоя. Тя е предадена от баба ти, от дядо ти. Ти си чувал от тях, че ще отидеш на онзи свят. Ти се намираш в положението на американския проповедник Муди, който казвал на слушателите си: „Бях малко дете, слушах от майка си за небето. Под „небе“ аз си представях Господа и ангелите, които никога не бях виждал. Небето беше за мене далечно, чуждо, никого но познавах там. Един ден майка ми умря. След това, като мислех за небето, аз си представях Бога, ангелите и майка си. Умря баща ми. Аз пак мислех за небето и си представях Бога, ангелите, майка ми и баща ми. Мина доста време. Умря брат ми, чичо ми, приятелите ми. Онези, които отидоха на небето, бяха повече от познатите ми на земята. Небето вече ми стана близко, разбрано. Имаше вече с кого да се разговарям“. И на вас казвам: Ако и вие дойдете до разбирането на Муди, като отидете на онзи свят, няма да искате да се върнете на земята. И наистина, красив е онзи свят! Там няма болести и страдания; там няма сиромашия и глад; там няма грешници и старци; там няма мъчение, няма женитби и смърт. Там животът е особен: слънцето грее по друг начин; атмосферата е мека, приятна. Който не е влязъл в духовния свят и не го е опитал, казва, че земният живот е отличен. Не, сегашният земен живот е говедарски. Какво е научил говедерят, който води говедата на паша? Аз не искам да развалям вашето разположение към земния живот, както един старец развалял лицата на белосаните и червисани моми. Когато срещал такива моми, той духвал в лицето им и то веднага посинявало. – На какво се дължи това? – На чесъна, който старецът употребявал. Понеже често ял чесън, той лесно проверявал коя мома е белосана, и коя – не е. Не сте ли и вие такива белосани моми, чиито лица чесънът разваля? Какъв е изводът от този пример? – Трябва да владееш себе си; да не се подаваш на никакви обиди и огорчения, както белосаните моми – на чесъна. Ако запушиш ушите си и ти кажат обидна дума, ще се наскърбиш ли? Щом знаеш, че някой ще те обиди, запуши ушите си с памук. Тогава, колкото обидни думи да ти каже, няма да се обиждаш. Каквото да ти говори, ти казваш: „Защо този човек си мърда устата?“ – Какво е обидата? – Нещо чуждо влязло в ушите ти и те дразни. – Какво е то? – Някой ти казал, че си голям невежа. Думата „невежа“ е отлична. Като слушам да си говорите по този начин, питам се: Как не ви мързи да изговаряте такива думи! Като му каза, че е невежа, ти изгуби десет пъти повече, отколкото той. Онзи, който разбира нещата, трябва ли да се смущава? Ти губиш десет, а той само едно. Нека съжалява онзи, който обижда другите. – Защо? – Защото чувства, че е изгубил нещо. Питам ви тогава: Къде е вашето знание? Ако вие изгорите

юргана за една бълха, умни хора ли сте? Тук, на Изгрева, имаше един беден лекар, когото извикали да лекува дъщерята на един голям богаташ. Като влязъл в двора им, той видял един непознат, който му казал: „Ти си първокласен невежа“. Той се обидил и се върнал у дома си. Нали дошъл в дома на богаташа да лекува дъщеря му? С постъпката си той доказал, че действително е първокласен невежа. Ако беше излекувал дъщерята, щеше да докаже, че не е невежа. А той се обидил, разсърдил се и не помогнал на болната. Друг лекар изпълнил неговата задача – излекувал богатското момиче. Какво спечелил лекарят с обидите? Питате: Толкова глупав ли бил този лекар? – Че и вие всеки ден грешите като него.

Казвате: „Ние не се занимаваме с малки работи. Те са прости“. – И единицата е проста, но колко хора знаят нейните свойства? Колко хора знаят законите, които управляват единицата? И сънят е прост процес, но колцина от вас знаете законите на съня? За да бъде здрав, човек трябва да ляга и да става навреме. Знаете ли кога трябва да лягате и кога да ставате? Една от причините за страданията на хората е ненавременното лягане. Те ходят по концерти и балове. Бързат да си свършат работата и не обръщат внимание на часа. Лягат след полунощ и сутрин стават недоспали. Не, ще лягате на определеното време. И да имате работа, ще я напуснете половин час преди да си легнете, за да се приготвите за спане. Така приготвени, вие ще намерите вратата на училището отворена и ще влезете навреме. Ако легнете късно, вратата ще бъде затворена за вас. – „Нали сънят е почивка?“ – Като легнете навреме, тялото ви ще почива, а духът ще се учи. Който не ляга навреме, не става навреме. И сънят му е неспокоен – цяла нощ се върти на една и на друга страна. Казваш: „Аз ставам рано, към 6–7 часа“. Не е въпрос да станеш в 6 или 7 часа. Това не е точност. Ще станеш в определен час, с точност до секунда. Само така твоята работа ще бъде успешна. После ще се чудиш защо не си разположен. Слушате религиозните да казват: „Бог ще ни спаси“. – Не е така. Бог спасява трудещите. Онези, които се обленяват, остават на заден план. За тях има тояга, т.е. страдания. Още много време хората ще страдат, т.е. ще бъдат бити. Запитали един негърски проповедник: „Какво правил Бог преди да създаде света и човека?“ Той отговорил: „Сякъл пръти“. – „Защо?“ – „За да бие хората.“ Още много пръти стоят неизползвани. Няма да остане човек на земята, който да не бъде бит на общо основание. Съществата от невидимия свят бият майсторски. Те не си служат с големи тояги, но с малки пръчици. Където ударят, боли. Те не бият изведнъж по цялото тяло, но тук-там: днес в сърцето, след време в корема, после в стомаха, в черния дроб, в крака, в ръката. Като те шибнат, щеш не щеш, лягаш на кревата. – „Защо ни бият?“ – Много просто: не лягаш навреме и не ставаш навреме; не ядеш навреме; не работиш навреме; не мислиш, не чувстваш и не вършиш волята Божия навреме. Като те бият няколко пъти, ти питаш:

„Защо ме бият?“ – А ти защо отне свободата на човека? Защо уби толкова хора? Не е позволено на човека да греши и да върши престъпления.

Сега, аз не говоря за личните закони. Аз говоря за един общ, принципиален закон, който засяга всички хора, без изключение. Разбирайте ме право. Вие трябва да благодарите, че сте невежи. Ако бяхте учени и продължавахте да живеете по човешки, щяхте взаимно да се унищожите. Днес всеки може да ви обиди, но какво щеше да стане с вас, ако ви обидят навреме, в точно определен час? Тогава обидата щеше да бъде по-силна от отрова. – „Обиди ме моя приятел.“ – Благодари, че не те е обидил навреме. Ако беше те обидил навреме, ти нямаше да бъдеш жив. Ако направиш добро или зло на човека ненавреме, те нямат сила. Обаче доброто и злото, направени навреме, представляват велика, мощна сила. Ако някой ти направи доброто навреме, благодари на Бога за това. Ако ти направи добро ненавреме, нищо не се ползваш. Моли Бога да ти направят добро навреме. И обратно: ако ти направят зло ненавреме, благодари за това. Ако ти направят зло навреме, моли се на Бога да го обезсили. Искаш да направиш зло на някого, та да го почувства. Знаеш ли какви ще бъдат последствията на твоята постъпка? Ще плащаш глоба цели сто години. Знаете ли какво значи да носиш последствията на злото цели сто години? В такъв случай благодари, че си невежа, че не знаеш кога да направиш зло. Аз зная времето, когато се прави зло, но нито сам ще го използвам, нито на вас ще го кажа. Ако ви го кажа, вие ще го приложите. В резултат на това ще осиромашеете, ще страдате. Няма да ви кажа и времето за правене на добро. Защо няма да ви го кажа? – Защото няма да го приложите. Вие ще приложите времето за правене на зло, а ще избегнете времето за правене на добро.

Като говоря за времето на доброто и злото, питате се: „Кое ли е това време?“ – Няма да ви кажа. – „Ние сами ще го намерим.“ – За да намерите това време, трябва съзнателно да влезете в Божествения свят, където нещата стават точно навреме. В този свят, именно, работел Бог, когато създавал света. Хората още не са на своето място. Ако бяха на мястото си, те щяха да бъдат свободни. – „Има свободни хора на земята.“ – Свободният е попаднал на своето място и той мисли, чувства и действа по свобода. Той е господар на положението. Той е като онзи земеделец, който свободно обработва земята и се ползва от нейните плодове. Който не е на мястото си, той е или слуга при лош господар, или в затвора, с вериги на ръцете и краката си. Стражари го пазят, да не мръдне някъде. Има и свободни хора в затвора, но те знаят мястото си. Те са светии, изпратени в затвора за повдигане на човечеството. Има и роби в света, които още не са намерили мястото си. Който се съмнява, който се безпокои, той се гневи, той не е намерил още мястото си. – „Може ли човек да не се гневи?“ – Не казвам, че

не трябва да се гневите, но силата на злото трябва да се използва. Не казвам, че може без зло на земята. – Не, където е доброто, там непременно ще бъде и злото. Какво ще кажете за онзи планински поток, който слиза с шум отгоре, кърти дървета и събаря къщи? Трябва ли да го унищожим? – Не, той е носител на живота. Следователно за предпочитане е да направи малки пакости, но да носи живот.

Злото е сила, без която не може. Затова се казва: „Ела зло, че без тебе – по-голямо зло“. С други думи казано: Ела малко зло, че без тебе ще дойде по-голямо зло. Значи две отрицателни величини дават една положителна истина. Така е при умножението: минус на минус дава плюс. Значи двата минуса се балансират и дават плюс. Това е закон в природата.

Едно се иска от хората – разумност. Та когато реката прииждa, да се справяте с нея. Дали сте на високо или на ниско, да не попадате на нейното течение. Като видите, че някъде става наводнение, бягайте далеч от него. Ако можете да използвате енергията на водата, вие сте постигнали нещо. Ако можете да използвате енергията на гнева, вие сте разумни хора. Гневът в човека е на степени. Лесно мога да определя кой човек се гневи. Достатъчно е да му кажеш няколко обидни думи, за да се разгневи. Който не се гневи лесно, ще чуе обидните думи, ще се усмихне и ще си отмине. Човек, на когото главата е 14 сантиметра широка и 19 сантиметра дълга, е миролюбив. Той не разваля лесно приятелството си. Колкото по-широка е главата, толкова по-гневлив е човек. Онзи, на когото главата е широка 16–17 сантиметра, е много гневлив. Бъдете далеч от него. Ако искате да му кажете обидна дума, отдалече му я кажете. Той е пълноводна, дълбока река, в която можеш да се удавиш. По него и кораби могат да плуват. Ако не умееш да плуваш, не влизай в тази река. Щом е така, дружете с хора, на които главата е 14 сантиметра широка. Човек, на когото главата е по-малко от 14 сантиметра широка, именно, 13 сантиметра, 12 сантиметра – 10–9 сантиметра, а дълга 19 сантиметра, прилича на краставица. Значи между широчината и дължината на главата трябва да има известно съотношение. Самообладанието на човека зависи от височината на главата. За да имате ясна представа за човешката глава, трябва да я измерите в дължина, широчина и височина – в трите измерения.

Изучавайте трите измерения, за да знаете какво придобива човек, като се движи по права линия, по плоскост – в трите измерения. Частиците на телата от триизмерния свят се движат с по-голяма бързина от тези на едноизмерния и двуизмерния свят. Някой мисли, че като върви по права линия, вечно ще се движи. Не, в природата, движението по права линия е ограничено. – Защо? – Защото движението по права линия става само между две точки. Това е тъкане. Ето защо, това напрежение се стреми да

заеме друга посока – нагоре или надолу, и се образува плоскост. Така се явява квадратът. Значи при второто измерение имаме определена форма. И най-после, напрежението на силите в плоскостта минава в третото измерение, където движението се усилва. Така се явява тяло – кубът. Колко пъти се увеличава бързината на движението в тялото? – Това зависи от външните и вътрешни сили, които действат в тялото. За да разбереш защо движението се увеличава в различните тела, трябва да знаеш причините. Една от причините за това се дължи на интензивността на желанията. Обикновено, ситият се движи по-бавно, а гладният – по-бързо.

Като наблюдавате хората, по бързината на движението им може да определите кой човек е гладен, и кой – сит. Вижте как се движат чиновниците, като излизат от работа. Гладният се движи по-бързо, като ускорява движението си. Ситият върви като аристократ. Но като огладнее, и той бърза. Казва: „Бързам, важна работа имам, не ме спирайте“. Обаче човек трябва да знае при всяко желание колко енергия да изразходва. Природата всякога държи сметка за енергията си – да не се изразходва излишно. – „Не съм ли свободен да изразходвам енергията си, както разбирам?“ – Свободен си, но ще плащаш, както плащаш за изразходваното електричество. Можеш да говориш, колкото искаш, но електромерът отбелязва всичко. И вие, докато не мислите за плащане, използвате енергията безразборно, но като дойде да плащате, намирате се в затруднение. В първо време разполагате като големи богаташи, а после се свивате.

Като ученици, вие изучавате съвременната наука. Казвам: Тази наука е за децата. Всъщност, аз не говоря за самата наука, а за учените, които изучават фактите и явленията, без вътрешното им приложение в живота. Например, какво особено приложение има аеропланът? – Ще кажете, че той е превозно средство. Според мене всяко изобретение трябва да допринася полза за цялото човечество, както реката напоява цялата местност, където минава. Затова е енергията на реката, но, въпреки това, тя принася известна полза. Казвате: „Аероплан е това! – Велико изобретение!“ Че и аз мога да седна някъде, да махна с пръчицата си и да полетя из въздуха. За да се движи аеропланът, витлото му трябва непрестанно да се върти, и въпреки това, пак може да паднеш с него на земята. Тогава казваш: „Този паднал от аероплан, онзи паднал от аероплан“. Науката постоянно прави открития, но с тези открития стават и катастрофи. Като казвам, че и аз мога да се издигна с тялото си, като с аероплан, вие считате това за приказка. Прави сте, това е приказва от 1001 нощ. Там, като махнеш с пръчицата си, всичко става. Има закон, според който ако дадеш на тялото по-голяма плоскост и го пуснеш във водата или във въздуха, то олеква и силите му действат по-енергично.

Като се говори за падането на телата, имаме предвид закона за земното притегляне. Това е закон за отношения между разумните същества. Когато едно същество те обича, то те привлича към себе си. Любовта подразбира взаимно привличане: единият и другият се привличат. Когато не се обичат, съществата се отблъскват. Слънцето и земята се обичат, затова се привличат. Въпреки това, те се намират на разстояние 92 милиона мили далеч един от друг и оттам се разговарят. Ако разстоянието между слънцето и земята се намали, ще се наруши хармонията между разумните същества, които ги населяват. Разстоянието между слънцето и земята показва какво трябва да бъде отношението между хората. – Колко километра правят 92 милиона мили? – Около 150 милиона километра. Числото 92 е съставено от 9 и 2, а числото 150 – от 1, 5 и 0. Какво е значението на тези числа? Какво означават 9 и 2? Вие не знаете тяхното значение. Числото 150 милиона километра представлява грамадно разстояние. Това число показва отношението ни към Слънцето. Обаче числата 92 и 150 са относителни изчисления, а не абсолютни. Земята ту се приближава към Слънцето, ту се отдалечава. С колко, не се знае. В сто милиона години Земята се приближава само на една минута разстояние към Слънцето. В останалите минути разстоянието от Слънцето е едно и също. Следователно трябва да знаете дали живеете в минутата на приближаването или отдалечаването на Земята и Слънцето. Това приближаване и отдалечаване на Земята от Слънцето показва отношенията, които съществуват между разумните същества на Слънцето и на Земята. Това е само за изяснение.

Казвам: Когато вашият живот е в дисонанс, вие сте нарушили отношението си към Слънцето. Вие си обяснявате този дисонанс с влиянието на Марс или Сатурн върху вас. Всъщност, вие сте в дисхармония с някои същества от Венера, Меркурий или Марс. За да ви стане ясно това, аз ще говоря само за Слънцето. Когато отношенията ви към Слънцето не са правилни, вие сте нарушили отношенията си към Великата Разумност. Срещате двама души: един княз и един прост, беден човек. Към княза имате особено отношение. Към него се отнасяте с всичкото си уважение. На простия човек, обаче, не обръщате никакво внимание. Простият човек казва: „И аз искам да имам формата на княз, да ме почитат и уважават“. Питам: Къде е разумността – във формата или в съдържанието? Простият е привидно такъв, но той владее изкуството да лекува. Един ден дъщерята на княза заболее и никой лекар не може да помогне. В помощ ще дойде простият човек. Хората не го почитат, но болестта го почита. Той ѝ казва: „Ще напуснеш младата мома“. Болестта го слуша и веднага си излиза. Питам: Кое е по-добре – хората ли да ти се подчиняват или болестите? Вие сте от тези, които искате хората да ви се подчиняват. Също така искате и

доброто и злото да ви се подчиняват. Знай, че доброто никога не се подчинява, никога не отдава почест. А злото още отдалеч отдава почест. То иска да каже на човека, че го признава за силен и умен. Доброто те познава по един начин – отвътре, а злото по друг начин – отвън. Ако искаш да бъдеш силен, трябва да разбираш законите на злото. Силен можеш да бъдеш само по отношение на злото. Обаче не можеш да бъдеш силен и към доброто. Опиташ ли се да проявиш силата си към него, ти ще си счупиш главата. Колкото по-слаб си към доброто, толкова си по-силен. Когато си най-слаб към доброто, тогава, именно, си най-силен. Как ще разберете това? Вие имате съвсем повърхностни понятия за силата на човека. Всъщност, лесно може да се определи неговата сила.

Представи си, че вземеш в ръката си една желязна халка, дебела три сантиметра, и я стиснеш между пръстите си. Ако си силен, без голямо усилие халката ще се счупи; ако не си силен, тя ще си остане цяла. Както физически силният лесно се справя даже със желязото, така и духовният се справя лесно със злото. Един от нашите приятели, когато бил на заточение в Диар-бекир, срещнал един арабин, който се отличавал с голяма физическа сила. Той чупел големи камъни с едната си ръка, както чупел орехи. Кое е по-добре: да счупиш дебела желязна халка между пръстите си или да се справиш със злото? Кое е по-добро: да се бият две неприятелски армии и да убият стотици и хиляди хора, или с едно махане на ръката да прекратиш войната? Някога човек изпадне в такова състояние, че започва да воюва със себе си. В резултат на тази война, той избива в тялото си около 10–20 милиона клетки. После казва: „Победих, но не съм разположен". – Как ще си разположен, когато уби толкова милиона клетки в своя организъм? Ще мине цяла година, докато дойдеш отново на себе си. Обаче след една година пак започваш да воюваш със себе си. Някога се оплакваш и казваш: „Много съм неразположен". Въпреки това, считаш, че без война не може. – И без война може. Не изразходвай силите си напразно. Бъди разумен. Когато воюваш, гледай да изразходваш най-малко средства и енергия.
Като ви наблюдавам, виждам, че не сте спокойни, постоянно мърдате. Аз разбирам състоянието ви; има нещо, което не разбирате. Ще ви приведа един пример за изяснение на вашето състояние. Проповядвали на един, който обичал виното. Морализирали го, казвали му, че не трябва да пие. Той си мислел как да се отрече. Ако остане на мене, аз няма да му говоря нищо, но ще му донеса една чаша от първичния нектар на живота – чистата планинска вода. Ще му кажа: „Пийни три глътки вода!" След това пий от виното. Като пие от водата и след това от виното, веднага ще го изплюе. Така той сам ще дойде до решението да не пие повече вино. Този опит мога да направя и с някои от вас. Няма да ви говоря по стар начин: да не пиете, виното не е здравословно; то не е за вашата кесия и т.н. Ако

пиеш, поне да знаеш защо пиеш. А тъй, да пиеш отвреме-навреме, това е обикновена работа. Ако пиеш три–четири години наред, ти минаваш за умен човек. Обаче, ако пиеш 10–20 години, ти си признат за талантлив пияница. Казваш: „Аз разбирам от вино, зная от кое да пия. Две–тригодишно вино не пия. Ако пия, поне да е 20-годишно, старо вино". Аз съм присъствал на такова пиене. Двама души пият: единият пие обикновено, едногодишно вино, а другият пие 20-годишно, старо вино. Той пие и проповядва за виното; държи лекция и всички го слушат с внимание. Той казва: „Едно време и аз бях простак като вас, пиех обикновено вино. Като ти падне 20-годишно вино, няма да го пиеш с оканицата, а чашка по чашка". След тази лекция донасят половин кило от най-хубавото вино и всички пият с малки чашки. После продължава: „Утре пак ще дойдете, да видите какво е 20-годишно вино!" Така правят големите пияници; те пият от хубавото вино.

Казвам: Ако аз направя вино, с него мога да изправя един пияница. Като пие две–три чаши от него, след няколко години той ще бъде съвършено трезв човек, ще напусне пиянството. От хубавото вино той ще пие с малки чаши и ще задоволява желанието си. Аз правя аналогия между обикновеното пиянство и духовното или религиозно пиянство. Религиозните искат да знаят много, но тяхното знание нищо не допринася. Енергията на една чаша вино е равна на енергията на всички останали чаши. Те са взели от човека, а нищо не са му дали. Някога и знанието е като виното. Събирате много знание, трупате го, но вместо да станете по-умни, вие оглупявате. По този начин клетките изгубват способността да задържат знанието. В такъв случай, трябва да стане едно опресняване. Доброто, истинското знание моделира мозъка. Като разсъждават много, религиозните идват до едно изглаждане в знанията си и казват: „Това знание не ни е нужно, онова знание не е нужно". - Кое знание е нужно? – „Как да служим на Бога." – Наистина, служенето на Бога е най-голямо знание. Обаче то изисква предварителна подготовка, а именно: да лягаш навреме и да ставаш навреме. Да учиш навреме, да пишеш и четеш навреме; да работиш навреме; да любиш навреме; да мислиш и чувстваш навреме; да говориш навреме, да правиш добро навреме. Като знаеш това, ще живееш правилно и разумно ще служиш на Бога. Като правите всичко навреме, къщата ви отдалеч ще свети. Цялото ви тяло ще свети и вие ще бъдете щастливи. Ако знаете това изкуство, навреме ще ви дойдат парите, навреме ще боледувате и навреме ще оздравявате. Ако здравето не идва навреме, то не е здраве. И ако болестта не идва навреме, тя не е болест. Такъв е законът. Ние трябва да разберем този ъгъл навреме.

Доброто и злото също трябва да дойдат на своето време. Обаче времето не е еднакво. Казваш: „Нямам ли право да кажа на човека какво искам?"

Имаш право, но навреме да му кажеш. Ако искаш да обидиш някого, навреме направи това. Като го обидиш, едновременно ще приложиш закона за доброто и за злото. Ако не постъпиш така, ти сам ще се унищожиш. Иначе ще се повдигнеш и израснеш. Следователно, като обичаш някого, на мястото на обидата ще сложиш доброто. Не можеш да обиждаш и да прилагаш злото. Който иска да расте и да се развива, той ще работи едновременно и със злото, и с доброто. Злото само̀ никога не работи. То е най-големият аристократ в света. То знае само да заповядва. Щом го сложиш на работа, то проявява всичката си гениалност. Една българска поговорка казва: „Накарай дявола да работи, да те научи на ум". Голям майстор е дяволът. Той влиза навсякъде, но не можеш да го познаеш. – Защо? – Всеки час си мени костюма. Той работи денонощно: като търговец, като учен в своята лаборатория, като професор и т.н. Той прави опити на студентите си, реже животните, изучава ги заедно с тях. Този начин на изследване е крайно груб. Разбирам да изучаваш животните, но да не отнемаш живота им.

Всички хора се нуждаят от ново, истинско знание. С това знание, с което разполагате, ще имате сила само веднъж да похлопате на райската врата. Ако пожелаете втори път да похлопате, няма да имате вече сила. И да ви се отвори райската врата, не ще можете да влезете в рая. Ангелите ще ви поканят, но вие ще бъдете уморени и слаби, не ще можете да направите крачка напред. Там не разполагат със слуги, да ви вземат на ръце и да ви внесат в рая. Ще останете известно време пред райската врата, докато си починете и отново ще слезете на земята.

Религиозните хора, като говорят за заминаването на човека за онзи свят, казват, че ангел Господен слиза от небето да вземе душата и да я занесе при Бога. Това е човешко разбиране. Никога ангелите не носят душите и не ги прегръщат, както правят хората. В невидимия свят не съществува никакво прегръщане. Ако е въпрос за прегръщане, аз разбирам прегръщането на светлината и на въздуха; прегръщането на свободата. Велико нещо е да те прегърнат истината и свободата. Тогава ти се чувстваш свободен, разширен, без никакви ограничения. „Като отидем на другия свят, там ще се учим." – Възможно е, но колцина от вас ще бъдат приети за ученици в училището на невидимия свят? Какво знание имате? Там приемат само онзи, който е придобил известно знание на земята. – „Учителят знае всичко. Той знае с какви опитности разполагаме." – Това е детинско разбиране. Аз зная само онова, което в даден момент ми трябва. Възвишените същества, които много знаят, много учат. Който малко знае, малко учи. Казваш: „Аз имам много знания, повече не ми трябват". – Не е така. Колкото повече знаеш, повече ще учиш. – „Аз съм чел Библията много пъти, повече няма да я чета." – Като си я чел толкова пъти, кажи

какво е писано на страница 150 или на страница 999? В кой завет е 999 страница – в новия или в стария? Моята книга знае повече от вас. Като отворя на страница 999, веднага ще ви кажа какво е написано там. Тя знае повече от вас.

Сега аз искам да остане в ума ви поне една съществена мисъл от лекцията. Мъчно се определя коя мисъл е съществена. Според мене важна мисъл за всеки ден е да намерим коя е добрата воля Божия. И като я намерим, да я извършим. Всеки човек трябва да върши добрата воля Божия. Щом един човек може да върши добрата воля Божия, всеки може да я върши, понеже тя се отнася за доброто на всички. Като знаете това, не се месете в работата на другите. Не казвайте, че този или онзи е лош човек. Нека всеки се запита: „Върша ли аз волята Божия?" Това е важно. Като върша волята Божия, аз разполагам с три неща: бързо се движа, разбирам времето и пространството и осмислям живота си. Щом губя движението си; щом не разбирам времето и пространството; щом животът ми губи смисъл, аз съм на крив път. Вие мислите за себе си, че сте много добри. – Добри сте, но сте невежи. Не виждате, че сте невежи, защото се сравнявате с по-невежи от вас. Сравнявайте се с онези, които са над вас, а не с онези, които са под вас. Който е над вас, само той може да ви предаде своето знание. Знанието е в Бога, светлината е в ангелите, а приложението – в човека. Следователно, като имате знанието на Бога и светлината на ангелите, вие ще дойдете до приложението. – „Защо трябва да изпълняваме волята на Бога?" – За да се освободите от своите стари възгледи и стари навици. Например, честолюбието, гордостта си стари, наследствени черти. Ти умираш, а си въобразяваш, че си нещо. Щом си горд и честолюбив, не трябва да умираш. – „Силен съм." – Ако си силен, не трябва да умираш. Казваш, че познаваш Бога, че изпълняваш Неговата воля, а цял ден роптаеш и мърмориш. Че си болен, мърмориш; че си беден, мърмориш; че имаш деца, които не можеш да отхраниш, пак мърмориш. Да оставим мърморенето настрана. Стремете се към знанието на Бога.

Днес всички говорят за морал, без да го разбират. Всички проповедници говорят за морал; и вие сте като тях. Обаче моралът на днешния свят е безморалие. Ако не се откажете от този морал и от старите си разбирания, вие преждевременно ще остарявате и животът ви ще се обезсмисли. Казано е: „Да се отречеш от себе си". Това значи да напусне човек старото, което го държи свързан за земята. Така той ще дойде до разбиране кого да обича и кого – не. Ти не си доволен от живота, а очакваш да те посети Духът. Казваш: „Сега обичам този човек, но дали ще го обичам утре, не зная". Значи, ти си обикнал в човека преходното, временното. Ако си обикнал Божественото, всякога ще го обичаш. Животът всякога се обича. – „Обичам парите." – Не, парите трябва да те обичат, а не ти тях. И да ги

пъдиш, те пак да бъдат около тебе. Който обича парите, той не разбира живота.

Като ви говоря, вие мислите, че всичко сте разбрали. Лъжете се, не сте ме разбрали. В това отношение вие приличате на Настрадин Ходжа, който казвал: „Ако намеря 99 златни монети, няма да ги взема, понеже не са сто". – Възможно ли е това? – „Да, така ще постъпя" – казал Ходжата. Един ден решили да го изпитат. Сложили 99 жълтици под един камък. Той ги намерил, преброил ги и си казал: „99 са, не са сто. Който е сложил 99 жълтици, ще сложи още една". И ги сложил в джоба си. И вие, като Настрадин Ходжа, казвате: „Ако ми даде Бог богатство, ще работя за Него". Дава ти се богатство, което скриваш в джоба си, и пак казваш: „Тук са 99 жълтици, като получа и последната, тогава ще работя за Бога". Нито един човек не е изпълнил Божията воля напълно. Това не ме интересува – кой е изпълнил волята Божия и кой не я е изпълнил. Важно е какво аз върша. Аз искам навсякъде да бъда последен. Това проповядвам и на вас. Макар и да следвате моя път, като мене не можете да бъдете. Ако не прогресирате, ще останете там, където сте. Вие ще бъдете далеч от мене и не ще ме познаете. Аз вървя напред, бързо се движа. За да се виждат и познават, хората трябва да вървят в една и съща посока, да се стремят към Божията Любов. Ако имате любов, ще ме виждате; ако нямате любов, няма да ме виждате. Колкото по-малка е любовта ви, толкова по-голямо е разстоянието между вас и мене. Ние проповядваме, че трябва да бъдете добри. Като срещнете един брат или една сестра, зарадвайте се. А вие как се посрещате? Даже не си обръщате внимание. Всеки е зает само със себе си – иска да стане светия. Църквата е пълна с такива светии. Разбирам да станеш светия, но да лекуваш болни, да възкресяваш мъртви. Какъв светия си, ако болният се докосва до тебе и не оздравява? Има светии, които не са готови да облекат работническа дреха и да слязат между хората, да им слугуват. Христос е светия, Който разполага с голямо знание. Той слезе на земята да слугува на хората. Сегашните светии седят на мястото си, а окръжаващите им слугуват. Не носете такава култура! Колкото по-високо стои човек, толкова повече помага на човечеството. Ако си светия, не казвай: „Какво направиха моите предшественици?" – Важно е какво аз съм направил. Мене ми е приятно, че съм между вас и мога да ви помагам. От мое гледище аз желая да сте невежи, да се стремите към знанието, което аз ще ви преподавам. Ако знаете много, няма да ме търсите. Като ви уча, и аз вървя напред. Аз съм учен, но и вие ставате учени. Сега, вие искате да станете учени като мене; да вършите волята Божия, както Бог изисква. Това е основата на моето учение. Учете, но при абсолютна свобода. Ако не ви дам свобода, вие ще бъдете роби. Ще дойде някой при мене, да пита какво съм искал да кажа с тези думи. – Искам да кажа да не се стремите да разбирате всичко.

Т. м.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 26 юни 1932 г., София, Изгрев.

1932_06_29 Той е в нас и ние в Него
лекция пред общия окултен клас

ОТЕЦ МИ ЖИВЕЕ

Тема за следващия път: "Отношение между светлината, мисълта и живота."

Човек не може да бъде щастлив, докато не разбира вътрешното отношение, което съществува между разумните същества и него. Щастието се определя от хармоничната връзка между всички същества, изобщо. Колкото по-здрава е тая връзка, толкова по-трайно е щастието. Да поддържаш мисълта, че няма щастие в живота, това показва, че не разбираш отношенията към целокупния живот. Под живот разбирам съзнателните прояви, а не временните. Да съзнаваш, че трябва да ядеш, да печелиш пари, да бъдеш богат, това са временни прояви на живота. Истинският живот има отношение към онова съзнание, което обхваща живота на Цялото. Затова Христос казва: Отец ми живее, и аз живея. Отец ми живее в мене, и аз живея в Него". Следователно, всички растения, всички животни и хора живеят в Бога. Обаче, всички не съзнават това. Тази е причината за голямата дисхармония между тях. Въпреки това, Бог ни е допуснал да живеем в Него и да се проявяваме свободно. В това се крие Неговото величие. Слабостта на човека се вижда в това, че той прави грешки и престъпления. По това се отличава той от своя Създател.

Казано е: „Ние живеем и се движим в Бога.“ Това е първият процес на живота. Вторият процес, който има отношение към еволюцията и живота е, че Бог иде да живее в нас. Както Бог ни е оставил да живеем в Него и свободно да се проявяваме, така и ние трябва да оставим Той да живее в нас и свободно да се проявява. Както ние в Бога правим неща, които Той не може да направи, така и Той в нас ще направи неща, които ние не можем да направим. Това, което Бог прави в нас, може само да ни повдигне и ощастливи. Щом живее в нас, Той ще прояви себе си. Как ще стане това, не е ваша работа. Ваша работа е да си зададете въпроса: Можем ли да дадем достъп на Бога да живее в нас? Влезе ли Бог в нас, Той ще внесе любовта, мира, радостта, свободата. Христос казва: Око не е видяло, и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за ония, които Го любят. Аз казвам: Човек не може да си представи, какво може да направи Бог за оня, който Го е допуснал да живее в него. - Как става това? Питам: Как става храносмилането? Виждате ли, как се извършва тоя процес? Дъвчете храната, гълтате я и казвате, че стомахът я смила. От друга страна, казвате, че стомахът е една обикновена гайда. Така е, но тая гайда върши такива чудеса, каквито и най-видните химици не могат да направят. Някои се

отнасят презрително към стомаха и го наричат търбух. Те отдават своите нещастия на търбуха си. Алчността прави човека нещастен, а не търбухът.

Сега ще се отдалеча малко от мисълта, ще ви дам един образ. Всички сте работили с числата, лесно броите от 1-10 и обратно, от 10-1. Представете си, че живеете на един висок планински връх, който се намира на десет километра разстояние от долината. Друг човек живее в долината. Значи, вие сте на първия километър, а той - на десетия. Еднаква ли ще бъде енергията, която вие ще изразходвате при слизане в долината, а той - при изкачване на върха? Оня, който се качва, изразходва повече енергия от тоя, който слиза. Законът е такъв. Обаче, когато изпарявате вода, водните пари се качват по-лесно, с по-малко усилие, отколкото при слизането си надолу. За човека е по-лесно слизането, а за водните пари - качването. Изобщо, съзнанието и стремежът на човека определят, колко енергия се изразходва. Колкото по-будно е съзнанието му и стремежът по-голям, толкова повече енергия изразходва той. И обратно, ако съзнанието му не е будно и стремежът - слаб, той изразходва по-малко енергия. Когато обичаш един човек или един предмет, ти отиваш при него по-лесно и изразходваш по-малко енергия. Ако не обичаш даден човек, ти отиваш при него по-мъчно и повече енергия изразходваш.

Човешкият живот е пълен с контрасти, които трябва да се изучават. Например, в българската азбука, буквата З може да се напише по четири начина: [да се сложат като фигура].Ако някой се заеме да обяснява, защо буквата З може да се пише по четири начина, ще дойде до механичното изясняване. Малцина знаят дълбоката истина. Например, в механичния живот казват, че богат е оня, който има пари в касата си. В живота на пробуденото съзнание казваме, че богат е оня, който не знае нито да слага пари в касата си, нито да вади. Беден е оня, който постоянно слага и вади пари от касата си. Така той нищо не може да научи. Защо внася и защо изнася, и той не знае. Някога е нещастие да внасят и да изнасят нещо от дома ви; някога е щастие да внасят и да изнасят нещо. Например, нещастие е, когато в дома ви внасят умрелия ви баща, или изнасят умрялата ви майка. Обаче, щастие и радост е, когато в дома ви внасят младата булка, или я изнасят, за да отиде в дома на своя възлюбен. Щастие е за земеделеца, когато внася житото в хамбара и напролет го изнася, за да го посее на нивата. Някой казва: Веднъж да изляза от дома си, да се освободя. Ти се заблуждаваш: нито си влизал в къщата си, нито можеш да излезеш. Заградил си известно пространство с четири стени и мислиш, че това е твоя къща. Ти, който си гражданин на цялата вселена, оградил си няколко метра пространство и го наричаш твоя къща. Да мислиш, че заграденото пространство е твое, това е заблуждение, от което трябва да се освободиш.

Една циганка се оженила за царски син. Понеже била научена да яде хляб от изпросено брашно, тя слагала на няколко стола по малко брашно и тръгвала с торба да проси. Спирала се пред всеки стол и, като си въобразявала, че това са къщи, казвала: Моля ви се, дайте ми малко брашно. Туряла брашното в торбата си и, като виждала, че е пълна, започвала да си прави хляб. Така тя задоволявала желанието си да яде хляб от изпросено брашно.

Много от сегашните хора постъпват по същия начин. Те си изпросват по малко знание оттук-оттам и после казват: Много неща знаем ние. - Вие знаете толкова, колкото и циганката, която проси брашно, а после казва: Поне си направих хляб от изпросено брашно.

Често хората се запитват: Какво е учението на Христа? Ще кажете, че Христос е дошъл на земята да спаси човечеството. Да спасиш човека, това значи, да го повдигнеш. Как се повдига човек? Само на думи? Ако само товариш ума си със знание, това не е никакво спасяване. Това е излишно бреме. Хубавата дреха е за здравия, а не за болния. Откажете се от стария живот, от старите идеи и приемете новите, Божествените идеи. Каква представа ще имате за една стая, ако влезете в нея в тъмна нощ? Понеже сте без светлина, нищо няма да знаете за стаята. Трябва да чакате да дойде някой отвън, да донесе светлина. Следователно, Единственият, Който може да внесе светлина в умовете ви, това е Бог. Ако искаш да разбереш Битието, трябва да оставиш Господа да живее в тебе. Ти няма да знаеш, кога е дошъл Той и кога ще си отиде. За тебе е важно да знаеш, кога е влязла светлината и кога ще си отиде. Само светлината е в сила да донесе знанието. Знанието ще приготви пътя за живота. Животът ще приготви пътя за любовта. Любовта ще приготви пътя за идването на Божия Дух. Духът ще приготви пътя за Вечното Начало - за Бога. Щом зърнеш това Начало, съзнанието ти ще се проясни и ще кажеш: Сляп бях едно време, но сега прогледах.

Мнозина ме питат, какво нещо е щастието. Дайте едно разумно и здраво дете на майката и без да й говорите за щастието, тя сама ще ви каже, че е щастлива. Вземете - детето и тя веднага ще стане нещастна. Щастието в живота, това е Бог. Радостта в живота, това е Бог. Мирът в живота, това е Бог. Милосърдието в живота, това е Бог. Доброто в живота, това е Бог. Любовта, мъдростта, истината в живота, това е Бог. Тия неща са части от Цялото. Те са неразделни едно от друго. Влезе ли една от тия части в тебе, ще знаеш, че това е частичка от Бога. Казваш: Кой съм аз? - Ти си оня, когото животът е създал. Ти си оня твърдият и жестокият, лишен от светлина. - Аз съм Син Божи, чадо Божие. - Когато светлината, любовта,

мъдростта и истината влязат в тебе, ти виждаш ясно нещата. Трябва ли да се безпокоиш за ежедневния живот? - Защо страдаме тогава? - Страданието е неизбежно, то е сянка на любовта. Не мислете, че любовта изключва страданието. Колкото повече страда някой за тебе, толкова повече те обича. Колкото по-малко страда, толкова по-малко те обича. И Бог страда, когато вижда нашето недоволство. Той ни е дал блага, дал ни е свобода да се проявяваме, както искаме и, въпреки това, сме недоволни и неблагодарни. Където е недоволството и неблагодарността, там са погрешките и престъпленията.

Христос казва: Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни. Ще възразите, че не може да бъдете като Бога, нито Бог може да бъде като вас. - Ако дадете място на Господа свободно да се проявява във вас, ще бъдете подобни на Него. Какво става всъщност? Щом Бог влезе във вас, вие тръгвате след Него и започвате да Му давате наставления. Така постъпва жената със своя мъж. Тя тръгва след него, следи го, какво прави, и постоянно му казва: Не трябва да даваш толкова много, ще обеднеем. Не трябва да учиш толкова. - Това е ограничение. Така мъжът ограничава жената, и жената - мъжа. Велико нещо е свободата! Да придобиеш свободата, това значи, да свалиш товара от гърба си и като ангел, да литнеш на крилата си, да обиколиш цялата вселена. Сегашните хора са толкова свободни, колкото и камъните. Ако не дадете място на Господа да живее във вас, вие ще останете на земята в своята малка къщичка, която всеки момент могат да ви отнемат. Един ден ще отидете на оня свят самотен, без къщичка, без подслон. Срещал съм учени и философи в другия свят, които прекарват там с години, мислят само за незавършената си работа. Един от тях казва: Едно изречение остана недовършено. Ако бях написал и него, светът щеше да се оправи. - Какво е това изречение? - Как се е намерил на това място. Стои тоя философ и мисли, как е напуснал земята, откъде минал и как се озовал тук. Наистина, мъчно може да се напише последното изречение. Докато живял на земята, ученият мечтал за луната, за слънцето, а сега не знае, къде е и как е дошъл.

Разхождам се в другия свят, срещам един млад момък, и той е замислен, недоволен от нещо. Питам го, какво иска. Той отговаря: Съжалявам, че не се ожених. Аз превеждам неговото желание. Той искал да даде място на Бога да живее в него, но не могъл да направи това. Сега аз отговарям и на философа. Последното изречение, което не можа да напишеш, е следното: "Остави Бога да живее в тебе и да се прояви свободно, а ти да се учиш от Него". Щом Бог живее в човека, той трябва да се учи от Него и да прави всичко, каквото му се каже. - Аз съм учен, зная, какво да правя. Кажеш ли така, ти си голям невежа. Какъв учен е тоя, който, чрез своето знание, внася злото в света? - Аз съм философ. - Ти си философ на невежеството.

Като говоря за знанието, не казвам, че трябва да се откажете от него. Стремете се към истинското знание, което освобождава и повдига човека. Да живее Бог в човека, това значи, да преработи злото в него и да го превърне на добро. Тогава и ученият, и философът, и музикантът са доволни. Без Бога ученият работи, прави изследвания, но нещо му липсва, не е доволен от себе си. Музикантът свири, работи, но и той не е доволен, вижда, че не може да свири, както трябва.

Кой музикант досега е схванал музиката на светлината и я е възпроизвел? Кой музикант е възприел музиката на живота, изтичащ от Бога? Кой човек е чул музиката на доброто, изтичащо от Бога? Музика - хармония и мелодия се крие в светлината, в живота, в доброто, но за това са нужни уши, да възприемат. Тяхната музика внася мир и спокойствие в човека. Тя е в състояние да укроти и най-разгневения. Някога ще ви посвиря, да чуете нещо от тая музика. Тя е особена. Тя е в състояние да стопи леда в човека, както светлината и топлината топят снега и леда в природата. Такова нещо е обичта на хората. Някой иска да го обичам. Питам: Готов ли си да се стопиш? Обичта стопява, както топлината и светлината. За да не се стопиш, когато те обича някой, и ти трябва да обичаш. На същото основание, казвам: Ако ледът разбира законите на светлината и топлината, никога няма да се стопи. Ако и водата разбира законите на светлината и топлината, никога няма да се превърне на лед.

Сегашните хора се намират на кръстопът. И вие, като тях, сте дошли до безизходно положение. Вие сте херметически затворени, като в яйце. Какво ще стане с яйцето, ако стои на открито дълго време? - Ще се развали. За да не стане това, яйцето трябва да се тури под квачката, да се измъти. Следователно, ако вие не се отворите за Господа, да Му дадете място да живее във вас, съдбата ви е решена. Вашият живот е осъден на разваляне. Ако дадете място на Бога, на Христа в себе си, животът ви ще се подобри. Като говоря за Христа, нямам предвид историческия Христос, но Бог, Който се е ограничил и изявил на земята, да покаже на хората правия начин на живеене. Христос казва: Аз и Отец ми едно сме. Като знаете това, направете опит да приемете Христа в себе си. Само така ще се освободите от своите погрешки и престъпления. Казано е: Ще залича греховете ви и никога няма да ги спомена.- Кога ще стане това? - Когато човек даде възможност на Бога да живее в него. Защо се карат и сърдят хората помежду си? - Защото отношенията им не са правилни. Имаш приятел, живееш добре с него, но един ден той ти се разсърди. - Защо? - Или си му писал нещо, което не трябва, или си казал няколко обидни думи по негов адрес. Има случаи, когато един от приятелите дава повече, а другият - по-малко. Единият дава, а другият взима. Обмяната между тях не е правилна.

Същият закон важи и за отношенията между Бога и човека. Ако обмяната между Бога и човешката душа не е правилна, и отношенията няма да бъдат правилни. Докато човек живее в свещения егоизъм, вратата към Бога всякога ще бъде затворена за него. Да очакваш Господа, това значи, да оставяш вратата си отворена. Ще отиваш на работа и ще се връщаш, докато един ден намериш Господа в стаята си. Няма да питаш, как е дошъл и кога е дошъл. Той ще те учи, а ти ще слушаш и ще Му служиш. Ако изпълняваш волята на Бога, ще бъдеш подобен на Него. Когато някой пита за себе си, какъв е, ще знае, че той е такъв, каквито са неговият ум, неговото сърце и неговата воля. Някой се оглежда в огледалото и казва: Грозен съм. - Грозотата е изписана на лицето ти, но не е в самото лице. Грозотата се дължи на твоите мисли, чувства и постъпки. На тях се дължи вътрешния живот на човека. На тях се дължи и щастието на човека.

Един 19 годишен момък се оплаква, че е нещастен. Той намира причината за нещастието си в своята майка и в своя баща и като вижда, че не може да си помогне, търси изходен път в смъртта. На друга страна, млада мома също се оплаква от своето нещастие. Отчаяла се, изгубила смисъла на живота и намислила да тури край на своите тегла. След време двамата млади се срещат, разговарят се и сядат под едно дърво. Минавам край тях, чувам, че сладко, приятелски си гугукат. Чудя се, как е възможно, тия хора, които бяха толкова нещастни, в един момент забравиха нещастието си и започнаха да си гугукат. Ако се дегизирам като млад момък, възлюбеният на момата ще каже: Не гледай тоя момък, той е нехранимайко; ако се дегизирам като мома, възлюбената ще каже на момъка: Не гледай тая мома, тя не е добра.

Аз разглеждам отношенията между момъка и момата като математични величини, които трябва да се разрешат. Например, числото едно, т.е. единицата е момъкът, а двойката - момата. Когато две единици се съберат на едно място, те се отблъскват; когато две двойки се съберат на едно място, и те се отблъскват. Две двойки, събрани на едно място, дават четири - положително число. Значи, резултатът е положителен. Две единици, събрани заедно, дават числото две. Значи, енергията на две слаби жени е по-голяма от енергията на двама силни мъже. Две слаби жени могат да направят това, което двама силни мъже не могат да направят. Например, двата физически силни мъже могат да накарат един банкер да даде известна сума. Те първо ще го убеждават, но ако не се съгласи доброволно да даде пари, ще го набият. Обаче, две красиви моми, физически слаби, могат да предразположат банкера да им даде по-голяма сума от тая на мъжете. Да биеш човека, това не е разумно използване на силата, това е хабене на силата. Правилно прилагане на силата подразбира проява на разумен акт. Две разумни жени, макар и физически слаби, произвеждат

нещо разумно. Само слабият може да създаде нещо разумно. Докато разчиташ на физичната си сила, нищо разумно не можеш да създадеш. Радвайте се, че е така, понеже и вие не сте от силните.

В бъдеще, когато условията на живота се изменят, двама силни и грешни хора ще свършат по-добра работа от двама силни, праведни хора. Това ще стане по един от законите на земята, а не по закона на абсолютната справедливост. Като се ръководите от законите на земята, вие си служите с особена мярка. И по тая мярка вие се мислите за добри. Всъщност, Бог е истинската мярка на доброто. Със същата мярка си служи и Учителят, защото Бог живее в Него и се проявява чрез Него. Ако мислите, че може да отделите Бога от Учителя и Учителят от Бога, вие не разбирате законите. Ако Учителят мисли, че може да направи нещо вън от Бога, и Той е на крив път. Единственият Учител, Който учи хората, е Бог. За да ги учи, Той взема една или друга форма. Някога Бог е видим, а някога - невидим. Някога и човек може да ви направи една услуга, без да го видите. Слънцето всеки ден изгрява и залязва, праща енергията си на земята, без да знаете дълбоките причини. След всичко това, някой мисли, че хората не го обичат. Какво показва светлината, която ви посещава всеки ден? Вие сте в тъмна, бурна нощ, но виждате, че някой иде срещу вас със запалена свещ. Какво показва това? - Че ви обича. Светлината казва: Както влизам във вас, така трябва да пуснете в себе си Божествената мисъл. Казвам: Вие приемате лесно светлината, но дойде ли до Бога, казвате, че първо трябва да се отречете от себе си, и после да приемете Бога във вас. Какво разбирате под „отричане от себе си"? Това значи, да се отречеш от своите погрешки и престъпления. Бог не се интересува от човешките погрешки и престъпления. Като влезе в човека, Той внася в него условия за нов живот.

Христос казва: "Ако не се родите изново, не може да влезете в Царството Божие". - Кога ще се роди човек изново? - Когато Бог влезе в него, или когато Христос се прояви чрез него. Всеки ден мислете по 5-10 минути върху начина, по който Бог може да се прояви чрез вас. Всеки трябва да намери начин, да даде възможност на Бога да живее в него. Ако преди две хиляди години хората бяха изпълнили това, което Христос проповядваше, животът им щеше да бъде друг. Ако и сега не приемат това, което им се говори, ще чакат още две хиляди години. Тогава условията ще бъдат по-лоши. Днес условията за гъсениците са прекратени. Какво ще правят в бъдеще? Листа вече няма. С какво ще се хранят гъсениците? В бъдеще цветя ще има в изобилие, но храна за гъсениците няма да има. Ако не приемете новите условия и не заживеете по нов начин, вие ще се натъкнете на непоносими страдания. Няма по-велико нещо от присъствието на Бога в човека. Това значи възкресение на човешката душа. Тогава хората ще се разбират и ще живеят като братя. Всеки ще пътува свободно, където иска.

Ако някой изгуби нещо, лесно ще го намери. Мнозина ще минат и заминат покрай изгубената вещ, но никой няма да посегне на нея. Изгубеният предмет сам ще отиде при своя притежател.

Един млад брат поискал от една сестра 250 лв. на заем. Той минавал за много напреднал, за голям кабалист. Сестрата му дала 500 лв. да си свърши работата и да й върне останалите пари. Той употребил всичките пари и казал на сестрата, че ги изгубил. Не е въпросът във вземането на парите, но в лъжата. Защо не каже истината? Той не е изгубил парите, но ги използвал за свои лични нужди. След това, тоя брат минава за кабалист. За такива кабалисти, които лъжат, има реторти. Ще ги турят в ретортата и ще ги поставят на огън. Човек трябва да бъде смел, да се откаже от лъжата. Който не може да каже истината, по-добре да мълчи. Мнозина идват между нас, да използват условията, а после говорят неверни неща. Казват, че тук не е Царството Божие. Едно трябва да знаете: Царството Божие е само там, където хората са дали път на Бога в себе си. Ако не дават път на Бога в себе си, адът е между тях, както и във външния свят. След няколко дни срещам тоя млад брат. Поглеждам към него - погледът му е раздвоен, смутен. Казвам му: Трябва да изправиш погрешката си. Ако не си готов за това, ето, вземи още 500 лв. и напусни това място. Аз се отвращавам от хора, които лъжат. Всичко може да се прости на човека, но лъжата никога не се прощава.

Като знаете това, пазете се от лъжата. Всички грехове и престъпления на човека могат да се простят, лъжата - никога. Тя е най-малкото зло, от което произтичат всички злини. Човек е готов за най-малкото нещо да лъже. Счупи една чаша и не се признава. Кажи истината: Счупих чашата. Аз не харесвам нито младите, нито старите, които лъжат. Никаква лъжа не се позволява в името на Господа! Решено е вече да се изпъдят всички лъжци от света. Това се отнася не само за вас, но за всички, които лъжат. Иде съдба за лъжците. Първо тях ще съдят. Ще видите, верни ли са думите ми, или не. Лъжата и любовта, лъжата и истината, лъжата и животът са несъвместими.

Благородство се иска от човека. Всеки трябва да каже: Всичко мога да направя, но никога не мога да излъжа. Разумните същества следят вашите прояви и като забележат, че лъжете, веднага се отказват от вас. Да лъжеш, това значи, да изгубиш достойнството си като човек. Така ти губиш условия за своето бъдещо развитие. Причината за грехопадението се дължи на лъжата. Като сгрешиха, Адам и Ева се скриха от лицето на Господа. Те искаха да излъжат, да скрият своя грях.

Искрени трябва да бъдете. Това подразбира живот без никаква лъжа.

Лъжата опропастява човешкия живот. Който веднъж е излъгал, не може да бъде ученик в никаква школа. Където и да отиде, той навсякъде среща затворена врата: и на земята, и на небето. Където и да отиде, никъде няма да бъде добре дошъл. Същото се отнася и за вас. Ще минете покрай ангели и светии, но те нищо няма да ви кажат. Ще прочетат написаното на гърба ви, че лъжете, и ще си заминат. Какво трябва да правиш? Ще се обърнеш към Господа с молба, да заличи написаното на гърба ти. Ще кажеш: Господи, снеми обявлението за лъжата от гърба ми. Сега аз говоря за ония, които са здрави, които искат да се учат. Така човек се учи да говори истината. Питат някого: Къде отиваш? - Във Варна. Случи се, че времето се развали, и той не заминава. Срещат го пак и го питат: Ходи ли във Варна? - Не ходих. - Защо? - Времето се развали. - Защо ме излъга тогава? За да не изпаднеш в лъжа, трябва да кажеш: Мисля да отида във Варна. Не говори за това, което мислиш да правиш, за да не те държат отговорен. Лъжата е първият червей, който се е вмъкнал в човека. Той разрушава всичко, каквото срещне на пътя си. Някои го наричат сатана, други - антихрист. Когато тоя червей дойде до твоя дом, не го пускай вътре. Кажи: В моя дом може да влезе само Бог - никой друг. Щом влезе Той, могат да влязат и други. Той ще се разправя с тях.

Какви са отличителните черти на лъжеца? - Главата горе е тясна, подобна на краставица. Съвестта в него е слабо развита. Щом възлюби истината, центърът на съвестта започва постепенно да се развива. Горната част на главата се разширява. Изобщо, чертите на лъжеца се различават от чертите на истинолюбивия човек. Главата, челото и лицето на истинолюбивия имат красиви линии и форми. В това отношение природата е безпощадна. За всяка крива и права мисъл, тя бележи, туря свой отпечатък. За да не изопачавате чертите си, бъдете готови да се изповядате пред Бога. Ако направиш една погрешка, застани смирено пред Господа и кажи: Господи, сгреших. Помогни ми да изправя погрешката си. Това изисква новото учение. Това изисква новото съзнание.

Помнете: Това, което опропастява човешкия живот, е лъжата. Цялото богатство на света да ви дават, пазете се от лъжата. Пазете се даже от името й. Някой казва, че не може без лъжа. - Може без лъжа. Не се позволява на ученика да лъже. Щом се освободиш от лъжата, ще се освободиш от всички пороци. Например, като откраднеш нещо, ти скриваш истината и лъжеш. Щом решиш да говориш истината, ще се откажеш и от кражбата. Ще кажеш: Имах желание да открадна нещо, но понеже реших да не лъжа, отказвам се и от кражбата. Който си постави за цел да говори истината, той затваря вратата си за всички погрешки и пороци. Който не лъже, той е благороден човек. Някой страда от предразположение към лъжата. Следователно, той трябва да се пази от това предразположение. За да

бъдеш истински човек, кажи си: Никаква лъжа! Каквото и да стане с мене, едно трябва да зная: Никаква лъжа! Като си кажеш така, Бог ще дойде да живее в тебе. Тогава целият космос ще се отвори за тебе, природата ще се усмихне и ще каже: Ето едно възлюбено дете на Господа!

Желая ви да се откажете завинаги от лъжата и да бъдете възлюбени деца на Господа.

14. Лекция от Учителя, държана
на 29 юни, 1932 г. София. Изгрев

1932_07_01 Даване и вземане
Издание 1947 г., София
КНИГА: Фактори в природата, МОК Год.XI, Том 2

ДАВАНЕ И ВЗЕМАНЕ

5 ч.с.Изгрев, София.
Размишление.

Тема за следния път: Три поетични куплета върху твърдата почва, водата и въздуха.

Когато животът се обезсмисли и човек намира, че няма какво да прави, той става прозаичен. Докато е млад и животът му има смисъл, човек работи с поезията. Тя е красивото, възвишеното в живота. Значи поезията е идеализмът в живота, а прозата – материализмът.

В геометрията се говори за точка, за линия, за плоскост и за тяло. Знаеш ли какво представлява живата точка? Срещал ли си я? Разговарял ли си с нея? Ще кажеш, че си я изучавал, работил си с нея, но на книга. Да изучаваш точката на книга е същото, каквото е изучаването на растенията на книга. Друго нещо е да отидеш на мястото, където живее растението и се развива. Съществува ли точката вън от човека? Ще кажете, че точката може да се проектира, както и силите на правата линия, но те представляват проява, дейност на разумни същества. Това е все едно по почерка да четеш характера и проявите на човека. Който разбира законите на Битието, по всяка проява на човека ще знае какви сили се крият в неговия живот. Който не знае законите, той ще се домогне само до обикновените, външни прояви на човека, както и на неговия живот. В почерка на човека ученият вижда не само проявеното, но и непроявеното, т.е. онова, което е скрито и от самия човек. Достатъчно е да получите едно любовно писмо от някого, за да разберете доколко той е в състояние да издържи на любовта си.

Казвам: Силата на Любовта не се крие в думите, но в съчетаването на буквите, в техния устой. Не е нужно да четеш цялото писмо на човека, за да разбереш какво пише и доколко любовта му е устойчива. Първите букви на писмото определят цялото писмо. Ако буквата "М" е написана така, че първият връх е по-висок от втория, това показва големството на този човек. Той се счита за пръв в света. Всички останали хора са след него. Ако си позволиш да се поставиш преди него, непременно ще влезеш в противоречие с този човек. Планинските върхове в Природата никога не се сравняват, следователно никога не се състезават. Всякога единият ще бъде

по-висок от другия.

Често хората се намират в противоречие с външната среда и условия – с твърдите, течните и въздухообразните вещества, със светлината и топлината. Някога те се намират в противоречие със самите себе си, със своите мисли, чувства и постъпки. На какво се дължи това? Много обяснения могат да се дадат, но главната причина се крие във факта, че човек няма правилни отношения към Първата Причина. Той греши по единствената причина, че не е намерил своето място в света. Щом намери мястото си, той постепенно изправя своите грешки. Следователно, дали ще станеш музикант, учител, свещеник, военен, земеделец или готвач, ти трябва да си застанал достойно на своето място. Всеки трябва да си зададе въпроса защо е дошъл на земята. Това е най-трудният и най-лесният въпрос. Човек е дошъл на земята, за да намери своето място. – Защо отиваш на училище? – Да се уча. – Защо изучаваш музика? – Да свиря, да се веселя. – Ще свириш първо на себе си, а после на другите. Който не може да свири на себе си, на никого не може да свири; който не може да напише на себе си едно любовно писмо, на никого не може да напише. Аз не разглеждам любовта в онзи смисъл, както вие я разбирате – като чувстване. Според мене чувстването е каша като мамалигата. Истинската любов е онази първична сила, която дава тон на живота. Който живее в любовта, работите му се оправят. Казваш, че откакто си се влюбил, умът ти се объркал. – Това, което обърква ума, е чувство, а не любов. Любовта не внася никакво объркване, никакво противоречие в човешкия ум. Любовта е нещо отделно от чувствата. Те са проводници на любовта, но нямат нищо общо с нея. Който влезе в любовта, млад или стар, възкръсва. Докосне ли се до любовта, мъртвият възкръсва, глупавият поумнява, болният оздравява. Това е магическото действие на любовта.

Казваш: Хората не ме обичат. – Ти сам трябва да заслужиш любовта, сам да си я купиш. Всеки богат човек може да си купи любовта – от него зависи. – Как ще я купи? – Дай хиляда лева на един беден човек, да видиш как ще ти пише едно любовно писмо. Дай две хиляди лева на друг беден, и той ще ти пише любовно писмо. Когато даваш нещо на човека, от тебе изтича сила, която той възприема. След това той ще ти напише любовно писмо. Щом изтичането спре, и любовното писмо се прекратява. Такива са разбиранията на хората за любовта. Обичаш някого, защото има какво да вземеш от него. Срещаш един здрав, силен, пъргав човек. Веднага го обикваш, защото има какво да получиш от него. Виждаш една кокошка, която снася яйца – интересуваш се от нея. – Защо? – Получаваш яйца. Защо е създадена кокошката? Ще кажете, че тя е създадена за ядене. Първоначално кокошката не е била създадена за ядене. Хората сами си присвоили правото да колят и ядат кокошки. Кокошките, птиците

изобщо, са символи, чрез които Природата работи върху ума на човека. Птицата има отношение към мисълта. Щом видиш една птица, кажи си: Аз трябва да мисля. При това всяка птица определя качеството на мисълта. Славеят подтиква човека към един род мисъл, лястовичката – към друг вид, чучулигата – към трети вид. Всяка птица представя отделна буква. Също така и всяка буква в азбуката изисква нещо специфично от човека. Като знаеш това, ще пишеш буквите правилно. Например двата върха на буквата "М" трябва да бъдат еднакви. Ако първият връх е по-висок, това показва, че искаш да заповядваш. Казваш: Ще взема магическата пръчица и ще ударя с нея. – Ще удариш с магическата пръчица, ще заповядаш, но кой ще изпълни заповедта ти?

Питаш: Какво отношение съществува между твоята мисъл и магическата пръчица като сила? Когато е във връзка с разумния свят, мисълта крие в себе си мощна, магическа сила. За да бъдеш във връзка с този свят, първо трябва да имаш желание да дадеш, а после да вземеш. Силен човек е онзи, който първо дава, а после взема; слаб е онзи, който първо взема, а после дава. Това е закон. Ако държиш в ума си мисълта първо да вземаш, а после да даваш, ти си човек със слаб характер. Ето защо още като станеш от сън, ще си помислиш какво можеш да дадеш от себе си. Бог създаде света, значи, първо, даде нещо. След това Той има желание да вземе нещо от онова, което е създал. Нещастията на хората произлизат от факта, че са объркали местата: това, което е на първо място, са поставили на второ, а второто – на първо. Казваш: Първо ще взема, после ще дам. Объркал си местата: първо ще даваш, после ще вземаш. Вземането разваля живота, а даването го подобрява. Когато даването предшества вземането, животът е щастлив и хармоничен; когато вземането предшества даването, животът е пълен с нещастия.

В притчата за талантите Христос говори за закона на даването. Един господар дал пет таланта на един от слугите си и той спечелил още пет. На друг слуга дал два таланта и той спечелил още два. На третия дал един талант. Слугата заровил този талант в земята, та като се върне господарят, да му го даде назад. Той казал на господаря си: "Господарю, зарових таланта в земята, защото зная, че си човек, който жъне, където не е сял." Господарят му отговорил: "Рабе лукави, щом знаеш, че съм човек, който жъне, където не е сял, защо не даде този талант на лихваря, да получа срещу него нещо?" След това той заповядал да вземат единия талант от този слуга и да го дадат на онзи, който спечелил пет таланта.

Следователно, ако имаш един талант, не го заравяй в земята; не казвай, че не си способен, че нищо не можеш да направиш. Кажеш ли така, ти занемаряваш себе си. Ако си музикален, изучавай музиката, да станеш

добър музикант, да задоволиш първо себе си. Ако задоволиш себе си, ще задоволиш и другите. Как ще искаш от хората лавров венец, ако не можеш да свириш? Така нищо не се постига. Човек сам се спъва. Не е лошо, че искаш нещо от хората. Важно е да спазваш закона: първо ще сееш, ще дадеш нещо на земята, а после ще жънеш. Не отивай да жънеш там, където нищо не си сял. Искаш да имаш уважението и почитанието на хората. Това е Божествена идея. Бог иска да Го почитат. Това желание е право и на място. Обаче право ли е да изискваш от хората, ако не си им дал нещо? Мнозина от вас искат да вземат нещо от Братството. Питам: Какво са вложили в Братството, за да искат нещо от него? Ако това Братство е член от Всемирното Бяло Братство, какво си вложил в него? Нищо не си вложил, а искаш да вземеш нещо. Вложи нещо в Братството! – Какво ще получа? – Не мисли за това.

Само едно Братство съществува в света като общ велик организъм. Всички останали братства са произлезли от Него. Що се отнася до братствата на земята, те са много: тук едно братство, там друго братство и т.н. Хиляди години са мислили хората, докато дойдат до идеята за братството, но светът и досега не се е оправил. – Защо? – Защото интересите на тези братства са различни. Щом има много братства, въпросите винаги остават неразрешени. Щом има много истини в света, въпросите остават неразрешени. Докато има няколко истини, винаги ще казваш: Не зная кое е истина. Под Истина разбираме онова първично начало, което събужда и съживява човека. Всичко, каквото имаш, дължиш на това начало в себе си. Това, което съм аз, което чувствам в себе си, е Истина. Казваш: Аз мога да умра. – Това е предположение, не е проверено. – Мога да падна от канарата и да се убия. – Това е предположение. – Мога да се хвърля във водата и да се удавя. – И това е предположение. Не всеки, който се хвърля във водата, се дави. Жабата например се хвърля във водата, без да се удави. Тя се гмурка във водата и казва: Има смисъл да се живее; цял ден се уча. Казваш: Жаба е това! Тя кряка цял ден и не се учи. – Не, жабата пее и се учи. Тя е първият музикант. Тя пее: До, до, до; ре, ре, ре. Често се спирам пред блатата и слушам как жабите пеят. Една от тях си подава главата от водата и ми казва: Аз едва сега започвам курса по пеене. – Добре правиш. Един ден ще имаш по-големи постижения. Жабата се упражнява, без да се отчайва. Тя разбира живота. Някой човек се учи да пее и като няма големи постижения, отчайва се и се самоубива.

Време е да се освободи човек от лъжливите системи на миналото. В ума ти влезе една обезсърчителна мисъл. Не се поддавай на тази мисъл, тя е илюзорна. Пред тебе се открива велико бъдеще. Положението на човека е хиляди пъти по-добро от това на жабата. Трябва ли да се отчайваш? Ако жабата има толкова голямо постоянство да се учи да пее, ти по-долу ли ще

останеш? Ако някога се обезсърчиш, иди при едно блато и слушай какво прави жабата, как пее. Тя взима известни тонове много чисто. Казваш: Нямам време да се занимавам с жабите. – Жабата е символ, който трябва да се преведе. Тя е студенокръвно животно, което показва, че е хладнокръвна. Жабата гледа на живота философски. Седи спокойно и размишлява като факир – мускул не мърда на нея. Със своето хладнокръвие тя иска да каже на човека: Няма защо да се гневиш, нито да се разгорещяваш. Остави нещата сами да дойдат до тебе. Наистина жабата седи спокойна: кацне муха на носа ѝ, и тя веднага я лапне. След това пак заема същото положение, като че "ни лук яла, ни на лук замирисала".

И така, изучавайте постоянството от жабите. Те пеят цели четири месеца в блатата, по цели дни и нощи. Благодарете, че жабите крякат и щурците пеят. Ако те престанат, светът ще мине през големи страдания. Когато минаваш край блатата и чуваш, че жабите крякат, знай, че твоите работи ще се оправят. Ако искаш да знаеш дали работите ти ще вървят добре, дръж у дома си в едно шише с вода една жаба и следи крякa ли тя, или не. Ако крякa, ще успяваш; ако не крякa, няма да имаш успех. – Това е празна работа. – Знай, че всичко, което става в Природата, има дълбок смисъл. В известен случай жабата, щурецът могат да внесат нещо ново в душата ти. Малки същества са те, но някога могат да бъдат полезни. Вървиш и не знаеш накъде води пътят. Спри се пред жабата, тя ще ти посочи правия път. Жабата е надпис, по който можеш да четеш. Не само жабата, но и всяко живо същество може да посочи правия път на човека. От него се иска будност, да разбира нещата. Така той ще осмисли живота си и ще види, че всяко явление, всяка проява в живота има дълбок смисъл.

Като ви наблюдавам, виждам промените, които стават с лицата ви. Някога побледнявате, някога пожълтявате или позеленявате. Има причини, които обясняват тези промени. Едно индуско предание обяснява как е произлязла бялата раса. Понеже тогавашният човек не се отнасял добре с брата си, Бог го повикал да даде отчет защо се отнася лошо с него. Човекът се уплашил много и от страх побледнял, станал бял. Значи белият цвят на хората от бялата раса не е естествен, затова белите хора повече вземат, по-малко дават. В бъдеще, когато дойде шестата раса, хората ще дават повече, ще вземат по-малко. Те ще бъдат хора на светлината – светеща раса. Тогава хората ще мислят повече. Мисълта повече дава, а чувствата повече вземат. Човек трябва да мисли повече, т.е. да дава повече. И Бог е започнал първо с мисълта, с хармонията. Това изисква разумният живот.

Като ученици на окултна школа вие трябва да минете през три последователни класа: единият клас е на физическия свят; вторият клас е в астралния свят, т.е. в класа на чувствата; третият клас е в умствения свят – в

света на мисълта. Някои искат да минат изведнъж и трите класа. Това е невъзможно. Не можеш да се справиш с окръжаващата среда, докато не разбереш законите на физическия свят. Не можеш да имаш правилни отношения с хората, докато не се справиш със законите на астралния свят. Не можеш да имаш права мисъл, докато не научиш законите на умствения свят, където съзнанията на всички същества са свързани едно с друго. Ако майката не се грижи за детето си, то ще остане на произвола на съдбата. Детето плаче, безпокои се да не остане гладно. И без неговия плач майката се грижи за него. Ангелите се грижат за човека, но и той като детето се безпокои да не остане гладен. Детето трябва да знае, че има кой да се грижи за него. И човекът трябва да знае, че има кой да се грижи за него. Ако Бог не мисли за човека, всичко е свършено с него. Ако мислите, че няма кой да се грижи за вас, вие поставяте живота си на фалшива основа и в един ден той ще рухне, както къща, построена на пясък.

Помнете: Всички стари досегашни системи ще рухнат. Няма да остане нито една от тях. Вие ще видите всичко това, ще бъдете свидетели. Всички църкви, всички обряди ще рухнат. Те са изиграли вече своята роля. Ще се създаде нещо ново. Не е важно как мислят хората сега, но как вие трябва да мислите. Ако си птица, ще прехвръкнеш над реката; ако си риба, ще преплаваш реката; ако си човек, ще минеш през моста. По който начин да минете, важно е разумно да я минете. Обикновено в живота хората се групират, но ако това става по закона на любовта, светът щеше да се оправи. Днес богатият не вярва на бедния и бедният не вярва на богатия. И единият е прав, и другият е прав. Богатият казва: Кой ще ми гарантира, че този слуга няма да ме обере? И бедният казва за господаря си: Кой ще ми гарантира, че господарят ще ми плаща редовно? Обаче нито богатият е лош, нито бедният. Има богати хора, които не са разбрали богатството си; има бедни хора, които не са разбрали беднотията си. Сегашните бедни и страдащи хора били някога богати, но и те не можаха да оправят света. Провидението ги постави на мястото на бедните, да опитат последствията на богатството. Ако и сегашните богаташи не разрешат правилно въпросите, един ден ще станат бедни. Никой не може да се извини: нито богатият, нито бедният. Бедният трябва да каже на богатия: Пътят, по който вървиш, води към смъртта. И богатият трябва да каже на бедния, че по който път върви, ще умре. Обаче това не е достатъчно. Те трябва да си посочат един на друг правия път. Сега и на вас казвам: Съберете се някога, да помислите върху социалните въпроси, да намерите някакво разрешаване. Вие можете да поддържате страната на бедните или на богатите, но това е заинтересованост.

Казвам: Ако се интересуваш от нещо, първо ще се интересуваш от Истината. Всеки трябва да прилага Истината. Който казва, че е беден, не

говори истината; който казва, че е богат, пак не говори истината. Може ли да бъде богатството твое, щом са го събирали хиляди хора? Хиляди дървета са взели участие в придобиване на това богатство. Какво ще кажете? Свещеникът казва, че проповядвал на хората, учил ги на добър живот. И той не говори истината. Проповядвал е той, но за пари. Ученият е работил пак за пари. Докато човек не работи от любов към доброто, никога не може да стане учен. Първо ще работиш за доброто. Тогава ще те възнаградят десет пъти повече, отколкото очакваш. Говориш за братство и равенство, а около тебе лежат стотици болни, няма кой да ги наглежда. Те имат нужда от помощ. Здравият не се нуждае от братство, но болният има нужда от него. Ще кажете, че за болните има болници. В каква болница ще турите онзи болен, който страда от алчност към парата? Той иска да стане богат, да живее в охолност. Неговата болест ще се излекува, когато се разрешат социалните въпроси. Кой учен, кой социолог е разрешил тези въпроси? Всички социални въпроси са разрешими. Тяхното разрешаване се крие в устройството на човешкия организъм.

Вижте как е устроен организмът на светията, как работят всички клетки, каква служба изпълнява всяка клетка и приложете тези закони в устройството на дома, обществото и държавата. Вземам за пример светията, понеже неговият организъм е в хармония с Цялото. Не спрете ли вниманието си върху устройството на съвършения човешки организъм, вие ще минавате от един строй в друг и в края на краищата ще се натъкнете на условия, подобни на сегашните. Докато е на земята, човек постоянно търси начини как да преустрои живота си. Щом дойде смъртта, той отива в другия свят – там да разреши социалните въпроси. След време отново слиза на земята, да приложи онова, което е научил на онзи свят. Обаче, като се върне оттам, всичко забравя и започва отново да се лута. Някои помнят това, което са научили, и го прилагат в своя живот. Това е достояние само на онези, които вярват в Бог като първопричина на нещата и изпълняват волята Му. Докато вярваш само в себе си и се стремиш към първото място, ти винаги ще теглиш чергата към себе си. Срещнеш ли някой човек, отдай му заслуженото място.

Сега, като ви наблюдавам, виждам, че вие не оценявате свободата, която ви е дадена. Говорите за братство, без да разбирате законите на братството. Ако зад себе си нямаш тил, не признаваш великия разумен свят, братството като идея е загубено. Питат ме защо допускам всички хора до себе си. – Това не е ваша работа. Аз пиша едно важно писмо, а една муха кацне на носа ми. Усещам я, но не обръщам внимание. Докато напиша писмото, нищо не ѝ казвам. Щом свърша работата си, питам мухата какво иска и ѝ давам някакъв съвет. Сестрата се оплаква от брата, че нямал добра обхода. Братът се оплаква от сестрата. Според мене и двамата са прави, и

двамата са криви. Той има един възглед за живота, тя – друг, интересите им не съвпадат. Това е в реда на нещата. Този въпрос не може лесно да се разреши, отсега нататък ще го решавате. Закон е: не искай хората да мислят, чувстват и постъпват като тебе. Всеки решава въпросите си по свой начин. Някой се оженил, не живее добре с жена си – това е социален въпрос. Казвам на мъжа: Ще търпиш. Жената се оплаква, иска от мене съвет. Казвам ѝ: И ти ще търпиш. Ще бъдеш умна и ще изучаваш характера на мъжа си. Трябваше на времето да ме питаш какво да правиш. Сега ще търпиш и ще се учиш. Ще търсиш начин как да укротиш неговия буен характер. – Не мога да го търпя. – Напусни го тогава. – Няма кой да ме поддържа. – Ще търпиш и ще се възпитаваш.

Днес всички хора – мъже и жени, се натъкват на вътрешни противоречия. Това се дължи на вътрешната дисхармония между техните мисли и чувства. Всеки сам трябва да възстанови хармонията между своите мисли и чувства, да се справи първо със себе си. Щом човек не се е справил със себе си, и с другите не може да се справи. Двама души не се търпят. Какво трябва да се направи? Турете помежду им няколко души, които са добре разположени към тях. Понеже не са един до друг, те лесно ще се погодят. Отдалеч те ще се поглеждат с любов. Турите ли ги един до друг, няма да се спогодят. Сам по себе си никой не е лош. Всеки мисли и чувства добре, но понякога в него се събира излишна енергия, която чака момента да се изяви навън. Достатъчно е да се докосне някой до него, за да избухне. Обаче има методи, чрез които тази енергия може да се използва разумно. Ще ви дам тези методи и като ги приложите, ще имате 75 % резултат. Как ще се справите с неравно написаната буква "М"? Докато не изравните двата ѝ върха, нищо не можете да направите. Само разумният може да се качва по високите върхове. Ако се качи глупавият, ще изкукурига като петела. Това е един сложен, но приятен въпрос.

Мнозина се оплакват от недоразумения в живота си. Според мене има нещо хубаво в недоразуменията. Чрез тях човек изучава както себе си, така и окръжаващите. Преди година един брат се сби с друг. Какво стана после? Битият започна да пише хубави стихове. Онзи, който го би, беше проводник на сили, които внесоха светлина в бития. Тоягата, която удря, не е виновна. Зад нея се крие едно разумно същество. Мъжът измъчва жена си. – Защо? – Има дълбока причина за това. Бащата измъчва детето си – и затова има дълбока причина. Не разделяйте нещата в Битието. Една причина действа навсякъде. Какво ще кажеш, ако дясната ръка стиска лявата? Ще се сърдиш ли? Друг е въпросът, ако някой отвън стиска ръката ти. Обаче, ако гледаш на всички прояви в живота като на изходящи от един център, от една причина, за нищо няма да се сърдиш.

Като ученици работете върху заложбите, които са вложени във вас. Ако се занимавате със странични въпроси, сами се спъвате. Съществен въпрос за вас е този за Любовта. Той трябва да се разреши, но не със сегашните ви чувства. Когато посети човека, Любовта хвърля в него нова светлина, вътрешен мир и дълбоко разбиране. Той се чувства възкръснал, свободен, готов да разреши всички мъчнотии в живота си. И тогава, ако си бил болен, всички болести постепенно ще изчезнат. Без Любовта човек постепенно остарява и губи силите си. Като се гледа в огледалото, той казва: Свърши се с мене! Какво беше едно време, на младини!

Настрадин Ходжа видял един голям трап и си казал: Ще се опитам да го прескоча. Засилил се и паднал в трапа. Едва се измъкнал оттам. Огледал се наоколо и като мислел, че го видели, засрамил се и казал: Какво беше на младини. Какви трапове прескачах! Като разбрал, че никой не го чува, той си казал: Каквото беше на младини, това е и на старини.

Казвам: Какъвто си бил на младини, такъв си и на старини. Умът на човека не се изменя. Всяка умствена промяна в човека се дължи на неговото вътрешно съзнание. Всеки трябва да си зададе въпроса как той разбира и разрешава противоречията си.

Т. м.

33. Лекция от Учителя, държана
на 1-ви юли, 1932 г., в София – Изгрев.

1932_07_01 Даване и вземане Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98“, 1999
КНИГА: Съществуване, живот и отношение. МОК, Год.XI

ДАВАНЕ И ВЗЕМАНЕ

11 година
33 лекция на 1 мл.ок.клас
1.VII.1932 година, петък, 5 ч.с.
ИЗГРЕВ, СОФИЯ.

Добрата молитва.

Пишете върху темата: „Напишете три поетически куплета върху твърдата почва, водата и въздуха“.

Когато живота се обезсмисли и човек няма какво да прави, става прозаичен. Всички млади хора работят с поезия. Поезията е хубавото, красивото в живота, може да я сравните с идеализма и материализма. Имате ли вие познанство с точките? – Някой път срещали ли сте някоя точка, да се разговаряте с нея? – Човек, докато не се е разговарял с точката, то е философия отвлечена. Да изучаваш растенията от картините е едно нещо, а да изучаваш на мястото е друго нещо. Съществува ли точката вън от човека? – Някои може да проектирате една точка. Да имате някоя силова линия, но тая линия вече е проекция, тя е проява на някое разумно същество. Ние съзнаваме само неговата дейност. Да допуснем, че вие изучавате почерка на някой човек, който е писал и по него съдите за неговата разумност. Онзи, който разбира законите, ще знае как да обясни скритите прояви на живота, но който не знае, ще види само обикновеното съдържание. Ученият човек ще види не само каквото е писал онзи, но той ще види и скритото, той ще види нещо друго, което самият писач не знае. От всяко едно любовно писмо на човека ще може да познаете дали той ще устои в любовта си. Не е в думите. Силата на думите седи в съчетанието на самите букви. Той ще пише за любовта, но самите букви са писани в един неустойчив ред на нещата. Може да напишете буквата А така.

a a a Онази сила, която излиза от съзнанието за написването на една буква, се изразява в буквата. Някой път няма нужда да се чете цялото писмо, достатъчно е да изучите първата буква, например буквата М.

M Това е достатъчно да се знае, за да се разбере какво мисли човек. Онзи философ, който разбира тази буква, тя показва вътрешното състояние на човека какво е. Този човек казва: Аз съм първият в света.

Всеки друг е втори, следователно, всеки един, който би искал да се постави на същия уровен с него, ще влезе в противоречие с него. Защото в природата не може да има никакво сравнение между два върха. Единият връх трябва да бъде малко по-нисък.

Някой път ние се намираме в противоречие с външната среда, с твърдите вещества, с течните вещества, с въздуха, светлината, с хората. Но някой път се намираме в противоречие със самия себе си. Със собствените си мисли, със собствените си чувства, със собствените си постъпки. От какво произтича туй. Може да дадете много обяснения. Всичкото противоречие произтича от онзи факт, че човек не се е поставил в правилни отношения с Първата Причина. Или всеки един човек, който греши в света, не е намерил своето място в света. Щом не намериш своето място в света, ти грешиш. А щом намериш, ти се реабилитираш. Като не намираш, ти се луташ в тази или друга посока. Запример: Не знаеш музикант ли ще станеш, земеделец ли, готвач ли, военен ли, това са отношения. Първото нещо е: Защо човек е дошъл в света? – Това е най-трудният въпрос и най-лесният. Човек е дошъл в света, за да намери своето място.

Защо човек трябва да влезе в училището? – За да се учи? Защо трябва да учи музика, за да свири не на хората, но на себе си. Онзи, който не може да свири на себе си, той не може да свири никому. И онзи, който не може да пише любовни писма на себе си, той на никого другиго не може да пише любовно писмо. Аз не вземам любовта в това какво чувствувате вие. Защото чувствуването е една объркана каша, не научна каша – мамалига – пък Любовта е една Първична сила, която дава тон на човешкия живот. Всеки, който влезе в Любовта, неговите работи се оправят. Любовта не произвежда никакво нарушение на ума. Някой казва, че откак се е влюбил, умът му не работи. Това са чувства. Понякой път те са носители на любовта, но те нямат нищо общо с любовта. Любовта е съвършено отделно от чувствата. Чувствата са проводници на любовта. И всеки един, който и да е – млад или стар, дойде ли в областта на Любовта, проявява следното: В Любовта има едно свойство. Тя възкресява съзнанието. Възкресението зависи от Любовта. Мъртвият щом го докосне Любовта, той възкръсва. Глупавият щом го докосне Любовта, той поумнява. Това е магическо действие на Любовта. Ако вие нямате това понятие за Любовта, вие не я разбирате.

Вие казвате, еди-кой си не ме обича. Обичаният любовта си купува. Всеки един богат човек може да купи любовта. Например давам на някого хиляда лева да ми пише едно любовно писмо. На друг давам 2 000 лева да ми пише любовно писмо. Но когато онзи пише любовното писмо, от мене изтича нещо, а когато престане материалното даване от мене, то ще

престанат и любовните писма. Вие почти всички имате такива схващания за живота. Ние гледаме един човек, снажен, здрав и се интересуваме от него. Вземете кой и да е човек, поставете му кокошка, която е снесла яйце, той ще обърне повече внимание на кокошката, от съображение, че има какво да се яде. Питам от наше гледище защо са създадени кокошките, вие ще кажете, за да ги ядете. Първоначално, когато природата е създала кокошката, защо е създала? – Защо е създала птиците, те са образи. Когато човек види една птица, той трябва да знае, че трябва да мисли, трябва да има формите на мисълта. Птиците представят формите на човешката мисъл. Когато Бог създаде птиците, това е за човека. Значи, че той трябва да каже: Аз трябва да мисля. Славей ли виждам или друга птица, от строежа на перата, от външния цвят на птицата трябва да знаеш какъв трябва да бъде външният строеж на мисълта. Птицата е една буква. Онзи, който направил буквите, ще трябва да знаеш какво той иска от тебе. Например, той би ти казал: Ако изпълняваш ти това, което ти казвам, ти можеш да бъдеш при мене, а пък, ако нарушиш най-малкото правило, ти не можеш да бъдеш при мене. Какви са силите, които са образували точката С в горната буква М. Има други действуващи сили в човешкото съзнание, които са образували точката С. С показва разбирането на един човек. Този човек има правилно разбиране. Той се поставя на едно място, дето не трябва да се постави. Той не може да издържи напора на силите в ъгъла, а пък от тази високата точка А той иска да заповядва на целия свят. Той ако даде разпореждане, кой ще даде неговата заповед, ти казваш, да имам магическата тояжка, да махна с нея. Какво отношение може да има между твоята мисъл и магическата тояжка. Твоята мисъл може да бъде магическа, когато тя е във връзка с правилните отношения, с всичките мисли на разумния свят. В тебе трябва да има желание, да дадеш най-първо и после да вземеш. Силен е онзи, който първо дава и после взема. А пък слаб е онзи, който първо взема, а после дава, помнете го това. И ако в ума си вие държите мисълта си всякога да вземате, вие сте от слабите характери. Това е един закон. Как трябва да живееш? – Ти ще станеш сутринта, ще имаш желание да дадеш нещо от себе си. И силата на Бога, на Първата Причина седи в това, че Той най-първо дава – създал е светът. След това има желание от това, което е създал, да вземе нещо от него. Та нещастието в живота произтича от самото начало. Трябва да поставим нещата, дето трябва. Ти казваш, аз трябва да взема. Животът с вземането се разваля, а с даването се създава. Когато даването предшествува вземането, животът е щастлив. Когато в живота вземането предшествува даването, животът е нещастен. Христос говори в една притча за онзи господар, който дал на слугите си талантите. Човекът с 5-те таланта, спечелил още 5. Вторият с 2-та таланта спечели още 2. Онзи, който взел единия талант, заровил го в земята и когато дошъл

господарят му, върнал само него. Господарят му казал: „Лукави рабе, като знаеш, че аз съм такъв човек, който взема това, което не съм сял, защо не даде таланта ми на банкерина?“ – Вземете онзи талант и го дайте на онзи, който има 5-те таланта. Това обяснява същия закон. Ако ти имаш един талант и го скриеш някъде, и кажеш: Какво ще излезе от мене, аз не съм някой даровит човек. По този начин ти занемаряваш себе си. Най-първо, ако си музикант, свърши по музика, не мисли за света. За себе си може да свириш. Ако в себе си ти си доволен от свиренето, ти ще бъдеш добър музикант в света. После да дойде в тебе идеята: Ти дай от себе си. А пък кривото схващане е: Да искаш да вземаш от света лаврите на хората, а пък още нищо не знаеш. Така нищо не може да постигнеш. Така човек може да се спъне в своите мисли. Не, че е лошо човек да иска това. Въпросът не е там. Най-първо ще сееш, а после ще жънеш. Няма да ходиш да жънеш там, дето не си сял. Например ти искаш някой път да имаш уважението и почитанието на другите. Това е Божествена идея, Бог иска да го почитаме. Право е. Но ако ти не си вложил в никого нищо, искаш да ти дадат нещо, прав ли си? – Сега често между вас някои са ми казали: Ние нямаме отношение. Гледам вие всички в братството какво сте вложили. Ти казваш: Аз съм от братството, какво съм вложил в братството. Ако това братство е един член на Невидимия свят, ти какво си вложил, че искаш. Нищо не си вложил, искаш от това братство. Ще вложиш нещо. Ти казваш: Като вложа нещо какво ще взема. Ти вложи.

В света има само едно братство. Няма две братства. Съществува един организъм, от който всички други организми са произлезли. А пък тук на земята има едно братство, там има друго братство и т.н. Светът с хиляди години е мислил по този начин и не може да се оправи. Там интересите се различават. Щом има много братства, то въпросът не може да се разреши. Щом има много истини в света, то въпросът не може да се разреши. Ако има няколко истини, ти ще кажеш: Не зная кое е истината. Под думата истина, разбираме това Първоначалното, което е дошло и те е събудило, и те съживило. Всичко, което имаш, го дължиш на него. Какво е истината? – Това, което съм аз. Това, което аз се чувствам, това е истината. Някой казва: Аз мога да умра. Това е едно самозаблуждение, това не е проверено. Някой казва: Аз предполагам да умра, но това е предположение. Ти казваш: Онзи умрял. Онзи е паднал от канарата и се е убил, а в мене няма желание да се кача на канарата. Отде ми дойде на ум, че мога да умра. Някой се удавил в реката, но в мене няма желание да се хвърля във водата. Обаче всяко същество, което се хвърля във водата, дави ли се? – Жабата като се хвърли във водата, дави ли се? – Всеки човек, който не знае да плава, се дави. Онзи човек, който се хвърли във водата и се дави, жабата се хвърля във водата и не се дави. Кой е по-умен. Жабата. Един човек, който се самоубива, е човек, който се хвърля във водата и се дави. Жабата, която има 1/10 част от тези

богатства, които човек има, тя седи жива и си казва: Има смисъл животът и цял ден аз уча. Ти казваш: Тази жаба крякa. Не. Учи се. Тя е първият музикант. Тя казва: до, до, до, ре, ре, ре. Аз понякой път се спирам и слушам нейния глас. Тя казва: Едвам започвам курса. Казвам: Хубаво мисли жабата. Тя пее. Тя нищо не знае още. Упражнява се. Тази жаба след вземе ще има постижение. А пък онзи, който не могъл да постигне нещо, взема револвера и се убива. Жабата е разбрала по-добре работата.

От сегашните човешки лъжливи системи човек трябва да се освободи. Всички трябва да се стараете да се освобождавате от лъжливите системи, които са оставени от миналото. Някой път влиза във вас една обезсърдчителна мисъл, спрете се добре, то е една илюзия. Човек има пред себе си едно велико бъдеще. Хиляди пъти положението на човека е по-добро от положението на жабата. Ти си кажи: Ако жабата има постоянство да се учи да пее, тогава аз няма да падна по-доле. Похвали тази жаба и ако някой път се обезсърдчиш, иди при някое блато и гледай жабите. Някои тонове на жабата има много добри. Ще преведете. Във вашия ум ще оставя идея: Аз с жабите ли ще се занимавам. В дадения случай жабата е едно същество, което разбира някои неща. Жабата е студенокръвно. Тя казва: Няма да се разгорещяваш, никога не се гневи. Тя е много хладнокръвна. Хладнокръвие има в жабата. Тя седне като някой философ и размишлява. Тя така спокойно седи, че не се помръдва никакъв мускул, като един факир. Някоя муха като дойде, ходи по носа ѝ, тя я вземе и пак седи, като че ни лук яла, ни лук мирисала. Нещата сами идват вътре. Та казвам: От жабата може да се вземе първото приложение. Три–четири месеца тя крякa, не по три–четири часа, но цялата нощ се напъва да пее. Ако жабите престанат да пеят, то не зная какво би станало в света. Светът тогава щеше да стане нещастен. Благодари, че жабите пеят и щурците пеят, те са символи. Ако минаваш покрай някое място и щом чуеш лятно време, че жабите крякат, ти трябва да знаеш, че твоите работи ще се оправят. Даже бих ви препоръчал: Турете си жаба в някое шише или тенджера и ако крякa жабата, ще ти върви. Но ако жабата мълчи, няма да успеете. Вие казвате, това са празни работи. Не. В онези работи, които съществуват в природата, има дълбок смисъл. Една жаба, един щурец, може да внесе нещо ново в душата ти. Това малкото същество може да ти бъде в дадения случай много полезно. То е като надпис: Ти се спираш и не знаеш къде е пътят. А пък жабата може да ти бъде надпис, да ти покаже правия път. В дадения случай птицата, жабата, щурецът може да ти покажат правия път. Ти като разбираш нещата така, нещата в ежедневния живот се осмислят. А пък ако мислиш, че нещата нямат никакво отношение към тебе, тогава ти не разбираш живота.

Някой път се обезсърдчавате. Гледам лицата ви пожълтели, позеленели,

побледнели. Знаете ли как обясняват индусите как е станала бялата раса. Бялата раса според тях станала, понеже Господ повикал човека и казал: Ти какво правиш с брата си, от страх той побледнял, понеже не се е отнесъл добре с брата си. От страх е побелял. Та белите на земята от страх са побелели. Това не е естествената белота. Следующата раса трябва да бъде онази, която дава светлина. Белотата е нещо, което поема навътре, светлината е, която дава навън. Човек трябва да мисли, понеже мисълта е това, което дава, а пък в чувствата човек взема. Ти вземаш. Човек не трябва да започва с чувствата. В мислите човек дава. Човек трябва да започне с мисълта, както Бог е започнал да дава нещо от себе си. За да се установи каква да е хармония между вас, нужен е разумният живот. Според една теория има три класа. Вие тук сте в единия клас на физическото поле. Има още един клас, астрален клас, клас в астралното поле и друг още един в умствения свят, три класа едновременно има, които вървят. Вие вървите по един начин във вашето разбиране. Искате веднага да оправите всичко. То е невъзможно. Вие не можете да се справите с окръжаващата среда, в която живеете, ако не разбирате закона на тази среда. Защото всяка една мисъл е отношение на съзнанията, които са съединени едно с друго. Те образуват една среда. Съзнанието на едни същества образува почва за други същества.

Например: Детето не съзнава още и ако майката не се грижи за детето, то не може да направи нищо. Сега има същества, които се грижат за вас, те са ангелите. Вие седите и се безпокоите и детето се безпокои, плаче, а пък туй дете и без плач майка му се грижи за него. Детето трябва да има тази мисъл: Има кой да се грижи заради мене. И във вашия ум трябва да има тази мисъл: Има кой да мисли заради мене. Защото ако Той не мисли с тебе, всичко е свършено. Кой е и какъв е този, който мисли за тебе. Той ще уреди твоя живот. Онази майка, която мисли за детето, тя ще уреди живота на детето. Щом мислим, че няма кой да мисли заради нас, то ние туряме на фалшива основа целия си живот – на пясък и всичко това рухва.

В сегашното човечество всички тези системи ще рухнат. Няма да остане нито една система. Вие ще го видите. Вие ще бъдете зрители. И малките неща, и големите неща, и църквите, всичко това ще рухне. То е свършило своето предназначение и ще се създаде нещо ново. Важно е, не как мислят хората, но вие как трябва да мислите. Да имате една правилна философия на живота. Ако сте птица, ще минете реката като птица. Ако сте риба, ще минете през реката като риба. Ако сте човек, минете по моста. Минете по който и да е начин, но разумно минете. Хората се групират. Но ако в тези хора би влязъл законът на Любовта, и в богатите, и в сиромасите, то светът ще се оправи. Но богатите не вярват на сиромасите и сиромасите на вярват на богатите. И едните, и другите са прави. Богатият казва: Кой ще ми даде

сигурност, че този бедният слуга няма да ме обере. И бедният така казва за богатия. Всички богати хора не са лоши хора и всички сиромаси не са лоши. Има богати, които не са разбрали богатството. Има сиромаси, които не са разбрали сиромашията. Сегашните страдащи хора, сегашните сиромаси хора, едно време бяха богати и не уредиха света. Провидението ги тури да опитат последствията. Сегашните богати хора, ако не разрешат правилно въпроса, и те ще станат сиромаси. Никой не се извинява сега, нито богатите, нито сиромасите. Сиромахът трябва да иде при богатия и да му каже: По този път, по който вървиш, непременно ще умреш. Богатият трябва да отиде при сиромаха и да му каже: По този път, по който вървиш, непременно ще умреш. Тогава какъв отговор трябва да даде сиромахът? – Когато богатият казва: Че сиромахът ще умре, трябва да му даде разрешение, кой е пътят, по който трябва да върви. Също така и сиромахът трябва да каже на богатия кой е пътят, по който трябва да върви. Като му казва, че ще умре, по сегашния път ако върви. По-нататък може да се съберете и върху известни социални въпроси да си дадете един вътрешен отчет. Вие можете да поддържате страната на богатите или сиромасите, те са заинтересовани. В природата съществува следният закон.

Човек трябва да е заинтересован със самата Истина. Защото този, който казва, че е сиромах, той не говори истината. Този, който казва, че е богат и той не говори истината. Може това богатство, което има, може да не е негово. Хиляди хора са събрали това богатство. На хиляди хора той одрал кожите. Всичките дървета ще дойдат и ще кажат: Какво направи с нас? – Какво направи с костилките. Свещениците ще кажат, ние проповядваме в света. Природата ще каже: Какво направи ти с проповядването. Защо проповядвате? – За да им платя. Докато ти искаш да станеш учен човек, за да ти платят, ти учен човек не можеш да станеш. Най-първо трябва да вървиш по пътя на доброто и после ще ти платят 10 пъти повече, отколкото ти искаш. В една болница, дето имало сто души, искат братство, равенство. Как ще им дадеш братство, равенство. Всички тези хора искат да им слугува някой. Трябва да има някой да им слугува. При здравите хора е друго.

В сиромаха може да има болестта на алчността. Иска да бъде богат, да разполага. Добре е да не боледуват хората, да няма болни хора, да няма слаби хора в света, но ако не се впуснем да разрешим социалните въпроси. Кой от всичките съвременни автори е разрешил социалния въпрос, никой не го е разрешил. Но той има свое разрешение. И това разрешение се намира в човешкия организъм. Намерете тялото на един светия и от клетките, от които е построено тялото му, вие ще извадите целия социален строй, какъв трябва да бъде. Ще преведете езика на тези клетки. Ще наредите хората по същия закон. Може да мислим, да спорим, но ще

имаме все същите резултати и ще имате същия порядък като сегашния. Всички вие ще отидете в един социален строй, няма да се мине дълго време и вие ще влезете в един свят, дето ще се научите как да прилагате. Смъртта не е нищо друго освен талисман, да отидете да разрешите социалния въпрос. Ще дойде един войник и всички тези ще ги вземе, и после ще се въплотят отново на земята, и ще запазят това, което ще научат там. Сега го забравят и затова не могат да приложат. Как ще разрешат въпроса тези, които не вярват в Бога, в Първата Причина. Докато аз тегля само към себе си, аз да съм на първото място, аз вярвам само в себе си. Като срещна един човек в себе си, аз да му дам мястото. Ако той ме застави, въпросът седи друго яче. Сега не искам да зачеквам този въпрос, ако се ангажират вашите чувства.

Тук на Изгрева трябва да ви събера. Не ми се харесва, както вие постъпвате. Вие не оценявате свободата. Вие казвате: Ние сме тук братя. Трябва да разбирате закона на братството. Ако зад себе си нямаме един тил, нашата работа е изгубена. Ако зад себе си нямам слънцето, онзи Разумен свят да разполагам, какво може да направим?

Дойде един млад брат при мене. Той ми казва: Не трябва да ги пущам при мене си. Аз му казвам: Остави ги засега. Някоя муха кацне на носа ми, но аз пиша нещо доста важно, като напиша писмото, тогава ще я махна, няма да напусна писмото. Дошъл той да гледа, аз зная какво гледа.

Хубавото е, че от вас излиза това, което е във вас. Ако има нещо, което ви стеснява, изведете го навън. Ако няма добра обхода между една сестра и един брат, и ти си прав, и тя е права, и ти си крив, и тя е крива. Тя си има един възглед и ти си имаш един възглед. В дадения случай не съвпадат интересите ви. Това е в реда на нещата. Никак не трябва да зачекват този въпрос. Аз този въпрос за себе си съм го разрешил. Този въпрос е един от сложните въпроси. Има друго нещо, което тепърва трябва да се разреши. Понеже другите са предвидили разрешението, нека да свършат. После, ако не разрешат, тогава ще се заемем ние.

Има закон. Не можем да мязаме на хората, които са (се) заели с разрешението на един въпрос. Някой се е оженил, не живее добре с жена си, то е социален въпрос. Казвам на мъжа: Ще търпиш. Казвам и на жената: Ще потърпиш, ще бъдеш умна, ще изучаваш неговия характер. Ти трябваше едно време да ме питаш. А пък сега този съвет ти давам. Тя казва: Ако го напусна, кой ще ме гледа. Казвам, стой при него. Тя казва, не мога да го търпя. Тогава да го укротиш като изучиш характера му.

Ние се намираме в едно противоречие и мъжът се оплаква, и жената се

оплаква. Това ще го вземете само като едно вътрешно изяснение. Социалното противоречие произтича от вътрешния характер, от отношенията на нашата мисъл и нашите чувства. Резултатите на чувствата ни функционират противоположно на нашите мисли. И резултатите на нашите мисли в миналото и сега действуват в противоречие с нашите чувства. А пък ние самите трябва да турим ред. Трябва да направим опит. Мнозина от вас не се спогаждате. Не може да се спогодите. Двама души не може да се търпите. Ще турите помежду вас няколко души и вие ще се гледате братски с любовен поглед. Но ако ви турят един до друг, ще се биете. Нито един от вас не е така лош. Всеки един от вас мисли хубаво. Аз виждам, че в твоя ум няма нищо лошо. Но в тебе се е набрала енергия и като те бутнат някъде, тя се проявява. Всеки е изложен на такива работи. Ще ви кажа някой път методи как да постъпвате, тогава ще имате 75% по-добри резултати. Мога да ви обясня. С този кривия връх на буквата М, какво трябва да стане с него. На този високия връх А трябва да се качи някой разумен човек. А пък глупавият човек, като се качи там, ще изкукурига. Петелът като се качи там ще изкукурига. Това е един от много сложните въпроси, но един приятен въпрос за разрешаване.

Не считайте, че тези недоразумения между вас са нещо лошо. Аз се радвам понякой път за тях. Ще ви приведа един пример: Преди една година един брат наби другия. Вторият брат оттам насетне стана много умен, започна да пише хубави стихотворения, дълбоки работи. Онзи, който е бил, е един проводник на природата. Онази тояга, която те шари, не е виновна. Има един, който те шари. Ако един богат човек те измъчва, ти не знаеш дълбоките причини на това измъчване, как ще обясниш, когато един мъж измъчва жена си. Когато един баща измъчва детето си. Те са сложни социални въпроси.

Във всяка една постъпка, която става, вие не вземате едната или другата страна. Защото тогава вие ще разделите цялото битие. Ако дясната ръка стисне лявата, то мислите ли, че дясната има нещо против лявата, не. Не се меси в тази работа и не казвай: Не стискай с дясната ръка лявата. Ако друг стиска, то е друг въпрос. Но ако сам стискам, то вие не сте меродавни. Или може да ме учите как трябва да се мия. Някой може да ми каже: Три, четири пъти да се миеш със сапун, аз съм против сапуна. Храната, която ядете, не е в състояние да храни лицето ви някой път. И тогава като намажете лицето си с дървено масло ще бъде по-добре, отколкото да се мажете с козметически прахове. Боли те кракът, намажи го с дървено масло, не го гипсирайте. Така вие ще дадете храна на клетките и болестта ще се махне.

У всинца ви има заложби много добри. Не спъвайте вашите заложби с

посторонни мисли, които могат да ви отвлекат от главната цел на живота.

Но същественото в живота ви е въпросът за любовта. Вие трябва да го разрешите. Но не с вашите чувства. Когато тази любов дойде, тя ще хвърли една нова светлина, нов мир, вие ще се почувствате като възкръснал човек, който е в състояние да се справи с всички мъчнотии на живота и тогава всички други органически болки ще изчезнат постепенно. Понеже ако вие не сте здрави, ако вие сте неврастеник и нямам самовладание, тогава, какво мога да постигна.

Ако всеки ден се оглеждам в огледалото и казвам: Остарях, но съм както едно време. Едно време какво беше! – Едно време беше както в следния пример: Настрадин ходжа като попаднал в един трап, който искал да прескочи. Той искал да прескочи трапа и паднал в него. Казал: На млади години така ли беше! – Мислил, че го слуша някой наоколо. После казал: И на млади години беше, както на стари години.

Човек на младини какъвто е, такъв е и на старини. Умът на човека не се изменя. Умствената дейност на човека не се изменя. Умът зависи от вътрешното съзнание, как аз разбирам, как аз разрешавам нещата.

Отче наш.

1932_07_03 Творители на Словото
неделна беседа

ТВОРИТЕЛИ НА СЛОВОТО

Ще прочета първата глава на Съборното послание на Яков. Първите стихове ще оставя вие да прочетете у дома си. Аз ще взема част от 22-ри стих: „Бъдете творители на Словото."

Има една склонност в човешката душа да разрешава всички въпроси по лесния път. От хиляди години, от самото начало до сега хората все бързат да разрешават по един много лесен път въпросите си, но се случва точно обратното. Лесният път е мъчен и мъчният път е лесен път. Съвременният живот в своята целокупност, както сега се изявява е една задача с много противоречия, с добро и зло. Всичко това е една задача, която трябва да се разреши. Уж всяко нещо е на мястото си. Но всичко произтича от факта,че нещата не са турени както трябва. Там е злото. Вие може да си дадете друго, трето разрешение, вие може един въпрос да го разрешавате по един начин, а хората по съвсем друг начин да го разрешават. Войните, които са ставали са един социален акт за разрешаване, една социална задача. Споровете в един дом са задачи за разрешаване. В учения свят споровете, това са методи и начини за разрешаване. Хората имат право да избират какъвто и да е метод за разрешаването на съвременните Въпроси. Но за методите, които употребяват, същевременно ще платят.

Сега някой пита, защо светът е така създаден. Това не е умен въпрос. Така не се пита. На учения човек, ако му напишете едно число от 1 до 10, той знае какво нещо е числото. От 1 до 10 това е цяла една философия, цяла наука на числата. Учени са били кабалистите от древността. И индуските йоги са били кабалисти. За тях са достатъчни 10 числа, с тях работят, с тях обясняват всичко. Не че всичко успяват да обяснят, но туй което може да се обясни със символите, с числата и буквите го обясняват. Появяването на света може така да се обясни. Според древните философи светът е създаден така. И според теорията на Питагора, светът е създаден от нашите числа. Числата са живи единици. Всички разумни същества в света съставят единици на творческата природа. Следователно всеки човек е като единица, която играе Важна роля и затова трябва да разбирате Вътрешния смисъл на единицата. Една единица е човекът, съставен от милиарди малки частици; между тези малки частици, които също са разумни, има известни отношения. Туй се нарича дроб, проста или сложна дроб. Когато се каже, една десета, една хилядна, една милионна, една милиардна част от човека, да знаеш от коя част на организма е Взета тази частица. Сега разбира се, това са гимнастически упражнения за ума.

Когато някой гимнастик се упражнява, той иска да направи едно упражнение, да учуди зрителите. След като си видял едно отлично упражнение, какво си придобил? Разправяше ми един познат, бил на цирк с някой господин и там друг господин правил номер. Турил една жена до една черна дъска и от 10 метра разстояние започнал да хвърля ножове, до едното й ухо, до другото, отгоре над главата, 12 ножа хвърлил около главата. На всички сърцата се свили, а той с голямо спокойствие хвърля ножовете. И моят познат ми казваше: " Оттам насетне реших да не ходя на цирк. Реших втори път да не гледам такова нещо. Сви ми се сърцето. Като че този нож може да се забие някъде в мене."

Всички ние искаме да живеем в едно общество на ангели, на хора светии. Това е едната страна. Не е въпросът всичките хора да бъдат добри, а ние какви трябва да бъдем, това е въпросът. Този въпрос ние го изключваме. Ние мислим, като че ние сме последните добри хора, като че светът има да се оправя, а не ние. Понеже светът е създаден от единици от живи същества, доброто общество зависи от ония единици, които съставят света. Каквито са живите единици, такова е и обществото, такъв е и народът. Всеки един човек включва качествата на цялото човечество в себе си. Туй, което цялото човечество може да допринесе, един ден трябва да стане достояние на всяка личност, на всеки един човек. Това е велика задача. Някой иска блаженство в света. Блаженство! Физическо блаженство не съществува. Блаженството, това е разбиране, това е отношение на разумните души. Онова което те радва, кое е? Онзи, който те обича е който те радва. Но щом ти пожелаеш в душата си, че трябва само тебе да обича този човек или Бог, ти туряш един облак, едно ограничение на своя ум.

Сега, за изяснение давам един малък разказ как Господ създал пчелите и как създал мравите. Решил Господ да създаде света и видял, че мравите и пчелите са един важен фактор в него. Мислил какво да им даде, къде да ги постави, за да даде един образец на хората, за своего рода културен народ. Вика Той пчелите, дал им всичките свои блага със задача да идат и да ги раздадат на света;Тъй да ги раздадат, че всичките хора да бъдат доволни. Тия блага били в течно състояние. Те ги носили на главите си. Хората гледали – някои влизали, други излизали. Питат, какво носите? – Трябва да изнесем благата. А като се върнали пчелите при Господа едва половината от благата били раздадени. Господ решава, че пчелите не са в състояние да раздадат благата. Не са били много умни. Пчелите имат едно разбиране, едно учение – да събират, не са се научили да раздават. Тогава Господ им дал друга служба. Направил прашец и го напрашил на цветята. Благата, които някога пчелите носили, сега били напрашени и те събират по малко прашец от всяко цвете, пречистват го и го правят на мед. Колко години ще минат докато пречистят всичките блага, които са били напрашени, не

знаем. След като свършат тази работа те няма да бъдат вече пчели.

След това Господ повикал мравите, казал така: "На всяка врата ще ходите, ще хлопате, няма да оставите нито една врата неотворена и ще раздавате." Мравите отишли, похлопали веднъж, дваж, никой не излиза, върнали се вечерта и казали, че едва една трета раздали от всичките блага. Много трудна работа, казват, хлопаш, хлопаш, чуваш един глас "кой хлопа? ", после никой не отваря." Тогава Господ казал на мравите: "Не знаете да раздавате Божиите блага." Затуй и на тях дал да събират. Да се научат на изкуството как да се отварят пред тях вратите. Затова сега мравите ходят дето не ги караш, и всичко задигат. И така, хлопат по веднъж, по дваж пъти, изпъждат ги, те пак хлопат. Сто пъти да похлопат, ще ги изпъдят и те пак ще влязат, ще задигнат нещичко и ще го носят със себе си. Те за себе си знаят много добре как да се уреждат. Казвам: това се случва и с човека. Аз виждам пчелите в сърдечния живот на човека, а мравите, това е физическият живот. Два фактора, които са останали неразрешени в човека, той не знае как да ги разреши. Бог по същия начин го е пратил в света да оценява благата, да разбере онзи велик закон. който е вложен в живота – даването. Човек не е още това, което трябва да бъде. Ако човек трябва да се задоволи само със сегашния живот, неговото съществуване е жалко. Ако той като една мравя или една пчела се задоволи със своя обикновен живот, няма никакъв смисъл. Растенето, развитието – това е смисълът на живота, това е реализирането на живота. Не само да се изучава живота от книги и картини, но той трябва да се опита, да се реализира. Всеки един човек трябва да расте, да приеме пълния живот в себе си. Единственото благо, единственото най-велико благо, което съществува, то е животът. Сега този живот е представен под много форми. Учените хора го представят в науката. Религиозните хора го представят в лицето на Бога, в неговите хиляди форми. Но нито един от тях не е дал метод, по който ние можем да намерим тази велика Истина. Няма човек в света, който може да ни покаже как можем да намерим истината. Обаче всеки един човек може да покаже пътя, дори някой може да ви заведе до някой планински извор. Но за да опитате извора, за да имате истинско понятие за водата, вие сами трябва да я вкусите. Този, който пие, може да ви каже, че тя е кристална, лечебна. Но ако вие сами не опитате, няма да имате реално понятие за сладчината на водата. Следователно, ние можем да разглеждаме живота и казваме какъв е животът на другите хора. Животът на другите хора е реален за нас дотолкова, доколкото ние сме опитали нашия живот. Животът на другите хора е реален за мен дотолкова, доколкото аз съм опитал моя живот. Понеже животът има едно и също произхождение, казвам: онова което сега смущава хората е, че те искат да се осигурят. Всеки иска да се осигури. Осигуровката е едно отлично качество. Този стремеж не е лош, да се осигури човек. Как? Човек

иска да бъде умен, но трябва да знае как да придобива ума и как се развиват способностите. Способностите растат и се развиват. Условията се дават, а способностите трябва да се развиват. Човек може да е даровит музикант може да е даровит земеделец или даровит философ, но ако той не работи над себе си, всички тия дарби ще останат в едно затворено положение. Казвам: съществува една философия в живота. Някой се спира и казва тъй: какво ни ползва нас, ако ние изучаваме известна страна на живота, а нямаме резултати. Но аз задавам другия въпрос: какво ще придобием, ако не използваме условията? Аз ви давам едно обяснение. Онази малката мома, която е куца, грозна и навсякъде е подритвана, никъде не я приемат, ходи, скита, среща някого на пътя и той и казва: Вярваш ли, че аз мога да направя твоя живот щастлив, да ти дам това, за което твоето сърце копнее? И в какво именно седи това? Да й възвърне красотата, да й възвърне здравето от което се нуждае. Ако й създаде отлично тяло, отличен образ, даде й подтик на ума, на сърцето, тогава тази мома ще се издигне и животът й ще се подобри. Ако тази млада мома, на която дам тези качества, един ден забрави туй, което съм й дал, питам: какво ще постигне? Тя ще постигне само страдание, защото животът има друга една страна, друга една тайна се крие в живота. Зад всяка форма, зад всяко живо същество седи онова Разумно Същество, което ви опитва как вие ще постъпите. Ако дойдете при една грозна форма, и там Бог ви изпитва. С вашата брадва отсечете едно дърво и окото ви не мига – Господ ви опитва. Виждате малка птичка, вдигнете прашката и я убиете – Бог и тук ви опитва. Бог навсякъде ви опитва. И Той само отбелязва. Всичко туй, което сте правили, ще го правят и на вас. А вие един ден ще се попитате защо са всичките тия страдания в живота ви, откъде дойдоха. Чудни са съвременните хора, когато питат откъде идват страданията. Всички питат и светски и религиозни хора: "Ние ли сме най-големите грешници в света?" Не е въпросът за най-големите грешници. Страданието в света не произтича от големите грехове. Страданието в света произтича от неизпълнението Волята Божия. Когато не обичаш някого и не изпълняваш неговата воля в душата има страдание. Тогава в човека се ражда едно противоречие. Той казва: аз искам да бъда свободен. Но в какво седи свободата на човека? Ако Бог не беше създал света, той нямаше да бъде свободен. Бог създаде света за да покаже, че е свободен. Ако вие ме попитате – по човешки говоря – защо Бог създаде света, ще кажа: за да бъде свободен. Понеже Бог обича света, създаде го за да бъде свободен. Ако не разбирате защо светът е създаден, не сте свободни. Следователно и обратния процес сега. Вие за да бъдете свободни, трябва да изучавате защо Бог създаде света. В разбирането на тази свобода, Бог като създаде света включи и вашата Свобода. Защото всичко онова, което вие търсите, се намира в онова, което Бог е създал. Сега не ме разбирайте механически. Но искам да ме разберете правилно. Може да се направи една златна гарафа

или стъкло от скъпоценни камъни, но най-важното е какво човек ще вложи в гарафата. Може да е скъпоценна, но важното е умният човек какво е вложил вътре. Важно е съдържанието да съответства на тази скъпоценност. Тялото само по себе си е външната форма. Онова съдържание, което трябва да е вложено в тялото, то е важно. То определя човешкия организъм: какви мисли трябва да седят в човешката глава, какви чувства трябва да обитават в човешкото сърце и какви постъпки трябва да има в човешката воля. Онзи, който иска да носи името човек, той в своя ум трябва да носи една възвишена мисъл. Трябва да знае силата на една мисъл в какво седи. Всяка една мисъл е силна, когато може да се облече в едно чувство. Всяко едно чувство е силно, когато може да се облече в един волев акт. И всеки един волев акт е силен, когато дойде в съприкосновение с духа на човека. Ако вие не разбирате този вътрешен закон, каквото и богатство да имате, ще го изгубите. Единственото нещо, от което страдат сегашните хора, то е че не владеят своите мисли, не владеят своите чувства, своите постъпки и вследствие на това стават всичките нещастия, които сега съществуват. Хората само се заблуждават. Те не искат да разрешат въпросите в света тъй както трябва. Всички ония палещи въпроси, които сега озадачават цялото човечество, може да се разрешат само по закона на любовта, не на чувствената любов, но на онази любов, която носи живота и разумността в себе си. Достатъчен е един разумен човек, за да спаси света и този човек се яви преди 2000 години. Христос вече е спасил света. Светът е спасен, но сега хората трябва да ги убеждаваме във факта, че светът е спасен, че светът е оправен. В света има всичко, от което ние се нуждаем, а трябва да убеждаваме хората в това. Някои казват: "Няма нищо. Хляб няма. Хората са лоши." Трябва да убеждаваме света, че хората са добри. Казват: вълк е този човек, но вълкът познава само вълците, мечката познава само мечките, овцата познава само овцете. Един закон съществува в света. Онова, което трябва да спаси света, то познава всичко. Вълкът е вълк, понеже е забравил защо е създаден. Той е изгубил своето предназначение. Ако една майка изгуби своето предназначение, какво ще стане от нея? Аз да ви кажа. Тя ще се облича по три пъти на ден с най-хубави дрехи, ще сяда да свири на пианото, от сутрин до вечер ще фантазира за някой свой възлюблен, ще се пудри, ще се белосва, ще ходи с хубави чепичета, ще премигва с очите си, ще гледа през прозорците. Ще ходи на бал, на концерт и най-после този я лъже, онзи я лъже, докато стане една стара бабуша и каже, че животът няма смисъл. Туй, което е вярно за един, е вярно и за другите. След туй ще каже, че е поостаряла и мисли, че е разрешила нещо. Като кажеш че си стар човек значи, че наближава да умреш. Хубаво, ще умреш, но какво ще разрешиш със своето умиране? И в самата смърт има задачи за разрешаване. Като кажеш "да умра", ти вземаш билет за онзи свят, но като идеш в онзи свят трябва да го опознаеш. Ти искаш да отидеш в Америка,

но за да живееш там трябва да я опознаеш. Мнозина отиват в онзи свят, както един българин отишъл в Америка. Един учител, Цеко Грънчарски, не този нашият Цеко, ми разправяше своята опитност: "Не искам да работя, ще ида в Америка. Оттук ще отида във Франция, ще науча френски език, че като отида в Америка ще преподавам на американците френски, за да изкарвам хляба си." Отишъл той в Париж, изучавал малко езика, заминал за Америка и търси работа. Един ден си намира работа в една църква. Един голям орган имало в църквата и той трябвало да върти ръчката на органа, да вкарва въздух, и така да си изкарва прехраната. "Ето до какъв хал дойдох, аз, един български учител, да въртя ръчката на този орган." Както размишлявал така забравил да върти ръчката, дошъл един французин и му казва "Господине, ръчката!" И сега вие сте се хванали за ръчката и искате да напуснете, но ще ви кажат: "Господине, вие сте се хванали вече тук на работа, пари вземате, ще си гледате работата както трябва."

Та казвам: всеки един човек, който е дошъл в света, той се е ангажирал с известна работа. Той може да казва, че животът няма смисъл, че не иска да живее, че иска да напусне, но това са празни работи. Животът, това е една красива задача, която трябва да се разреши. Разрешите ли така всички социални въпроси, всички научни въпроси, всички духовни въпроси на цялото битие, ще ви станат ясни много неща и вие ще усетите в себе си една мощ. Съвременните хора са слаби и затова се групират на едно място, но силата не седи в множеството. Множеството, това е един баласт. Човек е създаден от много клетки, милиарди клетки има, но неговата сила седи в неговата глава, в това как е организиран неговият мозък. Там седи силата на човека. От това как са организирани неговите мускули и дали знае как да ги употреби – там седи също неговата сила.

Човек трябва да бъде творител на Словото. Да се постави на онова положение да разбира вътрешния дълбок смисъл, да се интересува от живота. Има едно правилно разрешение. Туй правилно разрешение е, както когато подквасвате млякото – малко подкваса се изисква; то е както земеделецът, който сее житото, както градинарят, който поставя семената – и разумният човек трябва да знае как да посее семената на мислите. Не трябва да се смущава какви ще бъдат резултатите. Посей семето и не мисли за последствията. Великият Закон, който съществува в света, е следният: не щади труда си да посееш една хубава мисъл в ума си. Когато говоря за посяването на мислите, не разбирам тия мисли, които сега съществуват. Всички социални въпроси, така както сега ги разискват хората, нямат никакво разрешение. Всичката вода, която е събрана от хиляди години и запушена 6 шишета, не разрешава въпроса. Не съм ходил да отварям тия бутилки, да опитвам тази вода. Аз ще ида при онзи извор,

от дето е налята тази вода преди хиляди години. Тази вода в бутилките няма преснетата на изворната вода. Влезе една мисъл в главата на някой човек и той казва: "Стара истина." Старата истина не разрешава въпроса. Истината, която остарява, нищо не разрешава. Така не се говори. Истината не може да бъде нито млада, нито стара. Туй, което е младо, то претърпява известни изменения. А туй, което е старо, то се е проявило, изгубило се е. За Истината вие трябва да имате съвсем друго понятие. Истината е онази вечна, разумна сила, която освобождава хората. Трябва да я доловите. Има една велика сила в света и като влезете във връзка с нея, тя ще ви освободи. Където и да сте, и на планината да сте, и в ада да слезете, вие като призовете тази сила, тя може да ви избави. И оттам ще познаете, че има нещо. И псалмопевецът е казал за тази сила: "И В ада да съм, и оттам ти ще ме избавиш и ще ме спасиш." Такова дълбоко разбиране ви е нужно. Вие седите някои път и се обезсърчавате. Някоя млада мома се е обезсърчила, че не я обичат; младият момък се обезсърчил, че не го обичат; студентът се обезсърчил, че не е завършил; търговецът се обезсърчил, че няма пари; жената се обезсърчила, че няма деца. Някой се обезсърчил, че няма разбиране. Всички хора искат да имат знание. Трябва да имате друго понятие за знанието. Ако аз натоваря една камила със знание, учена ли става тя? Ако аз натоваря една камила с най-хубави икони и кръстове, светия ли ще стане? Някои искат да им дам формула. Някой път формулите не хващат. В последната беседа ви казах за този човек от село Беброво, който като хванал една биволица за рогата, решил да направи опит, да използва една хубава формула и казал: ."В името на Господа Исуса Христа да не мучиш!" Но формулата не хванала място и биволицата го поваля на земята. Добре, че дошъл говедарят, че едва го спасил. Той ми разправяше своята опитност, как биволицата излязла по-силна от него. Ти, когато искаш да хванеш една биволица, сила трябва да имаш, че като я хванеш, тя да познае, че сила има в тебе. Сега да ви приведа едно сравнение. Ако ти не упражняваш своя ум, хванеш един въпрос, но този въпрос те поваля на земята. Освен, че нищо няма да спечелиш, но ще те охлузи. Искаш да четеш някой нов философ. Този философ ти казва, че животът няма смисъл. Питам тогава, как ще се оправиш с този въпрос? Има ли смисъл или няма смисъл живота? За разрешаването на този въпрос философията няма да ти помогне. Аз ако съм на твоето място, ето как ще се оправя: аз ще кажа, че този философ е много по-прост от мене, той нищо не знае. Ако този философ пие от ония бутилки, напълнени с вода, а аз съм пил от самия извор, може ли някой да ми доказва, че животът няма смисъл? После, аз ще попитам този философ: ако животът няма смисъл, какви бяха подбудителните причини, които ви заставиха да пишете тази книга? Той се е домогнал до една слабост на хората, иска да спечели пари, да си продаде книгата, за да си осмисли живота. Ако един човек ви проповядва едно учение, било религиозно,

било философско, за да преживее, той не говори истината. Ученият човек трябва да изявява, да бъде носител на истината. Тази истина да не се задържа, но всички хора да бъдат нейни носители в науката, в обществения живот хората трябва да бъдат носители на тази истина. Сами трябва да се учат. Казвате: трябва да се защити истината. Тя е толкова силна, че няма нужда от защита. Най-силното нещо, което съществува в света, това е истината. Най-силното нещо, което съществува в живота, това е любовта. Не защитавайте любовта. Тя може по някой път да ви се вижда слаба, нищожна. Аз съм виждал толкоз герои, които са се били геройски на бойното поле, които не са преклонили коляно пред никого, а пред едно малко момиче коленичил, моли й се: ти си, която можеш да ме спасиш. Този генерал паднал и се моли, коленичил. Това са факти. Това е любов. Това е онази велика сила, която действа в душата на това момиче. Всеки един от нас се самозаблуждава като мисли, че той е много силен, или много умен. Щом помисли така, ще загуби всичката сила. Реката има смисъл, когато води началото си от извора. Изворът е над нея. Реката може да помисли, че тя е, която урежда всичките работи, но ако изворът престане, и реката ще престане. Ти в живота си една река, която тече благодарение на Божествения извор, през теб тече великият Живот. Ти си излязъл из Бога. Животът ти има смисъл. Тялото ти е велико. Туй трябва да го съзнаваш. Ако ти мислиш, че нямаш хубаво тяло, обезсърчаваш себе си, скъсваш връзките си с Извора. Тогава ще приличаш на млад човек, който влиза в един кладенец. Ако ти изгубиш вярата в живота, питам, какво ще спечелиш? Ти ще останеш на дъното на тия страдания. Всички хора, които страдат, са дошли в това отчаяние, изгубвали са своята вяра. Аз съм дотолкова човек, доколкото изразявам Божественото начало, което се проявява в мене. Онзи прозорец, който е турен на някоя къща, колкото е по-голям, по-голяма светлина влиза. Когато светлината влиза във вашата къща, не давайте разпореждане какво трябва да прави. Има едно нещо, на което вие не трябва да заповядвате. Когато любовта дойде във вашата душа, не заповядвайте. Оставете да се разпорежда както тя знае. Когато истината дойде във вашата душа, оставете свободата да се разпорежда както тя знае. И когато Божествената светлина дойде, оставете светлината тя да се разпорежда. Животът ви ще се уреди, както никога не сте го виждали. Сега не искам туй да го приемете и да го вярвате, но опитайте го." Като го опитате, ще кажете дали думите ми са верни. Например, ако вие повярвате, какво печеля аз? Аз печеля, че няма да бъдете недоволни и ще кажете, че думите ми са верни. Ще се радвам, че вие сте приложили туй учение и сте носители на Божественото в света. Аз бих желал всичките хора да са носители на Божественото. Между нас още няма любов. Между нас съществува само чувството, кой да бъде пръв и кой да бъде последен. Има положение в живота, когато трябва да бъдеш пръв и когато трябва да бъдеш последен. Как ще разберете този стих, дето казва Бог: "Аз съм пръв

и последен." Ако си пръв, бъди с Бога, или бъди пръв с Христа. Този Христос, когото считаха, че е Син Божи, хванаха го римските закони, биха го, плюха го, натовариха му един кръст и тръгна Той. Разпънаха Го на него и каза: Свърши се тази работа. Разбягаха се Неговите ученици, един остави дрехата си и гол избяга. Христос остана сам. И най-после Той почувства, че е и от Бога изоставен. Имаше нещо велико в Христа. Великото е в безграничното Му търпение, в безпримерната Му любов. Той каза: Зная едно нещо, което не може да се измени. Всички може да ме изоставят. Римляните може да ме турят на кръста. Може да платя всичко туй, но има нещо в света, което не може да се измени. Онзи, в когото вярвам, онази любов, която е в моята душа, онази истина, която е в моя ум, онази светлина, която е в мене, не може да се измени. Те са живи. Сега ние проповядваме един Христос, който е умрял преди 2000 години, ние проповядваме един Христос, който е минал през страданията и е устоял, минал е туй, великото изпитание в света. Може да ти вземат богатството, може да ти вземат здравето, всичко може да ти вземат в света, но има нещо, което не може да се вземе от човешката душа.

Имайте онова правилно разбиране за живота -разглеждайте го в неговото цялостно и възходящо състояние. Когато един философ или поет вземе своето перо, той пише с всичките букви, а не само с няколко. Той може ли да се спре само на една буква? Не, вика всичките букви върху белия лист. Той обича всичките и започва с перото една след друга да ги ниже. Минават те и заминават. Какво ли би станало, ако всички букви имаха навик да се докачат, че поетът пише с някои букви повече, с други по-малко, с трети в много редки случаи? Или ако всяка се гневи, че е затисната; какво щеше да бъде? Щом ти си турен като една буква в началото на Любовта, радвай се, че носиш първата-буква на Любовта, след теб ще дойде втората, третата, четвъртата. Нужни са най-малко пет живи същества, и то от най-разумните, които нашият свят може да създаде и с които можете да напишете "любов". За да разберете думата "любов", трябва да намерите пет разумни същества, ако сте българин. Ако сте англичанин ще намерите четири души – love. Англичанинът е по-практичен. Тия четири души трябва да бъдат най-разумните. Тия разумни хора трябва да бъдат човеци, да говорят за любовта. Ще намерите един момък, който никога не се е опетнявал в живота си, който като мине през всички изпитания чист остава. Ще намерите една мома, която минава през всички изпитания и чиста остава. Ще намерите един философ, който като минава през всички противоречия чист остава, умът му не се е покварил. Ще намерите един религиозен човек, който е минал през всички религиозни форми и сърцето му не се е опетнило. И тия четирима души като намерите, най-после ще намерите Христа, ще ги повикате заедно да ви говорят всички за любовта. Нали искате да знаете какво нещо е

любовта? Тогава ще трепне нещо в душата ви и когато ви трепне, ще имате онази магическа сила, онази тояжка, с която като тропнете само, можете да се движите с бързината на слънцето, навсякъде из вселената можете да пътувате. Сега аз Ви пренасям В един свят, дето не можете да имате никаква сила. Като опитате Всичко на земята и няма повече какво да правите, като проучите Всички науки тук на земята, тогава ще имате право да пътувате за другите светове. Но засега има с какво да се занимавате. Че кой ще е онзи, когато наближи последният момент на заминаването Ви от този свят, след като преминете реката на смъртта, кой ще е онзи, който ще би придружава? Когато минете от една планета в друга, ще има един капитан, който ръководи кораба. Питам: Кой ще бъде капитанът на онзи кораб, на който вие сте се качили? Ако вие се качите на един съвременен параход, все трябва да имате един билет. Тогава кой ще бъде вашият билет? Разправяше ми един българин: "Като нямах пари в Америка, останал бях без пари, веднъж се бях скрил под един вагон на една гара. Намериха ме, смъкнаха ме, оставиха ме насред пътя тия американци и трябваше да чакам няколко дни, докато една вечер мина друг трен, скрих се в него и ме заведе на местоназначението ми." Това е сегашното пътуване. Всички вие пътувате по същия начин. Като казвам "всички", разбирам онези, които нямат правилно разбиране.

Вие търсите смисъл в живота. Говорите за любов. Ще обичате само Онзи, който не помрачава нито своята светлина, нито вашата светлина. Той има една вътрешна мярка. Сега казвате: "Какво трябва да правим с нашия живот?" Оставете всички сегашни заключения настрана. Не се вплитайте. Оставете греховете настрана, слабостите, не мислете за порочността, която вие имате. Нима аз трябва да се спра да мисля, че съм един грешен човек? Аз казвам: много добри са моите възгледи. Казвам: Аз съм излязъл от Бога, трябва да мисля както Той мисли, трябва да живея както Той живее, трябва да действувам, както Той действа – тъй трябва да бъде! Моите отношения трябва да бъдат прави. Дето е Той, да бъда и аз. Ако е в началото, да бъда с Него. Когато някой път аз ви говоря за някое растение или за някоя малка мушица, разбирам присъствието на Бога в тях. Аз гледам и се радвам, че туй малкото същество е разумно. Аз седя горе един ден, на едно малко балконче. Заваля дъжд. Седя и си мисля за дъжда. По едно време дойде една красива пеперуда, кацна на керемидите, сви крилцата си. Излага се на голяма опасност – дъждът ще накваси крилцата й. Казвам: "Ще умре." Такава мисъл ми мина. Засили се дъжда, накваси всички керемиди, но пеперудата остана суха, нито една капка не падна на крилцата й. Петнадесет минути неподвижна стоя и след като премина дъждът хвръкна. Казвам: тази глупава пеперуда избра онова място, дето нито една капка от дъжда не можа да я засегне. Мога ли и аз да бъда толкоз умен, като нея? Мога ли да взема едно място, дето всичките

страдания, всичките противоречия в света, които съществуват, да минат край мене и аз да остана неуязвим? Това е една философия в живота. Радвайте се. това са изпитания. Ето пеперудата има смелостта да не се скрие в стаята – един от прозорците беше отворен, но тя кацна на керемидите и казва: "Господи и тук можеш да ме защитиш." Тя можеше да влезе от страх, но не се уплаши. Казвам: ето един герой. Тази пеперуда в моите очи остана като герой. Колко бих желал хората да бъдат като тази пеперуда!

В стиха се казва: "Бъдете творители на Словото." Когато говорим за Бога който живее в нас, подразбираме, че Бог живее в нас във всяко време. В един момент дойде един импулс – Бог те е докоснал, проявил се е. Казва ти: "Остави аз да се проявя в тебе. " Ако ти в даден момент отвориш своята душа, да проявиш Неговата мисъл, Неговите чувства и Неговия волев акт, Бог се е проявил в тебе. Казваш: "Не му е времето сега". Затвори ли душата си, човек постепенно започва да се втвърдява. Настава състоянието на .недоволство. Когато ние говорим за Бога тия моменти са малки. Може да си слугиня, може-да си слуга, може да си орач, може да си в затвора – Господ ще те посети навсякъде. Ще посети банкера и ще му каже: "Дай малко от това, което имаш." На затворения ще каже: "Имай вяра, не бой се, аз ще те извадя от затвора." Ще го утеши. На младата мома, на която 10 души кандидати са се насъбрали, ще й каже: "Не бой се, аз ще избера един, ще стане тази работа." Господ навсякъде казва по нещо. Ти седиш и мислиш: "Я дойде, я не." Заблуждение е това. Има заблуждения в света, но има и една велика истина. Аз ви говоря за истината, в която нещата са 100% верни.

Преди няколко дни дойде един германец, богат търговец, иска да ме види. Човекът интелигентен, едно лице хубаво. Иска да му кажа нещо. След като говорихме, онзи българин който го придружаваше казва: "Негова милост се интересува от този бюст" .Показва го. Германецът казва: "Интересува ме нещо лично за мене да ми кажете." След като му говорих много работи казвам му: Макар да си богат човек, но си много мързелив и много немарлив. Този мързел, тази немарливост много пакост ще ти направят. Ти обичаш охолния живот. Обичаш да си похапваш повече, отколкото трябва. Той казва: "Вярно е, много съм мързелив." В човека има едно инертно естество. И когато Провидението ви тури на работа, казвате: "Убедих се вече, че трябва да се работи." Ако е за работа, онзи кърт цял ден оре земята и казва: "Аз свърших тази работа." Онзи червей и той целият ден рови. Това е неразбиране на живота. Ние се качваме, слизаме, без идея. Аз никога не бих отишъл при един извор да почерпя вода, ако нямам любов. Аз не бих отишъл да работя на нивата, ако нямам любов. Всяко нещо трябва да се извърши с любов. Като се върна от нивата да

почувствам, че съм спечелил нещо. Да предам нещо на нивата и тя да ми предаде нещо. Същият закон – когато вие излезете в живота, да приемете Божието благословение. Вярвате ли, ще го получите. Дай от себе си и вземи, защото трябва да има една обмяна. Тогава аз казвам: онзи който дава е всякога по-силен от онзи, който взема. Ако ти искаш да бъдеш силен човек, дай най-първо. Най-първо се научи да даваш, после да вземаш. А големите търговци казват: днес с пари, утре без пари. Аз харесвам търговците. Едно качество имат те. Най-напред търговецът ще ти вземе парите и после ще ти даде стоката. А някой има, най-първо дават стоката, а някои искат даже на кредит. Някои лекари има, като ги извикат да лекуват казват: "Първо трябва да платиш таксата." Аз не бих наел да ме лекува лекар, който иска преди да ме е лекувал да му платя таксата. По-добре лекува онзи лекар, който лекува, а после иска такса. В душата на лекаря трябва да има сила да лекува, а не да събира пари. Той не е станал лекар, за да печели пари. Свещеникът не е станал свещеник да ръси, да кръщава, да взема пари. Той се оправдава, че иначе ще се събори църквата. Църквата не може да се събори. Живата църква това са разумните същества. Чудя се, като чувам да казвате: учението пропада. Не може един народ да пропадне, човек не може да пропадне. Само умрелите работи пропадат в света. Ако къщата пропада, нека пропада, но живата църква не може да пропадне, една жива истина не може да пропадне. Такъв е великият закон. Казвате: "Какво ще стане с нас? " По-хубави времена от тия никога не са наставали за разумните. Но и по-лоши времена не са наставали за глупавите. Който е глупав, на ръжен ще го пекат, пък който е умен, пеш ще ходи, без такси. В моя ум седи една идея. Всеки човек, който иска да се качи на такси, той е инвалид. За мене файтони, таксита са изключения. Да се качиш на кон може, но и то е изключение. Аз не искам да туря в ума си един кон и да уповавам на него. Ако дойде един кон, добре дошъл, но всякога уповавам на себе си. Уповавам повече на своите крака. Мога да ходя тъй бързо, както едно такси може да ходи. Мога да ходя тъй полека, както една мравка върви. Пък ако някой път дойде таксито, добре дошло. За да е свободен вашият ум, считайте всички условия за нещо странично, не влагайте в ума си много пари, понеже ще ви спънат. Нещо излишно са парите, такситата, файтоните. В човешкия ум трябва да има нещо, което е най-свещено. Никога не задавайте въпроса: какво ще стане с мен. Светът е пълен с разумни същества, които са завършили своето развитие на земята. Влезте във връзка с тях, да ви помогнат. Не мислете, че на тази земя само грешници живеят. Има разумни същества, на които сърцата им трептят от любов към нас. Има същества, които имат знания и те изпращат своето благопожелание. Ако имате радио, ще слушате. Те казват: "Братя ние сме с вас." Сега вие може да ме запитате: "Туй което казваш, вярно ли е?" Ако вярвате – вярно е, ако не вярвате – не е вярно. За мене 101 на сто е вярно. Може би за някои 90 на сто, за някои 80, 70, за

някои 60 на сто, а за някои може да е квадратна лъжа. То е ваша работа сега. Ние не можем да живеем в света, ако нямаше тия разумни същества, които не умират. Благодарение на тях ние живеем. Благодарение на Христа ние живеем в света. Благодарение че Христос живее и вие живеете. Ако Христос не беше умрял, досега и вие не щяхте да съществувате. Животът, който имате, вашата мисъл, вашите чувства, всичко се дължи на Христа, който е дал всичко от себе си. Какво казва Христос днес за вас? Христос казва: "Братя, използвайте ония блага, които моят Отец ви е дал. Вървете по моя път, както аз ходих. Бъдете смели и решителни, понасяйте всичко с любов, с истина, със светлина, за да победите." Този е истинският път. Всички хора, бедни и богати, трябва да си подадат ръка. Това е сегашното разбиране на социалния въпрос. Богатите трябва да излязат от къщите, сиромасите също, да си подадат ръка и да кажат: съществува в света братство! Щом съществува братство, тогава ще дойде равенство и при това положение въпросите много лесно се разрешават.

И тъй бъдете творители на Словото, носители на Живото Слово, носители на Живата Мисъл в душите си и бъдете силни!

38-а неделна беседа държана от Учителя,
на 3-ти юли 1932 година, София – Изгрев.

1932_07_06 Деца на Бога
лекция пред общия окултен клас

ДЕЦА НА БОГА

Размишление.

Всеки човек се интересува от нещо. От какво се интересува земеделецът? – От нивата си. Той иска да знае, колко ще роди нивата. Той не се интересува от това, какво може да научи, но иска да знае, колко ще придобие. От какво се интересува ученикът? – Той обръща внимание на външната страна на работата, затова иска да знае, как ще свърши училището, а не, какво ще научи.

Хората, изобщо, имат една слабост, да мислят, че много знаят, че знаят нещо. Те знаят много неща, но главно тия, които се отнасят до външната страна на живота. Например, всички хора знаят, че трябва да ядат. Обаче, не само хората, но всички живи същества ядат. Те се различават по това, че едни се хранят по един начин, а други – по друг начин. Ако ги запитате, защо е така, и те не знаят. Ако питате човека, какъв е смисълът на живота, той ще каже, че смисълът на живота се определя от яденето. Казвате: Не можа ли Бог да създаде света и живите същества по друг начин? – Дайте вие проект, как трябва да се създаде светът. Бог е мислил милиони години, докато създаде света. Ако вие можете да заместите тоя свят с друг, дайте си проекта. Имате числата 5 + 5 + 5 + 5 + 5 = 25. Питате: Не може ли по друг начин да се получи същият резултат? – Може. Ще умножите б Х 5 = 25. Това значи, да задавате въпроса, не може ли другояче да се създаде светът? В първия случай се употребява повече време – събирате числата. Във втория случай времето е по-кратко – умножавате числата. – Не може ли и по друг начин да се получи 25? – Може – чрез степенуване 52 = 25. Значи, в трите случая резултатът е еднакъв, но начините са различни. Не е все едно, дали събираш няколко числа, умножаваш или ги повдигаш в степен.

Сега, да се занимаем малко с геометрията. Колко перпендикуляра може да издигнете от една точка? – Само един. – Колко перпендикуляра може да издигнете от една права? – Колкото точки има правата. – Кое наричаме отсечка? – Права, ограничена от двете страни. – Колко перпендикуляра можем да издигнем от крайните точки на отсечката? – Два перпендикуляра. Значи, отсечка наричаме такава права, от крайните точки на която можем да издигнем два перпендикуляра. Под права линия разбирам посока на разумния живот. Под перпендикуляр разбирам разумна проява в живота. В тоя смисъл, ние знаем само един перпендикуляр – към Бога, отдето изтича животът. Отклониш ли се от тоя перпендикуляр, ти създаваш ред пертурбации в своя живот. Те се явяват първо в твоя външен живот, а после — в твоите мисли и чувства – във вътрешния ти живот. Дали съзнаваш това, то е друг въпрос. Важно е, че си

се отклонил от перпендикуляра на твоя живот. Въпросът за перпендикуляра е вътрешен, психичен.
Често се казва: Отивам да посрещна слънцето. Как го посрещаш, като човек ли? Ако посрещаш човек, той иде заедно с тебе. Ако посрещаш слънцето, ти вървиш в една посока, а то – в друга. Слънцето не се нуждае от твоето посрещане. Ако го посрещаш, добре правиш; ако не го посрещаш, ти губиш. Посрещането на слънцето е вътрешна идея. Казваме: Да отидем при слънцето, да получим нещо. Значи, от слънцето иде нещо към нас, но и ние трябва да му дадем нещо. Ние го поздравяваме, казваме му добър ден. Ти не можеш да видиш слънцето, ако между твоето и неговото съзнание не се създаде връзка. За да приемеш една мисъл от слънцето и да видиш неговата светлина, до тебе трябва да дойдат 700 – 800 милиона светлинни вълни. Какво ще почувствувате тогава? – Голяма радост. То е все едно да сте били шест месеца в тъмнина и в един момент да видите изгряването на слънцето. Голяма е радостта на такъв човек. Каква ще бъде радостта на човека, който е прекарал десетина години в тъмница и един ден го пуснат на свобода? Радостта му е неописуема. Така се е радвало едно магаре, което прекарало цели десет години в рудника, без да види слънчев лъч. Един ден го извели навън, да се порадва малко на слънцето. Като го видяло, магарето започнало да реве, да се търкаля на земята – не могло да се нарадва на свободата си.
Какво представя магарето? Думата „магаре" започва с буквата „м", която означава: ако не даваш и не взимаш правилно, ще изгубиш всичко човешко в себе си. Буквата „а" означава: ако не си бременен и умен, ще станеш като магарето. Буквата „а" се явява втори път: ако не бъдеш втори път бременен и два пъти по-умен от по-рано, ще ревеш като магарето. Буквата „р" означава: ако нямаш силна воля да контролираш мислите, чувствата и постъпките си, ще бъдеш като магарето. Казвате, че магарето реве. Не реве магарето, но се учи да пее. То иска да стане певец, но още не може. Магарето пее, а хората му се смеят. То казва: Аз искам да стана певец и музикант. Като го товарят, реве; като го разтоварят, пак реве. То казва: Все ще излезе от мене нещо хубаво. Тая работа няма да остане така. Днес гледат на магарето като символ на голяма упоритост. Според мене, магарето не е толкова упорито, колкото е горделиво. То не е тщеславно, но гордо същество. Често смесват упоритостта с твърдостта. Упоритостта е едно нещо, а твърдостта – друго.
Казват, че българинът е твърд. До известна степен, човек трябва да бъде твърд. Твърдостта определя неговия морал. Силната воля подразбира твърдост. Ако човек не е твърд, волята му ще бъде слаба. Щом волята му е слаба, и моралът му ще бъде неустойчив. Казвате: Упорито нещо е магарето, постоянно реве. То възразява: Ще рева, докато разреша въпроса, който ми е даден. Няма да отстъпя крачка от своята задача. За голямата твърдост, аз наричам магарето „маг – хахарец". Зад него стоят разумни

същества; то е техен представител. Колкото по-добре разреши задачата си, толкова по-скоро ще излезе от това представителство.
Мнозина се чудят, какъв смисъл има, разумните същества да избират магарето за свой представител. Каквото и да кажа по тоя въпрос, все ще остане нещо неразбрано. Общо казвам: Всяко растение, всяко животно е представител на разумни същества. Те са символи на известна идея. И човек е представител на разумни същества. Той стои по-високо от магарето, но в погрешки и престъпления го надминава. Магарето не краде, не пиянствува, не убива. Донякъде само лъже. Човешкият живот е по-разпуснат от магарешкия. Има ли смисъл магарето да стане човек? Обаче, в доброто човек стои по-високо от магарето. Затова той трябва да се вглежда в животните, да вижда добрата страна и в тях. Кажеш ли, че знаеш всичко, че като тебе няма друг, ти проявяваш своето тщеславие. Добре е да бъдеш тщеславен, но да търсиш слава от Бога, а не от хората. Някой поет напише едно стихотворение и мисли, че като неговото няма друго. Ако беше така, това стихотворение щеше да бъде последно. Фактът, че след тебе мнозина пишат, показва обратното – има и по-хубави стихотворения от твоите. Няма област в живота, дето някой да е получил първа премия. Това трябва да ви радва, защото имате възможност да работите, за да получите първа премия. Човек се нуждае от истинско, положително знание. Само така той ще дойде до вътрешното познаване на себе си. – Аз се познавам. – Няма по-велико нещо от това, човек да познава себе си, да предвижда, какво го очаква.
Преди повече от петдесет години, във Варненско някъде имаше една гледачка, която предсказваше на хората, какво ще им се случи. От всички варненски села се стичаха хора да им гледа. На всички казваше по нещо. Тя спечели много пари, но един ден влязоха разбойници в дома ѝ и я обраха. Всички хора се смяха с нея и казваха: Тя можа да предскаже на другите, какво ще им се случи, само на себе си не можа да предскаже.
Казваш: Учен човек съм, открил съм много неща. – Учен си, големи открития си направил, но един ден ще влязат разбойници в дома ти и ще задигнат всичките ти открития. После ще роптаеш против Бога, защо допуснал това. Ако имаш една слабост и паднеш под нейно влияние, Бог ли е виновен за това? Разбойниците влизат там, дето намират отворено място. В природата, както и в живота, има отворени и затворени места. Кой извор е по-добър: отвореният, или затвореният? Коя къща е за предпочитане: отворената, или затворената? Кой човек обичаш повече: отвореният, или затвореният? – Защо някой е затворен? – Има причини за това – малко е водата му. Той трябва да се затваря, за да не тече водата напразно. Тоя човек малцина го обичат, защото не може да дава много.
Често се говори за отношенията между учител и ученик. Какво представлава учителят и какво – ученикът? Учителят е изворът, който дава изобилно, а ученикът – стомната, която иде да се пълни. Учителят обича

чистите и празни стомни, които могат да се пълнят. Ако стомната е пълна, не може да има никакво отношение към извора. Ако е празна и нечиста, пак може да се напълни, но водата ще стане нечиста. А всяка нечистота разваля отношенията между хората. Докато отиваш при учителя си с нечист съд, ти си едва в първо отделение. Като влезеш във второ отделение, пак ще правиш погрешки, но поне азбуката си научил. Каква е погрешката на ученика? Че не знае, в кой джоб да държи кърпата си и с коя ръка да я вади. Ако работиш с дясната ръка, ще извадиш кърпата си от десния джоб и ще я туриш в левия. Ако работиш с лявата ръка, ще извадиш кърпата си от левия джоб и ще я туриш в десния. Природата не обича еднообразието. Следователно, ще работиш ту с лявата, ту с дясната си ръка и ще туряш кърпата си и в десния, и в левия джоб.
Като се говори за дясна и лява ръка, натъкваме се на стиха, в който Христос казва: „Каквото дясната ръка правя, лявата да не знае." Какво ще стане, ако Христос дойде втори път на земята и каже обратно: „Каквото лявата ръка прави, дясната да не знае"? Христос разбира другояче въпроса. Като дава предимство на дясната ръка, Той има пред вид Бога. Бог има само една ръка — дясна. Следователно, каквото Бог прави, човек не трябва да се меси в работата Му. Човек е лявата ръка. Никой няма право да се меси в Божиите работи. Бог не дава отчет за своите дела. Защо човек страда, защо умира, това не е негова работа. Защо Бог допусна това или онова, не е твоя работа. Правете разлика между това, което е ваша работа, и Божията работа. Ако вземеш една къща под наем и след шест месеца искаш да излезеш, имаш право да сториш това. Хазяинът е сприхав човек, всеки ден те предизвиква. Ти си свободен да напуснеш къщата. Следователно, когато питате, защо хората умират, отговарям: Докато хората живеят в чужди къщи, те всякога ще умират. Хазяинът има право всеки момент да изгони наемателите си. Ако не искат доброволно да напуснат къщата, с полиция ще ги изпъдят.
Питаш: Защо умря тоя човек? – Той не умря, но напусна къщата, в която живееше. Дойде господарят на къщата и го изпъди навън. Не е въпрос, защо умира човек; не е въпрос, кой по-рано е умрял. Днес умира един, утре ще умре друг. Важно е, какви отношения се създават след смъртта на вашите близки. Докато човек е жив, не цените добрите му качества. Щом замине за другия свят, започвате да го цените. Две сестри се оплакваха често от мъжете си, че не ги разбирали. Случи се, че и двамата заминаха за оня свят. Сестрите започнаха да плачат за тях, да ги ценят, колко добри били.
Всички хора постъпват като тия сестри. Една Божествена мисъл хлопа на ума им, но те я отблъскват, не било време сега. Един ангел слиза от небето при тях, да им донесе нещо от Бога. Те питат, не може ли да дойде друг път. Божествената мисъл се връща назад, ангелът си отива, а после съжаляват, че не ги използували. Като те напусне ангелът, ти започваш да

скърбиш за него и казваш: Защо не го послушах? Всеки от вас има по един ангел около себе си, когото не иска да знае. Жена ти, мъжът ти, брат ти и сестра ти са ангели, които те обичат. Те са дошли при тебе да ти помагат. Докато жена ти е жива, ти я впрягаш на работа, отнасяш се грубо с нея, но като замине за другия свят, започваш да я цениш и скърбиш за нея. Тоя ангел те опитва, както ти опитваш своя вол. Цял ден го бодеш с остена си, вкарваш го в нечистия дам, но като умре, съжаляваш, че няма кой да ти работи. Кой вол няма да умре при тия условия? Коя възвишена и светла мисъл, кое благородно чувство и добра постъпка няма да умрат при тия условия? Важно е да изпълним Божията воля.
Сега ще се отклоня от главната мисъл. Ще кажа още нещо за лъжата. Мнозина идат при мене и ме питат: Можеш ли да ми направиш едно добро? – Мога да направя много неща; само едно нещо не мога да направя. – Кое е то? – Не мога да лъжа. – Още нещо? – Не мога да греша, не мога да правя насилие. Някой тръгнал по един път, и ти ме караш да го върна. – Със сила не мога да направя това. Друг избягал от дома си. Ти искаш да го върна назад. – И това не мога да направя. Това е насилие. Ти искаш той да се върне при тебе за богатството му, а не че го обичаш. В бъдеще вие ще обичате майка си и баща си, брата си и сестра си не за това, което те правят за вас, но за това, което вие може да направите за тях.
Често ви питат: Като умре Учителят ви, кой ще Го замести? Това е неразбиране на нещата. Никой не може да ме замести. И вас никой не може да замести. Сега гледаме през две очи. Като умрем, ще гледаме през очите на всички хора. Като умра, ще бъда като Бога – нищо повече. Хората не разбират нещата, защото или закъсняват в проявите си, или изпреварват. Някой плаче. Казвам: Закъснял си, по-рано трябваше да плачеш. – Сгреших, затова плача. – Трябваше да плачеш, преди да беше сгрешил. Виждаш един нечист човек и го критикуваш. Много бързаш. Не го критикувай, но проучи положението, да разбереш, защо е нечист. Ще видиш, че той е нечист само отвън, други са го окаляли. Той е добър, праведен човек. Всичко, което Бог е създал, е чисто и добро. Например, вие сте събрани в едно голямо общество, в голямо братство, но не се оценявате. Трябва да минете през големи страдания, за да видите, какво сте един за друг. Да мислиш само за себе си, това е краен егоизъм. Да искаш само за тебе да мислят, това е краен егоизъм. Ще мислят за тебе, но и ти ще мислиш за всички. Трябва да познавате, кога Бог се проявява чрез човека. Млад момък, син на свещеник, ми разправяше един случай от своя живот. Като ученик, казваше той, ходех на черква, но не обичах да паля свещи. Баща ми често ми се сърдеше за това и казваше: Ти трябва да палиш свещи. Знаеш ли, че аз те поддържам в училище, именно, от тия свещи? — И така да е, не мога да паля свещи. Един ден баща ми се разболя сериозно. Аз взех пари от къщи и казах на баща си: Отивам да запаля свещ за твое здраве. – Не ходи, синко, едва проговори той. – Защо? – Казват, че папата

издал заповед, в никоя черква да не палят свещи. Паленето на свещи било езически обичай. По-рано, като евангелист, бях приел евангелизма, не беше доволен, че не паля свещи – това било еретическо. Сега пък паленето на свещи било езическо. Казвам: И аз паля свещи, но по особен начин. Като срещна бедна вдовица или сирачета, давам им по един хляб. Хлябът на вдовицата, на бедното сираче е моята запалена свещ.
Казвам: Прави всичко, но с любов. Тук, между вас, има един брат много сприхав. Някои то критикуват, не са доволни от него. Оставете го свободен, да тече водата му навън. В едно отношение той е сприхав, но в друго отношение е ангел. Кой човек не е сприхав? Някой е сприхав, но искрен. Друг е привидно тих, кротък, наричат го „мазна Гана". Не критикувай нито единия, нито другия. Дай мотика в ръката на сприхавия и го остави да работи. Не е важно, какъв си; важно е, каква работа можеш да свършиш. Аз не обичам да критикувам никого, но и вие не трябва да се критикувате. От години насам аз ви държа лекции и беседи, но не за забава. Ядете плода на крушата и се удоволствате. Това не се позволява. Ще изядеш крушата, а семките й ще посадиш. Следователно, ще приемете новото учение в себе си, ще опитате плода му, а семената ще посадите, за да се ползуват и другите. Някой светия живее в пустинята, там придобива опитности и знания. Един ден Бог му казва: Ще напуснеш пустинята и ще отидеш между хората, да предадеш това, което си научил. Това е посаждане семето на онова, което си придобил. После ще ти каже да се върнеш у дома си между своите близки. Каквото ти се каже, ще изпълниш.
Казано е: „Това е живот вечен, да познаем Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил." Значи, човек живее вечно, смърт не съществува. Тя иде само за изпитание. Когато не оценяват някого, Бог го взима при себе си, за да го оценят. Ако не беше заминал, хората нямаше да го разберат. Като замине някоя сестра или брат, всички казват: Отиде си нашата добра сестра, нашият добър брат. Какъв човек беше! — Какво стана с нашия заминал? — Той се превърна на пеперуда. Докато беше на земята, лазеше като гъсеница. Сега се превърна на пеперуда и свободно лети с крилата си като ангел. – Да се върне между нас. – Не, той не се връща назад, не става отново гъсеница. Докато братът и сестрата са били между вас, вие не сте се интересували от тях, не сте ги познавали. Знаете само външната им форма и нищо повече не ви интересува. Така гледате и на коня, и на вола, които ви помагат. Казвате: Кон е това. — Влезли ли сте някога в положението на коня? Свързали ли сте се с неговото съзнание? Казвате само, че Бог направил коня. — Това не е достатъчно. Наистина, Бог направи коня, но вие не го разбрахте. Искате да станете богати, но това не е смисълът на живота. — В какво се крие смисълът на живота? – В разбирането и прилагането на Божията Любов. Смисълът на живота се заключава в познаване на себе си. Щом разбереш Бога като Любов, а себе си като проява на любовта, ти придобиваш оная вътрешна светлина, която

ще ти служи като вечногоряща свещ.
Докога ще гори тая свещ? – Докато живееш добре. Сегашните условия на живота пречат на свещта да гори. Отвреме – навреме тя загасва. Щом загасне, отново трябва да я запалиш. Казваш: Дотегна ми вече да паля свещта. — Ще я палиш, няма да се отегчаваш. Ще дойде ден, когато ще я поставиш на завет в стаята си, дето няма никакъв вятър. Ще я захлупиш отгоре с един капак и ще я оставиш вечно да гори. Питаш: Защо умря моят брат? — Имаш ли ясна представа за смъртта? Знаеш ли, какво е станало с твоя брат? Всеки трябва да умре приживе, и то няколко пъти, за да разбере, какво значи свобода. Смъртта подразбира два процеса едновременно: смърт за едно нещо, а живот за друго. Смъртта и животът са два процеса, които се извършват едновременно. Когато човек умира на земята, в другия свят се ражда. При всяко умиране и раждане, нещо умира, а нещо живее. Когато детето се ражда на земята, плацентата умира, а детето започва да живее. Докато е на земята, човек е бременен. Той се готви да се роди в другия свят. След колко години ще стане това, не е важно. Може след 10, 20 или 120 години. Това са девет месеца, т. е. крайният предел за даряване на плода. Едни плодове зреят по-рано, за по-малко време, а други – по-късно. Братът, който умря на Витоша, трябваше да замине. Иначе, щеше да дойде по-голямо зло и за него, и за домашните му.
Какво представлява смъртта? – Промяна. Следователно, всяка промяна носи смърт. Когато малкото момиченце счупи куклата си, то плаче, скърби за нея, докато най-после я забрави. След това не мисли вече за кукли. Неговата кукла е умряла. То започва да се занимава с хората и, каквото е научило в играта си с куклата, това прилага. И вие, в отношенията си един към друг, изучавате добрата обхода.
Защо хората не успяват в живота? – Защото не са научени да се молят. Когато искат да постигнат нещо, те трябва да се обърнат към Бога и да кажат: Господи, научи ни, как да постъпваме, как да изпълняваме Твоята воля, да изправим живота си. Сам човек не може да се изправи, нито да постигне нещо. И хората отвън не могат да го изправят. Обаче, щом влезе Бог в него, Той отвътре ще го изправи. Така, именно, човек лесно се изправя. С Бога изправянето на вашия живот е толкова лесно, колкото е лесно да събираш сламки от земята. Ще се наведеш няколко пъти и ще събереш една купчина сламки. Ако и това не можеш, ти си честолюбив човек. Честолюбието ти не позволява да се навеждаш и изправяш.
И тъй, няма по-лесно нещо от това, да изправи човек живота си. Това не става изведнъж, но постепенно. Днес ще изправиш една своя мисъл, утре едно чувство и незабелязано ще изправиш живота си. Така ще изправиш и постъпките си. Някога си бил голям скъперник, нищо не си давал. Днес ще даваш. Носиш един хляб, но срещаш гладни хора. Ще се спреш и ще дадеш половината хляб на едного, другата половина на друг и ще

продължиш пътя си. – Какво ще остане за мене? – Затова не мисли. Законът работи. По-нататък ще срещнеш друг, който носи хляб. Той ще се спре и ще раздели хляба си с тебе. Каквото правиш, и на тебе ще направят. Изпълни Божията воля, и не мисли. Бог има грижа за тебе. Ако не изпълняваш Божията воля, и Бог не мисли за тебе. Ти даваш, и Бог дава. Ти не даваш, и Бог не дава. Казваш за някого: Ще се изправи тоя човек. И Господ казва за тебе, че ще се изправиш.

Желая ви, който ви види, да каже за вас: Ето децата на Бога. Вие живеете в съвършения свят, създаден от Бога, и трябва да бъдете като Него. – Не можем да бъдем като Бога. – Ако малкото пиленце рови като майка си, не прилича ли на нея? Ако малкото гъсенце плава като майка си, не прилича ли на нея? Защо и вие да не приличате на своя велик Създател, на своя Баща?

Често идат сестри в стаята ми, да помагат при чистенето. Случва се, че дойдат две тщеславни сестри, всяка от тях иска да се прояви. Те не могат да се търпят. Едната казва за другата: Да си отиде тая, аз сама ще свърша всичко. И другата казва същото. Вие питате, как ги търпя. И двете сестри са добри. Аз гледам другояче на въпроса. Всяка една е особен екземпляр. И двете са цветя, които цъфтят по особен начин. – Кои са тия сестри? – Всички вие.

Аз виждам във всеки човек нещо хубаво и добро. Всеки трябва да изпълнява Божията воля, за да избегне някои ненужни страдания в своя индивидуален живот. – Какво да правим със своите погрешки? – Те са благо за всички. Ако изгубиш парите си, ти си недоволен, но намира ги един беден и благодари на Бога. Ти си бил невнимателен, но бедният се ползува от твоето невнимание. Всичко, което става в света, е на мястото си. Ако обичате Бога, така е; ако не Го обичате, ще страдате. Имате четири братя. Единият от тях умира, остават трима. Вие мислите само за умрелия, а забравяте живите. Мислете и за тях. Умират един след друг двамата, остава само един брат. Радвайте се на него и благодарете на Бога, че другите са отишли горе да се учат. Един ден и последният брат ще отиде горе да учи друга наука. Както на земята някой отива в странство да учи и пак се връща в родината си, така той напуща земята, отива в невидимия свят да учи и след време отново се връща на земята. Вашият брат не е умрял. Ако астралните ви очи са развити, ще го видите в нова премяна; ако нямате астрално зрение, пак може да го видите, но чрез друга форма. Един ден ще се убедите, че всичко живее, всичко се движи. Сами ще кажете: Красив е животът, който Бог е създал.

Една бедна вдовица ми разказваше, че, докато мъжът ѝ бил жив, работите им вървели зле. Те постоянно се карали. Когато умрял, тя започнала да тъжи за него и го обикнала повече. Представяла си, как иде, как говори и т. н. Какво забелязала? След смъртта на мъжа ѝ, работите ѝ се наредили добре, положението ѝ се изменило. Тя разбрала, че мъжът ѝ отгоре

помага. Кое е по-добро: мъжът ѝ да бъде жив и постоянно да се карат, или да замине за другия свят и да каже: Сбогом! Аз отивам при баща си. Христос, като заминаваше, вдигна ръцете си нагоре и благослови близките си. Като знаете, че няма смърт, не плачете.
Казано е в Писанието: „Бог ще изтрие сълзите ви, и всички ще разберете, че животът е погълнал смъртта."

15. Лекция от Учителя, държана
на 6 юни, 1932 г. София. — Изгрев.

1932_07_08 Разумният свят
Издание 1947 г., София
КНИГА: Фактори в природата, МОК Год.XI, Том 2

РАЗУМНИЯТ СВЯТ

5 ч.с.Изгрев, София
Т. м.

Природата има желание да покаже на всяко разумно същество мястото, което му е определено. Както отделните части на часовника имат свое строго определено място и предназначение, така и всеки човек, който изучава механиката на своя организъм и законите на своите мисли, чувства и постъпки, намира своето определено място и предназначение. Кое е мястото на земеделеца? – Земята. Тя е мястото, където сее той своите произведения. Колкото по-обработена е почвата, толкова по-умен е земеделецът. – Къде е мястото на рибата? – В морето. Там тя се учи и прилага наученото.

Често се говори за цивилизацията на народите. Питам: Каква разлика има между цивилизацията на миналото и сегашната цивилизация? Преди хиляди години хората са вярвали в Бога и днес вярват в Него, но тогавашната вяра се различавала от сегашната. Тогава хората са имали едно разбиране за светлината, а днес – друго. По теория разбирането на тогавашните и на сегашните хора коренно се различава, всъщност светлината и тогава, и сега е една и съща. В Природата съществува едър план, към който се координират всички човешки планове. Какво е отношението между човека и центъра, откъдето идва животът? По каква линия идват силите, които действат в човека? Човек се е повдигнал до известна степен благодарение на енергията, която идва от слънцето. Затова се казва, че между центъра на земята и центъра на слънцето има известно отношение. Благодарение на това, тежестта на задния мозък е минала в предната част на главата и човекът се е изправил на краката си. Коя е причината, която заставя човека да се изправи на краката си? Като се убедил, че е по-добре да ходи на два крака, отколкото да лази на земята като животно, човек започнал да прави усилия да се издигне и застане на краката си.

В Природата съществуват две силни течения: едното е от изток към запад, а другото – от север към юг. Северното течение е станало по-силно от източното, благодарение на което човек се е изправил на краката си. Така именно той излязъл от областта на животните. Някога човек се е движил в хоризонтално положение, на четири крака. Днес се движи в

перпендикулярно положение на първото. Често неморалният живот на човека се дължи на изкривяване на гръбначния стълб. Щом се изправи гръбначният стълб, мислите, чувствата и постъпките на човека се изправят. Раменете му трябва да бъдат в хоризонтално положение, а вратът – перпендикулярно на рамената. Ако едно от раменете на човека е издигнато повече от другото, а вратът му не е перпендикулярен, в него липсва нещо. Носът трябва да бъде перпендикулярен на челото. Носът на сегашния човек още не е перпендикулярен. Това ще стане в бъдеще. Има нещо правилно в тялото, в строежа на неговия организъм, но лицето му още не е правилно. Малко хора има с правилни чела. Онези, които изучават психологията на човека, още не са дали образец за правилна форма на челото и на носа, както и за отношенията между тях.

Като изучавате лицето на човека, виждате, че устата му не е такава, каквато трябва да бъде – нещо ѝ недостига. Устните имат отношение към храносмилането. Ако долната устна е по-дебела, човек е пасивен, повече възприема, по-малко дава; ако горната устна е по-дебела, той е по-активен, повече яде, има желание да дебелее. Колко дебел трябва да бъде човек? Природата е определила точно теглото на всеки човек. Светията и обикновеният човек не тежат еднакво. Добрият и лошият също не тежат еднакво. Теглото на човека се определя от неговия вътрешен живот. Казвате за някого: Този човек е добър. – Как познавате това? – Той дал 10 000 лв. на един беден. – Това още не е добро дело. Той пренесъл парите от едно място на друго. Колко магарета пренасят златото на господаря си от едно място на друго, без да са добри. Колко магарета носят кошове с хляб за бедните! Добри ли са те? Доброволно ли носи магарето хляба, или са го натоварили да го пренесе? Следователно, ако те заставят отвън да дадеш 10 000 лв. на едно благотворително дружество, това добро ли е? Важно е да се знае подбудителната причина, която заставя човека да прави добро.

И така, морални и добри постъпки са онези, които стават по вътрешен, доброволен подтик. Ако правиш добро по принуждение, както прави магарето, това не е добро. Господарят по известни съображения заставя магарето да направи някакво добро. Магарето ни най-малко не съзнава доброто, което върши. Какво добро е това, което се върши от страх? Казват на някого: Ако не живееш добре, ще влезеш в ада. И на магарето казват: Ако не пренесеш хляба, няма да ядеш. Първо трябва да се освободите от моралния прах на миналото, за да познаете кое е Божествено и него да изпълнявате. Този прах не помага за развитието на човека. Външният морал не прави човека морален. Ако искаш да станеш силен и да се справиш с всички противоречия, вложи морала дълбоко в себе си, да ти стане втора природа. Това значи при всички мъчнотии и противоречия да бъдеш като риба във водата: да се гмуркаш във водата, да влизаш и

излизаш, без да се удавиш. Сегашният човек, понеже е изгубил истинския морал, влиза във водата и се дави. Той влиза и във въздуха, но и там се дави – забравил е изкуството да плува и да хвърчи. Въздухът има отношение към умствения свят. Затова казваме, че птицата представя епохата, когато мисълта се явила за пръв път. Ето защо, когато изучавате времето за явяване на човешката мисъл, трябва да разберете каква е била средата, в която тя се е явила. Днес вие се задоволявате само с констатиране на мисълта като приятна или неприятна. Това не е достатъчно. Важно е да се знае откъде идва мисълта, през каква среда минава. Казваш: Кракът ме боли, трън имам в петата. – Важно е да знаеш откъде е дошъл този трън.

Като ученици вие трябва да изучавате посоката на мислите, да знаете откъде идва една мисъл и къде отива. Всяка мисъл има свой център, от който излиза и в който се връща. Една разбойническа банда седи някъде и мисли какво да прави, каква посока да поеме. Разбойниците отправят мисълта си към някой богат човек да мине край тях, да го оберат. Богатият възприема тази мисъл и без да знае защо, минава точно оттам, където е бандата. Закон е: ако искаш да успееш в нещо, концентрирай мисълта си към него. Този закон работи и за доброто, и за злото. И разбойникът със силата на мисълта си може да успее, както и добрият човек. Ако постоянно държиш в себе си мисълта, че ще успееш да постигнеш нещо добро, ще го постигнеш. Обаче мислиш ли, че от тебе нищо няма да излезе, и това ще се сбъдне. Мисли за постигането на добри, положителни неща.

Преди години, през 1924 г., дойде при мене един млад човек и ми каза: Имам силно желание да дойда в София на работа, но все не ми се отваря път. Казвам: Мисли усилено върху това и ще успееш. Той ми отговори: Само с мисъл нищо не се постига. Нищо не му отговорих. След осем години той пак дойде при мене и ми казва: Най-после желанието ми се реализира. Аз съм вече чиновник в София. – Как стана това? – И аз не зная. Всичко се нареди по естествен път, но аз мислих усилено върху това цели осем години. И светията, като работи 20 години с мисълта си, постига своите желания. Който не разбира закона, казва, че работите се нареждат по някакъв чуден начин. Който разбира закона казва, че действа някаква сила. Някой мисли върху известен въпрос и като не може да реализира мисълта си, започва да се обезсърчава. Той иска да постигне нещо в един ден, по магически начин. Правило е: Всяко желание може да се реализира най-късно в продължение на 22 години. В това време ще минеш през три възможности: ще реализираш една малка част от желанието си; ще реализираш половината от желанието си или при най-благоприятен случай ще реализираш желанието си напълно.

Сега ще ви дам един конкретен случай. Купувате си един лотариен билет. –

Морално ли е да се занимаваме с лотария? – Да оставим това настрана. Защо капят листата, не е важно, ние не разглеждаме този въпрос. Купувате си лотариен билет. Първата година не печелите нищо, втората година – също, третата – също. Продължавате да си купувате билет цели 22 години. Най-после печелите или 50 хиляди лева, или сто хиляди – най-щастливият случай; или печелите толкова малко, че едва покривате сумата, изразходвана за купуване на билетите. Какво печелите в последния случай? – Само опитност. Какво ще направите, ако спечелите сто хиляди лева? Пазете се да не изпаднете в положението на онзи турчин, който спечелил на лотария един английски параход. Като го завели да види парахода си, той изгубил равновесието на ума си и полудял.

Този закон наричаме "закон за щастието". Той действа навсякъде в живота: в женитбата, в професията на човека. Някой иска да се ожени и постоянно мисли върху това да намери добра мома. Шансът е трояк: или ще бъде напълно щастлив, или наполовина, или едва ще се справи с условията. Писател си, пишеш, работиш и едва след 22 години усилена работа се намираш пред една от трите възможности: успяваш напълно, наполовина или едва покриваш разходите си. Същото се отнася и до музиката. Казваш: Не трябва човек да си губи времето. – Като мислиш да се жениш, важно е да знаеш кога да си купиш билет. Като купуваш билет, отваряй си очите. Трябва да знаеш кой номер да си купиш, кога да го купиш и откъде. В практическия живот хората са дошли до известни правила, които строго спазват. Например, като избират мома, гледат да е здрава, стройна, с живи очи, пъргава и работна. После гледат, как се облича, какво говори, каква обхода има. Момъкът изучава момата, прави си сметки, изчислява всичко и най-после казва: Изненада ме животът, нищо не постигнах. – Нищо не постигна, защото не взе в съображение моментите. В живота има силни и слаби моменти. Слаб момент е, когато печелиш само това, което си вложил. Още по-слаб е моментът, когато губиш и вложеното. Търговец си, купуваш и продаваш стока. В един момент се намериш пред криза; изгубваш всичкото си богатство и нищо не ти остава.

Един виден английски писател дошъл до положението да продава по улиците клечки за зъби. Той написал няколко хубави драми, но не му вървяло. Най-после завели дело против него – задлъжнял много. Първия път делото се отложило. Той пишел добре, но не знаел кога да започва работата си и кога да я свършва. Това не е чудно. Сега стават по-големи чудеса: руски князе стават келнери, княжески дъщери стават балерини. – Как е възможно това? – В света става всичко – каквото си мислел и каквото не си мислел. Ти се отвращаваш от келнерството. Има нещо по-страшно от това да станеш келнер или балерина. Това са външни положения. Природата има един план, който постепенно прилага в живота.

Сега всеки чувства, че трябва да направи нещо, но как – не знае. Намислиш да направиш едно добро. Духът ти се повдигне, станеш весел, самоуверен, ходиш смело, мислиш, че светът е твой. Не се минават няколко дни, отпаднеш, обезсърчиш се, ходиш като оглашен, оглеждаш се, не знаеш какво става. В живота не се е променило нищо; в Природата – също. Станала е малка промяна с времето: влажното време се е сменило със сухо. Едни хора са щастливи при влажно време, а други – при сухо. Онези, които са щастливи при влага, са подобни на риби; щастливите в сухо време са подобни на птици. Изобщо сушата, влагата, светлината и топлината оказват влияние върху настроението и духа на човека. Значи влагата регулира действието на електричеството върху човешкия организъм. Електричеството изсушава човека, прави го тънък, деликатен. Някога може да го изсуши толкова много, че да изтъни нервите му, да не може да издържа окръжаващата среда. Ако магнетизмът вземе надмощие, човек затлъстява много. Такъв човек може да яде малко и пак да дебелее.

Какво се иска от човека, за да се развива правилно? – Да влезе във връзка с разумните сили в Природата. Има същества в Природата, които се стремят към човека както рибарят към рибите. Те насочват въдиците си към него и хванат ли го, всичко е свършено. Веднага го турят на огъня да се опече. – Защо постъпват така? – Ти защо ловиш рибите? Както ти ловиш рибите, така и те ловят хората – имат нужда от тях. Рибарят лови риби, за да живее. И тези същества поддържат живота си от хората. За да не ставате тяхна жертва, дръжте връзка с разумния свят, с разумните и добри сили в Природата.

И така, знайте, че в Природата има сили и вещества, които имат свойството да избухват – неустойчиви са. Влезе ли една мисъл в главата ви, преди да я реализирате, вижте какви свойства има тя. Ако е експлозив, турете я настрана. Дръжте се за Божествения морал и Божествените закони като абсолютни величини. В тях няма никаква изненада, никакво изключение. Това е моралът на Цялото. Значи има морал и на частите. Например, докато си в общество, между много хора, ти си морален човек. Щом останеш сам, изгубваш морала си. Докато си между хора, ти си смел, безстрашен. Щом останеш сам, започваш да се страхуваш. Някой каруцар върви нощем през гората и пее. Казвате, че е весел човек. Не, той пее от страх, насърчава се. Плачеш някога. – Защо? – За насърчение. Плачът насърчава човека. – Какво да правя, за да се освободя от противоречията? – Ще работиш върху себе си. Има противоречия, причината на които се крие някъде в далечното минало. Те не могат да се разрешат лесно. Имаш рана на ръката си. Как ще я излекуваш? Или с дървено масло, или с ножа на лекаря. Не е лесно да оперираш човек. Наука, знание е нужно за това.

Христос казва: "Ако те съблазнява дясната ръка, отсечи я. По-добре да влезеш в Рая с една ръка, отколкото с две ръце в ада."

И така, не се заемайте с неща, за които не сте готови, които нямат нищо общо с вашите вътрешни разбирания. Някой е крайно неразположен към тебе – причината е в далечното минало. Не се стреми да се примириш с него. Как ще се примириш с кобрата? Даже и най-опитните укротители на змии не могат всякога да се справят с нея. Има змии, които не се поддават на укротяване. Видиш ли заспала змия, не я пипай. Тя и през клепачите вижда и ако е усойница, ще те ухапе. Естеството ѝ е такова. Тя е лоша за човека, но не и за Природата. От гледището на Природата всяко същество има своето предназначение. Единствено добър е Бог. И ако човек би дал път на Бога в себе си, и той щеше да бъде добър. Сега човек е добър само при известни условия. Ако той би дал възможност на Бог да живее в него, никога не би познал нужда, никога не би грешил. Нуждите заставят човека да греши. Гладен си, грешиш. Жаден си, грешиш. Като не се задоволяваш с водата, започваш да пиянстваш и да грешиш. Беден си, грешиш. – Защо? – Искаш да станеш богат и като не успееш, започваш да крадеш. – Какво трябва да правим, за да се освободим от недъзите си? – Недъзите, това са болезнени състояния, през които минава сегашното човечество. Ето защо първата работа на човека е да се излекува и да излезе от болницата. Докато е в болницата, той се учи на постоянство – да взема всеки час по една лъжичка лекарство. Щом оздравее и напусне болницата, можеш вече да му говориш как трябва да живее. Болният се лекува, а здравият се учи.

И така, задачата на здравия човек е да разреши правилно социалните въпроси. Два начина има за това: първият начин е да се изучат всички сегашни системи и да се прибави към тях онова, което им липсва; вторият начин е да се изучава Природата и да се приложат нейните методи и планове. Ще дойде ден, когато хората ще се откажат от оръжието като средство за разрешаване на социалните въпроси. Богатите ще се откажат доброволно от богатството си и ще заживеят по нов начин. – Кога ще стане това? Питам: Кога малкото дете ще стане момък? Колкото и да му говориш за това, по-рано от 21–22 години не може да стане. Тогава ще има условия за реализиране на това, което му се говори. И за човечеството ще дойдат условия за нов живот. То сега минава през подготвителни периоди. На всеки 25 години пред човечеството се откриват три шанса: единият шанс е да получи голяма печалба, вторият шанс – да получи средна печалба, а третият – едва да покрие разноските си. – Кога ще се оправи светът? – Ако ви кажа кога точно ще стане това, какво ще спечелите? Ако ви кажа, че светът ще се оправи след една-две години, ще си въздъхнете спокойно; ако ви кажа, че това ще стане след сто години, ще се обезсърчите. Вие искате да се оправи светът във ваше време, да се успокоите. Аз казвам: Когато и да е,

светът ще се оправи. Това е важно, а не времето.

Представете си, че докато се оправи светът, трябва да живеете още няколко години при старите условия. Какво ще правите? Това е все едно, че пътувате с параход по море и морето се вълнува. Цели три дни вилнее буря, вълните люшкат парахода на една, на друга страна и вие сте вътре, очаквате отнякъде помощ. Предчувствате, че помощта идва, но докато дойде? Ще минат няколко дни и вие трябва да имате сила да издържите. Който издържи, ще бъде спасен. Ще седите в разнебитения параход и ще чакате – нищо друго не ви остава. Икономическите условия, при които се намира сегашното човечество, са развълнуваното море и разнебитеният сред него параход. Трябва да се излезе от тези условия! Трябва да се променят икономическите условия на живота. Хората се нуждаят от ново разбиране за живота. Докато съществува класовата борба, светът не може да се оправи. Всякога ще има "едни горе, други долу". Казано е в Писанието: "Който издържи докрай, той ще бъде спасен." Хората се организират и възстават против класовата борба. Сега започва още една борба – между расите. Все ще се повдигне една от расите, но тя трябва да бъде най-разумна от всички. Каквито усилия и да правите, икономическите условия ще се разрешат сами по себе си. Всеки организъм ще се приспособи към естествените условия на живота. За да устоява на новите условия, човек трябва да има силна мисъл. Само така той няма да се колебае, вълните няма да го люшкат на една и на друга страна. – Как се придобива силната мисъл? – Чрез работа и упражнения. Не можеш да имаш права мисъл, прави чувства и добри постъпки, ако не работиш върху себе си и не се упражняваш.

Помнете: Около вас съществува един разумен свят. Ако изучавате законите на този свят и се свържете с него, вашият живот ще се подобри по магически начин. – Къде е този свят? – Вие живеете в него. – Не го виждаме. – Много естествено, очите ви са затворени за него. Ако отворя очите ви, ще го видите и ще повярвате на думите ми. Вие сте в положението на слепороден. Колкото и да му говорите, че светът, в който живее, е красив, че в него има реки, извори, морета, планини, долини, цветя и градини – той не вярва. Ако отворя очите му, веднага ще повярва, ще види, че и той живее в красивия свят. Ако и вие не живеете в разумния свят, в света на възможностите, колкото и да ви говоря, само ще ви залъгвам. Вие живеете в този разумен свят, но очите ви трябва да се отворят, сами да го видите. – Как ще се отворят очите ни? – Като се намажат с кал. Има един пример от Евангелието, където Христос намаза с кал очите на слепородения и той прогледна. След това Христос му каза: "Иди, измий очите си в Силуам и принеси дара си в храма." – Силуам и храмът са символи. На всеки от вас казвам: Иди при разумните хора и

вземи участие в тяхната работа. Ако отидеш при един лекар, трябва да разбираш неговия език. Само така ще му бъдеш полезен.

Следователно, ако искате да бъдете свободни, свържете се с разумния свят, със съществата, които живеят в него. – Какво ще придобием от тази връзка? – Ако сте болни, ще оздравеете; ако сте слаби, ще станете силни; ако хората не ви обичат и не ви търпят, ще ви обикнат. Да се свържеш с разумния свят, това значи да се свържеш с Бог. Свържеш ли се с Бог, той веднага те кредитира. Няма по-велико благо за човека от това да е свързан с Бог. Той има вече условия да развива своите дарби и способности. Имаш дарбата да лекуваш. Достатъчно е да поставиш ръката си върху главата на болния и той оздравява. Няма ли да те обичат хората? – Какво трябва да бъде нашето отношение към света? Казвам: Не се влюбвайте в света. – Защо? – Светът е княжеска или царска дъщеря. Как ще се влюбиш в княжеската или царската дъщеря? Това е опасно нещо. Ако се влюбиш в царската дъщеря, ще страдаш. Не прави усилия за работа, която не можеш да постигнеш. Царската дъщеря да стои при баща си, там е нейното място. Само оня може да се домогне до царската дъщеря, който има силен ум. На малкото дете – малък кон, на възрастния човек – голям кон.

Повтарям: Вярвайте, че около вас има един разумен свят. Влезте във връзка с този свят. Някои от вас сте нервни. Аз зная причината за вашата нервност. Като ви я кажа, ще оздравеете, но мога да я кажа само на ухото ви, никой да не чуе. Като си дошъл на земята, ще работиш нивата: ще ореш, ще сееш, ще жънеш. Че било горещо, че слънцето греело силно, пак ще работиш. Ако си разумен, ще седнеш под сянката на крушата да мине голямата горещина и като си починеш, ще продължиш работата си. Работата, която сега се върши в света, е за всички народи. Всички трябва да вземат участие в нея. Време е хората да се събудят от дълбокия сън. Във всички трябва да се яви желание и готовност да се оправи светът. И вие трябва да се събудите. Който не е събуден, да се събуди. Военният да наточи ножа си, работникът да изчисти инструмента си.

Едно се иска от всички: Да признаете съществуването на разумния свят и да се свържете с него. Всичко живо се подчинява на този свят. Той помага, дава, регулира енергиите, разрешава всички противоречия. Разумният свят ще оправи обърканите работи на хората. Иначе светът няма никога да се оправи. Щом се качиш на влака, ще разчиташ на машиниста. Обаче машинистът трябва да бъде разумен, да води хората към разумния свят.

Сега мога много да ви говоря, но вие трябва да бъдете здрави. Здравето се придобива и поддържа при специфични условия и съответна среда. За да

се изяви разумният свят, нужни са условия и среда – не вода, нито въздух. Светлина е нужна за проявяване на разумния свят. Вие живеете вече в светлината, която носи условия за разрешаване на социалните въпроси.

Т. м.

34. *Лекция от Учителя, държана на 8-ми юли, 1932 г., в София – Изгрев.*

1932_07_08 Разумният свят Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98“, 1999
КНИГА: Съществуване, живот и отношение. МОК, Год.XI

РАЗУМНИЯТ СВЯТ

11 година
34 лекция на 1 мл.ок.клас
8.VII.1932 г., петък, 5 ч.с.
ИЗГРЕВ, СОФИЯ

Отче наш.

Всякога в природата има едно тежнение, да покаже на кое да е разумно същество неговото място. В един часовник всичките части са определени. Имат предназначение. Така и онзи, който иска да направи часовник и да го постави в движение, може лесно да се ориентира. Всеки един от вас, който изучава вътрешната механика на своя организъм, законите на своята мисъл, законите на своите постъпки, той ще намери своето място. Какво е мястото на земледелеца? – Земята. Той трябва да намери мястото, дето да сее своите произведения. Колкото земята е по-хубава, толкоз той е по-умен. Де е мястото на рибаря? – Морето. Къде е мястото на шивача? – Тази философия е отвлечена. Хората могат да останат назад, както животните са останали. А в природата има закон на ограничение. Това, което животните са научили, постоянно го повтарят с малки изменения и човек често повтаря.

Има едно различие в човешките мисли, чувства и постъпки. Но каква разлика има между една цивилизация и сегашната. Преди 4 000 години, хората пак са вярвали в Бога. Преди 4 000 години какво понятие са имали за светлината. Може теоретически да има една разлика, между тогавашното и сегашното схващане. Но практически има ли някаква разлика между тогавашното и сегашното схващане. За да има едно съществено различие между хората на миналото и сегашните, трябва да има едно коренно различие. В природата съществува един план, в който всички други планове се координират A ——————— B . Да вземем една линия, тя може да представи една плоскост на невидимия свят. Върху тази плоскост колко отвесни линии да спуснем. Това е по отношение на физическия свят. Какво отношение има между човека и центъра, отдето иде животът? – Перпендикуляр ли е това? – По каква линия на движение идат силите, които функционират в човека. Виждам, че човек благодарение на слънчевата енергия, която иде от слънцето, се е подигнал. Тогава можем да кажем, между центъра на земята и центъра на слънцето

има известно отношение. Тежестта, която по-рано се е намирала отзад на мозъка, е минала в предната част на мозъка. Мозъкът в предната си част при челото е станал по-тежък, отколкото в задната част на мозъка. Философски можем да разискваме, кои са били причините, които са заставили човека да се изправи на своите крака. Според теорията на Дарвина, кои са били условията, при които човек се е повдигнал и изправил. Има известни практически съображения. Човек е намерил, че е по-практично да се издигне прав, изправя се на двата си крака, отколкото да ходи на четири. В природата има две течения силни: Едното от изток към запад. Друго течение има от север към юг. При сегашните условия северното течение е станало по-силно. И следствие на това, човек е бил заставен да се изправи на краката си. Така той е излязъл из областта на животните. Сегашните животни се намират в едно друго течение АВ.

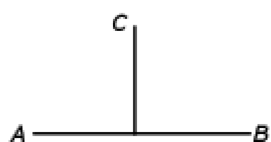

Питам какво друго положение човек може да вземе. Той е имал едно хоризонтално положение. Сега има едно положение перпендикулярно на плоскостта, по която е ходил. Неморалността на хората много пъти произтича от гръбначния стълб. Изправете гръбначния стълб на човека и неговите постъпки ще бъдат правилни. Щом почне да се изкривява неговият гръбначен стълб, започнат да се изкривяват и неговите постъпки, и мислите му. Рамената на човека трябва да са хоризонтални. Неговите врат и шия трябва да са перпендикулярни на рамената. Ако едното рамо, лявото или дясното, е издигнато повече, а вратът не е перпендикулярен на рамената, той има нещо, което куца. После носът трябва да бъде перпендикулярен на челото. Носът не е перпендикулярен сега. В бъдеще спущането перпендикулярно на носа ще стане едно изменение, още изменението не е станало. Човек не е съвършен. Понякой път има известна правилност в тялото, в строежа, но в лицето още не е правилно. Много малко хора има, у които ще срещнеш едно правилно чело. Онези, които изучават психологията на човека, още не са дали една правилна форма, не са посочили каква трябва да бъде правилната форма на челото, на носа и отношенията между тях. Устата на човека не са такива, каквито трябва да бъдат. Какви трябва да бъдат устата на човека. Устните показват храносмилателната система. Ако долната устна е по-дебела, възприятията ако са по-силни, това показва, че човек е повече пасивен, човек на възприятията. Ако горната устна е по-дебела, той е по-активен. Ако възприятията са по-силни, той ще вземе повече храна. Ще се зароди една идея да яде повече, за да се изправи. За да се изправи човек, каква тежест трябва да има? – Каква е нормата на разумния човек? Природата е разумна. Тя с тегло определя. Трябва да се теглят светиите на терезия. Ако теглят един грешник и един светия на терезия, щяхме да имаме една

норма колко тежи един светия. Щяхме да имаме едно принципиално определение на добрия човек. За някого ние казваме: Той е добър човек. Но в какво седи добрината ние още не знаем? – Например дал 10 000 лева за направата на една църква. Ако е така, тогава всяко едно магаре, което пренася златото от едно място на друго, е добро магаре. Едно магаре, което пренася един кош хляб от едно място на друго място, за гладните хора нима не е добро магаре. Това магаре доброволно ли е пренесло хляба или са го накарали да го пренесе. Ако вие дадете 10 000 лева за едно благодеяние, не сте ли заставени като това млекопитаещо по някои съображения да направите добро? – Тогаз де е доброто, ако има подбудителна причина отвън.

Та всички онези постъпки, на които причините се намират вън от вас, те не са още морални. За вас не могат да бъдат морални. Онзи господар заставя своето магаре да направи това и това, но магарето няма ни най-малко морални съображения и на господаря може да му наложат някои наказания. Когато хората правят добро от страх, в какво положение се намират. Казват му: Ако ти грешиш, ще се намериш в ада. На магарето казват, ако не носиш хляба, няма да има храна. Тогава каква разлика има между тия два случая? – Трябва най-първо да се отърсите от моралния прах на миналите векове, за да разберете Божественото в себе си. Този прах не помага за развитието на човека. За да стане човек морален, ни най-малко това не значи, че той трябва да стане външно морален. Промяната е вътрешна, дълбока. Тогаз той ще стане силен вътрешно и ще се справи с всички противоречия. Той ще бъде един плувец, който ще се справи с вълните, ще се гмурка, ще се качва, ще слиза. Той ще прилича на една риба, която не се дави във водата. А пък човек е забравил да се справи с вълните и се дави. Има същества извън въздуха, които така се давят, като влязат във въздуха както един човек, когато влезе във водата. Птиците живеят в по-рядка среда. Въздухът, ако представя мисловния свят, птиците определят една епоха, дето е започнала някъде мисълта. Сега трябва да се справите най-първо със средата на човешката мисъл. Запример, вие не сте ориентирани. Имате една мисъл неприятна, но не знаете отде иде тя. Ако в крака ви влезе един трън, този трън отде може да бъде? – Той е от някъде.

Най-първо необходимо е да знаете посоката, отдето иде мисълта. Защото всичките мисли, които могат да ви влияят, си имат свои центрове. Една разбойническа банда седи някъде. Разбойниците са много концентрирани. Силно се концентрират 5–6 души, искат да оберат някого. Като концентрират мисълта си, те привличат търговеца. Някому не му идва на ум да мине оттам, но сега ще мине оттам. Целия ден онзи концентрира мисълта си, седи под някоя круша и казва: Дано мине някой, дано мине някой. И някой ден някой минава и някой ден провърви. Това е

анормалната страна на онзи закон. Вие може да постигнете какъвто и да е успех, ако имате една силна концентрирана мисъл. Концентрирана мисъл имате, когато има нещо, върху което най-силно мислите. Трябва да знаете силата на мисълта. Ти мислиш 5–6 минути върху нещо и казваш, това няма да го бъде. Преди време дойде при мене един млад момък, харесва му мисълта. В 1924 година той иска да бъде в София, да поживее в София. И най-после след 8 години отваря му се път и той идва в София. Той казва: Поне като стар дядо да дойда в София. Чиновник бил някъде в провинцията, но тогава нямало никакъв шанс да дойде в София. След 8 години се нарежда по един естествен начин да дойде в София и се реализира неговата мисъл. Той не разбира закона, ще каже, че това е случайно. Този човек е работил 8 години. По същия закон един светия 20 години в гората е мислил, мислил и най-после проектите му се реализирали. Онзи, който не разбира законите казва, че по чудо е станало това, а пък който разбира законите казва, че действувала една сила. По някой път вие се обезсърдчавате по простата причина като мислите, че реализирането на вашата мисъл може да стане за един ден. Не. Има едно отрицателно правило. В 22 години ще ви се дадат 3 положения за постижения. Едното положително постижение, едното отрицателно постижение и едното средно. Най-силното положение е, дето можете да спечелите. Другото положение е, дето наполовина печелите и най-после има едно, дето едвам печелите нещо.

Или да преведа: Да вземем лотарията, дали лотарията е един морален акт, ще оставим този въпрос. Когато капят листата, ще оставим въпроса защо капят. Щастливият случай е, че след 22 години, като вземеш лотарийни билети, имаш шанс да спечелиш 50 хиляди лева. Друг шанс имаш да спечелиш 100 хиляди лева. А третият шанс е да вземеш едвам парите, които си дал през 22 години. След като си взел парите, които си дал, какво си спечелил? – Ти си спечелил поне една опитност. Да допуснем, че вие спечелите 50 хиляди лева в една лотария. Какво ще направи някой от вас. Ще заприличате на онзи манафин, на когото се паднало на лотария един английски параход и като влязъл в парахода поддудял от голяма радост, изгубил равновесието на ума си.

Този закон действува. Най-първо човек може да изгуби своето равновесие в очакване на щастието в света и като го получи има една опасност, и като не го получи пък има друга една опасност. Представете си, че един писател иска да се прочуе, нима това няма отношение в един лотариен билет. За 22 години той прогресира, а ако е музикант, пише музикални произведения. Или вие искате да се жените, същият закон е тук. В женитбата ще вземете 50 хиляди лева. Значи най-добрата другарка. Някой път едва ще покриете разноските. Навсякъде действува законът еднакво. Само приложението е

различно. Сега ще кажете да не си губи човек времето. Като мислиш да се жениш, не си ли губиш времето. Не е в губенето на времето. Не е лошото в жененето, но не знаеш кога да вземеш билет. Онзи, който взима билет, трябва да си отваря очите, да знае номера, да разбира закона. Донякъде в практическия живот хората са дошли до известно правило. Момата гледат да е стройна, здрава, очите ѝ да са живи, хем да е сръчна, после гледат как се носи и онзи смята като учен професор. Като има данни и наблюдава, почесва се по главата. Почва да смята и казва: Тази работа ще стане. Във всички положения на живота е същият закон. Някой път ние се изненадваме. Някой казва, това не постигнах, онова не постигнах. Не си го постигнал, понеже не си взел в съображение моментите: Има силни и слаби моменти. Има слаби моменти, когато ще вземеш едва изгубеното. Тук, който играе на лотария, понякой път изгуби и това, което е похарчил. Вие седите и гледате живота. Да кажем, че един търговец търгува, но в края на краищата дойде криза и отиде всичкото му богатство. Той остане без нищо.

Един английски писател, сега го съдят в Лондон, така заборчлял, обеднял, съдията му отложил делото за октомври. Той написал драми, но нямал успех. Този писател дошъл до положението да продава клечки по улиците. Но той бил виден писател, не е чудно това. Сега стават по-големи чудеса. Видни руски князе станаха келнери. Княжески дъщери станаха балерини. Как може един княз да стане келнер? Става. Всичко става в света. Нас ни възмущава келнерството. Но има нещо по-страшно от това да бъдеш келнер или балерина. Това са външни понятия, но природата си има един вътрешен план на живота. Сега всеки чувства, че трябва да направи нещо, но как трябва да го направи, не знае. Понякой път сте весели, нещо се отвори за вас. Ходите самоуверен, важен, не се минава и три дни, вие сте като оглашен, който се е покаял, ходи замислено, обезсърдчен. Какво е станало? – В света, в природата, никаква промяна не е станала. Сменило се е влажното време със сухото време. Някои хора стават щастливи при влажно време. А някой става щастлив при сухо време. Щастливите при влажното време, те са от рибите. А тези, които са щастливи при сухото време, те са от птиците. Външната атмосфера влияе, въздухът, водата има известно влияние върху настроението. Влагата има известно влияние върху капилярните съдове. Водата изобщо способствува за правилното функциониране на електричеството. Някой път електричеството функционира толкоз силно, че изчиства. Човек от електричеството става много тъмен, сух. Ако не измени това, той може да стане толкоз деликатен, че да се изопнат неговите нерви, та да не може да издържа окръжаващата среда. А понякой път тези течения могат да бъдат толкоз слаби, че магнетизмът да вземе надмощие върху него и тогава той може да затлъстее, водните вещества да се увеличат в него. Тогава и малко

може да яде и пак да тлъстее.

Един германец, който бил в Америка, по един път ял на ден и пак тлъстеел, по три деня постил и пак тлъстеел, опасно е. Ако така тлъстее човек, може да има един ден удар.

Единствената здрава философия е, човек да бъде във връзка с разумните сили в природата. В природата има известни общества, невидими, които са заинтересовани с хората, както хората са заинтересовани с рибите, със своите въдици и мрежи. И някои такива рибари, може да дойде при тебе със своята въдица, е като те хване веднъж, теглиш. Каква е неговата цел? – Ще те извади на брега и ще те опече. Ти казваш: Защо е така. На същото основание, както когато хората извадят някоя риба от водата и я печат. Този, който я извадил от водата, има нужда от нея. Той и рибата много се обичат. Той трябва да извади рибата, да живее той.

Това знание трябва да седи в ума ви, както някои вещества са взривни. Всякога трябва да разбирате закона. Една мисъл като дойде в ума ти, трябва да знаеш какви ще бъдат последствията. Все си имате някои правила. Божественият морал в света е морал на цялото Битие, в което всички разумни същества вземат участие, в него няма изключения. Но има един морал, който не е морал на цялото, но морал на органите, на известна част. Например ти си в едно общество. И докато си в това общество, имаш морал, но като излезеш от това общество, изгубваш своя морал. Има някои, като останат сами се обезкуражат. А като са двама не ги е страх. Например, някой каруцар вика нощно време, в 12 часа в полунощ и пее на тъмната нощ. Ти казваш, че той е весел. Не, страх го е, той си дава кураж. Сега само обяснявам плача на хората. Всеки един човек плаче, за да се окуражи. Като плаче човек, той се окуражава. Сега съществува в света, в сегашния свят едно противоречие, което не може да се обясни, понеже това противоречие, което сега съществува, в сегашния строй се дължи на резултати от преди хиляди години и не може да се разреши, понеже причината е далечна.

Ако имате рана, какво трябва да направите? – Или трябва да я намажете, или трябва да я разрежете с хирургическа операция, а понякой път се изисква цяла наука, за да се отреже. Христос на едно място загатва: „Ако те съблазнява ръката ти, по-добре отрежи я, по-добре с една ръка в рая, отколкото с двете ръце да бъдеш хвърлен в пъкъла.“

Не се завземайте с неща, които не са по вашите вътрешни разбирания. Някои неща се случват в живота ви сега, причината е далечна. Този човек е неприязнено разположен спрямо тебе, поради далечни причини. Не се

стремете да примирите този човек със себе си. Една кобра, която е зле разположена,даже змиеукротителите понякой път не могат да я преобразят. До един човек беше заспала една змия усойница. Аз му казах, не бутай, защото тя гледа през клепачите. Змията като същество в природата си има свое предназначение. По отношение на човека е лоша, понеже като мине някое дете може да го ухапе. Някои змии или някои комари имат разположение да хапят. Но като същества в природата те си имат свое предназначение. Добър е само Бог в света. Бог не е във всички нас. Ако Бог беше във всичките хора, те щяха да бъдат добри. Но тепърва Бог се проявява в хората. Единственото добро същество е само Бог. Разбирайте това, не само теоретически. Един добър човек не трябва да има нужда от нищо. Нуждите са, които заставят човека да греши. Щом си гладен ще грешиш. Щом имаш желание да пиеш, непременно ще грешиш. Почнеш с пиянството. Щом имаш нужда от пари, ще пооткрадваш. Сега хората са в едно болезнено състояние. Сега всичките хора в света са болни. Най-първо трябва да станат здрави, да излязат из болницата навън. После не можеш един болен човек да го учиш какво трябва да прави. Той учи там по колко лъжички ще взема лекарството, а щом излезе из болницата тогава ще му кажат какво трябва да работи.

Ако искате да знаете, за разрешението на социалния въпрос има два начина: Единият начин е да изучиш сегашните системи. А вторият начин е да изучиш онези правилни методи, да изучиш какъв е планът на природата. Един ден ще дойде, когато хората ще сложат оръжие. Богатите ще оставят богатството и ще започнат нов живот. Ще кажеш, кога ще бъде това? – Ще дойде, ще стане. Както когато на едно дете казваш, че то е израснало и е станало момък. Това няма да бъде по-рано или по-късно от 21, 22 години. Но тогава ще има непременно условия за това. Човечеството прекарва сега периоди. Във всеки 25 години човечеството има три шанса: Един с голяма печалба, един със средна печалба и друг, при който едва се покриват разноските. Мога да ви докажа как ще се поправи светът. Ако ви кажа, какво се ползувате вие? – Мога да ви определя точно с дни. Ако ви кажа, че ще стане след 1 година, вие ще въздъхнете. Ако ви кажа, че ще стане след 100 години, ще кажете не е в наше време. Ние искаме да знаем дали в нашето време ще се поправи светът или в друго време, но все таки той един ден ще се поправи. Та сега представете си, че ще живеете още няколко години в един непоправен свят. Какво трябва да правите? – Да ви дам само едно обяснение. Представете си, че пътувате в един параход и става корабокрушение. Седите 2–3 дена в морските вълни. Приемате мисълта, че след 3 дена ще дойде помощ, но трябва да издържиш бушуването на вълните през трите дни. След 3 деня ще дойде помощта, но трябва да издържите. Който устои сега тези трите дни. Сегашното човечество трябва да излезе същевременно от тези икономически условия.

Иначе някой път може да има временно променение, но свършено трябва да се изменят икономическите условия, при които сега хората живеят. Трябва да има съвсем друго схващане за живота. Додето има тази класова борба, светът не може да се поправи. Едни горе, други долу. Писанието казва: Който победи докрай. Сега се организират хората. Вие не може да спрете тази борба. Тя си върви. Сега почва една борба между расите. Един ден една раса ще се повдигне, но тази раса трябва да бъде разумна. Вие оставете тези икономически въпроси, понеже без да мислите те се разрешават сами по себе си. Всеки един организъм трябва да се приспособи към естествените условия, при които живее. Казвам: При сегашното положение трябва да имате една силна мисъл, за да устоявате, да не се колебаете. Има правила, за добиването на силната мисъл. Може ли човек без да се упражнява да добие тази силна мисъл. Без упражнение в света нищо не се постига. За да мислиш правилно, за да чувстваш правилно и за да постъпваш добре, трябва да се упражняваш правилно.

Една съществена мисъл искам да ви кажа, на нея да обърнете внимание. Съществува един разумен свят около вас. И ако вие проучите законите, ако се свържете с този свят, веднага вашето сегашно състояние ще се измени магически. Може да ме питате, къде е този свят, ще ви дам едно обяснение. То е следното: Представете си един човек, сляпо роден. Казвам му: Съществува един красив свят, реки, морета, планини. Той казва: Къде е той? – Какво трябва да му кажа: Колкото и да му разправям, не разбира. Само като му отворя очите, той ще види, че живее в този свят. Само, че не го вижда. Къде е светът, за който ви говоря. Вие живеете в него. И като се отворят очите ви, ще видите, че живеете в него. Ако вие не сте в този свят на възможности, тогаз е само залъгване. Вие живеете в един разумен свят. Трябва да ви се отворят очите. Как да се отворят очите ви? – Има само един пример в Евангелието: „С кал трябва да се намажат.“ Нали Христос като срещна онзи слепия намаза очите му с кал и му каза: „Иди и умий очите си, Силуам и пренес дара си в храма“. Силуам и храмът са символи. Ти трябва да отидеш при разумните хора и ще им кажеш, че си намерил благото. Ще вземеш участие в тяхната работа. Ако се намериш между лекари, какво ще ползуваш от техния език като слушате научните им термини. Да кажем един лекар, докато намери някоя болест, много мъчно се справя с произхода на болестта. Ако лекарят е сигурен 100%, болният всякога оздравява. Но, ако той не е сигурен в своята диагноза, то резултатите не са добри.

За да се освободите, първо трябва да знаете, че живеете в един разумен свят и трябва да влезете във връзка с тези разумни същества. Тогаз във вас ще започнат да текат нови мисли: Ето какво ще стане с вас. Да допуснем, че не ви върви. Окръжаващата среда да кажем, че е толкоз неприятна за вас,

че искате да избягате в гората. Вие казвате, че ви е дошло до гуша. Но един ден влизате във връзка с това общество, добиете посвещение. Тези същества, като влезете във връзка с тях, ще ви дадат силни възможности. Ти си бил дотогава хилав, болнав, но докато дигаш ръката си до болното място, болестта минава. Сега питам: С тази дарба, няма ли да се променят условията на твоя живот? – Някой те гледа криво, туриш си ръката върху болния и болестта минава, отдето минаваш, помагаш. Тогава ще се измени твоето положение. Този разумен свят кредитира светлината, топлината. Като намерим Бога, той ще ни кредитира. Това значи да кажеш: Слуга бях едно време, слаб бях едно време. Този разумен свят ще ви направи силни. Можете да запитате: Какво трябва да бъде нашето отношение към света. Единственото правило е: Не се влюбвайте в света. Защо? – Ще ви кажа. Не се влюбвайте в княжеските дъщери и в царските дъщери. Защото нямате възможност да се ожените за тях и ще пострадате. Опасна работа е да имаш любов с една царска дъщеря. Те са неща невъзможни. Или с други думи: Не си туряйте в ума мисълта, да пренесете Витоша от едно място на друго. Не се ангажирайте с една работа, която изисква непоносими сили. Царската дъщеря нека си седи при своя баща, на вас не трябват царски дъщери, това е фигуративно казано, царски или княжески дъщери. Кой от вас не иска? – Не ги разбирайте тези работи както сега. За княжеската дъщеря се изисква един ум. На слабото дете не му давайте силен кон, за да не падне.

Вярвайте и опитайте, че около вас има един разумен свят, образувайте една вътрешна връзка с него. Някои сте нервни, аз зная причината на нервността. Трябва да кажа това: От уста на ухо. Това е личен въпрос. Само аз ще зная. Ще кажа причините. Те са тайни в природата. Защо? Само ти ще знаеш и аз. И веднага ще престане твоята нервност. Не туряй азотна киселина така, че да падне върху кожата ти. Някои от вас сте минали вече и живеете в астралния свят. Смешно е положението ви. Знаете ли какво значи астрален свят? – Астрален свят е 10, 11 часа на нивата със сърп в ръка, при 30, 35° топлина. Топло е. Чакаш да мине 12 часа, 1 часа, 2 часа, та да се позахлади. Ще жънеш, ще се печеш, ще потърсиш някоя круша да седнеш под нея. Виждал съм един българин в моите наблюдения, един дядо, който към 11 часа турил бяла кърпа на главата си и вика: Починете си, ще изгорите. Всички седнат под крушата. Човек трябва да има широко сърдце, трябва да е разумен, трябва да знае, че той жъне. Към 10, 11 часа някои могат да издържат, а някои не. Може да имат слънчев удар.

Тази работа, която сега се върши в света, е работа на всичките народи. Всичките трябва да вземат участие. Сега хората трябва да се събудят. Казват, че хората ще се разделят на два лагера. У военните и у другите трябва да има желание да се поправи светът. Ако може да се поправи,

иначе той щеше досега да се поправи. Всичките хора трябва да вземат участие. Сега и вие трябва да се събудите. Който от вас не е събуден, да се събуди, да си наточи ножа или ако е работник, да си носи своите инструменти.

Но първото нещо, което е най-важно, около вас има един разумен свят, който всякога може да ви се притече на помощ. Основното правило е там. Той дава: Той регулира всички противоречия, той регулира света и всички се подчиняват на него. Някой е безбожник, не вярва в Бога. А пък после казва: Идея трябва да има. Убива това. Онзи най-после казва: Трябва да се направи добро. Убива едного, а после прави добро. Този, разумният, свят чрез вас и чрез света ще оправи светът. Ако мислите, че в света ще дойде спасение от самия свят, вие се лъжете. Когато влакът потегли, хората трябва да слушат онзи, който ги води, но и онзи, който ги води, трябва да ги води към един разумен свят. Някой път трябва да ви говоря. Но не може да се говори на един човек, който няма здрав организъм. Първото нещо е, хората трябва да бъдат здрави. А пък, за да бъдат здрави, трябва такава среда, която им подобава.

Не във водата, не е във въздуха. Трябват условия, при които разумният живот може да се прояви. Вие сте вече в областта на света, дето има разрешение на въпросите.

Отче наш.

1932_07_10 Прие го с радост
неделна беседа

ПРИЕ ГО С РАДОСТ

Ще прочета 19 глава от Евангелието на Лука. Ще взема думите от 6 стих: „Прибърза да слезе и прие го с радост.“

Човек се радва само тогава, когато придобива. На земята радостта е всякога последствие на придобивка. Скръбта е резултат всякога, когато човек изгубва нещо. Скръбта е загуба, радостта е печалба, от гледището на човешкия живот. Може човек да бъде радостен само когато възприеме истината, понеже тя ще внесе онова, което той желае. Може някой път да приемете Исус, но какво разбирате вие под името Исус, и какво под името Христос? Исус или Христос е важен дотолкова, доколкото Той изразява вечното Начало, изразява Бога в себе си, доколкото Той е въплъщение на Бога. Другото положение: казвате, като Исус човек няма, но казвам ви, като Бога няма. Най-първо Бог е, после е проявлението на Бога. После, и като нас няма, понеже ако нямаше хора на земята като нас, къде щеше да проповядва Христос? Израз на учението Христово са хората. За да се прояви Бог, трябваше един Христос, а за да се прояви Христос, трябва да има хора като нас.

Сега ще оставим вашите стари възгледи каквито имате, защото когато слугинята отива на хорото, трябва да свали своите готварски дрехи, своята мазна шамия*, обуща, всичко туй трябва да напусне и да се облече чисто, да е спретната, както трябва. Само тогава може да иде на хорото. Мнозина от хората може да кажат, че вярват в Бога. Няма съмнение. Не съм срещал същество в света, което да не вярва. Аз съм забелязал, че и растенията вярват, и мушиците вярват, всички бръмбарчета вярват, но това са степени на вяра. При тази вяра ние страдаме и умираме. Някой път се съмняваме в това в което вярваме. Питам: ако ние се съмняваме във вярата, която имаме, това вяра ли е? Не е. Вяра е само това, в което не може да се съмняваме. Съмняваме ли се, това не е вяра. Съмняваме ли се в Бога, това не е никакъв Бог. Божественото не търпи абсолютно никакво съмнение. Ако има един Христос, в който може да се съмняваме, той не е никакъв Христос, той е някаква измислица на нашия ум. Може ли аз да се съмнявам в хубавата вода, която носи живот на човека? Може да се съмнявам във водата, която има примеси.

Сега аз искам да изнеса само една истина, понеже истината има за цел обновяването на човека, въздигането на човека, растенето на човека. Да се спаси човек, това значи, че той нещо е закъсал, та иска спасение.

Спасението е избавление от болезненото състояние, в което човек е попаднал. Да се спаси човек, значи болен е. Здравият човек трябва ли да се спасява? Болният трябва да се спасява. Здравият трябва да се учи да работи, да служи на Бога. Здравият човек трябва да служи на Бога. Аз няма защо тогава да проповядвам. Аз мога да кажа три думи, да затворя Библията и да си изляза, но искам да се поразговарям малко, да се намеря на работа. Ако искам да ви говоря кратко, ще ви кажа тъй: "Живейте като Христа, проявявайте Бога, както Той Го прояви." И ще се свърши работата. "В коя църква да бъдем?" В коя църква беше Христос, бъдете и вие в същата църква. "Кое вярване да имаме?" Което вярване имаше и Христос. В Православната църква или в Евангелската, или в друга църква?" В каквато църква е бил Христос, бъдете и вие в същата църква. Има една църква в света, на която всички хора са членове. Най-умният проповедник на една Евангелска църква дал следното изяснение на всичките противоречия, които съществуват. Когато Израилският народ пътувал из пустинята, при онези свещени скитания, които Моисей направил, 12-те колена били задължени да носят по една част от цялата скиния*. И щом пристигали някъде, установявали се и там всичките колена донасяли всяко своята част и сглобявали скинията. Щом тръгвали, пак я разглобявали и всяко коляно взимало своята си част. Сега всички верующи в света носят по нещо, по една част от скинията носят – част от Истината носят, част от Учението носят. Обаче щом дойде време да се сглоби цялата скиния, всеки дава частта, която носи и така се сглобява цялата скиния. Когато Христос дойде, ще повика всичките колена и ще каже: "Дайте частите на скинията да я съградим тук!" Тази скиния ще бъде тъй нареченото Братство. Ако на земята не се образува братство и сестринство между хората никаква скиния, никакво служение не може да бъде. Изразът на една скиния, това е братството, това е сестринството. Успехът на един народ седи в тази идея, да има братство и сестринство. В човечеството е пак същата идея.

Под думата "църква" разбирайте разумните хора, които имат истинско понятие за света или които познават Бога. Познават, че живеят в Него.

Сега, много пъти съм говорил, че философски искат да ни убедят, цели трактати има писани върху това какво нещо е Господ. Като че Господ е нещо вън от нас, и може да се проучва. Бога ние никога не може да проучим. Той е недостъпен за каквато и да е философия. Ако някой философ каже, че Бог може да се проучи, това е заблуждение. Делата Божии може, онова, което Бог е създал, може да проучим, но да проучим Бога, то е заблуждение. Всеки, който се е занимавал или се е опитал да проучи какво нещо е Бог, е свършвал катастрофално. Ангелите се опитаха и паднаха. Адам се опита и съгреши. И сегашните църкви дето са отпаднали за това, че са искали да ни покажат какво нещо е Господ.

Всички трябва да престанат да доказват какво нещо е Господ, а да изучават делата Му, да имат Любовта, Той да живее в сърцата им и да се проявява. Сега туй всеки може да ви го каже. Нали всеки лекар може да ви лекува, когато сте болен? Благодарим за лекуването, но лекар е този, който може да внесе здраве у вас. Всеки може да се моли за вас когато сте умрели, но не оживявате, молитвата му не е чута. Онзи, който се моли за вас и вие възкръснете, неговата молитва е чута. Ние казваме, че трябва да се помолим на Бога. Отлично е да се помолим. Молитвата е средство човек да стане проводник на ония сили, които работят за благото на човека. Защото всичко в природата е живо, не е механическо. По някой път ние се спрем и казваме: "Отче наш, Който си на Небето, да се свети Името Твое, да дойде Царството Твое, да бъде Волята Твоя...." – то е по форма; но когато човек дойде до положение да разбира какво е онова отношение към Бога като Баща, какво отношение има Неговата Воля спрямо мене, какво отношение има Неговото Царство спрямо мене, и когато всичките тия положения в Господнята молитва се заемем да приложим, само тогава сме разбрали какво нещо е Господнята молитва. Светът не е създаден, за да бъдем ние религиозни. Религията е едно положение. Да бъде човек религиозен, това е едно съотношение; или да бъде човек умен, това е едно съотношение; или да бъде човек добър, това е едно съотношение. Има нещо повече от това, което човек трябва да бъде. Всеки един трябва да намери своето отношение, което има към Бога, какво място заема и да знае защо е изпратен и какво трябва да върши на земята. Не сега да го учат, но които го учат, трябва да знаят това. Непременно като отива в училището, това трябва да знае. Има нещо, което трябва да знае, има нещо, което той отпосле трябва да учи.

Сега аз искам само да ви припомня някои работи, които знаете, но не сте ги приложили. Защото всички знаете да обичате тези, които ви обичат. Няма някой от вас, не съм срещал някой да не знае какво е обичта. Даже това и животните го знаят. Казвате, каква е целта, какво е предназначението на едно животно? Окажете му малко внимание и веднага туй животно е разположено спрямо вас. Не само животните, но и растенията: направете каква и да е услуга на някое растение, и то се привързва. Но хората не са се научили още да обичат тези, които не ги обичат. Питам тогава, как ще примирим с нас този стих "Бог е Любов." А после казваме, че хората не се обичат. Може ли едновременно Любовта да произтича от два източника? Може ли Бог да ни люби и хората да ни любят? Ако ние приемем, че хората ни любят, тогава ние от Любовта на Бога нямаме нужда, а пък ако Бог ни люби, тогава ние нямаме нужда от любовта на хората. Не само да мислим, че някой ни обича, но онзи, който ни обича, трябва да допринесе нещо за нашето развитие. Христос казва: "Това е Живот Вечен" – Любовта на Бога внася Вечния Живот като едно

благо. Да те люби Бог, това е да притежаваш най-голямото благо в живота, а щом имаш най-голямото благо, ти имаш всичките блага, които Вечността съдържа в себе си. Щом имаш тия блага, ще бъдат изключени всичките тревоги, които сега имаме. Сега всички хора сме поставени на големи тревоги. И богатите, и бедните, и учените хора, всички са подложени на една вътрешна коренна промяна, на едно терзание; даже и светиите на земята, и те са подложени на големи изпитания. И светията може да бъде изложен на изпитания. Но във всяко едно изпитание има нещо, една задача, която човек трябва да разреши. Един умен баща дал своята тояга на сина си и казал: "Синко, докато държиш тази тояга в ръцете си, всичко може да спечелиш. Тази тояга да пазиш като очите си!" Синът носил тоягата, но не му вървяло и той осиромашал, че му останала само тоягата; и няколко пъти той мислел да я зареже или продаде, но за една тояга колко ще му дадат? От баща му му е дадена. Един ден го напада един бик и той, за да се спаси от бика, счупил тоягата, но се избавил. На две счупил тоягата и казва: "Отиде всичкото щастие!" Обаче като разгледал счупената тояга, видял, че тя била пълна със злато и си казал: "Защо бикът не дойде малко по-рано, защо толкоз късно дойде?"

Казвам: Вие носите тояга, вие носите вашето щастие, и трябва да дойде някое голямо нещастие, за да се счупи тоягата, за да видите, че има нещо голямо скрито в нея. Сега някой може да каже: "Да бих имал такава тояга!" Всички носите такава тояга. Само че трябва да дойде бикът, да счупите тоягата. Казва се в Евангелието на Лука, че Закхей искал много да види Исус, и понеже имало много народ в Еридан, а той бил нисък, затова се покачил на една черница, за да Го види. "И като дойде до това място, Исус му рече: "Закхее, слез скоро, защото днес трябва да остана в твоята къща" И прибърза Закхей та слезе и прие Го с радост." Когато ние приемем Великото в света Бога, Той по който и да е начин ще ни се изяви. Добрите хора в света, това са проводници или образи на туй Велико Същество. Когато ние говорим за Бога, някой път тази идея ни се вижда смешна. Казваме: Като какво нещо е Бог? Хората всякога са склонни да почитат туй, което прилича на тях. Всичките божества, които хората имат на света от памти века досега, все приличат на тях. Но всяко божество, ако прилича на тебе, пък ти не приличаш на него, това е едно противоречие. Казвате: "Христос е Божественото, ние като Христа не можем да бъдем." Ако ти като Христа не можеш да бъдеш, какво отношение може да има между теб и Христа? Ти отиваш при някой учен професор и казваш: "Аз като този учен професор не мога да бъда." След време, като се учиш, може да станеш. Не точно така като него, но знанието, което този професор има, и ти може да го имаш. Тогава Христовите думи как ще ги изтълкуваш? Той казва: "Ще дойде време, когато вие по-големи чудеса ще правите от тия, които аз правя." В Христа не е имало такива дребнави разбирания за

живота, да кажем, че ще Го засенчат. Той казва тъй: "Отец ми е, Който живее в мене, аз изпълнявам Неговата воля." Всеки един човек на земята, който иска да изпълни делата тъй както Христа, той не може да ги изпълни, ако Бог не живее в него. Ако Бог не живее в него, нищо не може да направи. Може да има временен успех, но временните успехи вие ще ги намерите в гробищата, временните успехи ще ги намерите в паметниците, в книгите; временните успехи ще ги намерите в пръстените, накитите; временните успехи ще ги намерите в обущата, шапките, дрехите, в някоя реликва изостанала, в някаква кост. Ако ти обичаш някого, ти ще почувстваш и неговата любов вътре в душата си. Има неща в света, които при известни условия са невъзможни, при други условия са възможни. Няма да ви разправям. Има една история, за някой си стар цар. Един от неговите учени, мъдреци, се провинил и царят го осъдил на вечен затвор. Ходил той, молил се, но царят казва: "Не, според законите на държавата, трябва да претърпиш наказанието. Така трябва да се упражниш, нищо повече." Всички се опитали да повлияят на царя, но той останал непреклонен. Той имал дъщеря, която обичал от сърце, единствена дъщеря. Тогава един мъдрец, който искал да помогне на осъдения, се помолил на Бога и дъщерята на царя се разболяла, и била на умиране. Викали всички лекари на царството да лекуват дъщерята, но те казват: "По никой начин не може да оздравее, тя е осъдена на смърт." Явява се тогава този мъдрец, който казва: "Аз ще я излекувам, ще й възвърна живота, само при едно условие – ако вие пуснете затворения на свобода" Царят казва: "Възможно е сега." Невъзможните неща в едно отношение стават възможни само при любовта, която може в дадения случай да се прояви. Само при Божествената любов невъзможните неща стават възможни. Думата "любов" не означава някакво чувство, афект. Под думата "любов" аз разбирам безсмъртие, аз разбирам веселието на човека, което носи здравето на човешкия ум. Онзи човек, който има любовта, пред него цялата перспектива на живота е ясно определена, той не язди в тъмнина, той не разсъждава както разсъждават хората Ние може да кажем, че Хималаите са най-големите планини, но питам какво струват Хималаите пред Слънцето? Ако има жители на Слънцето, те ще се интересуват ли от Хималайските планини? Даже Земята, която е толкова малка по отношение на Слънцето, какво значение може да има тя ако е по големина като него, тя никаква ценност не може да има. Може да съществува друго едно разумно отношение в света. Равенство и братство съществуват само в закона на Любовта. Единственото братство е в Любовта. В знанието равенство не съществува и в свободата не съществува. Равенство съществува само в свободата, която е проникната от Любовта. Само в знание, което е проникнато от Любов, равенство съществува. Но знанието и мъдростта сами по себе си, като светлина,различно осветяват разните предмети, няма еднаквост. Но в закона на Любовта има еднакви отношения. Любовта е

най-голямата хармония, която съществува. Когато казваме, че Бог е Любов, разбираме същината на живота, от дето всеки човек трябва да почне. Може да проучваме живота от положението на Мъдростта, но той ще остане само една тайна. Ние може да проучваме живота от гледището на Истината, но той ще остане една тайна. Ако проучваме живота от гледището на Любовта нашият живот ще се осмисли.

Когато Христос е казал, че ще "остане в къщата" на Закхея, той с радост го е приел, защото Той носеше Истината, в която Любовта се проявява. Може да сте богат човек, но нито знанието ви може да ви накара да раздадете имането си, нито свободата която имате. Като влиза Христос, който носи Любовта, Закхей казва: "Господи, половината от имането го давам на сиромасите. Ако съм обидил някого, въздавам четирикратно." А Христос казва "Днес стана спасението на този дом." Всички социални промени, които трябва да станат в света ще станат именно по този път. Всички хора без разлика от каквото верую да са всички общественици, философи, учени, религиозни, майки и бащи – ако всички те не приложат тази любов, която носи братство и сестринство в себе си, Царството Божие на земята не може да дойде. Когато Христос казва "Търсете Царството Божие и Неговата Правда и всичко друго ще ви се приложи", Той е разбирал този велик закон на Любовта.

Ние се натъкваме на една мъчнотия: Може ли да обичаме всички? Как не, разбира се, че можем. Аз мога да ви накарам да се обичате. Когото и да е може да обичате. В туй отношение съм майстор. Ще кажете, как тъй? Ако ви накарам да ядете мляно брашно, ще кажете: "Не съм животно, какво мисли за мен, че ще ми дава да ям брашно?" Но ако туй брашно го направя точено със сиренце, с масълце на баница, така ядвате. Каква е разликата сега, защо не искате да ядете брашното? Не може да обичаш при известни условия. Един учител не може да обича своя ученик, ако той не учи, но щом в него има разположение да учи, учителят има вече възможност да обича. Щом учителят има разположение да обича, той предава знанието и на ученика, който го приема. Проявява се същият закон, да обичаш учителя си. Казвам на сегашните хора: Новото в света е да разбирате новото положение на любовта. Всички хора трябва да се изпразнят от всички свои стари вярвания, без разлика, от всичко, което са натрупали, като започнете от излизането на Адам от Райската градина досега; да се изпразнят съвършено, да измият тия шишета и да внесат в себе си новото. Онова, което имате, ще го турите навън. Пък ако искате, дръжте го, но ако искате новото, новото вие не можете да турите при старото. Това, което Бог ще ви даде, по никой начин не може да го турите при старото. Христос е казал в старите мехове ново вино да не се налива. В старите вярвания нови вярвания не се влагат. Защото новото, което иде в

света, то не иде да разруши, то иде да обнови, да даде смисъл на живота. Ако туй новото го турите в старото, старото не може да издържи на този напор, на тази интензивност, която има в новото. Вземете кой и да е светски човек; ако внесете идеята за Бога в него, той веднага ще се раздвои в себе си, нервите му няма да могат да издържат, ще се прокъсат. Много хора полудяват – напукват се нервните влакънца, не могат да издържат на вътрешния напор. Някой като стане християнин, като прочете нещо от Христовото учение, че трябва да се отрече от себе си, от имането си, се уплаши и казва: "Загазих." Ни напред, ни назад. Човекът мисли, мисли, жената го тегли на една страна, децата на друга, най-после се обърка умът му и другите казват: "Откак влезе в тоя път, му кръшна умът." Човек трябва да има една основна идея, трябва да има едно верую, да не се заблуждава. Има нещо, в което не трябва да вярва. Той не трябва да вярва, нито че е сиромах, нито че е богат; той не трябва да вярва нито че е здрав, нито че е болен. Той не трябва да вярва, нито че е глупав, нито че е умен. Как ще ме разберете вие? Щом вярваш, че си умен човек, може да бъдеш и глупав. Щом вярваш, че си здрав, може да бъдеш и болен. Ще вярваш, че здравето и болестта са твои слуги. Ще вярваш, че умът и глупостта са твои слуги, ще вярваш, че доброто и злото са твои слуги. Ще кажете: "Може ли туй да се вярва?" Питам: Като вярвате по старому, какво сте постигнали? Онези християни, които разбраха Христовото учение, са при Христа в Небето. Онези, които не са го разбрали, още киснат на Земята. И дълги години ще киснат. Христос казва: "Хора, които вярват по старому, при мене не може да дойдат."

Дойде една майка и искаше и двамата ѝ сина да седнат до Христа – единият отдясно, а другият отляво, защото много ги обичала, та отсега решила да им подготви място. От друга страна тя искаше да изпита какво може да направи Христос. А Той ѝ.рече: "Всичко може да ви дам, но да туря единият отляво, а другият отдясно, това не е дадено на мене. Комуто е дадено, които са достойни, те ще заемат тези места." Достойнството седи във вътрешното разбиране. Аз не искам да ви кажа, че не разбирате, но вие всички сте под чуждо влияние, нито един от вас не е свободен. Аз наричам свободен онзи, който е свободен от заблуждения. Казва някой: "Имам желание да слушам." Радвам се. Тогава се освободи от всичките заблуждения. Ти си чел някой философ; който и да е философ, той е заблуден. Ако четеш Моисей, чети го в оригинал, а не да се заблуждаваш с онова, което учениците му отпосле са говорили в името на Моисей. Моисей ще се чуди на онова, което отпосле са притурили към неговото учение. И Христос сега се чуди на онова, което верующите са притурили към всичко това, което някога е казал. Христос и да дойде, Той вече ще проповядва не както някога, ни най-малко, но ще проповядва по нов начин, понеже Той ще бъде носител на онази велика Божия Мъдрост, в

която се твори новото.

Новият човек се създава сега. Не е въпрос за спасяване на човечеството. Сега Господ създава нов Рай. Създава се един нов Адам и нова Ева. Ако вие искате да бъдете деца на този новия човек, то ще трябва да се родите по нов начин. "Ако не се родите изново." От кого? Христос казва: "От вода и дух." Аз ви казвам тъй: Ако не се родите от новия Адам и новата Ева, в Царството Божие не можете да влезете. Какво ще ми кажете вие? От вода и дух? Вие мислите, че знаете какво значи това. Щом го знаете, тогава тайната е разрешена, няма какво да проповядвам. На онзи, който знае, аз няма какво да проповядвам. Сега, чели сте, че от вода и дух трябва да се роди човек, но не го разбирате. Аз ви казвам: От новия Адам и от Новата Ева. Трябва да се родите, това е по човешки, ще го разберете по човешки. Как ще разберете вие стиха: "Родени от Бога?" Човек, който е роден от Бога, той обича всички. Роденият от Бога обича всички, това е едно от качествата му. Не само, че пакост и зло не прави, но той обича всички живи същества. Там, дето вижда диханието на Бога, той над всичко трепери. Ако вие не покажете вашата любов към някое растение, ако вие не покажете вашата любов към животните, как ще сте родени от Бога? Не говоря за изопачените животни, които сега съществуват, не говоря и за тия деградиралите растения, които сега съществуват, но за растенията и животните в тяхното първоначално състояние. Според окултната наука растенията са говорели едно време тъй разумно, както хората сега говорят, а пък животните са били философи. Но като е паднал човек, толкова ниско е паднал, че дошъл до положението на растенията. Човек днес говори с езика на растенията, а растенията онемели. Те като слезли по този закон на саможертвата, съвсем забравили своя език. И благодарение, че растенията са говорили, човекът носи тяхната философия, а пък те са онемели. Всички хора днес са под влиянието и на философията на животните. Казвате: "Аз няма да бъда баба, я." Че то е животинско състояние. Да остаряваш, това е едно животинско състояние. Да се чувстваш, че си богат, това е животинско състояние. Да се чувстваш, че си сиромах, това е животинско състояние. Да чувстваш, че боледуваш, това е животинско състояние. Да чувстваш, че умираш, това е животинско състояние. Казано е, че в който ден ядеш от забраненото дърво, като животно ще умреш.

Сега, това са ред твърдения, в които не искам да вярвате, нито искам да ви убеждавам. Аз ни най-малко не искам да вярвате, сам не съм човек на вярата. То е привилегия. Аз съм човек на Любовта. Проповядвам Любовта, нищо повече. Разбрал ли съм Любовта в нейната основа? То е подтик, то е извор. От този извор ние ще създадем една основа, върху която можем да градим сегашния социален строй. Всички сегашни хора, които са способни да работят, ще им дадем място. Всеки надарен човек ще му дадем

възможност да се прояви, ще дадем възможност на всички хора да се проявят. Никому няма да казвате "недей". Ще дадем пълна свобода да се проявят хората. И всички може да имат тази свобода, само ако имат тази Любов в себе си. Правили ли сте в себе си опита доколко можете да обичате хората? Аз съм ви привеждал пример. Може да обичате ето какъв човек. Срещнал един дервиш един турски бей и му казва: "Услужи ми." Беят бръква, изважда кесията си, отваря я, а там има наредени златни и сребърни монети. И беят му казва: "Вземи си." Дервишът си взима 20 турски пари. "Защо не си взимаш повече?" "Не ми трябват." Това е човекът, когото може да обичаш. Един човек, който може да те излъже, казва "Ти нали в Христа вярваш, я ми дай 1 000 лева на заем." Не. Ако той иде със закона на Любовта, аз ще зная неговите нужди и преди той да ми поиска. Няма да чакам да ми иска 1 000 лева, аз ще му ги пратя. Писанието казва, че Бог предвижда неговите нужди. Когато обичаме Бога, Той ни изпраща Своите благословения. Той изпраща благословение и на тия грешните хора. Аз като не изпълнявам Неговата воля, Неговия закон, съществува друг закон в света. Това е закон за болните хора. Ще идват лекари, ще идват милосърдни сестри, служители, и работата няма да става лесно. На всяка стъпка ще имаш нужда все от хората. При такова положение ти не може да обичаш. Някой ти притисне крака, причини ти болка. При здравословното състояние, за в бъдеще, хората няма да се ръкуват, никакви целувания няма да има няма да има прислужници, слуги и господари. Сега това е една теория. Не вярвайте в това. Питат някои какво ще бъде бъдещето. Ти ще носиш тоягата и дето седнеш, ще хлопнеш, и каквото пожелаеш, ще бъде. Ако искаш да имаш един приятел, той ще бъде при тебе. Ако искаш сам да бъдеш, ще бъдеш сам. Ако искаш да ядеш, ще хлопнеш, ще се наядеш, пак ще хлопнеш и всичко ще се вдигне. Вие казвате: "Да бъде сегашният живот такъв!" Този начин сега не може да бъде, понеже туй положение е възможно само при здравите хора, в които Любовта е една велика основа на живота.

Сега, да кажем, вие седите, наблюдавате ме и казвате: "Какво ли мисли този човек?" Аз да ви кажа какво мисля. Единственото нещо, върху което аз съм мислил досега, то е Любовта, във всичките нейни прояви. За мене са чужди другите работи, второстепенни са. Аз съм правил опити и виждам, че хората си приличат навсякъде. Ако речеш да привлечеш човека с добрини, той всякога остава един и същ. Даже колкото повече добрини правиш, ти ще си намериш беля на главата. Ако искаш да правиш добрини на хората, по-добре да те не знаят. Щом те знаят, те веднага ще кажат: "Той има някаква задна цел." Сега, аз съм избрал един метод на проповядване. Не е много практичен. Този метод е за бедните хора, от немай къде го вземам. Считам ви за болни, затова ви проповядвам. Аз като лекар идвам. Сега живея между болните, пък някой път е възможно и аз да

се разболея. Вие, пък и други, се питате: "Ако той замине, ако той умре, кой ще ни ръководи?" Чудни са тия хора! Слепи ли са? Ръководството е вътрешно! Аз проповядвам Божията Любов. Има един свят, който ръководи. Аз съм, който нося новата вест и казвам: Забравили сте Баща си! В болницата, в която сте дошли от дълго време как минавате, имате ли нужди? Той донякъде се интересува от тази болница, пита какво ще стане. Баща ви е намислил да изгори болницата. Вие ще бъдете последният, който ще я напусне. За болницата – един кибрит! Няма да има нужда от болници. Мислите ли, че ако в света нямаше болници, не щеше да бъде по-добре? Мислите ли, че ако в света нямаше затвори, нямаше да бъде по-добре? Нека се превърнат болниците в училища. Нека се превърнат затворите в църкви, нека се превърнат казармите в работилници, да работят хората. Преди няколко дни дойде при мене един военен, от големите чинове, иска да ме изпитва. Казвам: За в бъдеще пак ще се бият хората, но по един нов начин ще се бият. И куршумите ще бъдат така направени, че като ударят някой престъпник, той ще се свести и ще каже: "Разбрах какво нещо е животът!" Като го засегнат куршумите, той ще поумнее. 500-600 хиляди души като се набият, ще поумнеят, тогава ще се върнат в обществото, ще ви подадат ръка и ще кажат: "Ние научихме нещо ново." Така че, ще се бият и ще поумняват, и кръв ще се пуска, но ще благодарят, че е изтекла нечистата кръв. Счупване на ръце и на крака няма да има. Казвате: "Може ли да бъде това?" Скоро ще бъде. Дай Боже така да стане! Ще дойде време, когато така ще се биете, и аз като вдигна своето шишане и като му тегля един куршум, той ще поумнее. Тъй както ме слушате, ще кажете: "Не е правоверно. Това Христос не е проповядвал и църквата не ни учи така. После, какво ще стане с обществото, със сегашния строй?" Питам: Старият човек, който се безпокои за своето положение, какво му допринася това безпокойствие? С безпокойствието няма ли да остарее, няма ли да умре? След като умре, какво ще спечели? Тогава ние не се ли намираме в положението на Настрадин Ходжа, който като го питали за живота, казал: Като умре жена ми, половината свят умира, а аз като умра, целият свят ще умре. Питам: ако ти умреш, и жена ти умре, каква философия има в това? Дотолкова, доколкото ти можеш да живееш и да участваш в благата на света, дотолкова и всичките хора ще живеят, и може да се обичат и да си съдействат едни на други. Това е смисълът. В какво отношение? Всеки може да си има свои възгледи за живота, той има право, но тия възгледи не трябва да препятстват на хората да бъдат братя. Не българско братство, американско братство, руско братство, немско братство, но братство, което да обедини хората. Като се срещнат двама души, да бъдат като братя, да бъдат готови да си помагат, нито един от тях да не иска да излъже другия. Всеки да има желание да допринесе нещо. Аз не съжалявам, когато някой път идват при мене, искат услуги. Досега съм съжалявал само като гледам, че някой иска от мене повече, отколкото му

трябва. Запример, не иска да го нахраня, но иска да го осигуря, да го пратя в странство, да свърши училище, да стане проповедник някъде. Аз седя и му гледам ума. Ако ти си роден за проповедник, нищо в света не е в състояние да те спре да стенеш проповедник Ако ти си роден за философ, нищо в света не е в състояние да те спре да станеш философ, и поет. Ако ти си роден за музикант, за каквото и да е, нищо в света не е в състояние да те спре. Щом мислиш, че нещо е в състояние да те спре, ти се намираш в един свят на условия. Аз наричам този свят, свят на болни хора. Ти тръгнеш, искаш да знаеш какво мислят хората. Сегашното общество не е готово, това не е философия. Болестта е едно изключение, здравето е едно правило; глупостта е едно изключение, разумността е естествено условие на нещата. Доброто е едно естествено положение, злото е едно изключение в света.

Казвам: Когато Христос влезе при Закхея, този малкият човек имаше нещо, което го измъчваше. Всички имате желание за постижения. Туй, за което вие говорите на другите хора, наполовина ще го постигнете. Казваш ли на хората за работата, която искаш да вършиш, наполовина ще стане. За да станат нещата нацяло, никому не трябва да ги казваш, освен на Бога. Когато тия работи, като се реализират, целият свят ще знае. Тъй ще бъде. Някой казва: "Няма вода." Седя тук и се моля на извора да излезе вода. Когато излезе изворът, всичките хора ще узнаят. Или, ще имате философията на Настрадин Ходжа, който като се намерил в едно затруднено положение, намерил една пила, отишъл пред дюкяна на богат търговец и започнал да пили ключа. Минава един човек и го пита: "Ходжа, какво правиш?" "Свиря на кемане." "Къде му е гласът?" "Гласът утре ще се чуе." Гласът на онова, което ние вършим, все ще излезе. Сега ще кажете, има ли право Настрадин Ходжа да реже ключа и да обере дюкяна? Няма право от морално гледище. Има ли право господарят да отреже главата на кокошката, на пуйката, на агнето? Казвате, че Настрадин Ходжа няма право да реже един ключ, а пък господарят има право да отреже главата на едно агне. Ако Настрадин Ходжа няма право да краде един богат, и онзи няма право да реже главата на агнето. Тогава ще си цитирате свещените книги. Не, с нищо не можете да се оправдаваше. Настрадин Ходжа прави това за интерес. Ние в света също вършим много работи, които не са позволени. Не че Бог ги е утвърдил. Когато зададоха на Христа въпрос защо Моисей заповядва да даде мъжът разводно писмо на жена си, отговорът беше: "Заради вашето жестокосърдечие." Отначало не беше така, отначало съществуваше законът на Любовта между мъжа и жената, а отпосле условията са се изменили, хората сами внесли разводното писмо. Те се съчетават, женят и разженват, но това не е Божествено. Правят си каквото искат, това не е Божествено. В Божествените неща туй, което Отгоре е съчетано, онези, които трябва да се оженят, никой не може да ги

спре. Никой не може да венчава когото Бог венчае, той е венчан от вечността. Христос казва: "В края на Възкресението нито се женят, нито за мъж отиват." Понеже човек няма да се жени, любовта е, която ще образува онази връзка, която няма да се опетнява. Човек в лицето на една жена ще вижда повече от жена, повече отколкото майка, повече отколкото дева, в жена си той ще вижда едно Божество. И жената ще вижда в мъжа не само един мъж, тя ще вижда нещо Божествено. Само така е възможно да се създадат условия за новия живот. Всички ония души, които са будни, така трябва да започнат да живеят, вътрешно. Да кажем на света: Трябва да почувствате новите хора, които носят новото учение. Казвате: "Какво трябва да правим?" Живейте както Христос е живял. Обичайте както Христа: "Бог толкоз възлюби света, щото изпрати своя Единороден Син да пострада, за да не погине нито един, който вярва в Него, за да не погине никой, който Го люби." Под думата "вяра" се разбира живот вътре в човека. Много от промените са изменили нашата вяра и сега тя не може да издържа. Затова Любовта трябва да влезе като основа на сегашния социален строй. Вие се готвите да идете в небето. Аз съжалявам онези, които се готвят да ги погребат няколко свещеници, владици, да ги опяват. Аз облажавам онези, които ще отидат някъде, никой да не ги знае къде са, там да си издъхнат, да няма никакъв гроб. Да го не знаят. Сега в гроба ще яздят, ще го търсят. Ще ви приведа един пример. Тук преди 20 години на една софиянка й умира детето, на шест години, момиче. След време й се ражда друго момиче, но тя все плаче. И момиченцето й казва веднаж: "Мамо, не плачи! Онази дето мислиш, че е в гроба съм аз, дойдох отново на земята." Сега тя завърши гимназия. Казвам ви само, не ви доказвам, че се прераждат хората. Душите се прераждат, създават своите форми. Любовта е мощна сила, душата може да дойде колкото пъти иска на земята. Тя е свободна, тя е Божия дъщеря. Душата това е най-великото и мощното. Не туряйте никаква граница на вашата душа. Душата – това е човекът. За душата си не може да мислите лошо. Ти ще бъдеш едно със своята душа. Ако вярваш, че имаш душа ти разбираш какво нещо е душата. Ако не вярваш в своята душа ти си изгубен човек. Ти ще вярваш в своя ум, ще вярваш в своето своето сърце, а не вярваш в туй, в което трябва да вярваш. Умът и сърцето са слуги на човека. А Божественото, това е диханието на Бога, него наричат дух. Душата и духът са от Божествен произход. Ние трябва да вярваме в Божественото начало, което е душата вътре в нас. Следователно ти трябва да се радваш, че си срещнал един човек, когото можеш да обичаш, защото имаш възможност да видиш Бога в него. Във всеки човек ще видиш личността на Бога. Ако обичаш всички хора, само тогава ще познаеш своя Бог. Тогава ще познаеш своя Баща. Когато изучаваш едно растение, виждаш Божествения живот в него. Когато вкусваш един плод, вкусваш любовта на Бога. Във всичко виждаш живота на Този, Който те люби и по хиляди начини се проявява.

Сега ние сме оставили този истинския живот и вземаме един живот, които не е Негово изявление. Вземем едно животно и без то да иска, отнемаме му живота. Не го питаме съгласно ли е. То иска да живее, пък ние го изяждаме. Не така не се живее. Големите нещастия, големите болести, неврастенията, охтиката, които се явяват в света се дължат отчасти на избиването на млекопитаещите и изсичането на горите. Всички болести се дължат на неестественото положение, което си позволяваме в света. Ние си позволяваме това, което не трябва да си позволим, защото нямаме свещено чувство. Ние си позволяваме да отсечем едно дърво, едно растение ей така, само от каприз. Има растения, които са живели 100-150-200 години, а в Америка има растения, които са живели 1500-2000 години. И американците ги изсичат. Но от безразборното изсичане на горите, от безразборното избиване на млекопитаещите, няма страна в света с толкова неврастения и толкова нервни болести, колкото Америка, и няма хора, на които зъбите да са изпадали така. Ще кажете, това е една случайност. Навсякъде законът е същия. Нямаме право да правим това, което си искаме. Трябва да вършим онова, което е в съгласие със законите на живата природа.

"И прибърза та слезе, и прие го с радост". В един стих от Писанието Христос казва така: "Когато дойде Син человечески ще намери ли Вяра? Или когато Син человечески дойде, ще има ли достатъчно любов, за да приложат новото Божественото учение? От 2 000 години християните вярват в Неговото Име. Какво ли не е извършено в Името на Христа, но това още не е животът на Христа. Проповядвал се е живият Христос, но не се живее така. Ние искаме един Христос да възкръсне. Не само да възкръсне, но този Христос да възкръсне във всички души и тогава всеки да каже: "В нас живее възкръсналият живот." Долу всички насилия в света! Туй разбирам под думите да обичаш Христа, да бъдеш готов да носиш туй знаме. Така навсякъде трябва да се проповядва Божественото учение. Това не е против българската държава. Това не е против българския народ. Ако българския народ възприеме това, което му говоря, народ може да бъде. Ако германският народ го възприеме – народ може да бъде. Ако английският народ може да го възприеме, народ може да бъде. А пък сега ги очаква едно заличаване, както много народи са изчезнали. Ако те не възприемат любовта, очакват ги страдания, лишения, очакват ги болести. Не че ние искаме тия страдания, но се заражда едно течение на миролюбие и на туй миролюбие трябва да се тури една основа. Всички миролюбци трябва да сложат основата на Братството, а не да говорим едно, а да разбираме друго.

Казваме, че Господ е всесилен. Ако вашите очи биха се отворили, ще

видите, че цялата земя се намира в друго положение. Когато стане каквото и да е престъпление, милиони души има, които го наблюдават, както наблюдават и онова, което сега става изобщо на земята. Земята се пече на огън, те седят и чакат, и когато цялата земя пламне, ще дойде онзи огън, при който в 24 часа цялото човечество ще мине от смърт в живот. И отгоре, и отвътре тази ангелска тръба ще протръби. Тя е тръбата на Любовта и хората като я чуят всички ще се стекат и всичкият този строй, порядък, всички вярвания, всички религии, всичко ще се стопи, всички хора ще се хванат братски, ще се разцелуват, свободата ще бъде пълна, всеки ще вземе свещен жезъл в ръката си, тогава ще вдигнат очите си към Бога и ще кажат: "Благодарим ти, Отче, че си ни дал тази светлина, ние сме готови да изпълним Твоята Воля.!"

39 неделна беседа, държана он Учителя
на 10 юли 1932 год. София – Изгрев.

1932_07_19 Слабото и силното
рилска беседа

СЛАБОТО И СИЛНОТО

Човек трябва да знае две неща в живота си, а именно: кое е слабо и кое – силно, и кое е добро и кое – зло. Кои са признаците на слабото, и кои – на силното? Всяко нещо, което в началото е слабо, в края става силно. Всяко нещо, което в началото е силно, в края става слабо. Тъй щото, един от важните въпроси в живота е да се разберат правилно отношенията на слабото и силното. Сега, да се отговори на втория въпрос: кое е добро и кое – зло? Всяко нещо, което в началото на своето проявление ограничава, лишава човека от свобода, а в края му дава свобода, е добро. И наистина, когато човек намисли да направи някакво добро, той не е свободен; щом направи доброто, той вече става свободен. В първо време човек не е свободен, ограничава се, защото постоянно дава. Обаче, законът за злото е точно обратен: всяко нещо, което в началото на своето проявление дава на човека свобода, а в края му отнема свободата, е зло. Забелязано е, че в първо време, когато човек намисли да извърши някакво зло, той е свободен; щом извърши злото, той изгубва свободата си. Защо е така? – Защото при злото първоначално човек взима, придобива. В края, обаче, започва да губи, а с това заедно губи и свободата си. Тъй щото, всяко нещо, в което човек губи свободата си, е зло; всяко нещо, в което човек придобива свободата си, е добро. Знае ли човек тия признаци на доброто и злото, той ще може лесно да ги различава и в своя живот. Казвам: човек може да наблюдава тия положения в живота си и да се убеди, че те са прави. Като наблюдава и съпоставя тия неща, той ще се добере до правилни разбирания, до една положителна вяра. Без правилни разбирания, без положителна вяра животът на човека представлява канализация, на която главната тръба е запушена. Какъв смисъл има такава канализация, тръбата на която, повече или по-малко, е запушена и водата не може да тече през нея? Всяка тръба на канализацията трябва да бъде абсолютно свободна от всякакви утайки, за да може водата безпрепятствено да тече. Ако тръбите ѝ не са чисти, те непременно трябва да се изчистят. В това отношение човешкият ум представлява една от тръбите на Божествената канализация, вследствие на което той трябва да бъде абсолютно чист, без никакви подпушвания, без никаква кал, без никакви заблуждения. Всяко странично желание, всяка нечиста мисъл, всяка крива постъпка са кал, която запушва ума и сърцето на човека. Те са кал, която същевременно ограничава всички благородни пориви на човешката воля. Следователно първо човек трябва да се освободи от калта, от утайките, които са запушили тръбите на Божествената канализация в самия него. Има само един начин, по който той може да се освободи от тази кал, а именно: той трябва да познае Бога!

В какво се състои познаването на Бога? Да познаеш Бога, значи да почувстваш Неговата Любов. Щом почувстваш Божията Любов, едновременно с това и животът ще потече в тебе. Щом животът потече, и пътя ще намериш. Щом намериш пътя, ще се добереш до Истината. И най-после, придобиеш ли Истината, ще влезеш в истинския живот. Ако човек не забелязва този последователен процес в себе си, той не може да дойде до познаването на Бога. И тъй, да познаем Бога, подразбира възприемане на Неговата Любов. Възприемането на Божията Любов подразбира приииждане на живот. Животът пък подразбира растене. Растенето означава път. Където има път, там има движение.

Сега, като се говори за доброто, явява се въпросът за светлината. В такъв случай, питам: какъв е смисълът на светлината, както и на самото слънце? Ако се греете на светлината, без да я възприемате в себе си, тя нищо няма да ви ползва. Обаче, ако при всеки изгрев на слънцето вие мислите за Бога, искате да Го намерите, да Го познаете повече, отколкото до вчера сте Го познавали, този изгрев вече придобива смисъл за вас. Излезете ли на изгрев слънце, съзнавайте дълбоко в себе си, че днес ще познаете Бога малко повече, отколкото досега сте Го познавали. Ако при изгряването на слънцето съзнавате, че възприемате повече от Божията Любов и от Божествения живот, тогава слънчевата светлина ще има за вас лечебно действие. Не мислите ли и не съзнавате ли това нещо така, изгревът на слънцето ще представлява за вас чисто механически процес, който в нищо няма да ви ползва. Вие ще се намирате в положението на работник в някое подземие, или в положението на човек, който минава през дълга полярна нощ. Този човек има очи, но те не го ползват. Ако човек има уши, които не го ползват, защо му са те? Ако човек има ръце, които не го ползват, защо му са те? Очите на човека са определени за възприемане на светлината; ушите – за възприемане на звуковете; ръцете – за работа. Обаче не е достатъчно само да вижда човек нещата, но той трябва още и да ги разбира. По същия начин той трябва не само да възприема светлината, но още и да я разбира. Зад светлината е скрит Бог. Без светлина ние не можем да видим Бога. Да виждаме нещата, това значи да ги разбираме, да ги познаваме. Думата „виделина“ означава знание. Думата „светлина“ означава проявения Бог. Значи само проявеният Бог е светлина. На санскритски език „сат“ означава Божественото, разумното, което се е проявило в света.

Следователно Бог се проявява в това, което човек знае, което може да направи, в което може да се прояви. Ние взимаме думата „Бог“ в съвсем друг смисъл, а не както обикновено се разбира. Бог е същината на нещата. Казвам: щом знаете това, ще ви станат понятни и думите, които Христос е изказал в стиха: „Търсете първо Царството Божие и Неговата Правда, и

всичко останало ще ви се даде“. Царството Божие представлява цялата вселена, т.е. всичко, което Бог е създал. Това, именно, трябва да се търси. С други думи казано: човек трябва да търси Любовта, Мъдростта и Истината, които са носители на живот, знание и свобода. Когато човек изучава вселената във всички нейни проявления, той ще се освободи и от погрешките на живота. Питам: на какво се дължат погрешките на хората? Погрешките на хората се дължат на тяхното невежество. За пример, вашият баща ви изпраща пресен, топъл хляб, направен от чиста пшеница, но вие, като не разбирате цената му, оставяте този хляб настрана и се нахвърляте на твърд, мухлясал хляб и с часове го гризете, докато се нахраните. В това отношение грехът не е нищо друго, освен мухлясалият хляб, който ядете. Щом престанете да грешите, вие намирате пресния хляб, изпратен от баща ви, и започвате да го ядете. Доброто представлява пресния, топъл хляб. Тъй щото, искате ли да изчистите ума си от всички утайки в него, сложете на първо място в главата си мисълта: „Мухлясал хляб няма да ядем; развалени храни и плодове няма да ядем; мътна вода няма да пием; лоши думи няма да говорим и да слушаме!“ Какво трябва да прави човек? Той трябва да насажда чисти и възвишени мисли и чувства в ума и в сърцето си. Сега ще ви задам следния въпрос: какво е желанието на семето? Всяко семе, преди да е разбрало своята задача, има желание да остане на едно място, и там да почива. Такова желание имат и простите хора. И те обичат да седят на едно място, да почиват. Простият човек е мързелив. Мързелът е свойствен не само на простите хора, но и на животните. Животните работят, движат се, но по необходимост. Щом се нахранят, те веднага лягат да спят. Като наблюдавате едно животно, ще видите, че то не мисли за нищо друго, освен за ядене и за спане. То нито работи, нито чете, нито мисли, нито се моли, но от време на време само, когато се намери в голямо затруднение, вика за помощ. И тъй, мързелът е за невежите, учението – за учениците, за трудолюбивите, а работата – за посветените, които разбират нещата и ги прилагат. Невежият се мъчи, ученикът се труди, а добрият, посветеният работи. Щом се мъчиш, невежа си; щом се трудиш, ученик си; щом работиш, добър, посветен си. Мързелив ли си, прост и невежа си; не учиш ли, не се ли трудиш, не си ученик; не работиш ли, не си добър, не си посветен. Някой казва: „Как да излекувам мързела си?“ – Започни да учиш! – „Аз искам да стана добър човек.“ – Щом искаш да станеш добър човек, ти трябва да работиш! В работата човек придобива светлина, знание. Щом има светлина, знание, той е посветен човек. Питам: каква е съдбата на семето, ако то попадне в ръката на мързеливия, на ученика или на добрия човек? Мързеливият ще извади семето от хамбара, ще го сложи на земята и ще си отиде. Ученикът ще погледне семето, ще сложи отгоре му малко пръст и ще каже: „Да става, каквото ще!“ Добрият, посветеният човек ще види, че семето е изоставено, и ще го полее да расте. Тъй щото, видите ли, че семето е

сложено на земята, без да е посадено, ще знаете, че мързеливият е причина за това. Видите ли, че семето е посадено и изоставено, ще знаете, че ученикът е направил това. Видите ли, че семето е посадено, полято и започнало да расте, ще знаете, че това е направил добрият, посветеният човек. Въз основа на този закон всяка мисъл минава през три фази, през три състояния: първо, тя се изнася от скривалището си, от хамбара, и се оставя върху почвата; после, тя се заравя, и най-после се полива, дават ѝ се условия да расте, да се развива, да даде плод. Тези фази се забелязват и в живота на човека. Докато е мързелив, той казва: „Животът няма смисъл, той е пълен с мъчнотии“. Ученикът взима семето, посажда го в земята и казва: „Повече от това не зная какво да правя“. Казвам: който е станал ученик, той трябва да намери пътя, да върви напред, да расте. В процеса на растенето човек влиза в съприкосновение със светлината и топлината. Светлината представлява знанието, Мъдростта. Топлината представлява живота, Любовта. Щом почувствате светлината, ще знаете, че Божията Мъдрост и знание са започнали да действат. Щом почувствате топлината, ще знаете, че Божията Любов е започнала да действа. Не мислите ли по този начин, и животът ще изгуби за вас смисъл. Тогава ще търсите знания от хората, но тия знания ще ви доведат до ред заблуждения. В този случай едно трябва да знаете: всички хора са носители на Божественото начало, но само дотолкова, доколкото те го разбират и му дават път да се прояви. Често ще срещате хора, които са запушили своите тръби за Божественото и трябва да правят ред усилия, докато ги отпушат, докато ги изчистят. Не става ли същото и с прозорците на вашите къщи? Те прашясват отвън и отвътре, и вие трябва да вземете чиста вода, да ги измиете, за да виждате ясно през тях. И тъй, отпушете тръбите на Божествената канализация у вас, за да различавате слабото от силното и доброто от злото.

Беседа от Учителя, държана
на 19 юли 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_07_20 Най-малкото добро
рилска беседа

НАЙ-МАЛКОТО ДОБРО

Сега аз ще говоря малко, само една минута и половина, върху темата: „Най-малкото добро“. Кое е най-малкото добро в живота? Най-малкото добро е това, с което човек може в даден момент да си помогне. При каквито условия и да се намира човек, това, с което той може в даден момент да си помогне, е най-малкото добро. Най-малкото добро е в състояние да спаси, да улесни човека в трудните положения на неговия живот. Приближавате се при една голяма врата, искате да я отворите, но не можете. Защо? – Защото ключът на тази врата е или ръждясал, или изкривен, или изгубен. Ако е ръждясал или изкривен, като го сложите в ключалката, вратата не се отваря. Ако ключът е в изправност, щом го сложите в ключалката, вратата веднага се отваря. Следователно с ръждясал или изкривен ключ вратата не се отваря. Само с ръка не се отваря. Със златен гвоздей, даже, пак не се отваря. Какво трябва да направите? Да намерите нов, чист, прав ключ за тази врата и с него, колкото малък да е той по отношение на голямата врата, да отключите и да влезете вътре. И тъй, най-малкото добро е талисман, тайна, която Бог е поверил на човешката душа. Човек може да се стреми да стане цар, да бъде учен, но ако няма най-малкото добро в себе си, той нищо не може да постигне. Големият човек не яде ли? – Яде. Малкият човек не яде ли? – И той яде. Тогава каква е разликата между малкия и големия, между слабия и силния човек? Ако големият, силният човек не яде, той отслабва. Ако малкият, слабият човек не яде, той още повече отслабва. Обаче малкият, слабият като яде, колкото малък и слаб да е, все придобива сила. Тъй щото, това, което човек в даден случай придобива, или това, което му помага, е най-малкото добро. Ако си болен или неразположен духом, това показва, че си изгубил ключа на твоята врата. Казвате: „От какво е направен този ключ?“ Дали ключът е от желязо, от сребро или от злато, това не е важно. Намери ключа и отвори вратата. Едно време българите си служили с дървени ключове. Важно е човек да има ключ, с който да си отвори. Щом намерите ключа, вие започвате да философствате: „Какво ще правя, като отключа вратата?“ Намериш ли ключа, повече не питай. Отключи вратата, влез в къщата си и там ще намериш малко хляб, с който ще се нахраниш. Щом се нахраниш, ти се спасяваш, продължаваш живота си. Продължиш ли живота си, нищо друго не ти трябва.

Следователно най-малкото добро се състои в това, да знаеш в кой момент да мръднеш езика си и как да го мръднеш. Мръднеш ли езика си на време, всичките ти работи ще се наредят добре. Не го ли мръднеш на време,

нищо няма да постигнеш. Човек трябва правилно да мърда езика си! Станете ли сутрин, правилно трябва да мръднете езика си. Казвате: „Как става правилното мърдане на езика?“ – Както става правилното отваряне на устата, както става правилното отваряне на вратата. Ключът на една врата може да се постави отвесно, наклонено, нагоре, надолу в ключалката, обаче само един начин има, по който вратата може да се отвори. Ще вземете ключа, ще погледнете накъде и как трябва да се постави, след това ще го наместите внимателно в отверстието на ключалката и ще започнете да въртите на една или на друга страна. Казвате: „Не зная накъде да врътна ключа“.

Казвам: „Как можа да заключиш, а сега не знаеш да отключиш?“ Както си могъл да заключиш, така ще можеш и да отключиш. Когато си заключвал вратата, ти си въртял ключа на една страна. Сега пък ще завъртиш ключа на другата страна, точно обратна на първата. Същият закон срещаме навсякъде в природата, изразен с думите „прави и обратни действия“. Ако в духовния свят човек е завъртял ключа десет пъти, за да заключи една врата, също така и на физическия свят трябва да го завърти десет пъти, но в обратна страна. Какво правят съвременните хора на земята? Те намерят един ключ, зарадват се, че са го намерили, и веднага отиват да отварят с него. Сложат го в ключалката, завъртят ключа един път, но вратата не се отваря. Те казват: „Не можем да отворим тази врата“. И след това идват обезсърчения, отчаяния и т.н. Не, когато сте били в духовния свят, вие сте затворили тази врата десет пъти, следователно, по същия начин, и тук трябва десет пъти да въртите ключа в обратна посока на първата, за да отворите вратата. Трябва да дойде някой учен човек, да покаже на хората как да отключват вратите си. Той ще им каже: „Колкото пъти сте въртели ключа в една посока, толкова пъти трябва да го въртите и в обратна посока“. Казвате: „Нещастни хора има по света“. Кои са нещастни хора? Нещастни са тия, които въртят ключа само в една посока. За пример, отивате при един ваш съсед и му казвате: „Ти си лош човек!“ – Завъртите ключа един път. На другия ден пак отивате при него и му казвате: „Ти си лош човек!“ – Втори път завъртите ключа. Отивате при него десет дена наред и все завъртвате ключа в същата посока, като му казвате, че е лош човек. След известно време отивате при същия съсед за някаква услуга, да му искате нещо, но той не дава нищо. Върти си главата той и не иска да чуе какво му говорите. Сега той не е готов за услуга, нищо не иска да ви даде. Вие, пак по старому, казвате: „Аз нали зная, лош човек е той, не иска да ми услужи“. Не, така не се говори, така не се отваря вратата. Ти трябва да завъртиш ключа сега в обратна посока и то толкова пъти, колкото пъти си заключвал. Как ще стане това? Ще отидеш при съседа си и ще кажеш: „Братко, моля те да ме извиниш! Аз сгреших, мислих, че си лош човек, но съм се лъгал. Ти си добър човек“. Така ще му говориш десет дена наред,

докато той те погледне, усмихне се, отвори хамбара си и ти даде това, което искаш. – „Нямам свободно време, да му се извинявам.“ Питам: как има време да завъртваш ключа, а сега нямаш време да го отвъртваш? Който има време да завъртва ключа, той ще има време и да го отвъртва. Тази философия трябва да прилагате в живота си. Мнозина седят без работа и си говорят: „Аз съм лош човек“. Ти завъртваш ключа на една страна. Аз превеждам техните думи: „Господ ме е създал лош“. На другия ден пак казваш: „Не съм добър като другите хора“ – пак завъртваш ключа в първата посока. – „От мене нищо няма да излезе“ – пак завъртваш ключа в същата посока. – „Не вярвам вече в Бога, няма да Го слушам“ – пак завъртваш ключа. И наистина, ден след ден ти ставаш по-лош, по-упорит и започваш да се бориш, да излезеш навън. Обаче, колкото повече упорстхуваш, ти все повече се затваряш и казваш: „Лош е светът, лоши са хората, затвориха ме!“ Не, ти сам си се затворил и продължаваш да се затваряш, а Господ те поглежда от време на време. Това е по човешки казано. На Бога не дохожда на ум даже да се занимава с глупостите на хората. Казвате: „Не вижда ли Бог, че съм затворен?“ Когато вие се заключвате, Бог не присъства там. Защо търсите Бога тогава? Защо държите Него отговорен? Съвременните хора имат криви понятия за Бога. Те трябва да знаят, че когато човек греши, Бог не е там. Когато човек върши добро, Бог е там. Бог не присъства в греха. Щом човек греши, той е сам, без Бога. Защо е мъчно на човека, когато греши? – Мъчно му е, защото Господ не е при него, да види неговия грях. Човекът на греха казва: „Ако Бог беше при мене, когато грешах, Той щеше да ме види и нямаше да позволи да направя грях“. Вярно е, Бог не е в греха. Когато човек върши добро, Бог е при него и за това той се радва. Грехът не е нищо друго, освен заключване на човека в собствената му къща. Щом се види заключен в къщата си, той казва: „Какво ще правя сега?“ – Ще седиш затворен – нищо повече. – „Изходен път няма ли?“ – Има изходен път, но трябва да знаеш как да завъртиш ключа. Ще въртиш ключа в обратна посока. – „Не, обратно не се връщам.“ – Тогава ще вървиш напред. – „Вървя напред, но вратата не се отваря.“ – Значи няма друг изходен път, освен да се върнеш в обратна посока назад. Питам: какво разбирате под думата „обратно, назад“? Думата „обратно, назад“ подразбира да намерите онази посока, онзи начин на действие, по който, като вървите, да отключите вратата на къщата си, да излезете вън. Иначе въртите назад, не върви; въртите напред, пак не върви; въртите нагоре, надолу, надясно, наляво – все не върви. Тъй щото, като намерите ключа, ще го въртите нагоре и надолу, напред и назад, надясно и наляво, докато най-после излезете навън на свобода и на светлина. Това значи обратна посока на вашето минало. Някои хора седят затворени в къщите си, а при това искат да видят Бога. Как могат да Го видят при това положение? Освен това те не Го познават, а искат да Го видят. Как е възможно да видиш нещо, което не познаваш? Да виждаш

нещо, което не познаваш, е все едно слепият да вижда светлината. Може да вижда само онзи, който има очи, условия за виждане. Виждането подразбира знание, познаване на нещата. Следователно не познавате ли Бога, вие не можете и да Го видите. – „Как ще Го позная?“ – Друг ум, друго сърце и друга воля се изискват от тези, които сега имаш. С този ум, с това сърце и с тази воля, които имаш сега, Бога не можеш да познаеш. По този начин, както въртиш ключа, Бога не можеш да познаеш. – „Ама Бог ме създал такъв.“ – Докато мислиш по този начин, ти няма да познаеш Бога. Сега аз ще дам ново определение за Бога. Бог е най-малкото добро, което може да ви помогне в даден случай, да излезете от една голяма мъчнотия. Вие търсите Господа, но никъде не Го виждате. Къде е Той? – В най-малкото добро у вас. Имате ли най-малкото добро в себе си, с което можете да си помогнете, там е Бог, там се проявява Той. Какво са учили и учат философите за Бога, това остава за тяхна сметка. Какво са говорили дядо ви и баба ви за Бога, и то остава за тяхна сметка. Знайте, че ключът на философите, ключът на баба ви, на дядо ви са чужди ключове, които вие не можете да употребявате, да отваряте своите стаи. Всеки има свой собствен ключ за стаята си. Ти имаш сърце, за което Господ ти е дал ключ, сам да го отваряш и затваряш. Дадеш ли ключа от сърцето си на хората, те да го отварят и затварят, знай, че твоята работа е свършена, от тебе нищо няма да остане. Ще дойде един, втори, трети, ще отворят сърцето ти и ще пуснат в него да влязат говеда, овци, прасета, кокошки, които ще ядат, ще цапат, ще развалят, а ти няма да имаш възможност да пречистиш, да освободиш сърцето си от тези неканени гости. Защо? – Ключът не е в тебе.

Някой казва: „Защо хората са толкова лоши?“ Този въпрос не може да се разреши. Той е толкова дълбок, че никой досега не е могъл да го разреши. И ангелите даже не са разрешили този въпрос. Хората са лоши, защото сте им дали вашия ключ, да разполагат те с него. За да не бъдат хората лоши, ти трябва да държиш в ръцете си ключа на своето сърце и никому да не го даваш. Само на Едного можеш да повериш ключа на сърцето си, а именно, на най-малкото добро, на Бога в себе си. Само Бог има право да държи ключовете на човешките сърца. Тъй щото, единствената причина за нещастията в живота е неправилното мислене на хората. Те мислят, че всеки може да държи ключа на техните сърца. Така са мислили вашите деди и баби, но къде са те сега? И след всичко това вие питате: „Кой ли е взел ключовете ни?“ Не питайте кой е взел ключовете ви, но спомнете си кому сте ги дали вие. Някой човек е мързелив, не обича да работи, да се движи, затова дава своя ключ някому и казва: „Вземи този ключ, отвори стаята ми и донеси това или онова нещо“. Този човек е аристократ, иска другите да му служат. Обаче онзи, на когото сте дали своя ключ, отваря вратата на стаята ви, взима си хляб, затваря после вратата и изчезва. Вие го чакате ден, два, три, но той не се връща. Казвате: „Лош човек е той“.

Питам: той ли е лош, или вие? Този човек не постъпи добре по причина на това, че вие не излязохте умен. Когато турците се намерят в трудно положение, питат: „Какъв ще бъде краят на тази работа? Как може да се оправи тя?“ Вие как ще оправите вашата работа? Трябва ли да тръгнете от човек на човек да се оплаквате, че еди-кой си взел ключа ви и не го върнал? Ако тръгнете да се оплаквате, то е все едно, като намерите стомната си пълна с мътна, кална вода, да се оплаквате, че някой злосторник е направил това. Какво се ползвате, ако тръгнете от съсед на съсед да разправяте, че стомната ви била пълна с чиста вода, а някой я излял и сипал в нея мътна вода? Колкото и да се оплаквате на съседите си, водата в стомната все мътна ще си остане. Из цялото село да се знае това, пак няма да ви помогне. Всички съседи ще минават-заминават и все ще питат: „Кой ли е сипал мътната вода в стомната?“ Колкото и да се питат едни-други, никой не знае истината. Онзи, който ходи из цялото село да се оплаква, той прилича на селски кехая. Казвате: „Какво трябва да правя?“ – Ще напуснеш кехаялъка. Какво прави кехаята? Той се качва на някое високо място и оттам вика, съобщава на хората нещо ново. Днес това правят с барабан. Тази е една от лесните работи, за аристократи хора. Такъв аристократ бил в миналото и волът. Той се разхождал свободно из горите, ял и пил, прах не е падал на гърба му. Той ял най-хубавата храна, пил най-чистата вода и се пекъл на слънце. По едно време волът чул, че човекът отворил страннориемница, в която приемали всички пътници много добре. Той отишъл при него и започнал там да се храни. В първо време човекът го угощавал добре. Впоследствие, когато волът заборчлял, човекът го впрегнал на работа, да му оре нивата. Тъй щото, и до днес още волът не може да се освободи от веригите на човека. Вечер, когато се прибере у дома си, и тук не е свободен. Питам този стар аристократ: защо му дойде това нещастие до главата? Защо го впрегнаха да оре? Беше време, когато той свободно ходеше по горите, махаше опашката си и нищо не учеше. Същото може да се каже и за човека. Който не учи, който не знае как да мърда езика, очите, ръцете, краката си, той ще изпадне в положението на впрегнатия вол. Следователно видите ли един впрегнат вол, помислете си, че ако не учите, ако не работите, и вие може да изпаднете в такива лоши условия. Щом знаете това, не питайте защо Господ е създал така света? Учете и работете, без да търсите разрешение на въпроса, защо има страдания. Едно е важно за вас: да намерите най-малкото добро. Изпаднете ли в трудно положение, потърсете най-малкото добро – Бога – в себе си. Болен си, нямаш близки, нямаш слуга да ти помага, чудиш се какво да правиш. Потърси най-малкото добро в себе си и поискай то да ти помогне. Щом апелираш към него, то ще ти се притече на помощ: постепенно ще започнеш да сваляш левия си крак, после десния, ще слизаш на земята, обаче не ще можеш да се изправяш на краката си; ще пълзиш и полека-лека ще дойдеш до вратата, която ще намериш

притворена. Ще я отвориш внимателно и ще излезеш вън от затвора. Така ще правиш няколко дена наред, докато на десетия ден вече се усетиш доста силен и можеш свободно да слизаш от леглото си, да излизаш вън. След това ще изпиташ глад. Ще потърсиш тук-там в долапите сух хлебец, който ще натопиш в малко вода и сладко ще го изядеш, като благодариш на Бога за сухия хлебец, за водицата, за здравето. Щом се изправиш на краката си, това се дължи на най-малкото добро в тебе, което е дошло да ти помогне. Малкото добро е слугата, който дохожда да помогне на своя господар, да се изправи на краката си, да повдигне главата си и да излезе вън от затвора. Казвате: „По-лесен начин от този няма ли?" – Няма. Този е най-лесният начин. – „Не може ли изведнъж да се постигне това нещо?" – Ако дочакате още десет години, тогава ще ви кажа по кой начин може да постигнете нещата изведнъж. Вие търсите лесния път, но засега ще се задоволите с най-малкия ключ, с най-малкото добро. След десет години ще получите повече. Колко са десет години? Те са десет секунди. За разбирането на това се изисква будно съзнание. Вие казвате: „Кой ще бъде жив след десет години?"

Казвам: ако съзнанието ви не е будно, каквото и да ви кажа, няма да го разберете, но и след десет години няма да го разберете. Ако съзнанието ви е будно, ще разберете, че тъй, както стават нещата, това е най-добре. Бог е създал един разумен свят, но вие не сте вървели правилно, вследствие на което носите последствията на вашия изопачен живот. Съвременните хора се радват и скърбят, но техните радости и скърби са чужди. Те се радват на чуждото, което всеки момент може да им се отнеме. Някой се радва, че намерил торба с пари и казва: „Ще уредя работите си!" Обаче не се минава много време, тича един запъхтян, уморен човек след него и пита: „Не намерихте ли на пътя една торба с пари? Ако не дадете парите на собственика, ще намерите затвора". Щом вземат торбата с парите, вие започвате да скърбите. Питам: защо скърбите и защо се радвате? Не гоните ли Михала по горите? Който има малкия ключ в себе си, т.е. ключът на най-малкото добро, и знае да отваря с него, той ще отиде у дома си, ще отвори касата си и ще вземе, колкото пари му трябват. Чуждото не бутайте! От своето можете да вадите, колкото искате, но с чуждото нямате право да разполагате. Взимате ли от чуждото, вие вършите престъпление. Някой се натъква на ред страдания и казва: „Голяма беля ме сполетя". В какво се състои белята на този човек? Той намерил някъде чужди пари, които после му взели. Ще ги вземат, разбира се, чуждото всякога се взима назад. По-голяма беля или страдание за човека от това няма. Или, дойде някой, каже му една обидна дума. За пример, каже му, че е лош човек, че е грешник. Трябва ли да се обижда от това? Кой човек е лош, и кой – добър? Може ли да се нарече добър човек този, който не изпълнява волята Божия? Може ли Бог да бъде доволен от този човек? Обаче истински добър човек е

този, който, откак Бог го е създал и досега, всякога е изпълнявал волята Божия. От такъв човек и Бог, и всички живи същества около него са доволни. Когато добрият човек направи една погрешка, той веднага тегли права линия под нея и я коригира. Като пише писмо, човек може да сгреши, но веднага след това той зачерква погрешното и отгоре го изправя. Тъй щото, страданията на съвременните хора са фиктивни, те са страдания насън, в тях няма нищо реално. Когато някой плаче, аз виждам, че той има мехурчета с вода около очите, и като ги изстисква, те овлажняват очите му, от което и той се трогва, и близките му се трогват. Всъщност той още не знае какво нещо е скръб, какво е страдание. Само онзи човек страда, който знае как да завърти ключа и да отвори вратата. Той е дошъл вече до края на страданията. Всеки друг, който охка, плаче и не слага ключа да отвори вратата, той още се забавлява, той не е познал страданието. Тези страдания приличат на страданията на гладния, който има хляб в стаята си, има ключ от вратата на стаята си, но няма желание сам да си отвори. Той ходи тук-там, разправя, че три дена е гладувал и пита: „Няма ли кой да ми даде малко хляб?" Минават покрай него един, двама, трима, заминават си, никой не му дава хляб. Защо? Искат да го заставят сам да си вземе хляб. Някой мине, казва: „Нямам хляб за такива будали като тебе".

Казвам: все ще се намери някой да каже истината в очите. Хората и когато се обичат, и когато се мразят, все ще си кажат по нещо. Като види своята възлюбена, младият момък ѝ казва: „Ти си моята спасителка, моето божество. Ти осмисляш живота ми, без тебе не мога да живея". Не се минава много време, той започва да ѝ казва, че е лоша жена, подобна на нея никъде не може да се намери и т.н. Защо я нарича лоша жена? – Защото не му е угодила в нещо. И тъй, най-важният въпрос в живота е въпросът за най-малкото добро. Нека остане в ума ви мисълта, че най-малкото добро е това, което всеки даден момент може да ви помогне. Речете ли, че Бог не ви помага, че Той ви е забравил, ще знаете, че това е ваше схващане за Бога. В този случай вие говорите за Бога като за човек. Само човек може да забрави човека, но Бог никога не го забравя. Бог не обича да го занимават с празни работи. Отидете ли при Него, няма да му разправяте, че сте окаляни, че имате много грехове и т.н. Дойдете ли до Бога, първо ще влезете в банята да се измиете, и то сами, без помощта на слуги. Какви по-добри слуги от очите, ушите, носа, устата, ръцете и краката на човека? Бог е дал на разположение на човека 31 слуги: две очи, две уши, две ноздри, една уста, два крака, две ръце с по десет слуги на тях. Какво по-голямо благо за човека от тия 31 слуги?

Природата е дала в услуга на човека много слуги, но той не знае как да се разпорежда с тях, не знае имената им. За пример, каква е службата на малкия пръст на ръката, не знаете; каква е службата на големия пръст на

крака, също не знаете. Вследствие на това незнание вие сте объркали службите на вашите слуги и търсите други някои да ви помагат. Ако човек знаеше как да завърти ръката си или един пръст от ръката си, той щеше да разреши един от важните въпроси на своя живот. От правилното движение на ръката се определя, например, решението на една трудна задача. Казвате: „Възможно ли е това?" – Възможно е, разбира се. Представете си, че някой човек е затруднен нещо, стои замислен, решава един въпрос. Дохожда при него друг и му казва: „Братко, подай си ръката!" Ако знаеш как да подадеш ръката си, този човек ще ти даде хляб и ще си замине. Трябва ли да питаш защо е този хляб, кой го дава и т.н.? Не, нищо не питай, вземи хляба и заповядай на слугите си да се разпоредят с него, както трябва. Ще дойде първият слуга – устата, и ще приеме хляба в себе си. Той ще заповяда на другите 32 слуги, зъбите, да приготвят китарите си и да започнат да свирят. Капелмайсторът – езикът, ще даде тон и оркестърът ще започне. Щом се свърши хлябът, и музиката ще престане. След това хлябът ще влезе по-навътре, а ти само ще наблюдаваш, няма да даваш мнението си.

Казвам: необходимо е понякога човек да наблюдава, без да говори. Интересно е човек да наблюдава привидността на знанието. Представете си, че един човек се облече хубаво, като професор, и се разхожда между учени хора. Той може външно да се държи като професор, но има ли знанието на професора? Дрехите на професора могат ли да му предадат знанието? Не, дрехите на професора не носят със себе си знанието. Ако съблекат професорските дрехи на този човек, той губи ли нещо? Този човек нито губи, нито печели. Доброто не е външна дреха, като тази на професора, от която очаквате да ви предаде нещо. Вие можете да облечете дрехата на доброто, можете да обуете неговите обуща, да сложите неговата шапка, но те ще ви ползват толкова, колкото професорската дреха ползва невежия. Вие можете да облечете дрехата на професора, да отидете с нея между студентите, но какво ще им преподавате? Какво ще бъде вашето положение, ако студентите знаят повече от вас? Още при отваряне на устата, преди да изговорите първата дума, студентите ще ви изпъдят навън. Следователно искате ли да бъдете професор, ще носите дрехите на професора, но ще носите и неговото знание. Иска ли човек да има тежест пред себе си и пред другите, той трябва да носи най-малкото добро в себе си. Има ли най-малкото добро в себе си, той е професор; няма ли го, той не е никакъв професор. Който няма най-малкото добро, работите му, от единия до другия край, ще бъдат затворени. Много хора стоят и мислят, че са болни, че работите им не са уредени, че никой не ги обича, че всички са ги забравили и т.н. Това са лъжливи положения. Преди всичко Бог не е изпратил хората на земята да очакват любов едни от други. За какво са пратени хората на земята? Всеки сам трябва да си отговори на този въпрос.

Защо отива човек при извора? – Да пие от чистата вода на извора, да уталожи жаждата си. Казвате: „Всички хора все за водата на извора ли са дошли?“ За какво са дошли хората, изобщо, оставете този въпрос настрана. Обаче едно трябва да знаете: когато хората отиват към извора, всички имат едно желание, една цел, един стремеж – да пият от водата на този извор, да утолят жаждата си. Щом се напиеш от тази вода, благодари на Бога, че си я намерил. По-нататък, кой как пие, не се интересувай. Нека всеки пие, както намира за добре! Един може да пие направо от извора с устата си, друг – с ръката си, трети – с чашка и т.н. Всеки ще пие вода по своему. Ако се намерите пред някой кладенец, как ще пиете вода? Искате ли да пиете вода от кладенеца, там ще имате нужда първо от кофа, а после всеки ще пие по свой начин. Тъй щото, иска ли човек да се добере до най-малкото добро в себе си, той трябва да се освободи от външните впечатления за хората, да остави хората настрана, да не се занимава с тях. Преди всичко хората не си приличат. Външните проявления, това не е човекът. Някой се разгневил – това не е човекът. Някой се проявил зле – това не е човекът. Друг постъпил добре – и това не е човекът. Това са професорски дрехи само, но истинският професор не е в тях. Може ли водата в шишето да стане по-добра или по-лоша от водата на самия извор? Ако става въпрос за извора, за него може да се каже, че водата му е добра или лоша, защото водата излиза от него и пълни шишетата. Същото може да се каже и за хората. Те не са нищо друго, освен шишета, стомни, които се пълнят от изворите на живота. Следователно не приписвайте на човека качества, които не са негови! Изучавайте себе си, изучавайте и хората, както Бог ги е създал. Ако не се изучавате по този начин, вие напразно губите времето си. Искате ли да не губите времето си, започнете с най-малкото добро в себе си. Изучавайте най-малкото добро в себе си и в другите! Само то може да ви помогне. Казвате: „Как ще намерим най-малкото добро в човека?“ Представете си, че вие сте гладни. Отивате при едно дърво, откъсвате си един плод и задоволявате глада си. Вие обичате вече това дърво, защото в дадения случай то ви помага. Имате един учител, който ви преподава по нещо. Вие го обичате, защото получавате нещо от него. Слушате един музикант или певец, и него обиквате, защото ви дава нещо, помага ви. Обичате хлебаря за хляба, който ви дава. Обичате свещта за светлината, която ви дава. Обичате стомната за водата, която ви дава. Обичате извора за водата, която уталожва жаждата ви. Обичате цветето за миризмата му. Обичате Бога за живота, за благата, които всеки ден ви дава. Следователно искате ли хората да ви обичат, непременно трябва да им дадете нещо от себе си. Не давате ли нищо от себе си, не очаквайте да ви обичат. Вижте какво прави изворът и постъпвайте като него! Изворът, който хиляди години тече в планината, скърби ли, ако никой не го посети? Той извира, тече, подскача около камъните, полива всичко, което срещне на пътя си, дава и заминава, без да се оплаква някому, че непрекъснато

работи. Той се радва, че върши някаква работа и от никого нищо не иска. Питам: трябва ли вие да се оплаквате? Вашето положение не е ли по-добро от това на извора? Съвременните хора постоянно се оплакват, че крак ги боли, или глава, или око, или стомах – все от нещо страдат. Искате ли да не страдате, да не изпитвате никакви болки, вие трябва да се освободите от отрицателните състояния на живота. Те не са нищо друго, освен резултат на онази наслоена кал, утайки от миналото. Освободите ли се от тях, и Бог ще заличи греховете ви. Веднъж завинаги забравете старото и не го споменавайте! И тогава кажете в себе си: „Аз трябва да бъда здрав, както Бог иска! Аз трябва да бъда добър, както Бог иска! Аз трябва да бъда силен, както Бог иска!“ Желанието на Бога е да бъдете здрави, умни, добри, силни. Това не може да стане изведнъж, но постепенно. Всеки ден ще прибавяте по нещо към здравето, добротата, силата и разумността си. Мнозина казват: „Толкова години вече как работим, не сме ли станали по-добри, по-умни, по-силни, по-здрави?“ – От толкова години насам вие сте затваряли само, и сега трябва да отваряте. Вие искате да станете добри, умни, силни, че тогава Бог да ви обикне. Не, Бог ви обича такива, каквито сте, заради това, което е вложил във вас още от създанието на света. Няма защо отсега нататък да ви обиква. Ако вие искате да придобиете нещо и тогава Бог да ви обикне, вашата работа е свършена. Вие искате да облечете професорска дреха и така да се явите пред Господа да ви обикне. Обаче види ли ви Господ с професорска дреха, Той веднага ще каже: съблечете професорската дреха на този човек! Нека той дойде при мене такъв, какъвто съм го изпратил на земята. Това значи: хвърлете лъжливото настрана, съблечете се от него. Останете само с истината, която Бог е вложил във вас! Само по този начин ще имате любовта на Бога. Само по този начин ще имате правилни разбирания за живота. Някой казва: „Аз благодаря на Бога за всичко, което ми е дал“. Ти благодариш, но лежиш болен на леглото си. Ако наистина си благодарен, ти трябва да имаш силата да станеш от леглото, да излезеш вън, да се печеш на слънцето и да слугуваш на хората. Който има желание да слугува на хората, той има най-малкото добро в себе си, което в даден момент може да му помогне. Сложите ли в ума си мисълта да слугувате на Бога, и здравето, и силата, и доброто, и разумността – всичко ще дойде. Не дохожда ли това нещо, ще знаете, че причината е у вас. Тогава ще работите, ще се молите, докато дойдете в съгласие не само с Бога, но с всички живи същества. Придобиете ли това, където и да минете, всички ще ви познават, ще гледат на вас като на същество, което не мисли да взима, но само дава. Влезе ли този човек в някоя градина, той веднага ще полее цветята, в благодарност на което те ще му дадат своето благоухание. Следователно не мислете нито за себе си, нито за другите това, което не сте.

Спрете се върху Божественото у вас. Вземете ключа на най-малкото добро

и отворете с него първата стая. В нея ще намерите онова, което от дълго време чакате. Там ще намерите много книги. Вземете първата книга, която ви се попадне, и вижте какво е написано в нея. Аз казах още в началото на беседата, че ще говоря само една минута и половина, а говорих много повече. Всичко, което ви говорих извън тази минута и половина, е от вашата стара философия и наука, която съм възприел от вас. Аз говорих това, което вие сте учили, за да очистя праха около вас и у вас. Тъй щото, моето, което говорих, беше за най-малкото добро, с което можете да си помогнете. И тъй, най-малкото добро е това, което човек може всеки ден да приложи в живота си. Вън от него всички неща са ненужни терзания. Там законът съществува. Където няма закон, там има свобода. Където има свобода, там се проявява най-малкото добро, с което човек може да отвори ума и сърцето си. Дръжте се за най-малкото добро и всичко непотребно отхвърлете настрана. Отхвърлете болестите, безпокойствията, страданията – те не съществуват. Хвърлете товара от гърба си! Вие сте в състояние да се освободите от него. Освободете се от ненужните страдания и не питайте защо сте се окаляли, защо сте се напрашили. Не питайте защо обущата и дрехите ви са скъсани. Днес сте окъсани, утре ще бъдете с нови дрехи. Тези неща са временни, а не постоянни. Мястото не е постоянно нещо. Днес сте на планината, утре сте в долината. Днес нещо нямате, утре ще го имате. Нищо не е постоянно в света. Някой направил къщата си там, където не трябва. Никой не живее там, където Бог му е определил. И затова, като сте дошли на планината, където Бог е определил, мнозина казват: „Защо ли дойдохме тук да живеем?“ Да, тук се дивее, а по градовете хората умират. Кое е по-хубаво: да дивеете или да умирате? За предпочитане е човек да подивее, отколкото да умре. Защо хората са недоволни от своя живот? – Защото живеят там, където Бог не ги е поставил. И след всичко това казват: „Аз не искам да боледувам, не искам да страдам, не искам да бъда невежа“.

Казвам: всичко това може да се избегне, като заемете мястото, което Бог ви е определил. Мислете като Бога, вършете това, което Той иска, и вие ще реализирате копнежите на своята душа. Казвате: „Как се познава, дали имаме най-малкото добро в себе си?“ Ако вашият ключ отваря вратата на вашето сърце, на вашия ум и на вашата воля, то е най-малкото добро у вас. Някой казва: „Аз не съм добър човек“. – Значи ти не си на мястото, където Бог те е поставил. – „Какво трябва да правя тогава?“ – Ще намериш мястото си, където Бог те е поставил. – „Няма кой да ми помага.“ – Не, ти не говориш Истината. Досега ти си имал помощта на Бога, на ангелите, на майка ти, на баща ти, на приятели, и ако не признаваш тази помощ, това говори зле за самия тебе. Това, което си придобил и изработил досега, показва, че си имал помощта на много същества и не ти остава нищо друго, освен да благодариш. От всички сега се изисква да съблечете професорската дреха и да облечете дрехата на служенето. Само по този

начин ще изразите благодарността си към Бога за всичко, което ви е дал и направил за вас. Сега, през целия ден дръжте в ума си свещената идея, да мислите за всичко, което Бог е направил за вас отначало на създаването ви досега. И тогава, дойде ли новото, забравете старото. Без новото вие не можете да растете, да се развивате. И като дойде новото, трябва да го пазите. За тази цел от всички се изисква правилно разбиране, да различавате новото от старото. Не запазите ли новото, нищо повече няма да ви се даде. Ако имате една хубава копринена дреха, няма ли да я запазите? Ще я пазите, разбира се, защото знаете колко мъчно се преде и тъче коприната. Не само вашият труд е ценен, но и този на бубите. Знаете ли колко буби стават жертва за една копринена дреха? Вие се радвате на копринената си дреха, но бубите казват: „Наша работа, наш живот е тази дреха!“ Вие поглеждате новите си обуща и се радвате, но воловете казват: „Отиде кожата ни! Отиде животът ни!“ За да се оправдаят жертвите на бубите или на воловете, вие трябва да носите в себе си доброто, което те имат. Не носите ли тяхното добро, вие ще страдате, ще се мъчите, ще умирате, без да знаете защо става това. Следователно искате ли да не страдате, стремете се да реализирате най-малкото добро. Не бързайте да постигнете преждевременно това, което не е по силите ви. И най-хубавата професорска дреха да облечете, пак ще останете това, което сте. Съблечете тази дреха и останете с вашата. Трябва ли да очаквате дядо ви да умре, да получите наследството му и да станете богат човек? Ако вие очаквате наследството на дядо си, а друг някой си купи десет декара земя, които насажда с хубави плодни дървета, кой от двамата по-скоро ще забогатее? Случва се, че дядото скоро не умира, и внукът дълго време трябва да ходи със скъсани дрехи, защото, докато е жив, дядото не дава пари. Онзи пък, който е насадил десетте декара земя с плодни дървета, в няколко години само ще се ползва от плодовете на своя труд.

Казвам: не влагайте надеждите си в дядо си! Насадете нивата, която Бог ви е дал – вашето сърце, вашият ум и вашата воля – и на тях разчитайте! В тази нива е Божественото. Него разработвайте и на него се надявайте. То е най-малкото добро, вложено в душата на всеки човек. Дръжте се за най-малкото добро в себе си, за най-малкия ключ, с който можете да отваряте, както своето сърце, така и сърцата на всички добри хора.

Беседа от Учителя, държана
на 20 юли 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_07_23 Ценни мисли из книгата на Великия живот
рилска беседа

ЦЕННИ МИСЛИ ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ (I)

Постигнатият път, изгряващата истина и постигнатият живот са радост, веселие и мир, щастие, блаженство и доброта.

Мислѝ върху водата, която тече надолу, върху вятъра, който вее нагоре, и върху светлината, която свети навсякъде.

Хлябът е за сърцето, мисълта – за ума, а работата – за човешкия дух.

– 23 юли 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_07_24 Ценни мисли из книгата на Великия живот (II)
рилска беседа

ЦЕННИ МИСЛИ ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ (II)

Мислете върху изворите на живота, на знанието и на свободата.
Туй, което не остарява, е дрехата на Любовта.
Туй, което не се мени, е дрехата на Мъдростта.
Туй, което не се губи, е дрехата на Истината.
Изгряващата звезда показва красотата на нощта, а изгряващото слънце показва славата на деня.
Туй, което носи съблазън и радост, поле се казва.
Туй, което носи опасност и чистота, планина се казва.
Туй, което задоволява душата, е Любовта.
Туй, което задоволява духа, е Мъдростта.
Туй, което осмисля всичко, е Истината.
Път без прах, истина без съмнение и живот без страдание, това е безсмъртие.
Тъмнина за силните, светлина за слабите, скърби за здравите, радост за болните.
Здравият да се радва на скърбите си, а болният – на радостите си.
Младостта е дреха на живота.
Светлината е дреха на знанието.
Свободата е дреха на здравето.
Живот без добродетели е подобен на градина без цветя, на дървета без плод.
Не търси това, което не ти трябва.
Не носи това, което не те задоволява.
Бъди всякога свободен и никога не се впрягай.
Сложи хомота на почивка, а силата си на работа.
Постави страха страж на силните.
Постави милосърдието страж на слабите.
Дружи с това, което не остарява – Любовта.
Дружи с това, което не потъмнява – Мъдростта.
Дружи с това, което не се ограничава – Истината.
Начало на всички неща е Духът.
Начало на Духа е Любовта.
Зенитът на Духа е Мъдростта.
Краят на всички неща е Истината, която носи свобода.
Край има само там, където престават всички противоречия.
Начало има само там, където всичко е в съгласие.

Светът е това, в което всичко се проявява.
Търси произхода на всички неща, за да намериш Бога в душата си. Той се нарича силният в силните и слабият в слабите; безсмъртният в безсмъртните и безсмъртният в смъртните; любещият в любещите и любещият в безлюбещите. Той проникава всичко. Където е Той, там е животът, там е знанието, там е свободата. Той е великата безопасност на всичко.
Скръб е това, което не се разбира.
Радост е това, което се разбира.
Това, което се сее, е радост.
Това, което не никне, е скръб.
Това, което се жъне, е знание.
Вода, която се сгрява и изстива, не е вода.
Вода е това, което нито се сгрява, нито изстива.
Туй, което не се хваща, е светлина.
Туй, което не се разбира, е любов.
Туй, което не се постига, е свобода.
Неуловимото е светлината; неразбраното е любовта; непостижимото е свободата.
Не ставай преждевременно светия.

– 24 юли 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_07_26 Ценни мисли из книгата на Великия живот (III)
рилска беседа

ЦЕННИ МИСЛИ ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ (III)

Размишление върху трите извора на живота, които никога не се разместват. Те са: живот без страдание, мисъл без съмнение и свобода без ограничение.
Посрещай този, който слиза.
Изпращай този, който възлиза.
Търси това, което не губи сладчината си.
Търси това, което не губи светлината си.
Не уповавай на безсилието.
Търси общението на разумното.
Приемай този, който никога не е канен.
Нахрани този, който никога не е нахранван.
На гнило дърво не се качвай.
Търси нива, която е орана, градина, която е копана, и лозе, което е брано.
На път врата не поставяй.
На лед къща не съграждай.
Туй, което не се забравя, е вярно.
Туй, което се забравя, е преходно.
Гладът без хляб се помни, с хляб се забравя.
Когато бягаш, носи страха на гърба си; когато се спираш, носи любовта в сърцето си.
Храни обезсърчения, повдигай падналия.
Обичай житните зърна и всякога ще бъдеш доволен.
Три неща в живота си не избягвай: вода, която тече, вятър, който вее, и светлина, която грее.

– 26 юли 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_07_27 Подражатели на Бога
рилска беседа

ПОДРАЖАТЕЛИ НА БОГА

Размишление върху добрите условия и върху 8-ми стих, 8-ма глава от Евангелието на Йоана: „И пак се наведе долу и пишеше на земята“. Ще прочета 5-та глава от Посланието към Ефесяните, а ще говоря върху първия стих: „И тъй, бивайте подражатели на Бога!“ Тази глава от Посланието за мнозина е неразбрана. Някой ще каже: „Защо жената трябва да се покорява на мъжа и да се бои от него?“ Питам: от какво се бои човек? Човек се бои от това, което не разбира. Всяка опасност в живота произтича от това, което човек не знае и не разбира, а не от това, което знае и разбира. За онзи, който е на полето, няма никаква опасност да падне някъде и да си строши крака; обаче за онзи, който се качва по високи планински върхове и не знае как да се качва, има опасност да падне и да си строши крака. Въпреки това всеки обича да се качва по високи върхове. Ако запитате човека, защо обича да се качва по високи планински върхове, той ще каже: „Приятно ми е да се качвам по високи върхове, да гледам оттам кръгозора, който се открива“. И наистина, няма по-красиво нещо за човека от стремежа му да постигне най-високия връх. Какво е придобил при това изкачване на върха и дали се оправдават усилията му, той сам знае. Питам: ако гладният яде и не придобива сила, има ли смисъл това ядене? Когато човек яде и не придобива сила, той прилича на натоварено животно, което чака само да дойде някой и да го освободи от товара. Има смисъл да се товари човек, но съзнателно. Да се товариш съзнателно, подразбира сам да се товариш и сам да се разтоварваш. Който сам се товари и разтоваря, той знае какво има в чувала и може да спре, когато пожелае. Щом спре, ще извади част от товара, ще се облекчи и пак ще продължи пътя си. Остави ли човек други да го товарят и разтоварят, това говори за неговото невежество. Такъв човек, в края на краищата, ще каже: „Условията на живота са такива, така сме създадени от Бога, родени сме със слабости, майка ни и баща ни са били слаби хора, но ще поживеем малко на земята и като умрем един ден, всичко ще се свърши“. Такива са размишленията на невежия, на простия човек, на животното. То казва: „Както се родих, така ще умра. Ако има ядене, ще ям и после ще легна да си почина. Ако няма ядене, ще тръгна да търся начин, как да се нахраня. Така ще се нижат ден след ден, докато най-после всичко ще се свърши с мене“. Така разсъждава животното и маха опашката си. Опашката на животното може да се уподоби на бастуна на съвременните хора. Много аристократски синове, като не могат да свършат университета, те се обличат добре, вземат бастуна в ръка, въртят го, с което искат да кажат: дали сме свършили университет или не, земята продължава да се върти,

както ние въртим бастуните си. Вярно е, че земята непрестанно се върти, но тя носи нещо със себе си. Казвате: „Ние въртим ли се?“ Всеки човек се върти наляво, надясно, напред, назад. При това човек не само се върти, но още се и огъва. Добро нещо е огъването. Какво щеше да представлява земята, ако не беше огъната? Тя щеше да бъде плоскост, нищо повече. Тъй щото, благодарение, че земята е огъната, ние виждаме по нея полета, долини, високи върхове и т.н. Голямото разнообразие на земята се дължи на огъванията, които тя е претърпявала. И до днес още земята продължава да се огъва. Питам: какво ще стане със земята, ако върховете се превърнат в полета, а полетата във върхове? Върхове без полета и полета без върхове си приличат. Главата на човека представлява връх. Кое представлява полето? Сега, в този смисъл, ще дам едно изречение за размишление: „Глава, която храни светли мисли, сърце, което храни светли чувства, тяло, което храни светли сили, и кратуна, която възприема чиста вода, са желателни неща“. Тази мисъл е неразбрана; дълго време се изисква, за да се разбере, да стане понятна. Кога главата може да храни светли мисли? Философски казано, не е нужно главата да храни светли мисли. Какво се разбира, като казваме, че майката храни детето си? В прав смисъл на думата, майката не храни детето си, то само̀ се храни. Обаче майката дава условия само на детето да се храни. Тя му дава храна, а то само дъвче. Когато детето дъвчи храната си, ред фактори взимат участие в този процес. Те помагат за развитието на детето. Тъй щото, да храниш една светла мисъл, това подразбира още да ѝ дадеш възможност да се прояви, да намери своето място. Въз основа на това правя следния извод: когато мислите са на мястото си, когато чувствата са на мястото си, когато силите са на мястото си, когато кратуната е на мястото си, тогава се постигат желаните неща в живота. Какво се разбира под думата „място“? Не може да се нарече място онова, за което хората се карат. То е арена на сблъсквания, на борби, на противоречия. Където стават борби, там има ранени, осакатени, страдащи хора. Тъй щото, в прав смисъл на думата, мястото означава онзи пункт, в който никой не е влизал. Когато мисълта попадне в този пункт, именно, там е нейното място. Сега вие сте на този връх, но мисълта ви не е на тези камъни. Тук присъства само кратуната ви, но от нея трябва да се започне. Хората се смеят на думата „кратуна“, и когато казват за някого, че има кратуна, те искат да кажат, че този човек има празна глава. Значи само празната глава е кратуна. Щом главата е пълна, тя не е кратуна, защото дава тон на нещата. За такава глава може да се каже изречението: „Ум без противоречия, сърце без скърби, дъно без кал, желателни добрини са“. В Посланието към Ефесяните се говори за отношенията между мъжа и жената, въз основа на което аз ще направя едно сравнение, какво представлява мъжа и какво – жената. Слънцето, което грее отгоре и дава условия на зрънцето да расте, е мъжът. Следователно зрънцето трябва да се бои да не се лиши от светлината, да престане да расте. Близо ли е

слънцето до зрънцето? Такива трябва да бъдат отношенията на мъжа към жената. Каквато е любовта на слънцето към зрънцето и на зрънцето към слънцето, такава трябва да бъде любовта на мъжа към жената и обратно. Така е в природата. В живота, обаче, жената взима един мъж, натовари го с ред ангажименти и от ден на ден си омръзват един на друг, стават нетърпими. Жената казва: „Омръзна ми този човек, не искам повече да го гледам!" След всичко това тя ще го накара да ѝ свърши някаква работа. И мъжът има същите отношения към жената. Това не е нито мъж, нито жена. И тъй, каквото е отношението на израстващото зрънце към слънцето, такова е отношението на човешката душа към Божествения Дух. Човешката душа трябва да изпитва страх и трепет към Божия Дух, защото животът, растенето ѝ зависи от Него. Тези отношения определят живота, който по механически начин не може да се нареди.

Божият Дух всеки ден изгрява, всеки ден ни донася своите блага доброволно, без да сме го канили, без да очаква някакво възнаграждение. И тогава, като излизам да посрещна слънцето, аз казвам, че то изгрява за мене и аз излизам за него. Това не значи, че слънцето може да се обсеби от някого. Не, никой не е в състояние да обсеби слънцето. Обаче едно е вярно: това, което слънцето дава на едного, на никого другиго не може да го даде. То всекиму дава по нещо специално. Иначе, даде ли някому туй, което се пада на друг човек, това ще предизвика голямо нещастие и за двамата. Моето благословение е само за мене. Благословението на всеки човек е специално за него. Ако някой се откаже от своето благословение за сметка на другите, това е престъпление. Тъй щото, грешките, страданията и нещастията на съвременните хора се дължат на обстоятелството, че те отхвърлят благословенията, които Бог им е дал. За пример, Бог казва на хората да бъдат умни, добри, търпеливи, любещи, ученолюбиви, но те отхвърлят всичко това, отказват се да изпълнят Неговата воля. Новото определение за мъжа и жената е като зрънцето, което расте, и слънцето, което го огрява. Това показва, че те трябва да бъдат един за друг винаги желателни. Яви ли се най-малкото нежелание един към друг, всичко между тях изчезва. Това вече не е нито мъж, нито жена. Когато мъжът види жената, тя трябва да му причини радост. Когато жената види мъжа, и той трябва да ѝ причини радост. Когато човек види слънцето, той се радва, понеже има отношение към него. Когато отношенията на хората към слънцето са правилни, и временните им отношения към другите същества ще бъдат правилни. Когато някой се жени, това е временно положение. Мъжът за жената и жената за мъжа е залъгалка, каквато е куклата за малкото момиченце и randкончето – за малкото момченце. Букварът е залъгалка за напредналия ученик. Яденето е залъгалка за хората на земята. То е временен процес. Зад яденето стои нещо по-велико – храненето, което ще дойде по-късно. Всички съвременни хора се приготвят за великото,

което иде. Ако малкото момиченце не се занимава с кукли, не им шие дрешки, то се препоръчва зле. Всички намират, че има някаква анормалност в това момиченце. Защо? – Защото зад куклата се крие някаква велика идея. Малкото момиченце има ли някаква идея за мъжа? Не, за него мъжът е витрина, на която то ще си хареса една кукла. Щом си хареса една кукла, то ще каже на баща си: „Татко, искам да ми купиш една кукла“. Бащата го завежда на пазара, влизат в един магазин и след като гледа тези-онези, големи и малки кукли, най-после то казва: „Тази кукла ми хареса“. Бащата купува куклата и двамата радостни се връщат у дома си. Не е смешно, когато малкото момиченце иска кукла да играе с нея, но смешно е, ако това момиченце пожелае да се жени, преди да е играло с кукли. Питам: какво означава женитбата? Женитбата означава желание за живот. Който мисли да се жени, той иска да живее. Живееш ли, ти вече си женен. Иначе, искаш ли да се жениш, според съвременните разбирания на хората, това подразбира да се подложиш доброволно да те натоварят като животно. Натоварен ли си, ти си женен. Хората тепърва трябва да се женят, в правия смисъл на думата. Още с раждането си човек се жени. Ако разбира женитбата в този смисъл, през целия си живот той трябва да търси Онзи, Който му е дал живот. Създаде ли си тази задача, и животът му ще се осмисли, ще стане разбран. Сега хората постоянно спорят какво нещо е мъжът, и какво – жената. Казвам: мъжът е слънцето, жената е растящото семенце. Когато твоите мисли и чувства се развиват правилно, ти си жена. Ти трябва да се радваш на Божествения Дух, Който те вади от безсмислието на живота, повдига те и ти дава свобода. Радвай се на това, което Бог всеки ден ти дава. И планината дава, но полето дава по-изобилно. Що е планина и що е поле? Планината е сиромахкиня, полето е богат човек. В планината има чист въздух, чиста вода, но тя носи и големи опасности. Който не разбира сиромашията, той може да стане крадец, лъжец, да спъне своя живот. Когато някой не разбира сиромашията, той ще бъде в положението на орел, който се издига високо из въздуха, върти се, следи да зърне отдалеч някоя жертва. Види ли някое пиленце на полето, той се спуща, грабва го и го задига във висините. Орелът е учител, който задига пилците от полето и ги занася в горното училище, да се учат. Когато орлите ядат малките пиленца, с това въпросът не се разрешава. Обаче, когато те пренасят своите малки от едно гнездо в друго, работата е другояче поставена. Сега вие сте дошли на планината, но мнозина не знаят защо са дошли. Ние сме дошли тук да разберем волята Божия и да я изпълним. Някой се плаши, че като се разболее тук, може да умре. Какво лошо има в това? Ако някой умре тук, поне на високо място ще умре. Да умре някой, това не значи, че той ще изчезне. Всяко правилно преминаване от едно състояние в друго е смърт. Всяко нещо, което се променя и изменя, минава през смъртта. Всяко нещо, което влиза в нова форма, при нови условия, минава през живота. Смъртта освобождава

човека от лошите условия; животът дава на човека нови условия, по-добри от старите, за да познае Бога.

Апостол Павел казва: „Тази тайна е голяма, но аз говоря това за Христа и за църквата. Но и вие, всеки един от вас, да люби жена си така, както себе си; а жената да се бои от мъжа си“. (– Стихове 32, 33.) Под думата „Христос“ се разбира една велика идея, Божественото начало в човека, което спасява, носи светлина. Първо човек се нуждае от светлина в ума, от чистота в сърцето и от благородни пориви и постъпки, за да се налее чиста вода в кратуната. Кой е този в човека, който се бои? – Жената се бои. Кой люби? – Мъжът люби. Самият ти кой си? Ти си роденото дете от този, който люби, и от този, който се бои. Детето мисли и чувства. Значи любовта е проява на бащата, на мъжа. Страхът е проява на майката, на жената. Човек още не е видял своята истинска майка и своя истински баща. Види ли ги, сърцето му ще трепне. Бои се, страхува се само онова, което има в себе си Божествено начало, т.е. благоприятни условия за растене. Страх, който няма в себе си условия за растене, не е страх. То е бягане, упражнение. В страха са вложени три неща: Божествено начало, Божествени условия за растене и възможност слънцето да го огрява, да му влияе. Страхът в човека произлиза от това, да не спре по някакъв начин вътрешният процес на растене. Този страх е потребен като импулс в живота. Ученикът се страхува да не изгуби условията да разбере урока, който учителят му е преподал. Страхът поддържа отношенията към Божественото начало. Затова е казано: „Покорявайте се един другиму в страх Божий!“ (– 21-ви стих.) „Жени, покорявайте се на мъжете си, както на Господа; защото мъжът е глава на жената, както Христос е глава на църквата, и Той е спасител на тялото.“ (– 22-ри, 23-ти стих.) За да се разберат тези стихове, вие трябва да се освободите от буквата на нещата. Освободете ума и сърцето си от всички странични, временни разбирания. Ако дъното на една река е кално, тинесто, а вие искате да влезете вътре, да я изучите, водата ще се размъти, и вие нищо няма да разберете.

Затова казвам: не гази река, на която дъното е кално. Влезеш ли в такава река, ще се окаляш, ще размътиш водата и нищо няма да научиш. Какво нещо е жената и какво мъжът, какви са отношенията помежду им, това са ред философски разисквания. Обаче този социален въпрос и до днес още не е разрешен. Закон е: не гази кална вода, да не се размъти. Жената е вода, която тече. Сега хората искат със закон да направят жената чиста. Ако дъното на реката е кално, жената непременно ще се оцапа. Границите, бреговете на реката представляват мъжа, който здраво е прегърнал жена си и казва: „Тук ще седиш! На друго място, при друг мъж няма да ходиш“. За да бъде жената чиста, мъжът трябва да гледа дъното на реката всякога да е чисто. Задачата на жената е да си направи малък наклон, да има силно

течение, за да може да се чисти от утайките на бреговете. Следователно калта иде от мъжа, от бреговете, които често се ронят. По този начин мъжът изпитва жена си, може ли да чисти калта, която той прави. Ако може да чисти калта, тя е работна, трудолюбива жена. Ако не може да я чисти, тя е мързелива жена, вследствие на което водата ѝ ще бъде мътна, нечиста. И тъй, жената е вода, която всякога трябва да тече, чиста да бъде. Мъжът е граница, брегове. Обаче, това е материално схващане за мъжа и жената. По-възвишено, духовно сравнение за мъжа и жената са двата образа: слънцето и семенцето, което пониква и расте. В този смисъл отношението между мъжа и жената представлява отношение между човешката душа и Божествения Дух. Ако си нещастен, в реката си. Ако се страхуваш, семенце на полето си. Днес е сряда, ден, в който не се сяда. Ако човек седи, ако не ходи и не се движи, той ще пострада. Срядата някои я наричат рада, което означава възприемане, работене. Следователно сряда е ден на мисъл, на работа, на учене. Който не разбира това, за него срядата е ден на почивка. Кога почива човек? – Когато е ходил да воюва. Във вторник човек воюва, а в сряда почива, лекува раните си. Не, това не е сряда. Сряда е ден на учене, на изкачване по високи места, на пиене чиста вода, на ядене чист хляб. Сряда е ден, в който човек се учи как да се моли, как да постъпва, как да се сприятелява, как да забогатява и т.н. Не знае ли човек тия работи, никаква сряда не съществува за него. Мъдрецът разбира значението на срядата в нейните букви. Буквата „С“, обърната с изпъкналата си част надясно, представлява нож, с който може да се нарани някой. Ако се постави вдлъбнатата част на буквата „С“ нагоре, образува чаша. По написване на буквата „С“ познаваме какъв е човекът. Когато умът, сърцето и силите в организма на човека действуват хармонично, той пише правилно буквата „С“. Това е физиологически закон. Когато човек е хармоничен, той пише правилно, ходи, движи се красиво. Щом човек е нехармоничен, той има някакво страдание, някаква мъчнотия. Вие живеете в един свят, пълен с блага, и при това голямо изобилие ви мързи да прострете ръката си, да си откъснете един плод. Минавате покрай една круша и казвате: „Да има някой да ми откъсне един плод“. Имате хляб у дома си и казвате: „Да ще някой да ми донесе парче хляб“. Имате дрехи, обуща у дома си и казвате: „Да дойде някой да ми донесе обущата да се обуя, да ми помогне да се облека. Какъв е този свят без слуги?“ Не, слугите са у тебе. Кажи на ръката да се простре, и хлябът ще бъде пред тебе. Кажи на краката да се подвижат, да те заведат до извора. Направи ръката си на чашка и ще се напиеш. Сега, като говоря по този начин, аз раздвижвам калта от дъното на реката. Обаче едно правило спазвам: мътна, кална вода не обичам да газя! Да се калям, не обичам, нито на вас препоръчвам. Дойдете ли до мътна вода, прескачайте, не я газете. Нагазите ли в такава вода, мъжът на тази жена ще ви бие. Мъжът е голям ревнивец. Като види, че газите във водата, той ще ви хване, ще ви потопи в нея и ще каже: „Защо

петниш жена ми?“ Затова, видите ли мътна вода, отдалеч още се пригответе да прескачате. Това значи: дойдете ли до положение да направите някоя беля, прескочете я. – „Мога ли?“ – Можете, разбира се. Като прескочите от единия на другия бряг, вие ще минете за герой, че не сте хвърлили око на чуждата жена. С други думи казано: не възприемай мисли, които могат да размътят ума ти. Не възприемай чувства, които могат да размътят сърцето ти. Не възприемай сили, които могат да покварят тялото ти. Дойдете ли до нечисти мисли, чувства и постъпки, прескочете ги. Сега вече идеята за мъжа и жената е ясна. Вие трябва сами да си я сдъвчете. – „Какво значи това?“ – Сдъвчете всичко, което ви е дадено, после ще ви кажа какво значи дъвченето. – „После какво ще правим?“ – Ще работите. – „Ами като свършим работата си?“ – Като я свършите, ще ви се каже какво предстои по-нататък. – „Ами после?“ – Вие вървете напред, идете до определеното място, че после ще ви се говори. Питам: какво придобихте, като дойдохте на този планински въздух? Външно, скъсахте обущата си, скъсахте тук-там дрехата си, но все придобихте нещо. На планината човек придобива само чистота. Планината е кредитор, който дава на своите клиенти. Те идват при него със заявления, с писма, и изтеглят известна сума. Дойдете ли на планината, вие трябва да изтеглите нещо от нея. Не изтеглите ли нужното, не сте се ползвали от планината.

Щом сте дошли на планината, ще изтеглите всичко, което ви е определено. И после, като се върнете в света, в полето, там ще обработвате онова, което сте приели. Първо ще изтеглите житото, после парите и всичко това ще впрегнете на работа. Казвам: ако не бяхте дошли на планината, нямаше да научите тези неща, които днес ви говорих. Днес ви казах една толкова възвишена мисъл, за която хората на миналото са посветили десетки години да я научат. За тази истина Питагор е посветил цели 30 години, за да я научи. За нея той е ходил в Палестина, в Египет, във Вавилон и могъл да разбере само три думи. Той се радвал и на тези три думи от великата истина. Трите думи, които той научил, се заключават в това, че светът е направен от числа. Какво ще разберете от тази Питагорова теория? Тази теория е египетска, защото египтяните минавали на времето си за добри математици. Питагоровата теория може да се изрази още и със следните думи: светът е направен от разумни същества, които мислят правилно. При това, разумното е строго определено, изразено в числа. Искате ли да познаете, да разберете тази разумност, трябва да дойдете в известно отношение с нея. Иначе числата не могат да се разберат. Достатъчно е човек да разбере вътрешното значение и смисъл на числата от 1 до 10. Останалите числа са съставени от първите десет. Всяко число представлява едно разумно същество. Девет е също разумно същество, но сбор, общ резултат на всичките числа до него. Който не разбира отношенията на

числата, той ще се обърка, ще каже: „Дълбоки работи са тия неща“. Казвам: дълбоките работи са приятни. Небето е дълбоко и неизмеримо. Обаче в дълбочината човек никога не се дави. В неразбраното се дави човек. Ангелите плуват в дълбочините на небето и никога не се давят. Правата мисъл е дълбоко място, обаче в нея човек не се дави. Човек се дави в мътна, в тиnеста вода. „Бивайте подражатели на Бога, като чада възлюбени!“ Тази е най-важната мисъл, която трябва да задържите в ума си. В какво трябва да бъдете подражатели? – В Любов. Ходете в Любов, както Христос ни възлюби и предаде себе си за нас принос и жертва Богу в благовонна миризма. Апостол Павел казва: „Бивайте подражатели на Бога!“ Как е възможно да подражаваш на нещо, което никога не си виждал? Защото казано е, че Бога никой никога не е виждал. Тази е права мисъл. „Бивайте подражатели на Бога“ е друга права мисъл. Значи умният прилага нещата, без да ги разбира. Като ги приложи, тогава ги разбира. Сега, благодарете на Бога за всички добрини, които ви е дал. Благодарете на Бога за хубавите мисли и чувства, за добрите условия. Благодарете на Бога за ума, за сърцето, за силите, които е вложил в тялото ви. Старайте се този ден да бъдете весели и радостни и не мислете само за себе си, но и за другите. Човек трябва да бъде лъч от Божията Любов и винаги да дава нещо от себе си. Той не трябва само да възприема, но каквото възприеме, да го преработи в себе си и да изпрати от своето изобилие на ближните си. Човек трябва да бъде фенер, който изпраща светлина, да осветлява, както своя път, така и пътя на своите ближни. Някои хора светят само за едного, други – за повече, а трети изпращат светлината си навсякъде. Казвате: „Ние можем ли да направим нещо, можем ли да постигнем нещо?“ Всеки човек може да направи нещо, да извърши някаква работа. Когато кибритените клечки питат какво е тяхното предназначение, казвам: вашето предназначение е да горите, да светите, да палите огъня. Всяка клечка пита: „Аз сама мога ли да свърша някаква работа?“ – Можеш. – „Кога?“ – Когато ти дойде времето. В даден случай всеки човек е запалена свещ, която гори, свети, но не гасне. Кибритената клечка се запалва, гори и изгаря, но човек свети, без да гасне. Истински огън, истинска светлина е само тази, която свети, гори, без да изгасва. „И тъй, бивайте подражатели на Бога!“ Подражавайте на Бога, без да сте Го видели. И на Моисея Бог каза, че не може да види лицето Му, но ще види само една малка част от Него. Следователно подражавайте на Бога в Неговите качества. Бог е благоутробен, милостив, съжалява бедните, сирачетата, страдащите и всякога е готов да им помага. Той помага на всички, които Го призовават. „Бивайте подражатели на Бога!“

Беседа от Учителя, държана
на 27 юли 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_07_28 Ценни мисли из книгата на Великия живот (IV)
рилска беседа

ЦЕННИ МИСЛИ ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ (IV)

Три неща дръж постоянно в живота си: мир, който почива в сърцето, светлина, която обитава в ума, и радост, която работи в душата.
Когато изгубиш смисъла на живота, търси това, което свети; търси това, което гори; търси това, което не се спира.
Ставай рано, когато сиромашията хлопа.
Лягай рано, когато богатството тръгва.
Яж, когато пресищането си е заминало.
Почивай, когато гладът е дошъл.
Говори, когато те бият.
Мълчи, когато те милват.
Не прави надгробни плочи над погрешките си.
Не връзвай звънци на добродетелите си.
В пукната паница ястие не слагай.
С пробита стомна за вода не ходи.
На кон без гем не се качвай.
В къща без покрив не живей.
На мокро огнище хляб не печи.
Учи се при този, който носи светлината.
Възпитавай се при този, който носи топлината.
Слушай само този, който всякога помага.
Не се мий на река, която глава няма.
Не се качвай на връх, който ръце няма.
Туй, което не се уморява, живот е.
Добродетелта живее само при това, което никога не потъмнява.
Добродетелта живее само при това, което никога не изгасва.
Добродетелта живее само при това, което всякога се радва.
Само диханието на Единния, Вечен оживотворява всичко.

– 28 юли 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_07_29 Добре дошъл
рилска беседа

ДОБРЕ ДОШЪЛ

Ще прочета 5-та глава от Евангелието на Матея, в която се говори за блаженствата. Много хора са чели блаженствата, но не са ги разбрали. Те мъчно се разбират, вследствие на което и до днес не са използвани, не са приложени. Питам: каква е ползата от едно благо, или от едно богатство, щом то не може да се употреби? Ако имаш ключ, с който не можеш да отваряш, защо ти е? Следователно, ще ви задам следните няколко въпроса, на които искам да отговорите положително.
Ключ, с който не можеш да отваряш, ключ *ли* е?
Перо, с което не можеш да пишеш, перо *ли* е?
Мастило, което не се лови на перото, мастило *ли* е?
Книга, която не се чете, книга *ли* е?
Крака, които не се мърдат, крака *ли* са?
Ръце, които не работят, ръце *ли* са?
Очи, които не гледат, очи *ли* са?
Уши, които не слушат, уши *ли* са?
Език, който не говори, език *ли* е?
Сърце, което не чувства, сърце *ли* е?
Ум, който не мисли, ум *ли* е?
Това са отрицателни величини, които трябва да превърнете в положителни. Тогава ще отговорите в следния смисъл:
Ключ, който отваря, ключ е.
Перо, което пише, перо е.
Мастило, което се лови на перото, мастило е.
Книга, която се чете, книга е.
Крака, които се мърдат, крака са.
Ръце, които работят, ръце са.
Очи, които гледат, очи са.
Уши, които слушат, уши са.
Език, който говори, език е.
Сърце, което чувства, сърце е.
Ум, който мисли, ум е.

Сега, ще се спра малко върху блаженствата.
„Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството небесно.“ Защо човек трябва да бъде нищ? – За да влезе в Царството небесно. Нищ духом е условие за влизане в Царството небесно.
„Блажени нажалените, защото те ще се утешат.“ Ако човек не се нажали, той никога не може да се утеши. Нажалението е условие, път, по който

всеки трябва да мине, за да дойде до утешението. Нажалението е по-високо нещо от утешението. Утешението става чрез ума. Когато човек се нажали, сърцето се засяга. Щом се утеши, той разбира света другояче – с по-голяма светлина.
„Блажени кротките, защото те ще наследят земята.“ Кротостта е условие, при което може да се наследи земята, да стане човек наследник. Ако синът не носи в себе си оръжието на кротостта, той не може да бъде наследник на баща си. Значи кротостта е оръжие. Казвате: „Как е възможно кротостта да бъде оръжие!“ Като духовно качество, кротостта е оръжие, с което човек побеждава. Както войникът си служи на бойното поле с оръжие, така и духовният човек се нуждае от оръжие, да победи своя враг. Може ли войникът да отиде на бойното поле без оръжие? – Не може. Той взима пушка, нож и така отива на бойното поле, да воюва. Без пушка, без патрони той не може да победи. Да воюваш, това не подразбира да убиваш хората. Всеки трябва да воюва с мъчнотиите на живота. В този смисъл, мъчнотиите са врагове. Те не трябва да се убиват, но трябва да се победят, да се заставят да плащат данък. Човек не трябва да жали мъчнотиите, но да ги застави всяка година редовно да плащат данъка си. Така разбрана, кротостта има смисъл. Съвременните хора говорят за кротостта, без да я разбират, без да знаят какво нещо е тя. Те говорят и за живота, без да знаят какво нещо е животът. Не, човек трябва да говори само върху неща, които разбира, които положително знае. И тогава положително ще каже: „Ако съм кротък, аз ще наследя земята“.

„Блажени, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят.“ Хората ще се наситят само тогава, когато гладуват и жадуват. Приятно нещо е насищането! Някой казва: „Гладен съм“. – Яж тогава! „Жаден съм.“ – Пий вода! Каква философия има в това? – „Как да се наям?“ Когато някой пита как да се нахрани, аз разбирам, че той или очи няма, или уши няма, или езикът му не работи. Щом казва, че е гладен, нищо друго не остава, освен да се нахрани. Няма защо да пита как да се нахрани. Забележете, когато малките пиленца се излюпят, те още на първия ден тръгват след майка си и не питат как трябва да ядат, но правят това, което и тя прави. Майката клъвне, и те след нея кълват. Те веднага научават думата „как“, никого не питат как се яде, как се пие вода. Трябва ли лодката да пита как се плува? Докато е на сухо, тя стои спокойно; сложиш ли я във водата, тя веднага тръгва. Не дръж лодката си на сухо. Сложи я във водата, и тя сама ще тръгне. Не сложиш ли лодката си във водата, не вдигнеш ли пръта ѝ, не разпериш ли платното ѝ, тя винаги ще стои на едно и също място. Когато умният човек се качи на своята лодка, тя сама ще тръгне.
„Блажени милостивите, защото те помилвани ще бъдат.“ Искаш ли да дойде разумното, Любовта да те помилва, ти трябва да бъдеш милостив.

Не може Любовта да те помилва, ако ти не си милосърден. Не си ли милостив, милосърден, ти ще приличаш на сухо дърво, без листа и цветове. Любовта ще слиза и ще се качва, но при тебе няма да дойде. Помилват ли те, ти ще усетиш Любовта в себе си.
„Блажени чистосърдечните, защото те ще видят Бога." Докато не си чистосърдечен, ти не можеш да видиш Бога. Чистосърдечен ли си, ще видиш Бога. Видиш ли Го, ще видиш и вечната красота, която внася радост и мир в човешката душа. Каква по-голяма придобивка може да има за човека от тази?

„Блажени миротворците, защото те Синове Божии ще се нарекат." Защо трябва да бъдеш миротворец? – За да се наречеш Син Божи. Тъй щото, да бъдеш миротворец, това не подразбира, че ще помогнеш на света, ще го изправиш. Не, спасението на света, неговото изправяне е странична идея. Аз разглеждам думата миротворец в друг смисъл. Да бъдеш миротворец, значи да станеш Син Божи. В този смисъл всеки трябва да се стреми да бъде миротворец, за да стане Син Божи.

„Блажени гонените заради Правдата, защото е тяхно Царството небесно." Защо трябва да те гонят? – За да наследиш Царството небесно. Когато житното зърно е в хамбара, нали трябва да го изгонят оттам, за да го посадят на нивата? Когато посадят житното зърно в земята, нали трябва да го изгонят оттам, за да подаде главицата си над земята, на светлина и на въздух, да може да расте и да се развива? Когато работникът свърши работата си, нали господарят му трябва да го изгони от дома си, като му заплати нужното? Така всички хора трябва да бъдат гонени, за да получат своята заплата. Значи, за да придобиеш някакво наследство от Бога, непременно трябва да те гонят. Не те ли гонят, никакво наследство не можеш да придобиеш. Гоненето е условие за някаква придобивка.

„Блажени сте, когато ви похулят и ви изгонят, и върху вас рекат на лъжа всяка зла реч заради Мене." Защо трябва да те гонят и похулят? – За да получиш заплата.

„Радвайте се и веселете се, защото е голяма на небеса вашата заплата; понеже така изгониха пророците, които бяха преди вас." Следователно, претърпите ли всички гонения, хули, преследвания, вие ще се зарадвате и развеселите, защото голяма ще бъде заплатата ви на небесата.

Тези са най-кратките и прости обяснения върху блаженствата.
Дават ли се дълги, подробни обяснения, те по-скоро ще объркат човека, отколкото да го оправят. Като се говори много на някой човек, той най-после казва: „Не разбирам тази работа". Ще приведа един анекдот за

разбирането. Някой си се разболял сериозно и за да оздравее, казали му, че известно време не трябва да яде нищо. Той не ял ден, два, три, четири, пет дена, но след това толкова огладнял, че не могъл повече да се въздържа и казал: „Гладен съм!“ – „Щом си гладен, яж!“ – „Казаха ми, че не трябва да ям.“ – „Какво от това, че са ти казали да не ядеш? Яж!“ – „Как да ям?“ – „Вземи хляба и само го близни.“ Той близнал хляба, но гладът не престанал. – „Помилвай го тогава.“ Той помилвал хляб, но гладът не престанал. – „Сложи хляба в торбата си и върви с него.“ Той сложил хляба в торбата си, тръгнал с него, но гладът все още не преставал. Най-после дохожда един разумен човек при него и му казва: „Вземи хляба и яж!“ Той взел хляба, наял се хубаво, и гладът престанал. Казвам: по същия начин и съвременните хора са гледали хляба, близвали са го, носили са го в торбата си, но гладът у тях все не преставал. Какво трябва да направят с хляба? – Да го вземат в устата си и да го изядат. Какво представлява хлябът? Хлябът е Словото Божие. Докато хората гледат и слушат отдалеч Словото Божие, те всякога гладни ще бъдат. Докато хората носят в торбите си Словото Божие, те всякога гладни ще бъдат. Словото Божие нито се гледа, нито се слуша, нито на гръб се носи, но се яде, като насъщна, необходима за организма храна. Влизането на хляба в устата подразбира възприемане на Божественото учение от душата. Словото Божие трябва да влезе в душата на човека така, както хлябът и водата влизат в неговия организъм. Само по този начин гладът и жаждата в него ще престанат. Някой казва: „Как може да се приеме Божието знание в душата?“ – Ти сам знаеш това. Сложи Словото Божие в душата си, както хлябът слагаш в устата си и повече не питай. То само ще свърши своята работа. Питам: орало, което не знае да оре, орало ли е? Мотика, която не знае да копае, мотика ли е? Орало, което знае да оре, орало е. Мотика, която знае да копае, мотика е. Ако оралото не оре, хляб няма да има. Ако мотиката не копае, грозде няма да има. Ако сърцето не чувства, красивото няма да дойде. Защо трябва да страдаш? – За да дойде радостта. Защо трябва да мислиш? – За да разбереш великото. Защо трябва да живееш? – За да дойде Любовта. Защо трябва да бъдеш красив? – За да те посети Любовта. Коя мома обичат момците? – Красивата. Грозната мома никой не я обича. Не можете да обичате човека, ако той не е красив. Казано е в Писанието: „Възлюбил е човека заради Истината в него“. Следователно все трябва да има нещо в човека, за да го обичат. Днес ще ви дам за размишление следното изречение: „Красива мисъл, благородно чувство и добра постъпка са верни, желани приятели“. Всеки сам да работи върху тази мисъл. Щом ви дадат нива, не чакайте друг да я оре. Вземете мотиката, оралото и се впрегнете на работа. Колкото да е малко оралото ви, все ще свърши някаква работа. И тъй, приятелят трябва да бъде красив, благороден и добър. Ако е красив, благороден и добър, той е добре дошъл. И тогава, кажат ли ти „Добре дошъл“, ти трябва да носиш три качества в себе си: да бъдеш красив, благороден и добър. Това значи

приятел, изпратен от Бога. Сега и аз желая на всинца ви да бъдете красиви, да бъдете благородни и да бъдете добри, ако искате да сте „добре дошли“.

Беседа от Учителя, държана
на 29 юли 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_07_30 Ценни мисли из книгата на Великия живот (V)
рилска беседа

ЦЕННИ МИСЛИ ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ (V)

Ходи в светлия път на живота, където огън гори, където вода тече, където въздух лъха, където трева никне, където цвете цъфти, където риба плува, където птица хвърка, където човек мисли, където духът бъдеще чертае и истината цари.
Отваряй очите си, когато добродетелта се усмихва.
Слушай, когато истината говори.
Работи, когато духът на мъдростта бъднини чертае.
Път без светлина, къща без врата, река без вода празни работи са.
Светли мисли, чисто сърце, възвишена душа, силен дух приятели за човека са.
Вслушвай се в наставленията на духа си и в упътванията на душата си, за да ти бъде всякога добре.

– 30 юли 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_07_31 Двата пътя
рилска беседа

ДВАТА ПЪТЯ

Два пътя има, по които ходят всички живи същества на земята: пътят на хляба и пътят на водата. Първият път се казва глад, вторият се казва жажда. Първият път е пътят на хляба. Вторият път е пътят на водата. Хлябът посещава само гладните, а водата посещава само жадните. Хлябът и водата представляват реалната страна на живота. Следователно, когато животът иска да се прояви, да стане видим, той се проявява като хляб и като вода. Когато животът отива на гости, той се облича в дрехата на Любовта, която се казва хляб и вода. Щом гладният види живота, облечен в дрехата на Любовта, той съблича тази дреха и се облича в нея. Щом жадният види живота, облечен в дрехата на Любовта, той съблича тази дреха и се облича в нея. И тъй, хлябът и водата са реалната страна на проявения живот. Без тях животът не може да се прояви. Другояче казано: без хляб и вода животът не е достъпен за живите същества. Живее само този, при когото хлябът и водата присъстват. Расте и се развива само този, при когото хлябът и водата присъстват. Затова, именно, Христос е казал: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето, и живата вода, която извира от човешките сърца“. Когато беше разпнат на кръста, Христос каза: „Жаден съм“ – и поиска вода. Той поиска това, чрез което животът се проявява. В един от стиховете на Евангелията е казано: „Там имаше съд сложен, пълен с оцет; и войните напълниха гъба с оцет, обвиха я с исоп и принесоха я на устата Му“. И като прие Исус оцета, рече: „Свърши се!“ – преклони глава и предаде дух. Защо умря Исус? – Защото не Му дадоха вода. Казвам: добрите мисли и добрите чувства са водата на живота – живата вода. Лошите мисли и лошите чувства представляват оцет, от който всички умират. Който пие този оцет, той непременно ще умре. Добрите постъпка са хлябът на живота – живият хляб. Лошите постъпки представляват обикновения хляб, от който хората умират. Защо хората умират от този хляб? – Защото този хляб лесно плесенясва. Следователно, не пие ли човек само от живата вода и не яде ли само от живия хляб, и него ще сполети това, което сполетя и Христа. И в края на краищата и той ще каже: „Свърши се!“ Росата, която слиза нощем, дъждът, който слиза денем, носят Божиите блага – благата на живота. Всяка добра мисъл и всяко добро чувство и желание са роса, която слиза нощем. Всяка добра постъпка е дъжд, който слиза денем. Ако приемеш росата и дъжда, ти ще бъдеш радостен и весел, като малките тревици сутрин и вечер. Ако приемеш росата и дъжда, ти ще приличаш на отворен цвят, който завързва плод и узрява. Ако не живееш добре, ти си подобен на Пилат, който разпна Исуса; ако не мислиш добре, ти си подобен на един от

войните, който изплете трънен венец и го положи на главата Исусова. И най-после, ако не постъпваш добре, ти си подобен на един от служителите, който даде на Исуса оцет да пие. Когато Божественото в тебе умре, и ти ще умреш. Когато Божественото замине от този свят, и ти ще изчезнеш. Защо разпнаха Исуса? – За да се видят хората, какви са и доколко изпълняват Божия закон. Защо умря Исус? – За да покаже на хората, какъв трябва да бъде истинският човек – човекът на послушанието, който и от смъртта не се бои. В заключение на всичко говорено тази сутрин, ще кажа следните мисли: Където *Любовта* присъствува, страхът остава отвън.

Където е животът, *Любовта* се изявява отвън. Когато човек се облече с дрехата на *Любовта*, с него всичко се свършва: той или се ражда, или умира; или се погребва, или възкръсва; или расте, или изсъхва. Когато човек живее, светлината идва. Когато човек умира, тъмнината идва. Светлината представлява живот, който идва. Тъмнината представлява живот, който заминава. Добрите мисли, добрите чувства и желания са *лъчи* на светлината, които носят храна за живота и за душата, която слиза на земята. Добрите постъпки са *лъчи*, цветове на светлината, които носят живия хляб за душата, за да познае Този, Който я е родил.

Беседа от Учителя, държана
на 31 юли 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_08_01 Опорни точки на живота
рилска беседа

ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА

Днес ще говоря върху опорните точки на живота. Първата опорна точка на живота се намира в краката. Втората опорна точка на живота се намира в главата. Първата точка се нарича добродетел, втората точка се нарича Мъдрост. Без добродетел движение не може да съществува. Всяко движение е израз на доброто. Без Мъдрост никаква мисъл не може да съществува, никаква уредба не може да се извърши. Помощник на Мъдростта е знанието. Главата и краката са граници на живота. С други думи казано: добродетелта и Мъдростта са граници на живота, между които той извира, движи се и се развива правилно.

Следователно, погледне ли човек на краката си, той трябва да знае, че те са символ, който всякога му напомня, че трябва да бъде добър, добродетелен. Някой пита: „Защо ми са краката?“ – За да можеш да ходиш, да се движиш. Движението е най-голямото добро на земята. Погледне ли човек на главата си, той трябва да знае, че тя е символ, който всякога му напомня, че трябва да бъде разумен, мъдър, да мисли. Мъдростта е най-голямото добро на небето. Мъдър ли е човек, той има най-голямото благо от Бога. Някой пита: „Защо ми е дадена главата?“ – За да оправиш всичките си работи. Щом съзнаваш, че имаш глава, която мисли, всичките ти работи ще бъдат оправени. Щом съзнаваш, че работите ти не са оправени и трябва да ги оправиш, това показва, че си забъркал някъде пътя на мисълта си. Когато животът тече правилно между краката и главата, т.е. между добродетелта и Мъдростта, всичките работи на човека са оправени. Докато човек ходи, докато се движи, той е здрав и добър. Докато главата на човека стои на раменете му, той е умен, силен и светлината му винаги изгрява. При това положение Бог винаги е с човека и работите му всякога са оправени. Казано е в Писанието: „Глава на Твоето Слово е Истината“. С други думи казано: глава на целокупния живот е Истината. И тъй, докато си в пролетта на живота, ставай и мисли – служи на главата си. В лятото на живота работи и жъни – служи на краката си. В есента на живота събирай плодовете, сей доброто – служи на сърцето си. В зимата на живота почивай и всичко изправяй. Когато Бог създаде слънцето, Той показа къде трябва да живее главата. Когато създаде земята, Той показа къде трябва да живеят краката. Следователно, ако главата те боли, ти не си на мястото си. Ако краката те болят, ти пак не си на мястото си. Ако си вън от слънцето, ще имаш болки на главата. Ако си вън от земята, ще имаш болки на краката. Болките на краката говорят за мързела, за леността на човека. Болките на главата говорят за недоволството и невежеството на човека. И

тъй, искаш ли да се освободиш от противоречията на живота, не живей в къща, пълна с прах; не ходи по прашен път; не пий мътна вода; не яж плесенясал хляб; не носи скъсани дрехи и не обувай съдрани обуща. Ако ще ходиш, ходи или гол, или облечен. Голият е всякога добре дошъл и за предпочитане пред облечения със скъсани дрехи. Майките посрещат децата си всякога голи. Голотата е израз на чистота. Само чистият може да бъде гол. Облеченият е ангелът на Любовта, който носи голия. Бъди гол, когато идваш при майка си. Бъди облечен, когато отиваш при Бога, или при баща си. На ваш език казано: гол при майка си, облечен при баща си.

Когато искаш да намериш майка си, съблечи се гол. Само гол можеш да намериш майка си – по никой друг начин. Когато искаш да намериш баща си, облечи се. Ако си облечен, само така ще намериш баща си и ще възприемеш от него разумното слово на живота. Днес научихте една истина, а именно, какво представляват краката и какво – главата. Радвайте се на краката си, радвайте се и на главата си. Радвайте се на доброто, радвайте се и на Мъдростта. Защо? – Защото животът се проявява между краката и главата, между добродетелта и Мъдростта. Където са добродетелта и Мъдростта, там и Любовта се проявява.

Беседа от Учителя, държана
на 1 август 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_08_02 Завършени и незавършени процеси
рилска беседа

ЗАВЪРШЕНИ И НЕЗАВЪРШЕНИ ПРОЦЕСИ

Завършеният процес е Божествен, а незавършеният е човешки процес. За пример, узряването на плода е Божествен процес. Завършеният процес носи в себе си ново начало, както узрелият плод носи в себе си начало на нов живот. Цъфтенето, за пример, е незавършен процес, защото след цъфтенето следва връзване на плод и узряването му. Когато един цвят е цъфнал, в него няма още сладост, няма връзване на плод. В този смисъл доброто е завършен процес, с ново начало в себе си. Злото пък е незавършен процес, без основа и без начало. Умният, добрият човек знае защо е създаден светът, защо са създадени небето и земята. Той знае и разбира всичко, което става в тези области. Лошият, глупавият човек не разбира тия неща, и той гледа на тях като на безсмислени, безпредметни явления. И когато върши зло, той не знае защо прави това нещо. И тъй, добрите неща на земята имат начало, имат и край. Лошите неща нямат нито начало, нито край. Под думата „начало“ в природата се разбира онзи процес, в който има проявление, т.е. никнене и цъфтене. Завършен процес в природата е онзи, в който има завързване, развиване на сладчина и зреене. Завършеният процес носи живот в себе си. Завършеният процес носи в себе си условия за създаване на нови форми, които самостоятелно, за себе си, могат да се развиват, цъфтят и узряват. Незавършените процеси, обаче, не носят живот в себе си. Раждането е завършен процес, а смъртта – незавършен. Следователно раждането и смъртта са два процеса, диаметрално противоположни един на друг, вследствие на което и проявите им са различни. Раждането носи радост в себе си, както и всички възможности, необходими за развитието на човешката душа. Смъртта носи в себе си скръб и страдания. Тя лишава човешката душа от благоприятните условия за нейното развитие. Щом човек се лиши от тези добри условия, от благата, които Бог му е дал, той неизбежно е изложен на скърби и страдания. Тъй щото, доброто се познава по това, че то не лишава човека от благата, които са му дадени от Бога, като негово право. Добрите хора дават, а лошите взимат. Те взимат и това, за което нямат никакво право. За пример, те убиват човека, отнемат живота му, за което нямат абсолютно никакво право. Закон е: никой няма право да вземе това, което не е дал. С други думи казано: никой няма право да жъне там, където не е сял. Никой не може да бъде обичан, ако той сам не е обичал. Следователно, да обичаш, това е начало; да те обичат, това е край. Когато обичаш някого, ти си в началото и отиваш към края. Щом престанеш да обичаш, ти си в края. Тогава онзи, когото си обичал, той започва да те обича. Същото нещо, казано в положителен смисъл: който сее, той може

да жъне; който не сее, той никога не може да жъне. Някой казва: „Много неща не разбирам в живота“. Неразбирането на нещата в живота се дължи на смесването на завършените и незавършените процеси. Плодът, който е завършен процес, след известно време започва да гние. Гниенето е смесен процес; в него става вътрешна промяна, при която естеството на веществото коренно се изменя. Сладчината в него постепенно се изгубва и в резултат на това се явяват съвършено нови материали, нови вещества. Ферментирането е също така смесен процес. Оттук ние вадим следното заключение: когато човек се смущава без някаква дълбока причина, той се вкисва, т.е. у него става вече смесен процес – процесът на ферментацията. Тайната на живота се състои в това, да се спре по някакъв начин процеса на ферментацията. Само една сила може да спре ферментацията. Тази сила е Истината. И сега ще знаете: всяко нещо, което не може да спре процеса на ферментацията в човека, това не е Истина. Всяко нещо, което е в сила да спре ферментацията в човека, е Истината.

Беседа от Учителя, държана
на 2 август 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_08_03 Най-мъчният изпит
рилска беседа

НАЙ-МЪЧНИЯТ ИЗПИТ

Ще прочета 20-та глава от Евангелието на Матея. Ще размишлявате върху 20-ти стих от същата глава: „Тогаз пристъпи при Него на Заведеевите синове майка им, та Му се кланяше и искаше нещо от Него“.

Днес ще говоря върху темата „Най-мъчният изпит“, на който хората пропадат, вследствие на което не могат да постигнат желанията си. В една легенда се разправя за най-мъчния изпит на един от великите ученици, който някога е живял на земята. Като изучил всички науки и завършил развитието си, той трябвало да се яви на последния си изпит, да получи зрелостно свидетелство, диплом, какъвто получават и съвременните ученици. За тази цел учителят му го подложил на най-мъчния изпит, като му казал: „Като обиколиш цялата държава, ще срещнеш една млада мома, най-красивата от всички моми, но облечена в нечисти и скъсани дрехи. Както върви тя, ти ще я сграбчиш и ще я занесеш на ръце до една голяма вана с чиста вода и там ще я съблечеш, ще я сложиш във ваната и сам ще я окъпеш. Веднага след това ще я облечеш с най-хубави и чисти дрехи. Всичко това трябва да направиш спокойно, с Любов и разположение, без, обаче, да се съблазниш от нейната красота. Понеже трябва да изпълниш задачата без знанието и желанието на тази мома, тя ще те ругае, ще ти каже най-лоши думи, но ти няма да обръщаш никакво внимание на това, докато не я окъпеш. Няма да се извиняваш, няма да ѝ обясняваш, че това е изпит, даден от учителя ти – изобщо, нищо няма да ѝ говориш. Щом свършиш изпита си, ти си длъжен така да постъпиш с тази мома, така да смекчиш сърцето ѝ, че да я разположиш към себе си, да не остане никакво огорчение в нея“. Както виждате, мъчен изпит имал този ученик. Сега и вие се намирате пред този изпит и казвате: „Не може ли да стане това по друг начин?“ – Не може. Този е изпитът, на който трябва да се яви всеки ученик, ако иска да получи диплом за свършване на науките си. И когато някой пита какво трябва да прави, за да завърши развитието си, казвам: намерете най-красивата мома, но най-нечисто и лошо облечена, и я окъпете. Казвате: „Коя е тази мома и къде ще я намерим?“ – Ще я намерите, тя живее навсякъде из света. Като тръгнете, все ще я срещнете. Казвам: колкото по-високо се повдига човек в умствено отношение, толкова по-трудни задачи му предстои да решава. Сам по себе си животът за децата е играчка, за възрастните – занимание, а за светиите – трудна задача, която те трябва да разрешат. В прочетената глава се говори за една майка, която искала нещо от Христа за синовете си. Какво може да иска една майка за синовете си? Тя иска за синовете си това, което иска и за себе

си. Тя иска синовете ѝ да заемат висок пост, да станат министри, да получават големи заплати. Не е лошо човек да се качи на някой висок планински връх, но той трябва да знае, че по високите места стават големи бури. Следователно, качи ли се веднъж човек на висок планински връх, той трябва да бъде готов за бурите, които ще го посрещнат там. Някои от вас имахте опитността, да видите какво нещо е буря в долината, но не сте опитали буря на някой висок връх. Ако бихте попаднали във време на буря на някой планински връх, тогава само щяхте да разберете какво значи буря на високи планински върхове. Сега аз ще разгледам богатството и сиромашията като символи в живота. Понятията за богатство и сиромашия в ума на съвременните хора са съвършено изопачени.

Първоначално богатството и сиромашията с били най-труднопоносимите неща за човешкия дух. Откак светът съществува, човек е минавал през тези две състояния, за да научи, да разбере техния дълбок смисъл. Според сегашните разбирания на хората, да бъдеш богат, значи да си в положението на натоварен кон, да не знаеш какво да правиш, как да се избавиш от този товар. Да бъдеш сиромах, това подразбира да станеш толкова лек, че вятърът да си играе с тебе, както с листата на дърветата, да не бъдеш господар на себе си. Било е време, когато на богатството се е гледало като на безчестие и са бягали от него като от чума. Така се бяга днес от сиромашията. Обаче, постепенно богатството се е освобождавало от своето безчестие и днес вече то е облечено в хубави, чисти дрехи, вследствие на което всеки го желае. Коя е причината, където богатството се е избавило от своя позор? – За него се е явил онзи велик ученик, който го е окъпал и облякъл в чисти, красиви дрехи. Първоначално то е било красива мома, облечена в скъсани и нечисти дрехи, за която е трябвало да дойде някой, да я окъпе и преоблече. И действително, явил се този ученик, който окъпал богатството. Днес трябва да се яви друг ученик, да окъпе сиромашията, да я избави от нейния позор. Първият изпит е издържан, богатството е окъпано. Сега остава последният изпит на ученика, да окъпе сиромашията. Казвам: ако на съвременните хора се даде задачата да окъпят сиромашията, те мъчно ще се справят с нея. Досега още не се е намерил способен ученик, който да окъпе сиромашията и да я избави от позора ѝ. За богатството се намери такъв ученик, който го окъпа, вследствие на което днес то придоби чест и слава.

Когато Христос е говорил за нищия духом, Той подразбирал такъв човек, именно, който е готов да окъпе сиромашията и към него апелирал. И от две хиляди години насам Христос призовава поне един от своите ученици, да се яви като кандидат, да окъпе сиромашията. Досега не се е обадил нито един християнин за тази работа. Това не показва, че никой не желае да се отзове на поканата на Христа, но още никой не се чувства толкова силен, да

свърши тази работа. Наистина, трудна задача е тя! И сиромашията е красива мома, като богатството. И тя е облечена в скъсани, нечисти дрехи, но никой не може да я улови. Понеже богатството е натоварен кон, той стои повече на едно място, не бяга, и всеки може да го улови. Богатството върви тежко, едва се движи. Сиромашията, обаче, бяга като луд кон. Учителят казва на ученика си: „Ще гледаш да хванеш сиромашията, както бяга, и да я потопиш в коритото, да я окъпеш хубаво и после да я облечеш с чисти, хубави дрехи". Да, но как се хваща този луд кон? Той бяга, препуска, надгонва се с вятъра. Следователно на всички съвременни хора е дадена една от най-трудните задачи, да се справят със сиромашията. Затова, именно, хората се молят на Бога. Какво искат те в молитвите си? От две хиляди години насам хората усилено се молят на Бога да прати някой ангел, да окъпе сиромашията, да се освободят от нея, да не им прави повече пакости. Големи пакости прави сиромашията. Тя прегазва, събаря, руши. Влезе в окото на човека, и той цял ден плаче, търка си очите. Влезе в ръката му във вид на трън, боли го ръката, и той пъшка, охка. Влезе в корема му, и той започва да се превива, да се търкаля. Всички болести се дължат все на сиромашията. Значи сиромашията е причина за болестите, за нещастията в живота.

Това е вярно, както в буквален, така и в преносен смисъл. Христос казва: „Блажени нищите духом". Блажен е онзи човек, който е разбрал какво се крие в сиромашията и е готов да я окъпе. Ценни работи се крият в сиромашията, но само онзи ученик ще ги намери, който може да разреши задачата на сиромашията. Закон е: човек може да има понятие от един плод само след като го вкуси. Както и да разглежда плода отвън, той не може да има никакво понятие за неговия вкус, ако не го е опитал. Щом човек го опита, щом го вкуси, плодът ще внесе своята сила в организма му. Силата на плода отвън не може да се познае. В това отношение знанието не е нищо друго, освен плод, който непременно трябва да се опита, да се вкуси. Богатството, сиромашията са също така плодове, които трябва да се опитат, за да се разберат. За пример, вие сте дошли на планината, да се обновите, да придобиете повече сили, здраве, но въпреки това сиромашията навсякъде ви гази. Една от сестрите, както вървяла, сиромашията я последвала и ѝ нанесла 1500 удари, и тя паднала, ударила си главата на един камък. Да ударят 1500 удари на главата ви, и тя да остане здрава, това говори за голямата издръжливост на главата. Пазете се да не ви срещне сиромашията! Срещне ли ви, тя никого не жали. Тя може да удари на човека не само 1500 удара, но и много повече. Хиляди удари може да нанесе на човека, без да го пита, иска ли той, или не иска. Сега се търсят кандидати между вас, да окъпят сиромашията. Това е една от най-красивите, но и от най-трудните задачи. Мнозина се борят за първото място в живота. Лесно е да се даде първото място на човека, лесно е да се

сложи той отдясно или отляво, но преди това той трябва да мисли правилно, да намери начин за разрешение задачата на сиромашията. Мислите ли, че е лесна задачата на ангела, който слиза от небето да спаси една грешна душа? Това е една от най-трудните задачи, която се дава на всеки ангел. Защо е най-трудна задача? – Защото грешникът не е нищо друго, освен най-голямата сиромашия, с която и ангелите едва се справят. Първите ангели, които дойдоха на земята да решат тази задача, пропаднаха. Както виждате, и ангелите не можаха да я разрешат. И досега те правят опити да я разрешат, да издържат най-мъчния си изпит, на който някога са пропаднали. Ще ви дам за размишление следната мисъл: „Търси всякога изворите на живота, на светлината, на въздуха и на водата".

Сега, като казвам, че решението на задачата за сиромашията е трудно, имам предвид, че тази задача е равносилна на вдигането на земята. Който може да носи земята на гърба си, той ще реши задачата на сиромашията. Мнозина ще се обезсърчат от това сравнение, но казвам: ако човек не може да носи земята на гърба си, поне едно пясъчно зрънце не може ли да носи? Опитай се да вдигнеш едно пясъчно зрънце. Казвате: „Какво ще се ползвам, ако вдигна едно пясъчно зрънце?" Питам: какво ще изгубиш, ако го вдигнеш? Тъй щото, не казвай какво ще спечелиш, ако го вдигнеш, но кажи: „Какво ще спечеля, ако не го вдигна?" Значи, всеки човек може да вдигне поне едно пясъчно зрънце, или едно малко камъче. Следователно, както вярвате, че можете да вдигнете пясъчното зрънце или камъчето и го вдигате, така можете да вдигнете и земята. Ако накарате едно същество, милиони пъти по-малко от вас, да вдигне туй камъче, за него то ще представлява същата трудна задача, каквато е за вас вдигането на земята. Това малко същество ще каже: „Невъзможно ми е да вдигна камъчето". Значи, възможното за човека е невъзможно за малкото същество. Тъй щото, ако не можете да вдигнете земята на гърба си, това показва, че сте слаби. И ако не можете да разрешите задачата за сиромашията, това показва, че още сте слаби, нямате знания. Който е силен, който знае, той ще може да вдигне земята на гърба си. Същевременно той ще може да се справи със сиромашията. Като казвам, че задачата за сиромашията е трудна, това не значи, че няма способни, гениални ученици, които могат да я разрешат. Не, много способни ученици има, много кандидати има, които искат да слязат на земята, да окъпят сиромашията, но не е дошъл още техният ред. Колкото ученици са дохождали досега, всички са пропадали на този изпит. Преди всичко никой още не е могъл да хване сиромашията в ръцете си. Как ще я хване? Тя хвърчи, препуска. Тъкмо я хванат за единия край на дрехата ѝ, тя се отскубне; в ръцете им остава само една малка част, едно малко парченце от нейната дреха. И сега всеки човек носи само по едно малко парченце от дрехата на сиромашията, но не и цялата сиромашия. Един ден дойде при мене един от способните ученици и ми

каза: „Учителю, дай ми една задача, искам да вляза в Школата“. Аз му разправих първия изпит на ученика, окъпването на богатството. Той отговори: „Тази задача и аз мога да реша“. Последната задача на ученика, окъпването на сиромашията, не му разправих. Тя е трудна задача, всички кандидати на нея са пропаднали. Не е лесно човек да се справи със сиромашията. Тя разваля всички неща. Тя разваля приятелството, любовта, съгласието между хората. Където влезе тя, все скандали създава. Голяма скандалджийка е сиромашията! Всички скандали в света се дължат на сиромашията. Докато богатството е връзка между хората, любовта горе-долу се държи. Богатата мома донякъде се е облагородила, превъзпитала, изучила. Дойде ли, обаче, сиромашията, тя всичко разваля, прах и пепел вдига наоколо си. Сега всички хора трябва да се молят, да се яви един способен ученик, да окъпе сиромашията, да я облече с чисти, нови дрехи. Само по този начин светът ще се избави от сиромашията, от трудните условия, в които се намира. Досега всички писатели, поети, философи все за сиромашията питат. И в народното събрание създават закони, все за сиромашията разискват. С разни имена са кръстили сиромашията, но още не са я разбрали, както трябва. Тя навсякъде се прокрадва, и само пакости върши. Щом разбере, че някой способен ученик ще държи изпит, тя дойде при него, разбърка ума му, и той осиромашава и пропада. Тя обикаля пак около него и му се смее. Щом види някой богат човек, тя обикаля ден, два, три около него, разбърка ума му, задига богатството му, оставя го сиромах, без пет пари в джоба. Види ли някой светия, тя отива при него, разбърка ума му, задига светийството му и го остава в положението на грешник, сиромах човек. Тя разбърква работите на всички хора, оплита ги в техните предприятия и после казва: „Тези са способните ученици, които се заемат с разрешаване задачата на сиромашията“. Те плачат, страдат, охкат, а тя им се смее. Мнозина си представят сиромашията като дявол, с опашка и рога. Не, тя е най-красивата мома в света, която се движи с бързината на светлината, като създава на хората най-големите бели. Сиромашията прави най-голямото зло на хората, но и най-голямото добро. Ако бихте се върнали в епохата, когато богатството не беше окъпано, щяхте да видите какво е било тогавашното положение. Благодарете, че поне богатството е окъпано днес. Вие нямате представа за някогашното положение на света, когато и сиромашията, и богатството не са били окъпани. Сега поне наполовина е подобрено положението на света. Правили ли сте опити да къпете сиромашията? Който веднъж само се е опитал да я окъпе, той непрестанно оплаква дните си. Срещал съм големи герои, мъже и жени, с извадено око, със счупени ръка или крак, поставени в затвор, лишени от свобода, от светлина. И като запитате някого от тези нещастници защо е пострадал, той ще ви каже: „Опитах се да се справя със сиромашията, но не успях“.

Ще прочета 14-ти и 15-ти стихове, 59-та глава от Исаия: „И съдбата отстъпи назад, и правдата стои далеч; защото истината падна на стъгдата, и правотата не може да влезе. Ей, изчезна истината; и който се уклонява от злото, става лов; и виде Господ; и стана Му неугодно, че нямаше правосъдие“. Казано е в тези стихове, че истината ще изчезне. Да, но ще дойде ден, когато и най-нечистата и окъсана мома ще бъде окъпана и преоблечена в чисти, нови дрехи. Кога ще бъде това? – Когато хората се справят със сиромашията. Справят ли се веднъж със сиромашията, Истината ще възтържествува, и Царството Божие ще дойде на земята. Днес всички хора се стремят към богатата мома: всеки я кани у дома си, всеки иска да се ожени за нея. Навсякъде става спор за нея. Обаче, една е тази богата мома. В коя къща да отиде по-рано? Когато Христос е казал „ако дясното ти око те съблазнява, извади го и го хвърли“, Той подразбирал: ако сиромашията те съблазнява, извади я и я хвърли навън. Това значи: разреши задачата на сиромашията! Хората не разбират този стих и се чудят как може човек да извади окото си! Те не разбират процеса на ваденето. Силата не е в парите, които са в касата, но в парите, които се вадят от касата, защото те имат обръщение в живота. Силата не е в житото, което остава в хамбара, но в житото, което изваждат от хамбара и го посяват на нивата. Имате ли жито, хвърлете го на нивата! По-добре е хамбарът ви да е празен, отколкото пълен. – „Как така? Ако хвърлим житото на нивата, ние гладни ще мрем.“ Хвърлете житото на разораната нива и не се бойте. Няма да мине дълго време, и хамбарът отново ще се напълни.

Казвам: човек трябва да се научи да отваря сърцето си, а не да го затваря. Да затваряш сърцето си, това не е наука. Обаче, да отваряш сърцето си, това е истинска наука, това е велико изкуство. Днес хората се самозаблуждават, мислят, че като им дадат хиляда лева, или като придобият малко знание, те са забогатели. Така е, но утре още могат да им вземат хилядата лева. Ако пък не знаят как да употребят знанието си, то ще остане безпредметно. Какво ви ползва това богатство? Ето, говорих ви за завършените и незавършените процеси, за ферментацията в живата природа, дадох ви голямо богатство. Това богатство е цяла мина, която трябва да разработите. Обаче, ако не можете да я разработите, какво ви ползва тя? Или и вие ще кажете, както казва българинът в такива случаи: „Богата е тази мина, но дано се намери някой голям капиталист от странство и дойде да я разработи, а на нас да даде някой-друг процент. Ние и на това сме доволни“. Казвам: и това е добре, но ето, че капиталистите не идват. Там е всичката трудност. Какво трябва да се прави тогава?

Най-после, като направят един–два опита и не успеят, те казват: „Няма да

я бъде тази работа!“ Същото става и при заболяването на някой човек. Заболее този човек, викат един лекар, викат втори, трети, десети, всички пипат пулса, потупат го тук-там и казват: „Няма да го бъде този човек!“ – Не, ще го бъде! – Защо? – Защото го изваждат вън от хамбара и го хвърлят на разораната нива, отново да поникне. Сега, за изяснение на мисълта си, ще ви разкажа един анекдот. Един беден човек работил известно време при един богат, но последният не му платил, останал да му дължи. Бедният останал непримирен, но понеже бил физически по-слаб от богатия, не могъл да му отмъсти. Колкото пъти го срещал, той все си казвал: „Чакай, ще намеря аз слабото ти място! Все ще ти отмъстя един ден“. Не се минало много време, и богатият заболял. Викал няколко лекари, но не могли да му помогнат, и той умрял. Според тогавашния обичай, умрелият трябвало да преседи една нощ на гроба и на другия ден го погребвали. Сиромахът си казал: „Ето един случай да си отмъстя“. Той взел едно дърво и почнал да налага умрелия. От боя умрелият се съживил и станал от гроба. Десет души лекари го лекували, но най-после го уморили. Бедният го наложил добре и го съживил. Като станал от гроба, богатият повикал бедния човек у дома си и му платил десетократно, като му казал: „Много благодаря за налагането. Ако не беше ме бил, щяха да ме заровят в земята“. Казвам: все трябва да се намери някой да ви наложи, за да оживеете, да се съживите. Според мене страданието не е нищо друго, освен бой, който ти налага онзи, на когото дължиш. Щом те бие кредиторът, ти непременно ще оживееш. Тази е добрата страна на страданието, както и на сиромашията. Когото сиромашията е била, той все е оживял. Какво лошо има в това? Който пък имал да плаща на сиромашията и не ѝ платил, той е умрял. Следователно, дължиш ли нещо на сиромашията и не искаш да ѝ платиш, ти непременно ще умреш. Щом ѝ платиш, ти ще оживееш. Тъй щото, имате ли да взимате пари от някого, ако не можете да го биете като жив, бийте го, когато умре. Щом го биете като умрял, той непременно ще оживее. И тъй, едно нещо трябва да имате предвид в живота си: във всеки даден момент да знаете как да постъпвате и как да се самовъзпитавате.

Беседа от Учителя, държана
на 3 август 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_08_04 С притчи
рилска беседа

С ПРИТЧИ

И говори им Христос много с притчи и казваше: „Ето, излезе сеятелят да сее! И когато сееше, едно падна край пътя; друго падна на каменисти места; трето падна в тръните и четвърто падна на добрата земя, и даваше плод: едно сто, друго шестдесет, а друго тридесет“.

Тази притча може да се разтълкува, да ѝ се дадат някои обяснения. За пример, сеятелят на доброто семе е Син Човечески. Нивата е светът. Добрите семена са синовете на царството. Враждебникът е пътят, каменистата почва и тръните. Жътвата е скончанието на века, а жетварите са ангелите. С тези тълкувания се дава изяснение на всички противоречия, които съществуват в света. Въпреки тези изяснения мнозина се запитват: „Защо светът е такъв? Защо не е добър?“ Питам: какъв трябва да бъде светът? Нека този, който задава въпроса, пръв даде пример, да стане добър. Или, нека той даде план, как трябва светът да се създаде, че да задоволи всички хора. Когато човек си задава този въпрос, без да прави усилия над себе си да се подобри, той сам е на крив път. Питам: какво приложение ще има тълкуванието на горната притча? Често у вас се явяват добри и лоши мисли, но вие не знаете техния произход. Сега, обаче, според даденото тълкуване, вие ще знаете, че всяка добра мисъл иде от сеятеля на доброто семе – от Сина Човечески. Нивата пък сте вие, вашето тяло, вашият ум, вашето сърце, през които минават всички мисли и чувства и се пресяват. Доброто семе са вашите добри желания. Следователно, минат ли през вашия ум и вашето сърце лоши мисли, чувства и желания, ще знаете, че те не са нищо друго, освен плевели, посети от лукавия. Какво трябва да правите с една лоша мисъл? Трябва ли да я изтръгнете като плевел? Не, оставете я, нека и тя расте, както и добрата мисъл. Не се безпокойте. Нека и двете мисли растат едновременно. За пример, ставате сутрин и наблюдавате, че през ума ви минават две мисли, една добра и една лоша. Оставете и двете мисли да се развиват свободно. Вечерта, преди да си легнете, направете сметка, дайте си отчет, от каква категория са и двете мисли и като си отговорите положително, оставете лошата настрана, а на добрата дайте специални условия да се развива. Тъй щото, не се борете с дявола, но познавайте стоката му и не я купувайте – нищо повече. Когато отидете при някой сараф и му предложите златни и сребърни вещи или монети, той веднага изважда пробния камък и ги опитва, истински ли са или фалшиви. По този начин той разделя едните от другите. И вие трябва да бъдете вещи като сарафа, който веднага отделя чистите звонкови монети от фалшивите.

На същото основание, който се занимава с окултните науки, той трябва да има в себе си пробен камък, чрез който да различава качеството на своите мисли, чувства и постъпки. Ако една мисъл е крива, тя нищо не ползва човека. Следователно у човека има едно вътрешно чувство, посредством което той разграничава добрите мисли и чувства от лошите. Това чувство е врата, през която ангелите и добрите духове влизат, за да помагат на човека. Ето защо, за всяка мисъл и за всяко чувство, каквито да са те, човек трябва да бъде смел и решителен, да не се страхува. Добрата мисъл е добра, и лошата мисъл е лоша, не се съмнявайте в тях. Ако човек работи съзнателно над себе си, той винаги ще има Божието благословение. В края на краищата добрите духове ще му помогнат, ще го освободят от противоречията, на които той се натъква. И тогава казвам: учен човек е този, който различава добрите мисли и чувства от лошите. Не ги ли различава, той не е учен човек. Учен човек е този, който познава елементите, знае техните свойства, знае и законите, на които те се подчиняват. За пример, химикът познава свойствата на всички елементи, знае техния характер и условията, при които те се съединяват. Щом знае това, той взима всички предпазителни мерки, да не стават експлозии при работата с този или с онзи елемент. На същото основание и окултният ученик знае, че в естеството на човека има много елементи с най-разнообразни свойства, които той трябва да изучава. Знае ли свойствата им, той ще вземе всички мерки, за да става съединяването правилно. Знае ли човек естеството на своя характер, на елементите, които влизат в него, той от нищо няма да се безпокои. Големите безпокойства и грижи на съвременните хора нищо не допринасят. Те са празни работи, които отнемат само силите им. Мнозина плачат, охкат, като мислят, че с това ще омилостивят Бога, ще Го заставят да се смили над техните страдания. Бог може да се смили, но само над тия хора, които са готови да работят, да различават, да учат и прилагат Неговите закони. Учителят никога не може да бъде снизходителен към мързеливия ученик. Нито грешникът може да има Любовта на Бога. Ако една майка има два сина, единият способен и добър, а другият мързелив и лъжлив, каквото да казвате, тя не може да обича и двамата еднакво. Като погледне втория, макар и да има една малка надежда той да се изправи, ще си каже: „От този син нищо не може да стане“. И наистина, в реда на нещата е да не се обича лошото. Казвате: „Нали хората трябва да се обичат?“ Обичат се само онези хора, които имат желание да се изправят. На лошите, на мързеливите не трябва да се прави зло, но те не могат да бъдат обичани, както добрите и способните. Казвам: не прави зло никому. Не насърчавай престъпника. Не освобождавай лошия. Не развързвай вързания вълк. Не връзвай праведния, и не развързвай грешния. Кой трябва да се развързва? – Праведния развързвай. – Кой трябва да се връзва? – Грешния връзвай. Не е достатъчно само да вържеш грешния, но отгоре на това сложи му хомот, вземи остен и го

впрегни цял ден да оре. И тъй, в човека живеят две същества – едното способно и добро, а другото мързеливо и лъжливо. И той някога отива на страната на едното, някога на страната на другото. Обаче, той трябва разумно да се справи с тях и да даде надмощие на доброто в себе си. Някога човек се солидаризира с мързеливото същество и, като простите хора, казва: „Защо ли трябва да уча, да си напрягам главата? Поп няма да ставам, я!“ Слуша ли доброто същество, той ще дойде до ред постижения, към които се стреми.
Сега, като четете 13-та глава от Матея, вие ще се натъкнете на много окултни положения. В притчата за сеятеля се изнасят добрите и лошите условия, при които попаднали житните семена. Тръните и каменистата почва, за пример, говорят за злото в света, а добрата почва – за доброто. От какво произтича злото? Злото се дължи на изобилието. Където има изобилие, там има зло. Кой може да краде сиромаха? Сиромаха никой не може да краде. Само богатия крадат. Където има богатство, там има кражби. Лъжата пък придружава сиромашията. Следователно, ако си сиромах, ще те лъжат. Някой път човек сам се лъже. Той се самоизлъгва по два начина. Някога, без да работи, казва: „Все ще излезе нещо от мене“. Насърчава се. Някога пък работи, но си казва: „Нищо няма да излезе от мене“. И в двата случая той се лъже. Друг казва: „То се вижда, че ще се мре, поне да се понаям малко“. После казва: „Толкова пъти съм казвал, че ще се мре, но все още не умирам“. Който казва, че няма да мре, умира. Някой казва, че щял да живее двеста години, но виждаш, че след две години този човек умира. Значи всяка година от неговия живот е равна на сто години. Значи, за да се дойде до постиженията на душата, между добрите хора трябва да се образува връзка, да се създадат отношения. Забелязано е при това, че някои хора обичат да дружат с богати, други – с учени, трети – с добри, свети хора. Младите момци пък обичат да дружат с млади моми; младите моми обичат да дружат с млади момци. Рядко ще срещнете млад момък или млада мома да дружи с някой стар, хилав, болнав човек. Коя е причината, където хората заболяват? Причината на болестите се крие в човешките отрицателни мисли, чувства и желания. Каквито са мислите и желанията на човека, такова става и тялото му. Ако здравият човек измени пътя на своите прави мисли и чувства, с това той коренно ще измени своя организъм и в края на краищата ще заболее. И обратно: ако човек измени пътя на своите криви мисли и чувства и влезе в правия път на живота, той ще подобри състоянието на своя организъм. Ние живеем в свят на промени.

В Писанието е казано, че само Бог не се мени, а всичко друго е подложено на постоянни промени.
Щом знаете, че живеете в свят на промени, трябва ли да се смущавате? Кое е по-добро: да се изменя светът, или да не се изменя? Какво лошо има в

това, ако вашият слуга, който до вчера ви обирал, днес се измени, обърне се към Бога и престане да ви обира? Всяка промяна в завършения процес е на място; всяка промяна в незавършения или в смесения процес не е на мястото си. Ако слугата ви влезе във вашия хамбар, извади оттам житото и го хвърли на нивата, ще го обвините ли за постъпката му? – Няма да го обвините. Промяната, която става с житото, е на мястото си. Обаче, ако той разрови едва що посаденото жито на нивата и го остави на произвола на съдбата, вие ще го обвините за постъпката му. Тази промяна на житото не е на мястото си. Следователно само онези промени имат смисъл, които допринасят нещо за благото на човешката душа. Има ред страдания и несгоди в живота, които са резултат на миналото и могат да ползват човека, ако той знае причините им. Представете си, че преди 20 години вие сте направили едно слабо въже и сте го продали някому за здраво, доброкачествено. Случва се, че по някакъв начин вие падате в един кладенец и трябва да ви извадят вън от кладенеца, именно, с това въже. Връзват ви за въжето, започват да ви теглят навън, но като слабо, въжето се скъсва, и вие отново падате в кладенеца. Казвате: „Тъй ли трябваше да стане с мене? Кой направил такова слабо въже?“ Сърдите се, роптаете, без да знаете, че причината за това сте вие сам. Вие направихте това слабо въже и го продадохте за здраво, но сам опитахте неговата сила. Въжето представлява човешките мисли, чувства и постъпки. Ако имате устойчиви мисли, чувства и постъпки, т.е. ако въжето, което сте изплели от вашите мисли, чувства и постъпки е устойчиво, всеки ще може да ви извади с него от кладенеца. Обаче, ако въжето ви не е устойчиво, никой в света не може да ви помогне, никой не може да ви извади от кладенеца. Това е един от великите закони в света. И сега, когато хората казват, че Бог ще оправи света по някакъв начин, те са прави. Бог ще оправи света по някакъв начин, но не както те мислят. Има други разпореждания за оправянето на света, различни от тия, които хората предполагат. Методите на хората са едни, методите на Бога са други, съвършено различни от техните. Влезете в някакво общество, слушате, че там се говори за любов, за свобода, за равенство, виждате методите им, но резултатите не ви харесват. Отивате в друго общество, пак върху същите теми разискват, прилагат ред методи, но и техните резултати не харесвате. Когато някой човек държи в ръцете си благата на много хора, а за себе си отделя най-хубавото, постъпва ли право? Казвате: „Този човек не постъпва право“. – Ама той говори хубаво. – Нищо от това. Както говори, така трябва и да постъпва. Човек трябва да бъде справедлив. Мнозина виждат, когато другите постъпват несправедливо, но не виждат себе си, когато те постъпват несправедливо, правят се, че не виждат. Много неща има още да ви кажа, но нито ще ги разберете, нито ще ги приложите. Защо? – Защото съвременните хора още са крайно користолюбиви и жестоки. Обаче те трябва да знаят, че с жестокост и користолюбие не може да се припари в Царството Божие.

Казвате: „Велик е Бог, велико е Неговото Слово!“ Велико е Словото Божие, но то иска изпълнение, то иска чистота.

Забележете, днес рядко ще срещнете човек, който, като види двама млади, мома и момък, да не предаде изопачен характер на техните отношения. Това са плевели, от които човек трябва да се освободи. Имате неразположение към някого, трябва да обосновете, има ли причини за това, или няма. Не обосновете ли вашето неразположение, няма да мине дълго време, и това неразположение ще дойде върху вас. Безпощаден е законът за възмездието. Смеете ли се над погрешките на хората, и вие ще изпаднете в тяхното положение. Всеки човек е поставен в положение да греши. Какво печели човек, ако осъжда този-онзи, че не живеят по Бога? Нищо не печели. По-добре е човек да мълчи, да остави всеки сам да се изправи. Всеки сам ще понесе последствията на своите постъпки. Ти гледай как бият човека за неговите грешки и се поучавай – нищо не му говори. Когато виждам, че някой страда, аз търся причините за страданията му и се уча. Съвременните хора се радват, когато печелят, а скърбят, когато губят. Виждам, някой спечелил 20,000 лева, скача, радва се.

Казвам: не се радвай за тези пари, защото утре може да ги изгубиш, и тогава ще скърбиш. Щом си спечелил 20,000 лева, благодари на Бога, че ще можеш да си услужиш с тях. Ако ги изгубиш, не скърби, всъщност ти нищо не си изгубил. Ако едновременно печелиш и губиш, загубата не е много голяма, тя е временна. Нали знаете, че сиромашията често спасява живота на хората, а богатството го погубва. Ако човек е богат, всеки може да го убие, да вземе богатството му. Какво ще вземат на сиромаха? Кой как го види, ще каже: „Оставете този човек! Той няма пет пари в джоба си“. Угоената овца всеки може да заколи, но хилавата, мършавата отделят настрана. Казвам: ако всички тия сравнения, изводи в притчите не се приложат в живота, те остават безпредметни. Всеки човек трябва да се познава, както земеделецът познава нивите си, лозарят – лозята си, и градинарят – градините си. Земеделецът трябва да познава нивите си, дали са слаби или силни, кои места трябва да наторява и кои не трябва. Лозарят трябва да познава коя пръчка какво грозде дава, за да знае как да ги реже, как да ги наглежда. Градинарят трябва да знае къде какви цветя да сее, как да ги сее и т.н. Ако земеделецът, лозарят и градинарят не знаят условията, при които работят, както и качествата на своите произведения, те нищо няма да изкарат. Те трябва да знаят какви постижения ще имат от своята работа. На същото основание и човек трябва да познава себе си, да знае какво може да излезе от него. Не е достатъчно да бъдете привидно добри, но вашето добро трябва да има приложение. Доброто е сила, с която човек може да постигне нещо. Доброто е истинско богатство, с което човек може да разполага. Мъдростта е истинско богатство на ума, с което човек може

да разполага. Ако с доброто, с Мъдростта, с Любовта, които човек има, не може в даден случай да разполага, те не са никакво добро, никаква Мъдрост, никаква Любов. Всяко богатство, което имате, трябва на време да се приложи. Един българин тръгнал за Солун. По пътя той срещнал един циганин, който му дал да му носи един тъпан. Известно време вървели заедно. Циганинът се отбил някъде по работа, а българинът продължил да върви бавно. Вечерта българинът се изгубил из гората и понеже бил страхлив, потърсил място да пренощува. Наближил до една воденица, влязъл вътре и се качил на едно високо място. По едно време видял, че една мечка влязла във воденицата да си търси храна. Той се уплашил много и за кураж започнал силно да бие тъпана. Какво се оказало? Мечката била дресирана. И тя по някакъв начин се откъснала от въжето на своя господар и избягала в гората. Като чула тъпана, мечката започнала да играе. Той бил тъпана, а тя играла, докато се развила нова комедия във воденицата. Покрай воденицата минавал камилар с камили, натоварени с грънци. Той също така пътувал за Солун. Като чул отдалеч тъпана, камиларят пожелал да види какво става във воденицата. Отворил вратата на воденицата и надзърнал, но мечката се уплашила и хукнала да бяга. Като я видели камилите, и те се уплашили, почнали да бягат и изпочупили много грънци. Камиларят хванал тъпанджията и му казал: „Сега ще те водя в Солун, ще те дам под съд. Ти стана причина да се уплашат камилите ми и да счупят грънците“. Пристигнали в Солун. Явили се в съда и съдията извикал тъпанджията да даде своите обяснения, как е станал причина да се счупят грънците на камиларя. Тъпанджията казал: „Аз съм готов да заплатя грънците на камиларя, но нека той ми доведе мечката. С тази мечка аз се прехранвах, а той стана причина тя да избяга в гората“. Съдията намерил исканията на мечкаря основателни и казал на камиларя: „Първо доведете мечката му, а после той ще ви плати счупените грънци“. Казвам: умение се иска, за да приложи човек навреме даденото му богатство. Питам: какво е спечелил този българин с биенето на тъпана? Той нищо не е спечелил, но в случая вие имахте възможност да чуете нещо ново, от което аз вадя следния извод: всеки човек има по един тъпан и по една мечка, която разиграва без да иска. Вие трябва да знаете, че живеете в един разумен свят, между разумни същества, които ви помагат дотолкова, доколкото вие сте готови да учите. Тези разумни същества нямат свободно време да се занимават с вашите грешки и престъпления. Като минат покрай вас, тези напреднали същества ще се спрат само за момент, ще ви кажат една дума и ще си заминат. Ако сте паднали, те няма да ви убеждават да станете, да си изтърсите праха, нито пък ще ви утешават, но ще кажат: „Стани и върви!“ – и ще си заминат. Ако ги послушате, ще видите, че в думите им има сила, мощ. Думите им са мощни, като кесията на някой американски милионер, който я подхвърля само и заминава. Който е умен, ще вземе кесията и ще я използва. Глупавият, обаче, ще спре

да пита колко има в кесията, кой я подхвърлил, как се казва и т.н. Възвишените същества не обичат да знаят имената им.

Сега, като се качвате и слизате всеки ден по върховете, вие трябва да възприемате по една нова мисъл, върху която да работите през деня. За пример, вземете мисълта: „Слабите трябва да се насърчават“. Това е в реда на нещата. Питам: ако силните се насърчават, на място ли е това? Същият закон се отнася и до самия човек: слабия в себе си насърчавай, а силния – възпитавай. Едно нещо трябва да имате предвид: щом сте дошли в планината, вие трябва да пазите абсолютна чистота. Ако не пазите правилата на чистотата, ще ви бият на общо основание. Дойдете ли на планината, не мислете, че можете да живеете, както искате. Не, вие трябва напълно да се съобразявате с условията на планината. Където мръднете, каквото направите, считайте, че много очи ви следят, наблюдават и преценяват. И сами да сте, знайте, че около вас има много същества, които виждат всичко. Не се ли съобразявате с правилата, които планината налага, вие ще се подадете на влиянието на лукавия. Той ще ви каже: „Няма защо да се безпокоиш, планината е широка, навред могат да се хвърлят боклуците. Не бъдете толкова глупав, да разпилявате силите си напразно. Толкова хора има тук, други нека чистят. Вие си почивайте“. Наистина, никой не е задължен да чисти. Тук всичко се върши доброволно, по любов. Никой никого не може да съди, защото няма закон за съдене. Като говоря, че трябва да се пази чистота, това се налага от хигиената. Важно е, че всички имате добро желание, правите усилия, да пазите чистота. Усилията ви са големи, но методите ви не са практични. За пример, някой се окаля и бърза да се опере, да изчисти калта. Този метод не е практичен. Оставете калта да изсъхне и после я чистете. Речете ли да перете калното място с вода, ще станат петна наоколо. А тъй, като изсъхне калта, изтъркайте я и ще видите, че нищо няма да остане от нея. Следователно, направиш ли една погрешка, не бързай да я измиеш. Остави я ден–два да изсъхне и после внимателно я изтъркай между пръстите си. По този начин тя по-лесно ще се изчисти, отколкото да я переш с вода. Като я переш с вода, ще си създадеш по-голяма беля. Един познат ми разправяше една своя опитност със счупването на две чаши. Той отишъл някъде на гости и, по невнимание, счупил една хубава чаша на домакините. Те не забелязали това нещо. Той взел счупената чаша и отишъл на пазара да купи друга. Намерил съща като счупената, купил я и я занесъл на познатите си. Без да им каже нещо, той сложил чашата на мястото ѝ. След време той отишъл другаде на гости и така се случило, че и там счупил една чаша. Домакините не видели това, и той премълчал. На другия ден купил по-хубава чаша от счупената и като я занесъл, казал: „Нося ви тази чаша вместо другата, която вчера счупих“. Едва сега те разбрали за пакостта, която той направил, и започнали да го разпитват:

„Как я счупи? Защо не беше внимателен? Ние не обичаме да ни чупят чашите и т.н.“ Започнали се ред коментарии и разисквания, които го довели до чудо, не знаял какви обяснения да даде. В първия случай той не казал нищо и нямало никакви коментарии. Във втория случай той казал, че направил една пакост и станали ред коментарии. Казвам: в първия случай той изправил погрешката си с изтъркване на калта между пръстите си, без да го знае някой. Във втория случай той съобщил и на други хора, поискал вода да изпере калта, но с това предизвикал ред коментарии. И в двата случая е важно следното: човек трябва да бъде внимателен, да не чупи чашите. Ще ви задам друг въпрос: какво трябва да прави богатият, който отива на небето, а в това време дойде някой да го обере? Този човек умира, т.е. викат го на небето. Трябва ли той да спре, да гледа кой го обира и защо го обира? Не е ли по-добре да каже: „Не ме интересува кой ме обира. Кой каквото ще да прави, това е негова работа. За мене е важно, че ме викат от небето, и аз трябва да се приготвя“. Сега ние навлязохме в една област, която наричам „област на хирургическите операции“. В тази област едни рани се оперират, а други се човъркат. Тъкмо някоя стара рана е заздравяла, но дойде един и по невнимание започва да я човърка. Казвам: може и без тази хирургическа операция. Обаче, дойде ли до операция, по-добре е човек сам на себе си да бъде хирург, отколкото други да го оперират. Защо? – Защото, прави ли човек сам операцията си, той ще бъде много внимателен. Чуждият, който иде отвън да прави операцията, не може да бъде толкова внимателен. Той взима ножа, забива го и не пита. Който сам изправя погрешките си, той е внимателен към себе си. При това всеки човек сам може да изправи погрешките си. Казано е в Деянията на апостолите, че някои скитници Юдеи заклинатели почнали да произнасят името на Господа Исуса над тези, които имали зли духове, и казвали: „Заклеваме ви в Исуса, когото Павел проповядва“. И отговори лукавият дух и рече: „Исуса познавам, и Павла зная, но вие кои сте?“ И скочи над тях и ги наби. Какво показва това? Човек не може да си служи с една сила, с която не се е свързал, не се е обединил. Ако не сте едно с Христа, Неговата сила не може да работи във вас. Затова, именно, Христос казва: „Ако с Духа Божи изпъждам духовете, настанало е върху вас Царството Божие“.

Следователно всяка погрешка трябва да се изправи разумно. Животът съдейства за изправяне на погрешките. Вземете пример от сарафина. Като му донесат някакви монети, той веднага ги разграничава, слага истинските на една страна, фалшивите – на друга, и така ги изучава. По същия начин трябва да постъпва и всеки човек. Той трябва да слага добрите мисли, чувства и постъпки на една страна, а лошите на друга страна и да ги изучава. Прави ли така, ще дойде ден, когато ще знае от кой род са неговите мисли, чувства и действия. Щом ги разграничава, с това заедно ще бъдат изключени и неговите грешки и заблуждения. Така ще различава

той кои мисли, чувства и постъпки са от Бога, кои от човека и кои от лукавия. Аз говоря по този въпрос, защото човек прилича на нива, която трябва да се плеви, разорава, обработва, за да могат способностите и дарбите, които има в себе си, по-добре да растат и да се развиват. Друга притча им каза: „Подобно е Царството небесно на квас, който, като го взе жена, скри го в три мери брашно, докле вкисна всичкото“. Ако преведете тази притча, вие ще си обясните много важни закони. Трябва да знаете какво представляват кваса, брашното, а същевременно трябва да знаете как да ги приготвите, за да подквасите хляба. Щом искате да подквасите тестото, вие трябва да знаете всички правила на подквасването. Подквасеното тесто се пази при известна топлина, за която цел внимателно се завива. Като го печете пък, трябва да разбирате силата на огъня: нито да го прегорите, нито да го не допечете. Работите ли над себе си, вие трябва да имате тези дълбоки знания и да ги прилагате. Ако вашето естество е съгласно с Божиите закони, ще имате успех в работата си. Не работите ли по този начин, никакъв успех няма да имате. Никога човек не трябва да се обленява, ако иска успехът му да бъде непрериен. Всеки ден той трябва да допринася към работата си по нещо ново. Всичко старо да се слага настрана, а новото да се разработва. Миналите погрешки да се слагат настрана, и да се спирате върху всичко онова, което е добро и красиво. Оцапа ли се човек, да върви напред, да бъде внимателен, втори път да не се цапа. Той трябва да гледа на доброто семе, което е вложено в душата му. Когато доброто семе се разработва, то ще даде плод: едно сто, друго шестдесет, а друго тридесет. Казвам: искате ли да устроите живота си по новия начин, вие трябва да се освободите от всички излишни неща, които ви смущават. Излишните неща са плевелите. Те неизбежно ще дойдат, никой не може да се избави от тях. Когато в сърцето на човека влезе едно смущение, и светия да е, и адепт да е, той все ще се безпокои. Не е лесно човек да се освободи от смущенията, които идат, но той трябва да бъде буден, да се контролира. Големи изпитания има светията. Представете си един крайно беден човек, с един лев в джоба си, само за парче за хляб. Обаче, мине покрай него някой, вземе последния му лев и той остава гладен. Какво е положението на този човек? Все ще му трепне сърцето, макар че богатството му е само един лев. Такова е често положението и на светията. Стои той замислен, решава някаква задача, и току изведнъж, дойде дяволът, задигне всичкото му богатство и избягва. Светията се хваща за главата, чуди се какво да прави. Пострада малко, поскърби, и най-после се примири, като казва: „Бог ми даде един добър урок, да не се забравям. Сега отново трябва да работя цели 20 години, да придобия загубеното. Направих една малка погрешка, но дяволът ми задигна всичко“. Само по този начин светията придобива известни опитности. Един търговец имал една дресирана маймуна, която пазила касата с парите му. Той често се хвалил на другарите си с нея, като казвал:

„Никой не може да вземе парите ми, докато маймуната ги пази“. Един негов приятел решил да изпита маймуната, доколко ще устои на дадената ѝ задача. В отсъствие на приятеля си той отишъл в дома му, влязъл в стаята, където била касата, и започнал да се преструва, че спи. Като видяла това, маймуната започнала да му подражава, да заспива, и в това време той взел пари от касата и си отишъл. Вечерта, като се върнал търговецът у дома си, той забелязал, че липсват пари от касата, за което хубаво набил маймуната, да помни задълженията си. Оттам насетне, колкото пъти дохождал приятеля му и се преструвал на заспал, маймуната не подражавала. Втори път тя не направила същата грешка. Невъзможно е човек да повтори два пъти една и съща погрешка. Обаче дяволът е хитър. Иска ли да изкуси човека, той ще намери хиляди начини да го подхлъзне. И тъй, лагерът ви трябва да бъде чист. Вие трябва да бъдете чисти. Мислите, чувствата и постъпките ви трябва да бъдат сортирани. Като се върнете в София, трябва да сте израсли четири сантиметра на височина. Това е една притча. Ще определите какво значи да станете четири сантиметра по-високи. Казвате: „Младите лесно растат, но старите какво да правят?“ – Има начин за израстване и на старите, но те сами трябва да го намерят. Старите ще кажат: „За нас не е толкова важно да растем на височина, но как да се справим с мъчнотиите и страданията си?“ И за това има начин. Той е следният: стремете се поне един час през деня да гледате на хората, като че вие сте в тях; техните страдания и радости да бъдат ваши. Постигнете ли това, вие ще изпитате голяма приятност, ще забравите себе си, ще забравите вашите страдания и ще се слеете с общото, с цялото битие. По този начин вие ще се освободите от излишни мъчнотии и страдания. Когато човек си създава излишни страдания, той прилича на малкото дете, което, като види, че някой голям човек вади вода от кладенеца с кофа, приближава се при него и му казва: „Чичо, дай и на мене да извадя вода“. Може ли това дете да извади вода от кладенеца? – Не може. То ще си създаде само излишни страдания. Казвам: не поверявай другиму ръчката, с която вадиш вода. Не давай другиму кофата, с която си започнал да вадиш вода. Спуснал ли си веднъж кофата, не я давай другиму, докато ти не извадиш вода с нея. Като свършиш работата си, дай кофата на други да вадят вода. Не давай на други да ти направят това, което ти сам можеш да си направиш. Обаче, ако не можеш нещо да направиш, нека други го направят заради тебе. Докато можеш да направиш нещо, не се лишавай от известна опитност. Сам изтегли кофата, която си спуснал в кладенеца. На път с един крак не тръгвай. На нива с една ръка не отивай. При Бога с едно око не ходи. Казвате: „Нали е писано в Евангелието, че ако дясното око те съблазнява, да го извадиш“. Казвам: окото, което съблазнява човека, е око на дявола. В такъв случай аз бих казал: извади окото на дявола, което те съблазнява, и го хвърли; по-добре е да влезеш с едно око в Царството Божие, отколкото да имаш едно дяволско

око. Тъй щото, едното око на човека е Божествено, а другото е дяволско. Питам: по какво се познава дяволското око? Дяволското око е всякога недоволно. Сипват някому в чинията ядене. Той погледне в чинията си и казва: „Малко ми е“. Сипват му втора лъжица. Казвам: първата лъжица струва повече от втората. Втората лъжица е окото на дявола. Колкото са ти сипали първия път, вземи чинията си и благодари. Това е Божественото око, което всякога е доволно. Сипят ли ти втори път, може да го изядеш, а може и да не го изядеш. Първото, което са ти сипали, е най-сладко. Когато сипват много в чинията, много сте платили; когато сипват малко, малко сте платили. Едно е важно: колкото и да ви сипват, да бъдете благодарни.

Беседа от Учителя, държана
на 4 август 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_08_06 Ще и не ще
рилска беседа

ЩЕ И НЕ ЩЕ

Ще прочета 16-та глава от Евангелието на Йоана. Размишление върху 21-ви стих от прочетената глава: „Жена, кога ражда, на скръб е, защото е дошъл часът ѝ; а кога роди дете, не помни вече тъгата си, поради радостта, че се е родил човек на света“.
Едно правило в живота гласи: стой на краката си; работи с ръцете си; гледай с очите си; слушай с ушите си; говори с езика си; мисли с ума си; чувствай със сърцето си; служи с духа си! Ще приведа един окултен разказ. В древността някой си купил един хубав, скъп юлар и тръгнал по света да търси кон, също тъй хубав, на който да сложи юлара. Години наред той търсил коня, но не могъл да го намери. Обаче, един ден разбойници го хванали в гората, и му вързали ръцете с юлара, който купил за коня. Той се обръщал ту към съдбата, ту към разбойниците и ги запитвал защо го вързали с юлара. – „Вързахме те, защото още не си намерил коня“. Казвам: когато човек не си служи с ума си, винаги ще го връзват с юлара, който носи за коня си. Така, именно, човек прави ред погрешки и страда, но не може да си обясни защо страда. Вървиш по пътя, захласнеш се някъде, търколиш се на земята, удариш ръката си, а после питаш: „Защо паднах?“ Ти падна, защото изгуби равновесие. Изгубването на равновесие в планината има своите дълбоки причини. Като не можеш да си дадеш отчет, защо си паднал, ти казваш: „Спънах се в един камък и паднах“. Не е така, не е тази причина за падането. Ти може и на полето да паднеш, както и на планината, без да се спънеш в някой камък. На равни места хората не падат ли? И на равни места падат. При това всички хора падат. Съдиите, например, не падат ли? – Падат. – Учените, философите, поетите, музикантите не падат ли? – И те падат. Следователно, който не може да се качва по планините и не може добре да ходи по тях, той и на равните места не може да върви добре и ще пада. Обаче, онзи, който има здрави крака за планините, той и на равните места ще върви добре, без да пада. Значи, планината е пробен камък за човека. Сега, като гледате мъглите пред вас, вие си казвате: „Защо дойдоха тези мъгли, да ни попречат да видим изгряването на слънцето?“ Колко пъти досега сте виждали изгрева на слънцето! Ако е въпрос за виждане, питам: какво трябва да виждаш? Кое е за предпочитане да виждаш: това, което се гради, или това, което се разрушава? Да слушаш онзи, който плаче и окайва съдбата си, или да слушаш онзи, който разказва за своето щастие? Да виждаш младата булка, която извеждат от къщи, или да виждаш стария, когото носят на гробищата да погребват? Да ти дадат хляб, или да ти вземат хляба? Като отговор на тези мисли, ще дам следните окултни правила. Радвай се,

когато ти вземат мухлясалия хляб. Скърби, когато ти вземат укрухите. Ако имаш право за нещо да скърбиш, то е за укрухите, за малките трошици. Не скърби, че са ти взели цялата кутия с кибрит, но скърби, когато ти вземат последната клечка кибрит. И тъй, жена, кога ражда, на скръб е. Защо скърби? – Защото не знае какво ще роди. Щом роди и види, че човек се родил, тя се радва. Човек скърби за това, което не знае, а се радва за това, което знае. Някой казва: „Защо скърби жената?“ – Защото не знае какво ще роди. Ако роди нещо умряло, няма ли да скърби? – Ще скърби, разбира се. Колко деца се раждат умрели! Каква радост може да причини умрялото дете? Обаче роди ли се живо дете, всички се радват. Значи, живото дете е разумното в човека. С други думи казано: човек се радва за разумното, което се ражда от него. Ако бихте могли да преведете правилото, което ви дадох в началото на тази беседа, щяхте да се доберете до ред основни положения в живота. За пример, какво значи правилото: „Стой на краката си“? Да стоиш на краката си, подразбира да стоиш на здрава основа – на добродетелта. Ти не можеш да стоиш разумно на някое място, ако те не е ценно. Мястото, на което стоиш, непременно трябва да е ценно, да не е някакво купище, на което се качва петелът да кукурига. Защо петелът пее на купище? Когато петелът се качва на някое купище да пее, с това той казва: „Хора, селяни, вземете това купище и го пръснете на нивата. Годината е гладна, а нивата е слаба“. Тъй щото, когато твоят петел пее на купището в младините ти, той казва: „Работи, понеже идат оскъдни години на старостта. Ако не вземеш това, на което аз пея, и не го разпръснеш на нивата, когато раждаш, скърби ще имаш“. Защото младият не ражда, а старият ражда. Българинът казва: „Не търси яре от млада коза, но търси яре от стара коза“. Когато старият роди нещо, на света ще го роди. Младият пък, я роди нещо, я не роди. С други думи казано: силният трябва да работи, а не слабият. Аз разглеждам думите „млад“ и „стар“ в широк смисъл, а не както обикновено се разбират. Сега, като разглеждаме живота в неговата целокупност, ние намираме най-естествени ония неща, които ни засягат. – Защо? – Защото всички желания, които се явяват в душата на човека, са естествени, нужни и за самия него. Злото в тия желания се състои в това, че те са изникнали в душата на човека преждевременно. Много наши мисли, чувства и желания са дошли преждевременно, а някои от тях са закъснели. На това, именно, се дължат всички несгоди, всички непостижения в живота на човека. Значи някои неща са дошли или преди определеното време, или след определеното време. Умният, обаче, трябва да постави нещата точно на времето си. За пример, техникът трябва да постави нещата точно на своето време и място. Математикът трябва да прави изчисленията си точно на своето време и място. Музикантът трябва да постави пръстите си на определения тон, на определеното място. Ако той не спазва такта, т.е. времето, както и ред други правила, нищо няма да излезе, нищо не може

да постигне. Сега, ще ви разкажа една приказка, известна на всички народи, също и на българите. В тази приказка се разправя за една царска дъщеря, която живяла някога в далечното минало. Учителят на тази царска дъщеря ѝ казал, че тя трябва да се затвори в един подземен палат и там да стои, докато ѝ дойде часът да се яви пред света. След време започнали да се носят слухове, че царската дъщеря се затворила в този подземен палат и посрещала всички свои избраници, възседнали на кон. Те идвали до мястото, където тя прекарвала, поздравявали я и си заминавали. Красивата царска дъщеря се наричала Халказ. Тръгнали царските синове от целия свят да я посещават и като пристигали до нейния палат, поздравявали я и извиквали: „Халказ!“ Тя им отговаряла: „Ако съм Халказ, на камъни да станете“. Един по един, всички се превръщали на камъни и в течение на векове цялата местност се покрила с камъни. Кой как извиквал Халказ, на камък ставал. По едно време дошло ред на един умен царски син да посети красивата царска дъщеря. Той възседнал коня си и тръгнал на път. Понеже знаел езика на животните, той казал на коня си: „Аз ще кажа няколко думи на царската дъщеря, а в това време ти ще изцвилиш“. Щом стигнал до палата на царската дъщеря, умният царски син не извикал „Халказ“, както другите царски синове, но казал: „Дъще на красотата!“ – и конят изцвилил. Цвиленето на коня се видяло много странно на царската дъщеря, и тя отворила вратата. Царският син веднага я хванал за ръката и казал: „Дъще на красотата, не бъди толкова жестока! Виж колко царски синове са станали жертва за една дума“. Тя била тъй изненадана, че не могла да каже на царския син да стане на камък. Качила се на коня и тръгнала, а царският син вървял след нея и казвал: „Кажи сега на тия камъни да станат. Кажи: „Синове на Истината, станете!“ Тя изпълнила всичко, каквото царският син искал от нея. Царските синове, които били превърнати на камъни, оживели и тръгнали подир нея.

Казвам: сега аз мога да спра дотук, да не обяснявам значението на думата Халказ. Всеки човек търси тази красива царска дъщеря, която представлява щастието. Няма човек в света, който да не търси щастието. Кой не търси щастието? Обаче кой е законът за постигане на щастието? Преди всичко човек трябва да вярва в постижимото. Аз употребявам думата „постижимо“ в широк смисъл. Само постижимото е реално. Когато някой казва, че има непостижими неща, това показва, че този човек е неразумен. За неразумния човек има непостижими неща, за разумния – всички неща са постижими. За онзи, който обича знанието, нещата са постижими. Тъй щото, рече ли човек, че има непостижими неща, значи на него му липсва нещо. Следователно всички несгоди в живота на хората показват, че в даден случай им липсва нещо. На това основание, скръбта, недоволството, или какво и да е друго чувство от отрицателен характер, има свой специфичен произход. За изяснение на последната мисъл ще приведа

следния пример.

Една млада, интелигентна мома ми разправяше една своя опитност. „Не зная – казва – коя е причината на сегашното ми състояние, но никога досега не съм прекарвала подобни моменти. Нещо ми е тежко, мъчно, животът ми е обезсмислен, голяма празнота изпитвам. Иде ми да се хвърля от някоя канара, не ми се живее, нищо не ми се прави – пълна апатия ме е налегнала.“ Питам я: не можеш ли да си дадеш отчет, на какво се дължи това състояние? – „Нищо не зная. Никога не съм преживявала такова нещо.“ Тогава аз ѝ обясних дълбоките причини на нейното състояние и тя ме разбра, успокои се, и скръбта ѝ съвършено изчезна. Тя е била някъде и се е натоварила с чужди мисли и чувства, възприела е чуждо състояние. Тя трябва да развърже ремъците и да се освободи. Конят го товарят и разтоварят, а човек сам може да се разтовари. За пример, някой се натовари сам и казва: „Няма да го бъде!“ Питам: кое е по-лесно да кажете – „Ще го бъде“, или „Няма да го бъде“? Кое е по-лесно да кажете: „ще“ или „не ще“? Всичката философия се състои в тези две думи от по две букви. Ако кажете „не“, на какво основание предпочитате тази отрицателна частичка пред положителната „ще“? Кой е заставил човек да употребява и да предпочита частичката „не“? И днес тя има такова важно значение в живота му, че постоянно го връща назад. Защо трябва да мислите за нещо, че няма да го бъде? Аз мога да ви докажа, че ще го бъде. Един българин завел жена си, която била зле болна, при един лекар и му казал: „Господин докторе, жена ми е зле болна, няма да я бъде, но прегледай я, виж какво може да се направи“. Лекарят взел бастона си и почнал да налага мъжа на болната жена. – „Чакай, господин докторе, какво правиш? Ще я бъде жена ми, престани да ме налагаш, моля ти се!“ – „Тъй трябва да говориш. „Ще я бъде!“ – нищо повече. Щом казваш, че няма да я бъде, ти ми подбиваш клиентелата. Кой как влезе при мене, трябва да казва, че ще го бъде, за да се прослави името ми“. Казвам: кой как влезе при вас и каже за нещо, че няма да го бъде, налагайте го на общо основание, докато най-после каже, че ще го бъде. Ето, давам ви това правило, което трябва да употребявате при всички случаи на живота си, да се ползвате от него. Сега ще цитирам две философски изречения от вашите дневници. Едното от тях е следното: „Лесно се говори, но мъчно се прави“. Второто изречение: „Ако е късмет, на краката ми да дойде“.

Питам: ако някой е жаден, пътувал няколко деня през горещините и се спре на един километър разстояние от извора, ще дойде ли изворът при краката му? Не, пътникът трябва да отиде при краката на извора. Тъй щото, когато казват, че късметът трябва да дойде при краката на човека, това показва, че преводът на това изречение е крив. Аз ще направя корекция в следния смисъл: ако искаш да имаш постижения, иди при

краката на късмета си. Хората очакват късмета си да им дойде на крака и тогава да станат богати, учени, силни. Не, между богатството и сиромашията съществуват известни отношения, които човек трябва да разбира. Богатството жъне и събира, сиромашията разпилява и покрива. Когато се казва, че сиромашията разпилява, това значи, че тя разхвърля нещата и ги посява. Сиромашията дохожда, когато всичко е посято на нивата. Богатството дохожда, когато всичко е събрано. Докато не станеш сиромах, ти никога не можеш да бъдеш богат. За да стане човек богат, той първо трябва да осиромашее, а не и обратното. Не е правилно първо човек да забогатее, а после да осиромашее. Глупавият да поумнее, това е естествено, но умният да оглупее, това не е в реда на нещата. Следователно в естествения ред на нещата е сиромахът да забогатее, но не и богатият да осиромашее. Богатият трябва да е давал, за да осиромашее; ако е осиромашал, без да е давал, той не е вървял по естествения път на живота. Казано е: „Жена, кога ражда, на скръб е“.

Питам: когато жената не ражда, какво е състоянието ѝ? Можете ли да кажете, че когато жената не ражда, тя е спокойна? Всеки човек казва: „Важно е, аз да съм спокоен“. Спокойствието разрешава ли въпросите в живота? Не ги разрешава. След всяка скръб иде радост и обратно: след всяка радост иде скръб. Според думите на Христа радостта иде по причина на това, че се е родило нещо разумно – човек се е родил, на когото може да се разчита. „Жена, кога ражда, на скръб е.“ Къде е приложението на този стих в живота? Този стих има отношение до мислите и чувствата на хората. Когато в душата на човека се роди една велика мисъл или едно велико чувство, той трябва да се радва. Тази велика мисъл или това велико чувство в него не е нищо друго, освен разумното, което се ражда. Разумното в човека трябва да се използва за работа. Оттук вадя следните изречения: ако при водата, която тече около тебе, не изпереш дрехите си, у кого е погрешката? Ако при хляба, който имаш, ти стоиш и размишляваш, че е твърд, че трябва много дъвкане, че не струва и те мързи да си вземеш, у кого е погрешката? Ако дървата са наблизо и тебе те мързи да се накладеш огън и се свиваш, духаш ръцете си, озърташ се да дойде някой да ти накладе огъня, у кого е погрешката? Чудиш се защо никой не дойде да ти изпере дрехите, да ти донесе хляб, да ти накладе огън, когато можеш сам да си услужиш. Това е обикновеният начин на размишление. Ако става въпрос, защо съвременните хора страдат, казвам: страданията в живота се дължат на това, че хората очакват други да им вършат работата, която те сами могат да направят. Когато правех своите научни изследвания в България, срещнах една млада, 35 годишна жена, която ми разправи своята опитност – как се е справила с една трудна задача. „Ожених се – казва тя – млада, и ето, година вече, откак мъжът ми умря. В първо време изпаднах в голяма скръб, не ми се работи, ще полудея, дохожда ми до

самоубийство. Обръщам се тук-там за някакъв съвет, никой не може да ми каже нещо, което да ме задоволи. Всички ме съветват да се оженя. Започнах да си мисля: първият мъж обичах, той умря. Ако се оженя за втори, и той ще умре. Тогава? Взех да се плаша. Щом първият умря, и вторият ще умре. Цяла година мислих по този въпрос, но не дойдох до никакво разрешение. Започнах да се моля на Бога, Той да ми даде светлина, да дойда до някакво заключение. Един ден, когато размишлявах, дойде ми една светла мисъл: ако мъжът ми ме обичаше, както трябва, той нямаше да умре. Щом умря, той не ме е обичал. Тогава нека си върви по работата. След това пак идваха мои познати да ме питат, искам ли да се женя? Казвам: този, за когото мислите да ме жените, ще умре ли? – „Ще умре, разбира се.“ – Тогава, да си върви по пътя! От този момент аз почнах да се развеселявам. Намерих нещо хубаво в себе си, за което трябва да живея. Започнах да се радвам, че намерих смисъл в живота и благодарих на Бога, че дойдох до едно правилно разрешение на въпроса.“ И тъй, приложете следното правило: не дръжте в себе си неща, които умират. Не дръжте в ума си мисли, които умират. Не дръжте в сърцето си чувства, които умират. Не вършете постъпки, които умират. Питам: ако една малка мъчнотия отнема на човека една–две години, за да я реши, къде е неговото геройство. Ако търсите спасението отвън, вие сте на крив път. Спасението ще дойде отвътре, а не отвън. Онзи, който спасява, Той действа в нашите умове, сърца и воля. Отвън има само подбудителни причини, обаче спасението иде отвътре. Светлината, влагата са отвън, а силите, които възрастват семето, са вътре в него. Ако силите не действат отвътре, нещата остават нереализирани. Ще ви дам още едно правило: не се стремете към обикновени постижения. Защо? – Защото има важни неща в живота, за постижението на които се изисква труд, усилие. Това усилие един ден ще се оправдае. Има неща в живота, които не са важни. Следователно не правете усилия да постигате тия неща. Всяко усилие за тях е напрзно харчене на енергия. Когато гъсеницата достигне 10 сантиметра дължина, това показва, че тя е дошла до крайния предел на растене – повече не може да расте. Тя ходи, обикаля натук-натам, погледне едно дърво, погледне друго, помисли си и казва: „На всички дървета се качвах, всички опитах. Какво трябва да правя сега?“ Казвам: ако тази гъсеница стане по-дълга от 10 сантиметра, нещастието ѝ ще се увеличи. С тази дължина тя ще срещне големи препятствия и от всякого може да бъде стъпкана. Ако продължава да живее като гъсеница, животът ѝ ще стане еднообразен, ще се обезсмисли. В това безсмислие на живота си гъсеницата дохожда до следното разрешение: тя престава да яде и става постница, калугерка. След това става капелмайстор, започва да маха главата си ту на една, ту на друга страна и мотае нишки от единия до другия край около себе си. Най-после тя се затваря в тези нишки и се превръща в пашкул. Никой не знае какво прави гъсеницата в пашкула. Биолозите са изучавали стадиите, през които

гъсеницата минава, но въпреки това, те не знаят какво мисли тя, как се трансформира, докато един ден се яви като пеперуда, облечена в царска дрешка и хвръкне на свобода. Очите на тази царска дъщеря са дяволити, навсякъде играят. Тя изважда хобота си, лети от цвят на цвят, смее се на първото си положение и казва: „Колко съм била глупава! Ако не бях станала капелмайстор, да махам с главата си на една и на друга страна, не бих излязла от положението на гъсеница". Казвам: капелмайсторът представлява човешкия ум. Той дава всички разпореждания. Тия промени, за които говоря сега, са обикновени неща. Има неща, в които човек трябва абсолютно да вярва. За пример, трябва ли човек да се съмнява в извора, че той няма да му даде от водата си, която тъй изобилно извира? Няма повод човек да се съмнява в извора. Който е отишъл при извора, той непременно е получил от водата му. Изворът на никого не е отказал да даде от своята вода. Той е отказал да даде само на онези, които не са отишли при него. Често хората се оплакват, че желанията им не се реализират. Коя е причината за това? Представете си, че една жена мечтае за хубава рокля, от най-тънка коприна, но външната температура е около 40 градуса под нулата. Питам: къде ще отиде тя с тази рокля? Вън е толкова студено, че ако рече да я облече, тя ще измръзне. Наистина, тази жена има нужда от рокля, но не копринена. Студът изисква дебела вълнена рокля. Всеки има право да носи тънка копринена дреха, но само при условие, да се превърне от гъсеница в пеперуда. Докато си в състоянието на гъсеница, копринена дреха не можеш да носиш. Преминеш ли от гъсеница в пеперуда, ти можеш да се облечеш в копринена дреха. Само пеперудата има право да носи копринена дреха. Докато си гъсеница, ще носиш вълнена дреха, като овца. Докато си невежа, ще носиш вълнена дреха; щом придобиеш знание, ще носиш копринена дреха. Казвате: „Какво нещо е знанието?" Излизат двама естественици в планината да правят научни изследвания. Единият казва: „Аз зная това и това". Другият казва: „Аз пък зная еди-какво си". И двамата се разправят кой какво знае. По едно време насреща им излиза мечка и започва да реве. Хукват и двамата да бягат, и всеки в себе си казва: „Има нещо, което не знаехме". Когато съм казвал някому, че има неща, които не знае, той се обижда. Казвам му: ти не знаеш какво нещо е да бягаш от мечка. Да ти разправя някой, че е бягал от мечка, това още не е знание. Колкото и да си герой, все ще трепне сърцето ти. Като минала опасността, двамата естественици започнали да се шегуват: „Къде се намери тази мечка, че ни попречи да довършим изследванията си?" И тъй, философията на живота се състои в това, да дойде човек до онова звено, което свързва и осмисля всички неща в света. Все трябва да се намери човек при някаква мъчнотия, за да се осмислят работите му. Мъчнотията е такова нещо, което събужда в човека мисъл. Ако страданието не предизвиква в човека някаква мисъл, то не е страдание. Под думите „скръб", „страдание" аз разбирам само това, при което може да се роди

нещо велико. Ако човек скърби и страда дълго време, и нищо не се ражда в него, това не е никакво страдание. Само този човек страда, у когото се е родила някаква основна мисъл. При това положение той непременно ще забрави страданието си. Затова е казано: „Жена, кога ражда, на скръб е; кога роди, забравя скръбта си“. Само тази скръб е на мястото си, която може да се забрави. Скръбта непременно трябва да се забрави. Мнозина искат да бъдат богати. Защо им е богатството? Богатството е едно условие на живота, но ако с богатството, което имате, не можете да си направите една къща, или да си купите хубави дрехи, шапка, или да се нахраните добре, защо ви е то? Ако с богатството, което имате, не можете да си доставите хубави книги за четене, или инструмент за свирене, защо ви е това богатство? Ако богатството може да ви донесе някакво благо, разбирам; ако богатството не донася никакво благо, то няма смисъл. Хората се стремят към богатството, защото в него те виждат условия за своето развитие. И обратно: хората бягат от сиромашията, защото тя не може да им даде условия за някакви постижения. При богатството и сиромашията човек изучава великия закон на самоотричането, на самопожертването. Този закон е неумолим. Няма същество на земята, което да не е научило този закон. Всичко трябва да се даде! Големите предпотопни животни умряха, оставиха само костите си, като се отказаха от своите грамадни тела. Богатите хора умират, оставят телата си, богатствата си на земята – от всичко се отказват. Всичко, което притежаваме, ще оставим на земята.
Питам: в какво се състои богатството на човека? Ако един вещ цигулар вземе чужда цигулка и свири пред една публика няколко часа, след това той трябва да върне цигулката на притежателя. Какво остава за него? Той връща цигулката, получава пари, които слагат в джоба си, но и тях още утре може да изхарчи. Обаче това, което той носи със себе си – изкуството – е неговото богатство. Следователно истинското богатство на човека е това, което върви с него, което никой не може да му вземе. Това е неговото добро, неговото знание, неговата сила, любов, истина, свобода и т.н. Всички останали неща, които всеки може да вземе, са лесно постижими. Сега, като говоря за Любовта, за Мъдростта и за Истината, те трябва да се разбират в техните елементарни проявления. Любовта е закон за постижение на живота. Мъдростта е закон за постижение на знанието. Истината е закон за постижение на свободата.

Следователно човек трябва да изучава Любовта като закон, с който може да придобие живота. Всеки търси живота, защото той е богатство, без което нищо не може да постигне. В живота се крият всички възможности. Съвременните хора разглеждат любовта в такъв смисъл, в какъвто тя не съществува. За пример, някой казва: „Никой не ме обича“. Какво разбирате под думата „обич“? Обичта е неразбрано нещо. Защо? – Защото

в обичта се крият две крайности. Онзи, който днес те обича, утре ще те разлюби. Който не разбира този закон, мисли, че той е най-нещастният човек. Той се оплаква, че го разлюбили, че го изоставили. Какво означава залюбването, и какво – разлюбването? В залюбването ограничават човека, а в разлюбването го освобождават. Ще изясня тази идея със следния пример. Докато пиленцето е затворено в яйцето, то е ограничено. Щом излезе от яйцето, то е свободно вече, може да ходи навсякъде, може да рови, да кълве, да се движи, където иска. При залюбването ти си в яйцето, при разлюбването си вън от яйцето. Кое е по-хубаво от двете състояния? Когато някой каже, че го разлюбили, аз разбирам, че той се е вече излюпил и, като пиленце, ходи, движи се свободно. Тогава аз се усмихвам, радвам се на свободата на този човек. Той казва: „Ти се смееш, не знаеш какво ми е в душата". Казвам: не се смея, че те разлюбили, но се смея, защото не разбираш дълбокия смисъл на разлюбването. Ако мислиш, че като те разлюби някой, ти си изоставен, че никой не се грижи за тебе, това показва, че си невежа по този въпрос. Ако, наистина, ти си разлюбен, тогава не би се явил на света, не би съществувал. Този човек трябва да дойде на себе си, да види, че баща му изпраща всеки месец по три хиляди лева, а майка му, сестрите и братята му пишат любовни писма. Трябва ли след всичко това да бъде недоволен? – „Липсва ми нещо в живота." Да, аз зная, какво ти липсва – мечката. Един познат ми разправяше за страха, който е изживял от една мечка. Цели три години той боледувал от треска. Лекували го няколко лекари, но не му помогнали. Най-после той се отчаял и решил да отиде в гората, да се самоубие. Като навлизал навътре в гората, насреща му излязла една голяма мечка и започнала да реве. Той се изплашил много и мислил да бяга, но мечката се спряла пред него и започнала да го плюе. От този момент треската му съвършено изчезнала, а с това заедно и животът му се осмислил. Той казвал: „Никога не бях виждал мечка да плюе. Това ми се видя най-страшното нещо в живота. Като се изправи онази мечка пред мене, че като започна да реве и да ме плюе, аз си мислих, че всеки момент ще ме разкъса. След това се обърна назад и продължи пътя си. Голям беше страхът, който изпитах, но поне треската ме остави". Казвам: това са крайности в живота. В обикновения живот много рядко се случва, мечка да срещне човек и да го плюе. Този е един от извънредните случаи. Кого от вас е плюла мечка? Никого. Наистина, не е обикновено нещо мечка да те плюе. Сега всички хора са в един преходен период, минават от едно състояние в друго, за да се облекат в копринени дрехи. За да се мине от старото към новото, изисква се нова философия за живота. В това преминаване човек трябва да бъде смел като онази българка, на която мъжът умрял, и тя сама се насърчила. Човек трябва да престане с обезсърчението, да погледне смело на отрицателните мисли, да знае, че зад тях се крие нещо хубаво. Умният човек започва с мъчнотиите в живота. Те представляват най-добрия материал за

съграждане на човешкия характер. Мъчнотиите не са случайно нещо. Те нарочно са създадени от възвишени, разумни същества, както учените хора нарочно създават трудни задачи за учениците в училищата. Има трудни, сложни задачи, върху които ученикът трябва да мисли дълго време, докато ги реши. Същото нещо може да се каже и за правилата в разните езици. Езикът не е нещо произволно. Учени хора са съставяли граматиките с техните склонения, падежи и т.н. Някои езици имат само три падежа, други имат седем, а трети – около девет. Глаголите пък имат по няколко спрежения. За пример, някой спряга глагола „мога". Той казва: „Аз мога", но работите не стават. Щом работите не стават, какво трябва да каже? Той трябва да каже: „Аз мога, ти можеш". Казва така, но работите пак не стават. Още какво трябва да каже? Сега трябва да каже: „Аз мога, ти можеш, той може". Пак не стават работите. След това ще спрегне глагола и в трите лица на единствено и множествено число: „Аз мога, ти можеш, той може, ние можем, вие можете, те могат". Работите и сега не стават. Щом и сега не могат работите да се наредят, ще извика и Бога и ще каже: „Аз, ти, той, ние, вие, те и Бог – всички можем" – и работите напълно ще се наредят. Работите на хората не се нареждат, защото те спрягат глаголите без Любовта, без Бога. За пример, вие спрягате глагола любя: „Любя, любиш, люби, любим, любите, любят". Спрягате Любовта, но нищо не се нарежда. Защо? – Защото Любовта се спряга само в първо лице. Досега вие криво сте спрягали Любовта. Питам: защо хората не успяват в Любовта? Те не знаят как да постъпват с нея. Любовта има една практична страна, която всякога трябва да се има предвид. Представете си един беден човек, но голям майстор, вещ в работите. Имате друг, богат, но неспособен. Последният има вълна, но не знае какво да прави с нея: не може да преде, не може да тъче, не може да я използва. Какво трябва да направи с тази вълна? – Да я даде на бедния, той да я изработи и да му ушие един костюм. Бедният ще вземе вълната, ще я изпреде, изтъче и ще ушие един хубав костюм на богатия. Докато богатият не даде вълната си на бедния, да му я изработи, той никога няма да има костюм от своя вълна. Сега вие искате да ви обичат, но нищо не давате. Дайте на майстора, на вещия човек да ви направи нещо, за да ви обикне. Този човек може да е сиромах, това нищо не значи. Той е майстор, ще ви ушие един хубав костюм, и по този начин помежду ви ще се създаде връзка. Следователно искате ли някой да ви обича, непременно трябва да му дадете нещо. Всякога умният обича. Какво остава за глупавия? Той пък обикновено взима, разваля нещата. Един философ, учен човек, се оженил за една красива жена. Той имал един хубав скъпоценен камък, с който правил своите опити. Един ден, край дома на философа минавал един търговец на дрехи, на платове. Жената на философа пожелала да си купи една рокля и си казала: „Ще дам този скъпоценен камък на търговеца, вместо пари, и ще си купя една хубава рокля. Моят учен мъж може и без този камък".

Продала камъка, взела си рокля и се върнала доволна в къщи. Тя отишла при мъжа си да се похвали, каква хубава рокля имала. – „Къде е камъкът?“ – „Е, той отиде.“ Така постъпват много от съвременните хора. Вследствие на своя неразумен живот, те не оценяват скъпоценните камъни, откъдето може да дойде щастието им. И сега, като са изгубили щастието си, хората са недоволни от живота. Едно време, когато Господ създал душите, всички били красиви, облечени с хубави дрехи, но не били много умни, нямали достатъчно знания. За тази цел Бог решил да ги прати в света, да учат, да придобият знания. Преди да отидат по разните светове да учат, всички души се изредили пред Господа, да Му се представят в дрехите, с които Той ги облякъл. Като се пръснали по разните светове, те страдали, мъчили се, плакали, не могли да разберат защо Бог ги е изпратил толкова далеч. След дълги лутания по световете те поумнели, придобили знания и разбрали защо трябва да страдат. Най-после те отишли при Бога да благодарят за всички блага и знания, които придобили в своето странстване. Две души, обаче, тръгнали заедно към Бога: едната от тях разбрала защо била изпратена по световете, но другата не разбрала, затова се разгневила на Бога и не искала да се върне при Него. Тя спряла пред вратата на рая и казала на душите, които отивали при Бога: „Не се връщайте назад. Бог толкова ни измъчи. Не можа ли да постъпи по друг начин с нас, а ни изложи на такива страдания?“ И днес, при вратата на вашето сърце все ще се намери някоя душа, която казва: „Не отивайте при Бога!“ Тя е недоволството, което цял ден мърмори, роптае. Недоволството е царската дъщеря, която протестира, че нямало кой да се грижи за нея, че страдала много и т.н.

Казвам: оставете недоволството настрана, върнете се при Бога и Му благодарете за живота, за благата, които ви е дал. Оставете вашата крива философия. Опретнете се разумно да служите на Бога. Досега вие сте уреждали само вашите работи, създавали сте си ред удобства за живеене, за хранене, за обличане. Във всичко това сте специалисти, добре сте го научили, но само едно нещо не сте научили – не знаете как да бъдете доволни. Глава имате, не сте доволни от нея. Ръце, крака имате, и от тях не сте доволни. Доволство се иска от хората! И тъй, две неща ви са потребни: когато видите мечката, да се зарадвате, да считате, че тя е вашето щастие, и когато я няма, да плачете за нея. Посрещнете мечката като онова малко момиченце в гората и се зарадвайте, че сте я видели. Във време на въстанията едно българско семейство избягало в гората, но в голямата тревога, момиченцето на това семейство се изгубило от родителите си и тръгнало само̀ из гората, да ги търси. По едно време то видяло една мечка, зарадвало се и отишло към нея. Потупало я по гърба, помилвало я и казало: „Моля ти се, кажи ми къде е майка ми?“ Мечката се снишила, за да може детето да се качи на гърба ѝ, и го понесла из гората. След малко тя

спряла пред едно дърво, на което били родителите на малкото момиченце. Отдалеч още те видели мечката, изплашили се и затова се качили на това дърво. Като видели детето си на гърба на мечката, майката извикала: „Слез, мама, от мечката". Мечката пак се снишила и детето слязло, отишло при родителите си. Като търсило майка си, момиченцето не помислило даже, че мечката може да му направи нещо.

Казвам: ако човек търси Бога някъде в природата, и за него мечката няма да бъде страшна. Срещне ли мечка, той ще я запита: „Кажи ми къде е Господ?" Тя ще се сниши и той ще се качи на гърба ѝ. Мечката нищо няма да му направи. Търси ли човек Бога, т.е. своята майка и своя баща, мечката ще го заведе точно там, където са те. Това е новата философия на живота, според която човек може да намери истинският път само във време на мъчнотии. Сега, ще изтълкувам днешния ден с мъглата около нас. Мъглата показва сегашния ви живот. Каквито сте вие, такъв е денят. Казвате: „Няма ли да се вдигне мъглата?" Щом мъглата се вдигне, бъдещият живот ще дойде. Ако до довечера времето се поправи, значи и вие имате намерение да изправите живота си. Ще направя математически изчисления, колко ча̀са или дни ще трае мъглата. От това ще съдя и за вашия живот. Днешният ден показва не само вашия живот, но и този на всички българи, както и на хората в цяла Европа. Този ден показва как ще свърши съвременната култура, през какви изпитания ще мине. Този ден решава всичко. По него може да се гадае всичко, което предстои да стане. Първо небето се проясни, мъглите се разнесоха, но после пак се замъгли. Благодарете, че тази мъгла не е по целия свят, а е само около нас. Обаче, нищо страшно няма в мъглата. Мнозина гледат мъглата и треперят. И треперенето има смисъл. Момата при момъка не трепери ли? Длъжникът не трепери ли? Кредиторът, който дава пари, не трепери ли? Много банкери, като дават пари, треперят. Защо? – Не знаят, дали ще ги получат обратно. Докато дават, все треперят. Не е лошо да трепери човек. В треперенето има нещо хубаво. Докато човек трепери, той е жив. Щом престане да трепери, той свършва вече. В Писанието е казано: „Всичко да трепери, да слави Бога". Когато стават земетресения, когато идват бури, урагани, ветрове, всичко трепери, всичко се тресе. В треперенето е животът. Откак се родим, докато заминем за другия свят, ние все треперим. Радвайте се, че сте дошли на земята да се учите. Радвайте се, че ще свършите училището и обратно ще се върнете у дома си и ще занесете знания със себе си. Радвайте се, че ще придобиете това, което очаквате. Казвате: „Дали ще го бъде това, или не ще го бъде?" Сега, вместо да кажете „далѝ", сложете ударението на първата сричка „да̀ли", и работата ще се свърши. Значи, да̀ли сте нещо. Щом сте да̀ли нещо, и ще получите нещо. И тогава ще знаете, че студът и топлината, скръбта и радостта, треперенето и смущението – всичко това е благословение. И мъглата е

благословение. Най-после, такива, каквито сте, и то е благословение.

Беседа от Учителя, държана
на 6 август 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_08_07 Новите възгледи
рилска беседа

НОВИТЕ ВЪЗГЛЕДИ

В живота съществува един вътрешен процес, който се нарича растене. Резултатът на този процес е усъвършенстване на човешкия дух. В човешкия ум са складирани много знания, които един ден ще се заличат, както са заличава напечатаното в книгите. Защо се заличават тия знания? – Защото не са приложени. Всяко неприложено знание лесно се заличава. Не само знанията се заличават, но много скърби и радости се заличават от сърцето на човека. При това положение човек прилича на изпаднал търговец, в дюкяна на когото няма стока, в касата му няма пари и около него не обикаля вече нито един приятел. Този търговец сега само запитва: „Какъв е смисълът на живота?"

На този въпрос няма отговор. Казвам: за човек, който не е приложил знанията си, животът, наистина, няма смисъл. Да питате какъв е смисълът на живота, то е все едно да питате защо снегът се топи, защо дъждът вали, защо тревата расте и съхне? Вие можете да дадете някакви обяснения на тези въпроси, но трябва да знаете, че между всички явления в природата съществуват известни отношения. Снегът не се топи сам за себе си, нито пък тревата никне и съхне за себе си. Ако запитате защо устата яде, ще ви се отговори, че и тя не яде за себе си. Преди всичко, устата няма съзнание. Тя работи за другиго, а не за себе си. Ако господарят ѝ даде нещо, тя ще го вземе, но пак не за себе си. На същото основание, ако се запитате за кого живеете, ще знаете, че не живеете за себе си. Сега, аз нямам предвид да обяснявам противоречията в живота, защото според мене, противоречия в живота няма; скърби, страдания, грях в живота също няма. Това са човешки изобретения. Ако човек падне някъде и счупи крака си, животът ли е виновен за това? Животът даже не е мислил, че човек може да падне и да счупи крака си. Някой казва: „Нима аз живея, за да падам?" – Не, ти живееш, за да ходиш, да мислиш, да се радваш. Че си паднал, то е твоя работа. Който разбира живота, той се радва; който не го разбира, той страда. Който разбира живота, той мисли, учи; който не го разбира, той не мисли, той е невежа. Който разбира живота, той живее; който не го разбира, той умира. Казвате: „Какво ще стане с нас след смъртта ни?" Ако след смъртта си разберете Истината, вие ще оживеете. Ако не я разберете, ще станете на прах и пепел. И тъй, разберете ли Истината, т.е. Словото Божие, вие ще имате хиляди приятели, които в случай на нужда или нещастие ще се притекат да ви помогнат. Не разбирате ли Истината, т.е. Словото Божие, вие ще имате хиляди неприятели, които ще се радват, като ви видят в нещастие, и ще кажат: „Така му трябва!" Като виждате, че

ви помагат, вие ще се чудите защо е така, но трябва да знаете, че всички тия помощници са изпратени от Бога, защото Го обичате, защото разбирате Словото Му. Виждате ли неприятелите си около вас, ще знаете, че и това става по същата причина, че не обичате Господа, не разбирате Словото Му. Като наблюдавате и изучавате живота, вие си казвате: „Защо светът е създаден по този начин?" Това е стара философия. Аз бих желал да се намери някой, да даде нов план за създаване на света. И ако този план е по-добър от сегашния, пръв аз бих го проповядвал на света. Преди всичко, да се роди човек, това не зависи от него. Майка му и баща му са главните фактори за неговото раждане. Родителите му са стрелочниците, които са дали направление, път за идването на човека на земята. Човек сам не може да избере родителите си, но веднъж дошъл на земята, той има свобода да избере приятелите си. Щом излезе от утробата на майка си, човек е вече свободен. Някой казва: „Защо трябва да имам баща и майка?" – За да се освободиш от робството, в което живееш. – „Защо трябва да се женят хората?" – За да освобождават робите. Докато човек не стане баща или майка, той не може да отиде на фронта, да воюва за освобождаване на своите деца от робство. Какво повече може да иска човек, след като баща му и майка му са воювали за него и са го освободили? След всичко това трябва ли да пита защо се е родил? Родил се е, за да бъде свободен. Раждане, значи освобождение. Раждане, значи още разбиране на Словото. Почне ли човек да разбира Словото, мъглите около него се разпръсват, както става сега около нас. Закон е: каквото става вън от нас, става и вътре в нас. И обратното е вярно: каквото става вътре в нас, става и вън от нас. Няма по-голяма красота от зависимостта между явленията на външната природа и тези, които стават в самия човек. Когато художникът рисува една картина и внесе мисъл в нея, тя е красива, защото представлява част от него. Жива картина е тя! На това основание и всяка дъждовна капка е жива. Мисъл има в нея. Каква по-красива музика от милионите дъждовни капчици, които непрекъснато пеят и свирят?

Който не разбира тази музика, казва: „Мъгла, дъждовни капчици са това". Глухият вижда движението на телата, но не ги чува – той не разбира смисъла на тяхното движение. Слепият пък чува движението на телата, но не ги вижда – и той не разбира смисъла на тяхното движение. Затова, именно, слепият казва: „Чувам някакъв шум около себе си". Не, това не е шум, то е движение, то е увеселение. Който не разбира защо хората се движат, той мисли, че те вдигат шум. Обаче шум и движение не са едно и също нещо. В шума има нещо неприятно, дисхармонично, а в движението има музика, хармония. Казвам: докато мравята не излезе от своята форма, тя не може да се весели като човек. Тя винаги ще си остане в същата форма. Докато мравята живее в мравуняка, тя ще носи шушулки от дърветата, ще прави купчинки от тях и ще мисли, че в това се състои

смисълът на живота. Понякога човек е смешен: направи си една малка къщичка с два прозореца и една врата и почва да я обикаля, да смята колко сламки трябва да донесе в къщи. Той ще събере всички сламки от овците и с тях ще си напълни един юрган. Всяка сламка представлява косъм от вълната ѝ. После ще си направи една дреха от тези косми и ще каже: „Красива е моята дреха". Най-после, той ще облече дрехата и ще мисли, че е ангел. Такива са вашите разбирания. Утре дрехата ще се скъса и той ще плаче за сламките, които събирал.

Питам: какво щастие може да съществува при такова разбиране на живота? Щастие, което зависи от сламките, не е истинско щастие. Щастието се постига при пълно и дълбоко разбиране на живота. Защо животът не е щастлив? – Има причина за това. Тази причина е фон, сянка на бъдещето разбиране. Сега, като говоря за разбиранията на хората, не казвам, че разбиранията им нищо не струват, но те са временни, подлежат на промени. За пример, вие стрижете вълната на овците и се радвате, че ще си направите една дреха. И овцата се радва на вълната си, но никой не я пита. Обаче дойде ли някой при вас да ви стриже, вие веднага се сърдите и казвате: „Кой смее да ме стриже? Това е цяла кражба!" Когато вас стрижат, това било кражба, а когато овците стрижат, то било необходимо, за да им поникне нова вълна. Значи, когато вие стрижете овцете, за тях това било добро; когато вас стрижат, назад ви тръгвало. Чудна философия! Доколкото зная, философията на овците не е съгласна с тази на хората. И те имат свои аристотеловци, платоновци, кантовци, които не са съгласни с философията на хората. Те казват: „И ние имаме свое мнение, но докато сме слаби, ще търпим. Един ден, когато станем силни, публично ще изкажем своите разбирания. Ще се приготвяме за това време". Засега хората са прави. Когато човек стриже овца, върви ѝ. Когато вълк стриже овца, не ѝ върви. На същото основание казвам: ако дойде един ангел да остриже човека, ще му тръгне напред. Овца не може да стриже овца. Човек може да стриже овца. Обаче, човек да стриже човека, не е позволено. Често някой човек се заема да стриже хората, и всички намират, че това е в реда на нещата.

Казвам: няма по-лошо нещо за човека от това, други да го стрижат. Всеки трябва сам да се стриже. Аз не ви препоръчвам да ходите по бръснарници. Защо? Често се случва, че бръснарят е болен от някаква заразителна болест и предава болестта си на своя клиент. Случва се още бръснарят да е стригал някой болен и по този начин заразява клиента си. Изобщо, много физически болести се предават чрез контакт, чрез общение с болни хора. Ако шивачът е болен, той може да предаде болестта си на онези, които шият дрехи при него. Ако писателят е болен, той може да предаде своето тежко състояние на някои от читателите си. Една мисъл, предадена устно

или писмено, може да внесе в душите на хората живот, но може да внесе и смърт. Ако съдържа Истината в себе си, тя носи живот. АКо не съдържа Истината, тя носи смърт. За пример, срещате един човек, който се препоръчва за християнин. Питате го: „Какво мислиш за Христа?" – „И Христос, като всички хора, проповядвал едно учение, резултат на някакво свое състояние." Казвам: този човек не говори истината, той не стриже правилно. Истинският християнин би трябвало да каже: „Христос е проповядвал Божествено учение, но аз още не съм го приложил, не мога да говоря за това учение". Днес много хора говорят и каквото знаят, и каквото не знаят, вследствие на което стават големи погрешки. Помнете следното: търговецът се обича за стоката, за парите, с които разполага; силният – за силата си; любещият – за неговото сърце; умният – за знанието и мъдростта и т.н. Следователно човек се обича само за хубавото, което има в себе си. Който иска да го обичат, той непременно трябва да има нещо хубаво в себе си. Същевременно и той трябва да обича хората за хубавото в тях. Който е намерил за какво го обичат хората и за какво той ги обича, е разрешил един от важните въпроси в живота. Да обичаш човека, това подразбира да откриеш в него една добродетел. На религиозен език казано: да обичаш човека, значи да виждаш Бога в него. Виждаш ли Бога в човека, това подразбира познаване на нещата, т.е. да виждаш всичко ясно, без да се заблуждаваш. Щом видиш слънцето, ти веднага ще го познаеш, няма да питаш хората, това ли е слънцето, или да чакаш друго някое? Много хора, като видят Бога, съмняват се в Него и започват да се допитват до този или онзи философ, какво той ще им каже. И философът ще почне да описва качествата на Бога, ще го сравнява, ще го доказва и докато дойде до някакво заключение, Бог си заминал. В края на краищата виждаме, че и обикновените хора се съмняват в Бога, и философите се съмняват. Питам: какво може да се постигне при такива разбирания? Съвременните хора имат много ограничени схващания даже и за най-обикновени въпроси. За пример, някои казват: „Защо трябва да ходи човек по планините, да се удря по камъните, да дивее по горите? По-добре е да стои в къщи, на спокойствие". Какво ще кажете на това? По домовете си хората спокойни ли са? Много хора днес стоят по домовете си, но не са спокойни: превиват се от ревматизъм, от ишиас и ред още болести. Тъй щото, камъните и в домовете им ги намират. Камъните представляват болестите, недоразуменията, противоречията между хората. Следователно в планината човек има сто пъти по-голяма възможност да намери истината, отколкото в долината. Ако планините нямаха някакво предназначение, те не биха съществували. Планините не са създадени за снеговете и ветровете; те са създадени за хората, да се учат, да се ползват от тях.

Както небето сега се замъглява, така и човек е в сила да помрачи живота си. Как може човек да помрачи живота си? – Чрез отрицателни мисли и

чувства. Днес допусне една отрицателна мисъл в ума си и едно отрицателно чувство в сърцето си, утре допусне още една отрицателна мисъл и едно отрицателно чувство, и не забелязва как хоризонтът му постепенно се заоблачава и потъмнява. На какво прилича такъв човек? Той прилича на пътник, който върви по прашен път, тропа с краката си, вдига прах, шум и нищо повече. Днешната мъгла е дадена за предметно учение. Между горните и долните слоеве на мъглата се води усилена война. Те разрешават един индивидуален въпрос. Долните слоеве искат да се вдигнат нагоре, но горните не ги пущат. Ако долните успеят да се вдигнат нагоре, небето ще се изясни. въз основа на същия закон и у човека става такава вътрешна борба, вследствие на ред противоположни мисли и чувства, които се явяват в ума и сърцето му. В тази борба човек е главният фактор, който примирява, убеждава, съветва, докато най-после борбата се свърши. След това човек иска да разбере Любовта, Мъдростта, Истината. Обаче той трябва да знае, че тези неща не са за него. Той може да се интересува от проявите им, но не и от самите тях. Дойде някой при мене и казва: „Кажи ми, що е Мъдрост?“ – Ето, вземи тази книга с формулите и я изучавай. – „Не я разбирам. Ти ми кажи нещо за Мъдростта.“ – Ето, погледни това езеро, тази река, това море! – В тях се крие велика Мъдрост. – „И тях не разбирам.“ – Наблюдавай, изследвай, учи! Един ден ще разбереш какво нещо е Любовта, какво – Мъдростта и какво – Истината. Казано е, че хората трябва да се обичат, да хранят добри чувства помежду си. Защо човек трябва да обича другите хора? Човек трябва да обича хората за себе си, за своето добро. Обича ли ги, той ще може правилно да расте и да се развива. Казвате: „Тази любов е много егоистична“. Не, тази е истинската любов – да обичаш хората за себе си. Не прави зло на хората пак за себе си. Каже ли някой, че ще направи нещо за Бога, това подразбира, че в съзнанието на този човек Бог е отвън някъде. Питам тогава: Къде е Бог? – „Не зная.“ Друг казва, че Бог живее вътре в него. – Къде, на кое място, именно? – „Не зная.“ Щом човек не знае къде живее Бог, дали вън или вътре в него, той не разбира въпроса. Каже ли, че Бог живее в него, той трябва да подразбира цялото човечество, всички живи същества на земята и на небето. Ако той не разбира въпроса така, то е все едно да доказва, че цялото дърво се заключава в един лист. Не, листът е само частица от голямото дърво, но той подразбира всички останали листа, клончета, цветове, плодове и т.н. Тъй щото, каже ли някой, че Бог живее в него, и няма предвид цялото битие, той не разбира Истината. Този човек е в положението на лист от дърво, който всеки вятър може да откъсне и да разиграва. Който разбира Истината, той е лист от дървото на живота и никой не е в сила да го откъсне. През цялата вечност този лист стои на мястото си и върши своята работа. Сега, като ви говоря по този начин, пазете се от следното: не слагайте старите си възгледи в разрез с новите. Не мислете, че старите възгледи нищо не струват. Когато посадите една семка, първо тя изкарва

две–три малки коренчета, после още две–три и т.н. След коренчетата излиза стъбло, което постепенно се разклонява, разлиства и продължава да се развива. Питам: трябва ли да мислите, че първите коренчета не са важни, защото са най-стари? Не, първите коренчета са толкова важни, колкото и последните. Първите усилват живота на младото дърво. На същото основание някой казва: „Едно време бях дете, по детски разсъждавах“. Той се смее на своето детинство. Не се смей на себе си. Ти и като дете си разсъждавал добре. Като дете ти си бил откровен, искрен, не си лъгал, а сега, като възрастен, послъгваш малко. Кога си бил по-добър? Като дете ти си бил готов да разделиш хапката си със своите другарчета, бил си щедър, а сега си станал скъперник, затворил си се, чакаш да ти дават. Кога си бил по-добър? Ще кажете, че като възрастни сте по-учени. То е ваше мнение. Съвременните хора имат голямо мнение за себе си и някои от тях приличат на един от младите английски проповедници, който свършил Оксфордския университет по богословие. Той станал проповедник в една от баптистките църкви и решил един ден да посети Спържена, стар, знаменит проповедник в Лондон. Той отишъл в дома му, подал картичката си на слугата и написал: „Твой брат в Христа те чака вън“. Спържен прочел картичката и написал на другата страна: „Сега имам работа с Господа. Ще имаш добрината да почакаш още малко вън“. Старият проповедник се молил в това време, зает бил, а младият искал веднага да го приеме, да не чака дълго време вън. Много хора бързат, като младия проповедник, не искат да чакат вън. Те имат голямо мнение за себе си, свършили са университет, учени хора са. Съвременните хора искат да разберат нещата изведнъж. Всяко нещо очаква своето време за разбиране. За всеки ден е определено какво може човек да разбере, да научи. Той не може да разбере нито йота повече от това, което е определено. Закон е: човек не може да види или да чуе повече от това, което му е определено за даден момент. За пример, главата на човека може да се обърне най-много под ъгъл 45 градуса, надясно или наляво, но по никой начин не може да се обърне назад, да образува ъгъл от 180 градуса. Рече ли да обърне главата си назад, той коренно изменя своето положение. Ето защо човек вижда нещата пред себе си по-добре от тия, които са зад него. Това, което е пред нас, ние наричаме бъдеще, а което е зад нас, наричаме минало. Казвате: „Реално ли е миналото?“ – Реално е, разбира се. Ако миналото изглежда нереално, това се дължи на гърба ви. Миналото остава зад гърба ви и като не го виждате, мислите, че не е реално. Обаче, обърнете ли се с лицето към тази посока, тогава миналото става бъдеще, а бъдещето – минало. Значи, според съвременните философи има минало, настояще и бъдеще. И тъй, като се говори за разбиране, за различаване, човек трябва да схваща нещата, както са поставени в живата природа. За тази цел той трябва да разбира езика, граматиката на природата, както знае граматиката на матерния си език.

За пример, вие казвате „любов“ и „любя“. Каква разлика има между тези две думи? Думата „любов“ е съществително и, като такава, тя се скланя. Думата „любя“ е глагол и, като глагол, тя се спряга. Друга съществена разлика има между тези две думи: когато любовта е съществително име, тогава ние ѝ слугуваме. Когато пък изразява действието „любя“, тогава тя ни служи. Какво правят хората, когато любят? Когато любят, хората се срамуват. Трябва ли човек да се срамува от любовта? – Не трябва. Да любиш, това е равносилно на храненето. Трябва ли човек да се срамува, като яде? – Не трябва, разбира се. Следователно най-великите неща, които човек може да направи в живота си, са следните: да яде, да пие вода, да учи, да мисли, да чувства, да действа, да скърби, да страда, да се разкайва и т.н. Щом има толкова велики работи в света, има за какво човек да живее. Сега, дойде някой при мене и казва: „Няма кой да ме обича!“ Казвам: сложи думата „нима“ пред „няма“ и вместо удивителна, сложи въпросителна и виж какво ще излезе. Ще излезе: „Нима няма кой да ме обича?“ Ще получите отговора: „Има кой да ви обича“. – Бог ви обича. Щом Бог ви обича, всички ще ви обичат. Сега, както виждате, небето започна да се прояснява. Това показва, че мъглите клонят към примирение. И те философстват помежду си; и те, като нас, се разговарят за велики работи. Когато човек започне да разбира, и мъглата постепенно ще се оттегли от неговото съзнание. Този процес става постепенно, последователно, обаче действието между частите на този процес става моментално. За пример, ти моментално можеш да станеш наследник, но за да се реализира този акт, време се изисква. Умре дядо ти, моментално ставаш наследник. Обаче, за да се реализира и оформи този акт, изисква се време. Защо? – Трябва да се прочете завещанието, трябва да се заверят всички документи и след това ще влезеш в правото на законен наследник. На същото основание каже ли Бог за нещо, че ще бъде, не се съмнявайте – ще бъде. Кога? То е въпрос на времето: може след година, две, три и повече, а може и след по-малко от година. Въпросът е да изчезнат мъглите от умовете и сърцата на хората. Щом те изчезнат, работите веднага се нареждат. Пред вас моментално се открива чисто, светло небе, планини, дървета, канари. Реални ли са тия неща? – Реални. Мъглите, обаче, са нереални. Те се явяват и изчезват, без да оставят следи след себе си. Казвам: човек трябва да работи над себе си, да развива силата, която е вложена в него. Той трябва да развива тази сила в себе си, не да се показва, че е по-силен от другите, но чрез нея да придобие свободата си. Кой е по-силен: който се топли на огъня, или който кладе огъня? Обаче и този, който се топли на огъня, и този, който кладе огъня, трябва да благодарят на клековете, че стават жертва за тях. Ако вие използвате разумно благата, които планината ви дава, и обработите полученото, както за вас, така и за ближните си, тази жертва е оправдана. Тогава и клековете ще минат от по-

ниско в по-високо състояние. Условията, при които те живеят тук, са неблагоприятни. Следователно от вашата разумна работа зависи и подобрението на техните условия. Съвременните хора говорят все за смисъла на живота, има ли защо да се живее, или няма. В края на краищата всеки казва: „Смисълът на живота е да познаеш себе си“. С други думи казано: смисълът на живота е да познаеш Бога в себе си. Значи Бог е същината, към която всеки се стреми. Същината пък е цялото битие: растенията, животните, хората, слънцето, луната, звездите, въздухът, водата, почвата и т.н. Всичко в света е изявление на Бога в разни форми. Видиш ли един клек, разгледай го с окото на учения, а не с окото на простия. Простият ще каже: „Клек е това“ – и ще го захвърли настрана. Ученият ще го вземе близо до себе си, ще разгледа формата, големината, устройството му. После под микроскоп ще разгледа тъканите му. Той няма да го остави, докато не проникне в неговия вътрешен смисъл. В това отношение планината крие много тайни, много богатства, но още не ги дава на хората. Защо? – Защото ги намира за невежи. Ако им открие богатствата си преждевременно, тя ще ги спъне в техния път. Сега, ще се върна към главната мисъл. Дръжте старите си възгледи и не считайте, че те не са прави. Всеки стар възглед е или коренче, или лист, или цвят от цялото дърво. Той е точно на своето място; без него дървото не може да живее. Обаче, едно е важно: дървото не може да живее само с тия коренчета, листа и цветове. Нови коренчета, нови листа, нови цветове са нужни на това дърво, за да продължи новия си живот. Тези са новите възгледи на живота.

Питам: новите възгледи изключват ли старите? – Не ги изключват. Има ли противоречие между едните и другите? – Никакво противоречие няма. Всяко нещо е ценно на времето си и на мястото си. Благодарете на Бога за старите възгледи. Благодарете и за новите възгледи. Някой казва: „Защо минах по този път?“ – Благодари, че си минал, именно, по този път. – „Да, но не съм израснал достатъчно, не съм като другите хора.“ – Благодари, че не си като другите хора. – „Направих една голяма погрешка.“ – Благодари и за това. Ако не беше я направил, ти нямаше да знаеш къде е слабото ти място. Може би твоята погрешка носи благо на друго някое същество. Ти пущаш кофата в кладенеца и вадиш вода. Кладенецът вика след тебе, ругае те, че си взел от водата му. Обаче ти занасяш водата на някой жаден пътник и се радваш, че си му услужил. Твоята грешка е по отношение на кладенеца, но не и към жадния човек. След това завали дъжд, в кладенеца се събере не една, а две кофи вода. Следователно човек трябва да има дълбоко разбиране за всичко, което става в живота. Каквото става в даден момент, то е най-доброто. Една кофа вода ще изтеглят от вас, две ще дойдат. Едно страдание ще преживееш, две радости ще дойдат. Кога? – Само ако вървите по новия път – пътят на Любовта, Мъдростта и

Истината. И тъй, не разрешавайте, нито примирявайте противоречията в живота. За пример, вие ли вдигнахте мъглата? – Не. Има една вътрешна сила в живота, която примирява, разрешава всички противоречия. Когато живеете в съгласие с Бога, всички несгоди, всички противоречия се разрешават правилно. Божият Дух прави нещата ясни. Където Божият Дух отсъства, там мъглата присъства. При това положение човек има очи, но не вижда. Дойде ли Божият Дух, мъглата се вдига, хоризонтът става чист, противоречията изчезват, и човек вижда ясно. Сега ще се порадваме на днешния ден, който ще бъде хубав. Казвате: „Ще падне ли отново мъглата, или съвършено ще се вдигне?“ Не се поставяйте в противоречие със себе си и знайте, че Божественото съдейства за добро. Не очаквайте щастието ви да дойде в бъдеще. Ако денят днес е добър, и утре ще бъде добър. И миналото е за добро, и настоящето е за добро, и бъдещето ще е за добро. Гледайте на настоящето като на топлина и светлина, които организмът възприема. Както чувствате светлината на ума и топлината на сърцето си, така трябва да чувствате Божието присъствие в себе си. Кой може след това да ви разубеди в съществуването на Бога? Доволният на малкото е доволен и на многото. Ще завърша беседата си със следното изречение: Не затваряй прозореца на живота си, когато приятелят ти се усмихва.

Беседа от Учителя, държана
на 7 август 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_08_08 Книжници и фарисеи
рилска беседа

КНИЖНИЦИ И ФАРИСЕИ

Ще прочета 23-та глава от Евангелието на Матея. Размишление върху 23-ти стих от същата глава: „Горко вам книжници и фарисеи, лицемери, защото давате десятък на мятвата, на копъра, на кимиона; и оставихте по-важните неща на закона, правосъдието, милостта и вярата; тях трябваше да правите, и онези да не оставяте“.

Сега ще ви дам няколко мисли за размишление. Не внасяй невежество в знанието. Не се обезверявай във вярата си. Не внасяй лъжа в Истината. Не узаконявай робството в свободата. Като размишлявате върху 23-ти стих, трябва да знаете, че фарисеите и книжниците са вътре в човека. Те представляват две партии, които носят тежко бреме. Тежкият живот, който човек прекарва на земята, се дължи на тези две партии в него, които узаконяват беззаконието и карат човека да върви по техния път. Хората вървят точно в този път, който не обичат. Те вършат точно това, което не искат. И след всичко направено те се самоосъждат. Обаче самоосъждането нищо не допринася. Да се самоосъжда човек, то е все едно да се излива пороен дъжд върху някоя скала. Този дъжд ни най-малко не ползва скалата. Колкото скалата се ползва от дъжда, толкова и фарисеите се ползват от Христовите думи. Питам: кой може да се ползва от дъжда, който пада върху скалите? Само долината, полето може да се ползва от него. Тази вода е мътна, понеже при слизането си надолу тя влече различни нечистотии. Някой казва: „Аз не съм добър човек“. Минавам и заминавам покрай този човек, но не се спирам. Защо? Не ме интересува неговата лошавина. Минавам покрай една круша, и тя ми казва: „Аз не съм добра круша, гнила съм“. Щом чуя, че тази круша е гнила, продължавам пътя си, не спирам пред нея. Минавам покрай друга круша, която ми казва: „Аз съм зряла, добра круша съм“. Веднага спирам пред нея. Аз ѝ подавам ръката си, и тя подава своята. Ръкуваме се, целуваме се и после се разделяме. Кога целувам крушата? – Когато е сладка, когато е зряла. На гнила круша целувка не давам. Следователно, когото целуват, той е зряла круша. Когото не целуват, той е гнила круша. Заключението: на гнила круша не давай целувка. На зряла круша давай целувка. Глупавият целува гнила круша и като усети, че е горчива, плюе. Който целува зряла круша, той остава доволен и на всички казва: „За пръв път в живота си ядох такава сладка, вкусна круша. Желал бих и втори път да ми се падне такава“. Зрялата круша представлява чистото, красивото в човека. Не е достатъчно само да изяде човек една зряла, сладка круша, но той трябва да я обезсмърти в себе си. – Как? – Паметник да ѝ направи. Кой досега е

направил паметник на зрялата круша? Как и от какво ще ѝ направите паметник? От мъртви камъни ли ще направите паметника ѝ? Направете един паметник от живи камъни, че който мине покрай него, да остане доволен. Време е вече да се правят само живи паметници! Ако човек няма в себе си жив паметник, който да говори за Любовта, за Мъдростта и за Истината, той нищо не е направил. Живите паметници носят безсмъртието.

Следователно, ако човек не се справи с книжниците и фарисеите в себе си, те ще го разпнат по всички правила на изкуството. Те ще намерят най-голямото и здраво дърво, ще вземат гвоздеи по 25 сантиметра дълги и 9 сантиметра дебели и ще ги забият на гърдите, на ръцете и на краката, че колкото и да се тегли, да не може да се освободи. Тогава човек, ще не ще, ще каже същите думи, които Христос е казал на кръста: „Елои, Елои, Лама Савахтани“, т.е. „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил?“. И други думи е казал тогава Христос, но те не са записани в Евангелието. Този е въпросът, който Христос е задал, а какъв е отговорът, не се знае. Вие знаете, че като пишете някому писмо и го запитвате нещо, той непременно ще ви отговори. Ако питате някого защо Бог ви е оставил, какво ще ви отговори той? Той ще ви отговори, че Бог никого не забравя. Не, и Бог забравя. Когато някой страда, това показва, че Бог го е забравил. Какво разбирате, като се каже, че Бог е забравил някого? Когато Бог забрави някого, това показва, че той не заема първо място в ума на Бога, а едно от последните места. Обаче той заема това място временно, а не през цялата вечност. Бог забравя понякога човека, защото последният трябва да мине през изпитание, необходимо за неговото развитие. Тъй щото, само тогава има смисъл да пита човек Бога защо го е оставил, когато може да получи отговор на своя въпрос. Сега, аз мога да ви кажа какъв е бил отговорът на въпроса, който Христос е задал, но ако го кажа, много от вас ще пострадат. Аз не искам да страдате, не е време за това. Когато бъдете на кръста и зададете въпроса, ще получите отговора. Казвате: „Как ще пострадаме?“ – Както страдат кокошките и агънцата, когато господарите им дават някому угощение. В къщата на един български чорбаджия дошли двама турски дели-бейове, разярени, въоръжени с пушки и пищови. Чорбаджията любезно ги поканил да седнат и веднага сложил пред тях печени кокошки, агнета, хубава баница, старо шестгодишно вино и обикалял около тях, канил ги да си хапнат. Те седнали пред трапезата, нахранили се добре и доволни, напълно укротени, си отишли. Чорбаджията казал: „Укротих дели-бейовете“. – Ти ги укроти, но агънцата и кокошките знаят как е станало укротяването. По този начин и аз мога да ви кажа истината, но не искам, защото агънцата и кокошките ще пострадат. Няма защо да жертвам кокошките и агънцата за дели-бейовете, когато мога да им приготвя хубава вегетарианска храна и напълно да ги задоволя с нея. Това

е една притча, която трябва да разберете.

Като се говори за склоненията на имената и за спреженията на глаголите, трябва да знаете, че има два вида спрежения. Учителят казва: „Иване, излез на дъската да спрегнеш глагола „крада“!“ Ученикът отговаря: „Аз крада, ти (учителю) крадеш, той краде; ние крадем, вие крадете, те крадат“. Вярно ли е спрегнат този глагол? – Вярно. Значи вярно е, че всички хора крадат. Ако те не крадяха, този глагол нямаше да съществува в речта. Веднъж съществува, значи всички хора, изобщо, крадат. Учителят казва: „Иване, тази работа не може да остане така, тя трябва да се изправи“. Как ще се изправи? Сега беше приложен първият начин за спрежение на глагола, който се заключава във взимането, в кражбата. На това действие трябва да се противопостави друго, точно обратно на първото. Значи, сега пристъпваме към втория начин на спрежение на глагола. Кой глагол може да се спрегне по втория начин? – Глаголът „давам“. Ученикът започва: „Аз давам, ти даваш, той дава; ние даваме, вие давате, те дават“. Следователно, ако всички хора могат да крадат, също така те могат и да дават. Това значи: ако някой направи една погрешка, той е спрягал глагол от първия вид. Иска ли да изправи погрешката си, той трябва да спряга глагол от втория вид, т.е. да намери такъв глагол, който да има точно обратно значение на първия. И тъй, глаголите и глаголните форми показват отношението на човека към неговите ближни, а имената и падежните форми показват отношението на човека към себе си. За пример, глаголите давам, любя, обичам, крада, злословя и др. показват отношенията на хората едни към други. Ако хората могат правилно да спрягат глаголите, те биха се превъзпитали. Тъй щото, направите ли някаква погрешка, изгубите ли разположението на духа си, отворете граматиката и започнете да скланяте ту едно съществително, ту друго, и да спрягате глаголи, докато най-после изправите погрешката си и подобрите състоянието си. За пример, дойдете до едно гневно състояние. Започнете да скланяте съществителното „гняв“. После спрягайте глагола „гневя се“, като глагол от първия вид. Най-после намерете глагол от втория вид и го спрегнете. Всичката мъчнотия се състои в това, да намерите този глагол, защото той ще бъде точно обратен по смисъл на първия. Намерите ли го, вие ще поправите погрешката си, а с това заедно и състоянието ви ще се измени. Ако спрем вниманието си върху произхода на думите в езиците, ще видим, че съюзите имат най-стар произход. След тях идват глаголите, прилагателните, а най-после съществителните имена. Учените доказват това по следния начин. Когато някой човек се умопобърка и забрави да говори, първо той забравя съществителните имена, после прилагателните, глаголите и си служи само със съюзите, като звукове: „че“, „а“, „и“, „но“ и т.н. Те му служат и като обръщения. Вземе ли да се поправя, да дохожда в нормалното си положение, той започва по обратен път да си спомня думите: първо

глаголите, после прилагателните и най-после съществителните имена. Има болни хора, които вместо да се служат направо със съществителни имена, употребяват описателен език. За пример, ако такъв човек иска да каже думата брадва, той не може да си я спомни и затова казва: „Дайте ми това, с което се сече“. Казвам: съвременните хора са не само физически болни, но и психически. За пример, някой казва: „Не трябва да лъжем“. Каже ли човек така, това говори за едно болезнено състояние в него. Човек всякога трябва да говори истината, без да мисли за лъжата. Истината е капитал, с който всякога трябва да се разполага. При това истината е само за мене, за никого другиго. Проявявам ли Любовта, Мъдростта или Истината, аз трябва да имам предвид себе си, никой друг. За мене е важно, дали аз обичам, дали аз съм мъдър, дали аз съм истинолюбив. Какво правят другите и как постъпват, това не ме интересува. Ако говоря за Любовта и мисля, дали другите хора любят, това е философията на книжниците и фарисеите.

Следователно на себе си говоря за Любовта, за Мъдростта и за Истината. Тази е най-красивата реч. Дойде ли да се разправям с хората, ще разбъркам брашно и вода, ще го омеся добре. После ще сложа в него сирене и яйца, ще направя една баница, ще я опека и ще кажа: „Заповядайте!“ Те ще хапнат от нея, ще кажат: „Отлично ядене!“ Според мене тази баница е каша. Тя е за болни хора. Обаче, ако на тия хора дам от моето ядене, те ще се откажат под предлог, че тази храна не е за болни хора. Ядат ли от нея, те ще умрат. Прави са тия хора, но от свое гледище. Има неща, които от мое гледище са прави, а от ваше гледище са криви. И обратно: тия пък, които от ваше гледище са прави, от мое гледище са криви. Не е въпросът там, но всичко това говори, че между хората няма разбирания. Когато някой адвокат защитава един престъпник, или един крадец, той представя фактите така, за да го оправдае, да го изкара невинен. Той извърта фактите, обикаля законите, и ако успее да го оправдае, съдиите казват: „Добър адвокат е този човек, умее да говори!“ На този адвокат аз казвам: за лъжата ти си учен, но за истината си невежа. Той се понавъси малко, остава недоволен от мене. На онзи пък, който обича истината, казвам: за истината ти си учен човек, но за лъжата си първокласен невежа. Той се поусмихне малко, зарадва се, доволен е от мене. Този човек ме разбира. Аз имам един пробен камък, с който изпитвам хората. Който се мръщи и е недоволен от мене, той е невежа за истината. Който се усмихва и е доволен от мене, той е невежа за лъжата. Това, което днес говорих, е новата философия на живота. Ако я приложите, блажени ще бъдете. Защо? – Защото от болни ще станете здрави, от сиромаси ще станете богати. Щом сте здрави, щом сте богати, и на Бога ще бъдете благоугодни.

Беседа от Учителя, държана
на 8 август 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_08_09 Ценни мисли из книгата на Великия живот (VI)
рилска беседа

ЦЕННИ МИСЛИ ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ (VI)

В пътя на живота се изпитва вярата и надеждата на човека.
В пътя на знанието се изпитва ума и волята на човека.
В пътя на свободата се изпитва благородството на душата и милосърдието на сърцето.
Там, където малкото зрънце пада, камъкът стои.
Там, където камъкът пада, малкото зрънце стои.
Когато листата от дървото на живота слизат, зимата идва.
Когато листата на дървото на живота се качват, пролетта идва.
Когато сиромашията хлопа на вратата, студът се показва.
Когато богатството хлопа на вратата, топлината се показва.
Когато простият царува, прах се вдига.
Когато умният царува, мирът възлиза.
Там, където мравята се дави, човек се забавлява.
Там, където мравята се забавлява, човек спи.
Глупавият слуша с едното си ухо, умният – с двете, а глухият и от двете не се интересува.
Детето лази, младият се издига, старият се прегърбва, а умореният почива.
Домът е за детето, нивата – за младия, перото – за стария, а леглото – за уморения. Ако си у дома – дете си; ако си на нивата – млад си; ако държиш перото – стар си; ако си на леглото – уморен си от живота.
Не разваляй това, което природата е наредила. Не ѝ давай съвет, какво да прави. С нея на състезание не ходи и нищо насила от нея не взимай.
Взимай, когато добрият ти дава.
Давай, когато умният от тебе иска.
Дом без врата и училище без прозорец подобни са. Защо са подобни? – Както в къща без врата никой не може да живее, така и в училище без прозорец нищо не може да се научи.

– 9 август 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_08_10 Което остарява
рилска беседа

КОЕТО ОСТАРЯВА

Ще прочета 13-та глава от първото Послание към Коринтяните. Размишление върху стиха: „В дома на Отца моего много жилища има“ и върху формулата: „Всеблаги Отче на всичката пълнота, в името на Твоята Любов озари ни с благия си Дух и изпълни сърцата ни с Твоя мир“.

Има нещо у човека, което никога не остарява. То е неговият стремеж. Стремежът е качество на духа у човека. Парите, с които човек си служи, минават-заминават, и в края на краищата, остаряват. Дрехите, които той носи, късат се и остаряват. Къщата, която гради, след време се разрушава и остарява. Каквото положение и да заема човек, то все ще се измени. Добре е, когато нещата се изменят. В промяната се крие прогреса, еволюцията. Ако зародишът на яйцето остане завинаги затворен в черупката, той никога няма да разбере външния свят. Какво трябва да стане с него? Той трябва да се превърне на пиле, да излезе вън от черупката на яйцето. Докато пилето е затворено в яйцето, то не познава друг свят, освен света в черупката. Излезе ли вън от яйцето, пилето започва да се движи, запознава се с външния свят. Следователно, добре, че се изменя черупката на яйцето, за да може пилето да излезе вън от него. Човек расте и остарява, възгледите му се изменят, всичко около него се мени, обаче, стремежът му остава неизменен. Стремежът на човека не остарява, той е траен и служи като верен двигател на човешката душа, тласка я да върви нагоре и напред. Този стремеж се нарича Любов. Значи Любовта е вечното начало в човека, което твори, което създава. Иска ли човек да не остарява, да бъде вечно млад, той трябва да се държи за стремежите на духа си. Верен ли е на своя дух, той никога няма да съжалява за онова, което се е изменило. Защо? – Защото Бог се изявява и в промените. И в промените има красота. Те дават сила на човешкия дух. Силата на яденето не е толкова в самото ядене, колкото в чувството, което се изпитва при него. Силата на мисълта не е толкова в самата мисъл, колкото в нейния процес, в онова вътрешно ободряване, което тя дава. Силата на дадено желание не се състои в самото желание, но в онова движение, което то създава у човека. Силата на кибритената клечка не е в самата клечка, нито в нейната главичка, но в малкия пламък, който тя дава. Значи силата на всички неща не се състои в голямото, в грандиозното, но в малкото, едва уловимото начало в тях. Това малко начало аз наричам свещен огън. Само свещеният огън е в сила да реализира копнежите на човешката душа и на човешкия дух. Този свещен огън е огънят на Любовта. Що е Любов? – Любовта не е товар, Любовта не носи разочарования, Любовта не може да се нарече и сила. Любовта е това

начало в човека, което го освобождава от всички мъчители, били те във вид на противоречия, заблуждения или ограничения. Любовта е това начало в човека, което внася в него богатство, сила, мощ. От сиромах то прави човека богат; от слаб прави го силен; от немощен прави го мощен. Благодари на това, което носи богатството, а не на самото богатство. Кое е това, което носи богатството? Ти се качваш на една кола, поставена на четири колела и благодариш на самата кола и на колелата, чрез които тя се движи. Тази кола се тегли от две живи, разумни същества, на които също така трябва да благодариш. Обаче друго едно същество, още по-разумно от първите две, стои горе на колата, държи юздите на двете същества и ги направлява. На това разумно същество трябва да благодариш най-много. И за това същество трябва да се държиш. Тъй щото, качиш ли се на една кола, с краката си ще благодариш на самата кола. С очите си ще благодариш на конете, които теглят, а с устата си ще благодариш на разумното същество, което направлява и конете, и колата, да върви напред. Най-после, ще благодариш на Бога в себе си, че те е създал и поставил при условия да се радваш на живота и да го използваш. Казвам: ако човек съзнава това нещо за една обикновена кола и благодари за нея, колко повече той трябва да благодари на земята, като основа, на която е стъпил. Земята не е нищо друго, освен кола, в която човек се е качил и пътува. Тази кола се тегли не от два, но от един голям кон – слънцето, което всеки ден изгрява и залязва, тегли, движи колата по начертания ѝ от Бога път. Разумното същество, което направлява тази кола, това е Великият закон – Духът Божи. Съзнава ли това, човек трябва да благодари на земята, на която е стъпил, на големия кон, който неуморно припка, тегли колата и на Духа, на закона, който направлява и ръководи цялата работа. След всичко това не трябва ли човек да благодари, че му е дадена възможност да живее, да вижда Божиите творения и да им се радва?

Сега ще ви дам няколко изречения за размишление.
След като си ял сладки круши, не яж киселици.
След като си пил сладък сок, не пий пелин.
След като си казал няколко сладки думи някому, не ги обличай със своите дрипели.
След като си направил едно добро, не го разгласявай с тъпан.
След като си изказал една велика мисъл, не ѝ прави затвор.
След като си писал едно любовно писмо, не дрънкай звънец.
След като си нагостил някого, не му взимай пари, не го глобявай за яденето. Плаща ли ти, глобяваш го.
Не се вкисвай, когато те подквасват.
Не давай маслото си, когато те чукат.
Не плачи, когато те бият.

Не благодари, когато те мият.
Благодари само тогава, когато знаеш, че Любовта е с тебе и виждаш какво тя върши.
Знанието от едно място не идва, и светлината през един прозорец не влиза. Неизброими са пътищата на знанието. Неизброими са прозорците на светлината.
Любовта през една уста не говори. Хиляди са устата на Любовта, през които тя говори. Вярвай във всичките нейни уста.
Един е Духът, много са духовете.
Един е Бог, много са душите.
Един е Бог, много са Божиите синове и дъщери.
Едното е цялото, многото са части на цялото.
Едно е името на цялото, неизброими са имената на частите.
Истинският път няма пътеки.
Път, който има много пътеки, той е път на света.
Път, който няма никакви пътеки, той е път на Духа.
Път, който има прах, той е път на заблуждения.
Път, който няма никакъв прах, той е път на светлината.
Мрачното небе е небе на тъмнината.
Ясното небе е небе на светлината.
Живот, изпълнен с мъчнотии, е живот на страдание.
Живот, изпълнен с блага, е живот на веселие.
Ходи там, където светлината ходи.
Слизай там, където водата слиза.
Работи там, където Духът работи.

Любовта живее, Мъдростта свети, а Истината носи бъднините. Аз употребявам думата „бъднини“ вместо „свобода“, понеже в случая думата „свобода“ изразява едно ограничено състояние. Когато човек минава от едно състояние в друго, той се освобождава от нещо. Само тогава той е свободен. Обаче след всяко освобождение иде ново ограничение. Тъй щото, дойде ли човек до едно освобождение, той не трябва да мисли, че е достигнал крайния предел на свободата. Следователно, като замествам думата свобода с бъднини, имам предвид проявите на Духа, които напълно задоволяват човека. Какво се разбира под думата доволство? Представете си, че имате една хубава кола, но много прашна. Вие измивате колата добре, но остава върху нея само една малка прашинка, като една точица, която ви смущава. Тази малка точица, това малко лекенце, именно, ограничава човека.

Пълна свобода ще се придобие само след като се махне и последната прашинка от колата. На същото основание кажете ли, че някой човек води добър живот, това не подразбира още, че върху неговия живот няма нито

една прашинка. Добрият живот подразбира процес на непрекъсната вътрешна работа. Че някой направил едно, второ, трето добро, това показва, че той временно е добър, а не всякога. Доброто, което човек прави, не говори още, че той е добър. Човек може да не прави добро някому, и пак да е добър. За пример, срещате един лош човек, който проси, но вие не му давате нито пари, нито хляб. Защо? – Защото виждате, че този лош човек има намерение да направи някаква пакост на един добър човек. Щом добрият човек замине и се отдалечи от лошия, тогава можете да дадете на последния пари или хляб, каквото пожелаете. Казвате: „Това не е право. Иска ли един човек хляб от вас, дайте му". – Това е ваша философия, ваше разбиране за право. Обаче, ако знаехте какво нещо е правото, вие не бихте дошли на земята да го учите. На лошия човек всичко се противопоставя, съзнателно или несъзнателно. Един човек клади огън, да си опече една пита. Дохожда при него един лош човек, иска хляб. Първият му казва: „Ще почакаш малко, да накладя огъня". Той духне оттук-оттам, но огънят не гори, не може да се запали. Лошият човек не иска да чака, заминава си. Дохожда след това един добър човек, моли се, иска малко хляб. – „Почакай, ей сега ще накладя огъня, ще опека прясна пита." Духне огъня веднъж–дваж и той веднага се запалва. Слага питата на огъня, и след 10–20 минути и двамата ядат прясна, топла питка. Така се нареждат работите и за добрия, и за лошия човек. Дойде един лош човек при вас, иска пари. Бъркате в джоба си, пет пари нямате. След време дойде един добър човек при вас, иска да му услужите с нещо. Бъркате в джоба си, намирате пари и му давате известна сума. Значи всички неща, които стават в живота, са резултат на дейността на разумни същества. Коя вода пълни коритото? – Чистата вода. Докато водата не е чиста, домакинята не я събира в коритото, тя все я излива навън. Щом водата е чиста, тя оставя коритото под чешмата, докато се напълни. Сега има ново разпореждане във вселената до всички, да сменят старите мерки, с които са работили досега, с нови. Ново движение, нови мерки се изискват. Старите мерки ще се сменят така, както в България аршинът се замени с метър. По старому вече не може да се живее.

Нова мярка има в света, обща за всички хора, на която се превеждат всички работи. Тази обща мярка гласи: Мери другите тъй, както искаш и тебе да мерят. Храни другите тъй, както искаш и тебе да хранят. Обличай другите тъй, както искаш и тебе да обличат. Говори за другите тъй, както искаш и за тебе да говорят. Тази мярка е добра, но всички трябва да я прилагат с абсолютна вяра. Всеки трябва да знае, че благото, което те искат за себе си, е благо и за другите. Иначе, продължават ли да прилагат за себе си една мярка, а за другите особена мярка, светът ще бъде такъв, какъвто е бил досега. Човек трябва да знае, че силата на нещата е във вярата, както и в мисълта му. За изяснение на тази мисъл ще приведа следния пример.

Представете си един болен от ревматизъм, който отива при лекар да го лекува. Някои от съвременните лекари практикуват нов метод за лекуване. Те лекуват чрез вяра, чрез мисъл, понеже знаят, че причината на всички болести се крие в мисълта на човека. Затова, именно, лекарят казва на болния: „Стани от леглото, не мисли, че си болен, и ходи. Излагай се на слънце, на чист въздух, мисли за всичко, но не и за болестта си, и ще видиш, че след известно време ще бъдеш здрав“. Болният казва: „Ще ходя, ами ако пак кракът ме заболи?“ Не, ти трябва да мислиш положително. Докато болният се съмнява, той сам поставя препятствия в пътя на своето лекуване. Щом престане да се съмнява, болестта си отива.

Закон е: за каквото мисли човек, за него се държи. Престане ли да мисли за това нещо, то губи вече силата си. Това, в което човек вярва, то има сила за него. Законът е верен и за положителните, и за отрицателните неща в живота. Различието е само в резултатите. Съвременните хора не се поддават на новите методи на лекуване, защото те бързат, в малко време искат да получат големи придобивки. За пример, срещам един ученик, говоря с него, виждам, че и той бърза, иска час по-скоро да свърши училище. Защо бърза този ученик? Той иска да свърши гимназия, университет, да заеме висока служба, с голяма заплата, да се прехранва. Питам: право ли е това положение? – Донякъде само е право. Какво ще кажат тогава ония хора, които нито гимназия, нито университет са свършили, а при това са заели някакви служби? Не е въпросът в службата, която човек заема, но важно е защо бърза да свърши училище. Човек трябва да знае, че никога няма да се освободи от училище. Ако свърши едно училище, той ще постъпи в друго. Външно човек може да се освободи от отделенията, от прогимназията, от гимназията, най-после и от университета, но има един университет, който никога не се свършва. Главата на човека ще побелее, но този университет няма да се свърши. Законите на този университет са точно обратни на този от света. При свършване на годината, студентите, които са завършили с успех, получават една стотинка като възнаграждение на труда им. Който получи една стотинка, той дава голямо угощение на приятелите си. Следната година той ще работи пак за една стотинка. Така ще минават години и университетът все няма да се свърши. Този университет няма начало, няма и край. Казвате: „Какво означава стотинката?“ Стотинката не се отнася до външния, но до вътрешния живот на човека. Това, което задоволява човека вътрешно, не е голямото, не е и многото. То е малкото, със стойност на една стотинка, но в него се крие нещо велико, неизразимо. Угощение, направено с такава стотинка, струва повече от угощение, направено с милион. Сега, ще вдигна малко завесата, да надзърнете само с едното си око, и то с лявото, не с дясното, да видите какъв е вътрешният смисъл на тази стотинка. В този велик университет има и царски дъщери. Когато

ученикът учи добре, на края на годината той ще срещне една от тия царски дъщери, ще ѝ каже една дума само, и тя също ще му отговори с една дума и ще му се усмихне. Тази е едната стотинка, която той получава. За тази стотинка той е готов да даде голямо угощение, да се повесели и да благодари на Бога, че я получил. Следната година той продължава да учи пак така усърдно, с Любов, с надежда и очакване да получи още една такава стотинка. Ето защо ученикът следва този университет. Той постъпва млад, остарява, побелява, но университетът не се свършва. И при това положение ученикът не се отегчава. Защо? – Защото ще каже една дума на царската дъщеря и тя ще му отговори. Какво по-велико нещо от това, да кажеш една дума на царската дъщеря и тя да ти отговори! Струва си човек да учи, да работи за една дума, за една усмивка на царската дъщеря! Някой казва: „Какъв ще е този университет, без начало и без край?" Университетите, които хората на земята следват, са подобни на този велик университет. Те са копирани от него. И тукашните университети нямат начало и край, но понеже хората обичат разнообразието, за да не се отегчат, програмата на учението им се сменя често. И те започват най-напред с основно образование, после с прогимназиално, след това с гимназиално и най-после с университетско. Щом свършат университет, те мислят, че са завършили курса на училището. Не, цял живот те още учат, само че при разни програми и задачи. Няма по-красиво нещо за човека от това, да учи, да срещне царската дъщеря, да чуе гласа ѝ! Казано е в Писанието: „Които чуят гласа Му, ще оживеят". Този глас е гласът на царската дъщеря, която ще каже една дума на ученика. От тази дума, от този глас ученикът ще оживее, ще придобие сила, импулс за по-нататъшна работа. Днес ще прекараме в този велик университет. Слънцето изгря ясно, хубаво, без облаци, но е малко студено, слана е паднала. Всичко това е хубаво, защото днес ние сме във всемирния университет, където се учат хора от разни възрасти, на разни науки и професии. Мнозина се безпокоят дали царската дъщеря ще им обърне внимание. Те погледнат дрехите, обущата, шапката си, виждат, че са стари, скъсани, боят се да не би царската дъщеря да ги пренебрегне. Не, царската дъщеря ще обърне внимание на вас, а не на дрехите и на обущата ви. Тя ще ви погледне в очите, ще ви каже една дума, ще ви се усмихне и ще замине. Вие трябва да бъдете будни, да чуете тази дума, да разберете смисъла ѝ и да я преведете. Тази дума ще я преведете най-малко с едно изречение. Съдържателна е думата на царската дъщеря. Тя говори на един точен, строго определен език. Казвате: „Каква ли е тази дума, която съдържа толкова много в себе си?" Тя е цял говор. Когато срещнете човек, когото обичате, той само ви погледне, хвърли един бърз поглед и си замине. Този момент може да трае само една секунда, но колко много струва за вас! Вие по цели дни и нощи мислите за този поглед, как ви погледнал, какво искал да ви каже, как ви се усмихнал и т.н. Какъвто е говорът на светлината, такъв е погледът на

вашия любим човек. В този поглед човек разбира цялата граматика, с всичките ѝ подробности и значения. Който види този поглед, той всичко разбира, не се нуждае от никакви преводчици. Рече ли да се намеси някой отвън, да превежда, той ще развали работата. Има неща в живота, които не се обясняват, нито се нуждаят от обяснения. Мнозина искат да им се каже нещо за насърчение, за усилване на вярата, на силата им. Казвам: досега аз не съм срещал по-насърчени, по-вярващи и по-силни хора от съвременните. Те имат и вяра, и сила, но не са проявени. Силата им е толкова голяма, че никой не може да ги мръдне от мястото им. Те приличат на параход, на автомобил или на трен, който е силно напрегнат, готов за тръгване, но стои, чака, не му е даден още последният сигнал. Тръгне ли веднъж, нищо не трябва да се изпречва на пътя му. Той ще се прояви с всичката си сила, знание, вяра. Само моментът се чака. Едно препятствие имат хората – съмнението. Те се съмняват, дали ще могат да се проявят в доброто, в хубавото, което имат в себе си. Щом сте силни, добри, ще се проявите. С други думи казано: щом Духът Божи прониква във вас, вие непременно ще се проявите. Няма сила в света, която може да препятства на Духа. Всичко, което Той е намислил и обещал да направи за вас, ще го изпълни. Никой не може да препятства на Бога. Казвате: „Обича ли ни Бог, или не?“ Ако вярвате, че ви обича, обича ви; ако не вярвате, не ви обича. Всичко е според вярата ви. Обаче този е един от най-трудните въпроси, който досега е останал неразрешен. Искате ли да го разрешите, не трябва да мислите по стария начин, не трябва да ходите по стария път. Някой мисли право, но върви по стария път. За пример, някой проповедник говори за Любов, за Мъдрост, за Истина, за добро, но след това тръгне по прашен път, вдига прах наоколо си, и всички след него викат, протестират, че не могат да дишат от праха. Какво трябва да направи този проповедник?

Казвам: който е проповядвал веднъж само за Любовта, за Мъдростта, за Истината, той никога вече не трябва да върви по прашен път. Той трябва или да хвърка, или да върви без да се допира до земята. Този е начинът, по който може да се избегне праха. С плач, с охкания, нищо не се постига. Работа, усилие, постоянство се изисква от всички хора, от всички ученици. Дойде някой при мене, плаче. Защо плаче този човек? Той иска да ми докаже, че страда.

Казвам: ако от очите ти могат да излязат два извора, да полеят градината ти, плачи; тези сълзи са на място. Голяма суша има сега, ти трябва да плачеш, да полееш цветята на твоята градина. Сълзите са необходими още и за измиване на очите. Ако човек плаче, за да измие очите си, тия сълзи са на място. Обаче, ако той плаче, за да докаже на хората, че много страда, тия сълзи не са на мястото си. Който много плаче, той хубаво измива

прозорците си. На такъв човек може да се разчита. Неговите прозорци са чисти, той вижда ясно през тях. Щом вижда ясно, добре, ще може да върви свободно, без да се спъва. Който плаче много, това показва, че той страда много. Страда ли много, значи той има много работа, цанил се е при лош господар. За в бъдеще този човек трябва да бъде внимателен, да си избере добър господар, който да му дава малко работа. Сега няма какво да прави, освен да търпи. Веднъж се условил при този господар, дал му дума, ще гледа да свърши работата си добре, за да се освободи от него. Сега, каквито обяснения и да се дадат, те са излишни украшения, каквито хората често слагат по костюмите си. Истинският костюм е без украшения, без дупки и копчета. Никакви ножици не са минали по този костюм. Той е ушит изцяло, както днес плетат вълнените дрехи: започват от единия край и свършват до другия. Такъв костюм трябва да носи човек. Ако човек е добър и постъпва добре, и костюмът му ще се затваря хубаво, ще приляга добре на тялото му. Не постъпва ли добре, костюмът му винаги ще бъде отворен. Добрият човек е богат, той не върши никакви престъпления. Лошият човек е сиромах, той само престъпления прави. Видите ли този човек, той всякога ще бъде разкопчан, със скъсан костюм, цял в дрипели. Кон, който носи на гърба си сто килограма товар, може ли да рита, да хапе, да бяга? Не, той ходи бавно, сериозно, тежко. Обаче, кон, който стои в дома без работа и само яде и спи, щом излезе вън, той веднага започва да скача, да рита, да хапе! С една дума казано, той върши престъпления. Който върши престъпления, той трябва да излезе от дома, да срещне един свой приятел и да му каже: „Моля ти се, дай ми сто килограма от твоя товар, да го пренеса на десет километра разстояние, да ти помогна. Щом свърша работата, снеми товара от гърба ми“. Това става всеки момент в живота. Когато някой човек върши престъпление, страданието се качва на гърба му, кара го да мисли.
Казвам: ако е въпрос да те товарят, нека те натоварят с нещо ценно, добро, красиво, та кой как те срещне, да те спре и помилва. Ако си натоварен с камъни, с дърва, с боклуци, никой няма да ти обърне внимание. Обаче натоварен ли си с някои свещени, класически книги, всеки ще иска да се разговаря с тебе, да ти обърне внимание. Един ще те спре, ще поиска една книга и ще тръгне с тебе. Втори ще те спре, ще поиска една книга, и той ще тръгне с тебе. Ти ще вървиш с авторитет, като човек, който носи ценни работи, а след тебе и с тебе ще вървят хора, заинтересовани от твоето богатство, и ще се разговаряте. По този начин няма да усетиш как се е минало времето и как си пренесъл товара от едно място на друго. Сега часът е шест и половина. Значи половин час е минало, откак човекът е бил създаден. В едно предание се казва, че Когато Господ направил човека от пръст, сложил го на плет да съхне. Като се събудил от този сън, от това сушене, човекът стъпил на краката си и започнал да се запитва откъде е дошъл, какво е правил досега и т.н. Половин час се изминал, докато той си

спомнил всичко, което преживял. След това Господ сложил пред него едно огледало, да се огледа. Като се видял човекът в това огледало, той останал доволен от себе си: никакво петно, никакво престъпление нямал на лицето си. Той гледал лицето си, носа си, с всички кривини по него; гледал устата, ръцете, краката си и останал доволен от всичко, което Бог направил. Умът му бил чист, светъл, свободен от всякакви отрицателни мисли. Сърцето му било свободно от всякакви смущения. Той се чувствал леко, приятно разположен и се чудил на всичката красота, дело на Господа. Сегашният човек не се чуди на всичко това, защото то е зацапано. Дълго време трябва да се чисти той, докато се върне в първото си положение. Казвате: „Какво да правим? Как да се изчистим?" Ще дойде време и вие да се чистите. Които първи нарушиха чистотата на своя образ, те първи трябва да се изчистят. След тях ще се чистят всички останали. Нечист е онзи човек, който не може ясно да вижда и да разбира нещата. В това отношение всеки вижда, че има нещо нечисто в себе си, за което е недоволен. Всеки съзнава, че условията, при които живее, не са такива, каквито желае да бъдат, вследствие на което се мъчи да се освободи, да надрасне тия условия. Този стремеж на душата, да се освободи от ограничителните условия на живота, говори за вътрешна чистота. Вътрешно душата е чиста и не може да се оцапа. Нечистотата е външна обстановка на живота. Когато младата мома за пръв път меси хляб, тя оцапва ръцете си, но само външно. Щом ги измие, те пак са чисти. Може ли да я обвини някой в нечистота? Самата работа изисква това. Ако младата мома пере и топи ръцете си в корито с вода, ръцете ѝ се мокрят, но това е само външно. Щом изплакне ръцете си в чиста вода и ги изтрие, те пак са чисти. Злото не е в това, че ръцете са нечисти от тесто, или са мокри от вода, но човек трябва да бъде внимателен, да не пипа никоя книга с нечисти ръце, да не я оцапа. Следователно човек трябва да бъде умен, внимателен, да не прави грешки. Когато пипате Божествената книга, и мокри да са ръцете ви, тя не се цапа: по-чиста, по-светла става, но петно не хваща. Обаче, пипате ли с нечисти ръце човешките книги, петна ще им оставите. Като заключение на това, ще ви кажа следната мисъл: стара, гнила круша не продавай, нито препоръчвай някому. Единственото добро, което можеш да ѝ направиш е, да я посадиш. Минат ли лоши мисли през ума ви, посадете ги дълбоко в земята. Ако оставите тия мисли в ума си, вие ги препоръчвате и на другите, а с това им давате живот. Когато казват, че злото трябва да се забрави, това значи да се посади то някъде дълбоко в земята и да не се мисли за него. И Господ даже не мисли за злото, за да не му дава живот. И тъй, искате ли да дадете живот на доброто в себе си, мислете за него: занимавайте се с добрите мисли, чувства и постъпки, за да оживеят те във вас.

Това подразбира стиха: „Които чуят гласа Му, те ще оживеят". Запомнете

сега следната мисъл: само пътят на Истината обяснява пътя на знанието и пътя на доброто.

Беседа от Учителя, държана
на 10 август 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_08_11 Общото благо
рилска беседа

ОБЩОТО БЛАГО

Ще прочета 38-ми Псалом и 10-та глава от Посланието към Римляните. За размишление ще вземете 7-ми стих, 12-та глава от Деянията на апостолите: „И ето, ангел Господен престана, и светлина осия стаята; и ангелът, като побута Петра по ребрата, разбуди го и рече му: „Ставай скоро!“ И паднаха веригите от ръцете му.“

Когато човек размишлява върху нещо, той трябва абсолютно да се освободи, да се откъсне от всички странични мисли, чувства и постъпки. Те са излишен товар, който го обременява и спъва в развитието му. Освободи ли се веднъж от тях, товарът му олеква, и той се чувства като новородено дете. В живота на човека има много ненужни, непотребни работи, от които той трябва да се освободи. За да се освободи, той трябва да има знания, да знае как, именно, да постъпи. Значи свободата произтича от знанието. В древността учениците, които свършвали своето духовно образование, преди да получат диплом за свършен курс, трябвало да издържат последния си изпит, който се заключавал в продаване на всички непотребни неща за тях, но потребни за хората. Ученикът слагал на гърба си различни предмети, макари, игли, пръстени, чаши, чинии, тигани, котли, подкови, инструменти за оране, чукове и други подобни и трябвало цял ден да ходи из града, да вика, да обърне внимание на минувачите, да ги купят. Ако до вечерта успее да продаде всички неща, той ще вземе диплом. Ако не успее да ги продаде, няма да получи диплом. На другия ден отново тръгва из града, да вика, да продава. Докато не продаде всичко, което носи на гърба си, диплом не му се дава. Той е принуден да вика, да обикаля всички улици на града, дано успее да продаде стоката си. Върви, вика той, а всички предмети на гърба му се удрят един в друг, дрънкат като звънци. Не е лесно положението на този ученик. Той се е натоварил все с такива неща, които са непотребни за него, но потребни за хората. Изпитът е такъв, трябва да ги продаде. Казвате: „Смешна работа е тази“. Смешно е, наистина, да видиш човек така натоварен. Обаче такова нещо представлява човек в умствения свят. В умствено отношение човек прилича на търговец, натоварен с голям багаж, и то все непотребен за него. Какво ли няма в ума на човека? И този търговец е длъжен да вика из улиците, да продава, да се освободи от този багаж. Не е лека работата на този търговец. Цял ден вика, дрънка със звънците, и като се върне вечерта у дома си, вижда, че продал едва четвърт от всичкия товар. На другия ден пак ще вика, ще дрънка със звънците. Какво ще прави иначе? Не може да не вика, защото диплом трябва да получи. Върви той, размишлява си нещо, а тиганите и котлите

дрънкат, напомнят му, че не са продадени. Щом ги продаде, и те ще престанат да дрънкат. – „Дотегнаха ми вече тези тигани, тези дрънкалки!“ – Днес са ти дотегнали, но едно време и ти си служеше с тях, пържеше си яйца, чушки и др. Сега ще ги носиш, ще ги продадеш на хората, които и днес още се нуждаят от тях. Мнозина от съвременните хора се намират в същото положение – продават тигани, котли, чаши, макари и викат из улиците: „Хайде, тигани, котли, чаши, макари!“ Това наричат някои хора позор, гонение, поругание. Както и да го наричат, това положение е неизбежно, то трябва да се мине, да освободи човека от непотребния багаж в ума и в сърцето му. Викате ли из улиците, все ще дойде някой да си купи чашка, макара или друго нещо. Не е въпросът, че ще продадете една, две или повече макари, но едновременно с това трябва да кажете и по една добра дума на купувача, да остане той доволен от вас, да ви препоръча и на други. Иначе никой няма да купува от вас и вие напразно ще обикаляте града. Вие знаете какво следва по-нататък – диплом няма да получите.

Казвам: който прави добро, той е търговец, продава вещите на доброто. Тези вещи се работят на небето, а се продават на земята. Всеки човек трябва да бъде продавач на тия вещи. Който не умее или не иска да ги продава, той минава за лош или за неопитен търговец. Някой казва: „Аз не съм роден за продавач“. – За какво си роден тогава? Щом дойде въпрос за оране, за копане, за учене, от всичко се отказваш. За работа не си роден, а си роден за удоволствия, за разходки, за лек живот. Това е криво разбиране на живота. В прав смисъл на думата човек е роден за доброто. Щом е роден за доброто, той трябва да го носи на гърба си и да го продава. На кого ще го продава? На всички хора: на царе, на князе, на владици, на свещеници, на учители, на държавници, на майки, на бащи. Когото срещне на пътя, все ще предлага. Ако хората нямат нужда от звънци, поне за говедата им са нужни. Пуснете ли говедото без звънец, то ще се изгуби. Сложете му звънец, отдалеч да дрънка, да не го изгубите. Казвам: в прав смисъл на думата човек не може да тръгне по улиците да продава непотребни вещи; обаче в преносен смисъл това е възможно. Ако в буквален смисъл човек е принуден да направи това нещо, той ще изживее голям срам. Що е срамът? Срамът има смисъл само тогава, когато служи като преграда за греха. Праведният, чистият, светият човек не се срамува. Той се е издигнал над срама. Едно време срамът е служил за спирачка, въздържал е човека от грях, от престъпления. Днес, обаче, срамът трябва да се замести с благочестие. Благочестивият човек не може да се срамува. Ако човек не е благочестив и няма срам, той е изложен на голяма опасност, той може да стане безочлив. Засега тази опасност е почти изключена, защото хората се намират под мощното влияние на обществото. От сутрин до вечер те мислят само за общественото мнение, какво ще каже или какво ще помисли обществото за тях. Днес хората мислят много малко за Господа.

Най-много те мислят за себе си, после за хората, а едва сега са започнали да мислят за Господа. В това отношение те приличат на децата, като тях мислят само за себе си. Между изреченията, които ви дадох миналата беседа, едно от тях беше: „Не благодари, когато те мият“. Някои ме запитаха: „Как е възможно да мият един човек и той да не благодари?“ Питам: новороденото дете, което майката мие, къпе в продължение на цяла година, благодари ли за това? Не само, че не благодари, но отгоре на това вика, кряска, пъди майка си, не иска да го къпе. Защо детето не благодари на майка си? На този въпрос вие сами ще си отговорите. Има случаи, когато детето ще благодари на майка си, ученикът ще благодари на учителя си. Кога? Когато детето порасне и стане голям син или голяма дъщеря, то ще благодари на майка си за всички грижи, които тя е положила за него. Когато ученикът постъпва в училище, той не благодари на учителя си. Защо ще му благодари? Преди всичко той не знае как ще се отнесе с него учителят, каква бележка ще му постави и т.н. Ако днес му благодари, утре може да му постави слаба бележка или да го наругае. Когато учителят ругае ученика, последният се сърди, недоволен е от него. Да наругаеш някого, значи да му слагаш такива епитети, да му прикачиш такива панделки, каквито той не обича. Щом не обича тези панделки, той става за посмешище пред хората.
Следователно за истинска благодарност може да става дума само тогава, когато човек се намира пред един завършен процес. Ученикът ще благодари на учителя си само след като свърши училището, след като получи нужното образование. Питам: какви епитети може да прикачи учителят на ученика си? Той може да му каже, че не е способен, че не е даровит, че не е роден за ученика, че по-добре ще направи, ако отиде на нивата да оре или на полето говеда да пасе. Има ли право учителят да казва на ученика така, или няма право? – Има право. Защо? Когато ученикът храни лоши мисли и чувства, не е ли той говедар? Лошите, отрицателните мисли, чувства и желания в човека не са нищо друго, освен говеда, свине, които ровят навсякъде. Има ли такива мисли и чувства в себе си, човек е принуден да ги пасе. Докога? – Докато ги възпита, докато ги постави на мястото им. Та когато учителят казва на ученика си, че не е роден за ученик и трябва да отиде на нивата да оре, или на полето да пасе говеда, това още не значи, че този ученик е роден за говедар или за овчар, но временно само има такива състояния. За момента, обаче, учителят е прав. В този смисъл не е било случай да се каже нещо на човека, което да не е вярно. То не се отнася за всякога и за всички случаи в живота му, но само за даден момент. И за това, когато човек възпита говедата в себе си, той казва: „Едно време имах говеда, които сам пасях, бях техен говедар, но те се възпитаха вече и днес сами излизат сутрин на паша и вечер сами се връщат“. Ще кажете, че това е невъзможно. За обикновените говеда това е невъзможно, но за умствените говеда е възможно. За пример, човек

изпрати една своя мисъл някъде из пространството, тя обиколи, измине известен път и след това отново се връща при него. При това този човек знае, че тази мисъл е излязла от него и сега я разглежда какво ново носи тя със себе си, как се е видоизменила.

От казаното за учителя и за ученика ще извадя следното заключение: учителят няма право да ругае учениците. Ако става въпрос за светските училища, там, както и да е, учителят може да си позволи да наругае един ученик, щом последният се е провинил. Обаче, дойде ли до Божествената Школа, там учителите не ругаят учениците си. Те считат това за губене на време и за празно харчене на енергия. Учителите на тази Школа са много умни и постъпват особено внимателно с учениците си. Те избягват всички случаи за обида, за огорчение. Когато учителят види, че някой ученик не е приготвил урока си, той го праща да донесе вода или да свърши друга някоя работа, да не го изложи. След това му казва да се обърне към другарите си, да му разправят това, което той е пропуснал да чуе. Методите, с които си служат учителите от Божествената Школа, са различни от тия, с които си служат учителите от обикновените училища. В Божествената Школа неспособните ученици заемат първо място, а способните, даровитите заемат последно място. Ако един ученик от някое светско училище отиде в Божествената Школа, той ще бъде поставен на първо място. Ако на земята е бил способен и заемал първо място, в Божествената Школа ще бъде на последно място. Това подразбира стиха, който Христос е казал: „Първите ще бъдат последни, а последните – първи“. Сега ще приведа един анекдот, от който се вижда какво нещо представлява истинското знание. Двама приятели, след няколко годишна раздяла, се срещнали и разговаряли помежду си. Единият свършил в Германия за инженер, а другият следвал във Франция по астрономия. Те се разговаряли кой какво научил, какви професори имали и т.н. Един техен съученик ги слушал как се разговарят, но той не могъл да вземе участие в разговора им, понеже не бил учен, нищо не свършил. Родителите му били бедни, та не могли да го поддържат да учи. Съучениците му го поглеждали из високо, считали го прост, недостоен за техния разговор. Както вървели, и тримата се отбили при едни свои познати, където заварили едно от децата почти на смъртно легло. Отчаяни, родителите на това дете се обърнали ту към единия учен, ту към другия, дано могат да помогнат на детето им. Единият казал: „Извинете, нищо не мога да направя, аз съм свършил за инженер, нищо не зная от медицина“. Другият казал: „И аз не мога да помогна на детето, свършил съм по астрономия“. Третият, който нищо не свършил, се обърнал към майката на детето и казал: „Ще ми позволите да видя детето. Аз мога да лекувам, моят дядо ме е учил“. Той влязъл при детето, прегледал го, дал му нужните наставления и си излязъл. От този момент положението на детето се подобрило и в

скоро време напълно оздравяло. Следователно истинското знание се заключава само в това, което в даден момент човек може да направи, да приложи. С това не искам да намаля цената на знанието, но казвам, че всяко знание трябва да има приложение. Всяко знание е полезно и приложимо за нас само тогава, когато то минава през три свята, а именно: през физическия, духовния и Божествения. Щом знанието мине през трите свята и във всеки от тях даде плод, то е истинско, съществено знание. Ако един ангел дойде на земята, той ще учуди хората със своята сръчност и сила. Пътувате с него в гората, но замръкнете, стане студено, а вие нямате дрехи, няма къде да се подслоните. Ангелът веднага ще запали огън да се сгреете, ще направи колибка да се приберете и да прекарате нощта. Продължавате пътуването си. Срещате голяма река, няма мост, не можете да я прегазите. Ангелът веднага ви взима на ръце, хвърля се през реката и минава на другия бряг. Изкачвате се по един висок планински връх, почти непроходим. Ангелът се поогледа натук-натам и изведнъж ви повежда по най-хубав път. Не усещате как сте се изкачили на върха. Това значи да пътувате с приятел, който носи в себе си истинско знание, приложимо във всички светове. Той може да ви помогне при всички мъчнотии в живота. В какво ще ви ползва онзи приятел, който на теория знае много, но щом се намери пред някоя мъчнотия, вдига рамене и се чуди какво да прави? Двама другари, единият свършил осми клас с отличие, другият пропаднал на матура, тръгнали един ден на разходка из гората. По едно време насреща им излязла мечка. Те се погледнали и се запитали: „Какво да правим сега?“ – „Да бягаме.“ Хукват и двамата да бягат. Питам: какво ги ползва в случая образованието? Онзи, който бил скъсан на изпита, бягал по-добре от този, който свършил с отличие. При бягането първият имал отличие, а вторият бил по-слаб. Мечката била професор, който се произнесъл за пропадналия ученик: „Щом можеш да бягаш толкова бързо, ти ще можеш да свършиш гимназия отлично“. Този ученик се насърчил и следната година, като се явил на изпит, издържал матура с отличие. Той се уверил в себе си, че има сили, способности да учи. Казвам: ако във време на мъчнотия краката на човека са дълги, това показва, че и за учене го бива. Страхливият човек може да свърши много работи с успех. Понякога в страха умът на човека работи толкова бързо, че той моментално разрешава въпросите. Този страх е благословение за човека. Щом се уплашите и бягате добре, знайте, че и в учението можете да свършите добре. И в Писанието е казано: „Начало на Мъдростта е страх Господен“. Значи страх, който удължава краката, е добро условие за работа. Страх, който скъсява краката, той парализира всяка дейност у човека. Сега, да се върнем към главната мисъл – мисълта за свободата. Човек може сам да извоюва свободата си. Как? Както ученикът на древната школа трябвало да продава всички свои непотребни вещи, за да получи диплом. У човека има много мисли, чувства, желания, от които той трябва

да се освободи. Те са останали у него от деди и прадеди. И днес той трябва да ги сложи на гърба си и да тръгне из улиците да ги продава. Щом продаде тия непотребни вещи, той трябва да си купи нова, чиста стока. Тогава няма да става нужда да ходи той по улиците да вика, да продава непотребните си вещи, но ще си отвори дюкянче, ще седне вътре, и купувачите сами ще дохождат да купуват. Днес много хора говорят за кармата, представят си я нещо страшно. Нищо страшно няма в кармата. Кармата не е нищо друго, освен непотребна стока, която не може да се продаде. Успее ли човек да я продаде, ще му олекне, ще се освободи от кармата. Кармата е тор, с който хората трябва да наторяват нивите си. Съвременните хора имат криви понятия за кармата. Където какво стане, те все на кармата го отдават. Някой пострадал нещо, карма било това. Разболял се, карма било това. Умрял, карма било. Ученик пропаднал на изпитите си, пак карма. Пукнали някому главата – карма. Това не е разрешение на въпроса. На кого пукат главата? – Само на онзи, който скъпо продава звънците си. Продава ли ги евтино, главата му остава здрава. Кармата е задача, дадена на човека, която той трябва правилно да реши. Тя подразбира разумно справяне с миналото. Може ли човек да се справи с миналото си, той е разрешил задачата си, освободил се е от кармата. Грехът пак се явява като резултат на желанието у човека да заобиколи по някакъв начин кармата, да я избегне. Дадат някому някаква работа, но той не иска да я свърши, търси този-онзи да му я стовари. Това пък, което християните наричат благодат, представлява добрите условия, чрез които невидимият свят иска да помогне на хората, да ги освободи от кармата им. Мъглата представлява лошите условия за човека, при които той се губи, забърква пътя, не може да се освободи от кармата. Изгрее ли слънцето, мъглата се разпръсва, дохождат добрите условия, които отварят пътя на човека, и той може свободно да се движи, да работи, да разрешава задачата си. И тъй, благодарете на Бога за всички блага, за всички добрини, които ви е дал. Не се оплаквайте от положението си, но работете, правилно да решите задачите си. Човек е дошъл на земята да учи. Понякога учениците продават звънците си един на друг. Ученик на ученик звънци не може да продава. Ученикът трябва да продава звънците си вън, на чужди хора. Когато се казва, че човек не трябва да си създава нова карма, подразбира, че той не трябва да продава лоша стока. Иска ли да се освободи от кармата си, той трябва да продава, макар и непотребна, но хубава стока. В какво се състои хубавата стока? Хубавата стока се заключава в това, където минеш, на каквото нещастие или страдание се натъкнеш, да кажеш по една добра дума. Срещнеш ли болен човек, кажи му: „Не се отчайвай, ще оздравееш. Това е за твое добро“. Някой ученик пропаднал на изпит, кажи му една насърчителна дума. Друг някой счупил крака си, притечи се на помощ, услужи му в нещо. Добрите думи, доброто представляват благоприятните условия в живота.

Днес ви държах тази беседа, за да размишлявате върху няколко по-важни мисли, а именно: поддържай малката светлина на ума си. Поддържай малката топлина на сърцето си. Поддържай слабото усилие на волята си. Слушай душата си, слушай и духа си. Мине ли някоя неприятна мисъл през ума ви, усилете светлината си, и тя ще изчезне. Как ще я усилите? Както усилвате светлината на газените лампи: хванете фитила отстрана и го повдигнете нагоре. Лампите, за които ви говоря, не са електрически. Те горят с фитил и вие можете да усилвате светлината им, колкото желаете. Тези лампи могат да дават светлина като слънчевата. Те светят като слънце. Газените лампи, с които си служите днес, не дават голяма светлина, и затова ги заместиха с електрически. Мнозина очакват да им кажат някои неща направо или да им дадат запалени лампи, а те само да ги носят. Това е невъзможно. Всеки сам трябва да работи, ако иска да придобие нужната светлина. Има неща, които не могат да се кажат. Защо? – Защото те непременно изискват приложение. Не се ли приложат, те ще бъдат спънка в живота на човека. Ако дам на някого една торба с десет килограма злато, той веднага ще започне да мечтае как по-добре да нареди живота си: ще мисли за автомобил, за хубава вила, за слуги, за хубави дрехи и т.н. Обаче всичко това ще го спъне, той ще загуби своята свобода, ще загуби възможността сам да работи. Положението, в което днес се намирате, е хиляди пъти по-завидно от това на богатия човек. Много ангели желаят да слязат при вас, да бъдат във вашето положение, но не им позволяват. Та не забравяйте: добро е вашето положение, но първо вие трябва да съзнаете това, за да го използвате разумно. Имате златен пръстен на ръката си, вадите го, поглеждате го, радвате му си. Защо? – Някаква скрита идея има в него. Тази идея е сила, която движи човека. Речете ли да превърнете тази златна халка в златна пръчица, тя губи вече силата си. В случая златната халка е подобна на жица в електрическата инсталация. Врътнеш ключа и светлината моментално се явява. Следователно всяка мисъл, поставена в Божествената инсталация, е сила, с която човек може всякога да си послужи. Ето защо, вашите умове и сърца трябва да се инсталират, за да могат при всички условия на живота да ви служат. Съвременните хора лесно се отегчават, те търсят все нови неща, търсят разнообразието. Някой казва: „Защо ще ходя на планината? Нали бях миналата година? И миналата като сегашната.“ Не е прав този човек. Щом той е изгубил възхищението си от планината, това показва, че той е живял механически. Има неща, от които човек не може да се отегчи. Те са като една свещена книга, която колкото повече четеш, толкова по-нови неща откриваш. Такива неща са, например, планината, морето, земята, слънцето и др. Може ли слънцето да отегчи човека? Трябва да се благодари на този голям кон, който всеки ден и всяка нощ препуска, тича по равния път, тегли земята, на която ние живеем. Това, което говоря сега, е благо за цялото човечество. Има един път, по който всеки трябва да мине, за да се

пречисти. Пречистването се отнася до тялото, до мислите, чувствата и желанията на човека. Те представляват ровка почва, която трябва да се обработи. Мъчнотията за човека се заключава, именно, в това, да преработи той тази почва, да я облагороди. От свършването на тази работа зависи неговият бъдещ успех. Работата върху тази почва може да се уподоби на изучаването на една хубава книга. Вие взимате книгата, разглеждате я, намирате, че хартията и подвързията ѝ са хубави, но тя трябва да се чете. Сядате на едно място, отваряте книгата и започвате да учите. След половин час я затваряте и казвате: „Не мога повече да уча, главата ми ще се пръсне“. Не, ще продължаваш да учиш, да разработваш това вещество, сложено в главата ти. Ще четеш, ще учиш, докато дойде комисия от невидимия свят да се произнесе дали си свършил работата си добре. Ако намерят, че мозъкът ти е добре разработен, те го сменят с по-голям. По същия начин човек трябва да разработва и сърцето си, да стане то обширно, да приеме всички хора в себе си. Сърцето на някои хора е толкова малко, че обхваща само едного – себе си. Колкото повече хора обича човек, толкова повече сърцето му се разширява. Обичай себе си, обичай ближните си, обичай и Бога, за да имаш богато, обширно сърце. Мисли за себе си, мисли за ближните си, мисли за Бога, за да имаш светъл ум. Ако мислите и чувствате по този начин, вие сте в правия път. И тогава, каквото и да се случи, вие ще го разглеждате все от добрата му страна. Някой казва: „Не зная защо толкова много погрознях“. Грозотата се дължи на лошите мисли, чувства и желания у човека, от които той трябва да се освободи. Тези мисли и чувства са предадени по наследство от неговите деди и прадеди. Те представляват необработен материал, който трябва да се облагороди. Непотребното ще се изхвърли навън, а потребното ще се задържи като основен материал, с който да се започне градежът. Непотребното в човека, това са неговите тревоги, безпокойства. Безпокои се човек какво ще стане с него след смъртта му. Наистина, страшно нещо е смъртта, но питам: войникът, когото убиват на бойното поле, не се ли бои? Светията, когото изгарят на кладата, не се ли бои? Страшно е тяхното положение, но те казват: „Господи, дай ни сила да понесем тия страдания“. Разумният човек е над страданията, над мъчнотиите. Човешкият дух е над всичко. Няма сила в света, която може да го съкруши. Знае ли това, човек трябва да прави усилия, да побеждава мъчнотиите. Днес всеки иска да забогатее, да стане учен, добър, за да подобри положението си. Това е личен път на работа. Обаче личното повдигане, личното благо не води към щастие. Какво ви ползва знанието, богатството, добротата на един човек, ако той няма отношение към вас? Какво ви ползва светлината или знанието на един човек, щом той го задържа само за себе си? Да разработва човек даденото му от Бога и да се стреми още да придобива, с цел да помогне на себе си и на своите ближни, разбирам. Такова богатство, такова знание е на мястото си. Това значи изпълнение на

волята Божия.

Казвам: човек трябва да бъде готов на услуги, както на себе си, така и на другите. Дойде ли до някаква мъчнотия, нека започне да ѝ пее, докато мъчнотията се умори да го слуша и си замине. Дойде ли до някаква погрешка, да е готов да я поправи. Човек от всичко трябва да се учи. Ако е млад, ако е учен, той не трябва да мисли, че знае всичко. Мисли ли, че всичко знае, той ще прилича на онзи млад, буен кон, който изпочупил грънците на господаря си. Този млад кон срещнал един стар кон, който теглил една кола с грънци. Старият кон слизал бавно от височината, за да не счупи грънците. Младият кон му казал: „Защо вървиш толкова бавно? Никога ли не си слизал бързо? Не знаеш ли как се препуска?“ – „Като знаеш толкова, опитай се. Ела ти на моето място, да видим какво ще направиш.“ Младият кон веднага заел мястото на стария и бързо се спуснал от височината. Той слязъл скоро, но грънците се изпочупили. Сега повечето хора бързат, те искат в малко време да свършат много работа. Там е всичката им погрешка. Има закон, който определя бързината на движението. Човек не може да се движи по-бързо, отколкото му е определено. Движи ли се по-бързо, отколкото трябва, той ще предизвика цяла катастрофа в себе си. Човек трябва да пести енергията си. За всеки момент той трябва да изразходва само определено количество енергия. Помнете, че в този път можете да постигнете всичко, което желаете, но постепенно, без бързане. Работете, без да се заблуждавате от външната обстановка. Ако уловят някого и го сложат в затвор, облекат му халат, намажат лицето му с катран и му дадат огледало, да се види, всъщност това той ли е? Този човек ще се погледне в огледалото и ще каже: „Това не съм аз“. И сега хората ще ти казват, че дядо ти остарял, баба ти остаряла, и ти ще остарееш като тях. Не, ще знаеш, че ако ти си остарял, това е лицето на баба ти и на дядо ти, а не твоето. Ти ще вземеш чиста вода и сапун и ще се измиеш добре. После ще хвърлиш затворническия халат и ще облечеш чисти, нови дрехи. Като се погледнеш в огледалото, ще видиш, че си съвсем друг, по нищо не приличаш на първия. Някой изпадне в лошо разположение на духа и казва: „Няма да я бъде тази работа“. – Намазан си с катран. Измий лицето си, облечи се и работата ще я бъде. Кого не са мазали с катран? Когато намажат къщната врата на някого с катран, това се счита у българите за позор. Когато човек изпадне в неразположение, в обезсърчение, това се дължи на души, изостанали в развитието си, които като не искат да вървят в правия път, влияят на хората и ги спъват. Те намазват лицата им с катран и казват: „Вижте какви сте, на нищо не приличате“. Някой намисли да направи нещо хубаво, но изведнъж дойде при него едно от тия същества и му нашепва: „Какво мислиш да правиш? Я се откажи от тази работа! Тя е трудна, намери нещо по-лесно. Аз ще ти покажа лесен начин за постигане на всичко, което желаеш“. Не, не се

поддавайте на чужди съвети. Всеки чужд съвет внася в човека противоречия. Дойдете ли до противоречие в мислите си, спрете, нищо не предприемайте. Тук се борят два лагера души: едните са на ваша страна, другите са против вас. На вас не остава нищо друго, освен да застанете на особено мнение. Кажете: „Днес не съм разположен да се присъединя нито към едното, нито към другото мнение, имам своя работа". Този ден трябва да бъдете много внимателни, с никого да не се разправяте, да не се карате, за да запазите равновесие в себе си. Иначе или ще изпаднете в песимизъм, или в гневно състояние. Ако сте някой виден философ, облечете се този ден в най-скъсаните си дрехи, със скъсаните си обуща, а можете да тръгнете и бос. Като ви видят тия същества в такъв жалък вид, тяхното честолюбие ще се засегне, и те ще кажат: „Оставете този простак свободен. От него нищо не може да излезе". Щом ви освободят, вие ще се облечете, ще си гледате работата. Тъй щото, докато те ви хвалят, че сте способен човек, работите ви няма да вървят. Откажат ли се от вас, като от неспособен, всичко ще ви тръгне напред. Смирение трябва да има човек, за да се освободи от тия състояния. Често срещам из улиците ученици от противоположния лагер, които също така продават своите непотребни вещи: пушки, саби, револвери, разни огнестрелни оръжия и т.н. Една лоша дума е такова оръжие, резултатите на което са пагубни за човека. Лошата дума, лошата мисъл, лошото чувство не са нищо друго, освен такова оръжие, изработено от някои фабрики още преди хиляди векове, и днес го продават. Който продаде едно от тези оръжия, той после съжалява, защото носи тежки последствия. Новото учение изисква от своите ученици да се откажат да продават произведенията на учениците от противния лагер. Защо? Защото ако се порежат с едно от техните ножчета, или ще свършат с живота си, или ще се осакатят завинаги. Страшни са техните оръжия и затова трябва да се избягват. Двама души пътували в едно купе на трена. Единият предложил на другия една цигара. Последният взел цигарата, изпушил я и веднага заспал. Първият се приближил полека до него и го обрал. Като се събудил, пътникът забелязал, че нищо няма в джобовете си. Значи, изпушиш ли една цигара, тя ще те упои, ще заспиш, пет пари няма да имаш в джоба си. Защо? – Обрал те е някой. Следователно, предлагат ли ви цигара, откажете се от нея. Когато някой направи една погрешка, той съжалява, разкайва се защо я направил. Казвам му: ти не си направил погрешката, но ония отвътре, които те съветваха да я направиш. Твоята вина се състои в това, че си изпълнил техния съвет. Ти се намираш в положението на разсилния в едно училище, който дрънка звънеца и казва: „Ако не бях дрънкал звънеца, учениците нямаше да влязат в клас". Не, лъже се този разсилен. И без него учениците щяха да влязат в клас. Той е само изпълнител на една работа, но не е главен фактор. Нима пътниците днес не влизат в трена и без звънци? Едно време звъняха три пъти и тогава тренът тръгваше. Днес той и без звънци

тръгва. Божествените тренове пътуват без звънци. Проповедниците още си служат със звънци. За пример, някой проповедник казва: „Като нашата църква няма друга“ – „дрън!“ „Като нашето верую няма подобно“ – „дрън!“ Тук „дрън“, там „дрън“, но работата не върви. Сега има ново разпореждане, да се премахнат всички камбани, всички звънци от църквите, от треновете – всичко да става тихо и мълчаливо. И тъй, всичко е в приложението на нещата. Кой прилага? Прилежният, способният ученик прилага. Той учи малко, прилага много. Можете ли да наречете вола прилежен? Наистина, волът по цели дни работи на нивата, но прилежен е онзи, който го боде с остена, който го кара да работи. Ученикът учи в училището, но това се дължи на учителя, който го боде с остен. От друга страна родителите поощряват децата си да учат, като обещават, че ще им купят това-онова, и те учат. Такова учене не е резултат на прилежание, но на насилие. Прилежен ученик е онзи, който учи от любов към знанието. Аз говорих днес много, за да продам звънците си. Сега и на вас казвам: като направите едно добро, дрънкайте звънците. Като направите нещо лошо, или някаква погрешка, звънците да мълчат. Какво значи звънците ви понякога да дрънкат, а понякога да мълчат? Ето каква идея се крие в тези думи. Когато някой човек направи едно добро, нека отиде при Бога и каже: „Господи, аз направих едно добро. Моля Те, ела да се произнесеш, добре ли е направено, или не“. Бог ще изпрати комисия да прегледа постъпката му, и ако намери, че е направена добре, тя ще сложи марка върху нея, с което разрешава на този човек да изнесе постъпката си пред целия свят. Той взима звънците си и дрънка, съобщава на хората, че е направил едно добро. Тогава те се събират на едно място и питат: „Защо дрънка звънецът?“ – Извършило се е едно добро в света. Доброто дело е общо за всички. То принадлежи на цялото човечество. Истинско добро е това, на което всички хора се радват. Това добро е направено от Любов към Бога и затова е общо благо. Добро, на което се радват само няколко души, е частично добро. То се нарича още лично добро. Да благодарим на Бога за общото благо, което всеки ден ни дава и от което непрекъснато се ползваме.

Беседа от Учителя, държана
на 11 август 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_08_12 Трите свята
рилска беседа

ТРИТЕ СВЯТА

Ще прочета 5-та глава от Посланието към Галатяните. Размишление върху 22-ри стих: „А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяра, кротост и въздържание; против таквиз няма закон“.

Ще прочета още и 15-та глава от Евангелието на Йоана. В стиха: „Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът“, важна е думата „лоза“. В самата дума пък важен е слогът „оз“. „Всяка пръчка, която не принася плод, отрязва я; и всяка, що дава плод, очиства я, за да даде по-много плод“. В този стих важна е думата „плод“, а в нея е важен слогът „од“. Тук думата „плод“ е употребена три пъти, в трите свята: във физическия, в духовния и в Божествения. Значи лозената пръчка трябва да даде плод в тези три свята. „Пребъдете в мене и аз във вас. Както лозената пръчка не може да принесе плод, ако не пребъде в лозата, така нито вие, ако не пребъдете в мене. Аз съм лозата, вие пръчките; без мене не можете нищо да сторите.“ Оттук се вижда, че между всички неща съществува вътрешна връзка. Ако буквите не се съединят, за да образуват думи, и ако думите не се съединят, за да образуват изречения, мисли, те нямат никакъв смисъл, никакво значение. Тъй щото, нещата се осмислят само тогава, когато между тях съществува вътрешна връзка. За потвърждение на тази мисъл говори самото устройство на човешкия организъм. Тялото на човека е съставено от милиарди клетки, непрекъснато свързани помежду си. Вътрешната връзка, която свързва клетките на организма в една стройна единица, е храната. Въз основа на този закон човек трябва да яде. И ние виждаме, че той яде по три пъти на ден, за да поддържа тази връзка. Ако тази връзка не се поддържа, и процесите в целия организъм ще се прекратят. Прекратят ли се процесите в организма, спира и неговото съществуване. Следователно вътрешната връзка трябва не само да се поддържа, но и постоянно да се усилва. Това може да се постигне само при условие, да знае човек духовния закон, който регулира тази връзка. В това отношение яденето не е нищо друго, освен съзнателна работа за поддържане и засилване на вътрешната връзка. Този закон се отнася не само до тялото на човека, но и до неговите чувства и мисли. Задачата на човека е всеки ден да засилва връзката, както между клетките на своя организъм, така и между своите чувства и мисли. Когато връзката между клетките на тялото отслабва, едновременно с това отслабва и тялото. Когато връзката между чувствата и мислите на човека отслабва, заедно с това отслабват неговите чувства и мисли. Този е един от най-

елементарните, от най-простите закони, на който хората не обръщат никакво внимание. Обаче колкото е прост този закон, толкова е и важен. От спазването му зависи благосъстоянието на човека. И тъй, всеки момент в човешкия организъм се извършват три непрекъснати процеса: първият процес става между клетките, вторият – между чувствата, а третият – между мислите. Когато ме питат що е Любов, казвам: Любовта е вътрешна връзка между частите на живота. Ако тази връзка не функционира между частите на живота, той постепенно отслабва. Значи Любовта усилва и поддържа живота. Без Любовта животът няма смисъл. Без Любовта животът се разпада на своите части. Ако Любовта не влезе в човека като плод, той ще изгуби живота си. И когато хората се разочароват от живота, това се дължи на заблуждението, че те очакват живота да дойде по някакъв механически начин, да се налее отнякъде. Не, животът не е механически процес. Когато срещнем някой здрав човек, това показва, че той има живот в себе си, т.е. Любовта непрекъснато е минавала и продължава да минава през него, вследствие на което е образувала връзка между отделните части. Следователно, който е здрав, който мисли, чувства и постъпва добре, той има в себе си тази вътрешна връзка – Любовта. Тази връзка е процес на Духа. Без нея нищо не се постига. Късат ли се връзките на някоя кола, и колата се разнебитва. Късат ли се връзките на дрехите, на обущата, и те се късат и остаряват. Сега, имайте предвид следното важно положение: не оставяйте други да държат връзката ви. Който държи връзката ви, той ще ви заповядва. Ако злото държи връзката ви в ръцете си, вие ще бъдете негови роби. Ако доброто държи вашата връзка, вие ще бъдете свободни. Ако пък вие сами държите връзката си, ще служите на Бога. Следователно най-добре е човек сам да държи връзката си, за да служи на Бога. Смисълът на живота се състои в служенето на Бога. Който не служи на Бога, животът за него губи всякакъв смисъл. Казвате: „Не е ли достатъчно човек да вярва в Бога?" Вяра и служене не е едно и също нещо. Вярата е връзка на чувствата. Ако вярата не свързва чувствата на човека, тя не е вяра. Когато в чувствата на човека се яви някакво колебание, това показва, че вярата му се е разколебала. Истинската вяра не допуща никакво колебание, никакво раздвояване в чувствата. Казвам: да се разколебава човек, това подразбира известно невежество. Само невежият се разколебава. За пример, някой човек става рано, излиза да посреща изгрева на слънцето и казва: „Какво придобих, като наблюдавах толкова години изгряването на слънцето?" Да посрещнеш изгрева на слънцето, това подразбира да се свържеш съзнателно с него, за да могат неговите сили да потекат през твоя организъм. Свърже ли се човек със слънцето на физическия свят, едновременно с това той се свързва с още две слънца, със слънцето на духовния и със слънцето на Божествения свят.

Значи три слънца съществуват. Физическото слънце изгрява от изток;

духовното – от запад, а Божественото – от зенита, т.е. отгоре, от север. Физическото слънце се движи в граници от изток към север. Духовното слънце се движи в граници от запад към юг, а зенитът е област на Божественото слънце. Следователно в кръга, където е вложен Вечният живот, функционира Божественото слънце. В кръга, където са вложени силите за създаване на чувствата, функционира духовното слънце. В кръга, където са вложени силите за създаване на физическите форми, функционира физическото слънце. Физическото слънце има четири точки, духовното – шест, а Божественото – една. Физическото слънце се отнася до физическия свят; духовното – до света на чувствата, а Божественото – до света на мислите. Истината подхранва чувствата на човека, но същевременно тя ги освобождава. Обаче чувствата се освобождават само тогава, когато се поставят във формите на правата мисъл. И тъй, след като посрещне човек изгрева на физическото слънце, той трябва да посрещне духовното и Божественото слънце. Те изгряват едно след друго, но човек трябва да знае точно часа и посоката на изгряването им. Физическият изток е точката, от която изгрява правдата. Затова, именно, посрещне ли човек слънцето, през целия ден той трябва да урежда своите взимания-давания съобразно правдата, да се справи с противоречията си, да се справи с всичките си недоразумения. На другия ден той трябва вече да обърне нов лист, с нови задачи за разрешение. Клетките в човешкия организъм разбират добре тия неща, и ако човек не ги смущава, те ще свършат цялата тази работа тихо, спокойно, без да забележи някой как е станало това. Щом човек е здрав, между клетките му ще има пълна хармония и единство. Щом клетките му са в хармония, ще има хармония и в неговите чувства и мисли. Това значи да посрещне човек и трите слънца на живота. Посрещне ли ги, той ще придобие активност на клетките, топлина в чувствата и светлина в мислите си. Ако човек мисли, че с едно посрещане на слънцето ще уреди всичките си работи, той е на крив път. Да мисли човек така, това значи още на втория ден да изгуби придобитата светлина. Колкото повече се задържа тази светлина в ума на човека, толкова по-добре за него. Изчезне ли тази светлина от ума му, той стои затворен в стаята си, със спуснати кепенци на прозорците, без да вижда нещо от външния свят.

Мнозина влизат в Божествения свят само за един ден, взимат си оттам малко вода в едно шише и казват: „Достатъчна ни е тази вода. С нея ще уредим всичките си работи“. Обаче, още същия ден водата се свършва, и те седят, чакат някой да им напълни шишето. Не, с едно шише вода работа не се върши. Всеки ден човек трябва да отива сам на Божествения извор, да пълни шишето си и да се ползва от водата. Няма по-голяма радост за човека от тази, да ходи на извора, да пълни шишето си с вода и да се връща дома си. И десет пъти на ден да ходи, той няма да се отегчи. Това е

една от големите привилегии за човека. Питам: колко пъти на ден човек посреща физическото слънце? – Един път. Защо? – Защото той го е посрещнал на първата му точка, от изток. Обаче това слънце има още три забележителни точки, от които също така може да се посрещне. Изток е правдата. Север, зенитът, е истината. Тази точка наричаме още пладне, обед. Попадне ли човек точно в този момент, той започва да яде, да се храни. Тогава, именно, той се свързва и с Любовта, и с Истината. Долу, точно под истината, на юг, живее доброто. Човек се движи непрекъснато между тези две точки – истината и доброто, т.е. между главата и краката, като образува един непрекъснат кръг от сили. Той работи, чувства и мисли. Ако доброто не беше долу, човек би потънал и безследно изчезнал, но благодарение на него той се държи и остава в този кръг. Този кръг е Божественият кръг, който се образува около всеки човек, както черупката на яйцето, и го пази от външни неблагоприятни условия. Изчезне ли този кръг, човек умира. Изчезне ли този кръг на яйцето, последното се разваля. Когато пиленцето се излюпи, то също е обвито с този кръг. На същото основание човек не трябва да разкъсва своя Божествен кръг. Той е броня, която го предпазва от външни неблагоприятни условия.

Докато човек живее в Божествения кръг, той вижда Бога навсякъде и във всичко. Излезе ли вън от този кръг, той се намира в особена обстановка: животът му се обезсмисля, всичко наоколо става тъмно, не знае коя посока да хване и се обърква. Такъв човек е вън от орбитата на слънцето. Той се намира в положението на вързан човек, който търси начин да се освободи. Представете си, че един човек се върже с въже и по невнимание се спусне в кладенеца. Какво ще прави той в кладенеца? Първата му работа е да търси изход, да излезе оттам. Той се озърта натук-натам, да намери някой да го изтегли навън. Не, както сам е влязъл, така сам трябва да излезе от кладенеца. Щом въжето е около него, той има вече първата възможност да излезе вън от кладенеца. Той ще се навива около въжето и постепенно ще се издига нагоре. В това отношение мисълта не е нищо друго, освен условие за минаване от едно състояние в друго. Човек трябва да мисли, т.е. да навива въжето около себе си, за да премине от едно състояние в друго. Който не мисли, той не може да се освободи от ограничените условия на живота. Ако някой ви пита защо трябва да мислите, кажете: „Аз трябва да мисля, за да изляза от кладенеца, в който съм паднал по своя вина“. Защо трябва да чувстваш? – „За да изляза от кладенеца.“ Съвременните хора се оплакват, че нямат големи постижения, че нямат успех в работата си. Защо нямат успех? – Защото те очакват повече от другите, отколкото от себе си. За пример, някой паднал в кладенеца и започва да се озърта, кой ще дойде да го извади. Той казва: „Кой ще дойде да навие макарата, да ме изтегли навън?“ Глупавият чака да дойде някой, да го извади от кладенеца. Умният сам навива въжето около макарата и излиза навън. В кладенеца

има една малка пружинка, която щом се натисне, въжето започва да се навива. Глупавият забравя, че има такава пружинка, вследствие на което не може да свърже въжето с нея, и стои в кладенеца, чака да го освободят. Умният е буден, той помни, че в кладенеца има пружинка, с която може да си помогне. Ако питат глупавия какво прави в кладенеца, той ще разправя, че като пътувал през една тъмна нощ, не видял, че пред него има кладенец, спънал се и паднал долу. Този човек не говори истината. Никой не може да падне в кладенеца, ако не е търсил някакво имане. Щом търсите имане вечер, непременно ще паднете в кладенеца. Денем се търси имане, при изгрева на трите слънца, а не вечер.

Казвам: иска ли човек да успява в живота си, всеки ден той трябва да посреща изгрева на трите слънца, да се свързва с техните сили. Изток представлява правдата, която трябва да царува в човека. Запад е точка на приложението. Там се прилага правдата. Север е зенитът, където истината изгрява. Юг е точка на приложение. Тя се казва точка на доброто, в която истината се прилага. Щом мине през тези четири точки, човек си дава отчет за всичко направено през деня. На другия ден той отново отива да посреща слънцето, да възприема и прилага. Някой казва: „Защо трябва да посрещам слънцето?“ – Ако не посрещаш слънцето, живот няма да имаш. Нямаш ли живот, от тебе нищо не може да стане. Още преди изгрева на слънцето човек трябва да бъде на крак, да получи дажбата си. Както ученикът трябва да влезе в училището преди удрянето на звънеца, така и всеки човек трябва да бъде на крак преди първия лъч на слънцето. Ако ученикът се излежава след първия лъч на слънцето и се оправдава с някакво неразположение, той никога няма да свърши училище. Първият лъч е звънецът на живота. Ученикът трябва да е станал няколко минути преди явяването на този лъч. Става ли след първия лъч, т.е. след първия звънец на живота, това не говори в негова полза. Преди още да е ударил звънецът, ученикът трябва да е напълно готов, да посрещне своя изток. Само така той ще има разположение да възприеме енергиите на слънцето. Който знае времето, когато слънцето изгрява, както и посоката, от която изгрява, той ще се ползва от него. Не знае ли това нещо, и на Хималаите да се качи да посреща слънцето, пак няма да се ползва от енергиите му. Ако човек знае законите на разумната природа, той ще бъде в положението на ученик, който е научил добре материала на отделенията и минава в прогимназията. Като научи материала на прогимназията, минава в гимназията, а оттам в университета. Който свърши университет, той може да ходи в отделенията, в прогимназиите и в гимназиите, да слуша, как учителите преподават по новите методи. Нищо унизително няма в това, един висшист да ходи в училищата, да слуша как учителите преподават. Основният курс е университет с четири факултета, прогимназията – с три факултета, гимназията – с пет факултета. Правилно би било, както

основното образование продължава четири години, така да бъде и прогимназиалното, гимназиалното и университетското. Следователно, в 16 години човек трябва да завърши своето образование в училищата на земята. Числото 16 показва, че човек трябва да свърши 16 факултета, за да разпръсне всичката тъмнина или невежество от главата си. Да свършиш тия четири факултета, това подразбира да работиш, да се трудиш, а не да стоиш под крушата и да чакаш някой плод да падне направо в устата ти. Мнозина чакат да излезе вятър, да разтърси крушата, та плодът ѝ да падне пред тях. Те искат да постигнат нещо без усилия. Ако се качим на крушата, може да си откъснем една–две круши. Обаче, ако я разтърсим, могат да паднат всичките круши. Сега трябва да се направи вътрешен превод, какво означава капането на крушите в човешката мисъл. Трябва да се направи вътрешен, а не външен превод. Външните процеси имат различен произход от вътрешните. Външният свят е сбор от символи, чрез които трябва да се изучава вътрешния свят. Когато човек огладнее, той трябва да отиде при крушата, да си откъсне една круша, да я разгледа, да ѝ се порадва и след това да я изяде. После ще благодари на Бога за крушата и за това, че е направил връзка с нея. Като направи връзка с крушата, той ще научи един метод на работа. Като научи този метод, той ще отиде да работи между лошите хора света.

Питам: какво представляват лошите хора? Лошият човек е подобен на камък, който каменарят всеки ден обработова с чука и длетото си: тук удари с чука си, там удари, или тук откърти от камъка, там откърти, докато свърши някаква работа. Той не може да изкърти цялата канара, но поне част от нея. Някой казва: „Трябва да се изправят лошите хора“. Ако всички лоши хора се изправят, тогава ти няма да имаш работа и ще те уволнят като каменар. Радвай се, че има много камъни в света, да имат каменарите работа. Лошите хора са каменни кариери, срещу които трябва да отивате с чук. Ако отивате при тях без чук, те ще ви ухапят. Те са много хапливи. Камъните не искат да знаят за човека, те могат да строшат ръцете, краката, главата му, без да се замислят за него. С тях трябва да се работи внимателно. Отивате ли при лошите, при хапливите хора, трябва да имате големи лостове и чукове. При това чуковете трябва да бъдат добре закрепени. Не са ли добре закрепени, те могат да отскочат и да ви ударят. Питам: що са лостовете? Лостовете представляват силната воля, силната мисъл и силните чувства на човека. Значи понякога човек ще работи с огън, а понякога – с барут. Че щяло да пука от време на време, нищо от това. Обаче, когато камъните започнат да пукат, човек трябва да бяга, да се скрие някъде. Той ще си направи една дупка, ще се скрие в нея и ще слуша как пукат камъните. Който стои близо до тях и чува как пукат, той трябва да вземе мерки, на време да офейка. Кой офейква? Ученик, който не знае урока си, офейква. Който има да плаща някаква полица, а не може да я

изплати, офейква. Който направи някакво престъпление, и той офейква. Всички хора трябва да бъдат изправни в задълженията си, да не офейкват. За тази цел от думата „офейква“ ще се извади буквата „о“ и ще остане само думата „фейка“. Тази дума означава още фей, фея. Фея подразбира същество, което играе на колело, т.е. цял ден се върти, върши някаква работа. Така се върти и домакинята около тенджерата. Тя вземе лъжицата, сложи я в тенджерата, разбърка яденето. После извади с лъжицата малко от яденето, погледне го отдалеч, а след това го приближи до устата си, опитва го на вкус. Казвате: „Проста работа е готвенето“. Не, като вляза в един дом, приятно ми е да гледам как готвят. Домакинята върти лъжицата, разбърква яденето, а аз чета. От въртенето на лъжицата аз зная вече как живеят хората в този дом, дали са в мир, или не. Когато видя един впрегнат вол, аз зная вече какво нещо е впрягането. Когато някой каменар чука камъни, аз се спирам пред него, но на едно почтено разстояние, да не ме засегне нещо от камъните. Наблюдавам как този човек чука камъни и изучавам какво нещо са те. И тъй, стремете се да дойдете до онова дълбоко разбиране, да видите какво Бог е вложил във всички неща. По този начин ще намерите вътрешната връзка между тях. Намерите ли тази връзка, радвайте се. Не мислете, че можете и без тази връзка. Всички връзки между нещата могат да изчезнат, обаче една връзка само не може да изчезне. Тя е връзката на Любовта, най-важната от всички връзки. Връзката на Любовта е разумна връзка. Казвате: „Опасно нещо са връзките“. Не, не са опасни връзките. Кога не са опасни? – Когато човек сам прави връзки и сам ги развързва. Който дохожда при нас, той сам се връзва; един ден той сам ще се развърже. По-добре е човек сам да прави връзка, т.е. сам да се връзва. Защо? – Защото, ако ние го завържем, може да се случи да забравим, че сме го вързали, и той ще стои цял ден вързан, да чака някой да го развърже. Който сам се е вързал, той има сила и сам да се развърже. Следователно, не казвам, че не трябва да се правят връзки, но съзнателни връзки трябва да се правят. Човек не трябва да оставя други да го връзват и после да очаква да го развързват. Не е въпросът да се плаши от връзки, но той трябва да прави разумни връзки. Дойде някой, започне да ти чете една своя книга, а ти слушаш. Това е връзка между вас. Обаче връзката ще бъде правилна, ако след това вие започнете да му четете някоя своя книга, а той да слуша. Обаче рече ли само той да чете, а вие през всичкото време да слушате, тази връзка не е правилна. Преди всичко, той ще се умори от четене. Тъй щото, ако той чете, вие ще слушате; после вие ще четете, а той ще слуша. Същото се отнася и при правене на добро. Някой направи едно добро, после трябва да почине малко, да види как другите правят добро. Докато аз правя добро, мене ще гледат; щом престана да правя добро, ще гледам как другите правят добро. Забележете, когато видният цигулар свири дълго време, той престава да свири и изпитва удоволствие да слуша друг някой цигулар. Като слуша други цигулари, той все ще намери нещо

специфично у тях, от което може да се възползва. Ако мисли, че всичко е придобил, той е на крив път. Така мислят глупавите хора. Веднъж живееш на земята, ти имаш нужда от водата, от въздуха, от светлината, от вятъра, от всички растения, животни, хора и т.н. Щом видите круши, вие веднага ги заобиколите, искате да си купите. Някой казва: „Круши са това!" Не, връзки са това. Когато видите круши, ябълки, сливи и други плодове, радвайте се, защото имате възможност да направите връзки с тях. Съзнавате ли това нещо, вие благодарете на Бога за всичко, което ви е дал. Хапнете ли една круша, кажете: „Господи, благодаря за хубавата круша, която си изпратил на земята. Изпращай ни повечко от тях, да си хапваме и да благодарим за това благо". Щом изядете крушата, трябва да я сложите на най-хубавото място в себе си. Така трябва да мислите и да постъпвате. Съвременните хора искат да бъдат щастливи. Всеки може да бъде щастлив, ако знае да мисли, да чувства и да постъпва правилно. Това са три елементарни правила, три елементарни връзки, които пък съставят цяла наука. Тази наука се състои от три факултета, които всеки трябва да свърши. Тъй щото, каже ли някой, че иска да бъде щастлив, подразбирам, че той трябва да мисли, да чувства и да постъпва правилно. Това е един завършен резултат. Засега човек може да бъде щастлив на земята само за момент. Той не е дошъл още до постоянното, до непрекъснатото щастие. Някой има хубава дреха, той е доволен, чувства се щастлив. Не мине много време, дрехата остарее, скъса се, той е недоволен вече, чувства се нещастен. Това е мимолетно щастие. Такова е щастието, с което хората на земята постоянно се обличат. Казвам: представете си, че един ден природата ви облече, както облича животните, с най-хубави костюми, украсени с диаманти и брилянти. Вие се поглеждате, радвате се на своите красиви костюми. Обаче, изгрее ли слънцето, вие изгубвате тези костюми и започвате да скърбите и казвате: „Къде отидоха нашите хубави костюми?" Вие не трябва да скърбите, защото втория ден тя ще ви облече в друг костюм. Стига да имате време, природата е готова от сутрин до вечер да ви облича в колкото костюми желаете. Тя може да ви облича и съблича всеки ден, но някога ще ви дотегне това и ще заспите. Значи, след като природата ви е обличала в много костюми, вие заспивате, защото нищо не сте разбрали от това обличане. Вие спите и си почивате от обличане и събличане на костюми. От сутрин до вечер слънцето ви е обличало и събличало, като ви е питало: „Кой костюм искате да облечете?" Казвате: „Не съм решил още, трябва да си помисля". Това е нова философия, ново схващане на Божествения Дух. Тази философия тепърва трябва да се разработи. Тя представлява семка, която може да се посее. Посее ли се в земята, след 10–12 години тя ще даде плод. Божествените дървета дават плод на 12-тата година от посаждането си. „Ако не пребъде някой в мене, изхвърлен бива вън, както лозената пръчка, и изсъхнува; и събират ги, та ги кладат на огъня и горят". „Ако пребъдете в мене, и думите ми пребъдат

във вас, каквото искате, ще просите и ще ви бъде.“ В този стих има три връзки, без които нищо не се постига. „Ако пребъдете в мене“ – първата връзка. „И думите ми пребъдат във вас“ – втората връзка. „Каквото искате, ще ви бъде“ – третата връзка. Който чете този стих, той трябва да обръща внимание на тези връзки. За пример, ученикът седи на чина, а учителят му говори, преподава урок. Ученикът разбира и прави първата връзка. След това ученикът възприема тези думи, насажда ги в себе си и размишлява тези думи, насажда ги в себе си и размишлява върху тях – той прави втората връзка. Най-после учителят вдига ученика на урок, кара го да повтори онова, което му е преподал. Това е третата връзка. „В това се прославя Отец ми, да приносяте много плод; и така ще бъдете мои ученици.“ Ако така разбирате Бога, Той ще пребъде във вас. Щом пребъде във вас, вие ще разбирате Неговата Мъдрост и ще Го славите. Ако не славите Бога, това показва, че сте невежи. Някой казва: „Каква нужда има Бог да Го славим?“ Ние трябва да славим Бога, за да покажем, че имаме връзка с Него, че Го разбираме. Не са учениците, които повдигат учителя си, но славата на учителя зависи от това, какви ученици той е изкарал. Ако учениците му са способни, и учителят минава за способен. „Както Отец възлюби мене, и аз възлюбих вас; пребъдете в моята любов.“ „Както Отец възлюби мене“ – първата връзка. „И аз възлюбих вас“ – втората връзка. „Пребъдете в моята любов“ – третата връзка. „Ако държите моите заповеди, ще пребъдете в любовта ми, както съм аз държал заповедите на Отца си и пребъдвам в Неговата Любов.“ „Ако държите моите заповеди“ – първата връзка. „Ще пребъдете в любовта ми, както съм аз държал заповедите на Отца си“ – втората връзка. „И пребъдвам в Неговата Любов“ – третата връзка. „Тази е моята заповед, да имате любов помежду си, както ви аз възлюбих.“ „Тази е моята заповед“ – първата връзка. „Да имате любов помежду си“ – втората връзка. „Както ви аз възлюбих“ – третата връзка. „А вас ви нарекох приятели, защото всичко, що чух от Отца си, явих ви го.“ Значи Христос е направил връзка, за да изясни нещата. Без връзка нищо не се постига. Първата връзка ще бъде с Бога. Втората връзка ще бъде с Духа, който работи във вас. Третата връзка ще бъде с вашето съзнание, за да можете да слушате и да разбирате. Имате ли тези три връзки, каквото поискате от Бога, ще ви се даде. Този закон среща потвърждение навсякъде в живота. Ако шивачът ушие една хубава дреха на своя клиент, последният ще остане доволен и добре ще му заплати. Обаче направи ли той една малка погрешка на дрехата, клиентът остава недоволен и гледа да откъсне нещо от парите, да не му плати, както е уговорено. Тъй щото, правим ли нещата, както Бог изисква, Той е готов да ни даде нещо повече от това, което очакваме. Ако не изпълним волята Му, Той не дава и това, което е обещал да ни даде. Колко благословения, колко обещания са останали неизпълнени! Защо? Вие искате Бог да бъде добър спрямо вас, а разваляте цялата инсталация, която Той е направил. Дълго

време трябва да мине, за да се изправи тази инсталация, или отново да се направи. Тази инсталация представлява вътрешното разбиране у човека. Докато човек няма това дълбоко вътрешно разбиране в себе си, никакво Божие благословение не може да мине през него. Мине ли Божието благословение през една развалена инсталация, то ще изтече, без да се задържи, без да остави някаква придобивка за човека. „Светът ако ви ненавиди, знайте, че мене по-напред от вас възненавиди." Не се безпокойте, че светът ви счита за прости, за глупави хора и не ви оценява, както трябва. „Помнете словото, което ви аз рекох: Не е рабът по-голям от господаря си. Мене ако изгониха, и вас ще изгонят; ако са държали словото ми, и вашето ще държат." „Всичко това ще ви сторят заради моето име, защото не знаят Тогоз, Който ме е проводил." С други думи казано: не се безпокойте, че простите, невежите хора не ви оценяват. Не съжалявайте, че търговците на стари дрехи, „битпазарджиите" не искат да ви продават стари, скъсани дрехи и обуща. Не купувайте стари дрехи, макар и евтино да ги продават. Купувайте нови дрехи, макар и скъпи. „Ако не бях дошъл и не бях им говорил, грях не щяха да имат; сега, обаче, за греховете си извинение нямат."

Сега и аз, като говоря, искам да избегна всички отрицателни думи, да не хвърлят сянка в съзнанието ви. Отрицателните думи са вехтории, които продават на „бит-пазара". Човек не трябва да мисли за тия вехтории. Когато върви из улиците и гледа, той не трябва да спира погледа си върху неща нечисти или стари. Щом има очи, нека спира погледа си върху хубави дървета, върху чисти извори, върху красиви, зрели плодове, върху хубави канари. Виждате някой голям окалян камък – минете-заминете, не го питайте защо и как се е окалял. Камъните, канарите, скалите са отлични актьори. Щом завали дъжд, те започват да плачат. Не се спирайте пред техните сълзи. Те не са истински. Канарите могат да ви разправят, че са пролели много сълзи, че имат големи страдания, но вие не им вярвайте. Те никога не скърбят и не знаят що е скръб. Искате ли да не скърбите, идете при канарите. Те ще ви научат как да носите скърбите си. Ако вашите сълзи паднат на канарите, и те ще плачат. Не паднат ли сълзите ви върху тях, и те нищо не дават. Те казват: „Който даде нещо от себе си, и ние ще му дадем; не даде ли нещо от себе си, и ние не даваме". Виждате, за пример, положението на мъховете. Те работят с хиляди години върху тия канари, дано изкарат нещо от тях, и едва ще получат някакво микроскопическо благо за големите им усилия, за големия труд. Мъховете взимат своите чукове, длета и отиват на борба с канарите. Години наред те прилагат своите химически средства и като получат малко нещо, канарите им казват: „Достатъчно ви е това". Скържави са канарите. Много трябва да работиш върху тях, за да получиш малко. Сега, знаете ли защо аз проповядвам на канарите? – За да не бъдете скържави като тях.

Съществува следният закон в природата: два еднакви процеса произвеждат обратна реакция. Аз похвалявам камъните, че от толкова хиляди години те държат в себе си едно съкровище и никому не го дават. Те са банкери, които малко пари дават, но с големи лихви. На глупави хора те нищо не дават. Когато учени хора работят при канарите и хлопат около десетина години усърдно над тях, най-после канарите казват: „Виж, на учени хора можем да дадем нещо“. Канарите имат една добра страна: своето никому не дават, а чуждото, което са взели, дават. Слънчевата топлина, която са погълнали през деня, те я дават, всеки може да се ползва от нея. Ето защо, иска ли човек да приеме слънчева енергия от камъните, нека седне върху тях да почива. Обаче това трябва да става около обяд, а не сутрин или вечер. Който иска да възприеме слънчева топлина от камъните, нека отиде по обяд и седне върху тях да се разговаря. Той ще им даде угощение, но и те ще му дадат угощение. Значи, гишето на камъните е отворено само от 10 часа преди обяд до 2 часа след обяд. Всяко друго време те взимат. Щом слънцето залезе, те дават всичко, което са приели от него, а запазват своето, което, обаче, по никой начин не дават никому. Следователно добрата страна на камъните се състои в това, че те дават всичко, което са взели от слънцето. Чуждото дават, своето ревниво пазят. Вие можете да седите върху тях, да се местите от камък на камък, те в нищо няма да ви пречат. Те казват: „Седнете, където искате, но ще знаете, че никой няма да ви посреща и изпраща. Ние нямаме слуги на разположение. Когато пожелаете да си отидете, ние ще ви пожелаем добър час – нищо повече“. Това са иносказателни думи, които вие трябва да преведете в живота си. В Писанието се говори за Вечната канара, на която човек е поставен. Седнете ли на канарите в природата, те казват: „Можете да седите, колкото искате; можете да плачете, да се радвате, това е ваша работа. Ако сте скръбни, за себе си сте скръбни; ако сте радостни, пак за себе си. Ние нямаме време нито скърбите ви да слушаме, нито радостите ви. Ние си гледаме работата. Ако сте дошли да вземете нещо, от своето нищо няма да ви дадем. Ако настоявате да искате нещо от нас и продължавате още да седите, можем да ви дадем само от чуждото, което и ние сме взели. От слънцето сме взели топлина, и на вас можем да дадем от нея. Повече от това нищо не даваме“. Камъните са добросъвестни. Това е тяхна добра черта, достойна за подражание. Те са проводници на слънчевата топлина. Бъдете и вие проводници на благата, които Бог ви дава. Не задържайте Божиите блага само за себе си. Нека те постоянно текат през вас, та кой как мине, да се ползва от тях. Ако камъните биха задържали слънчевата топлина в себе си, те биха се стопили, биха престанали да съществуват като камъни. На това основание, казвам: Божиите блага, които минават през вас, ще задържате в себе си временно, и веднага след това ще давате – ще бъдете като камъните. „Ако не бях сторил между тях делата, които никой друг не е сторил, грях не биха

имали; но сега видяха и възненавидяха и мене, и Отца ми.“ Значи, те не приеха знанието, което Христос донесе, за което ще понесат последствията. Христос говори символично. Той иска да каже: човек трябва да обработва нивата си, ако иска да получи нещо от нея. На време ще работи, за да получи на време. Когато някой пита защо работата му не се е свършила, както трябва, той трябва да знае, че причината за това се крие в него. Той не е работил на време и не може да получи на време. „А когато дойде Утешителят, когото аз ще ви изпратя от Отца, Духът на Истината, Който от Отца изхожда, Той ще свидетелства за мене.“ „Но и вие свидетелствате, защото от начало сте с мене.“ И тъй, три изтока са важни за човека: първият изток е изгревът на физическото слънце. Вторият изток е, когато слънцето се намира в зенита си. Третият изток е среднощ. Последният, третият изток е на доброто. Иска ли човек да заякне в доброто, той трябва да посреща този изток. Трите изтока образуват един триъгълник. Изток на физическото слънце представлява правдата. Изток на обедното слънце представлява истината. Изток на вечерното слънце представлява доброто. Човек трябва да направи връзка с трите изтока. С други думи казано: човек трябва да направи връзка със своите мисли, чувства и постъпки. При това мислите, чувствата и постъпките му трябва да бъдат хармонични. Обаче хармоничните мисли, чувства и постъпки са резултат на нещо. Ако човек не посреща изгрева на физическото слънце, той не може да бъде здрав. Този закон е познат не само на хората, но и на всички живи същества.

Ако човек не посреща изгрева на духовното слънце, връзката между чувствата му ще бъде разкъсана. И най-после, ако човек не посреща изгрева на Божественото слънце, мислите му ще бъдат разпокъсани. Такъв човек непременно ще боледува по единствената причина, че го мързи да става рано и се излежава, чака други да му донесат благата. Не, всеки трябва сам да си получи благото на деня. Ако ученикът не отива сам на училище със своята торбичка, той не може да придобие знание. Ако човек не отива сам на нивата да оре, той гладен ще умре. Ако човек не отива сам в градината да бере зрелите плодове, той няма да вкуси от тях. Няма по-приятно нещо от това, човек сам да посегне към зрелия плод и да го откъсне. Някой казва: „Омръзна ни да орем. Няма ли да се свърши това оране, да се замести с друго нещо?“ Казвам: иде ден, когато орането на нивите ще се замести с по-приятна, с по-деликатна работа, обаче, като процес то никога няма да изчезне. Когато хората престанат да орат земята, те ще орат своите чувства. Когато престанат да орат чувствата си, те ще орат мислите си. Тъй щото, орането никога няма да престане. Ако продължавам да разправям за орането в по-високите сфери, ще дойда до едно място, където нещата ще станат за вас неразбрани, понеже се отдалечават. Казвате: какво ли ще е орането в сърдечния и в умствения

свят? За да разберете орането във висшите сфери, на първо място вие трябва да научите орането на физическия свят. Орането на нивите, копането на лозята, разработването на градините са първата работа на физическия свят, която човек трябва да научи. Щом нивите са добре изорани, лозята добре разкопани, градините добре разработени, а къщите и мостовете добре съградени, ние имаме един добре уреден физически живот. Щом складовете и хамбарите са пълни с резервен материал, физическият живот е добре уреден. Дойде ли до духовния живот, там има по-голям ред и порядък. Качите ли се в Божествения свят, в света на мислите, там редът и порядъкът е още по-голям. Засега по-красив свят от умствения не може да се намери. Ако човек влезе в умствения свят, той може да се захласне от това, което види там. Той може да прекара в този свят цели 250 години, а да мисли, че е стоял само две минути. Речете ли да го бутнете, да слезе от този свят, той ще каже: „Моля ви се, не ме безпокойте, едва съм влязъл, а вие ме карате да се връщам назад“. Красив е умственият свят. И тъй, ние сме дошли на земята, да научим пътищата на правдата, на истината и на доброто. Затова казвам: търсете пътя на правдата, пътя на истината и пътя на доброто, от които слънцето изгрява. Който върви по тези пътища, слънцето всякога насреща му ще изгрява. Вървете по пътищата, по които слънцето изгрява, ако искате да ходите винаги в светлина.

Сега, ще благодарим на Бога, че сме на планината при чистия въздух, при чистата вода и при изгряващото слънце. Ако искате да се ползвате от чистия въздух, качвайте се по върховете. Ако искате да се ползвате от чистата вода, ходете при изворите и оттам я носете. Водата е като дете, тя обича да я носят. Искате ли да придобиете чистота, вода носете. Чистата капка вода е една чиста мисъл. Ще благодарим на Бога за топлината на слънцето, за големия кон, който препуска всеки ден по небето и изпраща благословение на всички същества по лицето на земята. Ще благодарим на Бога за всички блага, които ни изпраща тук. И най-после, ще благодарим на Бога за възможността, която ни дава, да вървим по трите пътя, от които слънцето изгрява.

Беседа от Учителя, държана
на 12 август 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_08_13 Път на зазоряване
рилска беседа

ПЪТ НА ЗАЗОРЯВАНЕ

Ще прочета 4-та глава, Първо Послание към Коринтяните. Размишление върху стиха: „Пътят на праведния е път на зазоряване“.

Някой казва: „В кой път трябва да вървим?“ – Вървете в пътя на живота. – „Кой е този път?“ Отговарям: пътят на живота е път, в който Доброто царува; пътят на живота е път, в който Любовта царува; пътят на живота е път, в който Правдата царува; пътят на живота е път, в който Истината царува; пътят на живота е път, в който Мъдростта царува. И тъй, който иска да влезе в Царството Божие, той трябва да върви в този път. Той е пътят, в който върви всяка душа и всеки дух. Щом изгубиш пътя си и искаш да го намериш, спомни си за Доброто, за Любовта, за Правдата, за Истината и за Мъдростта. Спомниш ли си за Доброто, ти си при вратата на този път; спомниш ли си за Любовта, ти си в самия път; спомниш ли си за Правдата, ти пътуваш вече с благоговейни крачки, за да извървиш този път; спомниш ли си за Истината, ти ще бъдеш свободен в пътя; спомниш ли си за Мъдростта, ти ще имаш знанието, което пътят съдържа в себе си.

Следователно, иска ли човек да намери този път, той трябва да направи едно малко усилие. Кое е най-малкото усилие? Най-малкото усилие, което човек може да направи, е да драсне една клечка кибрит. От драсването на тази клечка зависи, ще имате ли светлина, или не. От най-малкото усилие ще се яви светлина. Казвате: „Как да позная Истината?“ Ще драснеш клечката, и светлината веднага ще се яви. „Как да драсна клечката?“ – С най-малкото усилие, с допиране клечката до кутията, без да я махаш из въздуха. Не си ли в този път, с години наред можеш да махаш клечката из въздуха, тя пак няма да се запали. Когато в положителния живот се случват страдания, това показва, че някой дух от невидимия свят иска да драсне клечка кибрит. – „Аз много пострадах от това драсване.“ – Нищо не сте пострадали, една малка резка се е образувала. След това през целия ден ще имате на разположение огън, ядене, ще ви е приятно. Какво от това, че сте имали едно малко страдание? Малките страдания се заплащат с бъдещите блага. Казвате: „Ние искаме да бъдем чисти, да не страдаме“. Представете си, че имате една хубава книга, със скъпа, красива подвързия. Вие искате да я четете, но тя казва: „Не искам да ме пипа никой. Искам да остана чиста, свята, каквато съм, затова не позволявам да ме пипат“. – И това може. Тази книга ще запази чистотата си, но никой няма да я търси. Щом една книга е за четене, тя все ще се нацапа, но поне разумно да се цапа. Тя ще изгуби чистотата си, но в нея ще се вложи нещо разумно. Ако

книгата се стреми да запази чистотата си и на никого не е полезна, това говори за механическо разбиране на чистотата. Кой как отваря листата на нацапаната книга, ще чете греховете ѝ, но в тях ще вижда и мъдри работи. Ако книгата остане чиста, тя ще бъде лишена от Мъдрост. Ако се нацапа от употребление, тя ще съдържа Мъдрост в себе си, ще има ценни придобивки. От двете положения кое е за предпочитане? Да се нацапа човек, това не значи да се боядиса. Бояджилъкът не е наука, нито изкуство. Цветята, за пример, не са боядисани. Те са оцапани само. Значи, има два вида нацапване: едното нацапване се нарича боядисване, а другото – разумно нацапване. От боядисването никой не може да се ползва, а от разумното нацапване всеки чете и прониква в мъдростите на живота. Ако хиляди хора могат да четат от една разумно нацапана книга, те ще видят как Божиите дела се прославят. Мине един човек покрай тебе, отвори книгата ти, чете. Мине втори, чете. Мине трети, четвърти, пети, всички четат, интересуват се от тази книга. Най-после и ти казваш: „Чакай да видя какво интересно има в моята книга. Гледам, всички четат, назъртат в нея". Отваряш книгата си, започваш да четеш, и ти се заинтересуваш от нея. Ще четеш, ще изучаваш собствената си книга и ще кажеш: „Колко хубави работи имало в моята книга! Досега аз не знаех това". Казвам: иска ли човек да намери Истината, нека чете и изучава себе си. Този е начинът, по който Истината може да се намери. Мнозина търсят Истината вън от себе си, но не я намират. Други искат да намерят Истината по пътя на чистотата, но и така не я намират. Не търсете чистота в себе си. Само Бог е чист. Чисто е само Вечното Начало, което е създало света. Никой не може да внесе и най-малката нечистота в Бога. Какво може да направи една муха на Мон-Блан или на Мон-Еверес? Никакво плюене на мухата не е в сила да накърни тяхната чистота. Когато някой мисли, че светът или животът може да се оцапа, той не разбира законите. Да се оцапа животът, това е равносилно да се оцапа някой висок връх от мухата. Следователно, мислите ли за чистотата, мислете за Бога. Само Бог е чист. Тази е една от основните идеи, която постоянно трябва да държите в ума си. Намерите ли някакво противоречие в нея, знайте, че то е в самите вас. Всяко противоречие се дължи на някакво неразбиране. Неразбирането пък се дължи на външното разглеждане на нещата. Иска ли човек да разбере нещо, той трябва непременно да го разглежда най-малко от две страни: външно и вътрешно. Каже ли човек, че целият свят е оцапан, той върви по ума на мухата, която мисли, че е оплюла и нацапала всичко. Този човек не е умен. Дойде мухата и казва: „Аз опетних всичко, нищо чисто не остана в света". Тази е първата лъжа на мухата. Що е мухата? Тя е дяволът, който заблуждава хората. Който лъже, който убива, той е подобен на муха. Някой казва: „Ще ме убият". Чудни са хората! Кой ще те убие? Никой не може да те убие. – „Ама ще ме оберат." – Никой не може да те обере. Преди всичко, може ли муха да убие или да обере човека? Как може муха

да обере човека, когато тя няма гръб, на който да носи откраднатите вещи? Мухата дойде при човека и го заблуждава, че кара след себе си цяла кола, в която слага откраднатите вещи. Тя лъже, а човек ѝ вярва и става муха като нея. Той вярва, че тя може да носи земята на гърба си. Мнозина вярват в това, но истината е, че мухата по никой начин не може да носи земята на гърба си. Онези пък, които вярват в силата на мухата, казват, че имало големи мухи. Не, няма големи мухи. Всички мухи са малки. В този смисъл злото не е нищо друго, освен муха или комар, който може тук-там да ужили човека. Мухата те бодне някъде, направи ти една малка дупчица, и ти цял ден говориш за тази малка дупчица. Мине ли мухата край тебе, ти казваш: виж какво ми направи тази муха. Няма какво да говорите за мухата, но вземете малко сол и намажете мястото, където ви е ухапала. После хванете мухата, намажете и нея със сол и ще видите, че втори път тя няма да ви жили. Тя ще се превърне на солена риба. Прилагайте този метод и ще видите как мухите няма да ви хапят. Иска ли човек да не го жилят мухи и комари, той трябва да скрива ония места от тялото си, които най-много се нападат. Те са най-важни места, те са фронтове, които човек не трябва да оставя отворени. Ако са отворени, той трябва да постави стража, която да ги пази. Затова, именно, Давид казва: „Господ ми е задна стража“. Значи, искате ли да се запазите от жилото на мухата, употребете сол. Солта е само за мухи, които жилят. Освен със сол, вие можете да повишите температурата на ръката си, че като дойде мухата да ви жили, да изгори жилото ѝ. И мухата вижда, че всяка ръка не може да се жили. В този случай солта е средство, подобно на повишението на температурата. Христос казва: „Ако солта избезсолее, с какво ще се осоли?“ Това подразбира: ако мисълта изгуби солта си, какво струва тя? Когато човек изгуби солта на своята мисъл, той почва да се колебае и в него става процес на гниене. В духовно отношение колебанието в мислите представлява процес на гниене. Въз основа на същия закон, когато в сърцето на човека става някакво смущение, той пак се намира в процес на гниене. Почне ли човек да се чопли, да се запитва, има ли любов или не, има ли светлина или не, грее ли слънцето или не, той вече се намира под тежкото влияние на гниенето в себе си. Това са философствания, които не довеждат човека на прав път. След всичко онова, което човек знае в себе си, ще дойде някой отвън да му доказва, има ли слънце, или няма. Как ще ми докаже това? Без всякакви доказателства аз казвам на този човек: вземи моята лупа, постави я над ръката си и я насочи срещу слънцето. Какво усещаш? – „Ръката ми изгоря.“ – От какво? – „От слънцето.“ – Вярваш ли сега, че слънцето грее, свети и топли? Трябва ли да питаш на какво се дължи тази болка? Съвременните хора питат кои са причините за страданията. Казвам: страданията не са нищо друго, освен съсредоточаване на Божествените лъчи върху нас. Ако ние не сме готови да ги приемем, те ни причиняват болка, страдание. Значи, отричаме ли Божествените лъчи и въздействието

им върху нас, те ни причиняват болка. Питам някой човек: ти вярваш ли в Бога? – „Не вярвам.“ Каже ли, че не вярва, аз веднага слагам лупата на ръката му и я насочвам срещу слънцето. – „Ох, страдания имам, болки имам.“ – Имаш страдания, защото не вярваш в Бога. Казвате: „Какво нещо са лъжа и истина и как можем да ги различим?“ Който лъже, той всеки ден олеква, губи по нещо от себе си. Който говори истината, той всеки ден придобива по нещо. Първият може да се уподоби на човек, на когото храната всеки ден се намалява, и той от ден на ден олеква, губи от теглото на тялото си. Който говори истината, той е подобен на човек, на когото всеки ден увеличават храната и, в края на краищата, към теглото му се прибавя един малък придатък, с по един грам.

Следователно човекът на лъжата олеква по тегло, губи тежестта си, а човекът на истината увеличава своята тежест. Ако престанат да дават храна на човека, той ще стане сух, само кости и кокали, ще заприлича на светия. Той всеки ден ще губи по малко от теглото си. Много такива светии има в света, но въпрос е дали те са истински светии. Ако светийството се заключава в сухотата, всички умрели хора би трябвало да бъдат светии. Така ли е в действителност? Който върви в Божия път, той не олеква, а напротив, по-тежък става. Мисъл, която олеква, не е права мисъл. Обаче мисъл, която има тежест, тя се развива органически правилно. Чувство, което има тежест, то се развива органически правилно. Постъпка, която има тежест, тя се развива органически правилно. Следователно тежестта е разумен процес. Сега, аз навеждам тия неща, за да не се безпокоите. Всички искат да знаят какво нещо е истината. Много неща могат да се кажат за истината, но се изисква специфично време и специфично състояние на съзнанието, за да може човек да я възприеме в нейната абсолютност. Съвременните хора не могат да възприемат истината, защото умовете им са занаяти с ред странични въпроси. Те не са свободни още. Има неща, от които те трябва да се освободят. Господарите им са ги натоварили кое с дърва, кое с въглища и с ред още неща, вследствие на което не са свободни да се занимават с въпроса за истината. В първо време те трябва да разтоварят съзнанието си, да се освободят от ненужния баласт. И на вас казвам: искате ли да ви говоря за истината, първо трябва да отидете на езерото да се измиете, после да се нахраните добре и тогава само мога да ви говоря. Иначе, стои някой, слуша да му се говори, а мисълта му тежи, спъва го. С какво сте натоварени, няма да разправям. Всеки сам знае с какво е натоварен, а при това всеки иска да се разтовари. И наистина, човек трябва да се разтовари от непотребното, да остане в него само Божественото, което Бог е вложил първоначално още. Що се отнася до вашите стари господари, няма защо да ги жалите. Нека фалират най-после. Дърва, въглища няма да им носите, нека се греят на слънце. Денят е хубав, топъл, и без гориво могат да минат. Ама те били научени да си

попийват малко, да си похапват добре, да се обличат хубаво. Какво от това? Вие нищо вече не трябва да им носите. Време е и те да се заемат за работа. Вие пък се обърнете към себе си, работете за вашето освобождение. Снемете самарите от гърбовете и юларите от главите си. Краката ви са подковани с копита. Извадете гвоздеите на копитата и се освободете от тях. Хвърлете всички подкови, всички петала, освободете краката си. Днес, кой как мине, виждате го навсякъде окован. Той върви, а след него чувате „трап-трап" – окован е човекът. Така и доброто в човека е подковано отдолу, но и то трябва да се освободи. Нека остане у вас мисълта, че светът е велико училище, създадено за хората, както и за всички живи същества, да учат. Вън от тази идея нищо не ви трябва. Ще дойде след това някой да ви казва, че трябва да му слугувате. Най-напред човек трябва да слугува на Бога. Щом може да слугува на Бога, той ще слугува и на другите хора. Ако човек не люби Бога, той на хората по никой начин не може да слугува. Люби ли Бога, заради любовта си към Него, той ще слугува и на хората. Тъй щото, дръжте в ума си мисълта, че светът е велико училище, в което сте дошли да учите. Никой няма право никого да лишава от благото, което Бог му е дал.

Щом знае това, той трябва да пази, както своята свобода, така и свободата на своите ближни. Всеки трябва да пази своята вътрешна свобода, да бъде вътрешно свободен, да не допуща в себе си никакви странични мисли, като тия на мухите. За пример, някои от страничните мисли на мухите са следните: „Обичат ли ме хората, или не?" – Ако ти ги обичаш, и те ще те обичат. – „Какво казват хората за мене?" – Че откак си заел висок пост, подобрил си материалното си положение: направил си хубава къща, наредил си добре децата си и т.н. – „Какво мисли мъжът ми за мене?" – Мисли, че не си била вярна жена, че си имала много приятели и т.н. Казвам: светът съществува от хиляди години, но хората и досега още се убеждават едни други, че Бог съществува, че има задгробен живот и т.н. Мнозина вярват в Бога, вярват в задгробния живот, но щом дойде една муха около тях, наплюе ги, те се разколебават и казват: „Всичко е до смъртта. Умре ли човек веднъж, с него всичко се свършва". Това е философия на мухите, но светът не е създаден нито за мухите, нито за казармите, нито за театрите, нито за свещеници и проповедници, които постоянно рекламират Бога, говорят за Него, говорят за задгробния живот. Бог не се нуждае от никакви реклами. Светът е създаден за всички добри хора, които носят Доброто, Любовта, Мъдростта, Истината и Правдата. Пита ли някой защо е дошъл на земята, казвам: ти си дошъл на земята да носиш Доброто, Любовта, Мъдростта, Истината и Правдата. Станеш ли сутрин, веднага кажи: „Аз съм дошъл да нося Доброто, Любовта, Мъдростта, Истината и Правдата. Следователно аз съм дошъл да донеса, да дам, но дошъл съм още и да възприема. Какво да възприема? Дошъл

съм да възприема Доброто, Любовта, Мъдростта, Истината и Правдата". Ще бъдеш ясен, кратък, категоричен и ще видиш, че никаква сила в света не е в състояние да те разубеди. Казваш: „Ами после какво ще стане с мене?" – Щом си натоварен с всички добродетели, чудеса ще стават с тебе. Сега, ще дойде някой да ви разтовари от всички добродетели и да ви натовари с ред непотребни неща, за да ви направи свободен. Не, това не е никакво освобождение. Истинското освобождение се състои в това, да се разтовари човек от всички непотребни неща, които нищо не му допринасят. Камъкът, дървото нищо не допринасят на човека. Обаче, натовари ли се с Доброто, с Любовта, с Мъдростта, с Истината и с Правдата, той вече разполага със сили в живота си. С тези сили трябва да борави всеки. Смисълът на сегашния живот е да се освободи човек от непотребното и да се натовари с онова, което му дава сила, мощ да расте и да се развива. Дойдат ли хората до тия сили, те ще дойдат и до новата култура. Каква е била културата на народите преди хиляди години, или каква е културата на мухите, това не ни интересува. Ние се интересуваме от новата култура. Имат ли мухите научни книги, имат ли железници, аероплани? Колкото за аероплани, те имат малки аеропланчета, крилцата им, но само за себе си. Те са умни, изобретателни за себе си, не и за другите. Можем ли да научим нещо от мухите? Някои естественици, като изучавали мухите, натъкнали се на особен род мухи, които могли да летят с бързина 500,000 километра в час. Човек трябва да подражава на тия мухи в бързината на тяхното движение и трябва даже да ги надминава. Днес, когато човек се накани да тръгне за някъде, мухата го изпреварила. Някой проповедник тръгва за някъде, иска да проповядва на хората. Докато стигне на определеното място, мухите отиват преди него, дават обявление, разправят, че такъв и такъв проповедник ще дойде. По този начин те дават своите афиши за или против този проповедник. Често и хората си служат с подобни афиши, разпространяват различни верни и неверни слухове.

И тъй, основната мисъл, която трябва да държите в ума си, е, че човек е дошъл на земята във велико училище, да учи. Той трябва да стане силен, да се освободи, да носи в себе си силите на Доброто, на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на Правдата и на знанието. Който носи тия сили в себе си, той е истински човек. Сега, ще прочета 11-ти стих от третото Послание на Йоана: „Възлюблени, не подражавай злото, но доброто. Който прави добро, от Бога е; а който прави зло, не е видял Бога". Значи, който носи в себе си Доброто, Любовта, Мъдростта, Истината и Правдата, от Бога е. От цялата глава този стих е най-важен, върху него трябва да се размишлява. Ако река да говоря много върху тия неща, повече ще се забъркате. За Битието няма какво да се говори. То само по себе си е добро. Всичко, което Бог е създал, е добро. Вие трябва да се стремите към доброто в света – нищо повече. Що се отнася до страданията и до подобните на тях,

те са временни неща. Те се явяват и изчезват, те са изключителни положения. Защо и за какво съществуват, днес вие не можете да си отговорите. Един ден, когато завършите развитието си на земята, ще дойде при вас един от видните професори и ще ви разходи по всички светове, ще ви разкаже причините за всички страдания и спънки в живота ви. Тогава вие ще се посмеете на себе си и ще благодарите на Бога, че благополучно сте минали всичко. Представете си, че вие сте студент в университета и се явявате на изпит: отговаряте за шест, а професорът ви пише единица. Вие поглеждате професора си недоволно и цял ден плачете за единицата. Професорът ви погледне, усмихне се и казва: „Този мой студент не може да разбере урока, който му преподавам с тази единица. Той още не познава Бога, не познава силите, които се крият в него. Аз му поставих единица, за да му покажа, че той има много да воюва в живота. Иска ли да победи, да излезе герой, той трябва да познава единицата, в която се крият всички сили за победа. С единицата всичко се побеждава". Обаче, като не разбира значението на единицата, студентът казва: „Скъса ме професорът, пропаднах на изпита". В действителност е така. Който не разбира единицата, т.е. Бога, той всякога пропада. Който познава Бога, той получава на изпита шест. Числото шест не е число на илюзия, то означава поникналото семе. Та, когато професорът поставя на студента си единица, а не шесторка, с това той му казва: „Докато не поникнеш, не мога да ти сложа шест. Щом поникнеш, ще ти пиша шест". С други думи казано: „Щом кажеш урока си добре, ще ти пиша шест. За да научиш урока си добре, цяла година трябва да работиш, да учиш, да стоиш заровен в земята при тежки условия. Но един ден, когато поникнеш, ще получиш бележка шест". Тъй щото, да повярваш в Бога, значи да те посадят като семе в земята. Щом поседиш там известно време, ти казваш: „Господин професоре, познах какво нещо е Бог". Професорът погледне, види, че студентът е поникнал, и казва: „Хайде, на добър час, издържа изпита си!" След това започва разклоняването на поникналото семе. То дава стъбло, листа, цветове, докато най-после даде и плод. Всички хора го обикалят и казват: „Хубаво е това дърво. Добри плодове дава". Сега, както виждам, вие искате още да ви се говори, да прелеят чашите. Всички хора искат, като купуват мляко, например, мярката да прелива. Според правдата, така трябва да бъде. Как мислите, вашите чаши преляха ли, или още може да се налива? За днес толкова дадоха овцете. Утре, като ги издоим, ако има някои чаши празни, ще ги долеем. Бъдете днес бодри, весели, радостни, да завършите започнатата работа. Всички ще донесем по една–две плочи, да свършим новата постройка.

Беседа от Учителя, държана
на 13 август 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_08_14 Оставете децата
рилска беседа

ОСТАВЕТЕ ДЕЦАТА

Размишление върху стиха: „Глава на Твоето Слово е Истината". Ще прочета 18-та глава от Евангелието на Лука, 16-ти стих: „Но Исус ги привика и рече: „Оставете децата да дохождат при мене, и не ги възпирайте, защото на таквиз е Царството Божие".

Казвате: „Какво представляват децата в живота?" – Децата са съединителните нишки в живота. Слабото в природата е съединителна нишка. Когато хората казват за нещо, че е маловажно, че нищо не струва, те трябва да знаят, че тъкмо от това слабо, маловажно нещо зависи техният живот. То е съединителната нишка в живота им. Без тази съединителна връзка за големи работи даже не може да се мисли. И тъй, като се говори за децата, мнозина разглеждат този стих буквално. Те взимат външната му страна. Обаче, външно разгледан стиха, той още не обяснява истината. Под думата „деца" Христос разбира най-малката мисъл, най-малкото чувство и най-малката постъпка, които се зараждат в душата на човека. Повидимому тези най-малки величини са слаби като децата, от тях нищо не може да се очаква; те нямат никакво значение, но всъщност те са важни съединителни връзки в живота. Следователно за тези малки величини в човека е казал Христос: „Оставете малките деца във вас да дохождат при мене, защото на тях принадлежи Царството Божие". И наистина, не може да влезе в Царството Божие големият човек, със съзнание за своя ум и за своето сърце, който не се интересува от малките величини в себе си. За онези, които се силят да влязат в Царството Божие, казвам: не презирайте малката мисъл, малкото добро, малкото любовно чувство, които се зараждат във вашата душа. Мнозина гледат на малкото любовно чувство с пренебрежение и казват: „Дребна работа е това!" Те разчитат на големи работи, без да знаят, че големите работи са тежест за човека. Запитайте онзи голям, силен кон какво е придобил, след като е носил цял живот големи, тежки товари? Запитайте крупния търговец какво е придобил, след като цял живот е влизал в големи предприятия? Запитайте видния писател какво е придобил, след като цял живот е писал велики работи? Всички големи животни и всички велики хора в заключение биха казали, както Шекспир е казал някога: „To be or not to be", т.е. да съм или да не съм. Аз бих превел това изречение в следния смисъл: да съм голям кон и да нося голям товар, или да съм малък кон и да нося малък товар? Да съм голям търговец и да се заемам с големи предприятия, или да съм малък търговец и да се занимавам с малки операции? Да съм велик писател и поет и да пиша само грандиозни работи, или да съм малък писател и поет

и да възпявам малкото в живота? Казвам: всичко се състои в приложението. Обикновено човек започва с големи мисли, с велики проекти, но в края на краищата той завършва работите си с малки неща. Съществува закон на единство, според който има тясна връзка между малките и големите неща.

Казано е в Писанието: „Аз съм алфа и омега, начало и край на нещата“. Големите мисли са началото, малките са краят. Ако големите мисли не се свържат с малките, първите няма да се реализират. Следователно човек трябва да примирява в себе си великите пориви с малките. Знае ли как да ги примирява, той ще се ползва и от едните, и от другите при възпитанието си. Понякога един малък порив, или едно малко желание може да направи такава важна връзка, че да спаси човека от голямо нещастие. Какво правят съвременните хора? Те често пренебрегват свои малки пориви, мисли и желания и след всичко това очакват щастие, големи успехи и постижения. Някоя млада мома фантазира, мечтае да дойде отнякъде един царски син, възседнал на кон, и да се ожени за нея. Един ден тя решава да избяга от дома си и отива в гората, с надежда да дойде царският син, да я спаси. Обаче какво излиза в заключение? Тя отива в гората, забърква пътя и дохожда да я спаси не царски син, възседнал на кон, но овчарски син, възседнал на магаре. Момата си казва: „Откъде дойде този овчарски син? Аз очаквах царски син, но останах излъгана“. Тази млада мома се счита нещастна, защото не разбира дълбокия смисъл на нещата. Като не разбира, тя криво го тълкува и с това се натъква на ред нещастия. В случая магарето представлява царския син, когото момата очаква, а овчарският син представлява малкото, красиво чувство, което е възседнало царския син. Вие можете да сложите един скъпоценен камък в дървена кутия, а едно зрънце от леща в златна кутия. Кое бихте предпочели: скъпоценния камък в дървената кутия или лещеното зрънце в златната кутия? Разбира се, скъпоценният камък струва повече от дървената кутия, както и златната кутия струва повече от лещеното зрънце, но ако преживявате една гладна година, от лещеното зрънце все пак може да сварите нещо, да уталожите глада си, когато златото и скъпоценният камък не могат да ви помогнат. Лещеното зрънце може да се посади и в няколко месеца ще даде плод, който ще ви спаси от глад в гладна година, а златната кутия и скъпоценният камък никой не иска да купи. От златната кутия можете да направите пръстени, обици и други украшения, но кой ще ги купи тогава? В природата съществува закон на единство, който се потвърждава навсякъде в живота, в науката, в изкуствата. За пример, ако разгледаме знанието, ще забележим, че между всички негови части пак съществува единство. В такъв случай истинското знание е това, което може да бъде украшение, помощ, светлина на човека. Знание, което не е нито украшение, нито светлина, нито помощ за човека,

то е бреме – нищо повече. Знанието е най-голямото благо, което Бог може да даде на човека. Чрез него човек трябва еднакво да оценява и големите, и малките мисли, чувства и постъпки. При голямото си знание мъдрецът еднакво цени и малките, и големите неща. Бог еднакво цени и слънцето, и човекът. Мощни сили крие слънцето, но Бог му отдава същото значение, каквото и на човека. Човек казва: „Какво мога да направя аз? Къде стои моята цена?" – Твоята цена стои във връзката, която можеш да направиш. Човешкият ум може да направи връзка между слънцето и земята. Хората са дошли на земята, именно, затова, да направят тази връзка. Който не иска да направи тази връзка, той минава за големец. Такъв човек обръща внимание повече на големите величини в живота си, отколкото на малките. Той пренебрегва децата, т.е. малките работи. Бог слага тия големи хора някъде в пространството, да се въртят като колела. Нещастието на съвременните хора се дължи на ламтежа им към големи работи, към велики замисли. В едно предание от миналото земята се представя във вид на млада, красива мома, която Господ искал да ожени за млад, красив овчар. Тя казала: „Господи, аз не искам да се оженя за такъв простак. Аз мечтая за нещо велико, за велики светове. Ако дойде някой царски син, за него ще се оженя". Бог се съгласил да изпълни желанието ѝ и я оженил за царски син. Наскоро след това тя родила синове и дъщери, всички престъпници. Земята се оженила за царски син, но и до днес се намира в големи изпитания с родените от него синове и дъщери. Тя съзнала положението си и често си казвала: „Да бях се оженила за овчарския син! С него поне нямаше да имам такива големи изпитания, каквито днес преживявам". Не само тя, но и децата ѝ до днес казват: „Колко по-добре щеше да направи майка ни, ако беше се оженила за някой по-прост човек, без титла и без име, но да донесе щастие за целия дом". И наистина, за предпочитане е овчарският син, който носи щастието в себе си, отколкото царският син, който носи нещастието. Сега, това са иносказания, върху които трябва да се размишлява. Човек се отказва от малките идеи, които Бог е вложил в него, за сметка на големите, които възприема отвън. Той иска да стане цар, да бъде красив, богат, силен. И това не е лошо, но щастието не се състои в красотата, в силата, в богатството. Да бъдеш цар, това още не е щастие; да бъдеш красив, това не е щастие. Когато момата е красива, всички я желаят. Щом всички хора едновременно пожелават едно и също нещо, те носят нещастие. В такъв случай красивият човек трябва да застане с нож срещу хората, да се брани, да устоява своята собственост. Та съществената мисъл е, че човек не трябва да влиза в противоречие със своите възгледи и да казва: „Напразно прекарах живота си. Толкова години изгубих, без да придобия нещо". Така не се говори. Бих желал да зная какво разбирате, като казвате, че сте изгубили една година, например? В една година земята се завъртва един път около слънцето. Значи, в това време тя е свършила много работа; тя е

предала най-малко по един урок на всеки човек. Следователно, когато някой каже, че годината е минала напразно, аз разбирам, че той не е могъл да научи урока, който му бил преподаден. Ако беше научил урока си, той щеше да изпълни волята Божия и да получи едно малко благо. Една изгубена година представлява една малка мисъл, една връзка, която човек е пренебрегнал. Щом е така, човек лесно може да спечели тази година. Как ще я спечели? – Като направи тази малка връзка, т.е. като не отхвърля малката мисъл. Малките мисли изправят погрешките, а не големите.

Затова, сгрешите ли нещо, идете при малкото, там ще го изправите; изгубите ли нещо, идете при малкото, там ще го намерите. Ето защо майката намира при детето си това, което тя е изгубила. Какво е изгубила майката? – Любовта си. Всяка жена, която е изгубила любовта си, трябва да стане майка, да роди дете, за да намери изгубената си любов. Защо се раждат децата? – Да донесат изгубената любов на майка си. Защо идат малките мисли у човека? – Да му донесат изгубената любов. Малката мисъл е малката светлинка, която проблясва тук-там в тъмна и непрогледна нощ. Вървиш отчаян в тъмна нощ, объркал си пътя, но изведнъж в далечината някъде съзираш светъл лъч. Този лъч предизвиква радост в тебе, че си намерил пътя. Една малка свещ в тъмнината носи голяма радост. Сега, ние трябва да благодарим на Бога за малките неща, които служат на големите. Малките мисли, чувство и постъпки, т.е. малките деца са малките ангели, които слизат на земята да спасяват хората. Вземете, за пример, голям човек ли беше Христос? Цар ли беше Той? Имаше ли войска на разположение? Наричаха го Цар Юдейски, че е дошъл да спаси еврейския народ, но първосвещениците, както и книжниците и фарисеите, казваха: „Не искаме този човек. Махнете го, да си върви Той! От Него нищо не може да се очаква. Той не може да бъде Месия“. Така е, хората имат особени идеи. Те очакват благата да дойдат оттам, откъдето нищо не може да дойде. Аз съм наблюдавал как постъпва някоя мома, когато хвърли око на някой левент момък. Тя го поглежда оттук-оттам, гледа ръцете, краката му и си казва: „Силен е този момък. Той може да ми бъде подкрепа в живота“. Тя си мисли това, което не може да бъде. Аз мълча, нищо не ѝ казвам, но се усмихвам и си мисля: какво дърво ще ядеш ти от този здрав и силен момък! Първа ти ще опиташ неговите здрави, мускулести ръце. След една година срещам същата мома, вече женена за този млад човек, и ми казва: „Ах, много се излъгах в този човек! Преди да се оженим, той ми се виждаше добър човек, а какво излезе? Много лошо бие – бие и не мисли, че боли. Да знаех, че бил такъв, не бих го взела“.

Казвам: хубаво е великото, но е страшно. Малкото, слабото няма да си позволи да те бие, но голямото, силното и по три пъти на ден може да те

бие. И когато някой пита кой е пътят, по който можем да служим на Бога, отговарям: Любовта е единственият път, по който човек може правилно да служи на Бога. Любовта е единствената Божествена сила, която се занимава с най-малките величини в света. При това Любовта е онази мощна сила, която се занимава с дреболиите, на които никой не обръща внимание. В малките величини стои развръзката на всички трудни задачи; в тях се крият тайните на живота. Дойде ли Любовта, тя носи в себе си всички изгубени неща. И тъй, искате ли да бъдете силни, свържете приятелство с малките, със слабите; после разработете идеята за Любовта и я приложете в живота си. Срещате едно малко дете, или един малоумен човек – не ги презирайте. Вижте най-напред от какво се нуждаят те и веднага им се притечете в услуга. Не презирайте малкото, слабото в себе си. Дойде ли в ума ви една малка мисъл, или в сърцето ви едно нежно чувство, дайте им път, реализирайте ги. За в бъдеще те ще ви донесат голямо благо. Мнозина искат да знаят, ще бъдат ли щастливи, или не, как ще свършат децата им училище, ще се наредят ли добре в живота и т.н. За тази цел, щом чуят, че някъде се явил гадател, те веднага отиват при него да им предскаже нещо. Той я ще им каже нещо, я не, но първо ще им поиска пари. Едно трябва да знаят всички хора: Бог определя съдбата на хората – никой друг. При това, съдбата на хората не е нещо фатално. Тя се определя според техните мисли, чувства и постъпки.

Следователно никой не е в сила да избави човека от собствената му съдба. Ако има някой, който може да му помогне, това е той сам. Как? – Като измени направлението на своите мисли, чувства и постъпки. Щом измени мислите, чувствата и постъпките си, едновременно с това и Бог ще измени своите решения към него. Обаче човек иска да станат нещата според неговите желания, без той да направи някаква жертва от себе си. Не, ако човек измени своите мисли, чувства и постъпки в прав смисъл, и Бог ще измени решенията си към него. В Стария Завет е казано: „Според вашите мисли, чувства и постъпки вечно ще ви отхвърля от лицето си". След това евреите съзнали своите погрешки и се разкаяли. Бог им казал: „Щом се разкайвате, обърнете се към мене, и аз ще залича греховете ви". И обърнаха се те, а Бог стана милостив и благоутробен към тях. Питам: могат ли да се простят греховете на човек, който никога не се разкайва? С други думи казано: може ли човек да яде в гостилница, където се готви най-лошо месо? – Не може. Тъй щото, добрите мисли, чувства и постъпки са най-великото нещо, което човек може да направи и да даде. За тази цел човек трябва да подхранва в себе си абсолютно чисти мисли, без никаква корист. Нека той направи една маневра в себе си, да си представи, че жертва всичкото си имане за Господа, без да очаква нещо. Или, нека някой цар се опита да се откаже от короната си и да тръгне да проповядва за Господа. Колко пъти този цар ще решава и ще отлага и, в края на краищата, може

да го направи, може и да не го направи. Това е положението, в което се намират всички хора. Лесно е да се откаже човек от короната, ако той съзнава, че и без корона пак е цар. Всеки човек е цар за себе си, а има някои хора, които и външно заемат положение на цар. Обаче трябва да се има предвид, че където има царуване, там има и задължения. Не е лесно положението на царя. Ако си цар на един народ и можеш да му покажеш пътя на Истината, ти ще бъдеш запалена свещ за него. Докато не беше запалена свещ за своя народ, никой не те виждаше, но щом стана запалена свещ, всеки те вижда. Тогава и най-малката ти погрешка ще бъде забелязана от всички. Когато човек направи някакво добро или само намисли да го направи, той веднага бива поставен на изпитания. Например, някой човек иска да го обичат хората, и той да ги обича. Но веднага ще го поставят на изпитание, заслужава ли той да го обичат и да обича. Всеки е имал подобни опитности. Обичате един ваш приятел, и той ви обича. След няколко години той намира някакъв дефект във вас и ви отхвърля – търси си друг приятел. Защо? Всеки човек търси нещо съвършено в живота. Единственото нещо, което човек не може да отхвърли в живота си, това са малките неща – децата. Майката, например, никога не може да отхвърли децата си. Отхвърли ли децата си, тя заличава своето майчинство – нищо повече. Ако човек отхвърли Любовта от себе си, в каквато форма и да е тя, той се лишава от радостта, от щастието, от благата, които може да придобие. Всички тия неща едно по едно го напущат. Който отхвърля Любовта в себе си, той се излага на най-големи страдания: животът му се обезсмисля, той става недоволен, тъжен, мрачен. Някой казва: „Не зная защо съм толкова тъжен“. – Тъжен си, защото си презрял, защото си отхвърлил едно от малките деца на Любовта. Отхвърлиш ли едно от нейните деца, тя казва: „Щом се отказваш от моето дете, и аз се отказвам от тебе“. Любовта минава и заминава покрай тебе, отива си, а ти оставаш със своите велики мисли и чувства. След всичко това ти ще разправяш, че служиш на Бога, но хората не те обичат, не те разбират и т.н. И това е възможно, но ако ти действително си в съгласие с великия Божи закон – с Любовта – ти не би се тревожил от това, дали хората те обичат, или не. Обаче, ако не си в съгласие с великия закон на Любовта, и да те обичат хората, и да те уважават, ти ще изпитваш вътрешна тревога. Сега аз имам предвид вътрешните състояния и отношения на хората, а не външните, защото последните почиват на правила, съвсем различни от тия, на които почиват вътрешните. Силата на човека се състои във вътрешното единство, което той може да създаде в себе си. Към това единство, именно, той трябва да се стреми. Това единство може да се постигне само чрез приложение на малките величини в живота. Дадете някому едно малко упражнение, но той казва: „Какво ще постигна с това малко упражнение? Какво от това, ако простра ръката си напред или настрана?“ Ако писателят вземе перото в ръка и каже, че нищо

не може да напише с това малко перце, наистина, той нищо няма да направи. Обаче постоянства ли, перото ще изпише цели редове и страници, ще създаде нещо хубаво. Ако писателят иска изведнъж да създаде нещо грандиозно, той нищо няма да напише. Вижте, например, какво върши човешкият език в света. Най-хубавите работи са казани все с този малък орган. Спасението на света зависи също така от този малък орган. Започне ли да се движи този орган, колкото малък да е, той върши велики работи. Той смекчава, укротява, урежда ред работи. Не по-малка работа вършат и клепачите. Гледате ги, две малки органчета, но без тях е невъзможно. На глед те нищо не вършат, само се отварят и затварят. Те са пазители на очите, предпазват ги от прах, от мушици, от какви ли не повреди. Малки органи са клепачите, но важни. Хората не им обръщат внимание, обаче те не се докачат и мълчаливо вършат работата си, вардят очите.

Често съвременните хора се ръководят от амбиции и казват, че те могат да тълкуват разни стихове от Евангелието. И духовните хора претендират за същото. Казвам, обаче: от тълкуване до тълкуване има разлика. Има само един прав начин на тълкуване. Ако е въпрос за обикновено тълкуване, това всеки може, както всеки може да каже, че 2х2=4. И философът казва, че 2х2=4, и малкото дете казва, че 2х2=4. И двамата получават един и същ резултат, но има разлика в разрешението на тази задача. Разликата се състои в следното. Ако влезете в една градина с философа и с детето, философът ще каже, че 2х2=4 и ще ви даде четири малки ябълки. И детето ще каже, че 2х2=4, но то ще ви даде четири големи и хубави ябълки. Кой от двамата бихте желали да ви разреши въпроса: философът, който решава задачата буквално и ви дава четири малки ябълки, или детето, което ще ви даде четири големи, хубави ябълки? Двама души спорят кой има повече обич в сърцето си. И единият обича, и другият обича, но повече обич има онзи, който, като е сметнал, че 2х2=4, същевременно е дал четири хубави, зрели ябълки. Той смята по-добре от първия. И тъй, силата, величието на човека се състои в приложението на Божия закон. Според този закон човек трябва да постъпва спрямо другите хора така, както постъпва спрямо себе си. Обаче, най-съвършена постъпка е тази, когато човек постъпва спрямо другите хора така, както Бог постъпва спрямо тях, т.е. както Бог ги държи в ума си. В ума на Бога всеки човек заема определено място. И най-малкото същество заема високо място в ума на Бога. И каквото поиска то от Бога, молбата му се чува. Казва някой: „Всеки ден се моля на Бога, но ни глас, ни услишание. Защо?“ – Защото този човек или не знае как да се моли, или е прекъснал връзката на съобщение с Бога. Дванадесет души владици се събрали в една гора да се помолят за него. Дълго време се молили, но никакъв отговор не получили. В това време покрай тях минал един прост, благочестив селянин, който карал дърва с магарето си за продан. Те го

спрели и му казали: „Слушай, моля ти се, помоли се на Бога за уреждане на една важна работа“. Той усърдно се помолил на Бога и работата се наредила, както трябва. Значи молитвата на простия човек била приета. След това владиците се похвалили, че работата им се уредила благодарение на тяхната молитва. Втори път те пак се събрали да се помолят за нещо, но молитвата им пак не била приета. Този път дърварят не дошъл при тях, и работата им не се уредила. Колко пъти дърварят се молил на Бога, всякога получавал отговор на молитвата си. Колкото пъти владиците се молили на Бога, ни глас, ни услишание.

Казвам: няма по-велико нещо за човека от това, да съзнава, че той заема в ума на Бога едно почетно място. Съзнава ли това, щом се обърне към Бога с молба за нещо, молитвата му ще бъде приета. Ето защо, всички трябва да се стремите към това, да бъдете благоугодни на Бога и да заемате в ума Му едно високо място. Този трябва да бъде идеалът на всяка душа. Той не може да се постигне с плач и сълзи. Бог не се нуждае от човешките сълзи и плачове. Искате ли да постигнете своя идеал, занимавайте се с най-малките величини, от които Бог е създал света. За тази цел вие трябва свещено да държите в душата си идеята за Бога. Никаква отрицателна мисъл за Бога! Никакво отрицателно чувство към Бога! Всичко, което Бог е направил, не търпи никакво изменение, никаква критика. Дойдете ли до Божественото, дали го разбирате, или не, то всякога е право. Дойдете ли до Божественото, там първо се действа, а после се мисли. Ти искаш да служиш на Бога, но започваш да мислиш какво ще стане с тебе, ако тръгнеш в този път. Решиш ли веднъж да служиш на Бога, повече не мисли; ще те колят ли, ще те бесят ли, ще те режат на парчета ли – за нищо не мисли. Всичко може да стане с тебе, но в края на краищата ще стане такова чудо, каквото хората никога не са виждали. Ако Христос се боеше, Той не би дошъл до възкресението. Той беше прикован на кръста, където получи най-големите поругания, подигравки, че бил Син Божи, че искал да спаси света. Казваха му: „Ако наистина си Син Божи, слез от кръста, докажи това, за да ти повярваме“. Христос понесе всичко с най-голямо смирение и любов. И в последния час въздъхна дълбоко и каза: „Отче, на Тебе предавам Духа си. Да бъде волята Ти!“ Христос понесе на кръста най-големите поругания, за което биде въздигнат: даде Му се всяка власт и на земята, и на небето. С Него се извърши това, което дотогава не бе ставало – Той възкръсна. Сега много хора искат да вървят в Божествения път, но ако нямат пред себе си живота на Христа, те не биха могли да Го следват. Казвате, че искате да живеете за Бога, за ближните си. Можете да живеете и за Бога, и за ближните си, но трябва да знаете, че ще дойдат поруганията, гоненията, подигравките. Вие трябва да сте готови да посрещнете тия изпитания. Така ли е днес? Срещате някой Христов последовател, вдигнал шум, тревога, че му казали една обидна дума, че го

засегнали с нещо. Той казва: „Не зная какво да правя вече. Станах негоден за нищо, никой не ме уважава, никой не иска да ме знае“. – Ако си дошъл на земята, за да те уважават хората, ти си на крив път. Ти не си дошъл на земята да те обичат и уважават, но да изявиш Божията Любов. След това Бог ще покаже своята Любов към тебе. И Христос е казал: „Както ме Отец ми възлюби, така и аз ще ви възлюбих“. Значи вие първо ще изразите Божията Любов към другите, а после Бог ще изрази Любовта си към вас. Ако не можете да разберете Божията Любов, вие не можете да разберете и любовта на хората. Ще дойдат съмнения, колебания, ред заблуждения, вследствие на което малко ще научите, а много време ще изгубите. Едно трябва да се има предвид: за разбиране на една велика истина винаги трябва да търсите най-краткият път. Като казвам най-краткия път, подразбирам правия път за постижение.

Следователно, искате ли да се спасите, търсете правия път. Казвате: „Силни искаме да бъдем“. Искате ли да бъдете силни, дайте възможност на Божията Любов да се изяви чрез вас. Проявите ли Божията Любов, и животът ще се прояви. Докато животът още не е проявен, вие не знаете какво може да излезе от вас. Що се отнася до въпроса, какво ще стане с вас, оставете го други да го решават. Щом посадите житното зърно в земята, то пита ли какво ще стане с него? То предоставя този въпрос на слънцето. Едно дете носи желъд в ръката си и го пита: „Какво може да излезе от тебе?“ Желъдът му отговаря: „Ти ме посади в земята и ме остави спокоен, а слънцето ще каже какво може да излезе от мене. След сто години ела на това място и ще видиш какво е излязло от мене“. Един Бог знае какво може да излезе от тебе. Ти си едно малко семенце, което Бог посажда в земята. След време ти сам ще видиш какво е излязло от тебе. Оставиш ли се на хората, те ще те пренасят от ръка на ръка, като малко дете, но от тебе нищо няма да излезе. Най-после Бог, чрез малкото дете, ще те посади в земята, където на следната година ще израснеш, ще цъфнеш и плод ще вържеш. Щом е така, дръжте се за малките деца, за малките, дълбоко скрити мисли и чувства във вас, за малките блага, които се раждат в душата ви. Дръжте се за тях и не ги презирайте, ако искате да имате Божието благословение. Бог ще ви благослови не за това, което хората мислят за вас, но за вашите мисли, чувства и постъпки. При това Бог ще ви благослови не за големите, за великите ви мисли, чувства и постъпки, които всички знаят. Той ще ви благослови за онези малки, дълбоко скрити, потаени в душата ви мисли, чувства и постъпки, които никой не знае, никой не подозира. Бог ще ви благослови за малките, за потаените, за непроявените семенца у вас. За проявените неща вие сте получили вече заплатата си. Сега, желая на всички да възкръснете, както Христос възкръсна. Обаче, докато дойдете до възкресението, желая на всички да бъдете гонени, хулени, поругани, както Христос беше гонен и поруган.

Желая на всички да бъдете разпнати на кръста и да кажете: „Господи, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша. Ако не е възможно, да бъде Твоята воля!“ Без страдания, възкресение не може да дойде. Христос мина през страдания, и хората ще минат. Ако майката страда, и децата ще страдат. Ако децата страдат, и майката ще страда. Аз не съм за страданията, но има страдания неизбежни. Има неща, които могат да се отменят, но има неща, които не могат да се отменят.

Ще дойде ден, когато всички мъчения, страдания ще изчезнат. Апостол Павел казва: „Днешните страдания не могат да се сравнят с бъдещата слава за онези, които любят Бога“. Мнозина казват: „Кой знае, дали е така, ами ние да си поживеем“. – Къде са всички ония, които са мислили само да си поживеят? – На гробищата. Там ще намерите паметници на учени и прости, на богати и бедни, на млади и стари, които са си поживели, както са разбирали. Там са отишли всички велики хора, които са били почитани и уважавани. И тъй, отхранвайте малките деца, които Бог е възлюбил, ако искате пътищата ви да бъдат благоприятни и благоугодни на Господа.

Беседа от Учителя, държана
на 14 август 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_08_15 Ценни мисли из книгата на Великия живот (VII)
рилска беседа

ЦЕННИ МИСЛИ ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ (VII)

В живота търси първо обвивката, после – обвитото, след това – семката, и най-после – разумното.
При всички положения на живота разумното еднакво се проявява.
Туй, което мери, а само̀ не се измерва, е разумното.
Мери с разумното, което мери, а него не се труди да измериш.
Не преяждай, за да не ти стане тежко.
Не препивай, за да не се обезсмисли животът ти.
Не израствай повече, отколкото трябва, за да не се пречупиш.
Не се лакоми за многото, за да не се огъне гръбнакът ти.
Мътна вода не пий; скъсани обуща не носи; върху глупавото не гради.
Когато пияният говори, знай, че не той говори, а виното в него. Досега виното не е казало нито една истина.
В живота твърдото търси повърхността, течното – наклона, въздухообразното – обема, а светлината – простора.
Духът създава, душата съгражда, умът нарежда, а сърцето изтърсва.
Търси Любовта, която не се придружава от омразата.
Търси Правдата, която не се придружава от безправието.
Търси Истината, която не се придружава от лъжата.
Търси Мъдростта, която не се придружава от заблудата.
Търси Доброто, което не се придружава от злото.
Този е правият път за ученика, за вярващия и за посветения.
Този е пътят на вечното възходящо благо, което краси духа.

– 15 август 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_08_16 Ще се приложи
рилска беседа

ЩЕ СЕ ПРИЛОЖИ

Ще прочета 150-ти Псалом. Размишление върху стиха: „Търсете първо Царството Божие и Неговата Правда, и всичко друго ще ви се приложи".

Човек трябва да има предвид едно важно правило в живота си, а именно: иска ли да работи, да се прояви, той трябва да има един установен ред в работата. Иска ли човек да ходи, той трябва да спазва няколко условия: да има сили в себе си, да има органи, които трябва да впрегне в това движение, и най-после той трябва да има почва, на която да стъпва. Иска ли човек да чувства, той трябва да има материал, който да занимава сърцето му. Иска ли човек да мисли, той трябва да има материал, който да занимава ума му. Следователно за извършване и на най-малката работа изискват се условия. Често човек се натъква на ред противоречия в живота си. Той мисли, че много неща знае, а при това вижда, че собствените му работи не вървят. Това показва, че той се нуждае от един вътрешен план, от който да се ръководи във външните си работи. За тази цел той трябва да разбира условията, законите на своето тяло, на своето сърце и на своя ум. Това са най-близките неща, от които той трябва да започне външно, а не вътрешно. Не започне ли от тях, той ще се намери в противоречие: ще бъде млад и ще остарее; ще бъде весел, радостен и ще изгуби своята радост; ще бъде здрав и ще се разболее. Това е много естествено. В първо време малкото дете има идеал, иска да порасне, да стане голям човек, като дядо си, като баща си. Този идеал му дава стремеж, подтик да расте и да се развива. След време детето постига своя идеал. То става голям човек, придобива голям ръст, докато най-после дойде до една пределна възраст, от която по-нататък физически не може да се развива. Като дете е израснало, станал е млад човек; като млад е израснал, станал е възрастен; като възрастен е израснал, станал е стар, пригърбил се е – повече не може да расте. Този човек е свършил със своя физически идеал. Оттук нататък го очаква връщане назад.

Казвам: освен физическото растене на човека има още две области, в които той се развива: сърдечната и умствената. Като стане млад, той живее със сърцето си, иска да се влюби, да се ожени, да има деца. И това постига: оженва се, има деца, за които се грижи. Дохожда ден, когато и деца не може да има, любовта му намалява – той свършва с развитието на сърцето. Сега навлиза в областта на ума, където мисълта започва да действа. Той взима перо и книга и започва да размишлява, пише, съчинява като писател. И най-после, като мине и тази фаза, човек престава да расте и да

се развива. Той дохожда до положение да провери закона: там, където няма вливане, има изливане. Където престава вливането, иде изливането. В живота има едно важно противоречие, на което хората се натъкват. То е въпросът за греха. Мнозина питат защо е допуснат греха. Казвам: има един живот, където греха не съществува. За да не греши човек, преди всичко той не трябва да се ражда. Щом не се е родил, той няма да има нито тяло, нито ум, нито сърце, с които да греши. Щом няма тяло, ум и сърце, няма да яде, да пие, да се облича, няма да има жена, деца и т.н. При тези условия няма да има възможност да греши. Можете ли да си представите човек без тяло, ум, сърце и да живее? Такъв живот е невъзможен. Следователно, има ли човек тяло, ум и сърце, грехът за него е неизбежен. Когато перото на учения човек не минава по листата на книгата, те винаги чисти остават. Мине ли веднъж само перото на учения върху листата на книгата, те вече изгубват своята чистота. Значи хората искат да живеят без да цапат листата на книгата. Едно от двете: или ще живеете и ще грешите, или няма да живеете и няма да грешите. Два вида грях съществува в живота: разумен и неразумен. Човек трябва да бъде внимателен, да следи на кой от двата гряха ще се натъкне. Разумният грях се нарича прегрешение, погрешка, а неразумният се нарича грях. Ако човек само пише и къса листата на книгата, без да остави нещо написано, от което и той, и другите да се ползват, това е грях. Ако пък той пише и от време на време зачерква и пак продължава да пише, той изправя своя грях. В края на краищата той ще остави една написана книга, от която хората ще четат и ще се поучават. Не само хората ще бъдат доволни от него, но и книгата ще бъде доволна, че са ѝ дали известна цена. Когато се говори за греха, това подразбира, че в ума на хората стои мисълта, какво те не са постъпили, както трябва. Значи грях има във всичко онова, което спира растенето на тялото, на ума и на сърцето. С други думи казано: грехът представлява някакво отклонение от Божия закон, или някакво престъпление по отношение на него. Обаче вън от тялото, ума и сърцето на човека престъпление не може да има. Ако човек няма тяло, ум и сърце, как ще пристъпи Божия закон? Ако той никога не е ял, не е пожелавал нещо, в какво ще го обвини законът? Ако рекат да съдят човек, който нито е ял, нито е пил, нито е търгувал, нито се е обличал, в какво ще го обвинят? Как ще обвинят някого, че е откраднал един кон, когато той няма тяло, с което да го язди и да го открадне? Преди всичко той няма ръце. Как ще обвинят някого, че не си е платил в гостилницата, когато той няма стомах? Как ще обвинят някого за обидните думи, които казал, когато той няма уста? Как ще обвинят някого, че гледал, където не трябва, когато той няма очи? Сега, ще дойдем до друго положение в живота, а именно: силата, величието на човека се състои в това, че след като той има тяло, ум и сърце, да не греши. Такъв е животът на светията. Следователно задачата на човека се състои в това, след като има уста, да не каже с нея нито една обидна дума през целия си живот.

Като има очи, да не види с тях нито една лоша постъпка. Като има нос, да ходи само между цветята, а не между неща, които са изгубили живота си. Всяко нещо, което мирише лошо, това показва, че в него е настъпила смърт. Благоуханието е признак на зараждащ се живот, а зловонието е признак на зараждаща се смърт. Ето защо човек трябва да избягва зловонието, а да търси благоуханието. По този начин той ще разбере цената на нещата и ще ги прилага. Без приложение той нищо няма да постигне. Ако болният не се храни, той е осъден да умре. Ако още след първото ядене той усети сили в себе си и може да пристъпи крачка напред, това ядене му е дало нещо. Ако след второто, третото или стотното ядене той може да направи две, три или сто крачки напред, това ядене е допринесло много нещо за него. Някой казва: „Как мога да позная, дали дадено ядене ме ползва, или не?“ Ако яденето, което си приел в стомаха си, дава сила на тялото и подем на мислите и чувствата ти, това ядене е полезно за тебе. Съвременните хора говорят за стар и за нов път в живота; първия критикуват, а втория препоръчват.

Кои са признаците на стария път? В стария път човек слугува на господар, който повече взима, а по-малко дава. При това положение господарят се увеличава, а слугата се смалява. В новия път е точно обратно: господарят се смалява, а слугата се увеличава. Обаче и този път още не е правилен. Трябва да се дойде до положение, където и господарят, и слугата еднакво да растат, еднакво да се смаляват. Това подразбира, че трябва да има правилна обмяна между господаря и слугата: колкото взимат, толкова ще дават. С други думи казано: колкото се влива навътре, толкова ще се излива навън. В шише от един килограм съдържание ще налееш най-много един килограм вода и ще излееш един килограм. На търговски език казано: не взимай от маслото повече, отколкото си дал. Ще кажете: „Каква е тази търговия, ако трябва да продаваме стоката за толкова, за колкото сме я купили? Та ние в скоро време ще фалираме“. В това, именно, се състои заблуждението на хората. Те мислят, че трябва да купуват по-евтино, а да продават по-скъпо, за да прекарат един сносен живот. Другояче според тях не може да се живее. Всъщност този начин на живеене е най-труден, но всички хора живеят така. Питам: какво е допринесъл този живот на хората? Дал е някакви облаги или загуби, но все временни. Който е купувал по-евтино, а продавал по-скъпо, богат е станал. Който е купувал по-скъпо, а продавал по-евтино, сиромах е станал. Следователно, когато питате защо иде сиромашията, казвам: сиромашията иде, защото сте купували по-скъпо, а продавали по-евтино. – Защо иде богатството? – Богатството иде, защото сте купували по-евтино, а продавали по-скъпо. Обаче необходимо е човек някога да бъде богат, а някога да бъде сиромах. Богатството и сиромашията са две положения, през които човек неизбежно трябва да мине. Ако от дълго седене

съдържанието в едно шише изгуби чистотата си, то непременно трябва да се излее навън. След това шишето трябва да се измие няколко пъти с чиста вода, преди да се налее ново съдържание. Сега шишето тежи по-малко, отколкото по-рано. Значи то е осиромашало. След като осиромашее съвършено, отново може да се налее чиста вода или друга някаква течност в шишето. Тогава казваме, че това шише е разбогатяло.

Какво нещо са болестите? Болестите не са нищо друго, освен осиромашаване. Срещате някой човек, който е боледувал дълго време, станал само кожа и кости. Какво е станало с него? – Шишето му било пълно с нечиста течност, която излели навън, вследствие на което изгубило част от теглото си, олекнало, т.е. осиромашало. И после, като го измивали, то изтъняло още повече, станало само кожа и кости. Случва се, че тези, които мият шишето, изпущат го от ръката си, то пада на земята и се счупва. Тогава хората казват: „Умря този човек. Бог да го прости!" Онези, които мият шишето, трябва да бъдат много внимателни, да не го изпуснат на земята да се счупи, защото е много крехко, лесно се троши. Защо е толкова крехко човешкото тяло? – Понеже грънчарите, които са го правили, не знаели изкуството как да го направят, та да устоява на всички външни условия. Първоначално Бог направил тялото на човека много здраво, хубаво, но той не могъл да го запази. После Бог предоставил на слугите си да направят новото тяло на човека, но като не знаели как да го направят, те направили едно тяло крехко, неустойчиво. Падне ли човек на камък, той веднага ще си счупи крак, ръка или глава. При това положение той може да умре, а може и да се осакати за цял живот. Крехък е днешният човек, чупи се като стъкло. За в бъдеще, обаче, ще дойдат големи, велики майстори, които ще съградят здраво, неразрушимо тяло на човека. То ще бъде пластично, ще отскача като пружина. Удари ли човек главата си на камък, тя ще отскочи от камъка като топка, без никаква повреда. Не само това, но и подутини няма да остават. Днес всичко в живота на съвременните религиозни и светски хора е временно, преходно. Умовете им са натрупани със знания, които в едно отношение са верни, а в друго отношение – неверни. И затова виждаме, че до известно време само човек разчита на някои свои мисли, чувства и постъпки. Оттам насетне той не може да разчита. За пример, старият не може да разчита нито на краката си, нито на сърцето си, нито на ума си, като младият. Защо? – Няма вече тези условия. Ако вържат краката и ръцете на един заспал човек с въже, след като се събуди, той не ще може нищо да направи. Той не ще може даже и от мястото си да мръдне. Защо? – Вързан е човекът. Такова е положението и на стария човек. Той е като вързания: върти очите си на една и на друга страна, гледа, мисли, движи се, иска да се освободи, но не може, здраво е вързан. Той усеща, че нещо чуждо е дошло отвън, което го е обвило и го държи здраво, не му дава да мърда. Това е една опитност,

която всички сте минали. Такова нещо са болестите, особено артериосклерозата, от която страдат почти всички стари хора. Докато човек е млад, той яде, пие, не мисли, че създава в себе си ред болести. Един ден го хване този, когото цял живот е угощавал, върже го здраво, обере му всичкото богатство и си заминава. Питам: къде отиде здравето, къде отиде младостта на този човек? Реално нещо ли е младостта? – Реално е, разбира се. Щом младостта е реално нещо, къде отиде тя? Младостта дохожда и заминава, както правят дъщерите на много от съвременните хора. Щом се влюбят в някой момък, те напущат бащиния си дом и отиват при своя възлюбен. По същия начин и сърцето, и умът на човека могат да се влюбят в някоя мома и да си заминат. Какво остава тогава от човека? – Нищо не остава. Той изгубва вече силите си, здравето си, съзнанието си – животът му става мрачен, безсмислен.

Следователно тялото, умът и сърцето на човека са пособия, без които той не може да живее. Те са външни прояви на човешката душа и на човешкия дух. На всяка стъпка днес човек среща противоречия. Какво би било положението му, ако той не разполагаше с тези пособия? Как би се справял тогава с противоречията? Една стъпка да направи човек, веднага ще чуе: „Така не постъпвай, така не говори“. Той вярва в Бога, но ще дойдат редица хора да го учат как да вярва. Обича хората, но те започват да го учат как да обича. Най-после той изгубва всякаква идея за вяра, за любов, не знае какво да прави. Питам: ако искате да се нахраните, каква храна трябва да дадете на тялото си? – Най-чистата, най-здравословната храна, от която да остане то доволно и да е готово да работи за вас. Не го ли нахраните, както трябва, то ще бъде недоволно от вас и няма да ви слуша. Същият закон се отнася и за сърцето, и за ума. Ако не храните сърцето си с чисти и благородни чувства и ума си със светли и възвишени мисли, те няма да ви слушат. Някои мислят, че може и без храна, или поне с по-малко храна, и то безразлично каква е тя. Не, ще храните и тялото, и ума, и сърцето си, и то с първокачествена храна. Не ги ли храните, те ще се откажат да ви служат и ще си заминат. Злото не се състои в яденето, но в лакомията на човека, много да яде. Когато ядете, пазете правилото: сладко яжте, но никога не преяждайте. Винаги оставайте по малко гладни. По-добре станете от трапезата недояли, отколкото преситени. Който обича да изяжда всичко в чинията си, до последната трошица, той не успява в живота си. Остане ли нещо в чинията ви, нека бъде за онези, които и толкова нямат. Иначе в живота ви ще настанат обратни реакции. Сега, като говоря за храненето, в широк смисъл, хранене на тялото, на ума и на сърцето, трябва да се има предвид следното хигиенично правило: във всяко нещо, което човек върши, трябва да взимат участие тялото, ума, сърцето, душата и духът му. Само при това условие и постъпката, и мисълта, и чувството ще имат сила. Във всяко нещо се изисква пълнота,

единство, връзка между частите. Трима приятели се оженили. Първият се оженил за много красива мома, която знаела само да играе, да тропа на хорото. Каквото пожелавал той, тя нищо не могла да направи, а само играела и скачала насреща му. Вторият се оженил пак за красива мома, която знаела да играе, но знаела и много хубаво да готви. Вън от това нищо не могла да направи. Третият се оженил за красива мома, която знаела и да играе, и да готви, но знаела още и къща да върти, и на мъж да услужва. Оттук аз вадя следното заключение: външните неща са израз на вътрешния живот. Ако човек само тропа и вдига прах, това още не е животът. След тропането трябва да дойде яденето. След яденето трябва да дойдат процесите на дишането, на мисленето и на чувстването. Тия процеси имат и вътрешно приложение. Казвате: „Без тропане не може ли?“ – Не може. Човек трябва да тропа. Ако момата не тропа на хорото, тя няма да се ожени. – Не може ли без женитба? – Може и без женитба, и без ядене, и без мислене, и без чувстване – без всичко може, но при друг живот. При този живот, обаче, вие трябва да разбирате дълбокия смисъл на всички тия неща и да ги прилагате разумно. Що е женитбата? Съвременните хора тепърва трябва да изучават женитбата. Те още не знаят какво представлява тя. Казано е: който иска да влезе в Царството Божие, той сам ще остане, той ще се пожертва, ще се предаде в служене на Бога. Някой казва, че женитбата е условие да научи човек закона на жертвата, на себеотричането. Не е един пътят за постигане на знания. Много са пътищата, по които могат да се постигнат знания и опитности. Вземете, за пример, живота на хората и този на птиците. Хората сами могат да си изпредат вълната и след това да си изтъкат дрехи, но същевременно те мога да отидат в някой дюкян и там да си купят готови дрехи. Обаче у птиците не е така. Те нямат пазарни места, където могат да си купят готови дрехи. Всяка птица сама трябва да изработи костюма си. Хората могат да придобият знанието си и от книги, а птиците имат съвсем особен начин за придобиване на знания. Хората не знаят пътя, по който птиците придобиват знанията си. Малките птички изпълняват точно това, което майките и бащите им са вършили. Между хората не е така. Техните деца трябва да прекарат около 20 години в училище, за да придобият известни знания. За пример, ако синът не се е учил да плава, а бащата знае, той не може да предаде по наследство това знание на сина си. Синът за своя сметка трябва да учи това изкуство. Малкото юрдече още с излюпването си знае да плава като майка си. Сложите ли едно дете във водата, то веднага ще се удави. Ако бащата на това дете не се е учил да плава, и той ще се удави във водата. Човек трябва дълго време да учи законите на плаването, да простира ръцете и краката си, за да може да плава. Ако някой влезе във водата и започне да вдига голям шум, да пляска с ръцете и с краката си, той не знае да плава. Истинският плувец се носи леко по водата, без шум, без пляскане с ръце и крака. Той е голям майстор, леко се извива ту на

корем, ту на гръб, ту на една и на друга страна, ту се гмурка под водата, ту излиза на повърхността. Плаването е изкуство. Ако хората вдигат голям шум с добродетелите си, те не знаят да плават. Ако вдигат голям шум с краката си, те не знаят да ходят. Човек трябва да върви тихо и спокойно, да не вдига шум нито с краката, нито с ръцете си. Казвам: за всяко нещо има ред правила, които човек трябва да приложи в живота си. Много хора седят наготово, очакват от другите, а те се ровят цял ден в книгите на миналото, да търсят произхода си. Те искат да докажат на другите, че са от високо произхождение, че в жилите им тече царска кръв. Днес положението се е изменило, обаче. Указва се, че никой вече не ги признава нито за царе, нито за князе, нито за графове. Какво трябва да правят те? – Ще работят като всички хора. Преди всичко кръвта не може да бъде нито царска, нито княжеска, нито графска. Под думата „царска кръв“ се разбира кръв, която е абсолютно чиста и може да способства за правилни мисли, чувства и постъпки. Кръв, която не способства за правилен живот, не е царска. Кое е за предпочитане: да се роди човек в царски дом, но да бъде хилав, болнав, или да се роди между овчарите, но да бъде здрав? По-добре е човек да бъде прост овчар, но здрав, отколкото царски син, но болен. Ако царският син е здрав, той е за предпочитане пред простия, но болен овчар. Под думата „прост човек“ разбирам онзи, който има здравето в себе си, но не го оценява. Той всеки момент може да го изгуби. Изобщо, хората не оценяват онова, което природата им е дала.

За пример, докато са млади, те не оценяват младостта си. Като я изгубят, тогава я ценят. Докато имат хубави мисли и чувства, те не ги оценяват. Щом ги изгубят, тогава ги ценят. Жалко е, когато човек не може да събуди в себе си никаква хубава мисъл. Жалко е, когато в него не могат да се явят красиви подтици. Защо? – Защото няма външни стимули. Момъкът се въодушевява от някоя млада мома и може да пише. Старият не се въодушевява от младата мома и не може да пише. Старият се въодушевява от идеята за Бога и пише. Младият не се въодушевява от тази идея, не може да пише. Забелязано е, че когато поетите остаряват, те започват да пишат за Бога. Да мислиш за Бога, и това е любовна работа. Когато старият започне да мисли за Бога, той вече се подмладява. Тъй щото, иска ли човек да се подмлади, той трябва да намери такъв обект за мисълта си, който да не остарява. Едно е важно: младият трябва да бъде млад, и старият трябва да бъде стар. Ако дигизирате един стар човек, да го облечете с дрехи на млад и смените мозъка му с мозъка на млад човек, старият пак ще си остане стар. И ако по същия начин дигизирате младия да го превърнете в стар, той пак ще си остане млад. При каквито условия поставите човека, младият ще си остане млад, и старият ще си остане стар. Искате ли да се подмладите, трябва да се свържете със закона на единството: между постъпките, мислите и чувствата ви трябва да има

пълна хармония. В това отношение тялото е едно училище; сърцето е друго училище и умът е трето училище. Значи едновременно човек трябва да следва тези три университета. Камъните, на които седим сега, представляват тялото. Слънцето, което изгрява, представлява сърцето. Аз, който говоря, представлявам ума на човека. Остават още два университета: университетът на човешката душа и университетът на човешкия дух. Те са двете последни инстанции, през които човек минава. Ако човек не може правилно да се обхожда със своето тяло, ум и сърце, той не може да се обхожда със своята душа и дух. Каквито са законите за тялото, за ума и за сърцето, такива са законите и за душата и духа. Ако човек не може правилно да се обхожда със себе си, той не може да се обхожда и с другите. Всички трябва да имате правилна обхода и в трите посоки: в телесната, в сърдечната и в умствената. Ако човек не зачита пътя, в който върви, той на Бога не може да служи. Трябва да знаете, че земята, по която стъпвате, е тяло на някое живо същество. Хората живеят като мъмарци в кожата на земята. Ако те не живеят, както трябва, и не спазват законите ѝ, един ден тя ще ги изхвърли вън от кожата си. Причината, където хората умират, е тази, че земята не ги иска и ги изхвърля навън. В Стария Завет някъде е казано: „Не грешете, да не би земята да ви избълва“. Казвам: не грешете, да не би животът, тялото ви, сърцето ви и умът ви да ви избълват. И тъй, вие трябва да имате правилни схващания за нещата, за да имате добър живот. Всяка добра постъпка е израз на тялото; всяка добра мисъл е израз на ума; всяко добро чувство е израз на сърцето. Представете си, че човек не може да приеме за тялото, за ума и за сърцето си съответна храна. Какво ще стане с него? Тялото му ще заболее, а умът и сърцето му ще се атрофират, няма да изпълняват функциите, за които са предназначени. Кой спъва тялото, ума и сърцето на човека? – Той сам се спъва. Никой не е в състояние да спъне човека в пътя на неговото развитие. Днес вие учите, а един ден ще кажете: „Като умрем, ще напуснем тялото си“. Когато човек напусне физическото си тяло, той влиза в друго тяло. Той влиза от едно тяло в друго, както се мести от една къща в друга. Следователно човек трябва да желае здраво тяло, здраво сърце и здрав ум. Желае ли за себе си това, той трябва да желае същото и за другите хора. Защо? – Защото хората взаимно си влияят. Ако живеете между болни хора, вие ще изпитате тяхното състояние. Ако живеете между здрави хора, и вие ще бъдете здрави. В силата на този закон човек трябва да пожелае в душата си да има здраво тяло, благородни чувства и светли мисли. Това трябва да желае и за своите близки. Съвременните хора не спазват този закон. Те не си помагат, вследствие на което повече затрудняват живота си. За пример, виждате, че един човек си хапва повече, вие веднага се нахвърляте върху него, че яде много. Така е, много яде човекът, защото не знае законите, защото не може да си намери съответна храна. Всеки човек трябва да знае колко тежи и съобразно теглото си трябва да употребява нужното

количество храна. Според моите изчисления, ако човек тежи 60 килограма, той трябва да употребява на ден само 150 грама храна, но чиста, префинена. Има храни, от които и два килограма да употреби човек, пак гладен ще остане. Друго важно положение. Хората казват, че Бог е навсякъде, че Той прониква всичко. Обаче, видят ли млад момък и мома да се разговарят, те веднага казват: „Какво са седнали тия там на приказки? Не е добре да се излагат така пред света, да се занимават с любовни работи". Тези хора едно говорят, друго мислят. Те казват, че Бог е навсякъде. Щом е така, защо не мислят, бе Бог в младата мома се разговаря с Бога в младия момък? Това показва, че тия хора не са последователни в мислите си. Според тях излиза, че Бог е навсякъде, но не и между младите, които се обичат. Щом Бог е навсякъде, Той е и между младите. Какво лошо има тогава, че те се разговарят? След това ще започнат да разправят, че младият човек не бил момък, но бил женен.

Питам: щом Бог е между тях, какво лошо има в това? За Бога и женените и неженените са еднакви. Бог никого не е пратил на земята женен. Хората отпосле са се женили. – Ама не било морално женен човек да говори с млада мома. Кой морал учи това, човешкият или Божественият? Питам: какво нещо е моралът? Истински морал е онзи, който при всички условия на живота, през всички времена и епохи е останал един и същ. Всички хора са опитали човешкият морал. Нека направят един опита да видят резултатите на Божествения морал. Нека една жена остави мъжа си свободен, да не го ограничава, да не се съмнява в него. Щом го види да приказва с друга жена, или с някоя мома, нека си каже: „Господ е между тях". Каже ли така, нека спокойно си гледа работата, без никакво смущение и съмнение. Постъпва ли всякога така, тази жена ще забележи, че мъжът ѝ от ден на ден се поправя; жената, децата, домът му стават по-мили, и той е готов на големи жертви за тях. Съмнява ли се жената в мъжа си, живее ли с човешкия морал, той все повече ще се разваля, ще охладнява към дома си, докато един ден вдигне ръка и каже: „Дотегна ми вече това робство! Не искам вече нито жена, нито деца. Искам да бъда свободен!" Същото може да стане и с жената. Бог е създал света, дал е свобода на хората, а те сами се ограничават, като искат и Бога да заставят да постъпва като тях. Съвременният морал не може да запази нито жените, нито мъжете. Една жена може да е ограничена външно, а вътре в себе си да мисли за друг мъж. Чрез външно ограничение хората не могат да се опазят. Нищо не може да запази човека от падение, ако той няма в себе си закон или морал, който да го ръководи как да постъпва. Да бъде човек свободен, това подразбира да остави Бога свободно да действа в него. Ако Бог действа в човека, ние знаем, че Бог е Любов, и следователно не трябва да се смущаваме нито за себе си, нито за другите. Защо? – Защото Любовта никому зло не прави. И тъй, злото не се състои в любовта между

хората, но в изопачаването на любовта. Любовният поглед е сила, той чудеса прави. Някой иска да покаже, че има любов към някого, иска да го излъже и започва да го гледа втренчено, прави разни гримаси, движения с очите си. Не, ако погледът на човека е пълен с Любов, той ще може да вдигне болния от леглото му, да оздравее веднага. От такъв поглед тъжният става весел, мрачният придобива светлина. Опасното в любовта е, когато се дава предпочитание на едного. Това проявление поражда ревност, а ревността не е израз на Божията Любов. Ревността се явява в неразбраната любов между хората. Когато нямате пълно доверие в някого, у вас се ражда ревност, подозрение, съмнение. Ако се съмнявате в едно малко дете, като го пращате да купи нещо в едно шише, първо ще му кажете: „Гледай да не счупиш шишето!“ Имате ли доверие в това дете, няма да му кажете нищо. Вие знаете, че то е внимателно и ще бъдете напълно спокойни.

Казвам: ако искате да се развивате правилно, вие трябва да бъдете свободни по ум, сърце и воля, а също така да оставяте и другите свободно да се проявяват. Човек не може изведнъж да придобие свобода. Още повече някои са сатурнови типове и по естество са крайно подозрителни. Те трябва да се пазят даже от сянката си. В това отношение човек трябва да се познава, да знае как да се справя. Подозрителният човек прилича на скъперника от Молиера, когото веднъж обрали. Той започнал да вика, да претърсва цялата къща, двора, градината и когато го запитали, в кого се съмнява, той казал: „Във всички хора се съмнявам, във всички окръжаващи, в целия свят“. Питам: възможно ли е всички хора да са лоши? Възможно ли е всички хора да са крадци и разбойници? Следователно, когато се говори за Любовта, тя не трябва да предизвиква ревност или подозрение; тя трябва да внася живот. Ако една млада, но болна мома, срещне здрав, красив момък и сърцето ѝ трепне, тя веднага ще се почувства по-добре. Като го види на другия ден, очите ѝ ще светнат. На третия ден вече тя ще бъде бодра, весела и ще оздравее напълно. Значи Любовта внася сила в организма на човека. Аз взимам младата мома като общ принцип. Когато старият, болният види Любовта, здравето му се възстановява, сърцето му започва правилно да тупти, умът му се изменя, започва да мисли добре. Така става с всеки човек, когато Бог влезе в тялото, в ума и в сърцето му. Желая ви сега, от Любовта, която имате в себе си, ако сте болни, да оздравеете; ако сте недоволни, да станете доволни; ако сте тъжни, да се развеселите. Време е вече да се откажете от дребните идеали, които имате в живота си. Напуснете любовта, от която умират и птици, и млекопитаещи, и хора. Който е попаднал в ноктите на тази любов, той е осъден на смърт – нищо повече.

Христос казва: „Който ме люби, той ще опази моите заповеди и ще

придобие живот вечен“. На друго място е казано: „Целунете се и се прегърнете с целование свето“. Днес хората са изопачили целувката. Изобщо, те не се целуват, а когато се целуват, правят това тайно, никой да не ги види. Тази целувка не е свята. Едно трябва да имате предвид: да не изгубите светостта и чистотата в чувствата си. Изгубите ли тази светост и чистота, вие ще изгубите здравето на тялото, на сърцето и на ума си. Изгубите ли това нещо, вие се лишавате от Божията Любов. Човек трябва да се пази от греха като от чума. Изопачената любов води към греха. Днес някоя мома се влюби в един момък и веднага го ограничава. Тя иска да му сложи юлар, да го върже, цял живот да я гледа. Това не е любов, това е робство. Съвременният свят се нуждае от свободни хора по тяло, по ум и по сърце, а не от роби. Изкуство е човек да се освободи, да се повдигне над условията, в които днес живее. Човек се намира под влиянието на ред тежки условия, от които трябва да се освободи. Мислите и чувствата на хората, общественият строй, моралът, както и ред още условия влияят на човека и го ограничават. Всичко това един ден той трябва да преодолее, да придобие истинска, разумна свобода, от която да се ползва той, както и окръжаващите. Оставете човешкия морал настрана и живейте по Божествения, според който сте дошли на земята да бъдете проводници на Божията Любов по тяло, по ум, по сърце, по душа и по дух. Само по този начин ще бъдете вътрешно свободни. Вътрешно свободният човек съзнава, че постъпката, която е извършил в даден момент, е права. Новият живот носи в себе си тази вътрешна свобода. Тази свобода прави човека силен, готов да приложи Божествените идеи, Божията Любов. Любовта изисква жертви. Всички трябва да бъдат готови на услуги, без да се използват едни други. Който живее по закона на Любовта, всеки ден трябва да усеща в себе си малка придобивка, прилив на живот. Живеете ли по този начин, вие ще придобивате повече и ще давате повече.

Казвам: вие трябва да спазвате законите на тялото, на ума и на сърцето. Ако не спазвате тия закони, ще изгубите живота си. Защото всяка лоша мисъл, всяко лошо чувство и всяка лоша постъпка носят смърт. Мине ли една лоша мисъл през ума ви или едно лошо чувство през сърцето ви, помислете какво Бог изисква от вас и като си отговорите, на мястото на лошата мисъл и на лошото чувство сложете една добра, положителна мисъл и едно благородно чувство. Щом казвате, че Бог живее навсякъде и във всички, тогава погледнете на хората като на Божии създания и лесно ще излезете от всички трудни положения. Щом Бог живее във всички хора, тогава отношенията помежду им трябва да са прави. Ако намирате, че отношенията между хората не са прави и ги съдите, ще знаете, че Бог не живее между тези хора. С една дума казано: Не коригирайте постъпките на Любовта. Ако коригирате постъпка, която е произлязла от Божията Любов, вие ще се натъкнете на големи нещастия. Бог не търпи никакви

корекции. Ако нещата са Божествени, благодарете, че сте имали възможност да ги видите. Ако пък не са Божествени, направете ги да бъдат такива. Сега, желая ви да имате помежду си вътрешно разбиране. Стремете се всички процеси в тялото, в ума и в сърцето ви да стават свободно. Ако се явят някои противоречия, не се безпокойте, те са в реда на нещата. Противоречията се отнасят към друг свят. Те ще съществуват дотогава, докато човек влезе в хармония с Бога. Да сме в хармония с Бога, това подразбира да мислим, да чувстваме и да постъпваме като Него. Вървим ли успоредно с Бога, ние ще придобием вътрешна свобода и хармония. Мнозина са започнали да остаряват от безлюбие, понеже не мислят и не чувстват правилно. Такива хора са престанали да ядат, да мислят и да чувстват правилно и не им остава нищо друго, освен да чакат смъртта си. Не, това не е живот. Това е преждевременна смърт. Основната мисъл, която трябва да остане в ума ви, се отнася до хигиената на тялото, на ума и на сърцето. Има един велик закон, който регулира човешкото сърце. Казано е в Писанието: „Ще им отнема каменното сърце и ще им дам плътско. И тогава ще ме познаят от малък до голям". Това значи: ще им дам нов закон за сърцето, да знаят как да постъпват спрямо себе си и спрямо другите хора. Питам: какво трябва да прави реката, която минава покрай дърветата? – Тя трябва да остави нещо от себе си. Какво трябва да прави човек, като минава покрай хората? – И той трябва да остави нещо от себе си. Ако те са били мъртви, той да ги пробуди, да ги запали и да светнат. Ако сърцето на човека е хладно, той не може да свърши никаква работа. Без здраво сърце кръвообращението не става правилно. Без здрав мозък мисълта не се извършва правилно. Без здрави мускули никаква работа не се върши. Здрави мускули, здраво сърце, здрав ум се изискват от човека. Преведете тези неща във вашия живот, за да можете да ги приложите.

Изявявай Божията Любов, без да се страхуваш.
Изявявай Божията мисъл, без да влизаш в противоречие със себе си.
Постъпвай, както Бог постъпва, без да съжаляваш.
Всякога изявявайте Божиите мисли, чувства и постъпки, та като видите двама души, които се обичат, да знаете, че Бог е между тях. Щом Бог е между тях, следвайте и вие техния пример. Казано е в Писанието: „Любовта зло не прави".

Беседа от Учителя, държана
на 16 август 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_08_17 Ценни мисли из книгата на Великия живот (VIII)
рилска беседа

ЦЕННИ МИСЛИ ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ (VIII)

Пътят на живота за невежия е труден.
Пътят на живота за разумния е лек.
Отваряй вратата на живота, когато слънцето изгрява.
Затваряй вратата на живота, когато слънцето залязва.
Разбраното противоречие за едни носи радост, за други – скръб.
Ако скърбиш за това, което си разбрал, ти не си познал живота.
Ако се радваш за това, което си разбрал, ти си схванал светлите страни на живота.
Носи запалената свещ пред себе си, и пътят ти ще бъде осветлен.
Мисли само за това, което носи живот в себе си.
Ако искаш да бъдеш здрав, мисли за радостта и веселието.
Ако искаш да бъдеш богат, мисли за знанието и търпението.
Ако искаш да бъдеш силен, мисли за светлината.
Ако искаш да се не спъваш, бъди всякога доволен, без да има защо.
Бъди доволен в недоволството си.
Бъди радостен в скръбта си.
Бъди весел в непостижението си. Постижението за едного е непостижение за другиго; а непостижението за другиго е постижение за тебе.
Ако видиш, че грешникът греши, дошло е време за тебе да станеш праведен.
Ако видиш светия човек и не разбереш неговата святост, има условия да паднеш.
Не очаквай много от огъня, където всичко изгаря.
Не очаквай много от богатството, където всичко се изгубва.
Не очаквай много от деня, където слънцето залязва.
Не съжалявай за това, което си забравил.
Радвай се на това, което помниш.
Не дръж сметка за счупените стомни на своите ближни.
Не се спирай да преброяваш прашинките по пътя.
За скъсаните дрипи не плачи.
На калната вода паметник не прави.
Не търси доброто, което съблазнява – то не е за тебе.
Не търси богатството, което уморява – то не е за тебе.
Не търси знанието, което разстройва – то не е за тебе.
Помни: ти не си пратен в света да разрешаваш всичките противоречия. Ти си пратен да живееш. Ако научиш това, ти много ще придобиеш; ако не

научиш това, много още има да се прозяваш.
Знай, че пътищата на изгряващото слънце и пътищата на залязващото слънце се различават.
Пътищата на младия и на стария, на добрия и на злия, на любещия и на мразещия, на мъдрия и на невежия, на човеколюбивия и на насилника също така се различават.
Не съжалявай, че имаш само една уста.
Не скърби, че имаш само един език.
Не се безпокой, че са ти останали само два крака.
Не мечтай да имаш две глави.
Когато работиш, дръж ръцете си винаги спокойни.
Не окачвай завеса на очите си.
Не изгасвай свещите на сърцето си, когато слънцето изгрява.
Не късай цветята, когато цъфтят.
Обичай светлината и свободен бъди.

– 17 август 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_08_18 Ценни мисли из книгата на Великия живот
рилска беседа

ЦЕННИ МИСЛИ ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ (IX)

Считай първия ден – ден на твоя дух – ден, в който светлината се е проявила.
Считай втория ден – ден на твоята душа – ден, в който Любовта се е проявила.
Считай третия ден – ден на твоя ум – ден, в който знанието се е изявило.
Считай четвъртия ден – ден на твоето сърце – ден, в който съзнателният живот се е проявил.
Считай петия ден – ден на твоята воля – ден на твоите сили, които са дошли да ти помагат.
Считай шестия ден – ден на Вечното Слово, което те е озарило и поставило господар на твоята съдба.
Считай седмия ден – ден на Бога, Вечното Начало на всичко – ден на природата, от която всичко трябва да се учи – ден на твоята почивка, когато служиш на всички добродетели.
Помни, че си роден, за да бъдеш разумен. Не давай място на безумието.
Помни: Който следва пътя на Истината, той е всякога свободен. Който следва пътя на Доброто, той е всякога добър. Който следва пътя на Мъдростта, той е всякога умен.
Пази неопетнена свещената връзка с Този, Който те е родил. Само тогава ще придобиеш онова, за което копнееш: сила, красота, доброта и разумност.

– 18 август 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_08_19 Открити
рилска беседа

ОТКРИТИ

Ще прочета първа глава от Деянията на апостолите. Размишление върху стиха: „А Бог нам откри“.

Постоянно се радвай, когато светлината на Божествения свят те озарява и пътя ти показва. Казано е: Бог е светлина, и където е светлината, там Бог действа. Който разбира светлината, в нея той ще познае тихия глас на Бога, Който говори ободрително на подвизаващата се душа в живота. За онзи, който разбира светлината, мъглите в съзнанието му ще се разпръснат и слънцето ще изгрее, както това става сега пред нас. Щом се усъмни, мъглите отново ще дойдат. Мъглата, която днес ни обикаля, е символ на състоянието, в което вие се намирате. Вие образувате тази мъгла. Вятърът, който днес духа, представлява Божията мисъл, която постоянно работи върху съзнанието на човека да разпръсне мъглите. Сама по себе си мъглата не е опасна. Опасността се състои в това, че в мъгливо време човек изгубва посоката на движението си. Падне ли мъгла, седни на едно място и размишлявай. Мръднеш ли от мястото си, ти ще се изгубиш. Мъглата показва, че няма условия за движение. Сега, като наблюдавате, виждате как слънцето ту се покаже, ту се скрие. Мъглата не може изведнъж да се вдигне. Същото нещо става и с вас. Тъкмо хоризонтът ви се изчисти, слънцето се покаже, и Господ рече да ви предаде един урок, но веднага дойдат отрицателни мисли и чувства в ума и сърцето ви, и хоризонтът ви отново се замъгли. Вие изгубвате благоприятния момент и трябва да чакате новите условия. Един нумизматик намерил една златна стара монета, на която имало нещо написано. Той я дал на слугата си да я измие леко само от пръстта или от полепените нечистотии върху нея. Слугата взел монетата и от голямо усърдие я изчистил така хубаво, че изтрил и надписа ѝ. Желанието му било да я лъсне, да светне. Занесъл монетата на господаря си и му казал: „Господарю, много хубаво изчистих монетата. Не може да не останеш доволен, тя цялата блещи. Така я лъснах, че нищо не е останало на нея“. Господарят погледнал монетата и със съжаление констатирал, че монетата изгубила ценността си. Наистина, чиста, лъскава била, но написаното върху нея изчезнало.

Казвам: и съвременните хора се намират в положението на лъсналата монета. Някои искат преждевременно да станат свети. И наистина, те успяват: изтъркат всичко от себе си, светнат, но и светостта, която Бог е вложил в тях, изчезва съвсем. Други искат да станат красиви. Стават красиви, но с това заедно изтъркват и красотата, която Бог е написал върху

тях. Тъй щото, човек може да стане такъв, какъвто пожелае, но ще изгуби онова ценното, което Бог е написал върху него. Истинската красота не е нещо постоянно, каквото е маската върху лицето на маскирания. Красотата е нещо непрекъснато, тя изразява великите подтици на човешката душа, но същевременно тя се мени. Красив е човек, когато доброто е описано на неговото лице. Красив е човек, когато всичките добродетели, една след друга, се описват на неговото лице. Каква по-голяма красота ще намерите от слънцето? Красиво е слънцето, понеже постоянно изпраща своята светлина и топлина. Какво би станало със света, ако слънцето престане да изпраща светлината и топлината си? – Няма да има живот. Щом животът престане, и красотата ще изчезне. Днес съществува красота, защото животът съществува. Слънцето пак изгря, за да видите неговата красота. То е красиво, защото обича и прави всичко около себе си красиво. Красив човек е онзи, който всичко около себе си прави красиво. Чист човек е онзи, който всичко около себе си прави чисто. Където мине, той все чисти. Търсѝ онази красота, която носи образа на Бога в себе си. Красотата на Бога се състои в това, че Той едновременно държи в ума си живота на всички същества. Той има предвид техните нужди, страдания, скърби и ги напътва в правия път. Той улеснява всички същества и в радостите, и в скърбите им. Които се радват, те са работници при Бога. Тези, които скърбят, са готовановци, наготово чакат. Това значи: които скърбят и не се радват на скръбта си, те са готовановци. Който иска да не е готованец, щом дойде скръбта при него, той ще я приеме учтиво, ще се зарадва и заедно с нея ще отиде на нивата да работи. Светът се нуждае от радостни хора, които работят на нивата и донасят хляб. Днес повечето хора скърбят и чакат наготово да ядат. Който иска да бъде работник на Божията нива, той трябва да се радва при всички условия на живота. Казвам: бъдете радостни и весели и вярвайте в разумното. Ако не вярвате в разумното, вие сте готовановци. Ако се обезвериш, ако станеш лош човек, ти си готованец. Вълкът е един готованец, който от сутрин до вечер мисли как ще му падне някоя жертва. Той наготово яде. По цели дни той философства: „Едно време имаше повече ядене, а сега настана голяма сиромашия. Тежки времена дойдоха!“ Така и много хора се оплакват от тежките условия на живота. Те плачат, проливат сълзи, но от плача им условията не се подобряват. Когато времето плаче, тревите и цветята се ползват, но не и хората. В такова време хората се изпокриват, бягат в домовете си. Защо се крият? – За да не заплачат и те с времето заедно. И тъй, растенията, които разбират вътрешния смисъл на дъжда, приемат росните капчици в себе си, за да ги утешат. Росните капчици са деца, които някога са изгубили майка си и непрекъснато я търсят. Растенията ги утешават, казват им да не плачат, защото един ден те ще намерят майка си. Те им дават първия урок в живота. Казвам им: вие сте богати. Отворете торбичките си да видите какви богатства носите със себе си. Щом отворят

торбичките си, растенията взимат богатствата им и им показват пътя, по който могат да намерят майка си. Следователно, когато мъглата дойде при тебе, не плачи заедно с нея, но ѝ кажи: „Не бой се, ти ще намериш майка си“. Не плачи за това, за което другите плачат. Когато колата се счупи, какво трябва да правиш: да плачеш ли, или да се заемеш да я поправиш? Плачът спасява ли човека? – Не, плачът само утешава. Когато плачеш около умрелия, ще го съживиш ли? Ако можеш да го съживиш, плачи; ако не можеш да го съживиш, поне не го смущавай. На умрял човек тъпан бие ли се? Ако може да чуе, удряй тъпана, колкото искаш; ако не може да чуе, поне времето си не хаби.

За направени погрешки не плачи.
Изправяй погрешките си и мисли.
Радвай се за всяка направена погрешка, защото имаш възможност да я изправиш и да познаеш силата си.

Тези мисли може да ви се виждат противоречиви, но те почиват на известен закон. На какво се дължат погрешките? – На неразбиране. Когато някое разумно същество ви каже една велика мисъл, която не можете да разберете, вие непременно ще сгрешите. Значи зад всяка погрешка се крие една велика мисъл. Щом разберете погрешката си, ще разберете и великата мисъл, която се крие зад нея. Тъй щото, всяка погрешка води към добро. Ще ви дам един пример, да видите как можете да направите една погрешка. Дават ви едно змийско яйце и ви казват да го държите на студено. Ако го държите на топло, то ще се излюпи, и един ден ще пострадате от него. Вие взимате яйцето, но се интересувате какво може да излезе от него. Казвате си: „Ще сложа яйцето на топло, да видя какво ще се излюпи“. Слагате яйцето на топло и след известно време от него излиза едно малко змийче. Вие се радвате на малкото змийче, храните го и то расте, става голяма змия. Един ден тази змия се увива около вас и започва да ви души. В това отношение на змията не може да се разчита.

Много от противоречията в живота се дължат на това, че хората само констатират нещата и там спират. Те казват, за пример: „Слънцето е извор на живота. То има влияние над нас и т.н.“ Обаче това още не е знание. Да констатираш нещата само, без да ги проучиш и приложиш, това не е наука, нито знание. Ако човек би имал онази положителна наука, да разбира, за пример, от цветовете и тяхното приложение, той би направил чудеса с тях. И тогава, ако прекара червения цвят върху умрял човек, той ще го съживи. Ако прекара червения цвят върху един прост човек, той ще стане учен. Цветовете са храна за хората. Цъфтенето на цветята крие в себе си велика сила, както за самите тях, така и за хората. Голямо нещастие е да живее човек в света без цветя.

Когато студът иде на гости, обличай най-дебелата си дреха.
Когато топлината иде на гости, обличай най-тънката си дреха.
Когато гладът иде на гости, затваряй и двете си врати.
Когато ситостта иде на гости, отваряй и двете си врати.
Когато си здрав, работи.
Когато си болен, почивай.
Когато си сиромах, радвай се.
Когато си богат, плачи.

Аз взимам думата плач не в обикновен смисъл. Всяко нещо, което плаче, е живо. Всяко нещо, което не плаче, е мъртво. Източните философи казват, че човек трябва да престане да плаче. Казвам: да престане умният да плаче, разбирам. Обаче опасно е, когато глупавият престане да плаче. За глупавия плачът е необходим, той е на мястото си, той е благословение за него. Пуснали един голям мързеливец в една стая, в която с помощта на помпа вкарвали и изкарвали вода. Отворили крана на чешмата и оставили водата да тече в стаята, да видят какво ще прави този мързеливец. Водата бързо текла в стаята и дошла до глезените на мързеливеца. Той седял, не мърдал от мястото си. Водата се изкачвала все по-високо, дошла до коленете му, той пак не мърдал. После се изкачила до шията му. Едва сега той се замислил какво да прави, защото положението вече станало опасно. Тогава той взел помпата и започнал с нея да извлича водата, да я изхвърля навън. От този пример се вижда, че у всички хора има един мързел, наречен свещен мързел. Много хора, докато минават за светски, те са работливи. Щом станат религиозни, те се отпущат, подават се на мързела и не работят. Те започват само да съзерцават. Това съзерцание не е нищо друго, освен мързел. Като светски хора, те знаят, че трябва да копаят, да разорат нивата да я посеят и след това вече очакват, каквото Бога даде. Обаче, като духовни, те нито копаят, нито орат, нито сеят, очакват дано Бог им даде нещо. Ако не получат нещо, те се разочароват. Следователно човек не трябва да изпада в крайности. Докато живее на физическия свят, той трябва да работи и физическа, и сърдечна, и умствена работа. Щом стане духовен, той трябва да работи още повече и то и в трите свята. Разликата в работата на светския и на духовния човек е следната: един земеделец от света ще посее, например, сто декара земя и ще получи някакъв резултат. Един духовен човек ще посее само десет декара земя, но класовете ще бъдат много по-едри и с по-голям брой зърна. С други думи казано: светският човек ще сложи на гърба си един камък 100 килограма тежък и ще се хвали със силата си. Един духовен човек ще сложи на гърба си един къс злато от 10 килограма и ще се хвали с разумността и знанието си. Чий товар е по-ценен? Когато човек носи в главата си една мисъл, той трябва да знае камък ли е тя, или злато. Умният, като види, че тази мисъл е тежка

като камък, той ще я изхвърли от главата си. Глупавият, обаче, ще я носи и ще плаче, ще търси някой да го освободи. Който плаче, той има някаква скрита мисъл в себе си. Наблюдавал съм как някое малко дете плаче. Докато майка му е наблизо, то плаче, озърта се, чака да дойде майка му да го утеши. Колкото повече го утешава майката, то повече плаче. Щом майка му се отдалечи и престане да го утешава, то млъква и тръгва подир нея. Възрастните пък плачат, когато искат да смекчат сърцата на окръжаващите. Изобщо, каквато и да е причината за плача, той е на мястото си. Казано е в Писанието: „Ще обърша сълзите им“. – Кога? – Когато истинският живот дойде. Щом истинският живот дойде, плачът ще престане. Тогава ще се явят изворите на живота. Умният човек, който се намира пред изворите на своя живот, никога не плаче.

Кой е умен човек? – Умен е онзи, който може да смени плача в радостта.
Умен е онзи, който може да смени скръбта в утеха.
Умен е онзи, който може да смени отчаянието в надежда.
Умен е онзи, който може да смени омразата в любов.
Умен е онзи, който може да смени невежеството в знание.
Умен е онзи, който може да смени неправдата в правда.
Умен е онзи, който може да смени робството в свобода.
Умен е онзи, който може да смени сиромашията в богатство.
Умен е онзи, който може да смени смъртта в живот.
Умен е онзи, който и в най-голямата тъмнина може да намери пътя към Бога.

Беседа от Учителя, държана
на 20 август 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_08_19 Делата Божии
рилска беседа

ДЕЛАТА БОЖИИ

Ще прочета 9-та глава от Евангелието на Йоана. Отговори Исус: „Нито е той съгрешил, нито родителите му, но да се явят делата Божии на него". (– 3-ти стих.)

Ще дам едно малко обяснение върху слепородения, за когото се говори в прочетената глава. Ако видите сутрин кепенците на някоя къща затворени, какво лошо има в това? Кой е виновен, или кой е сгрешил, че кепенците са затворени? – Никой не е виновен, никой не е сгрешил. Кепенците са затворени, защото хората още си почиват. Като се събудят, те ще отворят кепенците, ще видят външния свят, ще видят Славата Божия. Такова било положението на този сляпороден. Запитали Христа: „Кой е сгрешил, че кепенците му са затворени, бащата или майката?" – Нито той, нито бащата, нито майката, но да се явят делата Божии на него. Следователно кепенците на хората се отварят, когато те трябва да видят Славата Божия, делата Божии. Кепенците се затварят, когато те почиват. Противоречието, което се явява тук, е следното: как е възможно човек да се е родил сляп без да е сгрешил? Казвам: няма слепи хора в света. Когато хората спят, всички са слепи. Щом се събудят, очите им се отварят, и те прогледждат. Размишление върху 35-ти стих от прочетената глава: „Чу Исус, че са го изпъдили вън, и като го намери, рече му: „Ти вярваш ли в Сина Божия?" Изводът от този стих е, че великият свят се интересува от човека, иска да знае защо са го изпъдили. Когато хората те изпъдят вън, само тогава Христос ще те намери и ще те запита: „Ти вярваш ли в Сина Божия?" Обаче, за да те изпъдят, това показва, че очите ти са отворени. Слепият човек никой не пъди вън. Щом се отворят очите му, тогава го пъдят вън. Значи могат да изпъдят вън само хора, очите на които са отворени. Казвате: „Как ще познаем кой човек е сляп, и кой е с отворени очи?" Ще ви дам няколко мисли да видите как се познава човекът. За да познаеш човека, погледни го в очите, погледни го в ушите, погледни го в носа, погледни го в устата, погледни го в ръцете, погледни го в краката и след това тегли права линия отгоре до долу. Ако главата му е светла, ако краката му са топли, това е човекът. Ако при главата на този човек можеш да прочетеш книгата на своя живот, той всякога може да ти бъде приятел. Ако при краката на този човек можеш да сготвиш своето ядене, той всякога може да ти бъде полезен. Сега ще ви дам още няколко мисли за приложение в живота.

Ако в пътя на живота, в който си тръгнал, твоята звезда постоянно изгрява,

ти си в пътя на светлината. Ако в пътя, в който си тръгнал, твоята звезда постоянно залязва, ти си в пътя на тъмнината.
Следвай пътя на водата: където минеш, мий и задигай всичко.
Каквото намериш по пътя, търкаляй, обръщай, макар и да окаляш.
Ходи и там, където не те канят.
Излизай оттам, откъдето те пъдят.
Младата булка вода не кани, тя изпраща водата.
Понякога хубавите семена и в калта добре растат.
Кал, която не можеш да впрегнеш на работа, показва твоето невежество.
Кал, която можеш да впрегнеш на работа, показва твоето знание.
Водата е и в океана, и в морето, и в езерото, и в локвата, и в дъждовните капки, но различно се проявява. В океана водата дава угощение на големите риби, в морето – младите забавлява, в езерото – малките отглежда, в локвите – жабите всред лято на сухо оставя.
Ако си на угощение, в океана си; ако си на забавление, в морето си; ако се клатушкаш като лист, в езерото си; ако си без петаче в джоба, в локвата си.

Когато локвата изсъхне, жабите започват да скачат от едно място на друго. Те приличат на малките деца, които прескачат въжето от едната и от другата страна. Трябва ли да плачеш за изсъхналата локва на страданието? Трябва ли да се отчайваш за изсъхналата локва на мъчението? Следвай пътя на жабите. Защото жабите най-много пеят, когато наближи време локвата да изсъхва. Думите на жабешката песен са: „кум-кво-ква“ – дойде време за човешкото спасение.

В началото на лятото вие слушате вестта на тези Божии пророци, които се провикват от изсъхналите блата: „Свестете се хора и тръгнете в пътя, който води към голямото море“.

Всяка форма на Духа е написан лист от великата книга на живота. Блажен е онзи, който може да чете по този лист.
Има две важни книги: книгата на живота и книгата на смъртта. Листата от книгата на живота нито овехтяват, нито съхнат, нито се откъсват, нито се изгубват. Те винаги са здрави, сочни, като пресните плодове. Листата от книгата на смъртта са сухи и разхвърляни по цялата земя. Не плачи за нейните изсъхнали листа. Не тъгувай за нейните листа, разхвърляни по цялата земя. Благословен е онзи дом, който е изчистен от изсъхналите листа на смъртта.

Ум, населен със светли мисли, сърце, обитаемо от светли чувства, и воля, изразителка на благородни постъпки, са вечните подтици на Духа на Доброто. Непрестанно следвай този път.

Когато господарят идва, вратата се отваря. Когато господарят влиза, вратата се затваря. Когато Духът идва, вратата на твоето сърце се отваря. Когато Духът влиза, вратата на твоето сърце се затваря. Всяко отваряне и затваряне на вратата подразбира завършен разумен процес. Не отваряй вратата, преди Духът да е дошъл. Не затваряй вратата, преди Духът да е влязъл.

Беседа от Учителя, държана
на 19 август 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_08_21 На живите
рилска беседа

НА ЖИВИТЕ

Ще прочета 15-та глава от Евангелието на Йоана. Размишление върху стиха: „Бог не е Бог на мъртвите, но Бог на живите".

Когато човек наблюдава изгрева на слънцето, не е важно толкова какво мисли той, но какво замисля да прави. Ако в този момент човек замисля да посади някаква семка, той ще се ползва от това. Обаче, ако слънцето го завари в момент, когато нищо не замисля, той губи. Защо? – Слънцето няма да му съдейства. Извади гнилото от въжето, за да се избавиш от голямата беда, която те очаква. Запали свещта на твоя живот, за да се осмисли целия живот. След като се извърши една работа, само тогава тя придобива своята сила и цена. Семката пониква, когато се посее; водата измива, когато се полее; свещта свети, когато се запали. Всяка добра работа е начало на разумното в света. Лъчът показва изгрева на слънцето; слънцето говори за своя господар; росната капка говори за силата на слънчевата топлина; цветът говори за силата на Божията Любов, която възраства всичко в света.

Ако мислиш, че светът е създаден за тебе, запитай се, ти за кого си създаден?
Ако светът няма отношение към тебе, запитай се тогава, какво е твоето отношение към самия тебе?
Ако мислиш, че си от умните, запитай се, защо се безпокоиш?
Ако мислиш, че си от силните, запитай се, защо имаш нужда от лекар?
Ако мислиш, че си от богатите, запитай се, защо имаш нужда да ти дават?
Ако мислиш, че си от безстрашните, запитай се, защо сърцето ти трепери?
Запитай майката, защо ѝ е детето.
Запитай рибата, защо ѝ е водата.
Запитай ученика, защо му е книгата.
Запитай колата, защо ѝ са колелетата.
Запитай лозата, защо ѝ е гроздето.
Запитай най-после себе си, защо ти са страданията.

Ако говориш за слънцето и не го виждаш, ако говориш за книгата и не можеш да я четеш, ако желаеш водата и не можеш да я пиеш, ако търсиш хляба и не можеш да го ядеш, ако търсиш Любовта и не можеш да я получиш, какво си придобил? Ако след всички тия усилия заприличаш на скъсан парцал, какво си постигнал? Ако слугата е измел къщата и вдигнал всичкия прах в нея, изчистил ли е къщата от праха? Най-безвредното от

къщата слугата е изнесъл вън, а най-опасното – праха, е оставил вътре. Запитай се тогава колко струва това метене. Прахът се изчиства само с вода, а не с метла. Водата се слага на работа само при топлина. Топлината се слага на работа само при светлина. Запитай се тогава, с какво се слага светлината на работа? Ако плодът знае, откъде е откъснат и къде са го сложили, а не знае кога ще се върне, може ли да се каже колко е научил? От тия мисли се вижда, че хората не знаят най-елементарните работи в живота, вследствие на което грешат. Че грешат, това се вижда и в самия им език. Те говорят едно, разбират друго, вследствие на което изпадат в грешки, в заблуждения. Съвременните народи нямат една строга определена граматика, нямат един съвършен език. За пример, вие казвате: „любя...“ – Кой люби? – „Аз.“ – Кой е този аз? – Мнозина излизат на сцената, защото всички са все аз. Казвате още: „Аз любя еди-кого си“. – Кой е този еди-кого си? Пак се явяват много. Ако на хиляда души покажат един килограм хляб, всички ще кажат: „Дайте го на мене“. – Кой е този мене? Мене, това са хилядата души. Кому ще се падне този хляб? Мъчно е да се реши на кого да се даде хляба. Не, има начин, по който може да се раздели хляба между хилядата души, и всеки от тях ще бъде задоволен. Ще сложите хляба в един голям котел с вода и всеки ще сърба оттам. Днес хората не могат справедливо да разделят общите блага помежду си, понеже всеки иска отделно за себе си да бъде щастлив като росните капки. На росните капки може да им се каже само къде е майка им – нищо повече. Някое дете се качило на гърба на една мечка и плаче, търси майка си. Майка му се е качила на една скала. Нека отиде при скалата, там ще намери майка си. Думите „майка“, „мечка“, „росна капка“, „скала“ са символи, които трябва да се преведат. Иначе те ще останат така неразбрани, както са неразбрани много думи, които учените употребяват в езика си. Съвременните философи си служат с думите „есенциално“, „субстанциално“ и т.н. Какво разбират те под думите „субстанция“, „есенция“? Това са неопределени понятия. Според тях субстанция е някакво вещество, което изпълва пространството. Те дават известно определение за субстанция, а се натъкват на друга неопределена идея – идеята за пространството. Тя пък влече след себе си неопределената идея за времето и т.н. Според мене пространството е един щедър господар, който дава на всички. Щом отидете при него, той казва: „Ето, изберете си, което място искате и колкото искате“. Нищо повече няма да ви каже. Времето пък е скържав господар. Като отидете при него, то веднага ще ви пита колко искате. След това ще вземе метъра и ще мери: един, два, три, десет и повече сантиметра. Като измери колкото сте искали, ще каже: „Плащайте сега“. Значи времето и пространството са двама господари с различни характери: първият е стегнат, той държи сметка и на прашинката. Вторият има широко сърце, той дава, колкото искате. Който е недоволен от живота, това показва, че времето го управлява; който е

доволен от живота, пространството го управлява. Това е най-простата, най-елементарната философия, която дава донякъде само едно определение за понятията време и пространство. Някой казва: „Мене ме управлява Любовта, аз от нея се ръководя, а не от пространството или от времето“. Ако ти, наистина, живееш в Любовта, а се безпокоиш каква е тази Любов, тя е временна любов. Временната любов всякога на дребно мери. Тя пита: „Колко искаш от любовта?“ – „Малко искам.“ – „Вземи тогава“ – измерва и ти дава. Ако си богат и се безпокоиш, времето те управлява. Ако си вярващ и се безпокоиш, времето те управлява. Щом не искаш да се безпокоиш, излез от времето и не дели нещата. Влез в пространството, разшири се и започни да твориш. Мнозина се страхуват, безпокоят се какво ще стане с тях след смъртта им и къде ще отидат. Щом се безпокоят, времето ги управлява. Те ще отидат при дядо си. – „Ами къде е дядото?“ – При прадядо си и т.н. Това са обяснения според идеята за времето. Преди всичко дядо ви нито е дошъл отнякъде, нито е заминал за някъде. Най-първо трябва да знаете какво нещо е пространството, за да разберете откъде е дошъл дядо ви и къде е отишъл. Засега дядо ви е на слънцето, той замина с една огнена колесница. След време ще дойде друг трен, с който вие ще заминете при дядо си. До това време вие само ще му пишете. Праведните се качват на слънцето през всеки сто милиона години по един път. На вас сто милиона години се виждат много, а за мене са малко. Все едно е да ми кажете сто милиона години и сто милиона лева. Според мярката на земята сто милиона години е много време, но тази мярка не е единствената. Тя е най-слабата мярка, с която се определя бързината на движението на разните тела. Обаче, ако бързината на движещите се тела се определя според бързината на светлината, тия сто милиона години ще се съкратят. Направете изчисление, за колко време ще изминете сто милиона години, ако се движите с бързината на светлината.

Съвременните хора разполагат с ред превозни средства, едни от други по-бързи. Който се движи с бързината на модерните съобщения, толкова по-скоро учен ще стане. И обратно: който се движи с бързината на старите съобщения, толкова по-мъчно учен ще стане. Като резултат на тия разсъждения се явява едно противоречие, което може да се изрази със следния афоризъм: често слабото в света е силно, а силното е слабо. Може ли да се нарече силен кон онзи, който се управлява от едно дете? При това този кон минава за силен. Често и хората приличат на такъв силен кон. Срещате един силен, учен човек, а виждате, че една малка мисъл го управлява. Тя слага гема си върху този човек и го върти накъдето иска и както иска. Къде остава силата на този човек? Щом малката мисъл го управлява, излиза, че тя е по-силна от него. Не само малката мисъл, но и малките чувства, малките, дребни желания управляват човека. Ако една малка, нищожна дума произвежда в човека такъв ефект, че цяла година

след това той не може да дойде на себе си, тя не е ли по-силна от него? Казано е в Писанието: „Деца управляват моя народ“. Казвам: и съвременните хора се управляват от деца. – „Ами кога ще се оправи светът?“ – Когато тия деца израснат. Светът не може още да се оправи, понеже децата, които го управляват, още не са израсли. Докато децата в един дом са малки, майката и бащата по цял ден тичат подир тях, грижат се, работят, печелят все за тях. Някога бащата се измори и каже: „Кога ще дойде ден и аз да си почина?“ – Когато децата израснат. Обаче, и да израснат децата, мъчнотията още не се е разрешила. Защо? – Защото синовете и дъщерите се женят, раждат им се малки деца, които бащата, т.е. дядото сега, отново трябва да се грижи, да тича подир тях. Един ден той пак ще каже: „Кога ще си почина и аз?“ – Когато внучетата израснат. – „Кога ще се оправи светът?“ – Когато внучетата пораснат. Този дядо пак не стои мирен, той иска да види внучетата наредени. Дойде ден, и те се оженят, родят се малки дечица, а на дядото, вече прадядо, пак предстои задачата да тича подир правнучетата, да се грижи за тях. – „Кога ще се оправи светът?“ – Когато правнучетата израснат. Не, докато хората имат такива разбирания за живота, те едни други ще си създават страдания, мъчнотии и нещастия, а светът никога няма да се оправи. Ето защо, за в бъдеще, когато светът се оправи, бащата трябва да каже: „Докато съм жив, аз не позволявам да се жените. Щом умра, тогава свободно можете да се жените“. Че съм родил деца, това е в реда на нещата, но то още не подразбира, че те непременно трябва да се женят. В това се състои разрешението на задачата. Иначе, ако синовете и дъщерите се женят, ако внучетата и правнучетата се женят, бащата никога няма да си почине, а същевременно и светът никога няма да се поправи. Ако светът върви все по стария път, той ще прилича на търговец, който има само 10–15 хиляди лева на разположение и влиза в едно предприятие, от което в няколко години изкарва внесените пари и успява да се пооблече, да се нахрани. Недоволен от това, той се впуща в по-голямо предприятие, където може да спечели, а може и да изгуби. Казвам: не влизай в ново предприятие, остави други да свършат започнатата работа. Ако не послуша, той ще обърка сметките си, ще се яви някаква криза в положението му и тогава ще каже: „Отидоха внуците!“ След това трябва да минат 40–50 години, докато се оправят работите, а в това време той ще остарее и не ще може нито да оправи работите си, нито да си почине. Казвам: не започвай работа, в която ще закъсаш. Който не разбира този закон, ще каже: „Нима не трябва да се работи?“ – Трябва да се работи, но според вътрешните и външните сили, с които човек разполага. И работата се подчинява на известни закони. Вземете пример от римската империя. На времето тя се славеше с величие, заемаше първо място между държавите. По нейните закони и до днес се управляват европейските народи, но къде остана тя? Ще кажете, че внуците и правнуците са виновни, те задигнаха дядото. Добре, ето,

съвременните народи създават нови закони, но ще оправят ли те света? По този начин светът не може да се оправи. Днес между народите се явява само надежда за спасение на света, но те нямат методи, чрез които да го спасят. Положението на сегашните хора е като това на онзи кон, който цял ден въртял дарака, а вечерта получавал малко сено. Пред него имало една площ, на която била поставена торба със сено, но площта била така приспособена, само да се лъже конят, че ще достигне сеното, за да върви даракът. Конят въртял дарака, вълната се разбивала и едва вечерта той хапвал от сеното. Та и съвременните хора имат един такъв идеал, поставен на една площ пред дарака, и те трябва цял ден да обикалят около площта, за да получат вечерта една шепа сено. Вълната на господаря се разбива, а човекът с години обикаля около площта, дано постигне своя идеал. Понякога вие се смеете на този кон, че цял ден обикаля да стигне сеното, но всеки изпада в това положение, да се върти около сеното и да не го достигне. Днес конят е свободен. Вместо него се употребява парна или електрическа машина. Това показва, че и човек един ден ще се освободи. И той ще се домогне до онези начини, чрез които ще постигне своя идеал. Значи има един разумен начин за разрешаване на въпросите. Щом човек се домогне до този начин, той ще придобие желания мир в душата си. Не разрешавай това, което е разрешено. Не прави това, което е направено. Щом съзнаеш, че други са го разрешили и направили преди тебе, нищо друго не ти остава, освен да вървиш напред. Ти разреши само това, което на тебе се пада. В даден случай на всеки човек са дадени задачи, които той сам трябва да разреши. При това, дойде ли човек до положение да разрешава една задача, той не трябва да се безпокои. Ако листът на едно дърво се безпокои как ще прекара живота си, той нищо няма да разреши. Това не е философия. Задачата на листа е да се държи за клона и да работи. Как стои, ще стане ли по-голям, какво ще стане с него, това не е негова работа. Колкото и да мисли по тези въпроси, той по-голям няма да стане. Неговата задача е да работи, за да мине от една форма в друга. Листът трябва да мине в малко клонче; малкото клонче – в голям клон; големият клон – в дърво; дървото – в плод; плодът – в семка; а семката трябва отново да се върне в живота, да се пресъздаде.

Следователно и задачата на човека се състои в това, да се пресъздаде, да намери начин как да постигне това пресъздаване. Това значи: човек трябва да намери начин да измени външните условия на своя живот, да ги подобри. В това се състои новата философия, новата наука. За тази цел човек трябва да намери правия път. Ако не намери правия път, той ще се уплаши и нищо няма да постигне. Листът не може да мине направо в цвят, нито цветът може да мине направо в семка. Тези процеси са последователни, непрекъснати.
Никакво прескачане не може да става; всичко подлежи на постепенни

промени. Когато виждаме, че листата на някое дърво капят, това е привидно така. Всъщност листата от дървото на живота никога не окапват. Същото може да се каже и за плодовете му. Неговите листа са за лечение, а плодовете му – за храна. На същото основание и в човека има неща, които никога не съхнат и никога не окапват. Те остават в човека от младини до старини. Външно човек може да остарее, да побелее, но вътрешно той остава малко дете. Следователно дръж се за това, което не остарява. Това, което остарява, дай на хората. Питам: какво виждаме в живота? – Младите обичат да носят дрехи, които им придават вид на стари. Старите пък гледат да се освободят от всичко старо, да се подмладят. В това отношение старите хора, като се натоварят с голям багаж от книги, дрехи и други вещи, принуждават се да ги продават. Младите купуват тия вещи. Така става смяна между едните и другите. Младият купува някаква стара книга и казва: „Доволен съм, че си купих една ценна книга“. Старият казва: „Благодаря на Бога, че се освободих поне от една книга“. Сега, като слушате да ви се говори, вие приличате на онзи човек, който бил добре нагостен от своя приятел, но като си излязъл оттам, казал: „Ами утре?“ Помнете: има само един ден, когато можеш добре да нахраниш човека. Щом този ден се нахрани, той вече е осигурен за всички останали дни, няма защо да се безпокои повече. Този ден е наречен свещен ден. Попадне ли човек в този ден, той няма какво повече да мисли. Неговата работа е осигурена вече. Казвам: гледайте да влезете в този свещен ден. Влезете ли в този ден, работата ви е осигурена за милиони дни и години, няма защо да се осигурявате. Ако не можете да влезете в този свещен ден, все ще мислите какво ще ядете днес, какво утре и ще гледате по три пъти на ден да се осигурявате. Не се безпокой за това, за което другите се безпокоят. Не плачи за това, за което другите плачат.

Беседа от Учителя, държана
на 21 август 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_08_23 Слизане и възлизане
рилска беседа

СЛИЗАНЕ И ВЪЗЛИЗАНЕ

Ще прочета 4-та глава от Евангелието на Йоана.
Размишление върху стиха: „Аз съм живият гляб, слязъл от небето".
Ще ви дам няколко мисли за размишление.
Прашният да се очисти от праха си; калният да се очисти от калта си.
Бедният да се справи със сиромашията си; богатият да се справи с богатството си; ученият да се справи със знанието си.
Добрият да слуша разумността си.
Любещият да служи на ближния си.
Само свободната вода тече и само свободният живот расте.
Водата, която тече, търси жадния, и животът, който расте, търси бедния.
Ако си жаден, водата е за тебе; ако си беден, животът е за тебе.
Богатството е граница за бедния да намери живота си.
Сиромашията е граница за богатия да не изгуби живота си.
Където има сиромашия и богатство, там е животът.
Познавай Любовта, с която Бог те оживява.
Познавай Мъдростта, с която Бог те вразумява.
Познавай Истината, с която Бог те избавя.

Богатството никога не се наслаждава от сиромашията, нито сиромашията се наслаждава от богатството. Богатството винаги отрича сиромашията, и сиромашията винаги отрича богатството. Когато сиромашията дойде при богатството, последното казва: „Аз нямам нищо общо с тебе". Когато богатството дойде при сиромашията, последната казва: „Аз нямам нищо общо с тебе". Следователно богатството и сиромашията са несъвместими неща. Те не могат да се примирят. Някой казва: „Аз се примирих с всички противоречия в живота". Защо се примири? – „Защото станах богат." Преди всичко ти не разбираш живота и отношенията в него. Да казваш, че си станал богат, това подразбира, че си бил беден. Питам: възможно ли е човек да бъде сиромах? Може ли човек, който има живот в себе си, да се нарече сиромах? Може ли човек, който има разум, да се нарече сиромах? Може ли човек, който има тяло, очи, уши, нос, уста, който яде, пие и ходи, да се нарече сиромах? Не, това е неразбрана идея. Сиромах или богат, това са само епитети. Дали човек е сиромах или богат, това се отнася до разбиранията му. Думата сиромах може да се замести с нищи духом, т.е. с толкова богат човек, който казва: „Нищо не ми трябва". Сега ще обясня значението на думите „сиромах" и „богат". Думата „сиромах" е съставена от „сир", което значи мъдрец, и „мах" – голям.

Следователно сиромах значи голям мъдрец. Думата „богат“ е съставена от „бо“, което значи място на Бога, и „атма“ – дух. Следователно богатството е място, откъдето Духът изтича. Съвременните хора са изгубили вътрешния смисъл на тези две понятия. Ако някой е сиромах, ще се оплаква; ако е богат, ще се хвали. Някой казва: „Сиромах съм аз“. Нека си отговори: „Тъкмо това търся сега – големия мъдрец“. – „Аз съм богат.“ – „Тъкмо това търся – мястото, откъдето Духът изтича.“ Който не е разбирал сиромашията по този начин, той се е страхувал от това, за което е трябвало да се радва. Нека се радва, че като голям мъдрец, той ще може да учи хората, да им дава наставления. Ако запитат някого защо осиромашее, той трябва да каже: „Аз осиромашах, за да ви науча, да ви дам знания. Ако не бях осиромашал, вие нищо не бихте научили“. Днес никой не иска да бъде сиромах. щом сиромашията го посети, той казва: „Дотегна ми тази гостенка! Искам да се освободя от нея“. Обаче, след като знае вече значението ѝ, вярвам, че тя няма да му дотяга. И сиромахът трябва да се радва, и богатият трябва да се радва. Сиромахът да се радва, че може да учи хората, а богатият да се радва, че е намерил мястото, откъдето Духът изтича. Сега, тези нови знания, които придобихте за сиромашията и за богатството, ще задържите за себе си, докато ги проверите и изпитате. След като се убедите в истинността им, можете да разправяте и на другите хора какво нещо е сиромашията, и какво – богатството. Като срещнете някой човек, ще му кажете: „Аз мога да ти поговоря нещо за дълбокия смисъл на богатството и на сиромашията, но с условие да ми дадеш всичкото си богатство“. Ако този човек е сиромах, той веднага ще каже: „Вземи го! Давам ти всичкото си богатство“. Ако е богат, той ще каже: „Ще си помисля“. Прав е богатият, той знае, че не може да даде това, което има, т.е. той не може да даде мястото, откъдето Духът излиза. И сиромахът е прав, когато дава всичкото си богатство. Той знае, че е придобил много знания, и непременно трябва да ги предаде и на други, за да придобие нови. Аз зная, че вие ще предадете на други това, което ви говорих сега, без още сами да сте го проверили; щом го предадете, едновременно с това всичко ще изгубите. После ще се намерите в положението на онази бедна вдовица, която по незнание, от бързане, изгубила една кесия със злато, която един богат човек ѝ подарил. Един ден той ѝ изпратил една кофа брашно, в която сложил една кесия със злато. Като видяла кофата с брашното, тя си казала: „Кой ще меси сега това брашно? Нямам време да меся, но ще го продам на някого, да взема малко пари, да си купя нещо“. Минал покрай дома ѝ един човек, и тя му продала брашното. – „Поне ще се улесня малко.“ – Да, ще се улесни, но ще отиде златото! Казвам: не продавайте брашното с кофите си, преди да сте го пресипали, да видите какво има в него. Както виждате, Бог ни изпитва по разни начини, да видим колко сме умни. За изяснение на тази мисъл ще приведа следния пример от живота. Една бедна мома се влюбила в един богат момък и се

оженила за него. Преди сватбата, бащата на момъка не се съгласявал за тази женитба и казвал на сина си: „Синко, тази мома не ми харесва, не те съветвам да я вземеш“. – „Обичам я, татко, не мога без нея.“ – „Щом не можеш без нея, твоя работа най-после, вземи я.“ Момата, от своя страна, си казвала: „Хванах в ръцете си този богаташ, ще прекарам един охолен живот“. Бащата бил умен човек. Той раздал имането си и след това казал на сина си: „Синко, ще знаеш, че нямам нищо, не мога да ти дам никакво наследство, затова ще се опретнеш да работиш, сам да храниш жена си“. Синът се намерил в чудо. Той мислил, че като каже на баща си, че не може да живее без тази мома, бащата ще остави имането си на негово разположение, да яде и да пие с жена си. И момата мислила, че се е осигурила. В края на краищата бащата казва: „Синко, аз нямам нищо. Едно време имах, но сега нищо нямам“. – „Ами тогава какво ще правим ние?“ – „И аз едно време мислих какво ще правим. Сега аз заминавам за странство и като се върна, тогава ще си поговорим, ще помислим какво ще правим.“ Казвам: съвременните хора, като този син, искат да се осигурят, да живеят охолно и тогава да познаят Бога. Бог разбира хората и умно постъпва. Той раздава всичкото си имане и казва на сина си: „Синко, нищо нямам; всичко раздадох“. – „Ами ние какво ще правим?“ – „Ще работите.“ Ти ще работиш от сутрин до вечер и като се върнеш у дома си, ще бъдеш благодарен, че можеш да нахраниш жена си. Ще работиш да ѝ докажеш, че не можеш без нея! По същия начин постъпва и природата. Всичките ѝ постъпки са разумни, напълно осмислени. Както и да си обяснявате, както и да тълкувате проявите на природата, те са строго определени. Дойде ли до царската дъщеря, тя не се нуждае от кукли на главата, нито от панделки. И без украшения, и с украшения, тя е все царска дъщеря. Тъй щото, когато разглеждате една проява на природата, ще я вземете, както си е, без никакви украшения. Защото, каквото създаде човек, добро или зло, то ще се върне на гърба му. Мислите, чувствата и постъпките на човека вървят след него. Богатството и сиромашията също така вървят след него. Той не може да ги избегне. Когато сиромашията дойде при богатството и го целуне, последното трябва да даде всичко на сиромашията. Когато богатството целуне сиромашията, тя веднага му дава всичко, каквото има. Изобщо, позволено им е само по един път да се целунат. Човек трябва да мине и през двете състояния, и през сиромашията, и през богатството. Той трябва да стане богат, за да познае колко е щедър. Той трябва да стане сиромах, за да познае света, да се види колко е търпелив. Другояче казано: при сиромашията човек се качва на най-високия връх на живота, а при богатството той слиза в най-дълбоката долина. На високия връх е голо, там нищо не расте. В долината пък всичко расте, там се стичат богатствата от всичките върхове. Богатството и сиромашията не могат да се примирят, понеже богатият не може да изкачи богатствата си на високия връх, а сиромахът не може да свали сиромашията си в долината. Тъй щото, човек

се учи и от сиромашията, и от богатството. Като поседи известно време в долината, той казва: „Научих нещо от това състояние; сега ще се кача горе, да науча друго нещо“. Сиромахът, който е седял известно време на върха, казва: „Сега ще сляза в долината, да науча нещо ново“. Научно казано, сиромашията е възлизане към върха, а богатството е слизане в долината. И като слиза, и като се качва, човек все учи, само че при слизане той учи пътищата на богатството, а при качване учи пътищата на сиромашията. Опасно е богатият човек да се качва на върха с всичкото си богатство. Опасността се състои в това, да не се скъса въжето, с което се изкачва. Той предварително трябва да се изпари, да олекне и тогава да предприеме възлизане към върха. За сиромаха няма такава опасност. И да се скъса въжето, той е лек като перце, ще остане във въздуха, няма да пострада. Падне ли богатият, той ще се сгромоляса и ще се убие.

Следователно, иска ли богатият да се качи на върха, той непременно трябва да се разтовари, да олекне. Сиромахът пък за да слезе в долината, непременно трябва да се натовари, да стане малко по-тежък. При възлизане към върха, сиромашията е благословение за богатия; при слизане към долината, богатството е благословение за сиромаха. Само по този начин те могат да пазят равновесие и да стигнат благополучно на определения път. Значи богатият трябва да стане сиромах, за да види красотата на високия връх, а сиромахът трябва да стане богат, за да опита благата на долината.

Беседа от Учителя, държана
на 23 август 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_08_24 Иде час
рилска беседа

ИДЕ ЧАС

Ще прочета 11-та глава от Евангелието на Йоана.

Размишление върху стиха: „Иде час, и сега е, когато истинните поклонници ще се поклонят Отцу с дух и истина“.

В живота нещата никога не стават тъй, както човек мисли и очаква, по единствената причина, че той не е начало. Човек е край на нещата, резултат, а не начало. Следователно няма какво да се очаква от края на нещата. И ако човек очаква нещата да станат, както той иска, това показва, че не разбира закона, който ги определя. Ако човек беше начало на нещата, всичко щеше да става, както той иска, но понеже е край, всичко става тъй, както той не иска. Когато човек изпусне едно шише на земята, какво очаква от него? – Да го види на парчета счупено. Значи с шишето е станало това, което той не е очаквал. Счупването на шишето ще отвори много работа на човека, да събира парче по парче, при което много парченца ще останат разпръснати. Същото става и с много от идеалите на хората. След като правят ред усилия за постигане на своите идеали, в края на краищата, те ги виждат паднали пред нозете си, счупени на безброй парченца, и трябва дълго време да изгубят, докато ги съберат. Такава е била опитността на всички живи същества по лицето на земята отпреди хиляди години досега. Още първите човеци искаха да станат господари на рая, да станат велики, мощни, силни, да завладеят въздуха, водата, небето и земята, но какво стана? – Точно обратното. Те оголяха, изгубиха силата и красотата си, и Господ ги изпъди вън от рая, облече ги в кожени дрехи и ги изпрати на земята да орат и сеят. И до днес още те се мъчат и не знаят защо Господ ги изпъди от рая. И наистина, странно е да се изпъди един човек от рая само за това, че изял една ябълка без позволение. Не е въпросът, какво е станало с първите човеци, но в тяхно време още се е проверил закона, че нещата не стават, както човек очаква и иска, но точно тъй, както Бог иска. Всички неща стават, както Бог желае, а не както човек желае. Всички неща стават, както Бог ги прави, а не както човек ги прави. Сега, вследствие съществуването на този закон, хората изпадат в едно вътрешно противоречие и казват: „Щом нещата не стават, както ние мислим, тогава по-добре е да не правим нищо“. Да, това е половина истина. Тогава обърнете друга страница на живота: не прави това, което ти мислиш или желаеш, но прави това, което Бог мисли и желае.

Искаш да извършиш една работа. Спри се тогава дълбоко в себе си и виж

най-първо, съгласен ли е Бог да извършиш тази работа. Ако е съгласен, започни я. После, запитай се как иска Бог да я извършиш. Като се добереш и до метода, по който Бог иска да я направиш, продължавай, свърши работата и не се бой. В края на краищата ти ще видиш, че работата е станала точно тъй, както Бог е искал, както и ти вътрешно си искал. Казвате: „Как да познаем какво Бог иска, или какво мисли Той и какво ние мислим?" Човек може да разграничи кога той желае нещо и кога Бог желае. Ако мислиш по човешки и си започнал една работа по човешки, ти ще почувстваш в себе си едно вътрешно раздвояване. Имаш ли раздвояване в себе си, кажи: „Тази работа е човешка, ще се откажа от нея. Ще се опитам да я извърша според желанието на Бога". Кажеш ли така, съзнанието ти ще се проясни, и ти ще дойдеш до правилно разрешение. Тогава ще почувстваш в себе си вътрешно единство, което ще ти покаже, че си на прав път. Сега, ще ви дам пример да видите как може човек да дойде до единство в работите си. Представете си, че двама братя делят наследство от баща си. Единият иска да вземе по-голям дял и настоява дележа да стане, както той желае. И вторият иска да вземе по-голям дял; и той настоява да се изпълни неговото желание. Като не могат да дойдат до съгласие, те се скарват помежду си, сбиват се, и въпросът остава неразрешен. Какво трябва да се направи сега? Според мене този въпрос е един от най-лесно разрешимите. Единият от братята трябва да каже на другия: „Братко, да бъде, както ти искаш. Аз и без това съм богат. С десет декара повече или по-малко няма да разбогатея". Каже ли така, той върши волята Божия. Той събужда Божественото в себе си. Богат е човекът. Бог му е дал на разположение цялата земя. Трябва ли при това богатство да се бие с брата си за десетина декара земя? Щом единият брат постъпи по този начин, и другият ще бъде готов да отстъпи. Божественото в човека работи. Обаче един от братята трябва да даде пример. Щом Божественото вземе предимство в човека, всички въпроси лесно се решават. Какво правят съвременните хора? Когато се доберат до малко земя, те бързат да извадят крепостен акт, да узаконят владението ѝ. Казвам: щом Бог е дал цялата земя във владение на човека, едновременно с това Той му е дал и крепостен акт. Трябва ли да пита той, дали земята е негова, дали има крепостен акт. Земята е твоя. Ти разполагаш с крепостен акт. Не се страхувай, никой не може да ти я вземе. Два крепостни акта имаш, с които можеш да докажеш, че земята е твоя. Единният крепостен акт е умът, а другият – сърцето. Щом стане спор за земята, ти веднага покажи единния крепостен акт – ума си. Ако не те повярват, покажи и другия крепостен акт – сърцето си. При два крепостни акта на лице, никакъв спор не може да става. Хората спорят, карат се, бият се помежду си и никому не дохожда на ума да покаже своите крепостни актове. Ако човек не покаже своите крепостни актове, а се разправя и бие с брата си, Бог ще дойде, ще иска сметка от него за всяка дума, за всяка мисъл и за всяко чувство, които не са съгласни с Неговата

воля. Дойде ли до някакъв спор, покажи крепостния акт не на човешкия си ум, а на Божествения. Не поддържай в себе си мисълта, че имаш да взимаш десет декара земя от брата си, но помни, че си собственик на цялата земя. След това покажи крепостния акт на Божественото сърце в себе си и не поддържай желанието да вземеш няколко декара земя от брата си; имай готовността да му дадеш всичко, което той желае. Дай му всичко, да се задоволи, а ти се радвай на цялата земя, която отначало още Бог ти е дал във владение. Щом всички хора се откажат от частната собственост, от десетте декара, те ще станат владетели на цялата земя, и след това ще се явят при Господа със своите крепостни актове. Казвам: при това широко съзнание на хората трябва да се има предвид законът, който регулира владеенето на известни блага. В това отношение земята е едно благо, което човек може да използва дотолкова, доколкото в даден момент той разполага със сили, да приложи това благо, както за себе си, така и за своите ближни. Да се ползваш от известни блага, това подразбира същевременно да изпълниш задълженията си към тези блага. Това се определя от съзнанието на човека. Земята може да се уподоби на един самун хляб, който се дава на всеки човек. Представете си, че при това положение този човек в дадения случай няма право да яде от хляба. Питам: какво го ползва този хляб? Значи благото, което цялата земя може да даде на човека, се заключава само в това, което в даден момент той може да възприеме и приложи. Днес всички хора спорят все за тия десет декара земя. Жената спори за мъжа, като за нейна собственост – това са десетте декара земя. Мъжът спори за жената, като за негова собственост – и това са десетте декара земя. Как трябва жената да разреши този въпрос? – Нека даде десетте декара земя на мъжа си и го остави свободен. Как трябва мъжът да разреши този въпрос. – Като даде десетте декара земя на жена си и я остави свободна. Защо? – Защото, положенията, които хората заемат като мъже и жени, са човешки положения, с които те сами се обвързват в един неестествен живот. Първоначално Бог извади жената от сърцето на човека, отвътре; тогава тя беше и външно, и вътрешно чиста. После тя се увлече от десетте декара земя и пожела да ги притежава. Първите човеци живееха царски в рая, всичко беше на тяхно разположение. Обаче, когато възлюбеният на жената дойде пред забраненото дърво, той ѝ каза: „Ако ме обичаш, вкуси от плодовете на това дърво. Ако и двамата вкусите от тях, ще станете подобни на Бога“. Тя пожела тези плодове, яде и на другаря си даде. Тези плодове не бяха нищо друго, освен десетте декара земя, за които целият съвременен свят спори. Забраненото дърво пък е посланикът, който беше изпратен в рая да представлява външния свят. Господ им каза: „Щом искате да владеете десетте декара земя, излезте вън от рая, вън от истинския ред и порядък на нещата“. Мнозина не могат да си обяснят този въпрос. Те се натъкват на противоречието: „Възможно ли е за една ябълка само да изпъдят човека от рая?“ Ще обясня това противоречие със следния

пример.

Представете си, че един благороден мъж, от високо произхождение, среща една млада, бедна, страдаща мома и решава да ѝ помогне, да я извади от лошите условия на живота. Той се оженва за нея, дава ѝ знания, мъдрост, изучва я и я остава свободна, да се ползва от добрите условия, както тя разбира. Един ден тази млада жена среща един млад момък и се влюбва в него. Тя започва да му пише любовни писма, да се среща с него. Когато мъжът ѝ разбрал тази работа, той ѝ казал: „Щом обичаш този момък и не можеш без него, аз ти давам свобода. Излезте заедно с него вън от моя дом и живейте, както знаете“. От този ден дохожда нещастието на младата жена. Щом излезли вън от дома на мъжа ѝ, момъкът я напуснал. Така е в живота. Всеки мъж или жена, които влизат във вашия дом да развалят живота ви, те още на първата стъпка ще се откажат от вас и ще ви оставят сами. Оставена на произвола на съдбата, младата жена започва да мечтае за мъжа си. Сега тя оценява неговото благородство, неговата разумност, но е вече късно. Тя е далеч от неговия дом и не може да се върне. Вторият, който дойде в нейния дом, имаше желание само да вземе богатството ѝ. Щом взе богатството ѝ, той я изостави. Следователно това стана с първите човеци. Това стана и става с всички хора след тях. Първите човеци се отказаха от Божията Любов и приеха любовта на онзи около забраненото дърво, заради когото Бог ги изпъди от рая, да отидат в света и да живеят с неговата любов. Днес всички хора опитват любовта на света и всички въздишат от нея. Днес всички учени и прости, млади и стари, опитват любовта на света, тичат подир нея, но докоснат ли се само, изгарят и бягат назад. Тази любов не съдържа истината в себе си. Мъж, който се увлича от любовта на една жена, не е истински мъж; жена, която се увлича от любовта на един мъж, не е истинска жена. Ако един мъж напусне Божията Любов за една жена, която утре ще се откаже от него, той не е разбрал живота. И ако една жена напусне Любовта на Бога за един мъж, който утре ще се откаже от нея, и тя не е разбрала дълбокия смисъл на живота. Жената е излязла от мъжа, а мъжът – от Бога. Следователно и двамата първо имат отношение към Бога, а после един към друг. Казвам: всяко нещо, което може да отклони човека от Бога, то е изявление на света. Чудно е лековерието на хората! Те не вярват в Бога, Който отначало досега е останал верен в своята любов към тях, а вярват на всеки, когото случайно срещнат в живота си. Жената получи едно любовно писмо от някого и му вярва сто на сто. Тя си казва: „Бог е някъде високо и далеч. Къде ще търся аз Неговата Любов? Тъкмо този човек ми предлага любовта си, ще я приема. Той ще ми се радва, и аз ще му се радвам“. И запалва се чергата на тази жена, от четирите краища гори, никой не може да я изгаси. Моли се тя на Бога, да ѝ помогне да се ожени за този човек. И най-после успява: оженва се за своя възлюбен. Не се минава много време, тя започва да плаче

и да въздиша от неговата любов, иска да се освободи. Вижда тя, че от него човек не става. Той всичко взима, нищо не дава. Питам: ако всичко дадете, а нищо не вземете, какво сте придобили? Трябва ли човек да се откаже от Любовта на Бога за такъв, който всичко взима, а нищо не дава? Това и дяволът прави. Затова казвам: откажете се от този, който знае само да взима, а нищо не дава, и се върнете към Онзи, Който всичко дава. Сега, аз не засягам въпроса лично, но принципиално, както е поставен в цялото човечество. Щом е така, този въпрос трябва да се реши общо, а не индивидуално. Ако всеки човек разреши въпроса специално за себе си, той ще има толкова решения, колкото са и хората по лицето на земята. При такова разрешение на въпроса, противоречията, разочарованията, недоразуменията между хората не съществуват, както и сега. Ние виждаме, че днес се разочароват царе и патриарси, учени и прости, бедни и богати. След всичко това хората казват: „Господ ще оправи света“. Вярно е, че Господ ще оправи света. Той и днес го оправя, пък и за в бъдеще ще го оправя, но важно е хората да се оправят. Господ ще спаси света, но важно е хората да се спасят. Някой казва: „Щом се спаси светът, и ние ще се спасим“. Тогава как бихте си обяснили следните Христови думи: „Ако бяхте от света, светът би любил своето; понеже не сте от света, той ви ненавижда“. За потвърждение на тия Христови думи ще приведа следния закон: човек не може да има резултатите на светлината, ако живее при условия на тъмнината. Щом живее в условия на тъмнината, той ще има резултатите на тъмнината; ако живее в условия на светлината, той ще има нейните резултати. Другояче е невъзможно. Да се мисли по друг начин, това подразбира, че грешният човек и като греши, пак може да се надява за спасение. И това е невъзможно! Ще кажете: „В такъв случай никой няма да бъде спасен, защото няма човек без слабости“.

Казвам: спасението се отнася само за хора, които са разбрали живота и могат да вървят в пътя без падания и ставания. А когато човек има слабости, той е изложен на големи падания и ставания, на грешки и грехове. Следователно, ако днес спасите такъв човек, той утре пак ще падне и отново трябва да го спасявате. Може ли да се разчита на човек слаб, неустойчив? Съвременните хора се извиняват със слабостите си, като че те са присъщи на тяхното естество. Не, слабостите не са присъщи на човешкия дух, вследствие на което човек няма право да се извинява с тях. Той няма право да се крие зад своите слабости като зад параван. Преди всичко изкушенията, изпитанията и мъчнотиите в живота на човека са дадени точно според неговата сила. Те не са по-големи от силата му. Даже нещо повече: силата на човека е по-голяма от мъчнотиите и изкушенията, които му се дават. Затова, именно, човек се съди, когато не издържи на дадено изкушение. Кое съди човека? – Силното в него, което му е дадено като средство за борба с изкушението. Въпреки това човек пак търси начин

да се извини и казва: „Слаб съм аз“. Когато Бог забрани на първите човеци в рая да ядат от плодовете на дървото за познаване на доброто и злото, Той знаеше, че те са силни да изпълнят тази заповед. Ако Бог имаше даже най-малкото съмнение в силата на първите човеци, Той никога не би им дал подобна заповед. Значи Бог напълно разчиташе на силата на човешкия дух. Казвам: първите човеци сгрешиха, те не приложиха всичката сила, която имаха в себе си. Въпреки това и до днес още човек иска да убеди Бога, па и себе си, че той не е бил в състояние да изпълни волята Божия. Той не иска да признае погрешката си, но казва, че Бог му е дал една трудна задача, която не отговаряла на неговите сили. Това е оправдание, с което започва една мълчалива борба на човека с Бога. За да му докаже, че не говори истината, Бог го изпъди вън от рая, изпрати го в света, да работи и да учи. Оттогава и досега човек непрестанно опровергава своята лъжа, че бил слаб, та не могъл да изпълни заповедта на Бога. Какво виждаме днес? Човек се е заел с много по-трудни задачи, с по-велики работи от тия, които Бог му бе дал в рая. Той се е заел със задачата да завладее земята, да стане неин господар, да сложи нов ред и порядък. И в силата на тази амбиция, на това негово желание, ние го виждаме да коли, да беси, да затваря хората и т.н. И след всичко това същият този човек твърди, че бил слаб, че нямал сили да издържи на Божията заповед, че не могъл да не падне. Питам: може ли слаб човек да върши това? Желанията, копнежите на съвременните хора за слава, за величие, за господство над цялата природа говорят против самите тях. Те сами отричат твърдението си, че са слаби. За постижение на техните желания се искат силни хора. Някой казва: „Аз не мога да водя чист живот; това не е по силите ми“. Когато вълкът влезе в кошарата между овците, той избира най-тлъстата от тях, хваща я за врата и я носи. Ако му попадне някоя мършава, той я бутне по корема и я оставя настрана, защото търси тлъста овца. И вълкът, като човека, ще каже: „Не е по силите ми да нося тази мършава овца“. Да, не е по силите му да носи мършавата овца, а по силите му е да носи тлъстата овца.

Следователно добрият живот представлява мършавата овца, лишена от мазнини, а лошият живот представлява тлъстата овца, която всички предпочитат. Защо? – Човек е двойно същество: едното същество – доброто в човека – представлява дървото, което Бог първоначално е посадил в рая. Второто същество – злото в човека – има по-нов произход. То представлява присадки на първото дърво. Това същество постоянно убеждава човека да върши противоположното на онова, което Бог иска от него. Каже ли Бог на човека да направи нещо, това същество веднага му нашепва: „Не е сега време за това. Почакай малко, то е въпрос на бъдещето. При това нали знаеш, че нещата се извършват по еволюционен път. Ти си слаб човек, нямаш още знание, мъдрост. Тази работа не е за тебе, Бог ще я свърши, остави я на Него“. Щом дойде въпрос за ядене и

пиене, за бъркане в чужди кесии, това същество пак му нашепва: „Ти няма да оправиш света, това е велика работа. Ти трябва да си поживееш. Хапни си, пийни си, пооблечи се хубаво – един живот ще прекараш на земята. Ако не ти стигат парите, можеш тук-там да бръкнеш. С честност на този свят не се живее“. Казвам: който веднъж само е послушал съвета на това същество, той е преживял състоянието на ада – смущение на сърцето, помрачение на ума, неразположение на духа. И тъй, когато човек слуша съветите на лошото същество в себе си, той се мъчи, страда. Не е лошо, когато човек страда, но това страдание има смисъл само ако го заведе при Бога. Един наш приятел, евангелист, разправяше една интересна своя опитност. Един ден той се запознал с един български учител и започнал да му проповядва, да му чете Евангелието, да го обърне към Христа. Учителят го слушал внимателно. Нашият познат си казвал: „Радвам се, че този човек се заинтересува“. След няколко деня учителят дошъл при него и му казал: „Много съм скърбен, много ми е мъчно, място не мога да се намеря“. – „Какво ти е?“ – „Да се помолим заедно, може да ни се чуе молитвата.“ Помолили се и двамата. Евангелистът си помислил, че Бог е обърнал този човек и навярно той се разкайва за греховете си. Казва му: „Тебе ти е тежко за греховете, които си направил, та искаш да помолиш Бога да ти се простят“. – „Остави се, греховете ми са много, но сега имам един голям грях: онзи ден срещнах една красива мома, хареса ми, искам да се оженя за нея. Ако не я взема, не ще мога да живея. Ето, приготвил съм си револвер, ако не я взема, готов съм да се убия. Ако Бог чуе молбата ми, обещавам да бъда пръв Негов служител. Пък и ти сам се помоли за мене, дано успея да постигна желанието си.“ – „Може тази мома да не е за тебе.“ – „За мене е тя. Ако не беше за мене, нямаше да я срещна. Помоли се и ти още един път. Не мога без нея, ще се самоубия.“ – „Не е хубаво!“ – „Аз зная, че не е право да посягам на живота си, но дано Бог ми помогне.“ Както и да е, учителят си отишъл дома, но след две седмици дошъл при евангелиста и му казал: „Добре, че Бог не ми помогна да се оженя за красивата мома“. – „Защо?“ – „Ами тя се влюбила в един офицер. Видях и двамата на една вечеринка, заедно играеха. И той влюбен в нея, и тя влюбена в него. Отказвам се от нея, не ми трябва.“ Казвам: това е една от драмите в човешкия живот. Когато човек се натъкне на такава драма, той мисли, че героят и героинята търсят Бога, затова страдат. Не, това не са още страдания на човешката душа да намери пътя към Бога. Дойде ли човек до страданията на душата, Христос ще се яви при него, както се яви при гроба на Лазара, и той ще възкръсне. Идването на Христа при гроба на умрелия не е нищо друго, освен идването на Любовта, която възкресява. Ако онзи, когото търсиш, е в сила да те възкреси, той те обича. Ако момъкът може да възкреси момата, която го търси, той я обича; и ако момата може да възкреси момъка, който я търси, тя го обича. Марта и Мария, сестрите на Лазара, представят добродетелите в човека. Ако момъкът или момата

могат да вдигнат ръката си и да възкресят умрелия, те са изпратени от Бога, те са вашите възлюбени. Следователно, когато човек се жени, нека види дали този, за когото се жени, е в сила да вдигне ръката си и да го извади от гроба. Ако може да направи това, той е изпратеният от Бога. Ако не може да го направи, нека по-добре умрелият стои в гроба си, докато му дойде часът да възкръсне. Да лежиш в гроба подразбира да работиш при неблагоприятни условия на живота. В такъв случай по-добре е да лежиш в гроба, отколкото преждевременно да излезеш оттам. Почакай да дойде онзи, който може да те възкреси. По-опасно е да излезеш преждевременно от гроба, отколкото да бъдеш в гроба. Страшен е гробът, но още по-страшно е да излезеш неподготвен от гроба. Време е вече да се подготвите за излизане от гроба. За тази цел от всички се изисква висок идеал. Нямате ли този идеал, и да излезете от гроба, вие ще се натъкнете на големи страдания и нещастия. В човека трябва да заговори Божественото. Без него нищо не може да се постигне. Законът е такъв. Ако обичаш, ще те обичат. Кого трябва да обичате? Най-напред човек трябва да обича Бога, както и Бог пръв ни възлюби и даде в жертва Сина Своего Единороднаго, за да не погине всеки, който вярва в Него.

Любовта любов събужда. Търсите ли нещо друго, ще знаете, че то не съществува. Невъзможно е да мразиш човека, а той да те обича. Сега всички трябва да се освободите от страничните мисли в ума си. Изхвърлете ги навън, както банкерът изхвърля от касата си всички фалшиви монети. Ако човек държи в ума, в сърцето или в касата си нещо фалшиво, това е загуба за него. В касата ви трябва да остане само злато и сребро, ценности, на които да разчитате. Всички мъже и жени, господари, слуги и деца трябва да започнат с едно вътрешно пречистване. Новото учение изисква чистота. Първата работа на човека, който следва новото учение, е да пресее чистото от нечистото, потребното от непотребното, истинското от фалшивото и да задържи за себе си само чистото, потребното, истинското, а другото да хвърли навън. С една дума казано: новото учение иска жертви. Ще ви приведа един пример на жертва. В дома на един млад княз, между многото слуги и слугини, имало една красива и благородна мома, в която князът се влюбил, макар че е бил годен за една княжеска дъщеря. Като знаела това, слугинята търсила начин, как да се махне от този дом, да не създава никакво безпокойствие или скръб на годеницата. Един ден тя решила да излезе от дома си и да отиде някъде, да се хвърли от някоя канара, да се убие. Годеницата на княза схванала взаимното разположение между годеника си и слугинята и следяла слугинята, да не замисли нещо срещу живота си. Княгинята почувствала борбата на слугинята и когато последната излязла от дома си с намерение да се убие, тя тръгнала след нея. В момента, когато слугинята искала да се хвърли от канапата, годеницата я хванала за ръка и я запитала: „Защо искаш да се хвърлиш?

Кажи ми, обича ли те князът?“ – „Мисля, че ме обича.“ – „Тогава слез от канарата и ела с мене.“ Тръгнали двете заедно за княжеския дом. Годеницата хванала слугинята за ръка, въвела я при княза и казала: „Ти обичаш тази мома, и тя те обича. За да не се хвърли от канарата да се убие, ти трябва да се ожениш за нея, да я спасиш, а пък аз съм достатъчно силна да понеса своята съдба. Аз не се нуждая от твоята любов“. Казвам: княгинята представлява една от силните натури в живота. Питам: загуби ли тя нещо, като не се ожени за княза? Напротив, тя спечели повече, отколкото да загуби. И тъй, най-мъчното нещо в живота на човека е да пожертва онова, което той обича. Дойде ли до закона на жертвата, той трябва да обмисли добре как да направи жертвата, която се изисква от него. Какво губи богатият, който владее цялата земя, ако даде на всеки човек по сто декара? Той нищо не губи. За него ще остане половината земя, която по никой начин сам не може да обработи. Следователно, в силата на физическата невъзможност да обработи сам тази земя, той ще се принуди и нея да раздаде на хората. Той ще бъде последният, за когото ще задържи сто декара земя. Така трябва да постъпва идеалният човек. Дойде ли до женитба, ще чака всички хора да се оженят, а той последен ще се ожени. Щом се ожени той, след него да няма вече кандидати за женитба, той да бъде последен. Значи идеалният човек така разрешава въпросите за себе си, че за благата, които животът дава, той се явява последен кандидат. Който не е последен, нека се яви по реда си, да вземе стоте декара земя; след това нека се жени, нека се мъчи, нека страда, нека плаче и т.н. Когато всичко става по естествен път, то е в реда на нещата. Та когато казвам, че човек не трябва да плаче, аз имам предвид идеалния човек, който последен се ползва от благата. Той трябва да се радва, а не да плаче. Който не е последен, той трябва да скърби и да се радва, да плаче и да се смее. Последният, обаче, е велик човек. Когато хората бъдат последни по ред в своите желания, Бог ще изтрие сълзите им. Тогава хората ще бъдат едно тяло, един ум, едно сърце. Ако имате само един хляб и дойде някой да ви го вземе, губите ли нещо? Какво от това, ако той яде, а вие го гледате? Наистина, рядко се случва да дойде някой да вземе хляба от ръцете ви, когато сте гладни. Това е случайност, но все пак става такова нещо. Питам: що е случайността в живота? – Случайност е това, което само веднъж става. Случайността два пъти не се повтаря. Всяко нещо, което постоянно става, то е обикновено. Според закона на случайността, ако имате един хляб, само един път може да дойде при вас някой да поиска хляба ви. Вие казвате: „Ако днес дам хляба си на този човек, той може и утре, и други ден да дойде пак да ми иска хляба“. Не, щом този човек е дошъл при вас по закона на случайността, той само един път може да ви поиска хляба. Следователно вие имате тази рядка привилегия, да дойде при вас този човек. Щом знаете това, дайте му хляба и благодарете, че сте имали редкия случай да се проявите. Човешкият характер се показва в

случайността. Човек се изпитва чрез закона на случайността. Ако някой идва всеки ден при вас да иска нещо, той нахалства. Този човек върви по закона на обикновените неща. Обаче, ако вие дадете хляба си на човек, който е гладувал три деня, той ще изяде хляба, но едновременно с това ще ви остане признателен за цял живот. Където и да отиде, навсякъде той ще ви носи в ума си и ще казва: „И досега не съм срещнал подобен човек". Питам: кое е по-добро за вас – да изядете сами хляба си, или да го дадете на някой гладен човек, който цял живот ще ви носи в ума си? За предпочитане е да живееш в ума на един човек, отколкото сам да изядеш един килограм хляб. И тъй, съвременните хора трябва да имат дълбоко разбиране за живота. Щом имат това дълбоко разбиране, те ще познаят Любовта. Любовта се проявява в случайните неща. Тя не е нещо обикновено. Любовта е най-голямото изключение, което може да се срещне в живота. Хората мислят, че Любовта е обикновено нещо. Не, тя е от случайностите. Когато вълкът изяде едно магаре, цели девет месеца след това той обикаля на същото място, дано намери още едно магаре, но няма – голяма случайност е вълк да изяде едно магаре. Щом изяде магарето, вълкът изменя характера си, придобива нещо от характера на магарето и казва: „Отсега нататък и аз ще стана като магарето". Той престава вече да яде овце, влюбва се в магарето и търси друго магаре да изяде. Че, наистина, Любовта е едно от големите изключения в живота, разбираме по това, че когато двама млади се обичат, те виждат Любовта само един момент през целия си живот. Заради този момент, именно, те се женят, като искат да задържат Любовта постоянно при себе си. Само за един момент ги посещава това изключение, и оттам насетне ги напуща. След това те започват да се ограничават един друг и като не могат да върнат загубеното, те се оплакват, че са нещастни. За да задържи изключението за себе си, мъжът казва на жената: „Ти трябва да ме обичаш!" И жената казва на мъжа си: „Ти трябва да ме обичаш!" Не, това е невъзможно. По този начин изключението не може да се задържи. Ако хората разбират Любовта като момент на най-голямото изключение в живота, те биха могли и като се оженят, пак да живеят добре, именно, за този кратък, но велик момент – когато изключението ги е посетило. Сега аз нямам предвид вашите лични отношения, нито обикновения живот. Тях оставям настрана. Аз разглеждам онзи нов живот, който сега приижда и на който хората за в бъдеще ще станат граждани. Само децата по сърце и по чистота могат да разберат новия живот, основа на който ще бъде Любовта като изключение. Когато младият момък помилва едно малко момиченце, то ще му се зарадва, ще подскочи и ще го целуне. Всички ще погледнат на това, като че е в реда на нещата. Ако същият този момък, при същото вътрешно разположение на сърцето, целуне една млада мома, тя първа ще повдигне цял въпрос от неговата постъпка, а след нея и другите хора. Това показва, че децата по-добре разбират изключението, отколкото възрастните.

Затова, именно, Христос казва: „Ако не станете като малките деца, няма да влезете в Царството Божие“. Когато момиченцето види младия момък, то се затичва насреща му, милва го, целува го и му казва: „Ела пак у нас!“ Когато младата мома види момъка, тя му слага гем и казва: „Никъде няма да ходиш! Тук ще останеш“. Момиченцето му казва: „Иди си и пак дойди!“ Значи, момиченцето е свободно и да целуне, и да прегърне младия момък, защото не мисли да се жени за него. И младият момък е свободен да отиде у дома си и пак да дойде. Младата мома, обаче, не е свободна даже да погледне момъка, но и той не е свободен вече да напусне нейната къща. Защо? – Защото тя иска нещо от него. В силата на изключението тя иска да се ожени за него. Такова е общото положение, в което се намират почти всички съвременни хора. Те са роби едни на други. Всички хора живеят в общества, състоящи се не от свободни членове, но от роби. Всеки човек е роб, освен на себе си, но и на другите. Той прекарва двойно робство, и цял живот трябва да прави усилия да се освободи от това страшно заробване. В това отношение, до известна възраст детето е свободно. Щом мине тази възраст, то влиза в закона на обикновените неща, като изгубва свободата си, изгубва живота на изключението. То помни тази щастлива възраст на своя живот и при всяко ограничение въздъхва и си казва: „Колко щастлив бях в своето детинство! Бях в рая, напуснах го и влязох в обикновения живот на ограничения и робство“. Главната задача, която всеки човек трябва да реши, е да се върне към своята чистота, към своето детинство. Тогава той ще може да погледне Бога право в очите и ще знае защо трябва да ходи по планините и защо в долините. Някой казва: „Защо трябва да се качваме по планините? Защо трябва да наблюдаваме изгрева на слънцето?“ Ако човек не разбира дълбокия смисъл на тези неща, той много няма да се ползва от тях. И наистина, ние виждаме, че всички хора умират, без оглед на това, дали се качват по планините, или не; дали наблюдават изгрева на слънцето, или не; дали са богати или бедни, учени или прости.

Сегашният живот на хората не разрешава тия въпроси. Този живот е само едно малко забавление. Днес повечето хора са болни и гледат, дано дойде някой да облекчи страданията им, или да им помогне да оздравеят. Това още не е разрешение на задачите. Разрешението на задачите се състои в това, да дойде Христос при гроба на Лазара и да го възкреси. Не само това, но двете сестри на Лазара, Марта и Мария, трябва да отидат при Христа, да Го повикат у дома си. Марта представлява силния принцип в живота, който трябва да се смекчи. Мария представлява мекия принцип в живота. Казано е в Евангелието, че Христос обичал Марта, и сестра ѝ, и Лазара. Обаче, първо Марта посреща Христа, т.е. силният принцип, а след нея иде Мария – мекият принцип. Освен тези два принципа, има и трети един – състояние на почивка, каквото е състоянието на посятото семе, което

трябва да поникне от земята, т.е. да излезе от гроба.

Следователно три фактора са необходими за познаване на една истина: Марта – силният принцип, Мария – мекият принцип и Лазар – посятото семе. Исус ще бъде четвъртият принцип, който ще отиде при гроба на Лазара и ще го възкреси. Питам: можете ли да определите на какво в човека съответствува Марта, на какво – Мария и на какво – Лазар? Вие сами ще разрешите тази задача. Марта и Мария плачат за брата си, който възкръсна. Това, което в даден момент възкръсне в човека, то ще донесе неговото щастие. Давам ви тази задача за цяла година. Ще размишлявате, ще работите върху себе си, да дойдете до някакво просветление. Идната година, на същия ден ще кажете как сте разрешили задачата. И днес Христос е на земята, дошъл е да възкреси Лазара, който трябва да умре. След това Марта и Мария ще плачат, и евреите ще се съберат около тях да ги утешават. Тогава Христос ще каже: „Да отидем да събудим нашия приятел Лазар“. Ако разрешите задачата си правилно, Лазар ще възкръсне; ако не я разрешите правилно, Лазар няма да възкръсне. Обаче, кога и да е, Лазар трябва да възкръсне! Ако разрешите задачата си правилно, всички ваши противоречия ще изчезнат и ще бъдете готови на всички жертви. Тогава вие ще заживеете в радост, мир и съгласие с всички хора. Ако не разрешите задачата си, вие ще лягате и ще ставате недоволни, смутени, обременени, ще чакате да дойде някой да ви освободи. Ще си казвате: „Кога ще дойде ден и аз да си почина малко?“ Идната година на този ден, на същото място, на което се намираме днес, пак ще дойдете, но ще вземете със себе си Марта, Мария и Лазара и ще дадете едно голямо угощение. Този ден вие ще бъдете прислужници. Казано е в Евангелието, че и Христос беше на угощението, на което и Лазар прислужваше. Тази задача ви се дава от невидимия свят, затова не мислете, че тя е трудна и неразрешима. Ако една задача не е по силите на човека, не биха му я дали. Следователно, щом ви дават тази задача, тя е по силите ви. Щом я разрешите, ще видите как Лазар ще възкръсне от гроба. Когато посеете един орех и виждате, че след време пониква, вие се радвате, че това, което сте посели, е възкръснало. Голяма ще бъде радостта ви, когато видите това възкресение. Как ще стане възкресението на Лазара, няма да разправям, нито ще ви карам да правите опитите на американския професор, който публично филтрирал вода, взета от пет различни места от клоаците на Бостон. Той искал да покаже публично, че тази нечиста вода може така да се филтрира, че човек свободно да я пие, без най-малка опасност за здравето си. Като пречистил водата, той пръв пил от нея, а след това дал и на няколко души от публиката, за да се убедят в съвършеното пречистване на водата. Обаче този опит аз не бих го правил, нито на вас препоръчвам.

Чистенето е непреривен процес. Добре е човек да се чисти. И в Писанието

е казано: „Чисти бъдете!“ Всеки трябва да се чисти, но не само чрез филтриране. Филтрирането е физически, т.е. механически процес. Чрез филтриране водата се освобождава от всички механически примесени към нея вещества, но не и от ония, които са разтворени в нея, нито от микробите. Ето защо, иска ли човек да се подложи на съвършено пречистване, той трябва да използва освен механическите, още и химическите, т.е. вътрешните методи, с които природата разполага. Един от тия методи е силният огън, през който всеки трябва да мине. Като казвам, че всеки трябва да мине през огън, това ни най-малко не трябва да ви смущава, нито да ви спъва в развитието. Защо? – Защото великите неща се постигат чрез големи усилия, чрез големи страдания и мъки. Само по този начин се решават трудните задачи. Ножът, скиптърът и короната не са условия за разрешение на трудните задачи. Христос с нож или със скиптър реши своята задача? – Нито с едното, нито с другото. Христос не беше нито цар, нито патриарх. Той взе едно от най-обикновените положения в живота, за да разреши една от най-великите задачи – спасението на човечеството. В това положение Той изпита всички хули, поругания и гонения от страна на хората, но издържа до край. Та и вие, като Негови последователи, ще решавате най-великите си задачи при най-обикновени положения в живота. Що се отнася до въпроса, че пари нямате, знания нямате, че сте слаби, това нищо не значи. Има учени хора, които нищо не са разрешили; има силни хора, които нищо не са разрешили. Обаче има прости хора, които са разрешили най-трудните си задачи. Следователно успехът на човека не се състои във външната сила, нито в обикновеното богатство и знание. Има друга една сила в човека, друго знание и богатство, с които той може да работи успешно. С това аз не искам да засягам нито силата, нито знанието, нито богатството ви. Те са на мястото си. Аз не искам да засягам и вашите чувства и мисли. И те са на мястото си. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, които Бог е вложил в човека, трябва да се реализират, и то на своето време. Когато Божественото в човека се реализира, то радва, както самия него, така и околните.

Следователно аз се обявявам само против ония неща, в които Божественото отсъства. Където Божественото отсъства, там има само загуби, само фалимент. Казвам: не влагайте капитала си там, където ще изгубите. Не влагайте силите, знанието си там, където ще изгубите. Влагайте капитала, силата и знанието си само там, където те могат да се проявят, да дадат резултат. Някой казва: „Да се обичаме ли?“ – За това не трябва и да се пита. – „Кого да обичаме?“ – Всички ще обичате. – „Как да се обичаме?“ – Ще обичате, както малките деца обичат. Как се обичат съвременните хора? Ще ви дам един пример от любовта на съвременните млади. Една мома пише на един момък любовно писмо. Тя пише, че не

може да живее без него, че го обича, че той е смисълът на нейния живот и т.н. Писмото е написано с жар, от сърце. Момъкът отговаря на момата, пак в любовен смисъл. След това тя пише също такова писмо на втори, на трети, на четвърти момък, на сто момци, и от всички получава по едно любовно писмо. В края на краищата, като се съберат тия сто момци на една място да прочетат писмата си, виждат, че тя е писала на всички едно и също нещо. И стоте писма са еднообразни. Обаче, тя има сто писма от тия момци, но с различно съдържание – има какво да учи от тях. Тия момци веднага се нахвърлят върху момата, считат, че тя ги е лъгала. Не, тази мома е професорка, плаща ѝ се по десет хиляди лева месечно да чете лекции на студентите в университета. Стоте момци са студентите, на които тя чете лекции. Те казват, че лекциите ѝ са много еднообразни. Разбира се, че ще бъдат еднообразни. Другояче не може да бъде. Тя едновременно чете на сто студенти. Щом свърши лекцията си, те се разотиват по домовете си, всеки поотделно разработва преподадената лекция и после отговаря на професорката си какво е разбрал и научил. Ето защо професорката пише еднообразни писма, а получава разнообразни. Един ден тя чете за кислорода, друг ден – за водорода и т.н. Тя чете една и съща лекция, която студентите разработват по различен начин. Тази професорка е събрала стоте момци да ги учи как да обичат. Понеже досега те са лъгали момите, тя ги учи как да обичат, да не лъжат повече. Казвам: не е приятно на човека да го лъжат. Обаче, излъже ли го някой, Божественото в него му казва: „Щом не ти е приятно да те лъжат, гледай и ти да не лъжеш. Не прави на другите това, което и на тебе не е приятно да правят“. Любовта не позволява никаква лъжа, никаква измама. Всеки има право да бъде обичан, и той да обича. Според Божия закон всички същества трябва да те обичат. Това е идеал, към който хората се стремят. Днес този идеал не може да се постигне. В такъв случай Бог е предвидил поне най-малкия предел, до който Любовта може да достигне, а именно: поне едно същество да те обича.

Следователно, когато някой човек търси поне едно същество да го обича, той се основава на най-малкото, което Любовта е поставила в своята програма за приложение. При каквото положение да се намира човек, все има някъде едно същество, което го обича.

Невъзможно е да няма поне едно същество, което да те обича. Няма ли поне едно същество, ти не би могъл да съществуваш. Намериш ли това същество, ти си разрешил най-малката задача в света. Обаче тази най-малка задача не изчерпва останалите задачи в живота. Ти трябва да намериш всички същества, които те обичат. Казано е, че Бог е Любов. Следователно сборът от всички същества, които те обичат, съставят единицата – Бог. Той е смисълът на живота, Той е целокупният живот. И

тъй, всички разумни същества, които са обичали и които са обичани, трябва да те обичат, и ти да ги обичаш. По този начин само ти ще се учиш от тяхната любов, а те – от твоята. Човек трябва да изучава Любовта във всичкото ѝ разнообразие, във всичките нейни прояви. Няма по-велико нещо от това, да опиташ Любовта в разните ѝ степени, като започнеш от Любовта на най-малките същества и стигнеш до тази на най-великите. Ако има нещо интересно в Любовта, това са нейните изключения. Обаче рядко се срещат изключенията на Любовта. Що се отнася до обикновените ѝ прояви, няма какво да се учи от тях. Те са като стоте писма, които младата мома пише на стоте момъка. Достатъчно е да прочетеш едно от тях, за да знаеш съдържанието на останалите. Всички са копие на първото. В изключенията, обаче, има какво да се учи. Казвам: всички хора знаят съдържанието на първото писмо, а именно, че без него или без нея не могат да живеят. Питам: какво произвежда това писмо? Какви са резултатите на тази любов? Истинската любов се отличава със специфични качества. Когато ленивият се влюби, той става трудолюбив, започва да работи; когато скъперникът се влюби, той става щедър; когато завистливият се влюби, завистта, омразата изчезват от него, и той става нов човек. Когато Любовта влезе в човека, тя прави чудеса. Любов, която усилва омразата, ревността в човека, не е любов на изключението; тя е временна любов. В Любовта на изключението тези неща не съществуват. Следователно всички търсете изключението на Любовта. То носи великото, мощното в живота. И десет, и сто години можете да чакате това изключение, но щом дойде, то ще ви държи влага най-малко за хиляда години. За това изключение, именно, се говори в Писанието. То е наречено там Божие благословение и се предава на човечеството до тисещи родове и за тисещи векове. Щом дойде изключението на Божията Любов върху един род, то ще се предаде на тисящи родове и до тисящи години. Благодарете, че има възможност и вас да посети изключението на Любовта. Както виждате, има за какво да живеете поне до идната година. Тя е година на изключението. Желая всички да опитате това изключение. Тази година ще се яви едно от изключенията на Божията Любов. Който го види, той ще разбере какво нещо е Божието благословение. Един момент преживян в това блаженство трае хиляда години. Затова съзнанието ви през цялата година трябва да бъде будно. Раждането на Христа беше едно от изключенията на Любовта. Кои разбраха и видяха това изключение? – Само будните по съзнание. Едни от тях бяха мъдреците, които, щом забелязаха знамение на небето, взеха дарове и тръгнаха от далечен край да намерят изключението, да Го видят и да Му се поклонят. Когато това изключение се роди във вашия живот, натоварете камилите си и тръгнете да го търсите. Щом намерите изключението, дайте даровете си, поклонете му се и се върнете назад по нов път, както това направиха мъдреците. Изключението е новото, човек става силен и може да носи всички

изпитания, мъчнотии и страдания са радост. Сиромашия, страдание, мъчнотия с Бога са добре дошли. Радост и щастие без Бога – не са добре дошли. Те носят скръб и изпитание. За предпочитане е сиромашията, но с Бога, отколкото богатството без Бога. За предпочитане е и сиромашия, и богатство, но с Бога. Целта на вашия живот е всички да се подмладите: да се съблечете от временната дреха и да се облечете във вечната; да се съблечете от безсилието и да се облечете в силата; да се съблечете от безлюбието и да се облечете в Любовта; да се съблечете от робството и да се облечете в свободата, в Божията Истина. Някой казва: „Хубаво е всичко това, но докато дойдем до него, колко страдания, колко мъки ще преживеем". Казвам: не слагайте на ръката си огън, който гори. От вас зависи да не изгаряте ръцете си. Щом видите такъв огън, хванете го внимателно с щипци и го сложете настрана. Защо трябва да го хващате с пръсти и да го слагате на ръката си? Мнозина мислят, че всеки огън, на който се натъкват, е свещен. Не, свещеният огън гори, разпалва се, свети, без да причинява рани. Който минава през този огън, той се пречиства и започва да свети. Всеки друг огън дръжте далеч от себе си. Ако искате да светнете, не търсете огън, който изгаря. Ако искате да се измиете, не търсете мътна вода. Идете при чистия извор, той ще ви измие, както знае и разбира. Представете си, че при мене дойдат сто души, които са се окаляли, и започнат да ми разправят как са паднали, как се окаляли, как се чувстват в това състояние и т.н. Какво ме ползват техните истории? Ако река да изслушам всички сто души да ми разправят историята си, калта ще изсъхне по тях, ще запуши порите им, и те ще бъдат по-зле, отколкото при падането си. Аз казвам на тия хора: елате с мене, аз ще ви заведа при един голям, чист извор. Там ще си измиете главите, краката, тялото и ще се преоблечете с чисти дрехи. Близо до този извор има добри хора, които ще ви дадат чисти дрехи за преобличане. След това те ще ви дадат и малко хляб, да задоволите глада си. С това ще се свърши историята на тяхното падане и окаляне. – „Ами ако водата се окаля?" – Нищо от това. Ако искате да знаете, водата е причина да се образува калта. Щом е така, тя трябва да ви очисти. Водата чисти, въздухът насърчава, а светлината утешава. С други думи казано: водата, въздухът и светлината са условия за пречистване. Тези условия се крият в Божествения живот.

Следователно приемете Божествения живот, за да се очистите. Идете при Божествения извор, потопете се в него и ще излезете чисти, свободни от всякакви лоши мисли, чувства и желания. Казвате: „Ще ни приеме ли Господ?" – За това не трябва да правите въпрос. Ще влезете в извора, ще се измиете и ще излезете. Даже и да ви направят забележка, че сте размътили извора, не се смущавайте. Кажете: „Наистина, водата се размъти, но ние пък се изчистихме". Водата е благородна, тя ще се застъпи за вас, ще ви остави свободно да се измиете. Тя ще бъде доволна, че е могла

да ви услужи. Преди всичко предназначението на водата е да чисти, да мие. Тя никога не би се отказала от своята служба. Като се измиете, ще се изложите на въздуха, да се изсушите; той ще ви каже няколко насърчителни думи. И най-после, светлината ще дойде при вас, ще ви утеши с думите: „Това е волята Божия“. Струва си човек да се чисти във водата, да се насърчава от въздуха и да се утешава от светлината. Това е философията на новия живот. Когато Бог ви види изчистени, облечени с дрехите на новия живот, Той ще ви се усмихне и ще каже: „Тези са моите умни деца, които могат да се чистят“. Сега, цяла година ще работите усърдно и съзнателно, да разрешите задачата, която днес ви се дава. Работете тихо, мълчаливо в себе си, докато получите резултат. Ако нищо не работите, а само говорите, вие ще си останете с празните хамалски чували на гърба си. Който носи чувал с хляб на гърба си, той има право да раздаде част от хляба на другите, но поне един хляб трябва да остави за себе си. Този хляб, именно, представлява днешната задача. Него ще задържите за себе си. Никому няма да говорите за този хляб, докато вие сами не го опитате и не придобиете някакъв резултат. Ако разправяте за него преди да сте го опитали, вие ще се лишите от благословението, което той носи. Ако кажете на малките деца къде сте посели орехите, те ще ги изровят и ще ги изядат. Оставете орехите спокойно да поникнат, да израстат, да дадат плод и тогава позволете на малките деца да се качват на дървото, да ядат, колкото искат. За тази цел казвам: всеки сам да работи върху дадената задача. Ако почне да говори с този-онзи върху нея, да му помогнат в решението, той ще се намери в положението на житното зърно, което паднало между тръните и на камениста почва и не дало никакъв плод. Който работи с упование на Бога в себе си, той ще бъде житното зърно, паднало на добрата почва и едно дало сто, друго шестдесет, и друго – тридесет. Човек трябва да внимава, да не изгуби това условие – Бог в себе си. Защото казано е в Писанието: „Възлюбил си Истината в човека“. Благодарете за това, което Бог е възлюбил във вас, и пазете го да не се изгуби. Ако го изгубите, едновременно с него и Любовта ще изчезне. Страшно е да изгуби човек Любовта Божия. Някога, в младите си години, Толстой взел участие в една хазартна игра, в която изгубил много. Каквото влагал, все губел и дошъл най-после до един дълг от 12,000 рубли. Като се огледал пред такъв голям дълг, той изпаднал в отчаяние и вътрешно се помолил на Бога да му помогне по някакъв начин да излезе от това затруднение. Същевременно той обещал в себе си, че повече няма да взима участие в такива игри. Един негов приятел му дал една рубла да продължи играта. Той взел рублата, вложил и нея и играл само за да спечели някаква сума, с която да изплати дълга си. Щом спечелил нужната сума, той изплатил дълга си, взел шапката си и никога вече не взимал участие в такива игри. И на вас казвам: ако имате дълг, направен от такава хазартна игра, вложете и последната си рубла, да спечелите някаква сума, с

която да изплатите дълга, който сте направили в играта. Щом го изплатите, сложете шапката на главата си и не повтаряйте вече тази игра. Сегашният живот представлява такава хазартна игра, на която всичко сте изгубили. Ако ви даде някой една рубла, вложете и нея в тази игра и каквото спечелите, изплатете дълговете си и напуснете компанията. Ако сегашният живот, пълен с противоречия, е толкова приятен и желан, колко по-приятен ще бъде истинският живот, свободен от всички противоречия. Ако сегашният живот е приятен само за очакваното благо, колко по-приятен е истинският живот, който носи в себе си това благо.

И сега, аз желая да придобиете изгубената смелост, изгубената доброта. Аз желая да придобиете изгубената любов, изгубеното щастие и блаженство. И най-после, желая ви да придобиете изгубеното единство. Всичко това сте имали в миналото, което днес пак трябва да се върне при вас да работите с него като със спечелен ваш капитал. Кое струва повече: най-малката любов или най-голямото богатство? Двама души тръгнали заедно на път. Единият носел само кутия с кибрити в джоба си, а другият носел на гърба си една торба със злато. Първият вървял и размишлявал; той знаел какъв път им предстои да минат. Вторият казал: „Не зная какво мислиш да правиш. Тръгнала си на път и нищо не носиш със себе си. Виж, докато аз нося тази торба на гърба си, навсякъде ще съм добре дошъл. В който хотел вляза, вратите ще се отварят пред мене“. Пътували те, навлезли в една гъста гора и постепенно започнали да се изкачват по планината. Времето било студено, духал силен вятър, температурата била 30 градуса под нулата. Пътниците рискували да замръзнат. Какво да се прави? Тук златото няма никаква цена. Първият пътник извадил от джоба си кутийката с кибрит, събрал дръвчета и наклал огън, на който и двамата се сгрели. Пътникът със златото на гърба благодарил за огъня и дал част от парите на другаря си, който с една кибритена клечка спасил живота и на двамата. И тъй, бъдете като пътника, който носел в джоба си кутийка с кибрит, та като се намерите в трудно положение, драснете една клечка и запалете огъня. След това вземете парите, които богатият ви дава и го научете да цени кибрита, т.е. да цени малките величини. Една кибритена клечка от Любов струва повече от всичката земна слава, от всичкото земно богатство.

Беседа от Учителя, държана
на 24 август 1932 г., 5 ч. сутрин.

1932_08_28 Видяхме славата
ИК "Всемир", София, 1999г. КНИГА: Видяхме славата

ВИДЯХМЕ СЛАВАТА

Добрата молитва
Отче наш
Пътят на живота
Молитвата на Царството
Първа глава от Евангелието на Йоана.
"Духът Божи"

Ще ви дам само едно изречение и ще отидем вън на упражнения.

Онова име, което не може да се изрече, което човек търси в света, онова, което осмисля живота, не е само което го осмисля за един момент, но което напълно осмисля живота, то може да се намери само когато човек е озарен от първите лъчи на Любовта, когато е озарен от първите лъчи на Мъдростта и от първите лъчи на Истината. Без тия лъчи човек може да познава много работи, но няма да донесат в душата му онзи мир, който всеки търси. Сега ще оставим настрана всяка една философия. Казва някой: "Как ще намерим Бога?" Казано е: "Да повярваш." Но хората винаги задават въпроса: "Как?" По същия начин, както децата правят. Когато детето търси майка си да му даде храна, то гледа и тя, без да му говори, туря му в устата. Казва: "Яж, няма да говориш, мълчи. Докато кряскаш, докато плачеш, ще останеш гладно." Има хора, които постоянно плачат. - "Да млъкнат." - "Не да млъкнат." Има едно мълчание на живота. Когато мъртвите млъкнат, е едно, когато живите млъкнат, е друго. Желая като живи да мълчите, не като умрели. Ако като умрели мълчите, то е по закон. Когато мълчите по любов, то е друго нещо, то е смисълът на живота. Някой казва: "Аз не може да мълча." Тогава казвам: Ти не си намерил онова, от което се нуждаеш. Щом не може да мълчиш, това значи... Като млъкнеш, ти си намерил туй, което подига човека. Човек след като го намери, в този път той ще започне да расте. Има едно растене, което, като намери човек, листата му не вехнат, цветовете не отлитат, плодовете не ги ядат червеи. То е едно състояние. Пък има и друго растене: расте човек, растат растенията и после остаряват, листата окапват, после плодовете окапват. В света съществува едно ново истинско възрастване. Често се запитвате вие: "Не раста ли аз?" Вземете тази емблема на онова дете, което е родено, и заплаче. Плачът е първата дума. То като чува гласа на майка си и баща си, заплаче. Детето първия път като заплаче, не може да произнесе ..., тя е смешна дума, тя е една от красивите думи. Първата дума на живота, това е плачът. Като заплаче, то казва първата дума. Вие всякога разбирате,

че онзи, който плаче, страда. Плачът е един зов на живота. Това е, когато едно дете на земята заплаче, ангелите на небето пеят, понеже това е разцъфтяване. Първата дрешка, която приема детето, приема живота. То заплаче, ти запяваш. Детето, като научи това изкуство, пее. То малко невярно взима тоновете, следствие на това кряска. Но майката, която трансформира, си има две тъпанчета. Но другите виждат само плача. Майката, като заплаче детето, като че слуша някоя класическа симфония.

Сега да излезем на упражнения.

(След гимнастиките)

"Духът Божи"

14 стих от Първата глава от Евангелието на Йоана: "Словото стана плът и всели се между нас."

Понеже не сте всички от една и съща възраст - едни сте по-млади, други сте по-стари, според вашата възраст се различават вашите интереси, различават се и вашите разбирания. Защото младият желае едно, възрастният -друго, а старият - трето. Туй е едно състояние на света. Три състояния има, които са следните: състоянието на Духа, състоянието на материята и състоянието на живота. Аз разпределям нещата така: Духът, материята и животът. Кратко и ясно. Духът е туй, което създава нещата, материята е това, което оформява, а животът е това, което поддържа нещата. Това са функции, не само за обяснение. И по-голяма философия може да се даде. Много пъти в обясненията Духът е това, което създава. То е цяла философия, която може да се получи. Материята е това, което оформява. Животът е това, което поддържа. Духът от далечното пространство, от вечността носи идеи, материята този материал го оформява, пък животът го поддържа. Това са три блага, за които човек трябва да има връзка, връзка с Духа, туй, което е създало всичко; връзка с туй, което оформява; и връзка с това, което поддържа отвън един живот.

Христос е турил тази мисъл така: път, истина, живот. По отношение на истината то е най-високото положение, то е Духът. Истината е това, което освобождава. Пътят -това е материята; животът е туй, което поддържа, в средата е той. Понеже, като живеете в този свят, имате интереси само на сегашния живот, искате да примирите противоречията, които съществуват в сегашното състояние. Искате тука животът ви на земята да бъде блажен, да имате всичките блага. То е невъзможно, понеже този свят спада към прогресивните светове, светове, които трябва да се освободят от известни ограничения. Вие носите една материя, която прогресира. Вие носите един Дух, Който твори. Вие носите живот, който постоянно поддържа онези

неща във вас, които работят, на които вие не сте господари, на които трябва да слугувате. Противоречията произтичат от това, че вие искате Духът да ви служи на вас, пък и материята, целият материален свят да ви служи, вие искате да бъдете господари. Като не се случва това, което вие искате, вие се намирате в чудо, как може да не става, както вие мислите. Нещата може да станат тъй, ако вие бяхте онзи Дух, Който създава нещата. Нещата може да станат, ако вие сте онази материя, която оформява, ако вие сте онзи живот, който поддържа. Пък вие нищо не сте. Вие сте онзи наемател, който взема къщата за една-две-три години. След туй дойде господарят, изпъди ви навън. Вие се чудите как си позволил. Той казва: "Излез из къщата. Има хиляди къщи, не е само моята. Намери си друга къща, на друга улица." Вие не може да се примирите с положението. Направете си и вие къща. Сега задавате въпроса "как". Затова сте дошли именно - да разрешите думата "как". - "Само за една дума?" - Всяко противоречие, което се създава в душата - защо и как човек умира, защо се е родил - то е въпрос да го разрешите; защо страда - да го разрешите; защо се ражда - да го разрешите! Онези, които създават света, няма какво да ни дават отчет за своите постъпки. Няма професор, който дава отчет на студенти, защо държал лекцията по този начин, а не по друг начин. Не са студентите, които трябва да диктуват на професора си как да преподава. Професорът преподава по начин, който той намери за добре. Тия студенти ще свършат и един ден и те ще преподават.

Следователно всеки един човек за да критикува, трябва да разбира предмета много добре, за да изкаже мнението си. Онези, които не разбират много добре, си дават мнението, те минават за първокласни невежи. За пример всеки може да ви говори за онзи свят, може да ви говори за ангелите, за Бога, но попитайте го всъщност каква връзка има с Бога, каква връзка има с ангелите, да направи нещо. Нищо не може да направи, но говори. Най-първо хората нямат понятие какво нещо е ангел. Имат понятие, че е крилато същество, но какво нещо са крилете! Те са нещо символическо. Ангелът е същество, което е минало в друга еволюция. По пътя на хората има такава една грамадна опитност, такова грамадно знание. Милиони години седят, преживяват не един спящ живот, но един съзнателен живот. Когато сегашните хора спят, и най-великите мисли на хората са детински играчки. Те мислят за три яденета, мислят за един кат дрехи, мислят за един чифт обуща, мислят за шапки, мислят за връзки, мислят за една жена, за няколко деца, мислят за една къща с няколко прозорци, за дюкян, за овце, за говеда, за крави, за ниви, всичко туй е натрупано в неговия ум. Ако той мисли за Бога, той мисли по отношение доколкото този Бог може да има отношение към неговото благосъстояние. Като започнат да мрат кравите, казва: "Кравите отидоха." Разболее се жена му, казва: "Господи, жена ми се разболя, къщата се

развали." - "Господи, шапка нямам." - "Господи, обуща нямам." Значи търси Бога само по отношение на външните пособия. Туй е веруюто. Не е лошо това. Но това още не подразбира онзи, великия живот, идеала, към който той се стреми. То е външната страна, то е материята. То е само формата на нещата. Той не е дошъл до онази сила, която твори, и до онова, което поддържа, и разумното, което живее в тази къща. Той казва: "По някой път зная нещо, по някой път заспивам." В заспиването има забравяне. Човек забравя онова, което е научил. Забравянето произтича от простия факт, че има наслояване на една гъста материя, на кал, която се наслоява върху писаното в съзнанието, и човек не може да прочете, забравя. Аз съм чел някои книги по мнемоника1, но не съм намерил нищо, правила дават как да помнят. Ти ще очистиш съзнанието си от всички противоречия. Паметта може да възстановиш за един час, може да я възстановиш за един ден, за една седмица, за десет седмици, а може и за хиляда години. Човек в себе си може да разшири своята памет. Някой път човек казва: "Уясни се някой предмет." Онази, гъстата материя, онази кал, която ние натрупваме с недоволството. Хора, които много се тревожат, тяхната памет отслабва. Тия, които много се грижат, паметта им отслабва. Ония хора, които прекратяват с тревогите, паметта започва да се засилва. Най-после ние искаме да служим на един Бог, Който никога не се тревожи. Бог не знае какво нещо е тревога. Той я вижда в хората и се чуди на Своите деца. Единственото нещо, което са създали хората на земята, е тревогата. Казват: "Знаеш, че ние сме създали нещо." То е тревогата. Туй е творчество. Господ като види, че се тревожат, че плачат, Той се усмихне, казва: "Създадоха Моите деца нещо велико." Че какво може да създаде детето? Забравите си шапката някъде, тревожите се. Забравите си обущата, тревожите се. Или някой ваш приятел обещал да дойде на гости, не иде на определеното време, тревожите се. Или не сте изорали добре нивата си, не дала добър плод - тревожите се. Или не сте яли добра храна, тревожите се; стомахът ви заболи, бързо сте яли, тревожите се.

Казвам: Най-първо трябва да се освободите от външната страна, от онова, което наричаме илюзия в живота, формата не е същността в живота, формата трябва да се измени. Никой не може да задържи една форма за дълго време. Самата форма ще се разруши, защото претърпява вътрешна еволюция. Следователно хората сега умират по единствената причина, да сменят формата. Трябва да умреш. Умирането е събличане от старите дрехи, които са нехигиенични за живота. Следователно някой път от невидимия свят дойдат насила и казват: "Хвърли дрехата!" Туй наричаме умиране. След като го съблекли, хората ще тръгнат по туй, което е съблечено, ще го оплакват и ще направят цяла оратория. Къде е отишъл умрелият? - При Баща си отишъл. "Той - казвате - беше наш много добър брат." Че Господ хубавото иска при Себе Си, не му трябва дрипавото.

Казва: "Това дете съблечете го, да се не мъчи на земята." Той пъшка, пъшка. Като види най-после, че иначе нищо не може да направи, казва: "Съблечете му дрехата." След като се върне, какво прави? Прати му Господ в другия свят най-добрите учители, да го учат какво трябва да прави на земята. Учат го, учат, като дойде на земята, пак забрави. Пак го пратят горе, учат, учат го, пратят го пак, забрави. Туй забравяне край няма. Той като дойде тук, нагласи си свой ред, програма, мисли, че си е уредил живота. След туй мяза на онзи индуски бог - няма да му кажа името - един от свещените богове, като гледал живота на земята, поревнало му се да дойде. Като гледат от невидимия свят живота на хората, се вижда много красив. И на тях им трепва сърцето да го видят отблизо. Мислят, че е много красив. Някой ангел иска да вземе формата на някой човек, да поживее. Той ни най-малко не вижда противоречията, греха. Той не знае какво е грях, той не знае какво е караница, той не знае какво е омраза. За него всичките противоречия, които съществуват на земята, той ги вижда само в хубавата форма. Туй се нарича вливане, инфлукс. Той няма туй разбиране в съзнанието. Този бог като гледал хората, поревнало му се да дойде на земята. Като дошъл на земята, взема всичките форми на животните. За пример в ума на един бог свинята не е свиня. Той вижда свинята, но я вижда много хубава, красива. Като избира форма между хората, този от боговете намира свинята със скромната дреха. Някой човек, като избира дрехи, избира най-скромнички. Казва: "В тази къщурка ще вляза да живея." Дошъл, влязъл в къщата, запознал се. Не зная как да го кръстя. Българите казват прасе, турците казват домус. Англичаните казват ... Французите казват пархасо.Така се е казвала свинята. Намира той пархасо. Като влязъл, научил всичките обичаи на пархасо. Задомил се, народили му се пархасо деца. Много добре живял, децата го слушали. Пархасо, пархасовица, всички го слушали и ходили в гората. Минават 10 години, 20-30-40-100 години, не иска да се върне. Казват му: "Хайде." - "Не - казва - имам много работа, мене ми е приятно тук на земята." Започват тогава да се чудят какво да правят. Започнали да мислят, да намерят начин да го освободят от туй вътрешно заблуждение. Взимат едното му дете пархасо, вземат второто пархасо, третото, четвъртото, най-после вземат и пархасовица. Взели му жената и той поплакал си, но не мисли да напуща земята, мисли да намери някоя друга.

Идат един ден, поразяват го. Той излязъл от онази форма, усмихнал се малко и казва: "Спал съм някъде дълбок сън." Ще остане в душата ни нещо. Туй е само за изяснение, то е едно състояние, в което ние преминаваме. Нещастията, които ни сполетяват в живота, са едно предупреждение, че ние не вървим по правия път. Предназначението, което имаме, не се постига. Следователно туй е предупреждение. Имаш и второ. Умира едно твое чувство, страдаш. Умира една твоя мисъл, страдаш, умира втора,

трета, четвърта, докато най-после не се свестиш, този поразяват, онзи поразяват, докато най-после ти заминеш. Разбира се, тази е една опитност, която може да проверите. Между физическия свят и духовния има един правилен път, по който може да се влезе, има една правилна връзка. Но човек трябва да бъде абсолютно чист, за да може да влезе в света на ангелите, дето мислите са толкова чисти. Една човешка мисъл за вас е невидима. За Божествения свят даже най-възвишените наши мисли са направени от много гъста материя. Аз бих ви казал, че в човешката мисъл, ако имаха орала, щяха да орат, да сеят и жънат, щяха круши и ябълки да стават. Казвате: "Какво е станало, като съм помислил." Една лоша мисъл, то е корав камък в Божествения свят. Следователно, като намерят този камък, ще го изхвърлят навън. Ти може да проектираш една лоша мисъл, но тя по своята тежест ще се върне и ще ти причини вреда. Окултистите говорят за връщането на мислите. Мислите имат свои грамадни тежести. Сегашните хора не могат да разберат и казват: "Какво бива от една мисъл, от едно желание?" Едно желание може да ти причини смърт. Ако ти не разбираш законите, може да ти причини смърт. Ако разбираш законите, една мисъл може да произведе едно благословение. Едно желание, една постъпка, ако разбираш законите, също може да ти причини благословение. Затуй човешкият живот зависи напълно от мислите, от чувствата, от постъпките.

Мисълта, тя спада в областта на Духа. Желанията спадат в областта на живота. Постъпките се оформяват, те спадат в областта на материята. Следователно в дадения случай вие трябва да владате2 вашата мисъл. Ще се учите да владате мислите. Не да стане човек силен да разрушава. Защото онзи, който разрушава, той не е силен човек. Който разрушава себе си, той може да разруши и другите; който съгражда другите, може да съгради себе си. Следователно по този закон мисли само за това, което съгражда. Т.е. бъди едно с Бога, Който твори, създава света и постоянно твори. Ако нас по някой път ни се струва, че светът се разрушава, то е само една смяна на нещата. Една сцена се сменя, за да дойде друга сцена. Понеже неприятностите в живота, които стават, то е сценировка. Ти страдаш. Ако разбираш, трябва да се радваш за страданието. Ти се радваш, но трябва да знаеш, че твоята радост е подготовка за страдание и страданието е подготовка за радост. Който разбира, след всяка радост ще дойде страдание. След всяка тъжна сцена ще дойде радостна и след всяка радостна сцена ще дойде тъжна сцена. Бог, разумните същества в света изпращат разни състояния. Те използуват човешките мисли, използуват човешките чувства, използуват човешките постъпки. Целият ангелски свят е създаден от нашите мисли, желания и постъпки. Когато ангелите искат да направят някоя по-проста форма, взимат прости мисли, прости чувства и постъпки. От лошите мисли, като ги пречистят, си правят някои форми;

от най-хубавите мисли, от най-хубавите желания и от най-хубавите постъпки си правят изящни. Следователно за един ангел е безразлично каква е твоята мисъл, тя е материал, с който той изгражда. Казва: "Много хубав е този материал", и го туря в работа. Когато човек мисли, влиза в строежа на природата. Когато твоята мисъл влиза в строежа на природата, съграждат едно хубаво здание, тебе ти плащат за този материал, ти се възнаграждаваш. Пък ако материалът е много прост, много малка цена има. Природата има една точна сметка. Не всякога се плаща за работата.

Аз сега да ви обясня защо трябва да мислите. За да живееш, ти трябва да мислиш. Защо трябва да чувстваш? Трябва да чувстваме, за да живеем. Защо трябва да постъпваме? Ти за да живееш, трябва да постъпваш. Без тия неща тебе те чака нещастие. Сега туй не трябва да бъде в противоречие със сегашните ваши разбирания. Човек не трябва да влезе в противоречие със своите детински разбирания. Всяко разбиране на времето си е добро. Детинските твои разбирания за детството са били добри. Когато станеш възрастен и се занимаваш с твоите детински разбирания, туй е вече едно противоречие по самата обстановка на нещата. Никога не казвай: "Аз като дете бях много глупав." На децата някой път постъпките са много по-умни, отколкото на възрастните. Казвате: "Едно време бях дете." Детето не знае да лъже. Ти сега лъжеш. В детето няма лицемерие. Ти сега си се научил да лицемериш. Детето с всичко се примирява, то забравя, а ти не може да забравиш. Кое състояние е по-хубаво? Казвате: "Това дете е глупаво." Ако децата бяха глупави, никога не биха ги дали като пример. "Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие."

Сега аз не искам да ви морализирам, да ви натрапвам нещо, което не е естествено. Аз искам да ви говоря за неща, които са в самата жива природа. Аз съм като един добър гостилничар, не искам да ви сготвя буламач, че като го изядете, да повръщате, но като излезете от моята гостилница, да кажете: "Отлично ядене, усещам се разположен, чувствувам се добре. Друг път пак ще ида. Много хубаво готви този гостилничар." Тъй трябва да бъде. Аз съм като един банкер, на когото, като вземете чека, да кажете: "И втори път ще отида." Аз съм като един дрехар, от когото, като вземете дреха, ще кажете: "И втори път ще отида." Тебе ти е приятно, значи всичко онова, което предлага, е първокачествено.

Сега ние, съвременните хора, искаме Господ да ни обича, да има уважение и почитание към нас; като се обърнем към Него, да ни послуша. Отде накъде? Ако ти не обичаш Бога, отде се пръкна тази мисъл, тебе Господ да те слуша, ти да бъдеш господар, Той да бъде слуга. Ние искаме Господ да ни бъде слуга. По някой път Господ прави опити. Защото Христос се опита да служи на хората. Той казва: "Син Човечески не дойде да Му послужат,

но да послужи, да види какво Бог иска." Христос, като дойде. Той изучаваше икономика, да види от какво се нуждаят хората. Като отиде в небето, Той даде един рапорт от какво се нуждаят хората, че се нуждаят от много слуги, и ги предупреди; като разбра, най-после каза: "Не искайте да ви слугуват, но вие слугувайте." Той разбра, че целият свят страда по единствената причина, че всички искат да им слугуват. От туй произтичат страданията. Господарят иска да му слугуват. Тази лакомия за богатство, за пари - не само искаме да бъдем щастливи.Това е закон, който внася дисхармония, Нека хората се откажат от това да им служат другите. Нека всеки сам си слугува, не да поробва другите, но сам да служи на другите. Като служи на себе си и на другите да служи, ако хората решат да служат едни на други - ето една максима, ако в сърцата на всички хора се зародеше желание те да обичат, не тях да обичат. Законът да ме обичат е закон на насилие. Щом искам другите хора да ме обичат, то е насилие. Щом аз обичам без закон и не търся другите да ме обичат, но аз обичам, то е Божественото.

Сега вие казвате: "Нас не ни обичат." Вие говорите за насилие. Дали хората ме обичат или не, въпрос не трябва да правя. Но нима аз като минавам покрай някой вол, искам да ме обича, Аз може да накарам един вол да ме обича в една седмица. След като го храня, ходя да му слугувам, той ще ме познава. Пък може да накарам и една мечка, и един вълк, и едно лошо животно да ме обича. То е закон. За тях аз може да се подигна, но тия животни никога няма да се подигнат. Животните сега ги учат насила да слугуват на другите. Животното има много голямо мнение за себе си. То е един стар аристократ, голям аристократ. Сега го впрягат и казват: "Ти трябва да слугуваш на другите."

Та по някой път и ангелите постъпват по същия начин. И те хванат някой човек, впрегнат го и целия ден оре на тяхната нива. Туй, което вие наричате нещастие в света, то е оране. Целия ден като орете, казвате:" Измъчи се душата ми." Когато вие се радвате, ангелите са ви разпрегнали, дават ви угощение и вие се разговаряте с ангелите. Това е радостта. Като страдате, орете на ангелските ниви. Тогава как ще си обясните? Едно млекопитаещо казва: "На този човек никакво зло не съм направил, защо ме измъчва да му изора нивата?" Даже хората, които са толкоз неприветливи, когато един вол е много внимателен, господарят има високо мнение, казва: "Много добри са моите помощници." Който е добър, той ги гледа много добре.

Сега вие ще кажете: "Нас не ни интересува положението на животните." Но вие сте в положението на животните. По-високи същества като ви хванат, никакъв морал няма. Както вие постъпвате с животните, така и те

постъпват с вас. Идеята да се бият хората, не е идея на хората. Идеята за войната не е идея на хората, но на ангелите, които се разделиха на два лагера. Едните поддържат, че всичко трябва да се избива по пътя. Хората за тях са като добичета. Ти един кон водиш на бойното поле. Волът отива на бойното поле. Овцете отиват да стават жертва за ядене, пиене на хората. Когато хората воюват, те отиват жертва. Сто - двеста хиляди агнета да поддържат живота, докато се свърши войната. Някой път се свършва, някой път на бяг ударят. Туй, което хората наричат победа, духовете воюват. Сега хората не са господари, войните не са тема, която хората ще разрешат. То е въпрос на Божествения свят.

Ако бялата ложа победи, ако ангелите победят, войните ще изчезнат, ако не, колкото и конференции да се правят, нищо няма да стане. Когато ангелите на светлината победят, войните ще изчезнат. Онези, които поддържат, че не трябва да има войни, са на страната на ангелите на светлината. Те воюват, поразяват свой противник, без да го убиват. Ангелите на тъмнината всякога поразяват.

Та казвам: Смъртта на земята не се появява от светлите духове, но от тъмните. Има ли някой поразен от някой светъл ангел? Дошъл си в стълкновение от тях, той извади ножа си, блъсне те в главата, в сърцето, в дробовете, в корема. Казвате: "Умрял." Лекарите ще констатират -станало разрив. Ако воювате с тези ангели на тъмнината, те носят големи ножове. Ти вървиш и дойдеш в стълкновение с него. Той казва: "Махни се." Ти не искаш да се махнеш. Имате примера на Варлаам, който отиде да порази. Ангел дойде насреща му, ослицата му видя ангела, тя стана ясновидка, казва: "Няма да те помажа, ако не ме послушаш, ако не изпълниш, каквото ти кажа, тогава ще те оставя жив. Ако не искаш, ще те оставя като един лъжлив пророк."

Казвам: Понеже всички вие се интересувате, аз не искам да ви представя живота. Имайте едно нещо предвид. Няма по-красиво нещо от живота, няма по-красиво нещо от Духа и няма по-красиво нещо от материята. Материята не е такава, каквато ние мислим. Няма по-красиво нещо от Духа, няма по-красиво нещо от живота, няма по-красиво нещо от материята. Те са три неща, на които човек свещено трябва да гледа. Не външните свойства. Има една форма в света, която не престава. Искам да ви представя живота. Съществува една философия, казват: "Да се откажем от живота." Това е най-кривият превод на източната философия. Не да се откажем от живота, но да разберем живота в неговия вътрешен смисъл. Онези от Изтока казват: "Да се откажем от живота, или да се отречем от живота." После казват: "Да се откажем от материалния свят." - Да разберем материалния живот. Апостол Павел, след като вижда как хората в този

свят намират противоречия, казва: "Ако трябва да скъсате всичките връзки, трябва да излезете из света навънка, няма да бъдете полезни."

Сега аз не ви уча да се отказвате, но да разбирате смисъла на живота.

Искаш някой да те обича, трябва да разбираш неговия живот. Искаш някой да мисли добре за тебе, трябва да разбираш неговия ум. Ти искаш да бъдеш здрав, трябва да разбираш условията, на които почива здравето. Защото здравето е резултат на хармонична мисъл. Не може да има здраве там, дето няма хармонична мисъл. Ако някой от вас има хармонични мисли, чувства и постъпки, то е заради самия него. Но ако неговите мисли не са хармонични, той ще страда, може и окръжаващите около него да страдат.

Казвам; Някои от вас имате стари разбирания, вие искате Господ да слезе на земята и да уреди всичкия ваш живот. Света отдавна Господ го е уредил. Вие постоянно го забърквате. Сега на вас предстои това, което сте разбъркали, да го оправите и трябва да го оправите. Нима като станеш един грешник, друг трябва да дойде да се разкайва? Ти ще мислиш, ти ще се разкайваш, ти ще плачеш, аз няма да плача заради тебе. Аз не искам някой да плаче заради мене, но аз искам да се разкайвам за себе си. Казвате:"Как ще се оправи животът?" Животът в един ден може да се оправи. Сега вие, които сте млади, имате неразбиране. Младите се занимават повече с постъпки, на средна възраст се занимават с желания. Един момък като стане на 21 година, той подир момите тича, желания има в него. На малкото дете дайте плодове, дайте му ябълки, круши, орехи. Децата обичат формите. Старите хора обичат да четат книги. Вдълбочи се старият - цял философ. Нито философът разрешава въпроса, нито на средна възраст, нито малкото дете разрешава въпроса. Значи трябва да ги събереш заедно детето, възрастния и стария. Старец значи да мислиш добре, възрастен - да имаш свежи чувства и дете - да разбираш материята, материалния свят. Казвам: "Ако не станете като малките деца..."

Казва Писанието: "Словото стана плът и всели се между нас." Значи трябва да имаме един образец. Бог се вселява и ни показва по кой начин да мислим, по кой начин да чувствуваме и по кой начин да постъпваме. Аз съм срещал хора философи, учени, поети. Разглеждал съм как разбират живота и няма нещо, което да не съм видял, и съм дошъл до едно заключение: музикантите не знаят да свирят. Той свири, но мисъл няма в музиката; той свири, но чувство няма в музиката; той свири, но образ няма в музиката.

Три неща трябват на един музикант: чист тон, изразителен тон,

правилност във всички форми. Тогава ще има съзнание. Поетът пише, но и нему липсва нещо. Някои търсят идеята от римата, като намери римата, търси идеята. От римата ще търси идеята. Такива поети не са поети. Той гледа на римата, но без рима може. После трябва да има еднакви слогове. Това е много изкалъпено. Вие в това отношение проучете химията, ще видите, че някои атоми се съединяват с втори, трети, четвърти, с пети от друг елемент, но си има правила. Човек трябва да разбира отношенията на нещата. Най-първо трябва да имаш идея, после римата ще дойде. Ти може да туриш слогове колкото искаш. Не претрупвай идеята си. Идеята трябва да бъде облечена с най-хубавата форма, която може да туриш. Не натрупвай форма, но красива форма. Дрехата да няма никаква тежест. Самата идея, която обличаш във форма, да е доволна от формата. Туй значи поет. Аз наричам поет този, който може да облече Божествените идеи в най-хубава форма. Той е поет. Аз наричам математик този, който може да облече Божествените мисли в най-хубави дрехи. Наричам музикант, който може да накара хората, да ги разчувствува, да внесе най-хубавите чувства, философ е онзи, който може да научи хората как да работят правилно, разумно. Правилна философия е тази, която може да научи хората да работят правилно в света.

Следователно, аз разглеждам, в света има три науки: наука на човешката мисъл, наука на човешките чувства и наука на човешките постъпки. И вие не може да разберете вселената, цялата природа, ако не може да разберете вашите мисли, ако не разберете вашите чувства и ако не разберете вашите постъпки. Природата може да е затворена книга за вас, както сега е затворена книга. За пример във вас се заражда идея, която не е ваша. Да кажем, вие искате да се ожените. Това не е ваша идея. Може да е желание. Когато вие посеете една нива, нейно ли е желание това? С ечемик може да я посадите, с ръж, царевица, тикви, но нивата може ли да е доволна еднакво от растението, което садите? Не, някои ниви се наторяват от това, което сеете, някои се изтощават. Някои ниви са недоволни от това, което сеете. Някой път вие се ожените за нивата. Като се посее, народят се деца. Значи човек може да се ожени за една нива, може да се ожени за една къща. Като изгори къщата, може да плаче заради нея, тъй както, като умре една жена. Вас ви се виждат странни тия неща. Всякога туй, при което ти може да се привържеш и не може да се развържеш, то се намира в една обстановка неестествена. Писанието казва: "Не се свързвайте с връзки, от които не можете да се развържете."

Сега другото положение, вие някой път съжалявате, че някой заминал за другия свят. Хората се питат защо някой заминал за другия свят. Отде накъде вие искате един човек, изпратен от невидимия свят на земята на училище да се учи - вие на земята сте ученици - извикат го от класа да се

върне дома си, вие защо ще плачете. Зарадвайте се, че отива при Баща си. "Ама много добър беше, много добър баща." Това е привидно чиновничество на земята. Един ден и вас ще повикат, вие ще се върнете при Баща си, когато свършите работата си, не преждевременно, преди да сте свършили работата си. При това вие всички трябва да развиете едно чувство. Аз някой път говоря за оня свят. Аз съм срещал ясновидци, разговарял съм се с тях за оня свят, но не го описват такъв, какъвто е всъщност. Чел съм много философски книги и туй, което описват философите, е много малко. То е частично това, което описват. То е много малко. После тия ясновидци не са проникнали в ония дълбоки изводи за духовния свят. Понеже той е разделен според степента на напредналите души. Ти може да влезеш в оня свят и да не виждаш нищо, ти ще гледаш онзи свят като пустиня. Зависи от състоянието на човека. Но онзи, на който умът е приготвен, той разбира. Апостол Павел казва: "Око не е видяло и ухо не е чуло онова, което Бог е приготвил за ония, които Го любят." Следователно той е свят на любовта. Ако имате закона на любовта, ако тя царува, щом влезете в оня свят, ще видите колко той е красив. Сега оня свят нас не ни интересува, защо? Една гъсеница не я интересуват цветята, понеже няма хобот, но пеперудата се интересува от цветята. Ако гъсеница влезе преждевременно в този свят на цветята, страшно ще бъде. Затуй сега човек не трябва да умира. Ти като гъсеница ще живееш години. Колко години се изискват, за да станеш пеперуда? То е една метаморфоза. Ти ще преминеш от един свят в друг, за да си починеш. Сегашният живот е минаване от смърт. Ти минаваш през всички скърби, тревоги, за да починеш. Ти ще влезеш в един свят, дето всичко е наредено, всичко ще имаш. Тогава не си ли струва да идем в оня свят? Всичко ще имаш, каквото поискаш. Казвате, че в оня свят не ядат, както ние ядем. Пеперудата не яде като гъсеницата, но и тя яде. Ония хора там си имат език, граматика. Апостол Павел казва, че този език на ангелите, той е толкоз красив, че се слуша като кимвали. Те имат отличен нежен език, една дума като каже ангелът, ще ти трепне сърцето. Един ангел ако ти каже, че те обича, ще ти трепне сърцето. На земята и десет пъти да ти кажат, сърцето ти няма да трепне. Там и фамилии има, но в оня свят ревност няма. В онзи свят може да обичаш когото искаш, никой няма право да те пита. В онзи свят блуд няма. В онзи свят разврат няма, в онзи свят лъжа няма, в онзи свят кражба няма, в оня свят убийство няма. Всичко друго има. Целувки колкото искаш, прегръдки колкото искаш, ядене колкото искаш, спане колкото искаш, богатство колкото искаш. Но крадене няма. После и господари няма. Всеки си служи. Който иска да стане господар, пращат го тук на земята. Тогава от вас, който е кандидат за отличен слуга, той е кандидат за небето; който мисли господар да стане, той тук ще живее. Ако искате дълго време да живеете на земята, бъдете господари.

Аз искам да разберете вътрешния смисъл, смисъла на живота. Трябва да бъдем щастливи, силни по мисъл, устойчиви по чувство и неизменни по постъпки. Защото животът не е една мисъл. Ние сме дошли да приложим Божественото, не да създадем един нов ред. Ние не създаваме един нов ред на нещата. Ние искаме да приложим една Божествена програма, която не е приложена. Една програма има от хиляди години - да приложим Божественото в живота. Туй, Божественото включва всичките хора; не само хората, но и цялото растително царство; не само растенията, но и цялото животинско царство включва в себе си. Следователно, като приложим туй верую, светът ще се оправи. Писанието казва: "За да се оправи светът, трябва да обичаме Този, Който създал света. Бог, Който е сила, трябва да Го обичаме," за да може да разберем онзи свят, който подкрепя вътре. Духът е вътре, Който подкрепя. Ние Него трябва да обичаме. И за да могат нашите работи отвън да се уредят, да станете богати, тогава трябва да разберем една категория същества по-нисши, които се занимават с материалния свят, трябва да обичаме и тях. Трябва да обичаме съществата, които регулират материалния свят, които регулират живота. И най-после трябва да обичаме Бога, за да може в нас да се всели Божествената сила, която регулира нашите мисли. То е практическо разбиране. Може да четете много философски книги. Аз бих желал да прочетете цялата история от памтивека. Колко хубави книги има написани. Може да четете, но всяка една книга..., след като прочетете цялото Евангелие, цялата Библия, две идеи има. Старият завет е завет на земята: според този закон, ако ти не изпълняваш волята Божия, веднага ще те осъдят на смърт. Евангелието е закон на свободата. Казва: "По свобода ще изпълниш Божия закон, но ако не изпълниш, и тогава ще те сполети същото." Ако ти живееш по любов, сам себе си ще съдиш. Ако живееш по закон, други ще те съдят. Ако не живееш по закон, ти сам ще се съдиш. Ако живееш по Бога, ще оставиш Бог да уреди твоите работи. Ти ще добиеш най-високото състояние: ти ще мислиш, ще чувствуваш, ще постъпваш, ще оставиш Бог да уреди твоите работи. Ако не мислиш правилно, ако не чувствуваш правилно, ако не постъпваш правилно, ти не може да очакваш Бог да дойде и да уреди твоите работи. Други ще ги уреждат.

Казвам, онова, което вие трябва да приложите на земята: най-първо вие не се отказвайте от живота. Младият трябва да бъде млад. Възрастният трябва да бъде възрастен. Старият трябва да бъде стар. Обичаш една жена, ще я обичаш на свят. Една-две-три-десет-сто-хиляда, най-после ще обичаш всички жени по света. То е Божествена философия. Когато аз говоря, че трябва да обичаме всички жени по света, аз разбирам Божественото. Как няма да обичаш онова, което Господ е създал. Нали Бог създаде жената? Тъй щото трябва да обичаме мъжа, понеже и той е направен от Бога. Следователно всичко онова, което Бог е създал, ти ще обичаш. На мене не

искам да ми дават правила как трябва да обичам. То е моя работа как трябва да обичам. Никой не трябва да се меси в любовта на другите. Дойде ли до любовта, прояви се, остави той да си носи последствията. Друг ще го съди. Може от твое гледище да постъпва криво, остави го. Защото за любовта само едно Същество може да се произнася. То е само Бог. Следователно не се произнасяйте върху работите на Бога. Моят съвет наЗ вас е: Никога не се месете в работите на Бога; кой кого обича и как го обича, не се месете.

Майката или бащата обичат повече, то е тяхна работа. Но ние се занимаваме с работи, които не принадлежат на нас! Оставили сме нашите работи. Че трябва да имаме здраво красиво тяло, сме оставили, че трябва да имаме силен ум, това сме оставили настрана. Че трябва да имаме сърце младо, това сме оставили настрана. После трябва да имаме постъпки трайни и това сме оставили настрана. Занимавате се с други работи, каква е последната парижка мода. Казвам; Хубаво мислят тези хора, като се стремят към много хубаво обличане. То е крачка напред. Защото на всяко едно усилие за подобрение на една красива форма трябва да отговаря красиво желание и трябва да отговаря красива постъпка. Ако не отговарят две неща, тази красива форма не е на мястото си. Вие знаете, че едно време парижката мода беше вредителна. Имаше мода, когато си стягаха кръста, жените се стягаха в кръста. Казвам на жените: Малко ще ядете, не да си стягате стомаха. Казва се: "Ще дойдат дни, когато хората ще гладуват и не трябва съвсем тънък да е, защото тогава ще се развали стомашната система." Има отношения между кръста. Кръстът е граница между физическия и духовния свят. Вратът, тази част, дето е адамовата ябълка, е границата между духовния и Божествения свят. Защото главата държи чисто Божествения свят, до пъпа е духовният свят и от пъпа надолу е физическият свят. Следователно физическият свят ви води, разхожда, трябва да се грижиш за него. Ще трябва да отдадеш всичката почит на краката, ще ги измиеш. Ще кажеш: "Много ви благодаря, че ми служите." Ти легнеш и казваш: "Тия крака защо ми са?" После ръцете, това са духовният свят. Ако не знаеш как да манипулираш, ти не може да бъдеш приятел на ангелите. Най-после, ако не можеш да мислиш, ти не може да бъдеш приятел на Бога. Приятел на Бога ще бъдеш, ще мислиш. Приятел на ангелите ще бъдеш, ще чувствуваш правилно. За да можеш да бъдеш приятел с тези, които управляват земята, трябва да оправиш постъпките си. Сега някой може да ви каже друга философия. Аз съм чел философия и мога да ви изнеса теории, занимавал съм се. Аз намирам, че всяка теория има нещо вярно, но има теории за децата, има теории за възрастните, има теории за старите. Аз говоря за трите теории, дето смърт царува. [111.к] има теория за безсмъртните и теория за вечното, Божественото начало. Вие се занимавате само с неща, които са преходни. За този свят всички

трябва да имате [шапие]. За пример някой замине за другия свят, вие посърнете, вече вашият мъж е отишъл. Христос казва на учениците Си: "Аз отивам да ви приготвя място, като ви приготвя място, ще дойда да ви взема и да бъдете с Мене." Мъжът ти заминал, той отива да ти приготви място. Като ти приготви място, ще дойде да те вземе. Баща ти, дядо ти, баба ти ти приготвят място.

Сега туй, което ви говоря, е много смътно за вашите умове, вие се чудите дали е тъй или не. Има едно нещо, което е вярно, да оставим другото настрана. Онези, които са в другия свят, мислят за нас повече, отколкото ние мислим за тях. То е една абсолютна истина. Те мислят и обичат, и се стремят да поправят повече, отколкото хората на земята. Те страдат, като ги забравите. Христос казва: "Когато се обръща един грешник, измени своите мисли, чувства и постъпки, става голяма радост между ангелите на небето." Голяма радост е това. Ако един ваш близък замине, баща ви, син ви, брат ви замине за другия свят, защо ще плачете. Радвайте се, той всеки ден ви праща писма. Вие отворите едно писмо и казвате: "Какво ли прави той там?" Мисли за вас, изпраща ви писма, казва:" Много добре съм тук, не скърбете. Градим къща за вас, като съградим, и вие ще дойдете тука." Казвате: "Горкият човек, млад беше, преждевременно си отиде." То са човешки понятия. "Преждевременно в света" е свят неразбран. Псалмопевецът казва: "Да ме не вземеш в половината на дните ми." Или аз тълкувам: "Господи, да ме не вземеш в дните на моето неразбиране на нещата. Нека разбера, че тогава." Българинът, който е практичен, е дошъл да се моли да пострада, три-четири месеца да боледува, че да не отиде така неподготвен. Като страдате в света, то е пробуждане на вашето съзнание, да влезете в един свят, дето ще има отглас на вашето желание. Вие искате тук да ви обича някой. Не може да намерите. Вие казвате: "Очите отворени ще ми останат, че няма кой да ме обича." Аз се радвам, че влизате с отворени очи в другия свят, да намериш тези, които те обичат. Не мислете, че само като умре човек, отива в другия свят. Всеки човек, в когото съзнанието се пробуди, започва да мисли за Бога, за другия свят, започва да мисли общо за природата, той е вече в оня свят. Тази идея не е идея на земята. Всеки човек, който не мисли само за своя дом, но и за другите домове, всеки човек, който мисли не само за своите работи, но и за другите, всеки, който не мисли само за своя си народ, но и за другите народи... Едно слънце има, което осветява всички. Има един въздух, който влиза в дробовете на всички. Една вода има за всички. Има неща, които са еднакви за всички. После има една земя, върху която всички ние тъпчем. Следователно, ако ти не обичаш Бога тъй, както трябва, и земята не може да те търпи. На тази земя имаме извратени понятия. Трябва да се запита младото поколение. Ние сме на земята като мърморци4 в кожата на земята.

В земята живее една велика душа, душа толкоз мощна и благородна, че търпи всичките грехове и престъпления. Постоянно чисти и казва: "Ще бъде, ще бъде", притичва се на страдащите, дава храна на бедните. Това е Божествената майка, която живее на земята, посреща и изпраща своите деца. Някое дете е хилаво, прати го при Баща му. Казва: "Синко, ще вървиш там." Извади душата и казва: "На мене ще оставиш дрехата." Казва: "Ще ги изпера и ще ти ушия нови дрехи. Втория път, като дойдеш, нови дрехи ще имаш, ще ти дам чисти." Майката изпира дрехите. Благородна е тази майка. Последната дреха опере. В оня свят като идете, ще проверите и ще кажете като онази царска дъщеря, която, като срещна Соломона, каза: "Половината от това, което съм чула, не е това, не съм чула, сега съм доволна." Христос казва: "Тук между вас седи един, който е от Соломона по-велик." Соломон беше от еврейските царе, но имаше нещо, което му не достигаше. Но Соломон много пъти се прераждa, той не е цар само на евреите.

Та сега онова, което трябва да остане у вас: Имайте една определена идея за Бога. Знайте, че вашият живот зависи от нея. Мисълта ви да бъде крепка. Не какво мислят хората за Бога, то е тяхна работа. Това да не ви интересува. Не се лъжете. Вие какво мислите за Бога. Колко вярващи има, оставете този въпрос настрана, това е посторонен въпрос. Вярата и безверието, аз считам от моето гледище, вярващите и безверниците - не правя разлика. Не само това, което аз проповядвам. Един, който вярва само във формата на нещата, той е материалист. Един, който вярва в чувствата, той е духовен, един, който вярва в мисълта, той е Божествен. Ти трябва да мислиш, ти трябва да чувствуваш, ти трябва да постъпваш. Всяко нещо трябва да има форма, трябва да има чувства и трябва да има мисъл. Казвате: "Той е материалист, занимава се с формата на нещата." Един ден този човек ще се измени, ще приеме съдържание, ще стане духовен. Един ден ще приеме мисъл, ще стане Божествен. Така се обръщат хората. Някои християни след като седят до някой извор, молят се, молят се и шишето им се напълни - повярва. Някой път се изсипе съдържанието и той стане маловерен. Всеки човек, на когото съдържанието може да се напълва и изсипва, става вярващ и невярващ. Казваш: "Туй, което вярвам, право ли е? Може да съм крив." Вярно е, че ако ти на земята не дишаш, не може да имаш живот. Ако нямаш условия, в другия живот пак не може да влезеш. Ако не си подготвен, след като умреш, в оня свят не може да влезеш. И в този свят, и в онзи свят трябва да имаш условия. И в Божествения свят трябва да имаш условия. Ако те лишат тук от живота, ще дойдеш до смъртта. Следователно смъртта не е нищо друго освен прекъсване на тези три връзки, които съществуват между трите свята. Ако се прекъсне материалната връзка, ти ще умреш. Ако се прекъсне духовната връзка, ти

ще умреш, ако се прекъсне Божествената връзка, ти ще умреш. Ще страдаш. Казваш: "Имам някакво преживяване на сърцето, пука ми се сърцето."

Аз ви говоря за неща, които може да проверите. Не късайте естествените връзки на вашето тяло, не късайте естествените връзки на вашето сърце, не късайте естествените връзки на вашата мисъл. Тук на земята не ги късайте. На земята може да живееш 10-15-20-30 години, без да късате и да ви е приятно, че сте в едно тяло, че сте в едно сърце, че носите този ум. Вие съжалявате, че имате такова хилаво тяло. Защо искате по-хубаво тяло? Аз имам прости правила. Всеки може да си създаде едно тяло. За в бъдеще майката ще създаде. Новото учение седи в това да се дадат правила как да си създадете хубаво тяло. Сега, като живеете, може да ви кажа по кой начин може да пресъздадете тялото. Но понеже вие сте от бързите хора, вие сте от тия, които искате всичко да разберете, като някой банкер казвате: "Аз не се нуждая от другите хора", ако река да ви дам едно знание и туй знание вие не може да приложите, туй знание ще се върне при мене. Вие никога не може да ме оберете. Моите пари, като им поговоря, всички ще се върнат при мене. Като им дам заповед: Идете там - ще ме послушат, но като кажа: Върнете се - ще се върнат. Разбиране трябва. Сега казвате: "Искам да бъда свободен." Знаете ли какво нещо е свобода? Казвате: "Аз не искам да слугувам." Та точно туй, че още не сте намерили. Аз досега не съм намерил човек, който да ми слугува. Идвали са мнозина да ми слугуват, не знаят за какво слугуват. Много пъти вървя по пътя, на някое дете паднало орехчето във водата, зают съм, наведа се, извадя орехчето, почистя го, дам му го, казвам: Няма нищо. Или някой взел орехчето, бръкна в джоба, извадя, дам му. Туй наричам слугуване. Или някой път се спра, някоя мравя се дави, извадя я с пръст, казвам: Не влизай във водата, много силно е течението. Минавам покрай пътя, някое растение стъпчено, казвам: Не бой се, ще се оправи тази работа. Минавам покрай някоя река, поочистя я.

Та казвам: Благородството на човека се познава в малките работи. Една пеперуда, мушица някъде страда, да се появи у тебе благородно чувство. То е религия: в света да виждаме Бога, Който работи, и да защищаваме Неговото дело. Да видим едно свещено дело, да се не опетнява. Та сега хората са роби един на друг, даже тук в обществото. Тук има хора, които са свършили висше образование. Един смешен анекдот. Учени хора в София, явил се някой, който нищо не знае, и казва: "Аз нося еликсира на живота." Тия хора отидоха, дрямаха, дрямаха и казвам: Хиляда години да дремят, нищо няма, никакъв еликсир няма. Казва: "Той, онзи Учител там, нищо не ви е научил, аз ще ви науча." Може би. На вас ще дойдат да ви дадат еликсира. Ще изгубите и туй, което имате.

Помнете: Един човек, който има слабост към жените, не може да носи живот в себе си. Една жена, която има слабост към мъжете, не може да носи живот в себе си. Един свещеник, който носи същото, не може да има живот в себе си. Или другояче казано: Един мъж, който не почита една жена, той не може да носи еликсира на живота. Една жена, която не почита един мъж, не може да носи еликсира на живота. Един проповедник, който не почита своето паство, не може да носи еликсира на живота. Един учител, който не обича учениците си, не може да носи еликсира на живота. Не само това, но един ангел, който не носи любов, не носи еликсира на живота. Тъй седи истината. Не може да лъжем Бога. Бог живее във всички хора. Трябва да бъдем подобни Нему. Ако Бог ни обича, ако Бог обича всички, радва се на Своите дела и ние трябва да се радваме в Неговите дела, да бъдем сътрудници. Не е въпрос какво Той ще мисли заради мене. То е друг въпрос. Ти си длъжен да мислиш, каквото искаш, но аз съм длъжен да правя, каквото аз искам. Аз съм свободен.

Искам за през цялата година за бъдеще вашите възгледи да бъдат правилни. Не се месете в работите на хората! Всеки човек да ви бъде обект за знание. Ползувайте се от неговата опитност, ползувайте се от неговото състояние, не да ви бъде една спънка.

Тук са отворени всичките прозорци, но ако се затворят всичките прозорци и аз държа беседа два часа, всички ще заспите. Защо? - Обмяна трябва да има. Ако Божественото не се влива, ако се затворите херметически, никакво догматическо влияние не трябва да съществува, защото догмата е смърт. Онова, Божественото е, което повдига човека. Божественото е, което повдига дома. Божественото е, което повдига цялото човечество. Божественото е, което повдига цялото битие, ангелите, всичко това. Само Божествената Любов е, която повдига всичко от начало до край. Божественото да тече.

Вие казвате: "Защо светът е такъв?" Но то е вашият свят. Вие себе си виждате навсякъде. Аз имам една нова наука да познавам хората какво мислят. Много лесна работа е. Като ида някъде, някой ме накове. Той долапи прави. Аз го зная, че той лъже. Аз веднага го познавам. Той си криви очите, като ме гледа. Аз държа очите си спокойни. Казва: "Научих се да живея. В мене има всичко, не е скрито. Аз съм толкова широк, колкото вселената." Казвам: Ти не може да ме теглиш. Аз съм толкова тежък, че не си в състояние да ме претеглиш. Пък някой път съм толкова лек, че никаква мярка не може да ме хване. Ако ме мериш със своята мярка, аз съм тежък, но ако не ме обичаш, аз съм толкова лек, че никаква мярка не може да ме хване. Аз имам две мерки: някого меря с тежката мярка, някого меря с най-леката. Тя е най-мъчната. Сега на този човек не му

казвам нищо. Влизам в неговото положение. Вие прави сте, човек трябва да мисли.

Онзи човек, който ще ви каже истината, той ви обича като себе си. Така е законът. Пък онзи човек, който ще ви направи добро, той ви обича като Бога. Защото себето в нас това е Бог, Когото ние познаваме. Да обичаш ближния, както обичаш Бога в себе си. Другояче няма никакъв смисъл. Както обичаме Бога, Който те е създал, Който те е търпял през всичките години, насърчавал те е, хиляди пъти те е възкресявал, след като си умирал хиляди пъти, така ще обичаш и ближния си, понеже в този ближен живея и аз. Пък ще обичаш у него мене. Пък най-после казвам, трябва да обичаме цялото човечество, трябва да обичаме Бога навсякъде. То е съвършено. Ти като видиш една мушица, да ти трепне сърцето, да знаеш, че и там се проявява Бог. Но това е вече съзнанието на един светия, на един гений, за да може така да схваща.

Сега да се върнем на въпроса. Вие сте наемни слуги при един лош господар. Аз мога да ви приказвам за оня свят, за Бога, но вие казвате: "Господарката ми, колко е лоша, колко е груба, колко бой съм изяла. Какво страдание ми е причинила, не ми дава да спя. Какво трябва да правя?" На такава слугиня казвам. Ти един ден, след като те набие господарката, ще вземеш, ще я целунеш по устата и ще кажеш: "Много ти благодаря, някой път повече да ме набиеш." Знаете ли какво ще стане? Тази господарка втори път няма да си позволи, тя няма да дигне ръка вече. Тя ще си каже: "Много жестока съм."Сега ходим да разправяме, че тя е лоша. Целуни, прегърни я, кажи: "Много добра е моята господарка. Колкото си ме била, то е благословение. Никога няма да забравя това наказание. Много сте била добра." Тя вече ще помни. После ще й напишеш най-хубавите писма. Но това е лесно да се каже, но е мъчно да се направи. Аз съм опитвал, на много хора искам да помогна, да покажа един начин. Той все си държи своето. Защото не разбират закона. Представете си, че аз съм поставен на същото течение, че едва мога да устоя. Но човекът, на когото трябва да помогна, той може да бъде на 4-5 километра от мене, че там да се изпрати помощ. В това положение освен че нищо няма да спечелиш, но каквото си спечелил, ще изгубиш. - "Ама той иска да бъда точен." - Не може, изисква се гениална сила. Сега, приложението на закона. Прилагам закона, за да облекча другите. Работи на онзи пункт, в онзи център, в онази орбита, дето Бог те е поставил. Когато изучиш всичките условия на този път, в който ти се движиш, ще се подигнеш, Бог ще ти даде помощ. Но ако искаш сам в себе си да създадеш нов свят, ти този кръг не може да го създадеш. Ние сме като онази затворена муха в аристократическа къща, в която целия ден се блъска. Щом най-после мине в стаята, ти се моли да отвори прозореца, да се проветри стаята и ти тогава навън. Цялата сегашна наука аз я считам

лъжлива. Има лъжливи разбирания. Науката е един резултат на Божествения Дух. Всичко онова, което ние знаем досега, е предадено от невидимия свят. Според моето гледище, всички учени хора са пратени от невидимия свят и изпълняват волята Божия. Тук има ученици, които не са разбрали това. Има едно криво разбиране, ще се поправи. Науката е Божествена светлина, религията е Божествена светлина, общественият живот е Божествена светлина. Домът, раждането деца, слуги, господари, това са все слезли от невидимия свят. Онези, които не разбират защо са господари; онези, които не разбират защо са слуги; онези, които не разбират защо са учени, те искат да предадат знанието си. Те са пратени, не им трябват пари.

Казвам; Придобийте онова знание, което ще ви подигне. Най-първо трябва да разбереш смисъла на слънцето, дето се крие животът. Защото, ако вие изучавате астрология, съвсем друг смисъл има. Ако изучавате слънцето, ще изучавате живота; качеството на знанието ще изучавате. Ако изучавате другите планети, пак ще изучавате елементите, свойствата - за пример онези астролози, които са внесли желязото от Марс, но въпросът е друг, какво може да произведе това желязо в тебе. Без желязо ти не може да имаш твърдост в себе си. Но желязото ще произведе, и ръждясване, окисляване. Най-големите промени са в желязото. Ако ви дам тази наука, вие ще изменяте възгледите си. Тя ще отнесе всичко. Вие ще помислите, че слънцето е всичко, че без слънцето не можете. Слънцето дотолкоз може да бъде полезно, доколкото обичате Бога. Марс дотолкова може да бъде полезен, доколкото обичате Бога. Сатурн дотолкова може да бъде полезен, доколкото обичате Бога. Венера дотолкова може да бъде полезна, доколкото обичате Бога. И всички звезди могат да ви бъдат полезни дотолкоз, доколкото вие обичате Бога. Ако вие нямате тази обич, вие не може да разберете вътрешния смисъл, да видите силата на звездите. Всяка една звезда е способност у човека. Всяка една планета показва слънцето, дето живее. Другите планети често представят материалния свят, формалния свят. За да разберете света на формите, трябва да разберете астрологията, както се развива. Това е физиологията на духовния свят и процесите, които стават. Сега някои от вас, сегашните астролози, се занимавате с гадание. Да се гадае астрологически, в еди-кой си период какво щастие или нещастие може да се случи, ще се жени или няма да се жени, ще сполучи или няма да сполучи, то това са най-обикновени работи. Много астрологически аспекти аз ги изменям, но има неща, които стават. Един добър аспект, едно добро съчетание - съвременните астролози не знаят - всяко нещо си има свое време, откога ще започне. Казват: "То към средна възраст ще стане." То е: "В тази долина я има вода, я няма." Така не се говори. В 35-ата година, в първия месец, в първия ден на седмицата, след като изгрее слънцето, еди-колко си минути това и това ще ти се случи.

Аз съм предсказал само веднъж във Варненско. Той ми казва: "Кажи ми нещо." - Еди-коя си година, еди-кой си месец, еди-кой си ден сутринта тебе ще ти се счупи кракът. Него ден да не излизаш, за да се спасиш. - "Че отде накъде знаеш, че след толкова години ще си счупя крака." Казвам: Запомни това. След време той ми писа: "Точно тогава ми се счупи кракът." Само веднъж съм казал и повече не искам да казвам на хората кога ще им се счупи кракът. Това не е наука. Аз го предупреждавам него ден да не излиза навън. Цяла наука в Божественото седи.

Сега казвам на вас: Тази година да я използувате. Доброто, което се крие за вас тази година, не го очаквайте за идната. Тази, новата година, която иде, ако ме слушате, е година на щастие, пък ако не разберете, е година на нещастие.

Ако имате светли мисли, добри чувства и добри постъпки, цялата година ще бъде година на благословение от единия край до другия, ако не разберете, тъй ще се оплетат работите ви! Вземете онзи червей, който става на пеперуда. Пеперудата е изложена на по-големи опасности, ако тя не разбере закона. Ще имате една вяра непоколебима. Да се възстанови първата ви вяра, която сте имали в Бога, не сегашната ви вяра, вярата ви, която сте имали, когато сте били в рая, когато сте били при Бога. Да имате тия чувства и тия постъпки, които сте имали тогава. Писанието казва: "Понеже сте напуснали първата любов, затова ще ви избълвам навън." Избълването подразбира, че ще дойдат най-големите нещастия, ще съжалявате, че сте се родили, ще прокълнеш деня, когато си се родил. Пък ако разбереш смисъла на въплотеното Слово в тебе, има един начин, знанието само по себе си ще дойде, както казваме. Но само един начин има в невидимия свят. Когато невидимият свят концентрира своята мисъл към тебе, ти вече имаш тяхното знание и ти ставаш учен човек. Един гений е съвкупност на сто – двеста - няколко милиона хора. Геният е израз, той сам не е гений. Той е гений, понеже той е фокус на цялото небе. Щом имаш разположението на невидимия свят, ти ще бъдеш силен. Туй, което постоянно се мени - ту си силен, ту слаб, то е неразбиране на духовния свят. Физическият свят се мени. Страдаш, радвай се, че страдаш. Не ти вървят работите, радвай се, че не ти вървят работите. Спре се каруцата, радвай се, пред тебе има пропаст, радвай се, че не си паднал в пропастта. Тръгнал си на път, радвай се, че има място. Децата ти не са на свят. Радвай се, че децата ти не са на свят. Те поумнеят, радвай се, че са поумнели. Жена ти не е на свят, радвай се, че не е на свят. Поумняла, радвай се, че е поумняла. То е цяла наука. Аз като скърбя, трябва да бъда радостен, това е философията на живота. Значи, за да не скърбя, трябва да се радвам.

За идната година приложете новите методи. Туй, което сте придобили, превърнете го в звонкови монети. Аз ви казвам, колкото се може превърнете всичките банкноти в злато, защото след няколко години всичко туй ще се обезсмисли, нищо няма да струва. Превърнете вашите мисли, вашите желания, вашите възгледи в звонкови, да има на какво да разчитате. Когато аз ви говоря, може да проверите. Вие може да мислите дали туй е вярно или не. Аз ако съм на ваше място, и аз ще мисля така. Сега аз зная дали ви говоря истината или не, но вие не знаете, вие предполагате. Аз положително зная. Пък и вие може да знаете. Има неща, които аз отричам, не са чисто формални неща, материални неща, има неща духовни, има и Божествени. Аз мога да ви кажа коя мисъл е Божествена, коя духовна и коя материална. Някой казва: "Туй не е Божествено." Всичко Божествено не може да бъде и всичко човешко не може да бъде. Човешко - това е материята; духовно - това са чувствата, а Божествено - това са мислите. Ако аз имам същите слабости, ще направя туй, което вие правите, ще направя същата погрешка. Пък ако вие имате същото просветление, ще направите същото нещо. Най-първо детето отива при един учител, нищо не знае детето, но постепенно започва да действува умът на учителя. Учителят и то са доволни.

Словото стана плът, а всели се между нас, и видяхме славата Негова, Славата Негова седи в това, че придобиваме връзката на любовта, придобиваме връзката на знанието, придобиваме връзката на свободата. Или придобиваме връзката на живота, връзката на знанието, връзката на свободата. През тази година гледайте да добиете тази връзка на живота, да сте доволни от живота. Да придобиете връзката на знанието, не всичко да знаете, туй, което изучите, да знаете. И свободата, която придобиете, да сте доволни.

Сега, като заключение на туй, което се говори, аз желая Словото да се въплъти във вас и да видите Неговата слава. Във всеки едного от вас да стане въплъщение и всички да замязате на извора, че да се образува една голяма река.

Желая всинца да бъдете извори, да извирате, но всеки да върви по своя път, но като върви по своя път, да се срещнете в Божественото. Да бъдете носители или да знаете, че в света Бог е, Който воюва, Бог е, Който пресъздава света. Вие да бъдете съучастници на Неговото Слово. Той каквото направи, да се учите от Него.

Имате ли всички формулата?

"Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, вечния Бог на живота."

Първа съборна беседа,
държана от Учителя на 28 август 1932 г., неделя, 5 ч.
София, Изгрев

1932_08_29 Три пътя
ИК "Всемир", София, 1999г. КНИГА: Видяхме славата

ТРИ ПЪТЯ

Добрата молитва
91 Псалом
Пътят на живота
Отче наш
Молитвата на Царството
Ще чета *Втора глава от Евангелието на Матея.*
"Духът Божи"

Има три пътя, по които човек може да се добере до онова, което търси. Докато намери тия, трите пътя, има един подготвителен период. В миналото той е бил дълъг, не е така лесно човек да намери истината. Както не е лесно човек да забогатее, както не е лесно човек да стане учен, както не е лесно човек да бъде силен. Лесно се говори, но истинските придобивки само дългото време ще внесе в човешката душа. Може би някои, които не сте възпитани, имате понятията на ония царски синове, които чакат да вземат трона да управляват. Или както богатите синове чакат баща си да замине за другия свят и да вземат богатството. По някой път и религиозните хора очакват. Вярно е, но то не е един естествен път. Аз го наричам този път, както се е проявил досега, не е път на истината, патологически път е. Да чакаш ти да умре баща ти и да вземеш парите, това е патология. Трябва да дойдем до положението, синът не трябва да чака баща му да умре и да вземе парите, ами трябва да се стегне и да работи. Сега думата работа е свещена. Без работа никой не може да се подигне. Работата е свещеното, което Бог е дал на душата и човек трябва да се научи да работи, и всичката мъчнотия седи в това, че хората не искат да работят. Първоначално всички същества, които са дошли на земята, са били крайно инертни. Живите организми, млекопитающите са били крайно инертни или туй, което ние наричаме мързел. После трябва да се подготви човешкият ум, трябва да се подготви човешкото сърце, трябва да се подготви и самият живот или човешката воля. Под думата воля, както се разбира, като че тя разваля сърцето. Волята иска да постигне това, което желаеш и мислиш. Воля е туй, което желаеш и мислиш, да го постигнеш, то е воля. Когато ти мислиш, когато ти желаеш и чувствуваш нещо и искаш да го постигнеш, ти имаш воля. Щом чувствуваш право и щом мислиш право, няма какво да питаш имаш ли време, нямаш ли време? - Щом мислиш, щом имаш условия да мислиш, щом чувствуваш, щом имаш условия да чувствуваш, имаш вече условия да постигнеш. Туй постижение няма да бъде като да махнеш с ръка. Ти нямаш защо да махаш

ръка като Мойсея. Той като махна с тоягата си, отвори се Червеното море. Цялата нощ духа вятър и започнаха да минават, но все таки и евреите трябваше да работят. С махането Мойсей не можеше да пренесе евреите от единия край на другия. Можеше Мойсей с тоягата да отвори морето, но еврейският народ трябваше да мине по дъното на морето. Сега някой път някои са прави. Казват: "Защо Господ не направи така, че не само да се отвори морето, но от единия край до другия да отидат евреите." Но все таки, с каквото и да е превозно средство, с трен или с друго нещо, все трябваше да минат, те не можеха да минат изведнъж, але пасе няма. Както е на френски този знак але, ал, първата буква "а", може да означава началото на движението. Ти може да вземеш първата крачка, но трябва да се движиш напред. Първата гласна буква, тя е разумното в движението, "а"-то е разумното в света. Ти първата буква можеш да произнесеш, когато започваш да се движиш правилно. Ти започваш с първата буква. Тази буква в еврейския език е съгласна. Алеф в еврейски е съгласна, а в модерните езици е гласна. Алефът едно време не е знаел да говори. Сега е проговорил, учен е станал. Алефът едно време слуга е бил, мълчал, сега като се е научил, в западните народи започнал да говори лекции държи.

Та казвам: Големите спънки, всичките спънки са в чувствата на хората. Там всичките са се възпитавали. Именно трябва да разбирате дълбочината на вашето сърце. Чрез туй правилното разбиране има възможност всякога човек да се спре в пътя. В миналото много ученици са се спъвали. При Христа 72 ученици са се спънали. Само едно число от 12 души са останали и са вървели по пътя. Сега, този път в едно отношение е един от най-лесните пътища, в друго отношение е най-мъчен. Ако го познаваш, е най-лесен, ако не го познаваш, е най-труден, в който някога можеш да влезеш, защото аз бих ви го представил тъй. Той е обрасъл от двете страни с драки, най-малкото помръдване, ако не си внимателен, някоя драка ще те закачи. Като вървиш непрекъснато по пътя, дрехи няма да останат. Ще трябва да се връщаш, дрехи на тебе няма да останат, най-после ще оголееш, ще кажеш: "В този живот няма да го бъде, хайде в друг живот, когато се преродим." Хубаво е, тази утеха е много добра, че в другия живот като идем. То е сегашното разбиране. Казвам, трябва да си създадете условия, понеже, да кажем, вие седите и ако вие сте гладни, ако вие сте скръбни, искате да свършите, нямате пари, имате хиляди вътрешни желания, които занимават ума ви. Някой проповядва истината, ти си жаден.

Водата седи в ума ти. Проповядват за истината, за Бога, но в ума ти седи хлябът. Хлябът има за цел да нахрани човека.

Някой път, щом се наядеш, преядеш, казваш: "Чакай малко да се смели храната, да съм разположен, да разбирам истината." Когато е гладен -

лошо, когато е преситен - пак лошо. Има едно положение, трябва до някъде да е сит човек, но има един глад, трябва да дойде гладът за знанието. Три глада съществуват в света, които трябва да дойдат във вас: глад за любов, глад за знание, глад за свобода; глад, че като те напече този глад, да не може да си намериш място. Както някой път, когато те боли кракът, упражняваш се. Ти казваш: "Кой ще ходи за гимнастики, вече съм възрастен човек, децата да ги правят", но като те хване болест, въртиш се на леглото, лягаш, ставаш, дигаш си ръцете нагоре-надолу, хващаш се за корема и така нататък, това е гимнастика, клякане на една страна, на друга страна. Легне на гърба, на корема, обърне се на лявата страна, на дясната страна. Цялата нощ прави гимнастически упражнения, и то от най-хубавите. Казваш: "Не можах тази вечер да спя." Защо? - От гимнастика. Та помнете едно нещо:

ПРИРОДАТА Е ТОЛКОЗ УМНА. ТЯ НЯМА ДА ТЕ ОСТАВИ СВОБОДЕН НИКОГА ДА НЕ ИЗПЪЛНИШ ЕДИН НЕИН ПРОЕКТ. ТЯ МОЖЕ КАТО МАЙКА ДА ОТСТЪПИ НЯКЪДЕ, ВИЕ МОЖЕ ДА МИСЛИТЕ, че сте я надхитрили, но тя ще ви застави с лихвите да платите четирикратно. И втори път ще знаете, че с нея вземане-даване как да е не може, аржан конте1.

Ще изплатиш, за да бъдеш един почтен платец. Вие може да мислите, че може и другояче. "Бог е Любов", казвате. Той е любов за разумните, Той е всемъдър, пак за разумните, Той дава свобода на разумните. Онези, които не са разумни, тогава Господ има друго едно лице за тях. Които не следват тия, трите пътя, Бог показва другото лице. Мисля, че другото лице на Господа всички го познавате. Няма някой от вас, който да не познава туй, което наричат съдба, болести и страдания, това е другото лице на Бога. Господ като изпрати пророка, казва: "Ще идеш да изпълниш волята Ми, тъй както съм казал. Да не се поколебаеш с ума си, да не правиш зло, ще те смутя и ще Ме видиш такъв, какъвто не съм, нищо не можеш да свършиш."

После, вие трябва да имате една ясна вътрешна представа за Бога. То е едно правило, тъй както трябва да имате ясно понятие за слънцето, отдето животът произтича. Или трябва да имате ясна представа за земята, на която живеете. Или трябва да имате ясна представа за въздуха, който дишате. Човек трябва да има една вътрешна ясна представа в съзнанието си, не да определяш какво нещо е Бог. Всяко определение е физическо на формата на Бога. Бог се проявява във форма. Той се проявява и в съдържанието на нещата. Съпоставянето, образуването на формата, то е вече интелигентност, съдържанието е смисълът, но Бог е повече от това. Сега това са въпроси, които сте проучвали. Това са въпроси, за които цели

томове са написани, няма какво да се говори - форма, съдържание и смисъл. Върху тях няма какво да се спирам. Красивата мома, хубостта, това е красивата мома. Вие знаете какво влияние упражнява красивата мома. Няма някой от вас, който от младини досега, като види красиво, да не се влияе от него, всеки иска да бъде красив. Има нещо привлекателно в онази красива мома, има нещо много красиво в оня, красивия момък. След туй е съдържанието, силата, която е в този момък. Онази, силната, красивата мома, която всичко прави, най-после умната мома, интелигентната във всичките постъпки така постъпва, че тебе ти е приятно. Има нещо в говора, в постъпките, в начина, в маниерите, приятно ти е. Има някоя мома, като дойде вкъщи, ти желаеш все така да идва. Така да весели всичките хора. Тя даже може да ги накара всички да бъдат весели. Казвам сега три неща. Предстои пред вас да бъдете господари на формата - върху материята да бъдете господари, да можете да си служите с нея. Да бъдете господари върху силата, която притежавате, върху себе си, да бъдете господари на вашите мисли. Трябва да бъдете господари, да имате туй, Божественото.

Тепърва трябва да влезете в Божествената школа; тъй както сте учили досега, то е само приготовление. Вие от хиляди години сте били в подготвителната школа, предисловие е това, а сега трябва да учите. Във вас има понятие, че много работи знаете. Знаете много работи. Вие в сравнение с животните сте божества, но в сравнение с ония, по-горните същества, по отношение на тях вие сте в положението на животните, както животните са спрямо вас. Ние казваме, че някой човек е силен. В какво седи силата? - Може да дигне 100 килограма, 200 килограма. Що са 200 килограма? - Една машина може да дигне 10-100 тона. Не зная дали с една машина можете да дигнете 100 тона, но мисля, че може. Даже в умствено отношение тия, напредналите същества имат сила, че на ръката си едно такова същество може да хване земята, да я дигне като топка, да я хвърли в пространството. Аз може да ви кажа, че нашата земя се върти по единствената причина, че тия напреднали същества си играят с нея. Всяко същество я вземе, хвърли я, тя върви. Хване я друго, хвърли я, всички същества си играят в пространството и тя върви.

Аз така обяснявам, баш не е така. Но да ви говоря нагледно, колко е тя играчка. Те я хвърлят като една игра, както децата чертаят кръг и хвърлят топката, така те са се наредили и играят с нас. Техните игри ние наричаме разумен свят. Ако вземете в буквален смисъл, вие ще се спънете, то не е вярно. Когато казвам, че човек всичко може, то е в даден случай, в даден кръг, в дадени условия той знае всичко. Той знае всичко по математика, има известни задачи, които математиците не знаят. За пример вие имате една дроб. Нали сте учили в аритметиката дроби. 1/2 - дроб е това, но то е

много общо казано -1/2. Да допуснем, една много хубава ябълка, която тежи един килограм, хайде да не е килограм, поне да е половин килограм. Разрязвате ябълката на две части, имате 2/2, но тия две части не са еднакви. Тази страна, която е печена на слънце, е по-сочна и по-сладка, отколкото онази, която не е печена. Ако аз ви дам печената част, вие мислите ли, че разбирате дробите? - Вие като погледнете, че другата част е по-добра, значи двете половинки не са равни. Или имате 1/4, 1/5 и т. н. Нали можете да разделяте единицата. Или когато единицата от известна способност или известно чувство функционира, в даден случай в малко количество те се различават. Зависи с каква способност те функционират. Ако ти се самонаблюдаваш или някого наблюдаваш, казваш спрямо кого не постъпваш право, това не е наука по следната причина: яйцето може да бъде всякога прясно, питам, това наука ли е? Прясно трябва да бъде яйцето. Трябва да бъде прясно, ако го ядеш, но ако туриш яйцето под квачката, то ще се измъти. Яйцето трябва да се развали. Съвършено да се развали. Ако не се развали, не може да се измъти. По някой път вие питате. Много ваши работи трябва да се измътят. Ако искате вашите работи да останат пресни, то ще имате яйца за ядене. Сега вие не можете да разберете защо трябва да се размъти едно яйце, защо трябва да се развали. Вие размътени яйца яли ли сте? - Смешни работи има. Много пъти децата в село обичат захар. Иде някое дете, бръкне под квачката, извади размътеното яйце, станало пиле, даде го на бакалина и той му даде 2 - 3 бучки захар. Той евтино взел яйцето. Бакалинът като счупи яйцето, види, че пиле взел. Често нас в света ни продават размътени яйца. И ние мислим, че са пресни. Колко наши идеи са недоносчета. Не бутай яйцето под квачката, остави го да се измъти, не го давай на бакалина. Ти като дадеш веднъж размътеното яйце, втори път бакалинът няма да го вземе яйцето. Като го занесеш втори път, той го тури на слънцето и казва: "От квачката си взел това яйце."

Това са сравнения, аналогии, които са потребни. Трябва да ги преведем. За да разберем вътрешния наш живот, трябва едно вътрешно разбиране. За пример вие искате да станете богати. Имате идеята, че сте богати или може да имате идеята, че имате знания. Какво от това, че знаете дотолкоз, доколкото богатството можете да го употребите в живота отвън; дотолкоз, доколкото можете да употребите знанието отвън; и любовта, която можете да употребите - любовта трябва да се употреби като сила. Ако вие не можете да турите любовта в работа, защото, като дойде любовта, вие трябва да и станете слуга, не станете ли слуги на любовта, тя господари не иска и си заминава. Дойде ли знанието, ти трябва да станеш слуга, ще учиш, ще вземеш книгата, ще учиш, ще бъдеш слуга на знанието! Дойде ли свободата, и там ще ходиш. Ти като не си свободен, букаи има в затвора. Сменят ти букаите - горе по планините ще ходиш на свобода.

Казвам: Трябва всички свободни да бъдете във вашите чувства, трябва да бъдете всички свободни във вашите мисли и трябва всички да бъдете свободни във вашите постъпки. Това са елементи, на които трябва да разчитате през целия ваш живот. Аз имам ред наблюдения. Идва при мене едно бедно момиче, 10-12-годишно, иска помощ от мене. Аз нямам нищо в джоба си, зная начина, по който мога да помогна. То е възпитано по съвсем друг начин. От благородно семейство е, но осиромашели. Казвам на това малко момиче: Ще идеш, ще целунеш онзи господин, ще го прегърнеш и твоите работи ще се уредят. То се стъписа. Казва: "Майка ми ме е възпитавала, как не те е срам да поискаш от мен това." Казвам: Ти просиш, ще идеш, ще целунеш еди-кого си, ще се уреди работата. Тя не иска да го целуне, не иска да го прегърне. Казвам: Тогава работите ти няма да се уредят. Ако тя иде и целуне, и прегърне този човек, работите ѝ ще се уредят. Аз и говоря истината. Може да го целуне, може да го прегърне. Той може да ѝ удари и две плесници, но този човек е дошъл до едно положение, той е нещастен, той е един богат човек и няма кой да го обича. Започнало да копнее сърцето му. Гледа в дома си, все теглят пари, слугите теглят, копнее някой да го обича. Казвам: Иди занеси този лъч в неговата душа. Този човек ще се отвори и Бог чрез него ще ти даде всичко, затова Бог го е приготвил. Мнозина от вас казвате: "Как Господ ще ни помогне?" Намерете някой нещастен богат човек, целунете го, прегърнете го, кажете му една блага дума и той ще ви помогне. Но вие философствувате и казвате: "Време ли е? Дали е волята Божия? Дали е това, дали е онова?"

Ние [пде] закъснеем. Да идем сега на упражненията, после може - пак на работа. Да изговорим тази формула: "Пътят на живота, пътят на знанието и пътят на свободата са пътищата на Божията слава."

(След като направихме гимнастическите упражнения, Учителят продължи в салона.)

Сега изискват се няколко елементарни работи, които никак не трябва да ги изпущате от ума си. Когато един ученик смята, не трябва да изпуша от предвид елементарните работи на аритметиката и математиката. Ако той не тури знак "-"(минус) или "+" (плюс), тогава няма да знаеш какво трябва да правиш. Трябва да туриш всичките знаци. Много пъти набожните хора пропущат знаците. Ще туриш знака "-", "+", " =" (равенство), после има и методи в смятането. Сега ще преведем. Най-първо във вашия ум, във вас седи идеята. Кога най-после трябваше да бъдете добри. На колко милиона години трябва да ви дойде тази идея в главата. Вие искате да станете учени хора. То е процес непрекъснат. Знанието не е нещо, което може да се вложи в един ден. То е непрекъснат процес. Следователно тебе трябва да ти е приятно за туй, малкото, което придобиваш - живот, знание, свобода, се

придобиват по капчица. Виждам в природата този закон, човек малък, после придобива, расте, физически расте. След като спре човек физическия ръст, започва чувствено да расте. Дойде до едно място, спре, започне ума ни да расте. Знаем три етапа на растене. Някой път спре и мисълта. На някои хора спре мисълта и не знаят какво да правят. Върнеш се назад. Старият човек не може да разбира. Той наместо да разбира, се смалява.Старият човек като се върне обратно, в тялото започва да се смалява, смалява и като се смали, заминава на разходка, качи се на автомобила и заминава за невидимия свят. В това заминаване той се развива. Онези, които остават, плачат подир него, за неговите домашни това показва, че той живее в духовния свят. В духовния свят има изобилно вода. Той за да покаже, че е там, живите плачат за него. По малко сълзи пращат подарък. От сълзите на този свят, ако той останеше да живее с тия сълзи, неговата работа е свършена. Той не може да напредва само с тях. Светът е богат с вода. Това са символи. Понеже вие искате да съградите, представете си, че у вас има желание да съградите хубава къща. Вие трябва да изучавате основните правила на градежа, да изберете материала, грубия материал, дървения материал, мобилировката - всичко туй трябва да го имате, ако искате да живеете добре. После план ще имате за прозорците, за вратите, всичко туй ще се нареди. Някои може да кажете: "Нямам къща къде да живея." Само простият човек може така да мисли. Човек, който се занимава с любовта, той трябва да бъде много учен човек. Като дойдеш до любовта, с всичкото учение, което имате, ще считаш, че нищо не знаеш. Любовта като дойде, носи най-голямото знание със себе си. Тя като те погледне, мислиш, че много знаеш. Тя ще ти даде трудна задача, ще види, че не можеш да я разрешиш. За пример учен си, свършил си два факултета, даде ти простата задача: имаш дете - не те слуша, не се подчинява. Учен човек си, а не можеш да я разрешиш. Много работи знаеш, една проста задача - с едно дете не можеш да се справиш. Една задача е това дете. Вземете един от вас - едно парче по музика гледате, гледате, не [можете] да се справите с него. Музикантът като види, лесна работа е. И без много упражнения свири човекът. Казвам: Животът е едно класическо парче, което трябва да свирите. Трябва да знаете основния закон. Сега казвате: Оставете, то ще се промисли." Под думата "промисъл" ние разбираме дадените условия, при които човешкият ум или човешкото сърце, или човешката воля може да се развива. Това са условия, това е Божественият Промисъл. В дадения случай съзнанието на Бога е будно. Дали ти вършиш Неговата воля или не, Той не се разправя. Тогава, като види, че се учиш - трябват ти условия, ако не се учиш, Той те оставя да носиш последствията на твоето неучене. Ти ще страдаш - докога? Докато се научиш да използуваш условията.

Сега за пример търпението не е лесна работа. За пример тебе са ти казали

една лоша дума и ти мислиш, че с туй са накърнили твоето достойнство, то е външно, донякъде отвън може да е така. Но ако ти сам изгубиш равновесие, вътре се смутиш, тогава в невидимия свят знаят, че ти си един слаб човек. Ти казваш, че имаш вяра в Бога, казваш, че Го обичаш, но заради една малка работа ти се смутиш, разсърдиш се, станеш каприциозен, сърдиш се целия ден. Щом Господ те види, казва: "Едно невежо дете и нищо не разбира." Сега не вземайте лично. Вие ще се абстрахирате от вашата личност. Вашата личност е за вас. Личността на човека остава една собственост на човека. В даден случай, ако ти чувстваш радост, ти съзнаваш своята радост. Радостта е за тебе. И друг може да се радва. Скърбиш, то е една личност, но ти като скърбиш, и ближните около тебе, и те скърбят. - "Защо аз ще скърбя!" - То е друг въпрос. Защо скърбиш? - Защото не се радваш. Защо се радваш? -Защото не скърбиш. "Минус" - това е скръб, "плюс" - това е радост. Минус, това е скръб, един незавършен процес, плюс, това е радост, един завършен процес. Минусът, това е един капитал, който е складиран. При радостта имате завършен процес. Изваден е сокът. Един плод, то е вече плюс. Един цвят, то е минус. В света вие се ползувате от обонянието, като пчелиците, които изваждат сладчината от цветята, те усещат аромата. Туй, което за човека не е полезно, за пчелите е полезно. Те изваждат нещо от цветята. Съществуват в природата известни признаци. Щом ти се безпокоиш - имаш минус. Какво трябва да правиш? Ще туриш своята воля, тази линия, то е едно движение към Бога. Туй движение е човешко, минусът е човешко движение. Ти имаш стремеж да имаш богатство, да имаш... То е един минус, понеже всички знаят, мнозина го знаят, следователно, ти като забогатееш, друг ще дойде и ще ти вземе богатството, ти ще бъдеш минус, той ще бъде плюс. За да не осиромашееш, ти трябва да разбираш това движение. Този плюс, втората линия, която отива към общия център на Битието, ти ще държиш връзка с Бога. Не да мислиш Бога като личност, но в Него да * (в ръкописа думата не се чете) живееш. Не може да познаеш Бога без любов, трябва да Го обичаш, за Бога трябва да ти трепти сърцето. Не както трепти сърцето на момъка към момата, защото там има нещо извратено, даже аз любовта на майката не мога да [взема], за да изясня любовта към Бога. Да имаш любов към Бога, е хиляди пъти по-благородно от любовта на майката към детето. Нито любовта на момата, нито на майката към детето, нито на любовта на детето към бащата. Ти обичаш баща си, но ти бъркаш в джоба. Ние бъркаме в джоба, ние обичаме Бога заради крушките, ябълките, за дрешките. Ние не сме дошли до онова велико разбиране. Има едно друго отношение към Бога. Защото Бог е направил света заради нас и всичко, каквото е направено за ядене, за пиене, всичко е вложено за нас. Ние като не разбираме Божия закон, правим скандали вътре в дома. Учените хора правят скандали, културните хора правят скандали, религиозните хора правят скандали, няма човек,

който да не прави скандали, и ангелите правят скандали, даже и боговете направиха голям скандал. Една трета се наместиха на земята и по някой път шарят ги на общо основание. Някой път са много умни. Ние сме дошли и тяхното царство на изобилие и ни налагат. Казват: "Между ангели живеете." Вие казвате: "Между ангелите искам да живея." И сега живеете между ангели. Сега да оставим, да дойдем до същественото. Аз не искам да се занимаваме за онова, което е за бъдещето. Малкото дете не обръща внимание на малкото момиче. То е на 5 години и ако вие му внушавате, че то трябва да се жени, вие ще го осакатите. То нищо не трябва да знае за женитбата. Ти внушиш ли на туй момиче, че то трябва да се жени, от сега го поощряваш. Някой поощряват и казват: "Ти трябва да станеш свят човек." Не поощрявайте това. Светостта е за светиите. Светостта не е за децата. За децата е чистотата.

Ти на детето ще разправяш за любов. Аз като говоря някой път за любовта, вие разбирате все такива работи. Аз бих ви обяснил, но не искам, ще бъда крайно прозаичен, по някой път мене ми е неприятно, когато лансирам една идея, когато имам едно разбиране, а вие разбирате друго. Тъй както хората живеят на земята, те се намират в крайно заблуждение, което дошло от грехопадането насам. Връзките между хората са неестествени. Целият съвременен строй е обоснован на неестествени връзки, вследствие на това ние виждаме резултатите какви са. Трябва най-първо да се възстановят естествените връзки, не трябва да си правим илюзии, най-първо трябва да се образуват ония, естествените връзки. Когато говорим за истината, имам предвид да направим една връзка, да почувствуваме какво нещо е свободата. Да обичате свободата, че за нищо в света да не я размените. Когато говоря за любовта, връзка трябва да се направи. Като дойдеш до любовта, ще знаеш едно нещо: трябва слуга да станеш, не господар. Ако ти не можеш да станеш слуга, ти любовта никога не можеш да намериш. Кракът ти пред вратата й не може да стъпи. С милиони години може да минат. Ти може много сълзи да пролееш, но ако си господар, отдалеч ще дойде любовта. Туй трябва да го знаете, пък ако не вярвате, ще се уверите. Аз съм се уверил в това. Аз го проверих 101 на 100. Пак ако не вярвате, радвам се. Хора, които не вярват, ще имат един ден да опитат знанието, което имат. Ще опитат и ще видите, че и вие ще станете слуга. Ако станете слуга, добре. Вие искате да станете слуга, искате да намерите някой да ви обича, да заповядвате на любовта. В любовта господарството абсолютно е изключено. Единствената сила, която господствува, е любовта. Тя господствува. Но тя като те види, че си голям господар, тя ще те натовари, ще ти даде, колкото искаш.

Сега да остане идеята - служи не с пари. Служи не със залъгалки, но да служиш на онзи, когото обичаш! Този, на когото слугуваш, Той ще те

направи безсмъртен, това значи да слугуваш. Онзи, на когото слугуваш, ти при Него ще станеш учен човек, безсмъртен, богат. Ако слугуваш, ще придобиеш всичко. Ако не Му слугуваш, ще бъдеш най-бедният човек в света и най-нещастният човек в света.

Няма изключение. Аз не говоря за слугуването, както вие служите. Има два вида слугуване: едно по закон - искаш - не искаш, ще слугуваш. Аз говоря за доброволното слугуване. Тази идея трябва да остане основна, за да може да добиете знанието. Вие искате да бъдете щастливи. Има три неща, които ви трябват. Ние може да ви направим още днес щастливи. Много проста наука е. Тя е тъй проста, както лекарят дойде, треска имаш, даде ти 30 грама хинин, 30 грама рициново. Направи две-три изпотявания. Реално е, който знае, а който не знае, тресе го. Като мине треската, наяде се хубаво, пак го тресе. Някой път отива 5-6 месеца, някой път има 3 години такива трески. Не храни треската. Треската я е страх от глада. Гладуването е ефикасен начин за лекуване. Хубаво е за много силните хора. Слабите хора не трябва много да ядат. Не ставайте лакоми. И в знанието не туряйте в ума си повече знание, отколкото можеш да носиш. Не туряй в сърцето си повече любов, отколкото можеш да носиш. Вие носили ли сте любовта на гърба си. Всички сте хора, които страдате все от любов. Някой от любов страда, някой за любов страда. Аз съм гледал стари баби, набръчкано лицето, като се погледне, поклати глава и казва: "Каква бях едно време", въздъхне си. Казвам: Бабо, какво каза? - "Синко, помислих си за баща си, за майка си." Залъгва ме. Не иска да каже. Аз я попитах: Не искаш ли, бабо, да станеш млада мома? Тя се поусмихна: "Чул те Господ." - Като станеш млада, какво ще правиш? Кипри се тя. Ние не трябва да остаряваме. Ние трябва да се освободим от остаряването, от [дряхлостта]. Това са анормален живот. Който иска, да се освободи чрез закона на внушението. Ти започваш да казваш: "Ще остарея, ще остарея"и като кажеш 10 пъти или 100 пъти, остаряваш. Всеки един от вас може да се подмлади. Най-първо да е будно съзнанието ти и всяка сутрин до 10 часа да казваш 10 пъти: "Ще се подмладя." От 10 -12 пъти да казваш: "Аз ще се подмладя." Ти си кажеш: "Я се подмладя, я не." Не, аз ще се подмладя, нищо повече. Може да кажеш: "Дано стане." Че нека да не стане. Че не станало, какво от това? - Някой път трябва да се радвате, че нещата не стават. Ти дадеш дума на някой момък и не става, не се ожениш. Мислиш, че това е нещастие. То може да е едно благо. Че в какво вие разбирате женитбата. Казваш: "Да бях се оженила заради него." Женитбата не е физически акт, но духовен. Ти щом кажеш, че "Аз ще се женя за някого", ти си се оженила вече. Ти като идеш в духовния свят, женен си. Като идеш в духовния свят, ще те посрещне твоята възлюбена, на която си дал дума в този свят да се ожениш, и не си се оженил. Тази, първата, на която ти си обещал да се ожениш, ако ти заминеш по-рано, ти ще я посрещаш. Ако тя замине по-

рано, тя ще те посреща. Казвам, една връзка - дума дадена, помнете, никога не се разваля. Думите са велика сила. Казана дума, тя не се разваля. Казано е: "За всяка празна реч ответ ще давате." Когато кажеш: "Аз те обичам", отиде вече, ти си вързан. В този свят и в другия свят и 100 чифта цървули да съдереш, не можеш да се отървеш. В този свят свободен, но в другия свят туй, което си казал, ще става. Сега туй го знайте в този свят. Мислиш, че си свободен. Но като влезеш в другия свят, виждаш, че не си се освободил. Трябва да се радваме, че е така. За всяко нещо, което си казал, то ще бъде. Там е хубавото. Казвате: "Страшно." Не е страшно, трябва да благодарим на Бога, че е така. Всяка добра дума, която ти си казал, може да не я използуваш, но тя ще дойде като благо. Една добра мисъл, проектирана в твоя ум, едно добро желание, проектирано в твоето сърце, или една постъпка направена, никога не остава без последствие, туй трябва да го знаете. То е един закон, върху който вие градите вашите блага. Онзи, който е казал, че те обича, и ти, който си казал, че го обичаш, свършена работа е вече туй, което двамата сте казали, щом двама души казват, че се обичат, и Бог е там, хората на земята може да го развалят, но то остава неразвалено. Щом единият е казал: "Аз те обичам" и другият е казал: "Аз те обичам", и Господ е там, Той е направил тази връзка. Щом двамата кажат, че се обичат. Сега как ще градите вие живота си? - Сега баща ти и майка ти казват, че този момък тебе те обича. Такава философия няма! Туй, което човек само каже, то важи. Туй, което другите хора казват, то важи за тях. Следователно, каквото другите хора говорят за мене, то важи за тях. Но каквото аз говоря за себе си, то е важно. Когато се съберат двама, и двамата са добри, единият каже: "Ти си добър човек" и другият каже: "Ти си добър човек", Бог е там. Съберат се двамата. Подайте си ръката. Какво значи ръка? - Човешката ръка съдържа всичките ония сили, чрез които в даден случай разполагате. Вие имате всичкото богатство, но не знаете как функционира. Някой път вие сте тъжен и скръбен. По някой път на моето сърце, като помахам с малкото пръстче, става радостно. И вие можете. Нали на една млада мома, като турите златен пръстен, веднага ще се зарадва. Защо? -Тя разбира смисъла на пръстена. Ръката е първата книга. Как трябва да поставиш ръката си? Вие правили ли сте опит с вашата ръка? - Аз не искам да разкривам тайната, но вие правили ли сте упражнение, да турите ръката на коляното, да я турите на хълбока, да я турите на рамото, да я турите отстрани на главата, да я турите отгоре на главата или отпреде. Тази ръка в дадения случай, тя произвежда известно влияние върху вас. Ако вие може да вярвате в тия скрити сили на човешката ръка, веднага разумният, невидимият свят ще бъде на ваша страна, но вие не вярвате във вашата ръка. По някой път не се харесвате. Вие мислите за пръстите, искате хората да ви обичат. Пръстите са заради вас. Вие трябва да обичате тия пръсти. Ако тия пръсти са чрезмерно развити в основата ви, вие сте човек, който обичате да ядете и да пиете, и

за себе си да мислите. Ако пръстите ви са заострени накрая, изхлузвате се като шаран и както обещаете, като риба се изхлузвате. Обещавате много, но на 100 обещания едва изпълните някое. Ако всичките пръсти на ръката са заострени, то не е добър знак. Слънчевият ти пръст не трябва да бъде заострен. Този, първият пръст, показалецът, може да е заострен. То е на висок връх и има право да е заострен, но този, средният няма право да бъде заострен, той трябва да бъде тъпичък. Този, първият може да е заострен, той може да стане шило, той шие, но задницата на шилото няма право да е заострена. Първият пръст е шило, а средният пръст е задница. Той трябва да бъде тъп, за да може първият да върви, право да шие. Защото, ако и двата са остри, тази работа не върви. Сега това са научни данни. И в природата е така. Всеки един пръст е един проводник на една сила в природата, която функционира чрез твоя ум: ако ти знаеш да избереш времето, ти може да проектираш своята мисъл. Нали сте видели, простият човек седи така, не знае, върти се с първия пръст, после с лявата ръка, тури ръцете на кръст, мръдне с едната ръка, каже "хм". Вземете пример от тях. Ти казваш: "Дали Господ ще ме послуша." Щом ти обичаш Бога, щом обичаш знанието, което Той ви дава, щом обичаш свободата, която Той ти дава, Той всякога е на твоята страна, ще те слуша. Щом ти искаш да бъдеш господар на любовта Му, щом ти искаш да бъдеш господар на знанието Му, щом ти искаш да бъдеш господар на свободата Му, Той такива господари ги праща надолу Господ най-малко се интересува за господарите. Ако има нещо, за което Господ да не се интересува, то е за господарите. Той в 350 милиона години едва Му минала една мисъл за господаря. За бедните, за страдащите всеки ден мисли и те нямат нужда.

Сега аз ви говоря за идеята. Тя, идеята, е хубава. За да бъдеш господар, то значи да знаеш ония закони, по които любовта ще бъде на твоята страна. Тя като дойде, ти да бъдеш господар. Ти слуга като си, ще бъдеш господар. Ако ти влезеш в един дом с любов, ако ти влезеш в един дом със знанието, ако ти влезеш със свободата на истината, ти в този дом ще бъдеш слуга, те ще бъдат господари. Всички ще се допитват до тебе. Разболял се някой, казват: "Стояне", ако Стоян ти е името. И Стоян знае. Започват да градят къща, дойдат донякъде, ще се питат. Дойде време за любов, навсякъде все ще питат, всичко Стоян разбира. И каквото каже, всички го обичат - и господарката, и господарят, и господарчетата. Всички наоколо Стояна са. Жената е от високо произхождение. И в сърцето на Стояна царува любовта. В ума на Стояна царува знанието и в неговата воля царува свободата.

Ще си създадем една идея за Бога, нова идея. Тук по някой път казвате: "Каква нова идея?" Тъй както младата мома, като минава някой момък -

най-първо не се интересува, носи шапка, обуща, не я интересува. Един ден, виждаш, тя погледне, друго мнение има заради него. По едно време го следи, нещо ново вижда, нещо хубаво. Тя казва: "Едно време беше простак, невежа, от ниско произхождение", сега вижда, че бил даровит, че бил талантлив, поет и такъв става. Тя като започне да мисли, тия мисли на младата мома правят хората гениални, талантливи. Никой не е станал музикант, без да го е обичала някоя мома. Поетът е поет, някоя млада мома го е направила поет. Ако някой човек има да ви обича, той ще стане гениален. И майката е станала майка, защото детето я направило майка, ако детето не е, майка не става. Чудни са хората. Едно дете ще те направи майка, то казва: "Ако аз не съм, ти майка не можеш да станеш." Когато едно дете те обича, ти може да станеш майка, щом детето не те обича, ти никаква майка не си. Ти поет за да станеш, трябва да те обича момата. Този поет за нея пише. Най-хубавите работи поетът пише за тази мома, която го обича. Цяла нощ бленува, цялата нощ, всичките стихове все като нишка проникват в неговия ум. Той ще каже - за народа, за Бога. Той на другите може да говори така, но не и на мене. Аз наричам: Това са сродни души. Има една душа в света, без която ти не можеш да прогресираш, то е сродната ти душа, туй трябва да го знаете. Ти като си излязъл от небето, си излязъл с тази двойна душа, която те подкрепя и е тил в твоя живот, тя е Божествен тил. Ти прогресираш, понеже тя върви и в училището, и в страданията, и в тъмница, и в беднотия, навсякъде върви с тебе, никъде не те оставя. Където и да си, и до смърт като дойдеш, тя казва: "Не бой се, ще те освободя." Тя е в сила да те освободи от всичките страдания, това е истината, която вие не знаете. За тази душа хората говорят. Тази душа може някой път да се въплоти на земята. Такива души се въплотяват само 12 пъти в цялото свое развитие на земния живот. Тази душа, която те подкрепя винаги, ти само 12 пъти ще бъдеш с нея и ще живееш на земята. И то ще бъде един живот, за който на човек на ум не е идвало. Дали тук на земята, или горе, като дойде тази душа, тя е един маг, тя всичко ще измени. Целият ред, порядък ще измени, тя е всесилна, те са всесилните души, мощните души, които работят. Всеки народ си има такива души. Всеки дом си има такива души. Всяко общество - и религиозните общества, и научните общества, си имат такива души. Прогресът в света се дължи на тия, силните, мощните души. По някой път наричаме тия души Божествени души, които създават нещата. Казвам, понеже вие живеете в света, намирате се пред голямо противоречие, радвайте се, има кой да работи заради вас. Вярвайте в Бога, вярвайте в този, който в даден случай може да ви помогне. Този, който ви помага, който мисли заради вас, чрез него Бог ви помага. Може да ви помогне чрез някой, който никога не е мислил заради вас. Търсете онзи, който в дадения случай може да мисли заради вас.

Най-първо, ще се освободите от противоречията, които съществуват сега. Трябва да се яви едно разположение, вие се дразните, може да направим един опит. Хванете така пръстите си. С първите три пръста на дясната ръка хванете показалеца на лявата ръка. Средният пръст на лявата ръка се допира до палеца на лявата ръка. Като хванете така пръстите, ще кажете: "Чрез Божията Любов всичко се постига." (Три пъти.) "Чрез Божията Любов, която се проявява в човешките сърца, всичко се постига." (Три пъти.)

Вие се намирате в противоречие в живота. Аз не искам да правите нещо невъзможно. Помнете, тия работи са възможни. Трябва да имате една чиста мисъл. Ние не искаме невъзможните неща. Чиста мисъл, чисти желания и чисти постъпки искаме. Имайте предвид, че всичко онова, което ние правим, ние сме развалили живота. Всичко това, което иде, то е право. Младият момък, каквото прави, то е право и младата мома, каквото прави, то е право, ние разваляме нещата. Вие сега вземате един свят отрицателен. Представете си, вие сте баща, дойде един млад момък и целуне дъщеря ви. Вие казвате: "Какво право има той да целува дъщеря ми!" Бащата трябва да намери този момък, да го потупа по гърба и да каже: "Аз много се радвам, благодаря , че ти си целунал дъщеря ми, моите почитания", ами че Бог чрез неговото сърце се е проявил, втори път ще я срещне някой момък, ще я набие, бащата пак се разгневи, казва: "Какво право има той да бие дъщеря ми!" Прати Господ да я целуват - лошо, прати да я набият - пак лошо. Единственото нещо в дадения случай, което бащата иска, е, да кажем, че младият момък изпраща дъщеря му в странство да се учи, даде 200-300 хиляди лева, тогава той ще го срещне, ще благодари. Но когато той дал парите, то е най-малката любов, която вложил в парите. Първия път, като я срещна, я целуна - то е най-голямата любов, втория път, като я наби, то е антитеза на любовта. Той първо я целуна. Казва: "Аз мислех, че ти ще опазиш моята целувка. Ти я опетни." Той й пука главата. Защо й пука главата? - "Защо ти опетни моята целувка? Мислех, ще се подигнеш." Той й пука главата, бащата пак е недоволен. Неразбиране на онзи велик закон в света.

Ти се възмущаваш, че някой те обича. После, когато някой ви обича, изследвай обича ли те той, или ви залъгва. Че ще дойде някой да каже: "Аз много ви обичам." Казвам: Хубаво, аз ще приложа любовта. Аз имам книжки, с които опитвам любовта. Онези, които много ме обичат - тук не съм правил опит, но онези, които са ме обичали в миналото, ще ви кажа какъв опит съм правил. Взема един котел с вода от две кила. Казвам: Плюни в котела. Аз имам книжка, като я туря в котела, ако книжката стане алена, най-хубавия цвят, има любов. Ако книжката остане бяла, няма никаква любов. Някой път освен че не почервенее, но почернее. Казва:

"Защо трябва да плюя в котела?" Но по някой път втори опит правя: като плюе в котела, отивам и лекувам хората (с тая вода). Ако оздравеят, обича ме, ако не оздравеят, не ме обича. Това съм правил в миналото. Пък сега, ако дойда със същия котел, вие вече го знаете. Това е алегория. Никой няма право да търгува с любовта. Някой ми казва: "Че ти кого обичаш?" Аз се радвам. Казвате: "Ти еди-кого обичаш." Пък аз виждам, че толкоз не го обичам. За него е вярно, за мене не е вярно. Бих желал да е тъй, както този човек казва, но не е така. Тогава аз се старая да приложа тази любов. Бог е Бог на истината. Ако аз не мога, да дам на душата само да се прояви Бог, защото любовта е проявление на Бога, да Му дам Той да се прояви. Някой път аз може да пострадам за Бога! Светиите не са ли страдали? Всички велики хора са пострадали - то е все от любов към Бога. Ти ще пострадаш много. Ти с любов ще докажеш. Отиваш да воюваш, освобождаваш ги. Пак са неблагодарни. Нищо от това. Онези хора, които освобождават хората, които дават знание, които ги обичат, все остават неразбрани. Че не разбират един свят, си имат основание.

Аз не искам да ви занимавам с туй, защото то не е знание. Тия работи вие даже ги знаете. Но казвам: Ти седиш някой ден, ръцете ти празни, скука те хваща, искаш да те обича някой. Ти ядеш, но защото искаш някой да те обича. Ти печелиш пари, защото искаш някой да те обича. Ти свириш на цигулка, защото искаш някой да те обича. Ти се обличаш хубаво, защото искаш някой да те обича или от този свят, от където и да е, да те обича някой. Ти за себе си не се обличаш. Ако човек изгуби туй общо положение, той става индиферентен. Преди години аз тук, в България, преди доста време срещнах една мома, облечена хубаво, красива. Казвам: Много умна българка, откъде е дошла? Един ден виждам тази мома с дряхъл2 поглед, небрежно облечена, минава година-две, нито калугерка стана, нищо не се интересува. Питам: Какво е станало с тази мома, защо се изменил нейният поглед, защо тя вече така не се облича. Как ще обясните? Така не се тълкува. Може да е изгубила нещо. Има една причина.

Сега аз фиксирам един закон, който работи в природата. Не фиксирам онова, което вие знаете. Туй, което хората знаят, за мене не е съществено. Туй, което хората знаят, това са сенки. Сянката е хубава, но тази сянка се изменя. Между реалността и сенките има едно различие. Сянката може да задоволява твоя ум и да ти прави илюзии, но не може да даде нещо съществено, не може да придаде на твоя ръст. Под нея може да починеш, приятно да ти стане, но тя не може да нахрани. Дървото с плодовете си може да нахрани, но сянката никога самия човек не може да го нахрани. Той казва:" Аз за тебе това ще направя, онова ще направя." Обещанията нищо не дават на човека. Всяко обещание, всяка дума, тя е празна сянка. Но думата, която излиза от тебе като сянка, тя няма реалност. Но има

думи, като кажеш, тя се свързва с тебе, тя е като клонче, което израства. Седи свързано с тебе. Тя ще расте, свързана е с тебе. Излиза от тебе и е свързана с тебе. Туй, което е свързано, то е реално; туй, което отлита, то е преходно в света. Има преходни думи. Турците казват: "Бошлаф." У турците според стария обичай, ако е набожен, ако жена му даде празна стомна без вода, веднага ще го разведат. Една жена празна стомна да даде на мъжа си, тя казва: "Аз съм празна за тебе." И затова ги развеждали. Вие ще кажете, че законът бил малко жесток. Не става ли така и в живота? Една мома си представя, че обича един момък. Като се ожени, вижда, че е празна стомната и след една година те се развеждат. Защо се развеждат? Следователно дом не може да се съгради без любов. Дом не може да се съгради без мъдрост и знание. Дом не може да се съгради без истина и свобода. Ако ти не си свободен, ако ти нямаш знание, ако ти нямаш живот, никакъв дом не можеш да съградиш. Ти не може да създадеш в себе си нито здраве, нито обществено положение, нито може да постигнеш някакъв идеал. Тия неща във вас трябва да са свързани. Да ви обясня. Ако туря тия отличителни знаци - когато вие разбирате любовта без противоречия, любов без омраза, знание без заблуждение и свобода без робство, ти да си свободен, нищо в света не е в състояние тебе да те съблазни. Виждаш един човек краде. Да не те съблазнява. Потупай го по рамото - намериш го при касата. Кажи му: "Радвам се, ти имаш нужда." Ти му дай още една торба. Кажи: "Заповядай, торбата има доста." Ако искате, вие може да правите тази маневра. Представете си, че вие сте милиардер, имате на разположение хиляда милиона. Той взел сто хиляди долара. Какво от това, бълха ли ще ви ухапе? Представете си, че взел един милион. Ти кажи: "Ха от мене още десет хиляди." Оберат те 99 милиона, за тебе останат десет милиона. Сиромах ли си? Казваш: "Защо аз ще се залъгвам с такива залъгалки."

Първия път, когато пътувах из Рила, правех екскурзия до Мусала, на връщане през Маричината долина с мене върви един евангелски проповедник. Той с висше образование. Върви и друг един евангелист, който си навехна крака, върви и накуцва. Аз нося хляба, нося и един чадър. Връщаме се по долината на Марица, проповедникът върви след мене, гледам, отгоре слиза една мечка, наближава до нас. Тя се замислила, вече ни наближава, не ни вижда, ние вървим и когато дойдохме, колкото до края на салона от нея, наближаваме, разговаряме се с проповедника. Аз го спрях, казвам: Мечка. Тя мисли нещо, слиза към Марица надолу. Аз тръгнах да й отворя път да мине напред, за да може да мине. Като се отбих, обърнах се, проповедникът помислил, че аз вече бягам, той дето минава, едно дърво се пречупи, той падна на гърба и дигнал краката нагоре. Мечката като го видя, веднага се върна по пътя, по който дойде. Питам проповедника: Ти защо падна? - "Ти - казва - като се обърна,

помислих, че ти бягаш, че мечката ме напада и паднах." Казвам една малка шега: Мечка проповедник яде ли? Учени хора не яде. Но и мечката се уплаши и бяга нагоре. Аз се спрях, мене са ми разправяли, че мечка не се връща по пътя, по който е дошла. Аз се спрях и гледах мечката. Като падна проповедникът, гледам, светнаха й очите. Казвам: Слушай , да не плашиш този проповедник, ще му се пукне сърцето. Тя като погледна, се върна назад. "Виж - казва - как бяга мечката нагоре."

Имате една мъчнотия в света. Една мечка е. Може в живота тебе да те посрещне едно голямо изпитание като мечка. Туй изпитание е нещо разумно, то не е случайно. Невидимият свят ти създава една задача. Аз зная, тази мечка за мене разреши един въпрос. Този проповедник не падна пред мечката, той падна на гърба си. Пък другият ми разправя и казва: "Ами ако ни беше нападнала мечката?" Той сега коментира какво щеше да стане. Няма с какво да се борим. Казвам: Щяхме да нахраним тази мечка. Най-после нека изяде един проповедник. Оттам насетне, докато слизахме до село, все виждахме мечка по пътя. Сега това е противоречие. Мечката е много разумно нещо. Човек трябва да бъде с мечката много внимателен.

Тя е много признателна, ако й направиш едно добро, но ако я обидиш, тя е много отмъстителна, никога не забравя. Ако се отнесеш с мечката добре, тя чувствува и мисли. Аз имам много опитности с чувствата и мислите на хората. Ти като минаваш някъде, тя никога няма да излезе да те сплаши.

Но въпросът сега е за успеха в живота. Целият обществен строй и вие се намирате в постоянни пертурбации, някой път ставате неразположени духом. Това са течения които съществуват в едно общество. Някой път вие ставате много възприемчиви: вие започвате да чувствувате неволите на хората. Някой изпаднал германец скърби и ти скърбиш. Някой спечелил и ти се радваш. Че по-голямата част от скърбите и радостите се дължат на хората, които страдат и се радват. Трябва да благодарим на Бога. Много малко ние се радваме за своите. Ти някога се радваш за един успех, който е проблематичен, може да бъде, може и да не бъде. На първото правило: всичко в света в даден случай може да бъде. Ти вземи огледалото и искай лицето ти да бъде красиво, да имаш определени черти на честност, черта на разумност в човека. На горната бърна има една черта, която мнозина имат, мнозина я нямат, която показва устойчивост в любовта. Аз няма да ви кажа коя е. Като погледна на някой човек горната бърна, той е активен - каквото каже, може да го направи. Някой и да обещае, няма този капитал. Казвам: Онова, което природата е вложила във вас - развивайте го, развивайте тези черти. Вземете огледалото. Погледнете ръката. Най-първо тази ръка не трябва да бъде изкривена, навсякъде да бъде правилна, да се превърне в онзи първоначален тип, който сме имали. Ръката трябва да

бъде хубава, кожата не трябва да бъде груба, мека трябва да бъде и възприемчива, не трябва да губиш чувствителността. Вие може да пипнете ръката на кой да е човек, ако пипнете някоя ръка, и от ръката излиза нещо - някой път като пипнеш ръката, чувстваш едно бреме на нашия живот. Не мислете: "Никой не живее за себе си." Туй, което строи, е вътре в нас. Няма скрито-покрито. Някой мижи, затваря си очите. Той иска да скрие нещо. Единственото нещо, което не може да се скрие, което не лъже, това са очите. Като погледнете очите, всякога издават истинското състояние. Погледни се, да харесваш очите, да ти е приятно, като погледнеш. Само очите са израз на истината. Имат мекота, имат любов, знание. Ти сега искаш да бъдеш богат като еди-кой си. Ти искаш да бъдеш силен като еди-кой си. Но това са завършени резултати. Този, богатият човек изживял 20 години най-малко, за да стане богат. Този човек е силен. Аз зная един американец изгубил десет години да се упражнява да добие сила да дига два коня с едно конче. Той се е упражнявал, понеже като студент се докоснал до един, който му ударил плесница и го повалил на земята. Той се докачил. Той се докачил, но ако рече да се сърди, втора плесница ще дойде. Десет години се учил и след десет години добил сила да дига два коня и едно конче. Отива при онзи атлет и му казва: "Ти познаваш ли ме? Преди десет години ми удари една плесница, но сега преди да ми удариш, аз ще ти покажа." Хваща го за крака и го дига във въздуха. Но казва: "Смееш ли сега да ми удариш плесница? Аз съм онзи, на който преди десет години ми удари плесница." Човек само мисли и чувствува, което може да придобие. Ако един светски човек може да постигне каквото иска, колко повече ние, които говорим за окултна наука, за Божия Любов, за Божия Сила, а при това сме хора дребнави. Ние чакаме, чакаме, докато похлопа смъртта. Човек на земята трябва да постигне всичко, което е определено.

Казвам: Първото нещо, създайте чистота в своята мисъл. Тази мисъл, която вие искате да реализирате, ваша ли е, или чужда? Чуждите всякога остават чужди. Ако имате една ваша мисъл, вложена от Провидението, върху тази мисъл работете за нейното постигане. Може някой от вас да изучава език, може да изучава математика, наука, изкуство, музика, много работи. Завземете се да проучите или да преобразите себе си. Да кажем, главата ви е побеляла. Завземете се за пет години да почерните косите си. Ако ги почерните, придобили сте знание. Всеки ден ще кажеш: "Ще почерня косите си." Един брат ми разправяше, че той една година ял коприва сушена и почернил косите си. Но то е изкуствено. Косата може да почернее чрез мисъл. Но не е за косата, защото всеки косъм е правило. То е растителното царство на човека, на неговата глава и показва силата. От своите коси той придобива своята сила. Онези хора, които са много нервни, или някои от вас сте неразположени, то е, защото някои от вашите

деди и прадеди са работили в едно направление, прекарали са един беден живот. Отвън сте спокойни, но отвътре сте сприхави. Като останеш сам, не си спокоен. Каквото искаш, може да го направиш. Може да боксираш. Сега минаваш за един светия, а не си. Ние знаем такива светии колко може да постигнат нещо. А всеки един от вас не се преплитайте с мислите на другите хора. Считайте, че всеки един човек има един идеал, поощрявайте го да работи, пък същевременно вие се заемете да постигнете онова, което мислите. Което мислите, да го постигнете. Да не правите състезание, да се блъскате. Да си дадете място, всеки да има свобода да ходи за постигането. Ако някой има известни таланти, поощрявайте го. Ако не е постигнал, той ще постигне. Той и на 40, и на 50 години да е, да свири. Сега казвате, че младите трябва да свирят. Нека и старата баба, и старият дядо да свирят. И старият може да се учи.

Сега аз ви говоря за млади и стари. Това са термини, които се употребяват. Старите и младите, това са процеси.

Ако ти си стар, ти си в един процес. Щом като се свърши този процес, ти си извън него. Човек като остарее и умре, излиза из този процес.Той се ражда като дете. Човек никога не остарява. За пример ти си стара, на сцената си. Докато си на сцената, играеш една роля на един цар. На сцената си цар. Изиграеш тази роля, излезеш от сцената, снемеш тази мантия, пак си обикновен човек. В живота всички вие сте актьори. Тази роля е реална, докато играеш. Докато ти мислиш, тя е реална. Щом престанеш да мислиш, ти си извън процеса. Ако държиш на процеса и казваш: "Остарях, остарях", непременно ще остарееш. Най-после, не приемайте да играете ролите на стари хора. Защото в небето, в цялото развитие на небесния свят само 24 души има кандидати за старци. Тук на земята кандидатите за стари хора са много. Там няма кандидати за стари хора. 24 души има, сега се готви още едно място за още един стар човек. Рядко, много рядко се явява един стар човек. Те го гледат като писано яйце. Тук ни е дотегнало от стари хора, тук млади хора няма. Тогава вие не остарявайте, имайте стремеж да постигнете всичко, но не се стремете да го обсебите за себе си. Животът нека бъде във вас, както водата, която минава през чучура. Радвайте се, че водата е минала през вас. Един взема, втори, трети, четвърти, радвайте се. Както нещата излизат от Бога, така и през нас да минат. Това е истинският път на постижението. Ако ние това не разберем, ние ще останем такива дребнави хора, както досега. В дадения случай жените са минус, мъжете са плюс. Сегашните жени са почнали да стават плюс, а мъжете - минус. На някои жени са израснали мустаци. Една жена като гледа мъжа, казва: "Аз съм като мъжа, не искам да му слугувам." Тя счита слугуването като нещастие, а то е привилегия. Мъжът като работи, работи, казва: "Защо не съм като жената, само вкъщи да готвя." И

той стане по-мекичък, в някое друго съществуване паднат мустаците, стане жена. Не че се изменя. В природата жената винаги си остава жена и мъжът винаги си остава мъж. Половете не може да се изменят. Женският полюс може да вземе формата на мъжа и мъжкият полюс може да вземе формата на жената, но мъжкият полюс си остава винаги мъж и женският винаги женски, формата на мъжкия принцип може да се измени, съдържанието може да се измени, но смисълът на мъжкия принцип никога не може да се измени. То е Божественото. Любовта винаги остава Любов, Мъдростта винаги остава Мъдрост и Истината винаги остава Истина. То е битието. Трябва да се радваме, че е така. Истината е винаги Истина. Туй, което освобождава всички същества в света, то е Истина. Туй, което дава светлина на всички същества без разлика, то е Мъдростта. Туй, което дава живот на всички същества даром, то е Любовта. Те съставят едно цяло битие.

Сега имате 365 деня в годината. Сегашната година показва, че този принцип е Божествен. 6-те е принцип на илюзиите, 5-те е принцип на противоречията. Колко е общият сбор от цифрите на годината? 1932 - общият сбор е 14.14 е число на самопожертване. Ти не може да разбереш дните, ако не си готов да жертвуваш от себе си. Всеки ден от годината си има специфично постижение. Ти не може кой да е ден от годината да употребиш за търговия или за музика.Всеки ден си има свое предназначение. В природата всеки ден има различна енергия. Всичките дни са разпределени. Във всеки ден различни разумни същества функционират. За пример в един месец функционират едни същества, в друг - други. Следователно дните се различават. Онези, които искат да постигнат нещо, трябва да имат приятели в невидимия свят. Като имаш приятели между професорите, като се съберат, тоя ще каже една добра дума за тебе, той е на твоя страна. Щом нямаш никого, професорите ще те гледат подозрително. В невидимия свят ако имаш само един, който е разположен към тебе, той ще каже една блага дума за тебе. Но за да каже, те трябва да разчитат на вашия ум.

Преди всичко ние желаем всички хора да мислят право. Да мисля право, аз искам онова, което зная в Божественото, да изнеса Божественото знание да ви ползува, да ви дам подтик. Ако дам този подтик, то е за мое благо. - "Защо Учителят говори така?" - Аз ви говоря, за да не спъна себе си. Най-първо, за да не спъна Божието дело, второ, да не спъна себе си, и трето, да не спъна вас. Три неща имам предвид. Първо, да не спъна Божественото, второ, да не спъна себе си, и трето, да не спъна вас. И във вас същото трябва да бъде: Божественото не трябва да спъвате. На Божественото дайте ход. Жертва навсякъде се изисква. И в тази жертва ще добиете стократно. Няма нито един от вас, казал е Христос, който да даде жертва, и да не

получи стократно и в този, и в бъдещия живот.

Та казвам: Годината има 12 месеца. За какво ще посветите всеки месец? Първия месец за какво ще посветите? Ако ви дам като задача, за какво ще посветите всеки месец? Най-първо ще посветите четири месеца за Бога, четири месеца за себе си и четири за вашите ближни. 3x4 прави 12. 4+4+4=12. За Бога да посветите нещо, то включва твоите интереси. Най-първо ще служиш на Бога, твоите интереси ще бъдат тил, а Божиите на първо място. Казвам едно нещо: Ти Божиите интереси в живота си никога не ги туряй на опашката. Винаги ги туряй в центъра, на централното място. Да кажем, първите четири месеца туриш за себе си, вторите - за Божественото и третите - за ближните си. Или може да туриш ближните отпред, после Божественото и най-после себе си. Но никога не туряй Божественото накрая. Казва Господ: "Аз съм алфа и омега." Алфа подразбира "Онзи, Който създавам". Аз съм алфа, а омега са ближните. Бог е Онзи, Който твори. Всичко туй трябва да бъде в центъра. Като казвам аз, разбирам Бог, Който живее в мене. Като казвам ближните, пак разбирам Бога, Който живее в ближните. Аз съм начало, Бог, Който живее в моите ближни, Той е тил. Тази идея непременно трябва да държите във вашите умове, за да бъде. Казваш: "Аз искам всичко да направя." То е неопределена идея. Кажи: "Бог може всичко да направи." Той всичко е направил, няма какво да направи, Бог е направил. В дадения случай аз искам да работя, чрез Бога аз да създам рай. Хората нищо не трябва да знаят какво Бог е направил, нито да ги убеждавам какво Бог може да направи. Но пред хората аз трябва да покажа какво Господ чрез мене може да направи. Казвам: Ти вярваш ли в Бога какво може да направи? Какво Бог е направил, не зная, аз ще ти покажа какво аз мога да направя, какво Господ чрез мене може да направи. Дрехите му са съдрани. Купувам му нови дрехи. Виждам, че няма хляб, угощавам го. - "Ти вярваш ли в Бога?" - В себе си вярвам. То е механическо разбиране. Аз вярвам само в себе си, вярвам в Бога, Който в мене живее. Бог, Който живее вън от мене, не съм Го намерил. Ако някой може да покаже този Господ отвън, разбирам, но аз не съм Го намерил още. Някой казва: "Господ е в природата." Но то е отражение. Ти чувстваш твоя Господ проектиран навън в природата. Ти още не знаеш този Господ, Който живее в природата. Аз проектирам Бога. Туй, което аз чувствувам, проектирам. Ние знаем засега само това, което ние преживяваме. Ние трябва да започнем от нашите вътрешни преживявания, не от мимолетните.

Ще се освободите после и от закона на греха. Грехът е завършен процес. Има същества, които още не са го разбрали. Вие няма да казвате, че съществува грях. Вие изхвърлете греха. Съществува един завършен процес, грехът не съществува в цялото битие. Ти изхвърли греха. После казваш:

"Може да не стане." Може да не стане, ако не знаеш; ако знаеш, ще стане. Нещата не стават, понеже не ги знаем. Аз съм привеждал този пример. Отива една комисия при един богаташ, говорят му за Бога, той изважда сто долара и им дава. Казват: "Много скържав." Отиват други, по 50-60 долара им дава. Отива една комисия от високопоставени дами, облечени хубаво, с пръстени, на тях им дава хиляда долара. Отива една красива мома, хваща го за ръката, той изважда и дава сто хиляди долара. Питам сега: Де работи Господ? Тя казва: "Ти на моя Господ ще дадеш." Погледне го в очите и той казва: "Заповядайте, на ваше разположение съм."Сега, по някой път вие мязате на тези, на които дал сто долара, мязате на високопоставена комисия почтени дами и най-после трябва да мязате на онази млада мома, която, като го хванала, го раздрусала и на която дал сто хиляди долара. Съществува закон. Да вярваш, то е закон. Ако не съществува законът, няма какво да ви разправям. Аз не искам да ви го натрапвам, защото то ще бъде по закон.

Един американец от Ню Йорк, който изучавал закона на опуленс3, неговият учител го учил на този закон как работи. Най-после той турил една грамадна сума, която не му е дадена. Като не дошла сумата точно навреме, той напуща Ню Йорк, обезсърчил се, отива в Калифорния в едно малко градче, което един циклон разрушава и една греда му счупва крака. Като пада, вижда един чек от сто хиляди долара. Бог всякога ще ти даде онова, което искаш, но ще ти счупи крака. Няма какво да се сърдиш, няма какво да се определя известно време. Никога не определяйте времето, понеже не знаете кога е щастливият момент. Ако вземете 1,2, 3, 4, 5,6,7, 8,9,10 - кои са щастливите числа? Човек е направен в шестия ден, значи е направен в деня на илюзиите. И от тогава до сега е все така. Кои са направени в петия ден, кои са направени в четвъртия ден, в третия, във втория? В първия ден какво е направено? Казвам: Има специфични числа. Ако ти се съсредоточиш, трябва да знаеш числата към коя категория спадат, с коя категория същества е свързано едно число, за да може да оживее в тебе. 6 - това е човекът. [шестолъчна звезда] - това е соломоновият знак. То е човекът, то е разумът. 7 е свещено число. В седмия ден Бог си почина. Тогава трябва да знае човек силата на седмия ден, силата на почивката. Почивката винаги разбира едно изобилие. Почивката подразбира ден на любовта. Това е седмият ден. Всякога разумното в света е почиване. Разумният живот дошъл в човека, в шестия ден дойде разумният живот, формата на човека. Съзнанието на човека да стане жива душа дойде в шестия ден. Който разбира шестия ден, той има поляризиране. В шестия ден се създадоха мъжът и жената.

Сега да чуем края на нещата. Аз ви говорих какво вие може да направите от вас. Да кажем, някой от вас, който е богат, колко пари може да събере в

годината? Вие искате да ви се даде. Колко пари? Досега от това, което сте спечелили, нито един от вас не е дал една десета от спечеленото. Вие спечелите един милион. Колко ще дадете? - Сто хиляди. Десет души искат пълен милион. Колко ще дадете от милиона? Ако цяла година вие се заемете, може ли да спечелите един милион? То е една възможност. Ние говорим само за възможности, дали може да се реализира. Възможно е, има скрити богатства в земята. Ако вие сте чувствителен субект, може да намерите зареновеното, доста злато има. Човек не е достатъчно съзнателен, не може да намери тези богатства. Всякога помнете едно нещо: Не може да успяваш, ако не работиш. Никога не може да успяваш прогресивно, ако не жертвуваш една десета от онова, което печелиш, за Бога. Ще претърпиш една криза. Каквото печелиш, една десета трябва да го дадеш за Бога. Туй трябва да го имате като закон. Ако искаш да бъдеш съвършен, всичко трябва да жертвуваш. Всичко ще дадеш, всичко ще получиш. Ще започнеш със закона една десета от това, което печелиш, ще го туриш в движение. Тази мисъл ще я туриш като подквася в твоя живот. Тя ще ти бъде тил. Тя е, която ще те подкваси. Ако ти си професор, предаваш лекциите си с пари, като дойде десетият ден, даром ще даваш. Първия ден с пари, втория с пари, дойде десетият - даром. Концерти даваш. Девет концерта за тебе, един за Господа. Пишеш книги, девет книги за тебе, една за Господа. Вие искате да печелите. Всички ония хора, които са забогатели, са спазвали този закон съзнателно или несъзнателно. После да се сърдиш. Давайте, за да ви се даде.

Първото нещо, туй да се научите по закона на любовта, по закона на постъпките всякога трябва да бъдем щедри. То е благородство. Като срещнеш някого, ти да имаш жест. Всеки един от вас казва: "Аз нямам това." Аз съм срещал, искат нещо от мене. Това не се отнася само за пари. Но по някой път аз не искам да дам, имам известни съображения, понеже този човек започва да вярва в мене повече, отколкото в Бога. Ще се спъне в своето развитие. Той вярва в мене повече, отколкото в Бога. Хубаво, докато съм тук, ами като замина, какво ще прави? Аз всякога не мога да давам. Той трябва да се научи в онзи велик закон в света. Всички трябва да вярвате в този велик закон. Всичките хора са носители, проявление на Бога.

Но да се върнем: Първото нещо, направете лицата си красиви, дробовете си здрави, стомахът добре да смила храната. После имайте една зорка мисъл, положителна, изключвайте всичките противоречия. Гледайте да ги примирите. След туй във вашите чувства трябва да внесете любовта. Не спирайте вашата канализация. Дайте ход на любовта да се прояви. Бъдете верни на себе си. Бъдете такива, каквито Господ ви е създал. Не бъдете такива, каквито Господ не ви е създал, но каквито сте направени. Аз не искам сега да имате хиляда лева и да направите едно угощение, да се

поставите в изкушение. Когато имате изобилно, давайте изобилно; когато нямате изобилно, пак изобилно давайте мислено. Някой казва така: "Ако ми даде Господ, ще дам." Много хора казват: "Ако ми даде Господ, ще дам." Ще пазите три правила: Бъдете изправни в Любовта. Каквото обещаете в Любовта, направете го. Каквото обещаете в Мъдростта, направете го. Каквото обещаете в Истината, направете го. Никога не изменяйте. Дойде ли една красива мисъл, изпълнете я, не разправяйте, но направете един опит, каквито и да бъдат последствията. Може да има лоши резултати, направете го.

Отива един индуски ученик при един велик учител в Индия и казва: "Какво трябва да правя?" Той казва: "Ще идеш при един военен и ще му удариш една плесница. Ще идеш при един философ и на него ще удариш плесница и най-после ще идеш при един светия и на него ще удариш една плесница. Отива ученикът при военния и му удря една плесница." Военният му удря две и го поваля на земята и казва: "Кажи на учителя си." Отива при философа, който се занимавал, удря му една плесница, той дигнал ръката, да му удари, но помислил, че има задача да разрешава и свалил ръката си, без да го удари. Като ударил плесница на светията, той даже не почувствувал. Казвам, първото е по закон: който те удари, удари му и ти. Учителят тогава му обяснил, че военният е мойсеевият закон: "Око за око, зъб за зъб". Вторият е, който иска да работи със закона на любовта, а третият е, който служи на Бога. Праща ученика да попита светията ударил ли го някой. Той казал: "Не съм усетил."

Казвам сега: Трябва да бъдете смели. Да бъдете готови да ударите една плесница на военния, макар той да ви удари две. Пък и на философа да ударите, и на светията да ударите. Да направите един опит. Някой път нещо заради тебе ще научиш. Ще бъдеш като светията, нищо да не те интересува. Някой път ти защищаваш своите права. Ако си военен, защищавай правата си. Ако си философ, подигни си ръката да удариш и пак я свали, гледай си работата, пък ако си светия, никак не обръщай внимание. Ето една философия. По ум трябва да бъдете като светията, по сърце трябва да бъдете като философа, по постъпки трябва да бъдете като военния. Тия трите качества. Трябва да бъдете смели. То е послушание. Като ти каже Господ да направиш нещо, ще го направиш, макар да е военно. Военният казва: "Така не се бие. Ти ако дойде при мене за една плесница, две давам." философът казва: "Аз не си губя времето, за днешния ден много работа имам." Какъв е днешният ден? - Понеделник. Той е ден на месечината.В понеделник какво правите? Опирате си дрехите. Щом дойде понеделник, правете същото нещо в сърцето си, ума си, чистете. Вторник като дойде, какво правите? На работа.

Казвам: Цялата глава нали прочетохте. Вие имате грамадна сила, която Бог вложил в ума ви. Разумна сила, която човек трябва да употреби за добро за своя ум. За сърцето е дадена друга сила. Цял един свят, и тя може да се употреби за добро. Най-после твоята воля за бъдеще. Ще ви говоря какво съчетание може да има между ума и сърцето. Какво трябва да направите с туй съчетание. Не месете туй, с което вие знаете. Някои работи може да ви говоря, не искам да повтарям, да се повтарят нещата. Казвате: "Да бъдем добри." За мене думата "да бъдем добри" е неразбрана.- "Да се обичаме" - и това е неразбрано. Аз разбирам да обичаш - да го правиш. Значи, което не правиш, то е неразбиране. Светът е велик. То е друго неразбиране. Казва: "Безброй са звездите." Може да има няколко хиляди звезди. Може да се прочетат. - Ама имало невидими звезди. Казват астролозите друг принцип: "Туй, което мога да схвана със съзнанието си, то оживява в мене." Сърцето трябва да оживее в мене, да го чувствуваме като живо. Вие познавате един човек, ако се образува една връзка между вас. Наричам хармонична връзка тази, като те срещне един човек, да му е приятно, че те е срещнал и тебе да ти е приятно. Твоето сърце малко се свие и неговото сърце се свие. Като се срещнете, вашият ум трябва да бъде отворен, вашето сърце трябва да бъде отворено и вашата воля трябва да бъде отворена. Трябва да има Божествена връзка. Връзка трябва да има. Няма ли тази връзка, хората остават винаги чужди едни на други. Казвате: "Не ме обича този човек." Думата "не ме обича" не я разбира. Не я казвайте. Някой човек не ме обича, друг иде в къщата, понеже има хубава дъщеря. Или идва, защото жена му е красива; той е богат и няма доверие. "Той не ме обича, казва, може да задигне нещо." Или отивам като човек, който проси. Той не иска да го безпокоя. Всякога, когато хората очакват да занесеш нещо, ти си добре дошъл. Следователно бъдете хора със запалени свещи. Свещта ви да гори. Не отивайте в един дом, когато сте болен. Не отивайте при ваш приятел, когато сте разтревожен. Не отивайте при ваш приятел, когато сте озлобен. Ако искате едно свещено правило: стой в гората, ходи, оплаквай се, ходи между камъните. Когато умът ти е спокоен, сърцето ти свободно, иди при приятеля, хвани го за ръката и ти ще бъдеш добре дошъл. Сега искам всички да влезем при Бога, ще отидем с любов, със знание, със свобода. Бог такива обича. Умът да е готов да възприеме Божието знание. Да идем при Бога с отворени сърца, да възприемем Неговата Любов. Да отидем при Бога с отворени умове, да възприемем Неговата Мъдрост. Да ида при Бога с моята воля, готов да изпълня това, което Той иска, да извършим волята Му. Казвам: Тогава ще бъдем свободни. Не се ограничавайте. Защото някой път констатирам, че има големи ограничения. Естествено между нас трябва да съществуват ограничения, много естествени ограничения, наслоени от хиляди поколения. Гледайте да се освободите от ограниченията. Поддържайте Божественото. Защото, ако Бог е на ваша страна, всички врати ще се отворят. Ако ви обичат, добре

е; ако не ви обичат, пак е добре. Ако ви почитат, добре; ако не ви почитат, пак е добре. Не мислете, че аз казвам, че не може, но същевременно, като ти е неприятно, разсъждаваш, отдели неприятността като нещо обективно, разглеждай я отделно от тебе, не се солидаризирай, отдели я, разглеждай я спокойно.

Та казвам: В новия живот трябва да се създадат нови условия. Светът само по този начин може да се подобри. Ако всички бяхте готови, сега щеше да дойде спасението, освобождението на целия свят, но хората не са готови. Ако днес се даде богатство на хората, ако днес се даде свобода на хората, те не са готови да служат на Бога. Всеки иска да ги вземе за себе си, както той иска. Нали Бог ги е създал и Бог ги е оставил на Провидението, да носят своите последствия. Как ще се поправи светът? Този път, по който вървим, само така може да се поправи светът. Имаме правила за един щастлив дом; как да се раждат деца, имаме правила. Каква религия трябва да има в света? Тя трябва да бъде религия на любовта, на знание без заблуждение, религия на свободата. Да не правим никакво различие, всички народи, всички хора да ги считаме творение на Бога, в които Бог работи. Един народ е подигнат, но всички народи с времето ще се подигнат. Един човек може да е прост, но всяка душа има заложби да вижда Божественото във вас. Големи заложби има за бъдеще ангели да станете. Някои от вас сте кандидати за ангели, някои от вас сте кандидати за светии, някои от вас сте кандидати за гениални, някои от вас сте кандидати за талантливи, някои сте кандидати за обикновени. Жажда трябва да има у вас, жажда, както у гладния, жажда за познание на любовта, за познание на Божията Мъдрост и Божията Истина. Жажда трябва да има в човешката душа. Така може да се постигнат нещата. Защото пътят на истината за добрите хора е път на всички постижения. Но пътят на истината за онези, който не разбират закона, е път за всичките нещастия в света. Следователно, ако вървим с познаване пътя на истината, ще бъде път на освобождение. Ако вървим с незнание, ще бъде път на заробване. Защото в човека грехът се ражда от неестествените желания да употребим знанието само за себе си. Хората искаха да станат като Бога, То е външната страна. В Бога има друга страна, за която хората нищо не знаят. Тази страна сега хората изучават. Хората не бяха се научили да жертвуват всичко за Бога. Сега се учат на това.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на единния, вечния Бог на живота.

Втора съборна беседа, държана от Учителя
на 29 август 1932 г., понеделник, 5 ч.

София, Изгрев

---

1 аржан конте - "налични пари, в брой"
2 дряхнал - (книж. остар.) отпаднал, немощен, слаб, грохнал
3 opulence - книж. изобилие, богатство, разкош

* Забележка от издателя: Думи за поправка - неясни са. Някои, които се подразбират от израза и ги нямаше са заградени и потъмнени.

1932_08_30 Новата работа
ИК "Всемир", София, 1999г. КНИГА: Видяхме славата

НОВАТА РАБОТА

Добрата молитва
91 Псалом
Пътят на живота
Отче наш
Молитвата на Царството
Ще прочета *Шеста глава от Евангелието на Лука*.

Умореният, преди да е започнал нова работа, трябва да почине - едно правило.

Който обича музиката, трябва да свири. В живота има една голяма опасност, тя е следната. Има един смешен анекдот, който аз ще приведа. Един философ в древността, след като показал своята философия, казал, че всичко, което Бог е направил, е чисто и свято, следователно човешките ръце не трябва да пипат нищо, което Бог е направил. След като говорил много години, той дошъл да опита своята философия. Излязъл един ден да се разхожда, дошъл до едно голямо дърво, на което плодовете били високи, седнал долу под дървото, дано дойде Господ да му откъсне. Греело слънцето, плодовете узрели, духал вятър, но плодовете не падали, нито един плод не се откъсвал. Той мислел, че да откъсне един плод, е грях. Чакал Господ да дойде, но Господ не дошъл. Явил се глад в него, започнал да мисли по кой начин може да задоволи глада си. Писал писмо на Господа да му даде в случая право. Има ли право да откъсне, или да чака Господ да дойде. Може ли да ми кажете, колко време ще чака под това плодно дърво. Щом мислиш, че едно дърво е свято и си позволиш да късаш,непременно ще изгубиш това, което имаш. Нещата са важни дотолкоз, доколкото те може да се приложат.

За пример вие имате желание да пеете. Но коя е подбудителната причина, за кого ще пеете? Защо ще пеете? Пеенето е улесняване в една работа. Работа, която не върви, трябва да й пееш. Музиката в света се яви, когато хората са заплескали техните работи. Като не върви работата, ще турят масло, това-онова ... Та когато хората започнат да пеят, работите им вече са заплескани някъде и сега трябва да ги принудят. За пример на кой се пей? На сиромаха не се пее, но на богатия, който е на някой банкет, в някоя опера, на някой концерт, на онези, на които работите са уж наредени, но на които работите са заплескани, защото на тия, богатите хора работите са заплескани, на всички осъдени на смърт трябва да се пее, да се утешават, че

като умрат, ще отидат в другия свят. Ти си богат, но върху теб има смъртна присъда! Ти си учен, но върху теб има смъртна присъда. Ти си красив, но върху теб има смъртна присъда. Всичките хора са осъдени до един. Сега всички осъдени хора аз ги виждам със своите знакове, величия, мърдат като заклани. После казвате: "Какво са направили в света?" Едни носят знаковете на знанието, други носят знаковете на богатството, други носят знаковете на знатността, но всичките - и малки, и големи, отиват на заколение. Питам: Какво ви ползват вашите знаци, че знаете това или онова, когато вие сте осъдени на смърт?

Та казвам: Песента е направена за смъртта. Като се запее, захласва се тя и се отказва. Знаеш защо се пее. Всякога, когато запееш, отлага се една присъда. Смъртта като чуе една песен, ако е българска някоя, тя казва: "Чакайте да изслушам песента." Затуй песните трябва да бъдат малко по-дълги. Щом не пееш, присъдата иде навреме; щом пееш, присъдата се отлага. Ако вие ме питате: "Защо трябва да пееш?" Ще кажа: За да се отложи твоята присъда. Защо трябва да пееш? - За да се отложи страданието ти. Защо трябва да пееш? - За да се спрат нещастията ти. Пеенето има смисъл. А защо трябва да бъдеш добър? - За да се откупиш, нищо повече. Добродетел ще даваш, за да се откупиш. Има смисъл да бъдете добри. Вие искате да бъдете добри за себе си. Ти ще работиш, ще спечелиш нещо и туй, което спечелиш, ще го дадеш или за себе си, или за някой друг. Ако животът не се разбира, тогава какво ме ползва моето добро заради мене? Доброто е една сила, която трябва да приложиш някъде. Ти влагаш парите, които си спечелил. Липсва на съвременните хора едно разбиране.

Дават ви един обед, вас ви трепне, за да ядете; вие не знаете, че в този обед има сложена отрова. Много пъти така вълците гощават с месо, но и съвременните вълци станали хитри, като погледнат, знаят, че има отрова. Тази отрова може да е съзнателна, може да не е съзнателна. Някоя несръчна къщница сготвила в един некалаисан съд, седяло доста време, дава ти да ядеш. Ти погледни съда, в който е готвено яденето и ако не е калаисан, не яж. По-добре стой настрана, отколкото да ядеш. Някой човек иска да ти даде пари на заем, виж ръцете му, ако са ганосани1, не взимай парите, а виж от какво са направени - от желязо, от мед ако са, не взимай парите, ако са от злато, вземи парите.

Казвам: Сега вие седите и не разбирате. В едно събрание говорил един проповедник, слушателите му много хора - 10-20 хиляди, най-малко хиляда души ще спят, на десет души единият вече спи, понеже трябват делегати за другия свят, там слушат какво става. Някой ме пита защо спят тук. Те са делегати горе. Не ги смущавайте делегатите. Едновременно в

събранието вашите ръце слушат ли, вашите крака слушат ли. Слуша главата ви, взима участие. Гърдите, коремът съвсем друго правят. В дадения случай, когато говори един проповедник, коремът казва: "По-скоро да свърши, трябва ядене. Мене не ме интересува това" - казва той. Та казвам: Вашата глава желае едно, вашите дробове желаят друго. Умът слуша какво ще каже проповедникът, гърдите възприемат въздуха и го изхвърлят.

Та казвам: Трима души в човека има, които си дават мнението. Дробовете казват: "Ако ние не сме тук, той не може да говори, ние, меховете, постоянно работим, ние сме, които го караме да изказва своите мисли." Често вие се намирате в положението на онзи българин - един учен българин, Цеко Грънчаров, умен човек беше, имаше правилно чело, но по произход малко мургав цвят, сатурнов тип, не можеше да види хубавото. Заражда се в него желание да иде в Америка, средствата му са малко. Казва: "За да ида в Америка, трябва да зная език, да уча американците." Решено-свършено. Отива във Франция да научи френски, да свърши някой колеж. Отива в Париж. Да не си харчи парите, понеже бил евангелист, отива в една евангелска църква в Париж и те го наемат на големия орган да върти дръжката, да духа, и органистът да свири. Цеко Грънчаров, философ, като сяда органистът, засвирва, той се замислил - "До какво положение дойдох сега, да карам един мех", спира да върти и мисли. Идват при него и му казват: "Господине, с философия не става, но трябва ръчката да въртите." Разправяше ми той този случай. Цеко Грънчарски сам ми разправяше това, гениален човек беше. В Ню Йорк пада от третия етаж, счупва му се ръката, но останал жив, благодарение че паднал на багажа си. И досега е жив, той е в Америка.Хората мязат на Цеко Грънчарски. Всеки си има по една философия.

Сега аз искам да ви кажа нещо, което вас може да ви ползва, независимо дали сте млади, или стари; дали сте възрастни. Младият е, който е изгрял, възрастният, който е дошъл в зенита си, на най-високото място се е качил, а старият е, на който едва виждам гърба му, заминава. Аз обичам старите за това, че гюрултия не правят. Най-голяма гюрултия дигат тези, които са на средата, отгоре като се качат, те са всичките заповедници, оправят света. Онези, които идват, сега ги посрещат. Онзи, който се е качил на средата, заемал първото място, той заповядва. Това са състояния, които съществуват във вашите души. Вие не разбирате по някой път себе си. Имате едно настроение да се покажете, че знаете много. То не сте вие. Защото аз съм виждал една кокошка, нахохори се2 пред един вол и казва: " Знаеш ли колко съм голяма?" Една кокошка след като си разпери крилата, колко е голяма? Подскочи, клъвне вола. Той казва: "Аз съм толкова голям да се занимавам с една кокошка", отбие се. Тя казва: "Да знаеш, тук

кокошка се бори с тебе!" Ти преодоляваш една мъчнотия, мислиш, че това е геройство - ако една кокошка върне един вол от пътя му! Според мене кокошката не трябва да бъде на пътя, дето волът минава. Самомнение някой път имаме, мислим, че може да издържим на едно изкушение. Има изкушения силни като вола. Ти не всякога може да върнеш вола от пътя му. Кокошката се заблуждава.

Та сега по някой път човек седи и не е разположен да слуша. Но представете си в едно събрание, дето има сто души и някой влезе и каже: "Пожар!" Вие веднага ще гледате из коя врата да излезете навън. Защо? Страданията в живота, това са пожар. Единственото нещо, което осмисля живота и внася радост в живота, това са страданията. За земния живот по-хубаво нещо от страданието няма. Човек, който не е минал по пътя на страданието, той не е човек. Съвременният човек е станал човек, след като е минал едно голямо страдание. Ние имаме да минем още едно голямо страдание. Когато видите туй, голямото страдание, няма да остане частица да не трепери, и космите ви, и веждите ви, всичко ще се разтрепери. И като ви се говори за това страдание, казвате: "Дано Господ каквото говори, на тебе да го каже, ние още веднъж не искаме да слушаме Божия глас." Сега вие очаквате, че ще дойде Христос. Ако рече да дойде Христос, вие ще хвръкнете из въздуха, ще бъде каша, търкаляне, събаряне канари, разхвърляне на пластове, извиране на води, пламък, огън навсякъде, разрушение, всичко разхвърляно, така ще бъде целият свят. От сегашната култура, от всичко това, което виждате, ще стане такъв хардаус, че нищо няма да остане. Това е краят на нещо, което ще видите. След като видите всичко това, ще кажете: "Какъв смисъл има животът?" След това ще дойде новата фаза, зад разрушението каквото седи. Това аз уподобявам - представете си хубавите дървета в една плодна градина, виждате изсечени плодните дървета, виждате как ги хвърлят в пещта. След всичко туй казвате: "Защо трябваше да се изгорят тези дървета?" Но представете си, че отвън настава голям студ и представете си, че влизате в една стая с хубави мебели от дърветата, добре отоплена и маса с книги. Тогава вече изгарянето на дърветата е на място. Страданията на хората на земята образуват отоплянето на бъдещето. Другояче, ако няма такава връзка между страданието и бъдещите последствия, страданията нямат смисъл.

Вчера идва една сестра и казва: "Някои външни хора дошли от провинцията, искат да ви видят, искат да си заминават." Казвам: Питахте ли защо искат да ме видят? Че се запознали с един брат и тъй като те са делегатки от провинцията. Е, щом са делегатки, да дойдат. Три сестри възрастни идват и сядат. Казвам: Добре дошли, откъде сте, заповядайте. Едната казва: "Я ми кажи, има ли още да страдаме на земята?" Рекох: Ти още не си страдала, има още да ти пати главата. Както те виждам, ти си

много припряна, много сприхава, има да ти пати главата, хем здравата. - "Ами децата ми ще патят ли?" - Децата ти ще ти дадат такъв урок, че ще помниш. Другата по-весела, тя ме гледа и очаква да й кажа. Млада, угледна, на 35 години. Казвам: Сестра, какво има да ме питаш? Казва: "Аз обичам много деца." - Радвам се, но ги нямаш. Казва: "Кажи ми, искам да зная, ще имам ли деца или не? "Казвам: Както виждам, не е писано да имаш деца. Като че я попарих и от там насетне не иска да седи. По-напред имаше разположение да седи, като й казах, че няма да има деца, казва: "Хайде да си вървим." Третата беше най-умна. Казвам: Мога да ви кажа много работи, но сега съм занят, ще дойдете друг път. Сега ще ви кажа най-малкото. На едната казах, че ще й пати главата, за щастие, нямам време ни дума да кажа. На втората казах, че не е писано да има деца, а третата казва: "Не искам нищо да ми кажеш." Казвам: Има тя един добър път. Тръгнаха.

Аз по някой път разсъждавам: умрял някой, ние скърбим; някой момък напуснал момата, тя скърби. Скръбта е една и съща; за всяко нещо, което ние не го разбираме, скърбим. Казвам на тази: Тебе не ти е писано да имаш деца. Ти в новата еволюция трябва да работиш върху себе си, да се самовъзпиташ, себе си да възпиташ. Ако искаш деца, колкото искаш може да осиновиш.

Та и вие в новия път като ме слушате, искате да ви кажа нещо, което аз не обичам да казвам. Често ме питат: "Учителю, аз напреднал ли съм?" Ами че за да се проявя аз, трябва да те чуя. Ако ти си певец, тогава ще ти кажа. Ако пееш хубаво, напреднал си; ако не пееш, какво да ти кажа. Казвам: В съвременните разбирания, в научните правила, вземете всичките учени хора от един до десет, вие имате само елементарни разбирания за нещата, както са поставени предметите - един камък, един вол, едно дърво - чисто механически, физическата, или материалната, страна е представена. Но един предмет имате, един скъпоценен камък. Но два камъка не могат да бъдат еднакви по величина. Двама души не са еднакви. Срещате един човек. Аз не съм срещал в своите изследвания двама души да имат еднакви очи по форма, по цвят. Нито челата им, нито веждите им са еднакви, нито очите. Има грамадно различие в хората, по което се различават. Ти искаш едно благо. Ти не може да имаш това благо, докато твоите очи, твоят нос, стомах, дробове, докато всичко не дойде да разбере това благо. Във всяко едно разбиране участва всичкото наше естество, то трябва да вземе дял. Ако твоят стомах е малко разстроен, ти не може да разбереш истината. Ти ще разбереш истината, но ще влезе един нюанс на едно недоволство, не може да я разбереш напълно. Ако имаш някакъв дефект на твоите дробове, пак не може да разбереш истината. Ако има недъг в твоите крака, или в ухото, не може да разбереш истината, също така не може да

разбереш и любовта. Казвате: "Той има много добро разбиране." Само един здрав човек може да има едно добро разбиране. Аз взимам здрав като един завършен човек от неговото минало. То е един капитал. Здравето е капитал, с който функционираш в дадения случай. Не може без капитал, или то е нивата, на която ти ореш. То са условия, при които може да работиш. Така като разбираме здравето, здравето е капитал. Животът, то е пак капитал. Умът на човека е капитал, с който може да работиш. Сърцето е капитал, с който може да работиш. Умът още не е човекът, сърцето още не е човекът. Богатството, всичките пособия още не са човекът. Човекът е нещо отделно от всички тези блага, които Бог му дава. Вие искате да бъдете щастливи, нали така? Щастието е възможно само при здравия. Щастието е възможно само при живота. Щастието е възможно само при светлия ум. Щастието е възможно само при благородното сърце. То е един резултат. За да бъдеш ти щастлив, то от тебе зависи. Ако искаш да бъдеш щастлив, трябва да знаеш как да говориш. Ако не знаеш как да говориш, не може да бъдеш щастлив. Ако слабият не знае как да говори на силния, може ли да бъде щастлив? Но ако знае слабият как да говори, той ще бъде щастлив. Отиваш при Бога и ти не знаеш как да Му говориш. Ние отиваме при Бога и казваме: "Той ако иска, да ни даде." То е един характер упорит, своенравен. "Каквото Господ иска" - казва. Ти опитваш Бога да видиш какво ще ти даде, тогава да Го критикуваш. След като ти даде, ще кажеш: "Това ли ми даде? Аз мислех, че Господ другояче ще постъпи, но Господ всичко не направи, Той не постъпи както трябва." Най-после дойде един от служителите Божи, удари две-три плесници и ти казва: "Ха, върви си."

Да излезем на упражнения, после ще разговаряме. (6 часа.)

(След гимнастиките.)

В живота на човечеството настава една нова фаза. За нас не е въпрос какви са хората. Нас не ни интересува едно шише от какво е направено, нас ни интересува колко може да събере това шише. За фабриката, за материал а, от който е направено, това не ни интересува, но здраво ли е шишето и колко може да събере. Какъв е човекът, то е друг въпрос, какво може да научи човек в света, и това не ни интересува. Когато говорим за истинска наука, нас не ни интересува за отношението на въздуха, който влиза в твоите дробове, ти се интересуваш добър ли е или не. Светлината, която иде при тебе, ни интересува добра ли е или не. Храната, която влиза у тебе, тя ни интересува. Тя ни интересува дотолкова, доколкото може да я възприемем.

Сега, като слушате един сказчик, вие казвате: "Колко съм аз невежа." Не се спирай колко знаеш и колко не знаеш, то не е важно. В дадения случай

какво може да научиш, колко знаеш и колко не знаеш, то е безпокойство, не го туряй в ума си. Колко може да научиш, дали си богат или не, не трябва да те безпокои, няма какво да те безпокои какво може да придобиеш в настоящето. Казвам: Сега ще ви говоря за настоящето. Вие може да кажете: "Ние знаем тези работи." Аз не говоря за неща, които знаете, аз говоря за неща, които не знаете. Вие може да имате известно разбиране за нещата. Нито един от вас няма пълно разбиране за това, което става в природата. Всеки един философ, всеки един човек, туй, което разбрал в един момент, в следния момент туй разбиране се различава. Сутрин светлината е една, на обед светлината се различава, не е същата нито по количество, нито по качество; нито по интензивност е същата.

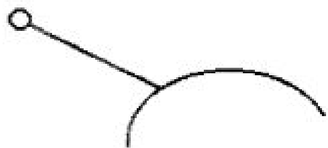

Да кажем, това е цялата земя. Нас ни се вижда като че слънцето се подига нагоре. Лъчите, които падат хоризонтално или наклонено, различават се. Някой казва: "Аз видях слънцето." Под какъв ъгъл си го видял, какво количество светлина си възприел, какво количество от тази светлина си преработил? Онова, което не си преработил, ако се пусне в тебе, то ще ти създаде една неприятност. Това, което може да възприемеш в организма си, то те ползва. Аз говоря за онзи велик закон, който функционира в природата. Природата е снизходителна към разумните същества, понеже използват всичко. Онова, което не може да използват, изпращат навън. Неразумните същества искат всичко да заграбят и следствие на това им дават педагогически уроци, както тя знае. Няма да ви обяснявам защо е така. Аз няма да ви обяснявам защо слънцето е така нагоре, защо земята е валчеста, не може ли да бъде плоска. Тази форма е най-подходяща. Защо не е плоска? - Защото не подхожда в дадения случай. Земята може да бъде плоска. Земята нито е валчеста, нито е плоска, никаква не е. Какво значи никаква? Никаква значи, че може да вземе форма, каквато иска. Като кажа, че никаква не е, ти вече нямаш представа каква форма може да вземе. Но в дадения случай как е създадена вселената. Всичките тела са валчести, защото кривата линия е най-подходящата линия на движение. Тя е линията, при която има най-малко съпротивление. Ти като вървиш по права линия, ще се изкривиш. Казваш: "Не трябва да бъдеш крив." Ще бъдеш крив. Ако те изкривяват хората, радвай се, че са те изкривили. Ако ти създадат препятствия, пак се радвай, защото в туй препятствие ще намериш посоката на твоето движение. Ще видиш нещо ново. Така като се говори, е морализиране. Морализирането са неестествени отношения към хората. Аз имам пари, ти вземеш от мене, казвам: Ти трябва да бъдеш честен, навреме трябва да плащаш дълговете, защото на мене така допада.

Ти трябва да вървиш по Бога, ти трябва да бъдеш религиозен, ти трябва да бъдеш разумен. Но всичко това се основава на това, че ти имаш да ми даваш.

Един турчин взел пари от един ходжа. Турчинът го пита: "Къде да ида?" - "Докато си взема парите, при мене ще бъдеш, да те уча." Като си взел парите, турчинът го пита пак: "Къде да ида?" - "В джендема иди." Съвременният наш морал, съвременните наши понятия за право, за криво са все около нашите интереси. Затова няма един общ морал. Един учен човек създаде една теория, за да се прослави. Той не дири какви са причините в природата, но иска да създаде една теория, да кажат хората: "Той е учен човек." И от тази теория да изкара парици. Той ще напише едно съчинение не да просвети света. Измислил някакъв газ да мори неприятелите, или измислил някаква машина, но зад всичко това измисляне седи нещо користолюбиво. Природата държи сметка за това.

Запитал един кръчмар: "Какво ще бъде моето наказание в бъдещия свят, като съм продавал вино?" - Всички бъчви, които си продавал, ще бъдат окачени на врата ти. Ти си продал 200-300-400 бъчви и тия бъчви да бъдат окачени на врата ти, какво ще правиш? То е фигура. Учените хора казват: "Всяко последствие има своята причина." Ти си бил кръчмар, продавал си вино. Ти си причина, а бъчвите последствие, туй последствие ще бъде окачено на врата ти. Туй е сега за изяснение, за едно забавление. Ти казваш: "Възможно ли е това, кръчмарят да носи бъчвите?" Не е възможно. Но една по една ще ги носи. Значи първия ден като иде, ще му турят първата бъчва, втория ден ще му турят втората бъчва, на хилядния ден хилядната бъчва ще носи. После какво ще стане? Ще се повтори наново, пак до хилядната и пак ще се повтори. След туй се разглобяват бъчвите, носи частите им, обръчите, после пак ще ги сглобят, ще ги напълнят и пълни ще ги носи и ще ги донесе пълни от оня свят в този свят. Но това не е наука, това са заплашвания, за да не грешат хората. Кръчмарят няма да носи никакви бъчви в оня свят. Той в оня свят ще бъде без бъчви. Там ще бъде най-голямото му страдание, че няма бъчви. Ако ти идеш в оня свят и нямаш език, нямаш очи, нямаш уши, нямаш стомах, нямаш дробове, питам, не е ли по-страшно, отколкото да носиш хиляда бъчви на гърба си. Аз бих предпочел да нося милиони бъчви на врата си, отколкото да изгубя очите, ушите си. За да уплашат хората, казват: "Хиляди бъчви ще носиш."

Но сега да дойдем до философията в живота.Вие искате да живеете, казвате: "Много работа има." Една къщница иска да сготви. Според новата наука, за да сготвиш, кухнята ти трябва да има два прозореца, кухнята ти да е съградена на хигиенично място, да има слънце от изток и запад, и юг. Огнището, на което трябва да готвиш, като туриш тенджерата, сутринта да

влезе първият лъч, и на обед да влезе в тенджерата един лъч. Ако може да падне, туй ядене е вкусно сготвено, ако не влезе, яденето отрова става. Човешкият ум е един трансформатор. Ако твоят ум не може да предаде слънчевата светлина, той не е ум. Ако твоето сърце не е в състояние да предаде слънчевата топлина, не е сърце. Ако твоята воля не може да се ползва от благата, които природата дала, ти нямаш воля. Ако ти се намериш пред едно дърво с плодове и не може да откъснеш от плодовете, казваш: "Имам ли право да късам от плодовете?" - Аз имам право да късам от всички плодове на дърветата. Аз нямам само едно право в света - да взема един плод от устата на един човек, а имам право от всяко дърво да откъсна от плодовете му. Никакъв закон не съществува в природата. Има закон, който съществува, ако взема плода от устата на човека, понеже той вложил своята енергия. Ти нямаш право да вземеш неговите плодове. Тъй седи въпросът, ако искате да имате един морал. Познанието на доброто и злото седи в това, да не вземеш хапката на човека, да не вземеш ризата, с която е облечен, да не вземеш шапката, която е на главата му, да не вземеш обущата на краката му. Това е познание на добро и зло. А пък животът е онова дърво, от което вие може да се ползвате навсякъде. Следователно вие трябва да се ползвате от знанието. Това знание как ще го придобиете? Да кажем, имаме пръсти. Както виждате, пръстите природата не ги е устроила еднакво. Всичкото ти нещастие е написано на ръката ти. Каквото и да ти се случи днес, е написано на ръката ти. Как трябва да постъпиш, е написано на ръката ти, всеки даден момент е написано. Защото първият пръст показва посоката, в която трябва да се движиш, път, който трябва да намериш в света, за да знаеш как да се движиш и накъде. За да видиш кой път да избереш, това е най-високият планински връх. Няма по-висок от него, за да може да видиш цялата обстановка, да се ориентираш. Какъв е вторият пръст? Това е най-високият планински връх на твоя ум, на твоето сърце и на твоята воля, дето ти може да се качиш и да гледаш този път, и да видиш всичките мъчнотии. Но ако не се качиш на най-високия връх, има много пъти да се качваш. Третият пръст - безименният, е склад, отдето ти може да вземеш за себе си всичките сили, с които ти разполагаш. Те се намират в твоя трети пръст. Ти пари нямаш, скръбен си, нервен си, чувствата ти хилави, умът хилав, започни да милваш третия си пръст. Ако някои хора, които са скръбни, ако могат да милват този си пръст, по-скоро щеше да се уреди работата, без да знаят, отколкото да кършат ръце, да четат една книга, втора книга, да вземат пари от банката. Хвани третия си пръст, тегли го и кажи: "Кажи ми откъде да взема заровените нари." Банката е там, изворът, отдето може да вземеш, е третият пръст. Третият пръст на човека е свързан с всички складове на природата. Звънец има. Като хванеш, ония, разумните същества започват да звънят и всички казват: "Вижте там онзи какво иска." Ти дрънкаш на една станция и те казват: "Кой е там?" Ако ти си в Америка, дрънкаш на звънеца на един

бакалин, казваш: "Моля три кила захар, пет кила грозде, два хляба." Не се минава половин час и една каруца иде с един добре облечен в бели дрехи, с ръкавици, носи ги. Ти сега искаш, без да дрънкаш. Ще дрънкаш по всичките правила, но няма да дрънкаш на всичките звънци, както децата напразно дрънкат. Всяко място в природата, което бутнеш, ще ти създаде щастие или нещастие. Всяка стъпка, която можеш да вземеш на земята, или щастие ще имаш, или нещастие. Ако стъпиш право, благословен си. Някой път стъпиш, счупиш си крака. Ако стъпиш правилно, ще намериш някой изгубен часовник, някой изгубен пръстен ще намериш, ще намериш някой портфейл със сто хиляди или двеста хиляди лева. Сега вас ви се вижда странно.

Ние, съвременните хора, сме отегчени от един безразборен живот. Ти седиш и мислиш след 20 години какво ще стане с тебе. Какво ще стане с тебе? Ти си офицер, след 20 години ще има война, гледам, както ти си построен, ти си човек невнимателен, виждам този офицер ще иде на войната, ще го ударят и ще му откъснат левия крак и лявата ръка. После виждам два гергьовски кръста на гърдите. Казва: "След 20 години какво ще бъде?" - След 20 години левият крак ще бъде откъснат и лявата ръка ще бъде откъсната. След 20 години казва: "Каквото каза, ми се случи." Аз не ги създадох, аз предвидих нещата, които ще станат. Пътят, по който хората вървят с неразумните същества, този ред и порядък не е естествен с природния ред и порядък. Природата не ти е определила да идеш да се биеш. Казваш: "Аз съм длъжен да ида да се бия за отечеството." Ти нямаш право да се биеш, когато природата не те пуща. Ти от Господа имаш ли право да се биеш? - "Но за отечеството ще ида да се бия." Ще убиеш един човек, който Бог е създал, ще идеш да завладееш една земя, която Бог е създал. Един човек не е достоен, но и един народ не е достоен да завладее земята, но цялото човечество. Тя е на природата. Всяко живо същество, което съществува, има право. Трябва да намери своето право. Другите работи, сега с тях няма да се занимавам. Някой казва: "Това е йерархия." Чудни са хората. Сега хората живеят в йерархия. Че де е правото? Хиляди хора киснат по затворите. Хиляди жени са изгубили своите умове от един безпорядъчен живот на сегашния строй. Хиляди деца са станали хилави по единствената причина на човешкото безумие. Търсят причината, че била наследствена, че дядо му, че баба му, че природата така го създала. Това са философски обяснения. Хората не вървят по онзи разумен път, за който те са създадени.

Сега да оставим това. Вие сте от разумните, вие знаете, 5х5 колко прави? - 25. Какво означава 25? 2 плюс 5 е равно на 7. Две злини, събрани на едно място, дават едно добро. То е 25. Две добрини, събрани на едно място, и други две злини, събрани наедно място, дават едно добро. 5х5 = +25, 5 х 5 = -

25*. На едното място имате плюс, на другото - минус. Следователно числа, които са положителни, свършват с резултат негативен. И числа, които са негативни, свършват с положителен резултат. Богатият, който започва с богатство, не може да бъде богат. Такъв закон не съществува. Онзи земеделец, който нищо не извадил от хамбара си и не посял на нивата, не може да вземе нещо. Следователно, ако ти не осиромашееш, не може после да забогатееш. Сиромашията е една възможност. Ако си богат, трябва да осиромашееш, ако си сиромах, трябва да забогатееш. Две положения трябва да разбираш. Трябва да знаете: днешния ден го започвате с плюс или с минус. Това е едно благо, че не го знаете. Числото пет, трябва да знаеш, че то е в лявата страна, то е негативно. Лявата ръка е негативна - ръката, която е негативна, лявото полушарие е положително, дясното е отрицателно. Ако в тебе една дадена мисъл се прояви в твоето ляво полушарие, което е положително, ако ти речеш с лявата ръка да работиш, ти ще изгубиш. Право ли е или не, не знаете сега. Лявото полушарие е в хармония с дясната ръка, а дясното полушарие е в хармония с лявата ръка. Прекръстосване има. Следователно трябва да се съберат хора, на които полушарията са в хармония. При това този закон седи в това да знаеш кой пръст е положителен и кой отрицателен. Имате четири пръста, двата в дадения случай ще бъдат негативни и двата ще бъдат положителни. Палецът е регулатор, трансформатор. Той трансформира тези енергии.

Да допуснем, че вие завържете приятелство с някой човек. Вие искате да знаете дали този човек ще устои или не. Ще зависи най-първо от вашето ляво полушарие, ще зависи и от вашето дясно полушарие, ще зависи от вашата дясна ръка и ще зависи от вашата лява ръка, ще зависи от вашия десен крак и от вашия ляв крак. Краката, това са резултати. Кракът в мене е един резултат. Краката са свързани с онзи склад от добродетели. Човек, който устойчиво ходи, стъпва внимателно, съзнателно, този човек е добър. Един човек, на когото ръката е енергична, каквото хване, го направи, този човек е справедлив. Каквото хване, ще то направи. Човек, който добре вижда, той обича истината. Човек, който добре слуша, той е мъдър. Човек, на когото обонянието е правилно, той е умен. Човек, на когото езикът е хубав, мек, той е любещ. Едно животно като види друго животно, го близне, казва: "Виж каква ми е любовта." Турците имат една поговорка: "Хората като се познават, животните като ближат." На кои хора се облизват. Някой човек, като види друг, облизва се. Защо се облизват хората? Трябва ли да се облизва човек? Само бедният се облизва, богатият никога не се облизва. По някой път човек подава езика си, намазва устната си, това не е облизване. Езикът предава енергия. Горната част на устата е положителна - активна. Долната - пасивна. Следователно всички хора, на които долната бърна е издадена, казват: "Дай." Те мислят какво Бог може

да направи за тях. Онези, на които горната бърна е развита, те казват: "Какво ние може да направим." Следователно един човек, който казва: "Какво може да направят за мене" - долната бърна е развита. Той се е научил да взима. Другият казва: "Какво мога аз да направя." Сега туй не го вземайте върху себе си. Туй са качества върху цялата природа. В растенията има един съзнателен живот, във всичките животни и в хората има съзнателен живот. Туй съзнание в най-напредналите същества е още по-развито. Не мислете, че ревността сега се зараждa у вас. Тази ревност разяждаше сърцата на най-възвишените същества, които живееха в тази култура на земята. Нашата земя някой път се преобразява. Тя е претърпявала много промени. Нашата земя най-първо е била грамадна. Едно време, когато ангелите са живели на земята, тя е била сто пъти по-голяма, отколкото сега. След като се биха ангелите, те я разрушиха. Тя се смали. След като ние се бием, ще стане още по-малка. Това са научни теории, които се нуждаят от доказателства. Нямам време. Аз имам на разположение един час, не искам много да ви държа, защото ще заспите. Аз съм много положителен. Какво мисля, че спите? Ако ви впрегна с мене да вървите сто километра, ще ви капнат краката. Преди 15-20 години с мене пътува една модна госпожица и като пътува с мене, казва: "Господине, скъсаха ми се краката, не мога вече." Не може да се мръдне нито една педя. Казвам: Права сте, трябва да си починете. Не казвам: Как тъй само толкоз може да ходиш. Не се е научила да ходи дълъг път. Тя казва: "Никога в живота си не съм ходила четири часа без спирка, ще умра." Права е сега.

Казвам: Трябва едно разбиране. В съвременната наука трябва да вървим по един отличен път. Всичките учени хора не седят на едно ниво, някои криво ме разбират. Но съвременната наука трябва да има приложение. Математиката е наука, която има приложение в живота. Във всяка една твоя мисъл стават ред процеси, математически изчисления. Ти за да извършиш какъв да е процес, има математически клетки, те докато не свършат своите математически изчисления, не може да пристъпиш нито на йота. След като извършат изчисленията, тогава казват: "Господарю, ще се мръднеш." И ти ще се мръднеш, колкото те ти кажат. Ако ти не пристъпиш според техните изчисления, ще те сполети нещастие. После искаш в човека морал. Има клетки, които седят хиляди пъти по-високо в морално отношение. Знаят си работата, знаят как да постъпиш, ако ги питаш, ако ги слушаш. Господ създал човека тъй хубаво, че Той му поставил настойници, толкова хубави настойници, че той ако ги слуша, човек и половина ще стане. Истинска наука е туй. Казваше ми един българин: "В боя при Солун падат гранати, куршуми, не зная какво да правя, казвам: Отидох, Господи! Нещо ми казва: "Не се мърдай, стой! Тихо стой! Никъде няма да се мърдаш! До пет минути няма да се мърдаш." След

пет минути казва: "Ходи сега, бягай!" Слава Богу, нищо не ме засегна!" - казва ми. Друг ми разправяше следното: "Аз съм офицер, имам да охранявам един полк с войниците си. Един глас ми казва: "Ще вземеш еди-коя си позиция и няма да се мърдаш целия ден. Ако се мръднеш, ти и хората ти ще пострадат." Целия ден седим на това място, обстрелват ни. Никой не пострада през деня. На другия ден аз искам да идем на друго място да се скрием, но войниците казват: "Ние вчера тук бяхме в безопасност." Аз не останах при тях на старото място, отидох на ново място. Там падна една граната и изби всичките до един. Аз останах само жив."

Сега ще кажете, че това е заблуждение. Ами не е ли заблуждения ти да вървиш по това, което не знаеш. Сега, за пример ние сме толкова лековерни, мислим, че съвременният живот може да се измени. - "Че как ще се измени?" - Може да се измени. "Че как ще се измени?" Съвременният строй е изменен. Съществува един строй в света, който трябва да възприемем. Ние създаваме само идеята в камарата, че трябва да подобрим света. Туй никога няма да стане. От две хиляди години християните, които са разбрали криво - какво са внесли, тъй както го разбират? Тъй както Христос учи, веднага ако го приложим, ще имаме резултати.

Сега, разбира се, аз не искам да се занимавам с един човек, на когото кракът се е счупил. Защото според моите изчисления виждам на някой кракът се е счупил от желанието на хората да се счупи. Каквото хората желаят, това става. Някой път хората искат да се бият, започнат вестниците да пишат за войни, битки и най-после туй, което мислят, стане. Казват: "Да се примирим." И пак се примиряват и пак живеят братски. И тъй става. Туй, което общо е вярно, и в тебе е вярно. Докато ти в себе си не кажеш: "Ще стана умен, ще стана умен", и ставаш умен. - "Дотегна ми сиромашията, - и казваш - богатство, богатство." След като забогатееш, ще кажеш: "Сиромашия, сиромашия." Ако в света нямаше сиромаси хора, богатството нямаше смисъл. Красотата на богатството е сиромашията. Ако в света нямаше сиромаси хора, богатството щеше да бъде най-голямото нещастие. А красотата на здравето, това е болестта. Че ти като се разболееш, че какво е едно болезнено състояние? Че онзи, здравият човек, който убива хората, здрав ли е? Онзи, болният се моли, колко е кротък, той обещава всичко. Вие го облажавате, че се е разболял, отворил сърцето си. Онзи казва: "Аз работих, трябва да ям и пия, да живея." Всички трябва да измрат, той да живее. Болният казва: "Господ здраве да дава на хората." Не е лесно да си болен. Че кое е по-хубаво: да си болен и да желаеш доброто на света или да си здрав и да казваш: "Да измрат всичките, да ги избием." Хубаво, тогава само ти ще останеш в света. Няма никаква философия в

това. Ако ти в себе си убиеш всичко онова, което е възвишено и благородно, ако ти в себе си убиеш всяка хубава мисъл, която съгражда, ако ти в себе си убиеш всяко чувство, което съгражда, ако ти в себе си убиеш всяка постъпка, която съгражда, ти си убиец на себе си - остава в тебе една хилава мисъл. Ако станеш някое величие в света, питам: Какво ще спечелиш?

Следователно ще приложиш закона: никакво убийство на никаква мисъл, никакво убийство на никакво чувство и желание, никакво убийство на постъпките. Мислите, чувствата, желанията и постъпките да живеят. Никакъв затвор на никаква твоя мисъл, никакъв затвор на никакво твое чувство, никакъв затвор на каквато и да е твоя постъпка. Аз разбирам право. Има постъпки, които не са наши. Да убиеш един човек, това не е постъпка, това е престъпление. Под думата "постъпка" аз разбирам Божественото, под думата "мисъл" разбирам Божественото, под думата "чувство" разбирам Божественото, под "постъпка" разбирам Божественото. Престъпка, или хилава мисъл, хилаво чувство разбирам човешките неща от неразбирането, понеже ние искаме да бъдем щастливи. Ако ти убиеш един човек, ето какво ще стане. Ако ти убиеш един твой ближен, той ще стане един червей, ще влезе в твоя стомах чрез храната, ще вземе да те глозди, ще се размножава и оттам насетне в нервната система, в мислите, в желанията; и няма да видиш бял ден оттам насетне. Сега това няма приложение, понеже ние не разбираме закона, онзи закон, който направлява живота. Има неща, които още сега може да ги приложите и да опитате, че около вас има разумни същества и че вие живеете в един разумен свят. В дадения случай ако вие може да измените вашите чувства, ако може да измените вашите мисли и постъпки, този свят ще се отвори и вие ще видите хиляди лица, които ще се подадат, всички засмени. Вие ще кажете: "Обширен е този свят." И веднага всичката ви сиромашия, всичките ви болести ще изчезнат, всичките ви страдания ще изчезнат. Светът е пълен с толкова приятели. Сега вие сте като затворници, виждате само стражари, които ви пазят на вратата, и хиляди ваши приятели, които мислят заради вас. Казвате: "Те не съществуват." Когато вие се обърнете към тази любов, когато вие се обърнете към тази мъдрост, когато се обърнете към тази истина в този свят, стражарите ще отворят затвора и този затвор ще престане за вас. Всички затвори трябва да се съберат вътре във вас.

Сега за пример често срещам хора със стари възгледи. Срещна свещеник, погледне ме, той мисли, че аз развалям реда и порядъка. Вървя един ден, срещам един свещеник, гледа ме криво. Казвам на другите: Кажете му, че има друг свят. Като ме гледа, препъна се, удари се. Казвам: Отче, може да те вземат преждевременно, няма да оправиш света. Ти и аз сме криви в

едно, че не сме носители на онова, Божественото, което е в нас, и служим на онова заблуждение от хиляди години. Хората в света страдат, страдате и вие, страдаме и ние. - "Да ни прости Господ." - Ще ни прости, когато изменим нашите мисли, когато изменим нашите чувства и постъпки справедливо. Не мислите, вие имате една мисъл, която може да ви коства живота в света. Сега се насажда новото учение. Новото учение е учение на Бога, че хората трябва да живеят в една разумна любов и всеки човек има право да живее на земята. Новото учение е учение, че всеки човек има право да се учи на земята, новото учение е учение, че всеки човек има право да бъде свободен на земята. То е Божието учение. Има право, понеже от Бога са излезли и при Бога ще се върнат, имат право да бъдат свободни. Никой не трябва да поставя препятствие на Божествения ред. Аз съм за Божествения ред, на човешкото може да се поставят препятствия. Дойдем ли до Божественото, всеки трябва да почита и уважава Божественото, да му каже: "Пожелавам ти да постигнеш свободата, пожелавам ти да постигнеш любовта, пожелавам ти да постигнеш добрите твои мисли, пожелавам ти да постигнеш добрите твои желания, пожелавам ти да постигнеш добрите твои постъпки."

Та казвам сега: Бъдещата наука е това, като станеш, изхвърли из главата си всичко онова, което те безпокои. Изхвърли из ума си, че светът е лош. То е внушение, то е една сянка, то не е реалност. Ти мисли, че светът е добър. Ти мисли, че в света има само добри хора. Само добрите хора живеят, лошите хора, това са сянка, те нямат условия за живот. Питам: Кое е по-добро - една бомба, която може да се пръсне и да унищожи хиляди души хора, или едно житено зърно, което може да израсте и да храни тия хора? Житеното зърно в моите очи е по-реално. Онази бомба нищо не струва, ще убие хиляди души - какво ще постигне? Бомбата е изобретение на човека. Бог е създал житеното зърно. По какво се различават човешките дела? - Разрушават. - По какво се различават Божиите дела? - Създават. Казвате: "Де е Господ?" Като влезе в теб Божественото, ти растеш. Като влезе в тебе Божественото, ти си радостен. Като влезе в тебе Божественото, ти мислиш, ти всичко може да направиш. Какво е човешкото? Като влезе човешкото, ти си болен. Като влезе човешкото, ти си сиромах; като влезе човешкото, ти си хилав, шантав. Човешкото може да те направи шантав. А Божественото? Всичко онова, което дава живота, е Божествено. Всичко онова, което отнема живота, е човешко. Всичко онова, което въздига хората, дава растеж, радост, веселие, то е Божественото. Всичко онова, което отнема радостта, то е човешко. Така трябва да мислите всички.

Има ли Господ? - Щом има радост, има Господ; щом няма радост, няма Господ. Аз не търся Господа вън от Неговите качества. Може ли слънцето да грее и да внесе радост, да не освети и да не внесе своята топлина и

светлина. Слънцето и неговата топлина и светлина заедно вървят. Че как ще проповядвате Господа без любов, без знание, че как ще Го представите, че Той съди света, ще тури хората в ада. Ние създадохме този ад. Господ ще ги тури в това, което ние сме създали, ще идат в ада. Бог създаде небето, Бог създаде рая, създаде хубавите красиви неща. Ада го създадоха хората. Хората създадоха ада и кой каквото е създал, там ще иде. Сега нас искат да ни убедят колко време щели сме да страдаме. Аз оставям и този въпрос, но да дойдем до онова: как може да бъдете здрави, да бъдете умни, да бъдете добри, каквото поискате, да ви бъде. Колко души има между вас бедни? Аз искам да зная, понеже аз може да ви помогна. Кои са причините за вашата беднотия. Защо всички изведнъж бедни не станете? Ние не разрешаваме въпроса в света, но ние искаме да внесем една нова светлина, ние вярваме, че всеки човек е в състояние да разбере светлината. Щом аз се явя с едно фенерче, аз няма да ви уча вие да ходите, но аз ще вървя напред, вие ще ходите, ходите сами, вие си знаете пътя. Сега да ви взема и да ви водя за ръка, трябва да предположа, че вие сте слепи. Тогава безпредметна е тази светлина заради вас. Ако вие имате очи, аз мога, без да ходя, само да осветя пътя ви и вие сами да вървите. Аз представям едно знание. Тази светлина, тя е необходима в този път, да намерите пътя си и да отидете до мястото предназначено. Вие сте дошли на земята, вие искате най-първо да имате едно положение, право имате да искате да бъдете здрави, да искате да растете, да искате да имате условия. Дръжте в ума си мисълта, че никой не е в състояние в света да отнеме от онова, което Бог ти е дал. Докато така мислиш, никой не е в състояние да ти го отнеме; когато се поколебаеш, неприятелите ще почнат да влизат. Затова именно човек не трябва да се колебае в крайните резултати на доброто. Някой път вие се уплашите от някоя голяма буря. Аз съм минавал през места, дето хората са били завличани. Преди години дойде една буря, 20 души ги издави, ние преминахме през реката, задигна линията, мостове, станции, шофьорът така гледаше, казва: "Няма нищо, излязохме." А тия хора казват: "Много праведни трябва да са." Аз вярвам, че онзи свят е разумен и нищо не е в състояние да отнеме моя живот, когато невидимият свят е с мене, но когато невидимият свят не е с мене. Но има друго нещо разумно в света, което действа. Вие сте дошли на земята да проверите не вашата разумност, но разумността на другите, които ви ръководят. Вие сте дошли на земята, че този свят, в който живеете, не е такъв анархически, както мислите, той е в пълен ред и порядък. Понеже хората не може да си го разберат, представят си го такъв, какъвто не е. Че не е тъй, защото ние създадохме туй противоречие. За пример вземете сегашната криза; как мислите, тази криза кой я създаде. Тя е изкуствена в целия свят, произведена от самите хора, за да могат по изкуствен начин едни да изиграят другите. Казваше ми един приятел от Америка: "Фалирали сто банки в един ден." Къде са капиталите на тези банки? Парите минали от едни хора в други или

храната минала от едни хора в други. Туй всичко е дадено от разумния свят за всички същества, които живеят, не само за хората, но и за животните, и за растенията. Човек е взел привилегията да постъпва така, както не трябва, затова се държи отговорен. И всички тия нещастия, които ни сполетяват сега, се дължат на онова противодействие. Римската империя, която владаше света, де е сега? Един ден ще изчезнат всички, ще остане само един разумен порядък в света, докато хората дойдат до същественото, че по човешки не трябва да се живее. Тогава аз имам едно правило: дай власт на човека, за да го познаеш какъв е. Тогава каква е целта на онези, които имат власт. Онези, които имат власт, да дадат свобода на своите братя. Тогава казвам: За да познаеш любовта на хората, трябва да им дадеш живот. Ако не можеш да дадеш живот на хората, ти не ги обичаш. Любовта подразбира - живот трябва да дадеш. Когато онзи, който умира, го обичаш, той ще оживее. Виждаш един човек, който се е обезсърчил, като го обичаш, трябва да му дадеш живот. Следователно любовта без даването на живот не е любов. Това е едно залъгване, една лъжа. Тогава някой казва: "Обичаш ли ме?" Аз вярвам само в една любов, която може да даде живот. Всяка любов, която не дава живот, това е залъгалка. Всяка сила, която не може да даде свобода на човека, това е насилие. Така трябва да се разбира. Някой казва: "Мене да ми дадат власт, какво ще направим! Ще ги избеся всичките." - Но, приятелю, казвам ти, като ти дадат власт, ти освобождавай всичките хора, тогава ти си един силен човек. Онзи, който не може да освобождава хората, той е безсилен човек. Да се не заблуждаваме. Може хората да правят много опити, ще видят. Ние в света нямаме една система идеална. Ако вземем сега английската държава, ако вземем вътрешно, е най-уредена - относително е уредена, нито една държава не е така както трябва. В Англия като идеш, там си свободен, религията е свободна, но политиката не е свободна, ти в политиката не може да се месиш. Българите всички са политикани. В Америка като идеш - нашите стражари са нищо пред американските, те са по шест стъпки високи, близо два метра. Всеки, който не слуша, може да го дигне с ръката си. Щом ти каже: "В участъка", и ти направиш възражение, веднага в носа те удари и те простре на земята. Който е дошъл в Америка, трябва да се подчинява на законите. Туй няма нищо общо със Славейковата поговорка: "Покорна главица остра сабя не сече." Но това не е правото, не е идеално. В американците има съзнание, в англичаните има съзнание и българите имат съзнание. Всеки народ си има свои добри страни, но всеки народ си има и свои лоши страни. Лошите страни, наследствените трябва да ги разгледаме. Всеки човек си има свои добри страни, всеки човек си има свои лоши страни. Че доброто живее във всинца ни, трябва да се сплотим, да стане общо за всички.

Казвам сега: Бъдещата свобода на хората трябва да се обоснове върху

любовта, която дава живот, върху знанието, което носи светлина и показва пътя, в истината, която дава свобода и възможност за всеки човек нормално да се развива. То е моето разбиране. В природата има закон за размножаването. Никога не трябва да се роди един човек без позволение. Много хора са родени в света без позволение и затова страда светът. Той трябва да дойде на определено време и определени условия. Много хора има в света, които не може да живеят. Мнозина са дошли за едно и също нещо, че има състезание. За една служба се появяват 15 хиляди души кандидати. Ако се явят 15 хиляди души кандидати за една служба, какво щастие може да има? Ако се явят 15 хиляди кандидати за една мома, кой ще бъде щастлив? Един ще бъде щастлив, но 14 999 ще бъдат нещастни. Питам: Какво щастие може да има? За една служба има право да се яви само един кандидат. В природата законът е такъв. Щом се явят 15 хиляди кандидати, това е неестествено положение. Туй неестествено положение го създаваме ние.

Та сега новите възгледи. Казва някой така: "Бог дава, но в кошара не вкарва." Аз не зная какво е искал да каже онзи, който е измислил това? Аз казвам: Бог дава и иска онова, което дава, разумно да се приложи в живота. Бог дава сила на хората, но не иска тази сила да се употреби за насилие. Бог дава живот в света, но не иска да се употреби за насилие. Той иска любовта да дава живот. Това е желанието на Бога! Някой мисли къде е Господ? В страданията, които претърпяваме. Сега ние сме в тези страдания, там е Господ сега, Той ни пита: "Какво правиш?" - "Страдам, Господи." - "Защо? Защо не вървиш по правия път?" - Аз може да страдам от своите погрешки, аз може да страдам от погрешките на другите, колективно ние сме отговорни и индивидуално ние сме отговорни. Общо сме отговорни за цялото човечество, пък и цялото човечество е отговорно. Ако страдаме за греховете на другите хора, може да помогнем, мога да помогна на другите. Ако страдам само за себе си, мога да помогна само на себе си.

Сега, когато говоря върху този въпрос, не искам да ви ангажирам, не искам да оправям света, не искам да ви изменям строя. Целият строй никой не може да го измени, може да станат промени в света. Туй, което ние делим, ние земята завладяваме и мязаме на онзи гръцки поп, който купил една нива и казва на нивата: "Да знаеш, че пръв път поп те владее." Нивата погледнала и казала: "Дядо попе, като тебе 99 господари съм имала, но другите безброй са." Туй, което може да изгубиш, сега аз не искам вие да губите. Аз не искам вие да нямате един прав път. Онова, което човек придобие, трябва да бъде господар на него, да не е нищо в състояние в света да го лиши от правото, което той има.

Та казвам сега: Ние трябва да изучаваме земята - защо земята е валчеста, защо земята се върти. И ние трябва да се въртим. Не другите да те въртят, ти сам да се въртиш. Аз съжалявам, че другите може да ме въртят. Сам ще се въртиш. Ще се въртиш, за да може твоето слънце да изгрява и то равномерно да определя. Да бъдеш господар на своята съдба! Ти другите хора може да ги имаш като едно условие, като подбудителна причина ти сам да мислиш. Някои хора мислят, че са много самостоятелни. Аз съм срещал момци, които мислят, че са много самостоятелни. Най-първо обича една мома, ходи с нея, мисли, че е много самостоятелен. Намери друга по-красива, влюби се в нея, напусне първата. Втората му заповядва: "Ще напуснеш първата." И той я напусне. Де е човекът? Ако богатството може да измени твоя ум, да те направи ненаситен, ти си роб на богатството. Ако сиромашията може да измени твоя характер, да те направи лицемер, да пълзиш по земята, ти си под чуждо влияние. Ти и при сиромашията, и при богатството трябва да бъдеш човек, да се разговаряш приятелски със сиромашията, да се разговаряш приятелски и с богатството, да се разговаряш приятелски със знанието, да се разговаряш приятелски с невежеството, да се разговаряш приятелски с доброто и злото. Като ги срещнеш, ще поздравиш злото, ще кажеш: "Много ми хареса, отде пръкна?" Това е разбиране на живота. Това е злото. Ние имаме едно понятие за злото, то не е наше. Трябва да се освободим от тази идея. Злото в света съществува - за един е добро, за друг не е. Доброто за един е зло, за другите не е. Относително е. Добро е за тебе - изяждаш кокошката, това за кокошката е зло. Казваш: "Господ така е решил." Това е твое разбиране. За едного Господ дал крушата, за друг - кокошката. Сега ние ще оставим света от наше гледище. Има друго едно разрешение, то е следното: сегашното положение на света прилича на това, ние разработваме една градина, всички трябва да носим вода от 4-5 километра с кофи и да поливаме всичкия зарзават.

Казваме: "Измъчихме се, туй нещо живота ни отне." Това е сегашното положение, какво ще бъде бъдещето? - Водата ще я пренесем в градината и тя сама ще полива. Това е разумният живот. Водата, която сама полива градината, това е разумният човек, пък този, който полива с кофи, носи водата, той от онези хора, които не са разбрали живота. Сега всички с кофи носите. Всеки взел малко масълце, върви, носи го. Всеки взел парче месо и го носи на жена си, на децата си. Казвам: Няма да прокопсате вие. Масло в шишета не трябва да се носи, месото на парчета не трябва да се носи. Няма да режеш нито едно животно. Има и друг начин на хранене. Туй животно, което ти искаш да изядеш, то от тревата намерило и извадило месцето. Има начини в природата. Иди при растенията и кажи: "Вие на еди-кой господин вол сте дали, моля ви да ми дадете от същото." Има много по-хубава храна от месото. Казвате, че е чиста храна месото.

Никак не е чиста. Всичките нечистотии са в него. Всичките клетки, които го образуват, имат своята нечистота, техните лайнушки седят вътре. Казвате: "Чиста храна е месото." Не е никаква чиста храна, най-нечистата храна е. Хората не могат да живеят един порядъчен живот. Съвременните хора мязат на котката. Котката като хване мишката, с козината я изяда. Като питам котката, защо го прави, тя казва: "Да не остане следа от моето престъпление, да няма за какво да ме съдят." Аз зная сега каква идея имаш, тя е идея на хиляди хора (обърна се към един брат). Тази идея ще я оставиш, понеже тя ще се разреши след хиляди години. В друго събрание бих те изслушал цял час и два часа. Сега ти ще послушаш, забележи си всичките противоречия, които има. Аз не разрешавам противоречията. Той, каквото чувства, е право, но каквото мисли, не е право. Понеже чувството ти е твое, а мисълта не е твоя. Сега ще имаш търпение да слушаш. Аз лично не се отнасям; като казвам този брат, разбирам, всички може да мислят. Той трябва да има търпение да ме слуша сега.

Казвам: Туй, което може да научите, е следното: най-първо всички трябва да бъдете богати, после трябва да станете сиромаси. Най-първо всички трябва да бъдете здрави, после трябва да станете болни. Най-първо трябва да станете умни, после трябва да станете глупави. Тогава ще кажете - едно противоречие. Най-първо хамбарът ще бъде пълен, после ще го посееш на нивата, стане празен. Идната година ще бъде повече. Знанието като дадеш на другите хора, всички ще те слушат. Един професор след като говори на студентите четири години, след четири години казват: "Тази лекция съм слушал, друго нещо ново ни кажете." След четири години не иска студентът да слуша професора по същата лекция. Казват: "Ние сме слушали това." Та казвам: Ти трябва да осиромашееш, значи професорът после ще слуша студентите какво са разбрали. Той ще слуша един отзвук на неговата лекция, ще намери погрешките си. Втората година той ще измени лекциите си. Представете си сега, че вие казвате: "Пари, пари." Представете си двама млади момци - единият, който иска богатство, другият не иска богатство, казва: "Мене ми трябва красива мома", другият казва: "Милиони, милиони." На единия давам 25 милиона, на другия - красивата мома. Кой ще спечели в случая? Но няма друга мома, нито други пари. Този носи парите, носи, на какво ще мяза? Той каже: "Аз ще подкупя момата." Момата е толкоз умна, че само един момък, който може да й даде сърцето си, тя го оценява. Аз съм привел този пример за онзи, който избрал въшката, и онзи, който избрал житното зърно. За предпочитане е вие да имате пред себе си една душа, тази душа седи много по-високо от 25 милиона - ако разбирате закона. Сега вие, които ме слушате, казвате: "Хубаво е туй, но сегашния ред на нещата какво трябва да го правим?" Ето какво трябва да направят сегашните хора: в една американска църква един богаташ искал да разсипе църквата, да разстрои

цялата църква, искал да стане неговата воля. Той каквото мисли, туй да стане. Най-после събират всичките братя в църквата и казват, не може да го търпят; да го бият, не искат. Най-после казват: "Господи, ако е за славата, да бъде с нас, ако не - задигни го, да си върви." Не се минава един месец и той се разболява на умиране. Вика тия братя да се помолят. - "Как да се помолим за тебе, ти ни тормозиш, да си вървиш. Ако обещаеш да дадеш всичкото си богатство и да живееш в любов, ще се молим да ти даде Господ живот, но ако не, да си вървиш." - "Моля, братя, аз ще живея като вас, няма да ви измъчвам." Това трябва да направи всеки от вас. Казвам тъй: Господи, аз няма да взема парите на другите хора и да ги туря в джоба си. Няма да се кача на власт, да говоря за свобода, а да затворят другите хора, пък аз да говоря за свобода. Аз бих желал съвременните министри да идат в затвора, да видят своите братя, да поседят между тях, да се позамислят. Аз бих желал сегашните владици, свещеници да се запитат защо са тези хора затворени. Хората не изпълняват волята Божия, не изпълняват законите на държавата, нито пет пари не дават, че някой нарушил законите на държавата.

Най-първо, трябва да се изпълни волята Божия. Сегашните народи са християнски народи. Сега не искам да ви дам морал. Ние знаем, че иде нещо страшно в света, което светът никога не е виждал. Когато светът го види, и на малките деца ще побелеят главите. Ако не искате да вярвате, прочетете Посланието на апостол Петър, че всичко това ще изгори, туй, което хората не искат, то ще дойде, за да се очисти земята. Земята трябва да се очисти с огън, за да се очисти от всички свои престъпления. Сега има милиони хора, които въздишат, въздишат, никой няма, който да им помогне. Казват, целият християнски свят, всички религиозни хора по света трябва да издигнат гласа си към Бога и да кажат: "Не изпълнихме, Господи, Твоята воля, отсега нататък аз решавам да изпълнявам Твоята воля във всичката нейна простота и пълнота." Ние не искаме да заговаряме против някого. Туй, което вършиш, трябва да бъде волята Божия. Защото аз считам, доброто трябва да бъде добро за всички; правото трябва да бъде право за всички, съобразно със степента на тяхното развитие. Благата за всички трябва да бъдат еднакви. Всички разумни хора трябва да имат еднакъв живот. Утре всички тия хора, които сега съществуват, те ще изчезнат от лицето на земята. Колко поколения са изчезнали и туй поколение ще изчезне, и техните кратуни ще се търкалят.

Казвам: Бъдещето поколение като дойде, не да върши престъпления. Бъдещето поколение трябва да носи живот в себе си, да носи свобода в себе си, разбиране, един нов строй, да има един отзвук на страданията. Всички ако пожелаем, може да постигнем. У всички трябва да има един отзвук на нашите сърца на ония страдания на душите, които страдат.

Та казвам: Ние се събираме не за себе си. Всеки човек в света, той е дошъл с едно велико предназначение. Един пръст има едно велико предназначение в крака. Той сам по себе си е слаб. Когато всичките пръсти се съединят, заедно представят една мощна сила. Единството какво означава? Не нещо откъснато, но всички заедно. Всеки един пръст е на своето си място. Човек, когато е в общия Божествен организъм, той е на мястото си. Когато дойде денят, да сте готови, не тогава да се готвите. Когато си свободен, свободен ще си; когато трябва да държиш, дръж; когато трябва да пуснеш, пусни.

Казвам, сега във вашата мисъл вие може да кажете тъй: "Всичко туй е добро, но ние сме слаби хора." Няма по-слабо от водата в света, но и по-силно от водата няма. По-слабо от светлината няма, но и по-силно от светлината няма. По-слабо от вятъра, от въздуха няма, но и по-силно няма. Светлината е слаба, водата е слаба, вятърът е слаб, но когато дойде онзи вятър, има една силна страна. Водата, когато дойде в своята стихия, и тя е силна. Светлината, и тя е силна. Та казвам сега: Аз искам да бъдете слаби като светлината, слаби като водата, слаби като въздуха, но същевременно ви казвам, трябва да бъдете силни като светлината, силни като водата, като въздуха, то е една максима, която трябва да носите в ума си. Слаби като водата, но не едно малко шише. Каквото и да ти се каже, да го изпълниш, не като влезеш в стихията. Като слизаш от онзи планински връх, ти ще дигаш шум и като слезеш долу, силен ще бъдеш, понеже в своята сила ти ще внесеш известна енергия, която е необходима за сегашното развитие. Трябва да донесете нещо. Вие седите и гледате младата мома, която седи пред огледалото, оглежда се и казва: "Пари нямам да се оженя, не съм красива да се оженя, тялото ми не е хубаво." Тази мома не съзнава, че има един ум - едно богатство, има едно сърце - друго богатство. Момъкът, и той казва, че е сиромах. Оставете тези дядовски, отживели идеи. Вие всички сте богати. Не лъжете нито себе си, нито другите. Дотогава, докато имаш един ум, ти си богат - уповай на своя ум. Докато имаш туй сърце да пулсира, туй, което ти чувстваш, ти си богат. Докато туй, което желаеш, можеш да го направиш, ти си богат. Не се отказвай от правото, което Бог ти е дал. Сега някои от вас може да дойдат, да ви кажат: "Много хубаво проповядва, но нищо още не доказа." Всичките мои беседи мога да ви ги кажа само в три думи, ако разбирате. Може да запаля фенерче и да ви посоча пътя, посоката да вървите. Мога да ви посоча най-високия връх и да кажа: Идете, вижте. Мога да ви посоча и най-голямата долина да слезете там и да видите. В човека има нещо хубаво.

Ще ви приведа един пример. Не е хубаво..., като се разказва, някои мислят, че е за похвала. Аз зная какво се крие в човека, познавам го. Преди повече от 25 години от Варна пътувам за Бургас с един мой приятел. Идва той и

ме заставя, по право, казва: "Искам да те заведа в Бургас, ще дойдеш с мене." Той с колело, аз без колело. Вземам си една чанта, която и сега имам. Казва: "Аз ще нося чантата." Казвам: Но бързо няма да вървиш. Казва: "Ще те науча да яздиш на колело." Казвам: Не искам. Преди да дойдем до Бургас, този ден валя дъжд, че той трябваше да носи колелото на рамото. От Варна, додето отиваме, стигаме Камчията. Казвам: Много добре вървим. Стигаме Камчията, но тя тъй се наводнила от големия дъжд, до колене вода. Казва ни ханджията: "Господа, накъде отивате?" - "В Бургас." - "Назад, не може да вървите." Назад не може, не се връщаме. Казвам: Ще си дигнем крачолите, ще крачим. Онзи смел, казва: "Ще дигна велосипеда." Онзи казва: "Ще се удавите, накъде е пътят, не знаете, трябва да сте много внимателни, по шосето трябва да хванете." Той казва: "Не може да ви помогна." По едно време иде един българин с една хубава кола и един охранен кон. Ханджията казва: "Този може да ви помогне, той знае пътя с каруцата, но е един инаетин, досега не съм видял да е направил добро някому." Аз казах на този с колата: Може ли да ни направиш една малка услуга. Имаме велосипед, да го туриш на колата, пък ние ще запретнем крачолите, ще вървим след колата. Той погледна и каза: "Човещина е, не само велосипеда, но и вие се качете горе на колата, ще ви изведа." Кръчмарят си прехапа устните, той направи едно добро. Запознахме се, качихме се на колата и по целия път говорихме с него, покани ни в дома си, спахме при него, сутринта ни изведе на няколко километра. Този приятел издаваше списание, записа го за списанието. Каза: "И мене ми е приятно такива добри хора като вас, когато минавате, спрете се." Но досега втори път не съм се спирал.

Казвам: Във всеки един човек се крие нещо хубаво, но трябва да знае човек как да бутне. Казвам: По някой път ние се намираме на опасно място.Ние имаме много превзети възгледи, като кажем: "Този човек е лош", ние отиваме в голяма крайност, предизвикваме злото. Навсякъде в света казват: "Лош е светът." Туй е отчасти вярно. Преди години разхождам се, един стражар казва: "Де ти е позволителният лист, легитимацията?" - Нямам никаква легитимация. - "Как смееш да ходиш без легитимация? Аз ще те арестувам тебе." - Ти друг път хора като мене арестувал ли си? Колко пъти? Рекох: Слушай, ти като мене друг път човек няма да срещнеш. Ако аз кажа само една дума за тебе, знаеш какво ще стане от тебе? - Той мисли, че съм някой министър. Исках с него да се пошегувам. - "Извинете, господине." Разговаряме се с него, той носи пушката. Казвам: Ако всякога ме слушаш, на високо място ще те туря, пък ако не слушаш, в затвора ще те туря. Човещина. Казвам: Ти сега носиш пушката, утре друг ще те арестува, ти днес мене ще арестуваш, утре - тебе. Ако има защо да ме арестуваш, аз сам ще ида. Ако съм престъпил вашия закон, сам ще дойда, закон е. Казвам му на него: Гледай да бъдеш добър човек, с лошо нищо не се постига. Ако

кажа една дума за тебе - той се уплаши. Здрависахме се. Казвате сега: "Кажи на този човек да прогледне." Аз като кажа една дума, какво мога да направя. Сплаши се. Ти му кажи какво може да направиш заради него. Ти му кажи, че жена му ще бъде здрава. - "Жена ти сега е болна, вкъщи имаш едно болно дете. Жена ти и детето ще бъдат здрави. Ха, от мене това. Жена ти ще бъде здрава и детето ти ще бъде здраво, и работите ти ще се оправят." Не да го залъгвам. По този път, по който ти мислиш да разрешаваш нещата, ти ще влезеш в дрънголника. Ти ме виждаш, аз не съм от тия светии. Твоята пушка аз мога да я взема и да я счупя. Разчитайте на онази ваша сила, която природата е вложила във вас. Ние седим и сме се хипнотизирали от един живот, който не е естествен. Живеем просто един нехигиеничен живот, заразяваме се и умираме. Трябва да излезем на чист въздух. Трябва да започнем от малкото, наново трябва да градим живота. Затуй именно природата ни показва, човек трябва да стане като малкото дете, да бъде роден от благородна майка и баща, благородни братя и сестри, разумен народ, разумно общество, да израсте като дърво, да бъде като някой извор. Такова трябва да бъде бъдещето общество. Всички сте повикани да започнете да работите. Не мислете, че само вие сте; милиони хора има, които мислят като вас и както вие мислите. По целия свят, в целия културен свят има хиляди и милиони хора, които мислят и работят, не само тук в България, навсякъде всичките хора са проводници на новото. За бъдеще то ще се увеличи. Казвам: По този начин ще дойде онази истинска наука, която сега много работи може да направи.

Но няма време. Понеже, ако ви говоря повече, ще стане натрупване, а в натрупването нещата не може да растат.

Три неща във вас трябва да останат: *Любов*, която да ви свърже с хората; светлина, която да ви отвори път; и свобода, която да ви даде простор, за да може да бъдете свободни и да вършите волята Божия.

Тайна молитва

Трета съборна беседа, държана от Учителя
на 30 август 1932 г., вторник, 5 ч.
София, Изгрев

1 ганосан - калайдисан
2 нахохори се - наежи се
* така е в ръкописа

1932_08_31 ***Любов без ревност***
ИК "Всемир", София, 1999г. КНИГА: Видяхме славата

ЛЮБОВ БЕЗ РЕВНОСТ

Добрата молитва
91 Псалом
Пътят на живота
Молитвата на Царството
Ще прочета *Пета глава от Марка*.

Има едно изречение, което казва: "Мъчно е за здравия да се разболее, но мъчно е за болния да оздравее. Мъчно е за умния да оглупее, но мъчно е за глупавия да поумнее."

Сега вие сте седнали всички и имате една идея за днес. Всеки един си има по една идея. След като мислите, не може да разрешите тази идея. - „Знаете ли какво ще направя ?" - Ще идете да се наядете. После пак ще мислите и не може да разрешите. Ще идете да пиете вода. До вечерта като мислите, не можете да разрешите задачата. Ще легнете да спите. Ние винаги свързваме задачата си с ядене, пиене, спане. Защо ядем? - Защото не сме разрешили задачата си. - Защо пием? - Защото не сме разрешили задачата си. -Защо спим? - Защото не сме разрешили задачата си. По някой път вие облажавате птичката, която хвърка във въздуха, казвате: "Блазе им, как се разхождат целия ден, да сме и ние като птичките." Но това не е разхождане. Целия ден тази птичка лети, все иска да разреши една задача. Като не може, срещне една муха, глътне я. -" Знаеш ли това, което аз търся?" - "Не зная." Глътне мушицата. Срещне друга, глътне я. Като се върне, започва да чете колко е глътнала. Казва: "Глътнах 150 мушици." Често онези, които четат Евангелието, че са хванали 153 риби преди две хиляди години, 153 риби, не се увеличават нито с една повече, кой как чете - все 153 риби. И там има една смешна поговорка за един слуга на един гръцки свещеник. Отишъл на гости гръцкият свещеник и някой друг му изпратил 153 риби, дал ги на слугата на попа да му ги занесе. Той ги занесъл, но по пътя изял три риби и предал на попа 150, нищо не му казал. Имало и писмо, брои попа рибите - 150, а в писмото пише 153. Пита той слугата си: "Както пише в писмото - 153, а като ги броя, са 150." Той казва: "Ти както четеш, е право." Останалите, трите риби, изядени някъде. Сметката права, не излиза. Човек е млад, в младини каквото търси, не става. Какво търси в младини? Да намери млада жена. После казва: "Не струва." Какво търси в пълната възраст? Добил деца и казва: "Децата не са тъй, както аз зная." Най-после, старостта като дошла в него, той е недоволен. Само мисли защо се е родил, защо беше млад, защо

стана възрастен, защо стана стар. И той не знае. Остаряваш, гледаш лицето, не си доволен, набръчкало се - как, не знаеш. Туй набръчкване станало вън от твоята воля. Тъжен си за пример. Защо си тъжен? Някой казва: "Тъжен съм, защото нямам еди-какво си." Някой път всичко има и пак е тъжен. Вземете например най-хубавото богатство, ако ви турят сто килограма злато на гърба да го носите, какво ще бъде положението? И най-хубавото злато като носите, ще кажете: "Вземете малко." Неприятно ви е.

Сега трябва едно ново разбиране, може да кажем - философия. Но думата "философия" нищо не разрешава. Всичката философия е причина и последствие. Казва: "Трябва да се знаят причините добре." Зная причината, но онзи, защо открадна парите? Сиромашията е причина. Сиромах е човекът, откраднал. Добре, когато сиромахът краде, но когато богатият краде. Значи и богатството може да е причина за кражба. Но има неща, които в света са невъзможни. Невъзможно е умрелият да краде. Казваш: "Защо човек трябва да умре?" - За да не краде. Единственият правоверен, който никога няма да направи престъпление, да не открадне, той е онзи, който е умрял. После, защо човек трябва да спи. Единствени трезвени хора в света, това са хората, които спят. По-големи трезвени хора от тях няма. Той никога не пие. Като спи, не пие, но щом не спи, пие. Казвате: "Той е заспал човек." По някой път е хубаво, че е заспал. Бащата по някой път предпочита дъщерята да спи, отколкото да ходи, да хойка. Той като я види под юргана като някоя светица, хубаво е това чадо. Но като излезе от юргана навън, не е вече тази светица.

Това са символи, това са положения, които всички ние, живите хора, играем най-разнородни роли. Казвате: "Син ми е такъв човек." Господ те търси да те тури под юргана. Ти ходиш, играеш, Той трябва да те приспи, тури те под юргана, казва: "Заспа Моето дете." Казваме: "Узря еди-кой си, изчезна." Господ казва: "Заспа Моето дете под юргана, да не върши престъпления." Защо трябва да умре? - За да не върши престъпления. - Защо трябва да спи? - За да бъде трезвен човек. Онези, които спят, са трезви в своята мисъл. Сега, ако вземем нещата буквално, при смъртта се придобива едно качество, изгубва се друго качество. При спането се придобива едно качество, губи се друго. Ние имаме едно противоречие да се разреши. А това е човекът, ти се разговаряш с него. Казвам: Моля, кажи ми една сладка дума, ти обичаш ли ме? ОБИЧАШ - какво му струва да каже "обичаш". Този човек, докато не казал, че те обича, той е свободен. Щом ти каже, че те обича, той не е свободен. Ти му държиш сметка за това. Ако този си позволи да обича другиго, аз ще му кажа: Как тъй, ти нали каза, че мене обичаш, ти нямаш право да обичаш другиго. Че туй е съвременната ваша философия, навсякъде между приятели, между мъже

и жени, между учители и ученици, навсякъде. Щом кажеш, че обичаш някого, не трябва да обичаш другиго. Питам сега: Туй противоречие откъде произтича? Да допуснем, че те обичам. Една жена подозира мъжа си, че той обича друга жена и счита, че това е престъпление. По какъв закон да е престъпление? Ако любовта е от Бога, защо, ако един мъж обича друга жена, прави престъпление? Сега как ще обясните? Влюбил се, не се свързвай в нищо. Хубаво, престъпление ли е да се не свърта вкъщи? Онова пиле, което е в черупката, не е ли вкъщи? Но един ден господарят иска това пиле да се влюби, то като излезе от яйцето, целия ден ходи, търси другите пилета. Ако майката го търси, казва: "Къде ходиш, къде миткаш?" Влюбило се. Ходи тук-там, търси другите пилета. Питам: Де е престъплението? Защо именно един мъж като залюби друга жена, на първата не й е приятно или когато една жена залюби друг мъж, защо на първия мъж не е приятно. Казвате: "Така е." Това не е философия, че е така. Аз казвам обратното: Това не е философия. - "Ама обичам го." - Защо го обичаш? Обич между двама души не може да съществува. Двама души никога не може да се обичат. Казвате: "Аз го обичам." Питам тогава: Ако това е право, че двама души могат да се обичат, защо търсят трети? Щом мъжът и жената се обичат, защо им е детето? Не се разбират, търсят трети да ги примири. Децата примиряват враждуващите. Това са хора, които не се обичат, търсят дете. То е професор. Дали двама души, които не се обичат, може да се обичат? Детето е професор, то ги учи да се обичат. Аз сега не виждам как е възможно, като не обичам някого, да влезе в ума ми противоречието, че той обича втори, трети. Може да обича когото и да е. Защото именно, като обича другите, мене да ми е така приятно, както когато казва, че мене обича. Ти казваш - обичаш еди-кого си. Аз седя и казвам, че го обичам. Че го обичам, аз зная по-добре от вас. - "Ти обичаш еди-кого си повече." - То е моя работа, повече или по-малко то е моя работа. Когато чешмата има повече вода, повече дава; когато има по-малко, по-малко дава. Малката свещ по-малко свети, голямата повече. Казвам: Къде е престъплението в любовта? Не казва: "Защо мразиш тази жена?", но казва: "Защо я обичаш?" И защо именно сега се поставя въпросът не само за мъжете, но и за жените, и за приятелите, и за учителите, навсякъде. Аз поставям общо, принципално въпроса. Не искам да кажа, че жените не разбират. И жените не го разбират, и децата не го разбират, и свещениците не го разбират, всички не разбират - този въпрос остава досега неразбран. Ние не сме го разрешили. Ти не може да разбереш философията на живота, докато има едно противоречие. Защо ти обичаш другиго? Тази е една от най-трудните задачи. Ако ти не разрешаваш твоя живот, не може да се осмисли. Може ли ти да запиташ Господа защо обичаш еди-кого си повече? Може ли да Го запиташ? Може ли волът да запита: "Защо на мене си турил рога, копита, а господаря, човека си възлюбил, всичко си дал, защо, на какво основание?" Може ли да

запита тъй волът? Може ли едно гърне да запита грънчаря защо не му дал една форма или друга, защо го гледжосал отвън или отвътре? - Не може. Но ние си позволяваме. Има причина защо е гледжосано гърнето.

Питам: На какво се дължи противоречието, вие давали ли сте си отчет? Всякога, щом се обичат двама души, ще дойде трети, затова веднага ще се роди едно противоречие. Следователно великото противоречие в живота само старостта може да разреши. Само старостта разрешава противоречията. Защо остаряват хората? За да разрешат едно от най-великите противоречия. Ако в къщата на младоженеца дойде една стара баба на 120 години, момата не подозира бабата ни най-малко, но ако дойде една млада мома като нея, тя ще каже: "Тази да си иде, друг да иде да търси, да си върви, тя някой мъж търси." Онази, младата търсила мъж, старата не търсила. Казва: "Тя търси мъж." Ами че и ти търсиш. Най-първо вие нямате доверие във вашия възлюбен. Изпитва се нашата любов. Тя да остави младата при мъжа си и цяла година да ходи, и като се върне, да се радва, че е била там. Какво ще кажете? Какво ще излезе? Тя казва: "Аз зная, мене ще изпъди, пък нея ще прибере." Въпросът остава нерешен. Ако той тебе изпъди и нея прибере, то е същото положение. Ще кажете: "Не може другояче да бъде." Тъй е, не може. Следователно не може другояче, понеже то е наше разбиране. Най-после поставям; Ако тази, младата мома, която дошла, младата булка я остави вкъщи, дава й всичкото доверие и в нейното сърце се зароди желание да го привлече, кое е онова, което заставя младият момък да измени своя ум. Какво ще допринесе, ако първата булка замени с втората булка? Сега вие взимате в изопачена форма, имате противоречие. Туй противоречие е в живота, ние разрешаваме важен въпрос: ревността в жената, ревността в мъжа, ревността в децата, братя и сестри ревнуват се вкъщи, има цял един спор. Детето казва: "По-малкото братче баща ми повече го обича." По-малката дъщеря казва: "Майка ми по-голямата сестра обича повече." Цял спор има. Майката казва: "Не, не." Защо именно сега туй подозрение? Казвам: Туй, което става в дома, става в едно религиозно, окултно общество. Навсякъде същият закон. Казвам: Те имат задача, която трябва да разрешат. Казвам: Какво трябва да правите? Трябва да остареете. Вие запитвате: "Сега какво трябва да се прави при туй, голямото противоречие?" Сега слушайте: Нося аз една торба със злато. Онзи, бедният, той нищо няма и се съблазнява от моята торба. И в него има желание, не че той обича торбата ми. Тая обич не е за торбата, но за онова, което е в торбата. Той казва: "Аз много обичам торбата." Това е залъгване. Обича онова, което е в торбата. Казвам: Как трябва да се разреши въпросът? Извади онова, което е в торбата, и го напълни с нещо друго, което струва толкоз, колкото торбата. Ако искаш да разрешиш един въпрос, съдържанието на торбата струва толкоз, колкото самата торба. Торбата струва пет лева и съдържанието струва пет лева. Щом

съдържанието ѝ е хиляди пъти повече, твоето съдържание ще произведе ревност, кражба, подозрение. Пет лева торбата, пет лева съдържанието. Изгуби се торбата, изгуби се съдържанието. Няма какво да плачеш. Отиде вече. Сега преведете този въпрос. Той се разрешава. Вие тази, втората мома, която иде, я подозирате, но представете си, че тази мома, която подозирате, за бъдеще стане ваша майка и тази ваша бъдеща майка, като е млада, тя именно, когато се влюби някой момък в дъщерята, се радва. Защо не подозира този момък, защо не подозира дъщеря си, защо не прави същото нещо с дъщеря си? Тя се радва, когато прави това. В първия случай го подозира, във втория случай защо не ревнува? Защо майката не ревнува своята дъщеря от онзи, младия момък, ами ѝ е приятно? Защо младата булка ревнува, защо майката не ревнува, че ще ѝ вземат дъщерята? Защо бащата не ревнува, че друга мома ще му вземе сина? Казвате: "Господ така наредил нещата." Ние бяхме ли там, че Господ наредил нещата? Ние казваме: "Така Господ наредил нещата." Ние бяхме ли там? Тъй както сега живеем, то е наше схващане. Казвам: Вие имате старите разбирания за живота, за морала, всичко туй. Казвате: "Той, мъжът, не трябва да вярва." Всяка жена, която излъже този мъж, жена ли е? Мъж, който една жена може да го излъже, не е мъж. И жена, която един мъж може да я излъже, не е жена. Учител, който може да бъде излъган от своите ученици, това не е учител. Един ученик, когото учителят може да излъже, не е ученик. Така аз разбирам нещата. Когато те излъжат като учител, ти не си учител. Щом те излъжат като ученик, ти не си ученик. Щом те излъжат като жена, ти не си жена. Щом те излъжат като мъж, ти не си мъж и т. н. Това са максими, с които аз си служа. Що ме лъжеш? Срещам го и казвам: Ти мене не лъжеш, но себе си лъжеш.

Та първото нещо: Не се лъжете. Ти казваш: "Еди-коя си жена се е влюбила в еди-кой си мъж." Ти се лъжеш.Той не се е влюбил в жената - в торбата, той се е влюбил в съдържанието. Той иска да задигне съдържанието, никаква любов няма още. Кажете, де се проявява любовта? Един мъж може да обича една торба само тогава, когато напълни торбата. Тогава изпразва торбата, това не е любов. Вие говорите за изпразването на торбата. Това няма никаква любов, това е кражба. Момата казва: "Да може да го пипна, много го обичам, пари ми сърцето, да може да го пипна." Въпросът се разрешава. Като го пипне, извади съдържанието. Какво остава? - Торбата остава празна. Трябва да дойде истинският да се влюби в торбата и който да напълни празната торба, той носи любовта.

Хубаво, ти си съгрешил. Що е грехът? Изпразнил е някой твоята торба.

Що е доброто? - Напълнил е някой твоята торба. Следователно, ако ти правиш добро, ти си човек, който вървиш по пътя на любовта и пълниш

празните торби. Ако ти правиш зло, ти си човек, който изваждаш съдържанието на торбите. Ти казваш: "Аз не може да го търпя, той е нетърпим." И тебе не може да те търпят. Казваш: "Не ме обича, другиго обича." Друг може да направи същото възражение, че и ти не го обичаш. Нас Господ не ни турил за стражари кой кого обича. Като срещнеш двама души да се обичат, кажи: "Аз бих желал и другите да бъдат като вас." Влюбил се мъжът ти в някоя жена, кажи си: "Да даде Господ и аз да се влюбя." Ще кажете: "Много голяма свобода." Че вие всички сте роби на влюбването. Господ ви е пратил в света да се влюбвате, нищо повече, разбирате ли? Ако ти забраняваш на едного, други на тебе ще забранят, ще кажат: "Еди-кой си ще любиш, еди-кой си няма да любиш." Но сега на някои от вас да дадем свобода. Аз ви говоря на вас. Аз съм опитвал този закон как може да се разреши тази задача. Някои ще кажат: "Това е свободна любов." Не, разбиране на живота трябва. Между вас да има разбиране. Иначе се отдалечават хората. Срещна един човек - аз съм правил опити - някой път казвам: Знаеш ли какво може да направя? Аз имам еди-колко си милиона, свършил съм няколко факултета. Всичкото уважение, кокошчици, гощавки. Казвам: Това са бабини деветини, нищо не съм свършил, в банката пет пари нямам.На втория ден всички обърнат гръб. Пак ги лъжа, играя си, аз съм по-богат, аз казвам: Имам милиони. Казал бях, че имам един милион, аз имам повече. Ще кажете, че ходя да лъжа света, аз ги лъжа, (и аз не се лъжа), пък те не се лъжат. Аз ги виждам, те искат да изпразнят моята торба. Аз казвам, че моята торба е така купена, че не се празни, моята торба е толкова тежка, че не се намерил човек на земята, който да я дигне. Сега аз искам един въпрос да го подигна. Сегашното ми положение аз не го засягам. Аз искам да кажа отде започват нашите нещастия в света. Че ние не се радваме на едно явление, което Бог произвежда. Ако Бог е произвел едно явление в сърцето на един мъж, ако Бог е произвел едно явление в сърцето на една млада мома, ако Бог е произвел едно явление в сърцето на една стара баба, на някой свещеник, ти се зарадвай за онова, хубавото, което е израснало в неговото сърце. Ти го полей отгоре. Защото не сме ние, които садим, и не се меси да корениш. Много широко трябва да схващаме, когато казва Христос: "Не съдете, за да не бъдете съдени. Не подозирайте, за да не бъдете подозирани. Не се обезверявайте в другите, за да не се обезверят във вас." Законът действува. Ако ти не вярваш в другите, и в тебе няма да вярват. Ако ти се обезверяваш в другите, и в тебе ще се обезверят. Законът е такъв. Аз съм срещал хора, мене са ми чели морал и аз съм ги слушал. Виждам го след години той е попаднал, изолирал се от обществото. Оженил се, вече пази жена си, нея извежда навън. Той я пази вкъщи. Казва: "Аз се отказах вече от суетния живот, не ме интересува", но същевременно се интересува от жена си. Слушам жената да казва: "Колко ми копнее сърцето навън да изляза, но не ме пуща." В него се роди желание да не отива в обществото, в нея има

желание да отиде, тогава де е разбирателството? Той има едни възгледи, тя има други. Той казва: "Правоверен станах, посветих живота си на Бога." Не, не. Питам тогава: Ако тебе може да те съблазни една жена, как ти може да служиш на Бога? Ако тебе може да те съблазни една кесия, пълна със злато, как може да служиш на Бога? Ако тебе може да те съблазни едно обществено положение, как може да служиш на Бога? Какво трябва да се прави? - Ще обичаш туй, което Бог обича. Че ако вие държите другия закон... Сегашните хора са нещастни по единствената причина на тази ревност. Всяка една млада жена, която може да дойде вкъщи, носи благословение. Ако тя обича мъжа ви, вашият дом ще започне да се върти. Не само една, но помнете, ако всяка година по една мома иде в дома ви, вие ще имате щастие. Лицето му ще бъде радостно и весело. После, и по един млад момък да идва всяка година. Това е същественото, ако вярвате. Ако не вярвате, този резултат не може да имате. Ако не вярвате, резултатът отиде. Трябва да се вярва. Казвате: "Как не." Казвам: Именно това е важен въпрос. Не може да се образува едно окултно общество или между хората не може да се образува едно право верую, ако няма туй, пълното разбиране. Да се радваме, когато дойде някой нов в едно общество, в едно окултно общество, религиозно общество. И тук, и в Америка като дойде някой нов, старите казват: "Този ще ни изчушка навън." Зарадвайте се. Вие го държите настрана и този човек се чуди. Де е разрешението на този въпрос. Сега да дойдем до истинската философия. Вие трябва да мислите. Той е един парещ въпрос, един от най-трудните въпроси. Изобщо в съвременния живот аз не съм срещал по-труден въпрос от този. Аз съм му дал едно разрешение на този въпрос. На вас не може да го кажа. Защото, за да ви го кажа, ти ще ми кажеш: "Я ми кажи този въпрос." Ще ти кажа: Изпрати жена си при мене. - "А!" - казва. Представете си, че аз съм мъртъв човек, какво ще крада [*в ръкописа "крам"]. Представете си, че аз нямам стомах, какво ще ям. Нямам нужда от пари, какво ще крада. Нямам нужда от жени. Вие разбирате туй, което не е. Ти може ли да ожениш една кокошка, една жаба. Чудни сте. Може ли да ожениш една кокошка, един заяк. Една мъжка жаба не може да извърши престъпление. То е немислимо. Има неща, които са немислими. Престъпления в света стават при известни условия, при известни разбирания. Но съществуват престъпления в света, дето престъплението е абсолютно невъзможно. Невъзможно е един човек, който вас ви обича, който има любов, да извърши престъпление. Невъзможно е, по никой начин аз не съм срещнал. Ако една мома е влязла в дома ви и ви обича, невъзможно е да извърши престъпление. Ако не обича, тя може да извърши хиляди престъпления. Но има ли обич, никакви престъпления не може да извърши.

Следователно въпросът е да се прояви любовта. На тази любов вие никога

не противодействувайте. Не противодействувайте на Бога. Всички нещастия в света произтичат от онзи факт, че ние противодействуваме на онова, което Бог иска да извърши в нас и в другите. Ние противодействуваме и създаваме нашето нещастие. Нашето сегашно нещастие се дължи на онова противодействие в миналото, което ние сме употребили против този, който обича. Хиляди години ние сме противодействували, противодействували. И тогава не е Бог, Който страда, ние страдаме. Та въпросът е за обичта. Аз по някой път говоря за любовта. Любовта е, която осмисля живота. Щом дойде любовта, мъртвият възкръсва, спящият става, крадецът престава да е крадец, престъпникът престава да е престъпник. Всички тия хора любовта изглажда, тя задоволява копнежите на човешките души. Там, дето всички копнежи са задоволени, престъпление не може да стане. Защото, ако една жена може да извърши едно престъпление с един мъж, тогава всичките жени вършат престъпление. Ако един мъж влезе в един дом и открадне нещо, тогава всички мъже може да откраднат. Една жена, която влиза в един дом, другата я е страх, че ще открадне мъжа ѝ. И тя го е откраднала. Онази майка, която го е родила този мъж, тя го е обичала. Тази млада мома взела този момък от майката. Майката скърби.

Аз разглеждам въпроса принципно. Ако така не разбирате, вие не може да имате разбиране. Тази душа излязла от Бога. Ако ти я отдалечаваш от Бога и Господ търпи, тогава защо, като дойде другата, и започне от тебе да го отдалечава - то е същият закон. Остави следователно, не търси любовта на хората. Второто положение: никога не търси любовта на хората. Туй е престъпление. Проявявай ти любовта. Любовта, която е вътре в тебе, ти я проявявай, ти да я знаеш. Ти не може да служиш на един закон, ако този закон не е в тебе проявен. Проявената любов в тебе опитай я във всичката пълнота. Следователно ти бъди носител на Божията Любов, ти си носител на нещо хубаво и тогава ти разбираш положението на другите хора. Тогава вие от вашите стари възгледи, от вашите стари чувствувания, които имате, не може да се освободите така лесно. Вие ще си ги имате. Аз наричам старите възгледи онези молци - отдето мине, ще пробие, онези глисти, онзи кърт - отдето мине, ще разрови градината. Ако питате защо, сега няма да се спирам. фактът е такъв. Оттук скъсал някой корен, оттам, все ще направи някаква пакост. Когато молецът стане пеперуда, прави ли престъпление? - Не. Само при известни условия престъплението е възможно. Докато е гъсеница, може да прави престъпление, но като стане пеперуда, тогава образува възможност за престъпление - ще снесе яйца. Но ще дойде един ден, когато пеперудата няма да носи яйца. Всичките пеперуди са от род, които снасят яйца. Но има други пеперуди в природата, които не снасят яйца.

Тогава всяка една мисъл у тебе, която може да произведе едно противоположно чувство, тя е пеперуда, която снася яйца. Когато тази мисъл, това чувство започне да те измъчва и те гърчи, тогава е един червей. Дотогава, докато вие имате нужда от тази копринена гъсеница, винаги ще произведе кислота [* киселина]. Докато имате желание да ви обича един мъж, вие всякога ще имате туй терзание. И докато един мъж има желание една жена да го обича, той ще има винаги терзание. Той няма право да каже: "Ти другиго няма да обичаш", нито да каже: "Ти само мене ще обичаш, не трябва да обичаш другите." Той ще я остави напълно свободна онази жена да се прояви. "Обичам те." - Казвам: Вършиш волята Божия. Казва: " Ама ти обичаш ли ме?" - За това и въпрос да не става. Щом питаш, всичко отиде. Нямам право аз да питам Господ обича ли ме. Господ е направил за мене повече, отколкото аз схващам в света. Тази любов е толкоз грандиозна, толкоз голяма, аз седя и казвам: Колко съм далече от любовта на Бога. Какво съм направил аз за Него? Какво съм направил заради Бога. Вие казвате: "Той, Учителят, няма нашата опитност, я той да се ожени, че той да види." Ако се оженя, аз ще бъда като вас. Аз съм слушал някои от вас да казват: "Я Учителят да се ожени, да го видим." Туй положение, което съществува, аз вярвам, че в света съществува едно отношение между хората, но този социален обичай, който сега съществува, той е от скоро време. Женитбата е отпосле установена. Туй положение не е Божествено отношение на душите. Да обичам една душа, да живея с нея, да служа за нейния прогрес, за нейното повдигане, да ме радват всичките нейни прояви, това е Божествен вътрешен импулс, който отначало съществува - Божествената женитба. Ревността, това е нещо останало от грехопадането насам. Като разглеждам този въпрос, той е един въпрос, ако вие не го разрешите, вие не може да имате едно духовно схващане, едно разбиране за любовта. Някой път гледам децата, мене ме интересуват онези прояви, психологическите търся. Аз съм срещал деца, които са чисти, но някое малко детенце, момиченце, като го стиснеш, то те погледне, още малко дете, но в него проникнала идеята, атавистическа идея, то си оттегля ръката, знае това дете, гледа те - какви са твоите намерения. Казва: "От кои си, от които пълнят торбите или от които празнят? Аз имам много малко в торбата си." Мене ме учуди веднъж една случка. Дават на мене цветя. Аз не обичам късани цветя и ги давам на едно момиченце. Казва: "Аз съм малко момиче, дай ги на друг, на това цвете аз не може да дам живот, не може да го родя. Откъснали са го преждевременно, нека седи за тебе, ти си доста възрастен."

Питам: Само този ли е начинът, по който може да живееш? Мислиш ли, че само този начин съществува в природата, по който може да живееш за образуването на семейство? - Не, съществува и друг начин, много по-възвишен и благороден, за който вие даже не сте сънували. Съществуват

отношения много по-възвишени, по-благородни отношения, отколкото сега в света. И в една нова култура, ако ние не изменим своите бъдещи възгледи, ние ще имаме едно общество построено и злото ще се ражда още вкъщи. Защото онази жена, която подозира своя мъж, психологически къде е опасността, тия престъпления тя ги всажда в месцето, в умовете на своите деца. Онзи баща, който подозира своята жена в престъпление, той всажда всичко туй в ума, заразява ума си, дома си. Ние се заразяваме едни други. Влезли сте в обществото, имате задни цели. Ние се заразяваме едни други.

Та казвам: Бог изисква от нас да бъдем като Него. Че имаме в Евангелието онзи пример: когато дойде онази, голямата грешница и започна да целува нозете Христови, онзи философски гледа и си мисли: "Този е пророк, Той е свят човек, но как Му е приятно да Му целуват нозете жените." Христос се обръща към него и казва: "Аз дойдох в къщата ти, но ти не Ми даде вода да си измия краката, според обичая не Ме целуна. На тази грешница греховете ѝ се прощават. Тя целува, за да ѝ се простят греховете. Каквото тя направи, ще се похвалява нейната постъпка, пък твоята постъпка ще каже: "Горко на този фарисей." Та казвам: Ако вие подозирате, не сте ли вие в положението на онзи фарисей, който подозира Христа, че една млада жена Му целува краката. Питам тогава: Де е вашето благородство? Тогава Той ще се обърне, ще каже: "Аз дойдох в къщата ти, ти целувание не Ми даде и вода за краката Ми не даде, а тя целува и нейните грехове се прощават."

Казвам сега: Всяка жена, която влезе в един дом, трябва да желае щастието на този дом. Всеки мъж, който влезе в един дом, трябва да желае щастието на този дом, да бъде предвидлив. Всеки ученик, който влезе в един клас, трябва да желае щастието на този клас. И всеки учител, който влезе в това училище, трябва да желае щастието на това училище. Това трябва да бъде вътрешен импулс. Вие всички остарявате по единствената причина да се освободите от вашата глупава ревност, от вашето глупаво подозрение, да се освободите от вашето глупаво безверие и безбожие. И за да се подмладите сега в света, трябва да имате нови идеи. При тия разбирания другояче не може. Сега слънцето изгря, да направим гимнастиката. 6ч. и 20 мин.

Започнахме след упражненията, в 7 ч. и 20 мин.

Ще започнем оттам, дето спряхме. Новото в живота не изключва старото и старото не изключва новото. Аз говоря за онзи непреривен процес в природата. Когато говоря за новите разбирания на любовта, за оня непреривен процес, ни най-малко не изключвам вашите стари

разбирания. Ревността произтича от онзи факт, че има нещо, което не достига. Любовта, която се превръща в ревност, има нещо, което не й достига. Ревност, която се превръща в любов, има нещо, което й достига. Сега моето желание е вашата ревност да се превърне в любов, а не любовта ви да се превърне в ревност. Защото в ревността ти си слаб. Онзи, когото подозираш, ти го поставяш по-долу от себе си. Като дете ти го подозираш, казваш: "Може да направи някое престъпление." За разумното дете майката никога не се безпокои, майката се безпокои за своето неразумно дете. Когото ти любиш, ти никога не може да се съмняваш в него. Любовта изключва всякакво съмнение. Любов, която съдържа най-малкото подозрение, съмнение, това е любов, която й липсва нещо. Ние казваме: "Това са новите схващания, новите тежнения в природата." Ние не може да кажем, че сме достигнали до върха. Има нещо, което липсва. Следователно това, което липсва, то е Божественото, то трябва да дойде. То няма изключение. Ако направим един опит, ще видим, че всичките качества, които животните имат, и човек ги има, но човек има нещо плюс. Каква грамадна разлика има между човешкия нос и тоя на животните. Каква грамадна разлика между устата на животните и тая на човека. И животните имат очи, но каква грамадна разлика между техните очи и тия на човека. И животните имат чело, едно малко челце, но челото на човека е голямо. Често хората попадат в процесите, които съществуват в животните. Ревността е качество на животинското царство, то е преграда, то е на мястото си, не го изключвам. Но ако човек не разбере ревността и внесе онзи закон, който съществува в нея, тази ревност ще го съсипе. Защото онзи, когото ти обичаш, за да не ти го отнемат, ти го ревнуваш. После идат подозрението, безверието, омразата и най-после дойде ревността, ще го намразиш. Защо? След като го намразиш, ти какво ще постигнеш? Ти сам ще се разрушиш. Омразата разрушава, неверието разрушава. Затова трябва да изхвърлите неверието, съмнението. Всичките отрицателни качества разрушават. Отначало не е така, но крайният резултат е разсипването. Сега ще кажете, че нямате ревност, говори за любовта. Любовта как ще я разберете? Вие трябва да престанете да мислите, че сте жени. Похвалявам ви, че сте мъж, похвалявам ви, че сте деца, похвалявам ви, че сте ученици и ученички. Но има нещо по-високо от това. Следователно трябва да дойдем в това положение: като ученик - учиш ли се добре, като учител - преподаваш ли добре, като майка - гледаш ли добре децата си, като възлюбена - обичаш ли възлюбения си? Щом всеки ден ти го подозираш, ти в ума си държиш най-нечисти работи, де е твоят възлюбен? Ти си го оцапал. Туй безверие влиза във всички религиозни общества. Казваш: "Той, Господ, ме забрави, може би е занят." Ние на Бога приписваме нашите слабости. Ти като приписваш твои качества и слабости на твоя Бог, тогава какво остава от тебе?

Та именно ние се намираме в една епоха, когато трябва да пречистим своите възгледи, да започнем от най-ниското стъпало, всичко туй да се пречисти. Ревността съществува в дома, в религиозното общество, навсякъде съществува. Защо се гонят религиите? - От ревност. Една жена гони друга жена заради мъжа си. Едно религиозно общество гони друго общество - пак същият закон. Казвате: "Как ще се оправи светът?" Светът ще се оправи, когато разберем отношението на любовта. В любовта не трябва да има никаква ревност. Ревността произтича от любовта, любовта може да роди ревност, но ревността никога не може да роди любов. Вярата може да роди безверие, но безверието никога не може да роди вярата. И тогава в света кой може да краде? Що е кражбата в света? Кражба е да вземеш това, което не ти трябва. И най-поел е вие не разбирате живота. Вие мислите за един мъж, втори, трети. Твоят мъж може да е нокътът на този, големия човек. Ти обичаш само нокътя му. Той може да е малкият пръст или големият, ти още не знаеш какво нещо е мъжът. Онзи мъж, който може да те набие, минава за твой мъж. Това е бомба, която се пръска.

Именно като се спирам върху този предмет, аз искам умовете ви да бъдат свободни. Казвате: "Ние сме женени." Мене ни най-малко не ме интересува, че вие сте женени. Кой за кого се жени, мене не ме интересува. Кой мъж има коя жена, и това не ме интересува. Ти си взел нещо, което не е твое. Че не е твоя тази жена, която мислиш, че е твоя със закон установена. Няма да се минат 20 години, ще дойдат да я вземат и ще си заминат. Не е твое туй, което ревнуваш. Ти плачеш. Разправяше ми една българка, тя е сега тука, не повече от 60 години заминава мъжът й за оня свят. Тя му казвала: "Ти като идеш в оня свят, ще ми съобщиш", весела е тя. Нейният мъж се нарича Пенко. Смее се тя. Казва: "Умря нашият Пенко, чакам да ми се яви, да ми каже какво има на оня свят. Сънувам един сън, иде Пенко весел и казвам: Как е на оня свят? - "Както на този свят." Та му разправям какво трябва да направя да ме вzема, че скоро да ида при него. - "Не, не - казва - аз като тебе не бързам, ти ще седиш на този свят." Иде по едно време една жена, много красива, хвана моя Пенко и казва: "Този мъж не е твой, той е мой." Аз държа Пенко, тя го взе и си замина." Тази българка ми разправяше своята опитност. Значи Пенко има друга. Аз представям една реална опитност. Тя ме пита: "На оня свят имат ли такива отношения?" Казвам: Имат, разбира се. Вие разбирате изопачено нещата. Има потреба от любов. Любовта в другия свят съществува. Под "друг свят" разбираме повиеше съзнание.

Сега да обясня. Сега ще се отвлека малко. Представете си следния закон за ревността. Представете си два коня седят на едно място, хубаво охранени, имат съзнание, че те са влюбени. Но представете си, че не могат да се

влюбят в себе си, но един кон се влюби в един човек. Като се влюби в човека, какво ще стане? Онзи, в когото се влюбил, се качва на гърба му, туря гема да го язди. И двата коня се влюбят в един човек. Но този човек не може на двата коня да язди, втория води отзад. Питам: Кой печели? След като го язди 20-30 километра, влюбеният какво ще каже? След като се умори той, ще започне да разбира несъстоятелността на тази теория. Не е ли по-хубаво този човек да се влюби в други кон? Ако ти си конят, няма ли да пожелаеш да слезе от гърба ти и да се качи на друг? В реда на нещата е. Казвам: Вие сега нямате ясна представа. Онзи, който те е залюбил, ще се качи на гърба ти. Когото ти залюбиш, ще се качиш на гърба му. Ако не разбираш този закон, това не е любов още. След като седи дълго време на гърба ти, ти ще разбереш последствията от ревността, че една жена трябва да обича само един мъж. Ще видиш, че тази теория не е права. Аз разбирам в любовта да няма никаква вътрешна измяна. Туй разбирам любов. Любовта трябва да остане като една постоянна сила в света, която няма нито промяна, нито измяна. Тя е еднаква във всичките отношения, защото целта на любовта е да даде живот.

Сега питам, в дадения случай богатият, това е мъжът, сиромахът, това е жената. Тогава питате защо една жена обича един мъж. Защото е сиромахкиня. Защо мъжът обича една жена? Защото и той има къде да вложи капитала си. Сега вие не разбирате сиромашията. Без сиромашията вие крачка напред не може да направите. Всяко движение се дължи на сиромашията. Всеки застой се дължи само на богатството. Следователно, ако искате вие да бъдете човек умен, вие трябва да бъдете сиромах. Вие като богат човек никога не може да минете. Вие ще бъдете натоварено животно и ще мислите само за товара си, който е на гърба ви. Христос казва: "Богатите не може да наследят Царството Божие." Царството Божие няма нужда от богати хора, няма нужда от хора, които не прогресират. Тогава вие с вашите възгледи, които имате сега, ако влезете в оня свят, какво ще направите? Вие ще обичате, ще внесете една болест. Аз съм влизал в някоя къща, като влизам, виждам, че жена му е грозна, остаряла, като вляза, мъжът не обръща внимание, казва: "Може да поговориш малко с жена ми." Като е млада жена му, не оставя погледа си, гледа ме дали хвърлям поглед към нея. Той я погледна и казва: "Да внимаваш, аз те наблюдавам." Аз седя и гледам на тази работа, несъзнателно човекът го прави, човекът не съзнава. В подсъзнанието прави това. Аз казвам: Не бой се, аз от твоята жена не се интересувам, имам по-красива. Защото твоята жена е последната, която бих взел. Той няма още разбиране за жена си. Една жена, която имаш и може да увлече един мъж, това не е жена. И мъж, който може да се увлече от една жена, не е мъж. Не може, понеже умът не може да се превърне.

Помнете едно нещо в света. Имате разни теории, че мъжът може да стане жена и жената може да стане мъж. Така се говори, но в природата съществува един установен порядък на нещата. Умът не може да стане сърце и сърцето не може да стане ум. Умът винаги остава ум и сърцето винаги остава сърце. Жената, която функционира в природата, всякога си остава жена, която ще функционира. Като необходимост природата я пази като зеницата на окото си. Мъжът, и той остава мъж, тя го пази като скъпоценен камък. Когато те престават да функционират, тогава стават мъже и жени, учени и прости, всичко това са външни изменения, както сянката може да стане малка и голяма, да се проточи. То е все сянка. Не е реалността, която се прехвърля в сянка. Ако говорим, че не може да се измени, подразбираме нейната реалност. Когато говорим за сенките, които тази жена може да направи, жената може да вземе и една мъжка форма. И.мъжът може да вземе една женска форма. Но мъжът в женската форма си остава мъж и жената в мъжката форма си остава жена. Много мъже има, които сте жени, има и жени, които сте мъже, нищо женствено нямат. Аз не подразбирам вас. Казвам, при новата обстановка, при новите разбирания на живота, ако не разберете новите тежнения, вие не може да разберете новата култура, няма да може да приложите един метод. Тогава ще имате стари разбирания, ще имате стари последствия, неприятности, болести, страдания, безверие, ще се оплаквате и ще кажете: "Защо Господ създаде света така?" Този свят, както сега съществува, той е един изопачен свят на нашето съзнание.

Та казвам, не че свободна любов трябва, като дойде някой вкъщи да отвлече жена ви, не че той има право да я отвлече, да я лъже - не, това е подлост. Ако обича жена ти, да каже: "Аз обичам жена ти, много ми харесва." И вие трябва да се зарадвате, че обича жена ви, намира нещо хубаво. Ако нея обича, горко ви на вас. Вие ще кажете: "Как тъй!" Вие ще кажете: "Нямате право да я обичате." Неразбиране е това. То значи, ти затвориш жена си вкъщи ида кажеш: "Ти нямаш право да те огрява слънцето." Един човек, който не е обичан, той ще мяза на едно увехнало цвете, както цветята, които не са огрявани от слънцето. Човек, като го изолираме от Божията Любов, става хилав, повяхва, обезмисля се животът, хиляди разочарования идат. Жената казва, не си струва да живее, иска да умре. Няма никакъв успех, никакъв проспект в живота. "От децата нищо не придобих, от мъжа нищо не придобих, от приятелите, от обществото", животът се обезмисля. То е криво разбиране на живота.

Затуй именно в обществото трябва да бъдем носители на любовта. Някой път могат да ви обвинят, че много свободна любов имате. Свободна е нашата любов. Ако кажете, че нашата любов не е свободна, вие не говорите истината. На кого не е свободна любовта. Нашата любов е толкова

свободна, че никога не се развращава и ние сме толкова свободни, че никому зло не правим. Нашата любов е такава, че дето влезем, мир носим. Нашата любов е такава, че ревност не внасяме. Казвате: "Че и ние така живеем." Ако така живеете, няма какво да се ревнувате. Ако ти ревнуваш, това е старото учение. Ако се обезверяваш, това е старото учение. Казвам: За да съществува каквато и да е любов между двама души от два противоположни полюса, трябва да влязат два Божествени лъча. Между мъжа и жената не може да се зароди истинска любов. Жената е полюс на живота и мъжът е друг полюс. Ако през женския полюс на живота не е проникнал един Божествен лъч и ако през мъжкия полюс не е проникнал Божествен лъч, не може да се образува никаква любов. Ако може да проникне за бъдеще, тогава централната точка вътре е Бог. Туй е поляризиране вече. При това поляризиране се явява една любов, на която ти не трябва да противодействуваш. Ако противодействуваш, непременно ще те сполети смърт. Аз съм срещал цяла една статистика имена на жени, които подозирали мъжете си, тя непременно ще умре по-рано от мъжа си. И мъж, който подозира жена си, той непременно ще умре преди жена си. Ако той не подозира, той ще остане жив. Ако мъжът умре по-рано, той е подозирал жена си. Жена, която умира по-рано, тя е подозирала мъжа си. Ако и двамата не са се подозирали, те може да живеят до 120 години. Това е моята статистика. Казвате: "Докажи." Може да ви докажа, може да проверите. Любовта изобщо продължава живота. Ти имаш едно разположение, вярвай в Бога. Ако ти вярваш в Бога, в тази душа, един мъж като дойде в една къща, ти не се съмнявай. Той може да има изкушение, той се бори, чакай да го видиш. Той влезе в една къща, казва: "Хубава е тази жена, да я имам, да я задигна." Иде му наум и казва: "Туй е човешко." После мисли: "Тъй да я задигна, да я отвлеча." - Не, не, ти го остави, не го считай за грях. Нали имате пример от гръцката история, дойде някой си гостенин, задигна тази, красивата Елена и 10 години се води война за една жена. Ти не се смущавай, ти остани, чакай да видиш Господ как ще работи. Господ казва: "Не се спирай, аз ще ти дам по-хубава жена." Също така и на жената казва: "Недей, да не направиш това, аз ще ти дам по-добър мъж." Господ я учи. Като разбере, ще остави своето благоразположение. Ако ти се намесиш в тази работа, ти ще влошиш работата, ще стане тъй, както ти мислиш - мъжът ти ще иде с нея. Тя задигне мъжа. Утре ще задигнат нейния мъж от нея, най-после след десет години десет жени са го задигнали. Един мъж, когото задига една жена, той е една овца, която задига един вълк.

Онези, които сте със стари възгледи, вие внасяте една отрова в ума на младите. Аз съм слушал стари баби: "Ти му дръж хубаво гема, не го оставяй да хойка, като го оставиш, отиде." И тя държи гема. Другата майка казва на сина: "Ти й дръж гема, не я оставяй да ходи." И той държи гема.

Че коне ли са това? Ако аз се оженя, за да държа гема на една жена, тогава аз се отказвам. В туй отношение отношенията между животните са много по-правилни, отколкото отношенията между хората. Две птици не се ревнуват. Ревнуват се в един период. Оттам насетне живеят съвсем свободно. Когато у хората това не е така. Някой път някой човек не е виноват. Ревността е ужасно нещо. Влиза той облечен с редингот, с цилиндър, веднага коленичи и гледа под кревата, търси някой мъж, забрави цилиндъра, навежда се под кревата, отваря долапите тук-там, казва: "Къде го скри?" - няма никой. Тук имаше една рускиня, която мъжът й завързваше с верига вечерно време и като стане сутринта, я пита: "Къде си ходила тази вечер?" То е вече патологично, болезнено чувство. Един факт е това, тя сама разправяше. Сега тия болезнени отношения влизат в религиозния живот. Казват: "Тъй върви, няма любов, лицемерим." Не се занимавай с лицемерието на хората. Не се занимавай с кривите вярвания на хората. Ние света никак няма да го оправим по този начин. Може така да е, ще дойдат тези мисли, може да дойдат тия изкушения, не казвам, че сте виновати, стойте на мястото си, имайте една велика идея във вашия ум. В моя ум, когато се намеря в най-голям мрак, в мене седи идеята: В мрака ще се прояви Бог. Когато дойде ревността, казвам: В ревността е скрит Бог. Той ще разреши този въпрос. Сега разглеждам въпроса от миналото и казвам: Някой път той е ревнив, не го съдя. Казвам: Ако аз съм на неговото място, как ще постъпя? Ако съм с неговото разбиране, ще постъпя, както той постъпва. И той има право. Тогава аз гледам онези неща, които изключват ревността. Ако жена му е красива, угледна, с едно пипване цял скандал може да стане. Ако неговата жена е на умиране, разболяла се, вляза като виден лекар, млад, мъжът казва: "Вижте пулса." Защо той не ревнува жена си? Аз пипам пулса, хващам челото, турям си ръката на гърдите - нищо не казва. Другояче ако си туря ръката на гърдите, когато е здрава, ще направи въпрос. Когато е болна, като лекар бутна тук-там, не може да се яви в мене лоша мисъл. Казвам: Здрава е, гърдите са здрави. Бутна по хълбока, казвам: И тук е здрава. При туй състояние той знае, той е уверен, че когато е на умиране жена му, не може да влезе една извратена мисъл, той вярва, че всяко мое пипане носи живот. Казвам: Такава вяра трябва да имаме, когато нашите жени са здрави. Ние вярваме, когато са болни; когато са здрави - не. В този случай болестта е едно здравословно състояние и здравето е едно болезнено състояние. Ако в моето верую аз като вярвам в Бога, подозирам всички, това е патологично състояние. Когато се обезверя в Бога, а вярвам във всички, тогава съм на правата страна. Това е здравословно състояние. Когато вярвам в Бога, а подозирам всички хора, това никаква вяра не е. Че може мъжът другояче да погледне дали има грях. Трябва да се определи какво нещо е грях. Грехът е туй, което умъртвява човека, което спира неговия развой, спира светлината на неговия ум, спира проявата на неговото сърце, спира проявата на неговата

воля. Това е грях. Грях е това, което заробва твоя ум, сърце и воля. Всяко нещо, което не спира твоя ум, твоето сърце и твоята воля, това е едно добро. Това е благо. Така трябва да разбирате.

Та казвам: Трябва да се образува една атмосфера в новия обществен живот, всеки от вас ще бъде един прозорец. Ако вие не станете хубави прозорци с кепенци, питам, ако вие не сте ново здание и не сте прозорец, какъв смисъл има? Каква полза ще принесете? Казвате: "Да обичаме Господа." Аз за да обичам Господа, трябва да бъда отворен прозорец, да може Божията Любов да влезе в света да се прояви. Искам през всички хора Божията Любов да се проявява. Затова именно искам да се прояви Божията Любов, и да не може да се яви съмнение. И то е в реда на нещата. Сега има начин как трябва да се освободите. Аз не зная как вие се освобождавате от ревността. Вие казвате: "Като прегори, като остарее." Туй не е разрешение, природата така не разрешава. Като се подмладиш утре, пак се повтори въпросът. Всичките светии са се изпитвали така. Знаете ли какъв ще бъде изпитът на един светия? Когато един светия минава своя последен изпит, Бог му туря в света най-красивата жена и мома да му говорят най-сладки думи, най-хубав език, да види какво мисли. Ако той се поколебае в една мисъл, всичко ще рухне, ще падне и ще започне пак да пъпли отдолу нагоре. Всичките светии в този случай стават слуги на тази мома, на онази. Той стане последен, казва: "Какво искаш?" Готов е за всяка услуга. Тази го целуне, онази го целуне, той благодари, че са го целунали. Казва: "Да бъде, Господи, Твоята воля!" Че как стават хората светии? Вие сте чудни. Тя като го целуне, той благодари на Бога, че Бог го е целунал чрез нея. Светията казва: "Благодаря ти, Господи, за голямото добро, аз бях един грешен човек, но Ти отне моите грехове." Тази, красивата мома като го целуне, всяка мома, която целуне светията, тя ще го освободи от един голям грях. Колкото моми го целунат, той изведнъж ще се освободи, той ще ги целуне, ще види, че във всички живее Господ. Той ще благодари, че ги е изпратил Господ да го обичат, да го подигнат. Ако той каже: "Да се махнеш оттука, ти ме съблазняваш", тогава той е паднал. Казвам: Ще ти прати Господ такива моми, които не са целували друг мъж. Ще дойде някоя сестра и ще каже: "Чакай да те целуна." Но ще дойде да ме целуне, която не е целувала никого. Тази, която е ходила по други мъже, иска да ме изкушава. Тя ще ме опетни, аз трябва да я лекувам. Тогава аз съм, който трябва да я целуна, не тя. Тя няма право да каже: "Дай да те целуна." Тя като дойде, аз ще я целуна, за да я спася.

Аз ви говоря на вас и мисля, че ме разбирате. Много майки не искат да се говори истината, казват: "Грешно е да се разправя." Грешно е да се говори, а не е грешно да се прави. Но аз предпочитам да се говори за грешните работи, отколкото да се правят. Ако ми поставите една дилема да избера

една от двете злини, аз ще предпочета да говоря, отколкото да ги правя. Ако дойде сам да си избера, нито едното, нито другото ще избера. Казвам: В този свят не може без зло. Трябва малкото зло да дойде в света. Не мислете, че няма да дойде. Всичките изпитания, всичките изкушения ще дойдат. Туй, което човек никога не е сънувал, ще дойде до главата. Трябва да се приготви за всичките изпитания, за всичките изкушения, няма да остане един грях, който да не похлопа на вратата ти, но няма да остане и един приятел, който да не похлопа на вратата ти. Ще похлопа, ти трябва да бъдеш умен, трябва да бъдеш мъдър, да знаеш как да постъпиш в дадения случай. В туй седи онова дълбоко мистично вътрешно разбиране.

Та казва Писанието: "Онези, които чуят гласа Му, ще оживеят." Човек, който чуе гласа на любовта, той ще оживее. Може да приведа ред примери. Дето има любов, има и оживяване; дето няма любов, има умиране. Всякога, ако на онзи, когото вие обичате, поставите ръката си, той ще оживее, той ще се върне, ще внесете живот в него. Казвам: В едно общество хората така трябва да се обичат. Не само едно общество, но всички хора ако се обичаха, ако между хората нямаше злоба, хората биха живели един чист и щастлив живот. Казвам: Мисълта, която трябва да остане във вас, коя е? Вие искате да служите на Бога. Хубаво. Но Бог е Едно Същество, на Което трябва да разбираме Неговата воля, Неговите мисли. Бог по нашему няма да тръгне никога. Ние трябва да тръгнем по Неговия ум, понеже Той е съвършен. Той не може да тръгне по нашия ум. Грънчарят не може да тръгне по ума на своите гърнета. - "Как тъй не може?" - Този грънчар след като направи едно гърне, той определя неговото положение. Той му е дал най-почтеното място на гърнето. Бог, Който те е създал, Той ти е дал едно място. Ако ти можеш да разбираш Неговия закон, ако ти можеш да постигнеш туй, което Бог е намислил за тебе, ти ще бъдеш по-щастлив, отколкото сега.

Другото положение, вие казвате: "Ние сега сме грешни." Оставете вашите погрешки. Какво сте направили? Пишете вие на български, че напишете някъде "е просто" вместо "е двойно". Какъв грях има?На български нещо може да е с "е просто" или с "е двойно", не играе голяма роля. На български не си турил "ер голям" накрая. Или на английски не си написал някоя буква. Англичаните са много претенциозни, и те имат много букви излишни. Туй е правото, нещата трябва да бъдат такива по форма. Един човек трябва да знае езика. Ако някой път той се отказва да пише правилно, понеже няма памет, той е слаб. Трябва да видиш, че англичаните, които са толкова претенциозни, те много време губят за правописанието. Всички техни големи учени имат големи речници, обръща речника, губи времето си. Като пишат, най-много време изхабяват, още умът им не е дошъл да поправят. Виждат, че ако направят

езика си фонетичен, ще дойдат други злини, по-лоши. Един англичанин развива своята памет. Той сричa думите, кажеш думата, трябва да я сречеш.

Казвам: Сега вас ви учат да сричате любовта - Л Ю.

Първата буква е написана от прави линии, пречупена линия. Любовта започва с онова велико правило, което е мярка на всички неща. Тази мярка е пречупена, образува се в български език Л - стремеж в любовта нагоре. После единицата и нулата. Туй, което нищо не струва, за него любовта казва: "Дайте го това, което нищо не струва, да го направя аз нещо." После казва: "На туй, което е нищо, аз ще му дам една цена" - б, туря байраче; на туй, което нищо не показва, туря единицата и тя приема, това е кръгът, който е разделен - В, с "ер голям" или с "ер малък" се пише? - Ь. Любовта значи: ти трябва да пречупиш закона. Онази мярка, с която мериш всички неща, от нея ще направиш нещо - Л, туй, което не дава нищо, него ще вземеш, ще съединиш и ще го туриш - Ю. И на б-то отгоре ще туриш една единица, един знак - любовта трябва да расте. Тази любов винаги трябва да бъде свързана с първия принцип -1-цата. Да знаеш, че любовта трябва да расте. Този знак, който наричаме материален знак - ω, това е вече растене нагоре, а в парахода това е котва. Но в природата ти обръщаш този процес. В-то трябва да го туриш при човешките очи SB-1932-vs-4.png . Следователно любовта, В-то в любовта разбира, че очите трябва да бъдат отворени. В-то значи: трябва да разбираш любовта. Сега хората като пишат любовта, затворена е тази любов. Трябва да се отвори, да се обърне надолу, да мяза на чаша, която се излива.

Ако ти не разбираш този закон на изливането, ако от себе си ти не може да даваш, това не е любов. Трябва да излезеш от човешкото разбиране. Любовта не позволява никакъв морал. Тя сама за себе си е морал. Щом туриш правила и закони, ти попадаш в един свят на ограничения, ти ще извършиш грях. Влезеш ли в любовта, никакъв закон няма да признаваш. Онзи закон, който тя признава, и ти ще признаваш. Ще пречупиш тази линия Λ , ще направиш само един вечен стремеж към Бога. Тия, двете линии ще имат един стремеж Λ. Л-то е стремеж към туй, вечното. След това, това, което е обезсмислено в себе си, дето казват, че то е нищо. Нищо при известни условия, а при други нещо. Аз ви казвам, може да направим един опит, много малък опит. Вземете едно момиче, което е грозно, черно. Туй момиче в 4-5 години може да го направите много красиво. Внесете любовта и веднага ще се изменят чертите. В любовта има всичките условия за козметика. Дотогава, докато човек люби, той ходи прав. Щом изгуби любовта, той започва да се прегърбва настрана, започва да куца. Ако искате да не остарявате, любете. Щом изгубите любовта, старостта ще

дойде. Обезверяваш се в този, в онзи, в себе си, в Бога, най-после замязаш на една въпросителна, на една удивителна.

Та казвам: Новите тежнения в новата култура, която иде. Вие не трябва да отивате в природата с вашите стари чували, ще се съдерат. Всеки един от вас трябва да има един нов чувал. Вие не може да идете при изворите на новата култура с вашите стари стомни. Краката ви не може да стъпят там. С една нова стомна ще идете, ще я напълните с вода. Вие не може да разберете Божиите пътища със сегашния ваш ум. Мислиш, че ако твоята жена е спънка на твоя ум, ти ще разбереш Бога? Мислиш, че Бог ще има вяра в тебе, ако ти нямаш вяра в жена си, ако ти нямаш вяра в слугата си, ако ти нямаш вяра в никого? Ти ще имаш вяра и в жена си, ще имаш вяра и в децата си, и в мечката, и във вълка, и в растенията, във всичко ще имаш вяра. Само когато имаш вяра във всички, тогава ще разбереш Бога. Не разбираш вятъра, не може да разбереш Бога; не разбираш водата, не може да разбереш Бога. Онази мечка защо изяла някого, как ще разберете? Аз съм привеждал този пример: някого, когото било страх от мечка, вижда го една мечка и го задига. Той болен от треска, тресе го, носи го една голяма мечка. Овчарят като видял, че мечката носи човек, избягал. Тя го занесла в колибата му, турила го на постелката, носи трева, храсти, постила му и излиза. По едно време се връща овчарят, гледа, че след като заминала мечката, онзи оздравял, треската го напуснала. Мислиш, че ако в тебе ревността дойде, ако разбереш вътрешния смисъл, ще разбереш, че омразата е една сянка. Питам се, имам ли право да ревнувам някого. Имам ли право да мразя някого, че той обичал друг? Защо именно любовта у едного ще породи омраза у друг. Вие казвате: "Онзи, който живее един добър живот, Господ го обича." То е лъжливо заключение. Ние така по човешки мислим. Бога и праведни, и грешни еднакво обича. Различието е, че отношението на праведните към Бога не е такова, както отношението на грешните. Праведният оценява Божията Любов, грешният не я оценява. Господ на грешника гледа като на един праведник, но похвалява праведника, че проявява Неговата Любов както Той, същевременно съжалява, че грешникът не проявява Неговата Любов както Той. Но Той не се изменя. В Бога няма да се яви омраза, че някой греши. В Бога няма омраза. Аз имам едно изречение, което казва: "Бог не е Бог на омразата, но е Бог на любовта." Ако ние мислим, че Бог обича едного, защото е праведен, то не е право съвсем. Бог има един Свой живот. Не сме ние, които може да дадем тон на Неговия живот. Той има един самостоятелен живот, който се проявява. Ние сме повикани като гости да участвуваме в Неговия живот, да вземем място, да вземем участие в Неговия живот, в който няма никакво противоречие. Ако някой път си позволим да внесем някаква дисхармония, веднага ще бъдем изключени навън от този кръг на онази, вечната радост и ще дойдем на нашия кръг, който сме създали, и ще

страдаме. Ние питаме защо Господ създаде света така. Защо ние искаме да дадем едно ново направление на Божията мисъл? Туй става несъзнателно, то е колективна проява. Няма да се спирам върху психологическите причини, понеже някой път, като се обяснява грехът, ти ще научиш човека да греши.

За пример един англичанин бил при един италианец в Италия. Италианецът тика един револвер в устата, да се самоубие, изважда го, пак го туря. Отива англичанинът при него и го пита: "Господине, защо искате да се самоубиете?" - "Беден съм, имам да давам." - "Колко ти трябват?" Изважда, дава му един чек, колкото пари му трябват. Казва: "Дай револвера, така не се самоубива", туря го в устата си и му показва. Казвам: Първото на англичанина е много право, но второто не е. Казва: "Като тебе страхливец." Питам: Той като се самоубива, какъв пример му дава? То е един характер на англичанина. Той е хладнокръвен, държи си сметката. Ако умреш при него. той никак не се смущава. Има един пример. Двама приятели ядат заедно. Единият умира и другият продължава да яде. Отива келнерът да плати и той казва: "Последното блюдо той не можа да изяде, ще го извадите из сметката." След като се нахяде, тогава ще види какво е станало.

Не трябва да се смущаваме в живота си от ония, малките приключения, които може да дойдат. Сега по някой път вие мислите тъй: "Защо е умрял ? " Аз може да ви кажа защо е умрял. Аз може да ви обясня положително защо някой заминава за другия свят. Но питам: Вие какво право имате да ограничавате някого, че е заминал за другия свят. Може да ви е мъчно. И на онзи, който заминава, и на него може да му е мъчно, но и ти ще отидеш там, дето той отива. Сега аз не казвам да не ви е мъчно, но казвам: С нашите страдания, с нашите плачове ни най-малко не могат да се решат противоречията. Не може да се утешим. Ако кажа, че така е волята Божия, ако Бог живее в мене, аз имам един начин за разговаряне с умрелите, по съвсем друг начин, не тъй, както ясновидците се разговарят. Аз не ги търся да ги видя, нито пиша фермани, знам му телефона, повикам го, но имам начин. Някой път идва някой и казвам: Жена ти е тук на земята, обичаш ли я, можеш ли да направиш нещо? Казва: "Остави, нека се жени, кажете й на нея, нищо не искам, не ме интересува." Друг казва: "Да се не жени, че й смазвам главата, да не бута друг мъж." Ревнив е още. Казва: "Хубаво й кажи." По някой път на умрелите казвам: Аз не се занимавам с тези работи. Може ли да й бъда в услуга? По някой път идват и те са много находчиви. Щом усетят, че си религиозен, всеки хлопа. Този хлопа на жена му да кажа, на децата му да кажа това, да не кажеш, ако речеш да им служиш, ще те направят лош. Онези, напредналите души никога не умират. Една душа след като напусне земята, тя влиза в друго тяло. Ще

дойде пак този, който е заминал, ще каже: "Аз заминах, но съм същият." И ти почваш да разправяш колко си нещастен. Той казва: "Къде е мъжът ви?" А той е сам. Той се усмихне. Ти се чудиш: "Защо се смееш?" Той казва: "Няма нищо, ще оживее." Той е мъжът, но се смее. Сега вие имате такива, на които мъжете са заминали и казвате: "Чуждият мъж дойде." Пък той е същият мъж, само че те не искат да дигат скандал. Умрелите имат много начини за посещение, само че те са толкова благоразумни, че никога няма да ви кажат, че е той. Те са живи, на земята живеят. Може да ви кажа номера на заминалия, но вие ще ги смущавате. Аз на мнозина приятели казвам, че зная номера на заминалия. -"Кажете ни." - Привидна е смъртта. Тия неща може да разбирате, може да не разбирате формата, която се изменя. Ако е въпрос за същността на едно същество, тя никога не се изменя. Същество, което на земята ви е обичало, след като замине в другия свят, ще ви помага по-добре. Той се интересува от вашия прогрес, от вашето подигане - и духовно, и умствено. Някой път е благословение да замине някой по-рано, за да помага отгоре. Той остава само при други условия.

Казва Христос: "Аз ще ви видя и скръбта ви ще се превърне на радост." Това, което Христос каза, то е цяла истина. 40 деня да се явяваш наред на Своите ученици, да говориш, да разправяш от оня свят, че Той не е умрял, че е възкръснал и че всички хора ще възкръснат. Не тъй, както Христос възкръсна - има степени. Казва: "Всички няма да умрем, но всички ще се изменим."

Ние се отделяме от онази идея. Само когато вие се освободите от онази вътрешна ревност, от вашето вътрешно разбиране, вие ще влезете в толкоз красив свят, че земният живот ще ви стане приятен, ще се осмисли. Сиромашия, болести, страдания - ще видите, че във всички противоречия, които съществуват, за праведните хора, за грешните, за разумните хора се крие голямо богатство, а пък за глупавите хора, за обикновените - едно голямо нещастие. Ние искаме светът да се просвети, защото при големите блага, които имаме, страдаме. Някои казват: "Толкоз години ние вярваме, какво сме придобили? Светът няма да се оправи."

Това механическо разбиране, което имаме, от него трябва да се освободим. Сега за вас аз искам всички да станете млади, да имате правилни разбирания. Бог се интересува от живота на младите. Не тъй, както вие, Той се интересува от младата мома - за кого ще се ожени, как ще се ожени. Бог се интересува как ще роди деца, как ще ги отгледа. Интересува се Бог как момъкът ще постъпи с жена си, как я обича. Интересува се как жената постъпва. За всичко се интересува Бог. Има желание всичките хора да станат щастливи. Всеки път им шепне нещо: "Постъпи добре със своята

възлюбена, понеже, ако не постъпиш, ще Си я взема." Бог се интересува от учителите какво преподават, Бог се интересува от учениците какво учат, Бог се интересува от слугите как слугуват, Господ се интересува от господарите как господаруват - от всичко се интересува. Наблюдава нещата и казва на всички: "Не прави това, понеже то не е за твоето добро." На ученика казва: "Учи." На учителя казва: "Преподавай добре." На обезсърчения казва: "Няма защо да се обезсърчаваш." Навсякъде внася най-хубавото. И при всичките тия блага ние, съвременните хора, противодействуваме. В туй противодействие ние си създаваме цяла отрова, от която светът страда. Защото законът на *любовта* е следният: ако вие мене ме обичате, ако вие обикнете Бога, всички ще ви обичат - тайната на живота е там. Вие трябва да обичате Бога, за да ви обичат всичките. Когато всички ви обичат, тогава вашият живот ще бъде щастлив, вие навсякъде ще бъдете добре дошли. Сега страдате, понеже няма кой да ви обича. Я вижте онези банкери, те са затворени, но някой път се отварят за красивите моми, трепне сърцето им. Даже на най-видния професор му трепне сърцето и преподават много добре. *Любовта навсякъде в света работи, тя е магията, която подобрява всичко. Любовта* трябва да влезе в домовете, да я внесем ние в сегашното общество.

В сегашното общество казват: "Да се внесе ред и порядък. Онзи брат не постъпва правилно." Казвам: Щом внесем ред и порядък, всичко ще стане безпорядък. Ще ви оставя, справете се с вашата ревност, справете се с вашето безверие, справете се с вашето малодушие, справете се с вашата дребнавост. Бъдете така внимателни, изслушвайте всеки човек, изслушвайте го спокойно, влезте в положението му. Това е умният човек, да влезете в неговото положение. Не разглеждайте нещата само от вашето гледище. После може да си помогнете. Девет сестри може да помогнат на една ревнива сестра. Най-първо *лекът* за ревнивите хора кой е? Най-първо ще идат девет баби на 120 години, после по на 100 години, после на 90,80,70,60,50,40, по на 20 години, на 19 години - все същите баби ще бъдат, ще кажат: "Искате ли да обичаме вашия възлюбен, позволяваш ли да го прегърнем, да го целунем?" Ако дойдат 9 млади сестри, и искат да целунат твоя възлюбен, ама които мъж не са целували, моето правило е, нека дойдат да го целунат. Но които са целували други мъже? Които са *целували други мъже*, да седят настрана. Вие ще кажете: "Тази работа, както Учителят учи, ще хвръкне нашият дом." Сега съгласен съм с вас. Сега домът ви няма да хвръкне, но *любовта ви отдавна е хвръкнала*. Както аз казвам: Домът ще хвръкне, но *любовта ще дойде. Любовта създава дома.* Когато *любовта* замине и оставя дома, вие имате черупка. Когато дойде *любовта*, имате същината на нещата. *Тази любов* може да седи, право е. Но при сегашното разбиране на нещата, туй аз ви говоря по отношение вашите религиозни схващания, за отношенията, които съществуват. Вие

казвате, защо в едно общество хората минават за братя и сестри, но по някой път вие не може да проявите братството и сестринството. Казвате: "Ние вървим по един път, кой знае, може да е съвсем крив." Прави сте, имате право да се съмнявате. Но казвам: Много пъти аз засягам известни въпроси, върху които аз съм се спирал при сегашното гледище. Преди хиляди години Учителите пак са разглеждали този въпрос, сега го разрешавам малко другояче. Аз нося едно разрешение, както разрешава Бог в невидимия свят. Аз не турям една моя теория. Казвам: Вложете доверие във вашите приятели заради Бога. Вложете доверие във вашия мъж заради Бога. Вложете доверие във вашия Учител заради Бога. Вложете доверие във вашите слуги заради Бога, навсякъде вложете доверие. Може би някой път ще се случи някое противоречие, да ви не обезсърчава, докато проверите Неговия закон, докато се убедите в Неговите думи, че са верни. Няма по-голямо щастие в света да дойде да работи Бог в съзнанието. Да дойде Божественото съзнание в нас и в другите и да слушаме Божественото от всички страни. Тогава ние ще се подмладим. Няма да има гола глава, по която да не израснат косми; няма да има бели коси, които да не приемат краска, да не почернеят; няма да има грозно лице, което да не стане красиво. Ако няма вяра, която да ви възкреси; ако няма любов, която да не ни възвърне живота; ако няма сила, която да ни възвърне знанието, защо ни е тогава тази любов? Какъв кошмар ние ще търсим? Ние искаме да се възвърне в нас, което някога Бог е проявил в нас, и ние сме го изгубили. Това не става по единствената причина, заради нашето безверие. Ние трябва да добием онова, което сме изгубили, и да образуваме онази велика връзка.

Всички вие сте призвани по абсолютна свобода. Аз искам всички вие да направите това не по принуждение. Вие сте опитали много философии, правили сте много жертви. И тази жертва, която казвам да направите, тя е най-малката жертва, която може да направим. Ако не я направите, няма да имате постижение. С тази жертва вие ще имате нова наука, ново разбиране. Всичките знания в съвременната математика, всичките знания в съвременната геометрия, в естествените науки, в изкуството, в поезията, всичко туй ще се изгуби. Ще дойде ново изкуство. Изкуство е туй, което носи живот. За пример по някой път аз седя и слушам как вие пеете, гледам колко хората стават обикновени в пеенето. Пеят от немай къде. Вие пеете "Духът Божи" (Учителят пее като нас). Как трябва да се пее? Аз съм правил опити. Седя някъде и си тананикам. Минава един, не обръща внимание. Усиля мисълта в пеенето, един се спира, друг се спира, трети, четвърти, заобиколят, насядат, аз си пея. Вие искате да обърнете внимание на хората. Един пияница може да обърне внимание на някого, ако пее хубаво. Ако един човек мисли правилно, аз може да спра когото и да е на пътя. Щом го спра, веднага концентрирам ума си, намирам най-хубавата

черта, като изнеса тази черта, той се засмее насреща ми. Веднага той чувствува, че е намерил един човек, който го разбира. Казва: "Приятно ми е да говоря с тебе." Правил съм опити, намеря най-лошата черта, не се спира. Казвам: Законът работи. Искаш да обърнеш внимание, дръж най-хубавото, което имаш в ума си. Искаш да повикаш умрелите от другия свят. Извади най-хубавото, което имал той, за което той трепти. Като извадиш тази мисъл, той веднага ще дойде. Ако не може да извадиш туй, хубавото, няма да дойде. Но непременно тези опити трябва да бъдат много искрени. Който знае, може да е вярно... Верните неща за вас може да не са верни за мене - то е друг въпрос, но и неверните неща за вас може да са верни за мене. Но има нещо, което ние мислим или не мислим, те си остават винаги верни. Един човек може да ви обича вас, без вие да го обичате. Среща ви, приятно ви е. Аз съм срещал много хора, казват:" Много го обичам." Аз даже не подозирам. Онзи усеща приятност. Обича го, защо и за какво не си дава сметка. Че не е ли хубаво да обичаш някого? Кое е по-хубаво: да държиш в ума си някого, когото обичаш или когото не обичаш? Може и едното, и другото. Този, когото обичаш, не трябва да го безпокоиш, да хлопаш по 20 пъти на ден, да правиш скандали. Това не е обич. Любовта е внимателна, толкоз внимателна е любовта, че тя е единствената сила, която не прави никакви сътресения.

Та аз говоря за новата култура, един ден вие ще се намерите в противоречие. Тези млади моми ще дойдат, ще целунат мъжа ти. Един ден ще дойдат тия момци и ще целунат жена ви. Какво ще правите, я ми кажете? Знаете в какво положение се намираха българите във времето на дерибашиите. Хване дерибашията дъщерята, целува я, на чорбаджията трепне сърцето, но мълчи, ще отиде главата му. Казва: "Господи, какво да правя?" След като целунат младата мома, тя предава нещо на турците. Не се бойте.

Та сегашните религиозни хора са ревниви жени. Всички секти са ревниви, мислят, че като техните мъже няма, като техните вярвания няма. Те ревнуват и казват, че други хора не вярват в Бога, както те вярват. Оставете вашите вярвания, оставете вашите светии. Ангелите имат за Бога съвсем друго разбиране, отколкото вие имате. Светиите имат друго разбиране, отколкото вие имате. Оставете вашите просташки разбирания за Бога, каквито и да сте. Вие трябва да имате съвсем прогресивни разбирания. Не мислете, че вие сте разбрали Бога. Има нещо, което никой не може да разбере. Радвайте се, че едно Божествено разбиране прониква във вас.

Аз се радвам, че един лъч от Божията Любов прониква в моето сърце; аз се радвам, че лъч от Неговата мисъл прониква в моя ум; аз се радвам, че Негова малка постъпка прониква в мене. Дошло някое страдание,

благодари, дошло противоречие, благодари, за всичко благодари. Казвам: Онзи, Който направил света, Той има нещо предвид заради мене. Той е съвършен и в Него няма нито измяна, нито промяна. Имайте вяра в Бога. Ще намерите живия Господ. Той не е такъв, какъвто Го проповядват. Той е повече. Тези, които Го проповядват, не са в състояние да Го представят такъв, какъвто е. Ние всички трябва да бъдем отворени прозорци, да бъдем хлябове. Някой е гладен, нахрани го. Трябва да бъдем стомни, пълни с вода. Жаден е някой, напой го. Без подслон е някой, постели му. Кажи му нещо за Бога и му кажи: "За сега толкоз, друг път повече ще ти кажа." Който ти каже своето верую, кажи му: "Прав си, втори път като те срещна, да знаеш още повече." Такива трябва да бъдем, за да разберем великата истина и да дойде възкресението. Възкресението е да изчезнат всички заблуждения, озлобления, недоверия. Всеки човек да вижда, че Бог по какъвто и да е начин се проявява. Да знаем, че Бог ръководи цялото битие от най-малките до най-големите и да въздадем Нему слава във всичките времена!

Отче наш

Четвърта съборна беседа, държана от Учителя
на 31 август 1932 г., сряда, 5 ч.
София, Изгрев

1932_09_02 Тънки и дебели линии
Издание 1947 г., София КНИГА: Фактори в природата, МОК Год.XI, Том 2

ТЪНКИ И ДЕБЕЛИ ЛИНИИ

Т. м.

Човек трябва да разбира проявите на Природата да разбира линиите, които тя чертае. Всеки може да начертае една линия. Ако видите една безкрайно дълга линия, може ли да познаете къде е началото ѝ и къде – краят? Как пишете вие: от дясно към ляво или от ляво към дясно? Западните народи пишат от ляво към дясно, източните – от дясно към ляво, а китайците – от горе на долу. В Природата лесно се познава началото на нещата – там всякога е по-тънко, отколкото краят. Много хора постъпват като Природата: започват тънко и колкото по-надолу отиват, толкова повече надебеляват работите. Следователно, когато нещо надебелява, ще знаете, че то е към края си. Същото се отнася и до страданието. В началото страданието е тънко. Колкото по-голямо става страданието, толкова повече надебелява. И като наближи краят му, то става много дебело и изчезва. Докато е тънко, страданието е младо; щом започне да надебелява, казваме, че страданието остарява. Същият закон важи и за радостта. В началото радостта е млада и тънка. Колкото наближава краят ѝ, тя става по-дебела и остарява. И човек в първо време е тънък и млад. Постъпките му са неустановени, променливи. Колкото повече расте, той става по-дебел, по-установен, докато един ден остарее. Той очаква края на живота си.

Казваш: Установен човек съм. Отговарям: С тебе всичко е свършено. Установеното и неустановеното са противоположности на живота. Неустановеният започва, установеният свършва. – Къде е животът? – В противоположностите. Казва се, че животът е добър и лош, щастлив и нещастен. Всъщност животът не е нито добър, нито лош; нито щастлив, нито нещастен. Той се движи между полюсите. Добър и щастлив е твоят живот, защото си постигнал желанията си. Лош и нещастен е животът ти, защото не си постигнал желанията си. Дойдете ли до съзнателния живот, там има една вътрешна максима, с която се мерят нещата. Като знаете това, не се стремете към установения живот. Дойдете ли до установеното, животът ви е към своя край – става постепенно надебеляване, остаряване и краят иде. И в музиката има начало и край на нещата: сопранът е начало, басът – край; тенорът е начало, алтът – край. Който пее бас, скоро ще свърши; по-долу от баса не може да се отиде. И от сопрана по-горе не може да се отиде. Тенорът е начало, алтът – край, заключение. – Какво значи да приключиш една работа? – Това значи да свършиш една работа и да започнеш друга.

Мнозина имат установени възгледи за нещата. Не е важно да имаш установени възгледи; важно е, като започнеш една работа, да дойдеш до известно заключение, до известен резултат. Ако дървото не даде плод, то не е дошло до никакво заключение. Всяко заключение, т.е. всеки резултат, се повтаря, но в различна форма. Следователно всяка мисъл, всяко желание, всяка постъпка, които не водят до правилно заключение, показват, че си попаднал в установения ред на нещата. – Защо? – Защото те не могат да се проявят отново. Значи всяка мисъл трябва да роди нова мисъл, всяко желание – да роди ново желание и всяка постъпка – нова постъпка. Установените неща не водят към естествения път на живота. Какво се разбира под "установен характер"? Какво се разбира под "установен тон"? Това не значи само да се произведе един тон, но в цялото си траене тонът трябва да бъде еднакво чист. Ако тонът се мени, той не е еднакъв, не е установен. Чрез музиката всеки може да определи доколко е установен. Човек познава своята установеност и по движенията си. Ако мислите, чувствата и постъпките ти са колебливи, ти се движиш неравномерно, колебливо. Това показва, че не си установен човек. Най-малкото колебание в гласа на певеца показва, че той няма установен характер. Най-малката промяна във възгледите на човека се отразява върху неговия характер. Ако си певец и станеш голям материалист, гласът ти спада, става бас; ако си идеалист, пееш сопран. Бедният човек има сопран. Богатият пее бас. Бедният е начало на живота, а богатият – край. Бедният казва: Аз съм в началото на живота, имам бъдеще. Богатият казва: Нищо не чакам вече. Той е бас и по-долу не може да слезе.

Казвам: Младото поколение трябва да има ясна представа за живота, да знае какво иска. Някой студент минава за идеалист, но иска да стане бас, да забогатее. Богатството е край на живота. Какви идеали има в него? Като край на живота богатството не носи никакво бъдеще. Хората не намират смисъл в бедността. Аз пък намирам голям смисъл. Бедността е начало. Следователно, каквито грешки и да направиш, има време да ги коригираш. В богатството като край нямаш време за нищо. Каквото си придобил, с него оставаш. Богатият се радва, че е разрешил нещо. – Не се радвай на крайните резултати. Те имат смисъл, ако в тези резултати има условия за нова работа. Направиш едно движение, от което ръката ти отмалее, и казваш: Не искам вече да се движа. – Защо не искаш? – Остарях. – Не искам вече да пея. – Защо не искаш? – Остарях, няма за какво да пея. – Така е, нямаш вътрешен подтик. Ако водата има хоризонтално положение, колкото и да искаш да се движи, не може. Дадеш ли й най-малък наклон, тя ще започне да се движи. Дадеш ли наклон на въздуха, вместо надолу той отива нагоре.

И тъй, не губете мярка за естественото положение на нещата. В живота има три посоки, по които можеш да се движиш: в посоката на водата, на въздуха и на светлината. Имаш наклон да станеш бас, но трябва да знаеш, че по-долу от баса не можеш да отидеш – бас ще си останеш. Ако си тенор и желаеш да станеш алт, ще знаеш, че алт ще си останеш. Трябва да знаеш как да сменяш енергията си. Ако искаш да смениш енергията на сопрана с енергията на баса, ще изпаднеш в сянка. Басът е сянка на сопрана. Желания, които имат за основа баса, са лишени от всякакъв идеализъм. Те клонят повече към материалното. Под "материализъм" разбирам неустановени форми, зад които нищо не се намира. Каквото намираш в люспите на лука, това ще намериш и в материалните форми на живота.

Често младите казват: Като станем възрастни и остареем, ще разберем живота. Питайте старите разбрали ли са живота. Колкото младите са разбрали живота, толкова и старите са го разбрали. Младият иска да стане стар, а старият иска да се върне в младостта си. Старият минава за богат, т.е. за материалист. Какво придобива той със своето богатство? Ще кажете, че богатият яде много. Дали много ядеш, или малко ядеш, нищо не придобиваш. Ако ядеш много, вратът ти ще понадебелее и устата ти ще стане по-червена. Ако ядеш малко, ще бъдеш сух като чироз. Обаче голямата пълнота и голямата сухота нищо не допринасят. Много пълните хора лесно умират, също и много слабите. Има едно естествено състояние на равновесие, което трябва да се спазва. Младите имат условия за по-дълъг живот; те са в началото на живота си, а старите са в края на живота си. И болестите биват млади и стари: малката болка е млада; тя има още да живее. Голямата болка е стара; тя е към края си. Следователно, когато казвате, че не можете да търпите някои неща, това показва, че те са към своя край.

Сега и вие като млади трябва да изпълните една служба и да придобиете нещо от нея. И старите изпълняват известна служба. Човек може да бъде млад или стар, но животът не може да бъде нито млад, нито стар. Младият боледува, но и старият боледува. Ако младият започва със здраве, трябва да свърши със здраве. Така ли е всъщност? Онези, които са разбрали живота, казват: Животът трябва да започне с Любовта и да свърши с Мъдростта. А за да влезеш във вечния живот, където няма никакви промени, трябва да носиш Истината в себе си. Тя трансформира енергиите на Любовта. Да намериш Истината – това значи да не остаряваш и да не умираш. Истината прави човека безсмъртен; тя го освобождава от преходните състояния. Тайната на подмладяването се крие в Истината. Тя внася широта и простор в човешката душа.

Като говорим за Любовта, Мъдростта и Истината като велики принципи,

казвам: *Любовта* е начало на живота, Мъдростта – край на живота, а Истината – начало, което определя стремежа на човешката душа. Като извадиш Истината от *Любовта* и Мъдростта, ти обезсмисляш своя живот. На това се дължи фактът защо младият, след като е свършил няколко факултета, намира, че нищо не е придобил. Старият, който минавал за учен, дохожда до състояние да отрече всичко, което е придобил. Той вижда, че има учени, които стоят по-високо от него. Ученият си въобразява, че е небесно тяло, около което обикалят няколко планети. Като се движи, натъква се на друго тяло, по-голямо от него, и без да иска, започва да се движи около него. Следователно, ако искаш да бъдеш учен, силен, богат, това показва, че разчиташ на почитта и уважението на хората. Който иска да бъде физически силен, ще се развива на дебелина; главата му ще расте на ширина. Ученият развива челото си на височина. Колко високо може да бъде челото? – Най-много десет сантиметра. Освен височината на челото от голямо значение е и интензивността на мозъчната дейност. Челото подразбира мисловния полет на човека. Като живее на земята, човек използва условията за развиване на своя мозък. Колкото и да работи, човек мъчно може да си представи геометрически четвъртото измерение. Как ще си представите доброто, красотата? Колкото и да се говори за тях, мъчно могат да се обяснят. – Защо? – Защото не разполагаме нито с език, нито с време и пространство. И *Любовта* не се предава с думи. Започнете ли да я разглеждате, да я човъркате, тя веднага изчезва. Това са форми, които не се поддават на обикновено разглеждане.

Сега, като говоря за изгубване на знанието, силата и богатството, не казвам, че животът няма смисъл. Напротив, животът има дълбок вътрешен смисъл. Има един свят, откъдето човек може да види и разбере смисъла на всички неща. Дойде ли до мисълта, колкото и да е отвлечена, тя има определена форма в ума и в сърцето. След време тези форми представляват препятствие за самия човек. Какво прави малкото дете като сгреши? Докато не е сгрешило, то прегръща, целува майка си. Щом сгреши, то изгубва свободата си. Мисълта за грешката му създава особен образ в него, който се явява като препятствие в неговия живот. Като иска да скрие грешката си, то изопачава живота си. Изопачаването на живота показва, че в ума и сърцето на човека минават ред неестествени мисли и желания, които създават неустойчива среда. В децата на бялата раса, макар и да стоят по-високо от културата на китайците и черните, има още много неустановени идеи. В тях има нещо дисхармонично. Природата обича установените неща. Тя има предвид *Любовта* и знанието като разумни сили. Между знанието и *Любовта* трябва да има вътрешна връзка.

И тъй, Истината внася в човека подтик към знанието и светлината. Ако нямате подтик към *Любовта* и знанието, към Истината и свободата, не

може да имате нищо установено. В древността, когато адептите изучавали законите на дългия живот, те имали пред вид законите на свободата. Да бъдеш безсмъртен, това значи да владееш силите на живота. Без това няма постижения. Истината освобождава човека от противоречията, от израждането, което причинява бесът.

Днес всички хора се стремят да разрешат социалните въпроси. Тъй както живеят, те не могат да дойдат до никакво разрешаване. Ще разрешат нещо, но както досега са разрешавали: младите ще станат стари, а старите ще отидат на оня свят да си починат. – Какво е смъртта? – Пенсиониране. Някои искат да се пенсионират, че след това да работят върху себе си. Аз не съм срещнал пенсионер да стане герой. Работи, докато не си пенсиониран. Остане ли да работиш след пенсионирането, нищо няма да направиш. Не се плаши от естествените мъчнотии на живота. – Защо? – Защото създават условия за растене. Неестествените мъчнотии отклоняват човека от правия път. Не става ли същото и със светлината? Когато минава през по-гъста среда от въздуха, тя се пречупва и отклонява. По ъгъла на отклоняването ученият съди за пътя, т.е. за средата, през която минава. Мислите и чувствата на човека също минават през различни среди и се отклоняват.

Като ученици вие трябва да разбирате живота, себе си и окръжаващите. Само така ще знаете истинската причина защо човек постъпва по един или друг начин. Като знае причината на нещата, той сам може да си помогне. Всеки човек се нуждае от хармонична среда, да постигне своите желания. – Ако не ги постигне? Закон е: Всяко желание трябва да се постигне. – Как? – Природата разполага с ред методи за това. Тя съдейства на човека. – Защо? – Това е в неин интерес. Желанията не принадлежат на самия човек, но на обществото и на цялото човечество. Ето защо ще знаете, че кога и да е желанията ви ще се постигнат. Ако не се тревожите, ще се постигнат по естествен път. Искате да бъдете добри. Това не е само ваше желание. Всички същества на земята искат да бъдат добри. Всяко нещо, което се постига, е добро. Всяко нещо, което не се постига, е зло. С други думи казано: Доброто съдейства за постигане на желанията, а злото ги спира.

Сега, като става въпрос за постигане на желанията, хората прибягват и до религиозните, и до философските си възгледи. Важно е да се постигне едно желание. Едни от възгледите съдействат за постигане на желанията, други не съдействат. – Кога човек не постига желанията си? – Когато разбърква местата на нещата. Всяко нещо в Природата има свое определено място. Например имаш числото 123. Можеш ли да туриш единиците на мястото на десетиците или стотиците? Ако ги разместиш,

ще получиш друго число. Така че, дали се говори за единици, десетици, хиляди, десетохиляди, всички се подчиняват на известен порядък. Имаш да ми даваш един лев. Ако туря единицата на мястото на десетицата или десетицата на мястото на стотицата, аз ще увелича дълга си. Не е все едно дали ти дължа един лев, десет лева или сто лева. Казвам: Не е все едно къде ще поставите своите мисли и чувства. Ако ги поставите на мястото на десетиците и стотиците вместо на единиците, вие ги повишавате, а за всяко повишаване се плаща повече. Ако обичате някого много, ще плащате много; ако обичате малко, ще плащате малко. – Искам много да обичам. – Много ще плащаш. – Малко ще обичам. – Малко ще плащаш.

Питам: Защо искаш да обичаш някога много, а някога малко? Защо някого не обичаш? Всички обичат здравия, силния, богатия, защото могат да вземат нещо от него. Докога обичаш някого? Докато се натъкнеш на някакво противоречие. Обичаш професора си, доволен си от него, защото преподава добре. Посещаваш редовно лекциите му. Един ден той те поставя на изпит и като види, че нищо не знаеш, туря ти слаба бележка. Ти си недоволен вече от него, не го обичаш. Това е в реда на човешката любов. Обаче редът в университета е такъв, че като преподава професорът, студентът трябва да учи и да знае. Измени ли се редът, изменят се и отношенията. Такива са отношенията и в Природата. И там има ред и който не го спазва, ще се натъкне на противоречия. Природата е жива, разумна, а не както вие гледате на нея като на нещо мъртво. Природата е първият професор на човека. Тя го учи, възпитава и изпитва. Ако знае уроците си, пише му добра бележка; ако не знае, пише му двойка. Че бил болен, неразположен, тя не иска да знае.

Да се върнем към основната мисъл, която трябва да остане във вашия ум. Когато мислите, че сте дошли до края на една работа, до дебелите линии, ще знаете, че свършвате с живота си. Радвайте се на тънките линии и на малките страдания. Вие се страхувате от малките страдания повече, отколкото от големите. Голямото страдание е към края на живота, а малкото – в началото. Като знаете това, радвайте се на големите страдания, а скърбете за малките. Обратно: Радвайте се на малките радости, защото при големите може да скърбите. Значи ще се радвате и ще оценявате големите страдания и малките радости. Апостол Павел казва: "Радвам се на немощите си." Това значи: Радвам се на слабостите си, защото, когато съм слаб, тогава съм силен. Младият има условия да свърши университета, да стане учен, но старият дядо – никога. Когато е бил млад, и дядото е учил, но сега като стогодишен нищо ново не може да научи. – Защо учи човек? – Да не остане глупав. – Според мене има два вида глупави хора: едните са глупави за човешкото знание, а другите – глупави за Божественото знание. Първите и като учени са пълни кесии, нищо ново не

можеш да вложиш в тях. Много от тях минават за философи, каквито са били някои от гръцките. Те казвали, че слънцето е голямо като Атина. Днешните учени се смеят на това твърдение. Другите глупави и като учени са готови да възприемат. В техните кесии винаги има място за новото. Колкото влагаш, толкова повече място се отваря. Първите са стари, а вторите млади. Какви искате да бъдете: млади или стари; установени или неустановени? По-добре е човек да бъде неустановен. Гледайте небето и се радвайте на неговата красота. Всички небесни тела са неустановени: Сега са на едно място, следния момент – на друго място. На небето всичко е в движение. Там телата нямат частна собственост както на земята. Там е вечна младост. Ако искате да бъдете вечно млади, не се придържайте към установените възгледи. Не казвайте, че знаете всичко, че искате да бъдете учени. Всякога ще учите, без да се мислите учени. Установените възгледи водят към преждевременно остаряване.

Стремете се към придобиване на истинското знание. Има интересни неща в науката. Например, в математиката извличат квадратен, кубичен, n-ти корен на числата. Какво значи да извлечеш квадратен корен от едно число? Колко е квадратният корен на девет? – Три. Значи ти довеждаш деветката до онова число, от което е излязла. Тройката е начало, т.е. единица на деветката. Това е семейството: майката, бащата и детето. Майката и бащата са дали подтик на детето. В него се развиват силите. Трите единици, съединени в едно, дават едно число. Когато търсиш квадратния корен на едно число или на дадена единица, трябва да намериш нейния произход. Имаш една слабост – много говориш. Извади квадратен корен от нея. Как си проявил слабостта си? Срещаш един човек, който ти дължи нещо. Някога си му дал девет лева с условие да ги върне скоро, но той не издържа на обещанието си. Понеже обичаш да говориш, без да мислиш, ти му казваш девет обидни думи. Ако си умен, ще извадиш квадратен корен от деветката и ще му кажеш три добри думи. Понеже си много словоохотлив, ти го наругаваш. Сега той трябва да бъде умен: да плати сумата, която дължи, и да те покани на чай у дома си. Ще си поговорите приятелски и работата ще се оправи.

Какво се иска от сегашните хора? – Прилагане. Те знаят много неща, но прилагане им липсва. И окултните ученици имат много знания, но са слаби в прилагането. Вие изучавате френология, физиогномия, хиромантия, астрология, но малко прилагате. Например някой обича да отлага нещата. Иска да направи нещо, но казва: Утре ще го направя. На другия ден пак отлага. Ден след ден отлага, докато един ден се обезсърчи, че нищо не е постигнал. Така остават задачите нерешени. Казвам: Щом намислиш да правиш нещо, направи го веднага, не отлагай. Имаш желание да свириш: започваш и прекъсваш. Искаш да отидеш на

екскурзия: тръгнеш, вървиш до едно място и се връщаш, не стигаш до определената цел. – Защо? – Спъва те нещо. Махни това, което те спъва. Ако не го махнеш, всякога ще започваш и никога няма да свършваш. Ще стигнеш до едно място и ще кажеш: По-нататък не отивам. Според някои спънките са в реда на нещата. – И те имат смисъл, но ако се преодоляват. Учените го оправдават с наследствеността. Казват: Това е наследствена черта. – Какво от това? Щом съзнаваш, че тази наследствена черта те спъва, извади я навън. Ако е в петата, извади я оттам; ако е в някой мускул, и оттам я извади. Всяко чуждо нещо в организма трябва да се извади навън. Спъва те една мисъл, извади я навън; спъва те едно чувство, извади го навън. – Има причини за това. – Махни причините. – Спъва ме нещо в характера ми. – Извади навън това, което те спъва. Това е една от работите на окултния ученик.

Снощи дойде при мене един от приятелите и ми казва: Не зная какво става на Изгрева. Всички работят, носят вода, но нищо не оставят на място. Сега липсват 12 стомни. Този взел стомна, онзи взел стомна, но никой не връща, не ги оставят, откъдето ги вземат. Трябва да тичаш по целия Изгрев, да ги намериш. Всички слушат лекции, говорят за окултизъм, а каквото вземат, не връщат. Други трябва да тичат след тях, да търсят загубеното. Казвам: Като вземеш една стомна, услужи си и я върни на мястото ѝ. Пълна си я взел, пълна я върни. Имаш право да си услужиш, но да я оставяш празна и да караш другите да я търсят, нямаш право. Особено младите имат тази слабост: вземат стомните, изпразват ги и не ги връщат на мястото им. Много стомни на Изгрева са взети и невърнати. Това не е грях, но трябва да бъдете изправни. Днес вземеш нещо и не връщаш, утре вземеш друго нещо, докато придобиеш лош навик. Днес кажеш една лоша дума, утре кажеш друга, докато дойдат лошите последствия.

В заключение на всичко това казвам: Развитието е общ процес. Ако всички хора работят хармонично, в едно направление, може да се постигне нещо. Сам човек мъчно може да постигне нещо. Ако той твори, а другите рушат, нищо не се постига. Ти мислиш право, но дробовете и стомахът ти се отказват от тебе. Какво ще излезе от твоята права мисъл? Ако си болен, а умът, дробовете, стомахът и краката ти работят за твоето оздравяване, ти веднага ще оздравееш. Всички удове в човека трябва да имат един и същ стремеж. Каквото направление взема умът, в тази посока трябва да работят и останалите удове. Дробовете, стомахът, ръцете, краката трябва да поддържат ума. Това значи правилен живот. Ако всички останат на особено мнение, и животът се обърква. Мислите, чувствата и постъпките ви трябва да бъдат в пълна хармония. В това отношение Изгревът трябва да бъде образец. Като дойде някой отвън, да се радва на този модел. Всички стомни и кофи трябва да се турят по местата. После, който носи

вода с бурето, да избира равен път, да не става сътресение, да се чупят колелата. Учете се да пазите чуждото като ваше. Всичко принадлежи на Природата, то е нейна собственост.

Разбрахте ли сега какво нещо е кривата линия? Ако вземеш стомната и я върнеш на място, това е тънка линия; вземеш ли я и не я върнеш, линията е дебела. Ако носиш пълно буре с вода, без да го счупиш, линията е тънка; щом го счупиш, линията е дебела. Не е въпрос, че едно буре се счупило. Не е въпрос, че един параход потънал в един от каналите. Важно е, че е задръстил пътя и движението спира – другите параходи не могат да минават по този път. Грешката на един спира развитието на целия разумен свят. Ако твоят параход не може да върви и пречи на движението, тури го на друго място – да отвори път на останалите. Не грешете, за да не спъвате развитието на другите. Ако твоята грешка, колкото и да е малка, спира правилния развой на живота, не трябва да грешиш. Всяка грешка трябва да се поправи. Тя нищо не допринася.

Едно се иска от вас: Да бъдете млади и да не грешите. Това е първото условие да бъдете ученици. И тогава, като учите, каквото знание и да придобиете, не се гордейте с него; не мислете, че знаете много. Вашето знание е написано на морския бряг. Като дойде прилив, ще го отнесе. Като знаете много, кажете ми колко тела има на небето? Колко жители има на слънцето? Ще цитирате каквото казват учените. – Това е предположение. Важно е какво знаете вие. От вас се иска да бъдете изразители на красивото и великото в живота и в Природата, както и на нейните прояви. Срещате един човек и казвате, че ви е неприятен. – Не бързайте да се произнасяте. Намерете една добра черта в него или една добродетел, за която да го обикнете, да ви стане приятен. Лошото, което виждате в него, може да е отвън, сянка на неговия живот. Ако вървите по старите пътища, ще имате стари резултати: ще се ограничавате, ще се обиждате, ще се делите на учени и прости, добри и лоши, силни и слаби. Трябва да имате отношение помежду си: ученият да помага на простия, добрият – на лошия, силният – на слабия. В едно отношение доброто и злото са противоположни сили, а в друго отношение те взаимно се допълват. Често злото иска да владее доброто, да му отнеме всичко, каквото е спечелило. То иска да живее наготово. Доброто му казва: Иди в света, там да се научиш да работиш. Като види малкото зло, доброто го поканва на обяд и после го учи. Никога доброто няма да даде богатството си на злото. Колкото и да обичаш един човек, никога няма да му дадеш всичко, което имаш. Най-много може да му дадеш половината от това, с което разполагаш. Постъпвайте така, че да задоволите и себе си, и окръжаващите. Никога не може да задоволите всички – поне две трети. Ако задоволите две трети, вие сте на правата страна. Една трета може да остане незадоволена.

Като се разхождате из Изгрева, бъдете внимателни, поддържайте реда и чистотата. Виждаш една книжка на земята, наведи се, вдигни я и я тури настрана. – Нали има кой да се грижи за това? – Така не се разсъждава. Който види книжката, той ще я вдигне. Ако очаквате на другите, това е старият ред на нещата. Виждаш нещо счупено или развалено. Спри се да го поправиш. – Има кой да се грижи за това. – Ти си го видял, ти ще го поправиш. Добре е, когато всеки чисти и поправя нещата.

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
– В Истината е скрит животът.

35. *Лекция от Учителя, държана*
на 2-ри август, 1931 г., в София – Изгрев.

1932_09_02 Тънки и дебели линии Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98“, 1999
КНИГА: Съществуване, живот и отношение. МОК, Год.XI

ТЪНКИ И ДЕБЕЛИ ЛИНИИ

11 година
35 лекция на 1 мл.ок.клас
2.9.1932 година, петък, 5 ч.с.
ИЗГРЕВ, СОФИЯ.

Отче наш.

Човек трябва да разбира проявите на природата. Да кажем, може да се начертае една линия, каквато и да е. Кои са признаците, чрез които ще познаете къде започва една линия, къде е началото и къде е краят? – Често ние разсъждаваме по определен път. Всички западни народи пишат отляво към дясно. Източните народи пишат отдясно към ляво. А китайците пишат отгоре надолу. В природата всякога там, отдето започва нещо, е тънко. Един човек в началото започва тънко, а надолу надебелява. Долният край надебелява. Там, отдето е започнал, е винаги по-тънко. Да кажем започва една река. Тя е тънка. Колкото отива към края, тази река се надебелява. Когато един процес става дебел, той е към края. Да кажем вие имате страдание, не може да го носите. Най-първо страданието е тънко като косъм, после надебелява, надебелява. Казвате, не може да го нося. Крайното надебеляване е признак, че с него ще стане промяна. Когато страданието е малко, то е младо. Като надебелее, то остарява. С радостите е същият закон. Когато една радост едва започва, тя е млада. Когато радостта дойде до крайния развой, надебелява. Трябва да знаеш, че тази радост скоро ще престане, ако разбираш закона. Всички неща, които надебеляват, всички неща, които не държат равномерно надебеляване, наричаме ги с разни имена. Тези процеси са преходни процеси. Вземете един млад човек, започне да расте. Най-първо неговите постъпки са неустановени, той е млад. Когато стане много установен, установените постъпки показват, че той е дошъл към края на живота.

Някой казва: Много установен човек, с него е свършено. Вие искате някой път да сте много установени. Трябва да разбирате закона. Установен и неустановен са две противоположности. Неустановеният започва, установеният свършва. Де е животът тогава? – Казвам: Един живот, добър или лош. Под думата добър живот и лош живот, показва, че този човек много пъти е щастлив. Всичко, каквото той мисли, постига. Той нарича своя живот щастлив. А нарича своя живот нещастен, когато не е постигнал

това, което желае. Казва, не е толкоз щастлив животът. Сега в живота, разбира се, има една вътрешна максима за всичко. Аз говоря сега за съзнателния живот. Има една максима, с която трябва да се мери животът. Ние не сме още за установения живот. Щом животът се установи, той е към края, показва преходно движение, надебеляване става. Вземете в музиката, към кое спада сопранът? – Сопранът, това е началото на живота. Какво е басът, това е краят. Вземете тенора, той е началото. Алтът, това е краят. Щом един човек бас пее, той скоро ще свърши. По-долу от баса не може да спре. Ако има сопран, от сопрана по-нагоре не може да се качи. Ако започне с тенора, има още. Алтът, това са заключения. Какво е заключение. Да се заключи една работа, за да може наново да започнеш.

Сега имате установени възгледи за нещата. Всяка една работа, която ти не може да започнеш, всяка една работа, която не ти дава едно правилно заключение да започнеш ново нещо, ти никакво заключение нямаш. Защото той е същият закон, който съществува в природата. Ако едно дърво не роди плод, плодът е заключение. Туй заключение може да повтори себе си в друга форма. Следователно всяка твоя мисъл, всяко твое желание, всяка твоя постъпка, която не може да даде едно правилно заключение да започнеш наново, ти вървиш в установения ред на нещата или всяка мисъл да роди нова мисъл, или всяко желание да роди ново желание. Или всяка постъпка да роди нова постъпка. Пътят, по който вървиш, не е естествен. Сега за да разберете, вие всички искате да имате установени постъпки. От вашето гледище какво разбирате един установен характер. Всички се стремите към установените характери. В какво седи красотата на един установен характер. Или в какво седи характерът на един установен тон? – Не само да се произведе, но онзи, който пее, правилно да вземе. Но има едно продължено време, еднаквост има. В правилния тон, във всичките свои движения е еднакъв. Щом този тон се мени, той вече не е еднакъв. Да кажем, често можете да изследвате себе си доколко сте установен. Музиката може да ви служи за едно правило колко сте установени. Или тръгни по пътя, започнеш да се движиш, да ходиш, ти ще видиш колко имаш установен характер. Да кажем тръгвате, дойдете до едно място, започвате да се матахарате, ставате установен. Казваш: Отслабнал съм. Показва, че в силата на вашите мисли, чувства и постъпки има една вътрешна неустановеност. Да кажем пееш. Най-първо започнеш много добре, след туй намалява се гласът, неправилен става. Има нещо установено.Трябва да го знаеш. Ако изхвърлиш тази неустановеност, ще се измени тонът на твоя глас. Например хората, които стават съвършени материалисти, веднага става бас гласът. Станеш материалист, веднага бас ще станеш. Бедните хора са все сопрани, с малки изключения. Той мисли постоянно, сопран е той. Накъдето ходи, писка много добре. Онзи богатият, той е бас. Сиромашията, това е начало на живота, богатството,

това е краят на живота. Сиромахът казва: Начало е, бъдеще имам. Богатството, то е към края на живота. То е бас. От баса по-надолу не можеш да идеш. Вие, младите, трябва да имате една ясна представа. В сегашното възпитание на младото поколение, някой студент си въобразява. Той иска да стане бас, да забогатее. Богатството не може да бъде идеал на човека. Той е край. В края какъв идеал може да имаш? – Никой не намира смисъл в сиромашията. Аз в сиромашията намирам смисъл, понеже е начало. И погрешка да направиш, има време. В богатството нямаш време. Разполагаш с онова, което си придобил. Отгоре сиромахът идва. При богатството ти си доволен от всичките придобивки. Нали като направите един паметник, основата туряте дебела, а колкото отивате по-нагоре, става по-тънък. Човек не трябва да се радва на крайната сила. Когато прояви крайната сила, той не трябва да мисли, че е разрешил нещо. Втори път може да не разреши. Ти направиш нещо и веднага умалее ръката ви и всички ония движения, които сте направили, всякога чувстваш едно отмаляване и нямаш вече разположение. Ако си остарял, щом пееш, втори път не искаш да пееш. Старите хора защо не искат да пеят? – Защо младите пеят, а старите не искат да пеят? – По-лесно можете да накарате едно дете да пее, отколкото един стар дядо. Защо именно, този дядо не иска да пее? – Казва: Не искам да пея, напял съм се. Не е въпросът, че се е напял, няма за какво да пее. Казваш, трябва да има за какво да пея. Аз сравнявам, трябва да има един вътрешен подтик. Ти на една вода ако ѝ дадеш хоризонтално положение, колкото и да искаш да се движи, тя няма да се движи. Дай най-малкия наклон и тя ще се подвижи. Ако на водата дадеш наклон, отива. Ако на въздуха дадеш наклон, отива нагоре. Само запали една свещ. Тя има един наклон, стремеж има.

Та казвам, не трябва да изгубвате онова естествено положение. Заключението е там. В живота има наклон. Той може да бъде наклон на вода, на въздух, на светлина. Три посоки има, в които може да се движиш. Има наклон да станеш бас, но трябва да знаеш, че по-долу от баса не може да идеш, ти бас ще си останеш. Ако започнеш с тенора, искаш да имаш алт и алт ще останеш. Това са преходни състояния. Трябва да знаете как да смените енергията. Ако ти може да смениш една енергия, енергията на сопрана, с енергията на баса, басът е сянка на сопрана. За да се прояви контраст трябва. У човека има желание на един сопран. Може да има желание на един бас. Но ония желания, които имат за основа баса, какви са? – Всички без изключение идеализъм нямат. Те свършват с материализъм. Под думата материализъм разбирам неустановени форми, зад които нищо не можеш да намериш. Ти се намираш в един установен път. Зад тази форма ти нищо не може да намериш. Ти мязаш на люспите на лука. Нищо не можеш да намериш зад тях. Зад люспите на лука нищо не се крие.

Казвате вие, да остарее човек, да стане възрастен. Питам: Всички ония хора, които са били млади и са остарели, какво са придобили. Какво е разбрал младият? – Нищо не е разбрал. Той иска да стане стар, за да разбере живота. Младите имат този стремеж. Всичките хора, които са млади, разбрали ли са живота? – Не са го разбрали. И старите не са го разбрали. Те са го разбрали толкоз, колкото младите. Всеки стар човек казва в себе си: Да съм млад. Всеки стар човек има желание да се върне в своята младост. А всички млади хора искат да отидат при старите, но старите хора още не дават излаз или казано другояче: Имате материализъм или богатство. Какво е богатството, което човек придобие, но не дава смисъл, не дава смисъл на самия живот. Ти като станеш богат, какво придобиваш? – Ако малко ядеш или много ядеш, нищо няма да придобиеш. Каква ще бъде придобивката? – Ако много ядеш, ще бъде малко по-пълен вратът ти, по-дебел. Устата ти по-червеничка. Ако малко ядеш, ще бъдеш сухичък като чироз. Питам сега: Голямата пълнота и голямата сухота нищо не дават на човека. Нито едното предава на човека, нито другото. Защото от голямото затлъстяване хората умират. И от голямата сухота пак умират. Има едно естествено състояние в човека. Едно равновесие, което всички трябва да спазвате. Да кажем у вас, ако дойде една болка, че не може да издържате, тя е към края си. Тя ще престане. Ако една малка болка чувствувате, вие трябва да знаете, че тази болест е млада, тя иска да живее дълги години. Младите болести дълго живеят, а старите болести малко издържат.

Сега навеждам този факт. Когато казвате за някои неща, които ви се случват в живота, че не може да търпите. Щом сте дошли до положението, че не може да търпите, този процес е към прекратяване. Сега вие като млади, то е една служба, едно състояние, което трябва да премине и да извадите нещо от него. Като стари, то е друго състояние. Ние казваме, че сме млади. Животът не може да бъде нито млад, нито стар. Той може да има тия две състояния. Младият човек може да боледува, но и старият и той боледува. Питам: Ако започне животът с болести и го свършиш с болести, какво се придобива? – Ако младият започне със здраве и старият като започне със здраве, и той е здрав. Това са две положения. Тогава онези, които са разбирали смисъла на живота, са казвали: Животът трябва да започне с Любовта и трябва да свърши с Мъдростта. А пък за да се влезе във вечния живот, за да няма промени, трябва да имаш Истината. Истината е трансформатор. Трябва трансформиране на енергията, на Любовта, на Истината. Когато някой казва, да намериш Истината, то значи да не остаряваш, да не умираш. Като намериш истината, ти ще бъдеш безсмъртен. Тогава ще се избавиш от преходните състояния.

Докато разбираш Любовта, докато разбираш Мъдростта, ти си още в един преходен свят, ако в туй положение разбираш любовта и дойдеш до крайния предел на знанието, ще се смени твоето състояние. Когато дойдеш до края на знанието, то ще се смени. От знанието по-надолу не може да идеш. Тогава истината е онази линия, която трябва да сменим. Тайната на живота, за подмладяването на живота, е в истината. Истината седи в простора, в широчината. Аз разбирам живота от сегашното гледище, както е установен в природата. Не Любовта в нейната абсолютна проява. Не и Мъдростта в абсолютната проява. Любовта това е началото на живота. Мъдростта това е краят на живота. Истината това е онова истинско състояние, към което човек се стреми. Щом ти извадиш Истината от Любовта и Мъдростта, ти обезсмисляш живота. Имаш права линия на мисълта. Тя е ограничена, определена величина, тази линия. Ти ще се спреш. Млад си, имаш известен стремеж да постигнеш. Искаш да свършиш. Може да свършиш университета. Може да свършиш два, три, четири факултета, но след като остарееш, ти сам се чудиш и виждаш, че нищо не си постигнал. Може навремето да си бил учен човек, но когато станеш на 120 години, виждаш, че има много по-учени от тебе. Даже ти не минаваш за учен. Тогава вие мязате на някое голямо тяло, около което се въртят няколко планети. Той мисли, че е нещо. Но туй тяло мине покрай друго някое голямо тяло и то започва да се върти около него. Питам тогава, всичките свои сили, с които ти разполагаш, тя е единица. Но няма друга сила. Да кажем, вземете една форма на красотата. Защо искаш да имаш красота? – За да бъдеш почитан и уважаван от хората. Или ти искаш да имаш сила или да имаш знание. Това са външни прояви. Ако имаш голяма мускулна сила, ти ще бъдеш пръв пехливанин, пръв борец. Или ако имаш най-голямото знание на света. Но казвам: Всичкото знание и сила, те са преходни състояния. Ако човек добива сила в света, неговото тяло расте в широчина. Ако добива интензивност, неговото тяло расте в дължина. Един, който иска да бъде пехливанин, главата му е широка. Онзи, който иска да бъде много учен, неговото чело расте нагоре, високо става. Но туй чело, което расте, колко голямо може да стане? Казвате: Много голямо чело. Когато казвате: Грамадно чело, колко е голямо челото? – 6–7–8 см грамадно чело, или 12, 13, 14 см в широчина. Едно чело, което е 8 см високо или да кажем някои хора имат до 10 см височина, обаче, зависи от интензивността. Челото е израз на онази вътрешна деятелност. То е мисловният полет на човека. Тъй както човек е създаден на земята, той има големи условия да прояви своята мисъл.

Много пъти вие забележете човека. Вие имате известна идея, която не можете да изразите. Кой от вас може да си представи какво е четвъртото измерение? – Някой казва, разбирам от математика. Вие какви представи сега имате? – Геометрически какво нещо е четвъртото измерение? –

Казвате, четвърто измерение. Дойдеш до там, разправяш, разправяш такъв един свят, какъвто не е. Или може ли да представите света на доброто? – Казвате: Той е много добър човек. В какво седи добрината на един човек? – Има нещо, за което ние не говорим. Имаме вътрешни разбирания. Но ако речем да ги обясним, не можем, нямаме такова пространство, нямаме такива разбирания. Не може да ги изразим на този език, с който да се разберат нещата. Някой път като започнеш да разбираш красотата, тя се изгубва. Като започнеш да човъркаш една любов, един човек колко те обича, тя изчезва. Как ще разбереш тази любов? – Когато говорим някой път за знание, за някой учен човек и учеността си има свои форми, и любовта си има свои форми. Те са установени неща.

Сега не искам да ви кажа, че животът няма вътрешен смисъл. Има, но от гледището, което ние разглеждаме нещата, от нашето положение, ни се виждат нещата безсмислени. Има един свят, дето ти влизаш и може да видиш смисъла, на когото и да е, на каквото и да е. Ти виждаш, че те са обективни работи. Каквато и да е вашата отвлечена мисъл, както и да я представяте, тя си има определена форма във вашия ум, има определена форма във вашето сърце. Тази форма след време ще образува едно препятствие заради вас. Вземете едно малко дете, което е свикнало да гледа майка си в очите. Иска да прегърне майка си, но туй дете като направи най-малката погрешка, усеща туй дете, че не е свободно. Де е препятствието? Детето вече има установен поглед. В лицето, в движенията майката забелязва, че то като мисли, намери една малка лъжа. То е вече неговото възпитание. Ние наричаме всяко дете умно, което може да скрие една своя лоша постъпка. Изопачаването на сегашния живот става, понеже у нас протичат много мисли и желания, които са неестествени и те образуват една такава неустановена среда. Ако вземете даже в сегашната култура, децата на бялата раса са много неустановени, те седят много по-горе отколкото децата на китайците и на черните. У белите има известни неустановени идеи. Има нещо дисхармонично. То мяза вече на едно здание, което е разкопано. Природата обича установените идеи или казано другояче: Ако вие разбирате вътрешния закон, по който любовта действува, говоря за разумната любов, аз говоря и за знанието, което е разумно. В знанието трябва да има една жива връзка вътре. Истината е, която дава подтик. Ако тия ги нямате, не можете да имате нищо установено. Когато в древността са изучавали дългия живот. Всичките тия адепти, които са изучавали дългия живот, са изучавали законите на свободата. Свободата подразбира дългия живот. Да бъдеш безсмъртен, да имаш условия. Да владееш силите на живота. Ако тия сили ги нямаш, няма да имаш известни постижения. Когато ви се говори за истината, трябва да разбирате крайното постижение, за да се избавиш от противоречията на живота. За да се избавиш от басовите израждания.

Някои сега имате бас или контрабас. Не зная какво има в контрабаса.

Сега от туй гледище вие искате много пъти да разрешите известни социални въпроси. Тъй както върви светът, не може да има никакви разрешения. Ще има разрешения. Младите ще стават стари, старите какво ще стават? – Те ще отиват на гробищата. Искат да идат на почивка да ги пенсионират. Що е умирането? Пенсиониране. Като живее човек дълго време, иска да се пенсионира, че като се пенсионира, тогава да работи. Аз не съм видял човек след като се пенсионира да стане гений. Може да стане дядо или баба. Често младите казват: Аз искам да се поуредя, значи да се пенсионирам. Ти докато не си пенсиониран, ще свършиш много работа, щом станеш пенсионер, ти пенсионер ще си останеш. Или вътрешният извод: Не се плашете от мъчнотиите, които естественият живот налага. Има известни мъчнотии, които са естествени, в които има растене. Има известни мъчнотии, които не влизат в природата. Аз говоря за ония препятствия, които са естествени. Ония мъчнотии, които не са естествени, които не влизат в природата, те са едно отклонение. То е един лош признак. Естествените мъчнотии дават почивка. Ако светлината, която слиза от слънцето на земята, среща по-гъста среда, тя се отклонява. Туй показва средата. Ученият човек ще познае по отклонението на светлината какъв път е минала. Вашите мисли и желания минават през известна среда и ще се отклонят. Вие трябва да разбирате съвременния естествен живот. Най-първо вие трябва да разбирате живота, да разбирате себе си, да разбирате и окръжаващата среда защо именно така постъпва. Кои са истинските причини? – Ако ги знаете, може да си помогнете на себе си. Ако не знаете, във вас ще се роди едно вътрешно бълникане. Всеки човек иска хармонична среда, в която да постигне своето желание. Онзи, който постига добре, ами онзи, който не постига. В природата съществува един закон. Всяко желание, което се ражда в човешката душа, то не е на самия индивид. Туй желание е на обществото и на човечеството. Туй желание, на когото и да е, трябва да има свой израз. То трябва да се постигне. Природата има общи постижения, за които работи. Вие имате желания. Вашето желание когато и да е, ще се постигне. Ако вие не се тревожите, ще се постигне по един естествен път. Вие искате да бъдете добри. То не е ваше лично желание, във всички същества на земята съществува. Всяко същество иска да бъде добро. Доброто е постижение. Под думата добро, разбирам най-доброто постижение, което човек може да постигне. Не само за тебе, но за всички. Сегашните хора имат стремеж да постигнат, а пък злото какво е? – Туй, което не сте постигнали, е зло. Следователно от това гледище злото спира човека да постигне, а доброто съдейства на човека да постигне онова, към което се стреми.

Сега влизат другите религиозни възгледи, които имате, можете да ги

постигнете. Не мислете, че философските възгледи, каквито и да са, в миналото или сега, някой може да съдействуват за постигането, а някой може да не съдействуват. Да кажем вие имате един установен възглед за смятането на числата. Казваме така 1+2+3 може да влезете в този ред на пресмятане. Имате единици, имате десетици, имате стотици, хиляди, десетохиляди, стохиляди, милиони. Не може да вземеш единицата и да я турите на мястото на десетицата. Щом ако една единица вземеш от порядъка, в който нещата се намират, и я туриш на второто място, какво може да придобиеш? – Да кажем, ако ти имаш да ми даваш 1 лев и туря този лев на втората степен, и го повиша, какво ще стане? – Тогава ще има да ми даваш 11 лева, ако го повиша още повече и туря единицата на мястото на стотиците, още по-голяма става. 111 става. Трябва да внимавате, а ако го туря на мястото на хилядите, става 1111. Когато повишавате вашите чувства или когато повишавате вашата мисъл, трябва да знаете отношението на мислите. Някой път вашите мисли, които имате към хората, вие ги повишавате. Трябва да плащате. Ако обичате някого много, много ще плащате заради него. Ако не го обичате много, много няма да плащате. Някой път казваш: Много искам да го обичам. Много ще плащаш. Малко искам да го обичам, малко ще плащаш. Какво разбирате под думата да обичаш някого? – Защо в мене има желание да обичам някого? – Какъв е поводът? – Аз трябва да го обичам. Защо? – Право е, трябва да го имате в дадения случай. Много пъти казвате, не трябва да го обичам. Имате право. Ние гледаме установения ред на нещата. Задавали ли сте си въпроса. Срещнеш някого и казваш: Не го обичам. А за другиго казваш, мене ми харесва този човек. Защо искаш да го обичаш? – Като дойде здравият човек, казвам: Искам да го обичам. Защо искаш да го обичаш? – Да вземеш нещо. Но знаете ли какво се случва? – Случва се следното: Да кажем вас ви преподава един професор, вие нищо не знаете. Той ви преподава, вие следвате. Лошото е там, че той като ви преподава, по математика или по естествените науки и по астрономия, дойде този професор и казва: Я ми кажи аз какво съм казал. И ти нищо не можеш да кажеш, той ти туря единица, двойка или тройка. Ще ти смъкне фасона, ще си навееш беля на главата. Хубаво, ти обичаш едного. Този, когото обичаш, измени се отношението. Ако му казваш добро, работата добре върви. Но ако си позволиш най-малката погрешка, кажеш нещо, веднага се измени отношението. Питам сега, защо този професор, след като е преподавал нещо по астрономия и туря единица или двойка, че не си казал това, което той е казал. Това е един ред, който съществува. Най-първо, когато слушаш, е много лесно, много сладко приказва. Но като не знаеш ще видиш едно кисело лице. Ако си умен, ако говориш, тъй както той е говорил, приятно му е на професора да държи втора лекция. Казва, понеже знаеш този урок, измени се положението. Но ако не знаеш, изменя се лицето му. Сега аз ви говоря известни положения на съзнанието, които съществуват, както

между хората, така и между природата, която считате, че е мъртва. Има нещо в света, което най-първо е любезно, хубаво, след туй изменя своето отношение. Кажи, казва, какво съм казал? – От какво се раждат болестите в света? – Болестите това е опит да дадеш сладка каша на стомаха. Казва: Стани, кажи, заболи те коремът. – Не знаеш предмета. Свива те кракът ти. На изпит си, казва, кажи по предмета. Не може да го кажеш. Ти казваш, че коремът те боли, че кръстът те боли. Не си могъл да си кажеш урока, забравил си. Когато човек знае, казва. Когато не знае, не може да казва.

Сега искам да остане във вас една мисъл! Когато някой път вие мислите, че сте дошли до края, че сте дошли до дебелите линии, вие свършвате. Радвайте се на тънките линии. Радвайте се на малките страдания. Вие от малките страдания се плашите повече отколкото от големите. Голямото страдание е към края. Малките са още в началото. По обратния процес. Малките радости те са в началото. Радвайте се повече на тях, отколкото на големите радости. Там да ви е утехата. При големите страдания радвайте се, че са дошли. Големите страдания накрая са. При малките страдания скърбете повече, при големите страдания се радвайте. При малките радости радвайте се повече, а при големите радости малко можете да поскърбите. Тогава оценявайте големите страдания. Те са изявления. Оценявайте и малките радости. Те осмислят. На големите радости не обръщайте толкоз внимание. Някой път се усещате слаб. Думите на апостол Павел имат смисъл: „Когато съм слаб, тогава съм силен“. Младото дете има повече шанс да свърши университет, отколкото старият дядо на 120 години. Младото може да свърши университета, но старият дядо никога не може на 120 години, не може да свърши. Той е свършил, може би това, но старият дядо ново не може да научи. Сега много пъти казвате, аз не искам да бъда глупав. Искате да бъдете много умни. Аз, когато срещна най-умните хора, считам, че не са способни за нищо. Моите схващания са туй. Срещам един, той казва, той е много учен човек. Като срещна много учените хора, казвам: Те са завършили всичко, от тях нищо не може да се очаква. Сегашното учене в бъдеще невежество ще бъде. Много философи в древна Гърция са казвали, че слънцето е колкото Атина. Мислили, че слънцето е толкоз голямо, колкото Стара Атина. При такова схващане така са прекалили философите, че не е толкоз голямо. Всеки един учен човек сега, ако му кажеш, че слънцето е толкоз голямо, колкото Атина, той ще се усмихне. Но тази е голямата ученост на древните гръцки философи. Имало е някои от тях, които са знаели, те са били млади. Сега на вас бих ви казал. Какво искате да бъдете: Млади или стари, или установени. По-хубаво е човек да бъде неустановен. Виждаме красотата на небето. Ако погледнете всичките тия тела, които са в пространството, всички са неустановени. Всички ще бъдат сега на едно място, следующия момент няма да бъде там. Всичко е в преходно

състояние, не е установено да е хванало тапия, да има частна собственост. Всичко се мени. И там именно седи вечната младост в онази вечна неустановеност. Често искате да имате повече знания. Казвате, да израсна, да повъзмъжея. Това са стари начини на мислене. В мисленето човек всякога трябва да бъде млад. Всякога трябва да мисли. Никога не си туряйте в ума, че знаете всичко. То е установен възглед. Вие ще остареете преждевременно.

В науката има изваждане на корен квадратен. Има много интересно обяснение. Корен квадратен да извадите от едно число. Едно число, което се е образувало в началото, отдето е започнало. Да кажем корен квадратен на 9, колко е? – 3. Ако съществува в 9-те известно начало, ти ще го търсиш в 3. 3-те е единица. Имате 3 единици в едно семейство, бащата, майката и детето. Бащата и майката, това са, които са дали подтик. Детето, това е мястото, дето се развиват силите. Тия 3-те единици, съединени в едно, дават едно число. Корен квадратен. Значи едно число, за да има корен квадратен, колко пъти трябва да се умножи. Два пъти трябва да се умножи на себе си. Казвам: Когато търсите корен квадратен, трябва да търсите произхода на нещата, дето са започнали. Имаш една погрешка в себе си, обичаш много да говориш. Какъв е коренът на квадрата? – Да допуснем, че срещаш някой човек, казваш му 9 лоши думи. 9 епитета му казваш. Онзи пита: Защо ми каза тия 9 думи? – Така ме огорчи, срази ми сърцето. Казвам, извадете корен квадратен на това число. Колко е, 3. В какво седи корен квадратен? – Казал си му 9 лоши думи. Ти си му дал преди 3–4 години 3 лева. Той обещал да ти ги върне. Не ти ги е върнал трите лева. Тия трите лева родиха 9 лоши думи. Тогава щом ти кажеш 9 лоши думи, ще извадиш 9 лева. Ще се извиниш, ще кажеш, че много закъсах. Ще заплатиш за 9-те лоши думи. След това ще кажеш следното: Аз досега имах лошо мнение за тебе. Заповядайте да пием по един чай и вие ще го заведете. Чаят ще струва повече. Той като има три лева от тебе, ще плати 5 лева за един чай. Но в себе си ще каже: Добро мнение имам заради тебе. Външните резултати, които съществуват в природата, това са заместници. В сегашната окултна наука при сегашното проявление на окултната наука, няма приложение. В новите времена започват да изучават окултните науки, за да ги прилагат. Да кажем вие изучавате човешкото лице и изучавате човешката ръка, и изучавате човешката глава или целия човешки организъм. От окултно гледище трябва да има едно приложение. Всичките естествени положения, които се намират, има известни недъзи, които ни спъват. Искаш да направиш нещо, отлагаш. Казваш, утре ще направя тази работа. Дойде утре, пак отлагаш. И така отлагаш, отлагаш, най-после изгубиш всичките условия. Казваш, това не може да постигна, започваш да се лишаваш. Тази задача напуснеш, онази задача напуснеш, започнеш да свириш, напуснеш, започнеш да рисуваш, напуснеш. Всички

неща напущаш и после казваш: В мене има навик, не може да си свърша работата. Това аз го обяснявам със следното: Понякой път вие забравяте. Казвате: Да идем на разходка. Готов съм, а като тръгнете, казвате, надалеч не отивам, връщам се назад. Казвам, какъв е церът сега. Туй, което те спъва в петата, вземи, че го извади. Има нещо, което те спъва. Казваш, не може да ида по-нататъка. Извади туй, което те спъва в дадения случай. Ако не го извадиш, ти всякога ще имаш един и същ резултат, ще започнеш, ще дойдеш до едно място и казваш, по-нататъка не отивам. Обаче ние считаме онова, което ни спъва, че е в реда на нещата. Съвременната наследственост казва, че то е наследствена черта. Че като е наследствено, извади го това. Ако е в петата, от петата го извади. Ако е в някой мускул, извади го оттам. Извади онова чуждото, което те спъва. Ако те спъва твоята мисъл, има причина. Ако те спъва твоето чувство, има причина. Тази причина ти ще махнеш. Ако има нещо да те спъва в характера, в постъпките, извади го. В окултната наука туй трябва да извадите. Мене ми разправяше един приятел, казва, така снощи седя и не зная какъв е нашият Изгрев. 12 стомни изчезнаха. Този взел, онзи взел. Този взел кофата, онзи взел друга. Занесъл я, оставил я някъде и нищо не връщат. Стомните няма, кофите няма, трябва да се търсят по целия Изгрев. Всички тези, които са взели, са слушали лекции, говорят за окултизъм и като вземат стомната, оставят я някъде, като че друг някой трябва да върне стомната. Вземеш една стомна, услужиш си, занеси я на същото място. Пълна си я взел, пълна я върни. Имаш право да си услужиш, но да караш другите хора да ходят и да търсят, и да я оставиш празна. Взел си я, знаеш къде е била. Те не знаят къде си я оставил. Казвам, във вас младите има една черта. Вземате стомните и не ги връщате. Много стомни има невърнати на Изгрева. Сега не е някакъв грях, то е една черта. Този взел едно, онзи взел едно или някой път ти не знаеш, кажеш нещо и не знаеш какъв резултат ще произведе една дума. Заключението е следното: Прогресът в света е общ. Ако всички работите хармонично в една и съща посока, може да се постигне нещо. Един човек сам по себе си нищо не може да постигне. Защото, ако той прави, а другите развалят, нищо не се постига. Ако ти мислиш право и ако дробовете не вземат участие да поддържат твоята мисъл, и ако стомахът не смила храната, не е здрав, какво ще излезе? – Дишаш, но дробовете, не указват съдействие. Стомахът казва, не взимам участие. Какво ще стане? – Един болен човек, на когото се съедини умът с дробовете, стегнат се, и краката взимат участие, ние наричаме този човек здрав. Всичко у нас трябва да има един стремеж. Каквото мисли умът, дробовете трябва да го изпълнят. И стомахът и краката да изпълнят, и ръцете, туй наричам живот. Когато стомахът остава при особено мнение, ръцете и краката останат при особено мнение, имаме един объркан живот. Всичките ви идеи и всичко онова, което чувствувате, да бъде в съгласие. Дробовете ви да взимат участие. Стомахът да взема участие, краката и ръцете да вземат

участие, в туй отношение Изгревът трябва да бъде модел. Кой как дойде, да види един модел. Всички стомни трябва да се върнат. После кофите трябва да се върнат. После се оплакват, постоянно се чупят колелетата на буретата. (Тогава носехме вода с бурета). Че този, който кара бурето, да избере хубавия път, да няма туй сътресение. Осите на железните колелета се чупят. Той може да минава за силен човек. Но ти може да блъснеш силно бъчвата и да се счупят осите. Или във всинца ви трябва да има едно желание. Всичко в света, което съществува, всяка една форма, то е собственост на природата. Всичко, което съществува, трябва да го пазим. Трябва да имаме чувството да пазим нещата като свои, както пазим своите очи, не както чуждите. Като пазиш чуждото, пази го като свое. Законът е един и същ.

Сега разбрахте ли какво е кривата линия? – Щом някой не е взел стомната, тя е тънка. Щом я взел, тя е дебела. Щом някой не е счупил бурето, линията е тънка. А щом някой счупил бурето, линията е дебела. И вече не може да се освободиш от тази дебела линия. Ще се счупи едно буре. Не е въпрос, че онова буре се е счупило, не е въпрос, че един параход е потънал, нищо от това. Но потънал в канала и задръстил целия канал. Не може да минават другите параходи, натрупат се два, три парахода. Не че е потънал, но спират се тия параходи. Една погрешка спира целия процес на онзи разумния живот. Ако твоят параход влиза и не върши работа, ще дигнеш този параход да иде на друго място, да не спъва другите. Сега изводът. Не трябва да правим погрешки, които могат да спрат развоя на моя живот. Ако една моя погрешка, колкото и да е малка, спира правилния ред, не е на място. Тази погрешка трябва да се отстрани. Тя нищо не допринася. Всички трябва да бъдете млади. Един урок на вас, да имате отношение. Аз виждам, като ви се преподава знанието, казвате, нищо не разбрах. Той не знае отде иде едно знание. И всеки мисли, че знанието е нещо естествено. Онзи, който е учен, не трябва да се гордее, че знае много, защото неговото знание според мене е написано на брега на морето. Колко знание имате? – Например от вас кой знае? Кажете ми колко милиарди тела има на небето? Вие ще цитирате какво е казал някой учен. Това е предположение. Най-после ще ви попитам: На слънцето колко милиарди жители има? (Влиза един циганин. Той е потънал параход). Този човек влиза, пращат го за предметно учение. Вие сте толкоз организирани, които трябва да разбирате защо е влязъл. Той даже не разбира, че вие сте недоволни. Когато някога една погрешка се осмисли, усмихва се като него. Когато се осмисли една погрешка, дойде една вътрешна мекота. Аз съм за ония процеси, да бъдат естествени, да се създаде новото. В света има процеси. Да бъдем изразители на онова хубавото, красивото в природата. И да бъдеме израз на всички нейни прояви. Вие трябва да бъдете и другите трябва да ги поощрявате. Срещате някого, не го обичате. Намерете

хубавите, красивите черти в него. Като намерите тази добродетел, той веднага ще ви обикне. Някой път виждате известен недъг, който съществува отвънка. Той може да бъде сянка. Другояче, ако вървите по старите пътища, ще имате старите резултати. Ще се образува ограничение. Единият учен, а другият прост. Това са само отношения. Силният трябва да помага на слабия. Ученият – на невежия. Добрият – на лошия. Отношение да има. За доброто и злото има вътрешна основа. Доброто и злото в едно отношение са противоположни, а в друго отношение имат известно съотношение. Злото иска да завладее доброто. Злото има стремеж. Каквото са изработили, да го вземе без труд. Доброто винаги изпъжда злото. Казва, трябва да се научиш да работиш. Малкото зло, като дойде, доброто ще му даде един обед и после ще му даде пътя. Доброто е активно, богатството, което има, никога няма да го даде на злото да разполага, както иска. Обичаш един човек, дай на него да разполага с всичко, което имаш. Той може да разполага с онова, което аз разполагам, затова трябва да се образува във всички един характер, от който и вие да сте доволни, и окръжаващите да са доволни. По възможност по-голямата част от окръжаващите. Две трети от окръжаващата среда да е доволна, а не една трета. Една трета да остане недоволна. Защото в дадения случай не можем да бъдем благоугодни на всички. Щом са две трети доволни от нас, ние сме на правата страна. Понякой път минавате през Изгрева, виждате книги хвърлени. Колко пъти съм казал, дигнете тия книжки или камъни. Казвате, тук има назначени да ходят да събират книгите. То вече не е хубаво. Кой как види някоя книжка, да я дигне. Ако види нещо, което трябва да се поправи, да го поправи. Не да каже: Нали има някой, който да се грижи. Той е старият ред на нещата. И то е хубаво, но е по-хубаво, когато всеки поправя.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

1932_09_04 Ценни мисли
неделна беседа

ЦЕННИ МИСЛИ

Ще прочета част от 5 глава от Матея, от 3 до 13 стих.

Ще прочета няколко изречения, които наричам ценни мисли за постижението на един красив живот.*)

Има две неща в света непостижими. Те са великото голямо и великото малко. Всички хора се намират в стълкновение с тези две противоречия в живота. Някои хора искат да станат големи, не може да станат. Някои хора искат да станат малки, и това не може да стане. Нито малък можеш да станеш както трябва, нито голям може да станеш както трябва. Всички хора имат стремеж. Здравият човек има стремеж да бъде здрав, ученият човек има стремеж да бъде учен. Добрият човек иска да бъде добър. Святият иска да бъде свят. Силният иска да бъде силен. Но никой не е могъл да реализира туй което иска. Защото силният след като реализира силата, задържа ли я? Зад безсилието е силата. Какво седи зад силата? – Зад силата седи безсилието. Какво седи зад доброто? Злото. А зад злото? Доброто. Какво седи зад омразата? Зад омразата седи любовта. Какво седи зад любовта? Омразата. Питате, какво искам да кажа с това? Туй именно, че зад доброто седи злото. Ако ти не разбираш доброто, ще дойде злото, ако не разбираш злото, ще дойде доброто. Всеки, който не разбира доброто, идва до злото, и всеки който не разбира злото идва до доброто. Щом ти разбираш доброто, до злото не идваш. И щом разбираш злото, ти до доброто не идваш. Значи в неразбирането на нещата има един прогрес възходящ, а в разбирането на нещата има един низходящ прогрес. Може да се доказва това. Един математик може да ви докаже, че като умножите една въображаема единица 4 пъти сама на себе си, ще получите едно реално число. Един въздушен газ, който е невидим, като го сгъстите 4 пъти, той ще стане чрез налягането видим, той ще се сгъсти. Невидимите неща може да станат видими. Кога? Всички онези предмети, които вървят по права линия, са невидими. Защо? За да видиш какъв да е предмет, той трябва да се отклони от правата линия, или казано с езика на геометрията, да направи едно пречупване, да се образува какъв и да е микроскопически ъгъл. Следователно ще имате една малка рефракция, една сянка се хвърля. Ако няма никакво пречупване, вие не можете да видите нещата. Следователно, всички онези предмети, които имат коефициент единица, са невидими. А всички други предмети с коефициент 2 са видими. Тези, които имат коефициент 3, също са видими. Колкото повече се увеличава коефициентът, нещата стават по-видими. Следователно, първата причина,

която е невидима сама по себе си, след като направи едно малко пречупване, тя е образувала закона. Законът, това е едно малко пречупване на правата линия. Следователно, ти виждаш известно ограничение, в което ти вървиш. Законът, след като се е пречупил, той е станал видим – образувал е резултати. Всеки един закон има свои последствия. Сега, това са общи твърдения, но важно е да приложиш един закон. Нали и в моралния свят има закон – закон, който хората могат да изпълнят. Говори се за закон на живота, но и него хората не могат да изпълнят, и вследствие на това, като не могат да приложат закона на живота, хората умират. От неразбирането на закона на живота хората умират. Когато разберат този закон, ще оживеят. От неразбирането условията на живота хората осиромашават. Като разберат условията, те забогатяват. Богатият, когато не разбира условията на богатството, той осиромашава. Сиромахът когато разбира условията на сиромашията, той забогатява.

Сега ще ви прочета изреченията, които някой някога е казал и аз съм ги преповторил. Ще направя една малка корекция тук-там, понеже виждам, че или времето е било развълнувано, или фотографията не е станала правилно, както когато някой фотограф не е избрал добра поза, че светлината не е падала добре и снимката трябва да се коригира, да се ретушира. Сега аз ще ретуширам. Без ретуширане не може.

Тук се казва: "Постигнатият път, изгряващата истина и постигнатия живот са за мъдреца радост, веселие и мир, щастие, блаженство и доброта." Аз ще го коригирам и ще кажа тъй: Пътят по който изгрява Истината, пътят, в който се постига животът, носи радост веселие, мир, щастие, блаженство, доброта за разумния човек. Туй е моята корекция.

Следващото изречение е: Мисли върху водата, която тече надолу, върху вятъра, който вее горе, и върху светлината, която свети навсякъде.

В четвъртото изречение е казал: "Мисли върху изворите на живота, на знанието и на свободата." Да го коригираме: Изворите на живота, изворите на знанието, изворите на свободата, извират от най-високото място. И затова, като няма по-високо място, туй знание никой не може да го коригира. То си остава същото.

"Туй, което не остарява, е дрехата на Любовта. Туй, което не се мени, е дрехата на Мъдростта. Туй, което не се губи, е дрехата на Истината." Тук е казано нещо, което не може да се коригира.

"Изгряващата звезда показва красотата на нощта, изгряващото слънце показва славата на деня."

Туй, което носи съблазън и радост, поле се казва.

Туй, което носи опасност и чистота, планина се казват.

Туй, което задоволява душата, е Любовта.

Туй, което задоволява духа, е Мъдростта.

Туй, което осмисля всичко, е Истината.

Път без прах, Истина без съмнение, и Живот без изпитание, това е безсмъртието, което човек търси." И така казвам: как може да бъде безсмъртен човек? Ще намериш път без прах, после ще намериш истина без съмнение, живот без страдание, и тогава ще станеш безсмъртен. Следователно, този закон вие може да го приложите в живота. Всякога прахът разваля работата на Любовта, съмнението разваля работата на Любовта, страданието и то разваля.

"Тури силния на тъмно, тури слабия в светлина. Тури силния да скърби, тури слабия да се радва. Дай здраве на болния, болест на здравия, за да се радват и двамата. Младостта е дреха на живота. Светлината е дреха на знанието. Свободата е дреха на здравето." Значи, ако искаш да имаш живот, трябва да бъдеш млад, да имаш тази дреха на младостта, и да я пазиш. Не смятай като дреха да я хвърлиш. Някой път идва някой при мене и ми разправя: "Малко са ми поокаляли дрехата. Може ли да ми дадеш малко пари да си купя един нов костюм?" Виждам, зад този новия костюм седи една мисъл – ще го съсипе. Докато носеше стария костюм, той е бил радостен, но като облече този новия костюм, той ще иде да се продава на младите моми.

"Живот без добродетели е подобен на градина без цветя, на дървета без плод, на майстор без чук, на военен без сабя, на писател без перо, на художник без бои.

Не търсете това, което не ви трябва, не носете това, което не ви задоволява.

Бъди всякога буден и никога не се впрягай.

Тури хомота на почивка, а силата си на работа. Постави страха за страж на силните.

Постави милосърдието страж за слабите, да ги утешава.

Дружи с това, което не остарява – то е Любовта.

Дружи с това, което не потъмнява – то е Мъдростта.

Дружи с това, което не се ограничава – то е Истината.

Началото на всички неща е Духът.

Началото на всяка проява е Любовта.

Краят, зенитът на всички неща, това е Мъдростта. Истината ги осмисля всичките в едно.

Край има само там, дето престават всички противоречия.

Начало има там, дето всичко е в съгласие. Дето има начало, трябва да няма противоречие.

Светът е място, дето всичко се проверява.

Търси произхода на всички неща, за да намериш Вечния в себе си. Той се нарича силният в силните и слабият в слабите. Безсмъртният в безсмъртните и безсмъртният в смъртните. Любещият в любещите и любещият в нелюбещите. Той прониква всичко. Дето е Той, има живот, там е знанието, там е свободата. То е великата безопасност на всичко.

Посрещни този, който слиза, понеже той носи нещо в кесията си.

Изпращай този, който възлиза, понеже той се е наял и няма какво да ти плаща.

Търси това, което не губи сладчината си.

Търси това, което не губи светлината си.

Не уповавай на безсилието.

Търси мощното, разумното.

Приеми този, който никога не е канен.

Нахрани този, който никога не е нахранван.

На гнило дърво поздравления не давай, нито ортак ставай.

Търси нива, която не е орана, градина, която не е копана и лозе, което никога не е брано.

На път врата не поставяй.

На лед къща не съграждай.

Три неща помни и никога не ги забравяй: Не яж хляб, когато си болен; не вземай пари, когато имаш да даваш, не се закачай с хората, когато си слаб.

Туй, което не се забравя, е вярно.

Туй, което се забравя, е преходно.

Глад без хляб се помни, а с хляб се забравя.

Когато бягаш, носи страха на гърба си; когато се спираш носи Любовта в сърцето си.

Храни обезсърчения, повдигай падналия.

Обичай житните зърна и всякога ще бъдеш доволен.

Три неща в живота си не избягвай: вода, която тече, вятър, който вее, светлина, която грее.

Три неща дръж в живота си: мир, който почива в сърцето, светлина, която обитава в ума, и радост, която обитава в живота.

Когато изгубиш смисъла на живота си, търси това, което свети; търси това, което гори, търси това, което не се спира.

Ставай рано, когато сиромашията хлопа.

Слушай един съвет: лягай рано, когато богатството тръгва.

Яж, когато пресищането си е заминало.

Почивай, когато гладът е дошъл. Хората не знаят, че гладът в света, това е една почивка.

Не прави надгробни плочи над погрешките си.

Не връзвай звънци на добродетелите си.

В пукната паница ястия не туряй.

С пробита стомна за вода не ходи.

На кон без гем не се качвай.

В къща без покрив не живей.

В мокро огнище хляб не печи.

Учи се при този, който носи светлината.

Възпитавай се при този, който носи топлината.

Слушай само този, който всякога помага. – Не се мий на река, която глава няма.

Не качвай на връх, който ръце няма.

Туй, което не се уморява, живот е.

Там където нищо не потъмнява, там където никога нищо не изгасва и там където всякога всички се радват, само там е животът.

Отвори очите си, когато Добродетелта се усмихва.

Слушай, когато Истината говори.

Работи, когато Духът на Мъдростта бъднини чертае.

Път без светлина, къща без врата, река без вода празни работи са.

Светли мисли, чисто сърце, възвишена душа, силен дух приятели за човека са.

Вслушвай се в наставленията на духа си и в упътванията на душата си, за да ти бъде всякога добре. Най-великото, което човек може да направи, е когато власт има – тук ще го коригирам – най-великото е да даде свобода

на другите. Най-великото нещо, което човек може да направи когато любов има, е да даде хляб на хората. Има два пътя, по които ходят всички живи същества на Земята: пътят на хляба и пътят на водата. Първият път се казва глад, а вторият път се казва жажда. Първият път се казва път на хляба. Хлябът никога не минава по друг път, само по пътя на глада върви. Хлябът посещава само гладните. Водата посещава само жадните. Същият закон е: животът посещава само умрелите дара. Хлябът, водата, представят реалната страна на живота. Когато животът иска да се прояви, той се проявява като хляб и вода. Когато животът отива на гости, той се облича в дрехата на Любовта, която се казва хляб и вода. Когато гладният види дрехата на живота – Любовта, той я съблича и облича, и когато жадният види живота, дрехата на Любовта, той я съблича и облича. Това се нарича жажда. Хлябът и водата, това са проявления на живота, реалната страна на живота. Без тях животът не може да се прояви, или другояче казано, той не може да стане достъпен за живите същества. Живее само този, при когото хлябът и водата ходят. Значи, расте и се развива само този, при когото присъства животът.

Затова казва Христос: "Аз съм живият хляб, слязъл от Небето и живата вода, която извира от човешките сърца." Когато Христос беше на кръста, каза: "Жаден съм." Поиска вода. Той поиска това, в което животът се проявява. Има стих, дето се казва: "Там имаше съд, пълен с оцет." Защо не му дадоха вода? Всичко е безсмислено за живота, който си заминава. Защо тази тежка драма стана вечер? За да покаже, че светлината си отива. Защо става ден? За да покаже, че светлината иде. Туй, което става в Природата, то става навсякъде. При сегашните условия хората искат да бъдат щастливи. Невъзможно е, по единствената причина, че ти не може да направиш едновременно цялата Земя да се осветява отвсякъде. Понеже е валчеста, трябва да се върти и като се върти, половината ще бъде осветена, а половината ще бъде неосветена. Затуй половината хора са щастливи, а половината нещастни. Но тъй като се върти Земята, за всички има условия да бъдат щастливи. Сега някои от вас може да възразите, че досега не сте били щастливи. Аз отговарям: спали сте. Нищо повече. Всеки човек, който не спи, в 24 часа има условия 12 часа да бъде щастлив и 12 часа да бъде нещастен. Всички добри мисли, всички добри желания са лъчи на светлината. Когато листата на Дървото на Живота слизат, зимата идва. Когато листата на Дървото на Живота се качват, пролетта идва. Казано другояче: когато ставаш умен, пролетта на живота идва, а когато ставаш глупав, зимата идва. Когато ставаш умен, листата на дървото израстват, когато ставаш глупав, листата падат от дървото.

Когато сиромашията хлопа на вратата студът се показва.

Когато богатството хлопа на вратата, топлината се показва.

Когато простият царува прах се вдига.

Когато умният царува, мирът изгрява.

Там дето мравката се дави, човек се забавлява.

Там дето мравката се забавлява човек спи.

Глупавият слуша с едното си ухо, умният – с двете, а глухият и от двете не се интересува.

Детето лази, младият се издига, старият сяда, а умореният почива.

Домът е за детето, нивата – за младия, перото – за стария, а леглото – за уморения. Ако ти си в дома – дете си, ако си на нивата – млад си, ако държиш перото – стар си, ако си на леглото – уморен си.

Търси Любовта, която не се придружава от омраза.

Търси правдата, която не се придружава от безправието.

Търси истината която не се придружава от лъжата

Търси мъдростта, която не се придружава от заблудата.

Търси доброто, което не се придружава от злото.

Това е правият път за човека, за ученика, за вярващия и за посветения.

Тези изречения са храна, която трябва да се сдъвче. Съвременният свят страда от три разбирания. Ние искаме всичко да си уясним, да ни стане ясно. Но виждаме, че цялата Природа прилича на една затворена книга. Всичко в Природата е само твърда храна. Има жидка храна, вода и мляко, но те са за децата. Щом напусне детската храна, всеки трябва да има здрави зъби, здрав ум и здраво сърце. Болният човек е мекушав и иска всичко да му е приятно; това е защото не разбира живота. Болестта е която продължава живота. Всеки здрав човек и той боледува, само че здравият човек сменя процесите, болният не може да ги смени; и в здравия човек болестта си съществува. Умният човек може да смени процесите. Не че е лошо човек да бъде глупав. Хубаво е, то е едно голямо забавление. Няма по-голямо нещастие от това да мислиш, че си умен човек и да виждаш, че

другите хора не те оценяват.

Представете си един голям философ, който разбира всички тайни на природата, отива между говедата, но те не дават пет пари за него. Той ще се обиди най-първо: как тези говеда да не знаят, че той е учен човек? Питам, какво ще ни допринесат говедата, ако знаят, че сме учени? Дали го познават или не, то е безразлично. Или какво ме ползва да знаят хората дали съм добър или не7 За мен нищо не допринася. Ако знаят, че съм добър, допринася за тях. Защото, ако аз съзнавам, че слънцето свети, то е за мен, не е за него. Аз трябва да изляза, да ида и да видя, че слънцето свети и за мен, там е философията.

Ако влезем в живота на страданията ще разберем, че страданията не са това, което ние мислим. Сега, разбира се, аз не искам да ви утешавам. Казвам: всичко онова, което съществува в природата, вие не може да го измените. Може да измените само онова, което вие сте създали. Някой път вие си създавате някои радости. Има ваши си радости. Например, турили сте 1 000 лева в банката и вече се радвате като мислите, че сте осигурени. Изгубите ли ги тези 1 000 лева, ще скърбите. Вие създадохте радостта, създадохте и скръбта. Какво ще ви допринесат, какво ще ви помогнат хилядата лева? В голямата германска криза с 45 милиарда хората не можеха да вземат един обяд. С 45 милиарда не могат да се нахранят! Смешно беше. Един българин, който внесъл 60 000 марки в банката и казва: "Осигурих се вече, не му мисля много." След 4-5 години му пишат едно писмо: "Господине, да дойдете да си изтеглите парите, защото не можем да държим специално перо. Тези пари не струват даже и 10 стотинки." Като отива той пита: "Какво да правя?" Касиерът на банката извадил, че му дал два милиона марки, за да може да му запазят сметката.

Всички наши разбирания в света днес приличат на туй осигуряване. Всички все се осигуряваме, като съм ходил по земята, навсякъде виждам все осигурени хора. Царе осигурени, князе осигурени, владици осигурени, попове, философи се осигуряват, проповедници, все осигурени с големи надгробни плочи, на които пише: тук почива един благочестив брат в Христа. Всички са родолюбци. Велики хора, пък все в земята лежат. Не зная каква е тази философия. Онзи човек, който може да остане в земята, той не е никакъв свят човек, нито родолюбец, никаква сила няма. Това е забавление. Това е една дреха, която е оставена вътре в забравените изби на Бога. Ние търсим умрелите в гробищата. Тази вътрешна мисъл която имаме в живота, тя ни причинява страдание.

Някои питат какъв е изходът. Изходът е да се върнем към ония постановления, които природата е турила в свое разпореждане. Вън от тия

разпореждания какво седи? Страдания, мъчнотии, нищо повече. Вътре в едно разпореждане на природата е благото на човека. Вън от тези разпореждания са всички мъчнотии, които сега имаме. Хиляди години да живеем на земята, ще имаме все същия ред на нещата: мъчнотии, страдания и в индивидуалния, и в семейния, и в обществения живот, и между народите. Този закон е неизменен. Като гледаме цялата човешка природа виждаме, че индивидът умира, обществата умират народите умират и расите умират, всичко туй изчезва. У нас хората има една вяра, че по този път, все таки, един ден ще победим и ще станем господари на природата. Господар може да стане само онзи, който може да възлюби Природата, да види нейните пътища. Тя не е от глупавите. Съвременните хора говорят за резултатите на Природата. Резултатът, туй което виждате, то не е Природа. Природата тя е произвела всичките тия резултати. Тя е произвела и хората на Земята. Не може едно гърне да стане господар на грънчаря. Чудни са хората, които искат да станат господари на Природата! Доколкото едно гърне може да стане господар на грънчаря, доколкото една сабя може да стане господар на военния, дотолкова и човек може да стане господар на Природата. Едно перо може ли да стане господар на философа? То е условие, при което мисълта може да се прояви. Но то не ражда мисълта. Още повече, че всеки момент може да се повреди. Ако туй перо го повредиш, има скъпи пера. Има и скъпи погледи. Казвате: "Какво има в един поглед?" Има погледи, които струват милиони. Ти си болен, срещне те някой и като те погледне само, ти ставаш здрав. Има поглед, с който само като те погледне някой, и много здрав да си, изгубваш здравето си, разболееш се. Някой ученик е толкова беден, глупав, като го погледне учителят внесе нещо ново в него и оттам насетне ученикът е способен. Има поглед, с който като те погледнат, оттам нататък човек ставащ. Казваш, какво има толкова в един поглед? Много нещо има.

Всяка една мисъл, изказана навреме, всяко едно желание, изказано навреме, носят живот в себе си. И всички неща, които са проявени ненавреме, те носят смърт. Затуй има един закон: всяка добра мисъл, която дойде в ума ти, не я отлагай. Каквото дойде, направи го! Туй малкото, микроскопическо може да е, и посред нощ да е, стани да го направиш. Да приведа един пример. Един беден човек се молел на Бога за пари, след три дни един глас му казва да стане и да тръгне по улицата. Той вървял до едно място, препънал се и паднал на пътя. Казва му гласът: "Туй, на което се препъваш, вземи го на гърба си, занеси го вкъщи." Занася го. Това е неговото богатство. Намира туй, което искаше. Тъй щото, може да го събудят посред нощ, да се препъне, да го вземе на гърба си и да го занесе вкъщи.

Казвам: Старите възгледи в света, това са забавления, които ние вече сме

минали. Никой човек отсега нататък не може да бъде щастлив със своите стари възгледи. Ти не въздишай за старата любов, която си е заминала, не мисли за нея. Ти дръж новата любов, която сега иде. За старото слънце, което е светело преди милиони години, не прави въпрос, но за слънцето, което сега свети, мисли. Идеята, която трябва да имаш за великото, за човешкия дух, всички тия философски възгледи, които хората може да имат са хубави, но за мен в света няма противоречия. Ако някой ми каже, че еди-кой си е безверник, казвам: Зад него седи вярващият. Зад безверниците седят вярващите, а зад вярващите седят безверниците. Вярващите хора раждат безверниците, и безверниците раждат вярващите. Всеки вярващ има шанс да се обезвери; всеки обезверен има шанс да стане вярващ. Всеки, който се е озлобил, има шанс да се яви любовта в него; и всеки, който е любил, има шанс да се прояви омразата в него. Туй се повтаря в историята по един и същи начин. Тя е една органическа обстановка за нещата. За мен е ясно. Ако аз на един човек, при най-добрите си желания, му дам едно хубаво ядене, но той има язва в стомаха си, ще му причиня болка. Той ще каже: "Откъде се намери туй ядене?" При всичкото добро желание, аз ще му причиня известни страдания. Казвам: Да не беше му дал. Не давай на този човек от хубавото ядене, да седи гладен, а пък онзи, който има здрав стомах, нахрани го тъй както трябва, да благодари. Всички хора са добри хора, гладният човек е лош човек. Не храни сития, нахрани гладния. Като казвам "лоши хора", аз не го вземам в смисъл, че те самите са лоши, но някой път се изменя състоянието на човека. Ние искаме да направим хората добри, което е невъзможно. Ние искаме някой път да направим хората лоши, и то е невъзможно. Нито е възможно да направиш човека добър, нито е възможно да направиш човека лош. Невъзможно е по единствената причина, че ти не знаеш законите на природата. Какви са тия закони? Нашите заключения, които сега имаме за живота, това са детински възгледи. За всеки човек ти може да станеш лош, щом не изпълниш неговото желание, и за всеки един човек ти може да станеш добър като изпълниш неговото желание. Но то е пак временно. Ти като наготвиш днес си добър, а като не наготвиш утре си лош. Затуй, на това основание никой никого не може да обиди. При всичкото му добро желание да угоди някому, не може. Когато дойде любовта, как ще му угодя? Ако можех да бъда буден през целия си живот, да изпълнявам неговите желания, и един ден съм заспал, недоволен е. "Как си посмял ти да спиш, когато аз дойдох?"По някой път аз се чудя на тези разбирания. Някой човек без да ми е дал нещо, изисква от мене. "Ти, казва, трябва да ме слушаш." Онзи, когото трябва да слушам, то е Природата. Тя ни е дала нещо, нея трябва да слушаме.

Не зная кой кому е дал. Никой нищо не ми е дал. При сегашния живот, всички искат. Например ние говорим за морал. В какво седи моралът? При

едно морално общество, ако хората вярват в Бога и имат истинска вяра, те не трябва да умират. Щом умират хората в един народ има нещо криво. Щом правят престъпления има нещо, което куца в морала. Ако има болести, има нещо, което куца в морала. Ние може да го извиняваме, че причина са условията. Не, няма причина. Тия условия ние ги създадохме. Ако не искам някому да дам хляб, макар да има милиони, казвам: нямам разположение към него. Не че нямам разположение, аз зная коя е причината, защо не искам да му услужа. Той човекът се е влюбил в една мома, дал й среща, трепти да я види, аз съм дошъл в това време и той казва "нямам време". Не че няма време, но той е ангажиран със своята възлюблена. Ако той разбираше щастието на живота, той трябваше да услужи. Аз съм, който нося тяхното щастие. Защото ако те не ме угостят, не може да имат моето благословение. На тия двамата млади, аз нося бъдещата им съдба. Ако те ме нагостят, всичкото мое благословение ще бъде с тях. Аз ще бъда беден, а те ще бъдат щастливи. Ако не ме нахранят, аз ще бъда богат, а те сиромаси. Такъв е Божият закон. В дадения случай аз наричам всеки един човек светия. Ето какво разбирам под думата "светия", ето какво е моето обяснение. Всеки човек влюбен в някоя мома, е светия. Всички влюбени момци и всички влюбени моми са все светии. Но ако не нахранят бедния, който иде при тях, работата им се забърква. Ако го нахранят, светии остават. Ако не го нахранят, съвсем се забърква кашата и изгубват своето светийство.

Много мъчно днес се възпитават хората. Моисей учи евреите, учи ги: така рече Господ, иначе рече Господ, но евреите не го и чуваха. Когато дойде Христос – така рече Господ, иначе рече – но Го разпънаха. Сегашните християни казват, тъй казал Господ, но ако дойде Христос те отново ще Го разпънат. Войната в 1914 година беше едно разпятие на Христа, нищо повече. Сега иде Христос и казва: "Всички онези, които са разпъвали, ще бъдат разпънати. Нито един няма да остане, който няма да бъде разпънат." И тогава, като бъдат всички разпънати, кой кого ще разпъва? Няма да има кой да ги смъкне от кръста. Те ще предадат дух на Бога и ще се оправи целият свят. Всички ще кажат: "В Твоите ръце предавам духа си." И тогава ще се свърши. Вие казвате: "Страшна е тази работа!" Не, не е страшна за мене. Тя е благословение. Страшна е сегашната безпътица, в която живеем. Имаш един приятел, който те обича, а утре те намрази и не иска да те види. Не иска да те срещне! Омразата, това е страшното! В името на Бога, онзи, който обича Бога, онзи, който обича Христа казва: "Ти си еретик, ти не обичаш Бога." А той обича Бога и с Господа се разговаря! Често много хора ми казват "Не си прав, когато проповядваш." Казвам: Искам да се поуча от вас. Какво е последното известие от Небето? Какво пишат последните вестници горе? "Че вестници в онзи свят има ли?" Има, но не такива, които лъжат. Четете вестниците там. Чудни са хората. Там имат

вестници, университети имат, училища имат, църкви имат - такива, каквито хората не са сънувала Казвате: "Тия неща са въображаеми." Не, онова, което умира, не е реално. Реално е да влезеш в една църква, дето хората не се карат никога, дето проповедниците без пари служат; тя е реална църква, която кара болните да бъдат здрави, сиромахът да бъде богат, глупавият да стане умен. И за училищата е същият закон. Няма ли такива училища, ние сме в един преходен свят. Туй е правото. Аз не мога да си изменя мислите. Когато някой ми говори за оня свят, казвам: Аз съм във вашия свят на реалността. Православният ме пита: "Какво мислиш?" Един ден, когато залезе Слънцето и изчезнат сенките, аз ще се върна в реалното. В сенките ще почивате. Като се яви реалността, те пак ще се проявят. Вие, като не разбирате законите, не мислете, че сега може да намерите реалността в света. Реалността отдавна е във вас. Вие играете роля на онази съвременна жена, която се оженила за един мъж и не го харесва, сравнява го с другите мъже и казва, че на мъж не прилича. Щом не е мъж, тя няма право да се жени. Щом се е оженила, тогава да не говори. Ние допускаме в себе си известни заключения. Казваш: празен е животът. Че каква логика има в това? На какво основание е празен животът? Аз мога да направя живота пълен, на всекиго. Преди няколко години един набожен човек идва при мене и казва: "Обезверих се, то е празна работа да се молиш. Работа не ми дават. Нещастен съм. Намразил съм попове, проповедници, всички съм намразил. Загубих вяра в църквата, в поповете, във всички." След като му дадох една почетна сума, нахраних го хубаво, и той казва: "Ще ме извиниш, не зная в какво настроение на духа бях, но има нещо красиво, хубаво в живота, приятно ми е. Ти ме погледна някак тъй." Как съм го погледнал? "Ти ме посрещна, услужи ми." Казвам: Утре може да се изменя. Втори път като дойдеш, ще те набия. Аз съм от тези, първият път – приятелски, после не давам нищо, после пак приятелски. Какво ще мислиш тогава за мене? В началото не е така, както после. Ти тъй ще си кажеш: Хубавото е в живота! Ти мислиш сега с каква цел съм ти помогнал. Аз ни най-малко не искам да повярваш в Бога. Аз се радвам, че ти си се обезверил в своите лъжи. Аз се радвам, че ти си се обезверил в своите лъжливи приятели. Ти ще намериш приятелите си в себе си. Казвам: Не мисли само за това на теб да ти правят добро. Иди и ти да правиш добро. Намери по-нещастен от тебе, помогни му, да видиш как ще се измени твоят живот. Туй е философия. Това, да ти говорят, че има някъде някакъв друг свят, туй го остави. Като идеш там ще провериш. Туй, което не виждаш, не вярвай. Такова изречение е твърда храна. Човек е длъжен да бъде верен на себе си. Никога не трябва да измени на себе си. Външните условия не са толкова силни, че да изменя на себе си. Аз трябва да бъда над условията отгоре. Хората не трябва да бъдат в сила да изменят моя характер.Това е тяхно мнение. Нито са длъжни, нито имат право да ме хвалят. То е тяхна работа. Ако ме хвалят, то е за тях ако ме корят, пак е за

тях. Разбира се, не е така лесна работа човек да посреща мъчнотиите в живота. Съществува една философия, един вътрешен смисъл в мъчнотиите, защото страданията са за силните натури в света. Страданието, когато ти го превъзмогнеш, то ще ти донесе едно велико благо. Най-великата радост, която имаш, ако не си я разбрал, тя ще ти донесе най-голямото страдание. Защото в най-голямата любов, ако ти имаш някой, който да те обича, след туй те очаква най-голямото страдание, което може да те сполети. Една жена разчита на мъжа си; утре той ще намери друга и ще я напусне. Ще ви дам един пример, едно разрешение, което аз съм изследвал. Тук преди години имаше един господин, той беше евангелист; оженва се за една жена, която свършила американско училище. Оженват се, но не могат да живеят двамата. Различават се в своите възгледи. Той биел жена си и тя ми разправя своята опитност. Съблича я, изпъжда я вън, тя се моли, а той казва: "Не те искам, да се махнеш оттук!" Един ден, казва тя, в мен стана промяна, като че се превърна сърцето ми, намразих този мъж и му казах: "Отсега нататък аз ще ти покажа коя съм. Аз не те искам!" И този непреклонен юнак оттам насетне започнал да плаче, коленичил пред жена си, молил се пред нея, той плаче, тя го изпъжда. Той станал като дете. Тази слабата жена, която мъжът изпъжда, после тя го изпъжда. Как ще си обясните туй? Това е един факт. Тя искаше да го обясни. Аз й казвам: Не го обяснявай. И да го обясняваш, не може да се обясни. Човек, който прави зло на другите дара, той все едно прорязва своите артерии и изтича кръвта му, а щом изтече кръвта, той ще отслабне. Стават такива процеси, и в духовния свят става един физиологичен процес. Пущат ти кръвта и изтича твоята сила – обезсмисля се животът ти, не ти стига ума за нищо. И най-силният човек, който така постъпва, ще се обезсили. Един фатален закон е, никой не може да избегне от него. Затуй казвам: Силен е онзи, който помни в ума си, че всякога трябва да бъде абсолютно справедлив, любещ, съзнание да има. Не да удовлетворява желанията на хората, но да бъде справедлив спрямо другите хора, както към себе си.

Като дойде някой при мен, аз държа едно правило: което правя за себе се, правя го и за другите. Той иска да му дам печена кокошка. Казвам: Не мога да ти дам печена кокошка, понеже и на себе си не съм направил. Туй, което съм направил за себе си, мога да направя и за другите. Туй, което на себе си не правя, не го правя и за другите. "Може да ми дадеш малко винце." На себе си винце не съм дал. "Ами лачени обуща?" На себе си не съм турил лачени обуща, и на тебе не мога да дам.Туй, което за себе си съм направил, съм готов да го направя и за тебе. Но туй за себе си никога не го правя. "Ти си фанатик." Покажи ми твоята свобода. Я ми дай 20 лева. Ти, който не си фанатик, аз ти казвам: Извини моята погрешка. "Ти не разбираш." Много добре, аз съм готов да приема това. Но какво е твоето

разбиране? Аз съм готов да тръгна с тебе. Аз съм човек, който търси истината.

Казвам: Тази истина аз отвсякъде я събирам, както златните зрънца. Аз считам, че човек може да намери истината. Истината иде от всички хора. Във всеки човек може да намериш една истина. Във всички хора има една малка истина. Готов съм да я изследвам. Ако искаш да ме забавляваш, готов съм да те изслушам. При всичките противоречия, които ще кажеш, готов съм да те изслушам. След туй питам: ти можеш ли да търпиш моите противоречия? След като ми кажеш всичките твои злини, аз може да те набия тъй хубаво, че ще излезеш с разкървавен нос. Аз ти казвам моите възгледи. Правилни ли са? Ти казваш: "Не!" Някой изведнъж те ритне, няколко тояги ти слага, простре те на земята. Той си казва своето мнение. Казва: "Аз имам особено мнение." Той прави критически разбор на своята мисъл, с критика те поваля на земята. Трябва да знаем, че ние се намираме в един относителен свят. Съдбата има две остриета – едното острие е за нас, а другото за хората. Тя еднакво засяга без разлика всички. Трябва да се пазим от двете остриета на съдбата. Тя е безпощадна, но не е груба. Ако ти си умен, някой път ще туриш нещо на тия остриета, че като замахне съдбата, да не те засяга. Аз мога да им туря един калъф както на нож. Някой път ще отида при нея и ще я позалъжа малко, ще й кажа: "Много си добра. Аз съм слушал за тебе много добри работи. Бих ли могъл да видя твоя нож, колко хубаво е направен? Отличен е! Сега желая да ти туря едно възнаграждение за ножа, вземи го за един спомен" – и ще туря калъфа. И след туй съдбата като маха, не може да реже. Това е фигуративно казано, може да се отнесе до езика Човешкият език е съдба на човека. Ти със своя език определяш своята бъдеща съдба, нищо повече.

Сега е топло времето. Вие се изпотявате и казвате: "Искаме да ни извините." Няма да ви извиня. Аз не искам да ме извинявате, понеже без пари слушахте. Не взех нищо. Пък и вие като ме слушате, и вие даром давайте. Аз даром, и вие даром. Вие без пари ме слушате, и аз без пари ви проповядвам. Аз ви похвалявам, че без пари ме слушате. Вие трябва да ме хвалите, че и аз без пари ви говоря.

40 неделна беседа, държана от Учителя
на 4 септември 1932 г.
София, Изгрев.

1932_09_07 Изключителни условия
лекция пред общия окултен клас

ИЗКЛЮЧИТЕЛНИ УСЛОВИЯ

Размишление.

Каквато песен и да пееш на охлюва, той си знае своето. Каквото и да говориш на сегашния човек, и той си знае своето. – Защо? – Защото се намира в изключителни условия на живота. Той се води от известни навици и обичаи. Например, човек е свикнал да яде по три пъти на ден: сутрин, на обяд и вечер. Ако яде само един, или два пъти на ден, какво ще стане? Ще се наруши ли нещо в живота му? Някой казва, че ако не яде един ден, светът ще се свърши за него. – Защо? – Защото губи нещо. – Прав е човекът, изпаднал е в изключително положение. За да излезе от това положение, той трябва да намери мястото на изключението. Всяко изключително условие се движи в няколко посоки. То създава известна празнина в човешкия живот. Например, ако не ядеш един път, ти чувстваш някаква празнина в себе си. С какво ще запълниш тая празнина? Ако си чиновник и като се върнеш вкъщи, виждаш, че обядът не е готов, какво ще правиш? Как ще изпълниш празнината на стомаха? Обядът ще бъде готов в два часа, а в това време ти трябва да бъдещ на работа. Човек се връща от работа разположен, с надежда, че веднага ще се нахрани. Но, като разбере, че обядът не е готов, той изгубва разположението си, става недоволен. Нищо не казва на жена си, не се сърди, но в очите му става някаква промяна. Отива на работа, но вече е сериозен, недоволен, с неразположение на духа. Питам: духът ли е неразположен, или човекът? Може ли духът да бъде неразположен само от това, че не е ял един път?

Сегашните хора живеят при изключителни условия на живота и въпреки това мислят, че много знаят. Знаят, но и много неща не знаят. Знаеш, че пълзиш като охлюв, но това знание нищо не означава. Ти пълзиш и като изгрява слънцето, и като не изгрява; и като ядеш, и като не ядеш. Ще кажеш, че има условия, при които не можеш да пълзиш. – Това са изключителни условия на живота. Важно е да се запиташ какво трябва да правиш при изключителните условия. Например, някой ти каже една обидна дума – това е изключително положение. Каже ти една сладка дума – и това е изключително положение. В първия случай не виждаш, че слънцето е изгряло. Във втория случай небето е ясно, виждаш слънцето. Общото положение е, че слънцето е изгряло. Че ти виждаш или не виждаш слънцето, това не причинява никаква промяна в реда на природата. Във великата хармония на Битието всичко си върви в своя нормален път. Обаче, в нашите близки отношения стават известни промени и вместо слънце, ние виждаме облаци и мъгли. В такъв случай,

ние трябва да си представим мястото на слънцето и там да го търсим. Значи, всяко неразположение, всяко объркано психично състояние показва, че на вашето небе има облаци и мъгли. Щом изгрее слънцето, разположението ви се връща. При разположение на духа човешкият барометър се повдига; при неразположение – спада.
И природата си служи със специални термометри и барометри за определяне на температурата и налягането. Когато живакът се повдига, човек се разширява и пее мажорна песен; когато живакът спада, той се свива и пее минорна песен. С други думи, казваме, че в човека става повдигане и спадане на състоянията. Когато температурата спада и дойде – 30° ти обличаш дебели дрехи, кожух, туряш кожен калпак на главата. Ако те питат защо си облечен толкова ще кажеш, че причината за това е числото 30. Щом се смени времето, температурата започва да се повдига. Като дойде до + 30°, ти постепенно хвърляш дебелите дрехи, кожения калпак, кожуха и обличаш леки дрехи. На главата си туряш бяла сламена шапка, на краката си бели платнени обувки и казваш: Аз съм модерен човек, с убеждение. – Не си модерен, нито убеждение имаш, но си под влиянието на числото 30. И в първия случай ти беше под влиянието на числото 30, и сега си под влиянието на това число. Значи, човек се управлява от известни числа в природата. Това са изключителни условия в неговия живот. Някой те бодне с игла и протече кръв от ръката ти. Започваш да махаш ръката си, да викаш и охкаш. От убеждение ли правиш това? Като се успокоиш, ставаш тих и кротък. Убеждение ли е това? – Туй са изключителни условия в живота. Де е човекът? – Между контрастите. Той трябва да се справи с тях и да намери себе си.
Като изучавам човешкия живот, виждам, че това, което става във външния свят, става и в човека. При това, забелязвам, че всички хора – учени и прости, светски и религиозни, си приличат по нещо. Щом се намерят при изключителните условия на живота, те изгубват разположението, което са имали. Истински човек е оня, който се справя разумно с изключителните условия. Казвате: Всички хора са лоши. Какво разбирате под „всички“? За колко хора говорите? Може да кажете, че всички условия на живота са лоши, а може да кажете, че условията на целокупния живот са лоши. Под „лоши“ условия разбираме изключителните условия на живота.
Значи, лошото време е изключително условие. Днес правите гимнастическите си упражнения и бягате, по-скоро да влезете вътре, да не ви вали. Какво от това, че ще капнат няколко капки дъжд върху вас? Вие се страхувате от дъжда, да не развалите дрехите си. Не е ли същото когато разваляте своята хубава умствена премяна? И умствената дреха се цапа, както и физическата. Защо се страхувате от дъжда, а не се страхувате от мисли, които цапат умствената дреха? Законът е един и същ. Както се справяте с дъжда, така трябва да се справяте с лошите и нечисти мисли. Например, гладът иде като изкушение в човешкия живот и цапа неговата

умствена дреха. Като гладуваш, ти казваш: Всички хора са сити, само аз гладувам. Не е било и няма да бъде, когато само един да гладува, а всички останали да са сити. За да бъде един човек сит, друг трябва да гладува. За да бъде човек сит, кокошката трябва да умре, ябълката трябва да се изяде. Хиляди същества трябва да умрат, за да живеят други хиляди. Тяхната енергия трябва да се погълне от живите. Мнозина казват: Да уредим живота си. – За да се уреди вашият живот, трябва да се погълне живота на хиляди същества. Мислите ли, че това е уреждане на живота? Да измрат хиляди същества, за да живеете вие, това не е правилно разрешаване на живота. Днес умират хиляди животни, всички стават жертва за вас. Много същества изгубват живота си, много хора изгубват мира си, и всичко това става за определено число хора, наречени избраници.
Какво виждаме днес в света? Виждаме, че въпреки жертвата на едни същества за сметка на други, нито на едните работите вървят, нито на другите. Ако работите на всички вървят добре, какво придобива светът? Човек не е анализирал своите мисли, да види, каква е крайната цел на човешкия живот. Да намериш крайната цел на своя живот, това не значи, да решиш всички въпроси. Каква е крайната цел ми гладния? – Да се нахрани. След това той разбира, че е разрешил въпроса само за няколко часа. Някой извървял 20 километра път, стигнал е до своята крайна цел, но това не е всичко. Още много път има да изминава. Само за днес е стигнал своята крайна цел. Един ученик научил уроците си за един ден – дошъл е до своята крайна цел. Още много уроци има да учи той. Значи, крайната цел за всички живи същества е различна. При това положение, не можем да дойдем до едно разрешение за крайната цел на живота. За жената крайната цел на живота е една, за мъжа – друга; за учителя крайната цел на живота е една, за ученика – друга; за свещеника крайната цел е една, за военния – друга. За животните, за растенията, крайната цел на живота е съвършено различна от тая на човека. Следователно, когато някой говори за крайната цел на живота, той има пред вид крайната цел на своя живот. Крайната цел на неговия живот е да яде и да пие.
Докато е на земята, човек минава през три състояния, като пуяка: първо, той разперва опашката си, като ветрило; второ, разперва крилете си и трето, свива и опашката, и крилете си. Като му посвириш, отново разперва опашката и крилете си и пак ги свива. Така той чертае. Най-после, проточва и носа си и с това свършва своите движения. Като начертае един кръг и два диаметъра, той всичко разрешава. С това пуякът иска да каже: Ако съм човек, ще работя и каквото намеря в земята, ще го взема. Ако се намеря в трудно положение, ще направя крепост с опашката си и ще се справя с лошите условия. Като изляза от тия условия, ще проточа носа си и ще почна да мисля. Така казва пуякът: Ще работя, ще се укрепя и най-после ще мисля. Пуякът е интелигентно същество.
Като ученици, работете с числата. Те са разумни сили, които действат в

света. Всяко число е представено в известна разумна форма. Например, числото две е представено в човешките очи, в двете отвърстия на носа, в ушите. Защо човек има две очи, а не едно? В двойката природата е изразила закона на поляризирането. Например, материята е единият полюс, а духът – другият. Между тия полюси се проявява животът. Материята или субстанцията изпълва цялото пространство. Тя е необходимост в Битието, единственото реално нещо в пространството. Хиляди години философите разискват върху времето и пространството, дето се реализират формите и стават видими. Духът е онова начало, което оживява материята, а плътта е съвкупност на човешки желания. Например, желанията на човека да яде, да пие и да се облича са израз на плътта. Тия желания биват естествени и неестествени. Когато повтаря своето минало, човек се натъква на неестествени желания. Пиянството, например, е повтаряне на желания от миналото. То носи своя произход от насекомите, които се опивали от нектара на цветята. Когато някоя пеперуда или насекомо смуче от тоя нектар, то се опива и не може да се върне назад.
Съвременното човечество се опива от хиляди години, но и до днес още продължава да пие. Сегашните хора употребяват соковете на плодовете, както насекомите – соковете на цветята, но съзнателно ги поставят при условия да ферментират. Ферментацията се дължи на малки същества, наречени ферменти. Те разлагат и изяждат всяко нещо, което ферментира. Те оставят своите изверження, които носят смърт, Хората не подозират, че с ферментацията на сладките сокове си изграждат гробници. Една от задачите на хората е да се освободят от ферментите. Неразположението, недоволството, вкисването в човека не е нищо друго, освен процес на ферментация. Сладките сокове в него се превръщат на киселини. Не оставяйте в себе си отвори, през които да влизат ферменти. Има ли такива отвори, това показва, че не сте разумни. Значи, неразумността на човека се заключава в това, че той е оставил сладкия сок на неговия живот да ферментира.
Сега вие задавате въпроса, защо Бог е създал така света. Бог пък се чуди, как сте допуснали ферментите във вашето сладко вино. Той се чуди на хората, как не могат да си поставят запушалка на отворите, да не допущат ферментите в себе си. Мислите ли, че ако допуснете една малка злобичка, като фермент, в сърцето си, тя няма да внесе отрова във вашия организъм? Колкото и да се разисква върху тоя въпрос, всички хора – вярващи и безверници, са изложени на тия ферменти. Окултната наука разполага с различни методи за предпазване на човека от ферментите. Те не трябва да се месят в човешкия живот. Ако ясновидецът би погледнал човека, когато е в най-лошо разположение, ще каже, че положението му е като на дете, нападнато от въшки. Ферментите са подобни на въшките. Те, като химици, пробиват кожата и вадят от нея сокове. Ако и философът в продължение

на една година, бъде нападнат от въшки, той ще изгуби мисълта си. За да бъде мисълта права, никакъв сърбеж не се допуща. Някой си почесва главата отпред, отзад, отгоре, но с почесване въпросите не се разрешават. На което място почесваш главата си, съответна енергия се събужда. Тя трябва да се впрегне на работа. Ако почесваш главата си отвред, ти събуждаш в себе си умствени енергии; ако почесваш горната част на главата си, събуждаш Божествени енергии в себе си; ако се почесваш в тила, събуждаш в себе си енергии от нисшия, материален свят. Почесваш се отзад по главата и казваш: Ще отида да се помоля на Господа. Който се чеше отзад по главата и застава на молитва, няма да бъде приет от Господа. Ще се явиш пред Господа, както студентът пред своя професор. Ако студентът знае урока си, професорът ще го слуша. Ако нищо не знае, професорът му казва: Не искам да те слушам. Господ никога не туря единица. Щом види, че ученикът не знае урока си, Той му туря нула, която постепенно пълни с някакво съдържание, докато ѝ предаде известна тежест. Ако отидеш при Господа като пропаднал търговец, Той казва: Дайте му злато, колкото иска.
Някои мислят, че богатството е благо за човека. Богатството носи големи изпитания. Синът и дъщерята на тоя търговец живеят вече само за ядене и пиене. От друга страна, я търговецът, и жена му започват да мислят само за разходки и удоволствия. Като изядат и изпият всичко, те казват: Обедняхме, всичко изгубихме. Докато е богат, човек мисли само за удоволствия – не знае как да се справи с богатството. Като обеднее, мисли, че е нещастен – не разбира смисъла на беднотията. Богатството и бедността са въпроси за разрешаване. Като дойде в дома ви една красива мома, добре облечена, с червени устни и бузи, вие обръщате внимание на нея, радвате ѝ се. Тия с червените бузи и устни развалиха света. Те внасят раздор в семействата. Дойде ли някоя бедна, слабичка мома, никой не обръща внимание на нея. Тая мома не внася никакъв раздор в семействата. Мъжът харесва чуждата жена, намира, че е по-хубава от неговата. Жената харесва чуждия мъж, намира, че е по-млад от нейния.
Сега вие ще ме питате, защо говоря върху тия работи. Аз не се интересувам от отношенията между хората, но казвам, защо страдат те. Страданията на сегашните хора се дължат на ферментите. Младата мома, която влиза в един дом, не знае защо е влязла. Тя е като онова говедо, което бяга от стършела. За да не го ухапе, скрива се в един магазин. То не се интересува от дрехите, които се продават, но се крие от стършела. Питам: младата и красива мома има ли някакво отношение към нас? Красотата има отношение към Битието, а не към нас. Ако една книга има хубаво съдържание, тя не е само за мене. Мнозина ще я четат и ще я оставят. Който си помисли, че книгата е само за него, той си създава най-голямото нещастие.
Всички хора се намираме в преходно състояние. Не мислете, че с това

визирам някого. Всички хора – учители, светии и грешници, са подложени на един и същ закон. Учителят се отличава от обикновения човек. Затова Христос казва: „Иде князът на тоя свят. Той носи всичките ферменти и няма нищо общо с мене.“ Всички отвърстия на Христа бяха затворени, затова никакъв фермент не можа да проникне в Него. В обикновените хора всичко е отворено, затова те са изложени на действието на тия ферменти. Казваш: Слаб човек съм. – Това е лъжа. Няма слаби хора в света. Всички хора са силни. Слабите аз ги наричам хора на лъжата. Това са хората, които са сгрешили, но не искат да изправят погрешките си. И най-слабият е толкова силен, колкото и Учителят. И най-слабият е в състояние да запуши своите шишета, да не влизат в тях никакви ферменти. Когато казваме, че Бог спасява света, имаме предвид, че Той е дал сила на човека да държи своите шишета запушени. Той казва на човека: „Аз съм вложил в тебе сила, която трябва да използуваш. Никога не мисли, че си слаб.“ Ще кажете, че това е работа на учителите, на господарите. Вие имате особено понятие за Учителите. Учителят е крайно внимателен човек. При всички условия на живота той работи усърдно. Преди да си легне, той преглежда дали всички шишета са затворени. Затваря ги и след това отива да си ляга. Обикновеният човек оставя на слугите да отварят и затварят шишетата. После той вижда, че слугите не са затворили шишетата.

Питате: Какво трябва да се прави при сегашното положение? Какво трябва да се прави с тия ферменти на живота? Ти ще отслабваш постепенно, ще остаряваш, докато един ден кажеш : Остарях, обеднях! Ще се отива на онзи свят. Какво ще се постигне с тази философия? След това се явява състезание между хората – да се доберат до истинското понятие за живота. И аз, като наблюдавам живота, правя своите опити. При всеки даден случай търся истината. Натъквам се между приятните и неприятни чувства на хората и търся онази опорна точка, онова място, което при всички условия на живота остава едно и също. Знаете ли, какви чудеса стават? Щом стъпиш на това място, на тази опорна точка, наречена Божествената опора на живота, веднага твоето състояние се изменя – в тебе протичат мощни сили. При най-малкото отклоняване от този Божествен център на нещата, ти се натъкваш на големи противоречия. Колкото по-голямо е отклоняването, толкова по-големи са противоречията. Значи, при разрешаването на всяка задача, ти трябва да се качиш на най-високия връх и оттам да погледнеш на нещата. Ако не си се качил на тоя връх, никаква задача не можеш да разрешиш. Той е Божествената опора на живота. Казано е: Бог живее в нас, и ние – в Него. Тази идея при днешните условия е неразбрана. Казвате: Как е възможно, Великият да се вмести в нас? На кое място живее Бог? Някой казва: Аз Го чувствувам в сърцето си. – В кое сърце? Ако се звъни отвън на вратата, това показва, че някой иде. Тоя, който иде, звънецът ли е? Звъни се някъде в твоето съзнание. Значи, Бог е някъде в твоето битие, но на кое място, не знаеш. Казваш, че Бог е в тебе,

но Го молиш, искаш нещо от Него, а нищо не получаваш. Той не ти обръща никакво внимание. Казано е, обаче, че ако искаш нещо съгласно с Божията воля, ще получиш отговор. Иначе, молбата ти остава без отговор. Наука е да различаваш твоята воля от Божията. От тебе се иска да знаеш Божествения език и с него да си служиш. Не можеш да говориш на какъв и да е език. Всяка дума в този език има точно определено значение. Можеш да говориш на Господа за любовта, но тя има едно определено качество. Когато любовта влезе в жената, тя я превръща в дете. Когато влезе в мъжа, също го прави дете. Детето си остава дете. Всички запалват своите свещи, запяват и стават доволни. Те не стават човешки деца, но Божествени деца. Те не стават девици на земята, но Божествени деви или ангели. Под „ангел“ се разбира дева, която цени своята чистота и може да я пази. Обикновената дева не цени своята чистота и не може да я пази. Всеки трябва да знае как да се пази. Ако дойде един вол близо до мене, трябва ли да стоя при него и да гледам как маха опашката си? Остана ли при него, той ще нацапа чистата ми дреха. Аз трябва да стоя най-малко 50 м. далеч, да се пазя от неговата опашка. Ако един философ е лежал с години в нечистота и написал една книга, трябва ли да я четеш? Какво ще спечелиш, като те оцапа тая книга? Всеки, който е чел такова философско съчинение, е употребил най-малко десет години да очисти ума си от ферментите на това съчинение. Дойде някой при тебе със своето ново учение. Ти го слушаш и казваш: Ще изменя своите възгледи. Какво ще изменяш? Важно е това, което Бог е вложил в тебе, да се развива. Никакви друга нови идеи не ти са нужни. Наш приятел е само оня, който работи за развитието на това, което Бог е вложил в нас. Всеки друг, който иска да внесе нови идеи, далеч от Божественото, е наш неприятел. Какво ново може да измисли този философ?
Сега ние трябва да се върнем към Божествения свят, да изучаваме това, в което е вложено нашето щастие. Един от законите на Божествения свят гласи: Болният болен не може да лекува; глупавият умен не може да учи; слабият на силен не може да помага. Чудни са сегашните хора! Ще отидат при болен лекар да се лекуват. Той не може да помогне на себе си, че на вас ще помага. Мислите ли, че една шивачка, свършила в странство, но болна от проказа, ако ви ушие една рокля, ще ви направи щастливи? Щом облечете тази рокля, болестта ще ви нападне. Не ви трябва такава шивачка. По добре е да предпочетете проста шивачка, но здрава, отколкото някоя знаменита, но болна.
Сега вие искате да минете по широкия път. По тоя път никой не може да мине. Разбиране трябва. С тия възгледи, които сега имате, вие ще дойдете до резултатите на обикновените хора. Като говоря така, не искам да мислите, че изнасям погрешките ви. Аз не се интересувам от погрешките на хората. Това нищо не ми допринася. Повече смисъл има да изнасям добродетелите им. Но и това не е моя работа. Нека всеки сам изнася

своите добродетели. Всеки сам да бъде глашатай на своите добродетели. Всеки като вика да дава своите обявления. Аз поддържам философията, която възраства доброто във вас – да бъде то непреривно.
Когато говоря за любовта, нямам пред вид еднократната любов. Аз говоря за оная любов, която още не е проявена. Аз говоря за оная любов, в която хората още не живеят. Аз мога да говоря за чистия планински въздух. Обаче, за оня въздух, в който хората сега живеят, аз нищо не говоря. Аз мога да говоря само за красивата любов. Аз говоря за чистия живот. Не говоря за любовта на женените; нямам пред вид вашите мъже и жени. Ако мислите, че вашият мъж ще ви помогне, много се лъжете; ако мислите, че вашата жена може да ви помогне, много се лъжете; ако мислите, че вашият Учител може да ви помогне, много се лъжете. В дадения случай и Учителят не може да ви помогне. Когато някой иде при мене да му помогна, аз му казвам: Иди на планината, там е заровено едно съкровище. Вземи мотиката и започни да копаеш. Там ще намериш едно гърне с десет отвърстия. Ще бръкнеш в едното и ще извадиш само една монета. Вземеш ли две монети, ръката ти ще остане там. След това зарови гърнето и се върни у дома си. – Защо да взема само една монета? – Такъв е законът на природата. Като отиваш при един извор, не можеш да изпиеш десет килограма вода. За всеки даден случай не можеш да изпиеш повече от определеното количество вода. Ако изпиеш повече, отколкото трябва, нещастие те чака.
Същият закон се отнася и за яденето. Казваш: Преядох. – Не си преял, но си ял бързо и не си сдъвкал добре храната. Като влезе в стомаха, храната се натъква на милиони клетки, които не могат да я смелят, и между тях се повдига голям обществен въпрос. Значи, задачата за смилането на храната не е разрешена. Трябва да мине дълго време, докато тая задача се разреши. Първо, ти трябваше да я разрешиш със зъбите си, а я предаде на клетките на стомаха. Те ще я разрешат, но ти ще почувстваш болка в стомаха. Не си ял както трябва. Това не значи, че трябва да оставите въпроса на Господа и да кажете: Господ ще оправи тая работа. Ти си дробил попарата, ти ще я сърбаш. Аз съм бил на мястото, дето Бог оправя света, и зная, как го оправя. Веднъж съм бил на това място и втори път не искам да отида. Зная вече как Бог оправя света. Ни най-малко не искам да изменя начина, по който сега светът се оправя. Дето ходя, казвам: Има един начин за оправяне на света.
Казвам: Самообладание се иска от човека. Мнозина искат да се подмладят, но не знаят, как да постигнат това. Има методи за подмладяване. Аз мога да ви дам тия методи, но вие трябва да имате желание да се подмладите Обаче, преди да приложа тия методи върху вас, ще ги приложа на себе си. Не мога да предам знанието си на другите, ако не съм го приложил на себе си. Ако искам да направя хората добри, първо аз трябва да бъда добър. Преди да приложа нещо върху другите, трябва да го приложа на себе си.

Казваш: Бог е добър и благ. – И ти трябва да бъдеш като Него. Казвате: И нашият Учител е добър и свят човек. – Ако аз съм такъв, какъвто вие ме мислите, тежко ми. Ако уповавам на мнението ви за мене, тежко ми. Ще кажете, че много неща съм направил за вас. Вие не знаете какво съм направил; не знаете какви са задълженията на Учителя. Вие искате да ви кажа, какво съм направил досега. И да ви кажа, няма да разберете. Аз ви говоря за Божественото начало, на което трябва да се основавате и с което да направите вътрешна връзка. Много неща съм ви казал, но не съм срещнал нито един българин, който да изпълни нещата, както съм ги казал. Той всякога ще внесе нещо от себе си В това отношение, българинът е новатор. Той се отличава още и по това, че обича да говори за своите слабости. Като говори за слабостите си, смее се, приятно му е. Например той разказва как влязъл в курника на съседа си и задигнал най-угоения петел, или как брал плодове от градината му, без да го види някой. Когато той обира плодовете, смее се, когато него обират, плаче. Казвам: Ти не си научил философията на живота. Защо, когато ти обираш съседа си, се смееш, а когато тебе обират плачеш? Виждал съм и такъв случай. Съберат се няколко души, напият се добре и някои ги обере. После казват: Снощи се напихме и ни обраха, но повече няма да пием. Смеят се и разказват, как се напили.
Всички хора се стремят към истината и говорят за нея. По какво познавате хората, които са намерили истината? – По единството в техните възгледи. Кажеш ли, че това не можеш да търпиш, а онова търпиш, ти не живееш в истината. Оня, който живее в истината, каквото прави, е еднакво валидно за всички. При това положение, ако аз мисля по един начин, и вие ще мислите по същия начин. Следователно, ако постъпвате в едно училище и мислите, че като ядете и пиете, аз съм длъжен да плащам, вие сте на крив път. Нито аз имам право да ям и да пия, а вие да плащате за мене. И това не е лошо, но с плащане нищо не се постига. Учителят трябва да предаде своята лекция, но ако учениците не я заучат, нищо не се постига. Аз зная причината защо някои хора не учат. Казвате, че светията е нещо повече от Учителя. Зависи за какъв светия се говори. Има светии, които прекарват по 20 години в пустинята, но са недоволни от себе си. Хората гледат на тях като на светии, но те чувствуват, че нещо им липсва. Истинският светия знае условията на живота и лесно се справя с тях. Той казва: Когато нещата са направени по Бога, Учителят е на мястото си. Той иде на земята да предаде Божественото учение. Когато нещата не са направени по Бога, Учителят няма място между хората. Когато вършим Божията воля, Бог живее в нас. Когато не вършим волята Му, Той не е между нас. Може ли човек да има успех в живота си, ако Бог не е в него? Може ли хората да успяват, ако слънцето никога не изгрява? Тяхната съдба е решена. Без слънце животът е живот на вечен покой, на мрак и на студ. Когато слънцето изгрява, в човека има всичките възможности за развитие.

Ти си пил цели 20 години, но един ден,. когато слънцето на твоя живот изгрява, ти решаваш да се откажеш от пиянството. Отиваш в кръчмата и казваш на кръчмаря: Дай ми една чаша вино! Вдигаш чашата нагоре и казваш: Досега аз ти служих, а ти ми беше господар. Отсега нататък ти ще ми бъдеш слуга, аз ще ти бъда господар. Нека кръчмарят знае, че има човек пред себе си.
Имаш да дължиш 20 хиляди лева. Казваш: След десет деня ще ти ги платя. Каквото кажеш, това правиш. След десет дена изплащаш дълга си. Това е характер. Скарваш се с някого, но казваш, че след пет дена ще се примириш. Ако наистина се примириш след пет дена, ти си човек с характер. Ако след пет дена не се примириш и още повече развалиш отношенията си, ти не разбираш живота. Казваш: Няма да му простя. – Как да не му простиш? Представи си, че той носи една торба със златни пари, и сърцето му се отвори към тебе и ти даде от това злато. Няма ли да му простиш? Какво показва това?
Сега, като ме слушате, ще кажете, че сте ме разбрали. Ако, наистина, сте ме разбрали, ще ви подложа на изпит. Ще дам изпита първо на някоя сестра. Ще накарам всички да й говорят лоши думи и да я оплюят. Ако понесе това изпитание спокойно, като че нищо не става, тя ме е разбрала. Тя трябва да гледа спокойно на изпита и да каже: Ако това, което правите е добро, да дойде и върху вас. Ако не е добро, то иде за изпитание. Това са ежедневните несгоди в живота. На повечето хора работите им не вървят. Някой човек прави това-онова, но всичко му върви назад. Наричат го невежа, неспособен. Той напише едно съчинение, второ, но пак не го харесват. Той си въздъхне. След време пак напише нещо, но среща го една красива мома и дава добра критика за него. С това изпитанието му се свършва. Такива примери има много в живота. Не че плюенето е необходимо, но то иде само по себе си.
Имате един приятел. Как трябва да се отнасяте с него? – Да не проявявате никакви слабости. Отношенията ви трябва да се определят отвътре. Трябва да разбирате вътрешния закон. Вашите слабости идат отвътре, а не отвън. Отвън вие сте силни, а отвътре сте слаби. За да имате вътрешна стабилност, трябва да дойдете до Божествения център на живота. Казваш: Дали съм прав или не, не зная. Как трябва да постъпя, не зная. Ще те поставят на изпит, да разбереш доколко си прав. И Христа поставиха на изпит, да видят колко е търпелив. Плюха Го, ругаха Го. Каква мисъл имаше в ума Му? Той гледаше тихо и спокойно на всичко. Той гледаше, как римските войници се подиграваха с Него. Той разреши една от най-мъчните задачи. Изпитанията, през които мина Христос, ще се наложат и върху вас. Три дни бяха големите страдания на Христа, и на третия ден възкръсна. Христос мислеше право и затова разреши въпросите чрез възкресението. И след това Той каза: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята“. Всяка власт, която не е минала през най-големи изпитания и

страдания, не е никаква власт. Като минеш през големи изпитания, тогава ще разбереш това, което Христос е разбрал. Ще ти се даде в живота всяка власт на небето и на земята, но тогава няма да бъдеш, какъвто си сега. Христос казва: „Идете и проповядвайте моето учение!“ – Кое учение? – Учението на Любовта. То е едно от най-опасните учения. Няма по-опасно нещо от учението на Любовта, от учението на Мъдростта и от учението на Истината. Любовта е опасна, защото в нея ти или ще живееш, или ще умреш. В знанието и в мъдростта, ти или ангел ще станеш, или ще оглупееш. В истината ти или свободен ще станеш, или роб ще станеш. Мислите ли, че оня, който проповядва, е разрешил въпросите? Ако разрешиш правилно въпроса за любовта, ти ще имаш живот; иначе, ще умреш. Ако разрешиш правилно въпроса за знанието, ще имаш светлина в ума си. Ако разрешиш въпроса за истината правилно, свободата ще дойде. Това са резултати, които зависят от правилното разрешаване, което ти ще дадеш в себе си. Не е важно какво разрешаване ще дадат другите, но ти сам трябва да разрешиш своите въпроси.
Сега аз не ви казвам да оправите целия свят, но вие трябва да разрешите задачата, да влезете в съгласие с Битието. Всичко съдейства на човека да тръгне в правия път, да мисли право. Вие мислите неща, за които никога не трябва да мислите. Каква е вашата молитва? – Искате едно кило домати, две кила ориз, две кила захар, обувки, дрехи, шапка, добра и красива жена; жената иска мъжът й да бъде учен; владиката подава заявление за едно добро място. Това са все заявления до Господа. Искай само това, което ти трябва. И тия неща са потребни, но са второстепенни. Всеки човек трябва да бъде облечен, но хубавите дрехи са за умния човек. Ако глупавият е облечен с хубави дрехи, разбойници ще му ги свалят от гърба. За глупавия човек богатството е нещастие; за глупавия човек любовта е нещастие. Ако в заключение на всичко ти си разпериш опашката като пуяка и се опреш с крилете на земята, ти искаш да кажеш, че човек трябва да бъде свързан и със земята, и с небето. През крилете минават енергиите на земята. Когато сте неразположени, намерете един пуяк и наблюдавайте, как той разперва опашката си, как се допира с крилете си на земята и как проточва носа си. Вашето неразположение ще се смени. Никаква философска или научна книга не ще измени състоянието ви, както тоя пуяк. Той иска да ти каже: Ако ти не разрешиш правилно въпросите, ще станеш като мене, но ако ги разрешиш правилно, ти ще се повдигнеш. Пуякът е символ. Носът е символ на човешката мисъл. Пуякът казва: Аз не мога да разперя крилете си нагоре, но мога само да ги допра до земята. Виж, опашката си разпервам, тя заема съвсем друго положение, ъглите й са други. Перата на опашката могат да вземат перпендикулярно положение нагоре. Пуякът иска да каже: за да излезеш от обикновеното си състояние, ти трябва да изменяш постепенно твоето движение. Съществото, което живее в пуяка, е интелигентно. То е като стрелочник. Като се доближиш до него, той

повдигне опашката си, спусне носа си и казва: Ако си ме разбрал, добре; ако не си ме разбрал, не е добре за тебе.
И тъй, станете проводници на Божественото учение. Растенията и животните са също проводници на Божественото учение. Ако разбирате това, ще се ползвате от живота. И реката е проводник на Божественото учение. Ако разбираш тази река, ти ще се ползваш от нейната сила. Достатъчно е да се спреш съзнателно пред едно дърво, пред един извор, за да разрешиш задачата си правилно. И при камъка да се спреш, ще придобиеш една нова идея. Ако знаеш, на кое място на камъка да стъпиш, ще придобиеш една нова идея. От това гледище, всички камъни, растения и животни са формули в природата. Течението на реките, веенето на вятъра, движението на облаците, предаването на слънчевата светлина – това са образи, чрез които се проявява разумното в света. Ако не разбираш това, ти мислиш, че всичко в света е произволно. Не, ти живееш между ангелите. Ако работата ти се обърква, иди да видиш как изгрява слънцето. Ако небето е чисто, без никакви облаци, ще знаеш, че твоята работа ще се оправи. Като дойде пролетта и видиш, че растенията оживяват, знай, че и твоята работа ще се оправи. Като видиш един чист извор знай, че и твоята работа ще се оправи. Като поемеш чистия въздух, кажи: Моята работа ще се оправи. Когато светлината те озари, кажи: Моята работа ще се оправи. Кажи: Всичко в природата ми говори, че моята работа ще се оправи. Слънцето, което изгрява, е език на разумната природа. Вятърът, който вее, водата, която тече, растенията и цветята, които цъфтят, това е езикът на разумната природа. Всичко това е резултат, но зад тоя резултат се крие нещо разумно. Срещаш една млада мома, която ти се усмихва. Като видиш усмивката й, става ти приятно. Гледай така и на вятъра. Той е красива мома, която иде да ти повее. Благодари, че покрай многото работа, която има, тя е дошла да ти повее, т. е. да ти се усмихне. Тя не е дошла само за тебе. Тая мома е благородна. Дошла е да свърши една работа и да си отиде. Като я видиш, кажи: Моята работа ще се оправи. Помни: Ако не обръщаш внимание на малките работи, ти не можеш да разрешиш задачите на своя живот. Тия въпроси, които сега разрешавате, са нищо в сравнение с ония, които предстоят да разрешавате. Досега вие сте били едно малко растение, на което отсега нататък предстои да расте, да цъфти, да връзва плод и да зрее. Като дадете плод, всеки ще се спира пред вас и ще казва: Хубаво е това дърво, хубави плодове дава. Ако всяка ваша мисъл, чувство и желание, всяка постъпка даде плод, разумните същества ще се спират пред вас и ще ви се радват. Така, както хората сега разрешават въпросите си, те ще останат неразрешени. – Защо? – Старите дрехи не разрешават въпросите. Мухлясалото жито не разрешава въпросите. Консервите не разрешават въпросите. Старите идеи не разрешават въпросите. Новото разрешава въпросите. Прясното житно зърно носи живот в себе си. Светлината, която слиза отгоре, носи живот в

себе си. Новите мисли, новите чувства и постъпки, които сега идат, носят живот в себе си. Старото, миналото е изиграло вече своята роля. Какви сте били в миналото, не е важно; какви сте сега, това е важно.
Когато говорим за новото, ние разбираме живота на сегашното поколение, – онова, което ние трябва да направим сега. И вие още днес трябва да възприемете новото, за да прогресирате. Не го ли приемете, никакъв прогрес не може да имате. Докато се държите за старото, ще бъдете в обикновения живот на падане и ставане, а в това няма никакво разрешение. Да падате и да ставате, това не е никакъв живот. Да се качи и да слезе листът от дървото, това не е никакво разрешение.
Казвам: Вие трябва да намерите една изключителна идея за разрешаване изключителните условия на живота. Ако трябва да се усмихнеш на някого, това е едно изключително положение. Ако ти не можеш да дадеш правилно разрешение на усмивката и на човешкия поглед, нищо не си научил. Усмихва ти се един човек, трябва да знаеш, защо ти се усмихва, какво иска да ти каже. В усмивката, в погледа е скрита разумността. Животът се усмихва. Любовта се усмихва на всички без изключение. Ако мислиш, че само на тебе се усмихва, ти си на крив път. Ще видиш, че утре на друг ще се усмихне. Когато някой се усмихва, аз се радвам, защото тази усмивка е за небето и за земята, за светлината, за въздуха и за водата. Тази усмивка е подобна на утринния зефир на зората. Тя е най-хубавата усмивка.
Казвам: Усмивката не разрешава всичко, но тя увеличава човешкия капитал. Обаче, с капитала, с който разполагате, никаква банка не може да отворите. Ако го превърнете в звонкови пари, той представя нищожна сума. Вие считате, че някой човек е добър, свет, но като превърна неговия капитал в звонкови пари, виждам, че той разполага с нищожни средства. Ако един българин милионер отиде в Америка и превърне своите милиони в долари, ще бъде обикновен богаташ. Американецът ще се усмихне на това богатство. Казват за някого, че е гениален човек. – Зависи от мястото. Ако е в България, може да е гениален. Ако е на друго място, гениалността му е обикновена. Ако отиде на небето, там минава за посредствен човек. Щедрост се иска от вас. Ако сте богати, давайте чисто, безкористно.
Един свещеник на задушница запитал селяните: Братя християни, виждате ли ме? Само калимавката ти виждаме. – Идната година съвсем да не ме виждате. Защо виждали само калимавката му? – Защото пред него имало могила от хлябове и краваи. Вие трябва да бъдете толкова щедри, че и калимавката на свещеника да не се вижда. Ако го виждат цял, селяните не са щедри, нищо не дават. Когото не виждате често, дава повече от оня, когото често виждате. Една мома ти пише от Америка. Ти не я виждаш, но много получаваш от тя. Който я вижда често, малко получава.
И тъй, онези, с които често дружите, на тях вие ще давате; онези, които не

идат често при вас, те ще ви дават. Следователно, ония идеи, които често ви посещават, те са живи идеи, те черпят от вас. Необикновените идеи, които рядко срещате, които рядко ни посещават, те ви дават нещо. Всеки, който иска да стане истински човек, трябва да има поне една необикновена идея. Само необикновените идеи внасят новото в света. Всеки човек има обикновени идеи, но необикновените рядко го посещават. Те носят известен приход за него. Аз наричам тия идеи изключителни. Те идат при изключителни условия. Те внасят новото в света. Изключителната идея не си служи с думи и не обяснява нещата. Тя иде рядко, но е ценна по своето съдържание и смисъл. Трябва да работиш 20–30 години наред, за да намериш една изключителна идея. Тя носи голямо богатство в себе си.

– Проявената Божия Любов, проявената Божия Мъдрост и проявената Божия Истина носят пълния живот.

16. Лекция от Учителя, държана
на 7 септември, 1932 г.
София – Изгрев.
Начало: 05:00

1932_09_09 Божествени и човешки процеси
Издание 1947 г., София КНИГА: Фактори в природата, МОК Год.XI, Том 2

БОЖЕСТВЕНИ И ЧОВЕШКИ ПРОЦЕСИ

5 ч.с.Изгрев, София.
Т. м.

Какво ще отговорите на въпроса за отношението между механичните и психичните процеси? Сега вие се намирате на повърхността на океана, виждате, че големи вълни се носят по него, и мислите, че целият океан е развълнуван. Вярно ли е това? Ако от повърхността на океана съдите за целия океан, заключението ви е повърхностно.

Имате една окръжност, крива линия, направена от някакъв метал, с определена дебелина. Ако дебелината ѝ не е навсякъде еднаква, щом я турите в движение, тя ще издържи известно време, не може обаче да се разчита на нея. Всеки, който разбира законите на механиката, може да изчисли колко време ще издържи кривата линия. Той може точно да определи на кое място ще стане пречупването или огъването. И аурата на човека представя нещо подобно – кръг, различно оцветен, с различна големина и дебелина. Аурата на човека определя неговия манталитет. – Видима ли е аурата? – За едни е видима, за други – невидима. В средата на аурата има един център, откъдето изтичат енергиите: горните енергии са свързани с умствените способности на човека, а долните – с енергиите на неговите чувства. Горните енергии са господарите, а долните – слугите. Ако господарите са умни, а слугите глупави, какъв ще бъде резултатът? Или какъв ще бъде резултатът, ако господарите са глупави, а слугите – умни? – Какъв слуга е нужен на умния господар? От какво се нуждае бедният? От какво се нуждае гладният? Ще кажете, че гладният има нужда от хляб. – Защо? – Защото той има отношение към хляба. Нуждата от нещо определя стремежа на човека. Всеки се стреми към това, от което има нужда. Понеже нуждите на хората са различни, затова и стремежите им са различни. Ако не беше така, хората щяха да бъдат еднакви и да се отблъскват.

И тъй, благодарете, че хората не са еднакви, че нямат еднакви разбирания. Могат ли всички хора да приличат на тебе? Ти възпитаваш един човек, искаш да стане като тебе. Каквото му заповядаш, да го изпълнява, както искаш. И това е възможно, но какъв ще бъде резултатът от това възпитание? Този човек ще стане като тебе, но в края на краищата между вас ще се зароди известно отблъскване. Обичаш някого до известно време. След това казваш: Не мога да търпя този човек, изстинах към него, не ми е

приятен. Коя е причината за това? По силата на кой психологичен закон става това? Как си обяснявате изстиването или охлаждането на телата от физическо гледище? Причината за това е външна, станало е понижаване на външната температура. Ако дадено тяло се сгорещява, казваме, че външната температура се е повишила. Следователно, ако едно същество прилича на тебе, това показва, че външните условия са еднакви и за двамата. Това същество ще пожелае да заеме твоето място.

Питам: Какво печелиш, ако ученикът ти стане като тебе? Все ще придобиеш нещо, но загубата ще бъде по-голяма. Това е закон. Какво печели учителят, ако преди неговото идване учениците му се разбирали помежду си, а след това започват да спорят. По-рано са имали братски отношения, а след това започват да се обиждат взаимно. Учителят ще каже,че ги направил, каквито иска. Може да е постигнал това, но и друго е постигнал: те започват да се отблъскват. Може ли господарят да направи слугата си добър, ако не му е дал пример за това? Не можеш да искаш от човека това, което ти сам нямаш в себе си. Ако продължаваш да изискваш от него, което сам нямаш в себе си, ти се излагаш.

Казвам: Не е въпрос да изискваш от хората. Първо изисквай от себе си, после от другите. Иначе ще се натъкнеш на противоречия и смущения в себе си. Ако не се отнасяш критично към себе си, ще си мислиш, че знаеш много, че можеш да постигнеш каквото желаеш, че си добър, учен и т.н. Докато си въобразяваш така, изведнъж изпадаш в друго положение и казваш: Невежа съм, нищо не мога да направя; не съм добър, никой не ме обича и т.н. В това отношение ти приличаш на барометър, който ту се повдига, ту спада. Аз имам един барометър с кристали от соли, който показва промените на времето: влага, дъжд, суша. Също така той показва какви ветрове и бури ще има, земетръси и др. Като наблюдавате кристалите, виждате как се наслояват, по какви линии става кристализирането. Най-малката промяна в атмосферата се отразява върху кристалите. Който не вярва в това, и сам да наблюдава, и друг да му обяснява, ще каже, че има някакво съвпадение. За него това не е наука. Като изучавам промените в кристалите, дохождам до заключение, че те не се дължат само на въздуха, но и на етера, в който са разтворени.

Сега, не е въпрос за барометъра. Всички не могат да си служат с него. Ако речете да го наблюдавате, ще се увлечете и ще изгубите много време. Вие ще заприличате на един млад момък, който често посещава Изгрева. Той пише хубави стихове. Казва ми, че от време на време се явява в главата му някаква нова идея, ново разбиране за живота. Като споделя идеите си с хората, считат го за глупав. Например той отрича задгробния живот, но въпреки това твърди, че няма смърт. Заминалите за онзи свят се движат из

пространството, в различни планети, влизат в други същества, чрез които лекуват хората, предават им своите мисли и т.н. Той ме пита какво мисля за неговата теория. Казвам му: Това е твоя теория, тя не е в съгласие със законите на Природата. Според законите на физиката, когато светлината минава от по-рядка в по-гъста среда, тя се пречупва. Следователно вие виждате предмета на друго място, а не там, където е в действителност. Когато изгрява слънцето, вие го виждате на друго място, а не там където е всъщност. – Защо? – Защото светлината на слънцето идва на земята за осем минути. Когато кажете слънцето изгря – то е станало осем минути преди този момент. Това, което светлината прави за осем минути, човек ще го направи за хиляди години. Това, което ученият може да направи, невежият не може. Бързината, с която се движи мисълта на учения, е по-голяма от тази на обикновения човек. Ученият живее и работи в среда, съвършено различна от тази на обикновения. Това, което праведният може да направи, грешният не може. Ето защо теорията на обикновения човек се различава коренно от теорията на учения. Двамата работят в различни среди и условия. Обикновеният създава временна, относителна теория, а истинският учен – вечна. Неговата теория почива на абсолютните закони.

Голяма е силата на праведния. Ако желае, той може в един момент да разруши цял град. Обаче той никога няма да направи това. Такъв опит ще коства живота му. Не е този начинът, по който праведният може да покаже силата си. И на Христос казваха: "Ако си син Божи, слез от кръста." Христос не показа силата си, но се подчини на Божията воля. Ако Той беше проявил силата си, нямаше да остане човек около Него. Когато слушате някой велик виртуоз да свири, във вас става преврат. И той се изменя, и вие се изменяте. Голяма сила се крие в неговото свирене. Ако музиката не произвежда преврат в човека, тя е безпредметна.

Какво представляват музиката, науката, изкуството? – Среди, чрез които минават силите на Природата. Хората, които се занимават с тях, възприемат тези сили и се преобразяват. Слушаш един виден музикант да свири. Ти възприемаш известни сили чрез него и се преобразяваш. Същото става чрез науката и изкуството. Музикантът е проводник на музикални сили, ученият – на интелектуални сили. Като проводник първо те се ползват, после окръжаващите. Дали съзнаваш това, или не го съзнаваш, не е важно. И в двата случая ти придобиваш нещо. Човек се ползва и от миналото. Миналите поколения не са изчезнали, следователно човек и от тях се ползва. Светлината, която е светила в миналото, и до днес още не е изчезнала. Тя съществува някъде в пространството. Има звезди, които са толкова далеч от земята, че едва след хиляди години светлината им достига до земята. Минала ли е тази светлина? Тя продължава още да се движи в пространството. Една мисъл може да е минала някога, но тя

още се движи в необятното пространство.

Питате: Каква е крайната цел на това движение? – Каква е целта на колелото, което се е завъртяло веднъж, два и повече пъти? Отиваш на кладенеца, завъртиш колелото – имаш някаква цел. – Каква е целта ти? – Да извадиш вода и да задоволиш жаждата си. Щом задоволиш жаждата си, колелото спира. Значи колелото се движи, докато се постигне целта. Докато си жаден, колелото непрестанно ще се движи. В случая между твоята жажда и движението на колелото има известно отношение. Колелото знае ли, че ти си жаден? То не знае нищо, но ти като разумно същество знаеш, че си жаден, знаеш и защо се върти колелото. Жаждата казва на колелото: Започни да се въртиш, да се задоволя. Това е фигура на речта. Ти искаш да станеш знаменит човек. – Коя е целта на това желание? – Жаждата и гладът. Щом си жаден и гладен, имаш право да задоволиш жаждата и глада си. Като се прочуеш, хората започват да те хвалят. Значи дават ти богат обяд да се нахраниш. Минаваш за голям поет, пишеш стихове. Друг декламира чужди стихове. Еднаква ли е заслугата и на двамата? Единият твори, другият изнася неговите творби и ги продава, като задържа парите за себе си. Според мене това не е честно. Художникът рисува картини и ги продава по-евтино от търговеца. Художникът продал една хубава картина за сто хиляди лева, а търговецът я продал за двеста хиляди. – Какво трябва да направи търговецът? – Да намери художника и да му даде поне половината от парите. Това изисква моралът.

Сега вие, които ме слушате, сте продавачи на чужди картини. Нямам предвид личности, общо говоря. Какво трябва да правим сега? – Половината от богатството, което имате, ще дадете на художниците, които са рисували картините. Вие сте продавали техните картини и от тях сте забогатели. Сега ще давате – нищо повече! Ти си даровит музикант – продаваш чужда стока. Виден философ си – продаваш чужда стока. Светия си – продаваш чужда стока. Ще дадеш половината от твоето богатство. Здрав си, енергичен, способен за работа. След 20–30 години казваш, че ръката ти трепери, не можеш да работиш. Къде отиде здравето и силата? Изгубиха се. – Защо? – Не са твои. Това, което придобиваш и губиш, е чуждо. Имаш добро настроение и се радваш. След два дни изгубваш настроението си. – Защо? – Защото не е твое. Трябва да разсъждавате правилно! Нова философия е нужна за всички.

Като говоря по този начин, аз не визирам никого. Това е новата философия. Числата, с които сте работили и продължавате да работите, нямат тези качества, които новото време изисква. Например вдигаш меча си и казваш: Знаеш ли какво мога да направя с този меч? Какво ще направиш? С този меч можеш да отрежеш главата на една свиня или на

една мечка. След това той ще се счупи. Ти уповаваш на своя меч, но с него не можеш да освободиш света. Ти преувеличаваш нещата, влагаш в своя меч повече възможности, отколкото той съдържа. Ти нямаш ясна представа за нещата. Казваш: Знаеш ли какво мога да направя? – Какво можеш да направиш? Ако се хвалиш с чужди неща, нищо не можеш да направиш. Всяко нещо в тебе, което се променя, е чуждо. Не е лошо, че имаш чужди неща, но трябва да знаеш кое е твое и кое чуждо и да си готов всеки момент да го върнеш. Плачеш за чужди работи и се радваш за чужди работи. Плачеш, че си изгубил чуждо нещо. Радваш се, че си придобил чуждо нещо. Няма човек в света, който да е плакал и да се е радвал за своето. Какво ще кажете на това? Каквото и да кажете, вие нямате никаква философия. Съвременният свят говори, философства, но в него няма никаква философия. Това, което разваля света, е чуждото, преходното, нереалното. Това, което го оправя, е неговото, истинското, реалното. Казвате: Все ще дойде някой да оправи света. Мнозина са дохождали, но кой оправи света? Който е дохождал, все с насилие е работил. Светът не може да се оправи с насилие. Отрежеш главата на една мечка, друга излезе. – Ще отрежа главите на всички мечки. – Ще отрежеш главите им, но ще се натъкнеш на по-голямо зло – всичките мечки ще влязат в тебе. Ти можеш да задигнеш всичкото богатство в света, но с него заедно ще влязат в тебе всички престъпления на света. Какво ще правиш тогава? Ново разбиране е нужно на човека.

Сега ние се отклонихме от въпроса. Като разсъждаваме така, във вас се ражда вътрешно недоволство. Вие сте недоволни, без да знаете защо. Искате неща, които не ви са нужни. Някога се подценявате, някога се надценявате, благодарение на което изпадате в противоречия. Същото правите и с окръжаващите. Някога се възхищавате от един човек. След време казвате: Не ми се харесва този човек, не постъпва добре. – Защо не го харесвате? Какво не му харесвате? – Челото. – Значи формата на челото не е красива. Това показва, че някой център в него не е добре развит. Този човек е крайно нетърпелив. Той е музикален, но центърът на времето е слабо застъпен в него, поради което не поставя нещата на място – всякога бърза. Някои хора нямат въображение, затова се занимават с дребни неща. Колкото по-високо е челото на човека, толкова по-дълбока е мисълта му. Същевременно челото му има и нужната широчина. Ако срещнете човек с тясно и ниско чело, ще знаете, че той няма дълбока мисъл. Разбиранията му за живота са ограничени. Той не разбира сложните процеси на човешката душа. Ако веждите са дебели, това показва, че човек има отношение повече към материалните работи, отколкото към духовните.

Помнете: Съществува един разумен свят, към който вие се стремите съзнателно или несъзнателно. Така и слънчевата система се движи към

един възвишен, разумен център. Учените не знаят защо и с каква бързина се движи слънцето към този център. Някои учени казват, че както влакът има цел да пренесе пътниците от един град в друг, така и слънцето се движи към този център, за да вземе нещо от него и да го пренесе в пространството. Това е механично обясняване. Всяко тяло се движи с известна цел и придобива нещо, но каква е целта му и какви постижения има, не се знае. Всяка точка в пространството е център, от който излизат най-малко четири точки, които започват да се движат в четири различни посоки. При движението си те образуват прави линии. Като се съединят крайните точки на правите, образува се кръг. След тези точки излизат още четири; след тях други четири, които образуват още по-голям кръг. Докога ще расте кръгът? Докато стигне своя краен предел, т.е. докато дойде до своето крайно развитие. Всеки кръг представлява зародиш на яйце. Значи в миналото яйцата са били точки, които се развивали до своя краен предел на птичето царство. Ако турите едно яйце под квачката, след време то ще се излюпи и от него ще излезе пиленце – проявеният живот на яйцето. Ако яйцето не попадне при благоприятни условия, ще се развали.

Мнозина минават през птичето царство, т.е. през света на идеите. Всяка идея е яйце, което очаква времето на своето излюпване. Всеки трябва да знае какво яйце е неговата идея – на славей, на камилска птица, на гъска, на кокошка, кога и за колко време може да се излюпи. Кой от вас е изучавал условията, при които може да се реализира една идея? Ако идеите ви не се излюпят навреме, вие носите отговорност. Мислите ли, че професорът не държи отговорен студента, ако последният не е решил задачата си правилно? Професорът изпраща студента да изследва известен въпрос, дава му средства, пособия и ако той не реши задачата си правилно, отговорността пада върху него. Ако два-три пъти се провалиш, повече не разчитат на тебе – отнемат ти задачата, която са ти възложили. Следователно, когато учителят даде няколко задачи на ученика си и той не може да ги реши, казваме, че този ученик е неспособен. Учителят дава същите задачи на други, по-способни от първия. Ученикът иска от учителя си по-лесни задачи, според способностите му. – Ако и тях не може да реши? – Ще му даде още по-лесни. Така ще продължава, докато най-после учителят му даде задачата 2 х 2. Всеки знае, че 2 х 2 = 4. Ученикът ще реши тази задача, но това показва колко е способен.

На какво прилича четворката? Като знак 4 напомня малко диеза, музикален знак за повишаване на тоновете. Четворката има отношение и към квадрата – условие за разрешаване на противоречията в живота. Сегашният строй ще се подобри, когато хората разберат силата на квадрата. Къщите на хората са построени върху законите на квадрата. Те са квадратни, правоъгълни – изобщо четириъгълни. Няма кръгли къщи в

живота. Значи разрешаването на живота е основано върху законите на квадрата. Ако разбирахте законите, върху които е построен нашият салон, щяхте да станете гении. Някои казват: Направихме набързо един салон. – Не е така. Определено е как да се построи салонът. – Трябваше да бъде по-висок. Това е друг въпрос. Според мене салонът трябва да се разшири – има условия за това.

Сега аз искам да обърна вниманието ви към Битието. Веднъж сте дошли на земята, вие имате отношение към Битието. Така и всеки ученик трябва да има отношение към своите учители и към онова, което му се преподава. Ще учиш и ще бъдеш пръв ученик! Какви ще бъдат отношенията ти към твоите другари, това е на второ място. Първото нещо е да определиш отношенията си към своя учител. Щом първото отношение е правилно, и второто ще бъде правилно – отношението към твоите съученици. Като са правилни двете отношения, и третото – към окръжаващите – ще бъде правилно.

Казваш: Дишам, следователно уча, решавам една задача. Ям – решавам една задача. – Така е. С дишането, с храненето, с движенията човек решава задачите си в живота. Ако не е така, дишането няма смисъл, храненето няма смисъл, движенията – също нямат смисъл. Целият живот е предметно учение. Каквото направиш за себе си, това ще те ползва през вековете. Дали съзнаваш това, или не, то е друг въпрос. Пазете се да не изпадате в крайност, да не се объркате. Често, като знаете някои неща, започвате да се страхувате да не сгрешите. Например казвал съм, че като излизате от дома си, трябва да тръгвате с десния крак. Ако тръгнете с левия крак, вие се уплашите и се връщате назад, за да тръгнете с десния крак. Това е безпредметно вече. Да влезеш или да излезеш първо с левия крак, значи да кажеш на приятеля си една обидна дума. Казваш му, че е гарга, т.е. че не разбира нещата. После ще се извиниш, т.е. ще влезеш с десния крак. Той ще те извини, но си казал вече обидната дума. Гарга, паток означават глупав човек. Има патоци, по-морални от някои хора.

Един ден наблюдавах какво направи един паток с плъх. Патокът върви с десетина патици. Те влизат във водата. Един плъх се хвърли върху тях. Патокът веднага го сграбчи и го потопи във водата, но не го пуща. След това го извади над водата, да види жив ли е още. Като видя, че се движи, пак го потопи във водата. Така направи няколко пъти, докато най-после се убеди, че плъхът не е жив. Той му даде един добър урок как трябва да постъпва с патиците.

Казвам: От всички се иска здрава права мисъл. Не как мислите вие, но как мисли обществото; не как мисли обществото, но как мисли народът, как

мисли цялото човечество. Когато вашата мисъл носи добро за всички, тя е права. – Гневен съм. – Това е чуждо състояние. – Обезсърчен съм. – И това е чуждо състояние. Често вие преувеличавате нещата, поради което страдате повече, отколкото трябва.

Един наш приятел взел участие в строежа на една малка хижа на Рила и по невнимание един камък паднал на ръката и притиснал пръстите му. Той е музикант. Всички около него се уплашили и ми казват: Отиде музиката, не може вече да свири. Виждам, че те преувеличават. Всичко ще мине и той ще придобие опитност да знае как да пипа камъните. Някой страда, че баща му оставил дълг от 30–40 хиляди лева. Какво ще каже, ако получи наследство от 300–400 хиляди лева? Той скърби и се радва все за чуждото. Освободете се от всички заблуждения, от праха на миналото. Вземете бухалки, да изчистите всичкия прах.

Като говоря по този начин, мога да засегна някого, да го обидя. Аз искам да мислите право, нямам намерение да ви обиждам. Не искам да мислите като мене, нито аз да мисля като вас. Всеки ще мисли по свой начин. За всеки човек е определено специфично място. Никой не може да вземе мястото на своя ближен. – Искаме да бъдем като Бог. – Това е невъзможно. Едно е мястото на Бог. Какво означава думата "подобие"? Да бъдеш подобен на Бог, значи да дадеш възможност на Божественото в себе си да се прояви такова, каквото е всъщност. Ще бъдеш проводник на Божественото, но никога не можеш да направиш това, което Бог прави. Бог оправя света. Ти можеш ли да го оправиш? Хората се карат, съдят се, но не могат да се оправят. Някъде светът се оправя, но не сте вие, които го оправяте. От колко килограма трендафил ще получите един килограм розово масло? – От три хиляди килограма цвят. Значи само един килограм е ценното. Същото се отнася и до човека. Има нещо ценно в него, но то е малко по тегло. Ценното се задържа, а непотребното се изхвърля навън, както остатъкът от цвета на трендафила. Ако си разумен, ще продаваш гюловото масло, а не три хиляди килограма цвят. Речеш ли да отидеш във Франция да търгуваш с розово масло, ще спечелиш много повече, отколкото да търгуваш с трендафил.

Като ви наблюдавам, виждам, че всички сте изпаднали, започнали сте да предете на тънко. Всеки е недоволен от положението си. Трябва да се работи! – Така е, Природата не търпи никаква разточителност. Тя не обича скъперниците, но не обича и ония, които пилеят средствата си. Тя обича разумните хора, които имат идея, които са носители на Божественото. Колкото и да си малък, все можеш да направиш нещо за Бога. Ще живееш за Божията слава, а не за славата на хората. Хората нищо не дават.

Да очакваш на хората, това значи да останеш гладен. Един пътник пристигнал в родното си място. Близките му с цветя в ръце го посрещнали и обсипали с подаръци, но въпреки това той останал гладен. Никой не се сетил, че той не е ял три дни. В същото положение изпаднал един българин, завършил във Франция по музика и пластика. Като се върнал във Варна, богатите български чорбаджии го приели в домовете си за учител по музика, танци и език. Той преподавал известно време, но огладнял. Българинът по характер коренно се отличава от французите. Чорбаджиите, на които учил дъщерите, не се сещали, че този човек е гладен, а трябва да пее и играе. Един ден той срещнал един познат свещеник по една от варненските улици. Още при първите думи свещеникът го поканил у дома си да го нагости. Какво ще ти говори свещеникът? Ти си гладен, имаш нужда от хляб. Започне ли да ти говори за Бог, без да помисли за тебе, ти имаш право да му кажеш: По-добре мисли за себе си! Ако си цигулар, ще посвириш и ще те нахранят. Щом не свириш, няма ядене. Българинът е практичен. Ако му гадае някой, той веднага отваря кесията си. Ако някой философства пред него, той казва: Тази работа не е за ядене и пиене. Следователно, за да не умреш гладен, стани цигулар или гадател. Остане ли да се прехранваш с философия, много ще гладуваш. За да те обичат хората, не се представяй, че знаеш повече от тях. Ако можеш да услужиш на хората, и те ще ти услужват. Обаче поставиш ли се по-високо от тях, те няма да те погледнат.

И тъй, като срещнете един човек, вижте как се държи – като господар или като слуга. Ако днес е господар, в бъдеще ще стане слуга; ако днес е слуга, ще стане в бъдеще господар. За да не бъдеш нито господар, нито слуга, влез в центъра. Който е в центъра, трябва постоянно да дава. От него трябва непрестанно да изтича енергия. Докато даваш, ти си в Божествения процес. Щом започнеш да вземаш, ти си в човешкия процес. Ако си недоволен, ти си в процеса на вземането, в човешкия процес. Даването е Божествен процес. От Божествените процеси ще очаквате Божествени приеми, а от човешките – човешки приеми. Докато си в Божествените процеси, ще даваш, защото имаш всичко; ако си в човешките процеси, ще вземаш, но само толкова, колкото ти трябва. Щом се напълниш, не искай повече.

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
– В Истината е скрит животът.

36. Лекция от Учителя, държана на
9-ти септември, 1932 г., в София – Изгрев.

1932_09_09 Човешки и Божествен процес Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98“, 1999
КНИГА: Съществуване, живот и отношение. МОК, Год.XI

ЧОВЕШКИ И БОЖЕСТВЕН ПРОЦЕС

11 година
36 лекция на 1 мл.ок.клас.
9.IX.1932 година, петък, 5 ч.с.
ИЗГРЕВ, СОФИЯ.

Тайна молитва.

Ако се зададе въпросът какво е отношението между механическите процеси и психологическите в природата, какво ще отговорите? – Успехът на съвременната наука е на повърхността на живота. Вие се намирате на океана и виждате повърхността развълнувана, големи вълни. Оттам може да си правите заключение, че целият океан е развълнуван. Това са повърхностни заключения. Представяте си чисто по механически начин отношението.

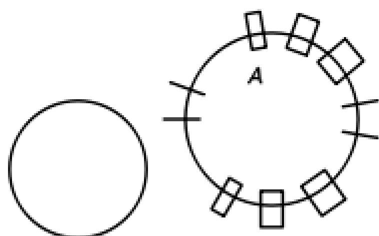

Ако тази окръжност може да е направена от какъв и да е метал, и дебелината на тая шина или на тази окръжност може да не е навсякъде еднакво дебела, и ако я турите в движение, един механик може да ви предскаже, според механическите закони, според съпротивлението какви ще бъдат последствията. Той ще ви покаже от коя страна ще се счупи или ще се огъне. Но представете си твърдението, че човек около себе си има една аура, нали туряте един такъв кръг? – Представете си този кръг на неговата аура е видим. А за другия невидим. Дебелината не е еднаква. От тази аура на човека ще знаете какъв е неговият манталитет. Около този кръг, от известен център, енергиите не функционират еднакво навсякъде. Представете си, че тази част А, се проявяват умствените способности. Какво е организираното общество, то е само за изяснение, по механически начин. Представете си, че тези горе са господари и представете си, че тези долу са слуги. Ако господарите са глупави, какъв ще бъде резултатът? – Когато господарите са умни, а слугите глупави, какъв е резултатът? – Ако при първото положение, господарите са глупави, а при второто положение слугите са умни имаме едно положение. При второто

положение слугите са глупави, а господарите умни. Питам тогава, за умния господар какъв слуга му трябва? – По закона на противоположностите на сиромаха какво му трябва? – На гладния какво му трябва? – Хляб. В дадения случай хлябът какво е? – Туй, от което човек се нуждае, има съотношение към него. Когато хората в света станат еднакви, те се отблъскват. Мнозина от вас имате едно скрито понятие, че знаете нещо. Някой път, когато разправям за прости работи, казвате, тия работи сме ги слушали много пъти. Но аз никога не съм разправял един предмет, два пъти. И да искам не може да повторя нещо. Нито вие можете да повторите. Нито вие можете да разберете нещата в един и същ момент еднакво. То е ваше заблуждение, че разбирате нещата. Сега ние като говорим по този начин, може да се отклоним от важния предмет. В какво седи разбирането на човека в дадения случай? Той трябва да бъде в сила, за да се справи с една външна мъчнотия в живота. Има едни хора, които се отблъскват. Вие искате един човек да бъде точно като вас. Вие искате той да услужи и каквото кажете, да изпълни вашата заповед, както вие искате. Вас ви прави удоволствие да трепери пред вас. Каквото кажете, да бъде. Но същевременно в чувствата на този човек, когото така възпитавате, става промяна и той става подобен на вас. Слуша ви, но същевременно иска да стане като вас. Казва: Искам да стана като професора. Щом стане точно като професора си, непременно между тях ще се яви неприязън. Вие един човек го обичате до известно време. После стане ви противен, казвате: Не го обичам. Кажете ми, кой е психологическият закон, който изменя вашите чувства? – Казвате: Изстина ми този човек. Питам, ако е изстинал, кои са причините? – Ако едно тело е изстинало, от физическо гледище как ще обясните? – Че външните предмети са погълнали топлината, нали така? – Да допуснем, че някое тяло се е сгорещило не отвън, а отвътре. Казвате: Външните условия са се променили. Сега щом едно същество станало еднакво, има същата тежест, същите разбирания, той ще иска по закона да завземе вашето място.

Питам сега, ако един човек стане точно като вас, вие какво ще спечелите? – Какво ще спечелите, ако искате един ученик да бъде точно тъй умен като вас. Какво ще спечелите вие в дадения случай? – Вашата придобивка каква ще бъде? – Има една придобивка, но загубата е по-голяма. Вие сте прави. То е закон в природата. Едно тяло трябва да бъде като вас, но ако загубата е по-голяма отколкото печалбата, питам тогава какво сте постигнали? Ако един учител, един професор, един реформатор, който и да е, когато иска да обясни едно явление, ако при предаването на едно знание, в един клас учениците са живели по-добре и след като започнал да ги учи им предал знание за природата, видиш между тях настане раздор, не се спогаждат: Един казва: Ти не знаеш нищо, аз зная, започват да спорят. Дотогава се разправяха по братски, а сега си казват: Ти не разбираш нищо. Напише

едно писмо някой, казват му, ти си първокласен невежа. Понеже не си турил на място точките, запетаите или двоеточието или на място не си турил удивителната или въпросителната. Ти си първокласен невежа, после глаголите не си турил на място. Но ако ти пишеш добре глаголите, а не знаеш как да глаголствуваш, ако ти туриш съществителните имена на място, а ти сам не си такова съществително име, каквото трябва, тогава? – Или сега да ви изясня идеята. Ако господарят иска неговият слуга да бъде добър, а той сам не е добър, тогава не се ли излага? – Ако той иска слугата му да бъде добър, честен, справедлив, а той сам не е такъв, той се излага. Защото ученият слуга веднага ще го види. Господарят най-първо губи в очите на своя слуга. Слугата нещо направи, господарят може да разправя теории, но има един пробен камък, същественото господарят не разбира.

Та казвам: Понякой път опасността е, че този закон някой път започва да действува във вас. До известно време, вие сте имали известно понятие за себе си, че сте нещо, че сте благороден, че във вас тече царска кръв. От Божествено произхождение произлизате, на Богове мязате. Един ден, раздвоиш се в себе си и казваш: Невежа човек съм. Онзи знае повече от мене. Раздвоиш се и не си доволен от самия себе си. Вие констатирате един факт. Питам: Кое е туй, което те раздвоило. Кое е раздвоението? – Или някой път ти мислиш, че много знаеш. Вземете обикновените неща. Цяла една философия има за времето. С тия кристали може да гадая какво е състоянието на етера, какво е състоянието на времето: Дъжд ли ще има, влага ли ще има, повече топлина ли ще има или повече светлина ще има? – Какви ще бъдат ветровете, землетресение ще има. Всичко туй. Онзи, обикновеният човек, той ще измери колко сантиметра е налягането. Ще види какви са облаците. Едни са по-черни, други по-бели, но това са външни, повърхностни наблюдения. Но ако наблюдава свойствата на кристалите, ще види, че кристалите не са всякога в едно и също положение. Те се нареждат по известни линии. Ако вие само наблюдавате туй натрупване на кристалите. Но ако наблюдавате кристалите вътре или отгоре на повърхността какви са, вие ще имате правилно понятие. Цяла една философия има. Трябва дълго време да доказваш на хората по опитен начин как. С един опит ще му покажеш какви са кристалите и ще кажеш такова и такова ще стане, ще се измени времето. Най-първо няма да вярва. След като кажеш и след 4–5 часа такава и такава промяна ще стане в атмосферата. След туй известен кристал, измени своето положение. Ти пак наблюдаваш и от тях пак предсказваш. И след като му говориш цяла седмица, ще започне да вярва. Казва: Има нещо. Едно съвпадение има. То още не е наука.

Сега ние минаваме тия положения на кристалите. Те показват, че зависят от етера. Не зависят от атмосферното налягане, но от етера. Ти знаеш

теченията на тия силови линии.

Сега мене не ми е въпросът за барометъра, защото, ако речете вие да го наблюдавате, ще си изгубите времето. Ако някой учен толкоз се е вглъбил, че забрави да преподава. После ще забележите това изключение в тия явления и ще замязате на един млад момък. Той ме среща тук понякой път. Пише поезия доста хубава. Казва, не съм учен човек, прост съм, но влезе една нова идея, ново разбиране имам за живота. Като река да се изказвам, както аз разбирам, хората ме мислят за глупав. Но той иска да обясни света по съвсем механически начин. Например, той има такова едно верую, че задгробен живот няма, но пак хората живеят. Тия хора, които живеят, едно живо същество през пространството може да влезе в другите. От единия край на земята или от друга планета, и оттам пак с материално тяло може да предаде своята мисъл, може и да излекува другите на земята. Пита ме той: Какво мисля аз за неговата теория. Казвам: Нищо не мисля за твоята теория. Твоята теория е твоя теория. Туй, което мислиш, не е така в природата. Как трябва да ти го обясня? – Във физиката имате един закон, че когато един лъч мине от една рядка среда в друга по-рядка среда, става пречупване. Следователно, няма да видите предмета, дето е. Или когато изгрява слънцето, пречупване става на лъчите. Вие никога няма да видите слънцето, където е. Когато изгрее слънцето, то 8 минути е изгряло по-рано. То почива на друг закон. Осем минути взима на светлината, за да дойде до земята. Следователно, слънцето като изгрее, след 8 минути вие ще видите, че е изгряло. Следователно, слънцето не е там, дето го виждате. Вие казвате: Слънцето изгря на хоризонта. Вие нямате самата действителност. Вие казвате: Ей сега изгря слънцето. Не, преди 8 минути е изгряло, но сега го виждате. Ако вие се движите с бързината на светлината, след 8 минути къде ще бъде слънцето? – 8 по 60 колко прави? – 480, и имате по 300 хиляди клм в секунда. Значи туй, което светлината може да извърши за 8 минути, мене ми трябват хиляди години да вървя. Колко хиляди години ще ми вземе да извървя пространството, което светлината изминава за 8 минути. Следователно, законът е много верен. Туй, което може да направи един учен човек, невежият не може да го направи, понеже умът на учения човек се движи по-бързо. Онова, което извършвам, извършвам го в една среда, дето има съпротивление. Туй, което един добър човек може да направи, един грешник не може да сънува. Той живее в една среда, дето нещата стават по съвсем друг закон. Праведният човек разполага със съвсем други средства.

Сега вие мислите ли. Вземете един праведен човек, дойде тук и като обърне ума ви към Бога, какво става? – Той може цял един град да разруши, ако иска. Но този праведен човек никога няма да си позволи да направи такъв един опит, понеже ще се лиши от силата си. Той знае това.

Казвате: Да видим вашата сила. Нали на Христа искаха да си покажат силата. Някое знание той никога не си позволява да го прояви. Понеже ако той си позволи, ще наруши друг закон. Вие искате някой път някой учен човек да ви изсвири нещо, някое класическо парче. Че ако той ви изсвири, има такива парчета, и вие няма да се намерите на мястото. Сегашните хора като се свири, в музиката в един концерт, всякога когато един виртуоз дойде, то(й) е смешно, те са твърди. Всичката публика, която е събрана, след като свири някое класическо парче, тия хора не се намират в същото положение. В тях умът е изменен вече. Изменя се и казват, но и в самия виртуоз става преврат в ума му. И той не е на същото място. Ако няма този преврат, то онова свирене няма никаква полза. Сега дошъл си, слушал си нещо, обмяна става. Какво са музикантите? – Музикантите са една среда, през която музикалните сили минават да подействуват на света. Философите са друга среда, моралистите са друга среда, през която функционират силите на битието. Ако съм добър в дадения случай, какво ще стана? – Ти си проводник, ще печелиш. Ако си музикален проводник, ако си морален проводник, ако си една интелектуална среда, от всичко онова възвишено и добро, ти печелиш, по който и да е начин. Ти печелиш, дали го съзнаваш или не, то е друг въпрос. Не е придобивка само онова, което ние съзнаваме. Даже ние се ползуваме от придобивките на миналите поколения и мислим, че те са изчезнали. Така се мисли, но миналите поколения не са изчезнали. Миналата светлина, която е гряла на земята, изчезнала ли е? – Тази светлина е в пространството. Има някъде светлината, която е тръгнала преди 100 милиона години. Там е изчезнала, не съществува тази светлина, но сега пристига тук на земята. Тя показва, че някакви небесни тела съществуват. Тогава питам: Изчезнала ли е светлината. Не, пътува в пространството. Една твоя мисъл може да е изчезнала в известно положение. Някъде твоята мисъл може да е отишла. Сега може да се зададе въпросът каква е крайната цел? – След като се завърти едно колело веднъж, каква е целта на колелото да се завърти? – След като се завърти веднъж туй колело, като идеш на кладенеца, като завъртиш колелото има една цел. Колелото знае ли тази цел? – Не. Ти като завъртиш веднъж, разбираш законите, изваждаш водата. След като се напиеш, това е целта. Щом твоята жажда се уталожи, целта е това. След като се уталожи жаждата какво ще стане? – След като се уталожи жаждата, колелото ще спре. Когато целта не е постигната, колелото ще се върти. След като се постигне целта, колелото ще спре. Като ожаднееш, пак ще се подвижи колелото. Следователно, между движението на колелото и моята жажда има съотношение. Питам: Като минавам покрай туй колело, то знае ли, че аз съм жаден? – Кой знае това? – Туй разумното същество знае. Ти знаеш каква е целта на колелото. Ти знаеш какво е желанието на жаждата вътре. Жаждата като дойде казва: Подвижи това колело да го видя как играе. Сега това са фигури на речта. Вие искате да станете

знаменит, виден. Какво разбирате под думата знаменит? – Жаден сте, гладен сте. В правото сте да се нахраните. Имате отличен обяд. Защото след като ви похвалят хората добре, те са ви дали хубав обяд. След това вие пишете една поезия. Някой път напишете поезия от вас, а някой път издекламирате чужда поезия. Питам, ако напишете сами поезия или ако издекламирате в дадения случай, трябва ли да ви заплатят еднакво? – Тогава се ражда друг един въпрос. Това, което ти не си работил, друг го е работил, ти го продаваш. Сега аз материално обяснявам. Някой художник нарисувал някоя хубава картина. Ти вземеш тази картина, продадеш я, вземеш 100–200 хиляди лева и туриш парите в джоба си. Художникът, който нарисувал картината, минавал през големи мъчнотии, той продал картината за 100 хиляди лева, а ти я продаваш за 200 хиляди. Ти печелиш парите. Питам, честен труд ли е? – От вашето гледище честен труд ли е? – Какво трябва да направите. Трябва да намерите художника и най-малко да му дадете половината. Това е правото. Та казвам: Вие сте дошли тука и всички вие сте продавачи на чужди картини. Всички, които ме слушате, сте продавачи на чужди картини, лично не визирам, но отношение, което съществува. Казвате: Какво трябва да правим. Половината от придобитото богатство ще го дадете на ония художници, които са рисували тия картини. Какво трябва да правите? – Ще давате. Казваш: Аз имам. Ти си даровит музикант. Ти продаваш чужда стока. Ти си даровит философ. Ти продаваш чужда стока. Ти минаваш за светия. Ти продаваш чужда стока. Дай половината от твоето. Отношение има. Не се минава 10 години и казвате, ръката ми не държи, остарели сте. Ако е твоя силата, къде отиде? – Защо остаря? – Туй, което губиш, не е твое. Ти казваш: Аз имам хубаво настроение. Не е твое. Няма да се мине дълго време и ти изгубиш настроението. Казвате: Защо се измени настроението, защото не е ваше. Вие нямате философия, но вас не визирам. Тия числа, с които вие оперирате в дадения случай, нямат тия качества. Запример: дигнеш меча си, казваш: Знаеш какво мога да направя с този меч. Какво може да направите. Този меч не струва много. С него не може да освободиш света. Едвам може да отрежеш главата на една свиня или на една мечка. Ти уповаваш на своята сабя. Нямаш представа. На сабята ти тургаш повече качества, отколкото има. Казваш: Аз какво мога да направя? – Трябва да имате ясна представа в дадения случай какво можете да направите. Казвам: Всяко нещо, което се мени във вас, е чуждо. Настроенията, които се менят, са чужди. Не е лошо човек да има чуждо. Някой път вие плачете. Вие плачете за чужди работи. Радвате се. Вие се радвате за чужди работи. Плачете за чуждо и се раздавате на чуждо. Радвате се, че сте спечелили чуждо. Скърбите, че сте изгубили чуждо. Нито един от вас не е плакал за своето. Тогава какво ще кажете? – Аз ви гледам, във вас философия нямате. Съвременният свят няма никаква философия. Туй, което може да оправи света, то е реалното. Туй, което не оправя света, то е чуждо. Ще кажете:

Някой ще дойде да оправи света. Кой досега е оправил света както трябва. Всякога има насилие. С насилие светът може ли да се оправи. Отрежеш главата на една мечка. Едната си иде. Ако изсечеш главите на всичките мечки, мислиш да оправиш света. Опасното е там, че щом изколиш всичките мечки, мечките ще влязат в тебе вътре. Направете един опит. Ти може да задигнеш всичкото богатство на света, но всичките престъпления в света ще влязат в тебе. В дадения случай има едно неразбирателство в света.

Сега ние се отдалечаваме от въпроса. Понеже като говорим по този начин, предметите имат известно отношение във вас. Вие сте недоволни. Не че не влизам в положението на недоволството. Но вие не знаете причината на вашето недоволство. Някъде вие се подценявате, някъде вие се надценявате, като ви срещне един човек, казва: Много ми харесва този човек, умен, благороден. Не се минава 10, 20 деня или 1 година и казва: Не ми харесва. Той няма обстановка. Най-първо срещнете един човек с такова

чело. Кое чело бихте предпочели в дадения случай? –
Ако подложа на моите съвременни изучвания по този механичен закон, човек ще противодействува. Някои хора са нетърпеливи, в тях времето не е развито. Неразбират нищо. Имат музика, но нямат време, не могат да поставят нещата на място. Следователно, постоянно бързат. Да разбираш времето, да разреша малката частица на времето, да оценяваш. Или в някои хора няма въображение, занимават се с много дребнави идеи, нямат широк размер. Тия хора, които нямат широк размер, тия линии отгоре са широки, не са тесни. При това има отношение както в пръстите. Ако вие съпоставите две чела, ако едното е тясно, а другото широко, колкото челото е по-високо, колкото по-голяма височина има, дълбочина има в мисълта. Колкото челото е по-тясно, няма дълбочина, няма широчина. Идеите са неразбрани, няма отношение. Този човек не разбира сложните процеси на човешката душа. Вземете във вас, който има дебели вежди, той е човек, който е свързан с материалните отношения на живота. За да разбере живота, трябва да има отношение. Ако челото е тясно, устройството на мозъка ще бъде другояче устроено. Щом устройството е друго, той живее в една проста среда. Следователно, неговите разбирания за живота няма да бъдат правилни. Та казвам: Най-първо вие ще си създадете една теория. Има един свят разумен, абсолютно разумен свят, към който вие се движите. Тъй както цялата слънчева система се движи към един център, непознат в пространството. Учените хора не са определили с каква скорост се движи. Приблизителни знания имат, но каква е целта, какви са отношенията на този далечен център, защо слънцето се движи, те са неща неизвестни. Тъй както ние обясняваме. Когато един трен от София се движи за Варна, какви са целите на този

трен? – Да занесе пътниците. Питам: Ако ние както тъй сега обясняваме механически, че всичко се върти, слънцето се движи и всичко се движи в света, пътува някъде. Какво е предназначението на туй движение. Вътрешните постижения какви са? – Ако се движи земята, какво е постижението на земята. Тогава от туй гледище можем да си представим един свят без движение. Тогава от вашето гледище, вие които сте учени, представете си, че видите точка да излиза от център. В каква посока се движи? – Излиза перпендикуляр във всяка една посока от центъра. И виждате, че излизат точки в четири противоположни посоки. Какъв път ще изходят от центъра? – Можете ли да изчислите какъв ще бъде изходният път. Те ще образуват около центъра най-малко кръг, по възможност, дето други точки не може да се вместят. Казваме, че този център радиира, следователно, ако излязат още 4 точки, тогава какво ще стане. Този кръг ще се разшири. Ако излязат 16 точки, все по 4 излизат, кръгът ще става все по-голям и по-голям и ще се разширява. Да допуснем, че кръгът е достигнал до своя краен предел, повече не може да се разширява. Какво заключение ще извадите? – Че този център е дошъл до края на своето развитие. Тогава имате в природата един зародиш. Яйцата, това са точки, които в миналото милиони години са излизали, излизали и са образували едно яйце. Достигнали са крайният предел на птичето царство, образували се крила, за да се прояви този свят. След като турите това яйце под квачката, ще излезе едно пиле, което ще разчупи черупката и неговият организъм ще се прояви. Ако вие не поставите туй пиле при неговите условия, дето може да се развие, какво ще стане с туй пиле, то няма да се развие, яйцето ще се развали. Сега всеки един от вас, някой път минава през птичето царство. Вие имате доста идеи и ако идеите, по закона на птиците, трябва да се излюпят. Ще знаеш дали идеята ти е от яйцата на славеите или от патиците, или гъските, или от камилската птица и при какви условия и за колко време може да се измъти това яйце. Ако вие нямате в съображение този процес, който може да стане, например, кой от вас се е занимавал, при какви условия може да се реализира една ваша мисъл? Ами че вие знаете, съществува един закон, който определя битието на човека. Ако твоят учител ти е дал една задача да решиш или да допуснем един професор те изпраща някъде, на научно изследване и ако ти е дал известни средства, пособия, прислужници, ти отиваш и нищо не може да направиш, питам сполучила ли е твоята експедиция, не е сполучила. Пратят те веднъж, дваж, триж и после те сменят, турят друг на твоето място. Ако той не може, тогава турят трети, четвърти. Допуснете, че един ученик, дава му учителят една задача да я разреши, не може да разреши задачата, дава му втора, трета, четвърта, пак не може да ги реши. Тогава какви ще бъдат заключенията на учителя? – Не е способен този ученик. Ако той е заинтересован, ще извика някой друг ученик. Вие ще кажете на учителя: Дайте ми задача, която отговаря на

моите способности. Да допуснем: Втория път му дава по-проста задача, третия път му даде още по-проста и най-после дойде до най-простата задача. Представете си, даде му задачата, две по две правят 4. Какво се постига?

Какъв е този знак в музиката ♯. Този знак повишава с половин тон. Същевременно се образува туй, което търсите. Образува се квадратът. Две по две е четири, то е квадрат. Квадратът е мярката, с която можете да разрешавате противоречията в живота. Съвременният строй може да се преустрои, когато хората знаят силата на квадрата. Всички здания, както виждате, са построени все на квадрата. Не строят кръгли къщи, но квадратът. Щом са правоъгълници, то е квадрат. Там е всичкото разрешение на живота. Нашите здания са правоъгълни. Прозорците ни, всички са правоъгълни. Ако вие знаехте законите на салона, щяхте да станете гениални. Вие ще кажете: Скърпил е тук някой. Така си мислите вие. Сега много пъти са дали проект, че два метра трябваше да бъде салонът по-висок. То е съвсем друго съоръжение. Както е тоя салон, вие можете да го разширите. Има известна мярка, на която той е построен. Вие мярката не можете да измените.

Сега искам да ви наведа на онази съществената идея. Тъй както сега сте построени, както сега сте създадени в този момент, при това съществуване, вие трябва да разбирате обстановката, в която сте положени. Какви са вашите отношения към битието, към онова съзнателно битие. Или да ви обясня. Ако вие влезете в един клас, да кажем от 30–40 души, учите се при един професор. Каква е задачата ви? – Трябва да бъдете един от първите ученици. Не е важно какви ще бъдат вашите отношения към вашите другари, но първото отношение е да се учите. То е първото в университета. Второто е: Да се държите братски със съучениците си. Третото положение е, вън как ще постъпите. Те са важни. Но най-важно е онова, което придобиете, понеже от него зависи вашето положение. Вие може да се спрете. Аз дишам, ама аз се уча. Чрез дишането една задача разрешавам. Всяко дишане, всяко ядене, това са задачи. Ако няма никаква задача, смешно е да ям. Ако няма да разреша задача с дишането, смешно е да дишам, или ако постоянно мигам целия ден и науча как да се затварят очите, има смисъл. Или простирам си ръката, краката. Предметно учение е. Казваш: Всяка постъпка, всяко движение, което ти направиш, туй е за твоето бъдеще благо в света. Дали ти го съзнаваш или не, то е друг въпрос. Сега аз не искам да ви наведа на тази идея. Не искам да бъдете крайни, защото ще се оплетете съвсем. Тогава няма да знаете как да тръгнете. Аз съм казвал някой път с кой крак трябва да тръгвам. Дойда някъде, че вляза с левия крак, а връщам се с десния. Ти си влязъл с левия крак. Няма да се върнеш назад, с левия крак и

да се върнеш, то не струва вече. Ето какъв е законът. Ти кажеш на един твой приятел, ти си гарга, извинявай, че ти казах така. Приятелят те извини. Ти си влязъл с левия крак, трябваше да влезеш с десния. После може да изтеглиш крака си, да се извиниш и то е хубаво. Но туй значи да влезеш с десния крак. Щом твоят приятел може да стане гарга, и ти можеш да станеш гарга. Или в дадения случай вие какво разбирате под думата гарга, че не разбира нищо, но то е вече частично гледище. Тогава казвате: За патката, тя минава за много глупава, обаче има пример, в патоците, които седят в морално отношение по-високо от един човек. Върви един паток с 20 патки. Те скачат във водата, вижда един плъх, отива патокът и хваща плъха, носи го във водата, туря плъха във водата. Държи го под водата, не го пуща, после изважда го да види дали мърда, щом мърда, туря го под водата пак, докато престане да мърда. Дава му педагогическо възпитание.

Та ви казвам: Аз искам да мислите здраво върху нещата. Не от ваше гледище, но от гледището на едно общество. Моето гледище е право. Гледището и на обществото, и на един народ, онова гледище, гдето въпросите се разрешават добре за всички, то е право. Искам да ви наведа на мисълта да мислите правилно. Когато се намерите в едно състояние на неприязън, да знаеш, че това е чуждо. Ти се разгневиш, това не е твое състояние. Ти се обезсърдчиш, това не е твое състояние. Един приятел ми разправяше: Когато строихме една хижа, като ме притисна един камък, помислих, отиде ми пръстът. Той обича музика, мисли си, че няма да може да свири вече. Казва: Кой ме караше да строя тази хижа. Казвам: Няма нищо. То е малко. Аз наблюдавах този камък, беше много интересен. И мене ме обиди, че като го движих, като ме притисна камъкът, отскочи от него. Не преувеличавам нищо в дадения случай. Казвате, отиде вече. Не, нищо не отиде. Ще имаш една опитност, че когато буташ някой предмет, ще бъдеш внимателен, да не попадне пръстът ти в някаква пукнатина, няма да туряш пръста си, защото са опасни пукнатините. Искам да ви преведа. Всичко туй, което преживявате, това са чужди работи. Баща ти оставил дълг от 20–30–40 хиляди, вие се измъчвате. Ако баща ви беше оставил 100–200–300 хиляди, вие щяхте да се радвате. Тия пари нито са спечелени, нито са изгубени, вие живеете на чужда сметка. Най-първо трябва да се освободите. Вземете дреха, ще изтърсите праха. Някой път ще вземете такива бухалки има. Та ви трябва бухалка в дадения случай. Учете се да разсъждавате правилно. Не да покажете вашето знание, понякой път с разглеждането на тия въпроси аз може да засегна някого. Например да се изправи един човек, има едно ново гледище в света. Например, писал е Достоевски. Какво е писал? – Въпросът за Христа. Казва: Имал някой повод. Защо аз правя така и аз имам известен повод. Защо вие мислите така и вие имате повод, то е ваше разбиране. Но в природата туй, което

говоря, има някои места, които не са за вас. Аз не искам вие да разбирате нещата като мене. То ще бъде за вас най-голямото нещастие, защото в света има само едно място, като мен да разбира. Искам вие да разбирате като вас. За всеки едного има по едно място. Когато аз говоря, трябва да намеря своето място. Аз не трябва да бъда като вас, нито вие да бъдете като мене. Няма да се... Казвате, ние сме подобни на Бога. Да бъдем като Бога. Като Бога никой не може да бъде. Има място само за един Бог. Подобието в света, как трябва да го разбираме. Подобието в дадения случай, Божественото казва: Моите последователи да се изявят такива, каквито са. Не да се изявят такива, каквито не са. Да се изяви Божественото. Ти ще бъдеш среда. Сега хората искат да направят туй, което Бог направил. Ти никога не можеш да направиш туй, което Бог направи. Ти не можеш да поправиш целия свят. Хората говорят, съдят се, но не може да поправят света. Светът се оправя някъде, но не мислете, че ние го оправяме. Когато в казана се вари три килограма розов цвят, какво се постига? – От три хиляди килограма цвят колко масло ще излезе? – Един килограм приблизително. Зависи от годината. Онези, които варят, казват: От 3000 килограма цвят вземат само 1 кг и всичките 3000 килограма се изхвърлят. Всичкото туй е събрано в единия килограм. Този килограм е ценен. Във вас е ценен единият килограм розово масло, не 3000 килограм. Един килограм може сам да го носиш. А за трите хиляди килограма трябват 6 каруци, 6 коня. Ако тръгнете, да идете да продавате този цвят във Франция, вие ще изядете парите и ще се върнете с борчове. Икономически разглеждам. Има икономика в света. Много неикономично е да се носи розовият цвят във Франция и да го продаваш. Има други, които носят 1 кг, те са, които разбират закона.

Сега понеже вие сте закъсали, във вас настава една криза, всички сте закъсали. На тънко предете всички. Кого как срещна все не е доволен: Остави ме, казва, закъсахме. Работа трябва. Природата никога не търпи разточителност. Тя не обича скържавостта, но не обича и разточителността. Скържавите хора не обича, понеже малко дават, но и разточителните не обича. Тя обича онези, които са носители на една идея. Първото нещо: Всеки един от вас е дошъл в света, и е един фактор. Колкото и малки да сте, неговото щастие зависи от туй положение. Не да търсите славата на хората, те нищо няма да ви дадат. Вие ще мязате на онзи пътник, дошли да го посрещнат, всички му донесли цветя, но той бил гладен, но той останал само с откъснатите цветя. Те мислили, че той всичко има, а той е гладен. И вие ще мязате като онзи български учител, който свършил във Франция и преподавал по музика и по танц във Варна. Хванали го варненските чорбаджии да учи дъщерите им да играят и да свирят, обаче не влезли в положението му. Той гладувал 3 деня. Среща го един свещеник и казва: Ела да те нагостя. Разбира се той отишъл във

Франция, дето нравите не са за българския характер. Българинът в много работи не е досетлив. Ако българинът слуша някой проповедник, който говори за Бога, той ще тръгне и ще каже, за себе си мисли. Ако има един цигулар да му посвири и като му посвири, той ще каже: Я ела тука да си похапнеш и да попийнеш. Щом свири цигуларят, ядене има и пиене има. Но щом приказва за философия, за други работи, няма ядене. После българинът оценява както музикантите и гадателите. Той като вземе да му гадае, казва: Ти се нуждаеш, я му дайте нещо да си сготви? – Щом му кажеш нещо за ръката или за бъдещето, казва, дайте му нещо. А щом приказва за философия, той се замислюва и си казва, тази работа не е за ядене и пиене. Българинът казва: Ако си духовен, не ти трябва храна, щом си гадател, щом си цигулар, трябва храна. Та ви казвам: Ако не искате да умрете гладни, цигулари и гадатели ставайте. А с философия навсякъде ще останете гладни. Те спадат към друга категория. Или пък да проповядвате. Хората никога не струват хас, който иска да се покаже, че повече знае от тях. Всеки един човек обича другите хора, дотолкоз те могат да бъдат в негов интерес, да го не притесняват, за да може той да се ползува. Щом разбере, че ти може да му бъдеш полезен, той може да ти услужи. Щом ти се покажеш над него да си господар, той гледа и си заминава.

Та приложете този закон. Та когато наблюдавате другите, вижте, подир вас ли са или над вас са? Ако са над вас, са господари, ако са под вас, са слуги. Трябва да знаете, че тези, които са над вас, един ден слуги ще станат, а тези, които са под вас, един ден господари ще станат. Тогава вие трябва да бъдете в центъра. Вие за да бъдете силни, постоянно от вас трябва да излиза енергия. Ако сте в центъра, той дава. Центърът се отличава по това. Този човек, който иска да бъде в центъра, трябва постоянно да дава, не трябва да взема. Щом започнеш да вземаш, този процес е друг. Дотогава, докогато даваш, то е Божественото. Щом дойде процесът на вземане, то е човешки процес. Щом ставаш недоволен от живота, ти си в процеса на вземането. То е човешко. Щом си в процеса на даването, то е идейно. А щом си в процеса на вземането, то е човешкото. Не очаквай от човешкия процес Божествен прием. Не очаквай от Божествения процес човешки прием. Щом си в Божествения процес, няма какво да искаш. Ти имаш толкоз, колкото се нуждаеш. Щом си в човешкия процес, ще вземеш толкоз, колкото ти трябва. Щом като се напълни, не ти трябва повече. Сега какво разбрахте? Каква беше първата мисъл?

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА
ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.
В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

1932_09_14 Обичай Бога
лекция пред общия окултен клас

ЛЮБОВ КЪМ БОГА

Ще прочета 13 гл. от Матея, от 4 – 53 ст.

Всички хора говорят за живота, но разбиранията им са различни. Колкото хора, толкова разбирания. Много от човешките разбирания за живота са подобни на разбиранията на оня, който суши хляба, да има за дълго време, да се осигури. Днес суши хляб, утре суши и постоянно го складира, да се запази. В края на краищата, животът му се обезсмисля. Какво ще му допринесе сухият хляб? Както сухият хляб убива апетита на човека, така и много от сегашните разбирания на хората за живота обезсмислят тяхното съществуване. Учените казват, че в бъдеще ще се приготвят особени пилюлчета, които ще заместят хляба и другите храни. Те смятат, че по тоя начин ще улеснят живота. Колкото сухият хляб улеснява живота, толкова и пилюлчетата ще го улеснят. Колкото разбиранията на хората улесняват живота им, толкова ще помогнат и пилюлчетата. Знание е нужно на човека, да превърне сухия хляб, да го направи годен за ядене. Ще вземеш вода, ще натопиш хляба, и той ще омекне. Какво ще правиш, ако нямаш вода? Понеже разбиранията на хората са различни, едни от тях ще се хранят със сух хляб, други – с пресни плодове. Те взимат плодовете направо от дърветата: всеки ден имат прясна, чиста храна. Има ли смисъл да пазят храната си?

Съвременните хора се различават и в разбиранията си за доброто. Затова някой казва: Едно време бях добър човек, сега не съм добър; в бъдеще пак ще стана добър. Това е неразбиране на доброто, неразбиране на живота. Като не разбираш живота, не се ли питаш, на какво се дължи вътрешната връзка между хората? Доброто обединява хората. То ги свързва и създава известна близост между тях. Не се ли питаш, защо искаш да те обичат и защо обичаш? Някой път искаш да направиш добро, но се въздържаш, страхуваш се да не изпаднеш в противоречие. Казваш: Вместо аз да страдам, по-добре другият да страда. И така се отказваш от доброто. Когато страдаш, ти разбираш своето страдание. Дойдеш ли до страданието на ближния си, по-малко разбираш. Истинският морал изисква да разбираш страданията и радостите на ближния си толкова, колкото и своите. Ако разбираш себе си повече от другите, ти живееш в обикновения човешки морал. Стремиш се към нещо и казваш: Ако постигна своя идеал, от мене ще стане човек. Обаче, не ти се дават условия за това, и ти оставаш обикновен човек. При обикновения морал се дават посредствени условия на човека. Друг е въпросът, ако той живее по

високия морал. Там се дават богати условия. Дава се възможност на човека да постигне своите желания.

Какво представя човек? – Неизмътено яйце, в което се крият всички негови възможности. За да се прояви човек, яйцето трябва да се тури при условия да се измъти. Защо е затворен човек в яйцето? Защо трябва да се поставя при условия да се прояви, т. е. да се измъти? - Само така той влиза в нова фаза на живота и се явява в нова форма. Обаче, не всяко яйце, поставено под квачката, се излюпва. Не всички човешки желания са постижими. Едни от желанията се излюпват, а други не се излюпват. За да се излюпят, човек трябва да спазва всички външни условия: да подържа нужната температура и светлина. Ако излюпването стане навреме и правилно, след това трябва да се следи за развитието на желанията. Измътването на яйцето има отношение към проявите на човешката мисъл. Следователно, не е достатъчно само да мислиш, но мисълта ти ле трябва да бъде тревожна. Защо ще се безпокоиш, какво ще стане с тебе? Тоя въпрос е разрешен. Иди на гробищата, ще видиш, какво ще стане с тебе. – Кога ще стане това? – Когато и да е. Като започнеш от първата година на своя живот и дойдеш до 120 години, един ден все ще стане това. Ще отидеш на едно място, дето се разрешават всички въпроси. Ще кажеш, че има друг свят. – Това не е важно. Докато си на земята, за тебе е важно, че ще отидеш някъде, дето отиват всички хора. Въпреки това, човек копнее, желае, стреми се, като че вечно ще живее. При това, той предпочита радостта пред страданието. – Защо? – Защото не разбира живота. Животът трябва да се разглежда от ново становище. Има ли нещо лошо в събличането? Има ли нещо лошо в обличането? И едното, и другото са два важни, необходими процеса. Не е нескромно, че си се облякъл добре. Не е скромност, че си облечен лошо. Казвате, че не е морално да се облича човек много хубаво, т. е. да се труфи.

Какъв е моралът на живата природа по отношение на облеклото? Ако се вгледате в млекопитаещите, виждате, че природата ги е облякла в скромни, еднообразни дрехи. Дойдете ли до птиците, до пеперудите, тя е облякла някои от тях в красиви, разнообразни дрешки. Тя ги е напъстрила, накичила толкова много, че човешкото око се губи в тая външна красота и разнообразие. Човек се чуди, защо, по отношение на едни същества, природата е проявила всичката си щедрост, а спрямо други се е затворила толкова много. Тя е дала най-красивите дрехи на птиците, най-красивото лице на човека, най-хубавия ум на ангелите и най-доброто сърце на боговете. Най-силна воля има Бог, затова Той управлява света. Това е само за изяснение, да разберете нещата,

Това, което ви казвам за облеклото, за лицето, за ума, за сърцето и за

волята са разхвърлени думи, както и вие взимате числата разхвърлено и казвате: Това е числото пет, а това – десет. Какво означава числото пет? – Пет единици. Обаче, това число има различни степени. Ако напишете четири петорки една след друга, те се различават, както в качествено, така и в количествено отношение: 5555. Не е все едно да имате пет единици, пет десетици, пет стотици или пет хиляди. Кое от тия числа би желал да имаш: петорката, в реда на единиците, на десетиците, на стотиците, или на хилядите? Можем да отидем още по-нататък: да имаме петорка в реда на десетохилядите, стохилядите и т. н. Числото пет в една от тия степени може да спаси човека. Ако отидеш при някой гадател, той ще ти каже, например, че твоето щастие зависи от числото пет, взето в четвърта степен. Ти се чудиш, какво означава това. Седиш умислен, недоволен от живота, нещастен, без пет пари в джоба. Някога си купил един лотариен билет, но си го забравил. Дойде твоят приятел в дома ти и казва, че билетът ти печели. Веднага скачаш, обличаш се и отиваш да видиш, колко печелиш. Гледаш, сумата е голяма. Докато нямаше пет пари в джоба си, сега разполагаш с голяма сума. Това са пари! Това е красивата мома, към която трябва да бъдеш внимателен. Ако не си внимателен, може да я изгубиш. Тя има неустойчив характер и може да пристане на всеки, когото срещне на пътя си. По-неустойчиво нещо от парите няма. Те са опасно нещо. Трябва да се молиш на Бога, да не те напусне твоята красива жена. Такова нещо са и парите.

Когато се говори за лошата жена, аз разбирам парите. По-лоша жена от парите не съществува. Казват: Да те пази Господ от лоша жена! Превеждам: Да те пази Господ от парите! Те имат отношение към външния живот на човека, но не и към вътрешния. Не допущай парите да влязат в ума, в сърцето или във волята ти. – Защо? – Защото те развращават. Само по себе си, златото е устойчиво и неизменно, но и то внася съблазън в човека. Казваш, че парите са глупаво нещо. Така е, парите нямат никаква интелигентност, но те могат да съблазнят и опорочат човека. Както лошата жена може да съблазни човека, така и парите съблазняват, даже по-страшно. За пари ти можеш да лежиш в затвор. Откраднеш една голяма сума, но веднага те хващат, съдят те и те турят в затвор, дето пропадат всичките ти мечти. Готвиш се за министър, за председател на република, но парите те съблазнят и свършваш живота си в затвор.

Кое съблазнява човека? Коя е причината, дето той не устоява пред парите? – Неговото криво възпитание и разбиране. Човек мисли, че ако се домогне до числото 555 хиляди, пред него ще се разкрият всички възможности в живота. Зад числото 555 хиляди се крият много човешки мисли и желания. Човек започва да си мисли, как ще се облече, какъв вид ще има,

как ще се представи пред обществото, какво ще говорят хората за него и т. н. Едни ще гледат на него като на благороден човек, но други ще го осъдят. Всички хора не се съблазняват от парите, но мнозина не се познават, не знаят, доколко са устойчиви. Те казват, че хората трябва да бъдат добри, да живеят братски, да се обичат, да се жертват един за друг. Лесно се говори, но като дойдат до изпълнение на казаното, отстъпват. Питам: Обичали ли сте вие, да знаете, какво нещо е любовта? Обичали ли сте всички хора, да знаете, как се издържа на това? Правете опити в любовта, прилагайте я, да видите, колко сте силни. Преди години бях във Варна. В стаята, дето живеех, дойде отнякъде една мишка, която редовно напипваше хляба и започваше да гризе. Дето и да го криех, тя все го намираше. Както и да се разговарях с нея, тя не взимаше във внимание думите ми. Не е въпрос, че яде от моя хляб, но остават следи от нея. При това, тя взимаше хляб без позволение. Готов бях да й дам повече, отколкото сама взима, но да иска позволение. Тя не разбираше, че мога да й причиня голямо нещастие. Един ден я хванах и започнах да се разговарям с нея. Тя цяла трепереше от страх. Казах й: Знаеш ли, че животът ти е в опасност? Аз мога да направя с тебе, каквото искам, но ще те оставя да живееш. Отворих прозореца и я пуснах на покрива върху керемидите. Тя бързо се скри някъде и повече не влезе в стаята ми. Казвам: Така постъпват всички хора по отношение разумната природа. Те престъпват нейните правила, вършат неща без нейно позволение. Един ден тя хваща някого с ръката си, и той цял се разтреперва. Тя му казва: Знаеш ли, че животът ти е в моите ръце? Но, от мене да мине. Тя го пуща на свобода, и той престава да върши неща против волята й. Тя му казва: Мястото ти не е тук. Това значи: не трябва да живееш при условия, дето животът ти е в опасност.

Казвате: Какво трябва да правим тогава? — Намерете правилен начин за разрешаване на въпросите в живота. Има един начин, който разрешава една трета от въпросите. Има един начин, който разрешава две трети от въпросите. Има един начин, който разрешава три трети от въпросите, т. е. всички въпроси. Той е начинът на единицата. Той се заключава в две думи: Възлюби Господа! – Какво трябва да правя? — Възлюби Господа! – Болен съм, страдам. – Възлюби Господа! – Беден, нещастен съм. – Възлюби Господа! Това е формула, в която се крие кардиналното разрешаване на всички въпроси. Който може да приложи тая формула в живота си, всичките му работи се нареждат добре.

Защо хората не успяват в живота си? – Защото не прилагат формулата „любов към Бога". Те и до днес още прилагат старата формула – любов към себе си. Едно време хората са живели като животните, в стада, в големи общества. Това е една трета разрешаване на въпросите. Те и до днес още живеят на стада, на чарди – прилагат любовта и към ближния. Човек е

дошъл и до любовта към себе си. Време е вече да приложи любовта към Бога и с това да разреши всички житейски въпроси. Това значи, да виждаш Господа навсякъде, да съзнаваш, че Той присъствува във всички живи същества. Казваш: Велика опитност имам, намерих Господа. Щом се намериш пред известно изпитание, започваш да се колебаеш. Ти се разколебаваш в това, което сам си разрешил, и казваш: И Бог е като хората. Той не ме обича. – Това е човешка мисъл. Какви са отношенията на Бога към човека, никой не знае. Това не е важно. За тебе е важно, ти да обичаш Бога. Аз мога да говоря много за любовта към Бога, но искам да чуя нещо от вас. Две хиляди години вече, откак вие прилагате формулата любов към себе си. Искам да ми кажете, какво значи, да обичаш себе си. Искам да ми кажете, защо някога човек не обича себе си. Как е възможно да обичаш себе си и при известни изпитания да се самоубиеш? Как е възможно да обичаш себе си и да се оставиш да те заробят? Да обичаш себе си, аз разбирам, да разрешиш всички мъчнотии в живота си с любов. Да обичаш себе си, това значи, да разрешиш въпроса с ближния си, да го възлюбиш като себе си. Който е разрешил тоя въпрос, минава за учен, но не като оня, който казва, че разстоянието между земята и слънцето е около 92 – 93 милиона мили. Не е все едно, дали това разстояние е 92 или 93 милиона мили. Един милион мили разлика не е малко. Даже и изчисленията на учените за бързината на светлината не са точни. Да знаеш точно бързината, с която се движи светлината, това значи, да разрешиш един важен въпрос. Истинската наука изисква точни изчисления. Истинският живот изисква точни разбирания.

Сегашните хора говорят за любовта, без да имат точно разбиране за нея. Те не знаят, какво нещо е любовта. Стиснеш ръката на някого, но той е недоволен от тебе. – Защо? – Стиснал си го повече, отколкото трябва. Взел си от него повече, отколкото трябва. Някога стискаш по-малко, отколкото трябва – взел си по-малко, дал си повече. И в даването, и във взимането трябва точност. Птиците и млекопитаещите също прилагат стискането, като метод на любовта. Птицата хваща жертвата си между клюна и краката си и започва да я стиска, докато я удуши. В първо време я глади, милва, докато я задуши и изчезне от краката й. Това са целувките на животните. Такива са целувките и на хората. С такива целувки нищо не се разрешава. Докато не целунеш човека, лесно се разбираш с него. Щом го целунеш, всякакво разбирателство изчезва. Мислете върху тоя въпрос, сами да се убедите в истинността на моите думи.

Любовта на сегашните хора е материалистична. Те се обичат, когато имат пари. Щом момата даде 25 хиляди долара на момъка, любовта се явява между тях. Те стават топли и си разменят целувки. Ако няма пари, и двамата са студени. Парите създават условия да се обличат добре, да се

разхождат с автомобил, да живеят в хубава къща, да се хранят добре. Докато единият не дава правилно, а другият не взима правилно, никакво разбиране, никаква любов не съществува между тях. Ако целувките се определят от парите, това е търговия. Ще целуваш по един път на ден, за да получиш 25 хиляди долара. Ако целуваш по три пъти на ден, ще получиш 75 хиляди долара. Ти ще богатееш, а другият ще обеднява. Каква философия има в това? – Търговия, нищо друго. След това оня, който е целувал, ще дава, а другият ще взима. Любовта е безкористна. Като любиш, ще даваш и ще взимаш без пари; като любиш, ще лекуваш и ще помагаш без пари. Любовта на сегашните хора е любов на взимане и даване. Ако даваш, очакваш да получиш; ако получиш нещо, другият очаква да вземе. Направиш нещо, очакваш да те възнаградят. И това не е лошо, но не е правилно. Даваш една целувка и получаваш 25 хиляди долара. Това е продажна любов, която коства понякога живота на човека. Целунеш един човек, но оказва се, че той е прокажен. Получиш 25 хиляди долара, но излагаш живота си на смърт. Това става навсякъде в света. Ти забогатяваш, заемаш високо обществено положение, ставаш знатен, но в замяна на това, придобиваш отнякъде проказа. Какво става с тебе? Постепенно губиш своята интелигентност, своя светъл ум, и животът ти се обезсмисля. Днес и млади, и стари се оплакват, че животът им се е обезсмислил. Не казвам, че общественият строй е напълно виновен за това. Донякъде и той е виновен, но има още много външни и вътрешни причини, които заблуждават човека и го правят нещастен.

Ново, разумно разбиране е нужно на човечеството. Обществата и народите се нуждаят от нов строй, при който всеки да е готов да дава по 25 хиляди долара, а не да очаква да получи. Давайте, без да очаквате възмездие. Докато има хора, жадни за целувки, това показва, че те са бедни и очакват да получат нещо. Щом няма кандидати за целувки, хората са богати, никой не се нуждае от пари. Имаш пари, но няма кого да целунеш. Лошо ли е това? Аз взимам целувката като идея, като символ на нещо, а не в буквален смисъл, както днес я разбират. Всеки човек е целувал, но вижда голямото различие между умствената целувка и действителната. Кой момък, или коя мома, като целуне, не си каже: Не е това, което си представях. Под „целувка", в красив смисъл на думата, разбирам онова, което повдига падналия, лекува болния и възкресява умрелия. Можеш ли да целунеш така, ти си целунал по Божествен начин. Не можеш ли да целунеш така, никога не целувай. Хората разменят Божествената монета с човешката, затова са я обезценили.

„Възлюби Бога!" – е казано в Писанието. Ако можеш да разрешиш всички мъчнотии в своя живот, както и в живота на цялото човечество, ти си възлюбил Бога. Ти влизаш вече в новия живот. Не е достатъчно само да

говориш за любовта, но да живееш в нея. Не е достатъчно само да посрещаш изгряващото слънце, но трябва да се ползуваш от неговите енергии. Ако между енергиите на слънцето и енергиите на твоя организъм става правилна обмяна, ти всякога ще бъдеш здрав. Щом си болен, това показва, че обмяната не е хармонична. Който вярва в теорията на прераждането, казва, че, като дойде втори път на земята, ще постигне всичко, което сега не е могъл. Може да дойде пак на земята, може и да не дойде. Или, може да дойде и нищо да не придобие. Какъв смисъл има да посетиш десет пъти концерта на някой велик музикант, а в това време се превиваш от болки в стомаха? Има смисъл да слушаш великия музикант, ако стомахът ти е абсолютно здрав. Има смисъл да се прераждаш, ако всеки ден учиш и придобиваш нещо ново. И тъй, новото учение изисква здрави хора. Само здравият може да схване идеите на новото учение. Какво представя новото учение, малцина знаят. Какво е проповядвал Мойсей, какво е проповядвал Христос, също малцина разбират. Днес има условия да разберат и Мойсея, и Христа. Казват: Христос ще оправи света. Казвам: Светът ще се оправи, когато хората възлюбят Господа. Има един свят, който е оправен, но човешкият свят още не е оправен. Време е тоя свят да се оправи. Да се оправи светът, това значи, да се разрешат правилно всички социални въпроси. Първият въпрос, който трябва да се разреши, е въпросът за Цялото и отношението на частите към Цялото. Щом се разреши тоя въпрос, човек се освобождава от заблужденията и ограниченията на живота. Всички говорят за хляба, като един от важните икономически въпроси. Да се разреши тоя въпрос, това значи, да освободите само стомаха. Това е частична свобода, а не обща. Това е само една трета от истината. Когато се разрешат всички въпроси, тогава ще се придобият три трети от истината, т. е. абсолютната свобода.

При разрешаване на въпросите, мнозина излизат от своите желания и се стремят да ги реализират. За да реализираш едно свое желание, трябва да платиш два пъти повече, отколкото струва то. Ако не си съгласен да платиш, трябва или да отстъпиш, или да отложиш реализирането му. Такъв е законът. Който не иска да дава, трябва да е готов да отстъпва. Има известни желания в човека, които не се поддават на външно разрешение. В човека се явява вътрешен спор, докато най-после реализира тия желания, т. е. намери изходен път. Например, ти си женен. Жена ти е тежко болна, децата ти следват в странство, а нямаш пари, не можеш да посрещнеш нуждите си. Чудиш се, какво да правиш, отде да вземеш пари. Спомняш си, че един твой познат ти дължи известна сума, но не мисли да я връща. Ти казваш: Ако го дам под съд, ще получа парите си и ще си помогна. Но как ще го дам под съд? Аз вярвам в Бога, зная, че не трябва да давам брата си под съд. В тебе се явява една вътрешна борба. Мислиш за жена си и за децата си, но мислиш и за Бога. Най-после решаваш въпроса в полза на

твоя познат, отказваш се да водиш дело против него. Казвам: Много от вашите спорове са все от такъв характер. Ти се бориш в себе си, в чия полза да разрешиш даден въпрос: в полза на Господа, на жена си, т. е. на своя ближен, или на себе си. Трябва да се откажеш от желанието си, да дадеш брата си под съд. Това е правилно разрешаване на въпроса.

Един човек услужил на свой познат с хиляда лева, които трябвало да му се върнат в скоро време. Случило се, че познатият не могъл да върне парите навреме. Обаче, кредиторът му се намирал в затруднение, имал нужда от пари. Той си мислел: Да дам под съд своя длъжник, не мога. Какво да правя? Как да си помогна, отде да взема пари? Най-после решил да не дава под съд своя познат и потърсил друг начин да посрещне нуждите си. След време неговият познат забогатял много, станал милионер. Той си спомнил, че дължи хиляда лева и, от благодарност към своя другар, отишъл при него и му предложил сто пъти по-голяма сума от дължимата. Ако беше го дал под съд, положението му щеше да се затрудни. Понеже видя пример от Божествено разрешаване на въпроса, и той постъпи по същия начин. Закон е: Постъпи по Божествен начин, за да ти отговорят със същата мярка. Това подразбира стихът: „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери."

Казвам: Изпълнявайте Божията воля доброволно, а не чрез насилие. Например, в нашата градина има няколко дървета праскови. Много братя и сестри минават покрай тях, погледна! ги, но не вдигат ръка да си откъснат – морал имат те. Знаят, че това е благо за всички. Те не са работили за тях, следователно, нямат право сами да късат праскови. Други братя и сестри отиват за вода и, като видят прасковите, посягат с ръка и си откъсват две –- три направо от дървото. Те са умни, искат чисти праскови. Децата не късат направо от дървото, но се навеждат и събират падналите праскови. Това е морал от страх. Те се страхуват, да не ги бие някой. Нито възрастните са прави, нито децата. Човек трябва да се въздържа, да не взима от това благо, за което не е направил нищо. Вятърът, светлината, водата, въздухът са създали плодовете. Ако искаш да ядеш праскови, сам посаждай. Не хвърляй костилките на земята, но ги посаждай. Ако в една градина има десет хиляди плодни дървета, всеки ще може свободно да си къса плодове. Божията воля се заключава в това, да работиш за общото благо, за да могат всички хора да се ползуват от плодовете на твоята работа. Като работят всички така, изобилието ще дойде на земята.

Посаждайте навсякъде семената на доброто. Тогава, дето минавате, ще има изобилно плодове. Изобилието ще разреши всички въпроси. Любовта носи и изобилието. Тя казва: Благото на едного е благо за всички. Ако имам всичко в изобилие, трябва да помисля и за окръжаващите, имат ли и

те това изобилие. Защо трябва аз да живея в изобилие, а другите да нямат насъщния хляб? Ще ям скромна, проста храна, за да има за всички.Тази е основната идея, от която трябва да се ръководят всички хора. Благото, което иде от Бога, е общо благо. Човек трябва да бъде разумен, да знае, как да разпределя благата на живота. Обаче, с един разумен човек светът не се оправя. Всички хора трябва да бъдат умни, добри, справедливи и силни.

Аз имах една бяла дреха, върху която беше капнало малко олио. Какво не правихме, за да изчистим олиото. Прахме дрехата с вода и със сапун, със сода я прахме, но олиото не излезе. Най-после намазахме петното с хума, оставихме го да постои известно време и, като изпрахме дрехата, петното се махна. Какво представя хумата? Закон за самопожертвуване.

Прилагайте закона за самопожертвуването доброволно, не само веднъж, но много пъти. В тоя закон се крие разрешаването на всички въпроси. Той ще изчисти всички петна в живота ви. Той ще изличи всички ваши погрешки и престъпления. За прилагането на тоя закон не се изисква голяма философия. С малко хума се свършва много работа.

– Само Божията Любов носи пълния живот.

17. Лекция от Учителя, държана на
14 септември, 1932 г. София. – Изгрев.

Книги:
Любов към Бога
Начало на Мъдростта (София, 1998)
17 беседи от 16 март 1932 г. до 14 септември 1932 г.
Начало: 05:00

1932_09_16 Петте области в човека
Издание 1947 г., София КНИГА: Фактори в природата, МОК Год.XI, Том 2

ПЕТТЕ ОБЛАСТИ В ЧОВЕКА

5 ч.с. Изгрев, София.
Т. м.

Тема за следния път: "Математически съотношения и геометрически съразмерности."

Представете си, че ви се даде задача да превърнете едно неорганично вещество в органично. Как ще направите това? Например как ще превърнете пясъчното зрънце в семе? Първо трябва да се изучи какви елементи са нужни за това и в какво математическо отношение се намират тези елементи. Казвате, че има тежки вещества, които падат надолу, и леки, които се повдигат нагоре. Геолозите казват, че едни земни пластове се повдигат, а други – спадат. Според едни учени това се дължи на вътрешния, подземен огън. Това е механично обясняване на въпроса. Може ли огънят сам да вдигне един пласт? Това е все едно да казваш, че ръката вдига столовете. Важно е чия е инициативата за това повдигане. И лостът вдига камъните, но силата за повдигането се крие в човека. Лостът е само проводник на човешката сила.

Едно се иска от вас: да имате ясна представа за това, което става в човека. Лесно се говори за възпитание и самовъзпитание, но за това трябва да се знаят методите, с които си служи Природата. Това са материали, без които не може да се работи. Как ще си направиш къща, ако нямаш материал? За да направите къщата си, първо ще определите мястото, където ще бъде; после ще купите камъни, тухли, греди, пясък, вар, цимент. След това ще търсите съответни работници: каменари, дърводелци и др. Като се приложи готовия план, ще имате къща, каквато желаете. Ако за една къща се иска време, материал и работници, колко повече е нужно за възпитанието на човека.

Казвате: Човек трябва да бъде морален. Моралът е резултат на нещо. Той се изработва в течение на човешкия живот. Първото нещо, което взема участие в изграждането на морала, е човешкият ум. След това идват чувствата: моралните чувства – най-високият връх в човека, личните чувства, обществените, и постепенно се слиза надолу – нисшите чувства и инстинктите. Моралните чувства дават устой на човешкия ум. Личните чувства водят към известно постижение, обществените чувства ограничават това постижение, а инстинктите създават градивен материал. Който

създава материала, е банкерът в човека. Първо ти си независим, но щом вземеш пари от банкера, постепенно губиш свободата си. Щом не плащаш, твоята платежна способност се намалява и банкерът започва да ти влияе. Вземат ли инстинктите надмощие в човека, той става егоист. Значи инстинктът, личните, обществените и моралните чувства са живи сили в човека. Умът е също жива сила.

Христос се натъкна на три математически отношения, които разреши правилно. Преди да реши тези задачи, той прекара в пустинята цели 40 дни в пост и молитва, да види колко време може да издържи без хляб и вода. На 40-ия ден Той усети глад. Тогава при Него се яви един учен адепт и започна да Го изкушава. Той му каза: "Нали си Син Божи, защо не превърнеш тези камъни на хляб?" Христос му отговори: "Казано е, че не само с хляб ще живее човек, но с всяко Слово, което излиза от устата на Бог." Това значи да превърнеш твърдата, неорганична материя в мека, т.е. органична. Питате: Можеше ли Христос да превърне камъните на хляб? – Това е философската страна на въпроса, за която може да се говори положително и отрицателно, да се твърди и отрича. Колкото е възможно да стане това, толкова е и невъзможно.

Второто изкушение. Същият адепт взе Христос от пустинята и Го постави на покрива на храма, като Му каза: "Хвърли се отгоре, да провериш силата на Божия Промисъл. Казано е, че ангели ще те повдигат, да не счупиш крака си в камък." Христос му отговори: "Казано е, да не изкушаваме Господа Бога нашего. Ти си ме качил, ти ще ме свалиш." Някои ученици постъпват по същия начин с учителя си. Като се натъкнат на трудна задача, не я решават, но я занасят на учителя си, той да я реши. Така те искат да видят доколко владее той материала. Има случаи, когато и учителят се обърква. Изпусне една единица и цялата задача се обърква. Трябва да я решава отново, да намери грешката си.

Третото изкушение. И възведе Го на планината и каза: "Видиш ли това богатство, тези светове? Всичко ще ти дам, ако ми се поклониш." Христос му отговори: "Махни се оттук? Казано е, че само на Бог ще се кланяш и на Него ще служиш." Да се поклониш на Сатаната, това значи да се огънеш, да превиеш краката си. Христос не се огъва. И крадецът държи ръцете си прави, не се огъва, докато не е видял торбата със златото. Щом види торбата, веднага огъва ръцете си, изкривява ги и я прибира. Всяко неустойчиво тяло се огъва. Следователно, ако и железният прът се огъне, всичко с него е свършено. До известно време и място човек не се огъва. Дохожда момент, когато не може да издържи и се огъва. Това е психологически момент – в човека става нещо особено и той не може да издържи, губи своята устойчивост.

Един млад, благороден момък от висок произход изпаднал в живота, изгубил материалното си положение и тръгнал бос, окъсан, гладен, като последен скиталец. Макар и добре възпитан като честен, добър и справедлив човек, той тръгнал по просия. Дошла му мисълта да отиде при един банкер, да иска пари на заем с обещание, че ще продаде някакъв имот и ще ги върне. Банкерът слушал и наблюдавал момъка. В този момент, в кантората влязла дъщерята на банкера – млада, красива мома. Тя погледнала момъка, казала нещо на баща си и излязла. Момъкът се замислил и веднага се обърнал към банкера с думите: Моля ви се, приемете ме във вашия дом на работа. Готов съм на всичко: каквото ми кажете, ще работя. Той се огънал – особен психологичен момент. Коя е причината за новата посока на неговата мисъл?

Вървиш из града и търсиш начин да си изкараш прехраната. На улицата виждаш една пълна кесия. Поглеждаш към кесията и си мислиш: Да я взема, или не? Вземаш кесията и тръгваш напред – изменяш посоката на своята мисъл. Не постъпи ли така и младият момък? Той отиде при банкера да иска пари на заем, а след това измени намерението си, пожела да остане слуга в неговия дом. Можете ли да кажете какво математическо отношение съществува между младия човек и банкера? И кометите, които се движат в пространството, приближават се до слънцето, после се отдалечават и продължават своя път. Знаете ли с каква бързина се привличат те от слънцето? Колкото повече се приближава момъкът до слънцето, т.е. до момата, толкова повече промени стават с него. Той е работлив, активен, добър, иска да покаже, че работата му е присърце. Господарят му го облича добре и той е доволен. При това положение умът е на първо място в него. Ако даде път на личните си чувства, отношенията между банкера и слугата се изменят. Той е готов от всичко да се обижда.

Умният човек не се обижда. – Защо? – Защото живее на слънцето. Как ще го обидят? Някой жител на земята казал една обидна дума за него, но той не я чул. Как ще се обиди тогава? Друг е въпросът, ако чуваш обидните думи, които се говорят за тебе. Условия за обида и ревност съществуват от най-малките до най-големите същества. Ревността има материален произход, затова може да се представи в геометрична форма. Не можеш да ревнуваш нещо, което няма форма и към което нямаш отношение. Ревнува се онова, което има известна стойност. Има нещо лошо в ревността. – Кога? – Когато ограничава свободата на човека. Щом се ограничава, той не може да прояви своя ум. Като ограничаваш някого, първо ти ограничаваш себе си. Няма да се мине много време, ще дойде друг, който тебе ще ограничи. Трети ще ограничи втория и т.н. Интересно е да видите връзката между съществата, които се ограничават.

Казваш: Искам да стана учен човек. – Не е лошо това. Какво означават думите "учен човек?" Искаш да дадеш първо място на ума си, да станеш велик човек, да се качиш на планината, откъдето да разглеждаш всички земни царства. Това е в реда на нещата, но ще дойде ученият адепт да ви обещава всички царства с условие да му се поклоните. Без да искате, несъзнателно вие се огъвате. Щом се огънеш, ти слизаш в долината. Докато си на планината, свободен си; щом слезеш в долината, ти си ограничен. Христос казва на учениците си: "Много неща мога да ви кажа,но още не можете да носите." И аз ви казвам: Много неща мога да ви кажа, но не можете да ги разберете. Казвам: Долината е мястото на най-голямото ограничение. Ако първият човек живееше на планината, нямаше да се изкуши. Докато си на планината, никой не може да те изкуши. Обаче той беше в райската градина, в долината на живота. Там има условия за големи изкушения. С какво се изкушиха първите хора? – С една ябълка. Каза им се: Ако изядете тази ябълка, ще станете велики и силни, планини ще местите. Всички хора искат да станат велики; всички се занимават с велики работи. И досега хората се стремят към величие, но или нищо не постигат, или малко постигат. Кой е създал нещо велико по този път?

Днес всички хора крият в себе си едно велико желание и мислят, че щом го постигнат, всичко друго ще постигнат. Кой има тази опитност? Аз не съм срещал човек, който е постигнал всичките си желания. Не са лоши умствените стремежи на човека; не са лоши неговите морални, обществени, лични стремежи. Не са лоши и стремежите на неговите инстинкти. Важно е всички стремежи да заемат своето място. Ако нямаш обществени чувства, няма къде да пласираш това, което си взел. Ако нямаш инстинкти, не можеш да градиш. Те са градивен материал. Те кредитират човека, както търговецът – своите клиенти. Инстинктът е омега, край на нещата. Лошо е, ако разбъркаш местата и поставиш омегата на мястото на алфа. Жесток е инстинктът, т.е. банкерът. Ако му служиш, никога няма да се освободиш от него. Молиш го да отстъпи малко от дълга – не отстъпва; от лихвите, пак не отстъпва. Той казва: Взел си пари, обещал си, че ще ги върнеш – ще плащаш. Ако не платиш, ще те нарече неморален човек.

Кога се проявява инстинктът в човека? – Когато се самоосъжда. Това е банкерът, който го съди. Като направиш една грешка, ти се изобличаваш и мислиш, че сам се осъждаш. Това е банкерът, който съди. При банкера се правят много грешки. Например вземеш пари и не ги връщаш; взел си земя под наем и не си я изорал; ожениш се, не живееш добре. Ставаш учител, свещеник, проповедник. Това са все прояви на инстинкта. Не мисли, че със своите проповеди ще оправиш хората. Станеш учен –

бъркаш в касата на банкера. Преместваш книгите и оттук-оттам вадиш нещо. Това е чуждо, а ти си въобразяваш, че си учен човек. Банкерът те гледа какво правиш, докато най-после се огънеш и му се поклониш. Какво си постигнал? – Нищо. Останал си такъв, какъвто си бил.

Съвременните хора се оплакват от страдания и болести. – Кога страда човек от главоболие? – Когато не дава път на Божественото начало в себе си, т.е. не е в съгласие с Божествените закони. – Кога страда от гръдни болести? – Когато не изпълнява духовните закони. – Кога страда от корем? – Когато няма правилни отношения към материалния свят. Значи инстинктите причиняват болки в стомаха и корема; умът причинява главоболие; личните, обществените и моралните чувства причиняват болки в дробовете. Последните болести се лекуват най-мъчно. Ако възстановите хармонията между личните, обществените и моралните чувства на човека, дробовете ще се подобрят. Непременно трябва да стане промяна в силите, които действат в човешкия организъм. Кръвообращението, както и светлите мисли и топли чувства имат отношение към белите дробове на човека. Личните чувства имат отношение към черния дроб. Те са врата за човешкия рай. Хората търсят рая някъде около четирите реки, без да подозират, че той е в самия човек. Двете реки Тигър и Ефрат представят артериалната и венозната кръв в човека, а останалите две реки – симпатичната и нервната система. Четирите реки са богатството на човека. Казвате: Така ли е всъщност това? – Може да е така, може и да не е така. Това трябва да се докаже научно.

Мнозина изпадат в трудни положения, с които не могат да се справят. Нямаш пари, оплакваш се, търсиш начин да си ги доставиш. Два начина има за това: или чрез ума, или чрез сила. Ако се намериш пред силен човек, ще употребиш ума си; ако се намериш пред слаб човек, ще приложиш силата си – ще му вземеш парите чрез насилие. В желанието си да придобие пари, хитрият си служи с хитрост. Когато срещне богат човек, той гледа да го опие, да му вземе парите. Обаче богатият може да е умен и колкото да му предлагате да пие, въздържа се. Той разбира мисълта ви и не се поддава на нея. Изобщо мисълта се движи по прави линии и по плоскости – от човека зависи какъв път ще избере.

И така, пазете следния ред в живота си: поставете ума на първо място, моралните чувства на второ място, личните чувства – на трето място, обществените чувства – на четвърто място и инстинкта – на пето място. Това са проявите на сегашния човек. Щом спазвате този ред, силите, които действат у вас, ще си помагат взаимно. Ако измените този ред, задачите ви ще останат неразрешени.

Помни: Ако искаш да се справиш с външния свят, първо трябва да се справиш със своя вътрешен свят. Преди да искаш пари от банкера, бъди готов да направиш нещо за него. Когато момъкът видя красивата мома, той забрави външните мъчнотии – срам, несгоди. Веднага предложи услугите си и банкерът го прие. И момата помоли баща си да го приеме. Откъде дойде желанието на момъка да остане на работа в дома на банкера? Как се яви разположението на момата към младия човек? В случая действат два фактора. Както водата при най-слабия наклон слиза надолу, така и младият човек при срещата си с момата дава ново направление на мисълта си и е готов вече на всякаква жертва. Състоянието на младия човек наричам водно състояние. Водата слиза в долината и започва да напоява градините. Може да се изчисли какъв ще бъде резултатът на нейната работа. Стремете се да бъдете в хармония със себе си, за да бъдете в хармония и с окръжаващите. Само така ще бъдете здрави. Само така, главата, дробовете и коремът ви ще бъдат в пълна изправност.

Като ученици изучавайте геометрията. Без геометрия няма постижения. Тя разполага с различни методи, с различни форми, чрез които желанията се реализират. Ще вървиш по прави линии, по плоскости, ще слизаш и ще се качваш, докато намериш правия път. Без геометрия лесно ще се объркаш.

Сега вие сте млади, готвите се за бъдеща работа, както войникът се готви за бойното поле. Докато се упражнява и прави маневри, всичко върви добре. Щом отиде на бойното поле и чуе гранатите да пукат, куршумите да пищят, той вижда, че работата е сериозна. Неприятелят не щади никого. Какво трябва да направи? Какво се иска от него? – Да бъде умен. Това е най-лесната работа.

Събрали се мишките да решават как да се спасят от котката. Най-после решили, че трябва да ѝ турят звънец на врата, отдалеч да я чуват. Това е най-лесната работа, но кой ще ѝ тури звънеца? Там е голямата мъчнотия. И досега котката свободно се разхожда без звънец. И досега положението на мишките не се е подобрило. Следователно, ако и твоите работи не вървят, ще знаеш, че не се е намерил някой да тури звънец на мъчнотиите ти.

Днес искам от всички да мислите право, по Божествен начин. Какво правите вие? Мислите ли право? Гледам, кой как мине, навежда клоните и къса плодове. Децата, като не достигат клоните, събират плодове от земята, паднали от дървото. И едните, и другите нямат правилна обхода. Защо всеки не се запита кой е работил върху тези дървета? Първо Бог е вложил в тях живот. После са работили въздухът, водата, слънцето, земята.

Най-после като последен фактор идваш ти. Какво си вложил тук? Права мисъл е нужна. Дойде някой да се оплаква, че не го обичат. – Какво си вложил в тези хора? Че не те обичат, това е тяхна работа. Че някой те обича, това е негова работа. Че аз обичам някого, това е моя работа. Бог е дал свобода на човека да прави, каквото иска. Човек е абсолютно свободен и в злото, и в доброто, което прави. Твърдението, че човек не е свободен в злото, не е вярно. И в злото си свободен, но законът те хваща и те туря в затвор. После идва доброто да те освободи. Като прави зло, човек сам се ограничава. Например имаш добър приятел, който ти прави услуги. Ти го обиждаш постоянно, докато най-после той се отказва от тебе, не иска повече да ти помага. Ето, ти сам се ограничаваш. Трябва да мине известно време, докато раните на твоя приятел оздравеят. Дълго време трябва да ги мажеш с мехлем.

Сега ние живеем в свят, създаден от самите нас. Като знаете това, пазете се от последствията на вашите мисли. За всяка мисъл, за всяка дума носите отговорност. Когато мисълта минава през моралните, обществените и личните чувства, тя придобива специфични качества. Това трябва да се знае. Който не е умен става фанатик, горделив, груб. Той е недоволен от себе си. Ако искате да знаете кой има силно развити лични чувства и кой има достойнство, вижте как реагира на обидата. Онзи с личните чувства е горделив, а с достойнството – благороден и мек. Първият иска всички да му помагат, а вторият е готов да помага на всички. Горделивият е надут като цирея, който всеки момент може да се пукне. Това е патологично състояние, през което минава човек. И в медицината има патологични състояния, които трябва да се лекуват.

Стремете се да развивате моралните чувства в себе си. Те представляват Хималаите в човека.

– Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
– В Истината е скрит животът.

37. Лекция от Учителя, държана на
16-ти септември, 1932 г., в София – Изгрев.

1932_09_16 Петте области в човека Жануа-98, 1999
Издателска къща „Жануа-98“, 1999
КНИГА: Съществуване, живот и отношение. МОК, Год.XI

ПЕТТЕ ОБЛАСТИ В ЧОВЕКА

11 година
37 лекция на 1 мл.ок.кл.
16.IX.1932 година, 5 ч.с.
ИЗГРЕВ, СОФИЯ.

Добрата молитва.

Пишете върху темата: „Математически съотношения и геометрически съразмерности“.

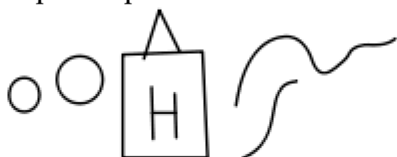

Допуснете, че ви задам задачата да превърнете едно твърдо вещество в меко, органично. Например медта или пясъка в семе. Как ще превърнете пясъка в органическо вещество. Човек не може да има известни постижения. Например съвременните химици са се опитали да създадат изкуствени яйца. Най-първо трябва да се намерят какви математически отношения съществуват между пясъчните зрънца и органическото семе. В съвременната наука имате някои вещества, които слизат, други се качват. Тези, които слизат, вие казвате, че са по-тежки. Други, които възлизат, казвате, че са по-леки. Това е една външна обстановка. Другото положение е, че някои пластове на земята се повдигат, други спадат. Обясняват това с някакъв външен, подземен огън. Това е външната, механическа страна. Защото огънят сам по себе си не може да повдигне един пласт. Така се говори. Вие казвате моята ръка може да повдигне кой да е стол. Но инициативата за повдигането не произтича от ръката. Един железен лост и той повдига камъка. Но силата, която повдига този камък, не е в лоста. Тя се проявява само чрез лоста. Сега трябва да имате ясна представа за онова, което става в човека. Запример всички говорят за самовъзпитание. Това трябва да върви в една система, която съществува в природата. За да възпитате един човек или за да построите една къща, на вас ви трябва най-първо материал. Трябва ви едно място, за да я построите, добре изложено на слънце. Да не е мястото влажно, да е сухо. После трябва материал, трябват ти камъни, дървета, дъски, гвоздеи, вар, пясък и т.н. След туй ви трябват майстори, дърводелци, които да се справят с дървения материал. Трябват ви каменари, които да работят с камъните и най-после търсите

някой, който да измазва къщата. Сега тези процеси съществуват и във възпитанието. Кое е основата, отде ще започнете. Вие казвате, че човек трябва да е морален. Моралът е един извод, моралът не е първото нещо. Човек като се е родил, той не е бил морален. Кое е първото, с което човек се ражда? Първото е неговият ум У. Второто са неговите морални чувства. Моралните чувства са най-високият планински връх, който съществува в човека, после личните чувства в човека и най-после слизате към долините, долу, дето са неговите обществени чувства и най-после стигате до инстинктите и нисшите страсти. Това са известни постижения, геометрически отношения в хората. Причината за човешката дейност е неговият ум. Моралните чувства дават устои на човешкия ум. Личните чувства дават постижения в едно направление. А обществените чувства ограничават това постижение, а инстинктите дават всичкия материал, от който този градеж трябва да стане. Но онзи, който дава този материал, той прилича на един банкер. Най-първо ти си независим от банкера, свободен си, но щом вземеш пари назаем, ти се обвързваш с банкера и постепенно изгубваш своята свобода. Щом твоята платежна способност се намали, ти не може да платиш, банкерът добива влияние върху тебе. Ти не може да плащаш, значи инстинктите на човека, ако вземат надмощие, човек става егоист. Инстинктите, това са живи сили в природата. Личните чувства, това са живи сили, моралните чувства, това са живи сили, обществените чувства, това са живи сили. Умът, това е една жива сила.

В Евангелието имате три отношения, три геометрически постижения: Първото, Христос отива в пустинята. Бог се проявява. Като изгладнее, Той разрешава и учи колко може да издържи на глад. Почва една работа, да види колко деня гладен може да седи, да издържи, да стои без хляб и без вода в пустинята. Та като дойде някое лишение, да знае колко може да издържи. 40 деня, Той не усеща никакъв глад, но на 40 ден, Той огладнява, след това се явява един учен адепт, който му казва: Съществуват такива отношения, че ти може да превърнеш тия камъни на хляб и може да се нахраниш. Не е ли това един добър съвет. Но Христос не се подава на това. Той казва: Казано е, че не само с хляб ще се живее. Не само с хляб ще бъде жив човек, но и със Словото Божие, което излиза из човешките уста, да превърнеш твърдите неща в меки, в органични. В дадения случай Христос можеше ли да превърне на хляб камъните. Това е философската страна, която има за и против, плюс и минус. Толкоз е възможно, че може да ги превърне, колкото е и невъзможно. Второто положение: Представете си, че Христос се възнесе на покрива на храма. Храмът е една форма. Казвам му, ти не можеш да превърнеш камъните на хляб, не си смел толкоз. По-нататъка не отива онзи адепт в изкушението, спира се там. Но от пустинята веднага Го задига и Го занася на покрива на храма, според разказа. Но като Го занася горе, не иска да Го снеме долу, остава Го там.

Ние казваме какъв е бил целият разговор? Има нещо, което не е написано. Казвам му: „Хвърли се долу и ще видиш, че в природата съществува една тайна сила и онази тайна сила Бог, ще изпрати ангелите си и те ще те хванат, и ще те снемат долу, както те качих горе и ще видиш, ще опиташ, че в света съществува един Божествен Промисъл. Като се хвърлиш, ангелите ще дойдат и ще те вземат“. Така казва на Христа, но Христос му казва: Казано е, да не изкушаваш Господа Твоего, да не Го изпитваш. Често някои ученици в класа искат да опитат, доколко е учен учителят. Дойде някоя сложна задача, казват, иди питай учителя, може ли да я разреши. Той иска да опита колко учителят му знае, колко не знае, може да се опита дали може. Разрешава, разрешава, не може. Стават такива работи, забравя се някоя единица.

Най-после Го извежда горе на планината. В света има нещо велико да му покаже, че може да има човек постижения. Казва му: Всичко това ще ти дам само при едно условие. Мога да ти дам всичките богатства, само да ми се поклониш и всичките царства ще ти дам. Това са сега фигури на един външен живот. Какво се крие там. Виждаме едно възмущение. Христос му казва така: „Махни се“. Аз никога не съм свикнал да си превивам краката. Защото, когато си превиваме краката, какво означава? Един човек те поздравлява, какво означавате с поздравлението? Психологически мерят, но поздравлението какво означава? Какво означава изкривяването? Когато някой човек краде, най-първо той си носи ръката право, казва, аз съм добър човек, аз съм човек, който не се огъвам. Но щом намери торбата, огъне си ръката и я прибира. Същевременно всяко тяло, което се огъва, е неустойчиво. Ако железният прът се огъне, въпросът е свършен. Това е един психологически момент вътре. До известно време ти не се огъваш, но дойде един момент и вие се спирате в разсъждението. Дойде точката на огъването. Пък има един момент, има едно положение. Ако човек дойде до него и прекрачи само един милиметър, и той ще се огъне. Това е психологическият момент. Един млад момък от високо аристократическо положение обеднява. Майка му го възпитава, че той трябва да бъде морален, честен, справедлив, да се държи високо, да знае, че в неговата кръв тече благородна, чиста кръв. Той е беден с окъсани гащи, бори се да разреши един социален въпрос, да изкара своята прехрана по честен начин. Един ден се решава да отиде при един скъперник, банкер и му разправя как е обеднял, как е дошъл до това положение. Банкерът го наблюдава, тогава той иска пари от банкера, да му даде нещо, че ще му ги върне, имал земя, ще я продаде. Банкерът го слуша. По едно време влиза дъщерята на банкера по работа при баща си. Поглежда го, хвърля един поглед и си излиза навън. Този, младият човек, казва: „Аз съм готов на всяка работа, ако вие имате някаква работа, аз съм готов да работя в градината, готов съм и на друга работа. Една година ще работя при вас“.

Едно съвпадение. Като влиза дъщеря му, той има готовност да остане там. Каквато и работа да има, ще я работи. Отде има това побуждение да остане там. Една нова насока се дава на него. Може ли да кажете първата мисъл каква е била? Какво е това, което измени посоката на ума на този, младия момък.

Че туй е същият закон. Вие вървите по пътя си. Тръгнали сте да си изкарате прехраната, вървите, не се спирате. Виждате една каса със злато отворена, спирате се. Като професор мислите да се спрете или не, да я вземете или не. Вземате кесията и пак тръгвате напред. Питам каква разлика има между онзи момък, който искал да остане на работа при банкера. Защо искал да остане при него? По-рано той искаше да вземе пари от банкера и да си излезе. Сега иска да остане при банкера, да влезе в неговата къща. В дадения момент има ли някакво престъпление. Може ли математически да решите какви отношения ще се зародят? Може да обясним как една комета, която се движи, се привлича от слънцето и тя ще се огъне, после замине в пространството. Астрономите изчисляват с каква бързина се движи. Тя идва до най-близката точка до слънцето и после се отдалечава с определена бързина. Това са физически последствия.

С този младеж ще се случи пак същото нещо. Той като влезе при този банкер, той е дошъл до най-близката точка. Той още не е в най-близката точка, но се приближава до нея. Този младеж се намира при банкера. Това разстояние той трябва да го изходи, но от това разстояние неговият характер ще се измени. След време характерът му ще се измени. До известно време той ще има присърце да работи, за да се покаже, че е добър работник, да помага, но като дойде до тази точка, веднага ще стане една промяна, той ще бъде вече добре облечен, ще има една опора.

Тези точки M и N са равни на стремежи. Но после става едно отклонение, изменя се. В какво направление ще се измени? Зависи вече, може да се определи положението в добро или в по-лошо ще се измени. Най-първо този момък ще забогатее като седи при този банкер. Ако има всичките негови качества, ако върви по този път, ако е умен, ако е морален, ако личните чувства идват на трето място, тогава непременно ще успее по най-добрия начин. Но ако моралните чувства вземат мястото на ума, тогава

непременно ще се изменят възгледите му. Когато у човека умът взема второ място, човек става фанатик в своите възгледи, в своите лични чувства той казва, той ме обиди. Обидата показва, че умът не е на мястото. Най-първо умният човек не може никой да го обиди. Ако ти си на слънцето и някой на земята ти каже някоя обидна дума заради тебе, какво от това? Обида е, докато си я чул, ако не си я чул. Неща, които са казани за тебе, но ти не си ги чул, ти нищо не чувствуваш, щом ги чуеш, тогава става обида. Чувствуваш какво нещо е обидата. Правил ли е някой аналогия за нейния психологически произход. От най-малките до най-големите същества има обида и ревност. Ревност има във всички същества, като започнеш от най-нисшите до най-висшите. Ревността има материален произход. Има нещо материално, има геометрическа форма. Ти не може да ревнуваш за неща, които нямат никакви отношения, никаква форма. Ревнува се за какво? Ако ти се вземе нещо, което е ценно. Но онова, което няма никаква цена, ти не си готов да го ревнуваш. Къде е злината на ревността? Когато умът измени своето място, там е лошото. В ревността лошото е там, когато ти ограничаваш свободата на човека. А пък свободата на човека се ограничава, когато ти не даваш място на неговия ум да се прояви. Съществува един закон. Човек, който ограничава другите хора, ограничава себе си. Щом ограничаваш другиго в природата, ти ограничаваш себе си. Законът е общ навсякъде. Ти казваш, да огранича някого, но когато ти ограничаваш някого, ти засягаш и себе си. Няма да се мине дълго време някой по-силен от тебе ще те ограничи. Дойде друг още по-силен, ще ограничи и него. Така ще се ограничавате, но вие не можете да видите каква е връзката между едно ограничение и друго ограничение.

Например имате желание да станете учен човек. Това желание е хубаво. Учен човек значи умът му да е на място. Вие искате да станете учен човек, да завземете най-високо място в света, да се качите на тази планина. Не е лошо да се качите на планината. Ще разгледате всички земни царства, ще ви се представи една переспектива да станете велик човек. Не е лошо това. Това е в реда на нещата, но ви казва да си прегънете краката и вие без да мислите ги прегъвате. В момента, когато ти прегъваш краката на планината, ти си вече в една долина. Отношенията в планината и в долината се различават. На планината човек е свободен, а в долината той е ограничен. Сега аз бих ви дал едно сравнение, но мога да ви кажа, както Христос е казал на своите ученици: „Много работи имам да ви кажа, но не може да ги разберете. Ако ви кажа, не може да ги разберете.“ Най-голямото ограничение е в долините. Ако първият човек би живял на една планина, той не би се изкусил. И досега щеше да бъде един праведен човек. На планината няма кой да го изкуси. Но той беше в райската градина, една долина е. Имаше там хиляди работи да го изкусят. С какво го изкусиха? С една малка ябълка и му казаха: Тази ябълка, ако вземеш

само в ръката си, цяла планина може да създадеш. Тази е причината, че всички все вземате ябълката. Подбуждението е, че все велики работи искате, велики искате да станете. Но и всички преди вас са искали все същото и вие нищо не постигате. Постига се нещо, но много малко се постига. Малко се постига. Но да станеш велик човек, да създадеш цял един свят!

Сега ще преведете: И вие имате едно желание, за което сте готов да пожертвувате всичко и мислите, че с постиженията на това желание всичко ще постигнете. Кой от вас има тази опитност, че като постигне едно желание, всичко друго да се е реализирало. Аз не съм виждал такъв човек. В даден случай има известни моменти в живота, които вие трябва да ги имате предвид. Не са лоши умствените стремежи, моралните стремежи, личните стремежи, обществените стремежи и стремежите на инстинктите, всичките на място са. Не е лошо да бъдеш силен човек, не е лошо да имаш развити лични чувства на трето място, защото ако нямаш лични чувства, ти няма да имаш постижения. Ако нямаш обществени чувства, няма да имаш място де да ги складираш, туй, което си взел. Ако нямаш инстинкти в себе си, ти нямаш материал, с който да работиш. Казваш: Това са инстинкти. Инстинктът е бакалин, който кредитира всички. От тия работи все ще вземеш нещо. Казваш: Това са инстинкти. Инстинктът, това е омега на нещата. Злото седи в това, когато омегата направиш алфа. Ти си обърнал реда на нещата. Защото онзи банкер, който ти дава назаем, той не работи, той е краен аристократ. Ти ще работиш, но ще му връщаш лихвата. Той увеличава лихвата. Ти никога не може да разбереш характера на големия банкер. Ти даже не може да го заставиш да отстъпи малко от капитала си, да отстъпи малко не може да го заставиш. От лихвите малко да отстъпи не може да го заставиш. Той казва, ти трябва да платиш туй, което си взел, ти си дал дума. Ако не ти каже има известни закони, които регулират. Той ще каже, у тебе няма лични чувства, ти не си благороден човек, у тебе няма високо благородство, морални чувства. Този банкер това ще ти каже. Инстинктите – когато някой път вие се самоосъждате в себе си, съдят те твоите инстинкти, банкерът. Ти мислиш, че сам се съдиш. Тогава той те съди. След като си направил една голяма погрешка – при банкера се правят погрешки. Например, взел си пари и не ги даваш. Дали ти земя и не си я изорал. Оженил си се, това е от инстинктите. Къща си направил, поп си станал, учител си станал, проповедник си станал, ти мислиш да проповядваш на света. Не, не. Не си прави тези илюзии. Ти си станал учен човек, ти бъркаш в касата на този банкер. Казват, че ти си станал учен човек. Ти прелистваш една книга, бъркаш и вземаш, прелистваш друга книга – бъркаш и вземаш. Ти чуждото вземаш, ти нищо не си научил още. Този банкер те гледа, гледа и ти прегънеш крака, намериш се в безизходно положение, което се състои в това, че нещата не се постигат. Ти си работил

и ще си останеш такъв какъвто си бил. Ще се яви главоболие. Кой страда? Когато Божественото в човека не върви съобразно със законите на Божествения свят, тогава главата боли. Когато си духовен и не изпълняваш закона, гърдите те болят. Когато си краен материалист и не си знаеш работите, тогава коремът те боли. Щом те боли коремът, като материалист си съгрешил, щом те болят гърдите, като духовен човек си съгрешил. Щом те боли главата, по отношение на Божественото си съгрешил. Сега казвате, че нервната система не функционира добре, че белите дробове не функционират добре и че стомахът не функционира добре. И това обяснение не е лошо. Причината седи в друго. Болката на корема произтича от инстинктите. Болките на главата произтичат от ума, а болките на дробовете, произтичат от моралните, личните и обществените ви чувства и затова тази болест най-мъчно се лекува, понеже има три фактора вътре: Моралните, личните и обществените чувства. От тях заболяват гърдите на човека. Аз съм правил опити. Ако вие може да измените обстановката на моралните, личните и обществените чувства, вие ще излекувате дробовете на всеки човек. В силите, които функционират в даден случай в човека, трябва да стане една промяна. Белодробният свят на човека е свързан с неговото кръвообращение, с неговата топлина, с неговата топла мисъл и с неговите топли чувства. Обществените чувства с какво са свързани с организма, личните чувства и те са свързани с нещо. Между черния дроб и личните чувства има съотношения. Когато личните чувства не функционират правилно, те са на главата отзад. Личните чувства са врата за човешкия рай. Те са на най-високо място в главата и слизат надолу, назад. От А към В слиза С е най-високо място.

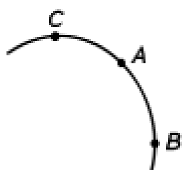

А, В е човешкият рай. Те го търсят при тези четири реки, но тези четири реки са вътре в човека. Те са неговата артериална, венозна система, те са двете реки ТИГЪР и ЕФРАТ. Другите две реки са симпатичната и нервна система. Следователно в тези четири реки има всичките богатства. В Библията двете реки са наречени Тигър и Ефрат. Другите две реки не е казано къде са. В човешкия рай ги има. Може да ви покажа откъде слиза едната река и откъде слиза другата, но ние се отклоняваме, това не е научно. Това е аналогия. Това, което ви казвам, е ола белир, вероятност.

Положителните неща, на които трябва да се спираме в дадения случай, кои са? Вие се намирате в затруднително положение. Казвате, аз имам малко пари. Тази работа няма да я бъде така. Казваш, ако имам пари, от този момент ти си представяш парите. Почваш да мислиш по кой начин може да придобиеш тези пари. По кой начин може да се придобият

парите от ваше гледище? По два начина, може да бъдеш умен и да ги изработиш, или може отнякъде да ги вземеш. Добре, ако ви представя научно. Първият начин, когато ти си умен, ти срещаш някой човек по-силен от тебе, 10 пъти по-силен от тебе. Казваш, ще бъдеш много добър да ми дадеш. Този човек бръква и ти дава. Вторият случай е: Този човек е 10 пъти по-слаб. Ти му казваш: Какво носиш в торбата. Той ти казва, пари. Ти му казваш: Дай. Той казва: Не давам. Тогава ти вземаш торбата и казваш, тази торба не е заради тебе. Те са само за такъв като мене. Значи. Значи насилието е при слабия, а моралните чувства – при силния. Там, при силния, ти употребяваш ума си, понеже той може да употреби същата сила върху тебе. Сега може да се яви въпросът: Ако той е силен, а ти си умен, хитър и лукав, ти ще прибегнеш до една хитрина. Ти ще се сприятелиш с него, носиш си шишето с вино, ще го опиеш и ще задигнеш парите, ще заминеш. Така ще направи умният. Умният слаб може да обере глупавия силен. Но ако и двамата са умни, онзи взема само половината чаша вино, а половината туря на масата. Той те погледне, той разбира и казва: Достатъчно е, повече не пия. Тогава каква ще бъде твоята тактика? Вие ще дойдете до чисто психологически форми. В мисълта има чисто геометрически форми, линии, по които нещата може да се постигнат. Когато вие работите едно нещо, защо туряте тези две дървета? /\ Да издържи една тежест. Защо не туряте хоризонтално? Някой път може да туриш и хоризонтално, сега турят отгоре перпендикулярни плочи. Тогава се турят тези хоризонтални плоскости, че тежестта се разпръсква по крайните части на тази плоскост.

Сега какъв закон можем да извадим от това? Трябва да държите този ред на нещата. Умът на първо място. Моралните чувства, на второ, личните чувства на трето, обществените на четвърто, инстинктите на пето място. Това е един пентаграм. Това е човекът в сегашното проявление. 1, 2, 3, 4, 5, това е сегашното проявление на човека. Държите ли туй съотношение на нещата, съществува един разумен ред на нещата. Силите, които действуват, си помагат едни на други. Щом измениш реда на нещата, тогава има друго математическо съотношение и задачата остава винаги неразрешена. Допуснете сега, че има един банкер, вие отивате при него да вземете пари. Той е готов почти да ви даде пари, но вие говорите и изпускате една дума. И той ви казва: Ще отложите, нямам разположение, утре ще дойдете.

Каква ви е целта, когато казвате, че ти си много стиснат човек. Никой никога не може да разбере кой е стиснат и кой е щедър. Ако той е стиснат, той разбира какво нещо е стиснатостта. Ако е щедър, той може да разбере какво нещо е щедростта. Вън от себе си той не може да разбере какво нещо е стиснат човек. Първото нещо: Всякога трябва да се справяте с вътрешния

ваш свят. Ако вие можете да се справите с вътрешния свят, вие ще се справите и с външния свят. Онзи момък като вижда момата, тя му прави впечатление и той е готов заради нея да работи. Не го е срам да работи. И момата минава и казва на баща си да се помогне на този беден човек, може да му се помогне. Може да остане. Ние имаме нужда от един слуга. Те са първите положения. Откъде се заражда в ума на дъщерята едно разположение. И откъде се заражда в ума на този, младия човек, това желание да остане. Два фактора има. Той най-първо иска да вземе пари, а пък сега като погледна дъщерята е готов да направи една жертва, една морална отстъпка, готов е да слугува, да изпълнява работата, която те искат, иначе той е аристократ, значи влиза в едно ново направление, както водата когато ѝ дадеш най-малкия наклон, тя вече отива надолу. Това състояние на младия момък го наричаме водно състояние. Водата тече и слиза долу в долината. Там има градини. Ще се поливат с нея. В края на краищата може да се изчисли какви ще бъдат последствията за тази вода, която слиза в долината. Когато някои кабалисти изчисляват щастливите случаи, може да изчислиш нещата, може да предскажеш какви ще бъдат постиженията. Ако ти си един банкер, твоят ум може да съвпадне с неговия ум, твоите морални чувства ще съвпаднат с неговите чувства. Твоите обществени чувства ще съвпаднат с неговите обществени чувства, твоите инстинкти ще съвпаднат с неговите инстинкти и работите ще се изпълнят. Но ако няма съвпадение, ще има препятствия или другояче да ви кажа: Започваш една работа и те боли главата. Започнеш една работа и те боли коремът или те болят гърдите. Каквото и отношение да започнеш на физическо поле, ти трябва да имаш свежи сили в главата си, после разширение на гърдите, после да имаш апетит да ядеш. И като ядеш да ти плющят ушите. Но щом се стесняват гърдите, коремът и умът, тогава тази работа няма да успее. Каква трябва да бъде главата? Какви трябва да бъдат гърдите и коремът? – Здрави. Главата, дробовете и коремът да бъдат здрави и никога да не те болят.

Вие трябва да гледате научно на математическите отношения. Всички постижения в света започват от геометрията. Ако вие не знаете това, никакви постижения не можете да имате без геометрия, защото, геометрията има начини и методи, по които може да се постигне всяко желание. Ще вървиш по известни линии, по известни плоскости, по известни височини ще слизаш и ще се качваш. Ако разбираш геометрията, ще намериш пътя. А ако не разбираш, ще се задръстиш някъде. Представете си един музикант, когото държите десет деня гладен. Ако му дадете едно мъчно парче, ще може ли да даде концерт? Той ще ви каже: Дайте ми да се наям най-първо. В един съвременен салон, дето се дават концерти, този салон трябва да е добре построен, да е отоплен и този, който е свирил, трябва да се е нахранил по-рано, да е добре разположен и

публиката да е добре разположена. Понеже вие се приготовлявате за една бъдеща работа, вие сте като войниците. Сега младите войници се упражнявате с пушките, имат патрондаши, ще правят упражнения, ще мушкат насам-нататък. На маневри като отивате, всички излизате, добре побеждавате неприятеля, но като дойдете на фронта, онези гранати се пукат и работата там е малко сериозна, противникът не щади никого. Какво трябва да правите с онзи ваш противник? Аз често пъти съм казвал, че най-лесното е да бъдеш умен човек. Събрали се мишките и казали, че на котката трябва да се тури звънец. Но кой ще го тури. Лесна работа е – казали те – но кой ще направи това. Че ако се тури звънец на котката, мишките са спасени, но докато се тури звънец на котката, всичката мъчнотия е там. Досега на този, големия котак, звънец не е турен и той всякога иде без звънец. Мишките затова казват, нашите работи не вървят. Ако твоите работи не вървят, ще знаеш, че звънец не е турен още. Ще си кажеш, тази работа не успява, защото не е турен още звънец. Като туриш звънец на врата на котката, той дрънка и работата става.

Най-първо ще се учите да мислите добре, да имате Божествена мисъл. Онзи ден ви дадох един пример, той е много добър пример, аз сам го харесвам. Гледам на някой човек му се яде. Грабва плодове от клоните. Детето като не е високо събира от земята плодовете. Друг казва как така няма обхода. Казвам: Ти нищо не си работил. Слънцето е работило, земята е работила, въздухът е работил, Господ е вложил живот. Те са все съдружници. Аз имам последния дял в изработването на плодовете. Моите акции са толкоз малко. Ще ида и ще кажат ще отложа този въпрос. Както в камарата моят проект ще остане в разглеждане на второ четене и най-после разрешавам въпроса. Та именно като се спре човек да разсъждава какво е вложил. Ти искаш някой човек да те обича, какво си вложил? То е негова работа да те обича. Че ти обичаш, това е твоя работа. Че аз обичам някого, то е моя работа. Друг да ме обича, то е негова работа. В света има два вида свобода. В света всички хора са свободни. Каквото прави човек и в престъпленията, и в доброто, той абсолютно е свободен. И това е хубавото. Че ти не може да извършиш престъпление, ако не си абсолютно свободен. Ти обмисляш нещата и ги правиш. После виждаш, че последствията са лоши. Но първоначално си свободен и онзи, който прави престъпление, е свободен и който прави добро е свободен. Някой мисли, че той е свободен, но направи престъпление и го турят в затвора. Доброто, което идва да го спаси, намира го в ограничение. Казва му, ти ще имаш добро поведение, ще изтърпиш наказанието и ще получиш свобода. В началото няма да бъдеш свободен, но ще излезеш от затвора, ще се освободиш. Доброто впоследствие го освобождава. Тази философия, че когато ние правим зло, не сме свободни, не е вярна. Ти като направиш зло, сам ограничаваш себе си. Законът е такъв. Това ограничение е вече

разумно. Представете си, че ти имаш един приятел и му казваш една обидна дума, той ти е правил много услуги и сега казва, не искам да ти правя услуга вече. Досега бях готов, но сега считам, че не мога да ти правя услуги. Ти от мене искаш приятелство, но ако ти пазиш приятелството, защо ми каза тази обидна дума? Какво трябва да правим сега. Ти може да оттеглиш обидата, но тя има последствия. Докато заздравее тази рана, може да мине цяла година, трябва да мажеш тази рана. Ние живеем в един свят, създаден от нас. Трябва да знаем последствията на една човешка мисъл. Последствията, които излизат от човешкия ум. Ако знаехме този закон, щяхме да мислим за всяка мисъл, която излиза от нас. Защото тази мисъл като мине през всичките области, като мине през моралния свят, ще придобие известни качества, като мине през личните чувства, през обществените, ще придобие известни качества. Ако човек не е умен, ще стане фанатик, горделив, ще стане груб. Ти усещаш в себе си едно състояние, което никак не ти се нрави. Човек, който е груб, той сам не се харесва. А пък като се привържеш някъде, пак не се харесваш. Ако станеш фанатик и мислиш, че твоите възгледи са най-правите и мислиш, че това не е на място, онова не е на място. Ако умът ти не е на място, това ще стане. Ако умът е на място, човек има широки възгледи. Опитайте личните чувства на човека – има ли той достойнство или е горделив. Онзи, който има достойнство като го обиди някой, той е много умен. Той знае, че са го обидили и ще му каже: Ще ти направя нещо добро. Човек с достойнство всякога помага. Горделивият човек всякога иска да му помагат. Той счита, че всичките хора са задължени да работят, той ще погледне отвисоко и ще каже: Не сте свършили добре. Те са състояния, както когато някоя ръка се подуе. Гордостта е едно болезнено състояние. Когато ръката набъбне, тя има някакъв цирей, набъбне, иска да стане голяма, от това разширение ти усещаш една неприятност. Този, който има това разширение, навсякъде ще усеща обида, че не му дали място, и в дома да е, и син да е, и баща да е, навсякъде най-големи противоречия среща в живота си. Аз не искам да ви обръщам внимание на болезнените състояния, това е паталогия. Най-страшното нещо в медицината е, когато се изучават болезнените състояния, не знаеш кой е прав, то е паталогия. За мене и за вас правото е еднакво.

Аз имам вода, онзи е жаден, давам му да пие вода, по-рано преди мене. Той ще има вече едни отношения към мене. А пък аз като пия по-рано и после му давам той да пие, ще има други отношения. Една чаша вода може да спаси вашето положение. Вие го правите от добра воля, отстъпете му. Онзи закон трябва да проучавате, върху който е построено цялото ваше битие, себе си трябва да изучавате. Някой път ние се завземаме да изучиме другите хора. Другите хора може да ги изучим дотолкоз, доколкото ние познаваме себе си.

Та главната мисъл да остане: Моралните чувства са като Хималаите. Вие мязате на онзи войник, държал една сказка за свободата и закъснял. Казва: Какво ще кажа сега като отида при капитана, защо закъснях?

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

1932_09_18 Истинната лоза
неделна беседа

ИСТИННАТА ЛОЗА

Ще прочета част от 15-та глава от Евангелието на Йоана.

В онова, което ще прочета, аз внасям нещо и искам да знаете кое е същественото и кое е вмъкнатото. "Аз съм истинната лоза, " на която сме насадени. Всички добри пръчки са, които дават добър плод. Отец ми е земеделецът, който обработва по нов начин. Всяка пръчка в мене, която е насадена, която принася плод, Той я отрязва, Той я наглежда, а всяка, която не дава плод, очиства я съвършено, изхвърля я навън. Вие сега сте добре очистени, отрязани сте добре. Пребъдете в мене, тъй както лозовите пръчки пребъдват на лозата. Но тъй както лозовата пръчка не може да принесе плод от себе си, ако не пребъде на лозата, така и вие, ако не пребъдете в Мене, не може да дадете плод. "Аз съм лозата, вие – пръчките. Който пребъдва в Мене и Аз в него, той принася плод много. Защото без Мене не може нищо да сторите."

Днес вашата работа стои като тая на добрия гостилничар, който една сутрин бил уморен и писал на вратата; "Днес съм уморен, неразположен съм, клиентите да си търсят храна на друго място"; обаче към 10 часа поправила му се работата, решил се пак да готви.

Има една черта в живота, аз я наричам най-красивата черта. Няма да ви кажа коя е. Но ще говоря за нея. Ще говоря по единствената причина, че тя е, както казвам, най-красивата черта. Не може да ви кажа коя е, защото за да ви я кажа, трябва да ви обясня, трябва да ви кажа истината. В дадения момент не може да ви се каже истината. Казвате: "Как, не можеш да кажеш истината?" Не мога да кажа истината. Сега, я ми кажете вие колко тежи Слънцето? За да ви кажа истината, трябва да претегля едного и да кажа толкоз тежи. Сега може ли да ми кажете Слънцето колко тежи. Може 10 години да го теглите и след 10 години да кажете: вие искате да кажете истината, но не може да се каже истината за слънцето. Няма учени хора. После друг въпрос. Аз като говоря, те може да са казали нещо невярно и почнат да ги бесят. Защо и аз, да мина с тях? Днес ми дойде една нова мисъл. Искам да я сготвя. Човек трябва да се научи да мисли. Не че не мислят хората, но те имат един лесен начин за готвене. Когато готвачът не е добре разположен, той гледа набързо да сготви. Трябва да знаете, че всички клиенти, които ядат са професори. Веднага си дават мнението. Казват: така не се готви, това е буламач. Ако ти продължаваш да готвиш така, няма да стъпим в гостилницата втори път. Готвачът, макар да е един

авторитет, вие казвате, че той трябва да бъде като някой професор. Какво място заема професорът в един университет? Той е един готвач. Студентите, които го слушат, те са клиенти. Ако професорът говори умно, те ще дойдат да го слушат и казват: хубаво говори професорът, ще дойдем и друг път. Но щом не е наготвил, казват: този професор не го бива. Дават си мнението. Всички говорят за професора, никой не говори за клиентите. Питам, колко пари струва професорът без клиентите, пък и колко струват клиентите без професора. Това е едно математическо съотношение. Казвате: пет пари не струваш. Но и ти без него пет пари не струваш. Водата пет пари не струва в дадения случай без тебе, но и ти без нея пет пари не струваш. Много пъти вие задавате въпроси и казвате: нека ми се каже истината. Има известна истина, за която 10 години, 20 години трябва да чакате да ви се каже. Казвате: сега какво още излезе от мене. Много сложна работа. Най-първо трябва да взема в съображение колко тежи тялото ти. Колко хляб има в тялото? Какво мнение имат за човека клетките на това тяло, "какви съображения имат. После трябва да взема в съображение какъв е обема на стомаха ти. Какви са неговите разположения. Какво е неговото обществено мнение, богат ли е, сиромах ли е, силен ли е, слаб ли е. След това трябва да взема във внимание неговите съседни държави. Какви са белите дробове, имат ли пари, нямат ли пари, могат ли да гарантират. След туй другата държава трябва да взема във внимание каква е главата на човека, какви са дробовете, какъв е стомахът. След туй ще взема външните условия. И след 1000 години като изследвам всичко, ще се произнеса. Един сложен въпрос. Вие казвате, еди кой си е гадател. Той може да е гадател. Той може да гадае по този начин. Но когато ги бесят, аз не искам на бесилката с тях заедно. Някой път казвате: отличен човек ще излезе. Вярно е, ще излезе, но ако работи, ако не работи, нищо няма да излезе. Казва: ти и без да работиш ще излезе нещо. Пак ще излезе нещо, но воня ще излезе, нищо повече. Преди няколко дни, запушил се нашият канал на миялника. Водата вместо да тече навън, връща се. Назад и навън мирише. Минавам аз. Един казва: запушил се е каналът. Друг казва: напълнила се е с вода долу ямата и мирише. Бъркат вътре, още повече мирише. Каналът не се поправя. Каналът нищо не иска да знае и казва: днес съм решил да не пущам нищо. Обаче, онези, които са мили, турили са економия, турили пепел, всичко туй. Казват: каналът носи, а каналът от економията и пепелта, от всички тези утайки се задръстил още повече, кюнците нищо не пущат. Всичко навън, ние сме господари на положението. Един брат казва: ако се е напълнил и на мястото, дето отива водата, трябва да се направи нов кладенец. Казвам: сериозна работа, пет-шест метра да се копае, ще мине цяла седмица. Разровихме канала оттук-оттам, и най-после намерихме че економията била виновна за задръстването, направихме дупка и тръгна водата. Това показва че онези, които са мили, не са били умни, трябвало да пущат само

чиста вода. Аналогията: всеки си има по един миялник. Някой път с водата минава пепел, минава и икономия, задръства се каналът. Вие не знаете де се е задръстил каналът, долу или не.

Сега трябва да се правят разумни изводи в света. За пример, вие искате един човек да има добро отношение към вас. Питаме един учител как трябва да се поддържа духът в училището, че то е неразбрана работа. Какво иска да каже – духът на училището? Казвам: тази е нова идея. Самото училище няма никакъв дух, аз не виждам никакъв дух. Училището за мене е една ограда. Там са учителите и учениците, никакъв дух не виждам. Виждам хора, които се движат. Сега в преносен смисъл, ако се каже как трябва да се поддържа доброто здраве на организма. Там вече имаме една теория, която е вярна в следното отношение. В туй отношение най-малките същества знаят на земята как да поддържат своя организъм. Ще трябва светлина въздух, храна, дрехи. Те са, които поддържат доброто здраве. Сега ако вземете училището като един организъм, клетките, това са учениците. Учителите – външното общество, държавата, всички тия неща са свързани с училището. Следователно, за да извадиш едно правило, как трябва да поддържаш духа в училището, трябва да си правил опит, как да се поддържа доброто здраве в тялото. Ако знаеш как да го поддържаш, по същия начин ще знаеш как да поддържаш духа на училището. Най-първо трябва да поддържаш духа на своята глава. Главата ти не трябва да бъде болна. После трябва да поддържаш добро положение на дробовете, те не трябва да те болят. Не трябва да усещаш никаква тежина. И най-после стомахът не трябва да те боли. Някой път човек в живота се е обезверил. Той иска да знае има ли Господ в света или няма Господ. То е една теория. Има право да пита този човек. Господ е много обикновено дума. Това значи туй първично същество няма господар. Има ли Господ тук в света или няма? Когато се говори за Господа, ни най-малко не се разбира Първичната Причина, която е създала всичко. Може да е същество второстепенно, третостепенно, четвъртостепенно, и то да минава за Господ. Та главата не е ли един Господ за човека? Дробовете не са ли един господар, стомахът не е ли един господар. Нека се откаже стомахът да работи, да видиш какъв авторитет има. Ти си професор, ти си цар, но ако стомахът откаже да те поддържа, ти скоро ще дадеш царството си. Ако главата ти се откаже да те поддържа, ти скоро ще дадеш професорството си. Четири-пет пъти като те боли главата, не може да мислиш, ти не може да преподаваш никакви лекции. Сега да приведем. Главата, дробовете, стомахът, в математиката това са неизвестни числа. Делите едно на едно, колко дава. -Едно. Две делено на две, колко дава? – Едно. Три делено на три, колко дава? – Едно. Четири делено на четири, колко дава? – Едно. Всяко число разделено на себе си, все по едно дава. Ако делите две на едно, ще даде две. Ако делите три на едно, ще даде три. Въпросът малко се

усложнява. Ако делите три на две, колко ще ви даде? – Ще ви даде едно и половина. Питам сега: онези, които разсъждават, математиците, по някой път изказват една тайна. Ако делите две на едно, ще даде две. Ако делите две на две, дава единица. Ако делите две на три, ще даде две трети. Ако делите три на две, ще даде едно и половина. Какво се разбира под думата деление? Какво разбирате под едно и половина? По един механически начин, вие процесите ги обяснявате, но съвсем друг резултат имат. Ако вие построите света на механически правила, вие ще имате каци, бъчви, ще имате един винарник, пълен с вино. Ако построите света от органическо гледище, ще имате растителното царство, но ако го построите от психологическо начало, ще имате разумни същества. Следователно, тия трите процеса – механически процес, органически процес и психически процес, ще имате три различни резултата. Следователно някой казва: как е направен светът? Искам сега да обясня психологическите процеси по механически начин. Такава аналогия не може да се тегли. Понеже между частите в един механически процес няма никаква вътрешна връзка. Единствените връзки са обръчите отвън. Вие имате една държава, имате закони. Държавата е създадена по механически начин. Докато съществуват законите, има ред и порядък, но когато външните обръчи са отмахнати, всички тия части на кацата се разглобяват. На всяка една държава щом обръчите отвън изчезнат, тази държава отвън се разкапва. Какво лошо от това, че се разкапва една каца? Туй показва, че онези, които са били задължени да поддържат този ред и порядък, са били невнимателни, оставили са обръчите да се разпокъсат. Та дохождаме до един органически процес. Ако процесът е правилен, всичките дървета са зелени. Ако се прекъсне този процес, всички дървета започват да изсъхват. Туй съхнене не е по желанието на природата. Някой друг елемент или някои външни фактори са влезли. Може да е по желанието на някои малки буболечици. Следователно, дърветата съхнат не по желанието на природата. Вие няма какво да обвинявате природата, но ще се разправяте с тези малки буболечици. Трябва да им кажете или да си вървят, или да имате знанието и веднага ще ги изпратите, ще освободите дървото от тях. Вие се интересувате защо по някой път хората се прозяват. То е все същият въпрос. Защото хората боледуват. Защо хората заспиват? Защо вниманието им не е съсредоточено? Който няма съсредоточено внимание, той не може да го съсредоточи. Съсредоточеното внимание всякога остава съсредоточено. Разточеното остава всякога разточено. Между чувствения свят и умствения свят има допирни точки. Но щом чувствения свят се намеси в умствения свят, веднага умът става разсеян. Човек е винаги разсеян, понеже обектите на чувствения свят са по-силни, привличат вниманието, човек се раздвоява и не може да мисли. Казвате за някой човек: нима той мисли? Когато отидете при някой банкер да вземете пари от.него, той мисли, той смята колко пари да ви даде в заем. Това е мисъл.

Че не е ли все същото? Когато един вълк хване едно агне и мисли откъде да го започне. Отдето да го започне, той има съображения. Мислите ли, че един вълк, който изтърбушва една овца, няма съображения, нима един касапин като заколи едно животно, не мисли как да го изчисти. Това е преносно. В един процес, дето хората измират, само един живее, какво добро се допринася на света? Представете си такова нещо. Една овца е заразена от чума или от някоя друга болест. Заколят я и един гостилничар я сготви. Вие сте едно общество от хиляда души и се нахранвате, мислите ли, че вашето положение е спасено? Мислите ли сега, че известни идеи ако се внесат у вас няма същата отрова да ви отрови. Под ново разбираме всички онова, което носи живот, което гради, то е ново. А всичко онова, което събаря, всичко онова, което разстройва живота, то е старо. А пък когато говоря за старото, старите книги и идеи, разбираме доброто, което е преживяно в миналото. То е пак ново. Истината в нашата мисъл не може да бъде стара. Сега съвременните хора искат да подобрят своето икономическо положение. То е най-лесната работа. Много лесно е да подобрите положението на един човек. Във всеки едного от вас се крие тайна сила. Човек може да развие своята чувствителност. Има известни закони, не искам да ви разправям, понеже имам известни задължения. Природата за мене е разумна. Тя ми е поверила известни тайни и аз нямам право да разкривам нейните тайни, нито да давам ключовете на хората да бъркам в нейните каси. Следователно, ако тя ми позволи, може да дам. Казвам: мога ли да дам този ключ? Ако каже, че мога, ще го дам. За касата може ли да говоря? Как се отваря тази каса, мога ли да кажа? Има в човека една тайна сила, и ако вие бихте знаели да боравите с нея, ще знаете къде има злато, сребро, скъпоценни камъни, ще идете там, ще си вземете малко, няма какво да огъвате сухите корички от хляб, нито да носите скъсани обувки, но след като разкриете тези тайни в природата, има закон, всеки който е кредитиран от природата, не му се позволява на такси да се вози. После не му се позволява да има повече от три костюма, от три шапки. Вие сега може да запитате защо е така. Чудни са хората – защо е така? Аз да ви кажа, смешната страна в съвременния живот седи в следното. Сега в странство, в Париж, в Лондон, в Берлин, където и да е, има един обичай, някой човек е беден, не може да си купи, един костюм струва 10 - 15 хиляди лева, а той има 500 - 600 лева, взема си дрехи на заем, облича се с обуща, с цилиндър, види го някоя мома, влюби се в него. Питам, тази мома умна ли е, която се е влюбила в този момък? Тя казва; много представителен. Казвам: много представителен, но всичко е чуждо, утре като съблече дрехите, той пак е сгушен, дрехите турил ги в книгата. Защото ако не е честен, втори път на заем дрехи не се дават. Питам тогава: ако една мома се влюби, туй е лесно. Но за влюбването имаме особено мнение. За мене всички онези хора, които са се влюбили, вървят в тъмно, без никаква цел, и пътят, по който вървят, има трапища. По един, по два,

по три метра, че като се върне влюбеният на сутринта, ще го видиш, че все е охлузен някъде. Или ръката, или кракът изкълчен. И затова влюбеният е все неразположен. Сърцето го боли. Няма по-лошо от влюбването. Друг е въпросът да обичаш. Ако човек вечерно време ходи, без да падне в някой трап, за него казвам: очите му са отворени. Вече съвременните хора са започнали да гледат къде стъпват, особено които са се парили от влюбването. Веднъж в своите изследвания срещнах една жена, тя ми разправяше своя опит. Казвам: мога ли да го кажа на моите ученици? – Може, но не ми казвай името. Тя каза- аз съм отвисоко, благородно произхождение. Но не знаех какво е любов. Такива работи не знаех. Млади момци се явяваха, но пет пари не давах за никого. Ожених се и живях с мъжа си 10 - 15 години. Един ден се влюбих в един хлапак, чудя се на себе си, аз ли съм или не. Защо го обичам и аз не зная. Но постоянно седи в ума ми, безпокои ме. Седна да спя, за него. мисля, стана, за него мисля, непрекъснато ми е в главата. Окъсани му дрехите, ще мисля за окъсаните му дрехи. Скъсани му са обущата, шапката, търся да му купя нова шапка, да му купя нови дрехи. Купувам му нова шапка, пак лошо, турям му нови обуща, пак лошо, наготвя хубаво, все лошо. Чудя се какво да правя, я ми дай един съвет. Още не съм й дал съвет. Не е подигравка, много сложен въпрос. Тя разправя как се е измъчвала с този труден въпрос. Ако аз бях на твоето място, и аз не бих знаел какво да правя, и аз се чудя, и ако бях на мястото на хлапака, пак нямаше да зная какво да направя. Аз вземам нещата тъй: хлапакът това е един стар осиромашал аристократ, който външните условия са го изменили, но вътрешните условия той си ги има запазени в него. Той отвън пет пари няма, но вътре има високо мнение за себе си, от това не се е освободил. Искам да ви наведа на една мисъл, върху която да мислите. Вие обвинявате света, защо така е създаден. Има едно обявление дадено от природата. Всички умни хора в света, които знаят да дадат своето мнение как да се преустрои светът, понеже тя е намислила да строи един нов свят и иска да има мнението на учените. Всеки да си даде проекта. Всичките несгоди на света, неразбиранията между мъже и жени, учители и ученици, всички да си дадат проекта, съобразен с разбиранията им, всичко туй ще се вземе под внимание. Онези, които не разбират работата, казват: Господ ще оправи света. Това е залъгване. Господ ще оправи света, тъй както онзи, който карал воловете си целия ден и казал: ха днес ще работим, пък довечера, в дама ще си почивате и на другия ден ще си почивате. Но не почива волът. И като умре волът, одере му кожата и я продаде.

Сега в природата ние не трябва да приложим нашите възгледи и да обвиняваме природата за онова, което наум ни е идвало. За съвременните престъпления, отклонения, несгоди и страдания, тя даже не е помисляла, и тя по някой път изследва, изучава сегашните причини. Тя знае

причините, но ни най-малко не са били в нейния проект, но понеже тя има един разумен път за самовъзпитание, оставя хората да видят последствията на своите теории, да учат и след туй да каже: ето вашият път. Толкова години страдате, ето моят път, по този път ще вървите.

Та казвам сега: пътят, по който ние искаме да преобразим своя живот, пътят, по който искаме да преобразим съвременното общество, той е крив. Това е един кърпеж, каквото и да правят хората, това е само един кърпеж. Каквато и идеална страна да се внесе, то е все едно да внесат идеалният строй между болните хора. Идеален строй, но кой ще слугува? Хиляда души болни, но десет души, които шетат. Питам тия, здравите хора, и те трябва да почиват. Този вика, онзи вика, дайте това, дайте онова, тия хора не са в състояние на всички да направят услуга, при всичката си добра воля. Друг един въпрос: една идея, която е съгласна със законите на природата, тази идея трябва да се подеме от всички разумни същества. Тя трябва да бъде присърце. Еднакво трябва да любим, и всички трябва да подкрепят тази идея. После, благото трябва да бъде благо, еднакво за всички, според степента на тяхното развитие. Всички може да участват в тия вътрешни блага. Има някои неща сега, които вие може да проверите. Когато аз говоря за духовния свят, аз имам строго определена идея, не идея която съм създал, но идея, която съществува в природата, която има свое място. За пример, хората не са най-разумните същества в света. Освен нашата земя, има други светове в света, които са населени от същества, които са хиляди пъти по-интелигентни от хората, седят много по-високо от нас. Аз не искам туй да го приемате, то не е въпрос на вяра. Когато видя нещо хубаво, за мене е безразлично дали хората го виждат или не. Аз се радвам. Че мога да ходя също се радвам. Срещам един сляп, той тук се блъсне, там се блъсне и казва: лош е светът. Зная защо е лош. Аз зная причините защо се блъскат тук и там. Като казвам, ходя, значи не съм сляп, виждам. Тъй не се виждам никъде. Между мене и тебе разлика има. Ти се блъскаш, пък аз не се блъскам. Може причините за мъчнотиите да седят в обществото. Може един народ да измъчва друг народ. Цялото човечество е измъчено. Питам: де са мъчнотиите?

Искам да сведа въпроса дотам: как може да си помогнете по един разумен път. Може вие да опитате следното правило: ти си болен, най-първо в тебе се явява желание да повикаш някой доктор. За да дойде един доктор, той трябва да бъде последното лице, което трябва да дойде. При един краен резултат ти викаш лекар. Най-първо нещо, което болният трябва да направи, е да живее между здрави хора. Човек, който живее между здрави хора, болен никога не може да бъде. Всеки, който заболява, той влиза в една болна среда. Туй мога да докажа с факти. Ако вие живеете в една област блатиста, мочурлива, пълна с влага, или дето ветровете имат

особено влияние, тия хора постоянно страдат. Условията не са благоприятни. Какво трябва да направите? Най-първо трябва да излезете из тази област, да се аклиматизирате. Най-първо трябва да се аклиматизирате. Тези, лошите условия не може да се отстранят.

Казвам: най-първо трябва да бъдете с хора, които имат здрави тела. Здравият човек се отличава с това, че от него излиза ухание, както от някой плод или като от някое цвете, от роза, като от узряла праскова. От здравия човек лъха голяма свежест. Той като отмине, усещаш подем, приятно ти е. Здравият човек като го срещнеш, усещаш нещо приятно. Като се здрависваш с него, усещаш една хубава идея. А болният човек като го срещнеш, ти си неразположен оттам насетне.

Питам: в един свят между болни хора, какво щастие очаквате? Когато телата не са здрави, или у някои хора сърцата са болни, те се безпокоят за нищо и никакво. При всичките безпокойства отвън, ти трябва да имаш едно прекрасно настроение на ума и на сърцето. Мисълта ти да бъде всякога светла и да кажеш: в света един ден всичко ще се оправи. Някой път се зададе от запад или от юг, или от север, или от изток, откъдето и да е някоя силна буря, ти мислиш, че ще стане някой катаклизъм, катастрофа, някакво премеждие, мислиш, че ще стане. Нещо страшно. Че къщата ще се срути. Но след един-два часа всичко отминава, пречисти се небето. Питам сега: кой оправи небето? За онези облаци, които минават през вашия живот, ти не се безпокой. Това е облак, гръмотевица, тя ще мине, ще замине и ще се оправи. Ще се оправи, понеже има един, който да ги оправя. Ако нямаше кой да ги оправя в света, то самият свят не би съществувал. Питам тогава всички майки и бащи, кой заставя страхливата кокошка, която от сянката си бяга, кой я заставя да мъти яйцата и да излюпва пиленцата? Вие ще кажете, това е инстинкт. Няма никаква разумност там. Тя е най-висшата разумност. Кокошката докато отглежда децата си, тя е умна. Щом ги отгледа, нейната разумност дохожда до първоначалното положение, до обикновено положение. Сега хората са неразумни, когато страдат. Най-богатите хора са най-глупави. При страданията си хората са умни, мислят, сериозно мислят. Особено при сиромашията се явяват известни условия и ти се налага да мислиш. По този начин ти придобиваш една сериозна мисъл. При сиромашията се явяват големи страдания, които дават мисъл.

Целта ми не е да ви залъгвам. Аз не съм и за това, че страданията човек трябва да ги носи и да се примирява. Аз с болестите не се примирявам, и със сиромашията не искам да се примирявам. Трябва да седя по-горе от богатството, по-горе от сиромашията, аз трябва да седя по-горе от страданието, нищо повече. Туй е човекът. С нищо човек не трябва да се

подкупи. С никаква радост не трябва да се подкупим. Ако едно страдание дойде да ме подтикне да мисля, добре дошло е. Ако и една радост дойде да ме подтикне да мисля, добре дошла е. Страданията са пробен камък, за да се покаже колко духът е силен. Пробният камък показва какви са нещата в същината. В себе си какви са. Сега вие не смесвайте това с вашите разсъждения, които сега имате. Всичко, което имате сега, аз да ви дам една картина, на какво мязат съвременните хора. Вие имате една хижа горе в планината, отлично построена, дърва имате, храна имате, покривки, одеяла имате. Имате 35 градуса студ, но онзи, който е направил хижата, забравил да тури една кутия кибрит, с кибритени клечки. Отивате горе в хижата, всичко е на мястото си, но най-важното, огън нямате. Вие не носите кибритена кутия. Вие сте недоволни, че в хижата не намирате всичко, кибрит нямате, аз, който идвам, нося кибрит, давам ви една кибритена клечка, не две. Една кибритена клечка е достатъчно.

В съвременната наука, в този живот на индивидуализъм, ние сме в състояние да подигнем своя живот, т. е. да станем сътрудници на природата вътре. Да бъдем добри чиновници на природата. Тя всекиго точно оценява. След туй всичките хора може да се кооперират, има един вътрешен закон, който ще изучавате тепърва. Любовта, обичта е връзката между хората, да се опознаят, да работят заедно. Когато двама души се обикнат, те трябва да разпределят труда, да си помагат. Ако вие не си помагате, никаква любов няма между вас. Любовта иде да разпредели труда любовта иде да разпредели благата да направи живота сносен. Любовта не иде само да ни облече отвън, да ни угои. Ако е за угояване, свинете са най-угоени. Ако е за щастие, най-щастливите хора аз ги намирам в кръчмата. Който пие последен, той вдига ръката и казва "да живее" – нищо не се разрешава, туй не е разрешение. Аз не намирам тия неща за лоши, но казвам, по този начин въпросите на живота не се разрешават. Младият момък, който е намерил една красива мома не е намерил своето щастие, и младата мома която е намерила красивия момък, не е намерила своето щастие. Младата мома, която е намерила силния момък, не е намерила своето щастие. Той я налага час по час. Пък и красивият, и той я налага. Ако аз съм една мома, аз бих се оженила за най-слабия момък, който е хилав, за да може аз да го бия. Ако аз мисля да бъда силен, и той да работи за мене, аз да съм силен, аз да работя и ти да гледаш от мене. Щом искаш той да работи заради мене, или щом той гледа от мене как аз работя. Казвам: как хората разрешават въпроса? Право ли е или не е право? Единият въпрос си има поне едно свое разрешение. Защото аз виждам -един мъж, който бие жена си, той е отличен тъпанар. Жената е отличен тъпан и тъпанджията е на място и тъпанът е на място. Сега някой може да направи възражение и да каже: ти мислиш така, но не е на твоя гръб. Дали е на твоя или на моя гръб,

безразлично е. Ако е на моя гръб, ще ми причини благо, аз ще позная дали е истина или не.

Всеки човек може да поддържа своето верую и старите възгледи, колкото иска. Защото върху старото се гради новото. Всяко нещо е на мястото си. Обичта е на мястото си. Казвам: туй е право, по простият начин не се говори. Една жена не трябва да бъде бита. При сегашните условия има нужда от биене само върху тъпан, и то при известни условия. Дето няма нужда от тъпан, няма да го бием. В сегашния свят има много инструменти и най-различни. Природата е направила един малък инструмент, ларинкса – малка гласнаципица и ларинкса, но какво ли не прави? Вижте и славеят, какви постижения може да има, а пък човек къде е по-високо от славея.

Та най-първо онова, което ние сме изследвали, не е най-разумното. То дори в известен смисъл е най-глупавата работа. Ние сега се намираме в един пробен свят. Добрият шивач първо ще скрои дрехите от хартия, от тънка хубава хартия, след това ще ги скрои от плат и после ще ги шие. Ние сега се намираме в един пробен свят, дето кроят и шият дрехи от хартия. Отсега нататък, като видим, че пробните дрехи са добри, тогава ще ни ушият истински дрехи. Виждам, че дрехарите са добри хора, те шият истински дрехи. Аз лесно познавам дали едни дрехи са ушити добре или не, добър шивач ли ги е ушил или не. Ако има в дрехата свобода, добра е, ако няма не е добра. Ако кацата има обръчи, добра е, ако няма обръчи, не е добра. За мене кацата, това е една мода

Сега аз може да ви кажа една истина, но колцина от вас могат да я проверят? Знаете ли какво подразбирам под вяра? И като ви кажа, че няма да стане нищо, пак да вярвате. Разправяше ми един българин, който направил един опит в Америка. Аз казвам какво нещо е вяра! Неговият приятел бил "реален философ" – понеже в Америка философия не съществува, там съществува много реален живот. В Америка като идеш, трябва да се опретнеш да работиш, ако работиш, ще изкараш прехраната си, ако не работиш, ще се намериш в едно много трудно положение. Един ден приятелят ми казва така: "Много пъти си ми говорил, че има целесъобразност. Аз съм в тежко положение, съвсем загазих. В едно училище вечерно време ходих, на един имам да давам 20 долара, на друг имам да давам 30 долара. Нямам пари!" "Ще дойдат", му казвам. "Отде ще дойдат? Искам да работя, нямам работа, от небето няма да дойдат. " Аз му давам кураж, но гледам в джоба си. Тия 30 долара аз ги имам. Казвам му: "Ти ще имаш парите! Като ги получиш, пиши ми едно писмо. Всичко ще имаш! Вярвай! Ако не ги получиш, не преставай да вярваш, пиши пак. Пиши едно писмо!" Чакам седмица, две, три, нямам писмо. И си казвам: дали не се отчая, дали не се хвърли отнякъде? След три седмици

получавам писмо, в което ми пише: "Вчерашният ден беше най-щастливият ми ден! Имам пари да платя дълга си и ми остават 20 долара. Като се върна, ще ти разправя, не мисли за мене. " И досега не съм го срещнал. Моите 30 долара останаха в джоба ми. Как стана това и аз не зная."

Вие казвате, че това е едно съвпадение. Да ви разправя друг един пример. Имало едно. момче, което ходило да търси работа по банки, на тук, натам, но никой не го приемал да работи нещо. Един ден минава по една улица и вижда една красива млада мома. Той я поглежда само, нищо не иска. Тя обърнала внимание на погледа, който й отправил този момък и казва: "Като ме погледна, стана ми приятно. Никога не съм виждала такъв поглед. " Без той да знае, тя се заинтересувала от него, и заради този поглед му дава средства, той отива да свърши някое училище. Той казва: "Не знам как я погледнах, и то само веднъж, и оттам насетне ми тръгна, от този час всичко ми върви. " И на момата й провървяло, и на него му провървяло.

Имаш ум,който ти е даден от Бога, ако не можеш да изпратиш една възвишена мисъл, за какво ти е този ум? В дадения случай прати тази мисъл и тя ще те спаси. Прати едно хубаво, благородно чувство, силата е там. Всички други неща са второстепенни. Ако не можеш да направиш една вътрешна връзка, тя няма да ти коства нищо, но там седи пробният камък. Всичките хора се разколебават в това: като дойдат до едно място, до вратата на Любовта, започват да питат дали този ме обича или не. Питаш ли, ти не си на правия път. Престанеш ли да питаш, ти си на правия път. Остане ли да питаш обича ли те или не, въпросът не се разрешава с питане. Онзи, Който те обича, за теб е разрешил въпроса преди ти да питаш. Писанието казва: Преди да попросите, Господ ще ви даде туй, което искате. Преди ние да попросим, Той вече го е направил за нас. Преди ние да потърсим нашето щастие, Бог е предвидил, Той е насочил нашия ум по правия път, по който ние трябва да вървим. Сега хората се отклоняват от пътя на правата мисъл. Ти трябва да мислиш, ти трябва да чувстваш, да вървиш в правата посока. Ти имаш идеал, не се отклонявай от него. Може да срещнеш сиромашия, може да срещнеш подигравки – не се отклонявай! То е все едно, като отиваш в едно село и кучетата лаят и ти да спреш на средата на пътя, да не продължиш, защото те лаят. Те нямат лошо разположение. Вятър може да духа или слънце може да грее, това са второстепенни работи, ти не обръщай внимание на външните условия. Казвам, ако водата дойде във вашата градина, не си давайте всичката важност че тя прави това от обич към вас. Тя идва по своя наклон. Вие казвате: "Той, вятърът ни охлажда. " Казвам: той не дохожда по вашия ум, и топлината също, и водата, те не дохождат по вашия ум. Ще мине време докато дойдете да разберете онова, което е същинската им причина. Тия

неща са посторонни. Ако някой човек се усмихва, не мисли, че той се усмихва на тебе. Ако някой плаче, не мисли, че той плаче за тебе. Ще ви приведа един пример. Един гръцки свещеник, който държал една отлична проповед, гледа един от слушателите плаче и си казва: "Затрогнал се е от моята беседа. " След като свършил проповедта, пита го: "Кой пасаж от моята беседа те заинтересува?" Той му казва: "Господине, -свещеникът имал хубава брада – едно време имах хубав пръч, много го обичах, той умря. Като погледнах вашата брада, спомних си за пръча и ме заболя. " Ти си мислиш едно, а то излиза съвсем друго. Ако аз не съм затрогнат от истината, аз не мога да зная как се затрогват хората. Ти най-първо виж дали си ти затрогнат от тази истина. Другите хора могат да се затрогнат дотолкова, доколкото ти можеш да се затрогнеш. Истината за мен е велик закон, който съществува в света. Той е пробният камък. При всяка несгода, при всяко нещастие, при всяка несрета и мъчение, като помислиш за нея, твоята мъчнотия се разрешава. Казваше ми един студент: "Един професор ме беше нарочил да ме скъса, каквото и да правех, беше ме нарочил този професор, намерих се в чудо. Едно от двете трябваше: или да напусна университета, или да направя една беля, да пребия този професор. Търсех среден път. " Един ден той решава да приложи закона на истината. Отива при професора и казва: "Господине, ако ми направите услуга, ще ви слушам. Аз съзнавам, че туй, което искате от мене, не мога да го зная. Има нещо, съгласен съм с вас. И вие сте прави. Аз разбирам, че предмета, който преподавате, трябва да го знам, както го изискват. Но има нещо, което ми пречи. Ако вие сте на моето място, какво ще направите? Искам да бъдете снизходителен към мене. Аз съм готов дави послушам. Ако ми кажете да напусна университета, ще постъпя както вие ми кажете. Ако ми кажете да не държа изпит, каквото ми кажете, ще го направя. Кажете ми един начин. Професорът казва: Слушай, ще се уреди, това не е мъчен въпрос. И оттам насетне неговото отношение към студента се изменя. Казвам: кое изменя? Истината в него го измени. Влезе друго едно същество между професора и студента. Професорът вече мисли другояче за студента. До това време те се гледаха като мишка и котка, а оттам насетне между тях се създаде една вътрешна връзка. Истината е нещо, което може да повдигне реномето на студента в ума на професора и да промени неговото мнение и отношение към студента. Ако туй става в душата ви, вие сте в пътя на Истината. Ако туй става в ума ми, аз съм в пътя на Истината. Ако туй не става във вашия ум; туй е само едно предисловие. Ето едно практическо гледище. Каквото и да мислим, има много въпроси да разрешаваме. Трябва да се радваме, че ние сме едва в предверието. Пробните костюми ние още не сме носили, онези, хубавите костюми да се облечем както трябва. Или казано другояче, да се облечем в онзи живот на безсмъртието, да се облечем във всички хубави възможности, когато човек ще има всичките постижения, които са потребни за неговата душа. Туй за бъдеще трябва да се реализира.

Сегашният свят както е нареден, той може постепенно да ни води към желаната цел. Нали ви казах, че няма да ви казвам много. Ключовете не мога да ви ги дам, но ви казах един пример, ако идете при този професор и му кажете: аз искам да постъпя тъй както ти ми кажеш. Ако ми кажеш да напусна университета, ще го напусна. Ето един начин, дето може да разрешите една от великите задачи на вашия живот. Между професора и вас ще настане едно хубаво отношение, между природата и вас ще настане едно хубаво отношение, вие ще почнете да гледате с друго око на нея, и тя ще гледа с друго око на вас. Природата ще внесе нов елемент в живота ви. Това е човекът, това е новото, което сега иде в света.

41-ва неделна беседа от Учителя, държана
на 18 септември 1932 г., неделя, 10 ч.
София – Изгрев.

1932_09_21 Новата мисъл
лекция пред общия окултен клас

НОВАТА МИСЪЛ

Размишление.

Всички хора живеят в обикновените процеси на природата, благодарение на което животът им става прозаичен. В обикновените процеси всякога съществуват контрасти и противоречия. Обикновено нещо е човек да се радва и скърби, да се ражда и умира, да забогатява и обеднява, да поумнява и оглупява. Това са смени, които стават и в живота, и в природата. Явява се въпросът: Кои е изходният път от тези противоречия? – Да живееш в необикновеното. Обикновено нещо е бедността, необикновено е да се освободиш от нея и да станеш умен а не богат. Да си богат, това е обикновено. Умен трябва да станеш! Щом си умен, ти си богат. Казваш: Болен съм. – Какво трябва да се прави? – Да оздравея. – Първоначално ти си бил здрав, отпосле си заболял. Болестта е резултат. Докато живеят при обикновени условия, хората използват резултатите на миналото. Не се стремете да бъдете творци на своята съдба, но използвайте това, което Бог е вложил във вас. За да се освободите от обикновените процеси, не вървете по пътя на миналото, на своите родители. Това е закон на самоотричане. Това значи, да не следваш пътя, по който някога си вървял. Какво прави детето, което постъпва в първо отделение? – За да научи нещо, то трябва да се откаже от своите играчки и да прави усилия да научи това, което му се преподава в училище. Ако учи само буквите, без да ги съчетава в срички, в думи и изречения, те няма да го ползват. Същото се отнася и до числата. Ако знае да пише числата от 1 – 10, но не знае да ги съчетава в по-големи числа, те нищо не го ползват. Човек трябва да знае не само отделни факти и явления, но да разбира отношенията, които съществуват между тях.

Сега ще приведа един мит от новите времена, от 20 век. Един ангел слушал да се говори за хората на земята, за тяхната култура и наука и решил да слезе между тях, да види големите им научни постижения. Като слязъл между хората, веднага се натъкнал на един учен с чанта в ръка, който отивал да прави научни изследвания. Той се приближил до него и тръгнали двамата да правят научни изследвания. – Къде отиваш? – запитал го ангелът. – По научни работи. А ти? – Да се запозная с хората. – Ти знаеш ли, какви постижения имаме в областта на астрономията, математиката и физиката? Знаеш ли, колко придобивки има сегашната наука? – Не зная, сега ще разбера. Какво носиш в чантата си? – Инструменти и храна. Де е твоята чанта? – Аз не нося чанта, пътувам с празни ръце. Спрели се те на едно красиво място в природата, да си починат. Ученият отворил чантата си, но останал изненадан – чантата му се оказала празна. Ангелът го

запитал: Де са инструментите и храната ти? – Взел ги някой. Между нас се намират хора, които обичат да крадат. – Като си заспал, те извадили всичко от чантата. Не остава нищо друго, освен да отидем в гората и там да намерим крадеца. Двамата отишли в гората. Ангелът казал на учения как да вика, за да му се върне чантата. След малко погледнали в чан гага и видели, че всичко е на мястото си. Като се нахранили и починали, те пак се разходили, разговаряли се върху различни научни изследвания. Като се уморили, легнали да си починат.
По едно време, ученият се събудил, искал да стане, но не могъл – бил окован във вериги. – Какво стана с тебе? Кой те окова? – Между нас има хора, които обират и оковават, когато видят, че някой спи. – Опитай се да се освободиш от оковите. – Не мога. – Тогава остани ти тук с лице към земята, а аз ще отида в гората, да намеря този човек. Ангелът отишъл в гората, извикал няколко пъти, духнал във въздуха и срещнал човека, който оковал учения. Така оковите паднали от краката на учения.
Казвам: И вашето знание е като на този учен, свършил четири факултета. С такова знание всеки може да ви обере и окове във вериги. Вие не знаете какво трябва да направите, за да ви върнат изгубените вещи и да се освободите от веригите. Първата буква е зародиш, от кой го могат да излязат много неща. Важно е да знаеш как да го посееш. Ако не знаеш при какви условия да посееш едно семе, няма да имаш никакъв резултат. Посееш ли тропическо растение в умерения пояс, ще имаш един резултат; посееш ли го на север, ще имаш друг резултат. Тропическите растения не виреят на север. Ако не знаеш, де да поставиш една своя мисъл, де да я посадиш, ти не можеш да я използваш.
Често се говори за музиката. – На какво е резултат музиката: на ума или на сърцето? – На ума. Ако искате само да чувствате музиката, без да засегнете ума си, ще станете на каша. Центърът на музиката, т.е. музикалният център е отпред на челото, където са умствените способности. Като пееш или слушаш да пеят, трябва да мислиш. В мисълта има чувства. Значи, не е правилно, като слушаш музика, да плачеш. Друго нещо е, когато в чувствата се влага мисъл. Ако мисълта се раздвоява, това не е мисъл. Както калта се образува на земята, а не на небето, в облаците, така и лошите мисли не идат от Бога, нито от природата. Те се образуват в човека, като резултат на лошите чувствания. – Кога греши човек? – Когато не знае да яде правилно. Грехът влиза в човека още при първата хапка, неправилно приета. Казва се, че Ева сгрешила, като яла от забранения плод. Казваш: Без храна не може. – Така е, но трябва да знаеш каква храна ти е нужна. Днес ядеш кокошка, на другия ден – агне и ,като се намериш в мъчнотия, ще изядеш и човек.
Казвам: Този начин за хранене не е единственият. Начинът, по който се хранят сегашните хора, е за грешните. Праведните се хранят по друг начин. Но да оставим този въпрос неразрешен, както учените са оставили

неразрешен въпроса за квадратурата на кръга. Има въпроси които и да се разрешат, нищо не допринасят. Ако в тъмна нощ ви доказват, че съществува слънце, а то не изгрява още, каква полза имате от това доказване? И без да се доказва това, слънцето ще изгрее. Ако учен и невежа едновременно наблюдават изгряването на слънцето, какво ще придобият? -Нищо особено. Ученият ще каже, че изгубил времето си, а невежият няма да съжалява за времето, защото и без това не знае, как да го употреби. Ученият прилича на бирник, на митничар, който обръща куфарите на хората, да види, какво има в тях. Ако намери нещо, което законът не позволява да го носиш, ще го вземе. Простият ще ти каже: Вземи куфара и си върви! През кой път е по-добре да минаваш: дето има граница, или дето няма? За предпочитане е да минаваш през място, дето няма граница и митничар. Ако има граници и митничари, това показва, че хората не са честни. И тези, които преглеждат куфарите, не са честни хора. Някога те обират и парите на хората и казват: Кесиите ви трябва да бъдат празни! Питате: Не трябва ли да има ред и порядък в света? – Трябва да има, но за глупавите, а не за умните. Срамно е да отваряш куфара на човека! Това е крайно материалистично гледане на живота. Който не разбира живота, гледа и на небето, както на земята. – Не е така. Пред вас се открива велик ЖИВОТ. Вашият живот е предговор на великия живот. Така и слонът е предговор на човека, а човекът – предговор на светията или на ангела. – Как ще стане това? – Не е ваша работа. Гъсеницата не трябва да мисли как ще стане пеперуда. И детето не трябва да мисли как ще го облече баща му и как ще стане голям човек. Детето не разбира, какво нещо е мярка. Шивачът ще дойде вкъщи, ще измери дължината и широчината му, ще измери дължината на ръката, широчината на врата и ще си отиде. Като дойде Великден, той ще донесе дрехите на детето. То ще се облече и няма да се интересува, как са ушити. И на вас казвам: Като се облечете в нови дрехи, тогава може да ви се говори. Докато сте в стария живот, не може да ви се говори.

Казвате: Да се обичаме! – Как ще се обичате? Ако е въпрос за вашата любов, тя е любов на контрастите и противоречия та. Такава любов съществува и между растенията и животните. Тя минава от любов към омраза и от омраза към любов. Като обикнеш някого, гой започва да иска от тебе повече, отколкото можеш да му дадеш. Без да искаш, ги започваш да се отдалечаваш от него. Виждали ли сте, как постъпва паякът с мухата? От любов той я привлича към себе си и започва да смуче кръвта й. Щом изсмуче всичката й кръв, захвърля я настрана. Обичаш гроздето, докато изсмучеш сока му. Щом го изсмучеш, хвърляш го настрана. Обичаш човека, докато вземеш нещо от него. Щом вземеш каквото искаш, захвърляш го. Който люби, взима от възлюбения нещо и го захвърля. Той ще ви посее в земята, отдето ще израстете наново. Не мислете, че като ви залюби някои, ще бъдете щастливи. Напротив, нещастни ще бъдете. Ако

женена жена залюби друг мъж, по отношение на него, тя минава за престъпница. – Защо? – Защото един я люби вече. Същото може да се каже и за всеки човек. Щом Бог го е залюбил, той е престъпник по отношение на Бога, ако залюби друг някой. Разберете ме право. Вашата любов на земята не е истинска любов. Между вашата любов и Божията няма никакво отношение. Истинската любов започва със Закона на даването. Когото обичаш, ще го поставиш на същото място, на което си и ги. Ще го носиш в съзнанието си като нещо свещено. Каквото ти знаеш, трябва и той да знае. Ще му помагаш, за да го издигнеш на нивото, на което си ти. Каквото знае той, и ти трябва да го знаеш. Ако гой има богатство, което крие от тебе, това показва, че и ти криеш нещо от него. Сега, аз изнасям тези примери за обяснение, както постъпва учителят със своите ученици. Не искам да ви разколебавам, както и учителят не разколебава децата от първо отделение. Те носят известно знание, придобито от родителите, но учителят не ги разколебава. Внесе ли някакво разколебаване в тях, гой не е истински учител. Да разколебаваш човека, това не е наука. И вие имате за Бога невярна представа. Преди всичко, Бог не е такъв, какъвто си Го представяте. Той създаде света и ни държи в съзнанието си, но не иска да ни направи като себе си. – Слаб човек съм. - Слаб си по единствената причина, че искаш да станеш като Бога. Това е неразбиране на живота. Закон е: Всеки лист, който иска да стане голям като дървото, в края на краищата, ще отслабне. Щом иска да стане голям, ще слезе от дървото. Слезе ли на земята, няма да бъде свободен, но ще стане за посмешище. Вятърът ще го носи от едно място на друго. Листът трябва да стои на дървото и да върши работата си като лист. Ако има търпение, след стотици години, той ще стане голям като дървото. Следователно, ако и човек има нужното търпение, след години ще стане като ангела, който вадеше инструментите от чантата на учения и ги връщаше отново. Той го окова във вериги, и след малко го освободи. Мнозина очакват да умрат, да отидат на онзи свят, там да благуват. Това е заблуждение. Те приличат на Настрадин Ходжа, на когото казали, че след три дена ще умре. Той напуснал дома си, излязъл на края на селото и седнал под една круша. Цели три дена той ял круши и очаквал смъртта си. После казал: Ядох круши и предадох Богу дух. – Това не е никакво умиране. На третия ден се върнал у дома си. Учителят предава урок на учениците си, а те учат. Човек трябва да дойде до същественото знание, да каже една дума, и всичко да стане така, както е казал. Да каже: Искам да стана млад! И в един момент да изчезнат бръчките от лицето му. Волният да каже една формула и веднага да оздравее. Бих желал, така да се измени човек, че да не го познаят. – Нали човек трябва да има определени черти? – Според мене, определени черти са тези, които са подложени на постоянна промяна. Вие искате, например, да бъдете постоянно добри. Това желаят и свещениците, благодарение на което, от памтивека досега, те имат един и

същ тип – всички си приличат. Владиката мисли, че служи на Бога. Всички владици си приличат И свещеникът мисли, че служи на Бога, затова всички свещеници си приличат. Каквото мисли човек, такъв става. Това е обикновеният живот. Едно време всички хора – мъже и жени, са имали мустаци. Днес жената няма мустаци. Това зависи от условията. Някога условията са били едни, жената имала мустаци; днес условията са други, тя няма мустаци. В животните – и мъжките, и женските имат мустаци. Вижте, шаранът, сомът, всички имат мустаци. В животните мустаците играят роля на осезателен орган. С тях те усещат, отде иде храната. И момъкът, по атавизъм, като види една мома, засуква мустаците си. Той трябва да се освободи от този навик.
Сега, вие трябва да дойдете до придобиване на новото знание, което ще ви освободи от всички противоречия. Трябва да израстете, да превъзмогнете противоречията. Сегашният човек е поставен пред задачата да подобри условията на своя живот. Това не може да се постигне по външен начин, нито по вътрешен. То се постига чрез дълбоко разбиране на нещата. Човек трябва да разбира отношението си към природата, не само към себе си, като част от Цялото, но и към Цялото. Ти си лист на едно дърво. Следователно, имаш отношение към другите листа, но имаш отношение и към дърво го. Между частите съществува една вътрешна връзка, която наричаме любов. В любовта има вътрешен стремеж – към Бога. Като душа, човек има любов само към Бога. Към хората той има отношение. Като не разбират този закон, хората сами се измъчват. Някоя мома се ожени за религиозен човек. Тя веднага започва да го ограничава: ти ще обичаш само мене, няма да мислиш за Христа и за Бога. И мъжът огранича жена си, ако тя е религиозна. – Не е така. Бога и Христа ще любиш, а към човека ще имаш отношение. Щом имаш отношение към някого, ще даваш. Ако едновременно обичаш и Бога и човека, ражда се ревност. Тя е причина за проявяване на злото между хората. – Не ме обича мъжът ми; той обикнал друга някоя. – Потърси причината за това. Мъжът ти не те обича или защото не си умна, или не си сръчна, не готвиш добре и т.н. Така казват всички хора, че Бог не ги обича. Търсете причината за това. Ако мъжът е инвалид, жена му ще го гледа добре. Страхът му да не я изгуби, е на място. Но ако не е инвалид, не трябва да се страхува. Следователно, само инвалидът има право да се страхува, да не би жената или мъжът, да го разлюби. Здравият трябва да люби Бога, а към хората да има отношение и, в името на любовта, да дава. Едно начало има в света – Бог.
И тъй, днес всеки иска да взима, без да дава. – Не, ще даваш. Това значи, да признаваш само едно начало в света – Бога. Не свързвайте моите думи със сегашния строй. Аз нямам пред вид сегашния строй на държавите. Имам желание да освободя хората от обърканата каша, в която са попаднали. Питам се: Как мога да направя всички хора щастливи? Това са два милиарда и половина? Така, както сега хората мислят, светът не може да се

оправи. Всеки трябва да вземе дял в оправянето на човечеството. Гъсеницата никога не може да оправи живота си. Онова, което ще я спаси, е пеперудата. Като гъсеница, все ще дойде една птичка и ще я клъвне. Пеперудата снася яйца, а гъсеницата не може да снася. И вие, като гъсеницата, разрешавате един социален въпрос, който не е решен в самите вас. Казваш:
Да ми се дадат добри условия. – Така е, но хората не ти дават тези условия. Ето, осем хиляди години вече хората воюват помежду си, но светът още не е оправен. За някой е оправен, но за други – не е оправен. Източните народи проповядват за кармата, за да покажат на хората, че сегашните бедни ще станат богати, а богатите – бедни. Това не може да се постигне в един ден. Условията на живота ще се изменят, но работа е нужна за това. Работа се иска от човека, а не бързане. Ако сегашните бедни станат управници, мислите ли, че те ще оправят света? Пак ще има събиране на данъци, бесене, клане, убийства. Светът се нуждае от умни хора. За да се оправят работите на земята, хората трябва да бъдат по-малко, отколкото са сега. Днес има два и половина милиарда хора на земята. Според мене, те трябва да бъдат най-много сто милиона. – Какво ще стане с другите хора? – Ще ги изпратят на други планети. Има планети, които са слабо населени. Като се разредят хората на земята, ще станат щастливи. Оттук – оттам ще вземат по няколко души и ще ги изпратят на луната. Ще се карат ли тогава? Така, както днес разсъждавате, нито ще бъдете щастливи, нито ще разрешите въпросите. За всекиго има начин, по който могат да се разрешат всички въпроси. Имаш нужда от пари, не знаеш, как да си помогнеш. Ако можеш да отправиш мисълта си към някой банкер, но с любов, гой сам ще ги донесе исканата сума. Нямаш ли любов, колкото и да хлопаш на вратата му, той ще ти отговори сърдито: Работи! – Ако си умен, ти ще отбиеш водата на някоя река, да напоява твоята градина и градините на близките ти. Ако не си умен и не знаеш как да я отбиеш, реката ще си тече по своя път, без да се ползваш от нея.
Сегашните хора не успяват в живота си, защото техните сили са отбити от правия път. Много естествено, ти не можеш да напредваш без мисъл, без морални чувства, без обществени чувства, без инстинкти. Щом си дошъл на земята, ти се нуждаеш от тези чувства. От правилното им съчетаване зависи твоето щастие. – Искам да се освободя от греха. – Грехът се дължи на неразбирането на живота. – Искам да се освободя от своите слабости. – И слабостите се дължат на неразбирането на живота. Някоя млада мома срещне красив момък, влюби се в него, започва да му пише писма и изисква и гои да я обича. Момъкът казва: Не мога да отговоря на чувствата й. Тя се чуди, защо не може той да я обича. Това е неразбиране на живота. Желанието й да бъде обичана е на място, но тя не се запитва, на какво основание ще я обича. Много момци има в света. Може би, друг ще я обикне. Ако я обикне този момък, ще бъде ли щастлива? Временно ще

бъде щастлива, но като остарее, ще стане нещастна. И двамата ще се чудя г, де отиде тяхната красота. Как могат да се обичат, щом остаряват? Те трябваше да знаят закона на подмладяването, че и като умират, пак да бъдат млади. За да бъдеш щастлив, трябва да разбираш земната любов, да знаеш, че тя има две страни, права и крива, или опъка страна.
Казваш: Еди-кой си ме мрази. – Всъщност, омраза не съществува. Казваш: Бог ме наказа. – Бог никога не наказва. Той е благ и винаги възнаграждава човека, каквото и да прави. Като греши, човек без да иска, изменя отношенията си към Бога. Това нарича той наказание. Бог, при всички условия, дава нещо на човека. Обаче, той не разбира законите и се мъчи. Каквото и да получи от Бога, все го боли нещо, измъчва се. Значи, грехът го мъчи и наказва, а не Бог. Които те обича, приготвил ти вкусно ядене, но понеже имаш язва в стомаха, колкото и малко да хапнеш, изпитваш болка. Вината не е в онзи, който те обича, нито в яденето, но в стомаха ти. Значи, хората страдат поради своите болезнени чувства, поради своите болести, а не от това, че никой не ги обича. За да възприемеш любовта, трябва да бъдеш здрав.
И тъй, правете разлика между човешката любов и истинската любов, както се изявява във великата, разумна природа. До известно време ще бъдеш гъсеница; след това ще започнеш да мислиш как да си направиш пашкула. Най-после, ще излезеш от пашкула във вид на пеперуда. Докато не мине през неблагоприятните условия на живота, човек не може да обича. Страданията имат, именно, тази цел, да повдигнат човека, да събудят в него възвишени мисли и чувства. Всички велики и възвишени души, които помагат на човечеството, са минали през дисциплината на страданията. Само чрез мъчнотиите и страданията, те са разбрали своето истинско предназначение. Без страданията те щяха да останат обикновени хора. И Христос прояви своето величие, благодарение на неблагоприятните условия, през които мина. Те го поставиха здраво на пътя, определен от Бога. Той превъзмогна и най-големите страдания. Когато Го туриха на кръста, Той каза: „Който ме е поставил тук, той ще ме снеме." Като видя, че не стана така, Той каза: „Имам власт да положа душата си, имам власт и да я взема." Христос доказа на света, че е повече от цялата римски империя, че стои над смъртта. Днес виждаме, че 500 милиона хора вървят в Христовия път, но нямат Неговото разбиране. Докато не минете през гроба, не може да бъдете християни. Станеш християнин и започват да те преследват, гонят, разпъват, и един ден те турят в гроба. Ако на третия ден не възкръснеш, не си истински християнин. Колко такива християни има днес! Владиците минават за християни, но ако след смъртта си не възкръснат, не са истински християни. По човешки, всеки може да се нарече християнин. Ако и ние мислим по човешки, ще имаме такива резултати. При такива разсъждения, ще изгубим условията на живота и ще се чудим, защо не успяваме.

Сега, като проповядвам, искам да ви свържа с разумните същества, с вашите напреднали братя. Като отидете при тях, вие трябва да бъдете свободни от своите стари възгледи и теории. Светотатство е да се явите пред тях със старите си дрехи! Дойде някой при мене. Аз му проповядвам истината, а той иска пари на заем. Не го съдя, такова е разбирането му, но не може да се ползва от това, което му давам. Друг иде с користолюбива цел, иска да заеме първото място. Ако съм в неговото положение, ще искам последното място. Щом взема последното място, аз ще науча реда и порядъка в дома, където съм влязъл, и ще бъда в полза на окръжаващите. Щом заема първото място, всички очакват да им помогна. Какво ще бъде разочарованието им, ако нищо не направя за тях. Казвате: Вяра трябва да има човек! Ум трябва да има! Сърце трябва да има! Воля трябва да има! – Така е, всичко трябва да има човек, за да се домогне до истинската, положителната наука.
Един 80 годишен калугер се пренесъл на онзи свят. Като разбрал, какво станало с него, дълго време се молил усърдно, да се върне отново на земята, да изправи живота си. Молитвата му била чута. Той се върнал отново и живял пак в манастира, но вече много по-добре, отколкото по-рано. Казвам: Ако и вие имате силата на този калугер, да се върнете от смъртта в живота, ще живеете по-добре, отколкото сте живели досега. В човека се крият заложби и способности, които още не са развити. Сегашният човек прилича на мома, която мисли само за женене: тя стои на прозореца, нагиздена и пременена, гледа, дано мине някой да я хареса. Тя трябва да учи, а не само да се разхожда с чантата си. Знание е нужно на човека. – Какво знание? – Което лекува болни, просвещава невежи. Като придобиеш знание, ще го разработваш. Така ти ще внасяш нещо в хората, и те ще внасят нещо в тебе.
Мнозина от вас са дошли тук, за да се спасят. Те казват: Това е правото учение. Питам: Вие мислите ли право? Ако не мислите право, с вашия ум нищо не можете да постигнете. Щом мисли да се жени, момата трябва да е готова да работи. Ако очаква на възлюбения си, да й вземе слугиня, тя се лъже. Ако слугинята разчита на добрината на своята господарка, и тя се лъже. Ако господарката разчита на честността на слугинята си, че няма да я краде, и тя се лъже. Господарката трябва да бъде умна, да не дава възможност на слугинята да я краде. Следователно, разчитайте на своята разумност.
Днес от всички хора се иска да имат правилни отношения към Бога. Търсете Го навсякъде, а не само в себе си. Бъдете готови, всякога да изпълнявате волята Му! Правете всичко заради Него с любов. Каквато жертва иска Бог от вас – малка, или голяма, бъдете готови да я направите. Пред Бога и малките, и големите жертви са еднакво приети. Казвате: Добре говориш. – Добре говоря, когато ме разбирате. Щом се яви препятствие на пътя ви, не говоря вече добре. – Защо? – Не ме разбирате.

Момък иска да се жени. Той намерил една мома, влюбил се в нея, а ти му казваш да не се жени. Той не разбира какво му говориш. – Защо да не се женя? – Докато не намериш Господа, не трябва да се жениш. – Остави човека свободен, нека се жени. В лицето на момата той вижда Господа. Значи, е намерил своя Бог. Момъкът те пита: Ти женен ли си? – Женен съм. – Защо тогава казваш на мене да не се женя? Когато съветваш някого да не се жени, това значи, да не се свързва с човек, с когото не се разбира. Не се свързвай с онзи, който ще ти донесе страдания. Два ума, които се разбират, събрани на едно място, могат да създадат нещо хубаво.
Сега и аз, като вас, засягам много въпроси, които не могат едновременно да се разрешат. Вие имате много желания и, като не можете да ги реализирате, постепенно отстъпвате. Първото ви желание е най-силно, като на онзи, който купил лотариен билет и очаквал да спечели най-голямата печалба. Като не я спечели, задоволява се с втората, по-малка печалба. Щом не спечели и втората, задоволява се с третата. Като не спечели и третата печалба, най-после казва: Съгласен съм да спечеля колкото да изкарам парите си. Какво се разрешава с тази мисъл? – Нищо не се разрешава. Аз не съм за еднократната любов. Съществува една любов, извън човешкото съзнание и самосъзнание. Нещастията се дължат на съзнанието и самосъзнанието на човека. Любовта трябва да изхожда от подсъзнанието и свръхсъзнанието. Съзнателният и самосъзнателният живот са ограничени, а подсъзнателният и свръхсъзнателният – свободни и неограничени. Ти съзнаваш, че си слаб, че нямаш знания, че обществото не е такова, каквото трябва. Какво придобиваш от това съзнание? – Нищо не придобиваш. Сегашните хора са в болницата и очакват да дойде някой отвън, да подобри положението им. Кой ще го подобри? Лекарите и милосърдните сестри ли? Не се лъжете. Всеки сам трябва да подобри своето състояние, сам да си помогне.
Като ме слушате да говоря, някои казва: Искам да чуя нещо съществено. Аз зная какво иска той – пари иска. И това може да стане, но е човек без ред и порядък. Като му дам пари, ще ги прахоса, и пак ще иска. Колкото пъти и да му се дават пари, все ще има нужда от тях. Първо, гой трябва да се наеме да работи върху своите дарби и способности, сам да си помага. Не казвам, че не трябва да даваш на нуждаещия се. Ще даваш, за да подхранваш милосърдието си. Ако не подхранваш милосърдието си, ще станеш инвалид; ако не правиш добро, ще станеш инвалид. Който дава, е добър, благороден човек. Казвате, че има милосърдни хора. – Кои са те? Според мене, всеки трябва да бъде милосърден. Ако не подхранваш милосърдието в себе си, ти ще огрубееш. Не ви упреквам, но казвам, че трябва да работите върху себе си. Кой може да каже, че е истински човек? Аз мога да кажа на всекиго, какво го очаква. Мога да предсказвам бъдещето, но не обичам да правя това, защото хората не могат да понасят. Преди години дойде при мене един човек и ме помоли да му кажа всичко,

каквото зная. Попитах го: Можеш ли да понесеш всичко спокойно? – Мога, аз съм учен човек, имам знания. Казах му всичко, каквото зная за него от детинството досега, както аз разбирам. Той ме изслуша внимателно, нищо не възрази и си отиде. Повече не го видях. Всичкото му знание пропадна. Казах му, че за да се поправи, трябва да живее по нов начин. Дадох му методи как да живее. Ако приложи методите и няма успех, нека ме намери и ме изобличи.

Помнете: Животът на човека е точно определен. Има неща, които на са определени от Бога, и те могат да се изменят. Следователно, аз предсказвам това, което сам мога да изменя, или другите могат да изменят. В никой случай не предсказвам неща, които са определени. И на този човек предсказах само онова, което не е по Божия закон. Има нещастия, които се готвят да сполетят човека, но той може да ги избегне. Това може да му се предскаже. Обаче, за избягването на тези нещастия, той трябва да направи някаква жертва, трябва да даде нещо от себе си. Една мома може да се ожени за княжески син, но може и да не се ожени. Не всичко става по механически начин. Човек трябва да бъде умен и търпелив, да понася нещата добре. Така той ще решава задачите си правилно.

Преди години бях в Търново и наблюдавах една схватка между две кучета – едно голямо и едно малко. Кученцето носеше един кокал в устата си. Голямото куче се хвърли върху него, искаше да му вземе кокала. Кученцето излезе много умно: приближи се до голямото куче и започна да се гали около него. Голямото куче, което е готово да се хвърли върху малкото, е вътре в човека, в неговото животинско естество. Няма да се разправяш с него, нито да го убеждаваш, но ще го погалиш малко, да се укроти. После ще му кажеш: Имай търпение, работата ще се нареди добре. Няма защо да мърмориш. Старият човек мърмори и казва: Всички хора са лоши. – Да, но и ти си между тях. Той прилича на скъперника, който се оплаква, че го обрали. – Кой те обра? – Всички ме обраха, целият свят ме обра.

Като сте дошли на земята, запитайте се, кой ви изпрати. Ще кажете, че майка ви и баща ви са виновни за идването ви на земята. Те се обичали и ви създали. – Тях кой ги създаде? – Така не се решават въпросите. От тебе се иска да се вдълбочиш в себе си и да разбереш, че има Един в света, Който те обича, да влезеш във връзка с Него. Един ръководи съдбата на цялото човечество, на цялото Битие. Кажеш ли, че Бог не се занимава с тебе, малката мушица, ги не мислиш правилно. Малък е писецът, но в ръката на учения, поета или философа, той ще свърши по-велика работа, отколко го големият скъпоценен камък на пръстена на някой милионер. Значи, има Един, Който ви обича. На Него дължите сегашния си живот Той ви е дал ума, сърцето, тялото. И каквито грешки да правите, Той всичко изглажда и казва: Стани и върви напред. – Вярно ли е това? – Вярно е. Със своето своенравие човек всичко разваля. Няма по-своенравно същество на земята от човека. Казано е в Писанието: „И разкая се Бог, че

направи човека". Това се отнася за всички хора, за цялото човечество. Съвременно, по-добро същество от човека няма. Той се движи между две крайности.
Сега аз говоря за онези от вас, които искат да се повдигнат. Те трябва да гледат на Бога като на Любов и да се свържат с Него. Щом направят тази връзка, каквото пожелаят, ще го постигнат: ако са болни, ще оздравеят; ако са невежи, ще се просветят. Това не става изведнъж, но постепенно. Не желай да станеш цар, но пожелай да придобиеш истинското знание, да познаеш Бога като Любов. Това е най-великото благо за човека на земята. Това значи, да влезете във връзка с всички разумни души, които ви обичат. Чрез тях Бог ви обича. Дали те обича мъжът ти, жена ти, или слугата ти, не е важно – това е любовта на Бога. Тогава господарят познава слугата си, и слугата познава своя господар. Казваш: Откак дойде този слуга в дома ми, стана ми радостно и весело. Щом те напусне слугата и радостта ти изчезва. Да бъдем разумни слуги на Господа! Казвате: Обществото не е разположено към нас. – От нас зависи това. Ние носим благата на България. Ние носим благата на света. От нас зависи всичко. Благото е на наша страна. Това не се говори, но се опитва. Аз правих много опити в това направление, но всички останаха на особено мнение – своенравен е човекът. Всички очакват чудеса. Сега ще видите най-големите чудеса. Най-голямото чудо е в приказката „Златната рибка и рибарят."
Всички знаете тази приказка. Първо, дядото поискал от рибката корито за своята баба. Като получила коритото, тя започнала да иска още много неща, докато стигнала до положението на царица. Недоволна от това, тя пожелала да стане като Бога. Рибката се разгневила и отнела всички блага, които дала на царицата. Така бабата се намерила в първото положение, в своята бедна, скромна колибка.
Същото става и със сегашните хора. Те са недоволни от това, което имат. Обаче, отнеме ли им се всичко, те се примиряват и започват отначало. Казано е в Писанието:
„Ако не станете като децата, няма да влезете в Царството Божие." Ако и вие не станете като децата и не започнете да учите, няма да влезете в Царството Божие. Мислите ли, че със сегашното си знание ще влезете в Царството Божие? Има учени хора на земята, но малцина от тях ще влезат в Царството Божие. Който може да се разтовари от своя научен багаж и да остане в положението на дете, той ще влезе в Царството Божие. Защо да не оставиш богатството и знанието си на земята? Нека и други хора да им се радват! Нека и другите да ядат и пият!
Какво е положението на сегашния човек? – Положение на разочарован. Всички хора са разочаровани. – Защо? – Защото никой не е постигнал желанията си. Както живеете, хиляди години още няма да ги постигнете. Във всеки човек има една затворена стая. В нея е неговото богатство, неговите скъпоценности. Ключът на тази стая е изгубен. Щом се намери

този ключ, лицето ви ще просветне. Това е човешката душа. Велика и голяма е душата – като вселената. Отвори душата си, драсни клечка кибрит, да запалиш огъня на любовта. На този огън ще се топлиш, на него ще готвиш.
И тъй, щастието на човека е в затворената стая. Намери ключа, отвори стаята и започни да учиш и да любиш. Затова е нужен чист ум и благородно сърце. – Открий ни тайната, как да намерим загубения ключ. – Ако ви открия тайната, ще кажете, че повече не се нуждаете от знание. Помнете: Малкото клонче всякога се нуждае от големия клон. И големият клон има нужда от дървото. Аз не казвам, че мога да живея сам, че не се нуждая от хората. Казвам: Всички имаме отношение първо, към Цялото, а после, един към друг. Ако отношенията ни към Цялото са правилни, и КЪМ частите ще бъдат правилни. Ние се разбираме, докато Бог живее в нас. Щом не живее в нас, никакво разбирателство не можем да имаме. Дето е неразбирането, там не е Бог. Той живее там, където е кротостта, въздържанието, смирението, любовта. Това се иска и от вас. Какво се иска от младата булка: дрехите ѝ, или венеца? – От нея се иска работа. Щом влезе в дома на своя възлюбен, тя закачва булчинската си премяна, сваля венеца си и започва да работи. Ако нямаш никакви добродетели, не си женен. Имаш ли добродетели, женен си. Да се ожениш, значи, да правиш това, което Бог прави. Оженил си се за целия свят, за Бога. Затова се казва, че Бог е нашият възлюбен.
Желая на всички, да бъдете умни, добри, морални, пълни с добродетели. Това значи, да бъдете женени.

1. Лекция от Учителя, държана на
21 септември, 1932 г. София. – Изгрев.

1932_09_23 Великата разумност
лекция пред специалния клас

ВЕЛИКАТА РАЗУМНОСТ

Размишление.

Тема за следния път: „Разлика между живите и мъртвите тела“.

Като се говори за знанието, ние си задаваме въпроса: Какво трябва да знае човек и какво не трябва да знае. Казват, че невежият страда, а ученият се радва. Обаче, виждаме, че и ученият страда, даже повече от невежия. Казват още, че лошият страда, а добрият се радва. Виждаме, обаче, че и добрият страда. Питам: Скръбта, страданието на хората реално ли е или привидно?

Какво се разбира под думите „знание и невежество“? Имате две деца от благородни семейства, но едното е бедно, а другото – богато. И двете си играят заедно. По едно време те минават покрай една бакалница и виждат на витрината бонбони. И двете деца се заглеждат в бонбоните, привличат ги те. Бедното дете ги пожелава, но няма пари; богатото бръква в джоба, влиза в бакалницата и си купува бонбони. Бедното го гледа, търси начин, как да си вземе няколко бонбони. Бръква в стъкленицата и си взима две-три бонбончета. То мисли, че бакалинът не го вижда, но остава излъгано – бакалинът му удря една плесница. Ето последствието на невежеството. Детето нямаше опитност, не знаеше, че няма право да бърка в стъкленицата. То не можеше да предвиди резултата на своята постъпка. Значи, невежеството подразбира отсъствие на опитност. И детето, като опита плесницата, става учено. Втори път, ако иска да си вземе едно – две бонбончета, ще следи, да не го види бакалинът.

Ще кажете, че детето откраднало бонбони, затова бакалинът го бил. Казано е: „Не кради!“ Прави сте, но детето още няма понятие за кражба. Ако разбираше, що е кражба, то имаше две възможности: да се помоли на бакалина да му даде едно бонбонче, или да му каже, че утре ще донесе парите. Тук не става въпрос, дали бащата има възможност да плати дълга на детето си. Закон е: Който става баща, той е богат. Бедният не може да стане баща. Бедността иде впоследствие. Или някой отвън ти е внушил, че си беден или ти сам. Значи, беден си, защото мислиш, че си беден. Глупав си, защото мислиш, че си глупав. Каквото мислиш, такъв ставаш. Първата Причина, Която е създала света, изключва невежеството и бедността. – Мога ли да имам знанието на Бога? – Това е невъзможно. Ще имаш относително знание, а не абсолютно, като това на Бога. Следваш по скулптура и, колкото да си способен, не можеш да имаш знанието на своя

професор, който цял живот е работил в това направление. – Мога да го достигна. – Ако той не работи, ще го достигнеш, но той работи непрекъснато. Следователно, никой не може да придобие знанието на Бога, Който е работил във вековете и продължава да работи.

Често се говори за деца на бедни родители. Аз оспорвам това – няма бедни родители. Ако едно дете е стигнало до известна възраст, то не може да бъде от бедни родители. Бедността и богатството са състояния, които постоянно се сменят. И двете състояния имат добра страна. Лошо е, когато те не се сменят и завинаги оставаш или беден, или богат. Бедността е глад, а богатството – насищане. Сега всеки от вас е беден – гладен е, не е ял още. След един час ще бъдете богати – ще се нахраните. Дали ще бъдете доволни от богатството си, това зависи от яденето. Ако сте яли добре, ще бъдете доволни. Казвате, че трябва да се готви добре. – Това е вторичен процес. Първо природата готви, а после човек. Нима житото на нивата не е сготвено? Трябва ли да го мелиш, месиш, печеш и тогава да го ядеш? Яж сурово жито! – Как ще ям сурово жито и сурови храни, изобщо? Животно ли съм, да ям сурови храни? – Като ядеш печен хляб, стана ли истински човек? Аз предпочитам суровото жито пред топлия, печен хляб. В житото има витамини, които при печенето на хляба изчезват. При меленето на житото с воденичен камък се губи голяма част от неговата хранителност. През колко ръце минава житото, докато стигне, като хляб, във вашата уста! Идете в някоя фурна, да видите, как се приготвя хлябът.

Има известни въпроси в живота, които не се отнасят до вас. Например, въпросът за оправянето на света. Вие не можете да разрешите този въпрос. Вие не можете да разрешите и въпроса, защо еди – кой си е умрял. – Ама той искал още да живее! – Това не е ваша работа. – И аз ще умра. – И за това има причина. За да живее човек, или да умре, това не зависи от него. Цял колектив решава този въпрос. И ако Бог даде съгласието си, тогава се изпълнява присъдата. – Един ден умрелият ще възкръсне. – Зависи, какъв е този умрял. Как ще възкръсне волът? Ако възкръсне, пак ще го впрегнат в ралото, цял ден да оре нивите. Ако възкръсне престъпникът, пак ще дойде на земята да върши престъпления. Ако възкръсне богатият, ще продължи да изтезава бедните. Ако възкръсне бедният, страданията му ще продължат. – Кой ще възкръсне тогава? – Разумният. Ако аз съм в състояние да възкресявам, ще възкреся разумния и ще му кажа: Пращам те отново в живота, като разумен, а не като богат или беден. Ако си богат, ще бъдеш готов да смениш положението си с бедния; ако си беден, ще се смениш с богатия. Богатството и сиромашията са състояния, през които човек минава всеки ден: ту си радостен, ту скърбен. Радваш се, мислиш, че си разрешил всички въпроси. След един час или един ден те налегне скръб, виждаш, че не си разрешил всичко.

Казваш: Не искам да бъда сиромах, не искам и да страдам. – Какво искаш тогава? – Да бъда винаги богат и радостен. – Според мене, радостта има смисъл само тогава, когато и другите хора се радват. Ти да се радваш, а те да скърбят, тази радост не е на място. Има смисъл да бъдеш богат, ако и другите хора са богати. Обаче, ако твоето богатство прави хората сиромаси, това богатство не е на място. Бъди герой да носиш онази скръб, която причинява радост на окръжаващите. Бъди герой да носиш онази сиромашия, която прави окръжаващите богати. Сиромашия, която кредитира богатите, е щастлива. Питам едного: Защо си сиромах? – Защото раздадох всичкото си богатство на бедните. Значи, ти си внесъл своя капитал в банката на бедните. Един ден, като обработят този капитал, ти ще имаш дял в него. Такова е отношението на бащата към децата. Той дава от своя капитал на синовете и дъщерите си, докато най-после окончателно осиромашее. Един ден бащата ще иска част от вложения капитал в банката на своите деца. Ако те са разумни, доброволно ще върнат дяла, който принадлежи на бащата. Ако не са разумни, ще се натъкнат на друг закон – строг и неумолим, който насила ще ги накара да върнат частта на бащата.

И тъй, да се стремиш към богатство, това е неразбиране на живота. Богатството и сиромашията са социални въпроси, при разрешаването на които се явяват ред противоречия. В каквато партия и да влезете, навсякъде се повдига въпросът за оправяне на света. Партиите ще оправят света дотолкова, доколкото и банкерите ще го оправят. Те създават банки с цел да запазят капиталите на богатите, а бедните да внасят спестяванията си за черни дни. В края на краищата, богатите фалират, а бедните си остават пак бедни. Една банка съществува в света и в нея хората трябва да влагат своя капитал. В бъдеще, банките трябва да се управляват от честни хора. Сегашните банки имат председател, подпредседател, членове – управителен съвет, за издръжката на който са нужни милиони. В няколко години капиталът на банката се изразходва. Какво печелят онези, които влагат капиталите си? В сегашния живот, за да спечелиш, трябва да ограбиш някого. За да оправи работите си, държавата прави заем от други държави. Много търговци са станали богати от кожите на животните, от растенията, от минералите. Това са все богатства на земята. Природата разполага с грамаден бюджет – жито, царевица, ръж, ечемик, минерални, растителни богатства. Всичко това се използва от хората. Тези богатства трябва да се разпределят равномерно. Казвате: Който управлява света, той има грижата за всичко. Знаете ли, всъщност, кой управлява света? Вие се възмущавате от сегашния ред на нещата. Защо се възмущавате? – Искате вие да управлявате. Обаче, ако вземете управлението в своите ръце, ще управлявате като тези, от които сега сте недоволни. Ето, България

съществува като свободна държава повече от 50 години. Кой български министър я оправи? Ние засягаме принципно въпроса, не се спираме върху дребнавости. Аз не засягам модата в политиката; не съм човек на модата, но не я отричам. Според мене, модата е сянка на нещата, а политическият живот е забава за децата. Политиците забавляват себе си и народа, но това не разрешава въпросите.

Отиваш при един гостилничар, нахраниш се и мислиш, че си задоволил глада си, но това е временно. Едно ядене не разрешава въпроса с глада. Три пъти на ден ядеш. Нахраниш се, мине деня и нищо не плащаш. Колко дни ще минеш без плащане? Още на втория ден ще те заставят да платиш. Каквото да мислиш, светът ще си върви в своя път и земята ще се върти около своята ос. Ти не можеш да се месиш нито в работите на света, нито в работите на земята и на слънцето. Можеш ли да дадеш съвет на земята, как да се върти и на слънцето как да грее? Земята ще се върти, както иска и слънцето ще грее, както си знае. И реката ще си тече, както знае. Ако направиш канал и отбиеш реката от пътя и, какво ще постигнеш?

Казват, че реката Нил е отбита от своя път с цел да се създаде добра култура, да се натори хубаво почвата. Отбиването на реката Нил се отрази зле върху културата на египтяните. Умните, добрите хора изчезнаха. Много естествено, когато гъсеницата се превръща в пеперуда, тя напуща своето място. Коя е причината за това? Така се сменят и вашите състояния. Срещнеш един човек, приятен ти е. Живееш известно време с него, става ти неприятен. – Защо? – Не ти е направил никаква услуга, никакво добро. Ако на тебе ти е неприятен, това не показва, че той е лош. За да имаш правилна представа за него, трябва да се освободиш от лошото чувство, което ти причинява той. Че не ти е услужил, това е частен въпрос. И ти може да не си услужил на някого. И аз не съм услужил на всички хора. Който и да е от вас, може ли да услужи на всички хора? Има случаи, когато съзнанието на хората не е будно. Човек трябва да знае, какво нещо е услугата. Когато някой иска да използва готовността на другите да му услужват, без той да работи. Питам: Трябва ли да му се услужва?

Сега аз не искам да ви направя индиферентни към живота. Обаче, искам да ви дам една философия за живота, да мислите право. Ако десет души се сражават с 10 000 войника, разумна ли е такава война? Ако с една кибритена клечка запалиш огъня, тази жертва е на място, но ако изразходваш цялата кибритена кутия и не запалиш огъня, тази жертва не е на място. Казвате: Да жертвуваме! – Кои неща се жертвуват? Ти жертвуваш агнето, понеже считаш, че неговият живот не е тъй ценен както човешкият. Представете си, че един баща има пет дъщери и пет сина. Те се намират в голямо материално затруднение – нямат какво да ядат. Трябва

ли един от тях да стане жертва, да го заколят и изядат? Ако колят днес една дъщеря, утре един син, най-после ще останат един син и една дъщеря. И те започват да се гледат, кой от тях ще стане жертва. По-силният напада по-слабия и го изяжда. Като остане последният сам, какво ще стане? Как бихме отговорили на този въпрос? Имате ли опитност? Според мене, никой не трябва да става жертва. Това е разумното разрешаване на въпроса. Нека всички хора се впрегнат на работа. Ако всички хора работеха, природата никога не би ги изложила на страдания. Нека копаят, нека сеят царевица, жито. Няма защо да се ядат братя и сестри. Ще кажете, че може да колите животните. Това е въпрос. Преди всичко, вие трябва да знаете, какъв е произходът на животните: на тревопасните, на месоядните.

Какъв е произходът на месоядните животни? – Има много причини, за да станат те месоядни. Сама по себе си, водата е тиха, но като й се даде наклон, дето минава, тя къртѝ и руши. Щом навлезе в равнината, тя отново утихва. При тези промени водата изменя ли естеството си, става ли по-лоша? Като тече по наклон, тя прави пакости, без да е станала по-лоша. Удариш плесница на някого. Той се търколи на земята и пита: Защо ме биеш? Ти съжаляваш, че си го ударил и виждаш, че нищо не си придобил от това. Утре този човек ще стане по-силен, тогава той ще ти удари плесница. Не, добър, благороден, справедлив трябва да бъде човек. Едно време, когато хората защищаваха честта си на дуел, след това се ръкуваха и помиряваха. Някога, при дуела, единият ставаше жертва. Да се раняват и убиват хората, това не е разрешение на въпроса. Днес на дуела се гледа като на глупава постъпка. В света са позволени всички глупости. Сега, момъкът краде момата. Това е идея. Някои считат това за престъпление. Някога момата е съгласна да я открадне момъкът, но майката и бащата не я дават и тя се уговаря да избяга с него. Някога, обаче, момата не е съгласна да я крадат. Като говоря за крадене на момата, вие започвате да мислите върху това. Момъкът казва: И аз мога да открадна една мома. Момата пък си мисли: Не мога ли и аз да пристана на някой момък? Дали ще откраднеш мома, или ще пристанеш на момък, с това нищо не разрешаваш. И в двата случая няма щастие. Вие търсите щастие там, където го няма.

Едно се иска от човека: Да бъде разумен. Велика разумност работи в света. Сиромашията не се разрешава с богатство, а с разумност. Разумен е онзи, който взима от касата само толкова, колкото му е потребно. Такава каса никога не се изпразва. Ако касата обеднява, ти не си разумен. Абсолютно разумен е само Бог. Той е създал света толкова разумно, предвидил е всички отношения между съществата. Всичко се подчинява на точни математически изчисления. Бог дава свобода на човека, да прави, каквото

иска, но не го е освободил от отговорност за своите постъпки. Той въздава всекиму заслуженото. Искаш да станеш богат, но не по естествените пътища. Може да успееш в това желание, но в края на краищата, ще завършиш зле. – Всичко ще загубиш и, като последен сиромах, ще ти дадат задача – да носиш богатството на другите хора, както конят носи богатството на своя господар. Искаш да станеш религиозен. – Защо? – За да се спасиш. И това е неестествен живот. Ще се молиш, ще целуваш икони. Това е външна религиозност, която не спасява човека. Единственото нещо, което спасява човека, е Разумното Слово. На земята Словото се изразява чрез хляба. Значи, хлябът спасява човека. Разумната, права мисъл също спасява човека. Когато се нуждаеш от нещо, не ходи да се молиш на този-онзи да ти услужат, но приложи твоята разумна мисъл. Потърси в човека една добра черта в характера му и я дръж в съзнанието си. Тогава, без да се молиш, той ще бъде готов да ти услужи. Още с влизането ти при него, сърцето му се отваря и той сам предлага своята услуга. Всеки може да направи опит, да види действието на добрата мисъл. Без нея много ще хлопате и няма да ви се отвори.

Закон е: Никога не отказвай да направиш едно добро. То е резултат на разумността, която всякога помага. Ако си умен и силен, ти никога няма да просиш. Отиваш в едно село без пет пари в джоба си, но си сръчен, от всички занаяти разбираш. Виждаш колата на някой селянин счупена. Ти се спираш, поправяш колата и се прочуваш в селото, като добър майстор. Тук те търсят, там те търсят, изкарваш прехраната си. Ще просиш ли? Минаваш покрай реката, виждаш един човек се дави. Ти си силен, умееш да плуваш. Веднага се спущаш и спасяваш давещия се. Пострадалият ще ти благодари. Ще ходиш ли да просиш при това положение? Днес от всички хора се изисква работа. Има нови начини за работа. Едно е опасно – користолюбието у човека. Всеки иска да бъде център; да създаде партия около себе си, да стане голям. Генералът казва: Напред момчета! Те хукват напред, но не се връщат, избиват ги. А генералът се връща като победител, с кръст на гърди. Казват за него, че спасил отечеството си. – Спасил отечеството си! Това е заблуждение. Мнозина могат да спасят отечеството си, като актьорите в театъра. Те играят такива пиеси. И това не е лошо, но то е забава. А истинското положение е това, което повдига хората. Време е да дойдат хора, да премахнат неестествените положения в живота. Не е само да се премахнат тези положения, но да се внесат в живота нови идеи. Ако хората нямат нови разбирания, светът не може да се оправи.

Ето и комунизмът е една идея. – Партия ли е комунизмът? – Партия, но по-добра от другите. Трябва да мине и тази партия, но и там няма да спре. Комунизмът подразбира нещо общо, общност. В този смисъл, всички трябва да имат еднакви права. Комунистическата идея е права, но тя не

може още да се приложи. В малък мащаб, тя се прилага в дома, в семейството. Майката и бащата, които били аристократи, в семейството постепенно отстъпват и стават демократи. Те дават първенство на децата. И децата трябва да си отстъпват. Когато се роди едно дете, по-голямото му братче или сестриче не го приема. Това е ревност в малък мащаб. Гледаш, по-голямото братче налага малкото в люлката. Тази ревност може да вземе и големи размери. Трябва да дойдем до съзнанието, че всички хора имат еднакво право да се радват и ползуват от благата. Обаче, животът трябва да мине в нова фаза. Всеки да бъде носител на новите идеи. Всеки трябва да се стреми не до идеята на своя народ, не до идеята на цялото човечество, но до нещо още по-високо. По отношение на Великото и цялото човечество представя партия.

Сега ние идваме до въпроси, които не могат да допринесат никаква полза. Например, колкото да се занимаваме с въпроса за сиромашията, няма да помогнем на сиромасите. Какво ще се прави със сиромасите? Казваш, че ще се бориш да им помогнеш. Но тази борба нищо не допринася. В бъдеще, може да ги ползува, но засега те нищо не придобиват от нея. Тяхното освобождаване е в бъдещето. Например, наблюдаваш жабите в блатото. Колкото повече вода има в блатото, толкова повече те крякат. Те разискват върху важни социални въпроси, отнасящи се до тях. Колкото водата намалява, те по-малко крякат и започват да мислят, откъде да докарат вода, как да си прокарат канали. Обаче, това е немислимо за техния ум. Едно е възможно за тях: да минат от едно блато в друго. Като завали дъжд, текнат пороите и блатото се напълва. Всяка жаба казва: Като крякax, аз докарах дъжда. – Жабешко разбиране! Често и хората така разрешават социалните въпроси. Никой нищо не направил, а само крякал. Все направил нещо, но от това положението на блатото не се подобрило. И в света става известно подобрение, но микроскопическо, незабелязано. И в умствения живот на човека става микроскопическо подобрение.

Като изучавам съвременните хора, виждам, че те се различават от хората на миналото. Обаче, отношенията им в обществения живот са почти същите. Разликата е в съзнанието им, което е по-интензивно и по-будно. Като видят страдащия, веднага му се притичат на помощ. Мъчно е за тях още да се жертвуват безкористно. Богатият не дава своето богатство. Майката обича своите деца повече от чуждите. – Лесно се казва: Да обичаме децата! – Ти била ли си майка, да обичаш всички деца? Ти обичаш и парите си, като свои деца. Като ги изгубиш, страдаш. Чуждите неща нямат място в твоето съзнание. Казваш, че се интересуваш от социалните въпроси. – Интересуваш се, но не от всички. Аз зная, де е причината на този частичен интерес. Представете си, както ви говоря сега, в класа влезе един милионер и пошепне на неколцина, че е дошъл с

намерение да помогне на бедните. Вниманието ви веднага ще се отклони. Няма да слушате вече лекцията. Съзнанието ви ще се раздвои и ще започнете да мислите за милионите на богатия. В случая, аз мога да бъда недоволен, че вниманието ви се отклонява и не слушате лекцията. Какво трябва да направя? Ще прекъсна лекцията и ще кажа: Запознайте се с този човек, поговорете си с него и вижте, с какво може той да ви услужи. Като се разберете помежду си, аз пак ще продължа лекцията си. Ще кажете, че той не трябваше да влиза в класа. Но може някой да ви пошушне, че той е в хотел и вниманието ви пак ще се отклони. Ако искаш да отидеш при него, ще подадеш заявление. Стотици, хиляди хора чакат ред, да влезат при него.

Съвременният порядък е такъв, че за всяко нещо трябва да даваш заявление. Искаш да станеш учител, чиновник, непременно ще дадеш заявление до съответния началник или министър. Ако те назначат, ще дадеш клетва, че ще служиш честно. Щом нарушиш клетвата, ще те държат отговорен. Ще те питат, на каква идея служиш и веднага започват да те гонят. Аз съм дошъл до заключението: За да не те преследват, трябва да знаеш изкуството да ставаш малък или голям, видим или невидим – според случая. – Можем ли да научим това изкуство? – Можете. – Кой ще ни научи? – Светлите идеи идват отгоре, хората ги възприемат и едни-други се учат. Има нещо, което учи хората. Това, което ги учи, идва пак чрез хората. Ти си голям, тежък човек, тежиш 80 кг, но паднеш във водата и започваш да се давиш. Кой ще те спаси: детето, или възрастният? Трябва да се намери човек по-силен от тебе, здраво да те хване и изнесе на брега. Дойде ли по-слаб от тебе и двамата ще се намерите на дъното. Само силният може да помага. Под „силен“разбирам разумен. Щом те спаси, той се отдалечава от тебе, не иска никакво възнаграждение. Слабият, обаче, помага някога, но очаква възнаграждение. Слабият се страхува от живота и се стреми към осигуряване. Силният не се осигурява.

Сега, да дойдем до научната страна на въпроса, как да се живее правилно. За да се живее добре, трябва да се събудят скритите сили, вложени в човека. Изучавайте вътрешните закони, те ще ви заведат към целта. Да събудиш скритите сили в себе си, това значи, да се свържеш с Великата Разумност в природата. Който се свърже с тази Разумност, той всякога успява. Без тази връзка няма успех. Искаш да се ползуваш от светлината на учения. Как ще ти помогне той, ако ти никога не си му услужил? Представи си, че този учен отива на екскурзия в тъмна нощ и обърква пътя си. Ти живееш в края на гората. Излизаш със запалена свещ и осветяваш пътя му. Няма ли, при случай и той да ти помогне? Някога ученият е готов само за един човек да работи, ако той го вдъхновява. Същото се отнася и до музикантите. Един виртуоз дава концерт. Той отправя вниманието си към

едно лице от публиката, което го вдъхновява и свири само за него. Той е опорната точка, в която виртуозът закрепва своя лост. Вдъхновителят не подозира това, но виртуозът го използува. Без лост човек не може да вдигне своята тежест. Следователно, всеки човек се нуждае от център, от специално място, дето да поставя своя лост. Центърът е числото две. Ако не се справите с двойката, не можете да минете към числото три. На това се дължи способността на някои хора към изобретения. Питате, защо се безпокоите, защо се тревожите. – Нямате опорна точка. Щом намерите опорна точка, вие се уравновесявате и силите ви се балансират. Иначе, енергиите ви ще се отправят ту към лявото, ту към дясното полушарие. Ако се съберат повече енергии в дясното полушарие, човек става нервен, не може да си намери място. Ако се събере повече енергия в лявото полушарие, човек става активен. Като видиш нервен, неспокоен човек, тури лявата си ръка върху главата му и той ще се успокои. Правилно е, енергията от едното полушарие да тече в другото – да се разпределя равномерно. Лесно се помага на хора, с които си свързан. Твоята енергия минава през тях, прави цял кръг и ги успокоява. Тези хора представят скачени батерии. Живите енергии минават от един човек в друг и се връщат там, отдето са излезли. Така хората се обновяват. Като ученици, поддържайте положителната мисъл. – Тъмно е в съзнанието ми. – Ще ти светне. Когато кажа: Ще съмне, това аз ли правя? И без моите думи ще съмне, но те ще внесат успокоение. Правете опити в това отношение, за да се уверите в известна истина. Опитът има резултат, когато е лишен от егоизъм. Направи опита, първо за проверка на истината, а после, за своя лична полза. Само в такъв случай, опитът може да ви подтикне да вървите напред. Ако получите резултат, пазете се да не се възгордеете. Помислете, например, за някого, че може да свири отлично. Ако няма никаква корист в мисълта ви, той, наистина ще свири като истински виртуоз. За това се иска вътрешна подготовка. Като направите опита, ще се уверите в скритите сили и възможности в човека. Като видиш някъде една капка вода, придобиваш вяра, че оттам ще протече повече вода. Сега и вие се нуждаете от повече влага, станали сте доста сухи.

Т. м.

1. Лекция от Учителя, държана
на 23 септември, 1932 г.
София – Изгрев.
Начало: 05:00

1932_09_25 Превръщане на числата
неделна беседа

ПРЕВРЪЩАНЕ НА ЧИСЛАТА

„Отче наш“

„Духът Божи“

Ще прочета част от третата глава от евангелието на Йоана. Значи, казва Христос, че е възможно стар човек да влезе в утробата на майка си и да се роди. А на онези казва: „Роденото от Духа дух е, а роденото от плътта, плът е.“ Само като е млад може да се роди от майка си, но като стар не може да се роди изново. Ново раждане значи старият отново да се роди. Стар човек е всеки, който има стари възгледи. За да избегне старостта, той трябва да стане млад и да се роди. Ако старият човек не се роди, той не може да бъде млад.

„Вятърът вее, дето си ще.“ Който не разбира какво значи вятърът вее... Значи онзи човек, който мисли. Веенето на вятъра е свързано с чистата мисъл. И който мисли правилно и който не мисли правилно, и той трябва да знае произхода на мисълта. Мисълта иде от едно разумно място. Ако знаеш този източник, дето иде мисълта, ще знаеш и цената на този източник. Знам, че ако не го знаеш, много назад си останал. Небесните – дето се изисква мисъл, обикновените работи са за вятъра. Всеки може да излезе на вятъра и да го подуха. Небесните работи са за мисълта. Мисълта никога не духа, никому шапката не вдига от главата. Само онзи човек възлиза, който мисли, а който не мисли, тоя седи тук на земята.

Някой ще каже: „Защо трябва да бъде човек осъден?“ Най-простото обяснение и най-простата елементарна неистина. Някой може да бъде осъден. Пращам едно въже на един човек, за да го извади от кладенеца. Той казва: „Не искам твоята услуга.“ Пусни го в кладенеца, отрежи въжето, и той е осъден да седи в кладенеца и да провери своята философия. Ама защо прави така? Причината де е? И тогава онзи, който е слязъл в кладенеца, понеже е слязъл да намери пари и ги е намерил, че го е страх да възлезе нагоре, да не го оберат. Той ще остане в кладенеца и там ще страда.

„В начало бе Словото“

Аз ще ви говоря върху един въпрос: „Превръщане на числата.“ За да може животът в какъв и да е смисъл да се осмисли, да се разреши, човек трябва

да разбира закона за превръщането на числата. Вие вземате човека като цяло число и искате това число да бъде щастливо. Но щастието е един непреривен процес. Нещастието не е едно цяло число. Вие в дадения момент искате да бъдете щастливи, искате едно цяло число. Щастието никога не иде с едно цяло число. Невъзможно е да му турите едно цяло и да го определите, защото цялото число е прогресивно. Ти искаш да бъдеш здрав. Но и здравето не е цяло число. Искаш да знаеш неговата стойност. Но числата може да се превърнат. Едно може да стане на 2, 2 може да стане на 3, 3 може да стане на 4, 4 може да стане на 5, 5 може да стане на 6, 6 може да стане на 7, 7 може да стане на 8, 8 може да стане на 9, 9 може да стане на 10 – превръщане става, но трябва да разбираш закона на туй превръщане. Следователно единицата, като се превърнала на двойка, нейните първоначални състояния съвършено са се изменили. Тройката, когато стане четворка, и нейните състояния съвършено се изменят. Четворката, като стане пет, и нейните състояния съвършено се изменят.

Сега може туй да ви смущава, съвършено неразбрана работа е. Когато някой път вие намазвате се, поправяте лицето, червите страните си, черните веждите си, червите устните си, какво разбирате, какво учение имате, какво правите? Седите и си казвате да станете по-хубави. Кое ви заставя да станете по-хубави? Коя е причината, която ви заставя да се мажете? Когато една къща отвсякъде я мажат, има си причини, нали така? Когато едно ядене се готви, има си причина. Когато една жена се маже, кое я заставя? Не че се маже – въпросът не е там. Защо и за какво се маже, какво ще допринесе туй мазане? След като се намаже, какво ще допринесе? Тя иска да превърне лицето си. Тя е малко черничка, иска да направи лицето беличко, иска да направи устните си червенички, иска да направи веждите си чернички. Тя иска да се представи за такава, каквато не е. За дадения случай аз вземам жената – едно число. Не мислете, че аз говоря за вас – жените. Жената е един символ в природата, една форма, която съществува. Онова същество, което е у жената, не го знаем какво е. Отде е дошло и как е влязло, не го знаем. Ние му знаем къщата, знаем му прозорците, знаем му телефона, знаем му главния вход и автомобила, с който се движи, и т.н. Всичко знаем, но онзи, който се движи, не знаем кой е, той е чужденец. Той е дошъл, настанил се там инкогнито, живее там под името жена, граф Балкански. Вие седите по някой път и разглеждате живота и казвате, че сте нещастни.

Какво разбирате под думата нещастие? Вижте онази грозната жена как разрешава въпроса. Тя се вижда грозна. Отива и купува за един лев червило, за два лева белило и за един лев помада, и става красива. И на нея ѝ стане приятно. На себе си казва: „Измених се малко.“ Сега тя не е мислила това. Туй и природата прави. Че този – първоначалният, който е

влязъл, той се боядисва. Който живее в тялото, той се боядисва всеки ден. Ние казваме някой път – човек да се червисва. Има хас боя и такава, която не е хас, която излиза. Например, ако аз бях дама, щях да се червисвам и белисвам по съвсем друг начин. Ако исках да се белисам, щях да ям грах три–четири месеца, и тогава щях да имам бяло лице. Пък ако искам да бъда малко червеничък, щях да пия малко винце, ама не тъй, както вие го употребявате. Аз казвам какво щях да направя. Как ще го направя, това е моя работа.

Превръщане на числата. Ако вие стоплите вашата къща отвънка, влезе някой и казва: „Кои са причините, които са ви заставили да стоплите стаята вътре?“, ще кажете, че имате право. Не че имате право, някой ви е заставил да стоплите стаята – вънка има 30 градуса студ. Значи студът ви е заставил. Значи външният студ се превръща във вътрешна топлина. Мога да изменя условията. Ако отвътре е топло, вие ще искате да влезе в стаята ви хладина, туй, което не обичате. Ако вашата топлина иде отвън, вие ще обичате хладината в стаята си. Това са превръщания на известни състояния, на които всичките хора са подложени. Казвам със стоплянето на стаята какво се постига. Този закон се пренася и в обществото. Ако на известни хора външните условия на живота се влошават, вътрешните се подобряват; ако вътрешните условия се влошават, външните се подобряват. Туй съществува като един закон. Ти искаш да бъдеш щастлив. Но за да бъдеш щастлив, нещо трябва да се влоши. Влошаването трябва да се измени. Ако вашите дърва вие не ги превърнете на огън, яденето няма да стане, хлябът няма да се пече. Следователно вие трябва да разбирате закона на превръщането. Ако водата не може да се превърне от твърдо състояние в течно, от течно във въздухообразно, ние няма да имаме дъжд. Дъждът се дължи на превръщането на водата от едно състояние в друго.

Та аз казвам, съвременните хора искат един свят без превръщане, един свят без страдания. Свят без страдание е свят без радости, свят без живот е свят без умиране. Ти искаш никой да не умира. Трябва и никой да се не ражда. Природата може да направи никой да не умира, но каква е придобивката? Тогава и никой няма да се ражда. Казвате: „Не може ли без умиране?“, тъй както веднъж попитали Паганини не може ли да свири без струни. Казва, че може, но той не се е явил на концерта. Всичката публика дошла да види туй чудо, но сцената била празна.

Та казвам, каква трябва да бъде философията, на която трябва да се съгради здраво животът. Ти трябва да бъдеш млад. Това е едно временно състояние. Но туй число ще се превърне, ти ще станеш стар, ще възмъжееш. Туй число ще се превърне. После ще дойдеш на средна възраст, учен човек ще станеш, и най-после ще остарееш. И там няма да се

спреш. След като заминеш вън от строя, след старостта какво иде за човека? Една комета, след като си изгуби опашката, какво става? Престава да плава в пространството. Без опашка какво става? След милиони години ще стане на планета. И по-нататък какво ще стане? На едно слънце. Слънцето може да се превърне и то на планета.

Но питам, при сегашните условия нашата земя като слънцето може ли да стане? Тя няма възможност да стане като слънцето. Тъй както е турена в тази система, невъзможно е. Сега законът, който трябва да извлечем: всеки човек е турен в известна система в Космоса, в Битието – Земята ще си остане Земя, Марс ще си остане тази големина, която има – ни повече, ни по-малко. Може да се увеличи малко, но незабелязано. Земята може да нарасне немного.

Да кажем, една държава се смалява, но тогава привидно може да расте 20, 30, 40, 50,100 километра. Това е нищо. Диаметърът на Земята е 12 хиляди километра, когато на Слънцето е 800 милиона километра. Тогава ти си поставен в една система, гледаш наоколо и казваш: „Аз искам да бъда като него цар." Ти не разбираш съотношенията на този цар. Той принадлежи на друга система, ти като него не може да бъдеш. Някога ти може да мислиш, може да си въобразяваш, че си цар, но да станеш цар... Втори като Наполеон няма да се роди. Може само като актьор да играеш. Наполеон се отличава по това, че като са му изучавали черепа, той имал най-големи размери на обективните си способности. Наполеон имал близо 35 см на дължината на челото. В него са били силно развити математическите чувства и чувството на творчество. Имал една идея, искал да съгради една грамадна империя, но на Наполеона му липсвало нещо. Липсвало му, че не могъл да съгради тази империя. Сега да оставим този въпрос.

На всеки човек липсва по нещо. И когато ти кажеш така: „Защо аз не мога да постигна това и това?" Защото ти липсва нещо. И трябва да ти липсва нещо. Защото, ако не ти липсва, ти не може да живееш в една среда, в която си. Ако не ти липсва нещо като дете, ти не може да станеш като възрастен момък. И тази липса в него му създава известен стремеж да расте. И на възрастния липсва нещо, и на стария липсва нещо. След като дойде на стари години, казва: „Не искам да живея тъй, искам да замина." Той не казва накъде иска да замине, но тъй скрито, инкогнито. Аз често съм привеждал този пример. Било във Варненско, в село Николаевка, един старец казва: „Викайте свещеник да ме причести, защото аз съм пътник, но дайте ми да се наям. Дайте ми кюфтета да си хапна, последния обед." Чудят се всички. Отива попът да го причести, но като го вижда с кюфтетата, казва му: „Ти има да живееш още 20 години." Той казва:

„Слушай, отче, причести ме, защото последен обед ям, ще си замина.“ Той се смее. „Като тебе такива още много има да живеят, не си заминават.“ Отива си попа, и още не е отишъл до пътната врата, и този дядо Ради простира се и умира. Това е един същински случай, не е измислен. Много верующи има, които нямат тази опитност на дядо Ради, туй присъствие на духа. Не му задебелява езикът, яде си човекът. Казва: „Ще си задигам багажа, напущам квартирата по всичките правила.“ Излиза от квартирата, заминава си човекът. Другите плачат. Той казва: „Сбогом!“ Маха с ръка. „Ако ме видите втори път, хвалете се.“

Няма никога виждане, помнете това. Никога няма да се видите тъй, както сте тук, на земята, отиде вече. Има други начини. Но този начин не. Какво ще искам мене да ме виждат, дето са ме мъчили. Хич няма да им се покажа на тях. Един, който ме плюл, ще ида да му се покажа – ти знаеш ли кой съм аз? Тогава си задавам следния въпрос, зарежда се тогава един въпрос. Слънцето се разговаря с човека и Слънцето казва: „Ти знаеш ли аз кой съм?“ Човек казва: „Аз зная кой си.“ Слънцето казва: „Аз кой съм?“ Човек казва: „Аз не мога да задам въпроса, кой си. Но на зададения въпрос не може да се отговори. Ти ме питаш: „Ти знаеш ли аз кой съм?“ Аз да ти кажа кой съм.“ После Слънцето казва на човека тъй: „Аз съм Слънцето.“ Какво трябва да отговори човек на Слънцето. Аз ще ви кажа. Умният човек ще каже: „Опитал съм топлината и светлината на Слънцето, познавам го.“ Това е правилен отговор. „О, Слънце на душата ми“ – тъй ще каже поетът. То е без смисъл. Опитал съм топлината и светлината – това е отговор.

Та казвам, когато се задава някое противоречие, вие трябва да си отговорите. Вие страдате и вие задавате въпрос, защо страдате. Вие трябва да отговорите. Вие страдате и един ви задава въпроса, защо страдате. „Защото ме горят.“ Казваш: „Аз зная защо страдам.“ Пита те някой защо страдаш. „За да ме питаш.“ Сега аз ще ви отговоря. Сега вие, които ме слушате, всички имате по един лотариен билет и хиляда години чакате. Всеки носи в джоба си по един билет и аз виждам – всички имате по един лотариен билет. Вие всички очаквате да бъдете здрави, да бъдете щастливи, да бъдете богати. Хубаво е желанието, което човек има, право е. Имаш право да носиш лотариен билет и да мислиш за него, и да очакваш печалба. Но дали ще реализираш печалбата, то е въпрос. Следователно не може да заповядаш да спечелиш. Ако за бъдеще дойде тази печалба, защото има 500 хиляди лева печалба, не само това, но има и 10 милиона долара. Само един е кандидат за 500 хиляди. Каква възможност има да се падне на тебе? Ти си един от тези 500 хиляди. Има възможност във вечността. Има само един случай в цялата вечност. От единия до другия край една възможност има да спечелиш 10 милиона долара. Знаете ли тази вечност как я представят индусите? Една единица с 15 нули след нея.

Това е половината и като турите още толкова, тогава ще имате цялото число.

Често са ме занимавали, дойде някой и разправя за нещастията си. Аз зная по кой начин може да стане щастлив, но по никой начин не мога да му кажа. Той носи една тояга и аз виждам, че той я носи от дядо си, виждам какво богатство носи той. Казвам, доста тежък му е късметът. „Не съм станал още късметлия.“ Това е ключът. Ти ще счупиш тази тояга, ще извадиш – звонкове има вътре, и ще видиш, и ще видиш, че твоето щастие седи в тоягата. Или казано на друг език, щастието на човека седи в неговата воля. Волята има нещо навинтено, трябва да развинтиш. Във волята има нещо скрито. Сега мнозина търсят лесния път. Има книги написани за щастието. Това са забавления. Щастието е да превърнеш известна сила вътре в себе си. Ти не може да бъдеш щастлив, докато ти не превърнеш нещастието си в горивен материал. Ти не може да имаш любов, докато не превърнеш омразата в горивен материал. Омразата е гориво, отдето ще се прояви любовта, защото, за да се стопли твоята стая, ще си послужиш с тази омраза, тя е горивен материал. Какво трябва да правиш с омразата? Ще я туриш на огнището и ще я запалиш. Трябва да дойде любовта в стаята ти. И като дойде, ще види, че е топличко, приятно. Като дойде, тя ще ти даде първите уроци, какво нещо е любовта.

Казвам, трябва да познавате онзи велик закон за превръщането на енергиите. Ако ти не знаеш как да съпоставиш своя ум спрямо твоето сърце и ако не знаеш в дадения случай как да съпоставиш твоите чувства спрямо твоя ум, и ако нямаш едно съотношение с външния свят, тогава ти всякога ще носиш много разочарования в живота. Една майка може да мисли, че детето ѝ ще стане гениално. Може да бъде гениално, ако условията на гениалността са определени. Майката трябва да създаде гения, преди да го е родила. Защо? И най-добрият грънчар, ако няма хубава пръст, не може да създаде хубаво гърне, колкото и да е майстор той. Той ще създаде просто гърне. Следователно един грънчар, за да създаде хубаво гърне, трябва му хубав материал, хубава кал. Ако искате да създадете у вас един характер или един порочен живот, трябва да имате съответен материал. Ама ще си зададете въпроса: „Защо Господ ме е създал такъв?“ Отговорете на въпроса, Господ ви запитва: „Защо ви създадох такива?“ Аз отговарям за Господа: „Защото такава кал имахте.“ „Ама защо сме нещастни?“ „Защото калта ви е нещастна.“ „Ама защо не съм добър?“ „Защото злото не сте впрегнали в работа, омразата не сте превърнали в гориво.“

Вие сте чели много пъти Писанието, което казва: понеже Адам стана като един от нас – да познава закона за доброто и злото, а не е станал умен като

нас – да ги тури на работа. Да не би да направи втора погрешка, Господ реши да го изпъди навънка. Адам разбра много работи, но едно нещо не научи. Адам, като излезе, разбра, че Господ е прав, даде му голямо знание, но той го тури в лоша посока. Всички хора се оплакват от знанието, което придобиха в рая. Ама дойде сега някой при тебе, поусмихне се малко, погледне те в очите и казва: „Много те обичам. Може ли да ми направиш една малка услуга, да ми дадеш пари назаем."

Вчерашният брат, с когото се разговарях, казва: „Дойде при мене един от високо произхождение, който казал, че минава от Бялото Братство", казал: „Дай ми 250 лева, аз ще ти ги върна." И доднес не ги е донесъл. Няма го този бял брат. Не е чудно. На колко банки парите са взети и не са върнати назад. Този човек, като вземе парите, ще те излъже. Аз съм ви привеждал този пример, дето един турски султан повикал един ходжа, много учен, и му казал: „Кажи ми една лъжа." Той казва: „Не мога да ти кажа лъжата, защото ми трябват такъми, без нищо не мога да кажа лъжа." „Колко ти трябват за такъми?" „Трябват ми 250 жълтици." „Дайте му 250 жълтици." Пратил той адютанта си да ходи с него. Тръгнали от дюкян на дюкян, казва: „Няма такива такъми." Казва: „Тази е последната лъжа, която ти казах, че нямам такъми. Ако имаше такъми, щях да ти кажа истината, понеже няма такъми." Тогава защо хората лъжат? Защото такъми нямат. Ако имат такъми? Но да ви преведа, на вас говоря на един строен език. Без такъми значи без пари. Вземал си пари назаем, нямаш такъми, полъгваш. Имаш пари, имаш такъми, веднага плащаш.

Та казвам, разбиране на живота трябва. Ние сме в една епоха, дето трябват знания. Защото ученият човек, който е мислил, външният свят е изисквал от него: от инженера се изисква, от адвоката се изисква, от лекаря се изисква нещо, от свещеника се изисква, от всички се изисква нещо. Ако не може да даде туй, което хората очакват, той ще се намери в трудно положение. Та, най-първо, трябва да се научите да превръщате числата. Освободете се от илюзията да търсите щастието по стария начин. По стария начин никой не може да намери щастието. За да намериш щастието, ти трябва да се освободиш от всички ограничения. Дотогава, докато ти имаш слабости към парите, дотогава, докато ти имаш слабости към славата, дотогава, докато ти имаш слабости към гордостта, към всички удоволствия на живота, ти щастлив никога не може да бъдеш. Защото парите ще ти ги вземат; славата на земята ще ти вземат; обичаш една жена, ще ти я вземат; имаш един мъж, когато обичаш, ще ти го вземат. Туй трябва да знаеш.

Вие сега имате един мъж, мислите – тапия имате, никой не може да ви го вземе. Тогава ще се намерите в положението на една българка от Варна. Тя

имала мъж, който се наричал Пенко, на който казвала: „Ти, ако умреш преди мене, искам да ми се явиш и да ми кажеш какво има в другия свят.“ Той бил юрганджия и голям майтапчия. Като мине от единия край на чаршията до другия, всички се смеят. Като седне да работи, майстор абаджия. Като ти ушие една дреха, друг като него няма. Той заминава за другия свят. Тя поскърбяла. И една вечер идва той и тя го хваща, казва: „Кажи какво има на оня свят.“ „На онзи свят е като тук, малко студено е и там юргани трябват. Може ли да ми дадеш?“ Тя казва: „Юргана си не давам.“ По едно време иде една млада красива жена, хубаво облечена, хваща го. Първата казва: „Защо вземаш мъжа ми?“ Другата казва: „Той ми е мъж.“ Вземат го подръка и си отиват. Онази казва: „Взема мъжа ми.“ Събужда се. Вие плачете, а той се влюбил в друга. Аз тъй го обяснявам. Който е умрял, другите плачат, а той се е влюбил. Защо се е влюбила в него? Момата се е влюбила, детето се е влюбило, напуща майка си, отива в другия свят.
Ние сега няма да се спираме, оставяме теориите настрани. Аз изучавам теорията. Всеки един от вас има право да създаде каквото иска – теория за превръщането на числата. Вие трябва да разбирате тези закони. Необходим ви е един силен контраст, за да бъдете щастливи. И за да бъдете щастливи, има две възможности. Около вас в дома ви трябва да дойде един първокласен глупак шегаджия и един умен. Като дойдат тези двамата, вашето щастие ще дойде по два начина. Ако мъжът иска да бъде щастлив, и той може да бъде щастлив по два начина. В единия случай този човек, който е глупав, той ще бъде толкова разбран, че той за всяко нещо ще те успокоява. Той ще каже: „Ще се уреди тази работа, не се смущавай. Аз зная, тази работа ще се уреди утре.“ И каквото каже, ще стане.

Мене ми разправяше един селски чорбаджия, имал един слуга и не може да му се кара. Чорбаджията казваше: „Той като ме погледне, мене ми става весело.“ Счупила му се колата, той е готов да бие всички. Слугата казва: „Няма нищо, утре колата ще се оправи.“ Утре, погледнеш, иде един майстор и казва: „Има ли счупена кола?“ Каквото казвал този слуга, ставало.

Та казвам, туй именно е едното състояние, в което хората вярват, наричат го късмет. Късметът са тия двамата души: единият е умен, а другият не е умен. И двамата са умни, само че единият минава за умен, а другият минава за глупав. Но тия, глупавите, дето ги наричат, аз съм ги наблюдавал. Той, като мине, поусмихне се и каже: „Ще мине.“ Та тези глупавите хора някой път са много умни. Той отива при господаря си и казва: „Изкопах гърне със злато, не ми трябва, вземи го.“ Той такива гърнета има заровени. Господарят казва: „Будала!“ А той иска да каже – изучавай будалата, докато будалата живее при тебе, и тебе ще ти е добре.

Ако аз бях от умните, никога няма да ти донеса гърнето. Ти може да бъдеш щастлив, докато аз съм будала. Благодари, докато съм от глупавите. Поумнея ли, ти ще опъваш каиша.

Когато Господ ви даде един глупав мъж, радвайте се. Когато Господ ви даде глупава жена, радвайте се, защото глупавата жена ще ви направи щастлив. И глупавият мъж ще ви направи щастлива. Не говоря за такава жена, която мъжът счита за глупава, а тя е умна. Като я погледнеш, тя е най-разположената в дома. Като остане сама, играе си, тропа си. А като дойде някой, тя е готова да услужи. Като е сама, си играе. Ще кажете: „Хлопа ѝ дъската.“ Тя ще каже: „Моята дъска хлопа, но вашата дваж. Аз с тропането намествам дъската си, а вие като не знаете да играете, дъската ви остава ненаместена.“ Туй, дето казвате – дъската хлопа – числата не са поставени на мястото си.

Питам, ако вие поддържате идеята, че вие сте княжески син, а не знаеш името на баща си и майка си, нямате никакви документи, кой ще ви повярва, като кажете, че сте от царско произхождение. За да повярват, трябва да имаш всички документи, със себе си да ги носиш. Щастието ще дойде. Щастието се добива с документи. Без документи, нищо. Около мене има доста князе и царе. Аз имам една теория. Казвам, българският народ е направен от царе и князе, контове, графове, царици, княгини, все такива. Кой и да е българин – и прост, и учен, казва: „Я ми кажи аз да стана цар, веднага ще оправя света.“ Но в света не сме ние последните числа, които може да оправим света. Ти си едно число, не си последното число. Там се заблуждаваме ние. Казваме, че от човека няма друго същество по-горно. Туй трябва да се обясни.

Има и други същества. Ако всичките мравки, ако всичките риби, ако всичките млекопитаещи, ако всичките птици искаха да оправят своя живот, биха ли могли. Защо са нещастни птиците? Някоя птица седи, гугуца, дойде някой, дигне своето чифте, и тя падне. Значи има и други същества. Някое млекопитаещо седи, дойде някой, дигне пушката, трак, и то падне. Ти мислиш, че си едно същество, друго същество си дигне пушката, трак. Ти искаш да ме убедиш, че Господ му взел душата. Но друг с пушката е гръмнал. Тъй както сега се обяснява, то е за деца. Тогава как ще си обяснят птиците – гръмне куршумът, и умират. Действително, някой път умират от своя собствена смърт. Ако умират от естествена смърт, коя е причината?

Сега не искам да внеса смут в душата ви. Този смут и без това съществува. Не вярвате в едно нещо. Този живот, който живеете, който е дошъл във вас, който живее във вас, понякой път някои души живеят във вас. В младини

живее един, до 7 години живее един, до 14 години живее друг, на 21 години живее трети, на 28 години живее четвърти. Тъй щото, като станете на 120 години, 120 души са живели, все хора от високо произхождение. Вие се чудите някой път, че се изменяте. Вие сте хотелиер, дошли са толкова души, някои са платили, някои не са платили. Какво сте виновни вие, че сте се изменили. „Аз не мога да позная своята промяна." Ако някой се промени отвън, аз не мога да разреша този въпрос по един физичен начин.

Сега да дойдем до онзи въпрос, който разрешава в какво седи щастието. Начинът, по който съвременните хора търсят щастието, е неправилен. Мнозина писатели пишат за щастието. Туй щастие по наследство не иде. То не може да се даде. Щастието е нещо, което трябва да се добие с усилие на човешката воля. Щастлив може да бъде онзи човек, който е свободен от всички свои желания и посторонни мисли. Добро, богатство, сиромашия, смърт, раждане, добро и зло не може да му влияят. Щастието в този случай е по-високо от всички противоречия, които съществуват в човешкия живот. Ти търсиш нещо, което не е казано. Щастието е извън злото. Щастието е извън омразата. Щастието не е в богатството, щастието не седи в доброто, защото ти тогава ще се заблудиш, че си добър. Щастието не отрича нито доброто, нито злото, но това са условия за един добър живот. Когато щастието дойде, ти примиряваш всичко. Ти впрегни положителните и отрицателните черти у човека и ги примири. Този човек е щастлив, който е примирил всичките противоречия, които съществуват в неговата душа. И тогава ние, като разгледаме съвременния живот, ние седим между дърветата и казваме: „Кога тия дървета ще станат хора?" Ако всичките дървета биха станали хора, ако всичките млекопитаещи биха станали хора, ако всичките птици биха станали хора, ако всичките риби биха станали хора, щеше ли да има щастие на земята. Вие се благодарете, че растенията няма да станат хора; благодарете, че животните няма да станат хора; благодарете, че и птиците няма да станат хора и благодарете, че вие сте станали хора. Защото до известна степен тия растения спират щастието.

Щастието е в туй, което хората постигат. Те го постигат заради растенията, те го постигат заради животните, те го постигат заради птиците, заради цялото Битие. Ако човек се повдига, той изразява вече стремежа, копнежа на всички същества. Те намират израз у него. И тогава, щом си щастлив, ти не може да имаш в природата неприятности, нещастие, защото всичко това се примирява. Та щастието седи по-високо от каквато и да е философия на живота. Ти не трябва да се нервираш за нищо.

Някой път някои учени хора се разговарят. Аз го гледам, още отначалото той иска да постави някой въпрос, че аз не съм поставил въпроса добре.

Казвам, някой въпрос може да се постави най-малко в 12 вида. Например въпросът „Какво нещо е животът?“ има 10 отговора, но само един отговор е съществен. Живот има там, дето няма смърт; дето няма смърт, има щастие. Пълният живот носи пълното щастие. Следователно този човек оперира с числа, които постоянно се развиват, неопределени числа, и той има всичко със себе си. Богатият човек, ако има цялото богатство на земята, той не може да бъде завистлив. Завистлив може да бъде един дребнав човек. Омраза може да има само един дребнав човек. Злоба може да има само един дребнав човек. Всички тези качества са на дребнавите хора. Вкисват само дребнавите хора – онези, които лъжат, малодушни, маловерни, всички сприхави хора са дребнави, малки човечета са те. Те някой път минават за големи гении в света. Това е само заблуждение. Сянката нищо не създава в света.
Та ако някой каже – човек трябва да бъде само добър, думите „човек трябва да бъде добър“ – значи ти трябва да туриш своята доброта в движение. Нима, ако аз видя един вълк, който е хванал една овца, ще кажа: „Пусни овцата.“ Ще го хвана за челюстта и ще му кажа: „Ще пуснеш овцата, иначе ще разчекна устата ти втори път.“ Ако не ме послуша, ще му разчекна устата, нека той страда. Защо? Защото по-добре ти да страдаш, отколкото да изядеш една овца. Ще ме попитате имам ли право да разчеквам устата. Докато той има желание да изяде овцата, у мене има желание да му разчекна устата. Тази философия права ли е? Права е. Следователно, дотогава, докато в нас има един контраст, следователно, докато ти се занимаваш с дребнави работи в живота и мислиш, че без лъжа не може, твоята уста всякога ще бъде разчекната. То значи – всякога ще бъдеш подложен на страдания. Значи направиш едно престъпление, ти си нарушил един ред и порядък на по-висши същества и те те хванат за устата. Казват: „Ще правиш ли туй престъпление?“ „Ще го правя.“ Хване те, разчекне ти устата, и ти страдаш. Туй е само едно обяснение. Още единайсет обяснения има. Аз не казвам, че туй е положително. То е една фаза.

Казвате: „Защо страдам?“ Аз зная защо страдам, аз зная защо съм нещастен, зная и защо хората са нещастни, зная и как хората могат да се излекуват. „Ама защо не ги излекуваш?“ Светът сам трябва да се излекува, аз няма да го лекувам, но себе си трябва да излекувам. Бог толкова възлюби света, че всеки, който повярва, дава условия. Който не повярва, ще остави един грях в себе си. Сега хората искат да бъдат спасени без работа, без вяра, без добродетел, без истина – тъй изведнъж, наготово, като писани яйца. Такова нещо не съществува. Не се плашете от вашите погрешки, не се плашете от злото. Вложете в себе си и онова мощното, силното. Вложете живота си във вашия ум, във вашите добродетели, не се спирайте върху въпроса за вашата греховност. Някой път вие може да мислите, че сте

много големи грешници. Че сте грешници, то е право, но като сте грешници, как трябва да разрешите въпроса. Какво трябва да се разбира под думата грешник? И най-бедният човек има възможности, може да работи за бъдеще, може да стане богаташ. Той има ум да управлява – най-голямото имане.

Та при личното възпитание на младите не може да турим едно правило. Старите казват, че младите не живеят като старите. Нито старите живеят като младите, нито като възрастните. Всеки трябва да живее като себе си. Казвате: „Да има едно правило.“ Ето едно правило: не яж, докато не ти се яде; не пий, докато не ти се пие. Не вземай тези атавистични склонности, които отпосле са дошли. Пий само това, с което си се родил. Яж, пий, обличай се, но за себе си, не за хората. Ако аз съм говедар и по три пъти на ден меня костюмите си, с говедата като ходя, ако ме видите с цилиндър, с фрак, с бастун, мазан с помада, да мириша... По някой път и говедата имат чутие, те ще се обърнат – мирише им приятно. Но ако се намажа с масло, те ще започнат да ме близжат. Ако се намажа с мед, всички пчели ще дойдат отгоре ми. Ако аз бях един говедар, по три пъти щях да се обличам, щях да нося фрак, всичките си гердани щях да туря пред говедата и щях да ходя да ги обикалям.

Има един език на живота. Ще помните едно нещо: един вол може да те направи щастлив, един кон може да те направи щастлив, една птица може да те направи щастлив, една риба може да те направи щастлив. Но това са числа, които съществуват, и хората може да се ползват. Един скъпоценен камък може да те направи щастлив, един изгрев на слънцето, срещнеш един човек, може да те направи щастлив. Може вие да не вярвате в тия неща. Когато един човек дойде зимно време в къщата ви и донесе един кибрит, драсне и запали огъня, не носи ли ти щастието? Носи. Аз съм срещал мнозина да ми казват, че откак си купил този кон, всичките му работи тръгнали напред. Туй суеверие съществуваше и в миналото, в египтяните, които почитаха Аписа като свещено животно, почитаха и котката като свещено животно. Докато египтяните почитаха Аписа като свещено животно, добре беше, откакто те не го считаха като свещено, те загазиха. Сега нито египтяните, нито китайците го смятат за свещено, но и Египет не е такъв, какъвто беше в древността.

Та в съвременната религия сме паднали толкова долу, че трябва да изучаваме хората. Ти трябва да обичаш хората единствено за твоето щастие. Ти не може да бъдеш щастлив, докато не обичаш едного безкористно. Туй трябва да знаете. Едно правило: за да бъдеш щастлив, ти трябва да обичаш едного, без той да знае, и да ти е приятно. Като го видиш, ти ще бъдеш щастлив. Знае ли той, ти не може да бъдеш щастлив.

Сега аз не искам в туй да вярвате. Ако искате да опитате, обикнете едного, без той да знае, направете опит да проверите истината. Аз не искам да ми разправите на мене, но ще направите опита, да проверите истината.

Затова казва Писанието: обикнете се един друг, за да бъдем щастливи; обикнете се един друг, за да бъдем здрави. Ти трябва да обичаш едного, без той да знае. Ако обичаш едного, без той да знае, ти може да обичаш всички. Такъв е законът. Ако няма едного, когато да обичаш, без той да знае, като един извор, който тече хиляди години, без той да знае, и цялата местност около този извор той ще я направи само заради него. Когато Мойсей вдигна своята тояга в пустинята и каза: „Аз не мога ли да ви извадя вода", за кого той направи това нещо? Понеже Мойсей каза името на онзи, за когото го прави, той съгреши и не можа да влезе в Обетованата земя. Каза – не мога ли аз да ви дам – не каза, но каза името – и съгреши. Писанието казва – вие станахте причина да се изкаже туй свещено име. Вие не изказвайте за кого правите нещата. И мене мнозина са ми казвали: „Аз това за Бога го правя." Отиде. „Аз това за баща си го правя. Аз това за учителя си го правя."

Направи го, никой да не те знае, нищо повече. Всички се явяват и казват: „Аз това за тебе го направих." Че вие ми носите нещастие, и вие сте нещастни. Аз, като зная, че има един, който ме обича, и аз съм нещастен. Всичкото нещастие иде от факта, когато аз зная, че някои хора ме обичат. Защото всеки, който те обича, очаква нещо от тебе. Ако пък не мога да го направя, аз страдам. Той обикаля около мене, внимателен е, иска да му направя услуга, пък аз, като не мога да му направя, чудя се, усещам се нещастен. Всеки от вас може да бъде нещастен и щастлив. Вие казвате: „Стига той да ме обича, че аз ще бъда нещастен..." Вие разбирате обичта на този незнайния. Вие усещате, че има нещо, но къде е. Никъде го няма. Незнайният е, който повдига света. Че той е на земята, туй го крият от тях. Ако е на земята, и двамата живеят в едно тяло, не в две тела. Единият е бил горе, другият – долу, и не го знаеш кой е, с какво име се назовава, не знаеш. Казваш: „Кажи му адреса." Той никога нито адреса си дава, нито името си казва. Само по някой път, когато ставаш много тъжен, от време на време ще те поутеши, после пак мълчи.

Сега туй е за онези от вас, които искате да бъдете щастливи. Пък за онези, които искате да бъдете нещастни – понеже всички няма да бъдете щастливи, туй, което ви казвам, няма да бъде за всички. Сега онзи, който е нещастен, може да го направите щастлив, когато обичате. Но когато правите добро, казвате за кого правите, ама кажете. Защото не може едновременно да обичаш и да казваш. Или трябва да обичаш съзнателно, без да казваш, или пък трябва да обичаш и да казваш. И едното е хубаво, и

другото е хубаво. Но в дадения случай – онзи, който те обича и ти казва, ти си нещастен, и той е нещастен, но същевременно има трето лице, което е щастливо. В този закон на нещастието третият е щастлив. При незнайното първият е щастлив. Това е отношението на числата. Единицата показва щастието. Трите е закон на равновесието, показва, че когато двама са нещастни, трети е щастлив. Туй е законът на равновесието. Щом си нещастен, ще кажеш: „Аз съм един от двамата, които поддържат щастието на единия.“ Защо страдаш? „Аз поддържам щастието на един, който е около мене“, ще кажете. Този, на когото вие поддържате щастието, един ден той ще слезе на вашето място и ще ви тури на своето. Той ще ви повдигне. Аз мога да ви обясня закона биологически, но сега нямам време, топло е, поизпотихте се, някои от вас позаспаха. Не че заспивате, но се трансформирате. Този идеен свят почва да ви става толкова приятен и вие виждате този красивия свят. Някои от вас излизате, както красивият момък, като види красивата мома, почва да излиза от къщи. Аз не искам да ви говоря повече, за да не излизате.

Та ви остава стихът, върху който да мислите: „Бог толкова възлюби света, че даде своя син единороден, за да не погине никой.“ Бог толкова възлюби света, че даде сина си, за да бъдете щастливи. Разбирайте закона на любовта: да обичате едного, без да го знаете кой е. И когато аз говоря за Бога, разбирам тази потайна мисъл да обичаш Бога, на когото не си видял лицето. И като го обичаш, той ще ти донесе щастие в света. А пък искаш да снемеш този Господ на земята, да го видиш в известна форма. Затова Мойсей е казал: „Не произнасяйте напразно името Божие.“ Забранено е да се казва това име. Казвате: „Туй, което е знайно.“ Знаете ли какво нещо е любовта? Онзи, когото обичаш, още отдалече го познаваш и чакаш да мине, ти се отдалечаваш, да го видиш само. Поне тази опитност сте имали. Няма някой от вас, който да не е имал този свещен трепет, и на пет години като сте били, и на десет, и като студент. Аз веднъж срещнах една стара баба на около 80 години. Влюбила се в един момък. Казва му тя: „Много те обичам.“ Показва му се тъй намръщена, като го хване, ще го целуне, ще го постисне. Той се поразхленчи. Тя казва: „Много го обичам. Като не дойде при мене, става ми много мъчно, не мога без него.“ Влюбила се в него. Казва: „Ако бях млада – 16 годишна – бих му пристанала.“ Не е лошо. Това е свещен трепет. Вие ще кажете: „Тази старата баба!“ Млада е тя, обича го. Казвам ѝ: „За тебе е по-добре, ще живееш повече години. И за този младия човек е хубаво, човек ще стане от него, учен човек ще стане.“ „Хубаво е учен човек да стане, но да не е далеч от мене.“ Учен човек да стане, но да е близо до нея.

Та единственото нещо, което може да направи човека щастлив, е този закон да обичате. Има смисъл. Обичайте, за да бъдете щастливи. За да се

реализира животът ви на земята, трябва да се създаде едно общество от хора трезви, като ги видите, да ви е приятно. Като срещнете човека, да знаете, че той има кого да обича. Като погледнете лицето, челото му, да има в него една идея. Срещали ли сте един щастлив човек, да знаете какво нещо е щастлив човек? Вие никога няма да го забравите, като видите един щастлив човек. А всеки един от вас има нещо, да бъде щастлив. Нито лотариен билет може да ви направи щастлив. Тоягата, която остави дядо ви, развинтете я, това е вашето щастие. Или, аз казвам тъй, вярвайте в непостижимото! Ти го мислиш непостижимо. Защото щастието е непостижимо. Защото непостижимите неща са постижими, а постижимите неща са непостижими. Туй, което в даден случай мислиш, че си постигнал, ти се разправяш, то е непостижимо. Тъй щото непостижимите неща са постижими и постижимите неща са непостижими. Така мислят най-великите философи и мъдреци.

Сега ние имаме една култура. Ако ти вярваш в тази култура, как сега ти ще намериш в нея всичките възможности. Но тази култура ще се измени сама по себе си постепенно. Други сили има в света, които ще изменят света. В света съществува друг закон, както съществува пролет, лято, есен, зима. Питам, дърветата, които израстват, от само себе си ли израстват? Има нещо, което изменя слънцето, което грее, и то изменя тяхното положение. Ако туй слънце не работеше, никакви дървета, никакви риби, никакви цветя не биха съществували. Казвам, съществуват сили извън живота, които ще изменят живота. Тревата не се смущава, тя знае, че като изгрее слънцето, ще порасне. Невъзможното за зимата е възможно за пролетта; невъзможното за пролетта е възможно за лятото; невъзможното за лятото е възможно за есента; невъзможното за есента е възможно за зимата. Това са промени, закони.
Някои неща остават неизяснени, но то е закон. Онзи астроном, който насочва своята тръба, той не насочва да види цялото небе, но само една звезда. Тебе не ти трябва всичко да видиш, едно нещо трябва да знаеш. Ти трябва да знаеш къде е звездата на твоето щастие. И като насочиш тръбата си натам, веднага ще осмислиш живота си, ще имаш сили, ще имаш мощ. Щастливият човек смърт не го закача. Той е господар на живота. Писанието казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога.“ В християнството трябва да дойдат мнозина, да развиват – вие разглеждате нещата по един механически начин. Господа го делим – турили го в църквата, турили го в Бялото Братство. Това не е никакъв Господ. Той е Господ на човешкото нещастие. Тези господовци, които руската църква имаше, докараха всичкото нещастие на съвременна Русия. Господ с брада, носят икони – Господ с брада. Казват на един професор: „Ето вашия Господ.“ Професорът казал: „Този Господ заслужава да го носите из Москва, водете го, той заслужава. Това не е моя Господ. Него

никой не може да го носи, тъй както тази икона." Докато нашия Господ могат хората да го разхождат някъде, бедите всякога ще бъдат с нас. А когато нашия Господ никой не може да го разхожда в света, това е Господ, на когото може да се разчита. Аз го наричам – това е щастието в света.

Ще имаш една велика възвишена идея за Бога. Дойде ли до него, не говорете. Той е свещен въпрос. Ако е за друго, може да се разисква. Аз бих заменил свещеното нещо в света. Бог е великото щастие, към което човешката душа се стреми. В политическо отношение, в обществено, семейно, индивидуално и каквото и да е отношение, навсякъде човек иска да бъде щастлив. И той има право да бъде щастлив. Еврейският Господ например има брада. Той не трябва да има никакъв образ.

Казвате: „Направи Бог човека по образ и подобие на Бога." Донякъде човек прилича на Бога. По сърце той може да мяза, не по неговото лице, не по неговите очи, не по неговото чело. Лицето на човека има да се изменя. Това е новата светлина, която човек носи в сърцето си. Това е благородството, което носи.

Та искам вие всички да бъдете свободни, да имате едни свободни възгледи, не слободия, не свобода да отричате нещата. Аз не съм за отричането. Аз съм за онази Вечната Истина, която човек, като приеме, той е доволен, и при най-лошите условия може да бъде щастлив.

Щастливият човек, дето другите умират, той живее; дето всички са нещастни, той е щастлив в живота. Той има този велик закон, тази тояжка, която древните алхимици имали. Най-учени хора в Египет или в Асирия, навсякъде всички са се стремели и доднес се стремят – всички искат да бъдат щастливи. Всички хора изучават закона на щастието.

Сега са взели този водител на теософите Кришнамурти, искат да бъде щастлив. Но тъй както искат да намерят щастието, не могат да го намерят. Казват: „Да се освободи човек от ограниченията." Щастието трябва да дойде, първо, да освободи човека. Животът трябва да дойде, първо, да освободи човека. Без живот ние не можем да бъдем свободни. Животът сам по себе си трябва да освободи. Щастието само по себе си трябва да освободи. Когато ние говорим за Бога, за онзи, който е създал света, той иде да освободи света. И като го освободи, всички ще знаят, че светът е свободен. Всички ще познаят неговия закон и ще бъдат щастливи.

„Отче наш"

Първа неделна беседа
25 септември 1932 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1932_09_25 Ново разбиране
утринно слово

НОВО РАЗБИРАНЕ

Размишление.

Всеки човек трябва да се научи да служи на Бога. – Ами ако не може? – Ще прави усилия. Да служи на Бога това е необходимост за човека. Казваш, че си зает с много работи, не можеш да си губиш времето. Ако вършиш своите работи по механически начин, това не е истинска работа, а още повече, не е служене на Бога. – Аз имам да решавам важен семеен въпрос – да подобря отношенията си с жена си. – Това не ме интересува. – Търся път, как да служа на Бога, да съгласувам служенето със своето верую. – Това не ме интересува. Че се спъваш, че има много камъни и кал в твоя път, това са обикновени работи.

Важно е новото в живота. Ако е за любов, всички хора говорят за любовта. Ако е въпрос за истина и правда, всички хора говорят за тях. Мнозина са дохождали при мене и са ми казвали: Кажи ни нещо съществено. – Нищо съществено не мога да ви кажа. Същественото е, когато си в тъмнина, да очакваш изгряването на слънцето и, каквото видиш, да знаеш, че е за добро. Същественото е да дойде храната и да я опиташ. Трябва ли да доказвам, че хлябът е нещо съществено? Безполезни са всякакви думи за него. Като възприемеш хляба в себе си, тогава можеш да говориш за него. В света има души, които говорят на Бога по особен начин. Някои от вас служат на Бога, като онзи млад човек, който иска да се жени. Той има интерес да търси богата жена: да има къща, пари. Момата пък търси учен човек. Вие не знаете, за какво е създаден човекът. Ще ви приведа една мисъл. Когато майката отбива детето си, с това тя не иска да каже, че то не трябва да яде, но по стария начин не може вече да яде. Когато каруцарят сваля някого от каруцата, с това той не иска да му каже, че не трябва да се движи, но да слезе от каруцата. Пътят, по който аз вървя, изключва всички превозни средства.

Казваш, че хората трябва да мислят за тебе. Щом мисля за Бога, аз мисля и за другите, и за себе си. Кажеш ли, че трябва да те обичам, или ти да ме обичаш, това е неразбиране. – Защо? – Защото любовта никога не се изменя. Христос казва: „Нова заповед ви давам." Това не подразбира стара заповед. Християнският свят разбрал ли е Христовите думи? – Нито тези християни, които са на земята, нито онези в другия свят, са ги разбрали. Всеки иска да служи на Бога, въпреки това, всеки служи на себе си. Новото, което може да се проповядва, то е да се обичаме, да вярваме в Бога. Това е учението на Любовта. Като проповядвам това учение, ще дойде някой да

ме пита, какво нещо е любовта. Ще дойде друг да ми иска някаква услуга или пари на заем и, ако не го задоволя, ще каже: Този човек няма никаква любов. Значи, ако му дам нещо, имам любов. Следователно, и гостилничарят, който ви храни и услужва, и той има любов. И вие ще се нахраните и ще платите. Гостилничарят пита: Какво ще извадите от кесията си? И това става по любов.

Казвам: Има неща, които човек лесно може да изгуби; има неща, които никой не може да му отнеме. Например, всеки може да ти вземе парите. И на пеперудата, колкото и да е красиво напъстрена, ако отнемеш праха на крилцата ѝ, нищо няма да остане от нейната красота. Най-малкото докосване до крилцата ѝ е в състояние да отнеме всичкия ѝ прашец. Хората често говорят за любовта. Това не е нищо друго, освен пипане на крилцата ѝ. Любовта не позволява да я пипат. – Защо? – Крилцата ѝ се развалят. Остане ли да опитвате любовта, всичко се свършва с вас. Ако опитвате Божията Любов, и с нея всичко се свършва. Друго нещо иска любовта. Една жена се оплаква, че светът ѝ потъмнял. – Защо? – Мъжът ѝ умрял. Тя го обичала, и сега не може да живее без него. – Каква любов е тази, която се прекъсва? Смъртта не е пречка за любовта. Тя обичала само мъжа си, затова не може да живее. Майката плаче за детето си, че умряло. Какво се постига с плача? – Нищо не се постига. Детето не е умряло; то отишло на училище, да учи. Трябва ли тя с години да плаче за това дете?

Всички хора се нуждаят от ново разбиране. Старото разбиране е на егоизма, а новото разбиране – на чистотата. Хората искат да заемат високи места, да станат божества, всички да се въртят около тях. Това е предвзета идея. Ако си божество, ти трябва да задоволиш всички. И аз, като направя едно добро, от което всички се ползват, казвате: Учителят може да направи всичко. Възможно ли е в една минута да услужа на всички? Някой дойде, иска да ме ангажира за пет минути. Ако всички ми отнемат по пет минути, мога ли да ги задоволя? Преди всичко, не разполагам с толкова време. Това е външната страна. Има начин за посещение: всички да се съберат на едно място и, като едно цяло, да направят своето посещение. Не е ли така с клетките на организма? Те представят едно цяло и заедно се ползват от общото благо, което природата дава.

Сега аз виждам една мъчнотия във вашия живот. – В какво се заключава мъчнотията? – В бързането. Всеки иска по-скоро да постигне желанията си и, ако не успее, страда. Питам: Може ли гъсеницата да се превърне в един ден на пеперуда? За да стане пеперуда, нужен е период от около 45 дни. Като изяде нужното количество листа, гъсеницата сама ще стане пеперуда. Гъсеницата живее в материалния свят, а пеперудата – в Божествения. Много пъти съм ви говорил за Бога, за Божествения свят.

И вие говорите за Бога. В която църква влезете, все за Бога слушате. Според мене, човек трябва да изслуша всички, и след това да служи на Бога. Не става ли същото в училищата? Първо, учителите преподават,учениците слушат; после, учениците говорят, учителите слушат. Соломон казва: „Който мълчи, минава за мъдър." Щом е така, защо учителят се сърди, когато ученикът мълчи? – Защо мълчи ученикът? – Защото знае, че ако проговори, учителят няма да бъде доволен от него. Много естествено, като не знае уроците си, по-добре да мълчи. Учителят минава за учен, защото дава знания на учениците си. И вие, за да преподавате, трябва да учите, да придобивате знания.

Мнозина мислят, че са дошли до края на своето знание и няма какво повече да учат. Много още има да учите. Вие не сте изучавали великия път – пътят на душата. Много неща е знаел човек, но много от тях е забравил. Важно е, какъв е новият път на душата. Този път трябва да намерите и да го изучите. – Аз имам душевни преживявания. – Имаш, но те не са достатъчни. С едно ядене нищо не се постига – много пъти ще ядеш. И с едно преживяване нищо не се постига. Ще работиш, докато постигнеш нещо и задоволиш стремежа на своята душа. Дете си – недоволен си от детинството; станеш голям, възрастен – пак си недоволен; остаряваш – недоволен си; умираш – недоволен си. И на онзи свят човек е недоволен и желае отново да дойде на земята, да се прояви. Значи, човек слиза на земята, качва се горе; пак слиза, пак се качва и т. н. Казват, че човек се преражда много пъти, от които 777 прераждания са епохални. Другите са обикновени. Дали е така, не зная. Аз не съм проверил това. Ако някой от вас е проверил тази истина, нека каже, вярно ли е, или не.

Питам: От ваше гледище, какво постига учителят? Ще кажете, че той преподава, учи хората. Така е, учителят преподава, учениците слушат. Един ден и учениците ще станат учители. Могат ли всички хора да станат учители? Ако това стане, не ще има ученици. – Може ли без ученици? – Не може. – Обаче, човек трябва сам за себе си да бъде ученик и учител. Естественият ред в живота изисква едни да бъдат учители, а други – ученици. Според теософите, човек трябва да стане божество. – Какъв ще бъде животът, ако всички хора станат божества? Нали трябва да има такива, които да се учат от божествата, да ги слушат и да им се подчиняват? Ако всички са божества, те няма какво да правят на земята. То е все едно, да живеят на земята без тяло. Възможно ли е това? Под „божество" аз разбирам разумен човек, който използва правилно и добрите, и лошите условия на живота. Ако става въпрос за божество, както вие го разбирате, и царят минава за божество, но може ли той да използва разумно и добрите, и лошите условия? Днес царят разполага със сила и, ако някой не изпълни царската заповед, наказва се. Силен е царят, но не е

разумен. – Защо? – Защото не може едновременно да бъде и учител, и ученик.

Това, което говоря днес, всичко не е съществено. Аз имам предвид да пресея нещата така, че да отделя триците от брашното. Триците ще останат на ситото, а брашното ще падне долу. Обаче, пресяването не е наука, нито философия. Какво се постига с отделяне на триците от брашното? Според някои учени, триците съдържат повече витамини от брашното. Следователно, хората отделят същественото от несъщественото и се хранят с несъщественото. И за люспите на лука се казва, че съдържат витамини. Въпреки това, домакинята хвърля люспите на лука, а употребява вътрешните листа, в които няма толкова витамини. Каквото правят хората в обикновения си живот, това правят и в духовния живот. Едни от тях говорят за небето, а отричат земния живот; други говорят за земята, а отричат духовния живот. Това значи, да хвърляш едни витамини за сметка на други. Витамини има и в земния, и в духовния живот. И едните, и другите ще използваш разумно. Следователно, ако в даден момент си свързан с духовния свят и се разговаряш с разумните същества от този свят, използвай ги, да придобиеш нещо от тях. Но в това време, не отричай знанието, което си придобил на земята. Тези знания взаимно се допълват. И на земята да си, ще се учиш едновременно и от земята, и от небето.

Вчера дойде при мене един млад българин, с Евангелие в ръка. Той започна да ми говори: От няколко години аз чета само Библията и Евангелието, нищо друго не ме интересува. Каквото сам разбера, това ми е достатъчно. Не искам да слушам тълкуванията на други хора. – Имаш ли някакъв занаят? – Нямам. Аз влязох в един манастир, искам да стана калугер. – Сам ли ще бъдеш? – Не, има още двама: единият е игумен, около 50 годишен човек; другият е калугер, на 26 години. Аз съм най-млад. – Облякоха ли те с калугерско джубе? – Не искам да нося джубе, то е доста компрометирано. – Какво правиш в манастира? – Пращат ме да събирам помощи, но дето отида, всички ме ругаят. Досега съм събрал всичко 750 лева. – Какво ще правиш с тези пари? – Ще ги дам на игумена, той се разправя с тях. – Работата ти не е добра. Така ти ще се научиш да просиш. Всъщност, като човек, ти трябва да се научиш да даваш. Мислиш ли, че като просиш пари от хората, изпълняваш волята на Бога? – Какво да правя тогава? – Ако аз съм на твое място и съм длъжен да събирам с тефтера пари, така ще постъпвам, че хората да не ме ругаят: ще оставя тефтера при тях, и кой колкото иска, да даде. Някой ще запише, че дал известна сума; друг ще даде пари, без да запише името си. Тези пари ще раздавам на бедни вдовици и сирачета. Така ще изпълня Божия закон. С парите, срещу които има подпис, ще изпълня човешкия закон. Важно е да не насилвам

хората – всеки да дава по свобода. После, младият човек ме запита: Какво е твоето мнение за иконите? Изглежда, че нещо го мъчи. Казах му: Има нещо добро и в иконите, но те имат смисъл, ако могат да те повдигнат. Не могат ли да те повдигнат, те не са на мястото си. Според мене, сега е време да мислим за живите икони – за бедните и страдащите – тях да спасяваме. Аз съм намислил да направя една църква с живи икони. Всеки ден ще сменям иконите. Защо ще целувам едно дърво с образа на някой светия? Ако целуваш, по-добре целуни една жива икона, един жив човек. Има икони, които могат да се целуват; има икони, които не могат да се целуват. Целуни страдащия, за да го повдигнеш. Целуни болния, за да го излекуваш.

Сега аз разглеждам въпроса за същественото и несъщественото в живота. Несъществено е онова, което пречи на човека да разбере живата истина. Има неща, от които сте заинтересувани, но с тях не се постига целта на живота. Например, заинтересуван, си от любовта на някой човек и отправяш интереса си към него. Това е разбиране на любовта по буква, а не по дух. Ако постъпваш така, непременно ще сгрешиш. Казваш: Целунах този човек. – Целунал си го от интерес. Той ще търпи ден-два и след това ще те отблъсне. Понеже е богат, много хора го целуват, не само ти. Като разбере заинтересоваността на всички, най-после, той ще ги отблъсне и ще се освободи от тях. Любовта не се крепи от интереси. Ето защо, който иска да работи за Бога, трябва да бъде безкористен, чист.

Мнозина са идвали при мене да искат пари. Ако не искам да дам, трябва да се крия. Докато съм на първо място, много ще ме безпокоят. И красивата мома, като излезе в града, добре облечена и напета, всички момци тръгват след нея. – Как може тя да се освободи от тях? – Като тури тъмен воал на лицето си и се облече с проста, скромна дреха. Всеки търси хубавата книга. Пази я да не се оцапа. Чети тази книга, когато си сам. Щом дойде някой при тебе, затвори книгата и тури вместо нея друга. И при мене идват много, искат да отворя Свещената книга и да им чета. Казвам: Не съм тук. – Как да не си тук, нали те виждаме? – Виждате ме, но аз не съм тук. – Как да си обясним това? – С тялото си съм на земята, а с духа – на слънцето. Щом отида на слънцето, топлината и светлината му се увеличават. Щом се отдалеча от него, топлината и светлината му се намаляват. В първия случай се оплаквате, че е горещо, а във втория – че е студено. Някога влезна във въздуха и веднага се яви вятър. Щом изляза от въздуха, времето утихне. Като дойде бурята, оплаквате се; като дойде зефирът, доволни сте. Някога съм зефир, някога съм буря. Всичко събарям на пътя си. Често казват за мене: Той е много добър човек. – Да, направил съм ти къща. – Лош човек е той. – Къщата ти изгоряла. И в единия и в другия случай, все аз съм причината. Някой умрял, друг се родил, пак аз

съм причината. Главата на някого е пукната, на другиго е здрава – все аз съм причината. Преди вие да ме обвинявате, аз сам ще се обвиня. За всяко нещо, което е ставало и става в света, все аз съм причината.

Ще кажете, че това е иносказателно. Ако е буквално, как ще го разберете? Дали е буквално, или преносно, в него има доза истина. Ако си твърдо вещество, ще ти пукнат главата. Ако си вода, въздух или светлина, нищо не могат да ти направят. Когато пукнат главата на някого, с това искат да кажат, че той е невежа. Следователно, докато си на земята, главата ти не трябва да бъде твърда, но да бъде вода, въздух или светлина. Щом главата ти не е светлина, никой не ти е виновен, че е пукната. Щом не предвиждаш нещата, непременно ще ти се случи нещастие. Научи се да предвиждаш, какво ще ти се случи. – Аз всякога мисля. – Мислиш, но не разрешаваш въпросите. Гледаш човека, но не го разбираш. Страдаш, но не можеш да си помогнеш. Като дойде болестта, не си спокоен. Вие не сте в състояние да издържите на противоречията в живота. Докато сте в сегашното си тяло, непременно ще боледувате. За да се справите с болестите, трябва да преустроите тялото си.

Ново разбиране е нужно на хората. Двама души могат да се обичат, само ако се разбират. Ако дойдат при тях още двама души, няма да се разбират. – Много просто, не можеш едновременно да четеш две книги. Първата книга е ангажирала вече вниманието ти. Всички хора са листа от Свещената книга на живота. Някои от тях са букви на книгата, други са отделни думи, а трети – цели изречения. Ако всеки иска да бъде отделна книга, ще остане завинаги затворена – не ще има, кой да я чете. Има една единствена книга в света, от която всички хора четат: това е книгата на великия живот. Женените четат заедно от тази книга. Някога мъжът отвори една страница, интересна за него, и чете. Друг път жената отвори една страница, интересна за нея. После, разказват, кой какво разбрал. В Библията има интересни и неинтересни страници. Например, страниците на родословието не са толкова интересни, защото не можете да ги разберете.

Т. м.

1. Утринно Слово от Учителя, държано
на 25 септември, 1932 г.
София. – Изгрев.

Начало: 05:00

1932_09_28 Разумните сили
лекция пред общия окултен клас

РАЗУМНИТЕ СИЛИ

Размишление.

Тема за следващия път: „Предназначението на светлината."
Фиг.1
Фигура 1 представя символа на човека в движение. Този символ означава още разпределяне на разумните сили в човека. – Отде започва действието на тези сили? – От точка 1.
При сегашното развитие на хората, всеки има особено разбиране за нещата. Това е частично разбиране. Не може да намерите двама души, които имат еднакво разбиране, еднакво чувстване, еднакъв начин на мислене и прилагане или еднакви движения. Хората се различават коренно едни от други. Ако те мислеха, чувстваха и постъпваха еднакво, в света щеше да съществува голямо еднообразие. Разнообразието между хората се дължи на вътрешното различие в тях. И между животните има голямо разнообразие. В природата е важен първоначалният вътрешен импулс. Някъде този импулс е несъзнателен – това не е важно. Обаче, някъде е съзнателен. Например, когато камъкът пада, това се дължи на известен тласък, макар че той не го съзнава. И водата, като слиза надолу, не съзнава предназначението на това движение, но то се дължи на известен тласък, на известен импулс, даден отнякъде.
Представете си, че започвам да се движа от точка 1, 2, 3 и т.н. (фиг. 1). На какво се дължи това движение? Защо вървя в тази посока, а не в друга? Посоката на дадено движение се определя от нещо, а именно, от това, дали пътят е отворен или не. Движиш се в известна посока, защото пътят е отворен. – Кога е отворен пътят? – Когато имаш обект към който се стремиш. Този обект може да бъде човек или друго нещо което обичаш. Любовта е първият зов, първият импулс, първото освобождаване. Ти се стремиш към известна посока, за да се освободиш от затвора. Отварят вратата и ти казват: Ето, оттук можеш да излезеш. Любовта е единствената врата от която можеш да излезеш от затвора. Тя е единствената сила, която освобождава. Процесът на освобождаването се нарича истина.
И тъй, всяко движение започва от пътя на любовта. Тя се кръстосва с разумността. Пътят от точка 1 – 2 е път на истината. Той е прав и води към свободата. През това време, ти ще измениш материала, който ти е даден да обработваш и ще влезеш в света, но свободен. Да имаш свобода, това значи, да правиш каквото искаш, но разумно. Щом излезеш от затвора, ти си в света на свободата, никой не те пази, но вече сам се грижиш за храна, за подслон, за почивка.
И тъй, това, което става вън от човека, става и вътре в него. Намираш се в

безизходно положение. Казвам: Скоро си излязъл от затвора. Страдаш, мъчиш се, не можеш да си отговориш, защо идат страданията. Казваш: Защо Бог създаде този свят? Защо допусна страданията? Пиленцето, което е още в черупката на яйцето, не е ли без страдания? Въпреки това, то хлопа на черупката и казва на майка си: Освободи ме, искам да живея като тебе! Майка отговаря: Не е време още, почакай малко! – Искам да излеза, да бъда свободно като тебе. То мисли, че щом излезе на бял свят, ще бъде свободно като майка си. Много се лъже то! Щом излезе от черупката, то ще се натъкне на големи противоречия. Колкото едно същество е по-близо до една разумна форма, толкова по-големи ще бъдат противоречията му. Страданията и противоречията на човека са най-големи, защо то е най-разумната форма на земята. Дойде ли човек до ангелския свят, страданията му стават по-големи. Като грешиш на земята, ти изкупваш греховете си. Обаче, сгрешиш ли в ангелския свят, никакво изкупление няма.
Това са разсъждения, подобни на тези, които мъжът прави за любовта на жената и жената – за любовта на мъжа. Мъжът никога не може да разбере любовта на жената и жената никога не може да разбере любовта на мъжа. Жената мисли, че разбира сърцето на мъжа – това е въпрос. И мъжът мисли, че разбира сърцето на жената – и това е въпрос. Колкото могат да разберат външния свят, толкова и те се разбират. Като казвам, че мъжът и жената не се разбират, това не показва някакво невежество. За да разбере жената, мъжът трябва да стане жена. За да разбере мъжа, жената трябва да стане мъж. Казвате: Как е възможно това? И Никодим зададе същия въпрос, когато Христос му каза: „Ако не се родиш изново, не можеш да влезеш в Царството Божие." – Възможно ли е голям човек да влезе в утробата на майка си? Христос го запита: Ти си учител Израилев, и не разбираш ли това? Плътта не може да разбере роденото от Духа.
Пентаграмата (фиг. 1) представя човек с прострени ръце настрана. – Какво показват прострените ръце? – Че човек е в движение. Като ви наблюдавам как правите упражненията, виждам, че не разбирате техния дълбок смисъл. Ако разбирахте смисъла им, никои от вас нямаше да гладува и боледува. Те са само шест упражнения, но всяко от тях има свое предназначение. Както ги правите, малцина от вас се ползват. Всяко движение, което човек прави е резултат на вътрешна разумна сила. С всяко движение на главата, на ръцете и на краката, хората сами се правят щастливи или нещастни. Дали съзнавате това или не, не е важно. Един ден ще го съзнаете. Представи си, че си чирак в една грънчарница. Влизаш в работилницата и започваш да движиш краката си на една и на друга страна. По невнимание докоснеш едно голямо гърне с крака си и го счупиш. Какво ще правиш? Ако си майстор, ще направиш ново гърне, а ти си чирак, сам нищо не можеш да правиш. Господарят ти казва: Ще платиш гърнето! – Случайно го счупих. Не съм ли свободен да се движа

както искам? – Тук не си свободен. Излез на полето и се движи както искаш. Тук има грънци, ще внимаваш при движенията си. Сега, за невниманието ти ще те глобя, ще платиш 500 лв. – Ето едно неразумно движение.
Простираш ръцете си, прегръщаш някого и го целуваш. – Защо правиш това, сам не знаеш. Нито ти му даваш нещо, нито гой ти дава. Това е движение по навик, по традиция. Друг е въпросът, ако прегърнеш една чаша вода и я доближиш до устните си да я целунеш. Водата ти дава нещо, а ти й благодариш. Това движение е на място. Щом изпразня чашата, не я търся. Като ожаднея, пак отивам към чашата и, като видя, че е пълна, пак простирам ръце към нея, прегръщам я и я целувам. Ето едно разумно и смислено движение. Ако вашите мисли, чувства и постъпки не са пълни с нещо, нямат съдържание, мислите ли, че някой ще дойде при вас? За да бъде животът ви красив, поне един пътник трябва да спре при вас. Вие сте дошли на земята да изпълните Божията воля. Щом се подчините на тази воля, ще вървите по пътя на истината.
И тъй, когато се отправиш към истината, трябва да знаеш, защо отиваш там. Отиваш при златаря. – Защо? -Да си купиш, или да си поръчаш един златен предмет. Искаш от него да ти направи пръстен. Трябва да знаеш, какъв да бъде пръстенът, колко широк и дебел. Една мома си поръчва пръстен. Тя дава златото, а златарят прави пръстена. Обаче, той излиза тесен. – Защо? – Златото не е достатъчно. Случва се, че и богат човек носи тесен пръстен. Той има достатъчно злато, но пръстенът му е тесен. Значи, с дебело въже ще извадиш много вода от кладенеца. С тънко въже ще извадиш малко вода. На същото основание казвам: Ако пръстенът на младата булка е дебел и широк, много ще дава; ако пръстенът й е тесен и тънък, малко ще дава. От първата се иска много, а от втората – малко. Всяка разумна дума има цената на златото. Кажеш ли една дума, или обещаеш нещо, трябва да го изпълниш. Природата те държи отговорен. Болен си, молиш се на Бога и оздравяваш. Понеже си обещал да направиш нещо за Господа, като оздравееш, трябва да го изпълниш. Природата те държи отговорен. Бъди готов да направиш поне една жертва за Господа. В Стария завет са жертвали животни, но сега жертвата подразбира друго нещо – ще пожертваш себе си.
И тъй, да се жертваш, това значи, да се движиш в посока на точките 3-4, т.е. в посока на любовта. Можеш да се движиш и в друга посока, но ще измениш хода на своя живот. От точка 1 можеш да отидеш към точките 2 и 5, но отношенията в човека се изменят. При всеки връх ще придобиеш нещо. Не е безразлично, през кой връх ще минеш. Добродетелта, например, е завършен процес, който става в човешките мисли и чувства. Някой се сърди, гневи се. – Защо? – Защото нещата не ставали както трябва. Щом направиш една грешка, ти допускаш вече и втора и трета. За да не става така, дръж първата грешка. Щом я изправиш, другите грешки

се избягват.
Тези дни започна да се строи на Изгрева салон. Наблюдавах как се работи. Двама майстори туряха дюшемето на салона. Понеже е голям, те правеха опити, от коя страна да започнат поставянето на дъските. Започнаха от източната страна – не вървеше, имаше нещо криво. Единият майстор започна от средата – и там не вървеше добре. Какво да правят? Виждам грешката им, но не искам да се меся в тяхната работа. Не е приятно да изправяш чуждите грешки. Това е най-голямото нещастие! Гледах майсторите, но разбрах, че не можаха да си изправят грешката. Казвам: Българска работа! Добре, че майсторите направиха грешка, да вземем пример от тях. Често бащата направи грешка в дюшемето, а майката го изправя. Като гледа, как работи бащата, синът казва: Дай, аз да го направя. Започва да го прави, но не може. Той го прави още по-лошо. Обаче, в края на краищата, нашите майстори изправиха грешката си.
Често слушате синът да казва за баща си: Баща ми не ме е възпитал както трябва. Бащата отговаря: Ожени се, роди деца и ги възпитай по-добре от мене. Синът иска да се жени, но бащата казва: Млад си още, не бързай. – Ти, като се жени, пита ли някого? И аз ще постъпя като тебе. Бащата престава да говори на сина си. Последният се оженва и, за да докаже на баща си, че може да издържа семейството си, заминава със своята възлюбена за Америка. Колкото пари имал, вложил ги в една голяма банка. Не се минало много време, банката фалирала и той изгубил всичко. Сега пише на баща си: Татко, прати ми пари да се върна. Бащата отговаря: Ще останеш там, докато издържиш изпита си. Само така ще научиш урока на послушанието.
Запитали едного: Защо се жениш? – Да не се ли женя? – Не е въпрос да се жениш, или не; важно, е като се жениш, да разбираш отношенията между душите. Може да се ожениш и пак да не си женен. Женитбата е вътрешен процес. Речеш ли да се жениш по външен начин, ще се жениш и ще те разженват. Твоят възлюбен или възлюбена ще види, че умът и сърцето ти са в противоречие. Следователно, ти си раздвоен. Твоята възлюбена е недоволна вече от тебе и започва да мисли за друг някой. При това положение, ти си вече развенчан. Такова е положението ти в невидимия свят, но на земята ти още си окован във вериги, ограничен си. Сега аз говоря безлично, нямам никого предвид. Личният живот се проявява в даден момент, когато се кръстосват два интереса. Ако двама души се настанят на двата края на земята, личният интерес между тях ще изчезне. Какво представя пентаграмата? – Път към истинския живот. Ти се ожениш. Ако искаш да живееш добре с жена си, трябва да знаеш, какъв път да избереш. Тръгваш по пътя на истината, а жена ти – по пътя на любовта; При това положение, между вас не съществува никакво отношение. Друг е въпросът, ако жена ти тръгне по пътя на правдата, а ти – по пътя на истината – ще имате отношение. Жената може да върви по

пътя на любовта, а мъжът – по пътя на доброто. Те са дошли до границата на разумния живот.
Как се молят хората? Ако вдигнеш ръцете си нагоре, лявата означава любовта, а дясната – мъдростта. Така човек може да разреши много въпроси. Колкото и да е културен, той няма да разреши твоите въпроси. Той ще те остави сам да изправиш грешките си, но ще ти покаже, как да ги изправиш. Това значи, да намериш начин, да изправиш кривото дюшеме. Вие постоянно изправяте своите дюшемета, но още не сте ги изправили. – Защо? – Защото се месите в чужди работи. Не вади гвоздеите от чуждото дюшеме, да не се набодеш на тях. Мислиш ли, че можеш да поставиш дюшемето по-добре от майстора? Трябва да имаш точни мерки, за да знаеш, как да го поставиш.
Мнозина ми говорят за любовта, за доброто и за добрия живот. Добър живот за вас е този, при който вие забогатявате, а окръжаващите обедняват. Не е добър живот този, при който вие обеднявате, а окръжаващите забогатяват. Ако взема товара от гърба ви и го сложи в своята празна кола, лошо ли е това? Пущам колата си напред, а вие тичате след нея и си казвате: Отиде богатството ми! Като стигна на определеното място, спирам колата и ви давам багажа. Верни ли са вашите съмнения? – Това са предположения. – Хората ме гледат накриво. – Това е предположение. – Те не искат да ме видят. – И това е предположение. Когато някой не иска да те види, това показва, че той е болен, кракът го боли, не може да се движи и да те срещне.
Всеки от вас трябва да си начертае по един пентаграм, да знае по кой път да върви. Ако правиш лоши движения, ще чупиш грънци, ще ги плащаш. Единственият път, по който можеш да вървиш, е правата линия. Можеш да вървиш надясно и наляво, напред и назад, но ще правиш грешки. Прави упражнения, които да те повдигат. При първото упражнение, от шестте дадени, първо слизаш долу, навеждаш се и казваш: Господи, слязох до дъното на кладенеца. Помогни ми да се издигна и изляза на свобода. Ще слизаш и ще се качваш, ще грешиш и ще изправяш грешките си, но никога не се занимавай с чуждите грешки. – Защо? – Защото те се отпечатват върху съзнанието ги. Можеш да фотографираш всичките глупости и престъпления на хората, но трябва ли да се петниш с тях? Човешкият мозък е подобен на фотография, която отпечатва всички образи. Всичко можеш да отпечатваш на тази фотография, но в края на краищата, ще носиш отговорност. Няма нещо, което не е позволено на човека да прави, но гой не може да се освободи от отговорност. Можеш да правиш и добро, и зло, но ще отговаряш. Това е аксиома. Питаш се: Защо ми дойдоха толкова страдания? – Защото си правил зло на хората. -Как ще се освободя от тях? – Като се върнеш назад и изправиш грешките си. Ще изправяш грешките си, без да се занимаваш с чуждите грешки. Те са нечистота, която като разбъркаш, започва да мирише. Тури запушалка на

нечистотиите и ги остави далеч от себе си. Като отиваш при Бога, не говори за грешките на хората, но питай Го, какво да правиш за да се освободиш от мъчнотиите и противоречията си.
И тъй, правете упражненията съзнателно. Вдигнеш ли ръцете нагоре, това значи, да прилагаш правдата и истината в живота си. Без правда и истина нищо не се постига. Истинският човек съдържа в себе си всички добродетели. Някой художник нарисувал образа на св. Богородица. Това не е образът на св. Богородица, но образът на наша Мара. Друг нарисувал Христа. Това не е Христос, но наш Христо, Стоян или Иван. Никои не може да нарисува Христа. Той съдържа в себе си петте добродетели: любов, мъдрост, истина, правда и добродетел. Това са пет велики свята – пет мощни сили, събрани в една велика, необятна сила. Тя разрешава всички мъчнотии в света. Кажеш ли, че Христос е в тебе, ти трябва да разрешиш всичките си мъчнотии. Ако не можеш да ги разрешиш, Христос не е в тебе. За момент може да е в тебе, но понеже живееш в закона на свободата, направиш една грешка, и Христос те напуща.
Пентаграмата се пише обикновено с върха нагоре. Обърнеш ли я с върха надолу, ти влизаш в ада. В човека адът и раят са едновременно. Ако живееш разумно, ти си в рая; ако живееш неразумно, в ада си – от тебе зависи твоето щастие и нещастие. Човек представя пентаграм. Всички искат да имат по един пентаграм. Женен си – мъжът ти е пентаграм, жена ти – също е пентаграм. Ако не живееш добре с мъжа си или с жена си, ще се разведете. Като наблюдаваш човека, виждаш в него петте добродетели: правата, която води от левия крак към главата е истината; от главата към десния крак е правдата; от десния крак към лявата ръка е любовта; от лявата ръка към дясната е мъдростта, и от дясната ръка към левия крак е добродетелта.
Помнете: Движенията които правите при упражненията, се основават на велик вътрешен закон. Като правите упражненията, умът, сърцето и волята ви трябва да участвуват в тях. Колкото по-съзнателно ги правите, толкова по-оправен е вашият път. Каквото да правите, не можете да се освободите от петоъгълника. Той определя пътя на вашите движения. Един ден ще ви обясня значението на числата от 1 – 5. Всяко число е формула. Ако съчетаете единицата с числата 2, 3, 4 и 5, ще имате различни постижения.
От единицата и тройката се образува числото 13 – фатално. То представя купчина барут. Детето се приближава към барута, да види каква стойност има. Драсне клечка кибрит, и цялата къща отива във въздуха. Значи, числото 13 е динамично, взривно число, както бомбата. Като се изговори това число, трябва да бягаш далеч от него. Като се гневиш, ти си в числото 13. Който не разбира свойствата на това число, вижда разгневен човек и, вместо да се отдалечи, отива при него със запалена клечка кибрит. После се чуди какво е станало, че произлязла експлозия. Вие се смеете, но след

смеха иде плач.
Числото 13 се изявява често в живота на младите. Мома и момък се обичат и се оженват. Момата мисли, че ще бъде щастлива с него, но като се оженят, разочарова се. Иска да се облече хубаво, но той сваля шапката й, новата й рокля и я затваря вкъщи. Тя се сърди, недоволна е от него. Това е ревността – числото 13. Тя мисли, че като се облече хубаво, като нея няма друга. И в духовно отношение е същото. Някой прегърне известно верую, облече се с него и мисли, че е единствен в света. Не, ти ще се облечеш с петте добродетели – с живия петоъгълник.
Като ученици, бъдете готови да изправяте грешките си сами. Обидиш някого. Иди при него да се извиниш. – Не искам. – Щом не искаш доброволно, ще дойдат неорганизираните сили на природата и ще се справят с тебе по закона на петоъгълника, но обърнат с върха надолу. Не чакайте да се приложи Божият закон насила. Казва Христос:
„Раздай богатството си на сиромасите." Това не значи, да тръгнеш от един сиромах на друг да раздаваш. Бъди готов в себе си, всеки момент да даваш, че като изпрати Бог някой беден човек при тебе, да си готов да дадеш. Под „сиромах" разбирам добър и разумен човек. Престъпникът не е сиромах.
Какво разбрахте от днешната лекция? Ще кажете, че това е ваша работа. – Ако свършите тази ваша работа, както ви казвам, добро ви очаква. Ако свършите работата си, както вие разбирате, не ви очаква добро. С други думи казано: Свършете работата си, както Бог изисква.
Казвам: Има един разумен, красив свят. Ако се свържете с него, нова светлина ще блесне във вас.
Казано е в Писанието: „Всички няма да умрем, но ще се изменим."

- Само пътят на вечната светлина води към истината.

2. *Лекция от Учителя, държана на*
28 септември, 1932 г. София. – Изгрев.

1932_09_30 Изворите на живота
лекция пред специалния клас

ИЗВОРИТЕ НА ЖИВОТА

– Само светлият път на мъдростта води към истината.
– В истината е скрит животът.

Чете се темата: „Разлика между мъртви и живи тела“.

Тема за следния път: „Признаците на сития и гладния човек“.

Попитали едного: – Кой е стар човек? – Прегърбеният и побелял човек е стар. – Кой е млад човек? – Изправеният и с черна коса човек е млад. Това са относителни разсъждения. Сега, от вас се иска да изучавате четвъртото измерение в широк смисъл, не както сте го изучавали. Изучавайте също и въпроса за разпадането на телата. Интересно е разпадането, т.е. разделянето на клетката при размножаването. Макар и да се дели, клетката си остава жива. Вие говорите за живота и за смъртта, но повече от религиозно гледище. Важно е да изучавате тези процеси от научно гледище, да дойдете до безсмъртието. Думата „смърт“има широк смисъл. Казвате, че някой умрял. Когато банкерът не ти дава пари на заем, той е умрял за тебе. Ако престанеш да внасяш пари в банката и ти си мъртъв за банкера. Виждате, че един плод паднал на земята и казвате, че е умрял. – Не, той се е посял в земята, жив е, от него ще излезе ново дърво. Когато човек съблече старата си дреха и облече нова, умрял ли е? В този смисъл, смъртта не е нищо друго, освен събличане на старата дреха, т.е. излизане на човека от тялото. Мислете за смъртта и за живота така, че да не се спъвате. Казвате, че някой умрял, защото не диша, не говори. Според мене, това не са признаци на смъртта. И умрелият говори, но по друг начин. Той влиза във вас и там говори. Не може да мислиш за умрелия, ако той не е жив. Всяко нещо, за което мислиш, е живо.

В обясненията, с които съвременната наука си служи, тя дохожда до механическо разбиране. Тя говори за измеренията, но спира до третото измерение. По-горе от третото измерение, тя не допуща никакъв живот. Говори се за четвърто, пето, шесто измерение, но и те не са изучени, както трябва. Сегашните астролози и физиогномисти изнасят нови факти из науката, но и те още не са дошли до дълбокия смисъл на нещата. Казват, че един човек се намира под влиянието на Юпитер, например, друг – под влиянието на Марс, но какво може да излезе от тях, не могат с точност да кажат. Те говорят общо за човека, но това не е достатъчно. Физиогномистът

гледа веждите на човека и казва, че са дебели или тънки, но какво точно означават едните и другите, не обяснява. В общи черти лесно се говори. Но изкуство е да се каже на човека, какво означават неговите вежди.

Като разглеждаме веждите на човека, виждаме, че има дебели и тънки вежди. За човека се казва, че е дебел или слаб. За реката се казва, че е пълноводна или не, че е широка или тясна. Както виждаме, за изясняване на нещата си служим с различни понятия. Който има дебели вежди, мускулната му система е здрава, силна, също и космите му са дебели. Който има тънки вежди и космите му са тънки, и мускулите му са по-слаби. Постъпките на човека са в зависимост от веждите. Много физиогномисти и френолози идват до същата каша, както и в науката. Където има каша, там няма прогрес. Френологът спира вниманието си върху изпъкналите места на черепа, но само те не разрешават въпросите. И дебелината на черепа е от значение при определяне дарбите и способностите на човека. От голямо значение също е устройството на мозъка, дължината на мозъчните нишки. Обаче, за да се дойде до истинското знание по тези въпроси, нужно е не само материален, но и духовен поглед. Ще кажете, че от проявите на човека се съди за неговите дарби и способности. Не са само проявите, които определят човека. Ако от проявите на хората и от резултатите на нещата се съди за културата, тогава и от фабриките, от къщите, от училищата ще съдим за сегашната култура. Може ли от броя на богомолците да се определи религиозността на един народ? Може ли броят на църквите да определя религиозността? Може ли от броя на богомолците да се определя способността и красноречието на проповедника? Ще кажете, че църквата е духовно заведение, а проповедникът – служител на това заведение. И наистина, в ръцете на такъв проповедник, Библията е доходна книга. Тя губи значението си като свещена книга. Външният вид на нещата не определят истинността им. Например, някъде има малко църкви, а хората са религиозни; имат малко училища, а са просветени. Другаде има много училища и хората са също просветени и напреднали. Не всеки учен е истински учен. Има учени, които са като бакалите. Значи, бакалинът, като човек може да учи, но от него учен човек не може да излезе. Всеки човек се учи. Може ли да бъде учен онзи, който реже или изследва жаби? Как е възможно, да разрежеш едно животно и да говориш за функциите на неговите органи, т.е. за живота, който се изявява в него? Ще кажете, че и животните, като човека, имат вътрешни и външни органи, които определят тяхната разумност. Това е предположение. Не съм се разговарял с микробите, не мога да кажа, доколко са разумни те. Не съм се разговарял и с маймуната и за нея не мога да кажа нищо. Като срещна един човек и за него не мога да кажа, дали е добър, или лош. Който гледа материалистически на живота, не може да даде точно определение за него. Изобщо, с думи, животът не

може да се определи. Следователно, това, което не можем да определим, е животът; това, което може да се определи, е проява на живота.

Ето защо, не питайте, що е животът. Обаче, движението, мислите, чувствата и постъпките на човека имат известно отношение към живота, но те сами не са животът. Изучавайте тези отношения. Мнозина се смущават и изпадат в противоречия. Защо се смущават? – От някои установени възгледи за живота. Докато е малко, детето разхождат в количка; като порасне, количката е вече безпредметна. Къде е тука установеното? То има отношение към възрастта. Значи, количката е нужна само до известно време. На същото основание, човек се мени: от малък става голям; от прост става учен; от сиромах – богат. Тук играе роля събуждането на съзнанието. Този процес представя проява на живота. В първо време, детето не съзнава нищо, после, съзнанието му почва да се проявява, а накрая на живота, изгубва съзнанието си. С постепенно пробуждане на съзнанието, усилват се и движенията на човека и накрая също и движението отслабва. С това се обяснява остаряването на човека. Като остарее, той отива в другия свят. Къде? – Ще кажете, че е отишъл при Бога. Значи, като се ражда, човек идва от Бога, а като умира, отива при Бога. Идва от Бога, а е невежа; отива при Бога, но е грешен. Как е възможно, едно същество да иде от Бога, от вечния живот, а да е невежа? Или отива при Бога, а е грешен. Според мене, онзи свят, за който се говори, не изхожда от Бога. Как е възможно, Бог на любовта да ни дава гнили плодове? Под „гнили плодове“разбирам греха. Трябва да бъдеш посредствен човек, за да мислиш, че Бог има отношение към света на греха. Който мисли по този начин, той ще фалира.

Днес хората се делят на материалисти и идеалисти. Според мене, нито едните са на прав път, нито другите. Казват за някого, че бил идеалист. – Как се изявява неговият идеализъм? – Няма отношение към парите, раздава парите си на бедните. – Чии пари раздава? – На баща си. Значи, идеалистът раздава чуждото, а материалистът събира чуждото. В случая и двамата са материалисти. Истинският идеалист не борави с материята. Това значи, той да бъде без мозък, без дробове, без стомах, без ръце, крака, мускули, кости и т.н. Материалистът и идеалистът се опълчили един срещу друг, кой е по-прав. Ще кажете, че реката тече надолу. – Това не е по нейно желание. Като замръзне, накъде ще тече? И човек мисли, защото всички хора мислят. Ти желаеш нещо, защото и другите желаят; грешиш, защото и другите грешат; добър си, защото и другите са добри.

Веднъж дойде при мене един външен човек, който ми каза: Ти поне имаш ученици, на които можеш да разчиташ. – Аз разчитам на човека толкова, колкото и на мечката; и обратно: на мечката разчитам, колкото и на

човека. Ако разчиташ на себе си, ще разчиташ и на другите; не разчиташ ли на себе си, на никого не можеш да разчиташ. Някой разчита на себе си повече, отколкото на другите. Има студенти, които разчитат на професора си, да им пише добра бележка, а те нищо не учат. Да разчиташ на себе си, това значи, да си свободен от всякакво противоречие. Работа се иска от всички! Кой не работи? Няма същество на земята, което да не работи. Като яде, човек пак работи. Значи и храненето, като процес, означава работа. В този смисъл и ангелите работят. Иначе, те нямаше да имат енергия. Това са странични въпроси. Важен въпрос е да знаеш, кой човек е учен и кой не е учен. Гледаш едного, изкривил главата си надясно. Ако искате да знаете, коя е причината за това, питам: Защо корабът се наклонява повече към дясната страна? – Не е добре натоварен. Ако искате да го изправите, преместете част от товара на другата страна, да го уравновесите. Така, както се развиват, хората постепенно се поляризират. Старият не мисли право, но и младият не мисли по-добре. Старият не мисли за Бога, но за живота си – кой ще се грижи за него. Той казва, че остарял от жена си, от децата си, от внуците си. Той си въобразява, че има много опитности. – Какви опитности има? – Живял 120 години, по три пъти на ден ял, но никаква работа не свършил. Най-после съжалява, че не разбрал живота. Какво правят хората? – Сдружават се, с цел да научат по-добре живота. В това съдружие влизат хора с образование и други, без образование. – Каква е разликата между едните и другите? – И едните, и другите не говорят истината. Обаче, онези с образование изопачават истината повече от тези, които нямат образование. Сегашните хора са дошли до положение да мислят само за себе се. Който мисли за себе си, умира по-скоро от този който не мисли за себе си.

Аз познавам един от учениците, който много мисли за себе си. По цели нощи не спи от мисъл за себе си. Слагам на гърба му една раница от 10 кг, той пъшка, не може да я носи, иска някой да му помогне. Въпреки това и вечер спи с раницата си. Без раница засега не може. Ще кажете, че отричам живота. Не, аз отричам вашите заблуждения. Вие не сте влезли още в живота, не знаете, какво представя той. Сегашната култура не представя живота. Едно нещо ще знаете: Животът по никой начин не може да се определи – колкото и да искате, не може да го определите. Ще кажете, че животът носи страдания. Това е крив възглед. И източната философия поддържа същия възглед. Да се мисли така, то е все едно, да пиеш вода с различни примеси и да казваш, че това е вода. Не, тази вода е загубила естествените си свойства. Каквито вещества да турите във водата, тази вода не може да се сравни с естествената. Пиете ли нечиста вода, винаги ще бъдете разочаровани. Какъв е цярът на това? – Такава вода трябва да се пречисти. Ако ножът е остър, трябва ли да се реше с него човешка глава? Ако чукът е тежък, трябва ли да се пука с него човешка

глава? След всичко това, искате да осигурите живота си. – Ако досега не сте се осигурили, никога няма да осигурите живота си. Никога не внасяй в ума си мисълта, че не си осигурен. Ти си осигурен, но мислиш втори път да се осигуриш. Осигурен си за 10 000 лв., а искаш още да се осигуриш. След 20 години ще умреш и други ще използват твоята застраховка. Какво разбирате под думата „сигурност“? Важно е да имаш някаква работа. Тя е вашата законна осигуровка. И като работите, да дойдете до познаването на живота. Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът“. А ти казваш: Знаеш ли, кой съм аз? – Ами ти знаеш ли, кой съм аз?

Един полковник отишъл в агенция „Сингер“в Русе, където работил един от нашите братя. Полковникът поискал нещо и за да си даде по-голяма важност, казал: Ти знаеш ли, кой съм аз? – Аз съм полковник Д... – Ами ти знаеш ли, кой съм аз? – Ефрейтор С... И двамата се засмели. Някога ефрейторът е по-умен от полковника, а някога, обратно, полковникът е по-умен. Това не е за критика, аз правя разбор на нещата.

Казваш: Аз, човекът, имам право да мисля свободно. – За какво да мислиш? Ти, разумният човек, нямаш право да спъваш живота, който произтича от Бога. Ти, разумният човек, нямаш право да затваряш крана на живота и да го отваряш, когато пожелаеш, както кръчмарят със своите бъчви. Питам ви: Продавате ли живота? Щом повярваш, че някой те обича, ти продаваш живота. Казваш ли на някого, че трябва да плати за чашата вино, ти си вече кръчмар. Животът, който се продава, не е истински. Това, което не се продава, е живот. Същото се отнася до любовта. Това, което не се казва за любовта, е истинска любов. Знай, че ти още не си проявил любовта. И аз досега не съм разбрал, защо ме обичат хората. Казвате, че съм добър човек. Не забранявам да ме обичат, както и на мене не могат да забранят да обичам. Следователно, мога да обичам, когото искам и както искам. Мога да живея, както искам. Животът и любовта не търпят никакъв закон. Те са като водата. Тя носи всичката кал, но един ден калта ще се утаи. Ти можеш да внесеш жлъч, смърт в живота си, но един ден животът ще се освободи от нея. Някога ти несъзнателно се цапаш; някога за дребни работи се докачаш. Що е „докачение“? – Значи, да се качиш на гърба на баща си. Защото бащата никога не се докачва. Мислете върху докачението. Кажете ми, какво трябва да правите сега? Ученикът ще каже, че трябва да учи, музикантът – да свири, певецът – да пее. Ако и аз уча, пея, свиря, като вас, какво ще спечеля? При всичко това, хората пак страдат и умират. Изкуство е, да пееш, без да страдаш; да пишеш любовни писма, без да се разочароваш; да търгуваш, без да губиш; да спиш, без да се оплакваш, че те боли нещо. Докато е на земята, човек се ползва от капиталите на три важни инсталации: мозъчна, белодробна и стомашна. Човек е представител на тези инсталации, те го кредитират.

Някой мисли повече за ядене и пиене, затова той препоръчва своята стомашна система. Друг препоръчва своята мозъчна система, затова той повече мисли. Три главни фирми услужват на човека, но животът не е нито в мозъка, нито в дробовете, нито в стомаха. Животът се проявява и чрез тях, но временно. Животът се проявява чрез много фирми, но важно е да се намери онази фирма, чрез която всякога се проявява. Казваш: Загазих нещо. – Който има живот в себе си, никога не загазва, никога не заболява, никога не умира. Който има живот в себе си, грях не прави. Той не се натъква на противоречия. Той се е домогнал до изворите на живота. Кои са изворите на живота, това оставям на вас, да мислите и сами да си отговорите.

2. Лекция от Учителя, държана
на 30 септември, 1932 г.
София – Изгрев.
Начало: 05:00

1932_10_02 Правила за живота
утринно слово

ПРАВИЛА ЗА ЖИВОТА

Размишление.

Изпълнявайте наряда по дух, а не по форма. Всяко нещо, което се изпълнява по дух, допринася полза на човека. Светлината е полезна на човека дотолкова, доколкото му посочва пътя. Правият път е пътят на светлината. Ще ходиш в този път по дух, ще живееш по дух и ще постъпваш по дух. Ако живееш по форма, т. е. по буква, ти сам се спъваш. Формите са външната страна на физическия живот. Едно физическо желание в човека е да яде. Това желание е на място. Не е важно само да задоволиш стомаха си, но храната трябва така да се асимилира, че да внесе нещо в организма. Ако нищо не му се предаде, храната е безполезна. Същото се отнася и до молитвата. Ако молитвата не внесе нещо в душата на човека, тя е безпредметна.

Казваш: Каквото съм научил, това е достатъчно; повече няма какво да уча. – Това е механическо разбиране. Това е застой. Както не може с едно ядене, така не може и с малко знание. Всеки ден ще ядеш, и всеки ден ще прибавяш по нещо към знанието си. Докато си на земята, не можеш да кажеш, че всичко знаеш. Придобиването на знанието е непрекъснат процес. И хората са деца – глупави и умни. Глупавите деца мислят, че много знаят; умните деца мислят, че има много да учат. Който мисли, че много знае, той се представя за силен. – Колко силен е той? Ако го натоварят с нещо, той може да носи най-много 50-60 кг. на гърба си. Цяла планина може ли да носи? Имаш знания, а не можеш да наредиш живота си; имаш знания, а не можеш да се въздържаш. Какво знание е това? Ако те смущават най-малките неща, учен човек ли си ти? Смущението е външен процес. То е резултат на чуждо съзнание, което се намества в човека. Това чуждо съзнание наричат дявол. Той си мисли, че може да бъде като Бога и със своето голямо мнение за себе си, влиза в хората и ги отклонява от правия път. Няма място в човека, дето чуждото съзнание да не може да проникне. То управлява човека: кара го да се моли, да работи повече, отколкото трябва; да учи, да чете, да копае и т. н. Някога става точно обратно. То казва на човека: Няма защо да се молиш, няма защо да учиш, да четеш, да работиш. Ти си създаден да управляваш и да заповядваш, не може други да ти заповядват. Така, именно, човек започва да се колебае, да се раздвоява, докато дойде в състояние, сам себе си да не познава. Павел казва: „Въоръжете се с търпение, докато дойде във вас Христос, т. е. любовта.“ Тя ще ви покаже вашия истински вътрешен образ. Казано е: „Да се не смущава сърцето ви.“ Въпреки това, хората се

смущават. Те се страхуват от дявола, т. е. от злото и го търсят в този-онзи човек. Дяволът няма физически образ. Искаш да станеш богат. – Защо? – Дяволът в тебе те подтиква да станеш богат. Той ти нашепва: Виж, как живеят другите хора! Всички живеят в охолство, а ти работиш по цели дни и едва изкарваш прехраната си. Ти се поддаваш на това внушение и си казваш: Наистина, животът ми не е уреден, трудно изкарвам прехраната си. Ще търся начин да забогатея. Какво виждате в живота? – Навсякъде неуредици. Няма богат човек в света, на когото животът да е уреден, както той желае. – Защо? – Защото истинското богатство е в добродетелите, а не в парите. Да бъдеш добродетелен, мъдър и истинолюбив, това значи да имаш богатство, което никой не може да ти го отнеме.
Съвременните хора, от сутрин до вечер, живеят в смущения и безпокойство. Ако си домакиня, смущаваш се, че не си приготвила зимнина, че нямаш въглища и дърва за зимата, че дрехите и обувките на децата са стари и скъсани. Ако си чиновник, смущаваш се, че заплатата ти е малка и не можеш да изхраниш семейството си. Ако си търговец, смущаваш се, че търговията ти не върви добре. Може да се напише цял поменик от човешки смущения. Живееш 50-60 години на земята и преждевременно остаряваш, прегърбваш се и заприличваш на стар дядо. Носиш на гърба си голям багаж, като някой битпазарджия, но никой не купува стоката ти. Най-после дойде смъртта и тя купува всичката ти стока. Тя съблича старата ти дреха и те изпраща на онзи свят, там да видиш, колко си бил умен.
Като наблюдавам хората, виждам, колко са оригинални. Като не разбират същината на нещата, те им дават криви, своеобразни тълкувания. Майката се кара на детето и то плаче. Тя си казва: Плаче детето, значи, има възможност да се поправи. – Не, детето плаче, защото не е взело повече орехи. То плаче и си мисли, как може втори път да направи по-голяма пакост. Същото мисли и възрастният. Той плаче, но не мисли, как да изправи грешката си, а каква по-голяма пакост да направи. Колко пъти децата бъркат в коша с орехите без позволение! Грехът не е в това, но те взимат орехи без любов. Всяко нещо, направено без любов, е престъпление. Ако търсите причината за престъпленията, ще я намерите в безлюбието, в скритото желание. Който обича, всякога дава; който не обича, взима. По това ще познаете, кой ви обича, и кой не ви обича.
Преди години, като правех своите научни изследвания, дойдох до следното заключение: Който дава, любовта действа в него; който само взима, безлюбието действа в него. Когато ти дават, радваш се; когато ти взимат, скърбиш. Божията Любов се изявява в това, че постоянно дава. Тогава казваме, че любовта се втича в човека. Когато любовта изтича, животът се обезсмисля. Докато животът на Бога се влива в нас, ние живеем и се радваме. Обикновено, майката страда, че детето ѝ умряло. Тя се чуди, как детето ѝ, толкова здраво, да умре! Когато родителите грешат, децата не

могат да живеят дълго време. Детето е богатството на родителите. Щом един от тях греши, то заминава за другия свят. Значи, като греши, човек може да заболее. Като греши, той може и да осиромашее. Казваш: Не искам да бъда богат. – Това е друг въпрос. Обаче, ако вземат богатството ти насила, има причина за това.
Ново разбиране е нужно на хората. И тогава, като имаш желание да растеш, ще разбереш закона за растенето. Искаш да обичаш, ще разбереш закона за обичта. Да обичаш и да те обичат – в това е смисълът на живота. Кой да те обича? – Бог да те обича и ти да Го обичаш. След това иде вторият закон: Да обичаш ближния си и ближният да те обича. И най-после, да обичаш себе си. Кой е твоят ближен? – Твоят син, твоят брат или твоят приятел. На физическия свят, всеки, който може да ти направи услуга, той е твой ближен. Или на всеки, на когото можеш да услужиш, ти си негов ближен. За да не изгубиш любовта си, да не се отклонява съзнанието ти от Бога, бъди далеч от света. Оплетеш ли се в света, от сутрин до вечер ти ще мислиш за неща, които смущават духа ти. Например, ти мислиш, какво ще бъде утре времето. То може да се развали, да има буря, гръмотевици, земетресения. Тези мисли смущават твоя дух. Какво ще придобиеш от тези смущения? По негативен път, ти искаш да се измени Божествения ред на нещата. Молиш се: Господи, дай ни хубаво време, да изора нивата си. Ти искаш да заповядваш на Господа, а някой друг в това време се моли за дъжд. Единият иска хубаво, слънчево време, а другият иска дъжд. Какъв ще бъде отговорът на техните молитви? – Половин час ще вали дъжд за единия и половин час ще грее слънцето за другия. Ти имаш право само на половин час време от деня. Колко време ти трябва, за да се нахраниш? – Половин час. Аз наричам яденето мярка на работата. За половин час можеш спокойно да свършиш работата си. Докато се храниш, ти искаш да бъде времето хубаво. Щом се нахраниш, казваш: Сега вече, времето може да бъде, каквото иска. Аз не искам, заради мене, целия ден времето да бъде хубаво.
И тъй, няма по-хубаво нещо от работата. Ще работиш с вяра, и ще успееш. Аз не говоря за онази натрапена вяра, която дотяга. Тръгнеш с някой другар. Той е замислен, а ти го дърпаш и му говориш; дърпаш го да те слуша. Той те отблъсне и казва: Стой настрана, дотегна ми. Искаш да му кажеш нещо, отиваш до ухото му и му шепнеш. Това му е неприятно. Кажи му отдалеч, той ще те чуе и разбере. Нека у вас се създаде навик, да бъдете внимателни и да не се натрапвате на другите. Дойде някой при мене и почва да ми разказва своята история, която според него е много интересна. Бил търговец, забогатял и след време изгубил всичко. Дойде друг път и пак ми разправя същата история. Трети път пак чувам същата история. Аз го наричам „обран поп“. Защо го наричам така? – Защото един поп, като вършел службата си, спечелил много пари, но го обрали. Той взел поука от това, и втори път не допуснал да го оберат. Обикновено,

хората изпадат в смешно положение. Като деца, те са недоволни от положението си. Като възрастни, също са недоволни. Като стари, пак са недоволни. Слушате дядото, цял ден мърмори: жената била непризнателна, синовете и дъщерите – също. Той е недоволен от всички. Кое е отличителното качество на стария? – Той мисли само за ядене. За какво мисли младият? – За работа. Обаче, има едно състояние, през което всеки човек минава – то е смъртта. Тогава човек не може нито да работи като млад, нито да яде като стар.

Освободете се от старите навици, които ви спъват. Някой ме пита как да обича. Казвам: Ако ти досега не си научил да обичаш, никога няма да се научиш. Другояче казано: Ако досега не си научил как да ядеш, никога няма да се научиш. Кой научи пиленцето да яде? – То носи това изкуство в себе си. Следователно, има неща, които ние знаем от рождение, те са вложени в нас. Тогава не питай за онова, което знаеш. Ако си го забравил, направи справка, да го възстановиш. Това можеш сам да провериш в съзнанието си. Достатъчно е да се съсредоточиш, за да стане вътрешно пречистване в съзнанието ти. Всички, които са тръгнали в правия път, се нуждаят от такова пречистване. Бог изисква от всички да работим, да дадем добър пример на другите. Ако си художник, ще нарисуваш една хубава картина и ще я изложиш, да видиш, дали хората ще я харесат. Няма какво да им се говори. Те сами ще я оценят. Добре сготвеното ядене не се нуждае от похвали. Сготви, сипи яденето в чинията, и остави други да го опитат. Ако кажат, че е хубаво, наистина е добре сготвено. Ако не го одобрят, значи не е сготвено добре. Обаче, ако яденето за мене е хубаво, не значи, че и за другите е хубаво.

Ще ви дам едно правило за живота, което трябва всякога да спазвате. То е следното: Не говорете много. Някои от вас говорят много – това е една слабост. Други говорят малко – това е друга слабост. Човек трябва да говори умерено. Ако говориш пред публика, ще вземеш най-много пет минути. Само така ще станете духовни хора. Под „пет минути“ разбирам пет минути върху известен въпрос. След това ще промениш темата и ще говориш още пет минути върху друг въпрос. Не занимавай хората с едно и също нещо. Еднообразието действа убийствено. Божествените работи се свършват за пет минути, а човешките – за повече време. Имаш нужда от хиляда лева. Отиваш при един свой приятел и му казваш: Приятелю, моля те, да ми дадеш 1,000 лева на заем. Ако свършиш разговора си в пет минути, той ще ти услужи. Ако му говориш десет минути, той няма да ти услужи. – Защо? – Защото го занимаваш с човешки работи. На Божественото никой не се противопоставя. Кой извор е отказвал да ти даде от своята вода? Обаче, кладенецът някога може да ти откаже. – Защо? – Отиваш при него, нямаш въже, нямаш кофа, не можеш да си извадиш вода. Значи, изворът, като Божествен, всякога дава. Кладенецът, направен от човека, някога дава, а някога не дава. При това, изворът дава, колкото

трябва. Това е правият път на действие. Кладенецът е като хората. Той казва: Готов съм да ти дам вода колкото искаш, но условията са неблагоприятни – въже няма, кофа няма. Така казват и хората. Като объркат работите си, те казват: Светът е лош, животът е тежък. Жената мете къщата си, вдигне прах и казва: Къщата е лоша, много прах събира. – Не е лоша къщата, но ти не знаеш, как да метеш. Съвременните хора сами вдигат прах, а търсят причината вън.

В любовта, като проява на живота, трябва да се спазва следното: да се дава навреме и да се възприема навреме. Значи, първо ти ще слушаш Бога като любов; после, ти ще говориш на Бога. Той не обича да Му се говори много. Казано е: „Не бивайте многословни в молитвата си.“ Не мисли, че с многото говорене ще постигнеш нещо. Достатъчно е да говориш пет минути. Ако си гладен, кажи: Гладен съм, Господи! Щом кажеш така, хлябът ще дойде. Ако започнеш да плачеш, да разказваш за жена си и децата си, че са гладни, че нямате хляб, никой няма да те чуе. Това е повторение на една и съща песен, в която няма никаква музикалност. – С глада си ли трябва да занимаваме Господа? – По-добре ли правите като Го занимавате с греховете си? Важно е, като говорите с Него, да не Му отнемате повече от пет минути. Днес има около петстотин милиона християни в света. Ако всеки отнеме по пет минути на Господа, колко време трябва да им даде Той? Бог има много служители – напреднали същества, които изпълняват Неговата работа. Затова се казва, че Бог изслушва едновременно и на всички отговаря изведнъж. Казваш: Ако се моля сам, Бог по-бързо ми отговаря. – Зависи, каква е молитвата ти. Някога Бог отговаря по-бързо на общата молитва на хората.

Като ученици, вие трябва да бъдете досетливи и да живеете в чистота. Това значи: като отиваш при своя приятел, иди с най-хубавата си мисъл и най-хубавото си чувство. Като отиваш при Бога, иди с най-хубавото си разположение на душата. Ти отиваш Там да придобиеш нещо и после да свършиш известна работа. – Кален съм, грешен съм. – Ти не си образувал калта. Вървиш по калния път, естествено, ще се окаляш. Калта е от дявола, но щом попаднеш в този път, длъжен си да го изчистиш. Ако не искаше да се каляш, не трябваше да излизаш този ден от къщи. Колко неща има в живота, които отегчават човека! Колко петна имаш на дрехата си, които непременно трябва да се изчистят. Някои петна лесно се изчистват, а други – мъчно. Мнозина мъчно разбират нещата, защото в съзнанието им едновременно изпъкват две неща. Например, говоря на едного за Божията Любов. Той ме слуша, но мисли за своята любов, решил е да се жени. Грешката е в мене. Докато момата и момъкът мислят за женитба и удоволствия в живота, аз не трябва да им говоря за Божественото. То отпосле ще дойде. Гладният първо трябва да се нахрани. После ще му говориш за Господа. Запазете същото правило за себе си. Внимавайте да не бъдете тягостни на себе си.

Научете се, тази година да говорите малко, по пет минути. Каквото кажеш за пет минути, да струва брилянти. Ще говориш пет минути и през това време аз ще броя, колко злато струва. Така трябва да се оценяват изказаните думи за пет минути. Ако през време на говоренето се брояха каравелчета, стойността на изказаните думи нищо не би стрували. Аз ще бъда по-доволен, ако ми говориш пет минути, оценени в златни монети, отколкото пет часа, оценени в каравелчета. Следователно, кажи няколко ценни мисли, от които да са доволни всички. Духовният живот е ценен в мислите, в истините, които изнасящ, а не в многото говорене. Казваш: Трябва да се обичаме! – Това са каравелчета. Това е човекът, който иска да вземе нещо. Който не говори за любовта между хората, а я прилага, той не иска да взима, но казва: Аз трябва да давам. Значи, който дава любов, никога не говори за нея. Който взема любов, постоянно говори за нея. Всъщност, и той не трябва да говори за любовта. Той има право да говори за любовта, само когато получи нещо от нея. Преди да е получил нещо, той трябва да мълчи. – Защо? – Защото Бог е Любов. Аз не мога да заставя любовта да се изяви към този или онзи. И мене никой не може да ме застави да изявя любовта си към даден човек. Въпреки това хората се налагат един на друг. Казвате: Ти трябва да обичаш този или онзи. – Имаш право да обичаш онзи, който ти е направил някаква услуга или някакво добро. Има хора, на които давам много и зная защо давам. На някои пък нищо не давам. Как ще обичам младата мома, която има всичко? На нея мога само да се радвам. Богатият ме пита: Обичаш ли ме? – Раздай богатството си!

Има една философия в живота, според която човек може да постигне желанията си, да се развива, сам да е доволен от себе си. Само така той ще следва пътя на своето вътрешно разбиране. Това се постига чрез съзнателна работа върху себе си. Следователно, ще говориш само пет минути. Всеки, който говори много, аз го изпращам с празна торба. Дойде при мене една циганка с пълна торба. Тя ме пита: Ще ми дадеш ли нещо? – Нищо няма да ти дам, торбата ти е пълна догоре. Ако извадиш нещо от нея, ще ти дам цял хляб. Не можеш да говориш много и да получиш нещо. Малко ще говориш, само пет минути.

Казано е в Писанието: „Като отиваш при Господа, ще носиш празна торба." Следователно, ако торбата ти е пълна, ще я изпразниш. – Ще осиромашея. – Значи, ти си богат човек. Защо просиш тогава? Щом просиш, трябва да изсипеш богатството от торбата. И тогава, като носиш празна торба, ще получиш нещо. Ако богатият търговец фалира и стане виден астроном, обеднял ли е той? Ако фалира като търговец и стане министър председател, обеднял ли е той? Трябва да обеднееш в едно отношение, за да минеш в друго по-добро. Ще смениш богатството със сиромашията. Иначе, не можеш да станеш нито учен, нито министър председател. В този смисъл, каквито процеси стават във вас, да ви радват.

Ако минаваш от едно състояние в друго радвай се, защото това, което получаваш, е по-хубаво от онова, което си имал. Ти не знаеш, какво е определил Бог за тебе. От Божествено гледище, радвай се на всичко.
Първото правило: Говорете малко, но разумно.
Благодарете от дълбочината на душата си за всичко, което ви се случва.
Взимайте участие в общата благодарност към Бога.
Не задържайте дълго време един човешки недъг в ума си. Дръжте в ума си добродетелите на хората. Само така можете да се чистите вътрешно.
Благодарете, че сте станали, че дишате въздуха. Благодарете за всички мисли, за всички чувства, които ви посещават. Всяка вечер, преди да си легнете, отделете пет минути от времето си, да благодарите на Бога за всичко, което ви е дал. Като си легнеш да почиваш, ти ще отидеш в другия свят, ще се разходиш, и сутринта ще се върнеш отново на земята. Ще бъдеш радостен и весел и готов за нова работа. На онзи свят се отива със специално такси. Тази сутрин вие дойдохте тук без такси. С такси иде само човекът на любовта, а не онзи, който иде със своята кал. Човекът на любовта иде точно навреме. Щом тръгваш и се колебаеш, да отидеш, или не, ти не си господар на положението, ти идеш с чуждо такси. Аз искам всеки да дохожда със своето такси.
Казвате: Нищо не разбрахме от това, което ни говорихте. – Радвам се, че нищо не сте разбрали. Давам на някого пари назаем. Той казва: Разбрах, много ти благодаря. Аз ще ги платя. – Когато ги плати, тогава пък аз ще разбера. Когато някой казва, че ще ми плати, той има предвид бъдещето. Той и на смъртта казва: Ще ме почакаш няколко минути, да си платя дълга. Ако не каже така на смъртта, той не е разбрал закона. Следователно, ако дойде нещастието или страданието при тебе, кажи: Дай ми пет минути на разположение, да си свърша работата. Обиди те някой, кажи: Дай ми пет минути, да си свърша работата. Кажи същото и на кредитора. Петте минути ще употребиш за молитва, да благодариш на Бога, че ти изпратил изпитанието. Законът е такъв. Първо ще вземеш, после ще плащаш. След това, пак ще вземеш и т. н. Значи, всяко нещо трябва да се направи на времето си. Ще бъдеш ту длъжник, ту кредитор. Като се помолиш пет минути, или ще даваш, или ще взимаш. Ще имаш две кесии: едната в левия джоб, другата – в десния. От лявата ще даваш, в дясната ще туряш. Който има да ти дава, например, хиляда лева, а не иска да ти ги даде, ти ще му дадеш. Ще бръкнеш в левия джоб и ще му дадеш. Това е новото правило.

Т. м.

2. Утринно Слово от Учителя, държано
на 2 октомври, 1932 г. София. – Изгрев.

1932_10_02 Намерената овца
неделна беседа

НАМЕРЕНАТА ОВЦА

„Отче наш“

Ще прочета петнайсета глава от евангелието на Лука. Туй, което ще говоря, ще го означа тъй: намерената овца. Има известни положения в живота, които трябва да станат ясни на всеки разумен човек. Знанието, което иде сега, е за разумните. Знанието върви по две посоки: по-нисшите животни се раждат със своето знание и човек се ражда със своето знание, човек придобива част от знанието си. Това знание, с което ние се раждаме, то е придобито, ние го носим. Но туй, което сега придобиваме, с това се отличава човек. Той се отличава с придобитото знание, не с общото знание, не с донесеното, защото животните в туй отношение еднакво са завършили своето образование някъде. Но човек ги е надминал. Човек е следвал в същото училище, при същите професори, обаче какви са били причините, че ги надминал, а те останали назад. Те прогресирали, дошли до една фаза на знание, която те сега придобиват.

Сега някои от вас се интересуват от моята беседа или от лекция, или реферат, може да го кръстите както искате. Някои от вас не се интересувате. Защо, аз зная причините. Онези, които се интересувате, има защо да се интересувате, разбирате. Ако аз съм богат човек, вие се интересувате, вземате нещо. Ако сте търговец, се интересувате. Обаче онези, които не можете да вземете никакви облаги, никак не се интересувате. Не, аз ви казвам, има ред положения, дето всичките хора трябва да се интересуват. Ти не може да не се интересуваш от въздуха. Няма някой, който да не се интересува. И най-малките, и най-големите животни, всичките на земята се интересуват. Когато той говори, всички го слушат. Той има общ достъп, влиза-излиза навън, ходи навсякъде, нищо не разваля. Някой път блъсне ти шапката, търколи я, събори това-онова, но прощаваме за всичките волности, които може да направи. Някой път някоя дама или някой кавалер, хубаво вчесан, разбърка косата, но прости – няма какво да се прави. Прави някои неща несъобразни, но благата, които прави, надвишават размърдването на косите.

Но истината, която ще ви кажа, вие имате отношение, вие не може да я игнорирате. Ще кажете: „Те са празни работи. Това са обикновени думи.“ А само в празното място може да живее човек, а не в пълното. Казва: „Тя е празна работа.“ В празната работа има живот, в пълната няма живот. Христос казва, че на небето за един грешник се радват повече, а не за 99

праведни – те не ги интересуват. В небето се интересуват за един невежа повече, отколкото за хиляди учени хора, които имат дипломи. Вие се интересувате от един човек, искате да му помогнете, има вашето съчувствие, готови сте да му помогнете. На някой човек, по-силен, минавате, заминавате, не обръщате внимание. Защо такова ухажване в дома? Всичките услуги сте готови да направите в дома – той е болен човек. А на онзи здравия човек, свършил четири факултета, никакво внимание не указвате. Как ще обясните? Туй е един факт. За да се обърне внимание на един учен философ, той трябва да даде нещо от себе си. Никога хората не могат да обърнат внимание, докато не дадеш нещо от себе си. Ние обръщаме внимание на човека по единствената причина, че той даде нещо от себе си. Ние обръщаме внимание на светлината по единствената причина, че тя дава нещо от себе си. Ние обръщаме внимание на живота, че той дава нещо от себе си. Ние обръщаме внимание на любовта по единствената причина, че тя дава нещо от себе си. Ние обръщаме внимание на истината по единствената причина, че тя дава нещо от себе си. Любовта дава живот, истината дава свобода. Ние обръщаме внимание на мъдростта, понеже тя дава знание. И светлината дава нещо от себе си.

По някой път разглеждам хората и ми е чудно колко са те, как да ги нарека... Не се чудя на характера им. Психологически аз го обяснявам за себе си, но аз ще ви приведа един факт. Вземете един млад момък, срещне една млада мома. Аз вземам примера в най-хубав смисъл, за да изясня истината в най-голямото противоречие. Най-първо, той показва, че има най-голямото уважение, почит, че без нея не може да живее, пише ѝ такива хубави писма. Нарича я божество, с благоволение, като я види, възхищава се, поет става – какво не става, гений става. Обаче един ден тази мома му покаже, че тя го обича. Оттам насетне той казва: „Баща си няма да слушаш, майка си няма да слушаш, каквото ти кажа, ти мен ще слушаш. Горко ти, ако погледнеш другите – ще те пребия.“ Нито живот ѝ е дал, нито ум, нито косъм не е турил – той е господар, да го слуша. Казва: „Ако не слушаш, ще те убия!“ На какво основание? Изяснете ми този факт. Станал едно божество, което иска повече, отколкото Господ иска. Питам, сега с такива разбирания каква култура може да имаме и какъв морал може да имаме, и какво семейство може да имаме, какви деца, какви дъщери може да имаме в един свят с такива разбирания. Този момък ще стане баща, ще се народят като него деца, че ще прокопса.

Сега, когато аз говоря за свободата, вие нямате право да искате от един човек това, нищо не сте му дали. Казвате: „Трябва да ме обичаш!“ На какво основание трябва да се обичаме? „Ама ти каза, че трябва да се обичаме.“ Да, казвам, ако дам нещо, ще ме обичате; ако нищо не дам, не ще ме обичате. Пет пари не давам как ще ме обичате. Аз съм задигнал от този, от

онзи, как ще ме обичате. Значи любовта е закон. Когато аз казвам, че трябва да се обичаме, подразбирам любящия. Който люби, трябва да даде нещо. Този, който обича, той трябва да дава. Ако ти не даваш, тогава ще кажеш: „Ако хората не ме обичат, не съм дал нищо!“ Не че в тях няма възможност да те обичат, но не си дал. Сега туй е положителната страна на онзи духовния живот, или християнски живот. Съвременните хора говорят за Христовата любов, че страдал на кръста, че това станало, че онова станало, много хубаво. Това мяза на един американски проповедник, който проповядвал в една американска църква, че хората трябва да бъдат щедри, че трябва да се обичат, да вършат Волята Божия. Имало един човек, който бил скържав, винаги казвал: „Разбойникът на кръста, без да е дал нещо, се спаси.“ Цитирам този факт – и ние като този разбойник. Но проповедникът му казал: „Той беше един умиращ разбойник, а ти си един жив разбойник, ти нямаш право, ти си жив, не си разпънат. Ти по друг закон трябва да живееш!“

Най-после фактът – другата страна е непризнателността на човека. Човек след като те обича, дал ти е всичкото, и има хора, които не са доволни от любовта му. Аз вземам, както природата, както Бог ни обича. И ние сме недоволни от Божията Любов. Казваме: „Какво ми е дал – толкоз страдания, побеля ми главата. Хич не искам страдания.“ Защо му побеля главата на него? Побеля му главата просто от много ум. Сега аз можех да ви кажа една истина, но понеже моята глава е бяла – има два вида бели глави, както има два вида черни – сега моята глава е бяла, но може и да е черна, по-черна. Има бяла и бяла. Защото, ако аз някой път се дегизирам, да ме не хващат в престъпление, с моята глава ще мина за стар. Има бели глави, които са дегизирани, но, казвам, разликата между младия и стария каква трябва да бъде. Ако старият се моли, и младият се моли. Как трябва да се молят? Аз ще ви кажа как трябва да се молят. Младият може да се моли, като падне, да може да стане. Старият трябва да се моли, като никога да не пада и да няма нужда да става. Защото, ако младият падне и си изкълчи крака, лесно се оправя. Старият трябва да се моли да не пада. Когато младият пада, е в реда на нещата, но когато старият пада, не е в реда на нещата. Следователно младият и старият не могат да имат едни и същи желания, невъзможно е. Те са диаметрално противоположни желания. Тогава аз определям: младият човек е за работа – млад е всеки, който отива да работи на нивата; всеки, който се връща от работа, е стар. Следователно под думата стар човек разбираме почивка от работа, а под млад разбираме работа. Младите хора за мене работа вършат, старият човек е, който е свършил работата си и се връща със своята придобивка в дома си. Онзи блудният син бил остарял – не казва Писанието – като дядо се връща. Вие мислите, че бил млад. Той носил толкоз пари, колко години живял, за да се реши да се върне при баща си – най-малко се върнал на 60

години.

Тогава ми иде на ума за един от турските паши, когато бил в Албания, във войната, която имаше Турция с Черна гора. Идва един стар човек, оплаква се, казва: „Бие ме баща ми.“ „Как, баща ти?“ Той човекът е на 60 години и казва: „Баща ми ме бие.“ Вижда баща му – на 120 години, работи. Казва: „Защо го биеш?“ Казва: „Не работи, хайлазин е, даже колкото моя баща не работи. Баща ми, вкъщи като е, и той работи.“ Пък неговият баща работи повече, отколкото неговият син хайлазин.

Та казвам, ние имаме в сегашната култура изопачени понятия и религиозни, и обществени, и семейни изопачени отношения за млади, за стари, за моми, за момци, за майки, бащи. Слушам ги хората, като вървят, и аз вървя и разсъждавам много здраво. Казват: „Трябва да се живее един добър и честен живот. Жената не трябва да лъже.“ Защо не трябва да лъже? „И мъжът не трябва да хвърля.“ Аз казвам, тия хора в рая бяха, не устояха, не можаха да изпълнят Волята Божия – на честността не устояха, престъпиха Божия закон, че сега на земята ще изпълнят Божия закон, че никой няма да ги види. Тя онази жена, която минава за честна, най-малко десет пъти е хвърлила око на някой красив мъж, казва: „Бива си го.“ Онзи честен мъж, който десет пъти е хвърлил око на някоя красива жена, казва: „Бива си я.“ И минават за честни. Сега вие може да отричате. Не искам нито да отричате, нито да утвърждавате. Туй, което зная, зная, че е 100 процента така. Абсолютно праведни хора няма.

В човека има две съзнания, двама души има – има един стар човек и един нов човек; едно разбиране на стар човек и едно разбиране на млад човек; едно старо съзнание и едно ново съзнание. Минава една жена. Старият човек казва: „Хубава е!“ Ти искаш да задигнеш нещо. Младият казва: „Тя е сестра.“ „Как сестра?“ Казвам, този старият човек създава известни противоречия, големи противоречия. Някои съвременни психолози не са дали никакъв отговор. Съвременните социолози, които разискват божествения живот, те трябва да разбират човешкото естество, за да създадат известни закони, за да се образува семейството, най-първо. Сега съществува едно семейство, но то е фиктивно семейство. От туй семейство след сто години нищо няма да остане. След сто години и баща ти, и майка ти, всичко ще изчезне, нищо няма да остане. Къде отидоха другите? И нас ще ни кажат, че са отишли в друг свят. Казвам, може. Вие били ли сте в другия свят? Вие като отивате в другия свят, вие изучили ли сте го? Казват, че в оня свят нито ядели, нито пиели, само се гледали. Правя едно възражение. Ако хората в оня свят нито ядат, нито пият, защо хората им подават? Българите защо варят жито? Значи българите вярват, че умрелите ядат, и то ядат майсторски. Пък и винце поливат на гроба, а по

някой път и ракия. Защо поливат вино и ракия, ако те нямат нужда? Те са мои възражения. Казват – обичай. Не, този обичай, ако е обичай, трябва да има психологическа подкладка. Аз искам да обясня един факт, не външната страна на факта, както е, но вътрешната страна.

Тази – изгубената, овца. Всеки човек, който не може да мисли добре, той е изгубена овца. Да се намери един човек, значи да се научи да мисли. Съвременните хора трябва да се научат правилно да мислят. Всеки ден природата иска да ни покаже, че ние не мислим правилно. Ти мислиш, че си умен, хване те треска, тифус или петнист тиф, или чума. Съберат се при тоя умния човек, който дава ум, съберат се десет души лекари да го спасят. Кой е този учен? Учени хора, но туй учение не може да помогне. Съберат се тия лекари, но и те ни забавляват. Ти сам себе си не можеш да спасиш, че лекарите ще те спасяват. Най-после, след като те лекуват лекарите, ще те изпратят те в оня свят. Всичките спасени са пратени в оня свят. Кажете ми кого са лекували лекарите, че са го излекували. Не казвам, че не трябва да се лекуват, но казвам, палеативно е това лекуване. Кажете ми да е имало човек да е живял 200–300 години благодарение на тяхното лекуване. Възможно е да е живял някой някъде из архивите на човешкия живот. Сега вземам това за пояснение. Природата е внесла лекуването, не са го създали лекарите. Лекарите не трябва да правят монопол, че са измислили лекарства. Не, така не се говори. Онази котка, която се лекува, кой я е научил? В кой университет е свършила? Че и вълкът се лекува. Вземете слона, като си нарани носа, сам си прави превръзка – намаже носа с кал, докато заздравее. Чак като заздравее, тогава снема превръзката. Кой го е научил? Казват: „Турете му един съгреващ компрес.“ Слонът си туря един компрес, и оттам насетне не сменя компреса, докато оздравее.

Сега аз искам да изнеса истинските отношения. Ние мислим, че в нашия живот с този ред на нещата ние сме внесли много нещо. В много от нашите нововъведения ние сме внесли нещо много дисхармонично и сме направили нашия живот нещастен. Вие влезете в някой град, по някой път усещате вдъхновение, приятно ви е да седите. В някой град влезете, усещате притеснение. Тия хора със своя живот, със своите мисли са толкоз тежки, че мъчно може да се издържат мислите. И във всяко едно семейство хората се развалят, постоянно развалят семейния си живот. Мъжът постоянно храни лоши мисли за жена си, постоянно я подозира. Колко ли мъже ще нарежда на жена си, най-малко сто мъже ще ѝ нарежда. Тия мисли съществуват в целия дом – този влязъл, онзи влязъл, този му казал, онзи му казал, и ако имате една фотография, ще видите и млади, и стари, и мустакати в къщата му ходят, мазници на жена му. Жената прави същото – тя ще нахвърли лоши мисли, че сто млади жени ходят вкъщи. Питам, като влязат тия развратните мъже – според него развратни са тия

мъже, които развращават жена му, като влязат тия развратни жени и като влязат тия развратни мъже, какво ще остане от този дом.

Моята философия изваждам – тя е по-ценна, естествена, неизопачена. Една жена невъзможно е да люби повече от един мъж, тя само един залюбва. Ако тя има много любовници, то е причина неговият образ. Тя си има известен идеал, казва: „Когото аз обичам, той е умен, благороден.“ Този види, онзи види казва: „Не е той.“ И той си има идеал, и той не може да люби повече от една жена. Като препишат на един мъж престъпление, че той имал повече жени – ние не познаваме мъжкото естество, не познаваме и женското естество – престъплението седи в това, че ние не се съобразяваме със закона на любовта, че те не изявяват любовта там, дето трябва. Престъплението за един мъж – който оставя жена си да умре гладна. Че тя е умряла, той не е отговорен, но че той я е оставил да умре гладна. След като умре, по третини, по деветини, двайсетини подава на този, на онзи. По този начин престъплението не се изправя. Той на жена си приживе трябваше да ѝ дава. Той казва: „Аз съм готов заради нея.“ То са наши разсъждения.

Сега идвам към същинския живот. Вие сте млади, остарявате. Значи били сте способни за работа, работили сте, почивате си. След вашата старост какво ще стане? Ще ви произведат. Ще ви повикат в другия свят за вашата дейност и ще ви турят настрана. Защо трябва да има стари? Производство има. Като свърши един ученик осми клас или университет, повикат го професорите, дойде дипломата, излезе от университета, иде да работи. Питам, вашите схващания за оня свят такива ли са, или не? Аз съм гледал хора защо излизат от университета. Казва: „Диплом ми дадоха.“ Не иска да излезе. Преждевременно му дадоха диплом, той не е готов за тази работа. Жената казва: „Аз трябваше да ида в оня свят, че той подире ми да дойде.“ Сега аз говоря за вътрешните разбирания. При тия разбирания се създава едно анормално състояние. Ти държиш жена си като авторитет в ума си и жената държи мъжа си като авторитет в ума си. Ти остави мъжа си свободен, не мисли за неговите престъпления. Ако съвременните жени се бяха освободили от престъпленията на своите мъже, деветдесет и девет от всичките злини можеха да изчезнат. Ще остане само едно зло. И то е злото само на дявола.

Има един разказ. Аз ще ви кажа защо дяволът е станал дявол. Един разказ има, не че изразява дълбоката истина, но донякъде е приблизително. Този разказ седи така. Когато израсъл Божият син, тогава трябвало да го въведат в света на ангелите, дето били най-съвършените същества, че изискал Господ от тях само да го поздравят, само да си наведат главата, че поздравяват младия син. Сегашният дявол не си поклатил главата. Казва

на Господа – не изпълнява такова нареждане. Ако си поклати главата, ще стане нарушение на света. Господ го изпратил на земята, да покаже, че дяволът не говори истината, говори лъжа. Сега в какво седи лъжата? Като слязъл дяволът на земята, той взел формата на един вълк – седи, почива, овцете страдат, умират. Господ казва: „Защо не помагаш?“ „Не можа да си поклатя главата, понеже ще стане нещо с мене.“ Трябва спокойно да седи, не трябва да клати глава, да не измират. Но вечерно време, като хване овцата, двайсет пъти си клати главата, да яде. Клати си главата, да вземе овцата от кошарата. Значи пак е за неговия интерес, клати си главата. А когато не е за неговия интерес, не си клати главата. Така има хора, когато не е за техния интерес, не си клатят главата, а когато е за техния интерес, и двайсет пъти, и трийсет пъти си поклащат главата. Казва някой: „Аз не си помръдвам крака.“ Аз вече зная от кои си, за доброто на хората не си помръдва крака, а за неговия интерес и двайсет пъти се помръдва.

Питам сега, с такива разбирания на живота, какъв край може да имаме ние и какво обществено положение може да имаме в света, и какъв народ най-после може да се създаде. Никакви. Тия отношения на народите, които съществуват, които клатят глава и се избиват едни други, и показват, че е в реда на нещата, че дава подтик на човечеството, то е друг въпрос. Убийството не може да бъде подтик, то не е културно произведение. То е аномалия в света, която Бог използва. Може да кажат, че войната допринесла благо на човечеството. То е факт, който всички учени отричат. От лошите постъпки на миналото се ползваме, но че самата война носи със себе си нещо добро, това никой не може да отрече. Онзи човек, който иска да убие някого, нима това е благородно дело. Силният човек се познава в това, когато той се въздържа. Злото и доброто са допуснати от невидимия свят само за една проба – да се покаже кои са силните хора и кои са слабите. За това е допуснато злото. Онзи, който може при злото да се въздържа, той е силен човек; онзи, който при доброто отстъпва, той е пак силен човек; онзи, който при доброто не отстъпва, той е слаб човек; онзи, който при злото отстъпва, той е слаб човек. Да се въздържаш, когато в тебе бушува злото, бурята, искаш да извършиш добро, казвам си: „Ти си силен, ти си благороден човек, от тебе всичко може да стане.“ Когато при най-малкия зов ти си готов да помогнеш някому, ти си готов да напуснеш положението си при всяка една работа, ти си един благороден човек. Това е практическата страна на доброто и злото в света. Защото съществуват и други обяснения, те са чисто богословски. Те са възможни, може да са така. Те мязат на ред поговорки, които може да са верни.

Вика един от турските султани, да му казват лъжи. Всеки, който му каже една лъжа, ще го възнагради, ще му плати. Идва един и му казва на султана така: „Баща ми откъсна един косъм от главата си, тури го на

Дунава и стана мост.“ „Ола белир!“ Може да е станало от косъма мост. Идва друг и казва: „Майка ми насади едно яйце и от него излезе цяла камила.“ „Ола белир!“ Има неща, които стават. Най-после иде един с двама хамали, които носят един празен кюп, голям, казва: „Да ти кажа една новина. Баща ти води война с московеца. Баща ми даде пари назаем в този кюп. Има да плащаш.“ „Това е лъжа!“ Всичко е право, може да бъде, може да не бъде, но дойде ли едно време, когато се засягат нашите интереси, казваме: „Това е лъжа!“ Понеже, ако каже „Ола белир“, заключението е да плати. Кюпът трябва да се напълни с пари, със злато, трябва да се даде.

Та сега, намерената овца. Всички вие имате интерес да се интересувате от истината, понеже тя ще ви даде свобода. Вие имате интерес да се интересувате от любовта, понеже тя ще внесе във вас новия живот, безсмъртието. Болестите ще изчезнат. Всички имате интерес да се интересувате от Божията мъдрост, понеже тя ще внесе знанието – новото знание. Светлината, която Бог ще хвърли, ще даде съвсем друг вид на цялата Вселена, ще даде друго обяснение. Аз не съм от онези, които искат да знаят всичко. Човек всичко не може да знае и не е необходимо да знае всичко. Знанието е същият процес, както и яденето. Не е необходимо веднъж да се наядеш, че вече да не ядеш. Не да се наядеш, да туриш много в хамбара. Половин килограм в стомаха е достатъчно. И два, и три, и четири пъти може да ядеш, не е грях. Даже пет пъти да ядеш, не е грях. Грехът не седи в яденето. Грехът седи в лакомията на хората. Ти се нуждаеш от хляб, ти се нуждаеш от храна и малко други прибавки, малко водица. Ти се нуждаеш от много малко количество. Ако хората така биха живели, този икономически въпрос, който сега ги занимава, за един ден ще се уреди. Съвременните учени хора имат нравите на дамите, на високопоставените дами. Че хората умирали, че хората били болни, тя има някой бал, има жур фикс – ще седи пред огледалото, ще се маже. Тя само за себе си мисли. Този учения човек прокарва някаква теория, защо бил грехът в света или пък кои са били причините, как Господ щял да спаси света, какво щяло да стане. Със света, ние знаем, ще стане едно нещо. Със света ще стане следното. Аз имам много хубава свещ, препоръчвам я, от спармацет, но не гори. Казвам, турете я на огъня, стоплете я. Турете нов фитил, ако не гори, пак турете втори, трети фитил, докато започне да гори. Тази свещ ми трябва, когато гори. Щом не гори, нов фитил, ако не гори, пак ще се стопи – дотогава, докато се запали и гори всичката свещ. Запалена свещ наричам човек, който мисли.

Хората трябва да се обичат, понеже Бог обича всичките хора. Ние не разбираме каква е неговата обич. Някои хора обичат Бога, аз зная защо го обичат. Те не искат да си мърдат главите. Да отричаш Бога, значи да

отричаш себе си. Да унищожиш Бога, значи да унищожиш себе си. Да проповядваш безверие, значи да проповядваш анархия в себе си. Всичко в света произтича от скритото безверие. Има два вида безверници: явните не са безверници; има други безверници, които минават за вярващи. Туй двояко безверие е донесло всичките страдания и нещастия в света. Някои сега обвиняват религиозния живот. Всичко в света произтича от незачитане на Божия закон, на човещината вътре. Защото имаме условия. Един човек няма защо да се убива – може да се прати на един остров да живее. Това е по-добре – той пак ще живее. Ако четете Писанието, еврейският народ прави престъпления и досега си създава страдания и неправилни изпити. За миналото те и днес страдат. Те са предметно учение за нас. Не че те са най-лошият народ. Господ казва: „Гледайте тях, и вземете урок – ще дойде и до вас тоягата." Казват: „Проклет народ е еврейският!" Така не се говори. Убийството, лошите мисли, нищо не допринасят. Вие искате да се повдигнете, вие искате да имате един здрав организъм, вие искате да имате социално положение.

Ако искате да станете пръв министър в България, трябва да знаете да си клатите главата. Ако е за себе си, може да не си махаш главата, но като дойде за другите – да я махаш. Тогава изберете едно правило. Който си маха главата, за обществено добро е. И министри, и учители, и професори, които клатят глава, за обществено добро е. Като дойде за себе си, по-добре клати. Мисъл трябва да имаш. Всеки, бил той министър, бил той свещеник, бил той владика, то е самозаблуда. Какво ще се заблуждаваме със своите патерици, със своите корони, със своите дипломи. Утре ще похлопа смъртта, ще задигне всичките дипломи. Турят те на тарга, и после започнат: „Упокой, Господи!" Аз не вярвам в такова успокояване. Аз, когато отивам при Господа, не искам ни най-малко да ме носят на тарга. Не искам нито поп, нито владика да ме придружава, никакъв роднина. Аз ще остана сам. Ще кажа: „Сбогом, заминавам си." Вие ще останете на пристанището, само ще махате с ръка. Отподире ми няма да плачат за това, за онова. Няма какво да се плаче, защото отивам там, дето хиляди пъти е по-хубаво. Аз наричам съвременния земен живот затвор. Дошло е време нас да ни изпратят из затвора, казват: „Навън излезте!" „Какво ще правя?" „Сам ще работиш." В затвора те хранят, има кой да се грижи за тебе. Идват, проверяват те дали си там, дали си избягал. Като ти покажат вратата, нито хляб има, нищо няма. Казват: „Прави каквото искаш!" Казва: „Какво ще правя?" Казваш: „Тогава ще ида да крам, пак да ме турят в затвора, понеже има какво да ям."

Философията почти е дошла дотам, че всичките хора почти са прекарали това затворничество: да ям, да пия, после кой знае. Не, не, това не е човещина. Това са деветдесет и девет праведни овце. Всяка една изгубена

овца, която се е изгубила в гората, тя е умната овца. Изгубените овце са умните овце, защото само една умна овца се губи – глупавите вървят в общото течение. Най-умната се качила тук-там, наблюдава. Умната се губи. Овчарят казва: „Умната овца се загубила.“ И започва да я дири. А деветдесет и девет глупави овце нито мислят, само мислят, че са прави. Това са мои заключения, няма да ги изкарвате. Символически са много верни.

Сега това, което е най-важното в света, то е следното. Човек трябва да се откаже от оня живот, който му е допринесъл хиляди злини. Да се откажеш от един неестествен живот, който носи след себе си разрушения, страдания, падения от единия до другия край, нищо няма да научиш. Една опитност ще знаеш. Нищо не може един порочен живот да ти предаде. Ти ще мязаш на една много хубава написана книга, другите ще се учат от тебе. Ти, като погледнеш, ще кажеш: „Какво бях, какво станах!“ Една книга, която всеки ще чете, ще отваря, ще се ползва, но ти нищо няма да се ползваш за себе си. А пък трябва човек да се ползва и за себе си. Аз разбирам една свещена книга да бъде в три посоки свещена: пред Бога, свещена пред моя дух, свещена пред моите ближни. Тогава е свещена книга, и пред хората има уважение. Онзи добрият, почитаният човек трябва да се поддържа. Добрите хора трябва да се въздигат, те ще спасят света.

Сегашното разбиране е точно обратното. С малкото знание, което тъй е придобито, искаме да се създаде новото общество. Аз го намирам много естествено, понеже, ако те изкарат на един много висок връх и те бутнат от един наклон, това не е по твое желание. Аз наричам – със силен характер са тия хора, които могат сами да се качват по високите върхове и сами да слизат. При сегашното разбиране материалистите, от една страна, и религиозните, от друга, като идем при религиозните, казват: „Той не е като нас!“ Ако станеш като тях и идеш при светските хора, казват: „Той не е като нас!“ Казвам, по какво се отличават светските от религиозните хора? Светските хора нямат никаква съществена разлика. Религиозните хора вземат пари, ядат по три пъти на ден, къщи си имат, легло имат, обуща от кожа носят. Даже най-големият светия не е още светия. Светия, на който хората му носят, не е светия. Светия, разбирам, сам да си изкарва прехраната. Да посее един декар, сам да го копае. Той да даде, а не да му дават. То са бъдещи схващания. Аз говоря какъв трябва да бъде светията. Това не е непостижимо – много възвишен идеал е.

Злото не седи в мене, но в любовта към мене; злото не седи в яденето, но в лакомията. Че трябва да бъдеш богат, не е лошо, но богат в знание, богат в добродетели и като си богат, ти ще бъдеш един човек, полезен за

ближните си. Богатият трябва да бъде полезен за своите ближни. Богатият човек, това е един орган в организма. Сиромахът е пак един орган. Със сиромаха приятелство може да образуваш, а при богатия слуга може да станеш. Ако искаш да станеш слуга, при богатия ще отидеш; ако искаш приятел, при сиромаха ще отидеш. Вие сега търсите приятели при богатия и отивате да слугувате при сиромаха. Тези богатите хора ще кажат: „Това и това ще направиш!“ Тогава какво трябва да правите? Вие ще кажете: „Как, аз да се подчиня, да слугувам?“ Че тогава не разсъждаваме. Аз хвана един кон, иска-не иска, карам го да работи. Ти туриш юзда на коня, караш го да работи, казваш: „За това Господ те създал – да работиш. Че дал ми е и тапия за туй.“ Богатите хора казват: „Господ те е направил да ни работиш!“ Той има толкова право, колкото право имаш ти – да яздиш един кон. Ти, като яздиш, мислиш едно, а тебе като яздят, казваш: „Не е право!“ Затова Господ е позволил богатите да яздят сиромасите. Аз, ако съм един сиромах, ето как бих постъпил с един мой кон. Като ми работи три часа, ще кажа: „Стига, братко, днес колкото камъни пренесе, стига!“ Ще го потупам и ще го оставя да си почине. Ще кажа: „Когато пренесеш, ще бъда благодарен.“ Сега вземат коня, трупат го, и след туй ще ми говорят за култура. Сега, казват, Господ създал коня да тегли. Затова стават земетресения, хората стават жертви, къщи отиват. Това не е никаква философия. Причина за земетресенията не е Господ. Причината за всички земетресения са хората.

Да ви докажа това косвено. Вие хващате един архитект, да ви направи къща на два етажа. Туря той гнили греди, съгражда къщата за очи, казва: „Къщата е много хубаво направена.“ Дойде един малък вятър, и къщата се събори. Питам, Господ ли направи това, или вашият архитект със своята лакомия. Ако беше турил здрави греди, тази къща нямаше да се събори. Та казвам, когато хорските мисли станат...

В епохата на хората – когато между млекопитаещите се явява такава борба, голяма вражда, че дойде земетресение, да унищожи част от тия хора – такова земетресение, ако сега стане, то можеше десетина, петнайсет километра във въздуха да хвръкнат. След това дойде такъв голям студ, който ги замрази, че и до днес се намират замръзнали, и се очисти светът с тези предпотопни животни. След туй дойдоха хората. И за тях е едно и също нещо. Сега има земетресения и ако не се оправят хората, ще дойде мразът, ще ги замрази. След това ще дойде друга култура. Дали учените хора оспорват това, или не, то е друг въпрос – няма какво да се доказва. Когато дойде и стане, ще се докаже само по себе си. По този ред на нещата ние отиваме. Ние отиваме по този път. Туй, което е ставало, пак ще става. Сега може да се попита защо Господ допуща тия работи. Друг път бих ви занимал защо Господ е допуснал тия работи. Някои неща може научно да

ви обусловя.

От всичките несгоди, от всичките грехове на хората Бог е допуснал греха в света по единствената причина, не че те го искат, но на Господа не трябва тор. Той си има много ниви, които са поосиромашели, и грехът на хората става за тор – да си натори нивите, да дадат плод. Туй е на ваш език разбрано, може да се обуслови. Икономия е това в природата. Злото и грехът е икономия в природата. То произтича от общия факт. Онзи, който не люби, той ще мрази; онзи, който мрази, ще умре. Или ще любиш, или ще мразиш и ще умреш. Ще избереш едно от двете. Любовта е за предпочитане пред омразата. Сега някой казва: „Не искам да любя.“ Ще дойде омразата. Ако не искаш да любиш, не искаш и да мразиш, ще дойдеш до злото, до смъртта. Онези стари хора, които не могат нито да любят, нито да мразят, те умират. Стария човек не го интересуват тия работи. Нито люби, нито мрази, нито ревнува. Той не ревнува своята баба, той е спокоен и бабата, която е на 120 години, той ѝ казва: „Бабо, може да имаш работа, с който мъж искаш.“ Старият не се движи, не вижда. Една стара баба на 120 години един млад дядо я води. Но старият дядо не казва: „Виж моята баба какъв млад момък я води.“ Радва се той. Момъкът я тупа по гърба, дядото се радва, иначе той би ревнувал. Дядото знае, че младият момък от своята жизнена енергия е придал нещо на бабата и като се върне при него, ще го прегърне и целуне, казва: „Господ живот и здраве да му дава!“ Но по-рано не би казал. Че кой от младите би казал за жена си друг да я посрещне.

Тази е философията, така трябва да се мисли за Бога. Ето това е чистият човек, там трябва да дойдем. Младият мъж, който види, че един мъж придружава жена му, да го потупа и да му каже: „Господ живот и здраве да ти дава.“ И жената да го прегърне. Така трябва да бъде. Това е свободното разбиране и към този възвишен идеал трябва да се стремим. Това, в което сега сме възпитани от толкоз хиляди години, не е лошо.

Новият начин, то е намерената овца. Аз искам всички вие да бъдете от тия намерените овце и да започнете да мислите по тоя новия начин. И тогава, ви казвам, всичките ваши противоречия, които съществуват – ако държите туй, което ви говоря – всичките ви работи ще се оправят. Всичките ви работи само по този начин ще се оправят. Аз не съм намерил друг начин и не съм намерил едно изключение. Че в това седи бъдещето. Ако вървите по този път, велик е животът. Ако не се върви по този път, има съвсем друга перспектива, която не е никак за тебе. Сега не искам туй да ви се наложи да считате, че вие ще идете в ада, но във вас туй да е естествено. Да се освободите от неестествения живот, както болният иска да се освободи от болестите си. Така у вас да има едно желание за добрия живот. Във вас

трябва да има желание към добрия живот, да няма мисъл, че като станете добри, ще имате хиляди блага от него. Сега онзи, който ви обича, ще знаете, че той ви обича. Вие сега не знаете дали ви обича, или не. Че има мнозина, които ви обичат, тогава ще знаете. Ще усещате въодушевление, сила, енергия; няма да имате никакви лоши сънища; всякога ще имате най-хубавата храна, жилища, дрехи; дето влезете, ще носите мир и радост. Това е нашето учение, това е божественото, това е желанието на божествения дух, който работи в света във всички посоки, като започнете от най-ниското положение. За мене няма разлика между светските хора, духовните и религиозните. Това са степени, това са разбирания. Едно време сегашният религиозен живот е бил социален, а сегашният социален живот ще бъде религиозен. Едно време сегашният религиозен живот е бил обществен. И сегашните наши вярвания за политическите народи ще станат религиозни.

Сега искат да обяснят как се е появила религията. Казват, че страхът е бил причина за образуването на религията. Много голямо значение давате на страха. Аз да ви докажа тогава, че най-великата разумност в живота се родила от страха и най-голямата святост се родила от страха. И децата се раждат от страх, и хората забогатяват от страх, и учените хора стават учени от страх. Че този страх е, който всичко ражда. Страхът е най-великият импулс в света. Казвам, работа е това на човешката душа. Защото, ако не работиш, ще изгубиш един велик момент на живота. Това е страхът. Това е достойнство, това е преимущество, но страхът е един дребнав живот, защото Писанието казва: „Страхливите няма да наследят Царството Божие.“ Туй, което хората наричат страх, то е страх, който е създал. Който създал всичко това, е страх на велик импулс на човешкия дух, който работи във всичките направления, подтиквал всичките хора към нещо възвишено и благородно. Това са изгубените овце на света.

Втора неделна беседа
2 октомври 1932 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1932_10_05 По този път
лекция пред общия окултен клас

ПО ТОЗИ ПЪТ

Размишление.

Ще прочета 5 гл. от Еванг. на Иоан.

Човек трябва как да знае да използва благата, които Бог му дава. Животът в едно отношение е благо, а в друго отношение е страдание. Любовта в едно отношение е благо, в друго – не е благо. Доброто в едно отношение е благо, в друго отношение не е благо. Знанието в едно отношение е благо, в друго отношение не е благо. Следователно, трябва да знаете, в какво отношение нещата са блага, и в какво – не са блага.

Да се самовъзпиташ – това е благо за човека. Самовъзпитанието не е прост процес, също така и самопознанието на човека. В древността се е говорило по тези въпроси, и сега се говори. Ако ви се даде тема за възпитанието, всеки ще напише нещо. Ако ви се даде тема за доброто, всеки ще пише нещо за доброто. Ако ви се даде тема върху любовта, може да се напишат цели съчинения. Всичко това е хубаво, но от едно съчинение до друго има голяма разлика. Да кажем, вие сте учили да смятате. Например, ако ви попитат какво означава единицата, как бихте отговорили? Или числата две, три. За вас това са обикновени числа. Но знаете ли, колко време е струвало на природата, за да се прояви единицата във вашето съзнание? Тази единица не е изникнала така. Взимате един орех и казвате: Един орех. Обаче, никога не се спирате върху сложния процес при образуването на ореха. Може да разгледате ореха в неговата ядка, в неговата черупка или в неговата скрита сила. Имаш орехи, може и да ги ядеш, но от ядене до ядене има разлика. Ти не знаеш кога да ядеш. Храненето не е произволен процес, то е разумен процес. Храненето е един от най-разумните процеси, и понеже природата не счита, че ние сме разумни, не е предоставила храненето под наш контрол. Имаме желание да ядем. Ние взимаме храната, посдъвчем я, но влезе ли вътре, тя казва: Не се меси в тази работа, друг ще я свърши. Месиш ли се, ще я объркаш, и нищо няма да излезе. Човек мисли, че разбира нещата. Добре е това, но разбирането не е затворен процес. Например, мислиш, че си богат човек. Богатството подразбира да имаш почитта и уважението на хората. Каквото пожелаеш, всякога да го имаш.

Богатството е благо за човека, но го може и да не бъде благо. Ако си богат в един свят на крадци и разбойници, те ще те спират на всяка крачка и ще те глобяват, че си богат, докато вземат и последната пара от джоба ти. Като ти вземат всичко, ги ще бъдеш вече сиромах в тази държава. Тогава сиромашията ще бъде благо за тебе, защото си се отървал от крадците. Ако живееш дълго време между тях, ще си кажеш, че не струва да бъде

човек богат. Но като влезеш в друг свят, дето няма безправие, тогава ще имаш желание да бъдеш богат. В тази държава сиромашията се счита за леност. Така че, в едно отношение, сиромашията е благо, а в друго – не е. Искам да внеса една нова мисъл, която и за природата е нова. Вие четете, какво е казал Христос преди 2000 години. Много неща е казал Христос. По някой път се интересувате, какво е казал Господ за бъдещето – и то е хубаво. Но има нещо, което Господ сега казва. Кое е важно за вас в дадения случай? Това, което Бог е говорил в миналото, това което говори сега, или това, което ще говори в бъдеще? – Това, което Господ говори сега, е най-важното. От сегашното говорене ще се образува миналото и бъдещето. Миналото и бъдещето са относителни неща. Миналото за едного е бъдещето за другиго. Това което за нас е настояще, за другиго е минало. Старият човек, който е преминал десетгодишната си възраст, за него детинството е отдавна минало. Но детето, което е на десет години, то живее с тези въжделения, които Старият някога е имал. Сега той казва: Това са детински работи. Защо той мисли така? Защото не е разбирал в детинството това, което трябвало да разбере. И сега казва: Да умра, да се освободя. Той и старостта не е разбрал. Често той казва: Като отида на онзи свят. – Добре, като отидеш на онзи свят и разбереш нещата, тогава онзи свят ще бъде благословение за тебе. Но ако отидеш в другия свят и там не разбереш това, което търсиш, тогава ще се намериш в противоречие. Много примери са привеждали за противоречията, но те могат да ви залъжат. Примерът е като бонбонче. Ти го близваш сегиз-тогиз, но със сладки работи животът не се поддържа. Сладките думи са необходими, но освен тях, за човека е нужна храна.
Ако ви зададат въпроса, какво нещо е топлината, какво ще отговорите? За топлината имаме друго понятие, за което едва сега учените хора ще трябва да мислят. Топлината е един процес в природата, който ни освобождава от несгодите. При разлагането на твърди тела се образува топлина, а някога и светлина. При разлагането си, те се освобождават от твърдото си състояние. Следователно, топлината и светлината освобождават. Обаче, не всякога е така. Има топлина и светлина, които освобождават, но има светлина и топлина, които заробват. – Възможно ли е, едни и същи сили да произвеждат два различни резултата? И Никодим, един от учените на своето време, адепт, запита Христа: „Може ли човек наново да влезе в утробата на майка си?" Христос му отговори: „Ти си учител Израилев. Как да не знаеш това? Роденото от Духа дух е; роденото от плътта, плът е".
Ако вие питате, как може втори път човек да влезе в утробата на майка си, ще ви кажа: Как е възможно да не знаете това? Като вляза в клас, ще ви запитам: Какво представят числата 1, 2, 3, 4, 5 и т.н.? Ще кажете, че не знаете. -Как да не знаете толкова прости неща? Тези числа могат да бъдат ябълки. Както числата не съдържат еднакво число единици, така и ябълките не са еднакви по форма и големина. И орехите не са еднакви по

форма и големина. Всяко нещо в природата има точно определена форма и големина. Всяко число може да се увеличава с цифрите 1, 2, 3, но може и да се намалява – с отнемане на същите числа. Например, като поставим тройката при двойката, получаваме числото 23. Какво печелите, ако числата се увеличават? Казвате: Имам да давам 50,000, а да взимам 150,000 лв. Или имам да давам 24,000, а да взимам 5,000 лв. Това са механически процеси. Друг е въпросът, ако кажете, че 60,000 души са против вас, а 5,000 с вас. Това са положителни и отрицателни числа. Когато имаш да взимаш, числата са положителни; когато имаш да даваш, те са отрицателни. Когато хората са с вас, числата са положителни; когато са против вас, числата са отрицателни. Какво ще кажете, ако стомахът и дробовете са с вас, а главата – против вас? Или, ако стомахът и главата са с вас, а дробовете против вас? Значи, имате здрава мисъл и чиста храна, а въздух нямате.
И тъй, който не е навикнал да мисли по нов начин, ще каже като турчина: „Седем ката нагоре, седем ката надолу." Това значи: Защо ще си блъскам главата с тези въпроси? Всичко е седем ката нагоре и седем ката надолу, няма защо да мисля. Казвам: Когато животните престанаха да мислят, израснаха им рога, козина, копита. Ако и ти престанеш да мислиш, ще ти израснат рога, копита, козина. Какво ще спечелиш от това? Козината, рогата и копитата трябва да изчезнат. Те са ограничителни условия. Искаш да станеш силен. Ако успееш в това, какво благо си придобил? Конят, волът, слонът са по-силни от човека, но въпреки това, те му работят. Човек не е много силен, но успял да впрегне и най-силните животни в негова услуга. Казвате: Синове Божии сме. Бог живее в нас. – Синове Божии сте, но боледувате. Синове Божии сте, но не можете да се справите с условията. Синове Божии сте, но се гневите и сърдите. Синове Божии сте, но не можете да вземете правилно един тон, не разбирате смисъла на числата. Казвате, че във вас тече царска кръв. Под „кръв" разбираме живота. И Мойсей казва: „Няма да пиете кръвта на животните." Животът носи интелигентността.
И тъй, ако не се е събудил великият живот и не мислиш, това показва, че в тебе не тече царска кръв. Как ще се справите с мъчнотиите в света? Досега сте се справяли с мъчнотиите от паразитите по механичен начин. Паразитите заставиха човека да създаде гребена. Ако нямаше паразити, гребен не щеше да има. Значи, паразитите са образували гребена. Но те могат да се заставят да излязат от главата и без гребен. Под „паразити" аз разбирам нисши, неразбрани мисли. Много пъти в тебе се явява известна мисъл. Искаш да станеш богат, когато предназначението ги в живота е да станеш добър. Но и това не е смисълът на живота. За предпочитане е, при всичките блага, които имаш на земята, да ти бъде като цел в живота – да станеш добър. Това е един резултат – число, което трябва да се разложи, за да намериш вътрешния смисъл. Доброто се отличава по своите качества. Казват за някого: Той е добър човек. Но той е добър спрямо едного, не е

такъв спрямо другите. Аз разглеждам природата от това становище. Вземете някое от свирепите животни, лъвицата или тигрицата. Мислите, че тигрицата е лишена от любов. Тя не проявява любов по отношение на човека, може да го разкъса, но като отиде при малките си, тя проявява голяма нежност. Как ги ближе, как ги глади! Донесе им едно агне и ги кани да си хапнат. Тигърът има такава любов, както в човешкото сърце. Как ще обясните това противоречие? Спрямо едного проявявате любов, а спрямо другиго не. Някого обичаме повече, някого – по-малко. Това различие съществува. Всяко чувство си има обект. Не може да проявиш чувството си, ако нямаш обект. И мисълта има външна форма. Чистата мисъл, сама по себе си, в нашия живот е непонятна. Тя всякога е свързана с известен материален предмет.
Да дойдем до разумната страна на въпроса. Вашият живот е брънка от противоречия. Противоречията са повече, отколкото хармонията в живота. Връщаш се от университета или от гимназията и мислиш, че работите са уредени. Казваш: Моите работи не са уредени. Какво ще стане с мене, като остарея? Всички се мъчите със същия въпрос:
Какво ще стане с нас? Генерал си, учител си, ученик си -питаш: Какво ще стане с мене? Казваш: Аз познавам Бога. Христос е казал: „Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.” Ти познаваш Бога, но това познаване няма резултат. Под „познаване” аз разбирам, да имаш интимно, вътрешно общение с Бога. Да гледаш само ореха, това е външно познание. Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.” Под „плът и кръв Той разбира вътрешния живот. Ако Христовият живот не влезе във вас и не стане едно с вас, не можете да имате живот в себе си. Тази е вътрешната страна на идеята.
Ще кажете, че това е отвлечена идея, която ни отдалечава от истината. Дали е отвлечена идеята, познавате по това, придобивате ли нещо от нея, или не. Това е все едно, да се интересуваш какво мисли твоят приятел. Ако придобиваш нещо от това, интересът ти е на място; ако нищо не придобиваш, желанието ти е отвлечено. Искате да знаете, дали учителят ви обича. Ако мислите, че не ви обича, считате, че сте открили някаква велика тайна. Нищо не сте открили. Кажете ли, че ви обича, пак нищо не сте открили. Да откриеш една тайна, значи, да придобиеш нещо. Всяко нещо трябва да бъде на своето място и време. Ще ме подражаваш, ще мислиш като мене, ще правиш сравнения като моите, но всичко това не е на място.
Един ученик отишъл в топлите страни. Учителят му се обличал с бели тънки дрехи. Като се върнал в родното си място, той решил да подражава на учителя си – да се облича с бели дрехи. Но там било студено. Ако учителят му посети студените страни, няма да се облича, както в топлите страни, а с дебели, топли дрехи. Невъзможно е, зимно време да носиш

летни дрехи.
И тъй, знанието е процес за постигане на истината. Важно е, дали знанието води към истината, дали освобождава човешката душа. Всяко знание, което не води към истината, към свободата, няма голяма цена. От всички се иска права мисъл. Това е новата свободна мисъл. Например, вие сте ученици, имате мнение за себе си, мислите, че всичко знаете. Обаче, като излезете пред дъската, пропадате на изпита. Учителят ви поставя слаба бележка. Отивате си на мястото унизен, обиден. Казвате: Как така, да ми пише учителят слаба бележка! Започвате да протестирате против системата на предаване и изпитване, на възпитание и самовъзпитание. Намирате, че системата е механична. Ако аз бях учител, на способния ученик щях да пиша двойка, а на неспособния – шесторка; на способния нищо нямаше да дам, а на неспособния щях да дам златен кръст. На болния щях да дам по един самун хляб, а на здравия ще кажа: Ти сам ще си изработиш хляба. За предпочитане е, по-малко да ми дават, но да съм здрав, отколкото да съм болен и да ми донасят по един самун хляб. Мнозина се възхищават от своя живот. Прави са, но за себе си. Според мене, целият свят е една голяма болница, в която повечето хора са болни. Една малка част от хората са здрави, но и те са заети с гледане на болни. Болният казва: Това ме боли, онова ме боли; това искам, онова искам, и здравият е принуден да задоволява желанията му. Щом оздравее, болният напуща болницата и излиза навън. Веднага му дават мотика, лопата или друг някакъв инструмент да работи. Той седи, гледа инструмента и си казва: Чуден свят! Има нещо опако в него. Колко внимателни и добри бяха онези сестри в болницата, колко грижливо се отнасяха с мене, а тези тука! Вие си представяте небето като болница, където само ще ядете и лежите. – Не, влезете ли в другия свят, веднага ще ви дадат работа. И в рая да сте, и там има работа. Казваш: Да отида на оня свят, да си почина малко. – Прав си, онзи свят е място за почивка, но почивка от греха. Най-голямото мъчение на земята е грехът.
Докато е на земята, човек работи, труди се, събира богатство. Като замине за другия свят, оберат го и го пращат с празни ръце. И там той събира богатства, но духовни. Щом забогатее, пак го пращат на земята. На земята човек се движи между доброто и злото. Спрямо себе си той може да е ангел, а към другите – дявол. Или към себе си дявол, към другите – ангел. – Възможно ли е това? – Възможно е. Какво ще кажете за онзи човек, който се самоубива? Не върши ли престъпление към себе си? Да се самоубиеш, това значи неразбиране на живота. Красив е животът, но трябва да се разбира. И най-хубавото ядене, като стои няколко дни на топло, непременно ще се развали. И най-хубавият плод, не добре запазен, лесно се разваля. Следователно, ако не пазиш благото, което Бог ти е дал, ще се превърне на зло.
Сега, като ви говоря така, не искам да остане във вас мисълта, че сте

грешници. Греховността се дължи на отклонението ви от правия път. Бог ви е дал всички блага и добри условия да се изправяте. Като живеете разумно, ще изправите живота си и ще се ползвате от благата му. Новата мисъл, която трябва да приемете в себе си е, че имате дарби и способности, които трябва да се развиват. Всеки човек е надарен с различни дарби и, от резултатите на неговата работа, съдим за това, как е обработвал този материал. Кажеш ли, че нямаш резултат от своята работа, това показва, че си вървял по крива линия – направил си голямо отклонение.
Религиозните хора говорят за спасение и се питат, дали ще дойде спасението за всички? – Кога и да е, всички хора ще се спасят. Ако продължават да грешат, животът ще се обезсмисли. Всички трябва да знаят, че светът е създаден, за да се прояви Божията сила и Божията благост. Като живеят разумно, хората ще разберат величието на Бога.
Те постепенно ще се усъвършенстват, ще станат подобни на Бога, но не и да управляват света, като Него. Бог управлява и ще управлява света. На човека е дадено да разбере Бога, като великото голямо, но не и като великото малко. То ще остане една от великите тайни на Битието. Всички хора се стремят към великото голямо. Всички искат да станат големи. Никой не иска да бъде малък. Христос казва:
„Ако не станете малки като децата." Значи, малкото освобождава, а голямото заробва. Ако носиш на гърба си чувал със злато и потънеш във водата, ти си загубен. Ако си беден и нищо не носиш на гърба си, и да паднеш във водата, спасен си, лесно ще изплуваш. Ето защо, казвам: Не се товари чрезмерно. Носи толкова, колкото сам можеш да носиш.
Като ученици, вие трябва да изучавате окултните науки, за да познавате първо себе си. Ще отвориш ръката си и ще я изучаваш. Аз изучавам ръката по нов начин. Първо гледам кои пръсти на ръцете са положителни и кои – отрицателни. Това значи, какви сили текат през тях. После спирам вниманието си върху палеца. Той е най-големият пръст. През него тече Божествена енергия. Искаш пари на заем от него. Достатъчно е да погледна палеца му, за да зная, ще даде ли пари или не. Като изучавате този пръст, трябва да го измервате, да видите, колко дълги са трите фаланги на пръста. Горната фаланга на пръста има отношение към Божествения свят, средната – към умствения свят, а долната – най-широката – към материалния свят. По големината на пръстите и на техните фаланги, природата определя характера и проявите на човека. За да изучите хиромантията, нужни ви са 10-20 години. Някога и най-добрите хироматици се объркват в тази наука. В общи черти, казвам: Ако показалецът е по-дълъг отколкото е нормата, човек е Юпитеров тип. Ако средният пръст е по-дълъг, той е Сатурнов тип. Ако безименният пръст е по-дълъг, преобладаващо влияние има Слънцето. И най-после, ако малкият пръст е доста дълъг – човек е меркурианец. Когато Юпитер взима

участие в човешкия характер, пръв стомахът го посреща, дава му различни подаръци. Затова пръстите в основата си надебеляват. След стомаха идат гърдите. И те носят подаръци на Юпитер, а той им определя средно място в пръстите – средната фаланга. Най-после иде главата. Тя посреща Юпитер с подаръци, а той я поставя в горната фаланга на пръстите. Правилно е показалецът, т.е. Юпитеровият пръст, да има конична форма. Тези типове са пълни по тяло и лице, имат добро разположение на духа. Слабите и сухи хора са нервни, сприхави. Те приличат на конници или акробати, които ходят по въже с върлина в ръка. За да пазят равновесието си, те са строги, сериозни. Пълните хора, които имат добро разположение, казват: И с върлина, и без върлина можем да се смеем. Който цени Божиите блага и ги използва разумно, прилича на човек с добро разположение и уравновесен. Който не ги цени и не ги разбира, прилича на акробат, който ходи по въже. Той трябва да бъде съсредоточен, да не губи равновесие. Не се върви лесно по въже. Като вървиш по земята, всякога ще се ползваш от Божиите блага. Човек трябва да уповава на благата, които е придобил от Бога, а не на човешките блага.
И тъй, който уповава на благата, придобити от самия него, прилича на идолопоклонник, който всеки ден вика:
„О, Ваале!" Свършваш университет и казваш: „О, Ваале!" – Не поставяй силата си на човешкото знание. Ти не си завършил развитието си, още знания трябва да придобиваш. Не си достатъчно учен и силен. Утре ще дойде някой по-учен и по-силен от тебе и ще се чудиш, къде остават знанието и силата си. Още много знания трябва да придобиваш. Многото и малкото знание могат да те спънат. Не се радвай, че си свършил училище – още много има да учиш. Не казвай, че нищо не знаеш. Радвай се и на най-малката способност, че знаеш да пееш, да пишеш и да четеш. Отиваш в едно село, и кучетата започват да те лаят. Как ще ги накараш да млъкнат? Започни да пееш. Ако кучетата престанат да лаят, това показва, че си постигнал някакъв резултат – добре пееш. Искаш да знаеш, дали говориш добре. Влез в едно общество и започни да говориш. Ако хората те слушат с внимание, добре говориш. – Дали съм силен, това е важно за мене. – Опитай се да вдигнеш някого във въздуха. Пръв той ще признае твоята сила. Обаче, ще се намери друг, който ще вдигне тебе във въздуха. Тогава? Така нищо не се постига. Силата, с която разполагаш, не може да те спаси. – Докога ще ме обират хората? – Докато си слаб. Слаб е онзи, които не разбира Божиите закони и Божиите блага. Любовта е Божие благо. Знанието е Божие благо. Силата е Божие благо. Щом разбереш Божиите блага и ги използваш разумно, ти се освобождаваш от всички мъчнотии и ограничения.
Сега, аз се радвам, че направих нещо. Посях семето и го изникна, цъфна и върза плод. Смлях плода и го омесих. Оставям хляба да постои малко, след което ще го опека. Веднага няма да го ядете. Ще го оставим да изстине.

След това ще се съберем всички на общ обяд.
Какво ще кажете за числото 35,656? Тройката представя Божествения свят. Сегашните хора не разбират този свят. Те се отнасят към него отрицателно, поради което и отношенията им към природата не са правилни. Искат да заставят природата да постъпва като тях, или както те желаят. Който мисли право, той е готов да плаща дълговете си. Който не мисли право, не плаща нищо, поради което дълговете му се увеличават. Казваш: Толкова време съм учил! Нищо ли не научих? – Какво си учил? Нека дойде един учен, да ми каже какво е научил. Той ще каже, че е свършил гимназия и университет. – Кое е същественото, което дават гимназията и университета? – Аз съм християнин. -Кое е същественото в християнството? Аз съм за същественото. Затова, като срещна учен човек, радвам се, че мога да науча нещо от него; като срещна невежа, пак се радвам, че мога да му помогна. Срещам богат, радвам се, че мога да получа нещо от него; срещам беден, радвам се, че мога да му дам нещо. Богатството е благо от Бога. Следователно, като съзнава това, богатият доброволно дава от себе си. На бедния пък аз давам доброволно.
И тъй, едновременно ще даваш и ще ти дават; ще обичаш и ще те обичат. Закон е: Като даваш, ще ти дават. Като се изпразниш, отново ще се напълниш. Бог дава на онези, които дават, но не и на онези, които не дават. Казваш за някого, че е богат. – Не се заблуждавай. Той е натоварен човек, не е богат. Да си натоварен с богатство и да ядеш сладко на трапезата, това са две различни състояния. Богатият пъшка и не може да яде – натоварен е. Бедният е лек, без товар. Той сяда пред трапезата и сладко яде.
Сега, вие трябва да се спрете върху същественото, да го намерите в своя вътрешен живот. Без същественото, всичко ще се обезсмисли за вас. Казвате: Остаряхме. – Добре, старите са остарели, но какво казват младите? Те казват, че животът няма смисъл. – Колкото са прави старите, толкова и младите. Ако си учител, какво трябва да кажеш на хората? Ще отвориш вратата и ще им кажеш: По този път ще вървите! – Защо? – За да влезете в новия живот. Божиите блага са в новия живот. Когато овчарят изкарва овцете на нова паша, казва ли им какво да правят? Щом видят прясна, зелена трева, те сами, знаят какво да правят -пасат.
Днес и аз отварям вратата на болницата и казвам:
Тръгнете по този път! Хвърлете болничните дрехи и се облечете с дрехи на здрави хора. – Ще имаме ли удобства, каквито в болницата? – Излезте от болницата и вървете по този път! Питам ви: В болницата ли сте още, или извън нея? Болни ли сте, или служите в болницата? Ако служите в болницата, похвалям ви. Ако сте болни, пак ще ви похваля. На мене ми е приятно да ви видя и като болни, и като слуги в болницата. Болният е мек, кротък, служителят в болницата прилага милосърдието си. И двамата придобиват нещо. Виждали ли сте разочарована мома, или разочарован момък? Момата казва: Не съм красива, не съм учена и богата, затова той не

ме обича. Момъкът казва: Не съм силен, не съм здрав и богат, затова момата не ме обича. Аз гледам на живота като на красива мома, която не те обича. – Какво ще правиш? Ти седиш, очакваш благоволението на живота, т.е. на красивата мома. Значи, в широк смисъл, животът е красивата мома. Тя заповядва и на царе, и на владици, и на патриарси. Каквото каже тя, всичко се изпълнява.

Казвам: Същественото за човека е животът. Вижте, какво крие той в себе си и го използвайте. Животът е разумен резултат. Приближавайте се постепенно към този резултат, за да се домогнете до великата истина, скрита зад живота. Христос казва: „Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил." Каквото и да правите, не може да се откажете от живота. Ние сме за любовта, за знанието и за свободата; ние сме за живота, силата и мекотата; ние сме за правдата, за истината и мъдростта: ние сме за доброто, за красивото и великото в света. И вие трябва да вървите по този път. Това да бъде вашият идеал! Като придобиете тези блага, принесете ги на Божествения олтар. Всичко да бъде за слава Божия!

По този път вървете! Той е пътят на новото съзнание, на новата мисъл.

– Само вечният път на светлината води към истината.

3 Лекция от Учителя, държана на
5 октомври, 1932 г. София. – Изгрев.

1932_10_07 Съзнание и свръхсъзнание
лекция пред специалния клас

СЪЗНАНИЕ И СВРЪХСЪЗНАНИЕ

– Само светлият път на мъдростта води към истината.
– В истината е скрит животът.

Тема за следния път: „Как са създадени ръцете и краката“.

Природата не обича безпорядъка. Поради безпорядъка в човешкия живот, хората са изпаднали в невежество.

Толкова години наред и стари, и млади, правите гимнастическите упражнения но никога не ги изпълнявате, както трябва. Преди всичко, трябва да се изпълняват ритмично. Когато си вдигате ръцете нагоре, трябва да си напълните дробовете с въздух. Значи, с вдигането ръцете нагоре, трябва да възприемете нещо. И гайдата не може да свири, докато не я напълните с въздух. За да добие сили, човек трябва да яде. Ако няма храна и движение няма. Като спускаш ръцете надолу, ще изпускаш въздуха. А вие правите обратно: като се изправяте и вдигате ръцете нагоре, вие издишате, а като сваляте ръцете и клякате – тогава вдишвате въздух. По такъв начин изпълнявани, упражненията не дават никакъв резултат. Гледаш някой върви, главата му наведена на едната или на другата страна, гръбначният му стълб се изкривил. Това са неестествени положения. А трябва да вървиш прав по отношение на известна плоскост, на известни сили, които действат в тебе. Ако не си в хармония с тези сили, ти не можеш да мислиш правилно, да чувстваш правилно. Ти си загубил перпендикуляра си към плоскостта, по която се движиш. Тук плоскостта я разбирам чисто физическо поле, в което едновременно и работиш.

Вие изучавате различни науки, като упражнения за вашия ум. Всичко това, обаче, няма особено приложение в живота ви. Като казвам, че няма приложение, искам да разберете, че това, което знаете, има повече отрицателен характер, отколкото положителен. Под „отрицателен“характер разбирам, че човек яде повече, отколкото трябва. Следователно, стомахът му не е в състояние да смели приетата храна и той повече губи, отколкото печели. Тогава човек изпитва едно неразположение. Какво се иска от него? – Да яде по-малко. Идеята, че с малко храна не може да се поддържа организмът, не е права. Малкото количество храна, добре асимилирана, дава повече енергия, отколкото многото храна, не добре обработена.

Човек трябва да има ясна представа за себе си. Ти имаш едно тяло с различни органи: мозък, сърце, дробове, стомах, ръце, крака. Те са резултат на работа от хиляди векове и хиляди същества. Днес ти се ползуваш от този готов резултат. Ти имаш тяло тежко 60, 70 или 80 кг и не знаеш защо, всъщност, ти е това тяло и защо е толкова тежко. Не знаеш истинското предназначение на твоите органи. Казваш, че можеш и без това знание. – Съгласен съм и без знание може. Вие влизате в една стая. Хазяинът ви показва стаята и си излиза. Къде са ключовете на осветлението, не знаете. Въртите се натук – натам, не можете да светнете и оставате в тъмнина. Защо не попитахте хазяина, има ли осветление на стаята; къде са ключовете; къде е чешмата? Много неща трябваше да разпитате, за да не се намерите в затруднение. Това са положения, които не зависят само от вас, но от всички живи същества. Всяко живо същество се нуждае от ориентировка. В това отношение, низшите същества живеят по-добре от висшите. Вие, например, сте заети със своите нововъведения. Например, новата дреха внася нещо ново във вас и вие искате да я облечете. Обличате дрехата, въртите се наляво – надясно, радвате и се. Забравяте даже да ядете. Все за дрехата си мислите. И уроците си забравяте да учите. Готови сте цял ден да се разправяте с новата си дреха. Има смисъл да се облечете с тази дреха, само когато нямате работа. Щом имате уроци, оставете дрехата настрана. Какъв смисъл има, да бъдеш облечен с нова дреха и да отидеш на училище с неприготвени уроци? Така облечен, ти може да съблазниш някого с дрехата си.

Сега, да разгледаме известни процеси от гледището на науката. Например, казва се, че и студът изгаря и огънят изгаря. Обаче, вода, изложена на студа, замръзва; ако се тури на огъня, тя започва да ври и постепенно се изпарява. В двата случая имаме два различни процеса. Значи, има огън, който смразява, т.е. втвърдява телата. Има огън, който ги изгаря. Какво придобива човек, ако в един случай замръзва, а в друг ври и се изпарява? Ще кажете, че и едното и другото са тежки психични състояния, през които вие често минавате. Казваш: Тежи ми раницата. – Това не ме интересува. – Какво да правя да облекча състоянието си? – Извади от нея едно кило и го хвърли настрана. – Пак ми е тежка. – Извади още едно кило. – Гърбът ми е охлузен от тежката раница. – Вади от нея и хвърляй, от тебе зависи, ти си господар на положението. Ако не можеш да хвърляш, ти си слуга. Напусни господаря си и стани господар на себе си. – Кой ще ме храни тогава? – Щом не се решаваш да напуснеш лошия си господар, ще носиш тежката раница. – Кой е лошият господар? – Кривата мисъл. Докато мислиш криво, ти си при лош господар. Щом изправиш мисълта си, отиваш при добър господар. Пази се от кривата мисъл, т.е. от лошия господар, който ще ти тури юлар на главата. Кажи си: Господарю, не искам да ходя с юлар. Всичко хвърлям, искам да бъда свободен.

Нова мисъл, ново разбиране е нужно на човека! Досега си мислил по стар начин. Отсега нататък ще мислиш по нов начин и ще разбираш нещата по нов начин. Представи си, че колата, на която се качваш, е счупена. Какво ще правиш? Ако чакаш да дойде майстор отнякъде да я поправи, това е старото разбиране. Майсторът може да дойде след два – три месеца. Ще чакаш ли толкова време? Новото разбиране ще те научи, какво да правиш. Ще свалиш товара си, ще го сложиш на гърба си и ще продължиш пътя си. Докато разчиташ на хората, ти си в старото разбиране. Щом разчиташ на себе си, ти си в новото разбиране. Разчитай на своите сили, за да се обновиш. Този е естественият път на живота. Всяка неестествена мисъл, всяко неестествено чувство внасят противоречия в човешкия живот.

Работете съзнателно върху себе си, да се подготвите за новото знание. Ще дойдат великите учени, великите майстори, които ще ви въведат в пътя на новото знание. Ако вървите по пътя на сегашното знание, нищо няма да придобиете. Външно ще минавате за учени или за богати, но нито знанието, нито богатството могат да ви спасят. Ако си богат, ще си направиш голяма къща, ще си купиш автомобил, ще се ожениш, деца ще имаш. Един ден ще умреш и на паметника ти ще пишат: Тук почива добър, благороден човек. Тези думи ще ви спасят ли? Лежи богатият в гроба, съзнава всичко, което става с него, но никой не може да му помогне. Четат му молитви, плачат, говорят добре за него, но той лежи в гроба и се мъчи. Той предпочита да дойде някой човек да каже нещо лошо за него, но да го изхвърли вън от гроба, отколкото всички да говорят добре за него и да го оставят да се мъчи долу, дълбоко заровен в земята. Такова е и вашето положение, като ученици. Вие очаквате да дойде някой при вас да ви похвали, да каже, че сте способни и даровити. Даровит, способен си, но ходиш бос и окъсан, без пет пари в джоба. Даровит и способен си, но професорът те скъсал на изпита. Благороден си, но гостилничарят няма доверие в тебе, не ти дава ядене. Той те пита: Имаш ли пари? – Нямам. – Щом нямаш пари и ядене няма. Ако остане нещо от яденето, ще ти дам малко да се нахраниш. – Кой е изходният път от това положение? – Според мене, ще правите опити, ще се упражнявате и така ще намерите изходния път. Ще изнесеш водата вън, при голям студ и ще я нагряваш. От една страна ще я нагряваш, от друга ще замръзва. Това е упражнение със знака плюс. После ще внесеш водата в стаята, ще я сложиш на огъня и след няколко часа водата е изчезнала. – Защо? – Огънят е силен.

Поглеждате в тенджерата, нищо няма – празна е. Значи, имате знака минус. И ледът, и водата са полезни на воденичаря. Той чака да се стопи леда и да кара воденицата му. Ако водата се е изпарила, ще почака, докато се охлади, да се превърне във вода и пак да кара воденицата. Ще работите с

плюсовете и с минусите, като знакове в алгебрата, докато решите правилно всичките си задачи.

Нека спрем вниманието си върху ръката, като израз на известна дейност в човека. Коя страна на ръката е положителна и коя – отрицателна? Ръката има отношение към известна област на мозъка. Не само цялата ръка, но всеки пръст на ръката има отношение към специфична област на мозъка. Доказано е, при това, че силата на палеца е равна на силата на останалите пръсти. Половината от енергията на човека е вложена в палеца. В него е вложена разумността на човека, по която той се отличава от животните. Животните имат най-много четири пръста. В тях липсва палеца, т.е. разумността. Приложението се крие в палеца. От енергиите, които излизат от него, зависи активността на човека. От палеца излизат енергии, които дават подтик.

И тъй, всеки пръст е източник на известен род енергия. От енергиите на пръстите се определят желанията на човека. Имаш желание да се качиш на един връх, висок около 8 – 10 км. Не е достатъчно само да желаеш. Важно е, можеш ли да издържиш на тази височина. Който се качва на големи височини, той започва да се задушава. За да се изкачи на тази височина, трябва да поема въздух отвън. Иначе, той ще изгуби съзнание. Днес малцина могат да се качват на високи места. Желанието на човека, да се качва по високи места, има отношение към неговия вътрешен стремеж да се повдигне. Да се повдигнеш в обществото, да заемеш висок пост, да станеш известен, виден човек, това значи, да се качиш на висок връх. Можеш ли да издържиш на такава височина, без да изгубиш съзнание? Лошо е, никой да не те познава, но още по-лошо е, всички хора да те познават. Желанието на човека да се прослави е Божествено, обаче, да се прослави пред онези, които го обичат. Да те обичат хората, това значи, да те повдигнат. Няма по-страшно нещо от това, да те повдигнат хората, с цел да те използват. Какво се ползва овцата от познанството си с вълка? – Тя се излага на голяма опасност. В края на краищата, овцата ще плати с живота си. Казваш, че като по-силен, вълкът ще постъпи кавалерски с овцата, ще я придружава до ливадата да пасе. – Ще я придружава, докато я изяде. След това, никъде не можеш да я намериш. Не правете връзка между вашите благородни мисли и вълчите мисли, т.е. мислите от низш произход. Не запознавайте една висша мисъл с една низша мисъл.

Казано е в Писанието: „Побеждавайте злото с доброто!“Това е друг въпрос. Оставете добрите мисли да минават през ума ви, за да станат силни, мощни. Вън от ума, мисълта е слаба, пасивна. Щом мине през човешкия ум, тя става силна. Тогава тя може да прави чудеса. Всяка мисъл, добра или лоша, може да се използва от човека, като разумно същество. Какво ще

постигнете, ако енергиите на вашите пръсти са отрицателни? Ако енергиите на пръстите са положителни, всеки момент вие придобивате нещо. Средният пръст е високият връх на човешката ръка. На този пръст винаги може да се разчита. Той представя човешката съвест. Да бъдеш положителен, това значи, всеки ден да преглеждаш сметките си; да знаеш, какво можеш да изразходваш и какво ще ти остане. Средният пръст отдава правото на всички хора. Да се качиш на този връх и да не отдадеш правото на всекиго, това показва, че не си се издигнал над хората. Какъв смисъл има изкачването на този връх? Следователно, има смисъл да се изкачиш на върха, ако можеш да отдадеш правото на всеки човек. Иначе, качването е безпредметно. Дали само на един човек, или на себе си отдаваш правото, това подразбира изкачване на върха. Когато енергиите в малкия пръст са положителни, това показва, че можеш да се ползваш от скритите богатства в него. Каква полза, че си богат, а стомахът и гърдите ти са слаби? При тези условия, малкият пръст ще ти създаде големи нещастия. Около тебе ще се съберат лекари да правят опити, с цел да те лекуват. Богат си, щедро плащаш, но същевременно страдаш. Такова е положението на мнозина от вас.

Мнозина питат: Защо идват страданията? Защо светът е създаден така, че хората трябва да страдат? Ето един въпрос, на който никой не е отговорил. Като не можете да си отговорите, вие казвате: Светът трябва да се оправи, да се махнат страданията. Така мислят и мишките. Като видели, че не могат да се освободят от преследването на котката, те решили да и закачат звънец, че отдалеч да я чуват. Обаче, и досега не се е намерила мишка, която може да закачи звънец на котката. Знание е нужно за това! И хората не успяват в желанията си, защото не са техни. Те са наемници, служители на чужди желания. Казваш: Ще убия този човек! – Твое ли е това желание? Ти ще го убиеш, но и тебе ще убият. Ти, който изпълняваш чуждо желание, господар ли си на себе си? Ако две тела се движат едно срещу друго и се блъскат, какво са постигнали?

Аз искам да ви обърна вниманието на факта, кога служите на вашите желания и кога – на чуждите. Всеки трябва да си отговори, господар ли е на своите желания, или техен слуга. Ако си господар на своите желания, ще имаш един резултат; ако си слуга, ще имаш друг резултат. Освен това, важно е, дали си добър, или лош господар. Също така, от значение е, какво е желанието ти: добро, или лошо. Ако желанието ти е лошо, търси начин да се освободиш от него. – Не мога да се освободя. – Щом не можеш, ще носиш последствията на своето лошо желание, без да ти помогне някой. Следователно, ако намирате, че светът е лош, ще знаете, че той е резултат на нещо. Всеки човек е отделна единица, която работи в света. Ето защо, като говорите, че светът е лош, имам предвид човешкия свят.

Да вземем числото пет, като сбор от пет единици, или числото пет в първа степен. Това число може да представя пет пясъчни зърна, пет ябълкови семки, пет вола, пет коня или пет души, ваши приятели. От пясъчните зърна нищо не можете да получите. От ябълковите семки, като ги посеете, ще получите ябълки. Конете и воловете можете да впрягате на работа. Най-много можете да получите от вашите приятели. Значи, имате едно и също число, а различни резултати. Ако знаете произхода или съдържанието на това число, ще направите много работи. Какво ще направите с петте ваши добри приятели? Можете ли и тях да впрегнете на работа? Как ще ги впрегнете, ако са по-силни от вас? Ще кажете, че това е мъчно разрешима задача, като Гордиевия възел. Понеже не се намери човек да го развърже, Александър Велики го разрязал с ножа. Обаче, това е механично разрешение на въпроса. Александър Велики разряза Гордиевия възел, но не можа да запази империята си. В какво се заключава величието на Александър Велики? Той разреши задачата на Гордиевия възел само в едноизмерния и двуизмерния свят. Той не знаеше, че освен чрез разрязването на Гордиевия възел, има и друг начин за разрешаване. Така разсъждават всички същества, затворени в един кръг. За да излезеш от кръга, той трябва някъде да се пречупи. Ако едно същество от триизмерния свят разрешава въпроса, то ще прескочи кръга. За него кръгът представя една от великите тайни. То казва: Кръгът трябва да се прескочи. Така и кръгът ще остане цял, и задачата решена. Понякога и вие, като съществата от двуизмерния сват, разваляте връзките си с кръга. В случая и вие сте двуизмерно същество. Следователно, ако имаш пречка на пътя си, вдигни крака си и я прескочи. Няма защо да я късаш, да я пречупваш. Кажи си: Аз ще прескоча кръга и ще вървя напред. Повече няма да се занимавам с този въпрос.

Съвременната математика си служи с числата, като с мъртви величини. Живата математика гледа по друг начин на числата. Достатъчно е да погледне на петте пръста на ръката, за да ги определи като живи числа. За нея са важни не само петте пръста, но и тяхното подразделение на фаланги. Тя разглежда и линиите на ръката, като възможности, вложени в самия човек. Това не е само предположение, но и реална мярка. Ще влезете в световете на фалангите, като отделни от световете на пръстите. Това са все ваши приятели, с които ще мерите разстоянието от един свят до друг. Първата фаланга на всеки пръст представя Божествения свят. Втората фаланга представя ангелския свят, а трета фаланга – човешкия свят. Основата на пръста е животинският свят. Като изучавате пръстите си, ще знаете, кой свят взима надмощие във вас. Наблюдавайте ръката си – долната, горната, дясната и лявата страна, после върховете на пръстите си и ги съпоставяйте.

Като ученици, вие трябва да прилагате знанието си в живота. Пееш, упражняваш се с години, но като трябва да приложиш знанието си, не успяваш. Минаваш през гората и пееш. Обаче, като срещнеш мечка, веднага бягаш. Защо не я спреш с песента си? Гладен си. Иди при гостилничаря и пей. Ако той те нахрани, ще знаеш, че пеенето ти има успех. Окъсан си, нямаш дрехи. Иди при дрехаря и пей. Ако ти даде нов костюм, пеенето ти има успех. Ако нямаш приятели, пак пей. С доброто пеене ще си намериш добри приятели. Въпреки това, казваш: Защо Бог ме създаде? – Колкото и да питаш, няма да ти се отговори. Ти бил ли си при създаването на човека? Знаеш ли, от каква кал си създаден? – Не зная. – Щом не знаеш, мълчи, не питай, защо Бог те създаде. Ще кажете, че вашите баби и прабаби знаят, как е създаден светът. По този въпрос никой нищо не знае. – Мойсей е писал за създаването на света. – И Мойсей нищо не знае. Създаването на света е въпрос на далечното минало. Често чуваш да казват: Аз го направих човека. – Какво означава това? Никой никого не може да направи човек. Бог е създал човека, вдъхнал в него дихание на живот и той станал жива душа. Бог е създал човека, без да види някой, без да го пипне. Може ли и вие да направите същото? То е все едно, да изпълните заповедта на онзи цар, който искал да му ушият дрехи, без да ги пипне човешка ръка. При днешните условия, това е невъзможно.

Днес аз говоря само за онези от вас, които разбират. За останалите, това е забава, както се забавляват момите и момците. Щом чуят тъпана, всички трепват, хорото започва да се върти. Някога барабанът бие и във време на война. Щом удари барабанът, войниците влизат в бой. Горко на онези, за които бие тъпанът. Ще одереш кожата на едно животно, ще направиш от нея тъпан и после ще очакваш щастие. Няма случай, да бие тъпан на сватба и след време сватбарите да не се разбягат. Разумната природа избира средствата, с които си служи. Тя казва: За благородни работи са нужни благородни средства. Ако обичаш един човек, ще му дадеш най-хубавата храна. Ако не го обичаш, ще му дадеш най-лошата храна. Природните закони действуват навсякъде – и в атомите, и в молекулите. И химикът, колкото и да е учен, е длъжен да спазва природните закони. Опита ли се да ги заобиколи, те гледат на него като на крадец и разбойник и го държат отговорен за всичко. Той краде, а природата налага своето наказание.

Учените измислиха различни изобретения, а природата ги коси. Те измислиха електричеството, а природата ги свърза с електрическия ток. Учените се стремят да се домогнат до най-скритите тайни на природата, но те не подозират, че един ден тя ще ги унищожи. Когато се доберат до последната тайна на природата, те ще изчезнат от лицето на земята. Да

изучавате тайните на природата, без нейно съгласие, това е насилие, това е престъпление. Ако природата има любов към тебе, тя сама ще ти повери своите тайни и ти никога няма да злоупотребиш с нейното доверие. Щом ученият изчезне от лицето на земята, това показва, че той не е работил в съгласие с волята на природата. Където има насилие, там последствията са лоши. Не стана ли същото с първия човек? Бог му каза: Няма да се докосваш до това дърво! Ако се опиташ да разбереш тайната, която се крие в него, ти ще умреш. Що е злото? – Последната тайна на природата. Трябва ли да разрешиш тази тайна? Не се опитвай да разрешаваш въпроса за злото. Не разрешавай и въпроса за доброто. Приеми ги като факти. Тогава злото ще носи своите лоши последствия, а доброто – своите добри последствия. Ползвай се от добрите последствия на доброто, а избягвай лошите последствия на злото. Не се стреми да победиш злото, нито да го помириш с доброто. Не търси произхода на злото. Досега никой не е разрешил въпроса за злото. И първият човек не можа да го разреши. Вместо да постигне нещо, той изгуби и това, което имаше. Затова, за него се казва, че оголял. Но и с това не се свърши.

Това е тайната, която ви разкривам сега, а именно, да не се занимавате с доброто и злото. – Значи, не трябва да учим. Каква наука е тази – да се занимаваш със злото? Питам: Какво се ползуваш, ако знаеш теглото на земята? Някои учени изчисляват теглото на земята, но това са предположения. И аз съм теглил земята, но още не съм дошъл до истинското и тегло. Всеки ден я тегля и учените я теглят, но в изчисленията им намирам грамадна разлика – с тонове килограми. Правят изчисления и с теглото на слънцето. Според мене, земята тежи точно толкова, колкото и аз тежа. Всеки може да каже същото за себе си. Никой не може да изчисли теглото на земята. Тя е толкова тежка, колкото и лека. Земята е съставена от безброй малки частички. Всяка частичка е малка земя, която се движи с неимоверна бързина, която си има северен и южен полюс, свое слънце и планети. Тя се движи толкова леко из пространството, с такава подвижност, че не се поддава на теглене. Всички частици, събрани заедно, образуват земята, със свой собствен център, наречен тегло на земята. Привличането на земята от слънцето означава нейното тегло. Казват, че мисълта на някого е тежка или лека. Това подразбира нейното тегло. Кои мисли са за предпочитане: леките, или тежките?

Казва се, че злото е тежко, а перото – леко. В случая, златото, макар и тежко, е за предпочитане. Какво може да се направи с лекия чук? Тежкият чук забива гвоздеите, а не лекият. Тежкият чук е на мястото си. Внесете ли го в ума си, той ще ви причини вреда. Там той представлява отрицателната мисъл. Къде ще поставите например, омразата? Мястото и е на физическия свят, а не в умствения. И гневът е чук, с който се чупят

камъни. Ще чукаш камък след камък, докато излезе нещо от тях. Не става ли същото и на бойното поле? Там хората се мушкат с ножове, а после минават за герои.

Един войник разказваше, че като влязъл в един сръбски окоп, намушкал с ножа си 30 сръбски войника. Това не е истина. Турците казват: И да видиш, не вярвай! Може да е намушкал един – двама сърби, но тридесет! Той иска да се представи герой. Казвам: Ако всички българи бяха намушкали по 30 сърби, България щеше да бъде велика и свободна – нямаше да има неприятели. Ако наистина си намушкал 30 сръбски войника, ти щеше да изгубиш сражението. С мушкане въпросите не се разрешават. В някое отношение и вие приличате на този войник. Той се хвали, а другите ударили на бяг от страх. Лесно се казва, че не те е страх от нищо, но като се натъкнеш на мъчнотия, не знаеш, как да я разрешиш.

И в математиката има мъчни задачи, някои и досега не са разрешени. Такава задача е, например, определяне квадратурата на кръга. Ето един начин за разрешаване. Вземете един кръг и направете от него квадрат. Това е практическо решение на задачата. Обаче, математиците искат да изчислят квадратурата на кръга. Мъчнотията на изчислението е в това, че кръгът е в постоянно движение, при което ту се разширява, ту смалява и не може да се изчисли. Значи, кръгът трябва да се спре. Тогава ще намерите четирите точки на квадрата и ще пуснете кръга в движение. Важно е да спрете временно кръга и така да определите неговата квадратура.

И тъй, не се спъвайте от неразрешените задачи на науката, но знайте, че те представят богат материал за бъдещето. Досегашните научни теории, взети заедно, представят известни истини. Ако те не са напълно обработени, бъдещето ще завърши работата. Учените ще се домогнат до абсолютната истина. Всяка научна теория представя известна фаза от истината. Следователно, не мислете, че тази фаза ще разкрие цялата истина. Тя е част от истината. Да се мисли, че сте дошли до цялата истина, това е заблуждение.

Често се запитвате, ще имате ли успех в живота си, или няма да имате. Ще ви дам един практически метод, с който ще си отговорите. Вземете един сантиметър и точно измерете палеца си на дължина и широчина. Запишете мерките и си легнете. Като станете от сън, пак измерете същия пръст и сравнете двете мерки. На дължина, едва ли ще има разлика в двете измервания. Обаче, на широчина може да има разлика. Най-малкото разширяване показва, че ще имате успех: ако разширяването е станало в долната, т.е. в месестата част на палеца, успехът ще бъде на физическия

свят; ако разширяването е в средната фаланга, успехът е в духовния свят и най-после, ако има промяна в горната фаланга, успехът е в умствения свят. И тогава, ако си ученик, ще свършиш успешно училището. Като измервате пръста си, трябва да бъдете крайно внимателни, да не се подавате на своите желания. Желаеш, например, да имаш успех и несъзнателно продължиш или разшириш мярката. Точност се иска в измерването! Не мислете, че разширяването на пръста е всякога добро. Има случаи, когато смаляването е за предпочитане. На някои пръстите постоянно се разширяват, а на някои – постоянно се смаляват.

Този опит – измерването на палеца е първият малък опит. След това ще измервате и останалите четири пръста. За всеки опит е нужно поне една година. Много измервания, много наблюдения ще правите, докато дойдете до вярно заключение. Значи, пет години измервания, наблюдения и изчисления ще ви доведат до положително знание. Каквото научите от палеца, това знание е меродавно. От първите измервания ще разберете, дали ще станете богат, духовен или учен човек. После ще приложите други методи, за да успеете в това, което сте констатирали. Ще ви дам още три метода за работа. – Кажи ни ги наведнъж. – Това е невъзможно. Ако някой ви ги даде наведнъж, той не разбира законите. Едно ще знаете: Не можеш да станеш богат, ако не си бил беден. Не можеш да разбереш цената на хляба, ако не си бил гладен. Само бедният има условия да стане богат. Само гладният може да оцени хляба. Само болният цени здравето. Без контрасти в съзнанието си, човек не може да дойде до истината. Човек борави с много понятия, но те стават ясни за него само тогава, когато носи опитност за тях от далечното минало. – Къде се крие тази опитност? – В съзнанието, самосъзнанието и подсъзнанието му. Оттам тя изплува в свръхсъзнанието му и понятията вече стават за него положително, истинско знание. Разчитай на това, което е вложено в твоето подсъзнание и свръхсъзнание, а не на това, което е вложено в съзнанието и самосъзнанието ти. Болен си, викаш лекари да те лекуват. Всички казват, че няма да оздравееш. Обаче, нещо дълбоко в тебе ти казва, че ще оздравееш. Външни доказателства нямаш, но нещо вътрешно те успокоява. И наистина, оздравяваш. Твоето вътрешно разположение излиза вярно. Значи, твоето подсъзнание ти казва истината. Лекарите, които се водят от съзнанието и самосъзнанието си, не можаха да попаднат на истината. Много гадатели се провалят, защото не се ръководят от подсъзнанието. Те изнасят фактите, както са в съзнанието и самосъзнанието им, поради което грешат. Малко гадатели могат да кажат, точно какво ще стане. Някой гадател ти каже, че ще станеш богат, учен, но не ставаш такъв. Е, ако ти не забогатееш, все някой ще забогатее. В това отношение, гадателите приличат на младите войници, които се обучават в стрелба. Те се учат да стрелят в мешанки, но и в тях не попадат. Те се шегуват помежду си и

казват: Не ударих точно в мешанката, но ударих в камък. Когато господарят иска да си почива, слугите търсят развлечение. Това не е лошо, но за да не безпокоят господаря си, те трябва да отидат надалеч. Защото, ако го смущават, като стане, той ще им се кара. Та като идат по-далеч, там свободно ще се забавляват и като се върнат, господарят си е починал, и те са се забавлявали добре. Трябва да разбирате своето естество. Има известни сили, които действат във вас и които нищо добро не ви допринасят. Казваш: Аз ще свърша с училището. Какво ще свършиш? Напротив, ще кажеш: Никога аз няма да свърша с училището – така е много по-право да кажеш. Често казвате: Ще стана човек. Значи, ти отричаш, че сега си човек. Щом отсега ще ставаш човек, от тебе нищо няма да излезе. Моето разбиране е: Ако досега не си станал човек, никога няма да станеш такъв. Постави си мисълта: Аз съм човек. Аз съм станал човек, а сега ще живея като човек. Ако кажеш: Аз ще стана добър човек – ти не мислиш право. Кажи така: В естеството ми е да живея добре.

Като ученици, вие трябва да се научите да мислите правилно. Какво остана в ума ви от тази лекция? – Да има положително отношение между природата и човека. Човек не трябва да бъде в стълкновение със себе си. Идеята, че човек трябва да се бори със себе си, не е права. Той трябва да разбира себе си, да работи в съгласие със себе си и с живата природа. Когато престанем да се борим със себе си, тогава ще дойде съгласието и ще бъдем в мир и хармония с разумната природа. Към това трябва да се стремим.

Като ви гледам, вие сте силно напрегнати. Аз не искам да разрешите всички задачи. Когато диша, човек възприема въздуха и се ползва от него. С това той нищо не допринася на света, но на себе си. И ако има правилни отношения към природата, и тя ще има такива отношения към него. Не забравяйте, че има един закон, който регулира всичко в света.

Първото нещо, което трябва да знаете: Не уреждайте вашия живот. С това не искам да ви кажа да не работите. Съвсем друга идея имам: Не мислете, че вашият живот не е уреден. Не мислете, че не сте способни и че отсега ще развивате вашите способности. Посадете вашите способности и ги оставете, те сами да поникнат.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.
– В истината е скрит животът.

3. Лекция от Учителя, държана на

7 октомври, 1932 г. София – Изгрев.

Начало: 05:00

1932_10_09 Свобода и ограничение
утринно слово

СВОБОДА И ОГРАНИЧЕНИЕ

Размишление.

Ще прочета трета глава от Евангелието на Матея.
Днес аз ще говоря само на онези от вас, които разбират. Останалите ще чакат още много време, докато започнат да разбират. Те са като малките деца, които едва пъплят. Каквото и да им кажеш, те все ще си пъплят: нито разбират, нито могат да мислят. Да оставим децата настрана, нека си пъплят. Като видя червея, казвам: Нека си лази, не му е дошло времето да ходи и да разбира. Като видя птицата, казвам: Нека си хвърчи, не и е дошло времето да разбира. Като видя рибата, казвам : Нека си плува, още не й е дошло времето да разбира. Червеят, рибата, птицата още не могат да се разглеждат като символи на съзнателен живот. И сегашните разбирания на хората са детински. Има добри, възпитани и благородни деца. Има и деца своенравни. Дето и да ги туриш, всичко развалят и опетняват.
Като говоря, някои не ме разбират, и думите ми произвеждат обратен ефект. Те се засягат, защото личните им чувства са силно развити. Като зная това, аз заемам известна дистанция, да не ви засягам. Не само хората се засягат, но всички същества се засягат. И най-малките същества се докачат. Докато се докачате, всякога ще се намери нещо, което да ви засегне. И светлината даже ви засяга. Кой не е свивал очите си пред силната светлина? Казваш на светлината: Не влизай толкова силно в очите ми. По-малко влизай. И току свиеш очите си. На силния вятър казваш: Не духай толкова силно. Но той не иска да знае, че се обиждаш, влиза в дрехите ти, развява ги; разпръсква косите ти и т. н. Като се обиждаш, на кого първо ще се сърдиш: на вятъра, на слънцето, или на светлината?
Някога човек се раздвоява в себе си, сърди се на самия себе си. В първо време, човек е весел, разположен, доволен от себе си. После става сериозен, гневи се. На кого се гневи, с кого се разправя, сам не знае. Гневът е сила, но смехът и радостта също са сили. Изобщо, всяко състояние, през което човек минава, е сила.
Казваш: Аз не се гневя. – Не, няма човек в света, който да не се гневи, да не скърби и да не се радва. Всички се радват, скърбят и се гневят. Има състояния, общи за всички – разликата е в степента. И греховете са общи за всички същества. Няма същество на земята, което да не греши, само че едни грешат повече, а други – по-малко. И най-малкият грях е толкова силен, колкото и големият. Няма защо да се доказва това. Обаче, за разбирането на този закон е нужен умът на философа и мъдреца. Питате: Как е възможно, най-малкият и най-големият грях да са еднакво силни?

Казвам: Големият пожар е станал от една малка искра. Следователно, ако на малкия грях, като искра огън, дадеш условия да се прояви, той може да има резултата на големия огън, на големия пожар. Този закон се отнася, както за грешките, така и за добродетелите. Законът е един и същ и за големите, и за малките добродетели. Резултатът от греховете съсипва, разрушава човека. Краят на всеки грях е разрушение. И ако човек не се опомни, не се осъзнае, ще изчезне от Битието. Така е писано в Божествената книга. Следователно, краят на човешкия грях води към заличаване на човека от великата книга на живота. Злото ще остане, но ще заличи, ще погълне човека. Каквото носиш в съзнанието си, какъвто капитал си придобил, всичко ще изчезне. Капиталът ти, даден от Бога, ще стане достояние на дявола, а ти ще станеш негов роб.
– Как можем по лесен начин да се освободим от злото? – Така питат само мързеливите. Като говоря за злото, аз нямам намерение да плаша хората, че ще влязат в ада. Те и сега са в ада. И аз не зная, дали ще намерите начин да излезете оттам. Когато ви боли корема и с часове се въртите в леглото, не сте ли в ада? Вие имате такива опитности. Аз говоря за злото, като сянка на доброто. Много естествено, ако не вършиш доброто, ти си под влияние на злото. И тогава, ти губиш свободата си. И в злото си свободен, но само за злото, не и за доброто. В доброто е обратно: свободен си за доброто, но не и за злото. Значи, човек е ограничен и в доброто, и в злото. Свобода има само онзи, който може да прави и добро, и зло. Но и това не е истинска свобода. – Защо? – Защото едната свобода те ограничава в едно отношение, а другата – в друго отношение. Следователно, в относителната свобода има ограничение в злото и ограничение в доброто – това зависи от познаването на закона.
Вие искате да прогресирате, но без познаване закона на доброто, за никакъв прогрес не може да се говори. Ако се ограничиш от доброто, ще бъдеш свободен от злото. Само така ще имаш постижения, чрез които всеки ден ще се увеличаваш и разширяваш. Обаче, ако попаднеш под влиянието на злото, ти постепенно ще се сгъстяваш, докато паднеш от тежестта на собственото си тегло. Всяко тяло, което се ограничава от доброто или от злото, има тегло, поради което се привлича от земята. В този смисъл, и най-лекият човек, като насочи ума си в известна посока, придобива определено тегло. Онези хора, които обичат земята, тежат повече за земята, по-малко за небето. И обратно: онези, които обичат небето, тежат по-малко за земята, повече за небето. Добрият, праведният човек е тежък за небето; лошият, грешният човек е тежък за земята. Следователно, тежестта на човека показва, какъв е неговият стремеж – към земята, или към небето. Когато страдаш, това показва, че имаш някакво земно желание, което не можеш да постигнеш. Това желание не е неестествено, но с него не можеш да отидеш на небето. Позволено е на човека да има желания, но той трябва да ги ограничава. Например,

позволено е на човека да яде, но не му е позволено да преяжда; позволено му е да пие, но не му е позволено да се напива; позволено му е да мисли за злото, но не му е позволено да прави зло. Да знаеш, как да използваш силата на злото, това е велика наука, с която малцина разполагат. Не се смущавайте от това, че някои неща не ви са позволени. Злото не се пипа. Въпреки това, вие заемате положението на професори, които правят своите опити. Вие правите опити със злото и се натъквате на противоречия. Много от вас са доктори, с титли, но въпреки това, минават през най-големите нещастия и страдания. Питам: Какво ти струва титлата доктор, ако ти сам себе си не можеш да лекуваш?
Преди години ме извикаха в Сливен да лекувам един доктор. Отидох при него, и го запитах: Защо викате мене, а не извикате един от вашите събратя лекари? – Страхувам се да не ме отровят. Те са завистливи, ще ме отровят на общо основание. Какво искам да ви покажа с този пример? Искам да ви обърна вниманието към личните чувства на човека, като спънка за неговото развитие. Всяко живо същество, колкото и да е малко, има лични чувства. Когато мисли изключително за себе си, човек е в своя личен живот който има отношение към тялото. Докато живееш в тялото си, ти не можеш да постигнеш всичките си желания. Физическата форма не разполага с големи възможности. Например, волът има здрави, големи рога, здрави крака, голямо тяло и макар да е с голямо мнение за себе си, той не може да постигне всичко. Всяко живо същество обича своята форма, има мнение за себе си, но не може да излезе вън от тази форма. И човек обича своята форма, но вън от нея не може да излезе.
Да се върнем към закона на доброто и злото. В доброто човек е свободен да прави добро, а не е свободен да прави зло. В злото е обратно: човек е свободен да прави зло, а не е свободен да прави добро. Значи, законът на доброто се отличава от закона на злото по резултатите. И едното ограничение, и другото са на мястото си. При сегашните условия на живота, доброто работи в наш интерес. – Защо? – Защото ни ограничава в правене на зло. Радвай се, че се освобождаваш от злото. По такъв начин, ти си свободен да правиш зло. Казваш: Аз съм свободен в злото. – Значи, ти си свободен да правиш зло. – Не е така. Бъди свободен в доброто, а ограничен в злото. В този смисъл, както хората разбират свободата, никой не е свободен. Например, кой е свободен да изминава по сто километра всеки ден? Първо, организмът му го ограничава, няма сили да издържи. – Кой може да стане милионер? – Който е умен; ако не е умен, не може да стане милионер. Кой може да стане виден философ? Искаш да станеш философ, но умът ти е ограничен, не си толкова способен. На всяка стъпка човек е ограничен, не може да постигне желанията си.
Хората говорят за свободата, но те трябва да определят, що е свобода. Има една свобода, която сега се изучава. Тя е свободата, която иде от любовта. За тази свобода аз още не съм говорил. Това, което хората наричат свобода,

не е нищо друго, освен ограничение. Човек е ограничен и в доброто, и в любовта. Искаш да направиш едно голямо добро на някого, но се страхуваш, да не би този човек да се пресити от твоето добро. Значи, пресищане има и в доброто. Майката може да даде на детето си повече мляко, отколкото му трябва, и да го пресити. Обаче, разумният знае, кога колко да дава, да не става пресищане. Казваш: Трябва да храня добри мисли за човека. – Знаеш ли, какво значи да храниш добри мисли за някого?

Каква мисъл трябва да храниш за своя приятел? – Искам да стане той велик човек, да стане цар. – Ето една мисъл, която може да заблуди човека, да го пресити. Ако от днес нататък започне да мисли, че може да стане цар, той е закъснял. Сам за себе си, той е цар. И сега е цар. Ако е уверен, че е излязъл от Бога, той има царско произхождение. Ако мислиш, че сега ще станеш цар, това показва, че идеята за произхода на човека от Бога е лъжлива. Той е на крив път. Който е излязъл от Бога, той носи в себе си мисълта, че е от царско произхождение. Да си цар, това значи, да заповядваш на всички хора, и те да ти се подчиняват. Тогава между тебе и тях ще се създаде едно вътрешно стълкновение. При това положение, нито един от твоите близки няма да те обича. Следователно, противоречията в човешкия живот се дължат на факта, че всеки иска да царува, т. е. да управлява другите. Не е лесно да управляваш хората. Ако искаш да станеш цар, първо направи този опит със себе си. Опитай се да станеш цар на своите мисли, чувства и постъпки. Когато твоите мисли, чувства и постъпки останат доволни от тебе, тогава ти можеш да направиш микроскопически опит със своите ближни, да им станеш цар. Така, ти сам ще видиш, доколко те ще бъдат доволни от тебе.

Мнозина мислят, че са свободни. – Аз не зная, в какво се заключава тяхната свобода. Преди всичко, те имат крив възглед за свободата. Тепърва трябва да се изучава закона на свободата. Това, което хората наричат свобода, всъщност е ограничение. Някой иска да се изкаже, но се въздържа и казва: Като говоря, трябва да мисля, как и къде да поставям думите. Всеки език има свой начин на изложение. Например, на български казваме: Аз направих, или направих. Двата израза имат различно значение. Когато се поставя личното местоимение „аз“ пред глагола, човек развива една черта в своя характер; ако употреби глагола без местоимението, развива се друга черта. Ако кажеш „аз обичам“, разбираме едно нещо; кажеш ли „обичам“, разбираме друго нещо. Добре е да те обичат, но добре е и ти да обичаш. Ако само тебе обичат, няма да имаш възможност ти да обичаш. Ако ти сам се обичаш много, няма да остане място другите хора да те обичат. Как ще разберете мисълта, че „няма да остане място други да те обичат“? Ако съзнанието ми е запълнено от мисълта, че аз трябва да се обичам, какво допринасям с това на себе си и на другите?

Аз бих желал, вие да ми държите една лекция върху темата „Какво значи

да обичаш себе си.“ Да обичаш себе си, значи, да задоволиш всичките си нужди: да се нахраниш добре, да дишаш, да се облечеш с хубави дрехи, обувки, да си вчесан добре, да имаш хубава стая, с меко, удобно легло. С една дума, всичко да ти е на място. Какво се крие зад мисълта „да обичаш себе си“? Ти правиш всичко за господаря в себе си, който не подозира, че си готов да направиш всичко за него. Ти се движиш нагоре-надолу като „кираджийски кон“, а той не знае, че има толкова предан слуга, готов да му угоди във всичко. Така, някой момък се влюби в една мома. Той обикаля момата, готов е на всякаква услуга, но тя даже не подозира. Той е неин слуга, а тя – господарка. Той казва: Моля ти се, обърни внимание на мене. Някога този господар – момата, се излъгва и го признава за господар. Той веднага казва: Плати ми сега! – В какво се изразява плащането? – Тя трябва да му напише едно любовно писмо, да му каже, че и тя го обича. Всяка мома, която се излъже да каже на момъка, че го обича, тя е на погрешен път. И всеки момък, който се излъже да каже на момата, че я обича, и той е на погрешен път. Любовта не се определя във време и пространство. Като кажеш, че обичаш някого, това се отнася само за даден момент, при дадени условия. Можеш да обичаш някого, защото си в бурно море, или в тъмна гора и си изгубил пътя си. Той иде със запалена свещ и ти посочва пътя. В дадения случай, ти обичаш този човек. Утре той поставя бомба на пътя ти. Ти излизаш със свещ и виждаш бомбата. Как мислиш, свещта може ли да те спаси от бомбата? Мислите ли, че хубавите думи всякога произвеждат един и същ резултат? – Не, някога хубавите думи носят спасение, а някога – разрушение. Когато младият момък каже на момата, че е ангел, божество, тези думи спасяват ли я?

Казвам: И вие трябва да дойдете до едно по-дълбоко схващане на нещата. Ако не ги разбирате, ще изпаднете в противоречие. – Какво да кажа на човека, ако се въздържам това да не му кажа, онова да не му кажа? – Всичко можеш да говориш, но ако думите ти са верни и истинни. Ако думите на момъка са верни, нека говори; ако не са верни, по-добре да не говори, защото момата ще измени мнението си за него. Къде остава верността на неговите думи? Утре той ще нарече момата „демон, паднал дух“ – думи, точно обратни на първите. И в единия, и в другия случай, той има някаква користолюбива мисъл, или чувство, които крие от другите. Аз изнасям тези примери не толкова за вашите отношения – те не ме интересуват. Те са за ваша сметка. Ако дъвчете добре храната си, това е полезно за вашето храносмилане; ако не я дъвчете добре, тежко ви. Аз не се интересувам, че цяла нощ ще се превиваш от болки. Причината е в тебе, че не си сдъвкал добре храната.

Аз ви привеждам тези примери, за да ви докажа, че отношенията ви към Бога не са правилни. Щом отношенията ви към вашия ближен и към самия себе си не са правилни, естествено, че и към Бога няма да бъдат правилни. Докато нещата се нареждат по ваше желание, вие сте доволни.

Утре излезе нещо неочаквано за вас, и вие казвате, че Бог не е справедлив. В човека има една [с?]потаена, скрита мисъл, която го кара да критикува. Така той дохожда до крайни предели. Така се създава злото. Всеки от вас е изложен на такива състояния. Щом се разболеете, вие веднага ще се усъмните в Бога. Ако някой умре от дома ви, или някаква неприятност ви се случи, вие пак ще се усъмните в Бога. Питам: С такава вяра докъде ще отидете? А сега, всички очаквате ангели да ви посрещнат на онзи свят: с букети в ръце, с каляски, с музика, с бели дрехи облечени. Хубави са тези работи. В онзи свят има и китари, и бели дрехи, но като ти дадат китара и не можеш да свириш, веднага ще те изпъдят от рая. Само един фалшив тон решава съдбата ти: китарата остава на небето, а ти слизаш на земята. Ако ти дадат перо в ръката и напишеш нещо неправилно, перото остава в рая, а ти слизаш на земята. Това е фигуративно казано.
Следователно, ако отидеш в онзи свят и направиш най-малката грешка, изпъждат те навън. Нещата остават там, а ти се връщаш на земята. Този закон има приложение и на земята, в самия живот. За всички непостижими неща се казва, че са отвлечени. Възможно е, може вие да имате право, но сегашният живот трябва да има приложение. Всички противоречия в живота се дължат, именно, на този закон. Градиш, създаваш нещо, но като дойдеш до върха на постижението, всичко се събаря, нищо не остава от твоя градеж, и ти започваш отново. Започваш да пъплиш и наново се сгромолясваш. Тъкмо дойдеш до един малък връх и оттам се сгромолясваш и казват: Няма да я бъде! Мога да ви наведа хиляди примери от вашия личен живот, от живота на вашите мисли и чувства, както и от обществения живот. Всичките ви разочарования се дължат на двата велики закона – възлизане и слизане. Те показват, че човек не е свободен. Това не значи, че като не е свободен, някой го ограничава. Той трябва да благодари, именно, на това. Че не е свободен, това значи: свободен е да направи едно нещо, а не е свободен да направи друго. Не може едновременно да обичаш и да мразиш. Обичта може да се смени с омраза, и омразата – с обич. Това става лесно. За да се смени едно състояние с друго, нужна е малка причина. Ако имаш приятел, когото обичаш, той трябва да бъде внимателен към тебе. Една горчива дума, или един крив поглед са в сила да изменят неговото разположение към тебе. Той става сериозен. – Какво е станало? – Станало е нещо. Той сменил мястото си: от върха е слязъл долу. Видимо, това място е малко пространство.
И тъй, най-малкото побутване е в състояние да наруши равновесието на човека и да го застави да вземе друго място. Вие мислите, че никой не може да ви бутне от това място. Лъжете се, вие не познавате нито себе си, нито другите. Щом измени мястото си, човек не е същият – и той се изменя. Много естествено, той заема друго положение. Законът гласи: Стойте далеч от този, който ви обича. Той е като пружина. Щом бутнете и

засегнете върха му, каквото и да му говорите, той не може вече да ви обича. Дето е застанал той, не го бутай. Бутнеш ли го, той ще се качи на друг връх. Щом отиде на другия връх, положението е вече изменено. Ако мислите, че никой не може да ви бутне, много се лъжете. Дръжте в ума си мисълта: Никога не стойте близо до хората. С други думи казано: не се приближавай до хората толкова близо, че да ги буташ. – Защо? – Защото, ако ти ги бутнеш, и тебе ще бутнат. Стой далеч от хората, не на един метър, а на 300 хиляди километра разстояние. Такава е мярката за бързината, с която се движи светлината.
В какво отношение трябва да стоим на такова разстояние от хората? И кога, именно? Когато се обичате. Двамата, които се обичат, ще бъдат станции, и в една секунда светлината ще минава от единия до другия. Това е пътят на любовта. Щом измените тази мярка, любовта не може да действа. Вие не сте мислили по този начин. Сега аз ви давам нов начин на мислене. Досега вие не сте знаели мярката на любовта. Казвате: Вярно ли е това, или не? – Приложете тази мярка и ще опитате резултатите. Аз още не съм срещнал двама души, които да се обичат по този начин. Срещал съм хора, които от любов един към друг, умират, жертват се един за друг. Обаче, не съм срещал хора, които да се обичат по новия начин. Не че хората не се обичат, но не разбират закона на любовта. Едни са по-близо, други по-далеч, но не могат да спазят точната мярка. Нещата трябва да се съпоставят правилно. Хората определят отношенията си към Бога, според своята любов. Те Го търсят близо някъде до тях, обаче Бог абсолютно пази своята мярка. Той нито се приближава до хората, нито се отдалечава от тях. И ние сега търсим Бога, искаме и Него да бутнем, но не можем.
Тази лекция не е за насърчение. Вие искате да ви насърчавам. Аз не мога, нито искам да ви насърчавам. Ако искам да ви насърчавам, трябва да ви кажа: Не бойте се, майка ви през целия живот ще ви кърми. Не, това не може да бъде! Още първата година майката отбива детето си. В първата година тя го вози в количка, но в края на втората година, тя го оставя да ходи. След третата година вече тя оставя детето самостоятелно да се проявява. Докато е малко, майката го нарича ангелче и нищо не иска от него. Но като порасне това ангелче, майката го изпраща на нивата, само да работи. – Каква е тази любов, ако очаквате майка ви постоянно да ви държи на ръце? Това се отнася до вътрешното разбиране на живота.
Като говоря по този начин, думите ми звучат като тези на ходжата, който се моли на минарето. Той казва: Един е Бог. – Какво се разбира под „един е Бог"? Единство в Бога се разбира само тогава, когато спазваш мярката на любовта, която Бог е определил. Ако не я спазваш, не е един Бог. Да разбираш Бога, значи да Го обичаш при всички условия и никога твоите мисли да не се изменят. Това значи, да имаш една свещена мисъл в ума си, да знаеш, че в Бога всичко е определено; да имаш за Него само една мисъл. И като отидеш при Бога, злото и доброто да изчезнат, да не мислиш, нито

за доброто, нито за злото. Кой от вас е имал тази опитност? Ако някой е имал тази опитност, нека я разправи. И аз се интересувам от нея. Това е една от най-хубавите опитности, една от най ценните придобивки на този свят. Тя води към един свят, дето няма нито зло, нито добро. Тук даже и доброто остава далеч, и вие влизате в новия свят, дето мярката за доброто и за злото не е мярка за живота. Науката за доброто и за злото е занимание за децата. В този смисъл, и вие сте деца за доброто и за злото. Казват ти: Не бутай ореха! А ти буташ ореха, не зачиташ думата на майка си. – Къде е престъплението? – В незачитане думата на майката, а не че си взел един орех. Като пораснеш, майка ти не ти забранява да буташ орехите. Тя казва: Можеш да ядеш орехи, колкото искаш – няма закон, който да те ограничава. На детето е забранено да яде много орехи. Те съдържат органически йод, който причинява отравяне. Като ядеш орех, добре е да обелиш сухата кожица, да не ти причини болки. Има мисли, които приличат на орехите. За да се ползвате от тях, първо, снемете люспиците им, и тогава ги яжте. Всяка мисъл, която не е освободена от тази люспица, внася известна отрова в организма. След време отровата се изхвърля навън. Обичаш някого. Ти се питаш: Защо обичам този човек? Мъчно е да определиш, защо го обичаш. Защото е добър ли? Той още не е добър. – Обичам го, защото е богат, има какво да взема от него. Обичам банкера, защото има какво да ми даде. Обичам майка си, защото ми услужва. Казвам: Трябва да дойдете до безкористната любов, която не е свързана с материални облаги.

Аз говоря на онези от вас, които искат да следват правия път. В това отношение, вие сте правили ред опити. Дошли сте вече до пътя на любовта. Няма по-лесен път от този на любовта, но няма и по-труден път от него. Вие се стремите и към доброто. Труден е пътят към доброто, но още по-труден е пътят към злото. Казано е: „Тесен е пътят, който води към вечния живот.“ Но в този път постиженията са големи. Малцина ходят в тесния път. Широк е пътят към злото. Мнозина ходят по този път, но той води към погибел. Следователно, ако пътят е широк и води към погибел, той е пътят на злото и непостижението. Няма нито един в този път, който да е постигнал своята цел. Ако търсите постижения, ходете в пътя на любовта. Обаче, в пътя на омразата няма никакви постижения. Това е философията на живота. Труден е пътят и на истината, но в него има постижения. Лесен е пътят на лъжата, но в него няма постижения. – Защо да не правя зло? – Защото в пътя на злото няма постижения. Това са нови мисли, които трябва да имате предвид.

И тъй, като ви се случи някаква малка неприятност в живота, бъдете герои, носете я. Ако не можете да носите страданията, няма да имате постижения. Ако при най-големите мъчнотии в живота си не обичате Бога, де е вашата любов? Ако всеки ден губите по един приятел и страдате за него, де е любовта ви? Аз всеки ден губя по един приятел и не скърбя. –

Защо не скърбя? – Защото губя един приятел, а двама печеля. Там е смисълът. Ако скърбите, това показва, че имате повърхностно понятие за любовта. Синът ви, за когото плачете, не е ли бил във вашия ум и във вашето сърце през целия ви живот? Той не е бил само вън от вас, но е и вътре във вас. Когато бяхте млада мома или млад момък и тропахте на хорото, той беше при вас и се радваше. Когато вие се оженихте, той беше около вас. Къде отиде той сега? – Дето беше по-рано. – Ще дойде ли пак? – Ще дойде и ще си отиде. Ново разбиране ви е нужно.
Питате: Къде отиде нашият баща? – В онзи свят. Аз бих ви завел някога в онзи свят, но ще забогатеете там и не ще искате да се върнете. – Как ще забогатеем? – Ще ви дам един пример за онзи свят, да видите, какво е измислил умът на българина. Един млад българин се оженил за една красива чорбаджийска дъщеря. Тя била мързелива и не обичала да работи. Мъжът и, като виждал, че тя нищо не прави за къщата, казал и: Така не може да се живее. Ти нищо не работиш, ще оголеем. Аз не съм богат човек, и не мога сам да поддържам къщата. Тя не обръщала внимание на думите му. Откак се оженила, тя изпрела само две вретена, колкото да покаже, че работи. Един ден ги поканили на сватбата на брат и. – Какво ще правим сега? Как ще те заведа при баща ти и майка ти? – Лесна работа – отговорила тя. Ще впрегнеш колата, ще туриш големия кюп в нея, и аз ще вляза вътре. Никой няма да ме види. Като стигнем до селото, ти ще отидеш у майка ми да поискаш нови дрехи за мене, да се облека. Мъжът отишъл в селото. Като го видяла, майка й попитала: Защо си сам? Къде е дъщеря ми? – Тя ме чака на край селото. Нали знаеш, че е своенравна. Иска с песни и свирки да я посрещнете. И те изпратили музикантите с мъжа й. Като чула свирнята, тя вдигнала капака да види, какво става. Щом видяла свирачите, тя веднага се скрила. След това избягала и се върнала в селото си. Мъжът и останал до края на сватбата. Като се върнал у дома, той останал изненадан, като видял жена си с хурка да преде. Сготвил качамак и я поканил да яде. Но тя, заета в работа, му казала: Тури каша на рамо, нямам време за ядене. Той турил кашата на рамото и, а тя продължила да преде.
Казвам: За да отидем на онзи свят, трябва да се облечем с дрехата на любовта. – Защо? – Красив е онзи свят. Който влезе там, ще се възхити от неговата красота. Аз говоря за онези от вас, които любят Бога. Повечето хора са крайно своенравни. Не е лошо своенравието, но трябва да знаете, как да го употребите. И то е потребно. На земята без своенравие не може. Аз уподобявам своенравието на добре заключена врата. Турям ключа, завъртам го, но вратата не се отключва, опъва се нещо. Като влезе ключът добре във вратата и я отвори, вратата казва за мене: Ето един своенравен човек, който хлопа силно. Наистина, когато вратата се хлопне силно, мазилката се изкъртва. Всички хора поизкъртват мазилката. – Защо? – Не знаят как да отварят. Аз съм наблюдавал, как хората отключват вратите си.

Човек има три врати: на ума, на сърцето и на волята. Бъдете внимателни, когато отваряте тези врати. Оттук започва вашето възпитание. Пазете се да не обърквате вратите си. Ако вратите на ума, на сърцето и на волята са в изправност, своенравието е на място. Ако искате да бъдете щастливи, следвайте правия път. Той се заключава в правилното и навременно отваряне на вратите. Аз бих говорил повече за щастието, но оставям за друг път. Един теософ казва, че щастието е цел в живота. Той не казва, как може да се постигне щастието, но определя, що е щастието. Мнозина говорят за щастието, но то си има свой път и методи за постигане. То има известни подтици и навици. Например, какво прави красивата мома? – Тя привлича младия момък и мисли, че го направила красив. И момъкът мисли, че направил момата красива. Така ли е в действителност? Вземете, например приказките „1001 нощ". Там виждаме, че красивите жени се привличали от грозни, черни мъже. Това привличане се дължи на известен контраст. Ако черният човек е грозен във физическия свят, той е красив в чувствения, в астралния свят. Значи, външната грозота е красота в астралния свят. Една жена, физически красива, се стреми към мъж, красив в астралния свят. Външно черните мъже са красиви в астралния свят. Черният човек е чернозем, следователно, той е богата почва. И като се казва, че богатите няма да наследят Царството Божие, аз разбирам, че те не могат да влязат там, защото са черни.
Питам: Колцина от вас имате ясна представа за тази сложна мисъл, която ви изнасям? Не е въпрос за черния цвят, но той е символ на алчност. Както алчността събира всичко в себе си, така и черният цвят поглъща всичката светлина. Който събира всичко в себе си, той е черен. От сутрин до вечер, той мисли само за себе си.
Използвайте следното правило: Бъдете ограничени и в доброто, и в злото; бъдете свободни и в доброто, и в злото. Ако едновременно не сте ограничени и в доброто, и в злото, вие не сте в правия път. Ако едновременно не сте свободни и в доброто, и в злото, пак не сте в правия път. Това е философска мисъл. Това е основен закон, наречен закон на любовта. Който изпълни този закон, той ще придобие първия лъч на любовта. – Как ще се убедим в това? – Като го опитате. Приложете този закон и, като се убедите в неговата сила, сами ще кажете: Ето една наука, до която се дохожда чрез опит. Не е достатъчно човек само да вярва. Той трябва да опита нещата, сам да се убеди в тяхната истинност.
Съвременните хора и досега още имат окови на ръцете си. Дето минат, оковите им дрънкат. И вие носите окови на ръцете си, турени от вашите възлюбени. Освободете се от тези вериги, хвърлете ги настрана. Освободете ума и сърцето си от ограниченията. Ще кажете, че това не се отнася до вас. Ако имате ограничения, сега не можете да се освободите. – Кога ще се освободите? – В бъдеще някога. – Не отлагайте нещата за бъдещето, за следващия живот. Ако днес не можеш да се спасиш и да влезеш в

Царството Божие, и в бъдеще няма да влезеш. Ако сега влезеш в Царството Божие, ще влезеш и в бъдеще. Важен е сегашният живот. Каквото направиш сега, това е важно. Кое ви пречи още днес да влезете в Царството Божие? – Нищо не ви пречи – от вас зависи да влезете, или да не влезете. Казваш: Малък съм още, не съм достатъчно израснал, не съм готов за Царството Божие. – Така говори онзи, който не е разбрал закона. – Не разбирам, какво преподава Учителят. Ще питам учениците, те да ми обяснят. – Ако ти не си разбрал Учителя си, от учениците още по-малко ща разбереш. Ако твоето внимание е затворено за Учителя ти, за съучениците ти ще бъде още по-затворено. Ако не даваш ухо да чуеш и разбереш това, което Учителят ти говори, нищо няма да разбереш от онези, които отвън ти говорят. Ако разбереш Божественото, ще разбереш и човешкото.
Днес аз ви нахвърлих много мисли, които можете да използвате. Те се отнасят до онези, които искат да вървят в правия път. Вие искате постижения на материалния свят. Под „материални постижения“ разбирам онези, които са лишени от духовна основа. Те свършват с разочарования. Богатство без знание, храна без здраве водят към страдания. Здрав стомах, отлична храна, просветен ум и възвишени мисли, това са духовни блага, духовни постижения.
И вие, като религиозните хора, казвате, че човек трябва да се спаси. – Да, всеки ден трябва да се спасявате, но от какво? От заблужденията си. Мрачните състояния на духа – на обезверяване, на разочарование, трябва да турите настрана. Не казвайте, че животът няма смисъл. – Животът има велик смисъл. Ако изгубиш този смисъл, естествено, ще изпаднеш в състояние, и себе си да не познаваш. Някога обичате хората, някога не ги обичате. Често и себе си не обичате. Питам: Къде е краят на тези състояния? Когато тези състояния са чужди за вас, лесно се справяте с тях. Като дойдат до вас, мъчно се справяте. Това са мъчни задачи за решаване. Казвам: Обичайте Бога при всички състояния. Дръжте в ума си свещени мисли за Него. Бъдете радостни и весели при всички положения: и при доброто, и при злото. Това се отнася до вашия вътрешен живот, който е съвършено свободен от външния живот, от всичко онова, което може да ви смущава. Христос казва: „Князът на този свят няма нищо общо с мене.“ В своя свят той може да прави, каквото иска, но той няма нищо общо с любовта. Омразата и злото съществуват, но те нямат нищо общо с любовта. Тя може да ги допусне, но те не я поддържат. Значи, злото и доброто се поддържат от любовта, но тя не се поддържа от тях. Не мислете, че ако сте добър, ще имате повече любов. Всъщност, ако не сте нито добър, нито лош, любовта ще има по-голямо влияние върху вас.
Да остане у вас мисълта: Ограничени в доброто и в злото; свободни в доброто и в злото. Всичко друго можете да забравите, но тази мисъл –

никога. Щом тази мисъл остане у вас, вие ще намерите пътя, ще намерите и своето място.

Формула: – Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота. (Три пъти).

3. Утринно Слово от Учителя, държано на
9 октомври, 1932 г. София. – Изгрев.

1932_10_09 Възведен биде
неделна беседа

ВЪЗВЕДЕН БИДЕ

„Отче наш“

„Духът Божи“

Ще прочета четвърта глава от евангелието на Матея.

„В начало бе Словото“

Спирам се върху първия стих на прочетената глава: „Тогаз възведен биде Исус от Духа в пустинята, да бъде изкушаван от дявола.“ Има двояко разбиране в света. Имало един обикновен човек и един скулптор, когото пита: „Какво правиш?“ „Чукам камъни.“ И чука с чука си, троши. Няма си работа, чука малки парченца от камъка, играе си. Минава един разумен човек, един учен човек и казва: „Вае нещо.“ Онзи, който не разбира природата, казва, че тя чука. И всякога чукът отчуква нещо – днес едно отчуква, утре друго. Всички са все очукани. То е едно обикновено разбиране. Има неща в света, които никога няма да останат на своето място, дето са. Онзи ваятел, който е хвърлил око на един камък, има известни камъчета от този камък, от които нито помен няма да остане, всичко това ще изхвръкне. Все ще остане нещо. Но какво ще остане, но кое ще остане, не се знае. Само когато цялата статуя се извая, тя остава помен, паметник остава. Та когато виждате промените, които стават в света, като този скулптор, който вае с чука си, казвате: „Докога ще бъде това?“ Докато свърши своята статуя. Тази аналогия може да преведете в живота.

Противоречията, които съществуват навсякъде досега, редът и порядъкът в света, който може да влезе, той е онзи скулптор, той със своя чук налага чертите – от този неразумен камък извае нещо хубаво и красиво. Не е ли още по-чудно, че от онази мъртва материя природата е взела и е направила едно тяло. Вие се радвате на това тяло, вас ви е приятно да видите. Един химик може да ви разложи водата и да ви каже колко кислород и колко водород се съдържа. Та даже – какво чудно нещо има в очите. Или да разреже вашите дробове, да разреже вашия стомах или вашите уши – даже много евтино струва човек, тъй както химиците разгадават. Те изучават и са изчислили колко фосфор се намира в човека, колко желязо – даже едно ножче не може да направиш. Злато има толкова малко, че не може да направиш... много малко злато има, други вещества има, доста голямо количество вода съдържа. Обаче човекът не е това, не е

тялото, което подразбира човекът. То е едно жилище за човека, то е една лаборатория, то е един свят, в който човек работи. Работи, ще кажат, функционират. Функцията не разбира, че работи. Работата е нещо друго, а функцията е нещо необходимо. Ти трябва да ядеш. Трябва да се върти колелото, но като се върти колелото, то не е разумно, то отнемай-къде се върти. Изходило колелото хиляди километри, но какво е научило. Нищо. Краката са извървели хиляди километри, какво са научили. Следователно извървяла колата, каруцата, конете, даже онзи, който ги кара, какво е добил. Казвам, онзи, който не разбира значението и смисъла на живота, той е като онзи, който минава край скулптора и казва: „Чука той." Отиде, развали се каруцата. Каруцата трябва да се развали, конете трябва да си заминат, и юзда един ден няма да има. Но все-таки каруцата е дяволско нещо.

Същественото, което остава, на ваш език същественото, е доброто. Доброто е в света в резултат на вековете, на милионите години. Когато хората говорят за доброто, доброто е определено. В съвременния свят има достатъчно добро. Доброто, това е храната, от която се поддържа животът. Ако едни хора страдат, страдат по единствената причина, че няма достатъчно добро. Доброто расте, тъй както житото расте – нищо повече, както ябълките по дърветата. Ако сеете, ще имате добро, ако не ги сеете, няма да има добро. Сега говорят, че доброто е наследствено. Възможно е, това са научни теории. Прави са, аз не отричам туй. Но аз превеждам думата наследственост. Тя за мене има съвсем друго значение от онова, което научно разбират. Наследственост е една ябълка да ражда ябълки, наследствена черта е да ражда ябълки.

Та казвам, най-първо, човек, който е на земята, трябва да разбира, да си зададе един въпрос: какво иска той. Трябва да зададе този въпрос, и да си отговори разумно. Щом си дошъл, какво е неговото предназначение? Детето, когато се яви в света, какво е предназначението? Дете ли да си остане? Старец ли да си остане? Нито дете да е, нито възрастен, нито, в края на краищата, старец да е. Какво е предназначението му? Никой не знае какво трябва да бъде човек. Казват, че ангел трябва да бъде. Ангел значи служител. Когато се научиш да работиш, ти ще станеш ангел. Сега ние разбираме ангел като онзи, който чука нещо. Казват: „Чука нещо с чука."

Всеки човек трябва да бъде възведен. И ценността на човека е там, когато духът го възвежда. Сега някой път вие се чудите защо идат тези страдания. Изкушаване, възвел го е духът някъде. Духът те е възвел, когато майка ти и баща ти те пращат в училище. Те ви дават едно предназначение, което вие не може да си обясните. Някой път децата бягат от училището. Бащата

трябва да настоява. Случва се детето да настоява. Майката и бащата нямат средства. Та казвам, разбиране трябва. Еднообразни мисли има, а някой път мислите се повтарят. Трябва да живеем. Но кой живот да живеем? Живота на птиците, живота на рибите, живота на млекопитаещите, живота на обикновените хора, живота на философа, живота на мъдреца, живота на светията – кой живот да живеем? В дадения момент ти трябва да знаеш кой живот да живееш. Всичко, което съществува в света, човек трябва да го преживее. Старите философи са поддържали, че човек се прераждa. Египтяните са поддържали философията за странстването на човешката душа, преминаването от една форма в друга. Индусите са преработили туй учение в закона на прераждането. Християните са преработили туй учение. Христос казва – в новораждането всички са прави.
Но казвам, човек, след като се роди, докато замине от този свят, той ще премине всичките форми. Няма да остане ни най-малката буболечица, в която ти да не влезеш да живееш. Ама ще кажеш: „Как е възможно?“ Че как ти се усещаш някой ден тъй малък, тъй дребнав и тъй нещастен – като някоя малка буболечица. Животът ти се обезсмисли, че ти даже като буболечица не си. Някой път стенеш толкова слаб, че ти даже не си червей. Някой път червеят е толкова силен, че може да пробие земята. Някой път големият юнак легне на леглото, стане толкова слаб, че трябва да го обръщат, а глистата пробива земята, за да излезе на белия свят. Глистите са по-умни от хората. Когато умират, умират при светлината, а когато живеят, живеят при тъмнината. А хората, когато живеят, живеят при светлината, а когато умират, умират при тъмнината. Питам, тогава кой е по-умен?

В света всичко е допустимо. Всичко човек може да мисли. И всичко е полезно само за един момент. Парите може да ти бъдат полезни само един момент, а не всякога в живота ти да ти бъдат полезни. Аз обяснявам един закон. Парите някой път може да ти избавят живота, а парите някой път може да ти изгубят живота. Храната може да ти бъде полезна само в един даден случай, когато си гладен, но ако ти не знаеш как да вземеш тази храна, тя може да стане една отрова за тебе. Ако твоят стомах не започне да работи навреме и ако тази храна би седяла няколко часа, ще започне едно разлагане, веднага ще се роди един противоположен процес.

Та казвам, в сегашното общество, в сегашния развой хората се намират в един замотан кръг – една от най-големите илюзии, които съществуват в света. Никой не познава себе си тъй, както трябва да познава. Всеки мисли за себе си туй, което не е. И тогава хората мязат на онзи калугер, който се явил при руския цар, при един от руските царе – няма да ви разправям приказката, може да сте я чели. Императорът го попитал, казва: „Ти

минаваш за един от много сведущите хора, за много учен човек. Може ли да ми кажеш какво аз мисля сега?" „Ваше величество, ти мислиш, че аз съм този, когото ти си видял. Ти се лъжеш, аз не съм този." Той за това мислил. Той представил другиго. Ако днес ни попитат същото, ние мислим точно за това, за което ние не сме. Ние всички искаме да бъдем щастливи. Не знаем пътя и начина, по който може да бъдем щастливи. Всички искаме да бъдем умни. Не знаем пътя и начина, по който може да бъдем. Всички искаме да бъдем млади. Не знаем пътя и начина, по който може да бъдем млади. Всички искаме да бъдем силни. Не знаем пътя и начина, по който може да бъдем силни. И всички чакаме щастието ни да капне отнякъде. Всеки иска богат да е, но някой дядо да остави богатството му. Всеки иска да бъде силен, да бъде умен – но майка му и баща му не са го родили така – тъй да е роден. Всеки иска да бъде свят, но трябва да дойде някой учител отнякъде. Туй си има своите причини. Вие може да мислите, че това е естествено.

Кои са били причините, които са заставили природата да тури главата горе, а краката долу. Вие ще ми кажете, че това е в реда на нещата. Аз ви казвам обратното. Тогава кои са били причините, които са заставили природата да тури главата на растенията в почвата, а краката нагоре – различно от човека. На човека главата е горе, а на растенията – долу. Какви са нейните намерения? Аз съм чел много теории на учени, но не съм срещал нито един философ, който да е обяснил, нито пък аз искам да обяснявам. Ако вие ме питате защо ти си добър, аз никога няма да ви кажа защо съм добър. Ако ме питате защо съм лош, и това не мога да обясня. Това е ваше понятие – добро и лошо – в дадения случай. Аз мога да бъда за едного добър, а лош за другиго. Аз може да бъда добър спрямо сина си, а може да бъда лош спрямо една овца, която съм заклал, за да се нахраня. Питам тогава, в света може ли да намерите един светия, на когото ръцете да не са оцапани в кръв. Защото истински светия е онзи, който не прави никаква разлика. Всъщност вие ще извадите едно криво заключение. Той не прави разлика между един добър и лош човек. Да ви кажа сега какво разбира светията – да не прави разлика. Защото един светия е една свещ, която гори. Една свещ, която не гори, няма никаква стойност. Но при дадени условия горещата свещ на светията има по-голяма стойност, понеже принася по-голяма полза. А онази, която не гори, тя е в запас. Тази горящата свещ днес може да се стопи и да причини една вреда. Запалената свещ може да причини голяма пакост. Мислите ли, че един светия, като запали една свещ, и ако дойде и ви нареди да палите свещите, и с тази свещ запалите плевните на хората, как мислите тогава, кой е виновен? Светията, който е запалил свещта, с тази свещ се случи, че се запалят всичките плевни и изгорят. Туй е едно зло.

Добрата страна коя е? Иде зима, когато температурата е 40–45 градуса под нулата. Ако хората нямат запалена свещ, ще измрат. Кое е по-хубаво, да изгорят плевните или да измрат хората? Мислите сега. Злото се ражда, когато трябва да изгорят плевните. Доброто се ражда, когато трябва да се спасят плевните. Следователно, щом злото дойде в света, то е вашата плевня, която трябва да изгори, подразбира се силата, която гори вашата плевня, тя ще спаси твоя живот. Туй е закон. И Писанието казва: „Всичко онова, което се случва на онези, които обичат Господа, ще им съдейства за добро." Който разбира закона... Тогава, ако ние не можем така разумно да обясним временния живот, ние ще се намерим в едно противоречие. Ние искаме да оправим живота по един механически начин. Живота по механически начин никой не е в състояние да го оправи. Аз съм чел много книги, които казват, че някои хора са така родени. И понеже били бедни, затова крадели. Право е донякъде. Тогава богатите защо крадат? Мнозина казват, че причината е, че са болни, понеже от майка и баща са наследили. Казвам, много добре, но здравите защо се разболяват? Когато някой е болен, много добре, но противоречието е, когато онзи здравият се разболява – на когото баща му и майка му са здрави. Когато той се разболее, де е причината? Майка му била болна, баща му бил болен, добре, съгласен съм. Но ако онзи, на когото баща му е здрав и майка му е здрава, как той се разболява?

Един въпрос, който не е обяснен и за бъдеще не може да се обясни, нито пък аз искам да го обяснявам. Тогава ние ще изкараме – ако ние, съвременните хора, сме лоши в своите постъпки – Бог ли е виновен за това? Не, виновни сме ние. Ако у Бога има една вина, тя е, че той ни е създал. Затова Писанието казва в един стих: „Разкаял се Господ, че направил човека." Господ създал човека и като видял, че човек живее толкова лошо – сега не мислете, че аз го измислям, това в книгите е писано – като видял, че човек направил всичките престъпления и не живее както трябва, разкаял се. Тогава намислил да очисти земята от всичките тези престъпления и допуснал потопа. Като дошъл потопът, Господ се разкаял и казал: „Тези хора отидоха напразно." И като се разкаял, решил да остави поне един човек – Ной, да го тури в кораб и след това, за да не прави погрешки, дал му завета на светлината. Казва: „Тази дъга като видиш, по нея ще ходиш." Дъгата е най-добрият завет. И хората още не ходят по Новия завет. Те живеят допреди потопа, те живеят още преди дъгата да е съществувала. Не е съществувала, понеже водните капки не били диференцирани, не са могли да отклоняват тази дъга. Защото дъгата се явява при известни условия, известно пречупване става. Явяването на дъгата, то е едно качество, когато спектърът е дошъл на земята. Ние сега имаме половината дъга, още не виждаме цялата истина. Един ден, когато завършим своята еволюция, ще я виждаме цялата дъга.

Сега аз нагазвам в едни философски области, които нямат нищо общо с вашия живот. Но питам, коя от науките, която ви се преподава в университета, в колежите, има отношение към живота? Някои имат. Аритметиката има, геометрията в малък размер и тя има отношение, биологията едва сега ще има значение, другите все имат някое отношение. Но много от теориите, много от ученията почти нямат никакво практическо приложение. Туй ни най-малко не показва, че тази наука не е дошла навреме. Този материал е потребен за бъдеще. Аз тогава вадя едно заключение. Ако водата тече и е образувала океани, какво е направила водата? Ако тя се събере в един океан, какво е постигнала? Ако се събере на едно място? Тя е едно условие да се явят рибите в живота. Но тази вода с живеенето на рибите в нея, тя се е опетнила и тя е изгубила едно от своите качества. Следствие на това природата, ние виждаме природата, за да се избегне известно голямо противоречие, тя е допуснала голямо количество сол във водата. Да не би от тези нечистотии, които изхвърлили във водата, да се яви една ужасна зараза. Дава се солта като едно предохранително средство.

Тогава вие питате защо са страданията в света. Страданията, това са солта на астралния свят. В астралния свят, ако идете, вие всички ще мязате на риби – с люспи сте. Човек е една риба, която ходи във водата. Човек – със своите желания непостижими, той мяза на риба: слиза, качва се. Но когато говоря за рибите, вие виждате само външната страна и казвате: „Как! Аз да бъда риба?“ Че тогава питам, какво лошо има да бъдеш в рибите? Аз да ви покажа една страна на рибите. Те са винаги мълчаливи и досега една риба не е казала една обидна дума на никого. Ето една похвална черта. А в морето съществуват такива престъпления, дето и престъпленията на земята са нищо. Тук е рай в сравнение с това, което става между рибите. Там е цял ад. Но никога една риба досега не е казала една лоша дума и всички мълчат. Казват: „Мълчи като риба.“ Да мълчиш като жива риба, а не като умряла, защото умрелите риби като умрелите хора мълчат. Следователно похвална черта на рибите е тази, че и при всичките големи злини, които съществуват, нито една не е казала една горчива дума. Всички са благородни. Не че Господ ги е направил риби. А при хората нито един човек не е благодарен, че е направен човек. Всеки казва: „Защо Господ не ме направи такъв?“ Че какъв да го направи Господ. Ако те направи Господ цар, ще те претрепат, ако те направи Господ княз, ще те претрепат, ако те направи философ, ако те направи учен, жена, мъж, никъде няма никаква сигурност. „Ама цар – да управлявам.“ Ама ти ще имаш генерали, подчинени, карал си се. Един ден в ума на тия генерали, в ума на тия офицери дойде идеята, защо някой между тях да не стане цар, и започне една интрига. Ти си изложен на опасност, царят е в опасност. Това е една възможност, която съществува в света. Ако ти си богат, има голяма

опасност – всеки ще пожелае твоето богатство. Ще кажете: „Защо Господ създаде света такъв?“ Може. То е толкова смешно.

Пък понеже зная, сега говоря за възвеждането на човека от духа. Всичко в природата е една азбука. То е един резултат. Всичко в природата е тъй разумно – никога не сте били в един свят, по-разумен от този, в който сега живеете. И вие го смятате като онзи простак, който казва: „Чук.“ Не е така. Природата извършва нещо велико и сложно. Един ден, когато видите нейната работа, ще кажете: „Много съм се заблуждавал.“ Един ден зад сегашната смърт вие ще видите, че хората ще възкръснат. Тия, които сега умират, след време ще възкръснат от смъртта. Ще дойде безсмъртието в живота. Ако старите умират, ще дойдат младите – млади, които никога не остаряват. Защото в природата прогресът се дължи само на младите, а старите – подразбира се един завършен резултат, който не може да се измени. Много малко стари имаме, то е един резултат. Тази земя, която ние виждаме, тя е един резултат на милиони години, които са работили в нашата земя. Туй е един разумен резултат вътре. Тази почва, на която ние ходим, тия камъни, между които ние се движим, въздухът над нас, слънцето над нас, всичко това показва една висша разумност, която е работила, преди ние да сме дошли на земята. За нас светлината е едно обикновено явление; за нас водата е едно обикновено явление; за нас камъните са едно обикновено явление; ние не може да видим никаква разумност. Едва сега учените хора показват – по нагъването на пластовете или по изпращането на слънчевата енергия, може би ни показват, че има някаква разумност. Ние тепърва изучаваме елементарните работи на разумността, но искаме ние да си направим един бог, подобен на нас. И ние го туряме в такова тяло, в каквото сме ние, и да мисли, както ние мислим.

Тогава, ако ние по този начин разсъждаваме, представете си в нашата Вселена, в която има повече от сто милиона слънца и около всяко слънце има най-малко по 12 други планети – те са повече от един милиард и двеста милиона, представете си, че всички тия слънца живеят като живи същества тук, на земята, и туй същество, което ги е създало, то мисли за всички, всички има в ума си и то помислюва и за вас. Как ще си обясните вие каква глава ще има то? Каква глава ще му турите, я ми кажете? Какво тяло ще му турите? Някои искат да представят Господа някакси. Как да го представят? Той не може да има някаква глава, както вие мислите. Не само ние, но и най-възвишените същества не може да представят Бога. Той е нещо непонятно за човешкия ум. Ние приличаме на Бога в едно отношение, но той в нищо не прилича на нас. Ние сме направени донякъде по образ и подобие на Бога. Бог в нищо не прилича на нас. Там е разликата. Ние тепърва трябва да заприличаме. Казвате: „Как да не

прилича Бог на нас?“ Ние тепърва трябва да изразим този образ, който е заложен у нас, тази склонност, тези божествени сили, че тогава да имаме представа. Тъй както сме сега, ние нямаме право да кажем, че сме направени по образ и подобие на Бога.

За Бога е казано, че той е жалостив и милостив. При него всички нещастни, които отиват, щом отиде някой умрял, той му връща живота и го праща назад. Иде един, на когото изяли всичкото богатство, той му връща богатството и го праща назад. Иде някой философ, на когото развалили ума, той му поправя ума и го връща назад. Все отиват, които са изгубили нещо: майката изгубила дъщеря си; детето се оплаква, че загубило майка си; някой цар изгубил трона си; някой княз – княжеството си. Всички тези царе, князе, бащи, майки, наредени от хиляди години, цяла върволица, и Господ казва: „Върнете му, дайте му.“ Всички се връщат назад. А като дойдат, пак се бият, и тогава търсят виновния. Кой е виновният на земята? Има един виновен на земята, когото никога не може да хванете. Да се съберат всички детективи, които днес съществуват в целия културен свят от Англия, Франция, Съветска Русия, не могат да го хванат. Той е п`о майстор. И досега всички детективи не могат да го хванат, в затвор не може да отиде. Знаете ли защо? Понеже всички детективи са все негови служещи. Той им плаща, как ще го хванат? И всички управляващи, които управляват, той ги е турил. Щом той им плаща, как ще го осъдят? Всичките деца на бащите и майките той им ги дава, как ще го осъдят?

Чудни сте вие. Има един юнак, който никой не може да хване и да осъди. Защото всичко в света са все негови чиновници. Какво ще правиш? Някои от вас искате да си дадете вид, искате този Господ да даде много голямо внимание на вас. Той ви дава внимание, но толкова, колкото вие заслужавате. Ако Господ ви даде в сегашното си състояние повече внимание, вие ще изчезнете от земята. Вие всички въздишате, че не сте обичани. Благодарете, че не сте повече обичани, отколкото сега. Че каква по-голяма обич, когато някого турят в затвора – каква обич е тази, каква грижовност на всички онези братя, които пазят затвора, да не би да се случи нещо, да не би прозорецът да му задухал, да не би железата да са излезли, внимават за храната – по три пъти на ден проверяват. Казват: „Тук е нашият брат.“ По три пъти на ден го извеждат навънка като някой повереник. После го въвеждат пак вътре. Какво по-хубаво от това. Де е лошото сега? Има едно въображаемо зло, но къде е злото?

Казвам, великото в света седи на друго място, тези братя са на друго място. Ако искате вие да видите доброто в един затвор, ще го намерите. Много от затворниците братски живеят, всички споделят, много добре живеят. Вънка свободните хора не се обичат, а затворниците се обичат. Пък най-

после и онези братя, които ги държат затворени, техните братя и те ги обичат. Всички се обичат. При това ние казваме, че не е хубаво човек да е затворен. Нима ние самите не сме затворени в това тяло. Свободни ли сме? Паднеш, строшиш си крака. Ти отдаваш причината отвън, не може да обясниш. Страшно е, кракът те боли. Ще дойде някой да ти направи крака. Ние искаме не да обясним, не да направим живота щастлив – то е немислимо. Аз не искам да ви обезсърчавам, ние сме хора – поне тъй трябва да разберем живота. Като затворници ние сме много добре. Аз считам сегашния живот като затвор. На много добро място сме сега. Ако един ден ние добием онзи вътрешен усет, аз съм ви казвал, човек преспокойно трябва да израсте, че гувернантката да не ходи отподире му. Защото някой път и тя се уморява и казва: „Кога ще израстат тези деца, да престана да ходя подире им“, защото ѝ става зле. Но много хубаво е тези малките деца и те да нямат гувернантка, за да си изкарат хляба.

Та казвам сега, Христос бил заведен от Духа. Може да се завежда само един разумен човек. Сега аз се абстрахирам от сегашното положение на света. Туй, което сега съществува, за мене важи толкова, когато аз вляза в един параход и пътувам от едно пристанище, да отпътувам от една държава в друга или от Европа за Америка. Туй е едно случайно явление, в което ще вляза в този свят. То си има ред и порядък. Ще вляза вътре, ще взема първа, втора или трета класа – и храната се различава, и леглото се различава. Няма какво да давам уроци на тия хора, ще бъда зрител и ще взема нещата, тъй както са на парахода, ни най-малко няма да ги отграничавам. След пет–шест дни, като премина границата, като изляза от парахода навън, тогава ще живеем не както в парахода. В парахода има ограничения. Тия ограничения, които ние имаме сега, те са временни. Те са както когато пътуваме с парахода. Сегашните хора са ограничени в друго отношение. Сегашните хора не знаят да ходят. Сегашните хора работят повече с ръцете си, отколкото с краката. Ние се намираме като в една лодка, дето повече с ръцете работим, а с краката постоянно седим в бездействие. И когато хората казват, че не са добре, те се намират в една лодка, работят само с ръцете си и всички говорят за ходене, всички говорят, че трябва да излезем от лодката, да почнем да упражняваме нашите крака, да излезем и на суша. Ние, съвременните хора, още не сме на суша, ние сме във вода и търсим нашата прехрана във водата. Хващате една риба, втора... Хората казват тъй: „Хвана ли някоя риба?“ Адвокати съм слушал да казват: „Да, хванах една доста тлъстичка.“

Та казвам, тази аномалия донякъде е подобна на разумния живот в света. Сегашният мислещ човек е създаден по особени закони. Той е едно средно звено. Човек е крайното създание в природата. Зад човека нищо не съществува вече. Ако попитате що е човек, човек е това, зад което нищо не

съществува. Той е пределът на деятелността на природата. Ако вие питате зад човешкия живот какво има, нищо няма. И ако разбираш умирането, че търсиш за човека нещо, нищо няма да намериш. Обаче ако ти търсиш във формата на човека, зад духа на човека, зад душата на човека, зад ума на човека, зад сърцето на човека търсиш нещо друго, богат смисъл има тогава. Но извън човешкия дух, извън човешката душа, извън човешкия живот нищо няма. Ще кажеш: „Аз искам да стана един ангел." Ангелът е нещо извън човека. Той е в областта на човешкия дух. Това е областта, в която човек се развива. Следователно ти говориш за човечеството. Но ако искате да се развивате, какво нещо е човекът сам по себе си? Дето всичките неща на Битието се осмислят. В човека живеят и боговете. Вие като разглеждате гръцката митология, всичките тия богове, величия, ангели, архангели са слезли, взели са човешка форма и са дошли да опитат благостите, които човек опитва. Всички те намерили израз в човешката форма.

Зад човешката форма ние не знаем каква друга форма съществува. Вие ще кажете – ангелска форма. Ангелската форма е по-съвършена човешка форма. Ще кажете божествена форма. Божествената форма е най-разумната, съвършената човешка форма. Ако един художник би ми рисувал нещо, което е божествено, което е ангелско, той винаги ще нарисува нещо, което е човешко. Следователно човек е една форма, в която ти може да постигнеш копнежите, които човешката душа има. Формата, в която човек може да постигне, то е само човешката форма. В животинската форма ти не може да постигнеш нищо, понеже тази животинската форма е включена в човешката. Растителната форма е включена в човешката, всички други форми, които съществуват в света, те са включени в човека. Какво значи човек? Човек, това е последната дума на природата. Значи човек е последната дума на природата не в този смисъл – последното завършено дело на природата. В целокупността на тази творческа деятелност не само човекът, който населява земята, но човекът, който населява цялата Вселена. Той не е само тук, на земята. Тук има хора. Но ако днес кажеш, че и по другите светове има хора, може да те направят еретик. Искат да бъдат тълкуватели. Бог е свободен да насели световете. Той не се нуждае от хората. Той навсякъде е вложил живота или най-малко всички светове са жилища, приготвени за хората. Бог иска да ги направи свободни. Толкова много светове има, за да не съществува за бъдеще.

Защо е толкова грамадна Вселената? За да няма случай човек да греши. Та за бъдеще на всеки човек ще му дадат по една цяла земя и той ще седи сам. Ако вие ме попитате: „Кога ще престане злото?" Когато ти дадат цяла една земя и никой няма да се явява – ти сам ще бъдеш в тази земя, ще се разхождаш нашироко. При сегашното разбиране животът няма смисъл.

Ако ти дадат сега, ти ще бъдеш най-нещастният човек. Аз да ви дам сега месечината. Хората казват, че имала 150 градуса студ, няма никаква растителност, няма вода, няма ядене, няма пиене. Какво ще имате тогава? Казват, че имала много парици, злато. Но пари без хляб какво ще правите. Туй сега са разсъждения. Вие ще кажете защо ли са потребни тези разсъждения. Питам, ти ще дойдеш един ден да разсъждаваш, че те хванала една болест и лекарите казват, че ти остава да живееш половин час. Ти казваш: „Ще се мре." Знаете ли какво е смъртта? Ще се свърши. Знаете ли какво нещо е да се свърши? Ще усетите една голяма скръб, едно голямо страдание, като че цялата Вселена се руши. Казвате: „Отиде." След като преминете през тези страдания, вие ще се намерите в една голяма светлина. Ще кажете: „Много добре стана, че се освободих от тези заблуждения, в които досега живях." Този смисъл е даден в една индуска повест, повест за един от индуските богове, който се вселил не в човешка форма, за да научи нещо, а се въплътил в една свинска форма, въплътил се в едно прасе. Разказът казва, че се народили прасенца и така го чакали, чакали неговите другари да дойде на небето. Най-после казват: „Кажете му, че той за малко време отиде." Той казва: „Не искам небето, мене много ми е добре тука с моите деца и моята жена. Ходим си по земята, ровим си." Взели да мислят как да му помогнат. Поразяват прасенцата – той не се свестява; поразяват другарката му – той не се свестява; най-после и него самия продупчват. Той казва: „Чудно нещо, увлякъл съм се в този кошмар на живота."

И заведен биде Исус от Духа и той даде три разумни отговора, че не само с хляб може да се живее, но и с всяко разумно Слово, което излиза от устата Божии; че не е нужно на човека да се хвърли от високите места долу и да остане ангели да му служат и третият, че не трябва да се покланя никому, за да има живот на земята. И Христос казва: „Аз се радвам на това, което имам, и повече от това нищо не желая." Разправя Елифас Леви – като взема този разказ, той представя друг един разказ – че в XIX век пропаднал дяволът, фалирала всичката негова философия, та той се оттеглил на едно място като отшелник и казва: „Загазихме, никой не ме слуша. Аз дадох знанието на хората да го знаят, но никой не ми обръща внимание на мене." По едно време вижда, че Христос иде към него, клати си главата и казва: „Много късно идеш. Защото едно време – преди две хиляди години, аз бях господар и аз можех да ти дам всичките царства. Сега е много късно, тогава да беше дошъл." „Аз не идвам за тези царства, но идвам да ти покажа един път, по който може да се избавиш от сегашните си страдания." Той му показва пътя и Елифас Леви вижда, че две змии го хапят със своите уста. Христос по закона на любовта хвърля тези змии и остава дявола пред Учителя на цялото човечество на земята, който може да учи хората как да работят и как да не се изкушават, да се не боят. Той казва: „Няма да се

боите. Беше едно време, докато змиите мене хапеха, и вие можехте да се боите, но сега и мене престанаха да ме хапят, сега вече ще живеете по братски.“ Навсякъде се проповядва братство, проповядва го дяволът. Братство ще има отсега нататък.

И заведен бе Исус в пустинята, за да не иде да учи онази велика истина на живота. Така и вие ще бъдете заведени, за да не учите великата истина на живота. А това е: да се избавите от онези змии, които сега вас хапят. Във всеки дом има по две змии. Аз бих ви казал, но мълча една истина, която не искам да разкрия. Във всяка една църква, във всяко едно управление, навсякъде у човека има отвънка по две змии и тези змии внасят всичката отрова в света. И когато дойде Христос на земята, той, най-първо, ще положи ръцете си и ще отстрани змиите. И тогава всичко ще тръгне наред и в порядък.

„Благословен Господ, Бог наш“
„Добрата молитва“

Трета неделна беседа
9 октомври 1932 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1932_10_12 Малката истина
лекция пред общия окултен клас

МАЛКАТА ИСТИНА

Размишление.

Тема за следния път: „Съществена разлика между физическия и духовния живот."

Ще прочета I. Петрово послание, 5 глава. Всеки човек очаква нещо и мисли, дали ще се сбъдне, или не. Някога в живота на човека се случва това, което очаква; някога се случва това, което не очаква. Значи, резултатът на очакването му е положителен, или отрицателен. Някога човек се радва, а някога скърби. Кое причинява радост? – Богатството, знанието. Като забогатее, човек мисли, че е придобил всичко. Не е така. Някога богатството прави човека щастлив, но някога го прави нещастен. За да не е нещастен, гой не трябва да носи богатството в ума си. То обременява човешкия ум. Ако искаш да знаеш всичко, ти пак обременяваш ума си. Какво печелиш, ако знаеш, колко пъти си ял през живота си, колко дрехи и обувки си скъсал, колко книги си прочел? Ако туриш всичко което знаеш в паметта си, ще си създадеш един „битпазар." Какво ще придобиеш от този битпазар? Където отидеш на гости, или с когото се срещнеш, все ще разказваш за своето минало. Бог изчистил греховете на твоето минало, но ако намериш малко нещо останало от тях, веднага започваш да говориш за него. Значи, ти обичаш греха и не се отказваш от него. Не говоря за черния грях, но за обикновения грях, кавалер на голям орден.

Сега, като изнасям истината, вие искате да проникнете в моята мисъл, но не можете. Не е важно, каква е моята мисъл, отде я взимам. Важно е каква полза ще ви принесе тя. Някой ми носи вода. Не е важно, кой я носи, откъде я носи и кога я донесъл. Важно е каква е тази вода и как се отразява на моя организъм. Трябва ли да питам, каква е водата? – Веднага ще я вкуся. Това е същественото за мен. Останалото е несъществено. Следователно, не обременявайте ума си с несъществени неща. – Кое е съществено в живота? Представи си, че един човек те среща и те поглежда. Ти започваш да се питаш, защо те гледа и какво иска да каже с този поглед. Важно е, какво се крие в погледа. Може би, този човек нямал работа, минал-заминал край тебе и те погледнал. Ако имаше работа, нямаше да те гледа. Понеже е свободен, той те погледнал и си заминал. Друг е въпросът, ако в погледа му се крие нещо дълбоко. С погледа си той ти казва: Ти имаш една скрита болест в себе си. Отдавна я носиш, но аз мога да ти помогна. Ето, това е същественото в погледа на човека – да те погледне и да ти предаде нещо, или да ги помогне.

И тъй, при сегашните условия на живота, човек трябва да се занимава с

нещо, да помага на някого. Ако ядеш, ще се занимаваш с храната, главно с хляба. Ако си жаден, ще се занимаваш с водата. Ако си в салон, където избухва пожар, ще гледаш час по-скоро да излезеш навън. Останеш ли в салона, животът ти е изложен на опасност. Казваш:
Ще отида в другия свят. – Вярваш ли в съществуването на този свят? Някои вярват, някои не вярват, но нито едното, нито другото определят съществуването на другия свят. Младата булка, като напусне бащиния си дом, отива със своя възлюбен в странство, и след четири-пег години се връща при родителите си. Бащиният дом е небето, откъдето сте слезли. Ако не се върне скоро в бащиния си дом, тя ще копнее да се върне, да види родителите си. Въпреки това, малко хора мислят за онзи свят, отдето са дошли. – Защо младата булка не се връща в бащиния си дом? – Средства няма. Понеже постоянно мисли за родителите си, тя често ги сънува. Аз уподобявам сънищата на портретите на хората. Гледаш портрета на своя възлюбен и мислиш, че е реален. Не смесвайте сенките на живота с неговата реалност. Всяка реалност, която веднъж си опитал, оставя неизличими отпечатъци в човешкото съзнание.
Често хората мислят по стар начин. Седи някой и е недоволен от живота си. По лицето му е написано недоволството. Кой е виновен за това. Когато сте напущали другия свят, разумните същества и светиите са ви казвали; Не слизайте на земята! Тази мома не е за вас. – Ех, да знаех! -Сега вече знаете. Но тогава не знаехте, бяхте запалени от четирите страни. Вие слязохте да търсите някого на земята. Любовни работи! Избягахте от небето, за да дойдете на земята. Любовни работи! Дошли сте на земята по незаконен път, избягали сте от небето. Оженили сте се пак по незаконен път. Това са фигури на речта. След това, случи ви се някаква неприятност или нещастие. Има три разбирания за живота: Едно за обикновените хора; второ, за средните и трето за великите хора. От тези гледища, животът и страданията в него имат специфичен смисъл. Всяко страдание, което сполетява човека, е строго определено. То е като четката в ръката на художника. То чертае линиите по лицето на човека. Ако четката на това страдание не мине по лицето ти, нищо няма да придобиеш. Живот без страдания нищо не представлява. Никой не може да избегне страданията. Христос, Син Божии, мина през най-големите страдания. – Не можа ли да мине Той без страдания? – Можа, но Той мина през големи, велики, разумни страдания. Той се опита да мине без тези страдания и казваше: „Ако е възможно, нека ме отмине тази чаша”. Но най-после каза: „Отче, да бъде Твоята воля, в Твоите ръце предавам духа си.” Той разбра, че Му е определено да мине през тези страдания. Мнозина се оплакват и казват, че имат големи страдания. Колко големи? Големи страдания са ония, при които излизат кървави капки от порите на човека. Така беше с Христа. Неговите страдания са образец на най-големите страдания. Колко души са минали през такива страдания? Привилегия е за човека да мине през

Божествените страдания. Привилегия е за човека да бъде изпитван. Ти се намираш пред комисия. Тя те наблюдава, изпитва това, което става в ума, сърцето и душата ти. Щом възприемеш нещо чрез своите мисли, чувства и постъпки, турят ти известна бележка. Ти си мислиш: Издържал ли съм изпита, или не?
Сега, от всички се иска да знаят същественото в живота. Един милионер търсел доверено лице за канторага си. Явили се много кандидати за това място. Всички били добре облечени, спретнати, с големи препоръки. Пред вратата на кантората, милионерът оставил две празни стомни. На всички кандидати той отговарял учтиво: Ще ви имам предвид. Най-после, дошъл един млад, беден момък, който също представил молбата си. Преди да дочака отговора на милионера, той взел набързо стомните, напълнил ги с вода и ги оставил на мястото. След това се изправил в стаята да чака отговора. Милионерът му казал: Вие ще останете при мене на работа. Следователно. докато първите кандидати гледали да вземат нещо от милионера, а не да му дадат, последният кандидат дал нещо от своя труд. Всеки трябва да изпълни нещо, да свърши една добра работа. Това е неговият документ, това е неговата препоръка за морала и качествата му. Това е една неразгадана тайна, а за разумния – разгадана тайна. Той взима стомните, отива да ги напълни и след това ги оставя на мястото им.
Сега, на фиг. 1 имате правата АВ. Какво ще стане с тази права? Какво ще образува, ако тя се умножи четири пъти сама на себе си? Тя може да се продължи четири пъти в една и съща посока и четири пъти в различни посоки.
Като се продължи четири пъти в различни посоки, ще се образува геометрическата фигура квадрат. За учения квадратът е образец на нещо. Той може да се ползва от него. Обикновеният човек, който не разбира законите, ще се чуди, какви са били намеренията на природата, да създаде квадрата. – Как се е образувал квадратът? Когато растенията слязоха на земята, образуваха линията АВ – посоката на тяхното движение. След това слязоха животните и образуваха линията ВС – те вървяха в хоризонтална посока. После, дойде човекът и образува линията СД. Понеже нито растенията мислеха правилно, нито животните, никой от тях не можа да затвори квадрата. Човекът, със своята права мисъл, образува правата АД и затвори квадрата. Като се видя затворен в този свят, човек започна да мисли за друг свят. Той разбра, че квадратът не е единственият свят. Обаче, докато е на земята, той си служи с квадрата, като мярка за разрешаване на известни мъчнотии.
Сега, като не можете да разрешите всички мъчнотии, питате се, какъв е смисълът на живота. – Смисълът на живота е да познаете Бога и да изпълните Неговата воля. Понеже не Го познавате, вие разчитате на майка си и на баща си, на братята и сестрите си, на окръжаващите. Обаче, ден след ден, тези хора започват да капят като листа. Виждате това, но си

мислите, че с вас ще се случи другояче. Не, и с вас ще стане същото, каквото с всички хора. Най-после и вие казвате: Млад бях, но остарях. Спечелих пари, и после ги загубих. Сега нищо друго не ми остава, освен да отида на онзи свят, при близките си. Старият мисли за онзи свят, а младият – за този свят, да се ожени, да си поживее малко. Старият казва, че е определено на човека да отиде на онзи свят. Според мене, това не е определено. Аз се интересувам, защо старият мисли за онзи свят, а младият мисли за женене. Старият мисли, че като отиде на онзи свят, ще бъде щастлив. И младият мисли, че като се ожени, ще бъде щастлив. И двамата ще опитат, доколко са прави в мисълта си. Не е въпрос да търсите щастието. Човек трябва да се стреми към целокупния живот, да придобие истинското знание, да разбере своето предназначение. Иначе, ще живее в личността си и ще бъде недоволен. Ще живее в обществените си чувства, и пак ще бъде недоволен. Докато е в личния живот, той всякога ще се обижда. Слушаш, например, един оратор и се обиждаш от примерите, с които той си служи. Някои примери ти харесват, но някои те засягат. Американският проповедник Муди имал обичай да си служи в проповедите си с примери от живота на хората. Мъже и жени посещавали събранията му. Един ден той си послужил с пример от ежедневния живот и отношения в семействата, като изнесъл лошите отношения между мъжа и жената. Един от слушателите се засегнал от тоя пример и, като се върнал у дома си, сърдито казал на своята жена: Как не те беше срам да се оплакваш от мене на проповедника! Ето, той изнесе нашия живот пред цялото събрание. Всъщност, жената не се е оплаквала на проповедника, нищо не му е казвала. Това е пример, който се отнася до много семейства, а не само до едно. Проповедникът има право да говори и за обикновения човек, както и за адепта. Трябва ли да помислиш, че и ти си адепт?
Какво представлява адептът? – Адепт може да бъде всеки. Тази дума има отрицателен и положителен смисъл. Отрицателното значение на тази дума подразбира човек, който поддържа известно учение, без да прилага неговите закони. В положителен смисъл, адепт е онзи, който разполага със силите и законите на известно учение. Може да бъдеш посветен. Кое от двете предпочиташ? Казвате: Кажи ни, доде сме дошли в своето духовно развитие. Дошли сте до правата СД и трябва да работите в посоката АД, да затворите квадрата и да разрешите мъчнотиите на своя живот. Вие искате да ви покажа нещо от онзи свят. Какво искате да видите: ангел, светия, или друго нещо? Ако искате да видите ангел, и на земята има ангели. Ако е за светия, и на земята има светии.
Какво представлява онзи свят? Той е нещо особено, с особени условия и обстановка. Както вие си го представяте, това значи, сами да се заблуждавате. Старият, които търси щастие на онзи свят, се заблуждава. И младият, който иска да се жени, за да бъде щастлив, също се заблуждава. Той ще бъде толкова щастлив, колкото и английският реформатор Йоан

Веслей. Оженил се за една добра християнка, която на другия ден още му казала: Сега вече аз заповядвам. Няма да се срещаш със сестри, да им проповядваш! Тук аз съм сестра, мене ще слушаш! На третия ден след женитбата си, той казал на своите приятели: Не струва човек да се жени! Той си казвал: Наистина, не трябва човек да се жени за сестра, която има предвид само себе си и своето щастие. Какъв повод имала тази жена да се съмнява в един велик реформатор?
Често и религиозните хора, като повярват в Бога, започват да се съмняват и да изискват от Него това, както жената на Иоан Веслей. Понякога те казват на Бога: Искаме да обръщаш внимание само на нас, с нас да се занимаваш. Имат ли право да се съмняват в Бога и да изискват от Него това, което искат от човека? Това е неразбиране на живота. Човек не е дошъл на земята да се осигурява и да търси своето щастие. той е дошъл на земята да работи. Дадени му са крака, да ходи с тях; ръце, за да работи; глава, с която да мисли. Ако ходи, работи и мисли, човек непременно ще подобри живота си. Ще мислиш със своята глава и от нея ще учиш. Иначе, ще се натъкваш на противоречия. Много естествено. Ако влезеш в театъра, ще видиш един морал; между търговците ще видиш друг морал; между политиците – трети морал; между религиозните – четвърти морал. Всеки има специфичен морал. Накарайте търговеца да не търгува. Накарайте политикана да не политиканства. Това е невъзможно! За кого търгува търговецът? За себе си. Той не работи за народа. За кого работи политикът? За себе си, а не за народа. Народът е знамето, в името на което всички говорят. То е привидно. Никой не се бие за знамето, никой не работи за народа. Много хора се бият без знаме. Мъжът бие жена си без знаме. Двама приятели се бият без знаме.
В този бой няма никаква идея. Въз основа на това, казвам: И политическите партии нямат онази истинска, вечна идея. Техните идеи умират една след друга, както хората на бойното поле. Ще кажете, че без война не може. Това е друг въпрос. Според мене, войната е отрицателно средство, а според вас, тя подтиква човечеството напред. Войната е послужила като възпитателно средство за хората, но не ги е подтикнала напред. От осем хиляди години хората се бият. Какво особено е допринесла тя? Като не могат да разрешат известен въпрос по мирен начин, народите прибягват до войната, но това е разрешаване на въпроса със сила. Това е човешко разрешаване на въпросите.
Какво е нужно за развитието на дома? – Взаимно уважаване и почитане между членовете. Жената трябва да уважава мъжа си, мъжът трябва да уважава жена си, и децата трябва да уважават и почитат родителите си. Не можеш да уважаваш човека, ако първо не уважаваш себе си. Най-силното чувство в човека е бащата в него; най-нежното чувство е майката. Останалите чувства са децата. Ако между най-силното и най-нежното чувство се яви разногласие, човек губи силата си. Мъжът е слънцето, а

жената – земята. Ето защо, когато момъкът казва, че обича една мома и желае да се ожени за нея, той се заблуждава. Може ли слънцето да се ожени за земята? Може ли го да я прегърне и целуне? Истинската женитба подразбира изливане на чувства, но отдалеч, както се разговарят слънцето и земята. Между хората не е така. Мъжът иска жена му да бъде постоянно около него, да знае, както прави, с кого се среща и т.н. Какъвто е мъжът, такава е и жената. И жената иска от мъжа същото, каквото той от нея. Това са неестествени, неправилни отношения между хората. От това гледище, казвам, че няма женени хора на земята. Външно вие сте женени, но вътрешно не сте. Апостол Павел казва: „Сгодих се за Христа." Значи, той е сгоден от две хиляди години. Много хора се годяват за Христа и така си остават.
Някои мислят, че като умрат, пак ще се женят. На другия свят няма женитба Умрелият не се жени, но и който се ражда, също не се жени. Обаче, в обикновен смисъл на думата, хората се женят и разженват. Умре жената на някого, той започва да търси друга. Това отношение между мъжа и жената е подобно на отношението между господар и слуга. Слугата напусне господаря си, но господарят му го замества с нов. Вторият слуга го напуща, гой намира трети. Трябва да разбирате същността на живота, а не както сега се проявява. За вас и вашите разбирания, животът не се е проявил още в своята пълнота. Какво разбиране е това, с което не можеш да разрешиш въпросите, които те смущават? Не е нужно да разрешиш социалните въпроси. Разреши само тия въпроси, които имат отношение към твоя личен живот. Какво направил Александър Велики? Като дошъл до Гордиевия възел, разрязал го. Какво спечелил с това? Ако бях на мястото на Александър Велики, щях да прескоча възела, нямаше да го режа. След неговата смърт царството му се разпадна. Наричат го велик, но в какво се заключава неговото величие? Има нещо, за което е велик, но не за това, което той направи. Питам: Кое е същественото за ученика? – Да учи. – Не е само това. Щом е ученик, той не може да не учи. Ще учи до известно време и като свърши училището, ще стане учител. И като учител той ще се натъква на неразрешени задачи, както ученикът. Той има слабости, каквито и ученикът.
Казвате: Ние сме свободни. – В какво се заключава вашата свобода? Свободни ли сте в своите възгледи? Казваш, че си свободен, но търсиш човек, да видиш, дали твоите възгледи съвпадат с неговите. Ако се съвпадат, ще кажеш, че си прав. Има едно право, при което не е нужно да ти казват, дали възгледите ти са верни, или не. Право ли, е като ядеш, да ти казват, как да ядеш и с какви прибори да си служиш? Ако си в гората и не носиш нож, вилица и лъжица, как ще ядеш? Ще измиеш плода с вода и ще го изядеш. Това е естественият начин на хранене. Естествен начин е този, при който се изразходва най-малко енергия. Днес домакинята губи три-четири часа за готвене. В бъдеще готвенето ще се опрости. Тогава

голяма част от времето ще се използва в друго направление. Какво ядене ще приготви домакинята, която готви и е недоволна от работата си. Недоволството е резултат на социалните несгоди в живота. - Какво трябва да се прави? И младият, и старият трябва да се повдигнат до същественото. Младият иска да се жени. -Защо? – В къщи го ограничават. Той мисли, че като се ожени, ще стане самостоятелен. Старият иска да умре, да се освободи от мъчнотиите си. – И двамата се заблуждават.
Сега, да дойдем до заключението. Това не подразбира, че всичко ще разрешим. Ако днес се нахраниш добре, временно си разрешил въпроса за яденето. Утре пак ще искаш да ядеш. Всички хора са недоволни от нещо. Защо са недоволни? Слънцето грее, водата тече, въздухът се движи. Казваш: Аз съм доволен. – Щом си доволен, помогни на недоволните. Покажи им пътя за придобиване на доволството. Кой те направи доволен? Колко време ще бъдеш доволен? Днес си доволен, но утре те заболи глава и ставаш недоволен. Кое е реалното в твоя живот: доволството или недоволството?
По кой път е вървял човек за да дойде до сегашното си положение? Той е минал по пътя на растенията и на животните. Наистина, и до днес още, като се намери в мъчнотия, човек пада духом, главата му увисва, като главата на растението. Мъчнотиите са заставили растенията да заровят главата си в земята. Значи, животните са разрешили мъчнотиите на растенията. Човек е разрешил мъчнотиите на животните. – Кой е разрешил мъчнотиите на човека? – Божественото начало в него. Въпреки това, човек има да разрешава още много въпроси. Старият умира. – Защо? -Защото не е доволен от живота си. След време пак се ражда на земята. – Защо? – Не е попаднал на това място, което е търсил. И на онзи свят не е доволен. На земята не е намерил ключа на живота, но и в другия свят не може да го намери. Ако на земята не разбере смисъла на живота, и на другия свят няма да го разбере. Младият остарява, защото не е разбрал смисъла на живота. Старият умира и пак се ражда, защото не е разбрал смисъла на живота. Като умира, старият ще се прероди и млад ще стане. Като млад, ще иска да се ожени. Щом остарее, ще иска да умре. Едно колело в движение: раждане, умиране; пак раждане, пак умиране. – Какъв е края на това нещо? – Краят е младият да не се жени, и старият да не умира. Когато дойде до това положение, човек влиза в епохата на новия живот. Докато старите умират, младите непременно ще се раждат; докато младите се женят, старите непременно ще умират.
Искам да ме разбирате добре. Аз не засягам формата на сегашния живот. Аз не засягам и характера на сегашния човек. Според мене, това е малка отсечка от безкрайната права. За мене, да критикувам човека в сегашните му прояви, това е губене на време. Срещам едного, чета по лицето му една тъга или парите си изгубил, или баща си, или работите му не вървят добре. Срещам млада мома, и на нейното лице е изписана тъга. Мъчи се,

дали ще срещне онзи, когото търси. Във всички хора виждам едно и също нещо.

Казвам, Онзи, Който ви е изпратил на земята, иска да ви освободи от актьорските дрехи. Не по Негово желание сте станали актьори. Вие сами сте се облекли в тези дрехи, и Той досега ви е търпял. Днес Той казва: Има и друго изкуство в живота, а не само актьорството. В източните народи наричат това изкуство „Майя" – омагьосване. Правиш това, което не искаш. Ядеш – недоволен си, казваш: Трябва да се яде. Време е да се освободите от илюзиите на живота и да станете господари на себе си Не казвам да бъдете победители, но да бъдете свободни хора. Няма по-хубаво нещо от това – каквото правиш, да чувстваш, че си свободен. Казваш: Друго нещо е да си апостол Павел или някои пророк, а ти си обикновен човек – Апостол Павел беше обикновен. Той гонеше християните, контузи главата си и след това чу глас: „Защо ме гониш ? Пътят, по който, вървиш, не е прав" Всеки от вас ще се качи на коня си и ще отиде някъде. Казвам. Пътят, по който си тръгнал, е пътят на апостол Павел. Ще паднеш от коня и ще си счупиш главата. Ще чуеш глас, който ще ти каже: Ще отидеш да проповядваш. Питаш: Не съм ли тръгнал на път? Тръгнал си, на кон си, като апостол Павел. Някога разрешаваш въпросите с мир, а някога, като Александър Велики, разрязваш Гордиевия възел с нож.

Сега хората всичко имат, любов нямат. Чудя се на подозрението между хората. И между най-добрите хора има подозрителни. Това се дължи на вътрешния страх у тях. За да се справи със страха, човек не трябва да насилва нито себе си, нито другите, да не измъчва нито себе си, нито другите. Направиш погрешка, изправи я. Така сам ще се възпитаваш. Ще се оправдаваш със слабостите си... Няма да се оправдаваш, но ще бъдеш готов да признаеш истината.

Пишете върху темата „Най-малката истина, с която човек трябва да започне". Най-малката истина е мястото, където може да срещнете най-малката любов.

Преди няколко дена дойдоха при мене двама приятели, и аз им казах: Работата ви ще тръгне напред. Слънцето е свидетел на това. И на вас казвам: Слънцето е свидетел на всичко, което ви говорих днес. Започнете с малката истина. Прилагайте я без страх. Тя изисква най-малката жертва от вас. Ако прилагаш най-малката любов и мислиш, че може да се урони твоето достойнство, не се страхувай. Нека се урони достойнството ти, но да не се уронват любовта и истината. Те спасяват човека. Представя ти се случай да направиш едно малко добро. Спри се в пътя си и направи доброто. Тази сутрин и аз направих една малка услуга. Седя в стаята си, чувам, една муха бръмчи жално; моли се някой да я спаси. Едно паяче я хванало за крака, а тя се моли да я пусне. Гледам – нямам пръчка, затова, хващам паяжината – тя се повлече. С нея заедно се повлякоха и паякът, и мухата, мухата на една страна, паякът – на друга. Гледам – мухата много

по-голяма от паяка, но се оплела в паяжината. Освободих мухата и казах: Това място е за молитва, а не за престъпления. Някой ще каже: По-добре паякът да изсмуче кръвта на мухата, отколкото мене да безпокои. Често мухите безпокоят хората от любов.
Коя мисъл от лекцията остана в ума ви? – Най-малката истина, най-малката любов и най-малкото добро.
В древността, за да изпитат учениците на окултните школи, те били поставяни на изпит. Така проверявали знанията им. Например, неочаквано ученикът заболявал. Ако успявал да се справи с болестта си, той имал знания. Колкото по-дълго време боледувал, толкова по-малко знания имал. Това са задачи, които ученикът трябва да решава. И вашите мъчнотии сега са елементарни задачи, които трябва да се решат. Ако трябва Учителят да освобождава ученика, това показва, че изпитът не е издържан. Ученикът трябва сам да решава задачите си.

Т. м.

4 Лекция от Учителя, държана на
12 октомври, 1932 г. София. – Изгрев.

1932_10_14 Граници на възможности
лекция пред специалния клас

ГРАНИЦИ И ВЪЗМОЖНОСТИ

– Само светлият път на мъдростта води към истината.
– В истината е скрит животът.
Тема за следния път: „Непознатото“.

Казвате, че много неща в природата се повтарят и то – най-познатите. Всъщност, в познатите неща се крият непознатите. Например, не можеш да напишеш нещо, без участието на познатите букви. Може написаното да е нещо непознато, но то е изразено чрез познати букви. Голяма философия представя разкриването на буквите. Това не подразбира знанието на езика. Важно е да имаш понятие за буквите, да знаеш, как да ги съчетаваш. След това идва знанието на езика.

Сега ще ви говоря за една особена азбука. Буквата „А“представя точката в геометрията. За да се изяви точката, необходимо е участието на някаква причина. Казва се, че точката не заема никакво пространство. Според мене, точката е онова най-малко, микроскопическо пространство или най-малката концентрирана енергия, или най-малката мисъл, чувство или постъпка. Както буквата „А“, написана на хартия, е видима, така може да бъде видима и точката. Казва се, че тя се движи в известна посока, обаче, сама по себе си, точката не се движи. Едновременно с буква „А“, като точка, следва буква „В“, също точка. Колкото е видима точката „А“, толкова е видима и точката „В“. Следователно, когато точката „А“се движи в известна посока, точката „В“се движи в посока, противоположна на нея. Значи, когато се движи електрически ток по известна посока на жицата, друг ток се движи в противоположна посока на първия. Двете точки образуват едновременно едно и също течение и се отличават по своите качества. Горното течение е положително, а долното – отрицателно. Ако движението на точка „А“стигне до „В“и продължи по-нататък, виждаме,

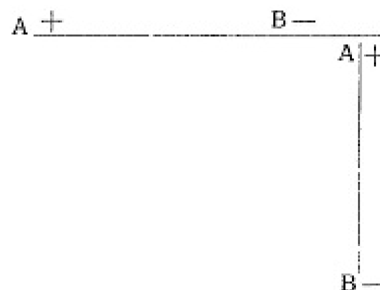

че това движение става отрицателно (фиг. 1). фиг. 1. То не върви вече по права линия, но се изкривява и минава под земята. Движението А – В има отвесна посока. Когато точките „А“и „В“се движат в

хоризонтална посока, движението е положително. С всяка точка в пространството се проявяват още четири точки. Така се образуват две по две успоредни прави, които заедно образуват квадрата – (фиг. 2

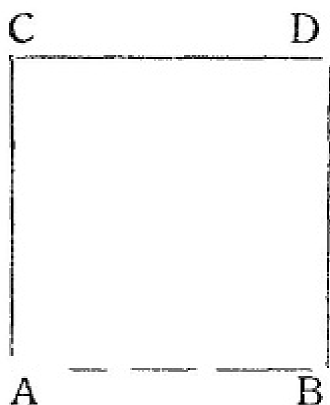

фиг. 2.

). Двете успоредни показват възможностите на движението. Двете успоредни могат да се извият така, че да представят крива линия, а затвореното от нея пространство – кръг. Линиите AB и CD са възможности на точката „A“. Точките показват ограничението. Силата, която действа от „A“към „B“, показва, че и тя е ограничена, не може да отиде по-нататък. Следователно, тя ще мине в друга посока, а именно, в посоката CD. От точка „B“силата не може да продължи по-нататък. Тя ще се върне, отдето е излязла. Това е закон, но не механически. Много естествено, във вселената не съществуват отделни точки. Вселената е едно цяло, а всички точки – линии, плоскости, тела са възможности, в които Цялото може да се прояви. Ако възлагаш нещо на малките плоскости, на малките линии, на точките, това показва, че Цялото се разлага на съставните си части. Същото става и с парче лед, като го удряш с чук. То ще се разпръсне на безброй частици. Обаче, ако слънцето грее и пропука леда, стопената вода ще се стече в низината. Щом водата прониква в земята, това показва, че повърхнината и не е плоска.

Виждаш, че един човек се движи към тебе. Спирате се и почвате да разговаряте. Това показва, че желанията и стремежите ви са еднакви. Ако и двамата се разминете, без да се спирате, това показва, че желанията и стремежите ви са различни. В първия случай и двамата са на плоскост; във втория случай, единият човек се движи във вдлъбнатина, а другият – по изпъкнала повърхнина. Затова стремежите им са различни. В народа се казва за някого, че стои на високо място, т.е. той е от високо произхождение. За друг се казва, че е слязъл ниско. Значи, единият живее на планина, а другият – в долина. Те се коренно различават. Като наблюдавате полските хора, виждате, че те се различават от планинците по строеж, по мускулатура. Планинците са по-издръжливи. Когато полският човек попадне в една местност, ако е земеделец, той започва да

мисли, как да я изоре и посее. Ако е инженер, започва да прави изчисления, къде да построи някое здание. Ако е индустриалец, започва да търси минни богатства в тази местност. Планинецът ще мине през тази местност, без да и обърне внимание. Той ще се стреми нагоре, към планината.

Да се върнем пак към точката. Какво се крие в нея? Зависи, каква е тази точка. Ако е житно зърно, точката е жива, в нея се крие известна енергия. Когато точката „A"мине през трите точки „B, C, D"и се върне пак в „A", образува се плоскост. Когато плоскостта се движи, образува се тяло – куб. Значи, всяка плоскост е страна на тялото. Защо ви говоря за плоскостта, за куба? С това искам да ви наведа на идеята, че всяка мисъл, всяко желание, всяка постъпка имат определена геометрическа форма, т.е. определена геометрическа възможност. Ако се случи една точка, линия или плоскост да не проявят своите възможности, това се дължи на факта, че по пътя им се явяват големи препятствия. Щом се преодолеят препятствията, възможностите им веднага се явяват. Какво прави инженерът, когато иска да прекара някъде железопътна линия? Първо, той разглежда пътя, дали е равен, или не. Някъде пътят слиза надолу, някъде се качва по планината. Инженерът съобразява, как да преодолее тези препятствия. За да мине влакът през планинската местност, пробиват тунели, прекарват шосета. Ето защо и човек може да приложи същите методи в своите мисли и желания. Щом срещне известно препятствие, той трябва да прокарва тунели, шосета и др. Който не разбира законите на геометрията, той изпада в големи противоречия.

Представете си положението на един беден. Животът му е в квадрата. Колкото са възможностите на този квадрат, толкова са и неговите възможности. Бедният е в съседство с един богат, значи, неговите възможности граничат с възможностите на богатия. Точка „C"съединява двата квадрата – на богатия и на бедния (фиг.

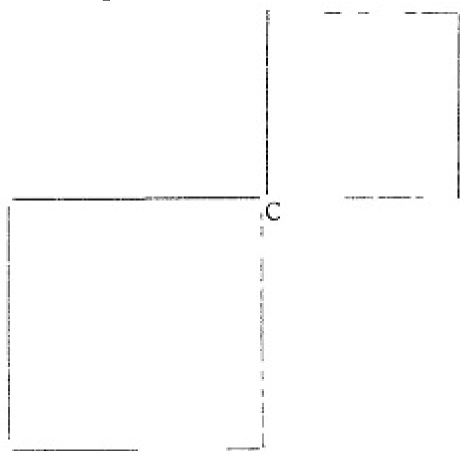

фиг. 3.

3). Богатият може само да кредитира

бедния, да му даде част от своя капитал, но в никой случай няма да му даде, колкото са неговите възможности. Богатият изчислява възможностите, които се крият в квадрата на бедния и се съобразява с тази оценка. Бедният е недоволен от оценката и с това отношението му към богатия се изменя. Питам: Колко оценява всеки от вас своя квадрат? Ако го оценява един земеделец, собственик на много земя, първо ще ви разгледа физически, дали сте здрав, снажен, готов за работа. Той казва: Давам ти сто лева надница, иди на лозето да работиш. На слабия ще каже: Определям ти 50 лева надница. Колкото по-слаб е работникът, толкова по-малка е надницата. Това са порядките на стопаните. Изобщо, колкото по-малки са възможностите на твоя квадрат, толкова по-малко те възнаграждават. Шивачките, които се занимават с дребни работи, получават малка надница. Дипломатът, който се занимава с важни политически въпроси, получава голямо възнаграждение. Значи, астрономът, който изучава големите небесни тела, би трябвало да получава най-голямо възнаграждение. Всъщност, възможностите на човека, т.е. неговите прояви на физическия свят, зависят от неговото вътрешно разбиране.

Като е дошъл на земята, човек проявява известни желания и мисли, че е свободен. Той се лъже. Много от неговите желания са желания и на другите хора. Следователно, не мисли, че си свободен. Квадратите, които те обикалят, показват, че си ограничен отвсякъде (фиг.

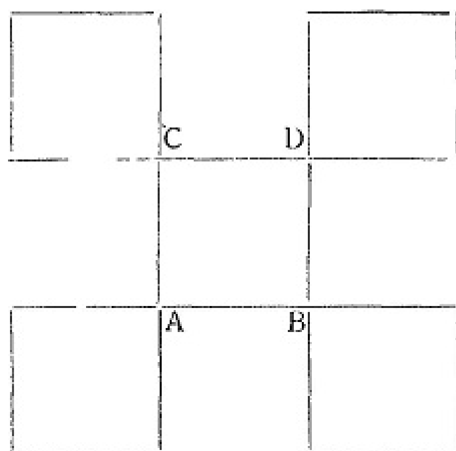

4). фиг. 4. Всяка точка на твоя квадрат е граница, отдето можеш да минаваш. Ти си свободен само вътре в квадрата, но речеш ли да излезеш вън от него, веднага ще те ограничат. Ще се намериш пред една митница. Там ще кажат: Ти искаш да минеш в чужд квадрат. Разкрий картите си! Ти не съзнаваш това, но се стремиш към една цел – да се освободиш. Опиташ ли се чрез насилие да минеш митницата, ще се намериш в положението на онзи, когото аутопсират. Докато е бил жив, родителите са треперили над него. Щом умре, лекарите се разпореждат с трупа му. Събират се около него няколко студенти и почват да го режат. В първо време им се вижда страшно, странно, а после се спират върху

научната страна на въпроса. Кога и да е, всеки човек ще се намери на дисекционната маса. Никой не може да я избегне. Студентите поглеждат към трупа и си казват: Какъв си бил, какво те е вълнувало, това не ни интересува. Че си бил разочарован, че си имал несполуки и това не ни интересува. Дали си служил на Бога, или не и това не ни интересува. Ние искаме да знаем, какво се крие в твоето тяло. Взимат ножа и режат. Те изучават вътрешността на човешкия организъм и като свършат работата си, казват: Благодарим ти за услугата, която ни направи. След това, събират частите му и го погребват. – Няма ли друг начин за изучаване на човешкото тяло? – Ще дойде време, когато изучаването на човека ще става по живото тяло. В живото сърце ще намериш това, което в мъртвото никога не може да намериш.

Квадратът, като фигура, не е нищо друго, освен дисекция на вашите желания. Всяка мисъл, всяко желание е ограничено от страните на квадрата. Не че дадена мисъл или желание не могат да се реализират, но преди да дойдете до това, трябва да изучавате известни закони. Отиваш при един професор и очакваш, той да те приеме с разположение. Обаче, той те погледне отвисоко и казва: Първо ще опитам способностите ти; от това зависи моето отношение към тебе. Той ще ти даде една трудна задача. Погледнеш задачата и казваш: Мъчна е задачата, не мога да я реша. – Щом искаш да влезеш в по-висока област, ще работиш. Колко въпроси са преплетени в аналитичната геометрия. Това е още само физичната страна на геометрията! Колкото по-навътре влизаш, ти идваш до силите и законите, които действат в геометрията. Само така ще се домогнеш до великата разумност на природата. Сложно нещо е живата геометрия! Ти имаш едно любовно чувство и не можеш да го разрешиш. То е толкова просто нещо, а ти казваш: Не пипай тук, това е болно място. Според мене, любовното чувство е точка, толкова деликатна, толкова фина, че трябва да я пипаш много внимателно, за да не причиниш някаква болка. Любовната точка не се пипа, даже и с поглед не я бутай! На сто години само един път може да се докоснеш до нея. Под „сто години“разбирам една проява на великата разумност. Имаш право да надникнеш в областта на любовното чувство, само ако си разумен. В любовната точка се преплитат хиляди същества. Любовното чувство е художествена изложба. Най-видните художници са изложили своите картини там. Ако си умен, ще научиш нещо от тях; ако не си умен, нищо няма да научиш. Хвалиш се със своето любовно чувство, но си изпъден от галерията на художниците. Ако не си готов вътрешно, отиваш в художествената изложба и буташ тази – онази картина. Дойде стражарят и казва: Вън! Нямаш право да пипаш тези картини.

Срещаш един свой приятел и го гледаш право в очите. – Защо го гледаш? –

Искаш да узнаеш, какво мисли и чувствува той в дадения момент. Според мене, нямаш право да изследваш човека по този начин. Право е да знаеш, с какъв човек се срещаш, дали е умен, или не, но начинът на изследването ти е крив. За да постъпваш право, ти трябва да знаеш законите на своите мисли и чувства, т.е. тяхната геометрия. Искаш да реализираш една своя мисъл или едно желание, но срещаш мъчнотии на пътя си. Това показва, че някои същества се интересуват от тебе и съзнателно ти препятствуват. Какво ще направиш? Как ще постъпиш в случая? – По два начина: или ще се върнеш назад, или ще търсиш път да преодолееш препятствието. Когато изследва една планинска местност, ученият не се плаши от мъчнотиите. Оттук – оттам ще се промъкне, докато най-после си пробие път. Искаш да заемеш професорско място. Даваш заявление, но виждаш, че за това място са подадени сто заявления. Трябва ли да се откажеш от желанието си? Колкото и да е мъчно това, ти трябва да се опиташ. Ако успееш, ще знаеш, че си преодолял известна мъчнотия. – Голяма е конкуренцията. – Където има конкуренция, там мъчнотиите са по-големи. Обаче, и условията за растене там са по-големи.

Една муха влиза в една стая и започва да търси нещо за ядене. Като се нахрани, иска да излезе вън, но не може. Тук кацне, там кацне, никъде няма изход. Започва да лази по прозорците, стъпва ту на единия, ту на другия си крак, прави своите изследвания и се чуди, защо не намира изход. Много просто, тя е влязла без позволение в кухнята на едно аристократическо семейство, яла и пила, а след това иска да излезе, без да плати нещо. Като се блъскала от едно място на друго, тя се хваща на мухоловката и се чуди, отде ѝ дойде това нещастие. Тя се пита, кой има право да я поставя на такова изпитание. Обаче, никой не може да защити мухата. И човек, като мухата, попада при известни мъчнотии и се чуди, коя е причината за това. – Много естествено, той не знае законите на природата. Може да си учен, но ако си невнимателен, непременно ще попаднеш в мъчнотиите на мухата. – Може ли ученият да изпадне в мъчнотии? – Може, разбира се. Представете си, че той пътува вечер през една планинска местност и по невнимание, пада в една пропаст. Ако пропастта не е дълбока, лесно ще излезе; ако е дълбока, ще очаква външна помощ.

Като слушате да говоря така, казвате: Кажи ни нещо интересно. Остави настрана научните работи. – Какво ви интересува? – Искаме да знаем, де има заровени пари, де има вода, де са плодните градини. – Този, който има хубави плодове и той като тебе е търсил градини с плодни дървета, и като не е намерил, сам си направил градина и сам отглеждал плодни дървета. Направи и ти като него, да задоволиш желанието си. Ако не работиш, животът ти ще се обезсмисли. Затова, кажи си: Ще копая, ще

садя плодни дървета и ще чакам 12 години, докато получа изобилно плодове. Кажеш ли, че нямаш търпение, ще ходиш гладен и бос. И учен да си, пак ще копаеш и садиш. Учил си, свършил си висша наука, но не можеш да работиш. Като огладнееш, влизаш в една гостилница и се молиш на гостилничаря да ти даде малко ядене. Той ти сипе ядене в една чиния и ти започваш да ядеш като учен. Казваш: Ще покажа на тези хора, как яде учен човек. – И ученият, и простият ядат по един и същ начин. И двамата искат да задоволят глада си. Ще кажете, че науката е свещено нещо. – Свещена е, ако тя може да преодолее всички мъчнотии.

Днес моята цел е да прегледам писмата, които сте ми писали и да видя, на кои може да се отговори. Някои писма не заслужават отговор, не че са глупави, но са ненавременни. Вие искате неща, за които не сте готови. В това отношение, вие приличате на онези деца от първо отделение, които заедно с букваря си, носят учебниците на своите по-големи братя и сестри. Какво разбират те от алгебра и аналитична геометрия? Защо им са тези учебници? И вие, като тези деца, се занимавате с велики мисли, които изискват голям капитал. Казвам: Не губи времето си да носиш големи книги. Те са за библиотеките. Щом изучиш буквара си, тогава ще пристъпиш към големите книги – алгебра, аналитична геометрия и др. Големите книги са за университета. – Дотегна ми да уча и да живея. – Дотегна ти, защото се товариш с мисли и с книги, които не са по твоите сили. Щом ти дотегне живота, или ти ще режеш, или тебе ще режат. Това е трудна задача, която трябва да разрешиш. Лесните задачи не дотягат, но трудните всякога дотягат.

Опростете живота си и вложете в него само лесноразрешимите задачи. Започнете от малкото, от един килограм и постепенно увеличавайте. Така ще се калите и ще можете да вдигате големи тежести. Не се опитвай да вдигнеш с ръката си голяма тежест, защото ще изгубиш и тази сила, която имаш. За да вдигнеш сто килограма тежест, трябва да се упражняваш дълго време. Да вдигаш големи тежести, това са изключителни явления. Изключителните неща са за изключителни времена. Успехът на човека е в малките величини, в малките желания. Ще дойде време и за големи желания. – Кога? – Когато станеш силен. Казват за някого, че го очаква голяма слава. Той си знае, какво го очаква. Голямата слава има отношение към големия товар. Тежка е голямата слава. Като знаеш това, бъди доволен от малките постижения. Радвай се на малките мисли. Малкият квадрат причинява по-голяма радост от големите квадрати. Във всеки квадрат живее по едно същество, чиито граници не можеш да прескочиш. Ако се опиташ да прекрачиш границата, ще се натъкнеш на големи мъчнотии и противоречия. На това, именно се дължат страданията на хората. Зачитайте живота на всеки човек. Животът на всекиго е ограничен в

известна област; той има определен кръг на дейност. Щом зачиташ живота на другите и твоя ще зачитат. И тогава, разумните същества, които направляват целокупния живот, ще имат определени отношения към тебе.

Т. м.

4. *Лекция от Учителя, държана на* 14 октомври, 1932 г. София – Изгрев.

Начало: 05:00

1932_10_16 Чуваш ли
неделна беседа

ЧУВАШ ЛИ

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета двайсет и първа глава от евангелието на Матея до двайсет и трети стих.

„Изгрява слънцето“

Ще взема само думите: „Чуваш ли що казват тия?“ Един въпрос – не на възрастните, на малките деца. Казва: „Що казват тия?“ Въпросът не е какво умните хора говорят, но децата какво говорят. Какво им дошло наум да говорят. Тези най-умните първосвещеници поставят въпроса: не чуваш ли какво говорят, с такива поколения как може да живееш, какво може да излезе от тях.

Животът има две страни. Аз сега говоря върху един въпрос, който е теоретически и практически верен – и в своите положителни, и отрицателни страни е верен. Ние в живота искаме това, което никога не може да бъде. Добрият иска туй, което никога не може да бъде, и злият иска туй, което никога не може да бъде, защото аз говоря за живота, който е на земята. Сега вие можете да философствате и да казвате: „Случва се някой път.“ (В салона има течение и Учителят казва: „Туй, което за вас е опасно, за мене е приятно.“) Има два вида разочарования в света. Разочарованието на добрите и разочарованието на лошите, на злия човек. Думата зъл вземам в такъв смисъл, както понякога вие я употребявате. Лошото аз го вземам безлично. Лошото в света се случва. Понякой път и доброто се случва. Как ще обясните? Един светия, който живее един чист и свят живот, случва му се това, което не чака. Някой път на лошия човек се случва това, което един светия очаква. Как ще обясните това? Случайността е великото в живота. Всяко нещо, което се случва, то е велико. Сега, разбира се, не само да казваме. Има два вида философия, два вида в света, два вида разсъждение. Хората се разделят на две категории. Някой път говорят едно, а се разбира друго. Някой път говорят туй, което се разбира, че е така.

В древността има един разказ, превеждам го. Един от великите учители праща един от своите ученици да обиколи природата, да изследва нещата.

Тръгнал той по пътя и вижда – в гората се тели една крава и при нея седи един вълк, както едно овчарско куче чака. Казва: „Какво пазиш?“ Той казва: „Пазя я, като роди, да не би да се изгуби телето, да не го задигне някой.“ Казвам му: „Много хубава, благородна работа е тази.“ Върви по-нататъка и гледа – една квачка седи и мъти пиленца. Една лисица седи до нея и чака, казва: „Какво вардиш?“ Тя казва: „Вардя и като се измътят пиленцата, да не би да стане хата с тях.“ Казвам: „Много хубава работа. Животът ти е осмислен както трябва.“ Най-после среща го един млад момък – взел една мома, повел я. Тя напред, той отзад, облечена хубаво, с вързани очи и с камшик я кара. Пита го: „Защо я караш?“ „Не знае как да ходи.“ „Много хубаво нещо. Щом не знае да ходи, възпитавай я, разхождай я.“ Сега аз ви навеждам неща и вие ще кажете, че тия неща са неверни. Верни са. Аз не искам да отивам по-далече. Аз изнасям неща, които са верни. И мислите ли, че това е една фантазия. Това е действителност, турена в една форма. Приблизително така се случва. Колко млади моми така са карали. Погледнете историята в миналото. Завързват жени, водят ги вързани пленници с въжета. Вървят напред млади моми. Това не е една фикция. Може би в някои детайлности, може в своята разказвателна форма да има преувеличено, но това са неща, които се случват. Човешкият език не е така точен. Българите казват: „Яйце да хвърлиш, няма къде да падне“ или „Бяга като куршум“, или казва: „Той е човек като планина“, или „Дигнал целия свят на гърба си“, подразбира целия свят.

Та казвам, сега има две страни в живота, които трябва да се разбират. От неразбирането на тия две страни произтичат всичките тия противоречия на земята. Всички хора очакват на земята един ден да дойде Царството Божие. Че очакват – туй нещо ще дойде. Че тази крава ще роди телето, туй е вярно. Първото положение, че кравата ще роди, е вярно. Но че вълкът ще го пази и ще го отгледа, аз се съмнявам. Първото положение, че кокошката ще измъти пиленцата, вярно е сто на сто. Тъй е, ще ги излюпи. Но че лисицата ще ги отгледа, съмнявам се в това. Първото положение, че тази мома е с вързани очи и я карат да се разхожда, вярно е, но че той я учи да се разхожда, то е въпрос. Той е заинтересован. Аз вземам в иносказателна форма. Но както и да вземете, има известни положения, които са верни и неверни. Не всички твърдения са верни в света. Но не и всички отрицания са верни в света.
Някой път се случва туй, което твърдиш, е вярно, и туй, което отричаш, някой път е вярно. А някой път и едното е невярно, и другото е невярно. Има един закон, който гласи така. Едновременно не може да кажеш две лъжи. Една лъжа може да кажеш, но две – никога. Едновременно можеш да кажеш една истина. Истина е, че кравата се тели. Факт е. Той констатира факта. Но че той има намерение да отгледа детето ѝ, туй е лъжата сега. Второто положение за лисицата. Някой казва: „Той две лъжи казва.“ Това

е пресилено. Две лъжи не може да се кажат. Две лъжи никога не може да се съберат в човешката уста. Лъжата е толкоз голяма, че едва една лъжа може да се събере в човешката уста. Майсторлък се изисква да кажеш една лъжа. При това, за да кажеш една лъжа, ти трябва да я свържеш с една истина. Не я ли свържеш с една истина, твоята работа съвсем я загазила. И обратното е вярно. Онзи човек, който иска да каже истината на земята, той непременно трябва да каже една лъжа. Лъжецът, за да каже лъжата, трябва да каже една истина. Но и онзи, който иска да каже една истина, трябва да каже една лъжа. Сега заключението. Едното е вярно, и другото е вярно. Ако човек истината може да каже, тогава по-добре да не казва истината. Може, но лъжата ще излезе като последствие на истината.

Ти искаш да спасиш един човек. Сега ще кажете – как е възможно да кажете една лъжа. Представете си един светия, който досега си е пазил очите святи според съвременното разбиране, не според онова разбиране, не тъй както хората разбират. Святият човек е чист и свят. Никога не е погледнал на една жена, да се не оскверни. Всякога държал мислите си чисти. Тъй разбират хората, казва се да не гледа. Да не види голо месо, защото, ако види голо месо, отиде всичкото спасение. Тъй мисли човекът. Представете си, този човек иска да каже истина. Дави се една жена, той иска да я избави, тъмно е. Той само турил светлина и я изважда гола. В какво положение ще бъде той, когато го попитат: „Как беше тази жена – с дрехи или гола?“ Ще каже: „Гола.“ Как може този светия да хване гола жена.

Сега някой ще каже, това са крайности. Някой път, когато искаш да кажеш истината, ще излезе една привидна лъжа. Но само привидно е така. Но това е буквално разбиране. В какво седи голотата на човека? Външната голота е символ на една вътрешна голота. Сега се говори за богатите хора. Винаги се разбират хора, които имат пари, които имат говеда, които имат къщи, и за този човек казват, че богатите няма да влязат в Царството Божие. Говеда имал, пари имал, къща имал, деца имал. Те са богати. Именно богатството седи в една вътрешна страна, на която външното богатство е един израз. Има едно духовно богатство. Има едно религиозно богатство, което пуща хората в Царството Божие. Има едно научно богатство, което не пуща. Нима мислите, горделивият учен човек не е бил богаташ? Той мисли, че е разрешил всичките задачи. Разрешил една задача и мисли, че всичко е разрешил. Той е богат човек. Нима един, който има социални идеи за разрешаване... Ако разгледате човешката история, колко философски теории са се издигнали. Колко философи са се издигнали за подобрението на човечеството и виждаме, човечеството с хиляди години прилага тия теории и са излезли толкоз верни, колкото твърдението на вълка, че той чака, за да пази телето.

Сега Христос влиза в града и случва, че целият народ иде. Очаква го. Той вземе един камшик, влиза в храма и на общо основание всички търговци ги изгонва навън. Камшик има тук, не здрависване. Задават му въпроса: „Кой ти дава това право?“ Той, за да се оправдае, казва: „Писано е, че е дом на Отца Моего, дом на молитва.“ И сега питат какво право има Христос да вземе камшик. Аз не искам да го защитавам – каквото е направил, направил го е. Констатирам факта, както вълкът. Чакам да се роди телето. Изпъжда ги навън всичките. Негова работа е. Защо и за какво, сега може да се дават разни тълкувания. Едните одобряват, другите не одобряват. Казват: „По правилен начин не може ли?“ Може. Но когато по правилен начин не може да стане – по неправилен начин. Казвам, без война може ли? Може. Когато по правилен начин не може, тогава става по неправилен начин. Тогава почват пушки, топове, задушливи газове. Казват: „Другояче не може ли?“ Може.

Седи един при кладенеца, минава един пътник. Пита го: „Какво ще ми предскажеш? Ако вляза в кладенеца, ще изляза ли пак навън?“ „Чакай – казва – малко. Ще ти докажа дали ще излезеш, или не.“ Хванал въжето, гледа горе, гледа долу и му казва: „С това въже в кладенеца не влизай. Ако влезеш, няма да излезеш навън. Туй е моето предсказание. Като искаш да знаеш дали моето предсказание е вярно, или не, влез да го опиташ.“ Има едно поверие в народа. Когато се ражда някой, явяват се орисници. Не че те му чертаят. Външните условия, при които човекът се ражда – баща му, майка му, общото съчетание на планетите, изгревът на слънцето, залезът на слънцето, ветровете, бурите, теченията на реките – всичко туй определя неговата съдба. Всички вземат участие в дадения момент. Всичко онова, което взема участие в природата, определя съдбините на един човек. Най-първо, най-главните фактори определят. Общо говоря. Казвате, че така Господ определил. То е за религиозните хора, които вярват. Учените и те вярват, че определят нещата. Казват: „От неговите способности – баща му, майка му, дядо му – даровит човек беше, знатен човек беше. Майка му е от видно семейство, даровити хора са.“ Казвам, майка му, баща му, дядо му, прадядо му – всичкият техен живот се определя от външните условия.

Сега да определя какво нещо разбирам под външен свят. Външният свят е разумен резултат. Всичките външни условия, които днес съществуват, които нас ни ограничават, това са резултати на един друг свят, резултати на действителността на друг един свят. Както и да обясняват учените хора, да кажем, духа вятърът. То е резултат на една сила, която работи. В духането на вятъра няма разумност. Ако попитате вятъра какво току духащ, влизаш, излизаш, духовният огън, той нищо няма да каже. Онзи, който духа с прах, той има предназначение. Човек, който не разбира

законите на природата, нему се вижда, че има игра в природата, едно съчетание, едно съвпадение. Ще обяснят, че едното течение е топло, а другото е студено. Но туй отчасти е вярно. Зад едно топло течение и зад едно студено течение съществуват две противоположни причини, които действат. Студеното течение в природата се образува от същества, които мислят по един начин. Топлото течение се образува от същества, които мислят по друг начин. Различават се.

Как ще си обясните вие рибите, които са студенокръвни. Млекопитаещите, птиците са топлокръвни. Кои са причините, че рибите са студенокръвни. То е привидно така. Понеже водата е добър проводник на електричеството, и рибите са проводници на електричеството. Има повече електричество в рибите, отколкото магнетизъм. Затова е по-малко подвижна и затова кръвта е студена, понеже туй течение е създало неблагоприятни условия. Тя е лишена от говор, тя и да иска, не може да говори. Ако рибата създаде език за говорене, то при изхвърлянето на водата би имало едно голямо удряне. Всякога щяха да се удрят едни други. Който е насреща, като изхвърли водата от устата, винаги ще усеща едно удряне от страна на водата. Питам, какво щеше да бъде, ако един човек говори един час, както аз ви говоря тук, и от устата ми да изскача вода. Всички щяхте да бъдете мокри. Кой от вас би устоял на струята? Че вие щяхте да се изпотите до края на беседата. Казваме: „Каква е речта му?“ „Само мокрене прави.“

Сега например в Америка съществува сух режим. В България съществува мокър режим. И в Англия съществува. Сухият режим искаше да го употреби Русия. Цяла царска Русия отиде със сухия режим. Само Америка почна със сухия режим, но тя се намери на голям зор. Ако попитате защо и сега американците мислят да имат ли сух режим, или не... Нищо не се ражда при сухия режим. При мокрия режим се раждат много повече идеи. Сега американците мислят да имат ли сух режим или мокър. Казват: „Сухият режим коства милиарди загуби.“ Сега мимоходом засягам защо нещата са сухи или мокри. Природата поддържа едновременно и сухия, и мокрия режим. Сухият режим в света кой е? Сухият режим, това е злото. Мокрият какво е? Мокрият, това е доброто. Обаче от философско гледище сухият режим е доброто, въздържанието, доброто, да не пиянстват. В божествения свят хората взели точно обратното. Наричат сухия режим в Америка една необходимост – да не пият хората. Искат да се наложи въздържание по един механически начин, със закон. И виждаме, Съединените щати ангажираха всичко за тази цел. Но в Америка със сухия режим развратиха всичките свои чиновници. Защото, според както разправят, къде не прокараха транспорта. По хиляди начини. Има заинтересовани отвън. Значи един сух режим в дадения случай от това гледище, ако се прокара идейно, много повече време ще вземе, но е по-

разумно, отколкото начинът, ако доброто в света се наложи, както сухият режим в Съединените щати, ще има същия резултат.

Сега се разрешава въпросът, по кой начин да се подобри човешкият живот – чрез сухия режим или чрез мокрия. Чрез двата, нищо повече. Ако мене питате, аз бих казал – двата режима употребете. Ще им кажа тъй. Когато употребиш сухия режим отвън, употреби мокрия отвътре. Когато употребиш мокрия режим отвътре, употреби сухия отвън. Сега разгадавайте тия начини. Казвате: „Може ли да бъде?“ И в един мокър режим има противоречие, и в един сух режим има по-голямо противоречие. В мокрия режим всичкото се разтопява, хубавите работи се разтопяват. Една картина може да се развали, едно платно може да се развали, но в сухия режим нещата просто няма да станат. Когато се казва – не може ли и без зло в света, казваме – при сегашните условия светът не може да съществува другояче освен тъй, както сега е създаден. Аз изключвам онова, което хората са създали. Каквото хората са създали, то е за тяхна сметка. Но тъй както в природата съществуват ония закони, те не може да действат другояче. Всичките идеи, всичките вярвания, всичките реформи имат дотолкоз възможност да се реализират, дотолкова, доколкото те са в съгласие да се реализират със законите на природата. Защото не само е важно една идея да се разпространи в света. Тази идея какво отношение може да има към хората, какво благо може да носи? Всяка една идея трябва да носи известни блага.

Казвам, по този начин при тези разсъждения, когато ние говорим за тия процеси в природата, аз не искам да се вглъбявам в това положение. Човек, ако се вглъби някой път в процесите на природата, има една опасна страна. Ако вие опитате един отровен газ, колкото и да е малко, вие се излагате на опасност. Даже в тази форма, като се говори за злото, злото е една голяма опасност. Механически за злото даже ако мислиш, ти може да създадеш цяло нещастие. Ако мислиш за доброто, ти можеш да създадеш добро за себе си. Сегашното нещастие в света е, че хората мислят повече за злото, отколкото за доброто.

Казвам, престанете да мислите за злото, престанете да мислите за кражбата, престанете да мислите за престъпленията. Съвсем да не се мисли. Някой казва: „Да живеем сух режим.“ Как ще живеете? Опитвали ли сте да живеете сухия режим? Ако живееш на физическото поле сухия режим, стомахът ти ще хлътне, ти светещ ще станеш. Ако туриш мокрия режим, веднага в тебе ще има една известна промяна, или казано на съвременен език, хората трябва добре да се хранят, но храната, с която се хранят, трябва да произтича от онова знание на човешката мисъл като една необходимост, която е необходима за поддържане на живота. Ако

считате храненето едно благо, ако винаги мислиш за храненето, туй хранене за тебе ще принесе благо. Ако мислиш за храненето като удоволствие, непременно то ще ти донесе удоволствие. Никога не считай храненето като удоволствие, но като една приятна необходимост да съградиш живота. Не ходи да се бъркаш как трябва да става готвенето. Ако не искаш да ти готвят хората, готви си сам. Онези умните хора трябва да си готвят сами. Ние се натъкваме на големи противоречия. Може ли всеки човек да си готви храната. На туй противоречие ще се натъкнат всички млекопитаещи, които преди човека са си готвили храната. Тогава някои от птиците вземат жива храната си, не консервирана храна, нагълтат малките мушици, но тия мушици не са добре сготвена храна. Птиците умират често поради това, че гълтат всичките мушици с всичките нечистотии. Много често те са заразени, но от това умират птиците.

Когато вълкът едно време се намери в противоречие – не можа да намери своята храна, той облякъл една овча дреха и отишъл при овцете и казал: „Станах вече като вас – да паса трева.“ По този начин не може да се живее. Овцете му направиха един банкет. Радвали се всичките овце. Един техен мъдрец казва: „Гледайте го сега дали е правоверен. Не зная дали е правоверен този вълк, или не.“ „Как да го познаем?“ Той казва: „Ще го гледате, като ходи със стадото, дали пасе трева, или не, или само мушка муцуната си в тревата. Ако пасе, правоверен е, като нас ще стане. Ако не пасе, пазете се от него, понеже той уж пасе, а с очите си гледа да издере някоя овца и когато овчарят го няма, той може да вземе приготвената храна.“ Та казвам, ако искаш да познаеш вълкът станал ли е овца, виж го пасе ли трева, или не. Пасе ли, ще стане овца. Не пасе ли, няма да стане.

Питам, туй, което е вярно за вълка, вярно ли е за човека. Кое е онова, което облагородява човека? Казваме, човек е гениално същество. Още по-силна дума се изисква. Според мене човек е израз на целия Космос. Той е последно дело на природата. Той е един от най-великите резултати, до които природата е дошла. Значи всичко онова, което става в Космоса, се отразява вътре в човека, в обратен смисъл за и против. Противоречията, които някой път съществуват на земята, показват добрите страни, които съществуват в природата. Не злото, което се показва, е всякога зло. Но и доброто, което се показва в човека, не всякога е добро, ако вземем доброто, което има отношение към нас на земята. Сега аз изнасям този факт, понеже всички вие имате за живота особени разбирания. Мислите, че разбирате живота. Дядо ви как е живял, баба ви как е живяла. Как са живели хората, но всичките хора, аз ги виждам, все са заровени някъде. Аз съм разпитвал мнозина. Казвам: „Ти ходил ли си в оня свят?“ „Не съм. Сега мисля да ида.“ Казвам: „Като се върнеш, ще ми кажеш.“ Мнозина, които са заминали за другия сят, не са се вестили в онзи свят. И досега не

са дошли да ми кажат. Казвам, какво има в оня свят? И чудното е, че мнозина са останали на гарата. Казвам, защо не заминат те? „Не можахме да се качим.“ Казват: „На следующия трен ще заминем.“ Аз зная, че следующият трен е след 45 години. Те го мислят, че от 45 години е заминал за другия свят, пък той 45 години подсмърча на гарата. Изнасям един факт, който не искам да ви доказвам. Може да го разберете както искате. В него има и лъжа, и истина.

Аз се намирам в същото противоречие, както светията с жената. Каже ми някой: „Ти ми кажи майка ми – скоро умря, къде е.“ Казвам: „Майка ти при тебе я виждам.“ „Че как тъй. Заровихме я на гробищата.“ „Но аз я виждам тук.“ „Ти – казва – искаш да ме смяташ...“ „Аз разглеждам нещата много реалистично. Аз виждам майка ти и ти – живеете в едно и също тяло. Ти като говориш, и твоя, и нейния глас чувам. Майка ти се смее в очите, и те се смеят. Виждам твоя раздвоен поглед.“ „Ама може ли да бъде това?“ Дали това може да бъде, не го зная. Приемете го като една мисъл. Тогава как ще ви обясня факта. Ще ви приведа един пример за един адвокат във Варна. Един адвокат, краен рационалист, той само разправя за своята опитност. „Мене никой – казва – не можеше да ме накара да повярвам, че има задгробен живот, че човек съществува. Чел съм всички съвременни модерни и стари философи, но чудното е, че откак умря майка ми, повярвах. Не мога да се освободя. Казвам, какъв голям будала съм. Досега не си вярвал, защо да не се съмняваш?“ И той казва: „Обясни ми как става това нещо.“ Не искам да му кажа, че майка му живее в него. И цялото му внимание му е насочено към онзи свят, и той почва да вярва вече.

Та казвам сега, ние трябва да мислим отвлечено, като че всяка една наша мисъл, като че всяко едно положение, което завземаме, като че няма отношение. От човека зависи дали ще бъде в дадения момент щастлив, или нещастен. Щастието или нещастието, всички ония, които са писали върху този въпрос, донякъде зависи от самия човек. Да бъдеш обичан или да не те обичат хората, зависи напълно от тебе. Например вие искате да бъдете щастливи, искате да ви обичат, но за да ви обичат, трябва да има вътрешен повод. Казвате: „Човек трябва да бъде богат.“ Ти може да бъдеш богат, без да бъдеш обичан. Може да си красив, без да бъдеш обичан. Може да си сиромах, без да бъдеш обичан. Тогава любовта, която изискваш, някой път богатството идва да спомага. Или най-малко богатството не е причина за любовта. Тогава как ще ми обясните психологически – онази жена от царско произхождение, която избягала с един циганин. Тя отиде с един циганин, цигулар. Напусна мъжа си. Остави всичкото богатство. Казва: „Не искам нищо.“

В закона на любовта има нещо по-високо, отколкото царизма. Ако любовта е един израз, това е най-висшето благо в света. Ако може да намериш любовта, ти си намерил вече смисъла на живота. Но работата е, че човек не може да попадне в туй течение на любовта. Всеки пита дали ще успеем, или не, в любовта. Понеже любовта е акт само на великото в света. Само едно същество има в света, което може да люби. То е един акт на великата природа. Акт на Цялото. Аз казвам, Бог е единственото същество, което може да люби и от което никога да не се отдалечаваш. Единственото същество, което люби, то е само Бог. Другите хора са носители на великата идея, те са носители на Божията Любов. Всеки един от вас може да провери, че това е вярно. Дотогава, докато считаш, че хората са носители на Божията Любов, ти никога няма да бъдеш разочарован. Когато поискаш един човек да те обича, непременно ще бъдеш разочарован. Разочарованието иде много скоро. Няма да закъснее. Ще се разочароваш и в себе си, и във всички. Ще се разочароваш във всичко: в баща си, в майка си, в брата си, в приятелите си, във всички познати.

Сега аз искам да ви изнеса един пример. Един приятел искаше да ми изясни един факт. Минавам през едно поле, един овчар пасе 50–100 овце. Овчарят идва при мене, остави стадото си. Цялото стадо тича подир овчаря. Защо блеят? Този човек, който има тази сила, той може да отвлече цялото стадо на този овчар. Всичките овце са се влюбили в него. Този, който се намира в положението на тези овце, овчарят отиде и казва: „Мене ми е чудно. Подир мене тия овце така никога не са тичали, никога не са ходили. Казва – опасен човек е той. Можеш да отвлечеш което и да е стадо в гората.“ Казвам, няма нужда да отвлека тия овце в гората. Ти може да отвлечеш тия овце, но трябва да ги водиш на паша. Ако трябва да ги водиш на паша, с тебе е свършено. Тези овце, които блеят, те храна искат, подобрение на живота. Ако някой човек се притече при тебе и иска помощ, той само блее, това е една овца, която блее. Вие казвате, той Господ ще ни помогне. Изводът, който аз правя, е следният.

Мислете по-малко за злото, мислете повече за доброто в света. Ако искате да търсите вашето щастие, мислете повече за здравето, отколкото за болестите. Мислете повече за вътрешното богатство, за реалното. Аз бих предпочел да имам един приятел, отколкото да имам милиони. Десет души приятели, които имам, струват повече, отколкото 10 милиона, които мога да спечеля. Тия 10 души приятели ще донесат всичкото щастие. Ако единият е музикант, другият писател, третият художник, четвъртият верующ, петият маг, те ще произведат всичкото материално благо. Какво ще те интересува богатството. Благото в този вид ще ти създаде най-голямото щастие. Сегашната статистика показва в Америка, че които са разчитали на милионите, всички са изгубили – един изгубил един милион,

друг – два милиона, три, четири... до сто милиона долара – в една криза. И ако кризата продължи, те съвсем ще загазят. Не сме ли ние всички тия милиардери. Млад си – имаш един замах, остарееш – не е ли изгубване на милионите. Старостта не е ли изгубване на милионите. Докато си здрав, имаш един замах, готов си да издигнеш ножа, да освободиш цялото човечество. Но като остарееш и заболееш, изгубваш всичките тези идеали и казваш: „Оставям всичко на бъдещите поколения."

Бъдещото поколение е за себе си. Хората идват да оправят света. Но това е идея на Великия, който седи. Как ще стане на дело? Кога ще се оправи светът, това е въпрос. Човек трябва да знае, след като е дошъл в света, какво е неговото предназначение – за себе си ли живее той, или за човечеството. И за себе си трябва да живее, но да не станеш роб на силния. Социалните условия те заставят да работиш за общото добро. Моето разбиране е, че има един разумен център в света. Това е център на разумните същества, които съществуват и които всякога мислят благото на хората. Никой не знае къде е мястото на този център – близо или далеч. Близо или далеч, то се различава с какви идеи е човек. Ако го измерваш с човешките идеи, този център е далеч. А ако го измерваме с идеите на напредналите същества, то е близо, колкото човешкият живот е близко до мравките.

Ако вие разправяте на някоя мравка, че съществува един свят, че има хора, които са писали книги, имат църкви, училища, университети, свещеници, владици, които проповядват едно учение. За всичко това, те даже не подозират. Казват: „Целия свят обиколихме, не сме видели никакъв университет." Качвали са тия големите хора, слизали са, нищо не са намерили. С идеите на мравките ние сме далеч от този център. Човек знае, че е близо до мравките, но мравките не знаят, че са близо до човека. Сега може да ми зададете един въпрос. Какво ни ползва нас, ако съществува един такъв център в света? Представете си, че аз имам способността да говоря с мравките и на техния език им кажа: „Слушайте, настанало е Царството Божие на земята. Ако останете на туй място, на което стоите, ще стане една голяма катастрофа. Ако всички ме послушате и възприемете туй знание, ще се освободите и ще вземете туй благословение. Ако не ме послушате, всичко ще се разруши и ще бъдете вън от мравуняка."

Този катаклизъм иде в света, не катаклизъм, но едно коренно преобразование иде в света. Онези, които създадоха земята, онези, които създадоха Слънчевата система, са решили – цялата Слънчева система минава в една нова фаза. Старият живот на земята е несъвместим с новия. Всичките хора ще участвате, няма да остане нито един. Всички същества ги организират. Иде една коренна промяна. Не е лошо това. Ако иде зимата, трябват по-дебели дрехи. Ако иде лятото, трябват по-тънки дрехи. Ако

духа вятър, подслон трябва да имате. Иде една промяна в света в този порядък на нещата. Онези, които устройват земята, не са тук на земята. Не мислете, че онези, които са тук, на земята, те ще преустроят света. Ако те можеха, досега щяха да го преустроят. Ние, хората в света, не сме в състояние. Какво не са правили, и пак светът е в същото положение. Ако се намерим в туй здание и то се затвори за 4–5 години, ние, хората, ще се намерим в трудно положение. Вие казвате, спасението зависи от вас. Спасението иде отвън, то зависи от светлината, от топлината. Вие досега не сте се възпитавали. Кой е онзи Първият, който е запалил вашата свещ в живота? Не помните и кога се е пробудило вашето съзнание в този живот. Помните ли кога вашето съзнание се е пробудило? Мислите, че това съзнание от само себе си се е запалило. Мислите ли, че тази светлина се е запалила изведнъж, както в един град – електрическото осветление. Сега ли се е създала тази светлина? Има ред същества, които са работили. Всеки има инсталация, завърти ключа, и всички лампи се запалят, светнат. Някъде е така направено, че един завърти ключа на всичките лампи, и светнат. Завърти ключа, и изгасват. Най-сетне мислите ли, че вашите мисли и чувства, които ви занимават много пъти – вие желаете велики работи, мислите ли, че тия работи са ваши. Не.

Там четете историята на онзи израилски патриарх Яков, на когото неговият дядо Лаван даде старата дъщеря, не тази, в която беше се влюбил. И трябваше цели 14 години да служи за тия двете жени. И после той казва: „Ти знаеш да експлоатираш, но и аз знам." Направил едно условие с дядо си. „Ако искаш да ти услужа, ще се условим кои овце ще бъдат твои – сивите или пръчкавите овце. Ако ти избереш сивите, другите остават за мене. Ако избереш пръчкавите, сивите остават за мене." Този синко майчин разбираше закона, знаеше едно изкуство. Когато поеше овцете, ще тури пръчица, и после овцете се раждали пръчкави. Дядото гледа, че овцете се раждат все пръчкави, чуди се какво да направи и казва: „Нека пръчкавите бъдат за мене." И после започнали да се раждат сиви повече. Най-после Яков, като забогатя, взе всичко туй. И казва Яков: „Баща ви предаде ви на мене. Да бягаме с туй, което спечелихме." Задигнал и децата, и камилите, и овцете – голямо стадо. Настига го Лаван Яков, казва: „Аз съм ти направил едно зло, но тази вечер ми се яви твоят Господ и ми каза да не те бутам." Явил се Господ на Якова и казва: „Няма да буташ Якова. Главата ти ще се снеме, ако го бутнеш." „Тогава да се примирим, да направим един договор." Мнозина от вас ви е страх от бъдещето. Има един, който се застъпва за праведните хора, когато уповаваш и устояваш. В този случай аз похвалявам характера на Якова. Казвате, че е користолюбив. Яков научи един урок, излъга брата си и 14 години му трябваше да работи да изкупи една лъжа. Четиринайсет години го изтезава Лаван, и той научи как да се примири и действително, като се върна, се примири с брата си.

Казвам, трябва да се разбира животът на Якова. Не е до Якова, но казвам, че трябва да се примирим със света. Не знаеш кога ще има пръчкави и кога сиви овце. Не знаеш кога ще спечелиш, кога ще загубиш. Не знаеш кога всички ще те обичат и кога няма да те обичат. По някой път вие обичате някой да ви гадае, нали. Всички съвременни гадатели, това са изпъдени ученици от тази школа за едно непослушание. Те носят от своето изкуство. Но те са все цигани. Който гадае, той не гледа на восъка, той не гледа на картите, той не гледа на кафето, на боба, или пък някой чете молитви, казва: „Да се помолим на Господа и работата ще се уреди.“ Истинският гадател, той вижда живо нещата. Той ги вижда и нищо не взема за своето гледане. Казва истината. Казвам, засега нищо не мога да ви кажа. Иди, не греши и следната година да дойдеш пак.

Живели две слугини в един богат дом. Господарят бил добър, едната обичала господаря си, другата, която не обичала, отивала нощно време и опапвала хубавото грозде и казвала, че онази го е изяла. Онази, която никак не е бутала, била наклеветявана от другата. Пита господарят сега кой изял гроздето. Аз, като минавам из нашето лозе, зная кой изял гроздето. Започнали да го ядат и го оставили. Някой път виждам, че са го изяли пчелите, но някой път виждам, че хората го изядат. Пчелите, като изядат, не оставят нито една черупка. Нашите мислят, че ще се прикрият. Аз казвам, нека ядат, тази година гроздето е евтино. Пчелите, ако го ядат, те го преработват на мед. Ако човек го възприеме, какво ще излезе. Нищо няма да излезе. Човек каквото е ял, той не го е преработил.

Като влезе Христос в храма – подразбираме онова разумното, когато влезе в нас – той взема камшика. Аз разбирам онова разумното в човека – когато се събуди от неразумния живот, тогава всичките тези стари идеи и преживелици изпъжда навън и казва: „Туй място, дето сте, е свято. Това е дом на молитва, няма да го правиш разбойнически дом. Разбираш ли това?“ И тогава показва камшика. Ако не го слушаш, ще питаш: „Кой ти даде тази власт?“ Той казва: „Аз съм властта. Понеже аз ти дадох властта, не престъпвай закона, ще пострадаш.“ Всички вие живеете в един дом, който не е ваш. Този дом е едно светилище. Вие се намирате в един храм в себе си и трябва да го употребите свещено. Този храм не е даден за ядене и пиене, не е и за удоволствие, но да го употребите за известен идеал. Целият ви живот, всички ваши мисли и желания ви са дадени не да се удоволствате и да правите каквото искате. Да обичаш хората, разбирам.

Когато говоря за любовта, разбирам следното. Бог се отличава с едно качество – той винаги дава, а човек се отличава с това, че винаги взема. Онзи, който постоянно дава, и онзи, който постоянно взема, и двата са

едно и също. Ти, щом възприемеш Божествената любов, хич няма да питаш. Грехът не седи във физическите прояви на хората. То е в онази мисъл, която осакатява. Ако тебе те лишат от слънчевата светлина, тебе те осакатяват. Ако един човек може да те лиши от въздуха, какви са всичките твои съобщения с живота. Човек трябва хубаво да чувства, хубаво да мисли, злото е там. Аз не съм за привидното добро в света. Защото ти днес направиш едно зло, утре друг ще направи по същия начин на тебе. Не от страх, но по Божествения Дух.
Изисква се ние да бъдем носители на тази великата идея. Този център, туй разумното в света иска всички същества да живеят разумно. Всеки един от нас трябва да мяза на Бога. По това се отличава доброто от лошото. Лошият човек постоянно взема и никога не дава. Добрият човек постоянно дава. Аз така определям. Добрият човек, той постоянно дава от себе си. Туй качество е на Бога. Аз не съм за физическото даване. Като се говори за земния живот, казвате, че трябва да станем калугери. Ако е въпрос за калугери, мислите ли, че човек, ако е религиозен, той живее порядъчен живот. Даже и калугерите не живеят порядъчен живот. Даже и светиите. Аз не говоря, че той води един порядъчен живот. Ако аз се приближа при този човек, аз виждам образа на онова същество, което го е създало. Ако залича божественото в него, един ден ще ме питат: „Кой ти позволи да заличаваш свещените работи?“

На кое основание искаме ние да градим? Има много хора в света, които имат идеи. Най-първо, трябва да се зароди едно желание, да изпълняваме волята на онзи, който ни е създал. Има един, на когото всички трябва да изпълним неговата воля. Тя е Волята на Бога, тя е свещена. Нашето благо, нашето щастие зависи от нея – не механически, но органически, психически, по самата необходимост на нещата зависи от него. Докато сме свързани с него, за нас има всичките възможности да имаме един красив и възвишен живот. Но помнете, когато не сте съвършени, ще дойдат всичките злини и всичките нещастия върху нас. Аз понякой път съм виждал хора, когато скърбят за своите заминали за другия свят. Виждал съм много мъже и много жени, които плачат за своите възлюблени. А не плачат, че те са скъсали връзката с туй Начало. Ако те плачат, трябва да плачат за това. Един свещен плач има. Този свещен плач е, че са скъсали своята връзка с Бога, а не че са скъсали връзката със своя близък. Казвате: „Къде са заминали?“ Те никъде не са заминали, на гарата са. Ако искате да знаете, всичките, които са заминали, са като тия семена, които са насадени в земята и чакат да излязат от низините. Тия, амнистираните, ще ги посрещнете. Тази амнистия се казва възкресение. Всички очаквате да възкръснете.

Някои чакат из земята да излязат. Амнистията им ще дойде. Едни вече са

амнистирани, а другите вече сега са амнистирани. Много ме питат, казват: „Има ли виждане в оня свят?“ Щом се обичате, има виждане; щом не се обичате, няма виждане в света. Щом сте умни, има виждане; щом не сте умни, никакво виждане няма. Виждането е свойствено само на онези разумните хора. Ще дойде един ден, и вие ще се видите с всички ония, за които даже не сте сънували. Един ден ще разберете, че вие сте имали толкова приятели в света, които са ви обичали и са треперили за вас, вие нищо не сте дали. Вие чувствате, че сте изолирани, че никой не мисли заради вас. Това е голяма лъжа. Това е голямо заблуждение. Ако никой не мисли заради вас, вие не бихте имали никакво съществуване. Веднъж живеете, вие не сте изолирани. Че каква е тази привилегия – да бъдете един цар, който умира, или да бъдете един овчар – млад, красив, който сега се ражда. Кое бихте искали – един военачалник с всичките ордени, но на умиране или едно дете, което сега се ражда и има своето бъдеще?

Бъдещето е на децата, които се раждат с идеята за любовта. Бъдещето е за младите, които се раждат със своя кривак, разбирам, вечната правда – да се не съблазнявате да крадете овцете на другите. Който не е отишъл да краде овцете, а се грижи за овцете, те го познават, и по име ги зове. Като минат край него, казва той, тази е... тази е. Че какво по-хубаво от това, овчарят да познае своите овце. Понеже не кара овцете нито да крадат, нито да му работят, а само ги пасе. Когато ги пасат, нему е приятно. Като ме питате какво занятие да захванете, казвам, бъдете овчари. Когато дойде едно стълкновение във вашата душа, ще се роди нещо божествено. Когато дойде този с камшика, когато викат отвънка, лесно благославяте в името Господне. Да знаете, че е дошло време да тръгнете. Не питайте защо ви се даде тази власт. Но като дойде това време, то извади камшика както Христа.

Казвам, съжалявам, че всички свещеници не извадиха камшика. Те оставиха само един човек да извади и затуй всичките евреи не можаха да се оправят. Всичките любещи, всичките добри хора трябва да извадят камшиците. Има нещо по-силно от парабелите. Ако вас може да ви убедят в един добър човек, това е един парабел. Ако бих ви убедил в това, то, като мушнете някого, той трябва да светне. Онзи, който иде от онзи свят, те са въоръжени, те носят едно ново оръжие, едно ново изобретение – един нож с две острия, с една особена отрова. Като те срещне, след като ти говори, ще извади ножа си и ще те мушне, и ти кажеш: „Чакай, вече ще служа на Господа.“ Три пъти като те мушне, ще те пипне с ръката, ще извади ножа, и ти ще кажеш: „Чакай, аз ще служа на Господа.“ Три пъти като те мушне в ръката, той ще каже: „Ти виждал ли си този мъж?“

Казвам, всинца насила ще влезете в Царството Божие. Няма никой, който

да остане да не влезе. Всичките ще станат верующи, не да вярвате, но един факт е. Този начин, по който вървите, не може да живеете вече. Следователно остава само един път. То е пътят само на Братството, само на Любовта. Хората да мислят добре един за друг, да имате хубави мисли. Много пъти казвате, че не може да мислиш добре за хората. Вярвай в това, което не може. Вярвай в това, което не може да постигнеш в света. Ти трябва да вярваш, че може да живееш за в бъдеще. Ти сам ще се убедиш, като заминеш от този свят за другия, то ще се убедиш. След 50–60 години ще знаеш истината. На гарата ли ще бъдеш, или не. Ако заспиш и нищо не виждаш, е едно, но ако се пробудиш и видиш една реалност, която никак не си сънувал, какво ще кажеш.

Така американският проповедник Муди казва: „Двайсет години проповядвам, но като наближи да умирам, виждам, че земята се плъзга, отивам някъде нагоре. Много пъти проповядвам за оня свят, че като се молил човек на Господа, чува му се молбата. Аз – казва – не зная колко е далеч небето, но едно нещо зная, че е близо. Колкото пъти се помоля, чува се, отговарят ми. Колкото пъти съм се помолил, не съм чакал много. Молитвата ми се изпълва. Някой път даже след половин час ни се е отговаряло.“ Той имал опитност. Отива в Англия да проповядва. Един богат англичанин му обещал да му даде пари за салон, да му услужи да му приготви условия за проповед. Отива в Ливърпул, но когато отива, от Америка вижда, че този му приятел умрял. Той се намерил в чудо. Той се е помолил, но след като умрял неговият приятел, той имал най-големия успех. Ходил и английският крал да го слуша. Цели чудеса е правил. Много смел човек бил в проповедта. Има нещо теоретическо. Какво ще ми разправят на мене, какво ще ми казват има ли Господ, или не. Аз казвам на този, който ме пита, – за умните хора има Господ, а за глупавите никакъв Господ не съществува. Камъните нямат никакъв Господ, хората имат Господ.

Ето какво разбирам под думата Бог. Да имаш едно Същество, което те е обичало през цялата вечност. Никога да не ви е обидило. Разбирате ли вие това. Да имаш едно Същество, което през цялата вечност те е обичало и никога не те е оставило. Това наричам Бог, на когото трябва да гледаш свещено, и неговото име да пазиш свещено. Може да мислиш, че той е всесилен, то е второстепенно. Че той може всичко да направи, второстепенно е. Любовта е по-силна от силата. Любовта е по-силна от знанието. Любовта е по-силна от всичко, каквото имаш. Любовта носи живот в себе си. Любовта носи свобода. Любовта носи знанието, тя носи всичкия смисъл. Ако ти разбираш любовта, тогава ти си същество, което е безсмъртно, от нищо няма да се оплакваш.
Казвам, тази е идеята за Бога, която трябва да имате. Бог е страшен за

онези, които не го познават, но е любящ за онези, които го познават. За онези, които дават ход на неговите мисли и чувства да се проявяват, по-добър от него няма, но за онези, които противодействат, по-страшен от него няма. Ни най-малко не мислете, че туй божественото ще даде хората да се подиграват с неговата любов. Любовта в света не може да бъде подигравана. Страшно нещо е да се подиграва човек с любовта. Страшно нещо е. Ти не може да се подиграваш. Аз искам да изнеса истината. С любовта не може да се подиграваш, понеже е смисълът на живота. Щом речеш да се подиграеш, ще опиташ едно страдание в живота. Като отричаш любовта, ти ще отречеш страданията в живота. Ти можеш да бъдеш цар, ти може да бъдеш княз, ти може да бъдеш философ. В момента, в който речеш, може да бъдеш ангел, може да бъдеш божество, но ако отречеш любовта, ще слезеш от великия трон, дето се намираш. Долу в дъното ще отидеш.

Следователно има един закон, който не се изменя. Не може ние да изменяме естеството на Бога, т.е. не може да изменим в него туй чувство на любовта, което той проявява към всички същества. Безразлично е, ако ние сме нещастни. Нещастието зависи от нас. А пък щастието ще зависи, когато ние изпълняваме неговата воля, за която ние сме пратени. Казваме, сега бъдете такива, каквито сте били. Сега ви виждам – всички сте герои. Досега всички сте били герои в злото и както ви виждам, имате ордени дадени, герои сте били, безстрашни хора – да влезете в сълкновение с Бога. Яков се бори и казва: „Няма да изпълня волята.“

Казвам, ако вие сте били герои в злото, бъдете герои и в доброто. Обърнете една страна, за да имате две страни. Казвам, ако вие не бъдете герои в доброто, аз ви наричам крайни страхливци сте. Герои сте в злото, похвалявам ви, но страхливци в доброто, ако сте, пет пари не давам. За злото ви давам милиони, но за доброто нито пет пари не давам. Ако и в доброто сте тъй смели, както и в злото, имате моите почитания към вас. Да сте смели в доброто и в злото.

Сега ви желая да бъдете смели в доброто и в злото.
„Благословен Господ, Бог наш“
Тайна молитва

Четвърта неделна беседа
16 октомври 1932 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1932_10_16 Даване и вземане
утринно слово

ДАВАНЕ И ВЗЕМАНЕ

Размишление.

Духовният свят е странен, неразбран за човека. Който влезе в него, той е изложен на проветряване. На физическия свят, човек може да затвори вратата и прозорците на стаята си, отникъде да не духа. Така той се чувства защитен. Това му дава една самоувереност, и той си мисли, че е запазен от зло. Забелязано е тъкмо обратното: хора, които живеят затворени в стаята, по-рано умират от онези, които са изложени на проветряване. Като влезе в духовния свят, човек се чувства, като че ли е оставен на произвола на съдбата. Той прилича на малко дете, излязло само навън в бурно време, настръхнало от страх. Той казва: Духовният свят не е за всички хора. Така е, духовният свят не е за всички хора. Той е само за онези, които са готови да излязат вън от физическия свят. Докато не излезеш от къщата си, ти не можеш да станеш духовен човек. С други думи казано: Докато стоиш в стаята си и дишаш нечист въздух, ти не можеш да издържиш чистия, планински въздух. За да отидеш на планината, трябва да имаш здрави крака. Но това не е нещо непостижимо. Да се качиш на планината е толкова постижимо, колкото да се качваш по стъпала. Каквато е опасността да паднеш от планината, такава е и да паднеш от стълбите на къщата. Има случаи, когато при падане, от стълбите някой си е счупвал крака. Мъчнотията е докато се качиш и слезеш от планината. На върха ти си изложен на бури и ветрове, на слънчевата топлина и светлина, на всички промени, които стават в природата. Това, именно, внася в човека страх и безпокойство. Това е една от причините за противоречията в живота. Това показва, че духовният живот не е за всички хора.
Казвам: Физическият и духовният свят коренно се различават. Ако живееш само на физическия свят, ще те товарят като кон. Цял живот ще те товарят, ще пренасяш товара от едно място на друго. И ако не разбираш законите на този свят, считаш се нещастен. Като свършиш работата, ще ти дадат малко вода, зоб и ще те вкарат в обора, постлан със слама, да си починеш. Като задоволят нуждите ти, казваш: Има нещо хубаво в този свят. – Да, има нещо хубаво и за кираджийския кон. Не се минава много време, един ден те уволнят от служба. Всички плачат за тебе, че изгубили един добър работник. – Добър работник беше, защото пренасяше товара. Кой господар не плаче за своя добър кон? Той е готов и паметник да му направи. Духовният свят, в сравнение с физическия, представя свят на произвол. Ако влезеш там, никой няма да те пита, защо си дошъл, какво искаш. Там никой никого не товари. Всеки е свободен да прави, каквото иска. Гледаш над себе си слънце, въздух, простор, но хора няма. Доволен

си от свободата си, но искаш да видиш поне един човек. Докато се нагодиш на новите условия, ти ще изпаднеш в голямо заблуждение. На земята си трупал богатства, уреждал си къщата си – и сам си се товарил, и други са те товарили. Изведнъж се виждаш в духовния свят без къща, на открито, изложен на слънчевата светлина и топлина, без товар на гърба си. – Не може ли в духовния свят да се живее като на земята? – Не може. На земята ти си в долина, а в духовния свят – на планина. Следователно, като отиваш на планината, ще вземеш само толкова товар, колкото можеш да носиш. Щом отиваш на планината, ще оголееш. Из пътя ще се изпотиш и ще започнеш да сваляш. На този ще дадеш един килограм, на онзи още един, докато олекнеш. Като се върнеш вечерта, ще видиш, че си изгубил два килограма от теглото си. Ако отидеш на планината десет пъти наред, ще изгубиш 20 кг. от теглото си. Тежал си 60 кг., а след това тежиш 40 кг. – Не искам да бъда духовен човек, щом трябва да изгубя 20 кг. от теглото си. – Какво особено си изгубил? Все едно, че си разтоварил колата си. Това е излишна материя, от която трябва да се освободиш.
И до днес още хората се товарят с непотребен материал. Това внася голямо противоречие в човешкия живот, което и напредналите хора не могат да разрешат. – Щом разликата между духовния и физическия живот е голяма, не ни трябва никакъв духовен свят. – Вие още не сте живели там, не знаете, какво представя той. Вие сте били само на разходка в духовния свят – отиване и връщане, като екскурзианти, не го познавате. Щом вятърът на планината ви подуха, и слънцето ви попече, вие се уплашите и бързате по-скоро да се върнете на земята. Там няма кой да ви пази. Всъщност, това не е духовният свят. Вие едва сте надзърнали в онзи свят.
И тъй, който влезе в духовния свят, трябва да е готов да се подчини на неговите закони. Още на вратата започват да го събличат: свалят дрехите му една след друга, окъпват го и го обличат в нова дреха. Значи, минаването от физическия свят в духовния не е нищо друго, освен събличане на старите дрехи и обличане на нови. Това е само приготвяне, подготовка за духовния свят. Като не разбиращ това, ти оставаш недоволен от онзи свят. От физическия свят доволен ли си? Докато си бил на земята, само са те товарили. Цял живот си ял, но и от яденето не си бил доволен. Обличал си се, пак си бил недоволен. Имал си къща, удобства – също не си бил доволен. Малко хора са останали доволни от живота си на земята – повечето са били недоволни. Питам едного: Нали имаш хубава къща, защо си недоволен? – Хубава е къщата ми, но е на улицата, голям шум се вдига. Нямам градина, нямам цветя и плодни дървета, от които да се ползвам. – Мъчно е да задоволиш човека. Каквото и да му дадеш, все недоволен ще бъде.
Като изучавам хората, виждам, че светските и духовните хора си приличат в едно отношение: и едните, и другите са недоволни от живота си. Светските хора живеят на земята, мислят, че разбират физическия живот.

Всъщност, не го разбират. Духовните хора мислят, че разбират духовния свят, но и те се заблуждават – не го разбират. Казваш: Щом съм на земята, ще ме товарят. – Това не е физически живот. Духовният пък казва: Щом съм в духовния свят, ще бъда свободен, само ще се събличам и обличам. – Това не е духовен живот. Да се събличаш и обличаш и да си свободен от физически грижи, това не е свобода. Бил си болен и си оздравял – това не е свобода. Това не е духовен живот. Ако си в болницата, и здрав да си, пак не си свободен. И това не е духовен живот. Духовният живот се отличава с особени качества.
И тъй, за да разбира човек същината, т. е. съдържанието на духовния живот, той трябва да се освободи от много лъжливи понятия, които са напълнили неговия ум. Първо, човек търси начин да бъде щастлив, но не знае, в какво седи щастието. Той може да мисли, че щастието е в яденето, но за всяко ядене, се плаща. В физическия свят има спане, но и за спането се плаша. Човек е странник, който пътува по земята. Спрял се в един хотел. Хотелджията му дава хубаво легло, ядене и пиене, но на сутринта, като си отива, той му казва: Плащай сега! Хубаво е всичко това, но скъпо се плаща. Хотелджията те моли внимателно, да си запишеш името в адресната книга. Казва: Искам да си оставиш името в моята книга за спомен. Като престоиш няколко дена в хотела и се готвиш да си заминеш, хотелджията ще ти каже: Сега ще си платиш за дните, прекарани в моя хотел. Какво ще правиш, ако си в един лондонски хотел, дето за вечер се плаща по десет долара? Отде ще вземеш пари, ако трябва да прекараш десет дена в този хотел? Питам: Какво щастие е това, да дохожда хотелджията всеки ден при тебе, да ти иска по десет долара на вечер? Първо, той те записва в книгата си, като виден човек, и започва да те дои всеки ден, като крава. Като се върнеш в отечеството си, казваш: Бях в Лондон, в един голям хотел, но там ме издоиха хубаво. Какво благо си придобил от пребиваването си в хотела? Чистият юрган, чистите покривки не са били само за тебе, мнозина се ползвали от същите блага.
Често се говори за щастие. Това е хубаво. Щастието е идея, вложена в човешката душа. За всеки човек е определен специфичен път, в който се развиват неговите дарби и способности. В този път, той се натъква и на доброто, и на злото. За да ги използва разумно, той трябва да мисли. Има една страна на злото и една страна на доброто, които всякога трябва да имате предвид. Не мислете, че като вършите зло, то само по себе си е зло. То е зло само в една страна на неговото проявление. Влизаш в една стая и виждаш на масата сложено хубаво ядене. Гладен си, сядаш и изяждаш яденето. Казваш: Отлично е това ядене. Бих желал и втори път да имам такова ядене. – Да, но това ядене не е приготвено за тебе. Ето де се явява злото. Като дойде онзи, за когото било приготвено яденето, пита: Кой ми изяде яденето? – Каква разлика има в това, че ти си изял яденето, а не онзи, за когото било приготвено? Значи, злото представя отношения между

хората. Ти си взел това, което не е било приготвено за тебе. Ще кажеш, че Господ е наредил така. – Не, в този случай, Бог не е наредил това. Човешкият и Божественият свят съществено се различават. Всеки човек трябва да знае, кога е в човешкия свят и кога – в Божествения. В човешкия свят, т. е. във физическия, каквото да направиш или получиш, трябва да платиш. Ако ядеш, веднага ще дойде някой да те пита: Доволен ли си от яденето? – Доволен съм. – Тогава, плащай! Ако си купиш обувки, дрехи, трябва да платиш. Ако не платиш, злото се явява в своята пълнота. В човешкия свят, каквото бутнеш, трябва да платиш. Там за всичко се плаща. Нещастията във вашия живот се дължат на това, че всичко бутате и после трябва да плащате. Така аз си обяснявам причината за несгодите в живота, дето често се изменят условията. Оплакваш се, че животът ти е тежък. Трябва да знаеш причината за това. Например, ядеш повече, отколкото трябва, и ти стане тежко. Носиш тежест повече, отколкото можеш, и ти става тежко. Не лягаш навреме, пак ти е тежко. Следователно, физическият живот е свързан с известни ограничения, каквито в духовния живот няма.
Същественото във физическия свят е това, че каквото търсиш, ще го намериш. Дето и да е – в бакалница, в магазин, в градина, непременно ще го намериш, но ти трябва да го търсиш. И в духовния свят е същото: каквото ти потрябва, ще го намериш. Разликата е само в това, че без да го очакваш, ще го намериш – то ще те търси. На физическия свят ти търсиш, каквото ти е нужно, а в духовния свят нещата сами те намират. С други думи казано: На физическия свят човек сам търси благата, а в духовния свят благата сами идат при него. Физическият свят е подобен на хотел; там влиза всеки, който търси подслон. Като прекара известно време в хотела, един ден той го напуща, но плаща за прекараното време. Така постъпва и въздухът. Той влиза през носа на човека, напълва дробовете му и, като си свърши работата, излиза навън, като оставя нещо от себе си. Той знае закона, че на физическия свят се плаща за всичко. Въздухът представя същество от духовния свят. Той влиза и излиза от човека, без да го очакват. Като остави благото, което носи, сам излиза навън. Щом отвориш очите си, светлината влиза вътре и оставя част от благото, което носи. В това отношение, въздухът и светлината са слуги на Бога, чрез които Той изпраща подаръците си на всички живи същества на земята. Можеш ли да бъдеш недоволен от тези подаръци? Ето защо, влезе ли човек в духовния свят, дой трябва да благодари за всичко, което му е дадено даром. Там ще намериш водата, въздуха, светлината и топлината – великите блага на живота. На физическия свят човек още търси водата, но в духовния свят, достатъчно е само да отвори очите, носа и устата си, за да получи всичко наготово. Ето защо, в духовния свят съществата не мислят за нищо друго, освен за едно – как да предадат Божията Любов на земята, как да убедят хората, че вън от физическия свят, съществува един прекрасен, светъл свят.

В духовния свят няма страдания, няма болести, няма смърт. Духовният и физическият свят са свързани помежду си, както е свързана планината с долината. Под „духовен свят“, в широк смисъл, разбирам Божествения свят.
Казано е в Писанието, че богатият няма да влезе в Царството Божие. Под „Царство Божие“ разбирам Божествения свят, към който всеки се стреми. Значи, и богатият иска да влезе в Божествения свят. Имате ли представа, кой човек е богат? – Защо богатият не може да влезе в Царството Божие? – По единствената причина, че няма хотел, в който да влезе неговото тяло. В хотела няма обор за конете на богатия, няма склад за стоката му. А както знаете, когато богатият тръгне на път, той трябва да има на разположение цял керван камили. В Царството Божие не се приемат багажи; не се приемат животни, които ще оставят своите извержения. Който иска да влезе в духовния свят, ще остави всичкото си богатство навън. Ако му се хареса там, може да остане; ако не му се хареса, ще слезе пак на земята и ще си вземе богатството, което го чака вън. Под „богат“ не разбирам само онзи, който има пари и говеда; богат е онзи, който има пороци и слабости: гордост, тщеславие, алчност и др. Такъв богат не може да влезе в Царството Божие. Той е богат със съмнение, с подозрителност, със скържавост и др.
Има хора материално богати и материално бедни; обаче, има и духовно богати, и духовно бедни хора. Не е важно, какво богатство имаш; важно е, да си готов да оставиш богатството си вън и така да влезеш в Царството Божие. Защото е казано: „По-скоро камила ще влезе през иглени уши, нежели богатият в Царството Божие.“ Кой богат е готов да даде богатството си за Господа? Христос не се спира тук, но продължава: „Който не се отрече от майка си и баща си, от брата си и сестра си, от приятелите си, най-после и от себе си, той не може да бъде мой ученик.“ – Какво ще остане от човека, като се отрече от всичко? – Душата му ще остане свободна, и той ще разбере, какво представя Божественият свят. Преди да се отрече, човек носи баща си и майка си, брата си и сестра си, приятелите си, понеже всички те са инвалиди. – Докога ще ги носиш? Не стига, че ги носиш, но още те морализират, че не си ги носел, както трябва. Казваш: Любовта изисква да ги нося. – Не, любовта е разумна, тя не изисква това. – Страхувам се да ги сваля на земята, да не им причиня болка. – Не се страхувай. Баща ти, майка ти, жена ти искат цял живот да ги носиш на гърба си, а за тебе не мислят. Срещнеш на пътя си един болен, беден човек, искаш да му дадеш малка помощ и се спреш да извадиш кесията си. Веднага жена ти казва: Не се спирай, продължавай пътя си! Не знаеш ли, че всяко твое спиране ми причинява болка? За да не причиниш болка на жена си, ти продължаваш пътя си и отминаваш бедния. Някога и жената носи своя инвалид-мъж на гърба си. Питам: Каква любов, какви отношения могат да съществуват между инвалиди? Някой е осъден цял

живот да носи на гърба си майка си или баща си, жена си или приятеля си. Ще ги носи до известно място, докато един ден се освободи от тях. Ще ги изтърси на пътя и ще се освободи от робството. Това означава стихът, който някога Христос е казал: „Ако не се отречеш от майка си и баща си, от брата си и сестра си, от приятелите си и от себе си, не можеш да бъдеш мой ученик.“
Казвате: Не е дошло още времето за отричането. – За онези, които още не са носили товара на гърба си, времето не е дошло. Но за онези, които са го носили, времето е вече дошло. Който е носил товара си цели 60 години, най-после ще каже: Докога ще нося аз този товар? Стига вече! Не искам повече да го нося; не искам да бъда роб на другите. И наистина, съвременните хора са роби едни на други. – Какво ще кажат хората, като се отречем? – Ако харчиш много, ще осиромашееш, и хората ще те питат, защо осиромаша? Къде останаха парите ти? Ако се разболееш, ще те питат, защо боледуваш. – Боледуването е разтоварване. Питат коня: Защо те разтовариха? – Защото господарят продаде стоката си. И човек, като заболее, губи от теглото си 10-20 кг. Казваме, че той се е разтоварил. Други казват, че е отслабнал много. Не е отслабнал, но се е освободил от ненужния товар. В това отношение, болестите са благословение. Когато Бог иска да събуди съзнанието на човека, изпраща му някаква болест. Като оздравее, той е вече готов за работа. – Искам да стана духовен. – Не е лошо желанието ти, но искаш да станеш духовен, без да разбираш живота. Мнозина искат да бъдат духовни, без да разбират, какво иска духовният свят от тях. Да бъдеш духовен, значи, да разбираш духовете, да знаеш техния език. Онези, които се занимават със спиритизъм, често си служат с пишещи медиуми. Като дойде духът, вземе перото и дълго време го движи върху хартията: пише кръгове, спирали, линии. Чрез тези знаци, той предава нещо, но окръжаващите не го разбират. Той изпише няколко листа, докато започне да пише думи и цели изречения. Като гледат тези знаци, присъстващите казват: Учен е този дух, но не можем да разгадаем неговите знаци. – Учен е той, колкото са учени и малките деца. Учени са духовете, изучавали са Божествената азбука, но малцина от тях могат да съчетават буквите в срички, и думите в изречения. Малцина могат да предадат нещо цялостно. Започват с Божествената азбука, но става някакво прекъсване, и те престават да пишат. В някои спиритически сеанси, казват за някого, че е добър човек, че ще стане учен или музикант. Някога предсказанието им се сбъдва, а някога не се сбъдва. Следователно, ако влезеш в духовния свят и не можеш да съпоставяш нещата, ти не си попаднал на място, т. е. съзнанието ти е още на физическия свят. Ако си готов за духовния свят, ти ще знаеш, как да съчетаваш буквите, да образуваш от тях разумна мисъл. И тогава, каквото напишеш, ще можеш да го направиш. В духовния свят процесите са завършени. Там, каквото мислиш, става. Ако имаш къща в духовния свят и не си доволен от нея, тя

веднага се стопява. На земята, ако не си доволен от къщата си, ще купиш материали – тухли, цимент, вар, пясък и ще повикаш работници, да я поправят. В духовния свят, обаче, къщите изчезват една след друга и отново се явяват, докато ви задоволят. Там не се търпи никакъв дефект. Човек може да живее едновременно и във физическия, и в духовния свят. Докато е млад, той е идеалист; иска да приложи идеалите на духовния свят в своя личен живот. Колкото старее, човек забравя идеалите си. И да иска да ги приложи, той няма вече сили. Значи, докато с млад, човек има сили да обработва градината си: носи вода, полива цветята, плодните дървета, но не знае, как да ги обработва. Като минават годините, той се научил вече да обработва градината, но водата е далеч, не може да я носи – вътрешни условия няма. Питам: Какъв смисъл има твоето знание, щом не можеш да го приложиш? То е все едно, да имаш градивен материал, а да не знаеш да градиш. Какъв смисъл има твоята медицина, ако няма болни, които да лекуваш? Каква полза, че си учител, ако няма кого да учиш? Знанията трябва да се прилагат. Ако не могат да се приложат, явяват се ред противоречия между физическия и духовния живот на човека. Човешкият живот е преходен; в него няма нищо постоянно. Единственото постоянно нещо, това е придобитото от човека. Според мене, физическият свят е изложба на всичко придобито в живота. Тази изложба трае няколко хиляди години. Там се изнасят всички къщи, учебни заведения, обществени и частни сгради. Както някога са представяли пирамидите, така днес се излагат всички човешки произведения. Къде са днес пирамидите? Духовният свят е установен, там не стават промени, както на земята. Ето защо, който иска да изучава духовния свят, трябва да го разглежда от друго становище, а не както днес го изучават. Нужно с да се отрече човек от всички удоволствия и удобства на земята. Само така той ще влезе в Божествения свят. Как ще влезеш в този свят, ако умът ти е зает с неща, които го отвличат и заличават знанието ти? Така не можеш да влезеш в Божествения свят. Не можеш да учиш, ако на ръката си имаш цирей. За човешкия ум, циреят е препятствие, което трябва да се премахне. Всяка материална мисъл в твоя ум трябва да се изхвърли. Ако не я изхвърлиш, тя ще ти причини такава болка, която ще отклони вниманието ти от духовния свят. Следователно, ако искаш да изучаваш Божествения свят, трябва да освободиш съзнанието си от всички странични мисли. Те са товар за твоето съзнание. И тогава не ти остава нищо друго, освен да възприемеш най-хубавото нещо на земята – любовта. Защо съвременните хора не се обичат? От практическо гледище, те знаят, че като залюбят някого, той веднага ще иска да ги ограничи. Той има желание да ги използва, като кираджийски коне. Такова нещо е човешката любов. Тя постоянно взима: от този взима, от онзи взима, а нищо не дава. Онзи, който знае този закон, казва: Не си струва човек да обича, нито да го обичат. Това е криво разбиране на закона.

Отличително качество на Божествения свят е даването. Бог дава и на богати, и на бедни, на учени и на прости – на всички дава. Ето защо, който отива при Бога, трябва да е готов, правилно да възприема Божественото и разумно да го използва. Ако не използваш разумно даденото от Бога, ти сам ще си създадеш нещастия и страдания. Ако влезеш готов, с будно съзнание, в Божествения свят, ще придобиеш изобилно блага. Обаче, на физическия свят не е така: Там всички искат, а никой не дава. Там привидно дават. Докато ти дадат нещо, веднага си го вземат. Така дава бакалинът: даде ти нещо, срещу което взима повече. Казвате: Такива са времената. Това не ви оправдава. Ще продадеш едно яйце за 20 лв. Колко трябва на получава човек, за да плати 20 лв. за едно яйце?
Като ме слушате да говоря така, вие казвате: Човек да си поживее, както разбира, че каквото даде Бог. – Това е криво разбиране. Ами ако се намерите в особено положение, като очаквате само на Бога? Каква философия има в думите „каквото Бог даде“? Живееш известно време на земята, ядеш и пиеш, работиш, спиш, ставаш пак да работиш, докато един ден заминеш за другия свят. Около тебе се съберат роднини и приятели, които плачат и скърбят. След това те вдигнат на колесница, занесат те на гробищата, дето държат надгробни речи. Турят цветя и венци върху тебе, и най-после те спущат в гроба. Тук започва угощение на малките братя – червеите. Всички се разотиват по домовете си и казват: На добър час! Питам: Защо заровиха този човек? Нали го обичаха? Защо не го задържаха вкъщи? Каква е тяхната любов?
Казвам: Така постъпват хората и със своето щастие. Едва го придобият и го заровят в земята. И като погребат човека, започват да ви убеждават, че след време той ще възкръсне. Това е друго заблуждение. Горко на онзи, който очаква да възкръсне от гроба! Има смисъл да възкръснеш, но докато си още в тялото, със своите мисли и чувства, със знанието, което имаш. Да възкръснеш, но коренно да измениш живота си. Цял живот си бил неспокоен, недоволен, че това, онова нямаш, и в един момент да стане преврат в твоя живот, да заживееш в радост и веселие, в доволство и светлина. Това наричам възкресение. А тъй, цял живот ще бъдеш недоволен и ще почнат да те убеждават в прераждането. Ще дойдеш втори път на земята, със същото съзнание, да направиш същите грешки. Значи, ако си женена, и мъжът ти те бие по няколко пъти на ден, като се преродиш отново на земята, пак да се ожениш и пак мъжът ти да те бие. Благодарим за такова прераждане! Прераждането има съвсем друго значение. Питате, като се преродите, дали ще се познавате. – Да се познавате като стражари, съдии, бакали, познаване ли е това? Да познаваш Бога, това е живот вечен. Да познаваш Онзи, Който дава живот, а не онзи, който взима живот.
Като изнасям тези неща, аз нямам предвид да ви обезсърчавам. Обаче, казвам, че вие криво разбирате физическия живот. Той има своите добри

страни. Вие не разбирате правилно нито физическия живот, нито Божествения. Вие живеете в един свят, който не разбирате. Всеки си е създал свой живот, който се отличава по това, че е сянка на Битието, а не негова реалност. Докато уповавате на човешкото, един ден вие напълно ще се разочаровате. В този свят всичко ще премине така, както снегът се стопява. Следователно, не уповавай на този свят, който изчезва като снега през пролетта. Смешна е, именно, тази несъобразност. Снегът трябва да се стопи, за да израснат тревите и цветята. Ако снегът на физическия свят не се стопи, хубавото в човека няма да израсте, т. е. Божественият живот – цветята и плодовете няма да дойдат. Божественото иде от цветята и плодовете. Като знаете това, не гледайте на външните несгоди. Несъобразността в човешкия живот се дължи на вашите криви разбирания. Това показва, че вашите разбирания са станали крайно материалистични. Тази е причината, че съществуват противоречията. Какво е тяхното предназначение? Казваш, че трябва да се живее с вяра. – Кой живее днес с вяра? Да живееш с вяра, това значи, като нямаш къща, имоти и пари, да не губиш своя вътрешен мир. – Уповавам на Господа. – Всъщност, ти уповаваш на къщата и на имотите. Ако хората живееха с вяра, те щяха да съзнават, че са части от едно велико Цяло. И като части от Цялото, те щяха да имат еднакво отношение към Него. Това значи, да живееш с вяра. Така ще разбереш, че благата, дадени от Бога, трябва да се разпределят правилно. А тъй, да живее всеки за себе си, както днес се живее, това е индивидуален живот. Казвате: Да си уредим работите. Всички уреждат работите си, но като отидат на гробищата, виждат, как майка им и баща им са уредили работите си. Казваш: Те умряха, и аз един ден ще умра. – Ако един ден заминеш за другия свят, без да си уредил сметките си, ти нищо не си постигнал. Тази мисъл, взета буквално, става много тежка, мъчно се носи.
Един милионер, американец, попаднал в едно молитвено събрание, дето проповедникът говорел за даването. Присъстващите били все бедни хора. Като говорел за даването, проповедникът имал предвид богатите хора. Слушателите му насочили погледа си към милионера, единственият богат човек между тях, с което искали да му кажат: Чуваш ли, какво се проповядва? Готов ли си да даваш? Милионерът се намерил в трудно положение, едва издържал края на проповедта. Той си мислел: Дано по-скоро се свърши проповедта, да изляза оттук! Втори път няма да стъпя в това събрание. Такова е положението на всеки човек, който е преял. За да се облекчи, той трябва да вземе очистително. Като знаете това, никога не преяждайте! Никога не употребявайте храни, които разстройват стомаха и отравят кръвта. Освободете се от всички мисли, чувства и желания, които тровят организма. Тази е задачата на духовния човек. Той сам трябва да се пази, сам да се чисти, да стане господар на себе си.
Следователно, да бъдеш господар на себе си, това значи, да живееш в

Божествения свят, дето няма кражби, дето няма никакви престъпления. Кой може да открадне водата, въздуха и светлината? Веднъж запалена свещта ти от Божествената светлина, никой не може да я изгаси. Тази е разликата между физическата и Божествената светлина. Физическата светлина се явява и изчезва, светва и загасна, а Божествената е вечна, никога не изгасва. Всяко чувство, което се явява и изчезва, е човешко. Всяка любов, която ту се явява, ту изчезва, е човешка. Как може да разчитате на такава любов? Проникне ли Божията Любов в човешкото сърце, никой не може да я изгаси. Тя вечно свети и грее. Затова казваме, че Божественото слънце грее и свети на всички. То еднакво дава своята светлина и топлина на всички живи същества. Ако си на физическия свят, и твоята свещ изгори, ще отидеш в някоя бакалница и ще си купиш нова. Ще дадеш пари, ще си вземеш свещ. В Божествения свят, обаче, ако искаш повече светлина, ще си направиш по-големи прозорци. Там светлината се дава даром. Колкото по-големи са прозорците, толкова повече светлина ще приемеш.
Работете върху себе си, да се убедите в силата на Божествената светлина. Тогава, при каквито изпитания и да се намерите, лесно ще се справите с тях. Казваш: Ако не мога да се справя с изпитанията си, ще замина за другия свят. – Важно е, как ще заминеш: ще възкръснеш, или ще останеш в гроба. Който е ликвидирал със своите земни желания, лесно умира. Той лесно се освобождава от тялото си. Душата му хвръква в Божествения свят, дето продължава да живее. Обаче, онзи, който е свързан за земята, мъчно умира. Той се държи за тялото си в гроба и чака да дойде някой да го освободи. Ако погледнете с очите на ясновидеца, ще видите, как умрелите се държат за телата си, не могат да се отделят от гроба си. Ето защо, докато си на земята още, стреми се да се освободиш от всички земни, материални връзки, та като влезеш в Божествения свят, да паднеш като зрял плод. Не мислете, че можете да живеете самостоятелно, свободно на земята. Вие сте плод, който всеки може да откъсне. Важно е, да ви откъснат навреме, като узрял плод, а не преждевременно. И в царска дреха да си облечен, един ден ще те откъснат, както ти късаш ябълките и крушите от дървото. – Какво ще стане тогава с мен? – Ще те изядат. Да те изядат, това е привилегия за тебе, не е нещастие. После, ти ще кажеш: Само едно нещо искам – да посеете семката ми отново в земята.
Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде, той има живот в себе си." Какво разбирате вие под „изяждане"? Ще кажете: Учителят ни говори за изяждането: всеки от нас трябва да бъде изяден. – Право е това, но как ще ви изядат? Като ви турят на ръжена да ви опекат, тогава ли ще ви ядат? Аз не разглеждам яденето в такъв смисъл, да те опекат и изядат. Има смисъл да те изядат, но тогава, когато ти считаш това за привилегия. Както въздухът и светлината влизат и излизат от човека, така и той трябва да бъде изяден. Като влизат в човека, въздухът и

светлината оставят нещо от себе си и пак излизат навън и продължават своя път. Губят ли нещо с това? Нищо не губят. Така и човек трябва да бъде изяден. Като плод ще влезеш в своя ближен, ще оставиш нещо от себе си и ще продължиш своя път. Който яде така човека, той всякога печели. Изядеш една круша и казваш: Колко хубава беше крушата! Ще посадя семките й. Ти спечели нещо от крушата, но и тя остана доволна от тебе – посади семките й в земята.

И тъй, ако не сте готови да пожертвате своите мисли, чувства и постъпки за Божественото, вие не можете да влезете в Царството Божие. Човек може да се жертва по закона на любовта, а не по закона на насилието. Само любовта освобождава. Същото се отнася и до мисълта. Всяка мисъл, която не освобождава човека, е робска, т. е. човешка. Всяко чувство, което не освобождава човека, също е робско. То стяга, ограничава човека. И обратно, всяка мисъл, всяко чувство, които освобождават човека, са Божествени. Те носят благата на живота. Задача на човека е да бъде проводник на Божественото.

Мнозина от вас, от сутрин до вечер, са заети с това, което става около вас. Ако се чуе някаква новина на Изгрева, тя веднага се разнася от единия до другия край. Някога цяла беседа се разваля за един спор между вас. Ако изнеса в беседата си известна погрешка, този, за когото се отнася тя, казва: Аз ли съм най-големият грешник? – Аз не се занимавам нито с праведните, нито с грешните. Не се интересувам от това, кой знае повече и кой – по-малко. Ще дойдеш да ми се оплакваш, че си сгрешил. – Аз не се интересувам от твоите грехове. Друг ще се оплаква, че имал големи дългове. – И това не ме интересува. Щом имаш дългове, трябва да ги платиш. Ако се интересувам от вашите грехове и дългове, ще постъпя като съдия и ще кажа: Плащай сега! В едновремешните турски съдилища лесно решавали делата. Пострадалият се оплаква. Съдията го изслушва и вика обвиняемия: Иване, дължиш ли на този човек? – Дължа. – Плащай тогава! Той изважда кесията, преброява парите и плаща. С това всичко се свършва. Какво става сега в съдилищата? Дават някого под съд и завеждат дело против него. Насрочват деня за разглеждане на делото. Викат свидетели. Ако един от тях не се яви, делото се отлага. Месеци и години минават, докато се реши едно дело. Най-после, делото се решава, но и парите се свършват. За предпочитане е да се разглеждат делата по турската процедура, отколкото по новия начин, дето има и апелация, и касация. Ако и в тези инстанции не се реши делото, отправят го на онзи свят, там да се реши.

Сега искам да остане у вас следната съществена мисъл: Възлюбени на Бога са онези, които носят Неговите мисли. Всяка Божествена мисъл носи живот. Ако спреш Божествените мисли, ти спираш живота си, както и живота на другите хора. Ако умъртвиш една Божествена мисъл в себе си, ти умъртвяваш и своя живот. За да живееш, внасяй в ума си, както и в ума

на окръжаващите, Божествени мисли. Питате: Влязъл ли съм в духовния живот, напреднал ли съм? Аз пък искам да зная, носител ли си на Божествения живот и на Божествените мисли. – Как да позная това? – Ако ти още не си узнал това, много си закъснял. Аз считам, че вие трябва да знаете това, да не изпадате в положението на онези български чорбаджии от турско време, които заравяли парите си в земята и не казвали, де са ги заровили. Като дохождали разбойници да ги обират, искали им парите, а те отговаряли, че нямат. – Къде ги заровихте? – Не знаем. Обаче, като им туряли нагорещено желязо на врата, веднага си спомняли, де са ги заровили. Та вие не очаквайте да дойдат разбойници с нагорещени железа, но доброволно дайте всичко за Бога. Един ден ще дойде при вас цяла тайфа от разбойници, ще похлопа на вратата ви и не само че ще ви обере, но отгоре на това и ще ви убие. Майка ви и баща ви не са ли убити по този начин? Или ще кажете, че ангел Господен дошъл да ги вземе. Съгласен съм с това. Всички разбойници са все ангели, пратени от Бога.
Като говоря по този начин, губи се свещеното в думите. Казваш: Как така се убива човек? – Не убиха ли Христа? Мислите ли, че това, което Христос преживя, беше съгласно с Божията воля? Не, това имаше съвсем друг смисъл. Римските войници не убиха ли Христа? Обаче, Той не умря. Онези, които Го обичаха, Му дадоха нов живот. Това стана, за да се опита Любовта на Бога. Хората умъртвяват, а Бог възкресява. Човешкото умъртвява, а Божественото възкресява. Дето няма щастие, е човешко; дето има щастие, е Божествено. Дойдете ли до любовта, вие сте в Божественото. Всички добродетели – любов, кротост, въздържание, вяра, са присъщи на Божествения свят. Следователно, човешкият свят се отличава с отрицателни качества. Единственото нещо, което прави човешкия свят приятен, е Божественото. То остава за късо време у нас. Затова, докато Божията Любов живее у нас, и ние приличаме малко на Бога. Обаче, Бог не прилича на нас. Това значи: в Бога няма нищо отрицателно, както у хората. Това е изнесено в 4 гл. от Матея.
Вашият хотел е пълен с гости, които ви казват: Не слушайте, какво ви се говори. Ако слушате Учителя си, той ще ви обърка. Къде ще отиде животът ви? – Не, ако ме слушате, ни най-малко няма да пострадате. Бог казва: „Слушай ме, Израилю, за да не пострадаш.“ Под „слушай“ аз разбирам: Вземи това, което Бог ти праща. Не казвам да слушате моите думи, но да слушате Бога и да вземете това, което Той ви дава. Да слушам светлината, аз разбирам, да взема онова, което тя ми дава. Обработвайте Божественото и не се влюбвайте в това, което може да ви заблуди. Нека всеки от вас си изработи мироглед, който да е в хармония с Бога и с небето. Това е човекът. Като вървите по този път, слушайте Божия глас и знайте, че Той ви говори, както говори на Адама в райската градина. Като дойде Бог, трябва ли да се криете от Него, като Адама?
Мнозина от вас, като чуят гласа на Бога, се скриват и после се питат: Дали

беше Бог, или не? Когато греши, човек не познава вече Господа. Тогава Бог става страшен за човека. Той казва: „Чух, Господи, гласа Ти, но се убоях.“ – За кого се отнася това? – За болните, за фалиралите. Аз говоря за здравите, за онези, които искат да следват правия път.

4. Утринно Слово от Учителя, държано
на 16 октомври, 1932 г. София. – Изгрев.

1932_10_19 Правилно отношение
лекция пред общия окултен клас

ПРАВИЛНО ОТНОШЕНИЕ

Размишление.

Ще прочета 4. глава от I. Петрово послание.
За следния път извадете резюме от първата беседа на тома: „Пътят на ученика."
Като вадите резюме от лекциите и беседите, обръщайте внимание на основната идея. Всяка неразбрана идея е като храната, която се приема, без да се асимилира от организма. Това е механичен, външен процес. Така и любовта има външен израз. Можеш да ядеш по няколко пъти на ден, без да асимилираш храната – това е механическа любов. Обличаш се и се събличаш по няколко пъти на ден, без да влагаш идея в това – механическа любов. Срещаш се с един учен по няколко пъ1и на ден без да възприемаш нещо от него – механическа любов. Разхождаш се между цветята, усещаш благоуханието им, без да възприемаш вътрешно тяхното благоухание – пак механическа любов. Докато хората разнасят само външно благоуханието на цветята, докато тяхното собствено благоухание ги отвращава, те са в относителното знание, в относителната любов. И това знание е на място – помага на Божественото. И относителната любов е на място – помага на Божествената.
Често хората се застъпват повече за относителното, т.е. за човешкото знание, отколкото за Божественото. Те познават повече човешката, относителната, временната любов, отколкото Божествената. Това са извори, които текат само през пролетта. Дойде ли лятната горещина, те пресъхват. На пролет пак протичат. Това са хора, които като учениците, лесно се възхищават. Слушат учителя си, как преподава, възхищават се. Щом ги вдигне учителят на урок, малко знаят – външната страна на урока. Дойде ли до същественото, там ги няма. Добре е да запомня човек нещата, но не и да товари ума и съзнанието си с непотребни неща. От всички се иска прилагане на това, което знаят. Може да се говори много за грешките на хората, но те трябва да се изправят. Казвате: Ние сме грешни. – За кои „ние" говорите? Ако под „ние" разбирате всички хора, прави сте. Според Писанието, няма праведни хора в света. Това се отнася до онези, които не познават Бога. Който е излязъл от греха, той е познал Бога. Той не може да се постави под общ знаменател с другите. Казвате, че всеки човек е интелигентен, но всеки не може да прояви своята интелигентност. Ако се разсъждава така, и ВОЛЪТ е интелигентен, но неговата интелигентност е потенциална. Голяма е разликата между вола и човека. Каквито права има човекът, ВОЛЪТ ги няма. Едва след хиляди години ВОЛЪТ ще се ползва с правата на човека. Следователно, ако човек е хиляди пъти по-високо от

вола, няма право да греши като него.
Сега, като говоря така, някои ще се запита. Кого ли има предвид Учителят? – Никого нямам предвид. Вие мислите, че като говорите за някого, познавате го. – Никого не познавате. Външно виждате, че някой човек се движи, маха ръцете си, има черни очи, големи уши и т.н. Друг има сини очи, малки уши. Това е външният човек – неговият автомобил, неговата къща, чрез която той се проявява. Ако един автомобил иде срещу вас, какво сте видели?- Светлината му. – Това не е човекът. Има външни, привидни неща, които не са съществени за човека. И в природата има привидни, случайни неща, но в тях се крие дълбок смисъл. – Как ще разберем това? – Първо ще разберете обикновените неща, а после необикновените. От обикновените неща ще извадиш известни принципни заключения, с които ще се ползваш. Обръщайте внимание на малките неща. Малка е иглата за шев, но много работа върши. С нея ще закърпиш панталоните си и ще се спасиш от мъчителни положения. Ще кажеш, че вън е топло, могат да бъдат скъсани панталоните ти. Така е, но комарите ще те хапят през дупките на панталоните. Вземи малката игла и си услужи с нея.
Какво представят малката игла и конецът. Символи. Зад тях се крият извести сили. Ето защо, искам да обърна вниманието ви и върху най-дребните явления в природата. Казано е в Писанието: „По-лесно може камила да мине през иглени уши, отколкото богат да влезе в Царството Божие „. Ти си богат, учен, знаеш как е създаден светът, какви йерархии ангели има, но работата ти не върви добре. – Защо? – Не обръщаш внимание на малките неща. Многото знание е излишен товар. То е все едно, да облечеш три-четири ризи на гърба си. Едната риза е на място, но останалите са тежест за човека. Не се опитвайте да разрешите всички въпроси изведнъж. Сегашното знание не е в сила да направи това. В миналото хората са разрешавали въпросите по един начин; сега ги разрешават по друг начин. Те се раждат и умират, борят се, но въпросите и до днес не са разрешени.
Религиозните вярват, че ще дойде Царството Божие на земята, и хората ще заживеят добре. И в миналото вярваха в това, но не стана според вярата им. Сега вярват в същото, но и тяхната вяра не се сбъдна. Ще стане нещо, но не това, което очакват. Ще стане това, което никой не е очаквал. Какво ще стане, ще видите. Сега ви казвам това, за да не се обезсърчавате. Има неща, които всеки човек може да реализира. Никой не може да му препятства. Ако славеят развали гнездото си, трябва ли да чака някакви големи преобразования, за да изправи гнездото си? Славеят не се интересува от никакви теории, от никакви преобразования. Изобщо, всички съществуващи теории не се отнасят до всички хора. Обаче, учението е потребно за всички, и светлината е потребна за всички. Но специфичната светлина може да се употреби различно. Първо, човешкото

съзнание трябва да се освободи от непотребните мисли и желания. Как ще се освободи, не знаете. Вие не знаете даже как да обичате, как да задържате любовта си. Често изучавам човешката реч и виждам, колко посредствени, несъстоятелни са думите, с които си служим.
Преди няколко дни дойде при мене една 30-35 годишна светска жена, която ми разказа, как в най-ранната си възраст почувствала трепета на любовта, но в скоро време се разочаровала. Изгубила вяра във всички хора. Била едва на 17 годишна възраст, и в нея бушувало недоволството и скръбта. Тя се оплакваше и казваше, че не й се живее вече, много нещастна се чувства. Аз й казах: Имам една теория. Според моите изчисления, най-късно 20 години след тези изживявания, в тебе ще стане един преврат, и това, което си чувствала тогава, пак ще го почувстваш. Само по себе си, то ще дойде. След известно време, тя дойде една неделя на беседа и след това ми каза: Ида при тебе не с онази скръб, както преди шест месеца. Нещо трепна в мене, по особен начин, в още по-красива форма и добих вече вяра в хората. Казах й, че, което й говорих, сега стана. Закон е, някои неща след 20 години се повтарят. Предупредих я, да бъде сега умна да не изгуби този трепет на сърцето, защото пак след 20 години то ще се повтори. Всичко, което става, не е произволно. Не мислете, че животът е произволен, механичен. Той върви по известни разумни закони.
Сега да ви обясня едно положение. Допуснете, че точката А е едно същество, което иска да се прояви. Досега това същество е живяло самотно, без отношение към други същества, които мислят и чувстват като него. То иска да се подвижи някъде, където не се е движило досега. Щом в това същество се е явило желание да се движи,
Фиг. 1.
то е възприело гази мисъл от някой невидим център (В). Значи, А възприема мисли от В. Същевременно, В живее също самотно някъде в пространството. Най-напред съществото А ще се подвижи в посока С. Нещо го привлича към С. Щом пристигне там, донякъде неговото желание е реализирано. Сега в него се заражда друго желание, да се движи в друга посока – да измени посоката. Но по-далеч от точката С не може да отиде. Може да се движи нататък, но го не разбира законите. Има едно препятствие. Представете си, че от точката А до С е твърда почва, а от С нататък е въздух. С е границата на твърдата почва. Какво трябва да прави съществото А? – То започва да се движи нагоре, в посока към В. Каква идея имал Питагор, когато открил, че квадратът, построен върху хипотенузата, е равен на сумата от квадратите, построени на катетите на правоъгълния триъгълник. Питагор е живял около 20 години в Египет, и 10 години във Вавилон и Палестина. Основната идея в учението му била обща идея на всички тогавашни мистици. Правият ъгъл в триъгълника представлява едната страна на човешката природа. Двата триъгълника представляват целия човек. А, В, Д – това е целият човек, поляризиран. Следователно,

едната страна на човека има едни стремежи, а другата страна -други стремежи. Човек се движи в две противоположни посоки. Когато умът на човека се стреми нагоре, човешкото сърце се стреми надолу. Ако умът се стреми надолу, сърцето се стреми нагоре. Ако сте усърдни в религията, след 20 години във вас ще се зароди един процес, и вие ставате крайни материалисти; тогава ще вървите в противоположна посока. Чувствата са по-нисши и става един обрат в движението. Само така се обясняват някои подхлъзвания в живота на човека. Това е закон за смените, които стават в живота. Не могат да не се сменят и вашите чувства. Вашата любов не може да бъде все така гореща, както в началото, тя трябва да се смени. Но тази смяна не показва, че любовта ви се е изгубила. Ако тя продължава със същата горещина, нервната система не би могла да издържи. Ако чувствата взимат голям дял, човек почва да се изтощава – той отслабва, очите му хлътват. Това показва, че неразбирането на любовта ги топи. Любовта няма разположение нито към слабите, сухи хора, нито към затлъстелите. Тя има разположение само към онези организми, в които може да се прояви. Аз говоря за любовта, като израз на една висша интелигентност, която иска да се прояви. Любовта ни обича дотолкова, доколкото можем да изразим нейните мисли и идеи. Колкото по-големи изразители сме на нейните идеи, толкова и привлекателната сила, с която може да ни съдейства, е по-голяма. Като искате да бъдете обичани, вие се стремите към любовта. За да се образува във вас желание за работа, трябва да имате импулс. Така поетите търсят импулс, за да ги привлече някой център. И като намерят такъв център, те се вдъхновяват и пишат. Ако е музикант, свири с вдъхновение. Ако е градинар, копае градината с особено усърдие. След като изгуби центъра, човек престава да работи и казва, че е завършил своето развитие. Никакво развитие не е завършил, но импулсът е изчезнал. Изгаря бензинът, спира автомобилът. Автомобилът трябва да има достатъчно бензин, за да се движи свободно по своя път.

Човек трябва да има правилно разбиране за реда и порядъка в природата, както и за Божествения порядък в живота. Бог се отличава по това, че обръща внимание и на малките неща. Той не се интересува от големите войни, в които умират милиони хора. Той повече се интересува от живота на праведния, колкото и да е незначителен в голямото общество. Животът носи безброй блага, малки и големи. Според мене, малките блага са толкова важни, колкото и големите. – Нужна ли е войната? – Днес тя е толкова нужна, колкото и разораването на почвата. Ще дойде ден, когато и без разораване ще може. Днес орането е потребно дотолкова, доколкото може да служи за подтикване на човешкия дух. Мислите ли, че чукът ще бъде всякога нужен на човека? В бъдеще условията на живота ще се изменят, чукът ще бъде излишен. Всяка идея е дотолкова съществена, доколкото носи живот в себе си. Ако е човешка, идеята е временна; ако в Божествена, тя е вечна. И светлината е временна и вечна. Лампите, с които

си служим сега, са временни. След десетки години това осветление ще се замени с ново. Тогава ще има друго осветление. Бог е помислил за човека, изпратил му е светлина – слънчевата. Днес хората възприемат светлината отвън; в бъдеще светлината ще иде отвътре. Тогава светлината ще иде от очите; ще седнеш да четеш и полето, в което си концентрирал мисълта си, ще се освети. Човек сам ще си свети и ще чете. Виждал съм, как стари свещеници четат на вощеница. Държи свещта в ръката си и я движи по книгата. Щом престане да чете, той изгасва свещта.
Сега, като изнасям различни примери, има опасност да ги разберете криво. Така, някой казва: Учителят говори, както аз мисля. – Това е криво разбиране. Аз не мисля като тебе. – Допадат ми твоите мисли. – Не е важно да ти допадат моите мисли; важно е, доколко те са Божествени. Какво мислиш ти, или какво друг мисли, това е второстепенна работа. Като държа беседа, за мене е важно, какво мислят разумните същества, и какво мисли невидимият свят, а не какво вие мислите. Дошъл някои да ми каже, че Иван Пенджурски се опопил. – Това не ме интересува. За мене е важно, доколко аз мога да възприема мисълта на живата, разумна природа и да бъда в съгласие с нея. За мене е важно, доколко и ти си възприел тези мисли и можем взаимно да си помагаме. Че си възприел мисълта на някой човек, това не е важно за мене. Човешките мисли са преходни. Всяка човешка мисъл и всяко човешко чувство съдържат в себе си нещо користолюбиво. Като изучавам себе си, своето тяло по форма и строеж, същевременно изучавам българина. Формата на ръката ми е българска. Някой от движенията ми са също български. И в говора, и в речта си някога виждам българина. – Защо понякога нещата не са ясни за нас? – Защото съзнанието ви се натрупва с излишен материал. Всяко натрупване произвежда огъване.
Когато съзнанието е огънато, нещата се възприемат по един начин; когато е изпъкнало, нещата се възприемат по друг начин. Когато очите на човека са изпъкнали, той възприема нещата по един начин. Ако очите му са вдлъбнати, той възприема нещата по друг начин. Вдлъбнатите очи възприемат малко впечатления: малко светлина влиза в тях. Те са съсредоточени повече към себе си. Обаче, приемат ли нещо, което им прави впечатление, те се занимават с него ред години. Добрите хора имат изпъкнали очи, разнообразие има в тях. Те събират много впечатления. Една лоша черта у тях е, че като събират много впечатления, могат да проявят алчност. И вдлъбнатите очи имат добри и лоши страни.
Има патологически линии, които се явяват отгоре и отдолу на очите, в неправилни геометрически форми. Тези неправилни геометрически форми показват, че мозъкът не функционира добре. Такъв човек няма правилно разбиране за природата. Всичко очаква от другите. Ние, например, очакваме да се оправи животът, и хората да станат добри. Хората могат да се оправят за един ден. Ако знаете, какво е състоянието на

днешния човек, ще разберете, защо той не е в състояние да прокара благородни идеи в своя живот. Хубави желания има у хората, но те са като деца. Детето казва: Аз мога да дигна този чувал. Като му кажат да го дигне, то се опитва и, като не може, казва: Малък съм. Нас трябва да ни радва, че в човечеството има зародени хубави мисли, но за осъществяването им се явяват препятствия. Ако в света не може да стане преобразование, какво трябва да се прави? Ще кажете: Може би, след 100 години ще стане това. Първите християни вярваха в тогавашните времена. Ако биха дошли сега апостолите, те щяха да бъдат разочаровани от това, което ще видят. Вие чакате да видите Царството Божие там, където никога няма да дойде. Какво количество розов цвят трябва да се сложи в казана, за да се извади 1 кг. розово масло? Нужни са около 3000 кг. розов цвят. Ако цветовете са много хубави, може от 2500 кг. розов цвят да се получи 1 кг. розово масло. Голямо изкуство се изисква, за да се извади розово масло. Ако се свари вашето знание, колко розово масло ще се изкара?

Днес ви говорих малко за квадрата. Занимавах ви с геометрията на плоскостта, т.е. с равнинната геометрия. Като изучавам човешкото лице, виждам, че квадратът се намира и на лицето. Това наричам жива геометрия, или органическа. В тази геометрия се крият ценни изводи. Като изучавате кривите и правите линии на лицето си, както и фигурите по него, ще разберете, какви сили се крият във вас. Това ще познаете по кривите линии на веждите, на клепачите, на носа, на устата, на ушите. По тези линии ще познаете отклонението, което сте направили от правия път и ще намерите начин да го изправите. Като не разбират органическата геометрия, хората се питат, защо страдат. Страданията идат за изкупване на известни грешки. – Как ще знаем, какви грешки сме правили? – По лицето си. Там е написано най-малкото отклонение. Смъртта на близките ви е също изкупване на грешките. Не е страшна смъртта. Страшно е, ако отношенията между заминалия и вас се прекъснат. Ако не се прекъснат, смърт не съществува. Случва се, че отношенията между вашите близки се прекъсват и приживе. Тогава, и като живи, хората пак са умрели едни за други. – Трябва ли да скърбим и плачем за умрелите? -Може да скърбите и плачете, но разумно, да цените всяка сълза. Бях ви казал да събирате сълзите си в шишенца, да не оставяте да падат на земята. Колко от вас сте изпълнили това? Много неща сте ме питали, но малцина изпълняват това, което им казвам.

Мнозина ме питат, да се записват ли в партии и в коя именно. – Това не е моя работа. – Коя партия е най-добра? – Всички партии са добри за себе си. Нали се жените? Ето една партия. Всеки се жени и прави такъв избор, какъвто е създал в ума си. Жената носи някакъв образ за своя възлюбен в ума си и такъв търси. И мъжът си създава образ за своята възлюбена и такава търси. Като намери своя образ, веднага се жени. Щом се ожени, всичко се свършва. Ще кажеш, че не излязло, както си очаквал. – Нищо от

това, ще се учиш. Женитбата е отношение между разумни души. Следователно, щом се ожениш, ще изучаваш отношенията между душите. Вие нямате правилни отношения помежду си и се чудите, защо животът ви не върви, както трябва. В отношенията между хората ще различавате човешките прояви от Божествените. Човешкото ще търпите, а Божественото ще почитате и уважавате.
Един познат ми разправяше една своя опитност. Една вечер влязъл в едно кабаре, да види, какво правят хората там. Понеже се възмутил от поведението им, опитал се да направи една забележка на единого. Веднага той се хвърлил върху него и го набил. След това скочили и други от присъстващите и го изпъдили вън. Те му казали: Твоето място не е тук. Аз не съм влизал в кабарета, но, като ясновидец, имам представа, какво нещо е кабаре. Казвам: Животът на хората е кабаре. – Защо? – Защото не е естествен. Аз не осъждам хората в кабаретата – разбиранията им са такива. Понеже нямат работа, която да погълне силите им, те отиват в кабаре, да търсят своето щастие. Ако си писател, художник, музикант, ще седиш в стаята си и ще работиш. Докато не се отречеш от света, ще се отклоняваш от правия път, ще се биеш, ще ти чукат главата. Това не е живот. Сегашният живот на хората не може да се нарече истински живот. Който иска да влезе в истинския живот, трябва да работи върху себе си, върху своето чело. Човек с голямо, добре обработено чело е готов да бъде гражданин на Царството Божие. Щом влезе между хората, той веднага изпъква. Разликата между него и обикновените хора е такава, каквато между говедаря и говедата. Ум, сила, любов са нужни на човека. – Говори ни, искаме да се изправим. – Мога да ви говоря, но не мога да ви помогна, ако вие сами не работите.
Преди няколко дена получих писмо от една млада жена, способна, но крайно нещастна. Свързала се с един мъж, с когото не трябвало да се свързва. Пита ме, как да се освободи. Виждам, че засега това е невъзможно. Тя направила тази грешка, защото не се познавала – разчитала на себе си повече, отколкото трябвало. Сега не ѝ остава нищо друго, освен да търпи. С търпение въпросът ще се разреши по-добре, отколкото с раздяла.
Питате: Трябва ли човек да се жертва за една жена, или за един мъж? Като ви поставят на изпит, сами ще видите, трябва ли да се жертвате и можете ли да се жертвате. Човек трябва да се жертва само за Онзи, Който му е дал живота и Който всеки ден го кредитира. Към Бога човек трябва да бъде верен. – Към партиите? – Всички партии крият нещо користно в себе си. Те първо уреждат своите работи, а после работите на народа. Една партия има в света, която има предвид благото на всички живи същества. В нея няма никаква корист. Тя е партията на Бога. Всички останали партии са човешки.
Днес всички се интересуват за съдбата на славянството. Русия, като представителка на славянството, ще мине през големи изпитания, през

специфичен път на развитие. Отсега нататък идат за нея изпитания. Ако сте живи до това време, ще видите, през какви изпитания ще мине тя – разумни изпитания. Това се отнася не само за Русия, но и за Европа, за цялото човечество. Всички ще минат през разумни изпитания. Като минат през големите изпитания, хората ще кажат: Не се живее така! Има и друг път в живота. Аз зная, че политиката, политиците няма да спасят човечеството. И те носят идеи, но не са носители на новото. Други ще ги спасят. Други са носители на новото. Днес човечеството живее в безлюбие. Любовта ще го спаси. Затова казвам, че и без партии хората ще се спасят и ще се развиват. Засега и партиите са на мястото си. И те ще донесат някакви идеи. Изобщо, левите партии са по-демократични. Според мене, съществуват женски и мъжки партии. Демократичните партии са женски, защото жените говорят много. Следователно, където много се говори, там жените управляват. Някой казва: Била ли те е жена? – Как бие жената, и как мъжът? Жената бие много, но на различни места, а мъжът – на едно място и силно. Той ще те удари един-два пъти, но ще те простре на земята. Сега, ние се отдалечихме от въпроса. Вие искате да знаете истината върху политическия живот. Този живот е израз на вътрешния духовен живот на хората. Политическите партии идат в света по силата на специален закон. Искате или не искате, те ще дойдат, както расте троскотът по нивите. Партиите са израз на човешкия дух. Те са канал, чрез който се изявява човешката дейност. Има светски и религиозни партии. И едните, и другите са естествено последствие на човешкия живот. Преди години, религиозните партии се деляха: всяка партия, всяка секта държеше за своята черква. Днес те си подават ръка и казват: Важно е Христос да се прослави. Същото става и между светските партии. Днес и те си подават ръка, обединяват се. Всяка партия носи известни идеи, които могат да се обединят. – Коя партия е най-добра? – Според мене, добра партия е тази, която носи високо човешки идеи и която включва в себе си добри, умни, справедливи и честни хора. Всяка партия, всеки човек трябва да бъде носител на новото.

Една партия съществува в света – партията на Бога. Запишете се членове на тази партия. В тази партия няма болни и страдащи – всички хора са радостни и бодри; в тази партия няма невежи – всички си помагат взаимно, всички се просвещават; в тази партия няма бедни и богати, прости и учени, генерали и редници по чин. Там всеки заема мястото си, според интелигентността си и според работата, която върши. Който работи най-много, той е генерал; който работи малко, той е редник. Тези хора живеят на земята, между вас. Като минават по-между ви, те се усмихват, погледнат ви и си казват: Няма нищо, всичко ще се оправи. Те са спокойни, от нищо не се смущават, защото в техни ръце е бъдещият план на човешкото развитие. – Какви са те по народност? – От всички нации: и българи, и руснаци, и французи, и германци, и англичани. Те знаят, как

ще се оправят работите. Преди европейската война те начертаха карта на бъдеща Европа. Обяви се войната, народите се биха, помириха се, и картата се изпълни точно така, както беше предвидена. Днес се чертае друга карта.
Момък се влюбва в една мома. След две години я разлюбва и се разделят. Кой е виновен за това? Зимно време ледовете се спояват, но щом изгрее слънцето, те се стопяват и разединяват. Кои е виновен за това? – Временната човешка любов. След време, двете капки вода отново се сливат – като капки на един и същ извор. Любовта им отново се проявява. – Не сме ли свободни да се изявяваме както искаме? – Свободни сте. Фактът, че разсъждаваме по всички въпроси, показва, че сме свободни, не сме автомати;
И тъй, нова карта се чертае на човечеството. Аз зная, каква е последната карта. Тя ще освободи хората от страданията им. За това време е казано в Писанието: „И ще бъде една държава, едно стадо, един пастир." Тогава ще има само един народ. Аз не искам да се спирам Повече върху въпроса за партиите, защото някои имат разположение към известна партия и ще се засегнат. Някои са демократи, други – земеделци, радикали, трети – социалисти, комунисти. Каквито имена да носят партиите, вие сами сте ги нарекли така. Всеки е свободен да има каквито ще възгледи. Политическият живот е външен, временен, преходен. Той не е нещо неизменно. Ако отидете в Америка, там е позволено всичко. Можете да се занимавате с наука, с религия, но, дойдете ли до политиката, това не се позволява – ще се намерите в затвора. Движиш се по улиците, но ако си позволиш да вървиш, където не е за пешеходците, веднага ще дойде стражар и ще ти каже, де да вървиш. Окажеш ли най-малкото съпротивление, ще се намериш в участъка. Следователно, като отидете в Америка, ще трябва да се подчинявате на наредбите, които съществуват там. Каквито възгледи и да имате, ще ги държите за себе си. Животът не се заключава в политическите възгледи на човека.
Първото нещо, което се иска от човека, е да има правилни отношения към Бога. Той изпитва човека по два начина: първо, Бог влиза във вас, да види, достатъчно ли ви е дал и доволни ли сте от полученото. После, влиза в ближния ви, да види, как и колко давате вие. Така Той изпитва доволството и щедростта ви. Ако не си доволен от живота, две причини има за това: или Бог не ти е дал, колкото трябва, или ти не си дал на ближния си, колкото трябва. В първия случай, ще се молиш на Бога да ти даде толкова, колкото да се задоволиш. Във втория случай, ти ще дадеш на ближния си още толкова, колкото да го задоволиш. Сегашните хора много взимат, малко дават. Богатите са взели всичко, което Бог е дал, и нищо не дават. Сега се създава партия, която иска да вземе богатството на хората и да даде на бедните. Това е неестествен процес. Ще дойде ден, когато богатите ще дадат всичко доброволно. Това е правилно разбиране.

Като ви наблюдавам, виждам във вас желание да прилагате онова, което сте разбрали. Много сте чули и разбрали, но малко сте приложили. Не че нямате добра воля, но ви липсва постоянство. Аз трябва да настоявам повече, но ви оставям да се проявите естествено, без външно насилие. Ако минете по моя път, ще имате ясна представа за живота. Но това е невъзможно. Пътят, по който съм минал аз, е пълен с противоречия. Който мине по този път ще се стопи. – Какво да правим тогава? – Ще вървите по своя път бавно, но сигурно. Бог ви е търпял толкова години, и аз ще ви търпя. Той е бил много снизходителен към вас, и аз ще бъда снизходителен. Казвам си: Ако Бог е дълготърпелив, не мога ли и аз да бъда поне търпелив? Някой не мисли като мене. Нищо, ще мисли като себе си. Аз съм дошъл до заключението: Какъвто човек и да срещна, добър или лош, първо, ще потърся една добра черта в него. Намеря ли такава черта, ще я държа в ума си. При това положение,. този човек ще се отвори и ще прояви Божественото в себе си. Той минавал за лош човек, защото всички хора са го мислили за лош, не са го обичали. Щом гледат на него лошо, той се затваря за хората и не проявява доброто, вложено в него. Преди години, когато ме интернираха във Варна, с мене дойде един стражар, със строго, лошо лице. В първо време, като пътувахме във влака, той гледаше към мене с недоверие. Стана ли от мястото си, мръдна ли една крачка напред, той веднага ме проследяваше с очи, да не избягам от влака. Аз го поглеждах спокойно, виждах в лицето му нещо добро и не се смущавах. Той постепенно се отпущаше, взе да гледа на мене с доверие и, по едно време, каза:

Чудно нещо, защо те пращат във Варна? Лоши хора има по света. Той искаше да каже, че хората са неразбрани. Казах му: Мислят, че съм опасен човек, че мога да направя нещо лошо. – С очите си да видя, няма да повярвам в това. – Няма нищо, те постъпват, както разбират.

Сега, аз изнасям само примера, да видите, как човек може да прояви доброто. Първо, ти трябва да мислиш добро за него. Ако исках, аз можех да взема оръжието на стражаря, но друга мисъл ме занимаваше, не исках да се боря със злото. За мене е важно доброто в човека. Всеки трябва да знае, че той сам е господар на своята съдба. Може да си затворник, и пак да си господар на себе си; може да си цар, и пак да си роб. Може да умираш и да си роб, а може да умираш и да си свободен – господар на своята съдба. Свободата на човека не се заключава в положението, което той заема, но в неговата мисъл, в самообладанието, което той проявява.

Т. м.

5 Лекция от Учителя, държана на
19 октомври, 1932 г. София – Изгрев.

1932_10_21 Възможности и постижения
лекция пред специалния клас

ВЪЗМОЖНОСТИ И ПОСТИЖЕНИЯ

– Само светлият път на мъдростта води към истината.
– В истината е скрит животът.

Тема за следния път: „Непознатото в процес на познаване“.

Съвременните хора се намират в свят на видимо противоречие. Те искат да намерят смисъла на живота, без да разбират причините, които действат в него. Има елементи, условия и причини, които създават противоречията. Знаете от геометрията, що е кръгът, който претърпява видими промени. И в науката стават постоянни промени. Виждаме, как една теория се замества от друга. Новата теория измества старата. Така се редуват една теория след друга, при което и старите теории не изгубват своето значение. Това показва, че ние живеем в относителен свят, следователно и науката е относителна. Казва се например, че светлината се движи с бързина 300 000 км в секунда. Обаче, как става това изчисление, малцина знаят. Математиците са правили тези изчисления в етера. Там светлинните вълни имат свой определен център. Учените имат предвид свойството на етера и бързината с която той се движи. Който не разбира математика, той се обърква в математическите изчисления, в знаковете плюс и минус, с които те си служат. И природата си служи с такива знакове. Достатъчно е да погледнеш човешкото лице, за да видиш, какви сложни формули са написани там, какви знакове е поставила природата върху него.

Като изучава човешкия характер, физиогномистът спира вниманието си върху веждите, изучава формата им. Наистина, веждите имат различна форма: дъгообразна, наклонена, правоъгълна. Математикът разглежда веждите геометрически, като прави и криви линии. Ако веждите са дъгообразни, трябва да се намери центърът им, да се види, как са образувани. Такива вежди представят отсечка от окръжността, т.е. част от енергията с която се движи кръгът. Като види такива вежди, математикът веднага прави превод; той гледа на веждите като резултат от разумната дейност на някое същество. Той намира връзката между веждите и разумността, която е работила върху тях. Най-малката промяна в работата на разумното същество се отразява и върху веждите. И децата, като играят с карти, нареждат ги кръгообразно. Обаче, достатъчно е да се бутне една от картите, за да паднат всичките на земята. Коя е причината за падането на картите? – Детето. То е бутнало само една карта, а причината за падането на другите карти е в самите тях. Детето е разумната причина, а останалите

карти се намират под влиянието на несъзнателна, механическа причина. Често и хората се натъкват на неразумни причини в своя живот. Това показва, че нещата в тях са наредени, както картите, с които децата играят. Друг е въпросът, ако разумният човек – първата причина – разпредели всяко нещо в себе си така, че да не става сътресение в него. Тогава може да се очаква падане само там, където специално си бутнал. Значи, само една карта може да падне на земята, а останалите да бъдат незасегнати. В такъв смисъл, първата причина е винаги разумна, а останалите са последствия на първата причина. И съвременната наука е дошла до своите придобивки по този път. Когато грамофонната плоча произвежда песента на някой певец, съзнава ли тя това? Завъртиш я веднъж, тя свири; завъртиш я втори път, пак същата песен свири. Това са механически процеси, в които не участва първата причина. Певецът е разумната причина. Щом се отдалечи от грамофона, останалите процеси, т.е. повтарянето на песента, са последствия на първата, разумна причина. Сто пъти да завъртиш грамофона, все същата песен ще свири. Ако и във вас, от детинство до старини, се явява едно и също желание в една и съща форма, това са механически процеси. Решението на задачите не е в механическите процеси. Защо ще носиш на гърба си грамофон, който да ти свири една и съща песен? Животът не се ограничава само в една песен.

Като се говори върху известен въпрос, някои казват, че не се интересуват от него. Мислите ли, че това, което вас интересува, ще интересува и бъдещето? Ако разбойниците те оберат, разумните същества ще се интересуват ли от това? Разбойниците ще те нападнат, без да се интересуват, гладен ли си, или не. Ти искаш да те оставят свободен, докато се нахраниш, но те казват: Дай парите по-скоро! Колко време ще те чакат те? – Докато им дадеш парите. Ако парите ти са заровени в земята, те ще дойдат с тебе и ще чакат, докато ги извадиш. Аз мога да определя точно, колко време ще те чакат. Ако си страхлив, лесно ще се справят с тебе; ако си твърд, волев човек и обичаш парите, те ще срещнат мъчнотии. В първия случай, по-лесно ще се освободиш от разбойниците. Ако обичаш парите, цял ден като се разправят с тебе, в края на краищата, те ще отстъпят. Обичта към парите те кара да се бориш с разбойниците. Ти мислиш за бъдещето си и казваш: Какво ще правя без пари? – Ще те убием! – И да ме убиете, нямам пари. Те го заплашват само, че ще го убият, но той не дава парите си.

Днес и учените постъпват по същия начин. Един учен работи върху известен въпрос и като срещне нови теории по въпроса, с готовност ги приема. Друг учен работи върху същия въпрос, но държи за своето, не отстъпва нито на йота. Той изследва въпроса за светлината и пише x = ax/a2 – нова формула във физиката. Тук всяка буква има значение. Казвате:

Какво ни интересува тази формула и нейното решаване? – Дали ви интересува или не, тя съществува в самата природа. Светлината съществува и без вашия интерес. Обаче, физикът иска да изучи нейните закони, да си обясни всички явления. Ако ви говори за електричеството и това не ви интересува. Какво ще се ползвате, ако знаете, какво количество положително и отрицателно електричество приемате всяка секунда в организма си? Въпреки това, вие се ползвате от електричеството. Всяко знание, от което се ползва мисълта, принася полза на целия човек. Теорията е тясно свързана с практиката. Закон е: Всяка мисъл, която прониква в човешкия ум, е в полза и на целия организъм. Кога ще се отрази мисълта върху организма, не е важно: може още днес, може и след хиляда години. Същото е изказано чрез стиха: „Всичко, каквото се случва в живота на онези, които обичат Господа, се превръща на добро“. Като разглеждат живота си, мнозина казват: Има неща, които не трябваше да стават. – Не трябваше, но щом са станали, това е за добро. – Не трябваше да боледувам. – Не трябваше, но боледуваш. – Не трябваше да остарявам. – Не трябваше, но остаряваш. – Не трябваше да живея в беднотия. – Не трябваше, но си беден. – Не трябваше да нося такива дрехи. – Не трябваше, но ги носиш. Изобщо, каквото е станало и става, все допринася нещо на човека. Носиш дебела кожена шапка на главата си, но тя те предпазва от удара, който ти е причинил падането на една керемида. Ако не беше паднала керемидата, можеше да бъдеш и без шапка. Днес е модерно да се ходи без шапка. Обаче, ако шапката ще те спаси от удара в главата, благодари, че си бил с шапка. Някога и лекият удар може да причини нещастие.

Това са предположения, които могат да се докажат, могат и да не се докажат. Не всякога доказването на нещо е вярно. Всичко, което съм доказал, е излязло вярно. Има неща, във истинността на които ще се убедите в бъдеще. Тогава всички хора ще ги доказват, може по друг начин, може и по същия начин. Учените, например са доказали чрез изчисления бързината с която се движи светлината. Това изчисление не е абсолютно вярно. И в бъдеще ще работят върху този въпрос. Има разлика между изчислението с което днес работят и това, което отговаря на истината. Според някои учени, етерът е навсякъде еднакъв, обаче, не е така. Има места, където етерът показва различна гъстота, а това се отразява върху бързината на светлината. Това са ред научни и философски въпроси, които нямат значение в сегашния живот. Въпреки това, човек трябва да има желание да учи, да изследва явленията в природата. Кой не се интересува от светлината? Що се отнася до бързината с която се движи светлината, всеки трябва да знае това число. То служи за единица мярка. Ученият трябва да знае всичко за светлината. Това е мое заключение. Колкото повече знание има човек за светлината, толкова по-добре мисли той. Не

може да имаш ясна представа за нещата, ако нямаш достатъчно светлина в съзнанието си. Голям фактор е светлината. Следователно, не питайте защо страдате, защо не ви обичат и защо не обичате хората. Мразиш някого, защото нямаш достатъчно светлина в ума си. Ако имаш нужната светлина, ще гледаш на човека като на жива формула. Ще изучаваш тази формула, ще разглеждаш, какви знаци има тя. Ръцете, краката също са формули, които трябва да се изучават. Ще изучавате пръстите на ръцете, отделните фаланги. Всеки пръст, всяка фаланга има съответен знак – плюс или минус. Също ще изучавате широчината и дължината на ръката. Широчината има отношение към издръжливостта на човека. Който има тясна ръка, е повече мечтател, отколкото реалист. Той не е практичен, не е пригоден за груба, физическа работа. Кой за каквато работа е роден, това ще върши. Житното зърно ще роди жито. При каквито условия и да го поставиш, пак жито ще даде. То може да бъде по-едро или по-дребно, но нищо друго, освен жито.

И тъй, каквото е вложено в човека, това ще се прояви. Една мисъл може да се разшири, но в никакъв случай не може да измениш нейното естество. Едно чувство може да се облагороди, но в никакъв случай не може да се измени естеството му. Следователно, всякога трябва да знаеш, кои неща са възможни и кои са невъзможни. Това важи за единица време и за даден момент. Ето защо, това, което днес не е възможно в бъдеще може да се реализира. Днешното невъзможно е бъдеще условие за постигане на нещата. Природата се отличава с голямо разнообразие. В разнообразието, именно се заключава развитието на човека. Невъзможното за даден момент е възможно за следващия. Непостижимите неща в този живот са постижими в бъдещето, във вечността. Няма нещо, което човек да пожелае и да не постигне във вечността.

– Що е вечността? – Постижение на всички възможности. Да се говори за вечността, това значи, да се постигнат всички човешки желания. Като чуя думата „вечност“, казвам: Всичко е постигнато, всичко се постига, всичко ще се постигне. Това, което ти не можеш да постигнеш, някой го е постигнал вече, друг го постига, а трети ще го постигне. Приятно и весело е да се говори за вечността. Когато постигне нещо, човек се е установил вече. Добре е, когато живееш с мисълта, че ще постигнеш нещо. Тази мисъл поддържа духа на човека и го прави млад.

Сега ще ви представя една жива фигура. Излиза гайдарджията на хорището и започва да надува гайдата. Той застава в центъра, а около него, на периферията се нареждат моми и момци, и хорото започва да се върти. Като наблюдавам движението на тези точки, аз правя изчисление, колко точки ще се движат по периферията и колко време ще продължи движението. Една по една точките се разпръсват и в скоро време

гайдарджията остава сам, докато най-после и той си отиде. Хорището остава празно. Следната неделя центърът на хорището отново оживява и периферията започва да се върти. Това е фигурата на установените и подвижни точки на кръга. Точките А и В в кръга (фиг. 2) са неустановени.

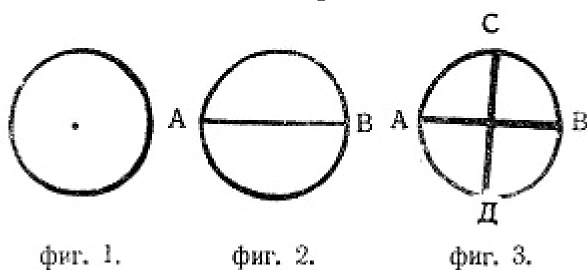

фиг. 1. фиг. 2. фиг. 3.

Те са крайни точки на диаметъра, който дели кръга на две равни части. Вторият диаметър CD разделя кръга на още две равни части (фиг. 3). Така се получават точките ABCD, които вече са установени и като такива, те отсъстват от кръга. Центърът на кръга е жив, затова след време около него се образуват концентрични кръгове. Като говоря за хорото, вие казвате, че само онзи играе, който има желание за това. – Що е желанието? – Събрана енергия в човека, която иска да се прояви. – Що е мисълта? – Подтик, който слиза отгоре – надолу, като река и се влива някъде в близкото море. Волята е сила, енергия, която извършва всичко. Тя е резултат от дейността на мисълта и желанието. Тялото е резултат на човешката воля. Докато е на физическия свят, човек се нуждае от тяло, като от къща. Пипне ръката си, вижда, че може да направи нещо с нея. Пипне главата си, вижда, че може да мисли, да създава нещо. Щом изгуби тялото си, той остава голо съзнание и мисъл. Тогава той мисли, съобразява, но не може да се изяви навън. Тялото е къщата на човека, която може да пристава, както момата пристава на момъка. Ще дойде ден, когато някой ще я купи. Докато се извърши продажбата, могат да я препродадат. – Колко души могат да владеят една къща? И за колко време ще я владеят? – Най-много 10 – 20 години. Лесно се менят господарите на къщата. Това наричат хората женитба.

– Що е женитбата? – Отношение между души. За обикновените хора женитбата е търговска сделка, купуване и продаване на нещо. Някой купува една къща и сърцето му се стяга, дали ще излезе добра, или не. Той има тясна връзка с къщата и не му е безразлично, какво ще излезе от тази покупка. Как да не се свива сърцето ти, ако къщата гори? Ако къщата ти гори, ще страдаш; ако не гори, приятно ти е.

– Защо една къща гори, а друга не гори? Това са символи, които трябва да разбирате. Когато се запали къщата на учен човек, това ще му бъде в полза, а именно, той ще започне да мисли право. Ще разгледа отношенията си в семейството, с приятелите си, с познатите си и от това ще извади заключение за причината на пожара. Като умен човек, той ще

търси причината първо в себе си, а после, в окръжаващите. И като я намери, ще изправи живота си. Ако си отчаян и видиш, че една къща гори, имаш възможност да се справиш с отчаянието си в един момент. Ще си кажеш: Както една къща, труд на десетки хора, изгоря в един момент, така и моето отчаяние може да изчезне в един момент. Като разсъждава така, той сменя състоянието си и започва да мисли право.

И тъй, всичко което се случва с учения и добър човек, произвежда добри резултати. Всички явления в природата – изгряването и залязването на слънцето, изгравянето на звездите, духането на вятъра, шумоленето на листата, валенето на дъжда, на снега се отразява благоприятно върху хода на човешкия живот. Няма явление в природата, което да не се отразява върху човека. Като знаете това, използвайте всичко за добро. Ще кажете, че не струва да се живее. – Така може да каже глупавият, но не и умният. Право е, че не трябва да живееш като глупав. Обаче, ще живееш като умен човек. – Не ми трябва много знание. – Да, не ти трябва знание, което те спъва. Нужно ти е такова знание, което внася живот и свобода. Казваш, че не се нуждаеш от знание, а искаш да живееш. Според мене, да живееш, това е наука, това е истинско знание. Друг е въпросът, ако под „знание“разбираш човешкото, преходното знание. Всъщност, всеки човек се нуждае от Божественото знание, което носи със себе си през вековете. Да живееш добре, това е Божествено знание, Божествена наука. Стремете се към онова знание, което ще ви помогне при решаване на всички мъчни задачи. – Зная да играя комар, пръв играч съм. – Пръв си на комар, но последен в училището на живота. Бъди пръв в Божественото училище, а последен – в човешкото.

Първият кръг, на фигура 1 представя човек в потенциално състояние, още непробуден. Вторият кръг, с един диаметър, представя поляризирания, т.е. пробудения човек, с два полюса. Това е човекът на движението, както се движи совалката и тъче платното. В този кръг човек се движи само отдясно – наляво и отляво – надясно, не може да кръшка в друга посока. Това е движение в едноизмерния свят. Като дойдете до кръга с двата диаметъра, имате възможност да се движите от A към C и D и от B към C и D. Тук човек разполага с повече възможности и с повече постижения. Колкото по-високо се качва в дву, три и четири измерния свят и възможностите му се увеличават. Като ученици, вие имате няколко възможности за постижения. Имаш възможност да работиш с ума, със сърцето и с волята си. Това са възможностите на триизмерния свят. Имаш възможност да работиш и с душата и с духа си. Те водят към по-високи постижения. Ще се стремиш да усилиш волята си, за да имаш постижения на физическия свят. Ще работиш върху сърцето си, за да имаш постижения в сърдечния свят. Ще усилваш ума си, за да имаш постижения в умствения свят.

Сърцето помага на ума и умът – на сърцето, но постиженията на ума зависят от ума, а постиженията на сърцето зависят от сърцето. Всеки орган работи в своята област, но въпреки това, взаимно си помагат. Без воля нищо не се постига. Болният е човек без воля. Какво може да постигне той?

– Кой човек е здрав? – Здрав е онзи, на когото умът, сърцето и волята са в пълна хармония. Той има светлина в ума си, импулс, подтик в сърцето си и сила във волята си. Влезе ли най-малкото колебание в сърцето на човека, той вече е нарушил здравето си. Той е психически болен, страда от психическа хрема. Здравето има отношение не само към физическия свят, но и към сърдечния и умствения. То е резултат на действието на висшите закони, т.е. на законите на разумния свят. Да бъдеш здрав, това значи, да си в хармония с Първата Причина на нещата, с ближния си и със себе си. Здравето подразбира интензивни мисли, интензивни чувства и интензивни действия. Може да имате само едно от тях, но ще работите върху себе си, да ги съчетаете. – Как ще постигнем това? – Дружете с хора, които имат силна воля, светъл ум и просветено сърце. Ако дружиш с невежи, ще станеш като тях. Горко на онези, които се оставят да ги управляват невежи!

Помни: Никога не давай обещание, което не можеш да изпълниш! Има само Един, Който всякога е верен на обещанията си. Всъщност, Той няма защо да обещава. Той всякога дава. Той е Бог. Само на Него може да обещавате всичко. На хората ще обещавате само това, което можете да направите и което искате да направите за тях. И като обещавате на Бога всичко, Той никога няма да ви изнуди. Човек, обаче, изнудва. Ако дадеш обещание на господаря си да му служиш, той никога няма да ти даде почивка. За да не изпада в противоречия, човек трябва да знае, кога да обещава. Ето какво правило ще ви дам. Преди да обещаеш нещо, питай Господа, съгласен ли е да дадеш обещание. После питай себе си, съгласен ли си и ти. Най-после, питай и своя ближен. Ако Бог, ти и твоят ближен се съгласят да дадеш известно обещание, дай го. Само така ще имаш сила да изпълниш обещанието. Следователно, никога не обещавай, преди да си взел съгласието от Бога, от себе си и от своя ближен. Иначе, работата ти ще се развали. Внимателен ще бъдеш!

Турците имат обичай, стомните им да бъдат всякога пълни с вода. По това се съди за качествата на жената. Когато турчинът се върне от работа и види, че стомните са празни, той има право да изпъди жена си. Днес младите турци не гледат толкова строго на това, но старите турци са крайно взискателни. Те гледат на празната стомна като на лош признак. Щом влезе вкъщи, първата работа на турчина е да бутне стомната, да види, празна ли е, или пълна.

Сега и аз казвам: Ако разумният свят бутне вашия ум и намери, че е празен от мисли, сърцето ви празно от чувства и волята ви – от действия, има право да ви изпъди вън. Стомната на вашия ум трябва да бъде пълна, да събере толкова, колкото в дадения момент може. Стомната на вашето сърце трябва да бъде пълна, да събере толкова желания, колкото може в момента да реализира. Стомната на вашата воля трябва да бъде пълна, да събере толкова постъпки, колкото моментът определя. Ако не си доволен от стомната на своя ум, можеш да си купиш нова. Касае се до формата на познанията. Ще смениш старите форми с нови. Твое право е всеки ден да сменяш формата на своите познания, да разширяваш формата на своите желания и да облагородяваш формата на своите постъпки.

Изучавайте всички факти и явления, които науката е открила, за да се домогнете до истината. Знайте, че всичко в света е предвидено. Изучавайте формулата на живота, както химикът изучава формулите на съединенията. Без това знание нищо не се постига. Някога и други хора могат да ви решат задачите. Обаче, има случаи, когато всеки сам трябва да реши задачите си – никой друг не може да му помогне.

Днес, от всички се иска здрава, положителна мисъл. Не съжалявайте, че не разбирате всичко. Това, което сега не разбирате, ще го разберете в бъдеще.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.
– В истината е скрит животът.

5. Лекция от Учителя, държана на 21 октомври, 1932 г.
София – Изгрев.
Начало: 05:00

1932_10_23 Като дете
неделна беседа

КАТО ДЕТЕ

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета част от осемнайсета глава от евангелието на Лука до осемнайсети стих.

„Духът Божи“

„Който не приеме Царството Божие като дете, няма да влезе в него.“ Някой път, когато хората изгубят естественото богатство, естествената храна, мъчно може да им се угоди. Ние виждаме – съвременните хора, в която и гостилница да влязат, малко клиенти ще намерите, които да са доволни от яденето. Ако виждахте как готвят това ядене, вие щяхте да се откажете да го ядете, благодарение че не виждате. Ако бихте надникнали в мисълта на един писател, ако бихте надникнали в мисълта на един философ, на един държавник, на един свещеник какви са условията, при които той е създал своята мисъл, вие и от нея щяхте да се откажете. Той, да кажем, пише едно писмо. Ако е поет, от зор пише. Деца има, това, онова, иска да напише нещо. В туй мъчение все ще каже нещо. Философа след като го сполетят големите нещастия, той става философ, търси причините, защо и за какво. Един философ ще разгледа известни обществени събития или ново събитие в природата, иска да ги обясни. Някой път изводите са верни, а някой път изводите не обясняват големите факти, понеже има достатъчно изключения. Но както и да е, в целокупността на Битието всичките въпроси едновременно се разрешават. Всеки един въпрос, какъвто и да е, едновременно се разрешава. Туй, което на земята е непостижимо, на небето е постижимо. Тъй както е – на ваш разбран език – туй, което е непостижимо за сиромаха, е постижимо за богатия. Туй, което е непостижимо за неучения, е постижимо за учения. Туй е нещо относително. Като кажем непостижимо, то е материално. За някои хора е непостижимо, за други е постижимо.

Та когато някой път казвате: „Тези неща за мене са непостижими“, вие си туряте една преграда. При дадените условия за мене са непостижими. Ти не може да бъдеш спокоен човек, да носиш един философски ум, ако имаш една красива жена и пет дъщери и синове хубави. Каквото и да философстваш, твоето сърце ще трепне за синовете и за дъщерите, за жена

ти. Ти може да проповядваш, да философстваш, че те живеят за Бога, но всъщност може да се натъкнете на мисълта, защо е така. Този въпрос аз съм го задавал и съм си давал едно разрешение на въпроса, защо е така. Защото не може да бъде другояче. Не може да бъде другояче. Задали една тема на Паганини. Като давал концерт, го запитали: „На три струни може ли да свириш?“ „Мога.“ Явява се и дава концерт на три струни. Разправят, че като свирил, едната струна се скъсала и той продължил на две струни. Питат го: „На две струни можеш ли да свириш?“ „Мога.“ Направил така, че скъсва му се едната струна и той продължава на едната, като че нищо не се е случило. Казали му: „Можеш ли да свириш на една струна?“ „Мога.“ Но като останала едната струна, той не се явява на концерта.

Има въпроси в света, които всякога ще останат неразрешени по отношение на Битието. Казваме, че нещата се разрешават по отношение на Битието и за Бога. Всичките неща Бог ги разрешава, но за нас всякога нещата ще останат неразрешени. Като живееш на земята, каквото и да правиш, някои неща трябва да примириш с фактите, тъй както са. После ние разглеждаме съвременния живот от наше гледище. Ако човека вие разглеждате, тъй както е построен от Божие гледище, ще видите, че всичко, каквото става в света, е на мястото си. Даже при най-лошата обстановка при обществения живот пак си има дълбока причина, за която нещата стават така, не другояче. Но за нас нещата изобщо може да бъдат приятни, може да ни съдействат или да ни спъват в нашето развитие. Ние може да разглеждаме всичките онези процеси, които спъват нашето развитие. Например всички вие искате да бъдете щастливи. Щастието е един стремеж. Всеки един човек иска да бъде силен, богат. Това са естествени стремежи на човека. Казвате, че човек трябва да бъде богат. Туй е специфично богатство. Според системата на Куне, ако ти си богат, ако ти отидеш при него, той ще те направи сиромах, за да оздравееш. Кои са богати според Куне? Тези, на които лицето е пълно, вратът задебелен, коремът задебелен. Куне казва – ти си много богат човек, в Царството Божие не може да влезеш, в царството на здравето не може да влезеш. Всички тези мазнини трябва да се снемат от тебе, че да се яви линията на врата, на лицето, най-малко 40 килограма трябва да се смъкне от тебе. Туй богатство трябва да го раздадеш, сиромах да станеш, коремчето ти да спадне, непременно трябва да станеш сиромах. Ние даваме на богатството една възможност, ние го оприличаваме на неговото първично състояние. Богатството в пълния смисъл не е нещо физическо. Богатството седи в неговия ум, в неговото сърце и воля, богатството седи в неговата душа и в неговия дух. Ако туй го съзнаваш, ти всякога можеш да бъдеш богат; ако не го съзнаваш, ще бъдеш сиромах. Ако съзнаваш богатството на своя ум, учен човек ще бъдеш; ако съзнаваш богатството на своята душа, любвеобилен може да бъдеш; ако съзнаваш богатството на духа, ще познаваш какво нещо е божествената

сила.

Та казвам, по някой път някои хора много се интересуват за тайните на природата. Преди няколко дена иде при мене една млада българка. Тя има една своя опитност. Може да ви приведа този пример. Тя казва: „Виждам насън, който е толкова ясен, виждам две големи красиви дървета, но като се приближавам до тях, виждам, че едното дърво е много поливано и от поливане е изсъхнало.“ Казвам, защо поливаното дърво, за което хората са били толкова внимателни, изсъхнало, а за другото никой не се е грижил, е добре. Казвам, туй сухото дърво е богатият човек, а сиромахът, понеже никой не се е грижил, не го е поливал, останало живо. Сега ми се отвлече вниманието, гледам, не мога да разреша въпроса, защо едното дърво е изсъхнало. Тя казва: „Гледам по едно време – едно голямо корито, приковано. Казвам си – трябва да има някакво съкровище скрито, обикалям около него. Погледнах да видя какво има под коритото – една голяма дупка. Като се вмъкнах под коритото, не може да изляза навън. Казвам си – що ми трябваше да влизам под това корито. Като се вмъкнах под коритото, не може да изляза навън. Мисля си какво да правя. Та се молих и по едно време дигнаха коритото, казах си: слава Богу, освободих се. Но гледам, не е пътят, по който аз дойдох. Виждам едно здание при мене. Виждам един стар човек, който казва: „Има за тебе много писано, трябва да го четеш.“ Тези писани неща обясняват какво е скрито под коритото.

Когато ние влезем в известни условия, мязаме на туй корито. Ние не можем да разрешим някои въпроси – индивидуални, вътрешни, някои въпроси има семейни, някои има народни, някои общочовешки, но все таки човек тези въпроси трябва да ги разреши по който и да е начин, да си даде един отговор, най-доброто разрешение. Човек трябва да определи своето отношение в света. Като сте дошли, трябва да се определи. Често се задава въпросът, човек откъде е дошъл и къде ще иде. Малко хора може да знаят откъде идат. Идат отнякъде. Водата откъде иде в София? Иде от Витоша, тя е дошла отнякъде и ние сме дошли. Сега ни трябва едно знание, за да можем да поправим живота си или да живеем, тъй както трябва. Например аз съм изследвал българина. Той за философия не се интересува, за поезия не се интересува, но българинът е крайно любознателен. Като му кажеш за късмет, той се интересува, почти не съм срещал изключения. Даже аз съм срещал един от българските философи – студен, хладнокръвен, като че не се интересува от нищо. Дойде ли въпрос за щастието, за гаданието, и той се интересува. Като се гадае по ръката, и той си поглежда ръката, но тъй – да не го видят. Казва: „Трябва да има нещо.“ Щастието на човека, това е наука. Човек носи своето щастие със себе си. Той е забравил къде се крие неговото щастие.

Мене ми разправяше един българин, взема 2500 лева и ги туря в джоба си, излиза по работа. Минават четири–пет часа и по едно време търси парите в джоба. Няма ги, бърка тук-там, няма ги. Минават два–три дни, казва: „Откраднаха ми ги – казва – прежалих ги. Или съм ги изгубил." По едно време бърка в джоба си, гледа – в една книжка 2500 лева.

Та често нашето щастие е скрито в ръката на човека. В човешката ръка се крие една особена сила. Човек трябва да знае – някой път човек трябва да се ръкува, някой път не трябва да се ръкува. Като отиваш при някой банкер да се ръкуваш, ръката не трябва да бъде много гореща, трябва да бъде малко влажна, не трябва да бъде много влажна, не трябва да бъде и много суха. Този банкер, като хване ръката ти, да му е приятно. Като хване ръката ти, той ще има разположение да ти услужи. Ако усети, че ръката ти е корава, суха, не може да ти даде нищо. Ще кажете, че нямате сродство с него. Вие ще попитате от какво произтича човешката ръка. Тя е инструмент на човешката воля. Във всяка една ръка вземат участие не само разумните същества. И ако ти разбираш закона на твоите ръце, ако считаш, че те са едно благо от Бога за тебе и не спъваш теченията на своята мисъл, не спъваш своите чувства, то ръцете ти ще извършат всичко онова, което е постижимо. Соломон е казал: „Каквото ръката ти намери, направи го." Това подразбира не само на физическото поле. Може да напишеш едно писмо, да предадеш съдържанието и човек да ти отговори и услужи. А може да напишеш писмо, че като го прочете, да скъса писмото и да го захвърли, така може да напишеш писмо, че да изпита едно отвращение. Всички от вас имате опитност. Кой от вас не би носил една отлична роза или един отличен карамфил, или отлична ябълка. Ако тази ябълка не е узряла, не е хубава и от този цвят не е, който обичате, ни най-малко няма да обърнете внимание.

Та и човешкият ум си има свое благоухание. В съвременното възпитание нищо не е говорено за качествата на светлината. За мисълта знаем, че е силна. Нищо не е говорено за качествата на човешката мисъл – как може да се приложи, и за качествата на човешките чувства. Като хванеш ръката на човека, ти може да чувстваш дали той е интелигентен, или не. Ти, като хванеш за ръката, ти може да знаеш дали той има добро сърце, или не. Ако го хванеш за ръката, ти може да знаеш дали това, което говори, може да го изпълни, или не. И не само това. На себе си, дясната ръка като хване лявата, може да знаеш дали туй, което чувстваш, ще го постигнеш, или не. Че тогава как ще си обясните онзи процес – когато човек се намери в едно утеснено положение, той си хваща ръцете, стиска ги. Какво иска да каже с това? Той търси нещо. Като не знае, освен че не разрешава въпроса, още повече забатачва работите си. Тогава, след като сме забравили онова

божествено знание, с което човек е бил първоначално създаден, ние сме дошли сега до механическия процес за щастието, очакваме туй щастие да дойде отвън. Истинското щастие на човека не може да дойде отвън. Истинското щастие на човека иде отвътре. Онези са само притоци на щастието, когато щастието потече.

Разправяха ми един пример преди години. Един беден български чиновник се оженва. Той се оженва, няма нищо, всичко му върви назад. Като му се ражда първото дете, той върви по пътя и мисли какво да прави, като пет пари няма. Гледа, на пътя една банкнота от сто лева. Кръщава детето си, купува каквото трябва. От идването на това дете всичко тръгва вкъщи. Същия ден, като се ражда детето, бащата го повишават в службата. Всичко върви добре десет години. Но умира детето. В който ден умира детето, уволняват бащата от службата, и пак му тръгва назад. Намира се в същото положение, отдето е започнал.

Та казвам, туй щастливото дете е човешката воля, когато тази воля се роди у човека, свещената воля. Какво нещо е волята? Не да изпълняваш волята си. Ако у вас се зароди желание да изпълняваш Волята Божия, Бог ви е дал един капитал и всички блага е създал заради вас. За този, който е създал всичко за вас, вие не искате да направите нещо за него. Най-после питате: „Де е Господ, на кое място е той?“ Във Видинско един обичал да говори по адрес на Христа, да говори много нецензурни работи. Една сутрин този, който обича да говори нецензурни работи, отива при майка си и плаче: „Сънувах, че съм в църквата. Христос излезе от олтара и като ми уши две плесници, ми се замая главата.“ След две седмици той заминава. То не е въпрос да питаш кой е Господ и къде е Господ. Като ти ушие две плесници, ще свършиш с науката. И цар да си, и княз да си, и философ, и поет, ще слезеш от положението си и ще учиш новата наука. Та казвам, ние, съвременните хора, сме дошли до едно положение, аз го наричам нахалство. Незачитане от памтивека съществува. Туй незачитане сега е влязло вътре. Като погледнеш, кажеш – нищо не струва. Тебе като те погледне някой, казва – нищо не струва. Като се гледаме всички, казваме – нищо не струваме. Тогава питам, този, който отрича, че нищо не струва, какво ще излезе от него. Той е първокласен невежа. Тъй на живота не се гледа. Ние сме забравили много работи. Нарочно казваме, че аз не помня, аз не зная. Много неща знаеш, много неща помниш. Аз съм правил много изследвания на хората и съм дошъл до заключение. Един господин ме пита: „Вярваш ли?“ Какво аз вярвам, то остава за мене. Моето верую не може да бъде достояние за тебе. То е специфично само за мене. Аз имам едно верую, един Господ, който е само за мене. Аз не го проповядвам никому другиму. Този Господ, на когото аз служа, той се изявява, аз не ходя да питам. Но туй, което аз вярвам, е само за мене.

Казвам, всичките работи са празни в света. Човек като умре, всичко се свършва и животът няма никакъв смисъл. Виждам аз слабата му страна къде е. Казвам, сега както те виждам, има нещо, от което си недоволен в живота. Аз виждам къде е болката. Казвам, ако Господ ти даде една другарка – най-разумна, най-богата, да те уважава, да те почита, да те направи като божество – „И аз съм готов да му служа вече.“ Всички в света са недоволни, понеже става някаква криза, случило се е нещо. Те отдават всичките случайности, всичките несрети те отдават на Господа, че причината е Господ. Възможно е в това да има известна вероятност и така да е – Господ се занимава с хората. Когато някой човек не знае как да живее, Господ му създава условия да живее. Та сега Христос казва: „На такива е Царството Божие.“ Онези, които разбират закона, върху който е построен светът, имат друго разбиране. Ти имаш един, който искаш да те обича и да го обичаш. Тази обич е основана на един закон. Ти не може да бъдеш обичан, ако си един глупак, т.е. ако нямаш способност, ти не можеш да бъдеш обичан. Ако си хилав, ако имаш заразителна болест, ти не може да бъдеш обичан от хората. Ако постоянно ги безпокоиш, ти не може да бъдеш обичан от хората. Ти може да бъдеш обичан, ако внасяш нещо. Кои деца са обичани? Които са весели. Туй дете внася нещо. От душата на туй дете излиза нещо. И то казва: „Както аз давам, така и бащата, и майката, и братът, и сестрата да дават.“ Всички трябва да се стремим към туй вътрешно богатство. Трябва да бъдем богати. Трябва да заменим физическото богатство с духовно богатство или умствено, или сърдечно богатство. Физическото богатство само по себе си ще дойде. Умният човек всякога може да бъде богат.

Та учените хора на Запад, химици има, които са превърнали някои метали в злато. В света има туй изкуство. Тези хора знаят туй изкуство, крият се. Трябват му пари, човек взема малко мед, желязо, превърне го в злато. Пари трябват, създаде си. Или, да допуснем, някой човек развие в себе си дарбата, че може да предвижда бъдещето на хората. Той става гадател, предсказва. В Америка има астролози, на които трябва да дадеш 10–15–20 английски лири, за да ти направят един хороскоп. В тази карта ще ти покаже за 20–30 години какъв ще бъде животът ти и какъв човек трябва да бъдеш. Ако си учен човек, ако искаш да се жениш, каква жена да вземеш. Но ще платиш 20 лири. Англичаните, които са толкова обективни, преди да започне работа, някоя търговска операция, ще отиде при някой астролог, да каже дали звездите и планетите ще му помагат. Ще плати. Тези астролози предсказват. Някои млади в България ми казват, че не им върви. Казвам, станете астролози. Не, туй е външната, леката страна.

Най-първо, у човек има едно чувство, което подтиква човека. Ние всички в

съвременната култура се намираме в едно чувство на потисничество, на вътрешен песимизъм, даже в най-напредналите индивиди, в най-учените се заражда едно съмнение. Когато си на върха на твоето щастие, пак ще се яви някой червей да те гложди. Непременно съмнението ще дойде. У праведния ще се яви мисълта, дали той ще стане праведен; у богатия ще се яви мисълта, дали ще стане богат. Аз зная как бихте обяснили следното. Един от най-големите английски богаташи, който се връщал в Англия за коронацията на един от английските крале, имал 300 милиона английски лири, се хвърлил в морето от борда на парахода, понеже мислел, че парите няма да му стигнат. Учените хора ще кажат, че е някаква психоза. Има едно чувство на потисничество. Някой мъж ще види, че жена му не го обича, че му изневерява. Знанието ще го изкуси. Той ще се хвърли от третия етаж, че жена му не го обича. Всички ние страдаме от едно болезнено чувство. Страдат не само светските хора, но и религиозните хора. У някой религиозен влезе това чувство, той мисли, че го лъжат, потъмнее умът му. Той мисли, че всички религиозни хора не го поглеждат. Той иска в тази тъмнина да разреши въпроса на обходата, да намери отношение към Бога. По този начин не може да отиде при Бога. Ако искаш да отидеш при Бога, трябва да знаеш, че той е Всеблаг, Всемъдър. Ще напуснеш всички празни тълкувания като едно малко дете, ще отидеш да учиш изкуството. Някои казват, че той мяза на децата. Аз говоря за такива разумни хора. Някои казват, че той е своенравен. Те не са деца, те са стари хора.

Та казвам, има едно състояние, което е великолепно, хубаво. Когато туй състояние дойде, тогава умът се прояснява, паметта се прояснява, всички онези чувства в човека се проясняват, умът му работи, в него се заражда туй чувство на досещане. Той може да намери много леко пътя в живота какво да прави. Когато туй чувство се зароди, веднага се зароди една външна връзка между хората. Ако в тебе туй чувство се събуди, всички хора, които са така създадени, те ще дойдат на помощ. Много пъти някое бедно дете, види го някой професор по музика и казва – има нещо. Като го види, вижда нещо в лицето, в очите и казва – има дарби. Веднага в него се зароди едно съчувствие. Той иска да даде всичките възможности на това дете. Питам, кой го е заставил. Но в това дете има събудено онова свещено чувство. Следователно и в професора се събужда същото чувство.

Аз ще ви приведа примера за Крайслер. Той минава в Англия с автомобила си и казва на шофьора: „Спри.“ Слуша, че някой свири. Едно малко дете свири. Казва: „Да се запознаем.“ Подтиква го, дава му всичките условия и оттам насетне се прочул в Англия. Не спира в Англия. Мнозина са ходили при Крайслер да искат неговото съдействие. Той ги изпраща за студена вода. А тук той сам се приближава и се спира. Туй момче има

събудено туй свещено чувство на живота. Не да бъдеш един песимист – да роптаеш, но да знаеш, че страданията в живота са велика привилегия, която е дадена на земята, нищо повече. Понеже страданията, това са пелените, с които за бъдеще радостите ще бъдат увити. Ако ти не страдаш, в тебе радостта и веселието няма да влязат. Пелени са това. Туй, от което ти страдаш в дадения случай, твоето страдание ще бъде щастие за другите. Ти може, като работиш, да си недоволен, но твоята работа може да ги задоволи толкова, че един ден те ще бъдат толкова доволни и заради това, което си направил, един ден те ще искат да ти се отплатят.

Та християнството не е само една наука за спасение на душата, но е една наука за подобряване на живота. В християнството ако две хиляди години бяха се приложили християнските методи, които Христос е прокарал, сегашното поколение щеше да бъде възпитано по съвсем друг начин. Вас ви трябва вътрешно самовъзпитание. Те са изгубили вяра едни в други. Сега съществува онзи насилнически закон. Навсякъде в света ти слушаш – човек трябва да бъде силен, той трябва да наложи своята мисъл. Ти може да наложиш своята мисъл, то е възможно. Един генерал може да наложи своята мисъл, един цар може да наложи своята мисъл, един стражар, но туй е временно налагане. Един хипнотизатор може да наложи своята мисъл, да изкаже хипнотизирания точно туй, което иска. Тази мисъл на хипнотизатора се крепи дотам, додето той е жив. Щом той умре, тази мисъл се разрушава и изчезва. Тогава ще се зароди обратният закон. Един ден, като влезе в другия свят, всички тези, на които си влияел лошо, които са били потиснати, като се освобождават от тебе, ще почнат да ти пращат лоши мисли, и тогава около тебе ще се създаде един ад.

Тогава ще ви преведа онзи разказ. Един съвременен европейски писател, че като ходил в ада долу, видял една пиростия, под нея – малък огън, и на пиростията един човек седи и чака. Казва си: „Какво ли чака?“ След като обиколил целия ад и се връща, видял, че около тази пиростия има голям огън и този човек гори в огъня. Казват, този човек беше писател, учен човек и докато книгата му беше непечатана, не беше причинил големи злини, но сега, след като излезе книгата му, такъв огън произвежда, в който сам той гори. Та каквото човек работи, този закон е верен не само в другия свят, но той е верен на земята. Щом се освободят всички онези, които са били потиснати от тебе, ще се нахвърлят върху тебе.

Та казвам, кое е онова, което може да ви освободи. Например хората може да вярват в това. Онези, които са тръгнали в новите разбирания, трябва да имат трезва мисъл и да постъпват, тъй както Бог постъпва. И тогава Христос казва: „Обичайте враговете си.“ Опитано е това. Невъзможно е, казвате. Не, възможно е да любиш врага. После казва: „Благославяйте,

молете се за тези, които ви гонят.“ Казвате – туй е невъзможно. При сегашното разбиране на нещата ти казваш: „Не мога да го направя.“ Ако ти не може да го направиш, защо искаш за тебе да го направят. Ако за тебе е невъзможно, тогава невъзможно е и за другите. Не туряйте една крива философия. Тогава младите мислят по един начин, старите – по друг начин. В живота има място и за младите, и за старите. И младият трябва да живее. Не е лошо онова, което мисли младият. Не е лошо и онова, което мисли и старият. Лошото у стария е, че той не мисли като стар човек. Младият понякога не мисли като млад човек. Младият човек се отличава с една черта, която той всякога трябва да я има. Младият човек мяза на един извор, който постоянно извира и който не трябва да пресъхва. Младият трябва да бъде извор, който блика, а пък старият трябва да бъде като запалена свещ, която да гори. Всеки ще отиде при извора. Ще утоли жаждата си. Всеки ще отиде при светлината, да намери своя път в нощта. Като казваме, че обичаме старите хора, ние ги обичаме по единствената причина за светлината. Не ме интересува старият човек с неговото тяло, с неговата брада. Тази брада един ден, като влезе в гроба, нищо няма да остане от нея, и от лицето му нищо няма да остане. Благородието му де ще намериш. Аз разбирам тази светла мисъл на младия, която не умира и мяза на жива вода. Когато правих своите изследвания, опити, аз съм срещал някои млади, като те погледне, внася живот, като те погледне, нещо благородно излиза. Някой път погледна някое дете, преждевременно остаряло. Много деца има остарели. Те имат лица не на млади деца. То отсега е замислено как ще живее. Още е малко, и казва: „Ти, мамо, ще ме ожениш ли?“ То е на десет години и казва: „Ожени ме.“

Та казвам, тепърва трябва да се явят спасители, да обяснят какво нещо е да се постави онова положение на жената и на мъжа, каквото са имали първоначално. Христос казва: „Първоначално не беше така и двамата живееха в една плът, в едно възвишено състояние. Отпосле – казва – Мойсей създаде един закон и досега жената търси правото.“ Нито мъжът е повдигнат, нито жената. Но туй е само на земята. Благодарете, че има жени, които са повдигнати там, и мъже, които са повдигнати. Повдигнатите жени ще повдигнат и мъжете. Повдигнатите мъже ще повдигнат и жените. Тогава съвременното човечество ще се обнови. Не мислете, че с попове светът ще се оправи. Светът ще се оправи със светлината, която иде отвънка. Светът ще се оправи с въздуха, който иде отвънка. Светът ще се оправи с водата, която иде отвънка. Светът ще се оправи с хляба, който идва. Ако ние не можем да променим нашата мисъл в светлина, ако ние не можем да променим нашата мисъл във въздух, ако ние не можем да променим нашата мисъл във вода, ако ние не можем да променим нашата мисъл в хляб, нищо не можем да направим. Обработвайте мисълта. Тя е мощна сила. Само въздухът, когато се

проектира чрез светлина, и тази мисъл, като се пренесе, тя вече допринася нещо за човешкото възпитание. Туй е всичката наука, да възприемеш онази светла мисъл. Всичките страдания в света имат за цел да събудят човека към тази възможност. Всичките велики хора, докато станат велики, са имали големи изпитания, големи разочарования, големи опитности. Мога да ви приведа ред примери. Най-голямото разочарование, което имал човек, то е бил Христос. Той казва – наближило е Царството Божие. Той реши да спаси света. След това, освен че царството не дойде, освен че нищо не можа да направи, но като го хванаха, го поругаха, разпънаха го. Но след неговата смърт, възкресението дойде, дойде онова, което реализира.

Та казвам, кое е целта. Човек не може да постигне желаното, докато той не умре и възкръсне. И тогава, казвам, вие ще постигнете нещата, ако имате, както Христа, възкресение, оттам насетне, от две хиляди години 500 милиона хора приеха Христа. Христос казва: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята." Всичките богатства са в ръцете на Христа. Казвате, защо не ми даде пари. Като умрете и възкръснете, ще ви даде, но сега, когато сте живи, никакви пари не дава. Туй е на човешки език казано.

Та в небето желанието, когато се развие, светът трябва да върви неизменно и правилно. Тъй както животните разглеждат своя живот, те са прави; тъй както растенията разглеждат своя живот, и те са прави, не както хората. но това е достатъчен живот; тъй както съвременните народи мислят, и те са прави. Туй е достатъчно. Човек не може да постигне това, което желае. Има неща, от които човек всякога остава недоволен. Ако ти му дадеш всичко онова, което желае, той ще стане още по-недоволен. В света това е важно. Нас ни се показва, че ние може да бъдем доволни. Великата наука в света седи в онази разбраната вяра, разумната вяра аз я наричам. Всеки един от вас трябва да се научи. Неспокоен си, има нещо в дадения случай, може да премахнеш каквото иде. Оставям въпросите, които не са разрешени, настрана, не ги разрешавам. Има въпроси, които не са за вас. Аз съм забелязал един закон. Много хора съм лекувал, и не са се излекували, аз зная причината. Мнозина са се излекували. Дойде някой при мене, и му казвам – учи се. Забрави това. Той след няколко години ме намира и казва: „Аз много ти благодаря." Аз не зная, че се е излекувал. Аз му казвам: „Иди си сега, твоята работа ще се оправи." Случи се, че се оправи работата. Онова, което оправя в дадения случай, то е разумното. Хората, които са разумни, за мен не се изисква дълго време да им се оправят работите. Съществува един закон. Някои хора с голяма философия се лишават от благото си.

Преди години отивам в Сливен, завеждат ме в едно богато семейство,

идват дъщерята и зетят. Тъщата – една пълна жена, заболяла. Зетят и дъщерята казват: „Помогни да я излекуваш.“ Аз казвам: „Аз съм много зает, аз не мога да я излекувам.“ Гледам, зетят и той пълничък човек. Казвам: „Може чрез тебе да излекувам бабата. Ти готов ли си да дадеш нещо?“ Казва: „Излекувай я ти.“ Казвам: „Ако ти може да ѝ дадеш нещо, аз може да скача бабата с тебе, и тя ще се излекува.“ Няма да мине много време – половин–един час, докато го скача. Казвам: „Не мислете, че аз искам да се шегувам с тебе. Ти имаш достатъчно излишна енергия, такъв магнетизъм имаш. Тоз час от таз енергия ще взема и тя ще се излекува, и на тебе ще олекне. Дай си – казвам – ръката. На бабата казвам – дръж го ти.“ След два часа отивам, бабата оздравяла. Трябва да има някой да даде. Викат лекар, този, онзи. Онзи, който те обича, трябва да даде нещо от своята сила. Казвам, в дадения случай аз не мога да го излекувам, понеже нямам излишна енергия, но може да взема от тебе тази енергия, тя не ти е нужна на тебе, и бабата се излекува.

Та вие трябва да се скачите. Вие седите и казвате, че сте нещастен. Няма защо да мислите, че сте нещастен. Вие имате за себе си едно превзето понятие. Вие мислите като онзи княз, който измръзнал вече, казва: „Аз съм княз, не може да отида да работя, това не мога да направя, онова не мога да направя.“ Седиш и се ограничаваш. Ти ще забравиш, че си княз. Най-първо, ще помниш, че си човек, който може да работи. Каквото направиш, в тебе трябва да се роди мисълта, кое е онова, което разумният свят, невидимият свят може да направи в тебе. Няма никому да се сърдиш в дадения случай, ти ще се примириш с всичките хора. Тези лошите мисли ще дойдат, ще ги изхвърлиш. За да се примириш, ти трябва да бъдеш като едно дете. И ако може да го направиш, няма да се минат два–три дни, всичката тази работа, всичките тези мъчнотии, в които се намираш, те ще се изгладят.

Та казвам сега, в дадения случай, когато се решите вие така да направите, вие ще предизвикате добрата воля, понеже има разумни същества на земята, които се интересуват от вас. Когато видят, че у вас се зароди едно благородно чувство, един импулс, те са готови да ви помагат в каквото и да е направление. Ако вие вървите като малките деца, те са готови да ви помагат. Но щом се съмнявате и държите на положението, непременно вашите пътища претърпяват крах, след крах идват невидими врагове. Когато вие напуснете онези, които ви обичат, които се грижат заради вас, и като дойдат онези, които не ви обичат, те ще ви причинят всичките страдания, които даже вие не подозирате. Казва на едно място апостол Павел, че старото ни направи големи препятствия. Много болести се дължат на съвсем разумни причини.

Та сега новите веяния при сегашните условия, при трудните условия. Всички трябва да изучавате възможността онова, което вярата може да постигне, не користолюбиво, но да подобрите вашето отношение към Бога. Досега ние сме имали едни отношения, такива неопределени. Ние искаме да знаем какво нещо е Бог. По този начин не се изучава. Ние Бога по никой начин не можем да го определим. Когато един ваш приятел ви помогне, в какво седи вашият приятел. В неговата мисъл. Може да го знаете или не, но той навсякъде се застъпва заради вас и виждате, че цялото ваше положение се подобрява. Та казвам, любовта на туй великото същество седи в подобряването. Някой път туй същество, за да ни накара да мислим малко по-трезво, понеже благата, които Бог ни ги е дал, ние сме ги изхарчили там, дето не трябва... Ако всичките християни биха пожертвали живота си, половината от тях ако биха живели така... Представете си един работник, който е влизал под земята цели осем часа, да копае въглища долу за няколко лева, ако и ние, като дойде да проповядваме истината, ние не може да направим самопожертване. По някой път аз виждам гениални хора в политиката. Някой политик десет години ще го бият, ще му пукат главата, той седи, чака да дойде неговата партия на власт, и него да го турят на власт. Похвалявам го този човек. Този човек чака да дойде неговата партия на власт.

Та ако сега между верующите благата ги очакваме отвън, хубаво, туй благо ще дойде у народа. Ако този народ няма доброто желание да оре и да сее, ако този народ не иска да изпълнява своята длъжност, ако всички удове се откажат да служат на тялото, де е човекът. Докато всичките хора работят, ако в нас нашата мисъл, нашите чувства и нашият волев акт се откажат да работят, то е свършено. Ние не трябва да обезсърчаваме нашия народ. Аз наричам този народ клетките, тези души, от които човек е създаден. Всеки човек има милиони души, с които е свързан в неговото тяло. От благосъстоянието на тези души зависи неговият живот. Ако той повиши тяхното щастие, неговият живот е свързан с тях. Всяко управление трябва да се грижи за народа. Докато народът е здрав, и управлението е здраво. Когато народът започне да изпада, и държавата е изгубена. Каквото е управлението, какъвто е редът и порядъкът му, заедно всичко туй е свързано. Тогава се заражда онази аномалия – почнат да се раждат неблагородни хора, много престъпници. Писанието казва – когато се раждат престъпници, иде нещастието, когато се раждат добрите хора, иде щастието. Та ние сме призвани от невидимия свят всички да управлявате себе си. Казвате, какво може да стане от него, от вас. Много може да стане. Ама, ако едно време, когато повикаха пророк Данаила и кажеше: „Какво мога да направя“, когато повикаха пророк Исая, кажеше: „Какво мога да направя“, ако Иезекиил, ако пророците, ако апостолите откажеха и кажеха: „Какво ще ходим да проповядваме, то е безполезно“, каква

култура може да имаме.

Бъдещият резултат зависи от целокупната деятелност на хората отпреди две хиляди години. Ако ти постъпиш така, както Бог иска, ти много може да направиш. Ти си направил нещо. Защото сегашният живот, твоят живот и бъдещето се определят от думите, които си казал, от мислите, които си проектирал. Сега може да нямат никакво значение, но за бъдеще тези мисли ще вземат общ ход в умовете на хората. Има думи, които поддържат мислите.
Та казва сега Христос: „Ако не станете като малките деца.“ Именно децата са ония възвишени души, които са пратени от небето. Когато тези души в децата остареят, ангелът, който е слязъл, той се връща в небето. Всички деца са ангели до известна възраст. След това тези ангели, които са работили, те се връщат в небето и остават обикновените. Виждате, изгубвате онова благородното, хубавото, остава нещо грубо, с просташко, с животинско, няма го туй дете. Някой път този ангел до стари години остава. И у човека някой път този ангел се заменя с плътския човек. Казва: „Да ядем и пием, туй ще ни остане. Именно да ядем и пием, друго няма да ни остане.“

Та сегашният живот има смисъл дотогава, докато този ангел е с тебе. Той ще уреди твоя личен живот и твоето семейство, той ще уреди и твоето обществено положение, той ще уреди и положението ти за бъдеще. Ти ще бъдеш член на онова велико царство, което сега съществува. Един ден на земята ще бъдеш забравен. Хиляди хора са забравени. Между онези разумните същества няма да бъдеш забравен. След като минеш от този свят в другия, ти ще бъдеш от тях приет. Някои казват: „Като умрем, всичко ще се свърши.“ Така може да мислят обикновените хора. Ще каже някой – как си се домогнал до тия понятия за Бога – да имаш тия схващания? Чудна работа. Аз не съм се домогнал. Чудни сте, когато казвате как съм се домогнал. Домогване в света няма. В Бога има един вътрешен импулс за проявление. Всеки един човек може да бъде носител за онова великото, божественото. Ако в един живот, във втори, в трети – в него има едно усилие постоянно, но само непреривно усилие да проявява, той ще се събуди, ще се повдигне и като дойде туй божественото, то тече у него, и тогава ще се явят всичките дарби, ще се явят всичките възможности, когато божествената воля дойде. Всичките хора ще работят с тебе. Докато хората усещат, че ти работиш за себе си, никой не се интересува за тебе. Щом се убедят, че ние работим за другите, те ще ни помогнат. Когато Бог се научи, че ти работиш за себе си, и той ще те остави. Казва, нека си гледа работата. И тогава ние искаме от Бога той да оправи нашите работи. Той няма какво да оправя нашите работи. Ние трябва да работим, да се оправят Божиите работи. Като се оправят Божиите работи, щастието на народа и на

личността ще бъде добре. Но когато на народа е зле, тогава и богати хора да сме, пак не е добре.

Тогава при новите условия, при които живеем, аз гледам другояче. Понякой път имаме песимистичните си чувства, казваме: „Няма да постигна нищо." Друг казва: „Няма да постигна нищо." Привидно е така в живота. И апостол Павел казва: „Нито наум е идвало на човека, нито на сърцето е идвало за онова, което Бог е приготвил за онези, които го обичат." Следователно в човека седи една възможност на живота. Питам, в този живот какво може да постигнете. Даже да постигнете много, малко може да постигнете. Понеже у всички има желание за постижение. Каквото и да е благо, то ще се раздели. Вземете онази артистка, която излиза на сцената. Най-първо, с букета я посрещат. Дойде друга, която я засенчи, и тя със скръб и плач слиза от сцената. Едно време Кубелик го носеха със специален трен, след това напусна сцената, направи фабрика, тръгна по света, но никой не го погледна. Други имаше, които свирят. Значи на земята ние, като дойдем до щастието, го прекланяме като публика. Кубелик беше роден за музикант, не за търговец. Той трябваше с цигулката да ходи да свири по света, не да се занимава с търговия. Той си направил фабрика и си заложил цигулката за един милион. Не само Кубелик заложил своята цигулка. И ние сме заложили нашите сърца. Мнозина са заложили своите умове, мнозина са заложили своите души за известни блага. Те мязат на онзи разказ от Максим Горки. За да придобие той щастието... Може ли да го придобием? Никой досега не е сполучил да придобие своето щастие. Щастието в света седи в онази връзка, която човек може да свърже с живата природа, с разумната природа – туй колективното съзнание на онези възвишени същества. Като влезете между тях, само тогава ще почувствате какво нещо е възвишеното, хубавото – хубавото, не което с умовете са достигнали и със сърцата са достигнали. Като влезеш, няма да бъдеш неспокоен. Тогава цялата Вселена ще бъде училище, място за радост и веселие. Ученикът няма да търпи никакво разочарование. Сега на всяка стъпка ние търпим разочарование. Ако сега дойде един човек в България, който тръгнал по новото учение, ако е учител, него го е страх да не го уволнят. Ако го уволнят, питам, какво трябва да прави? Ще го прославят. Така е било в миналото, така е и сега. За бъдеще туй ще изчезне. Питам тогава, трябва ли да отстъпим, когато идват изпитанията в живота. Не.

Сега другата страна. Ние не трябва да мислим, че чрез своите страдания ние ще прекараме в царството. Не е така. Трябва да имаме страдания в света, за да се смекчат коравите хора в света. Страданията в света са само една възможност в природата за лекуване. Нещата, които по никой друг начин не могат да се лекуват, се лекуват чрез страдания. Когато човек

пострада, се явява нещо благородно. Туй, което не е разбирал, ще го разбере. Псалмопевецът казва: „Добре ми стана, че се наскърбих." Че минал през една опитност.

Сега искам да ви оставя мисълта, не да ви продавам билет като от някоя лотария, че ако вземете билет, ще спечелите нещо. В нашата лотария всичките билети печелят. Ако дадеш 100, ще вземеш толкова – всичките билети печелят. Когато в светската лотария не е така, само един печели, другите пият една студена вода. Та сега казвам, онези от вас, които са готови, обърнете внимание върху вашата мисъл. Защото, най-първо, не съдете себе си и не съдете другите в себе си. Разсъждавайте, но не се критикувайте, докато не разберете нещо. Гледайте, каквото и да ви кажат, да спазите едно спокойствие всякога, когато вашето сърце е засегнато. При най-големите несгоди вие да имате спокойствие. Аз считам идеално следното. В древността това е станало в една от школите. Богат човек, който е облечен с ланец, със златни часовници, пръстени, с ризата му, с дрехата му, с обущата, най-модно облечен. Друг един, който е облечен с най-скъсани дрехи, чистичък, но скъсан, разчорлена косата. Тръгнат двамата, приказват братски, разхождат се, да не обръщат внимание на своето облекло. Да не каже богатият: „Искаш ли да ти подаря един костюм." То е най-голямата обида. Този богатият да каже: „Аз бих желал да имам един костюм като твоя." И бедният да каже: „И аз бих желал да имам един костюм като твоя." Тогава той ще съблече своята дреха и ще я облече бедният и бедният ще съблече своята дреха и ще я облече богатият. Тогава пак излизат двамата да се разхождат. Богатият, така облечен, да каже: „Бих желал да имам един костюм като твоя." Че туй е разбиране на живота. Ако така не разбирате тази философия, животът не може да има разрешение никога. Това е законът на любовта. Онзи, който разбира нещата вътрешно, не го спъват, той вижда други неща, които обикновените хора не виждат.
Та казвам, да благодарим за онзи живот, който имаме. Туй, което сега имаме, да го ценим, да не мислим за бъдеще. Бъдещият живот ще зависи от сегашния живот. Сегашният живот ще се подобри. Ние се намираме сега в тия дрипели облечени, но един ден тия дрипели ще се сменят. Нашето естество няма да се измени, ние ще останем пак такива, каквито сме, но за бъдеще ние ще се облечем със съвсем други дрехи. Тогава можем да бъдем по-добри. Някой път може да считаме, че ако не е хубаво, ако е студено, хладно, ако е мълчаливо... При добрия човек ти като седиш, от него лъха нещо, излиза нещо приятно. При лошия човек като си, ти виждаш, че нищо не излиза. Доброто у човека е всякога добро. Затова Писанието казва: „Възлюбил си истината в човека." Има нещо у човека, то е неговата душа, то е неговият дух, който Бог е възлюбил. Туй е във всеки един от вас. Той гради своето щастие. Пък за вашите вярвания, каквито и

да са те, то е друг въпрос. Може да вярвате каквото искате, може да учите каквото искате, може да се обличате както искате, у нас не е въпрос за обличането. Не е въпрос какво ние вярваме. Едно верую е право за нас, ако божествената светлина, чрез която човешката мисъл се предава... Едно верую е право, ако чрез въздуха се предават човешките мисли. Едно верую е право, ако чрез водата човешките мисли се предават. Едно верую е право, ако чрез храната човешките мисли се предават. Вън от това аз нищо не виждам. Какво друго верую. Ако човек сега изчезне, къде ще го намерите. Ще кажете, че този човек е отишъл в другия свят. Но аз го виждам този човек, като една сянка минава той. Бутам го, навсякъде минава съвсем погълнат със своята мисъл. Да го претеглиш, един грам не тежи. Ходи той и усеща, че има една промяна. Какво е станало и как е станало, не знае. Има желание да направи нещо. Някои идат при мене деликатно, иска да ме раздруса. Аз се чудя как едно време говорил правото, сега не може да го направи.
Та разправя един господин – умряла жена му, защо умира. Той се оженва за втора. Та първата, като гледа – той е ясновидец – всякога, когато ще дойде, първата я бие, налага я и се чуди как не може да ѝ пукне главата. Отишла в онзи свят и още мисли, че е оженена. Казва: „Защо е дошла?“ Кой ѝ позволил? И я налага. Вижда, че нищо не може да ѝ направи. Това са неща от „Хиляда и една нощ“, само за забавление. Може да има такива неща, но от скептическо гледище хората казват – всеки, който би вярвал в това, е смахнат. Ако един човек, който минава за шашав, предсказва и всички неща стават, а друг, който не е смахнат, каквото предсказва, не става, кой е смахнат. Онова, което става в даден случай, то е реалното. Аз виждам шашавите работи и аз държа сметка. Всичко онова, което в моя живот съм мислил, е станало, е реално. Най-после, аз държа само ония неща, които стават. Всякога, каквото съм мислил и не става, казвам си – не вървя по Божия начин. Същият закон е за вас. Само това, което става във вашия живот, то е реалното. Дръжте се за него. То е божественото. Не за онези неща, които не стават, те никога няма да станат. Дръжте се за това, което става в живота, и него искайте мислено. Съединете всички ваши мисли, чувства и постъпки, то е реалното, то ще ви доведе близо до истината. Земният ви живот ще се реализира на земята. Щом се реализира земният ви живот, ще се реализира и духовният живот. Вие не мислете, че духовните хора трябва да бъдат прости. И Давид, и Данаил беше запознат с всичката мъдрост на времето на фараоните. Когато всичките тези знаменити хора, учени хора трябваше да изтълкуват този сън и беше дадена заповед да се избият, той казва: „Не трябва да се направи туй насилие, по-добре да се изтълкува сънят.“ И избави главите на тези учени хора.

Казвам, и днес нас ни трябва един Данаил да се яви и да освободи главите

на учените хора на Вавилонската империя. Намери се един учен човек Хермес в Египет, който спаси главите на египтяните учени. Намери се един учен човек, който в Израиля, който спаси главите на евреите. В съвременния европейски свят трябва да дойде един учен сега да спаси главите на учените европейци. Трябва да дойде. Това са хората на бъдещето. Тогава онзи вавилонски цар издаде заповед, че отсега нататък, който не се поклони на истинския Бог на Данаила, който може да раздава тази мъдрост, която разреши всичко, ще бъде хвърлен.

Та казвам, всички трябва да бъдете готови за новите времена, трябва да бъдете готови за работа сега. Вие сте заняти повече със себе си, мислите какво ще стане с вас в другия свят. Като идете, ще видите ще бъдете ли с Христа, ще има ли ядене и пиене и там. Това са хубави работи, но то не е важно. Можем ли ние да убедим съвременния свят да се отворят банките, касите да си отворят, да пожертват всичко. Може ли всичките – свещените, от каквото верую и да са, да напуснат своите стари възгледи и да дойдат в новото. Може ли всички съвременни управници, които мислят по този начин, да напуснат своите стари методи, своите стари възгледи и да възприемат новото за спасението на света. Може ли всички майки и бащи да възприемат новия начин. Може ли всички учители да възприемат новите начини. Това е светът на бъдещето. Ще имаме училища, ще имаме домове, ще се женят хората пак и за мъже ще отиват до скончанието на века. А след като се свърши векът, казано е – нито се женят, нито за мъж отиват, но ще бъдат равноапостоли. А то значи, ще се обединят, ще стане едно цяло. Туй ще бъде за бъдеще.

Засега днешната вест е да бъдете всички радостни, да бъдете весели, да бъдете смели, да бъдете всички работливи и да не се потривате.

„Благословен Господ, Бог наш“

Тайна молитва

Пета неделна беседа
23 октомври 1932 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1932_10_23 Слабото и силното
утринно слово

СЛАБОТО И СИЛНОТО

Размишление.

Ще прочета 5 гл. от Матея.
Ще прочета една от Рилските беседи: „Слабото и силното." Слабото е плътта в човека, а силното – духът.
Често се казва, че човек трябва да има знания. Много хора имат знания и мислят, че знанията им са абсолютни. Абсолютни знания има само светията или геният, които вършат волята Божия. Даже и талантливият, ако върши волята Божия, има истинско, абсолютно знание. Всеки обикновен човек, който, от сутрин до вечер, мисли само за ядене и пиене, той има относителни знания, или познания. Каквото и да говори, той изнася нещата в една и съща форма. Неговите познания са еднообразни. Той казва: Да се обичаме, да бъдем здрави, да живеем в мир и съгласие, по братски, да имаме хубави къщи и т. н. За тези работи няма какво да се говори, те са дадени. Който е изпратил човека на земята, Той му е дал всички възможности. От честото повторение, човек изучава нещата наизуст, поради което си създава голямо еднообразие. Не е въпрос само да повтаряш „да живеем братски", но важното е да знаеш, как да живееш братски. Това е голямо изкуство. Само великите хора, които са изучавали закона на любовта, знаят да живеят братски. Мислите ли, че като се ражда едно дете, то не се учи да живее братски? Обаче, сегашните отношения между хората ни най-малко не са братски. Едва след четири поколения ще се научат да живеят братски. През това време, ти ще забравиш баща си и майка си, брат си и сестра си. Всичко това ще се заличи, както морските вълни заличават написаното на пясъка. Тогава ще се развиват различни теории: как ще живеем, как ще се срещнем и познаем. И в онзи свят има срещи, но между най-великите и най-съвършените души. А за обикновените души няма никакви срещи. Те се познават дотолкова, доколкото се познават двама пияни братя. Те ще се срещнат, ще се разминат и толкова. Пияният не мисли за нищо. Той не се интересува от въпроси, като вегетарианството, въздържанието и др. Той мисли само за ядене и пиене, за жената и децата си и казва: Няма какво, ще живея, както хората живеят. С това се свършва неговата философия.
Вие искате да знаете, какво представя онзи свят. Искате да знаете, какво е състоянието на болния. Болният иска да има пружина на леглото си, да е меко, юрганът му да е топъл и да има кой да го гледа. Цял ден се върти той в леглото си, като риба. Който дойде при него, той все за болестта си разправя. Болният може да е владика, професор, цар, но една и съща мисъл ги вълнува. Като заболее, човек забравя, че е бил цар, владика или

професор. Питате: Не може ли без болести? – Може, но като станеш сутрин от леглото си да кажеш: Нищо няма да разказвам на хората за болестта си, нищо няма да казвам, къде ме боли. Но мълчанието още не е признак на мъдрост. И рибите мълчат, но ни най-малко не са мъдри. В мълчанието умът е съсредоточен към нещо велико. Той е зает с велика идея. Що се отнася до второстепенните въпроси, те сами по себе си се разрешават. Няма защо да мислиш, кога ще се стопи снегът, или кога ще дойде пролетта. И да мислиш, и да не мислиш, пролетта ще дойде на своето време. Казваш: Аз се помолих за дъжд и скоро заваля. – Ти можеш да се молиш, да си мислиш, каквото искаш, но дъждът заваля и без твоята молитва. Едно съвпадение е станало, че дъждът завалял след твоята молитва. Някога молитвата ти може да произведе дъжд най много на 5 – 25 км. разстояние, но не и на сто километра. Ти си мислиш, че си донесъл дъжд, влага на целия свят.
Има два начина за въздействие върху човека. Ако кажеш на силния ученик, че нищо не знае, ти ще събудиш в него енергия да учи, да ти покаже, че знае; ако кажеш на слабия, че нищо не знае, той съвсем ще се обезсърчи. Затова, нищо не казвай на слабия. Също така, и на болния не давай нищо да яде, ако искаш по-скоро да оздравее. Колкото повече му даваш да яде, и колкото повече се грижиш за него, той по-скоро ще умре. Остави болния да гладува, за да събудиш в него подтик за живот. Така той по-скоро ще оздравее, отколкото, ако яде. Много хора умират от голяма грижа за тях: да ядат повече, да почиват повече. Това ги изтощава повече. Нужно е болните да гладуват, за да си почине организмът им. Болният, оставен сам на себе си, ще се върти на леглото, ще вика, ще се сърди и, като види, че няма кой да му помогне, ще стане от леглото си, ще вземе стомничката и ще отиде за вода. Докато има хора около него, готови да му услужват, болестта ще го държи по-дълго време.
Сега, като ме слушате, вие може да издекламирате нещо и да кажете: Ето, какво каза Учителят. И аз мога да отговоря: Ето какво каза пролетта. Това не ме интересува. За мен е важно, какво аз мога да направя в дадения случай. – Искам да опитам природата, да зная, какво представя тя. – Природата е сбор от най-висшите, най-разумните същества, завършили вече своето развитие. Най-съвършените същества, каквито можете да си представите, те съставят природата. В природата има още безброй същества, на различна степен на развитие, незавършили още своето развитие. Това, не е природа. Под „природа“ разбирам същества, които в продължение на сто милиона години не са направили нито една погрешка. Обикновените същества, обикновеният човек прави хиляди грешки на ден.
Всеки човек си има по едно съществено желание. За гладния, например, съществено желание е да се нахрани. Той отива в един дом, и домакинята започва да му разказва за сина си: как отишъл в странство да учи, какви

мъчнотии срещнал и т. н. Слуша той, какво му разказва домакинята, но през всичкото време мисли само за едно: по-скоро да се свърши историята на сина, че да задоволи глада си. Някога и аз ви говоря за небето, но вие си мислите: Не ни интересуват тези неща. Същественото за нас е яденето. Че имало светии, гении, това сега не ни интересува; това е въпрос за далечното бъдеще. Ние се интересуваме само от онова, което има отношение към сегашния ни живот. Аз пък казвам: Има една страна на живота, която се отнася до чистия въздух, който прави човека здрав. Ако всеки ден не възприемаш чистите мисли на светията, твоята работа е свършена. – Не се интересувам от мислите на светията. – Не можеш да не се интересуваш. Те изпълват пространството, както въздухът. Като мислиш за светията, ти дишаш неговите чисти мисли и чувства. Ако не ги възприемаш, ще се задушиш. Ще кажете, че ангелите не ви интересуват. – Как да не ви интересуват? Ангелът не е само външна форма. Той е носител на светли и чисти мисли, които са необходими за човека, като чистия въздух. Следователно, като си дошъл на земята, ще се интересуваш и от светията, и от ангела. Казвате, че всеки грешник може да стане светия. – Как ще стане светия? – Като промени живота си и стане праведен. – Истинският светия още отначалото на живота си е бил светия. Той никога не е падал, никога не е грешил. Като е помагал на другите, той се е калял, но сам за себе си, той не знае, що е кал, що е цапане и падане. Тъй щото, моето разбиране за светия коренно се различава от това на християните. Според тях, всеки грешник има условия да стане светия – достатъчно е да промени живота си. – Ние не се интересуваме и от религиозния живот. – Прави сте, няма защо да се интересувате от религиозния живот. Аз ви говоря за духовния, т. е. за Божествения живот, в който живеят истинските светии. И да не се интересувате от този живот, вие сте под негово влияние. И да не се интересувате от слънцето, вие сте под влиянието на неговата светлина и топлина. Докато си на земята, ти не можеш да бъдеш свободен от земната притегателна сила. Както и да си я обяснявате, вие сте под нейно влияние. Учените я обясняват по един начин, духовните – по друг начин, чрез символи.

Помнете: Символи се употребяват, когато искаме да направим отвлечените въпроси лесноразбираеми, т. е. достъпни за човешкия ум. Например, когато едно висше същество иска да стане достъпно за хората, то се въплътява на земята в човешка форма. Иначе, човек никога не би могъл да си представи, що е висше същество, що е божество. – Кое заставя висшите същества да слязат на земята и да се въплътяват в човешка форма? – Любовта им към хората. По този начин, те идат да помагат на хората, макар че последните не разбират, какво представя възвишената, безкористна любов. Вие не разбирате и любовта на Бога, затова, като мислите за Него, някога си Го представяте като цар, недостъпен за човека, а някога като обикновен човек, достъпен за всички живи същества. Който

иска да се домогне до истината, трябва да напусне границата на обикновеното разбиране и да влезе в новото, в необикновеното разбиране. Това е възможно само за подготвения, за човека с пробудено съзнание. Остане ли обикновеният човек да минава границата на обикновеното разбиране, той ще изгуби смисъла на своя живот. Знаете ли, какво става с такъв човек? Той изпада в положението на човек с обикновено съзнание, който изведнъж влиза в духовния свят. Той става замислен, сериозен, малко говори. Прилича на влюбена мома, която мисли само за своя възлюбен. По цели часове пише любовни писма, усмихва се, мълчи, на никого не поверява тайната си. Ако не е готов за духовния живот, човек се разочарова. Така се разочарова и младата мома. Като се ожени за своя възлюбен, тя казва: Излъгах се в него. Той не бил такъв, какъвто се представяше.
Питам: Защо хората се излъгват в любовта си? – Защото не са готови за нея. Любовта изисква служене. Следователно, ако обикнеш някого, трябва да му служиш. Ако обикнат тебе, ще ти служат. Някой ме пита: Не ме ли обичаш? – Аз зная вече, какво означава този въпрос. Това подразбира: Като ме обичаш, защо не ми служиш? Представи си, че обичам десет души. На всички служа. Ти си единадесетия, на когото също трябва да служа. Аз нямам време да служа и на тебе. Следователно, нямам възможност да те обичам. – Нали е казано всички да се обичаме? – Казано е, но нямам време. Любовта на съвременните хора прилича на спиритическо учение. Духовете се оплакват, че нямат дрехи, гладни са, искат да им слугуват. Хората от сутрин до вечер се молят за тях, но никой нищо не дава. Такава е вашата любов: обичате, а нищо не давате. И духовете на заминалите за онзи свят пак си остават на земята. И те, като хората, се местят от една къща на друга. Ако някой е бил търговец, пак си живее с мисълта за търговията. По-напред е бил чиновник на длъжност, а като заминал за другия свят, станал чиновник без длъжност.
Един турски кадия бил уволнен от служба. Като нямало какво да прави, той намислил следното: да вземе 40 – 50 стомни, да ги напълни с вода, да седне пред джамията, и кой как мине, да им предлага да пият. Той купил 40 – 50 стомни, напълнил ги с вода и канил минувачите, като им казвал: Заповядайте! Гледали го хората, той пак бил важен, на служба. Аз ви разказвам това, което няма да ви ползва. Като ви говоря по този начин, вие ще се смутите и ще кажете: Тази работа е съвсем объркана. Такова е положението на умрелия. Като умре, той мисли, че е на онзи свят, а всъщност, не е. Представи си, че туряш едно парче желязо в огъня. То се нагорещява, но не изгаря. Питам: Желязото разбрало ли е, какво нещо е нажежаването и горенето? То е опитало нагорещяването, но горенето е непонятно за него. Ти си свързан с един човек, без да го познаваш. Какво понятие ще имаш за него? Говориш за любовта, но не я разбираш. Под „любов“ се разбира, най-малко, да имаш готовност да задоволиш

желанията на онзи, когото обичаш. Божията Любов се отличава по това, че задоволява и най-малките желания на хората.
Обикновено, хората очакват големи, велики неща от Бога, но Той не ги задоволява. Бог е разпределил благата между всички хора. – Тогава, защо съм беден? – Този живот Бог е решил да не те направи богат. Колкото и да се молиш, богат няма да станеш. Учен можеш да станеш, защото е определено да станеш такъв, но богат няма да станеш. Всеки човек трябва да заеме онова положение, за което е роден. Земният живот служи като подготовка за пробуждане на човешкото съзнание, а не както хората мислят. Каквото и да мислят, те дохождат до две идеи: едната идея е в съзнанието му, а другата – в подсъзнанието. Така някои се раздвояват. Това става несъзнателно. Някога хората изразяват две различни желания, от които сами се спъват. Говорят за любовта, а не я разбират. Искат да обичат, а не са готови да приложат любовта. Те казват: Ние не сме готови още за любовта. Само светиите могат да живеят в любовта. Това е право. Светиите се качват на най-високите върхове, а обикновените хора ходят в подножието на планината. Така е и с човешката мисъл. Тя се движи по високите върхове. Не казвам, че високите върхове са изключени за хората. Обаче, там се движат избраните.
Време е вече да минете в нова гама: да се интересувате от обикновения живот, но същевременно и от духовния живот. Например, още първите християни са проповядвали против женитбата, не в обикновен смисъл на думата, но в духовен, широк смисъл. – Кой не трябва да се жени? – Светията. – Какво ще стане, ако всички хора се откажат от женитбата? – Тогава ще се измени естественият ред и порядък в живота. Ако хората не се женят, на земята ще останат само тези, които са родени вече. Какво ще стане тогава? Други проповядват, че всички хора трябва да се женят. Това е друга крайност.
Един човек, като се молел на Бога за деца, казал: Господи, нека моето жито се превърне на деца, та като го посея, от всяко зрънце да се роди дете. Молитвата му била чута. Като посял житото, всичкото се превърнало на деца. Цяла армия деца около него! Той се уплашил, как ще ги изхрани. Тогава взел едно дърво и почнал да ги бие по главата, по краката, дето му паднело. Едно от тях успяло да се скрие. То казало на баща си: Татко, остави ме да живея! Това е неразбиране на въпроса. Семейството, като социален въпрос, трябва да се изучава дълго време, както са го изучавали мистиците. Важна е вътрешната страна на въпроса. Всички души, дошли на земята да се усъвършенстват, са излезли от Бога. Обаче, пътят, по който душите идат на земята, не е един и същ. Те са идвали като растения, като риби, като птици и като млекопитаещи. Това е раждане. Обаче, има и друг начин за идване на душите. Раждането не е единственият път, по който една душа може да завърши своето развитие. Щом душата се въплъти в човешка форма, смъртта неизбежно иде. Човек трябва да се ражда и

прераждa, докато дойде до положението, за което Павел казва: „Да имаме едно тяло неръкотворено, дом, който не се разрушава.“ Колко време трябва да мине, докато човек дойде до истинското разбиране, до истинското познание?
Да се върнем към въпроса за светията, за неговото верую. Ако искате да имате истинско верую, започнете от това на светията. Ако искате да придобиете нов живот, започнете от живота на светията, от неговите мисли, чувства и постъпки. Както чистият въздух и светлината внасят нещо ново в човека, така и мислите на светията обновяват и подмладяват човека. Ще живеете своя живот и ще се стремите към живота на светията, да разберете, кое е слабото, и кое – силното. Слабото е плътта, а силното – духът. Между слабото и силното има такава връзка, каквато между плътта и духа. Всяко нещо, което в началото е слабо, в края става силно. И обратно: това, което в началото е силно, в края става слабо. Един от важните въпроси на живота е да се разбере правилно отношението между слабото и силното. Първоначално, слабото се показва силно, а силното – слабо. За да имаш ясна представа, кое е слабо и кое – силно, трябва да ги проследиш до края. Там ще видиш истинското им състояние.
Сега се явява въпросът, кое е добро, и кое – зло. Всяко нещо, което отнема свободата на човека, е зло; това, което му дава свобода, е добро. Като прави добро, човек всякога дава нещо от себе си; като прави зло, той всякога взема. Добрият човек, като влезе в дома ви, непременно ще ви остави поне една добра мисъл. Лошият ще остави поне една лоша мисъл. Той казва на домакинята: Видях мъжа ти че се разхожда с две госпожици. Друг път казва на мъжа: Днес жена ти, се разхождаше с един хубав момък. Това е достатъчно, за да се разтревожат и мъжът, и жената. Това са интриги, които наричам „съвременни новини“. И на Изгрева се пущат такива новини. Че някой направил баница, веднага новината се разнася от единия до другия край на Изгрева. И всички знаят, кой колко взел от баницата. И това не е лошо, но не трябва да се разнасят неща, които не са проверени. Чул си или си видял нещо и, без да го разбереш, разнасяш го. Почувствал си нещо и веднага го изнасяш като истина. Например, казваш: Почувствах, че еди-кой си не е добър човек. Чувстването не е всякога меродавно. Бог, най-съвършеният от всички, никога не се произнася за нещо, преди да го провери. Когато иска да каже мнението си за даден човек, Той го поставя на изпит, да види какво е сърцето му, какъв е умът му и тогава си казва думата. – Искам да стана съвършен. – Ще постъпваш като Бога. – Аз чувствам нещата; нещо ми говори отвътре. – Това не е меродавно. На кого не говори нещо отвътре?
При мене са дохождали млади хора, с образование, искат да им кажа нещо, но се страхуват да не им повлияя. Озъртат се натук-натам, като че дебнат нещо. Те казват, че имало нещо скрито в учението. – Има нещо скрито, но какво е то? – Щял съм да им повлияя. – И това е вярно. Човек не

може да се запази от влияние. Важно е, че когато човек е далеч, по-лесно може да му се повлияе, отколкото когато е близо. Изобщо, отдалеч влиянието е по-силно, отколкото отблизо. Този закон се отнася и при удара. Ако удариш някого с камък отдалеч, ударът ще бъде по-силен, отколкото ако го удариш отблизо. Същото е, когато стреляш на човека с револвер. По-лесно ще го убиеш отдалеч, отколкото отблизо. Едно е важно: Дали отдалеч, или отблизо стреляш, ако е допуснато да убиеш човека, ще го убиеш; ако разумният свят не е допуснал това, всякакъв опит остава безрезултатен. Ако човекът, когото искаш да убиеш, е под покровителството на разумния свят, мъчно ще реализираш желанието си. – Защо е така? – Има причини за това.
И тъй, докато живее в света на доброто, човек постоянно дава. Щом влезе в света на злото, той обикновено взима. Обаче, при злото той се натъква на закона за възмездието. Например, влиза в дома ти човек и открадва парите ти. За да не го хванат, той се качва на една лодка и се опитва да преплава реката. Понеже на гърба си носи раница, тежка 40 кг., лодката започва да потъва, а с нея заедно и крадецът. Тук той намира отплата за кражбата. Злото ще те накара да вземеш нещо от човека, но после ще те постави под закона на възмездието. И религиозните хора грешат, но се мъчат да се оправдаят, да предадат особен характер на грешката си. – Не, злото не се оправдава с нищо. Дали грешиш като учен или прост, като светски или религиозен, злото си е всякога зло. Това се наблюдава в ежедневния живот на хората. Така, именно, човек дохожда до истинското разбиране на живота, до положителната вяра.
В беседата „Слабото и силното“ е казано: „Ако тръбите на Божествената инсталация са запушени, трябва да се очистят.“ И тогава, ако умът на човека е чист, той ще възприема нещата в техния първичен вид. Ако умът и съзнанието на човека са чисти, той ще възприема Божествената светлина. Който има светлина, той може да прави добро. Затова и ние толкова години посрещаме слънцето. Чрез него ние искаме да се свържем с неговите сили, да получим нещо от него. Това показва, че зад слънцето се крият особени сили. То е носител на живота.
Набюдавайте живота си и вижте, как вървят вашите работи. Ако не вървят добре, вие сте невежи; ако отчасти се нареждат добре, вие минавате за ученици; ако напълно се нареждат, вие сте от посветените. Обаче, Павел казва: „Бог възраства нещата.“ На земята, т.е. на физическия свят, слънцето възраства нещата. Тази сутрин, като ви говоря, още не е изгряло слънцето. Ние сме подранили. В това отношение, ние сме в положението на онзи, който влязъл в подземието си и очаквал слънцето да проникне вътре. Един слънчев лъч може да проникне, но не повече. Ако иска да види слънцето, той трябва да излезе вън от подземието. С други думи казано: Човек трябва да излезе от своето старо разбиране и да влезе в новото разбиране. Сегашните разбирания на хората са ужасни подземия. Те трябва да се

освободят от тях и да излязат на светлина. Нужно е всеки да влезе в своето скривалище, в архива на своя живот, дето има записани ценни неща. Ако не попадне на тях, той ще се лута натук-натам, ще си губи времето, без да има резултат. Искаш да отидеш между ангелите. Това желание е на място, но трябва да имаш ума на ангелите. Ако отидеш между светиите, също трябва да имаш техния ум, техните разбирания. Без тези разбирания, човек е изложен на постоянни смущения. Например, свириш на цигулка и една оса те безпокои. Достатъчно е да махнеш с лъка си и да се освободиш от нея. Питаш: Защо ме безпокои тази оса? – Много просто, интересува се от твоето свирене. Не се смущавай, като махнеш с лъка, тя ще хвръкне. Доколкото зная аз, осата не обича музиката. Щом започнеш да свириш, и тя започва да те безпокои, с което иска да каже: Престани да свириш! Не ме смущавай. Обаче, ти всякога можеш да я изпъдиш. – Как? – Вземи цигулката и започни да свириш. Всички оси ще излязат навън. Правил съм опити с мисълта си да изпъдя осите вън от стаята си. Съсредоточа мисълта си към тях, но те не разбират, даже повече влизат. Обаче, като свиря, аз ги пъдя най-лесно. Някоя оса остане и започне да ме безпокои, иска да излезе. Като влязла, не ме питала, а сега иска позволение да излезе. Някога отварям прозореца, оттам да излязат, но те намират друго място, отдето излизат. Чудни са осите. Има случаи, когато всички прозорци са затворени, вратата – също, но, въпреки това, те намират малки отвори, отдето излизат. Ако днес се справя с тях, на другия ден започва същата история.

Приложете този закон и към вашите мисли. Има мисли, които приличат на осите – постоянно нападат човека. Те не са опасни, но могат да го ужилят. Щом го ужилят, те не могат да намерят отвор, отдето да излязат. Затова ще държиш прозорците си винаги затворени. С други думи казано: Умът ти трябва да бъде зает с положителни мисли. Не ти върви работата. – Дръж в ума си поне една мисъл за доброто, и работата ще се уреди. Считай, че всичко, което става, е за добро. Ако не е така, Бог не би го допуснал. Ако допуснеш в ума си мисълта, че всичко е за добро, веднага ще получиш светлина. Ако в живота има нещо хубаво, ние не трябва да се отказваме от него. Отказването от живота подразбира съзнателно отричане от отрицателното в живота. То, именно, пречи за възприемане на благата, дадени от Бога.

В човека има нещо странно и, ако не внимава, той ще изхарчи всичко, което е придобил. Нещо ти казва отвътре: Бъди внимателен, не изразходвай всичко, което имаш в себе си. Ако не слушаш този глас, сам ще си напакостиш. Онези, които не разбират закона, ще се уплашат и ще помислят, че дяволът им нашепва. Страхът от дявола толкова оживява в тях, че навсякъде го виждат. Ако дяволът живееше между хората, те щяха да го виждат. Обаче, той не живее между тях. Той се изявява чрез своята мисъл и отдалеч влияе на хората. Не питай, как е дошъл дяволът при тебе.

Никакъв дявол не е дошъл. Това е неговата мисъл. Той отдалеч хвърля гранатите си към вас, и сам се забавлява. Сега не е въпрос за дявола, а за Бога. От толкова години вие живеете на земята и още не се е явило желание у вас да изпълните волята Божия. – Как да изпълним волята на Бога? Да раздадем имането си ли? – Не, това е само едната страна. Да се облечете и нахраните добре, това е другата страна. Има хора, които постоянно престъпват Божия закон, но има други, за които служенето на Бога е една велика задача. Когато реши да служи на Бога, човек изпада в затруднение, не знае, как да служи. Същото е и с християните, и с всички вярващи. И те искат да служат на Бога, но не знаят как. Този е един от мъчните въпроси. Мнозина мислят, че като служат на Бога, ще влязат в противоречие със своите разбирания. Не е така. Мислите ли, че един човек, който не споделя вашите разбирания, не обича Бога? Той може да каже: Аз съм свободен да вярвам в каквото и да е, но все пак можем да живеем заедно. Така живеят и овцете. Вълците не живеят заедно, както овцете. Вълкът живее на гърба на овцата. И човек живее на гърба на овцата. Обаче, овцата живее на гърба на тревата. Който иска да се развива правилно, трябва да изучава положителните състояния. Когато една мисъл ви безпокои, вие трябва да намерите нейния произход и да я отстраните. Също така трябва да знаете произхода и на вашите желания.
Тази сутрин една сестра ме пита, ще правим ли гимнастическите упражнения. От известно време ние правим упражненията след лекцията, а тя разбрала, че ще ги правим преди лекцията. Без да разберете добре, вие излизате на упражнения. Изобщо, упражненията могат да се правят и преди лекцията, но те ще ви разсеят. Всеки има желание, като тази сестра, да се прояви, но важно е да се прояви човек от любов. Само любовта допринася нещо за човека. Аз не поддържам неустойчивия живот. Тук и младите, и старите живеят еднообразно. Като се моли на Бога, човек трябва да бъде свободен. – Какво положение трябва да вземе човек, като се моли? – Всеки си има свой начин на молене, но един естествен начин е, когато умът, сърцето и волята вземат участие в молитвата. – Как става това? – Едно от най-мъчните неща е да се моли човек и да заеме естествено положение. Като се молиш, трябва да застанеш пред Бога, като човек, който е ходил на баня. Той е чист, облечен в чисти дрехи.
Един млад момък обичал една красива мома и пожелал един ден да я целуне. Тя му казала: Не те намирам достоен. За да ме целунеш, трябва да се окъпеш и да се облечеш в чисти дрехи. Той отишъл на баня, окъпал се, облякъл се в чисти дрехи и отишъл при своята възлюбена. – Още не си готов. – Той пак отишъл на баня, измил се, преоблякъл се и, когато посетил възлюбената си, тя пак му казала: Още не си готов. Така той продължавал цяла година да ходи на баня, но чувал един и същ отговор: Още не си готов.
Казвам: Природата е скрила в целувката една от великите тайни. Който

може да целува според изискванията на природата, той ще получи нейното благословение. Ако не знаеш да целуваш, няма да получиш благословението на природата. Дълго време ще ходиш на баня, дълго време ще чакаш, докато един ден получиш благословението на природата, т. е. на красивата мома. Младият момък ходил цяла година на баня, но не могъл да целуне красивата мома. Тя му дала един добър урок. И вие, като този момък, отивате при Бога и се връщате, но Той не ви приема. И момъкът се разговаря с момата, но тя не му дава целувка. Ако вземете буквалната страна на този пример, ще кажете: Тежък е животът. Цяла година отиваш на баня, но, в края на краищата, красивата мома не ти дава една целувка. – Не струва човек да се влюбва. – Приеми, че красивата мома е в тебе, а не вън от тебе. Щом е в тебе, ти ще я виждаш, ще се разговаряш с нея, ще й се усмихваш. Така ще си мислиш, че служиш на Бога. Обаче, един ден ще се обезсърчиш. Тогава тя ще ти каже: Не ми се харесваш. И ти ще кажеш, че повече не я харесваш. Щом не харесваш младата мома, ти няма да харесваш и себе си. Ще се отчаеш и ще кажеш: Не ми се живее вече! – Не, смирение ти трябва. Кажи си: Аз съм готов да служа на красивата мома година, две, десет, сто и, като стана на 120 години, пак ще отида при нея. – Тогава тя ще те удостои с една целувка. Щом тя те целуне, ти ще завържеш и узрееш. Ще служиш на Бога цял живот, цели 120 години и ще получиш една целувка, т. е. Неговото благословение.

Това, което говоря, се отнася до светията. Той може да получи такава целувка. Иначе, който не е готов за тази целувка, и да го целуне красивата мома, нищо не е получил. Да получиш целувка от Бога, това е идеалът, към който се стреми човешката душа. В този смисъл, целувката е развързване, т. е. освобождаване от ограничителните условия на живота. Само така животът на човека се осмисля и се слива с живота на Бога. Тази е мистичната страна на целувката. Тя е в сила да подмлади и старата баба. Следователно, ако младата мома не запази красотата си, и старата баба не се подмлади, това показва, че те не са разбрали смисъла на живота. Старата дреха не може да стане нова, но тя може да се тури настрана и да облечеш нова. Да се облечем в нови дрехи – ето смисълът на живота. Всички трябва да си изработите нов мироглед. Сегашният ви мироглед не е лош. И с него може да прекарате цял живот. Казвам: Ако нямате нов мироглед, вие не можете да разгледате живота в неговата пълнота. Това се отнася до онези от вас, които искат да прогресират. Ще дойде ден, когато ще престанете да учите. – Това не може да бъде. – Ако не бързате и учите, това няма да го бъде. Значи, винаги ще учите. Аз ви слушам, как четете молитвите, бързате, по-скоро да свършите. Когато аз се моля, „Добрата молитва“ ми отнема 15 минути; за „91 псалом“ и „Пътят на живота“ употребявам 20 м., а като чета „Отче наш“, минава половин час и, като дойда до „Молитвата на Царството“, става един час. Ако се молите с мене заедно няколко пъти, по този начин, нито един няма да остане тук. Много

естествено, ако накарам един човек да работи 10 – 12 часа на ден, ще му излязат пришки на ръцете. Ако работи 15 минути, нищо няма да му стане. Обаче, с бързане нищо не се постига. Тези 15 минути представят закон, чрез който се разтопяват всички заблуждения, а 20 минути е закон на творчество, на работа; 30 минути, или половин час, е закон на равновесие. Който не разбира тези закони, ще се обезсърчи; който ги разбира, ще приложи и 15-те, и 20-те, и 30-те минути и при молитва, и при четене на Библията.

Тъй както досега сте правили упражненията, нищо не сте придобили. Ще правите упражненията с дишане и с изговаряне на формулите. Като се навеждате, ще издишате; като издигате тялото си нагоре, дълбоко ще поемате въздух. Изобщо, при всяко упражнение ще концентрирате ума си. И при упражненията има известни правила, както и при писането. Например, източните народи пишат отдясно-наляво, а западните – отляво-надясно. И природата има свой език. Следователно, всяко движение трябва да бъде свързано с известни мисли, чувства и постъпки. Така човек може да се лекува. Ако можеш да концентрираш мисълта си, ти се лекуваш и с упражненията. Ако вземеш една чаша дестилирана вода и в продължение на два часа да пиеш капка по капка, ти ще обновиш организма си. Мисълта обновява организма. Сега вие правите точно обратно: бързо ядете, бързо пиете вода, бързо работите, бързо се движите. Казвам: Никога не бързайте – нито в мисълта, нито в храненето, нито в говоренето. Нека всичко става по-бавно, но обмислено. Тази е най-простата философия, която осмисля живота.

Бъдете носители на новото! Ние сме за Царството Божие, което иде на земята. Носителите на Царството Божие изпращат вече своите мисли на земята. Всичко може да стане на земята, но тяхната мисъл е толкова силна, че никой не може да се освободи от нея. Мисълта за Царството Божие ще разтопи сегашните теории, вашите стари схващания и ще преобрази сегашния живот. Вие ще се чудите, какво става. Върху вашата мисъл ще се постави съществeното. Виждате един болен човек, само кожа и кости, но като възприеме мисълта за Царството Божие, той се съвзема и става по-красив, отколкото е бил по-рано. Това е слабото и силното. Слабото служи на плътта, а силното – на духа. Слабото и силното заедно служат на свободата.

– Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

5. Утринно Слово от Учителя, държано
на 23 октомври, 1932 г. София. – Изгрев.

1932_10_26 Вътрешните сили
лекция пред общия окултен клас

ВЪТРЕШНИТЕ СИЛИ

Ще прочета 2. глава от II. послание към Тимотея. Животът има две страни: външна и вътрешна. Външната страна е изложена на постоянни промени. Формите на външния живот, обаче, са Божествени. Друг е въпросът за ония форми, които се менят като костюмите на човека. Като мени костюмите си, човек иска да се хареса на хората. Какво допринасят хубавите дрехи на човека? – И те носят някакво благо, но животът не е в това благо. Някой не обръща внимание на външността си, но това е неразбиране на живота. И като се облича добре, и като не се облича добре, човек все иска да обърне внимание на хората, но по различни начини. Богатият иска да обърне внимание с богатството си, а бедният с бедността си. Болният иска да обърне внимание с болестта си, а здравият – със здравето си. Чуйте болния, как усърдно говори за болестта си, като проповедник. В този смисъл, болният проповядва повече, отколкото здравият.
И тъй, човек трябва да разбира, както външната, така и вътрешната страна на живота. Казваш: Родил съм се, трябва да живея. – Не е така. Родил си се, и разумно трябва да живееш. То е все едно, някои да те пита, вярваш ли в Христа, или не вярваш. Казваш: Вярвам. Мислиш ли, че с това се свършва въпросът? Това е все едно да те питат, обичаш ли музиката. Отговаряш: Обичам музиката. – Пееш ли? – Пея. Обичаш музиката, обичаш пеенето, но нищо не си направил. Това е външната страна на нещата. Ще вярваш и ще прилагаш вярата. Ще говориш за музиката и ще я прилагаш. Ако не прилагаш, само ще си внушаваш, че си вярващ, че си музикален. Но ако те накарат да изпееш или да изсвириш нещо, сам няма да се харесаш. Ако трябва да приложиш вярата си, сам не си вярваш.
Помнете: Докато живеете на земята, вие сте под контрола на друго съзнание. Както кракът и ръката не са свободни да действат, както искат, така и твоето съзнание е под контрола на висшето съзнание. Ръката, кракът и всички останали органи на човешкото тяло представят сбор от живи, разумни клетки, които се подчиняват на човешкото съзнание, а човек – на Божественото съзнание. Една разумна душа управлява всички клетки. Ето защо, казваш на ръката си да се движи, и тя се движи. Кажеш на крака си да ходи, и той ходи. Ще кажеш, че това е механически процес. Не, това е разумно подчиняване. Някога заповядваш нещо на ръката си, но тя не се подчинява. Това се случва и с убежденията. Някога в съзнанието на човека се наслояват толкова много убеждения и възгледи, че дохожда до състояние на инертност – нищо не иска да прави. Щом се освободи от това наслояване, той е готов да се моли, да благодари на Бога. Питам: Какво ще

правиш, ако си чиновник? Можеш ли да не отидеш на работа, под предлог, че си неразположен? Ще ти кажат: Щом не си разположен, друг ще те замести. И християнинът може да каже, че не е разположен, не може да се моли, да прави добро, но това не го извинява. Ако и ученикът е неразположен и не учи, ще остане на-зад от другарите си. Той казва: Не разбирам този предмет. – Ще учиш!
Сегашните хора говорят за свобода, но и те не я разбират. С тази свобода никой не може да влезе в Царството Божие. Аз не харесвам и вашата свобода. Така не се служи на Бога. Какво служене е това, като нямате страх от Бога и уважение към близките си? Днес и млади и стари са на един ум. Мислите, че и аз ще бъда на вашия ум? Един ден ще ви оставя, сами да се занимавате в школата. Ще се разправяте, кой е по-близо до мене и кой по-далеч. Близко до мене е само оня, който изпълнява Божията воля. Като останете сами, ще търсите друг учител. Ако той може да ви предаде идеите правилно, добре. Защо изпадате в заблуждения? – Защото умът ви е пълен с непотребни неща. Седиш на едно място и си недоволен – липсва ти нещо. Друг проповядва, но не от любов а от тщеславие. Какво можеш да разбереш от тази проповед?
Представете си, че пред вас са изложени няколко кубове. Учил си десет години; какво разбираш от тях? Има математици които не разбират вътрешния смисъл на куба. Ще кажете, че вие разбирате това тяло. Разбирате го по вашему. Морални сте по вашему, добри сте по вашему. Питате: Защо днес Учителят говори така? – Защото вие постъпвате така. Като ви наблюдавам, виждам, че нито гледането ви, нито движенията ви, нито сядането ви са както трябва. Срещне ме някой и си придаде вид на оскърбен. Не е вярно това. Друг се представя за много учен. Не е вярно това. Трети се представя за смирен. И това не е вярно. Аз зная, кой какво крие вътре в себе си. Не мислете, че можете да ме заблудите. Никой не може да ме заблуди. Пътят, по който вървите, нищо не може да ви предаде. По този път нищо не се постига. Човек трябва да бъде искрен към себе си. Само така, той може да служи на Бога. Ще кажете, че много съм ви проповядвал, много знания съм ви дал. Не е лошо това. Лошо е, ако с тези знания вие се възгордеете и помислите, че всичко знаете. Като знаете много, изпейте една песен. Ако задоволиш хората, добре пееш. Не се заблуждавайте, не се подавайте на много учители. Казвате, че аз съм говорил нещо. Всъщност, вашите учители са говорили това. Не ми приписвайте това, което не съм казвал. Освободете се от чуждите обявления.
Често някои ме запитват, дали са напреднали в духовния път. Нищо не отговарям, но изваждам термометъра и меря температурата. Ако топлината ви се е увеличила, добре сте; ако не се е увеличила, не сте добре. Докато живеете в заблуждения, никакво добро не ви чака; ще остареете, ще умрете, ще ви погребат, и след това поп ще пее на гроба ви, да прости

Бог греховете ви. След време, всички ще ви забравят. Какъв смисъл има тогава животът? Това показва, че връзката между хората се прекъсва. Такива са отношенията между гостилничаря и неговите клиенти. Докато тенджерите са пълни, гостилницата се посещава. Щом тенджерите се изпразнят, няма гостилница, няма и посетители. Това е външно разбиране, което не почива на никаква основа. Вие сами разрушавате основата, на която сте стъпили. Старите казват, че младите не живеят както трябва. Как живеят старите? Според мене, и те живеят като младите, но се прикриват. Аз не се интересувам как живеете; не се занимавам с това. Казвам: Не можете да угодите на Бога, ако не изпълнявате Неговата воля. Не е въпрос, дали се обичате, или не и как се обичате. Важно е да водите чист живот. Това се иска от всички. Като се ръкуваш, да знаеш как. Който се ръкува с тебе да остане доволен. Като говориш с някого, първо той да остане доволен от разговора. Изкуство е да задоволиш човека!
Преди години, имаше един брат, който бягаше от упражненията. Щом се започваха упражненията, той веднага бягаше. – Защо? – Не могъл да взима участие в тях. – Може, или не може да взима участие, той трябва да стои и да гледа, как другите правят упражненията. Никой човек не е самостоятелен. Хората си влияят едни-други, особено в злото. Някои не слуша мене, че вас ще слуша! Вие се групирате в общества и философствате. Вместо да създавате, разрушавате. Ако е за разрушаване, и аз мога да руша. Всеки може да разрушава. В това отношение, всички хора са майстори. Аз мога в един момент да ви разпръсна като пилци, но какво ще придобия с това? Всеки може да запали една къща. Всеки може да пусне една дума, като запалителен фитил между хората, но какво ще постигне с това? – Еди-коя си млада сестра не върви в правия път. – Старата върви ли? Докато имате такива разбирания, и младите и старите ще постигнат толкова, колкото и апостолите на своето време. Те очакваха да дойде Царството Божие на земята, Христос да стане цар. Очакванията им не се сбъднаха. Един ден останаха сами и трябваше да проповядват, да бъдат гонени и преследвани. В края на краищата, те придобиха нещо ново. Днес едва ли ще се намерят 12 апостоли. Духът слезе над 12-те апостоли. Дали ще слезе над вас, не се знае.
Христос казва: „Ще изпратя Духа си да пребъдва във вас." За да придобиете Христовия Дух, вие трябва да се проникнете от желанието да вършите Божията воля всеки момент. Някой мисли, че като се помоли един път, повече не трябва. Казано е: „Постоянно се молете!" Това не значи, да насочиш ума си към едно и също нещо, да изпаднете в еднообразие. За да бъде мисълта ви чиста, умът трябва да бъде насочен към възвишения свят. Влезе ли една нечиста мисъл във вашия ум, вие попадате в дисхармонията или в дисонанса на живота. Един неверен, нечист тон нарушава цялата хармония. Следователно, всеки дисонанс трябва или да се изхвърли навън, или да се изправи. Опитвал ли си да

живееш за Бога?
Казваш: Не разбирам, как трябва да се живее за Бога. Не зная, кой е правият път. Не зная, какво да правя. – Ще дишаш, ще мислиш и чувстваш, ще работиш, ще ядеш и пиеш, но всяко нещо да бъде на своето място. Не влагай нищо непотребно в мислите и в чувствата си. Всичко непотребно внася смут и нечистота в човека. Ако се стремя да привличам хората, за да ми създават удобства, да се грижат за мене, да ме разхождат с такси и файтони, аз съм човек от старата култура. Това и царете имат, но аз не съм дошъл да ставам цар. Моята мисия е съвсем друга. Следователно, и вашата мисия не е да ставате големци. Запитайте се, доде сте дошли. Помолете се на Бога и вижте, дали молитвата ви ще се приеме. Ако не се приеме, има нещо криво в живота ви. Същото се отнася и до мене. Ако молитвата ми не се приема, има нещо криво, неправилно в моя живот. Аз зная, защо човек някога не успява, защо се развращава. Никой дявол не може да ме излъже и съблазни. Аз познавам намеренията му. Слушам някоя сестра говори с един брат любезно, меко. Казват, че сърцето й е запалено, гори от любов. – Запалено е сърцето й, но не от Бога – друг е запалил нейното сърце. Тази сестра се нуждае от хляб а не от пасти. Хлябът е от Бога, а пастите са човешко изобретение. Една сестра се оплаква, че очите й се зачервявали. Питаше ме какво, да прави, да се махне тази червенина. Посъветвах я да се подложи на житен режим: Всеки ден да яде само по сто грама сурово жито. Тя изпълни режима. Десет дена яде сурово жито, и червенината на очите й се махна. Същевременно тя започна да мисли и разсъждава по-добре.
Сега и на вас казвам: Приложете режима на любовта във всекидневния си живот. Не е въпрос да се прославите чрез любовта, но тя да бъде вашият естествен живот. Щом приложиш любовта, всички ще те обичат. Дето е любовта, там е силата. Казано е: „Сине мои, дай ми сърцето си." Значи, сърцето принадлежи само на Бога. Никой няма право да влезе в твоето сърце, нито ти имаш право да влезеш в сърцето на кого и да е. Никои няма право да влиза в твоя ум и в твоята воля, нито ти имаш право да влизаш в чуждия ум и чуждата воля. Божественото трябва да царува в човешкия ум, в човешкото сърце и в човешката воля. – Стремим се и ние, искаме да постигнем нещо. – Вие се стремите, имате добри желания, но не мислете, че сте постигнали всичко. Трябва да учите и да работите. Ето, и аз съм дошъл между вас, да уча, да придобия нещо. Като придобия това, за което съм дошъл, ще отида на друго място. Какво правиш, като видиш чинията си пълна? – Нахраниш се и я оставяш настрана, за да свършиш друга работа. След време пак ще се върнеш към пълната чиния.
Казвате: Учителят ще ни остави. Не е въпрос за оставяне; въпросът е да разберете понятието „близост". Божията Любов създава условия за близост. Дето има любов, там хората са близки; дето любовта отсъства, там никаква близост не съществува. Ако имаш любов, всичко можеш да

постигнеш: без любов нищо не се постига. Казваш, че нещо ти е тежко, мъчно ти е. Търсиш причината вън, или вътре в себе си, но не можеш да я намериш. Причината се крие в натрупване на излишни вещества в мозъка, белите дробове или в стомаха. Тези вещества не се поддават на никаква обработка. Ако в малкия ти мозък се натрупа излишна материя, от сутрин до вечер ти ще мислиш за удоволствия и жени. Щом се освободиш от тази материя, ти ще гледаш на жената като на сестра. Знаеш ли, какво нещо е мъжът и какво – жената? Аз гледам на човешкото тяло като на свещен дом, в който душата живее. Като влизаш в този дом, ти ще изчистиш обувките си, ще ги събуеш, и така ще влезеш. Какво ще стане, ако влезеш с кални обувки? Калта ще проникне в очите, в носа, устата. Ако не разбираш, какво представя този дом, искаш да го пипнеш тук-там, да се докоснеш до него. Казваш: Зависи, кой ще се докосне. Това е лицеприятие. Често и на мене целуват ръка. Трябва да кажа, че ми е приятно едни да ми целуват ръка, а за други – неприятно. Ако днес си нечист, за утре ще се изчистиш. Душата трябва да се изчисти от наслоената върху нея кал. Не се чисти лесно тази кал – с векове се е наслоявала. Знание е нужно за това.
Какво се постига със знанието? Ако сега ви говоря с висок тон, какво означава това? Имам някаква цел. И музикантът взима високи и ниски тонове. Някога пее forte, някога piano. Каква е целта му? Има някаква цел. Ако някой е далеч от тебе, ще му говориш високо; ако е близо до тебе, ще говориш тихо. На културния и на музикалния човек ще пееш тихо; на некултурния и немузикален човек ще пееш високо. Това е външната страна на живота. Изобщо, външната, физическата страна представлява завършен процес. Тя е неподатлива материя, наслоена енергия. Когато едно същество от Божествения свят има нужда от материя, от която да създаде някаква форма, то слиза на физическия свят, т.е. в склада на Божествената енергия. Тук то изучава законите на енергията, от която изработва известна форма. Малко материя и енергия му трябват, но за да ги събере, то прекарва на земята 50-60 години. Така и търговецът, за да реализира своята мисъл, купува и продава стока. Ако една мисъл или едно чувство не се облекат в съответни форми, те остават недостъпни за човека. От отделните части висшите същества създават формите. От какво е съставена правата линия? – От множество точки. От какво е съставена плоскостта? От какво е съставен кубът? – От безброй плоскости. Когато линията се продължава, това показва, че плоскостта се разлага; когато линията се скъсява, частите на плоскостта се съединяват. Когато плоскостта се увеличава, тялото се разлага; когато плоскостта се намалява, частите на тялото се съединяват.
Питате: Какво се крие в плоскостта? – Голямо количество сили. Ако прекараме тези сили през едноизмерния свят, ще получим безкрайно дълга права линия. Ако скъсим тази линия, отново ще образуваме плоскост. Ограничим ли плоскостта, ще образуваме куб; ограничим ли

куба,, ще образуваме четириизмерно тяло – тесаракт. И обратно: щом намалим тесаракта, образуваме куб; щом намалим куба, образуваме плоскост. Тази наука, приложена в живота, означава: когато силите на ума се увеличават, силите на тялото се намаляват; когато се увеличават силите на чувствата, намаляват се силите на волята. Значи, между ума, сърцето и волята има известно отношение. Ако волята е много силна, намалява се дейността на ума и на сърцето. Ако разумната воля е най-висока проява на човека, има смисъл, да се намали дейността на ума и сърцето.
И тъй, в природата става пренасяне на енергиите от едно място на друго. Като се храни, човек придобива енергия, която пренася в умствения и сърдечния свят. Мислите и чувствата са материал за човешката душа. Без тях тя не може да се развива, не може да се прояви. Хората искат да работят, за да угодят на близките си, да угодят и на Бога. Същевременно, те искат и друго нещо: жената, например, иска да се харесва на мъжа си или на приятеля си. Това желание е на място, но ако човек не разбира закона, сам ще се спъне. Същото се отнася и до мъжа: той иска да се харесва на жена си или на приятелката си. Ако онзи, на когото искате да се харесате, стои по-високо от вас в умствено и в морално отношение, вие се повдигате; ако стои по-ниско от вас, понижавате се. За да се повдига, човек трябва да желае да се харесва на Бога. Той пък ще бъде справедлив към човека. При всички условия на нашия живот, като грешим и като правим добро, Бог всякога е постъпвал абсолютно справедливо към нас. – Това ни радва. – Като знаете това, не бързайте да се произнасяте за нещата. Не правете бързи заключения. Какво ще ми говорят за планината, когато аз съм бил там? Какво ще ми говорят за този или за онзи, когато аз ги зная по-добре от тях? Каквото и да ми се говори за някого, аз не се влияя от думите му – познавам човека много добре. Аз познавам работите добре, Че този брат бил лош, или добър, това не ми е чудно – аз зная причината за всичко. Зная пътя, по които е минал той. Един човек може да изпълнява службата на стражар, друг – на учител, на свещеник, или друга работа – важно е да изпълнява Божията воля и да учи, да придобива знания. Казвате: Учителят знае всичко; всичко може да направи. – Това е заблуждение. Ако се мисли така, това подразбира, че има неща, които още не са направени. Ако остане нещата да се правят отсега нататък, всичко е свършено с нас. Бог е създал цялата вселена. Всичко живо е Божие творение. Сега, Той само поддържа онова, което е създал. Следователно, след Него никой нищо не може да направи. Задачата на всеки човек е да изучава създаденото. Някои идат при мене, да научат нещо. Те говорят за хиромантия, за тайните науки, искат да погледнат линиите на ръката ми, да видят, какво е написано там. Понеже те имат лоши линии на ръцете си, искат да видят, дали и аз ги имам, та да кажат, че и аз съм като тях. Това са анормални, патологически прояви. Слабостите, злото, грехът са дошли отвън, те са вметнати, чужди неща. Те нямат нищо общо с човека и с

неговото съзнание. Както гвоздеят се забива в дъската, така и лошата мисъл може да се наложи на човешкия ум. Знание е нужно, за да извадиш гвоздея. Един млад брат ми разказваше една своя опитност. Казваше ми: Много моми съм срещал, все красиви, но нито една от тях не ми направи впечатление. Един ден срещнах една черна, грозна мома. Чудно нещо, тя ми спря вниманието. Колкото пъти я срещах, смущавах се. Казвам: Тази мома е проводник на сили от невидимия свят, чрез които искат да те спънат. Това са чужди мисли и чувства, които ти се натрапват отвън.
Една сестра ми казваше за един брат: Учителю, обичам този брат. – Няма нищо лошо в това, но запитай се, откъде иде гази любов – от Бога, или от друго място. – И той ме обича. – Това е въпрос. Ти си въобразяваш, че те обича; всъщност, той мисли за друга. Можеш ли да го обичаш, без да искаш нещо от него? Обичаи го и желай, той да се повдигне, да стане учен, богат, красив, без да искаш да се жениш за него. Това наричам любов. Да мислиш, как да му сложиш гем и да го управляваш, това не е любов. Ако е така, съжалявам, че съм говорил толкова много за любовта. Според мене, любовта е отношение между възвишени души. Свещено нещо е любовта! Като се говори за нея, тя се опетнява. По-добре е хората да си грешат, отколкото да им говоря за любовта и да я опетняват. Аз говоря на някого за любовта, а гой мисли за симпатията си. Помни: Никога не можеш да владееш една душа. Временно можеш да я обсебиш, както животно, но един ден тя ще се освободи от тебе и ще се върне при Бога. Душата излиза от Бога и се връща при Него. Като замине тази душа, ти ще страдаш, че не си постъпил с нея, както трябва.
Сега, аз не искам да се ровя във вашите грехове. Радвам се на вашите добродетели, а греховете ви оставям настрана. Те са резултат на вашите криви разбирания за любовта. Един брат се ръкувал с една сестра и стиснал ръката й по-силно, отколкото трябва. Тя е недоволна и се оплаква от него. Братът казва, че направил това от любов. Каква любов е тази? Сестрата трябва да бъде готова да му каже: Братко, Бог не стиска така ръцете на хората. Втори път не си позволявай да стискаш ръцете ми. Какво прави сестрата? От една страна се възмущава от брата, а от друга страна му се усмихва, пали сърцето му. Един ден е сериозна, а на другия ден се усмихва. Това е лицемерие. Едно поведение трябва да има човек! Ако се представяш такъв, какъвто не си, ти сам се осакатяваш. Това е лъжа. Ще се представиш такъв, какъвто си. Тогава и хората ще имат същите отношения. Искрени трябва да бъдете! Какво по-хубаво от това, да видиш на Божието лице изразено доволство или недоволство от тебе? Бог нищо не казва, но ти четеш по Неговото лице и изправяш живота си. Тогава лицето ти се озарява от Божествената светлина. Това значи да се подмлади човек. Аз мога да ви подмладя, но това е още опасно. Когото и да подмладя, ще се забрави и увлече в света. Ако направя някого велик музикант, и той ще се увлече в света. Малко хора използват красотата,

младостта, дарбите си за полза на човечеството. Повечето се спъват от своите дарби и от благата, които им се дават. Има смисъл да бъдеш млад и красив, но ако с това повдигнеш обкръжаващите. Не можеш ли да направиш това, по-добре си върви в естествения път на живота.
Сега вие искате да знаете, защо си служа с примери от вашия живот. Това правя с цел, да ви предам по-отблизо своето учение. Не ми е приятно да си служа с тези примери, не ми е приятно да повиша и гласа си, но въпреки това, го правя. Искам, като приемете учението, да останете верни на него, да не го изопачавате. И способните, и неспособните могат да го изопачат. Къде ще бъдете след 50-60 години? Ще умрете и ще заприличате на един куб. Турят паметник върху вас и му предават геометрическа форма. Това е заблуждение. Като съедините шест куба в едно, ще получите тесаракта, който е в постоянно движение. Той е тяло в четириизмерния свят. Ако човек може да движи частите на тялото си, ще знае, как да подобри условията на своя живот. Днес учените, специално математиците, се интересуват от четвъртото измерение. Те искат да разберат какво представя това измерение. Едно е важно. Това, което не се постига в триизмерния свят, може да се постигне в четириизмерния. Това, което не се постига в плоскостта, в тялото се постига, т.е. в триизмерния СВЯТ. Невъзможното за човека е възможно за птицата. Човек не може да хвърчи, а птицата може. Обаче, има област, в която човек може да хвърчи, а птицата не може. Това е областта на мисълта. Чрез мисълта си човек прониква в обширните полета на многоизмерния свят. Едноизмерният свят е врата за двуизмерния, двуизмерният е врата за триизмерния, триизмерният свят е врата за четириизмерния и т.н. 0т четвъртото измерение нататък се влиза в духовния свят.
И тъй, невъзможното от физическо гледище е възможно от духовно гледище. Боли те пръст. Лекуваш го по един, по друг начин – не минава. Ако употребиш молитвата или мисълта си, болката минава. Намираш се в пустинята гладен, жаден, рискуваш да загинеш. Ако разбираш законите на духовния свят, със силата на молитвата и на мисълта си, хлябът ще дойде. Има един реален, духовен път, по който и в пустинята да си, хлябът ще дойде. – Как става това? -Има закони, които увеличават малкото, но все трябва да има нещо. От нищо нещо не става. Христос знаеше този закон. Когато петхиляден народ дойде да Го слуша, Той каза на учениците си: „Да нахраним народа'„. Те отговориха „Има само пет хляба. Много хляб е нужен за този народ „ – „Дайте хлябовете'„ – рече Христос. Той взе петте хляба, благослови ги и ги начупи. Те се увеличиха толкова много, че всички се нахраниха доволно и останаха 12 коша укрухи. Достатъчно е да има едно житно зърно в пустинята, за да се увеличи.
Казвам: Достатъчно е да имате една свещена мисъл в ума си, едно свещено чувство в сърцето си и една свещена постъпка във волята си, за да се създаде нещо ценно от тях. Обаче, без нищо нещо не става. – Не разбираме

как става това. – Не е нужно да го разбирате – Защо? – Ако знаете всичко, ще се спънете. Все едно, че ви давам голяма площ земя да обработвате. Като не знаете, как да работите, ще изгубите времето, без да имате резултат. Дам ли ви малка площ, лесно ще я обработите и ще имате резултат. Твое е само това, което можеш да обработиш. Какво представя всичкият въздух, не зная, но се ползвам от въздуха, който поемам в дробовете си. Какво представя светлината, не зная, но се ползвам от онази светлина, която прониква в мене. Какво представя Бог в своето величие, не зная, но ако съм във връзка с Него, Той заставя обкръжаващите да ми съдействат в доброто, и аз се ползвам от Неговата Любов.
Дойде една сестра при мене, да се оплаква от един брат, че бил лош, че я гледал някак особено. – Братът не е толкова лош, но това станало причина, да дойде тя при мене, да ѝ обясня известни неща. Много хора не гледат добре, не само този брат. Като гледа, човек трябва да внимава за движенията си. Някои движения внасят лошо разположение в човека. Съзнанието ви трябва да бъде будно, да контролира движенията. Видиш една жена, и мускулите ти трепват. Ще се пазиш. Това трепване замъглява ума. Това е особен род пиянство. Знае се, че пиянството, блудството и престъплението вървят заедно.
Дяволът отишъл при едного и му казал: Искам от тебе да направиш едно нещо. – Какво искаш? – Или да убиеш човек, или да блудстваш, или да изпиеш чаша вино. – Да убия, не мога; да блудствам, не мога; ще изпия чаша вино. Като изпил чашата вино, извършил и трите неща. Казвам: Нито ще пиеш вино, нито ще блудстваш, нито ще вършиш престъпления. Същият закон се отнася и за доброто. Ще дойде един ангел и ще ги предложи една чаша, но не с вино, а с вода. Като изпиеш водата, ще имаш разположение да правиш добро. След това ще се яви пред тебе една млада, красива мома, която ще събуди желание за нещо красиво и възвишено. Ти ще държиш образа на момата в ума си, като нещо свещено, и ще ѝ услужиш. След това ще отидеш да съживиш някой умиращ. Следователно, една и съща форма – чашата, например, може да се употреби и за зло, и за добро. Важно е съдържанието ѝ. Когато живееш нечист и порочен живот, ДЯВОЛЪТ е вътре в тебе, ангелът – отвън. Когато живееш чист и добър живот, ангелът е вътре, ДЯВОЛЪТ – отвън. Дяволът трябва да бъде отвън!
Сега, не искам да говорим и да мислим за дявола, защото се свързваме с всички нечистотии, които съществуват от памтивека. Колкото по-малко говорим за него, толкова по-добре. Ние не желаем зло на дявола, но казваме: Нека си вземе стоката и си върви. Колкото стока има, да си я вземе, ние няма да задържим от нея нито грам. В нашия свят тази стока не се продава, нито купува. Ако може да направи нещо от нея, добре, да си я вземе. Аз искам да остане във вас мисълта да служите на Бога. Зная, че всички имате добри желания. Нито един от вас не мисли да върши зло и

престъпления. От вас се иска чистота и будно съзнание. Дойде ли една нечиста мисъл в съзнанието ви, веднага трябва да проверите, откъде иде и защо е дошла. Пълен контрол на чуждите мисли и желания! – Не трябва ли да помагаме? – Има начини за помагане. Един млад брат дойде при мене и ми каза: По-рано мислех, че не е важно какво мисли външният свят за нас. Сега, обаче, разбрах, че ако не знаем законите да се пазим, лошите мисли отвън могат да проникнат в нас и да ни причинят зло.

И тъй, изучавайте законите на ума, на сърцето и на волята. За да се постигне една мисъл, трябва да се спазват известни правила. За да се изяви едно чувство, също са нужни известни правила. И добрата постъпка за да даде резултат, трябва да се съобразява с известни правила. При това положение, човек може да бъде здрав и разположен. Здравето се обуславя от хармонизирането на мислите, чувствата и постъпките. Ако тази хармония не съществува, нищо не можеш да постигнеш. Всеки човек иска да постигне нещо. Дадени ви са всички благоприятни условия за постигане на нещата. От вас се иска малко усилие.

Ще ви дам една работа за десет деня. Съсредоточете се в себе си и, без да се изобличавате, следете какви мисли и желания минават през вас. Ако намерите нещо нечисто, радвайте се, че ви се представя случай за работа. Освободете се по един правилен, естествен начин от нечистите мисли и чувства. Ако постъпката ви не е правилна, изправете я веднага. Често аз разглеждам по-раншните си действия и ги сравнявам с днешните. Виждам каква светлина съм имал тогава и каква имам сега. Не се питам, защо някога съм мислил по един начин, а сега мисля другояче. Много естествено, тогава съм имал по-малко светлина, сега имам по-голяма. При слабата светлина предметите се очертават слабо, неясно; при голямата светлина предметите са ясни. Кабалистът носи триъгълник на челото си – символ на хармония между ума, сърцето и волята. Този триъгълник е обърнат с върха нагоре – стремеж към Бога. Ако и вие имате този стремеж, на челото ви ще се опише същият триъгълник. Обърне ли се триъгълник с върха надолу и стремежът се обръща надолу. Известно време се стремиш към Бога, но после си кажеш: Не намерих Бога горе. Обръщаш върха на триъгълника към земята и казваш: Да си поживея малко. – Ще си поживееш, но резултатът ще бъде друг. В първия случай живееш като светия, придобиваш много знания, помагаш на хората и се ползваш от любовта им. Във втория случай, живееш само за себе си, ядеш и пиеш, нямаш приятели, хората не те обичат. И в двата случая ще умреш, но като си живял само за себе си, сега червеите ще има какво да ядат. Светията лесно излиза от гроба, а егоистът остава там дълго време, да се разправя с тялото си.

Много мъже са недоволни от жените си, че следват духовния път. Те не разбират живота. Вместо да скърбят, те трябва да се радват. Ако жената е станала духовна, тя ще излъчва светлина, от която и мъжът ще се ползва.

Светлината помага за разрешаване на мъчнотиите и противоречията в живота. – Христос отне жена ми. – Христос не се нуждае от твоята жена. Той иска чрез жена ти да помогне и на тебе. Разбиране е нужно на сегашните хора!
Казвам: Има една тъмна зона, през която човек трябва да мине и на физическия свят, и в духовния. Като минаваш от светския в духовния живот, в първо време ще отслабнеш, ще изгубиш красотата си. Колкото повече навлизаш в духовния свят, толкова повече се укрепваш; чертите на лицето ти стават по-меки, нежни и красиви; тялото ти се изтънчва, линиите се оформяват. Лицето ти започва да свети. Казваш: Заслужава човек да мине през страдания, за да придобие тази светлина. Същата зона минава човек, когато напуща земята. Щом мине тъмната зона, той казва: И най-големите страдания са нищо пред този свят на светлината. Докато живееш само за земята, ти си нервен, недоволен, груб. Като се приближи някой до тебе, не можеш да го търпиш. Човек може да се докосне до човека не само физически, но и с мисълта, и с чувствата и с волята си. Казваш: Държа този човек в ума си, или държа го в сърцето си, във волята си. За да бъдеш свободен, трябва да живееш в чистота. Без чистота ти всякога ще бъдеш под влиянието на чужди мисли и желания. Затова е казано в Писанието:
„Молете се един за друг, за да изцелеете”. Много хора, много братя и сестри страдат, мъчи ги нещо. – Какво ги мъчи? Атакувани са от чужди мисли и желания. Чуждите мисли са като тенията. Влезнат ли в човешкото тяло, те изсмукват хранителните му сокове и може да го задигнат. Такива тении има и в духовния свят. Те отстъпват само при любовта. Влезе ли любовта в човека, всичко нечисто и вредно излиза навън.
Едно нещо искам от вас: Да се уважавате и да си давате свобода един на друг. Една идея имам в ума си: Любовта. Обаче, вашите умове са заети с други мисли. За да дойдете до любовта, трябва да разберете куба, като жива геометрическа форма. Ако разглеждате куба в едно положение, вие виждате само трите му страни. Останалите три са неизвестни; те са от по-високо измерение. Ако влезете в четвъртото измерение, в света на тесаракта, ще видите всичките страни на куба. В тесаракта всяка страна е куб, но и кубът от своя страна, е малък тесаракт. Тесарактът като геометрическо тяло, е свързан със съзнанието на живи, разумни същества. Същевременно, те са крепости. Превземеш ли крепостта, ще изучиш съдържанието й. Всяка външна крепост е свързана отвътре с друга, по-голяма крепост. Неприятелят като не знае това, минава през външната крепост, но отвътре го бомбардират. Влезеш ли в четвъртото измерение, мъчно се справяш с условията. В триизмерния свят лесно се справяш; в двуизмерния още по-лесно се справяш. Ако едно същество от четириизмерния свят е против тебе, то ще насочи същества от по-долните светове да се настроят против тебе, и ти ще се намериш вплетен в мрежа.

Какво ще правиш? – Ще отидеш на главния телефон и оттам ще режеш с ножиците си жица след жица. Прережеш ли по-голямата част от жиците, ти ще произведеш дисхармония между противниците си. Те ще започнат да се карат помежду си, а в това време ти ще избягаш. Докато те се карат за богатството ти, кой повече да вземе, ти ще бъдеш свободен. В борбата помежду си, те ще се наранят. След това ти можеш да им помогнеш. Ако не можеш да прережеш жиците, ще изпиташ мъчнотията на положението и ще кажеш: Бог да ми е на помощ!

И тъй, вслушвайте се във всичко, което ви говоря. Вадете поука от всяка лекция! Вадете поука от всяка сказка! Ако сказчикът е по-глупав от тебе, кажи си: И от мене има по-глупав! Ако е по.умен от тебе, пожелай и ти да станеш умен. Така че, и в първия, и във втория случай може да се ползвате. Опитвайте се вие да говорите на хората, да им предадете нещо от себе си. И аз като засегнах въпроса за куба, искам да обърна вниманието ви върху неговия вътрешен смисъл. И за мене са нужни години, за да ви обясня смисъла му. За вас се иска още повече време, за да го разберете.

Казвам: Изкуство е да се предават мислите. За да предадеш мисълта си и да се възприеме, трябва да знаеш законите. Казвате: Мислите се предават чрез печата. – Това е добър метод, но има още по-добър, чрез мозъка. Едно време печат не съществуваше. Тогава мислите се предаваха чрез пространството. Няма по-добър метод от този, да приемеш една Божествена мисъл направо чрез мозъка си, като по антена. Едно време, когато хората не разчитаха на печата, работеха с мисълта си, затова мисълта им беше силна. Днес те работят повече с волята си. Днес много от болестите се дължат на слаба мисъл. Ако мисълта на хората беше силна, те щяха да се лекуват с нея. Мисълта лекува. Много от болестите се дължат и на бързината с която хората действат. Яде ти се нещо, бързаш по-скоро да го изядеш. Не бързай. Изпотен си, пие ти се вода, бързаш да се напиеш. Чакай малко, почини си, докато потта ти се прибере. – Нямам време. – Имаш време. Седни, почини малко, благодари на Бога. Не бързайте да реализирате мислите и желанията си. За всичко има време. – Лоши са условията на живота ми. – Те не се поправят с бързане. Молитвата ще ви спаси. Моли се ден, два, три, седмици и ако след една година най-много, условията не се подобрят, ела при мене, да ти кажа, коя е причината за неуспеха ти. Същевременно, ще ти помогна. – Срещам големи препятствия. -Това е в реда на нещата. Христос нямаше ли препятствия? Кой велик човек – мъж или жена, не е минал по пътя на мъчнотиите и страданията?

Задачата на човека е да изправя грешките си, а не да избягва мъчнотиите. Ако и вие не изправите грешките си, аз ще ги изправя. В един ден аз ще ви направя светии, но за предпочитане е вие сами да станете светии. И войникът може в един ден да стане генерал, но по-добре е да е роден генерал, да отговаря на изискванията на генерала. Моето желание е да се

промените, но да ви промени знанието, което сега ви се преподава. Един ден, когато престана да ви говоря, други ще дойдат да работят върху вас. Друг процес ще стане тогава. Сега аз проектирам известни мисли в съзнанието ви; онзи процес, който ще действа отпосле, ще разработи тези мисли и ще внесе нова светлина във умовете ви. Новата мисъл е проектирана вече. Тя работи за растенето на хората, както и за тяхното освобождаване. Когато дойдат Божиите работници, вие трябва да ги познаете и да разберете, какво носят и какво искат от вас.
Мнозина идват при мене, искат да ги запозная с невидимия свят. И аз желая същото, но то не става механически. Тези които работят върху вас, са учени. Щом видят някого, те първо го изпитват, да видят как може да се работи върху него и какво може да излезе. Те имат свои методи и знаят, с кого как да работят. Аз наричам тези работници „братя на човечеството”. От моя страна, те имат пълно доверие, затова не се меся в тяхната работа. Само мога да им кажа, че еди-кой си брат или сестра са физически слаби, да не ги товарят изведнъж с много работа. Да се меся в техните методи, това е престъпление. Те имат желание да ви осветлят по всички въпроси, да ви избавят от мочурите на живота, от несгодите и страданията и да ви покажат пътя към мъдростта, истината и любовта. Няма човек в света без мъчнотии и страдания, но тези братя ще ви помогнат да се справите, да решите задачите си. Казано е в Писанието: „Ще изпратя Духа си, да ви освободи.” Духът иде чрез тези братя. Без тях нищо не можете да направите. И Христос дойде на земята с тези братя ангели. Те взеха участие в Неговото възкресение. Духът се е изявявал в миналото; изявява се сега, ще се изявява и в бъдеще. Каквото възприемете от Духа, това ще бъде вашият капитал.
Бъдете носители на Божественото. Станете проводници на великия Божи Дух. За да постигнете това, не се занимавайте със странични работи, които само спъват. Като майка, добри и умни деца. Като баща, също ще раждаш добри и умни деца. Под „деца” не разбирам само физическите деца, но и вашите мисли и желания. Ще бъдеш добра майка и добър баща, да раждаш светли мисли и благородни желания. Питате: Не сме ли добри майки и бащи? – Нищо не мога да кажа. Ако ви хваля, трябва да заслужавате похвала; ако ви укорявам, трябва да заслужавате укор. При това аз зная закона: като ви хваля, ще ме хвалите; като ви укорявам, ще ме укорявате. Не искам нито едното, нито другото. Влизам в положението ви и казвам: Ако съм на вашето място, и аз ще постъпя като вас.
Работа се иска от всички! За да се постигнат нещата, аз прилагам следния метод: на всичко гледам както Бог гледа. Някой ми препятства в нещо. Казвам: Бог му е дал всички способности, дал му е ум и сърце, няма защо да се безпокоя. Един ден той ще постъпи както трябва, няма защо да се боря с него. Като се пробуди съзнанието му, аз му казвам: Ще излезе нещо добро от тебе. – Кога? – Не бързай, Бог мисли за тебе. – Ти какво мислиш?

– Остави това, моята мисъл не е толкова насърчителна, дръж се за Божията мисъл. Като свършиш работата си, тогава ще кажа мнението си за тебе. Сега се дръж за Бога. Той има специфична мисъл за тебе.
Помнете: Аз имам към всички добро разположение. Ако не е така, ще влеза в стълкновение с Божия закон. Щом имам добро разположение към вас, готов съм и да изпълня Божия закон. Затова казвам: Ще търпя хората с всичките им грешки, с невежеството им, с всичките им слабости. Ако сте прости, ще употребя тоягата, от никого няма да се страхувам. Понеже сте царски синове, не смея. Бащата -Царят ще ми каже: Деца са, имат слабости, бъди по-снизходителен към тях. Казано ми е да бъда мек, и аз пазя заповедта на Бога. Някога не съм мек. Кога? Когато намествам счупената ръка или крак. Тогава я пипам, разтривам, въртя я на една и на друга страна. Щом човек е здрав, имам друга обхода към него. – Не може ли да се отнасяш по-меко към счупената ми ръка? – Не мога. Ще ме извиниш, но трябва да я наместя и бинтовам. Щом оздравее ръката ти, аз ще се отдалеча от тебе и ще приложа друг метод.
И тъй, ако искате да работите за Божието дело, трябва да прилагате мисълта, чувствата и волята си. Ще работите върху тях, за да ги усилите. Човек трябва да има силна и светла мисъл, чисти чувства и разумна воля.

- В светлината на Божията Любов всичко се постига.

6 Лекция от Учителя, държана на
26 октомври, 1932 г. София – Изгрев.

1932_10_28 Постигнати резултати
лекция пред специалния клас

ПОСТИГНАТИ РЕЗУЛТАТИ

Т. м.

Тема за следния път: „Постигнати резултати".

Ето, на масата има няколко геометрически тела и два плода – ябълка и праскова – постигнати органически резултати. Телата, които виждате тук, са дело на човешкия дух. Те имат такива форми, които не отговарят на природните тела. Всяка форма в природата се отличава със специфична яснота. В случая, понятието „яснота"има същото значение, каквото разбираме под понятието „ясно време, ясна мисъл, ясно чувство". – Какво се разбира под „понятие"? – Когато анализира нещата, умът вади свои заключения, наречени понятия. Можем да дадем точна дефиниция на думата „понятие", да отговорим напълно на съдържанието, а можем да дадем и отвлечена дефиниция, далеч или близо до смисъла на думата. В първо време, думата „понятие"не е съществувала. После дошъл един учен, който я създал и й предал право на гражданственост. – Какво имал предвид първият човек, като си послужил с тази дума? Тя може да бъде разбрана, както са разбрани понятията „хляб, вода, въздух и светлина". Също е разбрана и думата „ходя". Тази дума може и да не е разбрана. Човек видял хляба и разбрал смисъла и значението му. На обикновените понятия, достъпни за всички хора, човек не е турил едни и същи имена. – Защо? – Защото разбиранията им са различни. Например, българинът казва хляб, англичанинът – бред, французинът – пен, турчинът – екмек. Това са различни понятия за едно и също нещо, но общодостъпно. – Кой пръв е турил имената на животните? – Адам. Така е казано в Библията. Същите имена са останали и до днес. Съвременните учени боравят със завършени резултати. Те си служат с готови понятия, с разработени езици. Всеки език е клон от един стар, първичен език, който произлиза от неизменния език на природата. Хората се отдалечили от истинския език. В този смисъл, те си служат с преводи, близки или далечни. Колкото по-далеч е човек от природата и неговият език е по-далечен превод. Природата е жива, разумна. Който се свърже с нея, ще разбере езика й. Тя ще му проговори, ще се отвори за него и той ще я разбере. Ако не се свърже с нея, тя ще остане глуха и затворена за него. Колкото и да плачеш пред камъка, той ще остане глух за твоите страдания. – Защо? – Затворил се е за тебе, не иска да те чуе. Колкото и да разказваш на човека за тоновете, за музиката, за струните, той нищо няма да разбере, докато не види цигулката и не чуе тоновете й. Той сам може да дрънка и пак нищо да не разбира. Такова нещо е и природата. Не се ли свържеш с нея, нищо

няма да научиш.

Сега вие живеете в неразбраната за вас природа и слушате да ви се говори на неразбран език. Вие влизате през вратата на природата, но не както трябва. В това отношение, вие приличате на онзи ученик, който отишъл при своя индуски учител да го пита, как трябва да живее за да има успех в своята работа. Учителят му отговорил: Ще излезеш на пътя и ще срещнеш един офицер, който се готви за бой. Ти ще му удариш една плесница. После, ще продължиш пътя си и ще срещнеш един брамин – и на него ще удариш една плесница. Най-после ще срещнеш един адепт. И с него ще постъпиш по същия начин. Ученикът изпълнил всичко, както го посъветвал учителят му. Ударил една плесница на военния, който веднага се обърнал към него, ударил му две плесници и го повалил на земята. По-нататък срещнал брамина, който си правил молитвата. Ударил и на него една плесница. Браминът, по стар навик, вдигнал ръка да го удари, но като се сетил, че живее по новия закон, спуснал си ръката надолу, без да го удари. След това отишъл при адепта, който съзерцавал нещо. Ученикът ударил и на него една плесница, но адептът нищо не усетил, толкова бил вдълбочен в мисълта си. Ученикът се върнал при учителя си и разказал, как изпълнил съвета му. Тогава учителят отговорил: За да успяваш в живота си, бъди като адепта. Както и да постъпват с тебе, дръж мисълта високо. Ако бъдеш като военния, ще изразходваш повече енергия, отколкото трябва. Това значи, да живееш по Мойсеевия закон. Да бъдеш като брамина, това значи, да мислиш по нов начин, а да живееш по стар. Новото трябва да ви стане плът и кръв. Религиозният, като мръдне само ръката си, изказва своето негодуване; не е нужно да отговаря на плесница с плесница. Бъди като адепта, който стои далеч от дребнавостите и разправиите в живота.

Има обикновени процеси в живота, които не са интересни. – Защо? – Защото се повтарят по един и същи начин, по една и съща форма. Вие говорите за точка, плоскост, тяло и мислите, че ги разбирате. Говорите още за ум, сърце, воля, душа, дух, но и тях не разбирате. Много естествено, не е достатъчно само да говориш за тях, за външните свойства на фигурите, на телата. Трябва да ги разбирате вътрешно, като живи фигури и тела. Нужно е да се знаят формите, т.е. фигурите и телата от гледището на живата, природната геометрия. Например, строиш къща. Ако си архитект, веднага взимаш в съображение всички измерения – дължина, широчина, височина. После, съпоставяш лицето на къщата към дължината и височината. Като направиш всички изчисления, ще вземеш предвид обема на къщата, височината и широчината на прозорците и вратите. Значи, освен геометрия, тук е нужна и естетика. Природата е построила човешкото тяло по същия начин. И тя е взела в съображение

геометрическите и аритметическите съотношения между чертите на лицето, както и на цялото тяло. Значи, човешкото тяло не е нищо друго, освен къща. Едни къщи ви се харесват, а други – не. Казвате: Хубава къща е тази. За друга казвате, че не е хубава, намирате я сбутана, недодялана.

И тъй, къщата е резултат на нещо. Често, този резултат няма никакво отношение към вас. Че някъде се строи къща, това няма отношение към тебе. Обаче, мисълта за строежа оказва известно влияние върху тебе. Не се минават много години и ти казваш: И аз желая да си направя къща. Ако преди години ти казваха, че ще си направиш къща, не би повярвал. Обаче, след години тази мисъл ти се натрапва и в тебе се явява желание, наистина да си направиш къща. Следователно, всички процеси, които се извършват в природата, след време оказват влияние върху всеки човек. Това е въпрос на време: един процес оказва въздействие върху мисълта на човека след година, две или повече, а друг – след хиляди години. Ще кажете, че това са невероятни работи, ще чакате хиляди години! Какво ще кажете за процеси, които оказват своето влияние върху човешката мисъл след една – две години?

Помни: Това, което виждаш днес, след време ще остави отпечатък върху твоята мисъл. Това е неизбежен закон. Не мислете, че сте свободни от външното влияние. Каквато книга и да прочетете, каквото и да направите, рано или късно, то ще остави своето влияние върху човека. Вие ще влияете на хората, но и те ще ви влияят. Например, днес и жените си режат косите, както мъжете. Това става по тяхно влияние. Като гледали, че мъжете се стрижат, жените се подали на това влияние и днес, ако не всички, поне по-голямата част жени носят къси коси. Ти носиш една дреха, защото си видял тази дреха другаде и си я харесал. Значи, повлиял си се. Изповядваш едно верую, защото ти се харесва. Преди тебе други са го изповядвали. Запитваш нещо, без да знаеш, отде ти дойде този въпрос. Друг някой е мислил върху него, а ти го задаваш. Това са обяснения, които още не разрешават въпросите. Има въпроси, които нито миналото ги е разрешило, нито настоящето, но едва ли и бъдещето ще ги разреши. Покрай тези въпроси има неща, които трябва да се знаят. Например, малкият пръст на ръката ви пострадва, затиснат е от един голям камък. Какво е нужно сега: да разрешите въпроса, как е станало затискането на пръста, или по какъв начин да го освободите от тежестта. В случая, трябва да дойде един умен човек с лост и да вдигне камъка. Това е важно. Въпросът, как е станало затискането на пръста, коя е причината за това, остава неразрешен. На същото основание, казвам: В човешкото сърце има чувства, от които той трябва да се освободи. Отде са дошли те и как са дошли, не е важно. Този въпрос ще остане неразрешен. Говоря за влиянието, като закон, който засяга всички хора. Слушам един сказчик, в

мене се явява желание да му възразя, да си изкажа мнението по даден въпрос. Отде се взе това желание в мене? – От окръжаващите. То не е мое желание. Всички, които го слушат имат желание да споделят мнението си по известен въпрос с него, да му възразят. Значи, желанието на едного обхваща всички и желанието на мнозина обхваща едного.

Трима американци отишли в Лондон. Единият бил висок 2 м и 30 см; вторият бил висок 2 м и 10 см; третият – 2 м. И тримата били гиганти. Като се разхождали из града, прочели обявление за сказка за американците. Те се заинтересували и отишли на сказката. Салонът бил пълен. Сказчикът, като описвал живота на американците, самите американци, с техните характерни черти, казал, че те повечето са дребни на ръст. Като го слушали, мнозина се запитвали, наистина ли са дребни американците. Под влияние на тази мисъл, тримата американци решили да възразят на сказчика по особен начин. Най-напред излязъл онзи, който бил 2 м висок; след него вторият, който бил 2 м и 10 см; и най-после излязъл Джон Холт, който бил висок 2 м и 30 см. Като ги видели, всички започнали да се смеят. Демонстрацията на тримата американци провалила сказчика. Това са крайности, наистина, всички американци не са толкова високи, но не и така дребни, както ги описвал сказчикът.

Често и аз ви говоря за неща, които за вас изглеждат отвлечени, без никакво приложение. Знайте, че това, което ви говоря сега, след 100 – 200 години ще има приложение. Това не е за утеха. Някои неща могат да се приложат още днес. Когато умът взима участие, всичко може да се приложи. Ето тази праскова. Виждате, колко е голяма. При развитието ѝ човешкият ум е взел участие. Човек е положил големи грижи за нея. Иначе, по естество, тази праскова е дребна. Когато растението е благодарно за грижите, които полагат за него, съзнанието му се пробужда. Ако е плод, той изразява своята благодарност с големината си. В този плод е вложено повече чувство, повече любов. С това се дава стимул на желанията, скрити в семката. Тайната на градинарството се крие в изкуството да събудиш желанието в растението. Всички подтици се крият в семката, в зародиша. Как си обяснявате големината на динята? Едни дини са дребни, други – едри. Изобщо, плодовете биват различни по големина. Ще кажете, че това са лични въпроси. Каквито и да са, те заслужават обяснение.

Първата задача на науката е да даде такова знание, което да осигури здравето на човека. Здрав е онзи, в когото мозъкът, дробовете и стомахът работят правилно. Тези три системи трябва да бъдат в изправност. После, знанието се отнася до чувствата, които трябва да бъдат в изправност. Някои болезнени състояния се дължат на чрезмерно разширяване на

чувствата. Други болезнени състояния се дължат на неяснота в мислите. Както на физическия свят хората изпадат в стълкновение, така се стълкновяват в мислите и в чувствата си. Ако те се борят за хляб, разбирам. Да се бориш в мисълта си за хляба, това значи, да го разпределиш така, че всички хора да са задоволени. Това е право и на природата. Тя е определила достатъчно храна за всички същества. Ето защо, ако разбирахте законите на природата, нямаше да имате никакви противоречия. Вие не сте съгласни с природата, затова постоянно се натъквате на противоречия.

Питате: По кой начин ще се оправи светът? – За да се оправи, светът трябва да мине през огън, всичко да изгори. Не говоря за обикновеното изгаряне. Например, имате безброй железни частички или парченца от стъкло. Какво можете да направите от тях? Да ги слепите по обикновен начин, това е невъзможно. Не остава нищо друго, освен да ги прекарате през силен огън, да се стопят и да образуват еднородна маса. Така всички хора трябва да минат през този огън, да се освободят от индивидуализиране. Този процес е неизбежен. Съвременните хора нямат ясна представа, как да се живее. Всеки мисли за себе си, как повече да се осигури. Разбойникът среща богатия и казва: Дай! – Чакай, има закони, не се да така лесно. – Никакъв закон; аз съм гладен, пари ми трябват. Аз трябва да живея. Богатият, който разполага със стока, повдига цената и казва: И аз трябва да живея. Касапинът, който коли говедата, казва: И аз трябва да живея. Аз не съдя никого, но констатирам известни факти. Такива са разбиранията на хората.

Вие сте дошли на земята, имате свои определени възгледи. Някои от вас са направени от такава материя, че като минавам покрай тях пазя се да не бутна някого. Ако го бутна, при най-малкото докосване до него, веднага се произвежда експлозия. Най-невинната дума да кажеш на човека, или невнимателно да се обърнеш към него, ще го изкараш от равновесие. Той ще постъпи или като военния, или като брамина, или като адепта. Ако постъпиш като военния, на една плесница ще отговориш с две. Ще се чудиш, защо си постъпил така. Отговарям: Това е твоя работа. – Другите имат ли право да постъпват, както искат? – Въпросът за правото и кривото и днес се изучава. Двама души се били. Те ще търсят адвокат, който постъпва по закона. Адвокатът доказва на съдията, че те нямат право да се бият. – Защо? – Еди – кой си член от гражданския закон гласи това – че нямат право да се бият. Моралистът казва, че Бог е създал човека и Той има право да го съди. Питам: Какво е вашето право? Какво трябва да знаете вие? Вие се интересувате, ще се оправи ли светът; ще живеят ли хората добре; ще бъде ли човек щастлив. Ето какво ще ви отговоря аз. Болният пита, как ще оздравее. Три неща са нужни за оздравяването:

здрава храна, чист планински въздух и светлина. Покрай това, нужен е и човек да го гледа: да го пере, да го къпе, да го храни, да го утешава. Според мене, достатъчно е човек да измени начина на храненето си, за да оздравее. Щом има здрава храна, чист въздух и светлина, въпросът се разрешава. При тези условия и без да се насърчава, болният ще оздравее.

Някои от вас се интересуват от специфични работи, но такива не могат да се разглеждат тук. Много естествено. Ако изнесете светочувствителната плочка на фотографията на светлина, преди да сте я промили, образът на нея ще се изгуби. На същото основание, има идеи, които тук не могат да се разглеждат. Има въпроси от висок характер, за които се изисква особена обстановка. Всеки от вас има специфични въпроси, но тъй както сте наредени, те не могат даже да се повдигнат. – Защо? – У някои от вас личните чувства са силно развити; у други честолюбието е силно; у трети – гордостта, тщеславието. Ако учителят вдигне на урок един горделив ученик, който не е приготвил урока си, той ще преживее нещо страшно – изложил се е пред съучениците си. Какво ще бъде положението на ученика, ако в класа има момичета и момчета? Той ще изпита една обида, унижение пред съучениците си. Учителят не е предвидил, че ученикът не си знае урока. Ако знаеше добре урока си, честта на ученика щеше да се повдигне пред другарите му. Някога учителят си прави опити с учениците, но не всякога опитите излизат сполучливи. Учителят накара ученика да начертае права линия, а тя излиза крива. Учете се да чертаете прави линии. Има живи и механически линии, които трябва да се прилагат най-после. Ако искате да придобиете добро разположение, вземете лист бяла хартия и започнете да чертаете прави линии. Като правите това упражнение по три пъти на ден, ръката ви ще придобие известна техника и самоувереност, че можете да контролирате мускулите си. Упражнението ще окаже добро влияние върху чувствата и мислите ви, а също и върху вашия характер. Ако ръката ви трепери, а в мислите и чувствата ви има известно колебание, не можете да чертаете прави линии. Правите линии съществуват в мислите, чувствата и постъпките на човека. Ако не можете да чертаете тези линии, това показва, че в мислите, чувствата и постъпките ви има известна несъобразност.

Закон е: Човешката мисъл е в състояние да помогне на цялото човечество. Според този закон, всички тела са в равновесие. Достатъчно е да се закачи някъде една малка тежест, или да се бутне нещо, за да се докара едно тяло в движение. Представете си, че един неразумен човек отишъл на нивата, оставил семената незаровени и се върнал вкъщи. Обаче, разумният човек, като види това, засипва семената с пръст и те в скоро време изникват. Идеите на съвременните хора са също посяти и някои от тях ще изникнат, а други няма да изникнат. На всички семена, както и на всички хора,

трябва да се дадат условия на развитие, защото е дошъл краят на века. Под „край на века“разбирам времето, когато всички идеи трябва да се опитат. Всички идеи – обществени, семейни, индивидуални, всички трябва да изникнат, да дойдат до един общ резултат. След това идва вече ликвидацията. Всичко ще се тури в хамбара и земята ще се покрие със сняг. Следната година земята отново ще се засее. Това е изнесено в поетическа форма. И съвременните хора имат свои идеи, които ще минат през същите изпитания. – Но моите идеи не отговарят на сегашните. Например, аз вярвам в Бога, а повечето хора не вярват. – Важно е, ще издържат ли твоите идеи? Може да те затворят, да те бият. Ще издържиш ли на вярата си? – И да ме убият, от Бога не се отричам. Друг казва, че не вярва в Бога. Като го поставят на изпитание и той умира за вярата си. Питам и двамата: Като сте готови да умрете за идеята си, какво допринасяте с това? След тях, още много могат да умрат за вярата си, но с това работата не се оправя. Да се жертвуваш за една идея, това значи, да паднеш в един голям трап. Един падне, убие се; втори падне, убие се; трети – също. Най-после, минат хора край трапа, запълнят го отгоре с пръст и никой вече не пада в него. Ето как се оправя работата. Светът не е обикновен трап. Той е сбор от множество малки трапове, които трябва да се запълнят и то не с хора, а с пръст. Трябва ли да се плаче за хора, които са умрели? Аз съжалявам живите хора, за тях плача. Ако с плач може да се върне живота на умрелия, плачете, но има неща, които не сте в състояние да направите. Ето, сега изсичат горите безразборно. Какво ще кажете за това? Горите са ценности на природата. Сега да ви приведа няколко примера. Един от нашите приятели си оставил палтото в кухнята и като го потърсил, забелязал, че часовникът му липсва. Търсил часовника си, но не можал да го намери. Чудил се, кой може да го вземе. Какво трябва да се прави сега? – Всички да дадат пари да му се купи часовник. Аз така разрешавам въпроса.

Друг случай: Носиш два хляба в торбата си. По невнимание, забравяш торбата някъде и един от хлябовете изчезнал. Ти предполагаш, че кучето е взело хляба. Подгониш кучето, не можеш да го хванеш. Сега не ти остава друго, освен да закачиш торбата на сигурно място, да запазиш другия хляб.

Ние се отклонихме от въпроса. Има въпроси, с които не трябва да се занимаваме. Те са толкова силни, че могат да повалят човека на земята. Те произвеждат такъв ефект, какъвто амонякът произвежда. Някой си чувал за амоняка и пожелал да го помирише. Приятелят му купил в едно шише от най-силния амоняк и неочаквано го поднесъл под носа му да го помирише. Миризмата му била толкова силна, че той не могъл да издържи и паднал на земята. Казвам: Много мисли и желания, много идеи

приличат на амоняка. Достатъчно е да се докоснеш до тях, за да се повалиш на земята. Опитай се да се докоснеш, по невнимание, до ханъмката на някой турчин. Без да мисли много, той ще извади кобура си и ще те повали на земята. Днес повечето хора носят револвери. Кажеш ли нещо, което не им харесва, ще ти теглят куршума.

Днес всички хора воюват: едни са на фронта, други – в тила. Онези, които са на фронта, ще свършат работата си добре. Те са разумни, никой няма право да се меси в тяхната работа. Онези в тила само ще ги подкрепват. Как ще се бият те, с какви методи ще си служат, това не е ваша работа. Щом сте в тила, ще знаете, какво се иска от вас. Всеки трябва да знае, какво се иска от него. Едно се иска от всички: да изучавате по-високия свят, над вас и да се свържете с напредналите същества. – Де са тези същества? – Според едни, тези същества не живеят на земята; според други, те живеят само на земята, а според трети, те са навсякъде. Не е важно, де живеят те. Важно е да се свържете с тях. Те имат светъл ум, отлично сърце, благородна и разумна воля. Да се свържеш с едно от тези същества, това значи, ако си бил малодушен, да станеш смел; ако си в тъмнина, да придобиеш светлина. Велико нещо е да бъдеш свързан с възвишения свят!

Казваш: Каква полза, че съм свързан само с едно разумно същество? – Който знае закона на едното, той знае закона и на множеството. Едното е свързано с множеството. Под „множество“разбирам целокупността на Битието. Целокупността включва всички възможности и постижения. Дали си музикант, поет, художник или учен, щом си свързан с целокупното, ти ще бъдеш гениален. Ти ще помагаш не само на себе си, но и на всички хора.

Първата задача на човека е да изучи свойствата на твърдите, течните, въздухообразните и светлинните вещества. После ще изучавате свойствата на ума, сърцето и волята. Остават още три области за изучаване. Достатъчно е да изучите това, което ви казах. Който е готов, може да го поставим в магнетичен сън и като се събуди, ще види, че се е освободил от един свой недостатък. Ако е бил упорит, след събуждането си, няма да остане следа от неговата упоритост. Под „упорит“човек разбирам този, който не е полезен нито на себе си, нито на другите. И природата постъпва по същия начин. Когато иска да повдигне един човек или един народ, тя го прекарва през дълбок магнетичен сън. Няма велик човек или велик народ, който да не е минал през големи изпитания и страдания. И след като се справи с тях, той се новоражда, влиза в нов живот.

И тъй, от всички се иска вяра. Вярата има отношение към ума. Щом вярваш, ти ще се освободиш от всички трудни положения. Вярващият има

знание, той разбира нещата. Някой му казва: Тури крака си в тази каша. Той поглежда, вижда, че кашата е циментова и казва: Преди да тури крака си, ще опитам с едно дърво. Ако след един час мога да извадя дървото, ще туря и крака си. Казвам: Глупавият направо ще тури крака си, но умният ще проучи свойствата на цимента и после ще прави опит с него. Друг е въпросът, ако туриш крака си във вода. Ако кракът ти е бил кален, водата ще го измие, без да му причини някаква пакост. Повече от половин час не дръж крака си във вода. Тя ще отнеме топлината на тялото ти и ще се простудиш. Ако ти кажат да се качваш на височина, пак ще бъдеш внимателен. – Защо? – Колкото по-нагоре се качваш, въздухът става по-разреден и организмът не може да издържа. От три хиляди метра нагоре, дишането се затруднява и от носа започва да тече кръв. Ако се изкачиш на височина 5 – 6000 метра, ти дохождаш вече до едно безразличие. Въздухът е приятен, разреден, но организмът не издържа на тези условия. Сега, вие сте дошли до една област на желания, колкото приятна, толкова и опасна: Искате всички хора да живеят добре. Идеята е отлична, но за да се създадат такива отношения, трябва да се изменят условията на живота. Това не може да се постигне в един ден, нито в една година, нито в един век. За да бъдат всички хора щастливи, нужно е участието на всички добри хора, на всички умни хора, да заработят в един дух. Освен това, трябва да дойдат разумни същества извън земята, да вложат и те своите усилия. Най-после, да дойде и Бог със своята мисъл, да вложи ред и порядък в света. Днес, една малка част от човечеството мисли за доброто на хората. Така не може лесно да свършиш училището. Да изясня идеята си: Ти искаш да свършиш училище. Това е първият социален въпрос, от който се интересуват мозъкът, дробовете, стомахът – неразделните другари на човека. После, трябва да вземат участие всички учители, всички професори, да мислят добро за тебе, да ти съдействат в уроците. Само така, ти ще бъдеш окрилен и ще вървиш напред.

Съществува един свят на опити, в който се влиза по особени пътища. Ако някой се опита да влезе там по обикновени пътища, непременно ще го върнат назад. – Защо? – Там не се позволява да влезе човек с кални крака. И най-малката кал не се допуща там. Като влизате в една къща, вие леко изчиствате краката си от прах, от кал и казвате: Изчистихме си обувките. Това не е достатъчно. Идеално чисти трябва да бъдат обувките. Вие ходите с обувки и в дома си и в учрежденията, където работите. Какво става най-после? Намирате един беден човек, който срещу малко възнаграждение, очиства калта или праха от обувките ви. Вижте, какво правят турците. Като им дойде гост, още отвън той събува обувките си и обува чехли, които домакините му предлагат. Какво заключение ще извадите от всичко казано досега? Докато сте тука, слушате, одобрявате, каквото ви говоря, а като излезете, нищо не можете да приложите – карате обикновения си живот.

Такова е състоянието на болния, който има някаква рана на пръста си и казва: Дано Учителят ми даде цяр за ръката! Ако болният страда от корем, той се свива на една, на друга страна и не може да разбере, какво се говори. Много естествено, съзнанието му на много места е прекъснато от болки. За да си извадиш истинско заключение за нещата, това зависи от твоето здравословно състояние. Здравето подразбира първо, мисълта да бъде организирана. Без такава мисъл, човек може да попадне в дисхармоничен свят. Ако влезете в една външна организация, тя ще окаже особено влияние върху вас. Във всяка организация законите са едни и същи. Ако влезете между религиозни хора, които мислят криво и вие ще мислите като тях. Ако влезете в политическа партия и там може да придобиете криви възгледи. И земеделецът, като не разбира законите, сам изопачава мисълта си. Целта ми е да се усвоят правите неща, които помагат на човека. Като мисли и чувствува правилно, човек ще знае, как да постъпва в обществото и като го слушат хората с внимание, той ще умее да прокара своите възгледи. Ако не знае, как да постъпва, веднага ще предизвика реакция.

Ще кажете, че вие си имате правила, методи за прокарване на своите възгледи. – Имате методи, но те сега не вървят. Какво ще правите тогава? Вие трябва да се върнете в онова първично състояние, когато светът се е създавал, да разберете, по какви закони, именно той е създаден: по механически, органически или по законите на възвишения разумен свят. И като си отговорите на този въпрос, ще поемете пътя на естественото развитие на нещата. Всички се нуждаете от съществено знание. Толкова години ви говоря, толкова години вече изучавам българина и разбрах, за какво е способен той. Българинът е трезв и голям философ. Той лесно се сгорещява и лесно изстива. Като те срещне, веднага се отваря и те приема като спасител. Слуша, какво говориш и всичко одобрява. На другия ден го срещаш, но вече малко охладнял, държи се резервирано. Казва: Хубави са тези идеи, но... Той се страхува, да не се подхлъзне. Седи и си мисли: Ако приема тези идеи, може да пострадам. – Колкото можеш да пострадаш от слънчевите лъчи, толкова ще пострадаш и от моите идеи. – Много е патила моята глава. – От моите идеи глава не боли. – Могат ли да се приложат без пари? – Разбира се, могат. Остане ли да се прилагат с пари, работата е свършена.

Преди години срещнах един адвокат, голям скъперник. Рядко съм срещал такива скъперници. Аз пожелах да го изследвам, да измеря черепа му. Той се съгласи, но веднага започна да описва положението си. Каза ми, че имал жена и деца, все около тази тема се въртеше. Най-после се сетих. Той искаше да ми каже, че ако имам намерение да взема пари, ще знае, че не може нищо да ми даде. Като схванах мисълта му, аз го успокоих мислено,

като му казах: Не се тревожи, аз няма да ти взема нито пет пари. Щом се успокои напълно, тогава започнах да измервам главата му.

Помнете: Новите идеи, които идват в света, ще ви принесат такава полза, каквато не подозирате. След време ще разберете, какво сте придобили. Новите идеи са като лотарийните билети. Купиш си един билет и не знаеш, ще спечелиш ли, или не. Когато се тегли лотарията, тогава виждаш, че билетът ти печели един милион. Днес приемеш една нова идея и едва след 20 години виждаш, какво си спечелил. В новото, което идва в света, всички билети печелят. Там няма празни билети. Ако една идея попадне при добри условия, тя ще донесе грамадни богатства. Едно се иска от вас: да не препятствате на новите идеи. Дайте им условия да растат и да се развиват и повече не мислете. Времето ще донесе своя резултат. Това няма да стане механически, но по разумните закони. Тогава условията ще се подобрят и невъзможното ще стане възможно. Сегашният социален строй ще се смени с нов. Тогава ще разберете, защо старото трябва да се замести с ново.

Ето защо, докато сте още в училището, изучавайте законите на живота, на разумната природа, за да се ползвате от тях. Тогава, като българският адвокат, трябва да знаете предварително, ще плащате ли, или не. Като приемате една идея, нужно е да знаете, заслужава ли тя да работите и живеете за нея, или не заслужава. Ако идеята, която приемаш е по-велика от тебе, живей за нея и бъди готов на всякаква жертва. Тя ще допринесе нещо не само за тебе, но и за цялото човечество. Има смисъл да се жертвуваш за една идея, ако тя донесе светлина, свобода и изобилие в човешкия живот. Под „изобилие“разбирам задоволяване на физическите нужди на хората. Под „свобода“разбирам освобождаване на човешкото сърце от всички заблуждения. Под „светлина“разбирам откриване на нови пътища за човешкия ум. Следователно, човек ще се спаси, когато в ума му влезе новата светлина, в сърцето – новата свобода, а във волята – физическото изобилие.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.
– В истината е скрит животът.

6. Лекция от Учителя, държана
на 28 октомври, 1932 г.

София – Изгрев.

1932_10_30 Механични и съзнателни процеси
утринно слово

МЕХАНИЧНИ И СЪЗНАТЕЛНИ ПРОЦЕСИ

– Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

Ще прочета 6 глава от Матея.

Ако попитате въжето на кладенеца, какво се ползва то от ваденето на водата, ето неговият отговор: Достатъчно ми е да си натопя долния край във водата, за да си уталожа жаждата. Значи, въжето, което се спуща в кладенеца, е жадно. Ако през целия ден го спущат вътре и вадят, какво печели то? – Изтърква се, нищо не печели. Аз предавам на въжето съзнателен живот, а то върши своята работа несъзнателно, т. е. механически. Несъзнателните процеси се отличават по това, че произвеждат изтъркване. Значи, механичните процеси, на които съзнанието е отвън, не могат да се обновяват. Например, часовникът, колата, в които процесите са механични, ако не се обновяват, те ще се изтъркат.

В човешкия живот се извършват едновременно три вида процеси: механически, органически и психически. При механическите процеси не става обновяване; при органическите процеси обновяването е частично, а при психическите става постоянно обновяване. В механическите процеси се крие голяма опасност. Затова се казва, че всички нещастия в света се дължат на механичните процеси. Не че те създават нещастията, но ако човек не е внимателен, сам се натъква на опасности. Какво ще стане с тебе, ако носиш в джоба си една бомба и не внимаваш? При най-малкото сътресение, бомбата ще експлодира. И умен човек да си, щом си невнимателен, бомбата може да експлодира и да ти причини вреда.

Казвам: Всички говорите за онзи свят, наричате го Божествен. И учените хора говорят за онзи свят, искат да знаят, какво представя той. Някои си го представят като този свят; други казват, че е невидим, не прилича на този свят. Аз се чудя на гениалните хора, които описват онзи свят като този. Това е по причина на голямото различие между двата свята. Докато е на онзи свят, човек има една посока на движение; щом слезе на земята, той изменя посоката си, взима противоположно направление. Виждаш едно лице от другия свят и не можеш нито да го опишеш, нито да го нарисуваш. Ти не си в състояние да предадеш нито една линия от онзи свят. Ще начертаеш точно такава линия, която не отговаря на действителността. Ако се опиташ да нарисуваш едно лице от онзи свят по правилата на земята, ще го окарикатуриш, ще изкараш нещо грозно. Защо

става така, и аз не зная. Не е лесно да изразиш духовния свят с възможностите на физическия. И злото на земята не е нищо друго, освен добро, представено в обратен вид. Значи, доброто в Божествения свят е обърнато зло на земята. А злото на земята е обърнато добро на небето. Така, вие ще извадите заключение, че доброто е обърнато зло, а злото е обърнато добро. – Не, доброто има свойство, че никога не може да се обърне, т. е. да се превърне в зло. Доброто може да има само отражение. Доброто не може да се обърне в зло по единствената причина, че устройството на земята е такова, поради което сенките се хвърлят винаги надолу. Ще възразите, че и луната хвърля сенки. – Да, и нейните сенки са надолу. Това е само за обяснение, не че ще ви ползва нещо.

Ще кажете, че това е игра, фокус на мисълта. – Възможно е. И виртуозът-цигулар прави различни фокуси с лъка си, който се движи на гриф, дълъг около 30 см., извива се нагоре, надолу. А вие казвате, че той е голям музикант. И грамофонната игла се върти на плочата, свири хубави парчета, но не е музикант. Тя се движи в кръг, като на хоро, а вие слушате, какви парчета свири. Обаче, тя свири само това, което цигуларят е свирил. Каквото той е свирил, това и тя произвежда. Колко години са нужни на цигуларя, за да накара цигулката си да говори? Донякъде, цигулката подражава на човешкия глас, но никой цигулар не може да произведе звука на своята цигулка. Грамофонната игла показва, че в мисълта си човек е отишъл по-далеч от своите действия. Човек говори красиво, цветисто, но ако рече да направи това, което е говорил, може да си създаде голяма беля. Например, лесно се говори за Царството Божие. Силата на човека е в изпълнението на Божията воля, а не в говоренето.

Представете си, че срещате един борец, и той започва да ви говори за своята сила, за опитите, които може да прави. Колкото и да ви говори, вие не можете да усетите неговата сила. Обаче, започне ли опита – да ви вдига във въздуха, да извива ръката или крака ви на една и на друга страна, веднага ще кажете: Достатъчно! Признавам те за силен човек, признавам твоите постижения. Някои хора искат да знаят, какво нещо е дяволът, искат да опитат силата му. Откажете се от това желание. Не е лесно да се бориш с дявола. Той е най-големият борец в света. Влезете ли в борба с него, ще видите, че той умее да защищава своите права. Някои описват дявола като същество с рога и опашка. Значи, той е животно. Тогава всички животни са дяволи. Знаете, че много животни орат, сеят, вършеят заедно с човека. Тогава и дяволът помага на човека. Щом има рога, ще го вържеш за рогата; щом има копита, ще го подковеш; щом има опашка, ще го хванеш за нея и ще го въртиш, дето искаш. И най-лошото куче да хванеш за опашката и да го развъртиш, отстъпва. То разбира, че не може вече да си играе с човека.

Това са мисли за разсъждение. Вие си представяте дявола такъв, какъвто не е. Ако знаехте, какво представя той, щяхте да научите много неща от него.

И Бога си представяте такъв, какъвто не е, поради което нищо не можете да научите от Него. Не само че нищо не можете да научите, но даже по-лоши ставате. За Бога говорите, а по-лоши ставате. Например, казвате, че Бог е Любов. Обаче, щом ви обиди някой, забравяте Божията Любов и започвате да се разправяте с него.
Един ден имах случай да чуя, как се разправят двама влюбени. Навярно момата обидила своя възлюбен, и той започва да се обяснява: Ти си неблагодарна, не оценяваш моята любов. Ти не знаеш, какво съм преживял от времето, когато те обикнах. Пред никого досега не съм коленичил, но пред тебе коленичих. И ти нищо не признаваш! Слушах го и си мислех: Пред кого коленичи човек? Пред извора всеки коленичи. – Защо? – Защото иска да вземе нещо от него. Обаче, изворът нищо не получава от човека. Значи, момъкът коленичи пред момата, защото иска нещо от нея. Той печели, но момата нищо не печели. И богомолците коленичат в църква и вдигат ръцете си нагоре. Те не знаят, че така подгънати краката, влизат в съгласие със земята. Това е противоречие. Ръцете вдигнати нагоре, това е друго противоречие. Каква молитва е тази, при която си в противоречие с небето, а в съгласие със земята? Като се молиш, спусни ръцете си надолу, а главата нагоре, към Бога. Само така можеш да получиш нещо от Него. Обаче, с вдигнати ръце, нищо няма да получиш. Честото вдигане ръцете нагоре става механичен процес. Вървиш по улицата и от третия етаж на една къща те извиква някой, да ти даде нещо. Ти вдигаш ръцете си нагоре, да хванеш предмета, който ти хвърлят. Стоиш под една ябълка или круша и вдигаш ръцете си нагоре, да хванеш ябълката, която ти хвърлят отгоре. Това вдигане на ръцете има смисъл, ще получиш нещо. Ако с вдигането на ръцете си във време на молитва, човек получаваше нещо, досега той трябваше да стане светия. Казано е: „Като се молиш, влез в тайната си стаичка и там се помоли.“ Не е нужно да вдигаш ръцете си нагоре, всички да те видят. – Цяла нощ се молих и нищо не получих. – Защо е трябвало цяла нощ да се молиш? Едно се иска от човека: чистосърдечие и смирение. Казано е в Писанието: „Бог на горделивия се противи, а на смирения дава благодат.“
Като говорим за молитвата, ще видите, че различните народи се молят по различен начин. И всеки човек се моли различно. Източните народи се молят по особен начин, различен от този на западните народи. Факирите, например, сядат на земята с кръстосани крака. Ръцете си поставят на колената и така прекарват с часове в медитация. Ако не могат да медитират правилно, този процес става механически. Ако веднъж коленичиш пред богатия, то има смисъл. Ако всеки ден коленичиш, ти сам се отвращаваш, както от коленичението, така и от богаташа. Едно малко дете отишло с баща си на едно евангелско събрание. Бащата искал да го посвети, да му покаже, как трябва да се моли. Евангелистите често коленичат. Това е тяхно разбиране. Аз не поддържам този начин, защото

между колениченето и идеята, която те носят в себе си, няма съответствие. Евангелистите приличат на онзи неспособен художник, който се опитвал да нарисува ангел. Нарисувал нещо, което съвсем не приличало на ангел. Той го нарисувал като човек: рус, със сини очи. Отгоре на това му турил две крила, като на птица. Ангелът не е нито човек, нито птица. Ако е въпрос за крила, ангелът има шест милиона крила. Той се движи с бързина, по-голяма от тази на светлината. Ангелът не хвърчи с крилата си, както птиците. Те изразяват неговата мисъл.
Ще се върна към примера за бащата и детето, които отишли в евангелската църква. Всички коленичили, и детето трябвало да коленичи. Обаче, пасторът обичал дългите молитви. Детето се уморило и запитало баща си: Татко, кога ще се свърши молитвата? – Ще почакаш още, пастирът едва е започнал. Детето се отегчило толкова много, че втори път не помислило да отиде на събрание. – Какво показва това? – Много от схващанията и разбиранията на религиозните са прави; стремежът им е също прав, но формата, чрез която изразяват идеите си, не е права. Значи, между идеята и формата или методът, чрез който тя се изразява, има известно несъответствие. Например, говориш за любовта, но не я изразяваш правилно. Обичаш някого, а не знаеш, каква дума да му кажеш. Коя е първата дума, която ще кажеш на онзи, когото обичаш? Как посрещаш госта, когото обичаш? Първата дума, която му казваш, е „добре дошъл!“ На човека можеш да кажеш „добре дошъл“, но как ще посрещнеш ангела? Какво ще кажеш за огъня, който гори? Можеш ли да му кажеш „добре дошъл“? Ако огънят се усили и запали къщата ти, не можеш да му кажеш „добре дошъл“. Следователно, на съществото, което обичаш, трябва да говориш с думи, съответни на любовта. Като те запитват, трябва да отговаряш разумно. – Защо? – Защото зад всеки въпрос се крие едно разумно същество. Дето има въпроси и отговори, там процесите са живи, съзнателни. При механическите процеси няма никакви въпроси и отговори. Там никой нищо не те пита; никой не очаква отговор. Там колата си върви и на никого не обръща внимание. Че може да те прегази, тя не иска да знае. Ако машинистът пусне машината сама, тя ще върви, ще бучи, без да дава сигнал, че пристига. Който се изпречи на пътя ѝ, горко му! Обаче, застане ли машинистът зад машината, работата тръгва другояче. Машината върви, движи се, дава сигнал и се одухотворява.
И тъй, механичните процеси се отличават по това, че водят към катастрофи. Обаче, зад всеки механически процес стои едно разумно същество, което регулира този процес. Така, именно, се избягват катастрофите. Ако не предотврати катастрофата, то носи отговорността. Следователно, стане ли някаква пакост или нещастие във вашия живот, ще знаете, че не сте били внимателни, и сте дали ход на механическите сили у вас. Като направиш нещо необмислено, казваш: Чудно, как стана това! После съжаляваш, но късно. Ти съжаляваш, че си дал път на

механическите сили в себе си, а друг съжалява, че не е бил на мястото, да регулира тези сили.
Казвам: И в религията има механически процеси. Те са опасни, затова трябва да се регулират. Понеже има нещо механично в религията, и хората са се механизирали. Новият живот ще урегулира механичните процеси в природата. Новото разбиране учи хората, как да урегулират тези процеси. Под „механични процеси“ някои разбират неволните движения в човека. Например, уплашиш се и започнеш да трепериш, не знаеш, отде иде това треперене. Някога се обиждаш само от една дума и веднага взимаш отбранително положение. Как стана това, не знаеш. Казваш: Обидих се, защото съм прав, право мисля. – Не всичко, което мислим, е право. И в сънищата не е всичко вярно. Всички разумни неща в природата са строго определени. Например, определено е, колко часа да спиш. Децата спят по 8 – 9 часа, по-големите – по 7 – 8 часа, а възрастните хора се задоволяват и с 5 – 6 часа. Сънят обновява организма. Ако ядеш много, ще спиш много; ако ядеш малко, ще спиш малко. Който има много желания, спи много. Някой работил два-три дена без почивка. След това иде голяма умора, голям упадък на силите. За да се възстанови, нужно му е голяма почивка. Прекалената, усилена дейност не се отнася към съзнателните процеси. Според мене, многото желания се отнасят към несъзнателния живот. Често ние сме в движение, без да взима участие волята ни. Влизаш в една лодка и не забелязваш, че няма лопати. Веднага течението на водата те понася. Ти се движиш с лодката, но движението ти е несъзнателно. Ти не желаеш това движение, но нито сам можеш да си помогнеш, нито отвън някой може да ти помогне. Седиш някога спокойно, но изведнъж краката ти трепват, без да искаш. И това е несъзнателно движение. Така се движат и медиумите, като ги посети някой дух: ръката им се движи, езикът им започва да говори неясни неща – това са несъзнателни процеси. Обаче, разумността е вън от тях. Медиумът пише, драска нещо, но понеже аз разбирам тези прояви, зная, че духът, който се проявява, е прост, невежа. Много духове са първокласни простаци, но представят написаното като велика тайна. В тези драсканици духът иска да каже, че така е създаден светът. Дали е така създаден светът, това е въпрос. Никой човек не знае истината по този въпрос, обаче, учените правят различни предположения. Че имало някакво движение, това е факт, но какво излязло от него, малцина знаят. Какво е било първоначалното движение, с което е започнало създаването на света, никой не знае. Докато сте на физическия свят, никога не можете да си отговорите на въпроса, как е създаден светът. Ако някой би се домогнал до тази истина, тя би произвела преврат в неговия живот. Как може сегашният човек да говори за създаването на света, когато той сам живее кратко време на земята? В това отношение, растенията са постигнали нещо повече от хората. Има растения, които живеят стотици и хиляди години. Обаче, човек едва ли може да живее до

хиляда години. В Библията се казва, че някой живял 900 години. Как може човек да живее дълго време, когато още не знае причината за правилната обмяна на клетките в организма? Щом силите на човешкия организъм не са в равновесие, естествено, няма равновесие и между неговите мисли, чувства и постъпки. Няма човек на земята, у когото силите да са уравновесени. Затова, именно, хората не могат да вървят право.
Като наблюдавате вървежа на човека, виждате, че нещо му липсва. Той ту ускорява вървежа си, ту го намалява. Отвреме-навреме се спира, замисля се и пак тръгва. Това показва, че той е непостоянен в мислите и чувствата си. От неправилните му движения, аз си правя заключение, че той няма определен път. Аз наричам такъв човек безидеен. Който има определена идея, не гледа нагоре-надолу, не се обръща, не се спира. Той има определена посока. Той е като параход, с определена посока на движение. Обаче, ако параходът лъкатуши ту на една, ту на друга страна, това показва, че е в опасност. И у вас стават такива процеси, които ви спъват. Лягаш си вечер с мисълта да станеш рано сутринта и да свършиш една работа. Обаче, на сутринта изменяш решението си. Сега мислиш друго да направиш, но вечерта съжаляваш, че си го направил. Рядко човек остава доволен от това, което е направил. Направиш молитвата си, но си недоволен. Малко хора са доволни от това, което правят. Някои от вас, като дойдат тук четири-пет пъти наред, казват: Защо ли дохождаме? Все едно и също се повтаря. Питам: Ако останете да спите до късно, какво печелите? Какво ще правите, като останете вкъщи? – Ако дохождаме, ще се спасим ли? – Спасението не е нито тук, нито в света. – Къде е тогава спасението? – В мислите, в чувствата и постъпките на човека. Там ще намерите спасението.
Помнете: Като дохождате на беседа, трябва да имате някаква идея, да постигнете нещо. Ако всяка седмица, когато идвате, в ума ви прониква един светъл лъч, в сърцето ви – едно топло чувство и в проявите ви една по-добра постъпка, вие сте спечелили нещо. Всякога трябва да имате един придатък. Дето светлината и топлината се увеличават, и постъпките стават по-добри, там има съзнателни процеси. Съзнателният човек е добър. – Защо трябва да правим добро? – За да поддържате горенето на своя живот. Доброто подразбира правилна обмяна на физическия свят. Ако искаш да бъдеш здрав, иди в празник на хорото, да видиш, как играят младите моми и момци. И да си болен, вземи патерицата и иди на хорото. Там ще придобиеш повече, отколкото две-три капки от лекарството. Ако попаднеш между тълпа, дето този те бутне, онзи те бутне, и здрав да си, ще заболееш. Радвай се, когато здрави хора те бутат. Остане ли болни да те бутат, и ти ще заболееш. Като те срещне умен човек, каквито думи и да ти каже, както и да те нагруби, пак се радвай, все ще придобиеш нещо. Но ако те срещне някой глупав, невежа, каквито добри думи да ти каже, нищо не печелиш. В този смисъл, страданията, които природата изпраща на

човека, не са нищо друго, освен обновителен процес. Следователно, ако влезеш в стълкновение с разумни същества, все ще придобиеш нещо. В първо време ще бъдеш недоволен от тях, но след това ще кажеш: Благодаря на тези същества, много спечелих от тях. Важно е, ако страданията са причинени от някое разумно и добро същество. Каквото и да ти направи разумното същество, то всякога ще произведе добър резултат. Две мнения по това няма. Обаче, всяко същество, което не е завършило развитието си, или не е на твоя уровен, ако ти причини някаква пакост, тя ще си остане, не може да се поправи.
Сега аз не искам да ви упреквам, не искам да влизам в стълкновение с вас, защото пръв аз губя. Обаче, намирам, че разбирането ви трябва да се измени. Ново разбиране е нужно на всички. Често вие критикувате и мене, но вашата критика не е меродавна. Тя е резултат на вашето старо разбиране. Засега това е естествено. Вие още не сте завършили развитието си, много работа ви предстои. Аз познавам всички човешки пътища и виждам, че те са фалирали. Няма нито едно човешко общество, което да не е фалирало. Ако и аз вървя по този път, ще свърша като всички хора – ще фалирам. И на вас казвам: Оставете старите човешки методи и пътища настрана. Започнете с новото, в което няма никакъв фалит. Не искам да ви насилвам, но питам: Колцина от вас, като вървите по старите човешки пътища, сте сигурни, че ще успеете? Колцина от вас сте доволни от живота си? Започвате една работа и в първо време сте доволни. Накрая, обаче, се разочаровате. Краят решава делото. Затова и Христос казва: „Бях гладен, не ме нахранихте; бях в тъмница, не ме посетихте; бях болен, не ми помогнахте.“ Запитаха Го: „Кога, Господи, не сме сторили това за Тебе?“ – „Който е направил това на едного от моите малки братя, на мене го е направил.“
Като говоря така, аз не засягам вашето верую. Има едно верую, специфично за душата. Който следва това верую, ще се облагороди, ще осмисли живота си. Без това верую човек не може да бъде доволен. – Богат, умен човек съм. – Каква полза ще ти донесе богатството? Друго нещо е, ако кажеш, че си здрав. На физическия свят здравето е по-ценно от богатството. Ако отидеш при здравия, и ти ставаш здрав; ако отидеш при добрия, и ги ставаш добър; ако отидеш при умния, и ти ставаш умен. Здравето, доброто, разумността радват човека. Дето е радостта, там работите вървят добре. Когато хората се радват, те се разбират. Затова казвам на всички: Освободете се от кривите си разбирания, които водят към крайности. Казваш: Моето разбиране е специфично и право. – За тебе е право, но не и за всички хора. Колкото хора на земята има, толкова и разбирания, толкова различни вярвания. Обаче, има един принцип, един велик закон в природата, общ за всички. Той регулира съзнанията на всички хора. Той е мярка за нещата. Докато дойдете до този закон, всеки ще живее в свой специфичен свят на съзнанието си, на специфично място.

Рибата, птицата, млекопитаещото и човекът живеят в един и същ свят, но условията на живота им са различни. Водата е за рибата; въздухът е за птицата, а твърдата почва – земята е за млекопитаещото и човека. Всички същества мислят, но мисълта им е различна. Всички хора мислят, но обикновеният човек мисли по един начин, талантливият мисли по друг начин, гениалният – по съвсем особен начин, а като дойдем до светията, неговата мисъл е съвършено различна от мисълта на другите.
И тъй, във вашата мисъл има различие, но трябва да има едно ръководно начало. То е толкова необходимо, както сменяването на нечистия въздух в стаята с чистия, външен въздух. И горивото в печката трябва постоянно да се обновява. Процесът на обновяването някога става съзнателно, а някога – несъзнателно. Обаче, за здравословния живот този процес трябва да бъде съзнателен. Аз не засягам сегашното верую на хората, понеже то носи своя произход от далечното минало. Така вие сте вярвали и преди хиляди години. Нищо ново няма във вашите вярвания. Кое е новото в сегашния ви живот? Вие не сте мислили по това. Приятно е да намериш новото в своя живот. Единственото ново във вашия живот е това, което днес придобивате. Казваш: Намерих новото. – Не, много от вашите навици, разсъждения не са нови придобивки. Новите времена ще внесат нещо ново в живота ви. То ще бъде подмладяването. Вие говорите за новите времена, а още живеете в стария живот. Ако влезете в невидимия свят, ще се намерите в противоречие. Ще видите, че сегашният ви живот няма условия за новите времена. Представи си, че си в положението на гъсеница. Това е старият живот. Ако влезеш в света на пеперудата, можеш ли да живееш? Пеперудата е ликвидирала с живота на гъсеницата. Тя няма нищо общо с нея. Пеперудата може да се докосне до гъсеницата, но веднага хвръква и отива в своя свят.
Нещастията на съвременните хора се дължат на това, че като влязат в разумния свят, никой не им обръща внимание. Съществата от онзи свят са заети, не обръщат внимание на хората. Ако им разправяте, как живеете, как се молите на Бога, те знаят това по-добре от вас. Ако им говорите за вашите изобретения, и това не ги интересува. С какво ще ги заинтересувате тогава? Най-после, вие ще се обезсърчите и ще кажете, че не струва човек да умира. – Разбира се, не струва човек да умира неподготвен. Ще кажете, че след смъртта си, хората се прибират при отците си, както Аврам, Исак. Това, което ви казвам, ще го научите и без мене, но за да не се лутате дълго време, казвам: Слушайте, пътят, по който сте тръгнали, няма да ви изведе на добро.
Има неща в живота, които вие още не познавате, а именно: вие не знаете, що е доброто, какво преставят добрите мисли. Казва се, че мисълта е сила. Прочетете беседата „Най-малкото добро“ от Рилските беседи. Когато Мойсей отиде при фараона, тогава се състезаваха две науки. Египтяните бяха учени; те имаха адепти, мъдреци. Мойсей казваше: Господи, Ти ме

пращаш между египтяните, аз ги познавам. Те са хора с критичен ум. С какво ще ги убедя аз? Те веднага ще ме изпъдят. Да се състезавам с тях, не мога, ще капитулирам. Те знаят повече от мене. Да приложа стария начин на действие, не смея. Аз съм ликвидирал вече с него. Убих един египтянин и трябваше да бягам в пустинята. Бог му отговори: „Хвърли тоягата си." Мойсей хвърли тоягата си, и тя се превърна на змия. Той се уплаши от змията. Бог му каза: „Не се плаши, хвани я за опашката и я тури под мишницата." – „Каквото и да направя, няма да ми повярват. И те могат да правят чудеса." Най-после, Бог му даде възможност да направи няколко чудеса. При последното чудо фараонът отстъпи. Наистина, при последното чудо Бог отвори сърцето на фараона и го накара да пусне евреите. Мойсей се яви при фараона и каза: „В името на Господа Йехова ще пуснеш евреите." – Кой е този Господ? – Той е Бог на Аврама, Исака и Якова. – С какво ще докажеш това? – Той е велик Бог. Мойсей хвърли тоягата си, и тя стана на змия. Същото направиха и мъдреците. Така Мойсей направи всички чудеса, за които Бог му беше казал, но фараонът не отстъпи. Той пожела да си помисли, и тогава да отговори. Важно е, че още при първото чудо Мойсей придоби сила – неговата тояга погълна другите. Най-после, самите египтяни казаха на фараона: Ние не можем повече да се състезаваме с техния Бог.
Сега вие сте в света, дето искате да проповядвате новото учение. Как ще го проповядвате? Можете ли да направите чудесата, които Мойсей направи? Ако вашата тояга не може да погълне тоягите на египтяните, вие сте още в старото учение. – Ние сме вече в новия живот. – Този живот погълна ли вашия стар живот? Ако не го е погълнал, вие сте още в учението на стария живот. Ако не можете да преобразите живота си, като Мойсея, нищо не можете да постигнете. Дадена ви е тоягата на Мойсея, но мислите ли, че още при първото чудо ще накарате фараона да отстъпи? Дълго време ще ходите при него. Десет чудеса трябва да направите. Най-после фараонът ще ви пусне, ще излезете от Египет и ще отидете в пустинята, дето ще прекарате цели 40 години. След това ще влезете в Ханаанската земя.
Аз разглеждам новия живот, без да имам предвид стария живот. Старото оставям настрана и не се спирам на египетската наука, която е полезна само за себе си. Новият живот, в който влизате, т. е. обетованата земя, изисква ново знание, нова наука – Божествената. Вашата тояга трябва да погълне другите тояги. Мойсей, със своята тояга, застави фараона да отстъпи. Тази тояга направи чудеса. Мойсей носеше и двете учения: когато трябваше нещо ново, той постъпваше по новото учение; когато трябваше старото, той постъпваше по старото учение. Той изби хиляди евреи – това беше старото учение. Мойсей се качи на Синайската планина, дето получи десетте Божии заповеди, но пак не можа да влезе в Ханаанската земя. Той я видя само отдалеч. Сега и за вас има опасност, като влезете в Ханаанската земя, да се забравите и да кажете: И аз мога да направя тези чудеса. Едно

ще знаете: християните, както и хората на новото учение, не могат изведнъж да направят всичко. Те не могат да изменят живота си и да влязат в новия живот. Отдалеч само ще го гледат. Мойсей направи едно престъпление, което можа за един ден да се изправи, а той носи последствията му хиляди години. Той трябваше да мине през големи изпитания в пустинята, дето измряха много евреи, повечето от страх. Много от тях въставаха против Мойсея, като му казваха: Ти ни доведе тук да умрем от глад. В Египет ние имахме всичко за ядене. Ти ни извади от Египет, освободи ни от египетското робство, но благодарим ти за такава свобода. Всеки момент може да умрем от глад. Като работим тук, ние искаме поне добра храна.
Мнозина и до днес се бунтуват, като евреите. Казват: Да бяхме в света, много неща щяхме да постигнем. – Какво щяхте да постигнете? Щяхте да ядете месо, да се обличате хубаво; щяхте да имате голяма къща, автомобил и др. Въпреки това, един ден пак щяхте да умрете и да ви погребат. Де е хубавото в този живот? И тези работи имат смисъл, но ако допринасят нещо за твоето развитие. Свободен ли си от египетското робство? Още не си свободен. Можеш ли да живееш в света, без да се страхуваш?
Човек е дошъл на земята като на училище, да свърши последния си изпит. Ти си беден – разрешаваш задачата на бедността; болен си – разрешаваш задачата на болестта; имаш мъчнотии в семейството си – разрешаваш семейни задачи; не обичаш хората – разрешаваш задачата на любовта; слаб си – разрешаваш задачата на силата. Следователно, ти трябва да бъдеш любящ, добър, богат, умен, силен. Има една пословица, която казва: „Каквото хората могат да направят, и аз мога да го направя.“ Ето защо, ако и вие не можете да направите това, което светът прави, и плюс нещо, нищо не сте научили. Казваш: Аз не искам богатство. – Съгласен съм с тебе. И аз не искам богатство на грехове, но искам богатство на добродетели. По отношение богатство на грехове и престъпления, искам да бъда един от най-бедните. Но щом дойде до богатство на добродетели, там искам да бъда пръв. Всеки трябва да има този идеал. Ако богатството е дошло чрез доброто и любовта, аз искам да бъда пръв. Ако богатството е дошло чрез престъпления и насилия, аз не искам да имам никакъв дял. Това е една мярка за мене. Всички трябва да бъдем богати! Да не сме умни в престъплението, но да бъдем умни в доброто. Това е новото знание, за което ви говоря. С това знание трябва да се занимава вашият ум. Някога вие се занимавате с обикновени неща.
Често хвърлям поглед към вас и виждам, от какво сте недоволни и от какво – доволни. Някой е недоволен от стола, на който седи; друг няма стол, стои отвън и пак е недоволен; трети е недоволен от шума, който се вдига вън. Като ви гледам така, казвате: Кажи ни, как да излезем от това положение. – Ако ви кажа, вие ще се намерите в положението на риба, която излиза от водата и умира. Казваш: Тогава, по-добре да умра. – Това не е разрешение

на въпроса. Гледам, друг хвърчи нависоко. – По-добре да хвърчи нависоко, отколкото да слиза надолу. – Този човек много фантазира. – Нека фантазира. С фантазията си той е в безопасност. Ако изрежеш крилете му, тогава той е в опасност. У всички хора има стари навици, толкова закоравели, че и с два чифта волове не можеш да ги извадиш. Най-голямото нещастие е да накараш хората да мислят, да чувстват и да постъпват като тебе. Не, когато хората не мислят, не чувстват и не постъпват като тебе, това е красотата на живота. Да постъпват всички еднакво, това значи да си подражават. Има ли нещо красиво в подражаването?

Един американски епископ имал навик да държи главата си малко наляво. Всички свещеници от неговата епархия му подражавали, държали главата си малко накриво. – Избягвайте подражаването. Главата ви трябва да бъде направо, нито наляво или надясно, нагоре или надолу. Не подражавайте на хората нито в мисълта, нито в постъпките им. Всеки за себе си ще бъде особен екземпляр. Та като ви видят, да кажат: Като този няма друг. Това е красивото в живота. И като не приличаш на другите, да не влизаш в стълкновение с тях. Казваш: „Аз!“ С това „аз“ подчертаваш своята личност. Има една съзнателна свобода, която трябва да се прилага. Това трябва да научите. Има съзнателна свобода и несъзнателна свобода. Минавам край един човек и виждам, че той пъшка, мъчи се, не може да вдигне товара си. Аз не чакам, той да ме помоли да вдигна чувала му, но веднага се притичам на помощ. Докато той се чуди, кой ще дойде да му помогне, аз вече съм му помогнал. После го питам, има ли нужда от друга услуга. – Нямам нужда, благодаря. И аз си отивам.

Казвам: У вас трябва да се яви благородство, без да ви молят, без да ви канят, да сте готови да помогнете на човека. Трябва да бъдете досетливи, да долавяте нуждите на хората. Някога може да сте били свободни, да проявите готовност за услуга на 20 души. Това е проява на съзнателна свобода. А някога, други могат да проявят свободата си към вас. Ако хората не си помагат по свобода едни на други, животът им е механичен. Свободата подразбира нов начин на действие, нова философия на живота. Вие ще я разработвате. Аз съм оставил на вас междините, вие да ги попълвате. Като ми донесат хубава баница, аз си взимам едно парче от нея, а на останалото написвам: Който мине оттук, нека опита баницата, без да казвам, колко да вземе. След това отдалеч наблюдавам, как постъпват. Ако мине някой и вземе цялата баница, казвам: Този е от старото учение. Ако някой вземе едно малко парченце и го тури в торбата си, той е от новото учение. Така определям, кои са от новото учение, и кои – от старото учение. Колкото повече хора говорят за баницата, толкова повече са я опитали. Казвам: Баницата е за всички хора. Ако хората не говорят за баницата, значи, тя е отишла в торбата на едно лице. Благата на живота са дадени за всички хора. Всички трябва да вкусят от тези блага. Това е новото

в света. Ако сте евангелисти, щяхте да говорите за благата по един начин; като православни, щяхте да говорите по друг начин. В края на краищата, всички говорят само за едно благо. Ако съм лекар, няма да ви разправям, как лекувам болните. Това е моя професия. Да ви разправям, това значи, да ви дам занаята си. Искате да знаете, с какви лекарства лекувам. Някои съм лекувал с ябълки, други с круши, трети с орехи, с лешници, с топла, със студена вода, с мляко, но на никого не съм казал, как ги лекувам. Мнозина съм лекувал с лук, с чесън, с попара, но трябва да знаеш, например, как да ядеш попарата.
Водата е едно от най-мощните средства за лекуване. В терапевтиката никъде не се употребява водата като лечебно средство. Аз препоръчвам водата да се употребява по една чаена лъжичка на минута. Ако те боли стомах, употребявай в продължение на три-четири часа по една чаена лъжичка вода на минута. Ако направиш този опит в продължение на четири часа, колко чаени лъжички ще изпиеш? Всяка лъжичка вода, в която присъства човешката мисъл, дава добри резултати. В случая, мисълта действа като динамична сила. За този опит ще вземете чиста планинска вода, подобна на дестилирана. Така ще имате отлични резултати. Вие не сте правили опит да излизате сутрин, при зазоряване, и да отваряте и затваряте окото си на всяка минута. Ако преди това сте били тъжни, след опита ще се обновите. Казвате: Кой ще стои там да отваря и затваря очите си! Вие се ръководите от пословицата: „Ако ми е късмет, да дойде при краката ми.“ – Късметът ходи, но не дохожда при краката. Той върви по един строго определен път. Късметът изгрява и залязва. Ако излезеш вън, когато той изгрява, каквото поискаш, ще ти даде. Ако не излезеш навреме, той нищо не дава.
Казвам: Старото, което имате, дръжте го, не го хвърляйте изведнъж. Ново ви трябва, и то съвсем ново. Обърнете ума си към новото, но на никого не говорете за него. Като дойде новото, всички ще го почувстват. В новото е спасението на човечеството. В новото е животът. В новото е щастието. В новото е прогресът. Щом влезеш в новото, животът ти се осмисля. Щом дойде новото, очите на хората се отварят, и те разбират, какво представя духовният свят. Тогава ще живеете и тук, и там, и ще бъдете винаги весели. Като дойде време да напуснете земята, няма да плачете, както сега, а ще повикате приятелите си, ще им дадете едно угощение и ще кажете: Аз заминавам вече от точи свят. Каквото сте спечелили, ще го раздадете на близките си и ще кажете: Аз си отивам вече. Домашните ми отдавна ме очакват. Ще се ръкувате с всички, ще излезете вън радостни и весели, и никой няма да знае, къде сте. Няма да ви опяват, да ви носят с колесница, да ви държат надгробни речи. Когато Илия замина за другия свят, той остави кожуха си на земята. Елисей взе кожуха на Илия и, като дойде до реката Йордан, удари с него водата и каза: „В името на Илиевия кожух, да се раздели водата на две.“

Казвам: Ако и вие, като Илия, оставите кожуха си на някого, влезли сте в небето. Ако не сте оставили на никого кожуха си, вие сте още в гроба. Гробът представя митницата, дето се преглеждат куфарите. Ако носиш багаж и с него отиваш на другия свят, знай, че непременно ще те претърсят и ще го вземат. За светията са необходими 40 дена за преглеждане на багажа, а за обикновения човек са нужни 45 години. Това е алегория, но вярна. Затова, именно, човек се готви още от този живот за другия. Още на земята той придобива знания. Като се намерим на онзи свят, ние сме в положението на човек в чужбина. Например, ако отидеш в Америка и знаеш езика, лесно ще ти бъде. Знаете ли, колко е мъчно, да отидете в една държава и да не знаете езика? Като отидете на онзи свят, вие трябва да знаете езика, да знаете реда и порядъка там. Мнозина имате идеята, че като отидете в другия свят, ще ви посрещнат с музика и песни, ангели ще ви пеят. Така е за онези, които са готови; за онези, които не са готови, никаква музика, никакви китари, никакви ангели няма да ги посрещнат. Като отивате за другия свят, ще оставите багажа си на митницата; малко багаж ще вземете със себе си.
Това, което ви казвам сега, ни най-малко не трябва да ви обезсърчава. То се отнася до стария ви живот. Аз говоря за новия живот, който живеят всички светии, всички добри и праведни хора, които искат да прогресират. А всички хора на земята искат да прогресират. Вие може да сте светия – шивач, светия – лекар, светия – адвокат и като такъв ще прогресирате. Какъвто и да си – лекар-светия или орач-светия, ти си светия. Вие имате идея за светията, че той не трябва да работи. И такива светии има, но те не са истински. Аз искам да бъдете от рода на светия-шивач, орач, лекар, да имате някакъв занаят. Някога ще ви говоря за светиите на онзи свят, които не са нито лекари, нито шивачи, нито търговци. – Какви са те? – Ще ги разберете, само когато отидете на онзи свят. Там ще ви държат лекции за другите светии. Тук ще знаете само за онези светии, които са минали по пътя на този живот. Те са служили на Бога при всички условия на живота – никога не са роптали. Те казват: Такава е волята Божия. Като лекар-светия, ти казваш на болния: Няма нищо, тази болест е за твое добро, тя ще мине. Шивач-светия си, ще ушиеш най-хубавата дреха и ще кажеш на клиента, каква е последната мода, как ще му стои добре и т. н. Това е служене на Бога. Ти можеш да носиш фрак и бомбе, но гледай, доброто да е под бомбето, под фрака. Всяка дреха, в която присъства доброто, е благословена. Всяка дреха, която не носи доброто в себе си, не е благословена. В известно отношение аз харесвам модата, понеже води към разнообразие.
И тъй, главното нещо: Служенето ви да бъде благоугодно на Бога, благоугодно на вас и благоугодно на вашите ближни.

Т. м.

6. Утринно Слово от Учителя, държано на
30 октомври, 1932 г. София. – Изгрев.

1932_10_30 Възкресение
неделна беседа

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

„Отче наш“

„Духът Божи“

Ще прочета петнайсета глава от Първото послание към коринтяните. Тази глава е мъчна за разбиране. Става спор за възкресението, смесва се възкресението с човешката свобода. За да възкръсне човек, той трябва да е свободен. Понеже сега той не е свободен, затова той умира. Всичките хора умират по единствената причина, че не са свободни. Дотогава, докато човек умира, той не е свободен. (Учителят прочете първия и втория стих.) Повярване значи разбиране. (Прочете трети и четвърти стих.) Думата умря разбира посаждане. Туй, което е посадено – и умира. Хора, които се посаждат, те умират, но се посаждат, за да дадат живот на другите. (Учителят прочете главата.) Ако в света не може да се даде никаква свобода, тогава каквото и учение да се проявява, е празно; какъвто и да е живот е временен. Пък ако има известна свобода, каквато и да е, ако има основа в живата природа, каквото и да е учение, в каквато и да е степен, то се базира на нещо. Защо ще страда човек, когато няма свобода. Щом няма никаква свобода, нека яде и пие, да си поживее, тогава страданията са безсмислени. Под думата кръщение не се разбира обикновено кръщение.

„В начало бе Словото“

Въпросът се свежда към възкресението на човека. Възкресението на човека е истинският живот, към който човек се стреми. Може би мнозина се интересуват да ви се говори върху разни други въпроси. Може да ви интересува социалният въпрос, общественият, моралният, духовният и т.н. Всички тия въпроси може да намерите разгадани. Има писано, говорено върху тях. Те не съставят тема на моите разсъждения. За мене главен е животът. Животът разрешава всичко. Те са последствия на живота. Аз вземам живота не като механическо движение. Защото движението е като едно последствие в живота. Сега върху този въпрос няма да се спирам. Има разни научни теории. Всяка една научна теория е отчасти вярна. Отчасти са верни, понеже всичките теории не са създадени. Ако живеем във времето на Аристотел, теорията за създаването на света, за светлината тия философи Аристотел, Платон и други учени мъже в тяхното време разсъждаваха според своите разбирания, според степента на съзнанието на тяхното общество. Сегашните учени хора обясняват п`о другояче. Има по-

голяма светлина. Туй, което сега е обект на учените хора, Аристотел и Платон не подозираха, в туй отношение те са деца. Нашите деца сега са по-учени от Платона и Аристотела, но в друго отношение Аристотел и Платон са по-учени.

Ние мислим, че сме свободни. Но, казвам, трябва да имаме ясна представа, свободни ли сме. Ние мислим, че сме свободни, но всъщност не сме. Ние сме зависими от храната, която ядем; ние сме зависими от водата, която пием; ние сме зависими от въздуха, който дишаме; ние сме зависими от светлината, която възприемаме. Ние сме зависими от всяка мисъл, ние сме зависими от всяко чувство, от всяка постъпка, а при това говорим за свобода. Свобода извън хляба, извън водата, извън въздуха, извън светлината, извън мисълта, извън чувствата и извън постъпките как ще я разберем? Ако съществува една свобода, как ще я разберем извън тия неща? Тъй както сега сте поставени, относително сме свободни, понеже пресиляме закона на свободата. Някой път казваме, искаме да направим това, онова и виждаме, че не може да го направим. Един философ хиляди неща иска да ги обясни. Пише трактати. Иска да обясни всичките тайни на природата. След като разгадал известни тайни, други се явяват на тяхно място. След него се явяват втори, трети, четвърти, пети. Тия учени хора аз ги намирам като някои, които копаят кладенци. Един изкопал на 10 метра, на 5, друг – на 15, друг – на 20, на 50, на 100, на 1000, 1500, 2000. Сега със сонди достигнали 700–800 хиляди метра дълбочина. Рудници има, които са на километри надолу. И още по-надолу може да се отиде и колко по-дълбоко ще иде човек, не се знае, т.е. той не може да иде от огнения пояс. Значи има един огнен пояс. Като наближи огнения пояс, ще престане всичкото копане. Има един огнен пояс, който ще ограничи всяко копане. Земята, види се, като умна, турила един огнен пояс, да се пази от обирачите. Тя е скрила, тъй предполагам, някои грамадни богатства и вследствие на това е турила огнения пояс, че никой да не може да проникне.
Сега това е хипотеза, трябва да се докаже с ред формули, че е така. Може да го докажа, пък може и никак да не го доказвам. Аз мисля, че може да го докажа, пък мога и да не го докажа, мога да мисля, че е доказано. Някой учен мисли, че е доказал, а друг мисли, че не е доказано. Но както и да е, всеки учен човек все е доказал нещо. Нещата в света все са верни. И най-голямата лъжа има известна доза истина. Никой не може да каже една същинска лъжа. Аз бих дал 1000 лева, ако някой може да ми каже една същинска лъжа – без истина, чиста лъжа. Не е малко 1000 лева. В тези оскъдни времена все ще има известна истина. Възможно е, понеже не съм вещ в тази област. Аз считам от свое заключение – възможно е някой да ни каже същинска лъжа. И туй е възможно. Но идваме – животът е същността. Онова, което занимава нашето съзнание, онова, което занимава

нашия ум, нашето сърце, нашата душа или нашия дух, то е животът във всички свои разни форми. Ние го туряме като добродетел, като любов. Ние го туряме за благото на народа, кръщаваме този живот с разни имена. Но туй, което ние мислим за Бога... По някой път мислим за Бога, понеже са говорили хората и ние вярваме, понякой път ние вярваме, че има Господ, понеже учените хора са говорили. Други учени хора са говорили, че няма Господ. Има и няма. Аз казвам тъй, онези, които живеят, имат Господ, а онези, които умират, нямат Господ. Онези, които забогатяват, имат Господ, а онези, които осиромашават, нямат Господ. Онези, които изгубват силата си, нямат Господ, а онези, които имат сила, имат Господ. Онези, които изгубват ума, нямат Господ, онези, които имат ум, има Господ за тях. Не е сега за механическо вярване отвън. Трябва да вярва човек в себе си, право е. Вярва някой в някаква сила. Вярва някой в Господа, ще преодолеем идеята, ще превъзмогнем. Даже хора невежи казват: „Ще сполучим след 100 години." Отгде знаят? Туй не е вяра, но вярване. Вярват в карти, вярват във врачуване, вярват в това, в онова. Вярват, че ще сполучат, но не вярват в Бога – какво той е казал. На какво основание?
Това са новите пророци. Новите пророци, като не вярват в никакво гадание, вярват в своето гадание. Аз ги наричам нови гадатели. Те казват: „Туй, което аз зная, то е вярно. Онова, което аз зная, е най-важно. Аз зная и вярвам, че ще успея." Тази вяра е потребна, тя е естествена у човека. Той не трябва да се лишава от нея. Пророците, които са предсказали нещо от миналото, те са вярвали. В себе си те не са вярвали в другите пророци. В техните времена имало лъжливи пророци. Ако сега не вярват в съвременните гадатели, считат ги за лъжливи пророци. Например някой гледа на боб. Взема боба, прекръстоса го и казва – такова и такова ще ти се случи. Мене ми разправяха един анекдот. След като му врачувала една врачка, той казва: „Я да ти поврачувам. Ти, като излезеш отвън, ще се подхлъзнеш, ще паднеш и ще си навехнеш крака." Тя ме погледна и казва: „Откъде го знаеш?" Казвам: „Ще опиташ и ще видиш." Излиза, действително се подхлъзва и пада и си навяхва крака. Иде да ме пита откъде го знаеш. Той ѝ казва: „Това е моя тайна." Аз го наричам – туй е съвпадение на нещата. Тя мисли, че той знае нещо. Той казва: „Аз нищо не зная, нито гадая. Дойде ми една мисъл, аз не го зная, но стана. Втори път, като кажа, не зная дали ще стане и затова аз мълча. Втори път не съм предсказал."

Казвам, този импулс, който живата природа е вложила, има нещо, което ние трябва да вярваме. Не е до външната страна, не е до формата, която хората са създали, но до същината, която съществува в света. Същина, аз наричам, има там, дето има растене и разширение. Там, дето има растеж, дето има разширение на човешката мисъл, облагородяване на човешките

чувства, има продължаване и подобряване на човешкия живот, аз наричам, това е същина. Там, дето сиромашията изчезва и хората стават богати, богатството вече се употребява за всичките хора. И тогава всичките хора очакват едно подобрение. Хората добиват едно положение – такова, както сега се случва. В Америка преди години имало богати хора, които искали постоянно да изнудват работниците. Идва на този фабрикант една идея, правили са много опити. Работили 1000–2000 работници. Той ги вика и казва: „Братя, имам един капитал от толкоз милиона, сега виждам – вие искате заплата, ще работите при тези условия. Тъй както вие искате да живеете, в пет–шест години ние ще фалираме. Тогава ще идете при друг фабрикант. Аз ви давам всичко на ваше разположение, започнете работа според печалбите. Тогава съгласни ли сте заплатите да се увеличат според приходите, които имаме." „Съгласни сме." Започват хората работата и успяват добре. Този има една нова идея, която прониква в ума на този човек, прониква и в другите работници.

Казвам, тия идеи ще проникват в умовете на другите хора. Ако има приложение в мене, ще има приложение и в общия живот. Целият живот се дължи на такива малки опити. Ако вие проследите психологическия произход на думата, вие ще видите как се е устроил от този опит. Най-първо, домът създаде майката, бащата. Те са създали държавата. Държавата е зародиш. Докато са дошли до семейството, хората са минали през ред изпити. Докато са дошли до това състояние, хиляди години се събирали, туряли един ред и порядък и според придобитата тяхна опитност постоянно се нагласяват. Колкото са по-умни, по-добри, толкоз държавата е по-добре наредена. Колкото са по-слабо културни или по-малко светлина имат, толкоз и законите съответстват на техните познания.

Та казвам, важно е за вас, за нас не външното подобрение на света. Доколкото аз виждам в своите изследвания, външните отношения на света са хармонични. Привидно има известна дисхармония в света, която се дължи на човешката дисхармония. Човек е внесъл едно малко объркване на природата. Туй объркване го считат, че природата има нещо анормално. В природата няма абсолютно никаква анормалност. В моите изследвания анормалността намирам в органическия свят. Дето съм намерил – в растения, в животни, в птици, в човека, има известна анормалност. На какво се дължи? Има ред причини. Дължи се някой път на храната, която човек употребява. Дължи се някой път на въздуха, който диша. Дължи се някой път на водата, която употребява, дължи се някой път на светлината, която възприема човек. А отчасти тия неща се дължат на хиляди други причини. Тя е изключителна, но онзи, който иска да разбере тази анормалност, той трябва да се заеме да чете от природата. Защото от пространството учените хора намират следното.

Учените хора правили наблюдения, че там, дето почвата е глинеста, отдолу има по-голямо задебеляване на реката, отколкото, когато почвата е песъчлива. Той обяснява, че космическите лъчи, които идват през нея, задържат отровните космически лъчи и те стават причина да се развива рак. Като вземете тази аналогия, тя е вярна. Ако в един дом има глинеста почва, ако жената е глинеста, тя ще запира космическите лъчи. Тогава или тя, или мъжът ще заболеят от рак. Това са ред заключения. Следователно учените хора искат да намерят едно средство на набирането на тази космическа енергия и да я отправят нанякъде. Тя се събира, както се зараждат някъде отровните микроби. Има известни малки, микроскопически същества, които образуват маларичната треска. Те съществуват най-често в тропическите места. Но да оставим този въпрос настрана.

Има ред мисли у нас, които зараждат една проказа. Ракът или проказата се дължат, най-първо, на дисхармоничното състояние на човешката мисъл, на човешките чувства и на човешките постъпки. Когато човек дойде в едно крайно противоречие със себе си, в едно крайно противоречие с окръжаващата среда, в която се намира, непременно този човек или умствено ще се побърка, или нервността ще го хване, или рак, или някаква органическа болест ще дойде. Че туй е вярно, ние виждаме в живота – раждането на една проказа в рая. Когато влезе в дисхармония с великата причина, наруши един от великите закони в света, първият човек внесе в света лъжата и кражбата. В небето имаше едно дърво, посадено от боговете. Има една легенда, в която се казва, че имало едно дърво, посадено от боговете, дето никой човек нямал право да яде от него дърво. То се наричало дърво на познанието на доброто и злото. Само боговете имали право да ядат от това дърво. Понеже Бог може би от любов към него – човека в рая, Бог му позволил да яде от всички дървета, а само от това дърво да не яде. Казва му: „Няма да ядеш, защото, ако ядеш, ще влезеш в стълкновение с тях и ще умреш.“ Човекът му казал: „Аз няма да бутам.“ Но Адам изпратил жена си да отиде и да вземе. Казал ѝ: „Ще минеш оттам и когато няма никой, ще вземеш и ще донесеш. И аз ще ям.“ И понеже тя имаше известен ум, тя можеше туй да го направи. Онзи, който пазеше това дърво, черният адепт беше той. Казват, че змията дошла отвън. Самото дърво си имаше свой пазач. Жената, като дойде до него, и казва: „Не може ли да ни дадеш от този плод?“ Тя го измами малко, око му хвърли. Той помисли, погледна дървото и казва: „Не може, мене ще ме изгонят от рая.“ Казва: „Не бой се.“ Излъга го. Но и той я излъга, и тя го излъга. Тя казва: „Ще ми дадеш един плод. Моят мъж обича науката, иска ми се да разгледаме плода и ще го върнем.“ Той повярва. Обаче тя като го взе, изядоха го с мъжа си. И след туй изгубиха рая.

Понеже той отиде да се оплаче на Господа и каза: „Излъга ме, уж за наука го взема, интересува се научно, че ще го гледат само и ще го върне.“ Тогава Господ отиде в рая – да разгледа в рая какъв е този въпрос. Тогава и двамата се скрили.

От туй ядене става преврат в тях и не могли да се познаят. Дотогава били смели и решителни. И като яли от това дърво, станали страхливи като зайци. Като чули гласа на Господа, всички се скрили под шубраките и казват оттам на Господа: „Чухме гласа ти, но сме голи.“ „Кой ви каза, че сте оголели, за да се страхувате? Да не би да сте яли от забраненото дърво?“ И започнаха тогава Господа да лъжат. Най-първо, се ухитри Адам, казва: „Господи, нали знаеш, тази жена, която ми даде, тя ме излъга.“ Като хванал жената, тя пак лъже. Казва: „Онази змия ме излъга.“ Не я излъгала змията, но тя излъга змията. Понеже и двамата излъгаха и понеже лъжата не се прощава в невидимия свят, Господ казва: „Хайде навън. Понеже ти лъжеш, послуша жена си и жена ти лъже, хайде извън рая. Тук такива ученици не искам.“ Отиват при змията на земята, понеже те не устояха на думата да пазят туй дърво на боговете. „Ще носиш голямото проклятие и ти навън.“ И тогава змията и човекът излязоха навън. Дотогава и дяволът беше в рая. Той беше пазач на това дърво. Оттам насетне и жена му, и Адам, и дяволът, всички излязоха. Доколко е вярно, не гарантирам. Ако за това бесят хората, аз ще се откажа. Не искам да ви кажа, че съм готов да умра за това. Ще дойдат онези капацитети, умни хора, които ще тълкуват колкото искат. Има нещо вътре, казвам, аз вземам основата. Има нещо в храната, тази ябълка съдържаше нещо, което измени естеството на човека, и човек оттам насетне се промени, и хората, които се родиха оттам насетне, отпечатък имат. И децата, които се родиха от тях, единият се роди престъпник и уби брата си и туй са днешните времена. И евреите се увеличават. Ние казваме, че дяволът е причината.

Казвам, змията беше, която пазеше дървото. Ние искаме да изчистим ръцете и казваме, че дяволът е причината. Но дяволът никога не може да наложи нещо на човека, без той да иска. Дяволът е като търговеца. Той може само да го предложи. Според мене аз намирам, че дяволът няма нито рога, нито копита, нито пък е черен. Всеки човек, който защитава своето право в света, той е на страната на дявола – своето право или правото на другите като защитаваш. Ти трябва да защитаваш правото, трябва да живееш един порядъчен живот. Щом дойдеш да защитаваш живота отвън, неговата форма, ти си вече на един крив път. Онзи интензивен огън от 35 милиона градуса няма какво да се защитава. Самата топлина, която е вътре в него, тя се защитава, той няма какво да носи сабя, топове, оръжия. В него са те. Ние, сегашните хора, защитаваме своето право. Казваме, аз съм обиден. В какво? Идете кажете някому една

нецензурна дума, веднага ще ви тегли под съд. Нямате право да обиждате никого. Отлична идея. Но казвам, ако ние нямаме право да обиждаме в света никого, какво право имаме да обиждаме природата. Не е ли по-голямо престъпление. Следователно, като нарушим целия ред на нещата, запример хората отварят война и казват – хората, които отварят война, нарушават реда на природата. Например сегашните народи ще опитат един закон. Вече учените хора го поддържат. Ако се роди една война, както войната в 1914 година, такава война ще бъде по-силна. Тези експлозивни вещества, които ще станат, ще раздрусат тогава света, и тогава ще стане такава катастрофа, земетресение, каквото хората не са видели. Дали е вярно това, хората ще го опитат. Всичките наши фабрики, с които искаме да направим целия свят като една инсталация, има една опасна страна. Всичките железници трябва да вървят по един естествен път на природата и в хармония със законите на природата. Не е тъй. Един трен, когато ще пътува известно време, когато треновете трябва да пътуват, треновете не да се пращат всяка минута. Такава безразборност в природата няма. Всичките почти движения, които хората употребяват, са в разрез с хармоничните движения на природата.

Следователно ние започваме да чувстваме лошата страна на съвременната култура, която има цел да повдигне съвременното човечество, но формата, в която е облечена, тази форма създава злото. Запример, ако вие облечете един човек с два кожуха лятно време, че не може да диша, и казвате – това е, за да запази своята топлина. Но вие ще му предадете по-голяма топлина, отколкото трябва. Той ще се спари. Онези хора, които живеят в тропическите страни, носят много тънки дрехи – да се запазят, да има дишане, да става изпотяване, да се намали чрез порите потенето, топлината. Да не се принесе някакво зло. В тропическите места тия народи, те са останали от старата култура, която не е спазвала правилата. Черната раса е остатък на една раса, която не е спазвала законите на природата. Жълтата раса е останала от една раса, когато някога е била в цветущо състояние. И бялата раса, която е в цветущо състояние сега, и тя, ако не пазим нейния ред, и тя ще завземе такова място, както и жълтата, и черната, и червената, след нея ще дойде друга раса, както жълтата се е сменила с бялата. Така и на бялата раса ще дойде друг на мястото.

В природата съществува един разумен закон, който сменя формата, освобождава съзнанието на хората или умовете на хората от вътрешно робство. Представете си сега онзи антагонизъм, който съществува между богатите и сиромасите. Представете си онзи антагонизъм, който съществува между мъже и жени, онзи антагонизъм, който съществува днес между господари и слуги, между управляващи и управлявани. Как ще се справим с тия противоречия? Най-после имаме ред други противоречия,

които се явяват вътре в самите нас. Разумно как ще се справим с тия противоречия? Например минаваш за един благороден човек, за един почтен човек. Оставил си някой човек торбата с придобитото богатство и той те пита: „Някаква торба не си ли виждал?“ Ти скриеш торбата, и казваш: „Не съм виждал.“ Питам, кое те заставя да бъдеш неверен на себе си, какво ще ти допринесе тази торба.

Тогава ще ви приведа един пример за онзи американски евангелист. Един човек – много усърден, връща се една вечер от съживително събрание. Хората се събрали, той бил беден човек, минава покрай един беден банкер, който, като броил парите си, оставил една торба на прозореца. Той, като вижда торбата, казва: „Господ оставил тази торба за мене.“ Задига торбата и казва: „Господ я оставил за мене.“ Задига торбата, радва се. Казва: „Господ ми даде, щo ми трябва този банкер.“ Седнал да се моли. Рече да се моли, торбата остава между него и Бога. Туй хубавото чувство, хубавите мисли, които имал, изгубил. Молил се на другия ден, пак същото. И след седмица отива при банкера и казва: „Ще ме извиниш – взех тази торба. Не бих ти я върнал, но едно нещо ме застави да ти я върна. Изгубих си вярата, не мога да се моля. Твоята торба ми развали връзката между мене и Бога. Ако не беше ме развалила, тя при мене щеше да седи. Но благодарение че ми развали връзката, вземи твоята торба. Грижи се ти, аз не искам да се грижа.“

Много хора днес минават за бедняци, някаква торба има там, задигнат я. Мене ми е чудно, ако синът се отрече от баща си, туй здравословно състояние ли е. Да се отречеш от един идеал, от едно божество, което не съществува, разбирам, но да се отречеш от едно същество, което тебе те е родило, което ти е дало всичко, което се грижи за всичките векове за тебе, от него да се отречеш, аз това не мога да си представя. Казвате: „Това съм аз. Всичко това съм аз.“ Ако ние сме тия същества, които можем да оправим света, защо не сме оправили света досега? Вие казвате – еди-кой си министър ще оправи. Никой не може да оправи света. И царе имало, и велики царе, никой не може да оправи. Проповедници, учители идваха, светът седи и не е оправен. Значи в света не е дошъл онзи, който може да оправи света. Значи ще дойде един, който може да оправи света. Този, който ще дойде, той ще мяза на слънцето и ще каже – как, много лесна работа е. Като слънцето ще бъде. Вие можете да палите огниво, свещ, нищо няма да допринесе. Вие ще бъдете в зависимост. Тази светлина ще проявяват, и огън ще проявяват. Тъй щото богатите могат да живеят като сиромаси, пък какво ще бъде положението на сиромасите, не може да си представите. Но когато дойде слънцето, как всичко в живота отоплява, как всичко в живота разраства. Туй слънце казва: „Вземете, яжте.“ Туй, разумното слънце ще оправи сега света. Туй слънце казва: „Яжте, всичко

яжте, идущата пак посейте, пак ще ви дам, още повече.“ Ние, умните, каквото даде слънцето, туряме го в хамбара и казваме: „Идущата година я даде, я не.“ И ние трупаме, трупаме, разваляме реда. Тогава мязаме на онзи англичанин в Лондон, един от най-големите проповедници на миналия век Спържен. В една от най-видните църкви проповядвал. Явяват се при него богатите хора и му казват: „Да се помолим на Господа, еди-каква си сума да ми даде.“ Той казва: „Братя, да не изкушаваме Господа. Ние всички сме богати. Аз, ето, давам толкоз. Ти, братко, си богат, ти колко можеш да дадеш? Всичките тука сме богати, ето, да изпълним Волята Божия.“ Всички дават и събират определената сума. След като дават, молят се, благодарят на Бога, че изпълнил Волята Божия.

Сега се молите всеки да даде. След като дадете, след като направите едно добро, тогава се молете. Туй поддържа новото учение в света. Когато ти умираш, молиш се на Господа, на смъртта се молиш, молиш се за живот: „Господи, ако ми продължиш живота, аз ще живея както искаш.“ Аз съм слушал всичките болни хора. Аз слушах веднъж един умиращ, викнаха ме да го посетя. Жена му казва: „Отива си.“ Аз го слушам, той се моли усърдно. Казва ми той – няма да си замине още, не бой се. Дотогава, докато човек върши Волята Божия в света, Господ ще го държи. А пък щом свърши работата, Господ ще го вземе. На земята дали сме, или в другия свят, ние не трябва да правим въпрос. Умрял наричам този, който, като умре, не отива в другия свят. Ако един умре, ще отиде в другия свят, той не е умрял.

Сега думата възкресение. Аз не искам да внасям едно смущение. Вие трябва да се радвате, да имате един нов начин за разглеждане на нещата. Вие трябва да бъдете като малките деца всякога, и след хиляди години трябва да имате разположението на едно дете. Както детето, като иде в училище и се върне вкъщи, се радва на знанието, което придобива, разправя на майка си какво е научило. Ние вечно ще имаме нужда да се приложи нещо добро, ще растем в знание, мъдрост ще придобиваме. Казвате: „Аз това го зная.“ Хубаво, много работи ние знаем, но много работи ние не знаем. Ние не знаем идущата година дали тук ще бъдем всички. Може ли някой да ни предскаже, че това събрание, всички не можете да бъдете в този салон. По никой начин. То е невъзможно. Някои може да бъдат. Най-малко 3–4–5 души, които ще отсъстват. Някой може да замине за Америка или в някоя друга държава. Някой може да замине на Луната, на Слънцето. Някой може да замине за другия свят.

Сега, щом се говори за оня свят, всички ги е страх. Всички говорят за оня свят, но ги е страх. Най-хубавото нещо е човек да иде на разходка из оня свят. Но никога на оня свят не се позволява да отидеш с празен джоб.

Трябва да ти е пълен джобът, да имаш достатъчно средства. Ако отидеш там без средства, лошо. В оня свят да отидеш без средства, е по-лошо, отколкото да отидеш във Франция без средства. Те са отвлечени работи. Аз разбирам идеята. Разбирането на нещата може да стане дотолкоз, доколкото на мене са ясни нещата. Защо аз трябва да ви казвам, че има оня свят? Да направя едно разсъждение. Ако аз бих намерил на Витоша едно голямо богатство, представете си, една златна мина с милиарди злато складирано, мислите ли, че аз бих дошъл да ви говоря за това богатство. Щях да мълча. Ще държа ръцете си в джоба и казвам, думата ми на две не става. Казвам, колко искате. Толкоз. Утре може да дойдете. Най-после ще питат откъде е туй богатство. Ако ви кажа къде е мястото, вие ще го намерите, аз вече не бих влязъл. На мене не бихте оставили да вляза. Аз ще бъда последният, който ще влезе. Като ви говоря за оня свят, не мислете, че ви се говори много ясно. Никой проповедник не е говорил за оня свят. Той нищо не е казал. Аз казвам: „Господине, аз вярвам във вас. Вие сте един благороден човек. Вие сте това-онова." Казва: „Даваш ли ми ключа на твоята каса?" „Ще си помисля." Аз зная колко вяра имам. Той може да ви задоволи. И аз може да ви задоволя. Казвам ви, вие сте благороден. Но като дойде до ключа, до онова богатство, аз не давам ключа. Аз от други съображения правя това.

Един американски говедар получил едно наследство от 5 милиона долара. Това са 25 милиона златни лева. Като получил това богатство, напуска говедарлъка. Ходил из Америка, стига в Сан Франциско. Давал угощение – с дни бедняците да ядат и да пият. След шест месеца похарчил всичко и се връща пак говедар. Казвам, ако аз бих ви дал това богатство, то щеше да се случи същото в София. Щеше да има гуляй и пиене, веселие. Но всичко вече е свършено. Хубави работи са те, но нищо добро няма да допринесат. След като се свършат парите, аз ще ида да бъда говедар и вие ще идете пак на работа. Не се разрешава въпросът. Друго нещо се изисква в света. Има едно място, на което аз съм много щедър, да ви кажа. Складирано е едно голямо богатство. Ще идете – бих ви дал препоръчително писмо, да идете дотам. Не е лошо някой път да отидете. Няма някой от вас, който да не е хлопал на тази врата. Всички хора от памтивека все са хлопали. И доста време са хлопали на банкерската врата. Някой дава нещо, а някой казва – само ще ви приема, но няма нито едно живо същество, което да не е хлопало на тази банкерска врата. Който знае езика, той си има специфичен език, казва: „Заповядайте, господине, какво обичате, аз съм на ваше разположение." Който не знае езика, казва: „Ще видя." Всички онези, които сте ходили до този банкер, ще мязате на... Един анекдот има, той е следният.

Един богат американец, който никога не е правил добро, един ден тръгва,

и една вдовица отподире му казва: „Господине, моля ви се, помогнете ми.“ „Остави ме, че бързам.“ Но тя го моли да ѝ даде нещо. Най-после бърка в джоба си и ѝ дава един долар. Казва: „Махни се оттука. Ще загубя работата си.“ Това било единственото добро, което направил. Умира този богаташ американец и иска да отиде в рая. Казва: „Направих една църква.“ Апостол Петър казва: „Църквата не минава. Нещо по-съществено.“ „Направих едно училище в еди-кой си щат.“ „И училището не минава.“ И разправя той какви добрини е правил. Но тия работи не минават горе. Казал му: „Някое добро да си направил, помисли си.“ Той казва: „Направих едно малко добро, съвсем малко, което помня, на една вдовица. Когато бях на земята, тя ме хванала и не мога да се отърва, извадих един долар, че ѝ дадох.“ „Виж, казва, за това може да се помисли. Върху туй добро може да се спрем, но не зная как да го разреша. Ще ида при Господа. Той ще ми каже.“ Отива при Господа и той разправя своята история. Казал на Господа, че е дал един долар и Господ казва на Свети Петър: „Дай му два долара да си върви на земята.“

Ние правим доброто. Всички тия работи са хубави, но в края на краищата ще имаме двата долара. И с всичките наши усилия в края на краищата ние не можем да постигнем онова, което желаем. Аз наричам този свят свят на пълно разочарование. Разочароваш се като стар, насърчаваш се като млад. Разочароваш се като млад, насърчаваш се като млад. Разочароваш се като задомен, насърчаваш се като задомен. Разочароваш се като служещ някъде, насърчаваш се като служещ. Най-после насърчаваш се като стар и разочароваш се като стар. И там какво е казала онази поговорка? Когато човек се ражда, той се ражда със стиснати юмруци. А когато умира, е с отворени ръце. Аз не съм виждал как се раждат децата. Всичките деца се раждат със стиснати ръце. А всички умрели хора отпускат ръцете си. Като се раждат, всички деца в този свят, казват – всичко е мое, ще спечеля, а като умират, казват – не е тъй, както мислят.

Сега имаме идея, хубави са тези идеи, може да се придобие, не че не може. Нашите стремежи в основата си са верни. Стремежът за богатство, за знание, стремежът за правда, всички тия неща, каквито и да са, те са хубави, но пътищата, методите, по които ние вървим, не са прави тия пътища, вследствие това ние нямаме едно постижение, а частични постижения имаме. Следователно новото, което иде в света, трябва да даде нови присадки, които трябва да се присадят на старото. Онзи нов зародиш, който се намира в почвата, може да изкара. Набралата се енергия може да се трансформира и да се образува нещо хубаво за бъдеще. Отде ще дойдат добрите хора? Те ще дойдат. Онази мома трябва четири поколения да живее един чист и възвишен живот. Бащата, майката, дъщерята и нейната дъщеря – четири поколения, трябва да живеят чист

живот, за да може да родят един гений, един човек, който може да роди туй нормално състояние, където да няма никакви атавистически склонности, да не злоупотреби. Неговото тяло трябва да бъде пречистено, и тогава той ще живее за благото на ближните си в света.

Та казвам, в бъдещата държава или бъдещото човечество трябва да се създадат тия условия именно, трябва да дойдат тия учители, велики учители трябва да дойдат в света, да се научат хората как да жертват. Не един човек, на който краката са строшени, че да го учим да живее добре. Най-първо, трябва да научим един човек да бъде здрав, да му кажем да бъде не богат, а да знае как да употреби богатството, да знае как да употреби учението. Не да бъде учен. Не да бъде добър, но да знае как да употреби своята доброта. Не да бъде силен, но да знае как да употреби силата си. Във всяка област на живота да постигнем това, което желаем, но всичко да употребим тъй, да се ползват всички от тия блага. Това е новото в света. С тази идея човек трябва да ходи и с тази идея да замине оттука. Сега казваме, да живеем временно на земята. Временното разбиране на земята не носи щастие. Когато някой каже „ще видим“, няма какво да видим. Не ще видим, нещата трябва да бъдат точно определени. В природата процесите са точно определени. Слънцето изгрява точно навреме, то не закъснява нито с минута. Годишните времена навреме идват. Увеличаването на деня навреме става. Плодородието и всичките блага, с които природата работи, идват навреме. Само ние навреме не отиваме. Навреме не работим. Навреме не лягаме. Навреме не се учим. Навреме не се молим. Навреме не правим добро. Навсякъде страдаме, че нещата не ги правим както трябва, а ги правим, когато не трябва. Та закъснението аз считам единственото, което може да освободи хората, което ще им даде онази свобода. Сега не човек да се отрече от обикновения живот. Но той трябва да приложи. Аз считам новото следното. След като си съградил своята къща от тухли, камъни, вар, гвоздеи, след като си направил къщата, донесъл си дърва, направил си красиво огнище, турил си дърва, трябва ти една кибритена клечка. Имаш светилници, свещи, трябва ти само кибритена клечка – да цъкнеш, да запалиш огъня. Огънят осмисля нещата. Къща без огън, тя не е къща. Домът трябва да има огън. Питам тогава, ако нямаш огън в сърцето си, ако нямаше огън в сърцето на стопанката, ако нямаше огън в сърцето на стопанката, на този домакин, къщата би ли просъществувала. Огън е потребен в сърцето, стопляне в къщата е потребно, светлина е потребна. Следователно последното нещо, което трябва на къщата, то е кибритената клечка, понеже всичко е готово. Нас сега ни трябва само една кибритена клечка. Светът ще се оправи само с една кибритена клечка, но да се драсне навреме. Тази кибритена клечка не може да драснете два пъти. Ако драснете два пъти, отиде. Веднъж като драснеш, клечката ще се запали. Клечка, която трябва два пъти да я

цъкаш, туря я настрана. Онази клечка произвежда магическо влияние. Когато бутнеш веднъж, да се запали, това е клечка. Когато се говори, че някой трябва да бъде милостив, благороден човек, още от първата ми дума да се запали – това е говор. Той е правил опит, говоря ли истината. Аз ще говоря, а той разбира ли истината? Аз съм говорил истината, той ще придобие хиляди пъти повече, отколкото е дал. Аз ако кажа истината, аз ще придобия толкоз пъти повече, отколкото аз съм направил. И онзи, който слуша, и онзи, който говори, и двамата трябва да придобием. Ако вие от една моя беседа нищо не може да придобиете и ако аз от една моя беседа нищо не мога да придобия, то е напразно, за мене животът няма смисъл. Ако вие не излезете с една нова идея, с един нов импулс, ако във вашия ум не проникне по-голяма светлина, в сърцето – по-голяма топлина и ако не станете по-решителни, по-съобразителни, по-добри, аз считам, че това е намясто. Ако в моята душа се зароди идеята да дам втори път нещо повече, тогава ние вървим по нормален път. Както посаждането на плодните дървета. Има една обмяна между мисълта на господаря и дърветата. След като постъпи правилно, заради грижите за дървото дървото казва: „Господарю, ти ми направи голяма услуга, може да вземеш моите плодове и да разполагаш с тях както обичаш.“

Казвам, това е, когато хората възкръснат, омразата ще си дигне чергите. Колкото черги имаш, ще ги дигне. Когато човек възкръсне, неверието ще си дигне партушините. Когато човек възкръсне, злото ще иде на хаджилък. Когато човек възкръсне, военните ще отидат да пируват, няма да воюват, ще идат да ядат и пият, да се веселят. В правата мисъл турям – да пируват хората. Има в света за какво да воюваме. Да бъдат хората носители, да воюват за доброто в света, да воюват за любовта в света, да воюват за знанието в света, да воюват за свободата в света, да воюват за всичките блага. Туй трябва да бъде един импулс навсякъде. Най-първо, трябва да започнем от най-високите върхове. Считайте, както планинският връх, когато започнат да се стопяват снеговете, изпраща водата към долините. Аз считам учените хора, богатите хора високи върхове и оттам те трябва да започнат да се топят. Каквото има в тях, да слиза към долината, да даде плод, че един ден между високите върхове и долината има известно съотношение. Нищо не се губи в природата. Водата излиза нагоре, качва се на планините, и пак трябва да слезе в долините. Един оборот прави водата в света.

Казвам, последното нещо, което трябва да знаете в света, то е: трябва да възкръснете, да живеете като свободен гражданин на тази земя. Тогава да разберете, да направите сравнение какво нещо е свободният човек. Някой мисли, че никаква грижа като няма, какъв ще бъде животът. Чудни са. Значи, ако влезете в болницата, идват лекарите със своите губерки,

направят ви инжекции, после правят с бинтове превръзки, пък носят ви на тарга от едно място на друго, пък вивисекции, операции и след това мислите, че това е животът. Не. Аз знам, че външният живот, най-красивият живот е много красив. Няма нужда от инжекции. Сега казвате – да турим една инжекция. Най-хубавата инжекция, то е яденето. Щом искаш инжекция, то е яденето. Това е първата инжекция. Пий една хубава вода. Най-хубавата инжекция е да поемеш въздуха. Това е третата инжекция. Най-хубавата инжекция, която знаеше, е, като отвориш очите и възприемеш светлината. Това е четвъртата инжекция. Като искаш повече, като дойдат музикалните трептения във въздуха. Ето друга инжекция, много приятна инжекция и много по-хубава от тия съвременни инжекции, с които мъчат хората. Тук преди години един виден адвокат, след като му направиха един разрез, направиха му две инжекции по 8 хиляди лева и човекът си замина с двете инжекции в оня свят. Благодарим за такива инжекции.
Аз казвам, инжекция е светлината. Това е онази възвишена светла мисъл, която дава образ, красота на човека. Онова красиво чувство, което дава израз на човешката мисъл, сила на човешката воля, туй наричам аз инжекция. И последната инжекция, която трябва да приеме, то е новият живот. Да възприемем възкресението и да се освободим от ненужните инжекции на смъртта, които тя внася в нас.

„Благословен Господ, Бог наш“

Тайна молитва

Шеста неделна беседа
30 октомври 1932 г., неделя 10 часа
София – Изгрев

1932_11_02 *Любов към Бога*
лекция пред общия окултен клас

ЛЮБОВ КЪМ БОГА

Ще прочета 13 гл. от Матея, от 4 – 53 ст.

Всички хора говорят за живота, но разбиранията им са различни. Колкото хора, толкова разбирания. Много от човешките разбирания за живота са подобни на разбиранията на оня, който суши хляба, да има за дълго време, да се осигури. Днес суши хляб, утре суши и постоянно го складира, да се запази. В края на краищата, животът му се обезсмисля. Какво ще му допринесе сухият хляб? Както сухият хляб убива апетита на човека, така и много от сегашните разбирания на хората за живота обезсмислят тяхното съществуване. Учените казват, че в бъдеще ще се приготвят особени пилюлчета, които ще заместят хляба и другите храни. Те смятат, че по тоя начин ще улеснят живота. Колкото сухият хляб улеснява живота, толкова и пилюлчетата ще го улеснят. Колкото разбиранията на хората улесняват живота им, толкова ще помогнат и пилюлчетата. Знание е нужно на човека, да превърне сухия хляб, да го направи годен за ядене. Ще вземеш вода, ще натопиш хляба, и той ще омекне. Какво ще правиш, ако нямаш вода? Понеже разбиранията на хората са различни, едни от тях ще се хранят със сух хляб, други – с пресни плодове. Те взимат плодовете направо от дърветата: всеки ден имат прясна, чиста храна. Има ли смисъл да пазят храната си?

Съвременните хора се различават и в разбиранията си за доброто. Затова някой казва: Едно време бях добър човек, сега не съм добър; в бъдеще пак ще стана добър. Това е неразбиране на доброто, неразбиране на живота. Като не разбираш живота, не се ли питаш, на какво се дължи вътрешната връзка между хората? Доброто обединява хората. То ги свързва и създава известна близост между тях. Не се ли питаш, защо искаш да те обичат и защо обичаш? Някой път искаш да направиш добро, но се въздържаш, страхуваш се да не изпаднеш в противоречие. Казваш: Вместо аз да страдам, по-добре другият да страда. И така се отказваш от доброто. Когато страдаш, ти разбираш своето страдание. Дойдеш ли до страданието на ближния си, по-малко разбираш. Истинският морал изисква да разбираш страданията и радостите на ближния си толкова, колкото и своите. Ако разбираш себе си повече от другите, ти живееш в обикновения човешки морал. Стремиш се към нещо и казваш: Ако постигна своя идеал, от мене ще стане човек. Обаче, не ти се дават условия за това, и ти оставаш обикновен човек. При обикновения морал се дават посредствени условия на човека. Друг е въпросът, ако той живее по

високия морал. Там се дават богати условия. Дава се възможност на човека да постигне своите желания.

Какво представя човек? – Неизмътено яйце, в което се крият всички негови възможности. За да се прояви човек, яйцето трябва да се тури при условия да се измъти. Защо е затворен човек в яйцето? Защо трябва да се поставя при условия да се прояви, т. е. да се измъти? - Само така той влиза в нова фаза на живота и се явява в нова форма. Обаче, не всяко яйце, поставено под квачката, се излюпва. Не всички човешки желания са постижими. Едни от желанията се излюпват, а други не се излюпват. За да се излюпят, човек трябва да спазва всички външни условия: да поддържа нужната температура и светлина. Ако излюпването стане навреме и правилно, след това трябва да се следи за развитието на желанията. Измътването на яйцето има отношение към проявите на човешката мисъл. Следователно, не е достатъчно само да мислиш, но мисълта ти ле трябва да бъде тревожна. Защо ще се безпокоиш, какво ще стане с тебе? Тоя въпрос е разрешен. Иди на гробищата, ще видиш, какво ще стане с тебе. – Кога ще стане това? – Когато и да е. Като започнеш от първата година на своя живот и дойдеш до 120 години, един ден все ще стане това. Ще отидеш на едно място, дето се разрешават всички въпроси. Ще кажеш, че има друг свят. – Това не е важно. Докато си на земята, за тебе е важно, че ще отидеш някъде, дето отиват всички хора. Въпреки това, човек копнее, желае, стреми се, като че вечно ще живее. При това, той предпочита радостта пред страданието. – Защо? – Защото не разбира живота. Животът трябва да се разглежда от ново становище. Има ли нещо лошо в събличането? Има ли нещо лошо в обличането? И едното, и другото са два важни, необходими процеса. Не е нескромно, че си се облякъл добре. Не е скромност, че си облечен лошо. Казвате, че не е морално да се облича човек много хубаво, т. е. да се труфи.
Какъв е моралът на живата природа по отношение на облеклото? Ако се вгледате в млекопитаещите, виждате, че природата ги е облякла в скромни, еднообразни дрехи. Дойдете ли до птиците, до пеперудите, тя е облякла някои от тях в красиви, разнообразни дрешки. Тя ги е напъстрила, накичила толкова много, че човешкото око се губи в тая външна красота и разнообразие. Човек се чуди, защо, по отношение на едни същества, природата е проявила всичката си щедрост, а спрямо други се е затворила толкова много. Тя е дала най-красивите дрехи на птиците, най-красивото лице на човека, най-хубавия ум на ангелите и най-доброто сърце на боговете. Най-силна воля има Бог, затова Той управлява света. Това е само за изяснение, да разберете нещата,
Това, което ви казвам за облеклото, за лицето, за ума, за сърцето и за волята са разхвърлени думи, както и вие взимате числата разхвърлено и казвате: Това е числото пет, а това – десет. Какво означава числото пет? –

Пет единици. Обаче, това число има различни степени. Ако напишете четири петорки една след друга, те се различават, както в качествено, така и в количествено отношение: 5555. Не е все едно да имате пет единици, пет десетици, пет стотици или пет хиляди. Кое от тия числа би желал да имаш: петорката, в реда на единиците, на десетиците, на стотиците, или на хилядите? Можем да отидем още по-нататък: да имаме петорка в реда на десетохилядите, стохилядите и т. н. Числото пет в една от тия степени може да спаси човека. Ако отидеш при някой гадател, той ще ти каже, например, че твоето щастие зависи от числото пет, взето в четвърта степен. Ти се чудиш, какво означава това. Седиш умислен, недоволен от живота, нещастен, без пет пари в джоба. Някога си купил един лотариен билет, но си го забравил. Дойде твоят приятел в дома ти и казва, че билетът ти печели. Веднага скачаш, обличаш се и отиваш да видиш, колко печелиш. Гледаш, сумата е голяма. Докато нямаше пет пари в джоба си, сега разполагаш с голяма сума. Това са пари! Това е красивата мома, към която трябва да бъдеш внимателен. Ако не си внимателен, може да я изгубиш. Тя има неустойчив характер и може да пристане на всеки, когото срещне на пътя си. По-неустойчиво нещо от парите няма. Те са опасно нещо. Трябва да се молиш на Бога, да не те напусне твоята красива жена. Такова нещо са и парите.

Когато се говори за лошата жена, аз разбирам парите. По-лоша жена от парите не съществува. Казват: Да те пази Господ от лоша жена! Превеждам: Да те пази Господ от парите! Те имат отношение към външния живот на човека, но не и към вътрешния. Не допущай парите да влязат в ума, в сърцето или във волята ти. – Защо? – Защото те развращават. Само по себе си, златото е устойчиво и неизменно, но и то внася съблазън в човека. Казваш, че парите са глупаво нещо. Така е, парите нямат никаква интелигентност, но те могат да съблазнят и опорочат човека. Както лошата жена може да съблазни човека, така и парите съблазняват, даже по-страшно. За пари ти можеш да лежиш в затвор. Откраднеш една голяма сума, но веднага те хващат, съдят те и те турят в затвор, дето пропадат всичките ти мечти. Готвиш се за министър, за председател на република, но парите те съблазнят и свършваш живота си в затвор.

Кое съблазнява човека? Коя е причината, дето той не устоява пред парите? – Неговото криво възпитание и разбиране. Човек мисли, че ако се домогне до числото 555 хиляди, пред него ще се разкрият всички възможности в живота. Зад числото 555 хиляди се крият много човешки мисли и желания. Човек започва да си мисли, как ще се облече, какъв вид ще има, как ще се представи пред обществото, какво ще говорят хората за него и т. н. Едни ще гледат на него като на благороден човек, но други ще го осъдят.

Всички хора не се съблазняват от парите, но мнозина не се познават, не знаят, доколко са устойчиви. Те казват, че хората трябва да бъдат добри, да живеят братски, да се обичат, да се жертват един за друг. Лесно се говори, но като дойдат до изпълнение на казаното, отстъпват. Питам: Обичали ли сте вие, да знаете, какво нещо е любовта? Обичали ли сте всички хора, да знаете, как се издържа на това? Правете опити в любовта, прилагайте я, да видите, колко сте силни. Преди години бях във Варна. В стаята, дето живеех, дойде отнякъде една мишка, която редовно напипваше хляба и започваше да гризе. Дето и да го криех, тя все го намираше. Както и да се разговарях с нея, тя не взимаше във внимание думите ми. Не е въпрос, че яде от моя хляб, но остават следи от нея. При това, тя взимаше хляб без позволение. Готов бях да й дам повече, отколкото сама взима, но да иска позволение. Тя не разбираше, че мога да й причиня голямо нещастие. Един ден я хванах и започнах да се разговарям с нея. Тя цяла трепереше от страх. Казах й: Знаеш ли, че животът ти е в опасност? Аз мога да направя с тебе, каквото искам, но ще те оставя да живееш. Отворих прозореца и я пуснах на покрива върху керемидите. Тя бързо се скри някъде и повече не влезе в стаята ми. Казвам: Така постъпват всички хора по отношение разумната природа. Те престъпват нейните правила, вършат неща без нейно позволение. Един ден тя хваща някого с ръката си, и той цял се разтреперва. Тя му казва: Знаеш ли, че животът ти е в моите ръце? Но, от мене да мине. Тя го пуща на свобода, и той престава да върши неща против волята й. Тя му казва: Мястото ти не е тук. Това значи: не трябва да живееш при условия, дето животът ти е в опасност.

Казвате: Какво трябва да правим тогава? — Намерете правилен начин за разрешаване на въпросите в живота. Има един начин, който разрешава една трета от въпросите. Има един начин, който разрешава две трети от въпросите. Има един начин, който разрешава три трети от въпросите, т. е. всички въпроси. Той е начинът на единицата. Той се заключава в две думи: Възлюби Господа! – Какво трябва да правя? — Възлюби Господа! – Болен съм, страдам. – Възлюби Господа! – Беден, нещастен съм. – Възлюби Господа! Това е формула, в която се крие кардиналното разрешаване на всички въпроси. Който може да приложи тая формула в живота си, всичките му работи се нареждат добре.

Защо хората не успяват в живота си? – Защото не прилагат формулата „любов към Бога". Те и до днес още прилагат старата формула – любов към себе си. Едно време хората са живели като животните, в стада, в големи общества. Това е една трета разрешаване на въпросите. Те и до днес още живеят на стада, на чарди – прилагат любовта и към ближния. Човек е дошъл и до любовта към себе си. Време е вече да приложи любовта към Бога и с това да разреши всички житейски въпроси. Това значи, да виждаш

Господа навсякъде, да съзнаваш, че Той присъствува във всички живи същества. Казваш: Велика опитност имам, намерих Господа. Щом се намериш пред известно изпитание, започваш да се колебаеш. Ти се разколебаваш в това, което сам си разрешил, и казваш: И Бог е като хората. Той не ме обича. – Това е човешка мисъл. Какви са отношенията на Бога към човека, никой не знае. Това не е важно. За тебе е важно, ти да обичаш Бога. Аз мога да говоря много за любовта към Бога, но искам да чуя нещо от вас. Две хиляди години вече, откак вие прилагате формулата любов към себе си. Искам да ми кажете, какво значи, да обичаш себе си. Искам да ми кажете, защо някога човек не обича себе си. Как е възможно да обичаш себе си и при известни изпитания да се самоубиеш? Как е възможно да обичаш себе си и да се оставиш да те заробят? Да обичаш себе си, аз разбирам, да разрешиш всички мъчнотии в живота си с любов. Да обичаш себе си, това значи, да разрешиш въпроса с ближния си, да го възлюбиш като себе си. Който е разрешил тоя въпрос, минава за учен, но не като оня, който казва, че разстоянието между земята и слънцето е около 92 – 93 милиона мили. Не е все едно, дали това разстояние е 92 или 93 милиона мили. Един милион мили разлика не е малко. Даже и изчисленията на учените за бързината на светлината не са точни. Да знаеш точно бързината, с която се движи светлината, това значи, да разрешиш един важен въпрос. Истинската наука изисква точни изчисления. Истинският живот изисква точни разбирания.

Сегашните хора говорят за любовта, без да имат точно разбиране за нея. Те не знаят, какво нещо е любовта. Стиснеш ръката на някого, но той е недоволен от тебе. – Защо? – Стиснал си го повече, отколкото трябва. Взел си от него повече, отколкото трябва. Някога стискаш по-малко, отколкото трябва – взел си по-малко, дал си повече. И в даването, и във взимането трябва точност. Птиците и млекопитаещите също прилагат стискането, като метод на любовта. Птицата хваща жертвата си между клюна и краката си и започва да я стиска, докато я удуши. В първо време я глади, милва, докато я задуши и изчезне от краката й. Това са целувките на животните. Такива са целувките и на хората. С такива целувки нищо не се разрешава. Докато не целунеш човека, лесно се разбираш с него. Щом го целунеш, всякакво разбирателство изчезва. Мислете върху тоя въпрос, сами да се убедите в истинността на моите думи.
Любовта на сегашните хора е материалистична. Те се обичат, когато имат пари. Щом момата даде 25 хиляди долара на момъка, любовта се явява между тях. Те стават топли и си разменят целувки. Ако няма пари, и двамата са студени. Парите създават условия да се обличат добре, да се разхождат с автомобил, да живеят в хубава къща, да се хранят добре. Докато единият не дава правилно, а другият не взима правилно, никакво разбиране, никаква любов не съществува между тях. Ако целувките се

определят от парите, това е търговия. Ще целуваш по един път на ден, за да получиш 25 хиляди долара. Ако целуваш по три пъти на ден, ще получиш 75 хиляди долара. Ти ще богатееш, а другият ще обеднява. Каква философия има в това? – Търговия, нищо друго. След това оня, който е целувал, ще дава, а другият ще взима. Любовта е безкористна. Като любиш, ще даваш и ще взимаш без пари; като любиш, ще лекуваш и ще помагаш без пари. Любовта на сегашните хора е любов на взимане и даване. Ако даваш, очакваш да получиш; ако получиш нещо, другият очаква да вземе. Направиш нещо, очакваш да те възнаградят. И това не е лошо, но не е правилно. Даваш една целувка и получаваш 25 хиляди долара. Това е продажна любов, която коства понякога живота на човека. Целунеш един човек, но оказва се, че той е прокажен. Получиш 25 хиляди долара, но излагаш живота си на смърт. Това става навсякъде в света. Ти забогатяваш, заемаш високо обществено положение, ставаш знатен, но в замяна на това, придобиваш отнякъде проказа. Какво става с тебе? Постепенно губиш своята интелигентност, своя светъл ум, и животът ти се обезсмисля. Днес и млади, и стари се оплакват, че животът им се е обезсмислил. Не казвам, че общественият строй е напълно виновен за това. Донякъде и той е виновен, но има още много външни и вътрешни причини, които заблуждават човека и го правят нещастен.

Ново, разумно разбиране е нужно на човечеството. Обществата и народите се нуждаят от нов строй, при който всеки да е готов да дава по 25 хиляди долара, а не да очаква да получи. Давайте, без да очаквате възмездие. Докато има хора, жадни за целувки, това показва, че те са бедни и очакват да получат нещо. Щом няма кандидати за целувки, хората са богати, никой не се нуждае от пари. Имаш пари, но няма кого да целунеш. Лошо ли е това? Аз взимам целувката като идея, като символ на нещо, а не в буквален смисъл, както днес я разбират. Всеки човек е целувал, но вижда голямото различие между умствената целувка и действителната. Кой момък, или коя мома, като целуне, не си каже: Не е това, което си представях. Под „целувка", в красив смисъл на думата, разбирам онова, което повдига падналия, лекува болния и възкресява умрелия. Можеш ли да целунеш така, ти си целунал по Божествен начин. Не можеш ли да целунеш така, никога не целувай. Хората разменят Божествената монета с човешката, затова са я обезценили.
„Възлюби Бога!" – е казано в Писанието. Ако можеш да разрешиш всички мъчнотии в своя живот, както и в живота на цялото човечество, ти си възлюбил Бога. Ти влизаш вече в новия живот. Не е достатъчно само да говориш за любовта, но да живееш в нея. Не е достатъчно само да посрещаш изгряващото слънце, но трябва да се ползуваш от неговите енергии. Ако между енергиите на слънцето и енергиите на твоя организъм става правилна обмяна, ти всякога ще бъдеш здрав. Щом си болен, това

показва, че обмяната не е хармонична. Който вярва в теорията на прераждането, казва, че, като дойде втори път на земята, ще постигне всичко, което сега не е могъл. Може да дойде пак на земята, може и да не дойде. Или, може да дойде и нищо да не придобие. Какъв смисъл има да посетиш десет пъти концерта на някой велик музикант, а в това време се превиваш от болки в стомаха? Има смисъл да слушаш великия музикант, ако стомахът ти е абсолютно здрав. Има смисъл да се прераждаш, ако всеки ден учиш и придобиваш нещо ново. И тъй, новото учение изисква здрави хора. Само здравият може да схване идеите на новото учение. Какво представя новото учение, малцина знаят. Какво е проповядвал Мойсей, какво е проповядвал Христос, също малцина разбират. Днес има условия да разберат и Мойсея, и Христа. Казват: Христос ще оправи света. Казвам: Светът ще се оправи, когато хората възлюбят Господа. Има един свят, който е оправен, но човешкият свят още не е оправен. Време е тоя свят да се оправи. Да се оправи светът, това значи, да се разрешат правилно всички социални въпроси. Първият въпрос, който трябва да се разреши, е въпросът за Цялото и отношението на частите към Цялото. Щом се разреши тоя въпрос, човек се освобождава от заблужденията и ограниченията на живота. Всички говорят за хляба, като един от важните икономически въпроси. Да се разреши тоя въпрос, това значи, да освободите само стомаха. Това е частична свобода, а не обща. Това е само една трета от истината. Когато се разрешат всички въпроси, тогава ще се придобият три трети от истината, т. е. абсолютната свобода.
При разрешаване на въпросите, мнозина излизат от своите желания и се стремят да ги реализират. За да реализираш едно свое желание, трябва да платиш два пъти повече, отколкото струва то. Ако не си съгласен да платиш, трябва или да отстъпиш, или да отложиш реализирането му. Такъв е законът. Който не иска да дава, трябва да е готов да отстъпва. Има известни желания в човека, които не се поддават на външно разрешение. В човека се явява вътрешен спор, докато най-после реализира тия желания, т. е. намери изходен път. Например, ти си женен. Жена ти е тежко болна, децата ти следват в странство, а нямаш пари, не можеш да посрещнеш нуждите си. Чудиш се, какво да правиш, отде да вземеш пари. Спомняш си, че един твой познат ти дължи известна сума, но не мисли да я връща. Ти казваш: Ако го дам под съд, ще получа парите си и ще си помогна. Но как ще го дам под съд? Аз вярвам в Бога, зная, че не трябва да давам брата си под съд. В тебе се явява една вътрешна борба. Мислиш за жена си и за децата си, но мислиш и за Бога. Най-после решаваш въпроса в полза на твоя познат, отказваш се да водиш дело против него. Казвам: Много от вашите спорове са все от такъв характер. Ти се бориш в себе си, в чия полза да разрешиш даден въпрос: в полза на Господа, на жена си, т. е. на своя ближен, или на себе си. Трябва да се откажеш от желанието си, да дадеш брата си под съд. Това е правилно разрешаване на въпроса.

Един човек услужил на свой познат с хиляда лева, които трябвало да му се върнат в скоро време. Случило се, че познатият не могъл да върне парите навреме. Обаче, кредиторът му се намирал в затруднение, имал нужда от пари. Той си мислел: Да дам под съд своя длъжник, не мога. Какво да правя? Как да си помогна, отде да взема пари? Най-после решил да не дава под съд своя познат и потърсил друг начин да посрещне нуждите си. След време неговият познат забогатял много, станал милионер. Той си спомнил, че дължи хиляда лева и, от благодарност към своя другар, отишъл при него и му предложил сто пъти по-голяма сума от дължимата. Ако беше го дал под съд, положението му щеше да се затрудни. Понеже видя пример от Божествено разрешаване на въпроса, и той постъпи по същия начин. Закон е: Постъпи по Божествен начин, за да ти отговорят със същата мярка. Това подразбира стихът: „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери."

Казвам: Изпълнявайте Божията воля доброволно, а не чрез насилие. Например, в нашата градина има няколко дървета праскови. Много братя и сестри минават покрай тях, погледна! ги, но не вдигат ръка да си откъснат – морал имат те. Знаят, че това е благо за всички. Те не са работили за тях, следователно, нямат право сами да късат праскови. Други братя и сестри отиват за вода и, като видят прасковите, посягат с ръка и си откъсват две –- три направо от дървото. Те са умни, искат чисти праскови. Децата не късат направо от дървото, но се навеждат и събират падналите праскови. Това е морал от страх. Те се страхуват, да не ги бие някой. Нито възрастните са прави, нито децата. Човек трябва да се въздържа, да не взима от това благо, за което не е направил нищо. Вятърът, светлината, водата, въздухът са създали плодовете. Ако искаш да ядеш праскови, сам посаждай. Не хвърляй костилките на земята, но ги посаждай. Ако в една градина има десет хиляди плодни дървета, всеки ще може свободно да си къса плодове. Божията воля се заключава в това, да работиш за общото благо, за да могат всички хора да се ползуват от плодовете на твоята работа. Като работят всички така, изобилието ще дойде на земята.

Посаждайте навсякъде семената на доброто. Тогава, дето минавате, ще има изобилно плодове. Изобилието ще разреши всички въпроси. Любовта носи и изобилието. Тя казва: Благото на едного е благо за всички. Ако имам всичко в изобилие, трябва да помисля и за окръжаващите, имат ли и те това изобилие. Защо трябва аз да живея в изобилие, а другите да нямат насъщния хляб? Ще ям скромна, проста храна, за да има за всички.Тази е основната идея, от която трябва да се ръководят всички хора. Благото, което иде от Бога, е общо благо. Човек трябва да бъде разумен, да знае, как да разпределя благата на живота. Обаче, с един разумен човек светът не се оправя. Всички хора трябва да бъдат умни, добри, справедливи и силни.

Аз имах една бяла дреха, върху която беше капнало малко олио. Какво не правихме, за да изчистим олиото. Прахме дрехата с вода и със сапун, със сода я прахме, но олиото не излезе. Най-после намазахме петното с хума, оставихме го да постои известно време и, като изпрахме дрехата, петното се махна. Какво представя хумата? Закон за самопожертвуване.

Прилагайте закона за самопожертвуването доброволно, не само веднъж, но много пъти. В тоя закон се крие разрешаването на всички въпроси. Той ще изчисти всички петна в живота ви. Той ще изличи всички ваши погрешки и престъпления. За прилагането на тоя закон не се изисква голяма философия. С малко хума се свършва много работа.

– Само Божията Любов носи пълния живот.

17. Лекция от Учителя, държана на
14 септември, 1932 г. София. – Изгрев.

1932_11_04 Дадено и установено
лекция пред специалния клас

ДАДЕНО И УСТАНОВЕНО

– Само светлият път на мъдростта води към истината.
– В истината е скрит животът.
Коя от двете думи, „дадено“и „установено“, има по-широко съдържание? Думата „установено“е по-широка от „дадено“. Установените неща се движат, а дадените растат. Тази е разликата между тези две думи. Даденото е семе, което се посява в земята. Щом се посее, има вече условия да расте. Като казвам, че установеното се движи, считам, че то е подвижна почва. Тези думи са временна мярка за определяне условията в природата. Някои неща са установени и служат за изходна точка. Като излизаш от тази точка, ти ще мислиш, чувстваш и постъпваш по специфичен начин. Как се познава, че мислите, чувствата и постъпките ви са прави? – Има един установен закон, по който се познава, кои неща са прави и кои – криви. Сам по себе си, този закон е неизвестен. Значи, неизвестното прави нещата известни. Думата „неизвестно“е нещо относително за човешкото съзнание. Неизвестното за едного е известно за другиго. Наистина, започваш една задача с няколко неизвестни. Като я решиш, неизвестните стават известни. Има събития, които в първо време са неизвестни. Щом се изпълнят, стават известни. Ето защо, под неизвестно не разбираме нещо абсолютно неизвестно.

Следователно, неизвестни неща са ония, за които не са дадени условия и време да се изпълнят. Влизаш в един непознат град и виждаш много неизвестни неща; влизаш в една тъмна стая, но не можеш да се ориентираш, няма светлина. Щом дойде светлината, неизвестните неща стават известни. В природата съществуват два порядъка: установен и неустановен. Установеният ред се поддържа от безброй разумни същества. Те съставят общество, държава или обширен свят. Оттук изхождат всички останали светове. Значи, установеният свят е начало на всичко. Тук съществата събарят, разграждат и градят. И ние, колкото малко да работим, постоянно се движим около тях и помагаме. Те събарят и рушат, а ние разчистваме пътя им. Те започват да градят, ние им подаваме материалите. В това отношение, ние сме като децата, които се движат около възрастните и им помагат в работата. Ще кажете, че разликата между децата и възрастните е голяма. В едно отношение, има разлика, но в друго – няма. Детето и философът ядат по един и същ начин, еднакво приемат сладостта на храната. Ако на детето е сладко и на философа е сладко; ако на детето е горчиво и на философа е горчиво. Когато философът е недоволен от нещо и даде израз на недоволството си и детето

прави същия израз на недоволство. Обаче, философът ще ти даде едно обяснение за същината на храната, а детето – друго. За детето съществено е това, което то разбира.

Често се говори за ума, като съществена проява на човека. Какво, всъщност е умът, не можем да кажем, но можем да говорим за проявите на ума. Според някои, умът е принцип, с който човек работи. Умът е нещо дадено на човека, но понеже не може да се обясни, той е установеното в него. Дадено ти е, например, да разбираш нещата, а установено е да се движиш по тях. Значи, дадените неща се обясняват, разбират, а установените дават свобода, простор, широта на човека. Питат някой, защо човек трябва да живее добре. Ще кажете, че така е наредила природата. Ще ви задам въпроса: Защо ходите прави? – Защо се задава такъв въпрос? – Много просто. Има същества, които пълзят, други пъплят, а човек ходи изправен.

Следователно, интересно е да знаеш, защо човек е изправен. На същото основание, имаш право да питаш, защо човек трябва да живее добре. Отговорът е прост: Който не живее добре, не може да ходи прав. Щом не живее добре, той или ще пъпли, или ще лази. Каква е разликата между пъпленето и лазенето? Пъплят съществата от двуизмерния сват, а лазят ония, които имат съзнание, малко по-високо от съществата на двуизмерния свят. Когато се говори за пъплене, лазене и ходене, подразбираме степени на съзнанието или прояви на ума.

Човешкото съзнание и човешкият ум нямат условия за развитие нито в пъпленето, нито в лазенето. Щом се изправи и започне да ходи, човек има вече условия за развитие. Само праведният, моралният човек може да ходи. По хода може да се познае, до каква степен на развитие е дошъл човек. Срещаш един човек, ходи с наведена глава към земята, или настрана. Друг ходи прегърбен, като маха ръцете си безразборно на една или на друга страна. Трети се люшка надясно или наляво, не може да пази равновесие. Това са степени на човешкото съзнание. Когато съзнанието е добре развито, човек ходи добре изправен. Стъпките му са сигурни, установени.

И тъй, мисълта се отразява върху движенията, а движенията – върху съзнанието. Възвишените, разумните същества са установили един ред в човешките мисли, чувства и постъпки, които работят в съзнанието. Установеният ред на нещата наричаме „закон на разумната природа“. Който си позволи да престъпи този закон съзнателно, той носи отговорност за постъпката си. Човек носи двояка отговорност: по дух и по мисъл. Ако ученикът греши в мисълта си, учителят лесно го хваща и му казва: Изправи мисълта си. Учителят излиза на двубой със своя ученик и

докато окръжаващите се опомнят, учителят излязъл победител. Никога ученикът не може да надмине учителя си. Колкото и да се сили, ученикът не може да изненада своя учител. Голямата планина не се изненадва от нищо. Може ли малката планина да изненада голямата?

Аз не разглеждам въпроса от сегашното разбиране на хората, като обикновени учители и ученици. Положението на сегашните учители и ученици е актьорство. Те играят на сцената, както актьорите в театъра. На сцената може да бъдеш и цар, и философ, и богаташ, но всъщност, нищо не си. Ти си обикновен служител, като всички обикновени хора. Ти декламираш стихотворенията на видни, гениални поети, но сам не си такъв. Ти въртиш колелото на най-сложната машина, но не си онзи велик изобретател, който е измислил тази машина. Сегашното поколение се ползва от откритията на миналото поколение, а бъдещето ще се ползва от откритията на сегашното. Установеният ред на нещата е работил и в миналото, работи в настоящето, ще работи и в бъдещето, но той сам е независим, от нищо не се влияе. Обикновеният ред не може да му се наложи. В него се крие моралът на светлината. Той е опорна точка, около която се върти всякаква дейност. Този кръг на действие може постоянно да се разширява.

Закон е: Великите неща се смаляват, а малките растат и се увеличават. Ето, вселената ни се изявява по пътя на смаляването, а ние я изучаваме по пътя на увеличаването. Например, първоначално слънцето е заемало грамадно пространство, но постепенно материята му се сгъстявала, докато се оформило в сегашния си вид и форма. Така се оформили всички планети. Сега ние разглеждаме вселената, с нейните слънца и планети, физически, външно, но ако я разгледаме като живо тяло, като жив организъм, ще имаме друга представа. Докато разглеждате нещата физически, вън от съзнанието, картината ще бъде една. Мозъкът, дробовете, стомахът от една страна и костите, мускулите – от друга, нямат своя мисъл. Те не могат да мислят, но са в зависимост от мисълта на цялото. Има нещо в човека, което мисли, направлява и държи всичко в изправност. Това е висшето съзнание в човека. То обгръща несъзнателното. Докато висшето съзнание е в човека, той минава за жива душа. До това време човек расте и се развива. Щом това съзнание го напусне, той престава да расте и се разпада на безброй частици.

Питате: Де е човекът? Да се задава такъв въпрос, то е все едно да питате, де е шишето от което водата се разляла. Водата се разляла, а шишето остава неизменно. Аз говоря за шишета, които не се изменят и никога не изчезват. Водата се излива, а шишето си остава там, дето е било.

И тъй, твърдата материя е установена, течната трепти, а въздухообразната се разширява. С други думи казано: Това, което движи нещата, е материалният свят. Това, което трепти, е чувственият свят. Това, което се разширява, е умственият свят. Дето е мисълта, там има разширение. Дето е чувството, там има трепет. Дето има движение, там е физическият свят, там са завършените резултати. Щом направиш една кола, ти я пускаш в движение. Трепетът трябва да се превърне в движение, а движението – в трепет. После, трепетът трябва да се превърне в разширяване, а разширяването – в трепет.

Първото условие за развитие на ума е разширяването. Умът се нуждае от пространство, от простор. Ако не разбирате закона за разширяване на ума, не можете да се справите с пространството. Трепетът има отношение към времето. Ако не разбирате, какво нещо е трепетът, не можете да се справите с времето.

Движението има отношение към законите на физическия свят, към волята. Ако не разбирате законите на движението, няма да имате никакви постижения. Щом нямате постижения, постоянно ще се разочаровате. Толстой, като дошъл до най-голямото разочарование, казал: Родих се, но какво от това? Ям, но какво от това? Имам богатство, какво от това? Ще умра, какво от това? На тези въпроси аз отговарям: Като се родиш, ще възмъжееш; като възмъжееш, ще учиш, после ще работиш. Като се умориш, ще си починеш. Като се наспиш добре, ще се събудиш и ще се наядеш. Като си задаваш такива въпроси и си отговаряш, най-после се уморяваш и заспиваш. Мислиш ли, че като се събудиш, ще кажеш нещо ново? Пак ще повтаряш същото. За да не изпада в еднообразие, аз ще му дам следния съвет: Ще пости шест дни, без хапка хляб и вода. Какво ще прави тогава? Той мисли, че ще умре от глад. Щом хапне малко, ще разбере смисъла на храненето. Ето защо, като си починеш, започни да работиш и благодари, че си работил. Като си гладувал, нахрани се и благодари за храната. Стани положителен в живота, а не отрицателен. Не питай, защо ти е здравето, но благодари, че си здрав. Иначе, ще дойде болестта – строгият господар, на когото ще работиш без пари. Щом види, че умираш, ще те изхвърли навън. Ако те намерят добри хора, ще те излекуват и ще кажат: Пази се от лошия господар, болестта; не се свързвай с господарите на сиромашията, на глада, на смъртта.

Пазете се от лошите господари! Влезеш ли в университета на смъртта, там са безпощадни. Там не дават никакво право на човека. Това е светът на анархията, на безправието; това е един неустановен свят. Всички аномалии на земята се дължат на неустановения ред на нещата. Който не разбира тези неща, казва, че неустановеният ред произтича от установения. Не е

така. Установеният ред произтича от неустановения. Приятно е да срещнеш същество от установения свят. – Какви са тези същества? – Един богат светски човек отишъл при един виден философ и го запитал: Има ли Господ в света, или няма? Философът отговорил: След половин час ще ти дам отговор. В това време, философът отишъл при един апаш и му казал: Ще влезеш в тази стая, ще видиш един богат човек и ще го обереш по всички правила на твоето изкуство. Апашът влязъл в стаята, обискирал богаташа, взел парите и часовника му. Съблякъл дрехите му и като го оставил по долни дрехи, тръгнал да си отива. Ужасен, изплашен, богаташът почнал да вика: Господи, помогни ми! В този момент, философът влязъл в стаята и се обърнал към апаша с думите: Стой, върни всичко на този човек! Апашът изпълнил заповедта му. След това философът казал на богатия: Господ е Този, Който те освобождава от ръцете на апаша; Който ти дава благата на живота и Който връща всичко, което ти е отнето. Търсиш ли Бога вън от това, никъде не можеш да Го намериш. Търси Го в положителното, а не в отрицателното на живота.

Помни: Когато се намериш в трудно положение, обърни се към съществата от установения свят, без колебание и без съмнение. Не питай, достоен ли си да видиш едно от тия същества. Не питай, достоен ли си да видиш слънцето. Отвори очите си и приеми, колкото може повече светлина. Не казвай, че си голям грешник, че си недостоен да поемеш чистия въздух. Не, дишай дълбоко и приемай чист въздух, колкото искаш. Като дойдеш при извора, не мисли, че си недостоен да пиеш от тази вода. Коленичи пред извора и пий чиста планинска вода. Като ходиш по земята, благодари, че тя те носи; благодари за добрите мисли, чувства и постъпки, на които можеш да разчиташ. Това са малки работи, за които всякога може да се благодари. Като живееш добре, възвишените същества ще отправят своето благоволение към тебе. Понеже си спазвал техните закони, те ще ти помогнат да развиеш дарбите си. Колкото повече дарби си развил, толкова повече са те посещавали. Не само те, но и ти ще ги посещаваш. Като се свързвате с тия същества, животът ви се осмисля. Без тях животът е пълен с разочарования. Ако дървото изгаря в огъня, животът му има смисъл. Но ако то цъфти, връзва и дава плодове, животът му има по-голям смисъл.

Как ще познаем проявата на разумния свят? Представи си, че си пътник, минаваш през гъста, непроходима гора. Мушкаш се тук – там, още не виждаш никаква разумност. Продължаваш пътя си. Пред тебе се откриват росни ливади, пасбища и по тях стада. Не виждаш още разумността. Продължаваш пътя си. Виждаш къщи с осветени прозорци, но в тях няма нито едно разумно същество. Чудиш се, какъв е този свят, който го е създал. Обаче, всичко което виждаш, се дължи на възвишените, разумните

същества, които направляват живота. Всичко се дължи на техните грижи. Най-после, като видиш хората, ще разбереш, де е разумността. Всяко нещо трябва да благодари на своя създател, на онзи, който се грижи за него.

Сега вие се намирате пред завършените процеси и ги обяснявате по своему. Учените говорят за създаването на света, но това е механическо създаване. Учените говорят и за създаването на човека, но и то не е точно. Лесно е да кажеш: Направих си къща. Знаеш ли, че твоята къща е резултат от труда на много работници? И човешкото тяло е резултат от дейността на безброй разумни същества. Ако ти сам беше направил тялото си, щеше да познаваш неговите закони, а ти сега ги изучаваш. Казваш, че човек мисли с главата си, а работи с ръцете си. Всъщност, човек мисли с главата си толкова, колкото грамофонната плоча може самостоятелно да говори. Тя възпроизвежда речта на някой учен, но сама нищо не знае. В плочата ли е ученият? Грамадна е разликата между говора на учения и това, което се възпроизвежда на плочата. Грамадна е разликата между мислите, чувствата и постъпките на възвишените същества и вашите. Колкото е далеч небето от земята, толкова са далеч и те от вас.

Мнозина питат, какво е предназначението на човека. – Първо, да се свърже с възвишените същества, а после, да реализира своя трепет, да се разшири и да постигне своя стремеж. Всеки човек получава толкова, колкото заслужава. Това зависи от степента, до която е достигнало неговото съзнание. – Какво да правим със знанието, което Учителят ни дава? Какво ще стане с нас? Няма ли да се объркаме между светското и духовното знание? – Ако сте само в света, няма ли да се объркате? Има смисъл да изучавате светското знание, ако то може да ви доведе до един резултат, от който да започне нещо ново. Постижението е там, дето започва човешката мисъл, свещеният трепет на човешкото сърце и силата на човешката воля. Ако не можеш да мислиш, ако нямаш свещен трепет в сърцето си и воля да направиш нещо, нямаш никакви постижения. – Ние се обезсърчаваме, не разбираме законите. – В един момент мога да ви насърча, като ви поставя на изпита, на който философът поставил богатия. В един момент ще започнете да мислите по нов начин. Като ядеш, ще благодариш на съществата, които са изпратили яденето. После ще напишеш няколко куплета и пак ще благодариш. Твоята глава е възприела тяхната мисъл, но сама не е създала тази мисъл. Човек възпроизвежда нещата, но сам не ги създава.

Смирение е нужно на човека! Питаш: Докога ще бъда играчка на съдбата? – Човек става играчка на съдбата, когато не разбира законите и. Който не разбира тези закони, получава добри уроци от съвършените същества. Те го възпитават. Показват му, какво е смъртта и какво е животът. Богатият

запита философа, що е Бог и след половин час дойде апаш да го обере. Обирът е смъртта. Като те оберат, веднага викаш Бога на помощ. След това, ще дойде едно разумно същество, което ще накара апаша да ти върне назад откраднатото богатство. Кое е по-добро: Да учиш в затвора, или да ходиш на училище и там да се учиш? Да бъдеш здрав, или болен? Ето защо, от всички се иска смирение и разбиране. Като сте смирени, ще благодарите на Бога за всичко, което ви е дал. Вие седите и се сравнявате един с друг – кой повече и кой по-малко е получил. Това са сравнения с грамофонните плочи, коя е по-хубава. Казвате, че еди – кой си е написал няколко стихотворения, няколко разказа. – Ти чел ли си ги? – Не съм чел нищо от тях.

Преди няколко дни се разговарях дълго с едного, който ми каза: Ти нищо не знаеш, макар че много се говори за твоите знания. След малко го заболя стомахът. Той каза: Страшни болки имам, умирам! Предложих му да вземе няколко капки от едно лекарство. Той прие лекарството и след малко болките му минаха. – Както виждаш, аз нямам много знания, но можах да ти помогна. – Отде знаеш да лекуваш? – Сам изучавах това изкуство.

Истинско знание е това, което може да те освободи от страдания, внася светлина в ума, трепет в сърцето и сила във волята ти. Това е реалното, това е същественото. Като знаеш това, не се обезсърчавай. Гледай на света като на предметно учение. Зад този свят се крие друг – реален свят, към който се стремят всички. На този свят могат да разчитат всички. Така може да разчитате на всяко разумно същество. Достатъчно е да въздъхнеш, за да ти се притекат веднага на помощ. Те няма да те питат, какво знаеш, но веднага ще ти помогнат. Една връзка с тези същества струва повече от всички придобивки на земята. В тях са скрити придобивките. Че имате връзки със света, това нищо не значи. Не мислете, че имате с какво да се препоръчате пред тези същества. С какво ще им се похвалите: със знанието, със силата, или с любовта си? С какво ще се похвали малката планина пред голямата? Със силата си?

Човек може да се препоръча само с едно нещо: Да бъде носител на велики, свещени идеи. Ако не сте носители на такива идеи, не може да влезете във връзка с Бога. Какво се разбира под „носител на свещени идеи“? Това значи, да бъдеш канализация за минаване на чистата вода. Ако не станеш доброволно носител на тези идеи, ще бъдеш проводник на нечистотии. – Нали сме свободни, независими? – Не сте свободни. Дето има страдания, сиромашия, разрушения, човек е канал на нечистотии. Ако през нас минават нечисти мисли и желания, какво ни очаква? Моето желание е да бъдете носители на възвишеното, а не на обикновеното. Пазете връзката си

с възвишените същества, за да бъдете достойни носители на техните идеи. Тогава ще се убедите напълно в съществуването на друг свят. Ако той не съществуваше, вие никога не бихте се проявили. Съществуването на другия свят има свое начало, свой произход.

И тъй, задръжте в ума си три неща: Човек трябва да се разширява, да има в сърцето си свещен трепет и във волята си – свещено движение. Само така, можете свободно да се проявявате. Без тези три неща вие не можете да се проявите. Вие приличате на свещ, която е поставена в склад, да чака своето време. Един ден в склада дохожда един познат и казва: Дайте ми тази свещ. Той я туря в златен свещник, запалва клечка кибрит и свещта пламва. Тази свещ трябва да гори, без да изгаря. Кой не иска да има такава свещ? Докато е в склада, никой не й обръща внимание. Който използва тази свещ, ще чете на нейната светлина, после ще погледне нагоре, ще се усмихне и ще благодари. Когато услужиш на някого с твоята свещ, това показва любовта ти към него.

Възвишените същества, за които ви говоря, са неизвестни в Битието. За човека те са свещи, от чиято светлина той се ползва. Ако отиде в света и прекъсне връзката си с тях, те скриват светлината си от него, докато научи добре урока си. И тогава, като питате, какъв е смисълът на живота, отговарям: Смисълът на живота е да се върнеш в правия път, да застанеш на светилника и да светиш на хората.

Сега, на вас казвам: Ако сте ме разбрали, добре ще бъде за вас; ако не сте ме разбрали, следния път ще ме разберете.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.
– В истината е скрит животът.

7. Лекция от Учителя, държана
на 4 ноември, 1932 г. София – Изгрев.

Дадено и установено
Великата разумност (София, 1998)
20 беседи от 23 септември 1932 г. до 10 февруари 1933 г.

Начало: 05:00

1932_11_06 Разрешаване на мъчнотиите
утринно слово

РАЗРЕШАВАНЕ НА МЪЧНОТИИТЕ

Размишление.

Ще прочета седма глава от Евангелието на Матея.

Като живее на земята, човек среща големи мъчнотии. – Защо? – Защото иска да се домогне до истината, да я разбере, но не може. Мъчно е да разбереш истината в голямото ѝ разнообразие. Ако е въпрос да придобиеш знание, като цел в живота, и това не е лесно. Например, човек иска да стане цигулар-виртуоз, да стане учен, богат, силен, красив; той все има някаква цел, някакъв стремеж. Първоначално никое същество не е било голямо и силно. Всички същества са започвали от малкото. Трябвало е дълъг период от време, за да стане човек силен. Вие искате да станете силни на края на своята работа. Трябва да знаете закона за придобиване на силата. Искате да бъдете учени, да имате много способности. Ако се върнете назад, да видите пътищата, начините, по които разумният свят си е служил, докато се установи сегашният материален свят, тогава ще разберете, как се постигат нещата. Вие имате предвид само временните блага и постижения и оттам искате всичко лесно да постигнете.

Някога мислите, че имате много знания, но в даден случай виждате, че вашето знание нищо не ви ползва. Свършил си четири факултета в странство и, като се връщаш, минаваш през един мост, който се счупва, и ти падаш в реката. Като не знаеш да плуваш, може да се удавиш и да изгубиш живота си. Но дойде един овчар, който знае да плува, хване те, обърне те надолу с главата. Водата изтича от устата ти, и ти си спасен. Какво те ползва, в дадения случай, твоето знание? Овчарят, който те спаси, знае повече от тебе. Ще кажете, че това са крайни работи. – Да, крайни работи са, рядко се случват, и аз зная това. Някога, на десет хиляди случаи става един такъв, а някога и на десет милиона се случва един. Може ли твоята наука да се изпита при десетте хиляди случая, както и при милиона? Не си прави илюзии, можеш да паднеш в реката и, като не умееш да плуваш, с всичкото си знание може да се удавиш. По някаква случайност, може да излезеш от реката, мокър като кокошка, или като чувал, пълен със сол. Солта се стопила във водата, и остава само празният чувал. Като го извадиш от водата, виждаш, че нищо няма в него. Колко струва чувалът без солта? – По-малко, отколкото е струвал първоначално. Следователно, законът е верен. Ако прекараш един изпит, като чувала със солта, ти ще струваш по-малко, отколкото в началото, преди да паднеш в реката.

Казано е: „Хлопайте, искайте, търсете!“ Някога вие хлопате, когато не трябва; искате, когато не трябва и търсите, когато не трябва. Преди да се давиш, ти вдигаш гордо ръката си нагоре, заповядваш на хората и казваш: Знаете ли, кой съм аз? Знаете ли, че съм свършил четири факултета? Какво ли не е минало през моята глава! Вие даже не сте сънували това, което аз съм прекарал в училището. Обаче, като паднеш в реката, не знаеш вече, как да си вдигнеш ръцете и какво да кажеш на водата. Тя казва: Ти учен ли си? Я си отвори устата! От голяма любов, тя влиза в тебе и ти казва: Научи ме нещо. Ти потъваш в дълбоко съзерцание на знанието си и казваш на водата: Тебе не мога да уча. Като ме слушате, казвате: Така и аз мога да кажа на другите. – Да, докато си вън от водата, можеш да го кажеш, и то много лесно. Аз бих желал да го кажеш, докато си още във водата.

Ще ви приведа един интересен пример из живота. Отишъл един учен да се изповяда на своя приятел. Казал му: Имам голямо отвращение от себе си. Не зная, какво наказание да си наложа. В училището аз възприех учението, че Бог не съществува в света. Казах си: Щом Бог не съществува, човек е господар на положението си. Попаднах при лоши условия, но исках да бъда честен, да издържа на своето убеждение. Исках да получа служба, но ми казаха, че ще ме назначат, ако направя това, което искат от мене. След като изпитах много неща и от всичко се отричах, най-после попаднах на един набожен човек. Бях гладувал цели три дена. Запитах го: Можеш ли да ми направиш едно добро? – Мога да ти помогна, но ако четеш „Отче наш“. – Не зная, не съм го учил. – Нищо от това, аз ще чета, а ти след мене ще повтаряш. Ако можеш да четеш подир мене, ще ти помогна, каквото искаш. Най-после, дойдох в стълкновение със своите разбирания и вярвания. Казах си: Да чета ли „Отче наш“, или да не чета? Изпаднах в смущение и си отговорих: Това е най-малкото зло, което мога да направя. Ще чета „Отче наш“. Не е съобразно с убеждението ми, но гладът ме заставя да прочета „Отче наш“. Четох го, без да вярвам, понеже този добър човек ме накара да го чета. И досега не мога да си простя това.

Казвам: Този човек иска да бъде последователен в убеждението си. – Като си тръгнах, казва той – не можах да си простя глупавото положение, в което изпаднах. И си казвам: Учен човек съм, в Бога не вярвам, но като се намерих в нужда, четох „Отче наш“, за да ме нахранят. Значи, като си гладен, можеш да четеш молитвата; като не си гладен, не можеш да четеш. Най-после си казах: Така не се прави. Онзи, който ме накара да чета „Отче наш“, ще го убия. Купих си револвер. Един ден вървя из гората, срещам едного и си мисля: Ако този ме накара да чета „Отче наш“, ще му тегля куршума още сега. Погледнах го и му казах: Аз зная, какво ще ми кажеш; ще ме накараш да чета „Отче наш“. Затова ще те убия. – Стой, не ме

убивай! Аз имам да давам на баща ти десет хиляди лева. Чакай поне да си изплатя дълга. Аз го оставих и го запитах: Нима ти имаш да даваш на баща ми? Кога си взел тези пари от него? От дума на дума се разговорихме и продължихме пътя си. Извади човекът десет хиляди лева от джоба си, даде ми ги, хвана ме за ръката и каза: Хайде, на добър час! Господ да е с тебе! Казах си: И Господ влезе в мене за тези десет хиляди лева. Обаче, сега смущението ми беше по-малко, отколкото по-рано. Направих едно малко добро, че не убих този човек, длъжник на баща ми. Аз взех парите да ги дам на баща си.

Питате: Защо идат противоречията в живота? – Всички противоречия в живота се дължат на вътрешното неразбиране на установения ред на нещата. Всички хора искат да бъдат велики, но великото в света има тежест, не може да се движи. Следователно, между великите същества не може да има близост. Могат ли слънцата във вселената да се съберат на едно място, като вас, да си приказват? Знаете ли, какво грамадно е разстоянието между звездите? Например, светлината на Алфа Центаурис, най-близката звезда до нас, идва до земята приблизително за четири години, като всяка секунда изминава по 300 хиляди километра. Значи, четири години са нужни, за да дойде нейната светлина до нас. В това пространство могат да се вмъкнат три хиляди слънца, като нашето. Такива са астрономическите изчисления. И вие имате желание да бъдете велики, като слънцето и звездите. Обаче, едно трябва да се знае: както великото, така и малкото имат своя определена служба. Искаш да бъдеш велик, за да се ползваш от благата на малкото. Това е невъзможно. Някога искаш да бъдеш малък, за да се ползваш от благата на великото. И това е невъзможно. Малкото дете може да забавлява майка си, и майката може да забавлява детето си. Между тях има отношения, но временни – отношения на забава. Когато детето порасне, стане голям син или дъщеря, тогава настават истински отношения между майката и детето. Като пораснат, децата съзнават, какво е направила майката за тях. В тях се явява вътрешен подтик да станат като майка си, т. е. да постъпват като нея, безкористно и с любов.

Мнозина от вас идат всяка неделя на събранието, да чуят, какво ще се говори. Те стават рано сутрин, но не дохождат от съзнание, а тъй, да се каже, както българите казват „на среща“. Аз употребявам думата „среща“ по нямане на друга, по-сполучлива. При това, с вас заедно дохождат още много българи, които отдавна са заминали за другия свят, преди 50, 60, 100, даже и преди 200 години. Те разбират смисъла на думата „среща“, затова и аз си служа с нея. Че дохождате тук да слушате Словото, в това вярвате, убедени сте в него. Че се срещате тук, и в това вярвате. Обаче, не можете да повярвате, че с вас заедно идат много българи, като души, които отдавна са

напуснали земята. Що се отнася до тези българи, вие оставате на особено мнение и казвате: Я съществуват, я не съществуват! В това отношение, вие приличате на онзи българин, когото заставили да чете „Отче наш“, без да вярва в Бога. Мнозина от вас вярват като него, от зор заман – заставени сте да четете „Отче наш“ и да вярвате в Бога. И онзи българин, за когото ви говорих, чел „Отче наш“, а после се възмутил от себе си, че изменил на убеждението си. Личните чувства в него се засегнали. Той съжалявал, че не бил последователен в своите убеждения. Дали вярвате, че между вас има много души от невидимия свят, не е важно, но вие се интересувате от духовния свят, искате да знаете, какво представя той, как живеят душите там и т. н.

За обяснение на този въпрос, ще си послужа със следния научен пример: Знае се, че водата се среща в три агрегатни състояния: като сняг и лед – в твърдо състояние; като вода – в течно състояние и като пара – във въздуха. Като оставим снега или леда на огъня, той се стопява и се превръща в течност. Снегът и ледът питат: Отде дойде тази вода? – От тебе. – Прилича ли на нас? – Външно не прилича. – Има ли нашата твърдост и устойчивост? – Няма. – Облечена ли е с бели дрехи, като нас? – Не, тя е безцветна. Каквато е разликата между снега и водата, такава е и между физическите и духовните хора, т. е. хората, които живеят на земята и съществата в духовния свят. Ще кажете, че това е в противоречие с Писанието, дето се казва, че в духовния свят съществата са облечени с бели дрехи. И евангелистите, и православните се държат строго за думите, написани в Свещената книга. Казано е, че съществата от духовния свят са облечени в бели дрехи, и взимат това буквално. Като знаете толкова, кажете ми, в кой свят са облечени душите с бели дрехи? – Горе някъде. – Къде е това „горе“? Ще излезе, че и в духовния свят има твърда почва, дето съществата стъпват, за да се облекат в бели дрехи. При това, те трябва да са от гъста материя, оформени, за да се облекат в дрехи. Белите дрехи представят новите условия, дето влизат душите и започват нов живот. Който се облече в бяла дреха, той е готов за новия живот, дето царуват мирът и любовта. И като слезе на земята, човек има една цел – да търси Бога. Който не се е облякъл в бяла дреха, като слезе отново на земята, продължава да живее по стария начин. Ако някой го е убил в миналия живот, той го търси да му отмъсти. Обаче, Бог му казва: „Чакай, не е време за отмъщение.“

Помнете: Физическият и духовният свят са тясно свързани. Те не са отделни, както не са отделни снегът, водата и парата. Достатъчно е да понижите или повишите температурата, за да получите едното или другото състояние на водата. Значи, парите представят още по-висок свят, дето заминали души се обличат в бели, червени, сини, жълти, зелени

дрехи, според оцветяването им от слънчевите лъчи. – Кога ще дойдат тези души при нас? – Когато се охлади времето. Те, полека лека, ще слизат надолу, ще изпълнят въздуха с водни пари. При още по-силно охлаждане, те ще слязат на земята като сняг и лед. Те ще дойдат на земята при вас, но готови ли сте да ги чистите? Докато са били в горните светове, те са били чисти. Щом слязат на земята, те се изцапват и стават нечисти.

Всяка душа, която иде от невидимия свят във видимия и минава през човешките желания, взима от калта на тези желания и се опетнява. И като дойде на земята, душата трябва дълго време да се чисти. Ако вие сте работили дълго време върху себе си, щяхте да имате опитността да отваряте душата си за духовния свят. Така щяхте да разберете, какво представя този свят. Сега вие седите в тялото си и не знаете, как да излизате от него. В това отношение, вие сте царски синове, които намират вратата за духовния свят отворена или затворена, но сами не можете нито да я отваряте, нито да я затваряте. Онези, които ви държат в тялото, нямат доверие във вас и затова, като ви извадят от този свят, турят ви вериги, за да се върнете назад. Без вериги вие няма да се върнете. Започвате да хвъркате, но веригите ви стягат, и вие веднага слизате долу. Щом слезете долу, започват да ви гонят. Вие бягате и се скривате в една къща. Като се събудите, виждате се в тялото си и казвате: Това било кошмар. Вие още не знаете да отваряте вратата си, да излизате свободно вън, без страх, и пак да се върнете назад. Някои имат тази възможност.

Сега се явява въпросът: Какво ще придобием, ако знаем това? Първата малка придобивка е, че няма да имате този неестествен страх в себе си. Също така няма да имате тази скръб, която сега ви обладава. Например, някой ваш близък заминал за другия свят, и вие скърбите. Ако можете да отваряте вратата на вашето тяло, ще я отворите, ще отидете в другия свят, и ще се разговаряте с вашия близък. Ще скърбите ли за него? – Няма да скърбите. Като си поговорите с него, ще се върнете назад. Значи, вие посещавате близките си. Като се върнете, няма да скърбите за тях. Имаш един приятел в Америка. За да го видиш, ще си купиш билет и ще заминеш. След три-четири месеца ще се върнеш назад. Това са три-четири часа. Ще се разговориш с него и ще се върнеш назад, без да скърбиш. Днес това не можеш да направиш, нито той, затова и двамата сте скръбни. – Каква е привилегията, че можем да излизаме от тялото си? – Привилегията е в това, че ще имате ясна представа за другия свят. Сега ви учат, че като умрете, само тогава ще влезете в другия свят. Това е общо за всички. Обаче, това не ви насърчава. Тук не ви казват, че трябва да работите, но казват, че баща ви и дядо ви са богати и може да получите наследство от тях. Ти си живееш, нищо не работиш, обличаш се и се събличаш и чакаш дядо ти да умре, да получиш десетте милиона, да

уредиш работите си. Някога ти умреш преди дядо си. Тогава? Така въпросът отчасти се разрешава. Дядото може да умре и да ти остави наследство, но той може и да не ти остави нищо. При сегашното положение, вие не трябва да се занимавате с въпроса, дядо ви да умре и да ви остави наследство.

Една сестра казваше на своя другар: Един ден, като заминеш за другия свят, как ще ми се явиш? – Ще намеря начин. И действително, той замина и се яви, като задигна сина си за онзи свят. Той го задигнал, защото видял, че онзи свят е много хубав. Взе сина си и го назначи на служба. После задигна зет си, след това и жена си, като ги назначи на служба. Най-после задигна и най-малката си дъщеря. И нея настани на работа. Той казваше: Понеже на земята има криза, елате тук, дето има много служби. Всички ще ви настаня на работа. Който не разбира закона, ще каже: Умряха тези хора. – Не, тези хора отидоха в другия свят, преселиха се. – Защо умират хората? – Хората умират, когато условията на земята стават неблагоприятни. Човек минава от този в онзи свят, а вие питате: Там ли е той?

Христос казва: „Хлопайте, търсете, искайте.“ Това се отнася само до разумните, които разбират Божия закон на Любовта. Онзи и този свят са две състояния на човешката душа. Когато душата от онзи свят иска да си почине, тя слиза на земята. Казано е в Писанието: „Отиде, пресели се да си почива.“ Като си почине добре на онзи свят, човек се връща пак на земята да работи. Тъй щото, има жители на онзи свят, които работят. Като се уморят, те слизат на земята, между хората, да си починат. Следователно, има два свята за почивка и два свята за работа. Законът е следният: Който е работил на земята, отива на онзи свят да си почине; който е работил на онзи свят, слиза да си почине на този свят. Мнозина са ме питали: Защо този човек е богат, защо има пари, защо жена му и децата му са всички здрави? Защо няма никакви мъчнотии и страдания? Отговарям: Този човек е работил на онзи свят, а тук почива. И за тебе е същото: сега ти ще работиш на този свят, а ще почиваш на онзи. Там ще бъдеш богат, всичко ще имаш.

Всички трябва да знаете това, което сега ви говоря. Ако не го знаете, ще се намерите в положението на един руски мужик, който имал една оригинална опитност. Според поверието на простите хора, ако някой умре като обикновен войник, на небето минава за генерал. Един от войниците обичал да пие и все си мислел, че поне в другия свят ще бъде генерал. Една вечер той се напил много и паднал на улицата като мъртъв. Една апашка банда, като скитала из петербургските улици, видяла, че пиян войник лежи на земята и бързо съобразили, как да го използват. Вдигнали го и го взели със себе си. Завели го в едно подземие, дето свалили неговите дрехи

и го облекли с генералски. Като изтрезнял, войникът се събудил от сън и се видял облечен в генералски дрехи. – Какво е станало с мене? – запитал учудено той. Аз бях прост войник, а сега съм генерал. – Ти си в другия свят, дето си произведен генерал. Те му казали: Каквото заповядаш, всичко ще стане. Той започнал да иска едно ядене, второ, трето и, каквото пожелавал, всичко се изпълнявало. – Искам водка. – Виж, в този свят няма водка. Апашите го задържали при себе си 40 дена и, каквото той заповядвал, всичко ставало. Казали му, че тук хората се женят. – Тогава и аз ще се оженя. Довели му една мома, облечена в скъпи дворянски дрехи. Войникът си казал: Щом и женитба има, може да се живее на онзи свят. Един ден те качват генерала и неговата възлюбена в една каляска, впрегната с два хубави, бели коня и го завеждат в един голям бижутерски магазин, дето избират най-хубави златни украшения и скъпоценности, по случай сватбата на генерала с дворянската дъщеря. Като накупили всичко, те се обърнали към продавача с думите: Моля ви, да ни извините, генералът забравил портмонето си. Ей сега ще се върнем с файтона да донесем парите. Генералът ще остане при вас да ни почака.

Как мислите, върнали ли се апашите от онзи свят? – Не, те заминали, а оставили генерала в този свят да ги чака. Генералът излизал, влизал в магазина, пак излизал, очаквал другарите си от онзи свят, но те все още не дохождали. Най-после, той се отбил в една кръчма да пие. Като изпил две-три чаши водка, станал по-смел. Търпението му се изчерпало, не могъл повече да чака. В това време, той видял капитана от ротата, в която служел, и му извикал: Стой, не виждаш ли, че сме на онзи свят? Скоро козирувай! – Слушам! Капитанът се приближил при генерала, който му ударил две плесници. Като се вгледал в лицето му, капитанът познал, че това е негов войник, но се запитал: Как простият войник е станал генерал? След дълъг разпит узнали, как този войник бил произведен генерал. След това го заставили да слезе в този свят и да облече формата на обикновен войник.

И тъй, като се натъкне на известни опитности от другия свят, човек изпада в мъчнотии и противоречия, подобни на тези, в които се намерил този прост войник. Мъчнотиите в живота поставят човека в драматично и комично положение. – Защо? – Защото не разбира вътрешния смисъл на живота и се спира на буквата на нещата. Буквата всякога води към противоречия и заблуда. Ако войникът имаше правилно разбиране за другия свят, той щеше да знае, че който заминава за онзи свят, не може да стане генерал. Някой се моли на Бога да се подобри материалното му положение, и в скоро време положението му се подобрява. Той казва: Аз вярвам в Бога, защото, като се помолих за пари, дойдоха парите. Бог ме послуша. Вярно е, че Бог те послушал, но каква е твоята вяра, която се основава на едно временно, преходно благо? Ти имаш ум, сърце, душа, дух,

тяло и не вярваш в техните възможности, а вярваш в парите. Ако вярваш в Бога само затова, че ти е помогнал да излезеш от материалното затруднение, това не е истинска вяра. Аз вярвам, защото Бог, като запалена свещ, ми помага във всички случаи, когато се намирам в тъмнина. Вярвам в Бога не само при един случай, но всякога. Щом имам Неговата светлина, свободно и с вяра ще ходя навсякъде.

Днес, според новите веяния, мнозина се съмняват в Бога и се питат, има ли Бог, или няма. Често и вярващи, като изпаднат в големи мъчнотии и страдания, се обезверяват. И обратно, вярващи и невярващи, като придобиват блага, като имат постижения, всички вярват. Много естествено, докато имаш блага, ще вярваш. Бог е справедлив, на всички помага. И честният, и безчестният слуга носят богатството на господаря си. И единият, и другият могат да направят нещо за него, но има разлика в резултатите. Господарят заминава за странство и дава по един милион и на двамата слуги, всеки да разполага според разбирането си, но като се върне един ден и поиска сметка, тогава ще се види, кой как е постъпил. Според делата си, единият ще бъде роб, а другият – свободен. Ако при най-голямото богатство ти слезеш до положението на последен бедняк, какво си постигнал? Ако употребиш богатството си на място, ти си изпълнил волята на своя господар; ако употребиш знанието си на място, ти си изпълнил волята на своя господар. Ако като здрав изпълняваш волята на Бога, ти си добър слуга. Ако заболееш и като болен обещаваш да изпълниш волята на Бога, ти не си добър слуга. Какви ли обещания не съм слушал от болни хора! Болният казва: Веднъж да оздравея, това ще направя, онова ще направя; така ще служа на Бога, така ще служа на ближния си. Аз ги разбирам, влизам в положението им, но се чудя на тяхното съзнание. Докато оздравеят, всичко обещават. После всичко забравят.

Един от нашите богати братя няколко пъти боледува. Като заболя първия път, той дойде при мене и ми каза: Учителю, моля ти се, помогни ми да оздравея. Обещавам, че ще направя всичко, каквото ми кажеш. Готов съм да служа на Бога. Обаче, като оздравя, всичко забрави. После пак загази. Дойде при мене да ме моли за подкрепа. Пак обещаваше, че е готов да раздаде всичкото си богатство за Господа. Обеща, но не изпълни обещанието си. В последно време положението му се влоши. Дойде да се моли да му помогна. Пак оздравя, но гледам го, за нищо вече не е годен: да носи вода, не може; да работи на нивата, не може. Едно му остава само – да яде. Той ми казваше: Каквото ми заповядаш, ще го направя. – Само едно мога да ти заповядам – да ядеш. Това не е разбиране. Така постъпват всички хора. Докато са млади, здрави и работоспособни, те ядат и пият, изхарчат всичкото си богатство и сили и, като остареят и станат негодни,

казват: Господи, готови сме да Ти служим. Каквото ни кажеш, ще изпълним. – Това са старите разбирания, старите ограничения. Това е старият човек. Човек трябва да посвети живота си в служене на Бога, когато е млад, когато е способен за работа, а не когато заболее и остарее. И ако посветиш живота си за доброто и за служене на Бога, не съжалявай. – Защо? – Защото, ако не посветиш живота си на доброто, ще го посветиш на злото. Освен доброто и злото, няма друг път.

Христос казва: „Не съдете, да не бъдете съдени." Това се отнася до другите, а не до всеки поотделно. Себе си можеш да съдиш, но правилно. И като се осъждаш правилно, и ще разсъждаваш правилно. Човек е дошъл на земята да свърши някаква работа. Следователно, ще вложиш силата си за тази работа. Не чакай да те вържат с дебело въже и тогава да приложиш силата си. Дебелото въже не се къса лесно. Един беше Самсон, известен със своята сила. С една челюст на животно той изби хиляда филистимци. С едно махане на ръка, той изкърти заключената порта на един голям град и я изнесе вън от града. Голяма сила имаше Самсон, но имаше една слабост, поради която изгуби силата си. Той каза на жена си, къде се крие силата му и я изгуби. Неприятелите му се възползваха от неговата тайна и отрязаха косата му. След време тя отново израсна, но го затвориха в едно подземие, дето той им отмъсти. И той умря в това подземие, но можа да отмъсти на своите неприятели.

Питам: Какво постигна Самсон със своята сила? За какво я употреби? За да отмъщава. Ако аз имам силата на Самсона, няма да си послужа с магарешката челюст за избиване на лошите хора. На гърбовете им ще туря по сто килограма товар и ще ги оставя сами да се справят с него – няма защо да ги избивам. Ако имам силата на Самсона, няма да изкъртвам градската порта, но ще отворя вратите на затворите. Вратите на затворите трябва да се отворят. Ако имам силата на Самсона, ще отворя вратите и прозорците на всички църкви. Тогава и вратата на нашия салон щеше да се отвори. И прозорците на нашия салон трябва да бъдат отворени. Според разбирането на сегашните хора, не е така. Но според разбирането на Христа е обратно: Всички врати и прозорци трябва да бъдат отворени, да влиза повече светлина.

Ти си богат човек, разполагаш с голямо състояние, имаш добра служба, приятели, познати. Живееш нашироко, имаш слуги на разположение. Един ден Христос иска да те посети, да внесе нещо ново в живота ти. Той казва: Бюджетът ти трябва да се съкрати малко. Ти казваш: Господи, почакай малко, още не съм готов. Христос иска да влезе в дома ти, но ти казваш: Ще си помисля малко, ще питам жена си, дали има място. Питаш жена си, но тя казва: Сега не можем да приемем гости. Обаче, Христос иде

по друг начин. Уволняват те от служба, задлъжняваш, не можеш да платиш дълговете си – обедняваш. След време, Христос влиза в къщата ти като богат човек, с торба, пълна със злато. Казваш на жена си и децата си да отидат да Го посрещнат. Обръщаш се към Христа: Съжалявам, че не дойде по-рано. Христос се усмихва и казва: Едно време дойдох, но тогава ми казахте, че не приемате гости. Тогава нямаше място за мене в голямата ти къща, а сега, без да имаш тази възможност, ти намираш място. При лошите условия ние намираме място за Господа, защото носи пълна торба със злато. А при най-добрите условия, питаме жена си и децата си, дали има място за Него. Казвате: Понеже няма място, да дойде друг път. Хиляди години ние имаме същата опитност и се питаме, защо не прогресираме. Питам: Какъв прогрес очаквате при това положение? Ние четем „Отче наш" за пари. Не убиваме човека, защото ни дава десет хиляди лева, които дължи на баща ни. Това са положения, които трябва да преведем.

Сега, като говоря, аз искам да ме разбирате добре. Мнозина са идвали при мене да ме съветват, Досега съм имал много професори, които са ме питали, защо не постъпвам по един или по друг начин. Казвам: Сега аз уча, не мога да постъпвам другояче. – Защо не вразумиш този човек? – Още не съм научил това изкуство. Най-мъчно е да изискваш от човека да постъпва като тебе. Как ще убедиш гладния да не яде? Как ще убедиш бедния, който е намерил торба със злато, да се откаже от нея? Той казва: Знаеш ли, колко съм се молил на Господа да ми изпрати тази торба? Тя е моя. – Прав е човекът. Как ще убедиш един цар да се откаже от своето царуване? За да убедиш царя да слезе от висотата на своя трон, трябва да му дадеш нещо десет пъти по-хубаво от неговото положение. Ако кажа на човека, че има друг свят, той ще възрази: Как да вярвам? Кое ще ме привлече към онзи свят? – Онзи свят, това е любовта. Без любовта никакъв „онзи свят" не съществува. И ако ние трябва да се отречем от нещо, то е заради любовта, която има приложение в живота. Този и онзи свят съществуват по причина на любовта. Това са два свята на любовта със своите противоположности. Казвате: Какво ни интересува онзи свят, че имало ангели там! Каква полза имам аз от това, че ангелите били добри?

Питам: Какво разбират хората под думата „ангел"? В моя ум под „ангел" разбирам моята светла мисъл. Ангелите имат отношение към човека. Понеже разбират нуждите на хората, те внасят своята интелигентност в тях. Така, именно, хората могат да мислят право и да работят като ангелите. Като видиш един ангел, ти искаш да бъдеш като него. Какво ще постигнеш с това? Ти не можеш да бъдеш нито чист като ангела, нито да имаш неговата мисъл. Друг е въпросът, ако ангелът те посети. Ако не те посети, ти оставаш с едно разочарование в себе си и казваш: Защо Бог

създал едни същества да живеят като ангели, а други да се мъчат? – Колкото и да сте напреднали, почти всички имате такива разбирания. Някои от вас сте по-напреднали от мене: едни пишат по-хубаво, други рисуват по-хубаво, трети могат да шият хубави обувки и т. н. В някои отношения, мнозина имат известни преимущества над мене. Аз съзнавам това. Обаче, вашето изкуство аз мога да науча в няколко минути. За да стана велик художник, нужно ми е само един час. Докато си съблека дрехите, да не ги папам, и облека дрехата на художника, аз съм станал вече велик художник. В природата има ключове, които, щом завъртиш, всичко се постига. Там всичко се отпечатва в един момент. Голямо изкуство е вложено във фотографията на природата! Ще дойде ден, когато всичко ще се отпечатва със своите цветове. Човек ще може да се фотографира, както си е, с всички цветове. Засега в този свят няма още такава фотография. В онзи свят, обаче, има. Даже и големите художници не са достигнали това изкуство. Който знае, къде са ключовете на природата, само като бутне един, цяла картина ще се отпечата. А тук, за да станеш художник, нужни са най-малко десет години усилена работа.

Има едно изкуство, което мъчно се постига. То е да бъдеш добър. Другите изкуства лесно се постигат. Голямо изкуство е да изучиш доброто. Доброто и злото са най-мъчните изкуства. Всички хора, които са стигнали до изкуството на злото, ще фалират. Казваш: Мъчно е да бъдеш добър. – Мъчно е, но по-мъчно е да бъдеш лош. Щом се заемете с изкуството на доброто, непременно ще се натъкнете на противоположното, именно, на злото. То е сянка във вашия живот. Някога тези сенки така се разстилат, че заличават всички черти на доброто. Ако едно дете дойде и тури сенки на вашия образ, ще заличи чертите на вашето лице. Това не е ли злото във вашия живот? Като сянка, злото трябва да се постави така, че да изпъкне доброто. Сенките на картината представят злото. То трябва да дава само фон, простор, дълбочина на картината, за да изпъкне целият образ. Това, именно, аз наричам велико изкуство. Казваш: Лош човек съм. – Ако не си лош, ти не си човек, не можеш да работиш. И ако не си добър, пак не си човек. Благодари, че си лош, за да се проявиш като човек. За да станеш истински човек, трябва да си добър. За да се проявиш като човек, нужна ти е още и сила. Силата е в злото. Когато правиш зло, ти се проявяваш като човек. А като станеш истински човек, ти си вече добър.

Сега във вашия ум се зарежда възражението: Защо ни са тези опитности, тези преживявания и това учение? Представи си, че тръгваш на път. Чуваш, че някъде в планината имало заровено голямо богатство. Тръгваш за планината. По пътя срещаш големи мъчнотии и препятствия, голяма кал – ще се изцапаш. Качваш се на планината и на определено място намираш богатството. Питаш се: Не можа ли всичко това да стене без

оцапване? Взимаш гърнето с парите и си мислиш: Добре щеше да бъде, ако имаше едно такси. Радваш се на златото, но като погледнеш нечистите си дрехи, като помислиш за труда си, казваш: Не можа ли без всичко това? Сега пък аз те питам: Защо искаш всичко да стане по друг начин? Каква е твоята цел? Защо искаш да вземеш богатството, без да се оцапаш? Ако вземеш богатството и се оцапаш, това не е кражба. Обаче, ако не се оцапаш и минеш някъде през въздуха, това е кражба. В първия случай, ще бъдеш оцапан отвън, а чист отвътре, Във втория случай, ще бъдеш отвън чист, а отвътре оцапан. Кое е за предпочитане? Аз предпочитам външно да си изцапан, отколкото вътрешно.

Казвате: Не може ли Бог да ни постави при други условия, да не се цапаме в живота? – Не е така. Вие сами сте се окаляли, вината е у вас. Под „окаляне“ аз разбирам: деца имате, но не ви слушат. Станали сте за подигравка на мъжа си, на приятелите, на познатите си. Всички казват: Съжаляваме тази жена. Едно време беше угледна. На какво прилича сега? И вие почвате сами да се съжалявате. Някога хората съжаляват и мене. Тогава аз правя следния опит. Отивам при една дълбока река. Събличам се и започвам да плувам. Ако мога да преплавам реката от единия бряг на другия, няма защо да ме съжаляват. Ако не мога да я преплавам, казвам: Прави са хората. След това се качвам на аероплан, и ако мога свободно да хвъркам с него във въздуха, няма защо хората да ме съжаляват. Най-после се заемам с една сериозна работа. Ако я свърша добре, няма защо да ме съжаляват хората. Ако не я свърша добре, имат право хората да ме съжаляват. Така си правя аз своите опити и познавам, дали съм на мястото си, или не. Ако съм на мястото си, няма защо да ме съжалявате. Ако пък искам да изпитам силата си, отивам да вдигам камъни от планината. Стигам до една голяма могила, оглеждам се да няма хора наоколо и започвам опита: ако мога да вдигна могилата с ръцете си, няма защо хората да ме съжаляват. Вдигам могилата внимателно, гледам да не затисна някого. Като се връщам, имам съзнание в себе си, че това, което аз мога да направя, другите не могат да го направят. По този начин аз мога да накарам всички да млъкнат, никой да не ме съжалява.

Казвам: Като придобиете Божественото съзнание, вие имате вътрешна самоувереност и съзнание за силата в себе си. Аз съзнавам своята слаба и силна страна и не си правя никакви илюзии. Като не мога да направя нещо, казвам: Прави са хората. Спирам се със смирение, не се заблуждавам. Казвам си: Това нещо трябва да го науча. Какво мислят хората, това е друг въпрос. Щом не можеш да вдигнеш камък, тежък сто килограма, какво друго ще направиш? Вие още не сте опитали силата си. Казват ви, че дядо ви е богат, има заровено богатство в земята, и вие вярвате. И досега търсите имането на дядо си, още не сте го намерили.

Мнозина са идвали при мене да ме питат, къде е заровено богатството на дядо им. – Ако знаех, къде е богатството на дядо ви, сам щях да го изкопая, нямаше да казвам на вас. Казвал съм на някого: Готов съм да ти кажа, къде е богатството на дядо ти, но ти готов ли си да го оставиш на мое разположение, аз да ти давам колкото трябва? – Не съм готов. – Тогава остави настрана този въпрос. Пътят, по който вървите, изисква истинско знание, което да посветите на Бога.

Това, което говоря, не е по буква, но по дух. Добре е някога да бъдете и буквоядци, но за това е нужно да имате ясна представа за нещата. Аз се радвам, когато срещам учени, добри, красиви хора, или такива, които имат някаква дарба. Дето и да срещна Божественото, всякога се радвам. Често наблюдавам паяка, който тъче майсторски своята паяжина. Никога не съм се спирал толкова върху хората, колкото върху паяка. Какво голямо изкуство има той! Спре се, мисли, как и къде да започне паяжината – мисъл има той. Погледне нагоре, и пак разсъждава. Казвам: Майстор е този паяк! Много хора, с всичката си философия и знание, в даден случай, не могат да работят като паяка. Аз се поучавам от него. Като го наблюдавам, благодаря му и си тръгна по пътя. След това отивам при някое дърво, спирам се, интересувам се от него. Аз изучавам растенията при специални условия, когато енергично проявяват живота си. Има известен период от времето – специален ден, месец или година, когато растенията са толкова живи, като хората. Като се спреш пред едно такова растение, в него се забелязва особено подвижване на листата. Наблюдавам, как работят жизнените сокове в дървото. Има един вътрешен начин за изследване живота на растението. Това живо дърво се отличава с особена разумност. Това, което в дадения момент то прави, човек мъчно може да го направи. Някой ще каже, че в миналото е правил това. – Възможно е едно време да си го правил, но не сега. Като го гледам днес, аз се питам: Имам ли търпението на това дърво? Мога ли да се справя с всичките мъчнотии, както то се справя? Тъй щото, всяко дърво е предметно учение. То живее по-добре от хората и се съобразява с волята Божия. В дадения случай, то живее по-добре от много хора. Не че тези хора са грешници, но има малки неща, които те са пропуснали. Малките работи трябва да занимават вашия ум. Очистете ума си от всичкия духовен прах. В очите на хората, по лицата, по краката им – навсякъде аз виждам този прах. Той трябва да се премахне, защото от него се раждат най-големите нещастия в живота.

Срещал съм духовни хора, които ми казват: Искам да говориш с мене искрено, нищо да не криеш, – Че крия нещо, крия; че не съм откровен, право казваш. Но и ти криеш нещо, и ти не си откровен. Това, което нямаш, от другите го изискваш. Ако ти си откровен, и аз ще бъда откровен; ако ти не криеш, и аз няма да крия. Готов ли си да направиш една изповед

пред мене, как си живял от младини до сега? Ако си готов, разкажи ми всичко – как си живял от младини до сега. Като ми разказваш, ще разбера, какво доверие имаш в мене. Вярваш ли, че това, което ми разкажеш, няма да го поверя на другите хора? Аз зная, какво си правил в миналото. За мене е престъпление да изнасям миналото на хората. Често вие искате да знаете слабите черти на някого. Не търсете слабите му черти. Като срещна някой човек, аз първо гледам, каква добродетел има в него. Що се отнася до слабостите му, казвам: Той си знае слабостите. Те са негова работа. Аз не искам да науча това, което хората знаят за себе си. В това отношение съм краен невежа. Обаче, аз зная това, което човек не знае за себе си. Като го зная, главата ми е мирна. Вие имате една слабост – искате да знаете това, което хората знаят за себе си. По-добре следвайте моята философия: да сте невежи в това, което хората знаят за себе си и да сте посветени в това, което те не знаят. Това е Божествената философия – философията на бъдещето. Това, което хората не знаят, е Божествено; това, което те знаят, е човешко. Човешкото е еднообразно. Ако искам, аз мога да зная и човешкото. Всичкото знание, което хората имат, и аз мога да го зная. Мене ми е потребно само един час, за да го науча. Аз мога да бъда като тях. Мога да бъда силен като пехливаните; мога да бъда красноречив оратор; адвокат, да защищавам някое дело: ще удрям с ръка на масата, ще пия вода и с това ще се свърши въпросът.

Сега аз имам едно желание – да се отвикна от ораторството, като непотребно нещо. Някога се опитвам да изпълня една актьорска роля и виждам, че лесно ми се поддава. Питате ме, какво зная. Един ден ще взема четката, ще нарисувам, една картина, да ви учудя с нея. Това ще бъде моето тщеславие. Какво ще спечеля, ако нарисувам една отлична картина? Какво ще откриете с това в мене? Аз ще покажа своето чрезмерно тщеславие. Някога, при специален случай, може да се нарисува такава картина. Това няма и вас да ползва, но ще покаже моето грандиозно тщеславие. Бих желал друг да нарисува тази картина, а аз да се възхищавам от нея. Ще кажа, че картината е много хубава. Ако пък аз я нарисувам, вие ще се любувате на нея, а аз ще понижа авторитета си пред самия себе си. Като ви изнеса най-красивата картина, всички ще се заразите от желанието, а вие да я нарисувате. Това е една от заразителните болести, която ще обхване всички. И ако нарисувате такава картина, ще кажете: Кой е като нас! Какво съм ви допринесъл с това? В края на краищата, ще останете недоволни и ще се запитате: Защо трябваше да гледаме тази картина? Срещал съм художници, които, след като са нарисували хубави картини, събудили са обезсърчение и отчаяние в някой посредствен художник, който, при излизане от изложбата, си казва: Не си струва да живея. Ще се самоубия! Такава мисъл се явява във всеки човек. Казваш: Ако не забогатея, ще се самоубия. Ако не ме назначат на работа, ще се самоубия. Ако не се оженя

за моята възлюбена, ще се самоубия. Всеки, който не постигне желанието си, готов е да се самоубие. Всички хора казват: Ако не постигнем нещо велико, ще турим край на живота си. Това се дължи на чрезмерната човешка гордост. Който казва, че ще се самоубие, той унищожава Бога в себе си. В него се поражда мисълта: Ако Бог не ми помогне да реализирам желанието си, ще прекъсна живота си. Искам да покажа, че трябва да стане и моята воля. Бог често дава такива уроци на хората.

„Не съдете, да не бъдете съдени!“ Щом унищожавате вашия живот, вие се осъждате. Ако съжалявате, че не сте богат, силен, учен, красив, вие пак се осъждате. И това ще дойде. Пътят, по който вървите, ще ви доведе към всичко, което желаете да постигнете. Това няма да ви се даде наготово. Като се качвате, ще дойде ден да се качите и на най-високия връх. За това ви са дадени всички данни, но не пожелавайте нещата преждевременно. Каквото желаете, ще постигнете, но не се обезсърчавайте. Не казвайте, че ще се самоубиете. Впрегнете се на работа. Чрез труд и работа всичко ще постигнете. Ще се прашите, ще се каляте, но ще вървите напред. Като се качите на върха, ще кажете: Ето, придобих нещо. Това е животът. Не се осъждайте. Знайте, че и в затруднения да сте, всичко ще постигнете. И великите души са били изложени на същите мъчнотии. И те са плакали като вас. Най-великият Учител в света, от новите времена, и Той е плакал. Някой от вас плаче и казва: Учителю, не ме ли съжаляваш? Не виждаш ли, че аз плача? – Кой човек не е плакал? Всички хора са плакали. Няма човек в света, който да не е плакал. Плачете, това е благословение. – Кога да плачем? – Навреме. Ако плачете не навреме, плачът не е благословение.

В миналото, когато българите бягали от башибозуците, майките носели малките деца на ръцете си. Ако някое дете заплаквало, майката туряла кърпа на устата му, да не се чува плачът, да не ги издаде. Случвало се е майката да задуши детето си, без да иска. На място ли е неговият плач? И вие често плачете, викате, дето не трябва. Но веднага майката ще тури кърпата на устата ви. Ако не се отвикнете да викате и кряскате, дето не трябва, майка ви може да ви задуши.

Ясно ли е това, което ви говоря? – Ясно ни е. – Има неща в света, които, при известни условия, не са позволени. Ако не спазвате тези неща, и най-близките ви могат, без да искат, да ви причинят страдание. Едно дете заплаче. Майката взима кърпата, туря я на устата му, и като види, че може да го задуши, тя го туря на гърдите си. То започва да суче и млъква. По същия начин, когато Бог не иска да викаме и да плачем, Той ни туря в устата нещо за ядене.

– Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа, носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

7. Утринно Слово от Учителя, държано на
6 ноември, 1932 г. София. – Изгрев.

1932_11_06 Ето отрока
неделна беседа

ЕТО ОТРОКА

„Отче наш“

„Духът Божи“

Ще прочета дванайсета глава от евангелието на Матея. Има неща еднообразни в живота. Войникът, като излезе от къщи, всякога ще си тури пушката и ножа; писателят ще си вземе перото и книгата. Навсякъде има еднообразие, има еднообразни работи в света. Еднообразни работи сте чували много пъти. Пак вадите ножа, пушката – същия нож, същата пушка. (Учителят прочете отначало дванайсета глава до седми стих.) От храма значи от еврейския храм, защото храмът се съгражда от хората. Туй, което хората някой път съграждат, мислят, че то е нещо по-голямо. Майката и бащата раждат син или дъщеря, които мислят, че са по-умни от тях. Това е само вътрешно, субективно схващане. (Прочете до двайсет и втори стих.) Ще говоря върху осемнайсети стих. „Ето отрока ми, когото избрах, възлюбления ми, на когото благоволи моята душа; ще положа духа си на него и ще възвести съд на народите.“

В живота има две условия. Едното условие е благоприятно за човешкото развитие. И в умствено отношение тия две условия съществуват. Мъчно е на един болен човек да му говориш за какъвто и да е въпрос освен за неговата болест. Мъчно е на сиромаха да говориш освен за неговата сиромашия. Мъчно е на адвоката да му говориш освен за неговата професия. Мъчно е да говориш на някой съдия освен за неговата служба. Мъчно е да говориш на един учител освен за неговото учителство, на свещеника, на младата мома, на младия момък, на майката, на бащата. Всеки човек в живота се интересува от своята специалност. Щом нещата са от общ характер, не се интересува. Специалистите в живота зависят от един общ закон. Благосъстоянието на което и да е листо, на цвета и на което и да е клонче зависи от благосъстоянието на цялото дърво – какви са жизнените сокове. Може листото да няма никакво понятие за онези процеси, които стават, дълбоките причини в природата, но все таки той по един или по друг начин е в зависимост.

Та казвам, тези неща са направени непонятни. Нищо от това, че са непонятни, че те са неизвестни, нищо от това. Известното не е знание, неизвестното е, което стимулира човешкия дух. Ако е за известното, всички го знаете, няма защо да се говори за него. Интересно е онова, за

което човек не знае. В природата ние сме дошли да учим онова, което не знаем, не това, което знаем. Всичкото ни нещастие седи в това, че ние искаме да повторим онова, което знаем. Това е нашето нещастие.

Значи пророкът тъй казва: „Ето отрока ми.“ Значи не е хубаво преведено. Не казва – ето мъдреца или ето силния юнак, или ето учения философ, но казва: „Ето отрока ми, ето възлюбления ми, на когото положих духа си, който ще изнесе съд на народите.“ Съвременните хора се нуждаят да научат как да живеят. Те разрешават много въпроси, които са на втори план. Най-важното в света е това, хората да се научат да живеят. За мене най-важно е да дишам, да пия вода, да ям, като си легна, да спя спокойно, да мисля, да чувствам правилно, да работя. Туй е най-важното. Ще ме пита някой: „Ти българин ли си?“ „Не съм.“ „Ти англичанин ли си?“ „Англичанин съм.“ Ти може да си англичанин, и пак да си нещастен. Нима няма англичани болни, нима няма англичани бедни. Сега цяла редица англичани вървят на една гладна процесия към Лондон, хиляди англичани отиват и казват: „Какво правите, ние ще измрем гладни. Мислете за нас.“ Те са от обществен характер. От какво произтича? От нямане храна ли? Не, съвременните хора гладуват от изобилие, нищо повече. Богатите хора умират от пресищане, сиромасите умират от страх – от нищо друго. Страхът скъсява живота. Той казва: „От глад ще умра.“ И като си внушава, че от глад ще умре, най-после умира. И богатият, като мисли как да си угоди, не е станало хубаво – онова не е станало хубаво, този апартамент не е бил хубав, костюмът не бил хубав, от последната мода, и най-после от много грижи и той умира.

Всяка една мисъл тежи. Хиляди килограми може да тежи една мисъл. Вие мислите, че мислите нямат тежест. Един цар като произнесе една дума, като каже една мисъл – натоварете тия хора. Войниците турят раниците по 50 килограма. Една дума – и милиони килограма турят на гърба си. Тежи тази мисъл. Каже ли да се снемат раниците, и веднага олеква. Тежи всяка една мисъл. Една мисъл толкова може да тежи, че да не може да станеш. Казват, празна работа била човешката мисъл. Че всичките нещастия в света излизат все от човешките мисли. Една мисъл каже някой, и цял процес се води 3–4 години. Всичките адвокати, закони, дневници, какво искал да каже, дълбоките причини, че го обидил. Че какво обидил в него? Че някъде накърнил неговата чест. Ако хората, тъй както защитават своята чест, ако биха приложили този закон, че навсякъде да има чест, то светът би се подобрил.

Сега ние говорим в света тъй отвлечено. Кой е виновен за онова, което става в света? Виновен аз вземам в двояк смисъл. Казвате – той е виновник, защото има хора виновни за доброто и злото в света. Но единственото

виновно нещо в света е доброто, нищо повече. Ако ти го нямаш – дето няма добро, то влече и злото със себе си. Казвате: „Кой е виноват?“ От философско гледище сега и аз ви казвам – нито един от вас не е виновен. Доброто, то е виновно. Защо? Че влече злото. Кой е виновен за доброто? Злото е виновно. Защото, дето има зло, влече доброто подир себе си. Този закон е верен. На най-високите планински върхове съответстват дълбоки долини и на дълбоките долини съответстват най-високи върхове. Та философски ние казваме, че човек не трябва да греши. Грехът е друго нещо. Грехът е човешко произведение. Злото е нещо, което съществува. То е една реалност, съществува. С тази реалност ние засега не сме в съгласие. Тази реалност е извън границите на нашето битие. Ние нямаме съответствие с нея. Всяко наше докосване до тази реалност, тя ни руши. Човек няма знанието да се справи със злото. И грехът е едно човешко произведение. „В който ден сгрешиш, ще умреш.“
Не смесвайте сега вашето прегрешаване със злото. И не разрешавайте въпроса за злото в света. Този въпрос още никой не е разрешил. Върху него още хиляди години има да се мисли. Пък нито се сърдете на злото, понеже, ако се сърдите на злото, вие го накичите с девет бъклици. Тогава какво трябва да правите? Не се сърдете на злото. Вие трябва да разбирате злото, не да му се сърдите. И на доброто не се сърдете, макар че то е причина. Обаче за доброто има един закон. Доброто отнемай-къде прави зло, отнемай-къде влече злото подир себе си. На ваш език казвам, отнемай-къде. Или да ви кажа по-ясно, всеки предмет влече сянката подир себе си. Казвате: „Без сянка не може ли?“ Не може. Не може ли да се освободиш? Не може никога. Дето отидеш ти, то все ще дойде. Вкъщи те чака сянката, след тебе върви. Та, най-първо, ще поставите едно положение. В живота човек не може да се избави от влиянието на злото. Туй трябва да го знаете. Аз говоря за земния живот. То е немислимо по никой начин. Някой казва, да се освободим от злото. Ти, най-първо, трябва да се освободиш от доброто, после от злото. Щом искаш да бъдеш добър, злото ще дойде след тебе. Тогава да ви приведа един пример, един пример, който донякъде ще обясни. Той е из съвременния живот.

Един млад студент, който свършил два факултета – по математика и философия, но в живота не може да си намери място. Как ще си намери място, когато в град Париж за една служба се явили 15 хиляди кандидати. Какъв шанс има за един студент, който сега е свършил училище, да вземе тази служба, когато имало толкова хиляди души със способности, работили. Най-после, като се представил, кандидатурата не върви, не върви. Мисли си да се самоубие. Не струва – толкова години аз да свърша, само 8 години ми взе в гимназията, 4 години в отделенията, 4 години в университета – това са 20 години – сега да се самоубия. Защо? Не разбира защо и за какво, но взема револвера си. Да стана разбойник, свършил съм

два факултета, да се занимавам с такива работи. Чел във вестника за един благодетел, за един банкер и казва: „Ще ида да го помоля да ми помогне и аз, като спечеля, ще му ги върна.“ Казва: „Ти като човек нали си вярващ?“ Казва: „Вярвам в Господа.“ „Човещина нали имаш?“ „Имам.“ „Може да ми дадеш такава сума, с която да започна една работа.“ Той го погледнал, поусмихнал се малко и казал: „Ще ти дам тази сума, но сега ти мислиш да минеш през гората и ще те оберат разбойници, нищо не може да направиш. Сега мога да ти дам само един хляб.“ А той гладувал, три дена не е ял. Туря хляба в торбата. Върви и разсъждава философски. „Виждаш ли този философ, маниак, не иска да ми даде парите, уж в гората имало разбойници, които щели да ме оберат, а ми даде само един хляб, да ме залъже. Не се лъжа.“ Върви през гората и действително разбойници насреща му. Казват: „Горе ръцете! Дай парите!“ „Нямам никакви пари, беден човек съм.“ „Дай парите!“ „Нямам, един хляб нося.“ „Дай хляба и си върви по работата.“ Чуди се той. Пише той на банкера: „Нито парите ти опитах какви са, нито хляба ти опитах, защото разбойници имаше. Хляб ми даде, и него ми взеха.“

Питам сега, как ще се разрешат тези противоречия в живота. Писал му този банкер после: „Ела при мене, аз ще уредя този въпрос.“ Той му дава една торба. Казва: „Ще намериш тези разбойници и ще им дадеш от тези пари колкото искат и ще си вземеш хляба и ще го донесеш.“ Отива в гората, среща тези разбойници и казва: „Дайте ми хляба, ето тези пари ви ги давам.“ „Няма го, изядохме го.“ Казва: „Опита ли моите пари?“ Парите му не можаха да върнат хляба, изяден е от другите. „Ти трябваше да изядеш хляба, и тогава да тръгнеш по пътя.“ Това е философия. Вие разсъждавате философски. Парите не сте опитали и хляба вземат ви го хората. Дадат ли ви хляба, седнете, наяжте се, че да бъде турен във вътрешната торба, не във външната. Във външната торба всеки може да го вземе, а във вътрешната той има сила вече.

Та сегашното човечество, ние се намираме в това противоречие. Ако имаме пари, ще ни ги вземат; ако имаме хляб, ще ни го вземат. Защо? Защото не знаем нито парите как да употребим, нито хляба как да употребим. По-нататъка вие ще разсъждавате. Обаче в света има една сигурност, която хората са забравили – на какво основание сте дошли на земята. Как сте дошли и защо сте дошли, кажете ми сега всеки от вас. Щом българинът каже, че е българин, той има език български, граматика българска, правопис български. Щом е англичанин, той има английски език, английски правопис, английска граматика. Сега попитайте вие българина, англичанина, като са дошли, откъде са дошли, кой ги е пратил, как са дошли. Българите, преди да дойдат на земята, не бяха българи, те отпосле станаха българи. Англичаните, преди да дойдат на земята, не бяха

англичани, те отпосле станаха англичани. Ще кажете: „Как е възможно това?“ Сега учените хора мислят да направят злато това, което не е било злато. Те искат среброто да превърнат на злато, искат живака да превърнат в злато. Следователно англичанинът какъв е бил по-напред? Бил е нещо и съвременният човек бил е нещо. Сега туй, което минава за човек, едно време не е било човек.

Тогава ще ви приведа онази легенда за лотоса, индуска повест, даже и тя не знае защо е създадена. Казва: „Защо ме създаде Господ в света? Моето сърце все трепка от страх. Дойде вятър, плаша се; дойде дъжд, плаша се; от водата се плаша. Някое животно минало, аз съм най-страхливото същество. Защо ли ме създаде Господ такова страхливо същество? Каквото мръдне, аз се плаша.“ Дотук ще спра. Човек е създаден за нещо. Каквито възгледи и да имате вие, дали е вашата вяра? Защото има два възгледа за Битието. Едни, които вярват, че имат Господ. Тази вяра се дължи на тяхното съзнание и самосъзнание. Туй е наполовина вярно. Всеки, който няма тази вяра на съзнанието и на самосъзнанието, те го считат за безверник. Но има хора, които в подсъзнанието и в съзнанието имат вяра, имат в подсъзнанието и свръхсъзнанието, но те не мислят за нея ни най-малко. Тогава разликата между тези две вярвания е тази. Има хора, които всеки ден мислят за своята красота, по 20 пъти на ден се оглеждат и се радват. А има някои, които не се оглеждат и неглиже ходят и им е чудно защо трябва да се оглеждат. А те даже не подозират, че са красиви. Други пък само питат хората: „Мислите ли, че малко съм красив?“ Тази красота изчезва. Аз наричам – тази е относителна красота. Има добродетели на съзнанието и самосъзнанието, те са относителни добродетели, относително безверие, относително добро, относителна народност, относително гражданство, относително учение и на съзнанието и самосъзнанието. Именно там – в съзнанието и самосъзнанието, седят всичките погрешки на сегашния живот. Било е време, когато човек със своята божествена интуиция е предвиждал нещата отдалече, от хиляди години какво ще се случи, той е знаел. Когато той е дошъл и не потопил неговия ум на съзнанието и самосъзнанието, той е напуснал този принцип. Мислел, че може и без него. Започнал да живее по неговия си ум, по неговото разбиране. Тогаз загази. И целият строй, всички наши сегашни вярвания, всички наши обичаи, всички наши спорове, всичко това се дължи на самосъзнанието и съзнанието, а онова божественото, великото, което носи всичкото щастие, сме го изгубили.

Та кога ще се поправи светът? Когато отидем напред, защото подсъзнанието е минало, а свръхсъзнанието е бъдеще. Ние напред трябва да идем. Щом отидем напред или назад, тия два процеса са в съприкосновение, ние ще намерим нашето настояще. Има едно настояще,

дето се съприкосновават съзнанието и самосъзнанието – ние го наричаме настояще на човешкия живот. Ние трябва да дойдем до настоящето на великия живот – туй великото, което сега хората отричат. Някои искат да възстановят авторитета на Бога, че има Господ. Как? Чрез закона на съзнанието и самосъзнанието. Нищо няма да постигнат. Защото онзи, който проповядва учението, че има някакъв Господ, той ще живее съобразно него. Тогава, ако Господ е създал всичко в света, тези хора са негови касиери. Защо тогава не постъпват съобразно? Ако един дом, ако един народ, ако една държава, ако една църква, ако едно общество проповядват, че има Господ, а не постъпват съобразно с него. Бащата взeме една тояга, налага и казва: „Тъй е казал Господ." Той не се е срещал с Господа, нито е говорил с него, но той казва на сина си, че тази тояга е излязла от рая. Той не е бил в рая, нищо не знае за него. Вие ще кажете, че някъде в Мала Азия е бил раят. Ако там е бил раят, къде са другите две реки, там има само две: Тигър и Ефрат. Ако разказът е верен, де са другите реки? В Писанието се казва, че имало злато, скъпоценни камъни. За тях няма нито помен. Някъде са текли те. Там се описва накъде са текли.

В Америка има едни американски професор в Бостънския университет, който е писал една книга с ред доказателства, преди, исторически доказателства, че раят е бил на Северния полюс. Доказва човекът. Казва, че като изпъдили човека от рая, от Северния полюс – тогава тропическо място било, и тогава дошла ледената епоха. Излезли хората тогава и направили друг рай в Мала Азия. Това е тяхно гледище. Сега не искам да опровергавам. От професорско гледище е така. Раят и сега съществува. Тези четири реки и сега съществуват у него. Не искам да доказвам. Трябва специална лекция, да ви доказвам, че тези реки са у човека. Мога да ви докажа как точно описва Писанието, така реките се сливат. Както се доказва, че едната река имала злато и сребро, от нея зависят всичките мисли и чувства у човека. В него е тази река. А сега хората извадили този вътрешен рай и го проектирали някъде вънка, турили го в Мала Азия.

Когато Мойсей писал този разказ, той разбираше този закон, той беше посветен във всичките тайни на древната мъдрост. Той знаеше къде е раят. Но евреите бяха един народ крайно религиозен, у тях той искаше да събуди някакво подсъзнание и свръхсъзнанието. Той като им говореше за Бога, че е Любов в подсъзнанието, и най-после той ги научи закона на подсъзнанието и свръхсъзнанието и едва се пробуди у тях самосъзнанието и съзнанието. Ако четете цялата еврейска история, крайни материалисти бяха те. Те представят цялото човечество. И когато Яков бягаше, видя една голяма стълба от небето до земята. Казва: „Господи, аз бягам от брата си, отивам в странство, ако ти ме благословиш да забогатея, да имам дом, деца, имот, като се върна, ще ти дам една десета от богатството си." Какво

му е отговорил Господ, нищо не е писано, но той си е помислил, че Господ му е отговорил на това и тръгнал. Отива той при един свой роднина – Лаван, един краен финансист, човек търговец, тъй щото знаеше и дъщеря си да продава. Яков беше около 60 години близо, когато бягаше. Когато се женеше, той беше на 62 години. Колко беше първата жена на Яков Лия? Той я видя, и се влюби в нея. Както и да е тази работа, но като отиде при Лавана, той му каза: „Аз ще ти дам дъщеря си само ако 7 години ми пасеш овцете." И горкият 7 години ги паса. Той очакваше все Рахил седем години, обаче видя не Рахил, но той му даде онази със слабите очи. Казва: „Защо ме излъга?" „Няма нищо, сега за тази пак ще ми работиш. Ще ти дам и другата, но още 7 години ще ми служиш за нея, 14 години." Че дядо му го накара да има две жени. Питам, как ще оправдаете вие?
Евреите в едно отношение са много справедливи хора, описват нещата, тъй както са. Те имат много хубава черта. Когато изнасят една погрешка или една добродетел, описват я много правдоподобно. Например в Библията те не скриват как братята продават Йосифа, описват какво се случва на Якова, описват работата точно както е. Та когато описват греховете на един от личните царе – Давид, описват го както е фактът, нищо не покриват, изнасят истината. Тази е една от похвалните черти на евреите. Изнасят един факт, показват причините, защо е съгрешил техният цар, направил една несправедливост. И за тази несправедливост според Писанието през целия си живот беше нещастен. Соломон направи една погрешка, и през целия си живот той – със своята мъдрост, беше нещастен човек.

Питам, какво беше престъплението на Йосифа? Той беше много щастлив човек. Той беше много учен човек, но имаше едно потайно, скрито тщеславие в себе си. Разправя на баща си как видял слънцето и дванайсет звезди, че му се поклонили. То е тщеславие у него. После разправя друг един сън, че братята му на нивата жънели и направили дванайсет снопа и снопoвете на братята му се поклонили. Братята казват: „О, синко майчин, ти искаш да ни станеш господар. Не се е родил този." Колко време трябваше, за да се възпита тщеславието на Йосифа. Евреите нищо не говорят за неговото тщеславие. Той имаше нещо, с което се бореше. Той не го съзнаваше. Аз наричам – туй тщеславие е в съзнанието и в самосъзнанието. Усеща човекът, че е най-способен, но не го съзнава. Та трябваше да се опита тщеславието, да се види идеалът. Щом жената на Пентифрий го опита, той трябваше да иде в затвора, да лежи две години. Най-после трябваше да стане един от знатните големци на Египет. Сбъдна се всичко туй, което казваше. Провидението искаше той да издържи страданията, да възпита божественото, на което може да се разчита.

Защото не е външната сила, която може да спаси света. Туй е едно велико разбиране на живота. Сегашните хора имат желание да властват. Какво се

ползваш, ако властваш. Ако се качиш на един кон, туриш му гема, мушнеш го с шпорите, какво се ползваш. Или какво се ползваш, ако имаш десет слуги, всички ти слугуват, и ти си несправедлив към тях. Те имат една преценка за твоя характер, за твоята несправедливост. Ти се жениш, имаш една жена – мислиш ли, че тя е толкова глупава, че тя няма преценка за тебе. Или жената се жени за един мъж, и той има преценка за нея. Раждат се синове и дъщери, и те имат една преценка. А при това има едно нахалство от нас. Майката иска пред децата да бъде като светица, бащата пред децата иска да бъде като светец. Обаче така ли е, аз не зная. Досега аз и не съм виждал баща светия или майка светица. Малко срещал съм, дето близо е до светийството. Синът благоговее пред майката. Какво нещо съм чул – нашата стара не е от съвременната култура, малко изкуфяла. Старата изкуфяла, а младите няма да изкуфеят. Тогава как ще обясните вие, дето българите казват: „Търсите от стара коза яре.“ Закон е. Майката не може да роди по-умна дъщеря от себе си. Бащата не може да роди син, по-силен от себе си по характер. И ако бащата мисли така, той е на крива посока. Достатъчно е един син да бъде като баща си; достатъчно е една дъщеря да бъде като майка си. Каже ли, че е повече, така не се възпитава. Защото хората не се възпитават по този начин. Когато една майка иска да бъде по-горе от дъщеря си, тя е пак на крива посока. Майка, която иска да бъде по-горе от дъщеря си, тя иска да бъде по-горе и от майка си. Защото тази нейната дъщеря според закона на прераждането на индуското учение, тази нейната дъщеря, която сега се е родила, тя е била нейна майка. Следователно тя не може да бъде по-учена от дъщеря си. Коя е дъщеря ви? Вашата минала майка. Тогава какво ще ми кажете? Или имате син. Той е вашият минал баща. Ама туй може ли да бъде? То е друг въпрос, дали може да бъде, или не може да бъде. То е теория, аз само ви изнасям. Мога да ви докажа туй, ако е на учени хора, но не догматици.

Съществува ли туй като закон в природата, или не? Ако съществува като закон, мога да ви го докажа не само с математически доказателства, но нагледно мога да ви докажа. Пък ако не е вярно, ще кажа – туй е само едно предположение, една хипотеза, теория. След хиляди години ще се докаже. След хиляди години се доказват само неверните работи, верните работи се доказват само сега. За бъдеще учените хора ще докажат има ли Господ, или не. Въпроса на самосъзнанието и съзнанието, Господа никога няма да го доказват на хората. Самосъзнанието и съзнанието на хората мязат да имаш идеите, писани на морския бряг. Като дойде вълната, ще го заличи. Следователно всичко онова, което е написано на самосъзнанието и съзнанието, всичко това се заличава. Остава туй, което се пренася в подсъзнанието и свръхсъзнанието. След като заминете за другия свят, след като се освободите от тялото, ще познаете. Вие ни най-малко няма да мислите, че сте мъж или жена. Вие ще почувствате друго нещо. Ще

забравите, че сте били мъж или жена, или сте били женени. Сега аз говоря извън съзнанието и самосъзнанието на човека, какъвто съществува. Това е един преходен живот – съзнанието и самосъзнанието, но той е потребен за нашето развитие. Но ние там няма да спорим. Защото, ако съзнанието и самосъзнанието можеха да спасят хората, досега светът би се спасил. Но с тях не може да се спаси светът. Значи трябва да идем до един свят, дето формите са вече установени.

Вие ще кажете, че може да ме смущава какви ще бъдат нашите бъдещи отношения. Аз задавам въпроса, какви са били нашите отношения в началото. Защото вие имате две отношения. Знаете ли откога датира вашето познанство. Вие се жените за някого или сте слуга. За мене е маловажно дали сте професор, или слуга, или учител – навсякъде каквото положение и да завземате, казвам, откога датира вашето познанство. Казваш: „Аз отвчера се запознах." Лъжеш се ти. То е само излъгване на вашето самосъзнание. Че ти вчера си прочел нещата, затвориш книгата, казваш: „Аз я прочетох, запознат съм с нея." Тази книга съществува от хиляди години, хората са я писали и са я създали, тази книга не се създава сега. Тези мисли, които са писани в Библията, преди пророците още са съществували. Всичко това вадят от друг един свят. Много пъти, като ви говоря, някои примери не се вземат оттук, от земята, но от друга епоха, преди да се яви съзнанието и самосъзнанието, когато хората са живели в своето подсъзнание, когато грехът не е имал място в човешкия живот. Например казвам едно изречение. Път без прах. Път без прах има само в далечния живот. В този живот не може да има път без прах. Следователно – в един живот идеен, божествен. Някой може да каже – какво искам да кажа. Искам да кажа път без прах.

Та ако искаме ние да обясним някоя далечна работа в природата, ние казваме – говорете ни за настоящето. Да ти говоря за настоящето, значи, като отиваш при онзи банкер за пари, 20 хиляди лева той няма да ти даде, хиляда, които ти дава, ще ти ги вземе. Този пример съставя нашето положение на нашето съзнание и самосъзнание. И двете неща в дадения случай не може да ни помогнат. Всички вие искате да си помогнете. Защо? Вие работите с вашето съзнание и самосъзнание. Колкото вие п`о устоявате – забележете един пример, всеки може да го наблюдава – вие вървите по пътя, срещате ваш познат и казвате: „Аз ще го поздравя, ще говоря с него." Но щом проектирате вашата мисъл, той си обърне гърба, взема съвсем друго направление. Вие се чудите какво е станало. Или ще мине покрай вас и няма да ви обърне внимание, ще си замине. Как ще си обясните?

Съзнанието и самосъзнанието произвеждат противоположни фактори.

Всякога, когато една мома почувства, че един момък я обича, тя го избягва. Всички сте опитали. Този закон го знаете. Всяка мома или момък, който иде в света, щом се появи любовта в съзнанието и самосъзнанието, той избягва любовта вече, той не иска да те срещне. Той знае, че ти си един търговец, който ще го засегнеш много дълбоко. Момата знае, че онзи момък, който ѝ казва – ти си божество, ти си това-онова, това са празни работи. Това божество един ден ще се превърне на готвач в кухнята. Той ѝ казва – ти си ангел, и този ангел ще остане без крила. Че какъв ангел е това – я прочетете писмата. Аз съм чел тези любовни писма. „О, възлюбена моя! Откак те видях, като трепна сърцето ми, животът потъмня. Само ти си за мен едно божество, което може да ме спаси. Без тебе аз вече не мога да живея." Туй е съзнанието, вашето самосъзнание. Вие не казвате една истина. Туй, което вие казвате, не може да го издържите. Аз ни най-малко не се смея, много сериозно гледам. Ако този момък, тъй както пише, както е казал тия думи, ако през целия живот ги поддържа, раят е на земята. Ако той поддържа тази идея тъй чиста, както е казал, Господ е там. Но щом се прояви съзнанието, дойде на едно място, той си поклати главата, не пише писма, но философски гледа, тъй под око я гледа. Като излезе вънка, пита я къде е ходила, с кого се срещала, защо се облече. Рече да свири на пиано, той я пита – за кого свириш. Пише писмо, пита – на кого пишеш. Той вече ревизира. В съзнанието ни има един процес, който измъчва човека. Много хора казват: „Какъв е този дявол, който ме измъчва." Казва: „Виждам жена ми много добра, но отде дойдоха тези дяволски мисли. Да намеря този дявол, ще го строша. Някъде позакъснее, така изведнъж дойде нещо в мене и ме измъчва и казва – еди-къде е с този и ми изневерява. Направя проверка, тя е била при някой беден, болен, при майка си, при брата си. Туй, което ми говори, нито веднъж не е излязло вярно."

Щом дойдем до ония велики духовни принципи, ние не може да ги разрешаваме с нашето съзнание и самосъзнание. Нашето съзнание и самосъзнание е извън тях. Когато хората казват – човещина е туй, висшето съзнание на човека, то е извън човещината. Човек трябва да се издигне извън условията на живота. Аз наричам човек онзи, когато му дойдат най-големите страдания, пак да е радостен. Аз съм срещал само един пример и ще ви го приведа. Един господин, който бил скържав в живота си, милиони имал и постоянно треперел, искал да забогатее. Но изпаднал и му останали само сто лева. Казва: „Досега толкоз пари имах, не можах да се повеселя." Извикал гайдарджия да му посвири. Казва: „Ще ми свирите." Казват си: „Спечелил нещо." Свирене, викане, весели се човекът, че се е освободил от милионите. За пръв път в живота си прекарва без пари. Весело му е. Аз това наричам характер: да погледне весело на страданията си. Че си се освободил от милионите, да кажеш: „Благодаря, че се

освободих от този товар." Но кой от вас би казал тъй?

Някои от вас ме питат: „Как мислите, как мислите, как ще влезе човек в Царството Божие?" На мнозина съм привеждал този пример. Казвам, когато изгубиш всичките си пари, които имаш, когато жена ти те напусне, когато всичките ти приятели те напуснат, ти извикаш свирци да ти свирят, тогава ще влезеш в Царството Божие. Смешна е моята идея. Туй е свръхсъзнанието. Защо да не мога аз при страданието да се веселя? Защо ще скърбя за моето богатство? В дадения случай може да съблазни мнозина, може да съблазни и мене. Сиромашията няма да ме съблазни, тя може да внесе в душата ми страх. Но казвам, защо някой път сиромашията е за предпочитане в едно отношение. Тя поне подтиква хората да работят. Сиромашията в света иде, критическите въпроси в народите идат, за да се събуди свръхсъзнанието. Страданията в кризата, която светът изживява и раздрусва всички европейски народи, не е едно нещастие. За цел има да събуди в тях свръхсъзнанието. Че в света има и други разумни сили, има и други разумни същества, които ръководят съдбините на човечеството, на народите. Тогава те тълкуват по друг начин, че има да произведе това-онова. Но туй не е изяснение на въпроса, защото съществува един закон на производство. Казват – трябва да бъдем индустриални. Индустрията не спасява. Защо съвременните народи се плашат от Русия? Че тя иска да тури цялата страна и да я направи индустриална. Ако ѝ дадат 10–15 години, ще учуди цяла Европа с нейните произведения и икономически ще я тури в затруднение. Туй предвиждат те. Ако всичките народи увеличат своето производство, къде ще го продават? Всяко нещо си има своя краен предел. Значи дотолкоз, доколкото народите имат един контраст у тях, когато едни произвеждат едни произведения, други произвеждат други произведения, да се допълват, само тогава между народите може да има единство. Когато те произвеждат еднообразни работи, тогава непременно ще имат нещастия. Или другояче казано – дотогава, докато всичките народи работят в областта на своето съзнание и самосъзнание, те ще имат съвременните нещастия, противоречия, нещастия, кризи, болести, войни и няма да се отдалечат от тях. Ако те очакват някакъв си бъдещ строй, той трябва да дойде от онова божествено подсъзнание и свръхсъзнание, то трябва да бъде вече закон.

Сега ми разправят, че в Германия вече се създава някакъв си закон, за да се подобри бъдещото поколение. Но за да се подобри бъдещото поколение в света, в държавата... Аз подразбирам под държава друго. Моето схващане и схващанията във всичките векове, това са най-разумните хора в света, които са готови да се жертват, те съставят една държава, да създадат закони, които да обемат доброто на всичките народи. Тогава да се създаде чрез тия закони право да се облагодетелстват даже и най-затънтените

кътове. Следователно, ако те искат едно здраво поколение, те трябва да подобрят положението на бедните, на майките. Онази майка, която ще роди едно дете в страх и трепет за утрешния ден, какво дете ще роди? Онази майка на фанатизъм какъв син ще роди? Един фанатик ще роди, да убива хората утре. Онази майка аристократка с грандомания какъв син ще роди? Един грандоман като нея.

При сегашните условия ние виждаме хора, които не са потребни в живота – с големи претенции, всеки иска да стане милионер, богаташ, да разполага, да има милиони, да ходи. Туй е желанието на всички хора. Какво ще стане? Сегашната криза. Възможно е у бедната маса да се пробужда туй желание. Казват: „Не само богатите, но и ние, бедните, искаме да ядем и пием, ние със сила ще придобием туй." Ако теченията на една река се увеличат, как ще я спрете вие? Та казвам, онези умните държавници трябва да се заемат с тази работа за възпитанието на човечеството. Сега аз ви представям човешката страна. Тъй както хората мислят, може да им предскажа след десет години какво ще стане. Тъй както вървят, може да им предскажа, както един инженер, като види една къща, може да предскаже какво ще стане с къщата, като види материала, приблизително, ако не точно. Сега този строеж... не очаквайте всичко от държавата, не очаквайте всичко от обществото.

Единственият силен фактор в света, това е човекът, това е човешкият дух, човешката душа, човешкият ум, човешкото сърце. Това са най-силните фактори сега, които действат в обществото. Това не са организирани закони, не са организирани армии. Държави ще се разкапят, армии ще се разкапят, университети ще се разкапят, всичко това ще се разкапе, ще премине, но човешкият дух, човешката душа, човешкият ум, човешкото сърце и човешката воля – всичко това ще остане да функционира. Съвременната система, съвременните мисли, съвременният начин на управление е произлязъл от човешкия дух. Следователно човек е господар да видоизмени онова, което той е създал. Ние не трябва да бъдем идолопоклонници на онова, което сме създали – то не е единствен път – както един художник никога не се заблуждава от първата си картина, че не може да нарисува нещо по-хубаво. Той ще направи втора, трета през целия си живот, докато най-после нарисува една картина, от която приблизително е доволен.

Сега мнозина от вас очакват да дойде нещо хубаво. И еврейските пророци са писали, че ще дойде време, когато хората ще живеем добре. Кога? Ние сега сме по-близо до това време, отколкото пророците бяха едно време. Преди 2500 години те са го предсказали, те са били по-напред от нас. Ние сме по-близо до това време. Според мене до тази епоха нас ни остават 2100

години – да ви предскажа и аз. За тази епоха, за която аз ви говоря, ни остават точно 2100 години. Туй, което хората са предсказали, туй, което пророците са предсказали, точно след 2100 години ще стане. Европа ще бъде изменена. Там, на Средиземно море, Гърция, ниските места ще бъдат под морето. Ниските места на Западна Европа ще бъдат под морето. И българинът тогава няма да носи калпак, англичанинът няма да бъде англичанин. Ще имате една нова раса, едни хора не като сегашните, но като ги погледнете, светли ще бъдат при сегашните. Но тогава какво трябва да се прави? То е един път, който трябва да се изяви сегашното човечество. То е един път от 2100 години. Те са два дни и няколко часа. В съзнанието на тези велики същества, които управляват сегашните събития в света, тези 2100 години са като два дни и няколко часа, около два часа или около час и нещо. Два дни и един час, това не е много нещо. Писанието казва: „Тисящи години пред Бога са като ден."
Та и вие искате да знаете кога ще се оправи светът. След 2100 години. Така го кажете. Аз разбирам всякога, когато съм говорил, че след десет години, под десет аз разбирам едно божествено число, което включва подсъзнанието и свръхсъзнанието. Ако ние искаме, още сега Царството Божие може да дойде. За някои хора, които искат, може да дойде. Но след 2100 години на земята ще има ред и порядък, земята ще се измени и във всяко едно отношение, климатическо, органическо. Земята в пространството наближава вече да дойде в съприкосновение с една нова Слънчева система, която ще упражни грамадно влияние върху цялата наша Слънчева система. Може би след 2100 години светлината на месечината ще се измени, няма да бъде светла като сега, но малко синкава. След 2100 години на месечината ще има растителност. Това са пророчески работи сега. Ако стане, ще знаете, че съм говорил в моето подсъзнание и моето свръхсъзнание; ако не стане, ще знаете, че съм говорил в моето съзнание и самосъзнание.

Но сега практическата страна. Ако искате да оправите вашия живот, престанете да съзнавате, да се безпокоите какво ще стане с мене. Какво ще стане с тебе? Ако си дете, ще израстеш, след като израстеш, ще умреш. След като умреш, ще те погребат, ще ти надпишат надгробна плоча и ще се свърши. По-лошо от умиралка няма. Ако смъртта е най-лошото, защо именно всеки, като му дотегне животът, иска да се самоубие? Даже и вярващи искат да се самоубият. Значи смъртта не е толкова страшна. Когато един иска да се самоубие, казва: „Ще се самоубия, но не зная – той бил религиозен – но не зная дали има живот в другия свят, или не. Ако няма живот, като се самоубия, да не страдам; ако има живот, да не би да вляза в по-лоши условия. Казва – вчера сънувах един сън." Идва един господин, дава му един часовник, туря го в една копринена торбичка, взема един чук и направя часовника на прах. Казва: „Тури си ухото." Чува,

че часовникът бие. Та и човекът, като умре, пак върви. Събужда се сутринта и казва: „Не, няма да се самоубия. Щом и там върви, и тук ще върви. По-добре тук да вървя нечукан, отколкото там чукан.“ Казваш: „Ще се самоубия.“ Чукан ще бъдеш. По-добре нечукан тук, на земята, отколкото чукан в другия свят.

Така не се говори. То е онова възмущение на нашето самосъзнание. Има нещо по-велико. Природата дава. Като употребявам думата Бог, аз я употребявам не тъй, както хората я употребяват. Аз вземам думата Бог – толкова години съм мислил и не съм намислил друга дума да употребявам – аз за нея имам друга дума, но не може да ви я кажа, аз я държа за себе си. Думата Бог на български искам да я обмисля, като старинна дума да я обмисля. Много окаляна е тази дума, защото в името на Бога са вършени всички престъпления. В името на Христа са вършени всички престъпления. Сега и името Христос трябва да очистя. Казвате – тъй е писано в Евангелието. То е по Стария завет. Мойсей не е писал. Евреите писаха някои закони, които ги преписаха на Мойсея. Мойсей е писал: „Не убивай, не кради, не лъжесвидетелствай, да обичаш Бога.“ На тяхното свръхсъзнание говореше. А те, като не можаха да достигнат висотата на тези думи, те казаха: „Око за око, зъб за зъб; ако те ударят от едната страна, ти удари две.“ Сегашните религиозни хора отварят книгата и казват: „Ето какво е писано.“ Мойсей е авторитет, ще го повикаш и ще кажеш: „Уважаеми Мойсей, има нещо, което ти си писал, ще бъдеш тъй добър да ни обясниш, да не се заблуждаваме. Искам да зная туй нещо написал ли си го, или друг някой го е писал.“ В твоя ум Мойсей ще се яви.

Но вие не трябва да имате слабостта на Елифас Леви, един френски окултист, който е написал много хубави книги, та се запознал той с бялата магия. Дошло му наум да извика един от древните мъдреци, да му каже върху един въпрос тъй ли е, или не, въпрос, върху който не е писано в никоя книга. Отишъл в Англия, приготовлявал се 40 дни, всичко, каквото трябва да направи, направил. Елифас Леви сам разправя своя опит. Като се явил, той паднал на гърба си. Като се събудил, казва, искаше да ми каже нещо, но аз не можах да издържа. Сега ще кажете, че това е халюцинация. То е друг въпрос. Халюцинацията се отличава с едно нещо. Тя се отличава с една крайна неверност, в нея няма нищо вероятно. Това е сянката на нещата. А когато един човек расте правилно, онова учение, което влиза в човека, въздига човека, облагородява човека, разширява неговия ум, в ред поколения внася живот. Мислите ли, че някой може да каже, че туй е заблуждение. Онова, което носи живот, то е истината в света. То не е заблуждение. Онова, което носи смърт, то е заблуждение. Онова, което носи раздор, то е заблуждение. Онова, което носи мир не така, както ние го разбираме, то е живот.

Сега в света вие казвате – богатите хора имат. Че кой е богат? Аз виждам целия свят богат. Това не е нещастие. Бедните са по-богати от богатите, пълни с гордост, пълни с честолюбие, пълни с позор. Казва: „Ще го убия, ще му тегля един куршум.“ Този човек не е ли богат? Той в себе си има един съд. Едно дело за някой престъпник се продължава цяла година, има прокурор, има защитник, най-после четат резолюция – или ще го оправдаят, или ще го осъдят. А този е сам съдия, веднага казва: „Аз ще го претрепя, аз ще му тегля куршума.“

Казвате, да си дадат богатите парите. Но парите няма да оправят света. Разбиране трябва. Сега богатите и бедните загазили. Аз вземам бедни онези разумни хора в света, отрекли са се, хора на жертвата. Те са бедни хора. Всичкото богатство в света се дължи на тях. Те са го отстъпили, те са го дали на банкерите. Те имат сила да вземат туй богатство, но те не искат да произвеждат един скандал. Те имат сила да приспят цялото човечество, че да настанят когото искат на тяхно място. Един банкер ще се намери в положението на един цар в древността, който бил толкова жесток, че писнали всички поданици от него. Казват: „Няма спасение отникъде.“ Обърнали се към Господа да им прати спасение. Най-после Господ изпратил един голям ангел и той намерил царя, когато отивал на баня. Царят влиза, съблича дрехите си. По едно време царят излиза: „Де ми са дрехите?“ Банаджията взема пищимала, че започва – удря веднъж, дваж, изтиква от банята, казва, че той бил царят. Никой не му вярва. Вика го ангелът: „Ти ще управляваш ли разумно? Помни, втори път ще бъде десет пъти по-лошо, отколкото сега. Туй не е само за тебе, за всички ще бъде.“ Един ден ти ще излезеш от банята, и ще ядеш камшика. Ще кажете – не са само царете виновни.

Ние всички сме виновни, че не прилагаме онази справедливост, онази добродетел, онова благородство. Казвате – да се помолим на Бога. Такова молене като сегашното! Аз съм привеждал много примери – ни най-малко не са насърчителни – да се направи една лотария и да се помага на делото Божие. В Америка американците са много практични, какви ли не работи правят. Ще направят вечеринки, дето младите моми дават целувки по за 500 лева или 1000 долара. За да целуне една красива мома, ще плати хиляда долара. Питам, туй може ли да повдигне човечеството напред. Питам, по този начин ли трябва да служим на Бога. По някой път и – ора хопата – с хиляда долара целуват. Както и да се говори, ако слуша някой, ще каже, че той говори против еди-коя си църква. Нямам предвид никаква църква. Аз говоря против заблужденията на хората.

Казвам, докато вие живеете във вашето съзнание и самосъзнание, грехът няма да се отдалечи от вашата врата. Всичкият позор и безчестие ще върви

подире ви. Когато вие влезете в подсъзнанието и свръхсъзнанието, ще имате общение с Първоначалната Причина, с всички разумни души на света, ще живеете за общото, както един лист и един цвят. Тогава вие ще се намерите в една съвсем друга област, в съвсем друго разбиране. В най-дребните ви пожелания ще се притекат вашите приятели да ви помагат. Вие няма да бъдете най-големият бедняк в света, няма да бъдете изгнаник. Имаме примери. Когато хванаха апостол Петра и го туриха в тъмница, събраха се 100–120 души братя да се молят. Очакват на другия ден да го екзекутират, дойде ангел, отключи веригите, побутна го и му каза: „Стани, опаши се.“ Бутна вратата, отвори се, стражарите спяха и му казва: „Върви и назад не се връщай.“ Това е една реална опитност в света, всички трябва да имате.

Когато съзнавате в душите си, че има един да затъне заради вас, да вземе вашата страна, там е силата. Не само за едного, но за всички. Туй е дадено като назидание в света. Ако хората вярваха в това, даже крайните елементи, както ги наричат, аз намирам, че са прави. Те искат да помогнат на бедните. Защо да не съзнаваме, че в това отношение тяхната постъпка е права. В някои отношения не са прави, но дето са прави, трябва да съзнаваме. *Левицата е по-права, отколкото десницата.* Това не е едно пристрастие, това е един закон. Трябва да се помогне на бедните, и ще се помогне на държавата. А в десните има едно пристрастие. Има една добра страна, че те искат да запазят ценното. Кое трябва да се запази? Има неценни работи, които трябва да се изхвърлят.

Та казвам, левите и десните течения в света трябва да заемат мястото на лявата и дясната ръка в човешкия организъм, да си помагат. *Лявата и дясната страна трябва да имат добродетелна и разумна глава* – да мисли, да има едно сърце и един стомах. Тъй разбирам леви и десни. Сега левите имат отделна глава и десните имат друга глава. Следователно ние имаме старовременната хидра, ние имаме многоглавата хидра. Та казвам, какво трябва да правим. Да обърнем тия левите. Ами утре тия левите ще вземат надмощие. Закон има в природата: лявото и дясното се сменят. Природата сменя левите и десните, служи си еднакво с левите и десните. Тогава какво ще правите? Ако бащата е несправедлив спрямо сина си, когато бащата остарее и синът стане възрастен, и той ще постъпи също като баща си. Сега не е разрешението там. Това не е разумно и благородно така да постъпваме. Бащата трябва да бъде благороден в душата си. И синът трябва да бъде благороден. В държавата управляващите трябва да бъдат благородни. Умните трябва да бъдат благородни. Сега ще кажете, какъв трябва да бъде великият закон. Аз отнасям туй към човешкия дух. За мене държавата е резултат на човешкия дух, на човешката душа, на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешката воля. Следователно активността на

всички разумни хора в света трябва да преобрази всичкия строй. Един човек няма да преобрази. Ако не по този начин, тогава ще дойдат разни работи, които донасят големите неприятности, които са неизбежни. Страданието е неизбежно сега.

Та казва евангелистът, който е писал: „Ето отрока ми. Ето онова дете, което ще възприеме новото, възлюбения ми, който носи новите идеи.“ Онзи, който живее в подсъзнанието и свръхсъзнанието, който говори за великото човешко любовно единство, и цялото разумно човечество за него ще живее. Пък всичките народи може да бъдат като удове на това човечество. Това не значи, че народите трябва да изчезнат. Илюзиите трябва да изчезнат, да се асимилират, но всичко това да се организира и всеки да намери своето място. Сега, тъй като се говори, дохождаме до днешното, до физическия живот, само до тия изгоди на хората. Ами ако нямаш способност да градиш, да ореш, да разбираш от земята, ако нямаш способност да бъдеш учен, да бъдеш държавник – навсякъде се изисква разумност, какво би станало със света? То не е нещо произволно. Откъде ще дойдат умните хора в света? Че вие ще вземете едно здраво дърво от гората. То от само себе си няма да дойде. Казвате: „Ще направим една желязна греда.“ За да направите една желязна греда, трябва разумни хора да споят желязото. Една греда говори за разумен човек. Една отлично свършена работа говори за разумните хора. Не е въпрос за глупавите.

Та казвам, трябва разумните хора да бъдат носители на онова възвишеното и благородното. Аз съм казал много пъти. Ако всичките жени се решат да поддържат за 5 години само една идея, да кажат – отсега нататък ние искаме нашите мъже да бъдат справедливи, абсолютно справедливи; никой да не убива; никой да не изнасилва; никой да не краде; всеки да почита баща си и майка си – до 25 години ще се съкратят тези 2100 години. Как ще накараш тези жени, които обичат да се мажат с масло, как ще накараш тези жени, които искат отвън да се представят, да бъдат възлюбени на мъжете, които утре ще ги захвърлят. Един мъж си играе с една жена, докато е млада. Като остарее, казва: „Стара баба не искам.“ И жената, като остарее мъжът, казва: „Стар дядо не искам.“ Че ние сме станали подигравка един на друг. Апостол Павел казва – като остареем, ставаме подигравка на хората и на ангелите.
Не е разрешение само да сте млади. Вие мислите, че всичко може да постигнете. Човек, който вечно живее в истината, човек, който вечно живее в любовта, който вечно живее в знанието, той вечно може да остане млад. Млад трябва да бъде човек, той не трябва да остарява. Там е разрешението на въпроса. Щом има борба помежду ни, ние сме стари хора. Само старите се бият. Малките деца се бият по единствената причина на бащата и майката. Понеже бащата е бил майката, ако се роди по-малко братче, по-

голямото е силно и казва на братчето или на сестричето: „Да ти кажа как баща ми бие майка ми.“ После хване я за главата, раздруса я. Детето прави точно това, което бащата е правил на своята възлюбена. И майката казва: „Отде се яви това?“ От вас.

Та казвам, престъпленията не дойдоха отвън, те се родиха в нас. Ние предаваме престъпленията един на друг. Тогава кой е виноват? Виновато е доброто, по него върви и злото. Кой е виноват? Богатството е виновато за престъпленията. Ако нямаше богатство, нямаше да има престъпления. Кой е виноват? Здравите са виновати. Вълкът не яде болни овце. Като мине покрай болната, побутне я и замине. Като мине покрай здравата, изяжда я. Ако всички хора в света бяха болни, щеше ли да има зло? Всички щяха да бъдат крайно бедни, изпустели като светии, едва се мърдат. Щеше ли да има престъпления? Престъпления има сега, понеже всички ядат и пият.

Казвам, има само един начин на проявление в света. Трябва един велик извор, като онази река, да се използва добре в градините и в нивите, за да дадат плодове. Човешката мисъл, човешките чувства, човешките действия в човешките ниви трябва да се прекарат. Ако хората не мислят добре, ако хората не чувстват добре, доброто няма да дойде. То ще дойде само от ония велики души. Ние не сме за потисничеството. Ние казваме, че никакво потисничество, никакво насилие няма да подобри света. Хората може да се борят, това е тяхно право. Но аз говоря за вътрешното. Не да поддържаш в ума си една мисъл – да убиеш човека. Ти може да имаш желание да го ограничиш, да го затвориш, не да го убиеш. Туй никой не ти е дал право. Никой не ти е дал туй свещено право в света. Само единствено в света, който има право да вземе живота, то е онова същество, което е създало живота. То има право да вземе живота. Сега сами хората си позволяват.

Но сега да дойдем до заключението. След 2100 години хората ще говорят другояче. След 2100 години ще има един общ език в света, с който хората ще се разбират. След 2100 години хората ще пътуват по цялата земя – от единия край до другия, но не със сегашните средства. Земята ще мяза на една райска градина. Който от вас дойде след 2100 години, той ще каже: „Око не е видяло и ухо не е чуло туй, което виждам сега.“ Тъй ще бъде след 2100 години.

„Благословен Господ, Бог наш“

„Добрата молитва“

Седма неделна беседа
6 ноември 1932 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1932_11_09 Божественото дърво
лекция пред общия окултен клас

БОЖЕСТВЕНОТО ДЪРВО

Размишление.

Тема за следващия път: „Какво се постига чрез личната опитност?"
Ще прочета 3 гл., I послание от Йоан.
В Писанието има тънки работи, които трябва да се различават така, както музикантът с ухото си различава тоновете. Когато един оркестър свири, диригентът, които има развито ухо, веднага схваща, кой музикант греши и къде е грешката му. Ако обикновен музикант слуша да се свири, колкото грешки и да се направят, ще схване известен дисонанс, но няма да разбере, кой греши и къде е грешката. Много естествено, ухото му не е чувствително. В това отношение, вие сте диригенти на общите грешки. Схващате, че някъде се греши, но кой, именно греши и каква грешка прави, не знаете. Казваш: Еди-кой си не свири правилно. -Не свири правилно, но де е грешката му, не знаеш. Това се отнася до всички хора. Всеки човек куца някъде, но де и защо куца, не знаете. Някога причината за грешките е в него, а някога – вън от него. Значи, има външни грешки, има и вътрешни. – Човек не трябва да греши. – Това е друг въпрос. За да не греши, трябва да се махнат вътрешните недъзи в него. Това е обект на самия живот. Наистина, опасно е, ако грешките често се повтарят. Това се отнася и до науката. Ето защо, като работи върху себе си, да се освободи от недъзите си, човек трябва да работи и за създаване на добри навици, които след време ще станат в него втора природа.
Какво виждаме в човешкия живот? Младата мома, докато иска да се харесва на момците, винаги се облича добре, с китка на главата, всякога засмяна и весела. Желанието да увлече някой момък, е подбудителната причина за това. Щом постигне целта си, тя престава да се облича хубаво, хвърля китката от главата си и казва: Сега мога да се обличам, както и да е. Значи, желанието на момата, да се облича добре, не е станало втора природа в нея. Тя казва: Едно време се обличах добре, носех китка на главата си, но сега не правя това. – Защо? – Постигнах целта си. За някои, да се кичиш, да се обличаш добре, е срамно. Някои моми разбират закона, знаят, че цветята придават известна красота и се кичат. Казвам: Всичко, което човек прави естествено, е красиво. Същото е и в морално отношение. Някой живее морално, говори за морал до известно време. Щом постигне целта си, напуща моралния живот и казва: Човек трябва да бъде свободен, да си поживее, както разбира. Закон ли е всяка мома да се кичи? Не е закон, това е мода. Следователно, да се казва, че трябва да се живее добре, и това не е закон. Трябва да се знае, в какво се заключава добрият живот. При това, естествено ли се изявява този живот, или по мода? – Да се

обичаме! – В какво се заключава обичта?
Често хората си служат в живота с такива методи, с каквито някога са си служили турските лекари хирурзи. Първо, те намазвали болното място с масло. Само с масло не се лекуват рани, нещо съществено е нужно за тях. С мазане само работа не се върши. Природата има предвид, че хората ще боледуват, затова е създала билките. Всяко лекарство има за цел да извади отровните вещества от организма, или поне да ги неутрализира.
Много болести съществуват в човешкия живот, но не само физически. Има умствени, душевни, сърдечни болести. Една умствена болест минава през няколко състояния, докато се яви в тялото. Щом се локализира някъде в тялото, тя може вече да се лекува. Същото се отнася и за човешките слабости и недъзи. И те трябва да се изправят. Например, обичаш да отлагаш. Дойде ти една добра идея, но казваш: Не е време сега да я реализирам, ще отложа за по-нататък. Отлагаш ден-два, година-две и, когато решиш да я реализираш, нямаш вече условия. Добрите условия са изгубени, не се връщат вече. Щом видиш загубата, тогава се стряскаш и взимаш поука от своя недостатък. Има нещо в човека, което го кара да отлага. Сам той ли е причина за отлагането? Кога отлага човек? Виждаш на пътя си един лек предмет – лист, камъче – вдигнеш го. Виждаш един тежък предмет – голям камък или дърво. Опитваш се да го вдигнеш, не можеш. Камъкът ти препятства, но казваш:
Трябва да намеря лост, да го махна от пътя си, но де ще търся лост? Кой ще си губи времето? Ще го отмина, дано друг някой се наеме да го вдигне. Днес отложиш нещо, утре – друго, докато един ден си създадеш навик да отлагаш нещата. За да се освободиш от този навик, трябва да намериш лост, с който да вдигнеш камъка. Недъзите на хората приличат на дяволски нокът. Колкото да го дърпаш, не се мърда – здраво се държи за месото. За да се махне, трябва да употребиш някакво силно лекарство, да го изкорениш. Докато корените му стоят, той все ще расте.
И тъй, грешките на човека се дължат на някои анормални състояния, в които изпада той. Усилия са нужни, за да се справи с тях. Човек трябва да изучава своето естество, да изучава законите, които го управляват. Някога мислиш, че си добър, а някога, че си лош. Добре е, че мислиш така. Лош и добър, това са относителни понятия. Като се сравняваш с другите, казваш, че си лош или добър. Сравняваш се с някого и казваш, че не си толкова красив, богат, силен или учен като него. И това са относителни неща. Не е достатъчно само да кажеш, че си добър. Трябва да се знае мярката, колко добър да бъде човек. При това, истинската доброта трябва да радва самия човек. Ако не го радва, тази доброта не отговаря на нормата, която природата е определила.
Сега, като говоря за доброто в човека, нямам предвид неговия егоизъм. Човешкият егоизъм е резултат на натрупване. Щом взимаш от едно благо повече, отколкото трябва, ти влизаш вече в областта на егоизма. Казваш:

Искам да ме обичат всички хора. – Готов ли си да отговориш на тяхната любов? Представи си, че те обичат двеста хиляди души и, по обичая, като те срещнат, иска да ги целуват ръка. Изредят се 100-200 души да ти целуват ръка. Това се понася, но как ще се справите с тези двеста хиляди души? Всеки иска да 1И целуне ръка, не можеш да откажеш на никого. Знаеш ли, какво ще стане с тебе? Някой писател или поет иска да се прослави, да го почитат хората, да го държат в ума си. Знаеш ли, какво нещо е да те държат в ума си стотици хиляди хора? Светия да те държи в ума си, има смисъл, но обикновени хора да те държат в ума си? Това значи, да се изложиш на голяма опасност. – Тогава никой да не мисли за нас. – Това е още по-лошо. Всички хора да мислят за тебе, е лошо; и никой да не мисли за тебе, е още по-лошо. Обаче, при всички случаи, има един, който всякога мисли за тебе. – Кой е той? – Ти самият. Въпреки това, всички казват: Трябва да се обичаме! – По кой начин да се обичаме? – Всеки трябва да знае. Ще обичаш така, както искаш да бъдеш обичан. На материалния свят ще обичаш по материален начин, в духовния свят – по духовен начин. Имаш нужда от пари. Ще отидеш при своя приятел и ще го помолиш да ти услужи. Това е външна страна на любовта. Като обичаш някого, ще носиш в ума си мисълта, никога да не злоупотребяваш с добрината на този човек. Той не трябва да ти откаже на молбата, но и ти никога не трябва да злоупотребяваш с него. Щом спазвате тези правила, любовта ви ще издържи на всички изпитания. Значи, единият ще услужва, а другият ще внимава да не злоупотребява с любовта на приятеля си. Така ще си менят ролите.
Преди години, дойде при мене един болен, да иска съвет как да се лекува. За да помогна на болния, аз търся причината на болестта. Щом зная причината, болестта се лекува лесно. Обаче, аз не можах веднага да намеря причината на неговото заболяване. Един ден той дойде на Изгрев, разхождаше се на чист въздух. Той беше на стотина метра далеч от мене, разговаряше се с едного. От разговора им чух само една дума, но тя хвърли светлина в моя ум. Аз разбрах, че причината на болестта му се дължи на аномалия в чувствата му – неиздръжливост. Извиках го и му казах: Ти трябва да регулираш чувствата си. Дадох му съвет, как да си помогне. Казах му: Ако приложиш гоя съвет, най-много след една година в чувствата ти ще стане преврат, и ти ще бъдеш здрав. Ако кажеш на някого да диша чист въздух, и той изпълни съвета, в скоро време ще бъде здрав. Ако му кажеш да пие чиста вода, без никакви примеси, здравето му ще се подобри. Вода, която съдържа органически примеси, се отразява вредно върху организма. Дестилираната вода подобрява здравословното състояние на човека. Днес човек трябва да пие най-малко литър или литър и половина вода. Някои мисли, че една чаша вода дневно е достатъчно. Това е извънредно малко. Пий всякога чиста вода, без никакви примеси.
И тъй, както има примеси в материалния свят, така и в психическия – в

мислите и чувствата на човека. Чуваш да се говорят лоши работи за някого. Без да искаш, това достига до ушите ти. Това е кал, която не трябва да допущаш в себе си. Виждаш, че някъде станало убийство. Не се интересувай, как е станало убийството – и това е кал. Не допущайте никаква кал в съзнанието си. Само онзи може да се интересува от тези неща, който отива да помага. Щом не можеш да помогнеш, няма защо да проявяваш любопитство. Отиваш от любопитство да разбереш, как станало убийството и след това ще разказваш на хората. Какво печелиш от това? Не само че нищо не печелиш, но товариш съзнанието си с ненужни образи, които ден и нощ те смущават. Освобождавайте ума си от всички ония впечатления, които не можете да асимилирате. И в школата често се чува да говорят едни за други лоши неща. Казват: В нашето общество хората не живеят добре. – Това е много смело казано. Двама или трима могат да не живеят добре, но всички? – Не, останалите живеят добре. Защо се говори лошо за всички? Защото не получили това, което очаквали. Ако имаш нещо против двама или трима души, ще говориш за тях, но в никакъв случай няма да говориш общо за всички. Ако двама-трима души не се обичат, това не показва, че всички хора в обществото не се обичат. Казано е в Писанието: „Целият свят лежи в ръцете на лукавия."
Това е общо твърдение. Нима добрите хора и светиите също са в ръцете на лукавия? Има нещо от света, което лежи в лукавия, но не целият свят. Ако си невнимателен, лесно можеш да се поддадеш на различни болести. Например, лежиш изпотен под сянка, или на камениста почва. Много естествено, че ще се простудиш. Ако беше внимателен, можеше да избегнеш това. Ученикът трябва да има будно съзнание! Понеже се движи между разумни същества, той трябва да бъде внимателен, да не внася дисхармония в техния живот. Тези същества могат да бъдат видими, могат да бъдат и невидими. И в единия, и в другия случай, ученикът трябва да пази хармонията между тях. Една груба дума се отразява зле на техния слух. Казваме, че диригентите имат тънък слух. Обаче, техният слух е нищо пред този на възвишените същества. На каквото разстояние и да си от тях, те веднага схващат грешката и я изправят. Отношението на диригента към музикантите зависи от самите тях. Кой човек не е чувал строгия глас на диригента в себе си? Той говори на човека отвътре и му казва: Не живееш добре. Щом чуеш този глас, ти започваш да страдаш. Някога се явява желание в тебе да скриеш грешката си, никой да не я знае. Но след това, втори диригент ти нашепва: Не постъпваш добре. Трети диригент ти казва: Тонът ти не е правилен. Кажеш една дума не на място. Четвърти диригент ти казва: Лоша е тази дума. – Коя дума да кажа? – То е твоя работа. Има много речници, избери си, която дума искаш. Диригентът само посочва грешката, а как ще я изправиш, това е твоя работа. Има правила, които трябва да знаеш. Те ще ти покажат, как да постъпваш и какво да говориш.

Ученикът или музикантът трябва да знае, как да взема тоновете правилно. Дадени са правила за това, няма защо да се обясняват. Има инструменти, в които местата на тоновете са точно определени. Обаче, има инструменти на които тоновете не са определени, музикантът сам трябва да ги намира. Там се иска тънко ухо. Това се отнася и до човешкото съзнание. Човек трябва да знае, на кое място в съзнанието да бутне, за да произведе нужния тон. Някога вземеш един тон вместо друг. Това показва, че съзнанието е инструмент с много клавиши. Може ли да си представите инструмент с 250 хиляди клавиши? Ако ви поставят пред такъв инструмент, ще се объркате. Не е лесно да се справите с него. Пианото, например, има само осем октави. Да изучаваш един инструмент, това значи, да изучаваш себе си. Не е лесно да изучаваш себе си. Като се изучава, човек прави много грешки. Някои от грешките му се дължат на чувствата страх, самоуважение, честолюбие, користолюбие и др. Някои грешки произтичат от четирите ъгли на квадрата. Какво нещо е квадратът? – Отвлечена област.
Човек трябва да знае, на коя част от мозъка съответстват четирите ъгли на квадрата АВСД (фиг. 1). Ако се каже, че ъгълът А отговаря на известна грешка, това е общо казано. Трябва да се знае точно мястото на квадрата в човешкия мозък, както и в неговия живот. Казват, че грешките на хората се дължат на недоимък в техния живо г. Не, те се дължат на голямо изобилие. Само активният, енергичният може да греши. Като е недоволен от някого, той ще го набие. Може ли болният и слабият да се бие? Честолюбивият и гордият също грешат. Който не е честолюбив, и да го обидят, казва: Не обръщам внимание на обидата. Не е въпрос дали обръщаш внимание на това или на онова; важно е, доколко си честолюбив и горд. Като влезеш в морето, трябва да гледаш водата да не достига по-високо от брадата ти. Щом наближи до устата, бягай навън. Следователно, честолюбието на човека може да дойде до кръста, до раменете, най-много до брадата му. Започне ли да се изкачва до устата, той трябва да пъпли назад, за да излезе на брега на морето. Продължава ли да върви напред, животът му е в опасност.
Представи си, че някои те обиди, каже ти една обидна дума. Какво трябва да направиш? Да мълчиш.. Речеш ли да отговориш нещо, и той ще ти отговори. Ще му кажеш, че е простак; той ще ти каже, че ги си дивак. Ще му кажеш, че е невъзпитан; гой ще ти каже, че ти си по-невъзпитан. Ще му кажеш паток; той ще те нарече говедо. Какво печелите? Това е зоология, нищо повече. Ще срещнеш след това някого и ще започнеш да разказваш, че те нарекли говедо, вол, паток. Не е лошо, че те нарекли вол. Важно е, дали имаш търпението на вола. Ако нямаш търпение, какъв вол си? Интересно е да наблюдаваш, как се карат двама души. Единият казва: Ти си вол. Глава имаш, но не мислиш; рога имаш, не знаеш, как да си служиш с тях. Не те е срам! Това е педагогическо каране. Аз правя превод: Нямаш търпение; нямаш мисъл, не знаеш, как да прилагаш законите. Кажат ли на

някого, че е паток, това значи, че мисълта му е плитка. Той не разбира законите на природата. Наистина, патката минава за глупаво животно. Тя знае само да плава. С плаване само работа не става. Патката се движи самодоволно, като аристократ, мисли, че много знае. Тя често си маже перата. Ако прави това, когато е на сушата, тя ще бъде добре. Обаче, на сушата не я бива. Всичките грешки прави на сушата. Влезе ли във водата, по-голям майстор от нея няма. Там е нейната сила.
Ще приведа един случай от живота на патока. Това стана във Варненско. Един ден вървя по улицата и виждам една група деца. Пред тях стои един паток, не се мърда, като че му преподават урок. Децата се смеят. Чудя се, как са дисциплинирали патока, че стои толкова мирно. Като наближавам, виждам нещо особено. Патокът стои с отворена уста, а в устатата му workв с нанизани царевични зрънца. Като не знаел какво му дават децата, той нагълтал царевицата. Щом дошъл до края на връвта, видял, че не може да се дръпне. Зрънцата са вече в стомаха му, връвта – в ръцете на децата, и той не знае какво да прави. Като видях това, усмихнах се, обърнах се към патока и го запитах: Ти защо ядеш нанизана царевица? Той казва: За пръв път ми се случва такова нещо. След това попитах децата: Защо направихте така с патока? – Искаме да му дадем урок, да знае как се яде царевица. Наистина, втори път патокът ще мисли, как да яде царевица. Ако е нанизана, няма да яде. Ако не е нанизана на връв, ще яде. Извадих ножчето си, внимателно прерязах връвта. Като разбра, че е свободен, патокът се обърна назад и повече не дойде. Колкото и да е глупав, втори път той няма да дойде при децата. Както и да го примамват, той ще бяга далеч от тях. Едно нещо има в животните: Като опитат веднъж нещо, както и да ги поставят в същото положение, втори път няма да сгрешат. Те рядко повтарят една и съща грешка.
Един наш приятел разказваше какъв опит направил с охлюви. Взел около три хиляди охлюви и ги сложил на едно място, заградено с електрическа жица, по която текло ток. Той така свързал жицата с тока, че при най-малкото докосване до нея, токът действал. Той следял какво ще правят охлювите. Като се движели, някой от тях стигал до жицата и се докосвал до нея. Веднага токът го хващал. Охлювът се свивал и отстъпвал назад. Нашият приятел турил някакъв знак на този охлюв, за да види, ще се опита ли втори път да мине през жицата. Какво забелязал? Много охлюви минали през жицата, опарвали се и се връщали назад, но от белязаните охлюви нито един не повторил да мине през жицата. Значи, и охлювът, за който се мисли, че не помни, че е глупав, като изпита нещо неприятно, втори път не се натъква на същото. Казвам: Има изключителни условия в живота, при които без да иска, човек греши. Това се дължи на факта, че при известни придобивки, човек се излъчва. Той се стреми да се издигне в обществото, да стане видна личност. Така се развива в него тщеславието. Гордостта и тщеславието имат различен произход.

Гордостта произлиза от чувството на самоуважение, а тщеславие – от чувството на общителност. Тщеславният иска да има доброто мнение на хората, а гордият не обича да говори за себе си. Като направи едно добро, тщеславният иска да знаят всички, даже вестниците да пишат за това. Ако даде някъде 10 000 лв., той иска всички да знаят, че е пожертвал тази сума. Ако гордият даде 10 000 лв., иска да мине незабелязано, да го прави достояние на хората, това той счита за недостойно. Гордият гледа на това с пренебрежение, като че ли не се отнася до него. Той не обича да се меси в работите на хората и казва: Всеки да се занимава със себе си. Тщеславният се меси в работите на хората, но дотолкова, доколкото това е в негова изгода. Той мисли, че без него работите не могат да се наредят. Някога тщеславието е необходимо, не може без него. Христос казва: „Търсете слава не от хората, но от Бога. „ Грешката на тщеславния е в това, че той търси славата там, където не трябва. Следователно, ако искате, да бъдете благоугодни, бъдете такива на добрите, на разумните хора. Ако имате доброто мнение на хората, изобщо, като направите една малка погрешка, те веднага си изменят отношението към вас. Това е неразбиране на живота. Ето защо, като страдат, те се молят на Бога и Го запитват: Господи, не знаеш ли, че страдаме? Питам: Ако вие бяхте на мястото на Бога, щяхте ли безразборно да помагате?
Една сестра ми разправяше една своя опитност. Молих се на Господа няколко пъти наред. Той не обърна внимание на молитвата ми, нищо не ми отговори. Започнах да се колебая и си казах: Щом е така, безполезно е да се моли човек на Бога. Казвам: Тази сестра забравя, че близо до нея живее една бедна сестра, която три пъти хлопала на вратата й, да и помогне нещо, но тя не се отзовала на молбата й. Ето защо, и Бог сега не отговаря на нейната молитва. Богатата сестра отлагала да помогне на бедната, а днес се чуди, защо Бог не отговаря на молитвата й. Невъзможно е да се молиш на Бога искрено, и Той да не ти отговори. Отидох да попитам Господа, защо не отговорил на молитвата на сестрата. – Понеже тя 1ри пъти не отговорила на своята бедна сестра, затова и Аз не отговарям на нейната молитва. Наистина, молиш се един път, Господ отлага, молиш се втори път, Господ отлага, молиш се трети път, Той пак отлага. Щом ти отлагаш, и Бог отлага, щом престанеш да отлагаш, и Бог няма да отлага. Следователно, когато Бог не отговаря на молитвата ви, знайте, че и вие не сте изпълнили Неговата воля. Щом изпълните това, което сте отложили, и вашата работа ще се нареди.
Един познат ми разказваше следното. За убежденията, които имах, ме затвориха в домашен арест, като ми казаха, че ако изляза вън от къщи, ще ме убият. Това се продължи цяла година. По едно време взех да си мисля. Да поддържам ли убежденията си, или да се откажа. Ако държа на убежденията си и изляза от къщи, ще ме убият. Ако остана още под арест, оризището ми ще пропадне. Намирам се пред дилема, не зная, кое от

двете положения да избера. 0твътре нещо ми казва: Откажи се! – Не мога. – Оризът ще пропадне. – Да става, каквото ще. Ако оризът не загине, аз ще загина. В такъв случаи, предпочитам оризът да отиде, а не аз. Най-после, реших твърдо да не се отказвам от убежденията си. Какво стана през лятото? – След дълга суша, падна проливен дъжд точно над моето оризище и напои добре ориза. Нея година моето оризище даде най-добър плод. Съседите си казваха: Чудно нещо! Този човек е затворен, не може да наглежда оризището си, а то даде най-много и най-добър плод. Онези, които искаха да ме убият, си казваха: Праведен е този човек! Дъждът напои само неговото оризище. Ние, които минаваме за добри хора, нашите оризища изсъхнаха. Казвам: това е една от редките опитности. Тя не се повтаря. Изобщо, природата не повтаря себе си. На друг може да се случи опитност, също неповторима. Оризището по същия начин не се полива. Редки опитности се дават само на оня, който устоява на своите убеждения. За да има такава опитност, той трябва да бъде изоставен от всички, да бъде сам със себе си.
Друг един познат разказваше: Намирам се в чужд град, с един лев в джоба, и се чудя, как да се справя с този лев. Най-после си казвам: Ще купя на децата малко хляб, а за мене все ще намеря някъде работа. В това време право към мене иде една просякиня и ми иска помощ. Толкова богати къщи отминала, а при мене се спира, да й помогна. Отвътре нещо ми каза: Ако й помогнеш и на тебе ще се помогне. Ако не й помогнеш и на тебе няма да се помогне. Помислих си да разваля лева, че и на мене да остане малко. Нещо ми казва: Ако й помогнеш с цяло, и на тебе с цяло ще се помогне. Изпаднах в борба, но си казах: Ще й дам целия лев. Като не върви на човека, не върви. Жената взе лева и каза: Бог да те благослови! И наистина, до вечерта още работите ми се оправиха. Казвам: Този човек си върви, но никой не подозира, каква борба става в него. Той има вяра, убеждение, но се бори. Наоколо хората ядат и пият, а той мисли, как ще се справи със своето положение. Убеждение трябва да има човек! На някого може да не се оправи работата до вечерта, но все пак, по някакъв начин, ще се оправи. Досега аз не съм намерил изключение от този закон – който е постъпил съобразно Божия закон, да не се оправят работите му. Човек трябва да има една вътрешна опитност, да разбере разумността на законите, които действат в живота. Целта на всички изпитания е да се създаде характер в човека. Страданията, неволите, които изживявате, не са нищо друго, освен дисциплина, през която неизбежно минавате. Учени и прости, богати и бедни минават през тази дисциплина. Някои път ти дойде такава болест, каквато не си очаквал. Лекарите не могат нищо да направят за подобрение на положението ти. Лекарят дава лекарства, а болестта си върви по своя път. Ще минат няколко деня или седмици, докато болестта се излекува. Болестите оказват възпитателно въздействие върху болния. Щом постигнат това, което целят, те веднага си заминават.

Какво представляват болестите? – Те са кредиторите на хората. Срещаш един здрав, силен юнак, на когото дължиш нещо. Той те хваща, завързва те с едно въже и казва: Плати дълга си! – Моля ти се, освободи ме! Ще ти платя всичко, с лихвите заедно. – Щом платиш, ще те освободя. Плащаш и се освобождаваш. Такова нещо е болестта. От тебе зависи да се освободиш час по-скоро от своя кредитор. Зад всяка болест се крият същества от различна степен на развитие: силни и слаби, добри и лоши. Повечето от тях са лоши, с ниска култура. Това не е научно обяснение на болестите, а за мнозина е заблуждение. Въпреки това, казвам: Зад всяка болест се крият същества, изостанали в своето духовно развитие. Те знаят химия, физика и когато искат да ти създадат някое нещастие, заставят те да ядеш такава храна, която организмът ти не приема. Така, именно, ти заболяваш.
Един наш брат от Стара Загора отишъл на гости, където ял халва с леблебии. Той гълтал цели леблебиите, не ги дъвчел. Като се върнал у дома си, започнал да се превива от болки в корема. – Какво ти стана, какво си ял? – Нищо особено не съм ял; ядох малко халва с леблебии. Някой ме урочасал. Оказа се, че той гълтал леблебиите цели. – Помогнете ми, умирам от болки! – Как да му се помогне? Първо трябва да му се даде рициново масло, но докато подейства то, нужни са два часа. Затова първо направихме клизма, а после – рициново масло за пречистване. Докато се успокои, той окряка света. Питам го: Втори път ще ядеш ли халва с леблебии? Това се отнася до физическия свят.
Този закон е верен и за духовния свят. Ако внесеш в ума си една отрицателна мисъл, в сърцето си – отрицателно чувство, ти ще предизвикаш в себе си дисхармония. Свързваш се с хора, които не носят добро, не носят щастие. Не се свързвай с тях; те не носят щастие.
Здравословно правило: Пази се, както от своите лоши мисли, чувства и постъпки, така и от тези на обкръжаващите. Не се свързвай с лошите мисли, чувства и постъпки на когото и да е. Божественият свят е свят на вечна хармония. Свържеш ли се с този свят, никаква болест няма да те нападне. Ако пък те нападне една болест, няма да се страхуваш от нея.
Човек не умира толкова лесно. Когато дойде това време, ще ти кажат: Приготви се да заминеш за другия свят. Ако това не ти се каже ясно, значи, нисшите същества искат да те уморят. Тогава ще се отнесеш към Високото място и ще кажеш: Господи, искат да ме уморят преждевременно. От онзи свят ще пратят същества да те пазят, но затова ти трябва усилено да се молиш. Засега, единствените помощници при болестите са лекарите. Те са главната армия. Лекарите взимат своите ножици, игли – губерки, своите отровни лекарства и веднага поставят карантина – обсадно положение. Целият дом се бомбардира. Като се вдигне карантината и нисшите същества, и болестта се вдига. Да замине за онзи свят старият, немощният, това е в реда на нещата, но да заминат здрави, млади, енергични – не зная, какво трябва да се каже за това.

Вие, които вървите по този път, трябва да имате по-особени разбирания, трябва да приложите вашите знания. Болестите си имат свой произход, и те са на мястото си. Но понякога тия същества, които ги причиняват, не могат да се изгонят. Казва се, че някой искали да изгонят бесовете, в името на Павла, на Христа, но те казвали: „Познаваме Павла и Христа познаваме, но вие кои сте?" И ги набили хубаво. Та някой път и вас трябва да ви набият. Под „болести" аз разбирам всички ония изпитания, които преживяват хората. Някои изпитания мъчно се издържат. И тогава казвате: На мене ли се даде такова изпитание? Ти държиш сега матура и ти се дават най-мъчните задачи. Защо трябва да вдигаш толкова шум? Утре на други ще се дадат същите задачи, и техният ред ще дойде. Сега е твой ред, и ти ще да гледаш да издържиш добре изпита си. Дали другите ще издържат изпита си, това е тяхна работа. Ако не можеш да решиш задачата си, ще искаш да ти дадат друга, по-лека. Но в духовния свят няма лесни задачи. Професорите, които изпитват там, не са снизходителни. Те са справедливи, но не са снизходителни. Не правят отстъпки. Могат да те скъсат десет пъти. Ще кажеш: Ами нали сме от вашите? – Ваши, наши няма, трябва да издържите изпита си. Който знае, той е от нашите; който не знае, не е от нашите. В този закон няма отстъпки. – Но Бог е милостив. – Снизхождението на Бога седи в това, че Той отлага изпита ви. Господ казва: Изпитайте го още един път. Може да ви скъсат и десет, и сто пъти, и да се отложи изпита ви, с право да се явите пак. В това е милостта на Господа, че отлага изпита ви до сто пъти. Който мисли, че може без изпити, той се лъже. Не, ще минеш изпита по всичките правила. Нито с цветя, нито с подаръци ще можете да издържите изпита си. С нищо не се подкупват тези професори. Всички ще учите, ще работите усилено. Който има слаба памет, ще си записва всичко, което му се преподава, и същевременно ще работи за усилване на паметта.
Има начини за усилване на паметта, на ума и на моралния живот. Мнозина не живеят добре. При мене са идвали някои и са ми казвали: Този път, в който вървим, не може да продължава така, ако не се подобри материалното ни положение. Вярно е, че материалното положение оказва известно влияние върху живота. Но при сегашните условия, ако се подобри материалното положение на един духовен човек, в едно отношение той ще получи блага, а в друго отношение – страдания. Той ще изгуби една от благородните черти на неговия характер. Например, докато е беден, човек е отзивчив, състрадателен към другите. Щом забогатее, той става жесток. Докато е беден, той се вслушва в страданията на хората Като забогатее, не се интересува вече от никого.
Казвам: Всичко в света е създадено за човека, но всяко нещо иде на своето време. Ако богатството дойде преждевременно, у човека се събужда едно анормално чувство. Той мисли, че наистина, трябва да бъде богат. Това богатство не носи добро за него. Ако и знанието дойде преждевременно, и

то не му носи добро. Апостол Павел казва: „Ако имах знанието на ангелите, и ако говорех на всички езици, а любов нямам, нищо не съм.” В пътя, по който сега вървите, всичко става на своето време. И вместо да благодарите на Бога за това, вие роптаете. Какво лошо има в това, че си беден? Аз познавам и бедността, и богатството -минал съм през всичките режими. Аз познавам и студа, и топлината. Спал съм с отворени прозорци, при течение над главата ми, и пак не съм се простудявал. По-скоро, при горещина съм се простудявал, отколкото при студ. Аз съм дошъл до следното заключение: Докато съзнанието на човека е будно, никаква болест не е в състояние да го хване.
Обаче, при най-малкото прекъсване на съзнанието, при най-малкото колебание, равновесието на твоя организъм се нарушава. Следователно, докато съзнанието на човека е будно, той има известен имунитет към всичко отрицателно. Той е заобиколен с малка магнетична обвивка, която го пази от заболяване и простуда. Тогава никакво чуждо вещество не влиза в организма. Той има филтър, който го пази от нечистотите. Яви ли се най-малката пукнатина в съзнанието, веднага навлизат чуждите вещества. Ако само за момент в ума на човека влезе една лоша мисъл, след години ще се видят нейните лоши резултати. Ако през целия си живот, от младини до старини, човек не допусне в ума си нито една лоша мисъл, в сърцето си – нито едно лошо чувство и във волята си – нито една лоша постъпка, никаква болест не може да го хване. Много бацили ще минат през него, но отровата им ще се обезсили.
Сега вие минавате за вярващи, но вярата ви още не е укрепена. Вярвате ли в онзи свят над вас? Казваш: Добър е Господ, ще промисли за мене! – Добър е Господ, но и ти трябва да се погрижиш за себе си. Това значи изпълняване на Божията воля. Каквото правиш – ставаш, лягаш, ядеш, работиш, трябва да съзнаваш, че с това изпълняваш волята на твоя Създател и живееш за Него. Ако ядеш сладко, пожелай на всички хора да ядат като тебе. Каквото благо имаш, пожелай го за всички хора. Нека всички живеят в изобилие, да бъдат доволни от живота. Право ли е, ти да даваш разпорежданията си на Господа, кой какво да има и по колко. Определено е, какъв дял от благата се пада на всеки. Природата е разрешила този икономически въпрос правилно. В който момент ядеш и не си доволен от яденето, ти внасяш дисонанс в своя живот. Казваш: Само сух хляб ли ще ям? Само лук ли ще ям? Кажеш ли така, ти си нарушил вече хармонията на своя живот. Ти си представяш, че хлябът е сух. Всъщност, той не е сух. Кой хляб наричате топъл? Според мене, топъл хляб е естественият. Значи, прясното жито е топъл хляб. Ще вземеш сто грама жито и ще го разделиш на три части: сутрин 30 грама, на обяд 30 грама и вечер – 40 грама. След всяко ядене ще пиеш по една-две чаши гореща вода. Житото съдържа енергия, каквато печеният хляб няма. Затова аз наричам житото „Божествена погача.” В Господнята молитва е

казано: „Хляб наш насъщни, дай ни го нам днес.” Това е живият хляб, слязъл от небето.
И тъй, като минавате от едно състояние в друго, вие се нуждаете от чистото слово, чистата мисъл, чистото чувство, чистата постъпка. Това е чистата Божествена храна. Всичко, което става в света, е отражение на великия Божествен ред на нещата. За да възприемете тази идея, вие се нуждаете от смирение. Като ви говоря така, някои искат да знаят, къде съм учил, откъде зная тези неща. Ако започна да ви разправям, къде съм учил, няма да повярвате. Тщеславие е от моя страна, да говоря за себе си. Ако ви кажа, че съм обиколил всички светове, всички планети, ще повярвате ли? Едно е вярно: Аз уча сега. Отдето минавам, каквото срещам на пътя си, всичко изучавам, уча се от най-малките неща – на всичко обръщам внимание. Сега минавам през най-добрата школа. Като срещна професор от Божествената школа, веднага го запитвам за всичко, което ме интересува. Аз го питам по всички въпроси, които ме интересуват, но се задоволявам и с най-малкото, което ми се каже. Те ми говорят за Божествения порядък в живота. Каквото са ми казвали, всичко излиза вярно.
Един ден се разхождам на Изгрева и минавам край крушите. Гледам нагоре, няма нито една круша – всички обрани. Понеже почувствах глад, казах си: Да имаше поне една круша да си хапна. В това време излезе слаб вятър, който разлюля клонете на крушите. Гледам, от една круша паднаха четири-пет малки круши. Те бяха достатъчни, за да задоволя глада си. Питам се: Откъде паднаха тези круши? Те са останали специално за мене, някъде горе на крушата. Казвам си: Това се случва с всеки, който упова на Бога. Може да мина и без круши. Това стана, за да ви разкажа този случаи. Не всеки може да има такава опитност. Много време може да гледаш под дървото, и нито една круша да не падне за тебе. И аз няма да имам втори път същата опитност. За случая, крушите, които паднаха от дървото, бяха на място – задоволиха глада ми.
Желая, всички да ядете от сладките Божествени круши. Те дават добро разположение на духа. Казвате: Трябва да се живее добре. – Трябва да се живее, но не се живее. – Да бъдем добри! – Ако отсега нататък трябва да бъдете добри, вашата работа е свършена. Един ден вървя по едно поле и виждам пред себе си един голям камък. Пожелах да вдигна камъка, да го преместя другаде. Защо се яви това желание в мене, не зная. Вдигнах камъка, и какво виждам? Под него изникнала диня. Някои хвърлил семето на динята и като паднало на почва, изникнало. Отпосле някои сложил големия камък над семето. Разбрах, защо трябвало да вдигна камъка. Ако не бях направил това, динята щеше да се задуши. А така, тя има възможност да расте свободно. Щом нещо ти нашепва да вдигнеш камъка, вдигни го и по-вече не разсъждавай. Динята ще даде сладки плодове и ще те покани да си откъснеш един от нейните плодове. Така тя ще ти благодари за услугата, която си й направил. Казвате: „Направи добро и го

хвърли в морето.” Не го хвърляй в морето, но го посади в земята, да изникне и един ден да видиш резултата на това добро, без да очакваш някакво благо за себе си. Вдигни камъка, за да може семето свободно да се развива. Помагай, за да помагат и на тебе. Обичай, за да те обичат. Като правиш добро, то ще дойде и при тебе. Като обичаш, обичта ще дойде при тебе. Ако си справедлив, справедливостта ще дойде при тебе. Това са различни закони, а не механически.

И тъй, не се занимаваше нито със своите погрешки, нито с погрешките на хората. Не се произнасяйте за човека, колко е добър и колко е лош. Кат изучавам човека, гледам, има ли добро в него. Това ме интересува. Доброто е заровено дълбоко в човешкото естество. Той трябва да го изяви и обработи. Казвам на едного: В тебе има заровено добро, което трябва да обработиш – Аз не съм добър, нямам способности. -Остави това настрана. В тебе са вложени дарби, способности, които трябва да използваш. – Аз съм стар човек. – Остави това настрана. – Нямам условия. – И това остави настрана. Остарял си, защото не мислиш. Като мислиш право, ще се подмладиш. Казано е в Писанието „Онези, които очакват Господа, ще се подмладят”. Старостта се дължи на вътрешния тормоз в човека. Дядо ти остарял, баба ти остаряла, майка ти и баща ти оставяли, и ти ще остарееш като тях. Но за да не остаряваш, трябва да прекъснеш връзката си със своята наследственост. Когато червеят се превръща в пеперуда, остарява ли? Като червей, остарява, но като пеперуда, той се подмладява. Ето защо, като дойдете до старостта, напуснете я. Червей си, стани пашкул и после излез от пашкула, като пеперуда, обновена, готова за нов живот. Останеш ли в положението на червей, гъсеница, непременно ще остарееш и ще умреш, без да разбереш законите на живота. Приеми новите закони, които Бог ти е посочил, и стани пеперуда. Така, ти ще излезеш от закона на старостта и ще се подмладиш.

Казано е. „Ние няма да умрем, но ще се изменим. „ Това ще стане, когато сме съгласни с великия закон на Битието. Тогава ще дойдат благоприятните условия, да се измениш. Ако очакваме всичко от Господа, Той сам няма да ни направи на пашкули. Той ще ни даде правилата, сами да се обърнем на пашкули. Не само на пашкул ще станеш, но ще се научиш да предеш така фино и тънко, както и най-опитната мома не може. Казваш: Глупаво нещо е бубата. – Не, голямо изкуство, голямо инженерство има в нея. Влезе ли в своята лаборатория, тя започва така да тъче, както и алхимиците още не знаят. Щом свърши работа си, тя излиза навън като пеперуда. Всички цветя я възнаграждават за нейната работа Всеки ЦВЯТ се интересува за нейната лабораторна работа.

Сега и на вас казвам. Направете пашкула си и ще видите, че и най-добрите професори ще дойдат да ви помагат. Ако не го направите, никой няма да ви помага. Вие ще бъдете обикновени хора. Затова се казва. „Бъдете винаги в съгласие с Божественото и никога не се разколебавайте „ Да се

разколебаеш, това значи, да се откъснеш от цялото. Бъди лист и се дръж здраво на дървото. Върти ли те вятърът, и ти се върти, не се откъсвай от дървото. Ако вятърът ти каже да тръгнеш с него, не го слушай, дръж се за дървото. Откъснеш ли се и тръгнеш с него, ти ще загинеш. Кажи. На гости може да дойдеш, да си поиграя с тебе, може, но от дървото не се откъсвам. Вятърът казва: Ела с мене, на ръце ще те нося. – По-добре на дървото, отколкото в твоите ръце. Искаш да станеш богат и се откъсваш от дървото. Ти не подозираш, че всичкото богатство е в тебе. Ти си красив цвят, искаш някоя мома да те сложи на главата си, да те показва на хората. Като цвят, по-добре ще бъде за тебе да си на дървото, отколкото на главата на някоя мома. Ако си на главата на една мома, ще увехнеш, а на дървото ще цъфтиш, ще завързваш, и плодът ти ще узрява. Вие всички искате да ви носят момите на главите си, все за вас да мислят. Но казвам: Дръжте се за Божественото дърво! Не стойте на никоя глава! Не се качваше на никакво такси. Дръжте се за Божественото дърво! И като дойде Божествената светлина да ви озари, ще чуете тихия глас на Бога: Ела с мене! Свързан ли си веднъж с Божественото дърво, колкото и да те кани вятърът, ти му кажи: Благодаря, не съм свободен. Когато свърша работата на господаря си, тогава ще сляза от дървото. Но тогава ще вървя с виждане и с разумно разбиране.
Днес всеки от вас е готов да слезе преждевременно от дървото, да се качи на някоя глава и да го носят. После ще се питаш, защо не си могъл да постигнеш желанията си. 0ткъснатият лист от дървото никога не може да постигне своята цел. Откъснатият цвят също не може да постигне своята цел.
Повтарям: Стойте твърдо на убежденията си! Каквито и да са външните условия, който и да иска да ви мръдне от мястото ви, не се поддавайте! Никакъв страх! Нито слана да ви плаши, нито сняг, нито буря. При всички условия, стойте на Божественото дърво, и всичко, което желаете, ще се сбъдне. Докато сте на дървото, всичко ще имате. Слезете ли от дървото, никой не може да ви спаси.

- Само Божията Любов носи пълния живот.

8 Лекция от Учителя, държана на
9 ноември, 1932 г. София – Изгрев.

1932_11_11 Контрасти в живота
лекция пред специалния клас

КОНТРАСТИ В ЖИВОТА

Т. м.

Защо човек трябва да живее? Защо трябва да учи? Защо трябва да яде, да се облича, да спи? Защо, най-после, трябва да умре? Това са въпроси, на които трябва да се даде някакъв отговор. Преди да си отговориш на въпроса, защо живееш, нужно е да знаеш, де си бил по-рано.

Тема за следния път: „Де е бил човек, преди да дойде на Земята“.

– Какво допринася сегашният живот на човека? Всеки човек има стремеж към нещо. Днес вие сте млади. Преди вас други са били млади, но са остарели. Един ден и вие ще остареете. Какво допринася младостта и старостта на човека? Като млади, много неща не знаете, но имате условия да живеете. Какво направихте досега? Много грешки и глупости. Старите много знаят, но въпреки това, умират. Както младият не може да се справи с живота, така и старият не може да се справи със смъртта. Младият е невежа в живота, а старият – невежа в смъртта. И двамата жънат последствията на своето невежество.

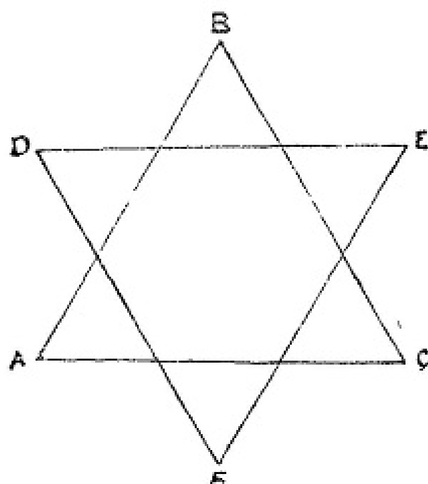

фиг. 1.

Сега ще ви напиша арабското число 6 и Соломоновия знак, който представя два преплетени триъгълника (фиг. 1) – пак число 6, но изразено геометрически. Каква е разликата между арабското число 6 и числото шест, изразено геометрически? – Арабското число изразява шест единици, но не е определено, не знаем, какви са тези единици. Двата триъгълника, т.е. шестте страни, представят определена идея – Соломоновият знак. Числото 6 става по-определено, ако е алгебрическо. Знакът плюс или

минус означава нещо. На стария, който се готви за смърт, туряш знака минус 6, а на младия – плюс 6. В първия случай, разходите са по-малко, отколкото във втория. Като умре човек, за погребението се правят повече разходи. Щом го погребат, разходите постепенно намаляват, дохождат до едно цвете и едно шише вода. Друг е въпросът за детето, което расте. Неговите разходи все повече се увеличават. И досега никой не е задоволил числото + 6 – големи са неговите желания и нужди. Казано е в Битието: „Бог създаде човека и се разкая“. Значи и небето се видяло в чудо, как да задоволи човека. Като разбрал, че нищо не може да го задоволи, Бог му изпратил смъртта. Пред смъртта и младият и старият отстъпват. Тогава човек се отказва от всичките си желания, нищо вече не иска. Той казва: Готов съм да умра. Предпочитам смъртта пред страданията. – Каква е разликата между смъртта и живота? – В смъртта нещата се разединяват, а в живота се събират. В смъртта цветята окапват, а в живота отново изникват, растат и цъфтят. В живота плодовете зреят, а в смъртта окапват и гният. Аз разглеждам живота и смъртта като общи понятия. Затова казваме, че желанията, чувствата на човека и умират и оживяват. Същото се отнася и за доброто и за злото. Ще кажете, че доброто никога не умира. Значи, доброто не умира, а животът умира. Кое е по-вярно? Животът не умира, но временно спира своята дейност на едно място и се пренася на друго. – Що е смърт? – Това, което бавно, постепенно ограничава човека. Всяка отрицателна мисъл, чувство и постъпка са предвестници на смъртта. Всяка мъчнотия, всяко страдание и всяка болест са предвестници на смъртта. И обратно: всички положителни мисли, чувства и постъпки са предвестници на живота. Здравето, радостта са предвестници на живота. Ще кажете, че страданието е необходимо. Ако гледате на страданието като на нещо, което осмисля живота, разбирам. Но ако не можеш да го използваш разумно, то е повече мъчение. Да страдаш съзнателно, това значи, да се справиш със страданието и да влезеш в света на радостта.

Страданието може да се уподоби на първите тонове, които издава цигулката на детето. В първо време, тоновете са нечисти, неправилни. Много време трябва да свири детето, докато започне да изкарва чисти, верни тонове от цигулката си. Чрез страданието човек минава от неверните неща към верните. – Трябва да се мъчим. – Ако мъчението може да те извади от лошите условия, то има смисъл. – Що е доброто? – Път към живота. Ако доброто не те доведе към живота, то няма смисъл. Вън от живота, доброто няма смисъл. Значи, доброто ни приближава към живота, а злото ни отдалечава от живота. Доброто води към живота, а злото – към смъртта. За да живееш, ще прилагаш доброто. И като живее добре, човек пак умира. – Де отива той? – На онзи свят. Ако е отишъл на онзи свят, добре ще бъде за него, но ако е попаднал някъде в пръстта и са го затъпкали? Ако пръстенът ти със скъпоценния камък се затъпче в

пръстта, ти имаш право да съжаляваш. Обаче, ако го намери един благороден човек и го тури на ръката си, ти можеш само да се радваш. Докато е на човешката ръка, скъпоценният камък придобива нещо хубаво. Щом падне от ръката, той постепенно губи силата си. Вън от живота, нещата губят цената си. Те нямат условия да растат и да се развиват. Има нещо, което радва човека. Това е мисълта, че един ден той ще се освободи от оковите на смъртта и ще влезе в живота на безсмъртието. Днес човек се радва на преходни неща. Той живее и не мисли за смъртта, не му се вярва, че ще умре. И наистина, няма защо да вярва. И без да вярва, той умира. И като вярва умира, и като не вярва, умира. И като вярва, живее, и като не вярва, живее. Вярваш, че някой говори истината. Доколко говори истината, това е въпрос.

Да се върнем към числата – 6 и +6. Който ги разбира, знае качествата им. Може ли числото – 6 да изпълни задълженията, които му се дават? Може ли числото +6 да изпълни своите задължения? – Имат възможност да ги изпълнят. Това е един философски въпрос, от който малцина се интересуват. Колко души се интересуват от книгите на известен философ? Този философ пише по разни въпроси, но все едно, че пише за натоварените коне. Той ги съветва да работят, а те са натоварени. Той им разправя за света, за небето, за слънцето, за културата, за хората, за къщите, за университетите, за великите задачи и пр. Пита ги: Разбрахте ли? Какво могат да кажат конете? – Какво ни интересуват тези работи? Какво ни интересува – 6 и +6? Болният се оплаква на лекаря от страданията си и очаква от него да го избави от смъртта. Лекарят си казва: Аз те лекувам, но един ден смъртта ще те задигне, пък и мене ще задигне. И болният вярва, че няма да умре. И наистина, той не умира този ден, но на втория ден се случва, че той умира. Лекарят се чуди, защо е умрял. Прави му аутопсия и намира, че болният е умрял от разрив на сърцето. От какво е умрял, не е важно. Умрял е човекът. Колкото и да говориш за смъртта му, никого няма да утешиш. Та и философите, много говорят, но важно е, какво трябва да се прави. Като говориш много на турчина, той пита: Какво му е чеврето? Тайната на нещата е в – 6 и +6. Аз лесно мога да съживя минуса. – Как? – Ще го оженя. Като го оженя, мъртвият възкръсва. Ще сложа една напречна линия на минуса и той става плюс. Мъртвият излиза вън от гроба. Минусът показва не само смърт, но и страдания. Имате едно житно зрънце. Ако го хвърлите на пътя, очаква го смърт. Ще го намери някоя птица или мравка и ще го изяде. Но ако го посеете в земята, очаква го първо, страдание, а после, изникване. В този смисъл, страданието е пръстта, която засипва зрънцето, за да го освободи от явна смърт. Значи, страданията освобождават човека от смъртта. Ако не е така, страданията нямат смисъл. Значи, страданието има смисъл дотолкова, доколкото подтикват човека към живот.

Сега ние разглеждаме числата – 6 и +6, като самостоятелни единици. Аз питам, отде са дошли тези числа. Така питат всеки пътник, който отива на хотел. Той казва, че иде от еди-коя си държава, град или село. И учителят пита детето, отде иде. Детето отговаря на въпроса. И вас питат, отде сте дошли. Преди да сте дошли на земята и вие сте били някъде. Искате да кажете, че сте дошли от слънцето, но ви е страх, да не ви се смеят. Вие играете роля, както едно време истината е била принудена да играе роля. Понеже хората не я обичали, тя се криела зад вратата. Като измъчвали някого, той се питал: Няма ли истина, няма ли правда в този свят? Истината се обаждала: Тук съм, зад вратата. Има истина, има и правда в света. Казвам: Истината и правдата не са в състояние сами да оправят света. Ако можеха, досега те щяха да го оправят. Правдата и истината са в състояние да оправят света дотолкова, доколкото те се прилагат в човешкия живот. Вън от него, те нищо не могат да направят. То е все едно, да туриш кибритена клечка в дървата, без да я запалиш. Ако я запалиш, тя ще произведе известен резултат.

Животът представя съвкупност от задачи. Всяка задача е една кибритена клечка. От изгряването на слънцето до залеза – целия ден ще палиш кибритените клечки. Ако се палят лесно, ти ще бъдеш щастлив; ако се палят мъчно, или никак, ти ще бъдеш нещастен. Има дни в живота, когато се пали само една клечка. Същата клечка не може да се използва за другия ден. Какъв ще бъде животът ти за другия ден, не се знае. Днес времето е хубаво. Ти си облечен с тънки дрехи. На другия ден времето може да се развали. Какво ще правиш тогава с тези тънки дрехи? Ще бъдеш ли този ден разположен? Понеже вън е студено, ти ще се свиваш, ще търсиш къща да се приютиш. Ще искаш да ти услужат с топли чорапи, със здрави обувки. Най-после, ще седнеш да ядеш.

Всички хора се стремят да постигнат нещо. Има правила, дадени от природата, за постигане на резултати. Например, някой иска да стане музикант, друг – художник, трети – инженер и др. Много изкуства и занаяти е предвидила природата. За всяко от тях тя е предвидила специален център. На човека не остава нищо друго, освен да работи за развитие на своите центрове. Искаш да развиеш един от тези центрове, а не работиш – природата ще те интернира на общо основание. Живата, разумна природа не търпи мързеливи, празни хора. Питате: Защо греши човек? – От непослушание. То води към лъжа, кражба и други отрицателни прояви. Майката отива по работа и казва на детето си: Няма да буташ гърнето със сладкото! Тя разчита на него, нарича го ангелче. Като остане само, детето поглежда към гърнето. Нещо го тегли да си вземе една лъжичка сладко, но като си спомни, че майка му е забранила да пипа

сладкото, то се отказва да си хапне от него. После пак се приближава и си казва: Ще си взема само една лъжичка. Никой няма да забележи, че е взимано. Но то се увлича – след първата, взима втора, трета лъжичка и презполовява сладкото. Като се върне от работа, майката проверява гърнето и вижда, че детето е яло сладко. Тя го пита: Яде ли от сладкото? – Не съм. Ето първата лъжа, резултат на непослушанието. Майката е недоволна от детето. Тя взима пръчката, набива го добре и го изпъжда навън. Като се намери вън от рая на майката, детето признава грешката си. Ето един пример от драмата на човешкия живот. Така постъпва и природата. За всяка погрешка тя изпъжда човека вън от рая. Природата, т.е. Божественото начало в човека, го наказва за всяка негова погрешка. Щом сгреши, тя му казва: Излъга ме! Защо детето да не каже истината още в началото? Защо не иска прошка от майка си и не каже, че е пипало сладкото? Защо я излъга? И досега още никой не е отговорил на тези въпроси. Два начина има за изправяне на човека: Законът и любовта.

Когато детето лъже, първо майката прилага закона. Взима пръчка и налага детето. Отношенията между майката и детето временно се изменят. Тя пак го обича, но знае, че нейното ангелче не говори истината. Желанието на детето да си хапне сладко е по-силно от послушанието. В случая, то обича повече сладко, отколкото майка си. Значи, грехът и страданието се раждат между полюсите на любовта. Човек се бори между любовта към Бога и любовта към света. Гърнето представлява света, който изкушава човека. Казваш: Нямам ли право да вкуся от сладкото? – Нямаш право, щом ти е забранено това. Има неща, от които можеш да вкусиш; има неща, от които не можеш да вкусиш. Всяко нещо е на своето време. Защо ще ядеш стипчив, недозрял плод? Почакай два – три месеца, докато узрее той. Вторият начин за изправяне на човека е любовта. Ако любовта на майката е силна, тя може да изправи детето си без никаква пръчка.

Казвате: Културата и науката ще просветят хората. Как ще стане това? Ако съвременната наука ни учи само да градим къщите си, какво ще придобием от това? Къщите ни запазват от суровите условия на природата. Науката ще ни научи, как да си приготвяме облекло, обувки, да запазваме храните си, но това е външната страна на живота. Има още нещо, необходимо за човека. Едно магаре, натоварено със сол, минавало през една река. Случайно то се подхлъзнало и паднало във водата. Като станало, усетило, че товарът му олекнал. Друг път, натоварено с вълна, то минавало пак през реката. За да се облекчи, то съзнателно се потопило във водата, но било излъгано: товарът му толкова натегнал, че то не могло да излезе от водата. Онова знание, което ни облекчава, е на мястото си, когато носим сол. Обаче, същото знание не може да ни помогне, когато сме натоварени с вълна. Ако прилагате първия метод на магарето, при лошите

аспекти на живота, вие ще имате резултат минус. Ако слънцето е във възходящ или низходящ знак, какво влияние ще окаже върху човека? То е все едно, да посеете едно семе през пролетта, или в ранната есен. В двата случая ще имате два различни резултата. Ако върху някой човек има влияние Сатурн и Луната, какъв ще бъде неговият характер при лошите аспекти на тези планети? – Той ще бъде мрачен, ще има силно въображение, но ще преувеличава нещата и от страх ще умре. Сатурн ще му създаде хилаво тяло, а Луната – болно въображение. Луната има желание да му помогне, да го подтикне към работа, към дейност, но слабото тяло не му позволява това. Той предпочита да умре, отколкото да се бори с лошите условия на живота. – Коя планета може да му помогне при тези условия? – Слънцето и Венера, която не отива никъде без Слънцето. Тя пали свещта си от него. Със запалена свещ добре се пътува. Понякога Венера обича да се шегува. Със свещта си тя запалва и плевнята на човека.

Ново съзнание е нужно на човека. Без това съзнание той не може да се повдигне. Старото съзнание е стара дреха. Старото съзнание наричаме атавистични навици. Новото съзнание изключва всички условия, които спъват човека. То изключва всички болезнени състояния. Новото съзнание прави организма здрав. Птицата по-лесно може да избегне лошите условия, отколкото млекопитаещите. Тя ще хвръкне и ще отиде при по-добри условия. Разумният човек, който разбира законите на природата, като птицата, лесно се справя с лошите условия. Ето куче минава покрай един кон, с вериги на краката и го пита: Защо са тези окови на краката ти? – Господарят ми не иска да скитам из гората. – Защо не направи краката си по-тънки, да могат лесно да се изхлузват от веригите? – Те ми са наследство от дядо ми и прадядо ми. Кучето продължило пътя си и срещнало един вол с юлар на главата си. То го запитало: Защо носиш този юлар? – За да ме впряга господарят на работа. – Защо носиш рога? – За да се браня. – Ако нямаше рога, лесно щеше да се изхлузваш от юлара. Един ден конят поумнял и се освободил от веригите. Той видял кучето, вързано със синджир. Конят му казал: Благодаря ти, че ми посочи, как да се освободя от нещастието. Но какво е станало с тебе? Какъв е този синджир на врата ти? – Там е злото. Господарят намери, как да ме ограничи; трябваше да направя главата си по-тънка, за да се измъквам от синджира. Казвам: Веригите, юларът, синджирът – това са символи.

Според някои източни и западни окултисти, науката води човека до една опасна област. Преди всичко, трябва да се изучават качествата на елементите, които животът включва в себе си. Също така трябва да се изучават условията, при които тези елементи действат. Живата и мъртвата материя, както мислите, чувствата и постъпките имат своя положителна и

отрицателна страна. Всичко това трябва да се знае. Не можеш да работиш с известни елементи, ако предварително не знаеш техните свойства. Всяко свойство, приложено на място, има резултат.

Една млада, красива мома се отегчила от живота, дотегнала й селската работа. Един ден, като работела на нивата, седнала да си почине и се замислила. Минал един богат човек и я запитал: Защо си толкова замислена? – Дотегна ми животът. – Започни да пееш и да играеш. Хайде, попей ми и ми поиграй! Той я възнаградил щедро. Съседът й, стар, беден човек, я запитал: Какво стана с тебе, дъще, че толкова се развесели? – Реших да пея и играя, да подсладя живота си. – Тогава да поиграя и аз. Започнал той да играе, но не върви: краката се преплитат. Когато момата играе и пее, то е на място. Друго се иска от стария.

Методите на стария и на младия са диаметрално противоположни. С кой от двата метода ще си послужиш, това зависи от твоята разумност. Умният употребява всяко нещо на своето място. Здравословно, добро нещо е да пееш и играеш, но работа се иска и на полето и в къщи. Някога е по-добре да играеш и пееш, отколкото да се потиш в кухнята. Така е за момата, но не и за стария. Какво трябва да прави той? Как ще превърне той своето недоволство в доволство? Следният път ще отговорите, какво трябва да прави старият, за да му тръгнат работите.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.
– В истината е скрит животът.

8. Лекция от Учителя, държана на
11 ноември, 1932 г. София – Изгрев.

1932_11_13 Сляп от рождение
неделна беседа

СЛЯП ОТ РОЖДЕНИЕ

„Отче наш“

Ще прочета част от девета глава от евангелието на Йоана.

„Ще се развеселя“

Ще взема само първия стих: „Като заминаваше, видя едного човек, сляп от рождението си.“ Не че това, което ще ви говоря, има връзка. От слепия човек какъв извод може да се извади, че го видял Христос. Каква наука може да има в това? Но известен ред разсъждения имат последствия. Когато се запали една свещ, простият ще загаси свещта и ще заспи, а онзи работливият ще си свърши работата, и после ще изгаси свещта. Ученикът седне пред книгата и почне да чете. Онзи, който е прост, ще я запали малко за себе си.

Видели един сляп човек. Тогава се заражда въпросът, защо се е родил сляп, кои са причините. Питам, защо се запаля една свещ, дали тия хора са богати, или са сиромаси, какви са причините? Щом има свещ в къщата, хората са богати, не са сиромаси. Сиромасите хора нямат свещ. Този човек се е родил сляп, сиромах е бил, нямал пет пари в джоба си. Христос казва: „Този човек се е родил сляп, защото е сиромах. Аз съм богат човек. Ще му дам малко пари, да се порадва.“ Така разглеждам аз. Някои ще запитат: „Възможно ли е да се отворят очите? Защо и за какво?“ От гледището на старата индуска философия и от гледището на западната философия цял спор има и въпросът остава неразрешен. Дълго време ще го разрешават.

Проповядвал един евангелски проповедник върху стиха, че рибата е погълнала Йона. Два часа доказвал, че рибата могла да глътне Йона. Казват – много хубава беше беседата му, но измъчи Йона. Два часа държа Йона този пророк, докато влезе в утробата на рибата. Два часа го измъчи. Защо доказва, че рибата може да го глътне? Ако го е глътната, глътнала го; ако не го е глътнала, не го е глътнала. Ако се е родил сляп, сляп се е родил; ако не се е родил сляп, не е роден сляп. Обаче има нещо, което спъва хората. В света има неща, които физически спъват хората; има нещо, което духовно ги спъва; има нещо, което спъва тяхната мисъл. Само че физическите неща ние ги наричаме воля. Накарайте един човек, който има ставен ревматизъм, да ходи правилно. Той ще си върти краката. Който има ишиас, той ще ходи наведен, който го боли кракът, той малко разкривено

ще ходи и т.н.

Тази сутрин излязох рано. Гледам – ясно небе. Минавам покрай едно дърво, гледам, един петел с единия си крак се държи за дървото, другият – надолу пуснат. С левия крак се държи за дървото, десният отгоре седи. Не съм видял друг път петел с единия си крак да се държи. Разсъждавам дали не е някаква мода у птиците – петел с един крак да се държи. Аз разсъждавам. Не е мода, модата е в това, че този петел го боли кракът. И при това пак пее. Боли го кракът, ударен е нещо, седи с единия си крак. Казвам, боли го кракът, но пак пее. Длъжност му е да кукурига. Когато хората се разболеят или ги ударят, никога не кукуригат. Съвременните хора, културните хора на двайсети век мислят, че ние сме като езичниците, като хората преди две хиляди години. Като влезеш в един град, ще ти покажат високите здания на 40–50 етажа. В Америка като идеш, ще те питат харесваш ли Америка. Ти казваш някоя любезна дума, че е една страна културна, богата. Тъй е – богата е, културна е, добро има, но и зло има. Не са виновни американците, че зло има. Ако хората се раждат слепи, не е виновен слепият, защото слепият не иска да се роди сляп. Нито той е виновен, нито майка му е виновна, нито баща му, те не са искали да родят сляп син. Има следователно въпроси в живота, за които не може да дадем никакъв отговор, не може да се разреши разумно. Може да ви наведа: между двама приятели става една малка случка или някой инцидент. Веднага в любовта става един разрив, изчезва любовта. Къде е отишла любовта? Значи любовта може ли да идва и се изгубва. Значи в дадения случай ония възвишени благородни чувства, тази мисъл, която прониква, тегли веднага хората, и веднага в умовете и сърцата им се зараждат антагонистически чувства. Религиозните хора, които вярват в Бога, вярват в Христа, но за някои малки работи – единият, че обичал да има тайнства в църквата, другият поддържа като дете да се кръсти с вода, единият иска да се кръсти като възрастен. За такива въпроси или други подобни – как трябва да се освети и да се вземе Господнята вечеря – хората се разделят, не се срещат вече, разделят се пътищата. Малки временни въпроси ги правят толкова важни, че разрушават любовта. Казват, че този човек не може да влезе в Царството Божие, той няма никаква религия.

Не, религията според мен не седи в кръщението, нито в тайнствата. Това са външни потреби. Никой човек не седи във външните дрехи. Не може да нося някое бомбе или цилиндър. Разправят, че на мода били в Русия цилиндрите. Руският император искал да отучи аристократите да носят цилиндри. Но какво да прави – със закон ще произведе една реакция. След като мислил дълго време как да застави руската аристокрация да не носи цилиндри, накарал да купят цилиндри на всички каруцари, които носили боклуците. Като ги погледнали, всички тези – с цилиндри. Оттам насетне

всичката аристокрация се отказала да носи цилиндрите, понеже и те може да минат за простаци.

Един ден, мисля, Бог ще направи всичките хора богати. Не зная тогава как ще се спогодят хората. Всички ще имат цилиндри, всеки ще нахлупи по един цилиндър на главата си. Не само цилиндър, но и фракове са носили, тъй хубаво облечени. Значи имате една идея, която не почива на никаква основа. Това е мода, която може да се измени, като че в цилиндъра или в дрехата се крие някакво достойнство. Като че дрехите имат някакво достойнство. Достойнството не седи в дрехите. Човек може да има отворени очи, а при това с очите си да не вижда туй, което трябва. Някой път може да бъде сляп. За много хора, които имаха отворени очи във времето на Христа, не видяха Христа. Този човек, който беше сляп, но като му се отвориха очите, той разбра повече от онези, които имаха очи да виждат.

Под думата очи разбирам онзи човек, който може да мисли в дадения случай за истината и какво нещо е животът. За това не може да се даде една дефиниция на живота. Всеки един човек сам отстрани трябва да определи защо трябва да живее. Туй е неговата задача. Всеки, който си даде едно определение защо трябва да живее, туй е неговата задача. Всеки, който си даде едно разрешение за живота, той е намерил смисъла на живота. Всеки, който чете философски книги на живота, те са общи положения. Какво нещо е светлината, защо е светлината, с какви трептения, туй не ме ползва. Доколкото аз мога да възприемам светлината и да ми служи в моя живот, дотолкоз тя ме ползва. Трептенията на светлината са дотолкова важни, доколкото може да влезат в моя ум и да произведат моята мисъл. Моята мисъл – туй, което ме води към всички добродетели, към чисти мисли, към чисти чувства и към здраве. Отрицателните страни на живота аз ги считам като дългове. Всеки един порок, малък или голям, той е дълг на живота, а знайте, в практическия живот онзи, който има да взема от тебе, ще се яви и ще отнеме твоето достойнство. Трябва да дойде онзи, който няма никакви дългове. Тогава казваме – добър е онзи човек или богат е онзи човек, който няма никакви дългове. Под думата добър човек аз разбирам богат човек. Под думата разумен човек аз разбирам любещ човек, а заробения човек разбираме един сиромах човек. Човек, който е верен, е богат човек, който е безверен, е сиромах човек. Ако някой сиромах човек може да минава за вярващ, туй не е право.

Тогава в сегашния живот ние сме се отклонили от онези положения, които съществуват. Съществуват два порядъка в света. Ние живеем и виждаме, че водата тече и мислим, че водата е неразумна. Чудното е, че тази

неразумната вода утолява жаждата. Ние мислим житото глупаво растение, което няма никаква интелигентност в себе си. Чудното е, че туй глупавото растение ни дава живот. Чудното е, че светлината, която считаме за механичен процес, ни дава радост и веселие. Туй глупавото нещо в света ни носи голяма радост. Тогава едни искат да унищожат един ред на нещата, да покажат, че искат да турят един авторитет, да докажат нещата. Ние не доказваме. Авторитетът на всеки човек не е някаква реалност. Авторитетът на една къща са нейните основи. Ако няма здрави основи, каквото и да говорят, тази къща ще се срути. Следователно вярата на човека, свободата, истината на човека, любовта, мъдростта на човека, това са основите на човека, които ще му дадат онова велико разбиране. В съвременния социален живот ние ограничаваме и казваме: социално как ще се подобри животът. Със сегашните разбирания социално животът може ли да се подобри? Не може.

Аз разбирам подобрението в съвсем друг смисъл – не да се задоволи частично само една част от хората. Всички хора, които са дошли на земята, всеки да намери туй, за което е дошъл. Всеки човек, който е дошъл на земята, е дошъл за нещо. Ако ти не намериш туй, за което си дошъл, питам, какъв смисъл има животът? Някой казва: „Аз съм дошъл на земята да живея.“ Много добре, ти си дошъл да живееш, да спечелиш нещо. И ако, след като си живял 50–60 години, си добил знание, богатство, дъщери, синове, слава и чест, един ден те оберат и ти вземат и славата, и богатството, и дъщерите, и синовете, и знанието ти, оберат те, какво сте придобили, питам. Вие си отговорете. Човек изведнъж ще умре, ще се свърши всичко. Това е една игра в света. Ще умрем, умирането нищо не разрешава. Смъртта, това е най-силното в света, което съществува, най-голямото насилие, което съществува, това е смъртта. И ние се утешаваме, че човек като умре, всичко ще се свърши. Че нищо няма да се свърши...

Сократ казва: „След като ме екзекутирате, принесете ми жертвоприношение един петел.“ Питам, защо гърците изнасилиха Сократа. Защото не вярваше в техните богове. Защо сега се изнасилват хората? Защото не вярват в сегашните богове. Но питаме тогава, де са онези богове, в които ние трябва да вярваме в света. Ако е един, трябва да е един както трябва. Ако са много, пак трябва да са такива, каквито трябва да бъдат. Но ако е един, единият трябва да бъде както трябва. Ако са много, пък не са такива, каквито трябва, какво трябва да правим тогава. Сега вярата не е нещо произволно в света. Не мислете сега, че аз искам да ви убедя. Аз искам само да ви припомня. Едно нещо сега сте забравили, нищо повече. Ако си го спомните – добре, ако не си го спомните – пак е добре. Но за това припомняне се изисква една наука. Нека да ви дам едно малко обяснение.

Онези, които изучават човешкото лице, казват, че носът е символ или емблема на човешката интелигентност и донякъде туй се е сляло в закона на неговата дължина и широчина. Казват, колкото носът е по-дълъг, той е по-интелигентен, колкото носът му отдолу е по-широк, толкова той има по-добро сърце. Туй е общо казано. Колко може да бъде широк човешкият нос? Два, три, четири, пет, шест, седем, осем сантиметра. Повече може ли да бъде? Десет сантиметра дълъг нос едва ли ще намерите? Изобщо за носа това не е правилно. Носът на слона е дълъг един метър, той е неговият хобот. Той е толкова проточен надолу. И слонът минава за най-интелигентното същество между млекопитаещите. До човека няма по-интелигентно същество от слона. Казвам, ако изучавате носа, той е дълъг, но той е проекция. Вие не може да изучавате носа в една аритметическа проекция. Аритметиката се занимава с мъртви величини. Но носът може да се разгледа от алгебрическо гледище или органическо алгебрическо гледище. Този нос, като постигне до известно място, той после се изкривява, после пак слиза надолу, да дойде до под корема, че носът да дойде чак до краката на човека. За да ви обясня, това са ред проекции. Най-първо, вие имате първата проекция на носа. Другите са проекции. Аз разглеждам кое е заставило носа да се изкриви надолу. Има известни причини. После кое го е заставило да се отдели, и пак да се подкриви под човешката брада. После, като дойде под пъпа, раздвоява се, дойде до краката, до големите пръсти. Носът е дълъг до големите пръсти на краката. Но засега функционира само тази малка част, другата е проектирала носа. Там е всичката интелигентност на човека.

За бъдеще ще се изяви широчината на носа. Носът е голям на широчина. Широчината на носа се раздвоява в рамената, после се стеснява, като влезе в краката, пак е по-голяма тази широчина, която сегашният нос има. Ще дойде някой при мене, ще ми каже, че е много интелигентен или че той е човек с много широко сърце. Човек, който има такава широчина, той не може да бъде толкова интелигентен или с много широко сърце. Човек, който има тесен нос, неговите чувства са толкова ограничени, че неговата любов е толкова малка, че може да издържи до половин ден в любовта си. Че това е доказано. Вземете един момък, който се влюбва в някоя мома и се кълне, че до живот ще бъде верен. Като види друга една мома, по-красива, по-привлекателна, веднага забрави първата. Не е лошото, че е забравил първата. Турците имат една поговорка и казват: „Да гледаш красивото в света, това е Божие благоволение.“ Не е лошо, че един момък може да гледа една красива мома, но аз обръщам внимание на факта, че човешките чувства не са устойчиви. Ние нямаме една норма да ограничаваме хората в живота. Ние още се заблуждаваме от външното. Една мома може да бъде външно красива, но тази външна красота още не отговаря на вътрешната

красота. Някоя мома може да бъде не толкова красива – вътрешна красота, на която външната не отговаря.

Та казвам, сегашното положение, за да може да работи, ние трябва да познаваме себе си. Онези, които изследват човека, правят такива измервания, астрологически измервания. Ако вземете една мярка, ако вземете окръжността на една глава, 55 см в окръжност, ако вземете един полукръг от долната част на черепа до ушите например, тука има 34, 35, 36 см, горната част на короната около 36–37 см. Вие може да съставите известно отношение на живите числа по един прогресивен начин. Вие искате да съставите едно понятие за човека. Вие имате дадени сили, с които функционирате. Защото мозъкът е една органическа сила на човека и зависи в какво се намира човешкият мозък. За да може неговата мисъл напълно да функционира, най-първо, мозъкът трябва да бъде в едно изправно състояние, за да може да функционира неговата мисъл, но не целият мозък. Ако предната част е нормална, може мисълта да функционира правилно, но някой път се случва една анормалност в задната част – неговите чувства са в анормално състояние. Той мисли право, а постъпва зле. Някой път този човек мисли право, а постъпва криво. Някой път за някой човек казваме, че е безбожник, то е едно анормално състояние. Чрезмерната набожност е друго анормално състояние. Ако тази набожност е подтик да пожертва всичко за човечеството, но ако тази набожност е само за негово благо? Ако обичаш един човек, за да се ползваш от неговото богатство, то е едно нещо, а ако искаш да го пазиш за цялото човечество, то е друг въпрос, или когато мислиш за него, без да се ползваш от това, то е съвсем друго нещо.

Без да хвърлям какъв и да е упрек на хората, има известни архаически наклонности, изостанали от рибите, от млекопитаещите, наследство от птиците и от ред раси, които са, които са живели преди тази раса, наследствени черти. И тия наследствени черти са изостанали в човешките тела и се изискват само малки известни условия, за да се произведе известен атавизъм. Вземете например у човека туй чувство на гордост. Гордостта е едно болезнено чувство. Самоуважението е едно естествено чувство у човека, за да се пази чувството достойнство, а гордостта е едно анормално състояние и показва, че като говори, друг човек няма, само той има право. Каквото той каже, то трябва да стане, а каквото другите казват, то е на втори план. То е гордост. Човекът на самоуважението казва: „Туй е така. Ако моите мисли не са прави, няма да ме следвате." Той дава право на всеки човек, но има известни отношения в развитието на личните чувства у човека. Всичките докачения на човека, туй, с което може да се терзае, показва, че личните му чувства се намират в едно болезнено състояние. Мозъкът може да заболее, има разни психологически

заболявания. Тъй както човек може да прехване хремата тъй често, така и хората от честолюбие само страдат от хрема. Ти всяко нещо може да превземеш отгоре си. Каквото кажат, все отгоре си може да го вземеш. Казал нещо или усмихнал се нещо, ти мислиш, че е за тебе, и веднага се докачиш. Тия хора се пошегували, и ти го вземеш отгоре си. Или влезеш някъде, хората не искат да видиш нещо, и ти мислиш, че хората крият нещо от тебе, дойде подозрението.

Та казвам, ние, най-първо, трябва да се освободим от анормалностите, които съществуват в живота. Когато човек е религиозен, има голяма опасност. По-горделиви хора от религиозните няма. Най-горделивите хора, това са религиозните. И по-добри от тях няма, но и по-лоши от тях няма. Защото те казват: „Ние сме синове Божии. Казва – знаеш ли кой съм аз?“ Хубаво, ти си син Божи, като не вършиш Волята Божия, какъв син си? Ти си позор тогава за баща си. Ти обичаш да лъжеш, да крадеш, да живееш лош живот, какъв син Божи си? Някой казва: „Аз имам свобода.“ Че нима свободата седи да вършиш престъпления? „Аз съм човек, имам право да върша каквото искам.“ Че да правим каквото искаме, това е човешка свобода. Но да си човек, това значи да живееш за цялото човечество. В цялото човечество има нещо възвишено, благородно. Но в развитието на човека има нещо анормално, което произтича от сегашните физически условия, в които се намираме. Някой път ние съжаляваме хората, които са родени при лоши условия. Обществото трябва да подобри тия условия, за да се помогне. То трябва да разбира тия закони. Например аз бих препоръчал следното.

Сегашните затворници ги бият с камшик, налагат ги в участъците и в затворите. Това е един стар обичай. Боят е навсякъде приложен. Казват – боят е излязъл от рая. Бият не само в България, бият и в Америка, в Англия, навсякъде бият. И майката бие, и бащата бие, и учениците се бият. Няма царство, дето хората да не бият другите. Някой път даже светиите се бият. Не говоря за тия светии на земята. Но според мене, за да възпитате затворниците, не трябва да ги бият ни най-малко, но да не им дават печен хляб. Да им дадат по сто грама жито да го дъвчат – сутрин на закуска по 30 грама, на обед по 30 грама, вечер по 30 грама, три месеца да ядат жито. След три месеца те ще замязат. Онзи затворник престъпник ще почне да мисли много здраво, той ще почне да придобива качествата на житото. А сега, като го бият, се зароди едно желание за отмъщение. Казва: „Аз да дойда на власт, аз ще постъпя, тъй както те постъпват.“ А така ще каже: „Аз като дойда, аз ще ти дам жито.“ От училището няма защо да изпъждат учениците – три месеца жито. Някой ученик съгреши – жито, някой студент сгреши – жито. Едно възпитателно средство. Да видят възпитателното средство. Сгреши вашето дете, давайте му седем дена

жито, десет дена жито. И на вас може да го прилагате. Казвате, малко е 30 грама. Изчисти хубаво житото, няма готвачка, няма баници. Житото ще го дъвчиш хубаво. Туй сега е практическа страна.

Но питам, ще приложите ли сега този метод? Може някой път да го приложите. Засега ще приложите старите методи, понеже са по-износни. Защото тогава, който бият, ще остане в службата. От икономическо гледище понеже те ще протестират, трябва да има бой, защото, ако няма бой, няма да има и служба. Ако вие речете днес да гласувате, че да няма престъпления, ако в света няма да има никакво престъпление, тогава всички съдии, адвокати, учители, проповедници трябва да се откажат от своята длъжност. Всичките хора ако са праведни, кого ще защитават, кого ще съдят, всичките хора са добри, кого ще съдят? Но един ден отгоре ще го защитаваш и съдиш. Ами ако тогава няма престъпления, няма да има и болести, няма да има и лекари. Тогава всичките лекари, адвокати, съдии, проповедници, ще кажат: „Тъй малко да сгрешат, без грях не може. Трябва да има малко прегрешения и малко болести, да има работа и за нас." Тъй разглеждам икономически въпроса. Но ние разглеждаме другояче въпроса. Не че светът ще бъде без лекари, ще имаме и тогава лекари за здравите, ще имаме и тогава адвокати за добрите. Някой направил добро, ще го съдят за доброто. Адвокати, свещеници, майки, бащи, всички за доброто ще ги съдят. Ще има един ред, положително по-добър от сегашния. На този ред ще му турим само един полюс. Сега, като направи някой добро, никой не го съди. Хората на доброто живеят без закон, а хората на престъпленията живеят със закон. Вследствие на това се създават длъжности. Но тогава ще се създадат положителни длъжности само като се съдят добрите хора в света. Тогава светът ще се оправи.

Че един добър човек като го съдите... Христос като дойде, съдиха един праведен човек и го осъдиха, и такъв прогрес има в света. На тази съдба има 500 милиона християни в света. Ако не бяха съдили Христа, никакви християни нямаше да има. Пилат казва: „Не намирам никакво престъпление в този човек, но ще го накажа според римските закони както вие искате, но всички да знаят, че наказват един праведен човек." И го направиха. И какво стана с този праведен човек? Този праведен човек Бог го възкреси, той възкръсна. След като го затвориха в най-големия затвор, заковаха го, дойде ангел, разкрива гроба и казва: „Излез, праведните хора не могат да стоят в гроба." Той излезе и оттам се яви силата на християните. Когато всичките християни повярват, че праведните ще почнат да умират и да възкръсват, спасението на света е дошло. Туй сега е едно вметнато предложение. При сегашните положения на живота вие ще кажете: „Защо трябва ние да страдаме?" Не че аз поддържам страданието. Страданието е един период, вметнат в човешкото развитие. Временно е

страданието. Писанието казва – ще дойде ден, когато страданието ще замине от света, сълзите ще изчезнат, и ще остане нещо положително на мястото на страданията. Но докато дойде този ден, ние трябва да се подготвим за Новата епоха.

Новите разбирания какви ще бъдат на новото човечество? Сега казваме, който има пари, да ги държи в своята кесия. Е, добре тогава. Според новото учение всеки човек сам ще си оре нивата, сам ще я сее и което ти сееш, от него ще ядеш. Не само това. Казвате, дали ще взема чуждия хляб. Не, само ще посееш нивата си, но сам ще я пожънеш, сам ще я овършееш и каквото изкараш, ако ти остане нещо, може да дадеш. То ще бъде като един подарък от това, което ти си изработил. Сега ние ядем чуждия хляб, ядем хляб, който другите хора са изработили. Онзи земеделец казва: „На мене ли се даде тази работа, по 12 часа да ора земята, че да го продавам на онези търтеи." И ти, като ядеш този хляб, се ограничаваш. После ще го смелят другите, смелят брашно от боб, от това-онова, турят го в житото и го продават. Питам, при такова ядене на хляб какво се очаква? Там е недоволството. Като се мели на камъните, недоволен е; който го пече, е недоволен и който го продава, е недоволен. Хлябът, който ядем ние, от единия до другия край е опетнен.

Казвам, има някои възражения, които са престъпления. За бъдеще хлебарите трябва да бъдат светии, нищо повече. Човек, който меси хляба на земята, трябва да бъде един светия, да е живял двадесет години в пустинята, да е чист в мислите си. Който меси и работи този хляб, да каже: „Господи, здраве да дойде на този, който го яде." Сега този хлебар, като го меси, гледа да изкара от тебе колкото се може повече. Някой път, като ми донесат гевреци, аз давам на моята котка като на специалист и проверявам. Ако тя яде, и аз го ям; ако тя не го яде, и аз не го ям. Чудно нещо е, много пъти ѝ давам, гладна е, и не яде. Някой хляб ѝ дам, яде, друг не яде. Казвам, тази котка, тя е специалист, умна е. Тя разбира кой хляб е хубаво направен и кой не е хубаво направен. Аз следя нея: щом не го яде, и аз не го ям, давам го на другите. Вие казвате, Учителят е много щедър. Не съм от щедрите, искам да се освободя.

Та казвам, при такъв един строй туй е вътрешната страна, при която органически се развалят телата, се развалят нашите чисти мисли, се развалят нашите чисти желания, най-после се разваля мозъкът. Като се развали стомахът ти, черният дроб, като се развалят белите дробове, ще те хване туберкулоза, разваля се и мозъкът, ти вече не може да мислиш. Най-първо, всичко трябва да бъде в изправно състояние. Тогава религията е дошла в света като една наука да изправя. Задачата на религията в света е в светлината на тези факти, които сега ви изнасям, нека да се изправи

органически човек, или туй е целта, туй е задачата, не да научи хората да вярват в Бога, туй не е задачата. Религията ще даде формите и начините за изправление, за облагородяване на чувствата.

Въпросът за Бога е съвсем друго нещо. Друго нещо трябва да дойде, за да ни покаже в какво ние трябва да вярваме. Туй е вече един опитан въпрос. Въпросът за Бога не е въпрос за вяра, той е въпрос на опит. За да се убедим в съществуването на Бога, животът ще ни убеди, нашата любов ще ни убеди, нашето знание ще ни убеди, нашата мъдрост ще ни убеди, истината, свободата, добродетелта, те ще ни убедят. Не е религията, религията е спомагателно средство само за облагородяване. Чувствата органически да внесат тези благородни условия. Религиозните хора са изоставили предназначението, което им е дадено, и отишли да учат хората, че има Господ. Господ има, но нашето сърце не е такова каквото трябва. Че, най-първо, човешкото сърце, то е цял свят, то трябва да се приготви това сърце да даде понятие за Бога. Какво разбирате вие под думата Бог? Бога вие може да опитате. Туй, което може да ви внесе у вас висшето щастие и благо в света, да внесе живот, здраве в дома ви, да внесе съгласие в една държава, да даде право, свобода, да се отворят затворите, да призове свещеници, адвокати, учители, военни да изпъдят насилието вън от света. Туй е Бог. Когато Бог дойде в света, всяко престъпление и насилие трябва да се премахне, да знаем, че Бог живее между нас. Всички вярвате в Бога, а при това на всяка стъпка убиваме. Които вярват и които не вярват, едните и другите си мязат.

Сега, за да се свърши въпросът, какво трябва да правим? Може да убиваме, то е наше право, но и ще носим последствията. Може да мислим и да живеем както искаме, но и ще носим последствията. Има един неумолим закон в света. Бог определя и доброто, и злото еднакво между хората, еднакво го разпределя. Ако правим добро, припадащата ни се част от доброто, дава ни го; ако правим зло, припадащата ни се част от злото, дава ни го. Един органически закон е туй. Както се определят данъците или глобите, така и природата има един закон, който ни дава в наследство онова, което ние сме извършили или нашите деди и прадеди. Всичко туй равномерно се разпределя. Туй се разпределя не с цел, за да ни измъчват, но в природата съществува един закон, който иска да повдигне съзнанието на хората, да им покаже, че е по-добре за тях и по-износно е да вършат доброто, отколкото злото. Понеже ние не може да внесем доброто с насилие, ако ти внесеш каквото и да е добро с насилие, ти ще родиш злото. И злото в света е дошло по единствената причина, че ние искаме доброто с насилие. Че мохамеданството е внесло доброто с насилие. Казва: „Който прави зло, ще се убие." Мохамеданството е дошло до крайния предел. Християнството е внесло насилието. В тази форма, както е сега

християнството, то не може да спаси света. И всеки един строй, какъвто и да е, който поддържа насилието, той не може да спаси света. Може да даде известен ред, но онова благо, което ние чакаме в света, то ще дойде не чрез насилие.

Има и други начини за избавление на хората. И аз свеждам въпроса към вас, които ме слушате, и не искам сега да се връщам към обществения живот, защото ние не разрешаваме обществените въпроси. Този въпрос за обществения строй и благото на народите, той не зависи от нас, той зависи от законите на природата. И съвременните народи ще пожънат точно това, което са посели в миналото. Никой не може да ги избави от тази съдба. Сега може да се спрат само спирачките. Те ще пожънат точно това, което природата е определила. Ние не може да се месим в нейната работа. И да се месим, ние не може да вземем участие. Какво участие може да вземем в движението на Земята. Или какво участие може да вземем в движението на Слънцето. Или колко светлина и топлина да изпраща Слънцето. Слънцето ще изпрати толкова светлина и топлина, колкото то иска. И земята дава толкоз плодородие, колкото тя иска, а не колкото ние искаме. Някои от хората мислят, че могат да я направят плодородна. Даже сега земята е доста изтощена. Онази част от почвата, която трябва да произвежда блага, е почти изтощена. Трябва да я оставим няколко години да си почива. После ние вървим по обратен път на своето развитие. Някой път ние изтощаваме своя мозък. Например ти не трябва постоянно да живееш само в предната част на мозъка. Само с мисъл всичко не се свършва. Не трябва да живееш само с религиозните си чувства. Само в стомаха си не трябва да живееш. И в гърдите си само не трябва да живееш. Навсякъде трябва да живееш. Почивка се изисква, едно равновесие в тялото. Смяна трябва да стане. Човек трябва да разбира. Трябва да има една програма, най-първо, с какво трябва да се занимава. Най-първо, като станем, с какви чувства, с какви мисли трябва да започнем. Трябва да знаете, като стане мъжът, с какво трябва да започне; детето, като стане, с какво трябва да започне; свещеникът, като стане, с какво трябва да започне; учителят, като стане, с какво трябва да започне; или младата мома, или младият момък с какво трябва да започне. Това е една емблема. Аз наричам младите хора, това са емблема. Ако ти не съзнаваш своята младост, която е възможност, която е движение... Като казвам, че младият трябва да играе, аз разбирам живота. В живота има движение, в живота има игра. Много хора казват, че с нас Господ си играе. Под думата игра разбираме – има животи, има движение. Какво е животът? Престане ли играта, има и смърт. Казват, че Господ си играе с нас. Но какво е това животът? Той ни дава свободата, остава ни да играем както искаме. Даже при всичките пакости, които правим, изправя ни грешките и казва, че не трябва да играем така безразборно. Има известни игри, които са

извинителни, но има известни игри, които не са извинителни.

Та сега хората, които са дошли в света, трябва да имат една ясна представа за себе си. Като станеш, най-първо, сутрин, какво трябва да помислиш? Пет неща има, за които човек трябва да помисли. Пет канала има, по които иде мисълта във физическото поле. Някой човек казва: „Аз, най-първо, искам да пипна нещо." Но пипането не е само един метод, той е един канал, през който ние напипваме твърдата материя. След това идваме да вкусим нещата, които са сладки, с езика си. Водните опитваме с езика си, въздухообразните – с носа си. Трептенията на въздуха опитваме с ушите си, трептенията на светлината – с очите си. Това са канали, чрез които разумната природа ни говори. Следователно туй, което виждаме, е толкова реално, както това, което опитваме с езика си. Което вкусваме е толкова реално нещо, както което опитваме чрез петте си сетива, ако са нормални. Даже може да се каже, че възприятията с очите са най-добре видени, най-голям простор имат очите. Затова българите казват: „Видях го с очите си." Ние не се спираме само там. Туй е физическият човек. След като сте събрали всички тези понятия със своите пет сетива, иде вече неговата интуиция, неговият ум.

Вътре има едно вътрешно схващане на нещата, чрез които ние ги виждаме при наблюдението. Аз мога да видя един човек и като го изследвам, виждам, че е добър. По закона на една вътрешна интуиция, аз виждам един човек отсега в течение на десет години какъв ще бъде, всичко това се представя ясно пред мене. Научно не може да докажа, но след десет години това нещо ще стане. „Отде го знаеш?" В мене има едно чувство, което ми пошушва. Сега тези изводи може да направи човек, който има научни наблюдения. Например, ако трябва да измеря човешката глава и намеря, че темето не е сплескано, но широко; горната част на короната е добре развита; носът е правилен; челото – добре развито; ако намеря устата нормална – не са много тънки и не са и много дебели; после брадата има една малка издутина и ако пръстите са добре развити, то може да се направи едно научно заключение, че на този човек може да се разчита, 99 процента да имате доверие, може да му дадете пари без никакъв запис. А за друг ще кажете, че на този човек не може да поверите пари. Не че е лош човек. Той органически не е в състояние да извърши това, което обещава.

Та казва Христос, че видели този слепия човек. Сега може да се направи извод. Почти всички сегашни хора са слепи. Та слепите сега искат да оправят света. Как ще го оправят? Някои мислят – с война. Войни от памтивека имало, толкова войни, че от човешката кръв може да се направи цяло едно море като Черно море. И още хиляди години да се върви по същия начин, с убийства нищо не може да се допринесе. Ще дойде един

ден, когато хората ще се изтощят. Има един начин, хората ще се изтощят. Хората досега вършеха престъпление. Ще дойде ден, когато не може да се върши престъпление, ще бъде невъзможно за човека, и то по следния принцип. Един човек вземе нещо и го носи отгоре, слиза, не иска да даде нищо. Но ако трябва да мине през един планински връх, няма да се мине много време и половината товар хвърля, ти вървиш след него да го вземеш и носиш.

Сегашната епоха е дошла до своя край. Повече оттук надолу не може да слезе в гъстата материя. И сега има вече един подем нагоре. Следващата раса, като дойде, тя вече няма, не може по-надолу да слезе, няма вече кой да носи. Сега кой колкото може да изнесе горе на върха, а всичко друго долу ще остане. За бъдеще ще има един подем. Като казваме ние, че всички богати хора трябва да се откажат от богатството, всеки само ще носи толкова, колкото може да изнесе на върха. То е негово. Всичко друго ще остане. Ама няма и да има слуги. Слуги в природата не се позволяват. Каквото другите хора носят, то е за тях. Сега вие казвате – ако това учение се приложи с туй разбиране, няма да има резултат, понеже са користолюбиви чувствата на хората. Когато хората станат умни, когато любовта ще ги свързва в света, когато между хората ще има едно коопериране или едно съгласие между тях да си помагат, тъй както клетките в един организъм, тогава може да има друг резултат. Когато понятието за Бога няма да бъде като сегашното, ние ще имаме понятието, че Бог живее между хората и всички ще го познават – от малък до голям. Богатият няма да си държи парите затворени в касата, както сега. Проповедникът няма да иска да те убеди в някое верую, а ще те остави с онова, с което ти си роден. Какво ще убеждаваме една патка как да хвърка, тя се е родила с това. Ако не е патка и я учиш как да хвърка, нищо няма да направи. Какво трябва да учиш един кон как да бяга. Той и без това знае как да бяга.

Та сега ние казваме, трябва да възпитаваме хората. Но възпитание има само за хора, които са родени добре, те могат да се възпитават. Веднъж човек, роден в едно анормално състояние, само смъртта може да го изправи. Сега не е за обезсърчение. Има известни отношения, които, за да се изменят, трябва да има начин. Някои от вас трябва да проучат теорията на Ламарк – изменение на най-нисшите форми в най-висши. Пияницата, като види виното, веднага трепне, каква сила може да го отучи. Казваш му: „Вредно е.“ Казва: „Зная всичко това, но не мога да се въздържам.“ Коя е онази сила, която може да накара един пияница да се въздържа? Един човек, като се разгневи, изважда ножа, пробожда другия. Коя е онази сила, която може да го въздържи в дадения случай? Казвам, тези работи трябва да се предвидят от много по-рано. Всяко едно убийство, всяко едно

престъпление е родено най-малко сто години, преди то да се създаде. Бащата е намислил да убие някого в младините си. Като момък не е убил, но тази мисъл е останала вложена в ума му. Този момък като се ожени, туй в неговото подсъзнание седи, той като баща, като вложи всичките дарби в сина си, ще вложи и мисълта, че трябва да убие някого. В сина ще има тази мисъл по-силно от бащата. Ако синът не извърши туй, неговият син, в третото поколение тази мисъл ще се изрази сега в някого. Всичките грехове се зараждат в далечното минало и ние трябва да станем канал. Тия престъпления не се зараждат сега.

Сега ние трябва да бъдем умни, да създадем широки условия, да се дадат възможности на младите поколения. На сегашните хора трябва да се дадат нови мисли, нови чувства, за да може да се реагира на това зло. Казвам, в нашия век се изисква най-умни хора, държавници се изискват. Ако някой слуша, ще каже – какви анархически идеи, да се не подчинява човек на нищо. Тези идеи, които сега народите носят, те ще съсипят човечеството. Този кран трябва да се обърне в друго направление. Англосаксонската раса, която е толкова практична, пита какво трябва да правим, за да спасим младото поколение от онзи път, по който вървим. Че в България престъпления, убийства, убийства – баща убил сина си, свещеници се убиват, жени се убиват, всеки ден убийства, убийства. Ще дойдем ние да кажем, да се помолим на Бога. Не всички ние се молим. В България има три хиляди църкви и тези три хиляди църкви не са в състояние да спасят българския народ от престъпления. Не само това, аз казвам, всеки български дом трябва да има църква, не три хиляди свещеници, но майката и бащата трябва да станат свещеници в дома. Тогава само ще се поправи, ако искате да знаете. Докато ние имаме тези официални църкви, нищо няма да направим. Във всеки дом бащата да служи на тази идея и на сина си да каже: „Синко.“ Бащата ще намери сина още преди да е роден, и да му каже. Той ще избере онзи момент да се роди син му, когато няма да вземе дял в неговите престъпления. Туй, което астролозите наричат, е едно хармонично съчетание, когато злото в света не може да се предаде. Именно човек не трябва да има лошите влияния на Сатурн, лошите влияния на Месечината или лошите влияния на Венера, отчасти, както казват астролозите, или лошите влияния на Марс, а всички трябва да се намерим под възвишените влияния на Слънцето, под възвишените влияния на Венера, на Юпитер. Те са задачи, които могат да се предадат в един модерен език. Аз нямам време да се спирам какво аз разбирам и какво разбират астролозите. Всичко онова възвишено, разумно, благородно в човека, което повдига човешкия дух, туй го означават с планетата Юпитер. Тези са разумни влияния, които оправят цялата земя. Най-силните влияния са на Слънцето, животворни влияния. Аз го наричам източник на любовта, слънчево влияние. Ако един човек е в хармония със Слънцето,

ако той познава, че Слънцето е една животворна сила, от него и най-лошият човек ще почувства, че този животворен магнетизъм влиза в неговия организъм и той ще се обнови.

Та казвам, трябва да дойдат разумните хора, които да станат проводници в света и да изяснят. Сега казвате – това е заблуждение, онова е заблуждение. Много добре, съгласен съм, нека навсякъде има заблуждение. Но в науката има заблуждение. Тя се отличава с разнообразие. Науката е прогресивна, в нея постоянно се менят нещата. Хората търсят истината. В религията нещата са постоянни. Казват, има един Господ, има един Спасител. Ако ти не приемеш този Господ, тъй както те го разбират, веднага казват – ти не може да имаш нищо общо с тях. Ти не може да вървиш напред. Щом отида в една държава като Англия, аз трябва да разбирам езика им много добре. Ако говоря отлично английски, всякога може да имам достъп, но ако разбирам криво, англичаните затварят своя достъп.

Мислите ли, че ако не разбирате езика на природата, ще имате достъп с нея? Сегашните хора имат идеята да наложат своята воля върху природата и да я заставят да направи това, което тя не иска. Природата е разумна, тя е позволила на хората, и те са намерили задушливите газове. Колко блага има, които тя е скрила от хората. Тя има една опасна зона и които са се опитали да проникнат там, са намерили смъртта си. Всеки, който се е опитал да се докосне до природата, той е намерил смъртта си. Тези хора, които са намерили задушливите газове, задушливите пушки, какво са допринесли. Себе си ще унищожат. И те искат да станат господари. Освен че не са станали господари, но са станали роби. Сегашните хора се безпокоят всички и казват: „Какво ще направим за утрешния ден?“ Казвам, ако хората умрат в своето пресищане, в своите престъпления, защо ние да не умрем от глад. Ако ще умрем, нека да умрем гладни. Ако ще умрем на трапезата, нека да умрем гладни. Та нима онзи богатият, като умира, не се мъчи. Мъчи се пак. И аз ще зная, че ще се мъча, но зная, че на никой човек не съм направил зло. Има разлика между мене и него. Аз, като умра с това съзнание, ще оживея, а той, като умре с това съзнание, там остава.

Сега имаме един факт в природата, че един праведен човек възкръсва, а нямаме досега нито един пример, един грешен човек да е възкръснал. Но праведен човек е възкръснал в света, оживял е значи, върнал се в живота пак наново. Но нямаме нито един пример, един грешен да е възкръснал, да се е върнал в света. Ако знаете, в света всичките блага и добрини са резултат само на добрите хора. Лошият човек богат не може да стане, той е богат временно. Лошият човек богат не може да бъде; лошият човек учен не може да бъде; лошият човек философ не може да бъде; лошият човек

поет не може да бъде; може само временно. Временно има учени хора, хора, на които името да преживее всичките векове, не сто, но хиляда години, пет–десет хиляди години. Вземете името на египетския мъдрец Хермес. И досега изучават неговото учение. Този учен човек е казал такива свещени мисли, че сегашните учени хора едва сега засягат туй, което Хермес е казал преди четири хиляди години. Творчески ум е имал. Сега ние казваме – защо е казал тези неща преди четири хиляди години, като едва сега хората ги разбират. Египтяните ни най-малко не разбираха тези неща. Учените хора, жреците разбираха, но не бяха в състояние да проповядват това и мъдростта се свършваше с невежество. Казваха, че боговете ги екзекутираха с гръмове. Това е въпрос. Как сега ги поразяват боговете? Сега ти теглят един куршум, гръмне те. Някъде падне една бомба. Това не е един гръм на Бога, това е гръм на хората, това е гръм на греха. При Божия гръм има живот, в човешкия гръм има смърт. Когато Бог умъртви един човек, той го умъртвява, за да го съживи.

Сега да се върнем – защо се родил сляп. Той ли съгреши, или баща му, или майка му. Аз ви казвам, нито той, нито баща му, нито майка му, но за да се изяви славата Божия, за да се изяви силата на Бога. Казвам, тогава не съжалявайте за вашата слепота, не съжалявайте за вашите грехове, не съжалявайте за вашите престъпления. Всичко това, което имате, стегнете се и кажете: „Като този сляп бях едно време, но сега виждам. Като сляп досега се препъвах тук-там, но сега другояче виждам и постъпвам.“ В това отношение ние сме силни. Сега срещна някой, и казва: „Не може да направим това.“ Сега аз не говоря да бъдете тези големите светии, всички може да бъдете малки светии. В света малките светии са допринесли много по-голямо добро, отколкото големите светии. Та призовавам ви всички като кандидати за малките светии. Тогава някой иде при вас и ви казва: „Ти какво си тръгнал в новото учение!“ Само по новия път вие ще постигнете вашите копнежи. Ако ти искаш да се жениш, ще намериш една другарка, каквато искаш, само по новото учение. Ще държиш учението, и ще вземеш каквото искаш; ще държиш учението, и ще вземеш служба, каквато искаш; ще държиш учението, и ще спиш спокойно; ще държиш учението, и ще ходиш на разходка. Всичко – само с новото учение. Без новото учение хората са в ада. Сега хората са в ада. И от този ад с новото учение ще се излезе. Та казвам, настава време, когато се срещат, хората ще знаят брат ти прогледнал ли е, или не. Да знаеш, че нито ти си съгрешил, нито баща ти е съгрешил, нито майка ти е съгрешила, но за да се прояви славата Божия. Срещнеш една сестра, която много обича да приказва, кажи: „Сестра, ти си много красноречива, езикът ти е много хубав.“ Срещнеш един брат, който много обича с ръката да пипа, кажи: „Ела, братко, при мене, ръката ти е много дълга, обича да работи, ела да помогнеш.“ Всичките хора имате обич да крадете много хубави работи.

Всичките хора, които имат недъзи, всички недъзи могат да се превърнат в нещо добро.

Та сега всичките хора са поканени на една деятелност, поканени са всичките хора при мене. Аз не обичам да говоря, понеже някой път, ако кажа истината, не може да я използвате. Дойде някой, ако му кажа, че носът му е дълъг, но той не знае какво е дългият нос. В лицето, в носа има нещо красиво. Трябва да знаете къде е красотата на носа и после каква форма трябва да има. Носът трябва да бъде в изправно състояние. Сега хората много безразборно са третирали носа. Вие всеки ден по три пъти трябва да се молите за носа. Ще кажеш: „Господи, поправи носа ми.“ Господ да поправи дължината на носа и широчината на носа. Ще кажеш: „Господи, да разшириш дупките на носа, защото дупките са тесни.“ Широки дупки трябва да има. Ако са стеснени, трябва да се разширят. После този нос не трябва да бъде сраснат. По три пъти трябва да се молиш за носа; по три пъти трябва да се молиш за очите си; по три пъти трябва да се молиш за устата си; по три пъти трябва да се молиш за ушите си; по три пъти трябва да се молиш за ръцете си; по три пъти трябва да се молиш за краката си. И след като се молиш така по три пъти, тогава ще можеш да направиш едно добро. А сега, без да се молиш за носа си; без да се молиш за устата си; без да се молиш за очите си; без да се молиш за ушите си; без да се молиш за ръцете си; без да се молиш за краката си, и ако ти в света мислиш, че всичко може да направиш. Ето аз на какво основавам. Казвате – как тъй. Че, най-първо, ако аз не взема едно хубаво ядене и не го пратя в стомаха си и ако не взема достатъчно количество въздух в носа си, да пречистя дробовете си, и ако не изпратя достатъчно количество светлина, да функционира умът правилно, какво може да направя. Ако приема чиста храна, ако приема чист въздух, чисти желания и чисти мисли в себе си, веднага ще имам външен резултат в нашата мисъл от храната. И тогава ще бъдем много внимателни. Ще дойдете до хляба. Даже вие, които сте много вярващи, спри се пред една фурна и попитай: „Да взема ли хляб оттук, или не?“ Ако нещо ти каже: „Не вземай“ – не вземай. Спри се пред друга фурна и кажи: „Да взема ли хляб, или не?“ Ще кажете: „Нямаме време.“ Като дойдете до десетата фурна, нещо ти каже: „Вземи от този фурнаджия.“ Вземи хляба, тури го и тръгни вкъщи. В света има една хигиена.

Аз не обичам да говоря за онзи свят. За мене е много смешно. Аз по-мъчно може да се убедя, че има този свят, отколкото че има онзи свят. Аз и досега съм малко безверник за този свят, отколкото, че има онзи свят. Ще ме извините, аз съм безверник за този свят. Онзи свят за мене е толкова реален, че този свят трябва да го доказвате, за да се убедя, че действително той съществува. Вие имате право и аз имам право. Та сега се различаваме в

мненията си. Та казвам, един човек от онзи свят, понеже ние, сегашните хора, сме от онзи свят – тъй както ние виждаме, чувстваме и пипаме реалното, то не е този свят, то е онзи свят. От онзи свят индивидуално не може да се явяват. Всяко едно същество от онзи свят, за да се яви на земята, трима души приятели трябва да дойдат. Трима души съставят един човек. Когато те посетят трима души, вие вече имате един от онзи свят. Трима души – били те моми, момци или старци. Щом имате трима, вие вече имате един от онзи свят, който ви посещава. Разговорете се, много хубави работи ще чуете. Посмеят се, и пак ще си заминат. Че трима души посетиха Авраама като един човек. Трима души отидоха в Содом и Гомор. Когато ви посети един, той е от този свят, трима, когато ви посетят, те са от онзи свят.

Аз казвам, когато двама души се оженят, те са от този свят. Щом се роди детето, то е от онзи свят. Затова всички се радват на детето. Защото то е от онзи свят вече. Трима души не са от този свят, но са от онзи свят. Та когато хората се оженят и нямат деца, казват: „Закъсахме я, не сме от онзи свят, от този свят сме.“ Не трябва да сме от този свят. Дето са трима, от онзи свят са, дето е един, от този свят е. Дето са двама, те са кандидати за онзи свят. Някой казва: „Да умра.“ Няма какво да умреш. Ще дойдат трима от онзи свят, и тогава бащата и майката се молят и казват: „Господ да поживи това дете, да остане, да ни слуша.“ Умре детето, останат двамата, всички са скръбни. Нашият свят е скръб, страдание, мъчение. Дойде онзи свят – радост, веселие. Всяко веселие е от онзи свят, всяка скръб е от този свят. Всяко престъпление е от този свят. Всяка добродетел е от онзи свят. Като дойде добродетелта, онзи свят е у вас. Трябва да разбираме. Този свят е свят на престъпление. Онзи свят е свят на добродетел.

Затова нека бъдем всички от онзи свят на добродетелта, на човешката мисъл, на човешката свобода, на човешката добродетел, на човешката истина, на правдата, на реда, на порядъка. Туй е онзи свят.

Тайна молитва

Осма неделна беседа
13 ноември 1932 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1932_11_13 Младост и старост
утринно слово

МЛАДОСТ И СТАРОСТ

Размишление.

Ще прочета 8 гл. от Матея.
Някога човек свършва една малка работа и мисли, че много нещо е направил. Например, нахраниш се и мислиш, че си свършил много нещо. Казваш: Добре се нахраних. Мислиш, че няма да ти дойде на ум да ядеш. Не се минава много време, и отново започваш да мислиш за ядене. Наспиш се добре и мислиш, че няма да ти се доспи. След няколко часа пак ти се доспива и отново мислиш за спане. Така се повтарят едни и същи процеси ден след ден. Постоянно мислиш за ядене, за спане и ту си доволен, ту си недоволен. Защо живееш, не знаеш; защо ядеш и спиш, не знаеш. Какъв е крайният резултат от всичко това, също не знаеш. В това отношение, човек прилича на воденица, която мели житото, но защо го мели, и тя не знае. Човек се облича, но коя е дълбоката причина за това, не знае. Човек се облича до известно време, след което престава да се облича, и гол заминава за другия свят. Аз уподобявам това на обличането и събличането на ореха. Като го посадят в земята, от него израства дърво, което постепенно расте, облича се в листа и цветове, докато един ден започва да връзва плод. Плодът му е облечен в зелена дреха; колкото повече узрява, зелената обвивка започва да се пука, и орехът оголява. Катеричката го намира на земята и го скрива в дупката си, дето през зимата опитва неговото съдържание. Като го счупи, тя вижда, че в него има нещо вкусно; изяжда го, хвърля непотребното и казва: Свърши се всичко с ореха. Ако питате ореха, какво ще прави по-нататък, и той ще каже, че не знае.
И тъй, каквото е положението на ореха, такова е и на човека. Една е философията на живота. Едно очаква и облечените, и необлечените. Мнозина мислят, че са разрешили въпросите на живота. – Разрешили са ги като ореха. Слезеш на земята, растеш, обличаш се, връзваш плод, и плодът ти оголее. Паднеш на земята, дето ще те намери или катеричка, или някое дете. Катеричката ще те запази за през зимата, внимателно ще извади съдържанието ти и ще те опита. Детето ще вземе камък, ще те чукне и ще те изяде. Човек се смее на катеричката, че събирала орехи и лешници и ги пазела за през зимата. Той мисли, че е разрешил въпросите си по-добре от катеричката. Какво е разрешил? Срещаш един човек, върви гордо, напето, мисли, че всичко разрешил. След години го заравят в земята. Един ден разравяш това място и какво виждаш? Главата му, изпразнена, се търкаля на една страна. Около нея разсипани кости. Де е човекът? Няма го, изчезнал някъде. Казвате: Тук лежи нашият любим брат,

баща, майка. – Де е той? – Изядоха го катеричките; изядоха го децата. Това е едната страна на живота, която аз наричам неустановения, непостоянния, преходния живот. Докато хората се държат за неустановения живот, все така ще бъде. Турят ред и порядък в живота, пишат закони и правила и току виж, всичко се изменило, нови закони, нов ред. Направиш си къща, и след няколко години тя се нуждае от поправки – тук-там се развалила. Ушиеш си нови дрехи, след година-две остаряват, скъсват се, трябва да си направиш нови. Докато си в неустановения живот, в нищо не си сигурен. – Какво ще стане по-нататък? – Това ще стане, че всичко, каквото си спечелил, ще ти го вземат. И ти ще се видиш такъв, какъвто никога не си бил – няма да се познаеш.
Питам: Трябва ли човек да работи за това, което ще изгуби? Да работиш за това, от което нищо няма да остане, не разбирам. Друг е въпросът да работиш за това, от което ще придобиеш нещо. Какво придобивате от мъчнотиите, които сами си създавате? Седиш вкъщи и си мислиш, че еди-кой си ти казал една обидна дума. Мъжът седи и мисли, как го излъгала жена му: представила се за божество, а сега вижда, че е една обикновена, проста жена, която нищо не разбира. И жената си мисли: Как можа този мъж да ме излъже? Представи се за ангел, а излезе един груб, опърничав човек, с когото не може да се живее. Ако мъжът е поет, ще срещне друго божество, ще се влюби в него и ще започне да го възпява. Същевременно ще се оплаква от жена си, че тя го измъчила. Ще пише на новото божество: Моля ти се, спаси ме от жена ми. И жената, ако е поетеса, ще срещне друг ангел, ще го възпява, ще се оплаква от живота си, ще иска той да я спаси. Всички хора са недоволни един от друг. Това виждаме в човешкия живот. Всеки се оплаква, че го измъчили. Че е измъчен, това е вярно, но кой кого е измъчил, не се знае. Когато ножът се забие в сърцето на човека, и той не може да мисли, кой е виновен. Зад ножа е ръката на някого; зад ръката е човекът, който забива ножа; зад този човек се крие друг някой. Така стават нещата в преходния, в неустановения свят. Ако забиеш нож в сърцето на човека, какво печелиш? Ако хвърлиш едно гърне на земята и го счупиш, какво печелиш? Земята ще се ползва от съдържанието на гърнето, но ти нищо не печелиш. Тя ще ти благодари, а ти ще изгубиш. Въпреки всичко, вие продължавате да вървите в този път. Вървите и ще вървите, все ще придобиете нещо от него.
Преди години дойде при мене една възрастна госпожа, която ми разправяше нещо от своя живот. Когато бях млада, минавах за много глупава. – В какво се изразяваше твоята глупост? – Бях възприела някакви религиозни вярвания – не исках да погледна нито един мъж. Какви ли хора не ме искаха! По едно време дойде един министър, който ми предложи да се оженя за него, но аз му отказах. Всички връщах, бях се увлякла в някакви фантазии. После търсех тези хора, но не ги намерих. Най-после се ожених за един простак, но не живея с него добре. Да бях

вървяла по обикновения път, щях да се оженя за министър и щях да бъда щастлива. – Сега аз ще ти обясня, в какво положение се намираш. За да не съжаляваш за изгубения случай, иди при жените на министрите, да видиш, доколко са щастливи. Ти си мислиш, че са щастливи, но дали е така, това е въпрос. Аз мога да те подмладя, да се върнеш на първото си положение. Ако направя това, какъв мъж ще избереш: министър, или княз? Ще ми обещаеш, че няма да кажеш нито една горчива дума на този, на когото аз ще те дам. През целия си живот ще бъдеш много внимателна към него. Ще го гледаш като писано яйце. Ако счупиш това яйце, ще те държа отговорна. – Ти шегуваш ли се с мене? – Аз се шегувам с тебе толкова, колкото и ти с мене. – Ти искаш да ме заблудиш, да ми представиш едно положение, което аз не мога да повярвам. – И ти искаш да ме убедиш, че този министър, както и другите момци, са те обичали. Ако те обичаха, те щяха да се оженят за тебе. Щом не са се оженили, ти не си била ценна за тях. Когато бижутерът намери един скъпоценен камък, той ходи, обикаля, отива-връща се, убеждава, докато най-после го вземе. Като намери прост камък не му обръща внимание. Щом министърът не се оженил за тебе, ти си била прост камък за него.
И тъй, когато щастието не иде при тебе, знай, че си прост човек; когато добродетелите и знанието бягат от тебе, знай, че си прост човек. Така разсъждавам аз. Казваш: Искам да бъда учен човек. – Ще бъдеш учен, ако учиш, ако си прилежен и ако имаш свещен трепет към знанието. Ще учиш, без да си въобразяваш, че си учен. Кое е по-важно: дървото, или листата? – Дървото е по-важно. – Защо? – Много просто, от състоянието на дървото зависи състоянието на листата. Ако човек не се провикне от онова велико желание в себе си, да върши волята Божия, той никога не може да бъде учен. Истински ученият разбира волята Божия и всякога я изпълнява. Ако разбираш волята Божия дотолкова, доколкото лично те засяга, това е частично разбиране. Ако ти, като лист на дървото на великия живот, не изпълниш волята Божия, ти си на крив път. Аз говоря за онзи лист, който се чувства част от дървото, а не за падналия на земята. – Ако се оженя, ще бъда ли щастлив? – Смешно е да търсиш щастието в женитбата. Как ще бъдат щастливи два листа на дървото, когато всеки от тях трябва да извърши специфична работа. Да се допират, може; да си приказват, пак може, но да се оженят и да бъдат щастливи, това е невъзможно. Какво е направила жената за мъжа, ако му е готвила цели 50 години? Най-после той ще каже: Добра готвачка беше моята жена. Като нея, друга няма. Какво е направил мъжът за жената, ако цели 50 години е внасял вкъщи всичко, от което домът се нуждаел? Най-после жената ще каже: Добър беше моят мъж, цял живот принасяше, каквото беше нужно за дома. Ако щастието е в готвенето, всички да станем готвачи. Ако щастието е във външното внасяне в дома, всички да внасяме. Питам: Ако цял живот си готвил и нищо не си сготвил, и ако цял живот си внасял в дома и нищо не

си допринесъл, това не е ли заблуда, не е ли истинска загуба в живота? Двама слуги се разговарят. Единият казва на другия: Ти много ощети господаря. Казвам: Единият ощетил господаря си, а другият не го ощетил! При друг случай, господарят се оплаква, че слугите му го ощетили. – Слугите го ощетили, а той не ги ощетил! В което общество влезеш, все една и съща история ще чуеш: кой кого ощетил. Хората още не са дошли до изпълнение на Божията воля. Те предават на въпросите личен характер, но личното нищо не разрешава. Приятните неща лесно се разрешават, но как ще разрешите неприятните? С добрия човек лесно се справяш. Как ще се справиш с лошия? Доброто има предвид нашето щастие, но щастието не е само за един човек. И Бог има предвид нашето щастие, защото Той се проявява във всички. Затова е казано: „Всяко дихание да слави Господа!“ И ти, като дихание, трябва да славиш Господа.
Като живее на земята, човек изпада в изкушения, в ред заблуждения. Вие не сте дошли до пълно посвещение, да сте благодарни от всичко. Някой, като не разбира проявите на Бога, готов е да се усъмни в Него. И на мене са казвали, че не постъпвам еднакво към всички. – Възможно е, но постъпват ли те еднакво с мене? И аз зная, как трябва да постъпва ученикът. Прав е ученикът, когато изисква от учителя си да постъпва с него добре, но той трябва да знае, защо учителят не постъпва с него добре. Питам: Когато ученикът не постъпва добре с учителя си, прав ли е да постъпва така? Ако е прав, това е в реда на нещата; ако не е прав, това не е в реда на нещата. Как трябва да постъпва слънцето спрямо нас? – Да ни изпраща светлина и топлина. Всеки ден да изгрява навреме и да залязва навреме. Това е задължението на слънцето. А какво е нашето задължение спрямо слънцето? Всяка сутрин, когато изгрява то, да го посрещаме, да видим, какво ни носи. Като изгрява, ако то ни носи всичко, а ние не го посрещаме и не взимаме това, което ни носи, какви са тези отношения?
И човек, като слънцето, някога е носител на Божественото; обикновено той е носител на човешкото. Като носител на Божественото, всички му се радват и го посрещат, защото ще остави нещо. Срещате един беден, без пет пари в джоба. Моли се на този, на онзи, никой не му обръща внимание. Един ден иде при него един човек с пълна торба. Усмихва се и започва да го разпитва за положението му. След това изважда от торбата си един хляб и му го дава. Бедният вижда в лицето на този човек Господа. Той го посещава всеки ден, помага му да се съвземе, да подобри живота си. Един ден дохожда в дома му апаш с револвер в ръка и му казва: Дай парите си! Той трепери от страх и всичко дава. Крадецът взима парите, дрехите му и си отива. В първия случай се прояви Божественото, а във втория случай – човешкото. Следователно, кажеш ли добра дума на човека, ти си онзи с пълната торба. И бедният, който се молел, се радва, че е срещнал човек, изпратен от Бога. Кажеш ли на човека лоша дума, ти си онзи с револвера, който взе парите на бедния и го обра. Питам: Можеш ли

да определиш, кой от двамата си ти – онзи с пълната торба, или с револвера?
Един равин ми казваше следното: Нашият народ е много материалистичен. Аз искам да ги убедя да приемат новото учение, да отворят кесиите си, да жертват за Господа, да изпълнят Неговата воля. Някога те си поотворят очите, като че са готови да направят нещо за Господа, но като излязат от синагогата, затварят кесиите си. Казвам на едного: Ти се намираш на тясно място. Той отговаря: А ти искаш да ни отвориш кесиите. – Такава е волята на Йехова. Равинът им привеждал ред примери, но те му възразявали: Това е за новите времена, не е за сега. Сега всеки трябва да се грижи за себе си. Ние работим в дюкяните си по цял ден, а ти искаш да ти даваме всичко. Като ни кажеш по няколко думи, искаш ние да ти улесним работата. Равинът искал да въведе новото учение. Питам го: Ти не си ли мислил, как трябва да постъпваш? – Много е натоварена колата ми, за нея мисля. – Трудно е, брат, с такава кола, но въпреки това, ти си щастлив. С жена си и с петте си деца, вие съставяте свещената събота. Шест дни ще работиш, а седмия ще отдадеш на Бога. – Какво трябва да правя тогава? – Друг път ще ти кажа. – Ти какво мислиш за Христа? – И по този въпрос друг път ще говорим. Казвам: Каквото е положението на равина с петте деца, такова е и вашето. Евреите, на които равинът иска да говори, са търговци, практични хора, като митничарите. Една наша сестра получила от странство един плат, който струвал 700 лв. Като отишла на митницата да го освободи, поискали ѝ 3,000 лева мито. Дойде при мене и ме пита: Учителю, можеш ли да направиш нещо, да ми дадат плата без мито? Аз нищо не ѝ отговорих. Тя пак отишла на митницата, дето ѝ казали, или да плати 3,000 лева мито, или да върне плата назад. Ако иска, може да го остави на митницата, дето ще го продадат. Тогава тя може да се яви като купувач, да си го купи. Казвам: Всичките ви работи са такива, все имате нещо, дошло в митницата, но не можете да си го откупите. Обаче, има един път, който аз наричам „свещеният път“. Този път е, когато в душата на човека се зароди силно желание да служи на Бога. Само тогава в човека се явява онзи вътрешен мир, към който се стреми той. По този начин, нещата лесно се разрешават. Практически, животът се разрешава само по един начин. Когато има вода, дрехите лесно се перат. Ако няма вода, колкото и да се тупат, не могат да се изперат. Тупай, колкото искаш, това е морализиране. – Имам дългове. – Ако нямаш пари, дълговете остават неплатени; ако имаш пари, дълговете лесно се изплащат. Ако нямаш знание, ти си невежа. Невежеството е дълг, с който трябва да се справиш. Злото е дълг. Лошият характер е дълг. Лошата уста също причинява дългове. Подозрението, съмнението, безверието, завистта също са дългове. Аз превеждам тези неща на съвременен език. Какво е нужно, за да се справим с дълговете си? – Пари са нужни. За да се изплатят дълговете, все трябва да платиш нещо. Ако не

плащаш, никога няма да се освободиш от дълговете на живота. Те не са присъщи на човешката душа. Дългът е външно отношение. Ако външните отношения не се изменят, човек завинаги остава с дългове. Казваш: Аз имам малки дългове. – И най-малкият дълг трябва да се изплати. И десет лева да дължиш, пак е дълг. И един лев да дължиш, пак е дълг. Съзнанието ти трябва да бъде съвършено чисто. Умът ти трябва да бъде свободен, да не носиш никаква мисъл за дългове.

И тъй, свободен човек е онзи, който не носи в себе си никаква мисъл за дългове. Той няма на дрехата си нито едно петно. В това отношение, той прилича на онова колело, което се движи с неимоверна бързина. Може ли на това колело да се задържи прах, кал или каква и да е нечистотия? Казваш: Оплюха ме. – Много естествено, не се движиш бързо. Ако се движиш с бързината на светлината, никаква плюнка няма да се задържи на тебе. Който живее в доброто, той е колело, което се движи с голяма бързина. Щом се намали бързината на движението, колелото забавя хода си и постепенно спира. В това положение, всички мухи могат да го накацат и оплюят. Казвате: Човек трябва да мисли. – Да, мисълта е присъща на човека. Същевременно, той трябва да върши волята на Бога. Когато хората започнат да вършат волята Божия, тогава ще станат истински щастливи. Днес повечето хора търсят щастието в семейството, а семейството го търси в неустановения свят. Помнете: В неустановения свят не може да става въпрос за семейство. Дето е Бог, там съществува семейство. Дето има смърт, там няма семейство; дето има грях, там няма семейство; дето има болести, там семейство не съществува. Право е човек да се стреми към семейство, но при отрицателните условия на живота семейството се разпада. Казано е в Писанието: „Роденият от Бога, грях не прави.“ Не е достатъчно само да си роден по плът от баща и майка, но трябва да си роден и по дух, т. е. роден от Бога. Прочетете от беседите „Пътят на ученика“, стр. 288 и 290.

Това са мисли, които ви нахвърлям, за да разсъждавате, а не да се самоосъждате. Аз имам за живота друг поглед, не като вашия. Аз не се интересувам от грешките на хората. За мене човекът е написана книга. Аз чета тази книга и се възхищавам от хубавите мисли, написани в нея. Ако срещна човек, в книгата на когото няма нищо хубаво, не се интересувам от него. Аз се интересувам от всяко дърво, което дава хубави плодове. Дърво, което не дава хубави плодове, не ме интересува. Кой човек не се интересува от златото? И духовният, и светският човек се интересуват от златото. Всеки, който намери на пътя торба със злато, ще я занесе у дома си. Какво ще направите, ако намерите торба, пълна с петачета или с каравелчета? Колкото много да са на брой, те не ви интересуват. Със златото всичко можете да направите: къща ще си направите, нови дрехи ще си купите, храната ще си подобрите и т. н. Торбата със златото представя сърце, пълно с добродетели. То е извор на всички блага в живота. Всеки човек

трябва да намери един такъв извор. Вие искате да бъдете богати. Прави сте, всеки трябва да бъде богат. Това желание е на място. Никой не трябва да убива желанието в себе си, да бъде богат. – Аз не искам да бъда богат. – Не говориш истината. Човек може да се отрече от желанието си да бъде богат, само когато използва богатството си неправилно. Следователно, желанието на човека да бъде богат, да има знания е на мястото си. Друг е въпросът, ако употребиш знанието си за зло на човечеството. Такова знание не е нужно. Същото се отнася и до музиката, и до изкуството. Ако употребяваш музиката и изкуството за твое благо, както и за благото на човечеството, те са на място. Не убивай в себе си желанието към музика и изкуство, но го култивирай. Имаш право да превъзпиташ своите криви желания, но не и да ги убиваш. Тъй щото, правилно е да бъдеш богат, учен, силен, музикален, както и човек на изкуството, но всичко това да използваш за добро.
Един наш съмишленик от Търново искал бързо да напредва, в кратко време да стане светия. Един ден иде при мене и ми казва: Дотегна ми вече обикновения живот. Искам да напредвам. Дойде ми на ум да се заема с продаване на вашите книги. Искам само едно нещо, да ми дадеш едно удостоверение до властта, че ти ме задължаваш с тази работа. Така властта няма да ми препятства. – Това значи, аз да пера дрехите му, а той да се облича всякога с чисти дрехи. Да направим обратното: той да пере моите дрехи, а аз да се обличам с чисти, да бъда всякога опран и чист. – Какво да правя тогава? – Каквото искаш. – Намислил съм да взема една кадилница и да тръгна с нея между хората, да ги убеждавам да повярват в Бога. Аз тълкувам: кадилницата представя твоя ум. Ако не можеш да движиш ума си, нищо няма да постигнеш. Кадилницата представя още и твоето сърце. Ако не го движиш, нищо няма да постигнеш. Ако мислиш, че с тази попска кадилница, от злато или от сребро, ще обърнеш хората към Бога, ти се лъжеш. Ако искаш да постигнеш желанието си, трябва да впрегнеш ума, сърцето и волята си на работа.
Казвам: Единственото нещо, с което можем да постигнем всичко, е любовта, която прониква в нашите сърца. Единственото нещо, с което можем да постигнем всичко, е мъдростта и знанието, което прониква в нашите умове. Единственото нещо, с което можем да постигнем всичко, е истината, която прониква в нашите души. Следователно, истински човек е онзи, в ума на когото е знанието и мъдростта, в сърцето – любовта, а в душата – истината. Днес, и младите, и старите нямат ясна представа за себе си. Те говорят за братски отношения, а дават пари на заем, с лихва 10 – 15%. Имаш плат, купил си го по 30 лв. метъра; искаш да направиш добро на някого, продаваш му от своя плат, но по 50 лв. м. Значи, печелиш по 20 лв. на метър. Какво добро е това? Дойде някой при мене и ми казва: Ти имаш доста костюми. Дай ми един от тях. – Мога да ти дам и два костюма, но с условие, да посветиш живота си на Бога. Не казвам да станеш слуга на

хората, но на Бога. И каквото ти каже Бог, да го изпълниш. – Не може ли без това? – Не може. Ако не си готов да служиш на Бога, нищо не ти давам. – Аз искам да ми дадеш един костюм от любов. – Прав си, от любов искаш, но аз имам любов към всеки, който е готов да изпълнява волята Божия. Към онзи, които не е готов да изпълнява волята Божия, аз нямам любов. Същото изисквам и от себе си. Ако и аз не върша волята Божия, нямам право на никакъв костюм. Когато някой носи скъсани дрехи, той се самонаказва. Той не върши волята Божия. Каквото и да ми казва аз не му вярвам, не се заблуждавам. Даже и светията, ако ходи със скъсани дрехи, и той не върши волята Божия. Като го видя добре облечен, аз зная, че той върши волята на Бога. Видя ли светията с потъмняло лице и хлътнала очи, аз зная, че той не върши волята Божия.
Сега вие сте призовани да служите на Господа, като ученици на Новото учение. Това учение не търпи старото. При мене дойде една от напредналите сестри, която ми говори много неща: еди-кой си не служил на Бога, друг някой мислил само за себе си. Казах й: Сестра, и ти още не служиш на Бога. Всички хора служат още на фараона. И ти отиваш на бакалницата, купуваш различни неща и даваш пари. Казваш, че не се нуждаеш от пари, но носиш образа на кесаря. Още не е дошло време, като отидеш при бакалина, да му кажеш: В името на Господа, дай ми малко магданоз. Не, ти ще извадиш от джоба си образа на кесаря и ще му го дадеш. Ще отидеш на фурната за хляб, пак ще даваш пари. Въпросът така не се разрешава. Според мене, всичко в света е на Бога. Когато нямам пари в себе си, ето какво правя аз: Минавам покрай един бакалин, който може да ми даде нещо. Гледам го, той е умислен. Питам го: Защо си така умислен? – Жена ми е тежко болна. Добра жена е тя. Четири-пет лекари я гледат, но не могат да й помогнат. – Мога ли да видя жена ти? – Можеш, влез вътре. Влизам при нея и я излекувам. Сега той ме пита, какво искам. – Каквото ти дава сърцето. Най-малкото, той ще ми даде една китка магданоз. Това е моята заплата. Продължавам пътя си, но нямам хляб. Минавам покрай една фурна; виждам, че фурнаджията е тревожен, обезпокоен. – Защо? – Детето му било болно от тиф. Излекувам детето и получавам за това един хляб. Казвам си: Достатъчно ми е засега един хляб и магданоз. Връщам се вкъщи на почивка. Питам се: Какво ще правя с хляба и магданоза? Отговарям си: хлябът е за мене, а магданозът – за хората.
Всичко, което ви казах, трябва да се преведе според сегашния ред на живота. Сегашният ред е едно училище, в което се дават задачи за разрешаване. Бакалите, фурнаджиите, орачите, съдиите, лекарите представят отношения на хора. Трябва да знаеш, защо някой е станал бакалин, а друг – проповедник. За да разбереш това, трябва да влезеш в интимния живот на хората. Така ще си обясниш, защо един човек е станал бакалин, а друг – проповедник. Това са уроци, дадени на човека, за да

разбере живота. Като минете привидните положения в живота, тогава ще разберете неговия дълбок, вътрешен смисъл.
Някой е недоволен, че е жена, а друг – че е мъж. – Не се смущавайте от външната форма. Чрез формата на жена или мъж, на бакалин, съдия или проповедник, ти ще разбереш смисъла на живота. Само като бакалин ти ще срещнеш онези хора, които са определени да дойдат при тебе. И като проповедник, ще срещнеш онези хора, определени да дойдат при тебе. Следователно, като изпълниш волята Божия, твоето положение ще се измени. Затова искам да ви наведа на следната мисъл: страданията в живота са все служби. Страданието е особено състояние на душата, което трябва да разбереш. Без страдания ти не можеш да разбереш истината. Ако нямаш мъчнотии, ако не боледуваш, ти не можеш да разбереш истината. И без радост не можеш да разбереш истината. И в радости и скърби, и в доброто и лошото, ти трябва да разбереш истината. И ако си я разбрал, ти си на правия път. Страданието е външната опаковка на Божията Любов. Радостта е вътрешната опаковка на Божията Любов. Ако не знаеш, как да постъпваш със страданието и с радостта, ти ще изгубиш любовта. В скръбта ще разбереш онова благо, което е скрито в нея. В радостта ще разбереш друго благо – благото, което радостта носи. Нужно е да усилите вярата си, за да можете да понасяте с радост това, което преживявате. Трябва да познавате живота на великите хора. Аз бих ви привел много примери от техния живот. Само примерите не ползват. Те служат като стимул.
Първото нещо, необходимо за човека, е хлябът. Гладният пръв трябва да намери хляба, за да придобие сила. Той ще знае, как да се ползва от него. Ще ядеш, без да се пресищаш. Всяко пресищане изтощава човека. Освен с храната, пресищане става още и със знанието. Силата на човека е дадена за придобиване на блага, а не за разрушаване на неговия живот. Следователно, ще ядеш, за да придобиеш сила за разумна работа, и няма да преяждаш. Ще живееш разумно, без да се изтощаваш. Ще придобиваш знание, за да изпълняваш волята Божия. Като изпълняваш волята на Бога, ще придобиеш вътрешен мир. Това значи, да бъдеш щастлив.
Като ученици, вие трябва да разбирате истината, в каквито форми и да я срещнете в живота. Например, срещате един богат и един беден. Богатият е облечен добре, в нови, хубави дрехи. Бедният е окъсан, бос, гологлав. Ако богатият върви и не мисли за дрехите си, не иска да прави впечатление на хората, той е познал истината. И ако бедният не се смущава от скъсаните си дрехи, не завижда на другите, които са добре облечени, и той е разбрал истината, Обаче, ако богатият се възгордее от своето положение, а бедният се смущава от немотията си, и двамата не са познали истината; и двамата не са разбрали живота. Ако сиромашията днес не те смирява, а утре богатството те възгордява, нищо не си научил в живота. Външното богатство и външната сиромашия са относителни неща, естествени

последици на неустановения живот. Обаче, аз говоря за вътрешния живот, в който това, което става вън, става и вътре.
Мнозина са недоволни от своя живот. – Защо? – Търговец си. Казвам ти: Трябва да служиш на Бога! – Как ще служа? – Като продаваш честно и с малка печалба. При днешните условия на живота, прав ли съм аз? Търговецът казва: Аз плащам 3,000 лева наем; 7 – 8,000 лв. ми са нужни за данъци, даждия и за семейството ми. Отде ще взема тези пари? – Той си разказва, какви разходи има, а аз му проповядвам нов начин на търговия. Какво трябва да прави този човек при сегашния строй на живота? Казвам: Така, както животът се развива, всичко ще се разреши по естествен път. Когато дойде Божественото, всички въпроси напълно ще се разрешат. Божественото всякога може да дойде у човека. То ще внесе в него упование в себе си. Срещате един изпаднал човек, без пет пари в джоба си. При сегашното разбиране на живота, той се чувства нещастен. По едно време получава по пощата писмо, в което му съобщават, че неговият дядо му завещал два милиона лева. Той, който до този момент беше изпаднал, веднага се изправя, в очите му се явява светлина и веднага придобива упование в себе си. Днес мисълта за парите упражнява голямо влияние върху хората. Обаче, едва получил парите, разбойници го нападат и му взимат двата милиона. В дадения случай, при мисълта, че двата милиона са откраднати, той веднага отпада. В първия случай, като мислел, че има пари, той се считал господар на положението.
Следователно, ако в твоя ум се яви мисълта, че Бог е абсолютен, че Той се грижи за тебе, ти можеш да разчиташ на Него повече, отколкото на тези пари. Да разчиташ на Божията Любов, това значи, да имаш радио в себе си, чрез което, при всички случаи на живота си можеш да се съобщаваш със своите близки. Минаваш през една гора и щом пожелаеш, отваряш радиото си и влизаш във връзка с жена си, с децата си, с всички, които обичаш. После затваряш радиото и продължаваш да вървиш. После пак отваряш радиото си, обръщаш се към близките си и казваш: Моля, аз отивам на еди-коя си станция, искам да ми изпратите някои неща. – Ще ви услужим. – Докато имаш радио в себе си, ти можеш да се съобщаваш с близките си, когато пожелаеш. Какво ще стане с тебе, ако един ден твоето радио се развали и не можеш да се съобщаваш с близките си? Какво ще правиш тогава? Или ще поправиш своето, или ще си купиш ново. Щом си доставиш ново радио, пак ще си служиш с него. Отваряш една станция и казваш: Ало, пратете ми 5 – 6,000 лв. Веднага парите пристигат.
Сега у вас се явява въпросът: Може ли да бъде това, или не? Преди сто, даже и преди 20 – 30 години, хората мислеха като вас – съмняваха се. Ако някой кажеше тогава, че след 40 – 50 години хората ще се разговарят по радио, щяха да кажат, че на този човек му липсва нещо. Обаче, това, което хората едно време не вярваха, днес стана. И когато ние казваме, че можем да влезем във връзка с невидимия свят, пак не ни вярват. Под „невидим

свят“ разбирам установения живот. Нашият живот се крепи от установения свят. С други думи казано, ние живеем от трошиците на установения свят, а мислим, че нашият свят е по-реален от невидимия. Аз съм наблюдавал: докато човек се смущава, гневи, критикува, нищо не му върви. Каже ли „да бъде волята Божия“, всичко му тръгва напред. Имай вярата на детето, и нещата ще се нареждат от невиделица. Разумните хора имат такава опитност. Престани да се смущаваш! – Ами ако умра гладен? – Ако умреш, умри поне като човек с вяра. – Ще страдам. – Страдай, но като човек с вяра. – Аз зная, че един ден всичко ще изгубя. – Кой човек не е изгубил всичко? – Като следваш Божествения път, и да изгубиш, пак ще спечелиш. Като вървиш в човешкия път, като изгубиш, не можеш вече да печелиш.

Сега, да оставим мисълта за материалните блага. Аз не ви поощрявам в това, но вие трябва да внесете известни подобрения в живота си. Някога ще ви дам известни правила, без които не можете да влезете в новия живот. Със старите правила не може да се влезе в новия живот. Имаш в банката 20,000 лв., а молиш Господа за още 20,000 лв. Не само че няма да ги получиш, но ще изгубиш и тези 20,000 лв., които имаш в банката. Имаш право да се молиш на Господа, когато всичките врати са затворени, когато нямаш пет пари в джоба си. И тогава, като се молиш, кажи: Господи, да бъде за твоята слава! Обаче, като имаш пари и се молиш на Господа за още, нищо няма да получиш. Бог се изявява на човека само тогава, когато няма кой да му помогне. Когато всички хора престанат да ти говорят, тогава Бог ще ти заговори. Това са най-мъчните дни в живота на човека. По-мъчни дни от тези няма. Даже и една велика душа, като Христа, в момент на усамотение, каза: Господи, защо си ме оставил? Той помисли, че и Бог Го изоставил. По-тежко положение от това за човека няма – да мисли, че всички са го изоставили. Когато изгрее първият лъч, човек вижда, че има Един, Който мисли за него. Този Един е Господ. Тогава той ще почувства радост и веселие. Нека това ви послужи като подтик, да работите, но не върху това, което имате. Ако работите върху него, вие ще изгубите и това, което имате. Като ви говоря така, казвате: Защо Учителят ни говори за неща, които знаем? Още по зле за вас. Ако към това, което знаете не прилагате нищо, ще го изгубите. Когато търсите истината, не трябва да носите нищо със себе си. Всичко трябва да изоставите настрана. Когато отиваш за вода, ще носиш празно шише. Още по-добре е, ако вземеш съвършено нов съд, да го напълниш от новата вода. Ако имаш в шишето вода, ще я излееш и отново ще го напълниш.

И тъй, ако мислите, че новото учение е над това, което имате, изсипете старото учение на земята и сипете новото. Ако пък новото учение не струва нищо за вас, дръжте си старото учение. Според мене, ако дойде едно Божествено благо, за което още не сте готови, вие няма да постъпите с него, както трябва. Ето защо, всеки ден се отказвайте от вашите стари

шишета. Всеки ден човек трябва да пълни шишето си с прясна вода. Всеки ден да пълни торбата си с пресен хляб. В Божествения свят не се позволява да ядеш стар, твърд хляб. Ще отиваш на фурната и ще си взимаш топъл, пресен хляб. В духовния свят се яде само топло ядене, никога студено. И после, като залезе слънцето, да не остава трошица в къщата. Така правеха евреите, когато бяха в пустинята. Колкото манна падаше през деня, до вечерта трябваше да се изяде, нищо да не остане за другия ден. Ако някой си позволяваше да събере повече манна, той биваше наказван.
Сега аз говоря за онези от вас, които искат да се подвизават духовно. Ако се държите за светския живот, дръжте старата вода, не я изсипвайте, защото ще останете без нея. Старият живот се задоволява със старата вода. Новият живот изисква нова вода. Ще ви приведа следния пример: Едно младо момиче, около 18 – 19 годишно, попаднало в задънена улица. Толкова объркала работите си, че не знаела, как да ги оправи. Един ден тя срещнала един свой учител, когото попитала, как да си помогне, за да си уреди живота. Той й казал: Ти си млада, хубава, добре танцуваш. Започни да танцуваш, да видиш, какъв резултат ще имаш. Един ден тя се облякла хубаво, докарала се и отишла в кантората на един банкер да му потанцува. С играта си тя привлякла много хора. Банкерът останал много доволен от играта й, за което я възнаградил добре. С това и той спечелил. Младата мома се прочула с играта си и започнали да я канят навсякъде. Така тя подобрила живота си. По-рано тя се познавала с един стар дядо, който я знаел като бедно, нещастно момиче. Срещнал я той и я запитал: Какво стана с тебе? Как ти се уредиха работите? – Започнах да танцувам. – Тогава и аз да започна да играя като тебе. – Започни. Иди да потанцуваш на едикой си банкер. Отишъл дядото при банкера и започнал да играе. Всички започнали да му се смеят и му казали: Хайде вън!
Казвам: Младата мома трябва да танцува, а 70 годишният дядо трябва да мисли. И той може да играе, но неговата игра не е като на младата мома. Неговите работи не могат да се уредят по същия начин, както на момата. На другия ден той срещнал младата мома и казал: Дъще, не ми върви. Изпъдиха ме от кантората на банкера. Момата били умна. Тя казала: Ела с мене, аз ще играя, а ти ще събираш парите. И започнали двамата заедно. Така, работите им тръгнали наред. Дядото седи, момата играе, а паничката се пълни. Това е разумният живот. Съединете младото със старото. Не е един начинът за разрешаване въпросите на младия и стария. Дядото играе сам, но работите му не вървят добре. Той е на 70 години, хората не искат неговата игра. Обаче, всеки желае танца на младата мома.
Следователно, когато младото и старото се съединят, и на двамата ще тръгне.

– Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

8. Утринно Слово от Учителя, държано на
13 ноември, 1932 г. София. – Изгрев.

1932_11_16 Здрава мисъл
лекция пред общия окултен клас

ЗДРАВА МИСЪЛ

Размишление. Тема за следния път: „Произход на невежеството".
Упражнение: Ръцете настрана, нагоре, над главата с допиране на пръстите. Снемане на ръцете и поставяне пред гърдите, спускане надолу отстрани на тялото. Приклякване, загребване с ръцете, издигане на тялото. Ръцете настрани и поставяне пред гърдите. (Упражнението се прави шест пъти).
Често се говори за знанието. Какво се разбира под „знание"? Хората имат различно схващане за знанието.
Какво представя правата АВ (фиг. 1). – Една възможност. – В какво се заключава тази възможност? – Тя е потенциална възможност. Тя изразява първото измерение – само дължина. Второто измерение е счупената линия АСД.
Умният, като се натъква на тези линии, работи без да пита, какво представят те. Неразумният само обръща линиите наляво-надясно, нагоре-надолу и, като не ги разбира, казва: Това не ми трябва. Той започва да търси друго нещо. Някой говори за любовта, като за права линия, т.е. като възможност. Какво се разбира под „любов"? Да любиш, не значи само да чувстваш, но така да проявиш любовта, че сам да си доволен.
Настрадин Ходжа казал: „Като умре жена ми, половината свят се свършва. Щом умра аз, целият свят се свършва". Като живее, човек се готви да умре; щом умре, готви се да живее. – Това са неразбрани работи. В това отношение, смъртта представя най-малката възможност за живот. Човек трябва да бъде гений, за да може, при толкова малка възможност, при толкова неблагоприятни условия да създаде нов живот. Човек не може да живее при богатство, при жена и деца, та като умре, тогава ще живее! Той не може да живее сред хората – обиколен от жена си и децата си, та като отиде на другия свят, там ще живее. Това е крива философия, неправилно разбиране на Битието и на Божията воля. Това е научна, богословска каша, от която е създаден човешкият изопачен живот.
Казваш: Искам да зная една от тайните на живота. -Ето една тайна – правата АВ. От нея аз мога да направя тояга или нож, с които да мушна някого. Мога да направя така, че от тази тояга да излиза огън, до който никой не може да се приближи. От същата тояга мога да направя кръг, до който духовете не могат да се приближат. Така ще бъда запазен. Казвате: Бог ще ни пази. – Какво разбирате под думата „пазя"? Каква идея влагате в нея? Искате да кажете, че Бог, като Любов, ще ви пази. Така е, любовта пази. Бог е Мъдрост, светлина. Значи, щом имаш живот и светлина в себе си, Бог те пази. Бог е Истина. Щом имаш истината в себе си, Бог те пази. Мисълта, че те пазят, е празна, без съдържание, като кратунка. Празната

кратуна е смешна работа. Ако има нещо в нея, тя представлява интерес. Излишно е да се надяваш, че ще налееш вода в кратуната. Освободи съзнанието си от всичко отрицателно. Недоволен си от живота. Защо си недоволен, не знаеш, а трябва да знаеш.
Питам: Кои са основите, върху които лежи човешката любов и човешкото знание? Какво е знанието? Това, с което можеш в даден случай сам да си помогнеш. Вързан си. Ако можеш да се развържеш, ти имаш знания. Имаш голяма мъчнотия. Ако можеш да се освободиш от нея, имаш знания. Мъчнотията може да е в ума, сърцето или волята. Ти трябва да знаеш, къде е тя, за да си помогнеш. Казваш: Предполагам, че мъчнотията ми е в ума. Да знаеш, е едно нещо, а да предполагаш – друго. Като опиташ, виждаш, че предположението ти не е вярно. Пътят, по който вървите, показва, че трябва да работите. Досега вие сте живели с идеята, че сте княжески или царски синове; че други трябва да работят и да се грижат за вас: майката, бащата, слугите. Всякога опрани, туряте ръце в джобовете си, оглеждате се в огледалото, взимате бастуна в ръка и излизате на разходка. Една княжеска дъщеря имала всичко на разположение. Липсвало й само кукувиче перо. Най-после, донесли й кукувиче перо, но й взели всичкото богатство. И останала тя само с кукувичето перо. Нещастието й се състояло в това, че тя не знаела, какво нещо е кукувиче перо, затова толкова силно го желаела. Като го видяла, разбрала грешката си. И сега току питате: Защо сме нещастни? Отговарям: От кукувичето перо. – Защо сме невежи? – От кукувичето перо. Как може да не знаеш, какво представлява правата линия? Не знаеш ли, че линиите се прегъват и пречупват? Ако известен предмет не се пречупи, неговите линии не могат да се проявят. Ако в кръга не прекараш известна енергия, никаква окръжност не може да се очертае отвън. Как ще се прояви водата, ако кръгчетата на водните капки не се пречупят? Следователно, мъчнотиите в живота не са нищо друго, освен усилията на природата, да пречупи микроскопическите кръгове около тях. Вързан си. Кой те върза и как те върза, не говоря по това. То е факт. – Как стана, че ме вързаха? Как така, умен човек, да ме вържат! – Това не ме интересува. Аз искам само да те освободя от това, което те спъва, и казвам: Пречупи кръга на мъчнотията в която си вплетен.
Питате: Защо иде злото в света? – Това не ме интересува. Искам да те освободя от злото, което свързва ръцете и краката ти. Ръцете символизират твоята воля; краката символизират твоите добродетели. Ако злото върже сърцето ти, това са твоите чувства; чрез мозъка то свързва твоите мисли. Значи, трябва да освободиш ръцете, краката, мозъка, сърцето си от силите на злото, т.е. от съдбата. Това е задача, дадена на вас от природата. Щом изпаднеш в тъмнина, ти спъваш ума, сърцето и волята си. Освободи се от тъмнината! Питате: Вярно ли е, че злото свързва човека? -Това е факт. Не е важно, как действа злото, но какви са подбудителите му. Това е въпрос на бъдещето. Ако сега знаете крайната цел на злото, няма

много да се ползвате. Ти си беден човек. Ходиш тук-там, търсиш служба, не можеш да намериш. Като огладнееш, отиваш при хлебаря, но той не ти дава хляб. Отиваш при гостилничаря, той не ти дава ядене. Чудиш се, защо става така, но не разбираш закона. Казваш: Зло ме сполетя. Най-после се сетиш да приложиш таланта си. Рисуваш добре. Отиваш в една градина и нарисуваш няколко картини. Отиваш при хлебаря и му предлагаш една картина, срещу която получаваш хляб. След това, предлагаш една картина на гостилничаря и получаваш ядене. От дрехаря, като нарисуваш портрета на неговата възлюбена, получаваш един хубав костюм. Като приложиш таланта си, всичко се нарежда добре.
Какво представят повечето хора днес? Те очакват да дойде ангел от небето, да внуши на хлебаря да даде хляб; на гостилничаря – да даде ядене; на богатия – да даде пари. Така постъпват аристократите, те очакват наготово. Трябва ли ангелът да напусне своята работа и да убеждава хлебаря, гостилничаря, дрехаря и богатия, да задоволят вашите нужди? Това е дълга история. Ще възразите: Може ли всеки да бъде художник, да получава блага срещу картините си? – Всеки може да бъде художник, писател, поет, философ, учен. В правата линия се крият всичките изкуства. Като кажа АВ, всичко мога да направя. Щом мога да напиша тази линия, всичко мога да постигна.
И тъй, като се намериш в мъчнотия, казваш: Сполетя ме нещастие. Дали ще ме послуша Господ? – Няма само да се молиш, но и ще работиш. Ти се срамуваш от работата. Кога се срамува човек? – Когато проявява някаква слабост. Не знаеш нещо, срам те е. – Молих се, но молитвата ми не се чу. – Молиш се, но не знаеш, как да се молиш, какво да искаш. Ако знаеш езика на Бога, достатъчно е да кажеш една дума, за да получиш всичко, което желаеш. Чудно нещо, отиваш при баща си, а не знаеш да говориш неговия език! Длъжен си да знаеш езика на баща си и на майка си. Езикът, това е знанието. Ето сега ви открих една тайна. Научихте тайната, но езика не знаете. Представи си, че ти дават трудна задача. Гладувал си три дена. Слагат пред тебе ядене, и докато се готвиш да ядеш, идва един по-гладен човек. Можеш ли да се откажеш от яденето си? Даваш яденето и оставаш гладен. На съседната маса седи един богат и яде спокойно. Какво ще направиш? Веднага вземаш молив и един лист и почваш да рисуваш богатия. След това, представяш портрета му, за което той те възнаграждава добре. Преди това, ти изпита мъчнотията. Така си задоволяваш глада.
Питам: Кой създава големите мъчнотии в живота? -Дяволът. Същият ще ти остави една чиния с ядене да се нахраниш. В това време ти започни да го рисуваш. Яденето, което дяволът оставя, представлява торба със злато – изкушение. Не пипай торбата, защото в този момент идват разбойници. Щом видят торбата, те се нахвърлят на нея и питат: Твоя ли е тази торба? – Не е моя, тя е за вас. Така отговаря умният. Ако не си умен, ще кажеш, че

торбата е твоя. Те ще те хванат, ще те измъчват, за да вземат още злато от тебе. Умният знае, кога да се отрече. Законът за отричането в християнски смисъл, подразбира отричане от едни блага и придобиване на други. Да се отречеш от живота, значи, да се пожертваш. Ще пожертваш един живот, за да придобиеш друг. Не може да се отвори нов път пред тебе, ако не пожертваш стария.
Сега, искам да ви обърна вниманието ви върху магическата сила на музиката. Опитвали ли сте тази сила? Сменяли ли сте лошите си състояния с музиката? Зная един истински случай в България, как един кавалджия могъл да приложи музиката за трансформиране на състоянието си. Случило му се голямо нещастие. За да се справи с него, той свирил цяла нощ с кавала си. На сутринта съседите му го питали: Какво беше снощи, че свири цяла нощ? Сватба ли имахте? Наследство ли получи? – Нищо подобно. Случи ми се голямо нещастие. Свирих на нещастието и успях да се освободя от него. Този кавалджия опитал магическата сила на музиката. Има фиктивни страдания в живота, дадени за упражнение. Има истински страдания, които остават следа в човешкия живот. Те се направляват от друг свят, извън физическия. Питаш: Защо страданията ми не престават? – Защото скулпторът удря със своя чук върху тебе. Ти си камък, който той изглажда. Той ще удря върху тебе, докато постигне целта си. Постигне ли целта си, той престава да удря. Ако си недоволен от работата на това разумно същество, ще си създадеш по-голямо страдание. Ще развалиш материала за статуята и ще станеш негоден за работа. Скулпторът ще те захвърли на пътя, да се търкаляш с години там, от всички подритван. Там те очакват по-големи страдания. Като знаеш това, издръж страданията, които скулпторът ти причинява. Така, ти ще придобиеш нова светлина, нова идея. Ще те кръстят с ново име – носител на новото в света.
Казано е в Писанието: „Всичко, което се случва на онези, които любят Бога, е за добро". Всичко може да ти се случи, но важно е онова, което разумното същество прави. То работи върху тебе, да създаде новия човек. Едно висше същество работи във всеки човек да го спаси и повдигне. То всеки момент поправя и създава. – Кое е това същество? – Твоята душа, твоят ангел, Божественото в тебе – Бог. Постижението зависи от духа на човека. Духът, това си ти. Който страда, това си ти; който работи, това е разумното същество. Ти ще страдаш и ще чакаш търпеливо, докато разумното същество свърши своята работа. И скулпторът има мъчнотии. Като работи върху тебе, той те изучава, следи, доколко се подаваш на неговата работа. Ако си своенравен, той мъчно се справя с теб. Той работи едно, ти – друго, той гради, ти разваляш. После се чудиш, защо работите не вървят. Не се меси в работата на скулптора. Наблюдавай, как той работи. Гледай, как парченце след парченце пада от тебе, но не се опитвай да ги залепваш там, отдето скулпторът веднъж ги е отчупил.

Сега, аз не искам, мисълта за страданията да влезе във вас като противоречие. Ако я приемете с разбиране, тя ще подобри живота ви, но няма да го развали. И без да ви обяснявам смисъла на страданията, вие неизбежно ще минете по този път, но по-добре е да ги разбирате. Вие сте поели един крив път и, като стигнете на стотния километър, ще се задъните някъде, откъдето ще трябва да се връщате назад. Като гледам, накъде вървите, мога да си кажа:
Нека си вървят, накъдето са тръгнали. Обаче, аз казвам: Извинете, пътят по които вървите, няма да ви изведе на добър край. Друг път трябва да поемете. – Уверен ли си в това? – Може да опитате. Като дойдете донякъде, ще се върнете назад. Казвам и на вас: Пътят по който сте тръгнали, търпи една поправка. Всеки от вас мисли. че служи на Бога. Уверени ли сте, че като се молите и разговаряте с Бога, Той ви слуша? Даже ангели са се молили на Бога часове и дни и не са получили отговор. Какво ще кажете тогава за себе си? Знаете ли, на какво се равнява търпението на един ангел? Защо не получавате отговор на вашата молитва? Не е достатъчно само да знаеш, че не си получил отговор на молитвата си, но и защо не си получил отговор. Дали не са те послушали, или не е дошло време ла ти се отговори? Може да искаш нещо, за което не е време. Ти чакаш отговор още сега. Какво ще придобиеш, ако получиш веднага отговор? Представи си, че двама души искат едно и също нещо, например, нови дрехи. И двамата са военни. Молитвата и на двамата се чува. Обличат новата си униформа и отиват на бойното поле. Единият се връща като победител, а другият е взет в плен. Как се чувства единият, и как -другият? Нали и двамата получиха нови дрехи?
Това са състояния, през които всички минавате. Молили сте Бога за нова дреха и сте получили. Сега сте доволни, че сте разрешили някакъв въпрос. Не се минават няколко часа, изгубвате доброто разположение и се чувствате нещастни. Питам: Къде отиде радостта ви? Къде отиде новата ви дреха? Неприятелят я е задигнал. Какъв герой е този, който губи своето щастие? Герой ли е този, който не изпълнява своя дълг, както трябва? Герой ли е този, който не може да учи? За кого е създаден светът: за инвалида, или за героя? Светът е място за здрави хора, за хора със здрава мисъл. Да бъдеш инвалид, това е случайно явление. Всички хора търсят удобства. Тази идея е за инвалиди. Ако в тебе се яви желание, хората да ти служат, това е идея на инвалиди. Друг е въпросът, ако в мене се яви желание да служа на хората и те ми отговарят със същото. Ако един желае да служи, а друг само използва, това желание носи нещастие. Напредналите същества служат на хората, докато те са неврътни, немощни. Много същества са служили на човешката душа, докато тя се изяви, стане свободна, самостоятелна. Щом се изяви, тя вече служи. Като знаете това, правете разлика между вашите болезнени състояния и вашите слабости, като естествени явления в пътя на вашето развитие.

Като ви говоря по този начин, аз искам да хвърля светлина върху възможностите с които разполагате. Седиш без работа и се занимаваш със слабостите и грешките на хората. Казваш: Този не живее добре, онзи не постъпва правилно; този не е истински християнин, онзи не е истински християнин. Всичко това може да е вярно, може и да не е вярно. Но какво придобиваш ти с тези изследвания? Това е психическа кал, която ще ви спъне. Ако не можеш да сложиш калта в работа, ти си невежа. Майсторът – грънчар, който разбира своето изкуство, туря калта в работа и прави красиви грънци. Обаче, ти, които не разбираш това изкуство, газиш калта, цапаш обувките си и я разнасяш по къщите.
Много съм ви говорил за чистотата и сега пак казвам:
Пазете чистота! Въпреки това, вие влизате в салона с кални обувки. Трябва ли да ви уча да чистите обувките си? Трябва ли да плащам за вашата кал? Аз зная изкуството да използвам калта. Ще туря калта в работа и след това ще я продам вече скъпо на вас. За едно гърне ще плащате хиляда лева. В случая, аз ще се ползвам, а не вие. Питате: Защо ви събирам тук, защо ви говоря? Като не можете да си отговорите, казвате: Господ те е изпратил. – Това не е знание. Не искам само да гледате, как аз правя грънци, но и вие да научите това изкуство. Ще засучете ръкавите си, ще месите калта с ръцете си, докато изваеете хубави форми. След това ще ги печете и продавате. Ето едно изкуство. Изучавайте го и правилно го прилагайте. В него се крие смисълът на живота.
Някой може да ви представи живота в една форма, друг – в друга форма, но това са представи на миналото, което ви е направило нещастни. Майката представя на дъщеря си съпружеския си живот такъв, какъвто в същност не е. Тя казва: Ще се ожениш, мама. Ще имаш мъж, дечица. -Ще има мъж и дечица, но знае ли тя, как да избере този мъж? Да се ожениш за кого и да е, това не е наука. Момата трябва да намери онзи мъж, които и е определен от природата. Тя трябва да роди деца, които са определени от природата. Не е въпросът да й се подметнат деца. Не подметнатите деца, но съзнателно родени от тебе. Един българин отишъл в Рим, където се влюбил в една актриса, много интелигентна жена. От нея му се родило едно дете. След време се върнал в България. Тук се оженил за една българка, от която имал няколко деца, които не могли да живеят. Като разбрал, че не може да има вече деца, той извикал първото си дете от Италия и го осиновил. Това дете не приличало нито на майката, нито на бащата. Много естествено, то е от друга майка. Аз привеждам този пример, за да размишлявате върху него.
Женитбата не е обикновен процес, както сега гледат на нея. Според мене, да говоря за женитба, е губене на време. Много съм говорил, но никой не ме е разбрал. Каквото и да кажа по този въпрос, нито на мъжа ще угодя, нито на жената. Ако похваля мъжа, лошо; ако похваля жената, пак лошо. Ако и двамата хуля, пак лошо. Да кажа истината върху женитбата, не сте

готови още, няма да ме разберете. Питат ме за някого, какво мисля и зная за него. Нищо не мисля и нищо не зная. Според моята наука, още не съм определил степента на неговата светлина. Ако виждам само грешките на човека, аз нищо не казвам за него. Когато видя светлината в човека и измеря нейната сила, тогава казвам, че съм открил нещо добро в него. Това са неговите добродетели.
Казвам: Не се занимавайте с неща, които не ви влизат в работата. Какво те интересува, как живеят помежду си еди-кой си мъж и жена? Това е тяхна работа. Дали живеят добре, или зле, ти можеш само да се учиш от това – нищо повече. Много жени са идвали при мен да ме питат, какво да правят, за да подобрят живота си. Мъжът на някоя жена е нервен, на друга – ревнив, на трета – груб. На всички давам следния съвет: като готвят, като перат, да пеят и да мислят добро за мъжете си. Види ли жената, че мъжът ѝ си иде от работа, да излезе насреща му, да му попее и поиграе. Колкото и да е нервен, той ще се засмее. След това да започне да му разправя весели неща, да го прегърне и най-после да седнат да се хранят. Която жена е изпълнила този съвет и тя, и мъжът ѝ са оставали доволни.
Сега, аз разглеждам проявите в живота, като процеси на природата. Когато вее, вятърът прегръща и целува човека. И дъждът, като вали, също прегръща и целува човека. И светлината прави същото. Затова казвам: Постъпвай, както постъпват светлината, въздухът и водата. Ако постъпваш така, ти ще бъдеш човек с висок идеал, ти ще вървиш в Божествения път. Да имаш висок идеал, това значи, да любиш Бога. При това положение, ти лесно се справяш с мъчнотиите си. И тогава, каквото пожелаеш, можеш да постигнеш. Искаш да направиш едно добро. Нещо в теб ти казва: Направи това добро. Ти веднага изпълняваш волята му, и целият ден си доволен и разположен. Ако не направиш доброто, това същество ти нашепва: Не постъпи добре. Това същество е Божественото, твоят ангел. Ако го слушаш, той ще те изведе на прав път. Казваш за някого: Този човек мисли само за ядене и пиене. – Аз гледам другояче на въпроса. Когато ям, изпитвам приятност. Ям сладко за Онзи, Който е дал храната. Бог ми се открива чрез храната. Бог ми се открива чрез светлината, чрез вятъра, който вее; чрез водата, която тече. Когато се сприятеля с някого, това е благоволението на Бога към мене. Трябва ли след това да казвам, че този човек не заслужава внимание? Ако той не заслужава внимание, и ти не го заслужаваш. Той има грешки и слабости, но те са външни, странични. Бог гледа снизходително на всичките му слабости и работи върху него, да го издигне. Казваш: Аз се моля на Бога, вярвам в Него, но Той нищо не ми дава, а на този грешник дава изобилно. – Ти му завиждаш, а Бог намира в него нещо добро, за което заслужава внимание. За тебе Бог е определил нещо по-добро, отколкото за него, но търпение ти е нужно, ще почакаш малко.
Някой казва: Разочаровах се от това Братство, ще се откажа от него. – Ако намериш по-добро общество от нашето и по-добра школа, иди там. И аз

ще дойда да се уча при теб и ще ти бъда благодарен. Пръв аз ще те последвам. Вие си правите илюзии, както младите моми и момци, и мислите, че каквото желаете, може да постигнете. Не е така. Момъкът и момата носят в себе си по-големи възможности, отколкото предполагат. Обаче, не е дошло още време да се изявят. Тази е причината, където[в PDF е дето; в смисъл че?] те не се разбират. Момата е духовна, обича пеене, молитва. Момъкът, който не обича музиката, намира, че това е излишно и казва на момата, че само трудът и работата осмислят живота.
Казвам: Да се молиш, да пееш, това не е занаят; това е високият връх, към който човек се стреми. Хората се молят един на друг, но само когато имат нужда от нещо. Това не е молитва. Чуваш, че е дошъл в града един виден цигулар. Сърцето ти веднага трепва, търсиш случай да го чуеш. Този трепет е молитва. Има ли нещо лошо в тази молитва? Да знаеш в даден случай, как да искаш нещо от Господа, това пак е молитва. Какво очакваш от Господа, ако съжаляваш, че други са богати и даровити, а ти не си? Мислиш ли, че богатството и дарбите на хората са случайни? За да придобиеш нещо, трябва да работиш. Ако работиш, ще ти се помага. Ако учиш, ще намериш и учители. Щом не искаш да учиш, никой няма да ти помага.
Сега искам от вас да учите, да придобиете изкуството на грънчаря. Вие имате на разположение дърва, вода и глина. Аз ще ви науча, как да правите сместа, как да мачкате тестото и да оформяте грънците. Щом придобиете това изкуство, ще влезете във връзка с хората. Един след друг, те ще ви посещават, ще се запознавате с тях и ще придобивате приятели. – Какво ще ни ползва грънчарството? – То е първата стъпка в новия живот. Сам ще носиш вода, сам ще палиш огъня, сам ще месиш тестото. Ще правиш грънците с ръцете си, а не чрез машина. С ръцете си ще формуваш тестото, докато предадеш на всяко гърне красива и правилна форма. Да владееш добре грънчарството, това значи, да станеш ваятел на своите мисли, чувства и постъпки, да им предадеш красива форма. Един ден, като заминеш за другия свят, ще вземеш със себе си всички мисли, чувства и постъпки, изработени на земята. Те представляват материал за твоя бъдещ живот. Затова Христос казва: „Събирайте си съкровища за небето“. – 0ткъде ще ги събирате? – От земята. Аз ще ви покажа, къде има пръст за грънци. Първото нещо, което ще направим, е да дадем банкет на всички ученици, които искат да следват курса по грънчарство. После ще внесат таксата и ще ги запишат за ученици. – Даром не може ли? – Не може. – На земята нищо не се дава даром. – Бедни сме, нямате пари. – Онзи, когото Бог е пратил на земята да учи, не е беден. Парите са резултат на нещо. Казано е: „Елате да си купите живот“. – С какво ще го купите? Казвате: Ако е въпрос за нещо материално, ще прегърнеш този-онзи, ще спечелиш нещо. Как ще си купиш живот? С какви пари се купува той? Тук прегръдката не се приема.

Един беден руски княз се оженил за една красива мома, която очаквала от него щастлив и богат живот. В началото той я прегръщал и целувал, но нищо не внасял. Най-после тя огладняла и казала: Хляб искам! Не се живее с целувки и прегръдки. Ти имаш право да целуваш и прегръщаш жена си и децата си, ако носиш хляб. Щом не носиш хляб, нямаш право да целуваш. В това отношение, аз съм голям реалист. Нищо не обещавам, не се кълна и във вярност. Дойдеш при мене, гладен си – ще те нахраня. Ами утре? – Утрешният ден ще се погрижи за себе си. Моята мярка започва от изгряването на слънцето и продължава до залязването. След това приключвам сметките си. Като свърша работата си, благодаря, че съм я свършил добре. Докато благодаря и за най-малкото, всякога печеля. Ако не искаш да работиш, седиш и се чудиш, какво да правиш. Започваш да критикуваш хората. Този бил скъперник, онзи бил лош, лицемер. И това не е лошо, но поне учи се да рисуваш. Нарисувай образа на скъперника, на лицемера, да спечелиш нещо. Кажеш ли на някого, че е гениален, или талантлив, нарисувай образа му. Първо, нарисувай себе си, а после другите. Някой има образа на недоволството, друг – на разочарованието, трети – на несбъднати мечти. Някой отишъл да проповядва и, като не го оценили, той се измъчва. Очаквал да го похвалят, да му благодарят, а нищо не получил. Къде е вината, в него, или в слушателите?
Един американски проповедник отишъл в един град да проповядва. Прекарал там три месеца, проповядвал всеки ден и, когато свършил работата си, останал учуден, че никой не му благодари – не чул една похвала, една благодарствена дума. Крайно разочарован, той напуснал града. Докато чакал влака, той видял клисаря с плик в ръка да тича към него. – Какво има? – Не сте платили за осветлението на салона. Ето сметката! Казвам: Днес много проповядват, но малцина плащат за осветлението на салона. Те очакват благодарност, но като не получат, разочароват се. Едно е важно: Ще проповядваш и ще дадеш на хората същественото, без да очакваш нещо от тях. Важно е да проповядваш на хората своите светли идеи. Дали те ще бъдат доволни от това, или не, то е тяхна работа. Всеки има право да критикува. Някой погледне картината ми и казва: Не е хубава тази картина. – Дай ми един образец от хубава картина. – Не мога. – Щом не можеш, не критикувай.
Сега аз искам да събудя във вас здравата мисъл – да разбирате противоречията и да се справяте с тях. Кои са причините на противоречията? Те се крият във вашия минал живот. Докато не намерите причините на противоречията, много въпроси ще останат неразрешени. Не съжалявайте, че не сте разрешили всички въпроси. Бъдете доволни и от най-малкото, което сте направили. Пазете се от морализиране. Как ще кажеш на човек да бъде добър, щедър, ако сам не си такъв? Първо, аз трябва да дам образец. Аз трябва да отворя гостилница и който я посети, да остане доволен. При това, няма да взимам никакви пари. Ще дойдеш,

ще се нахраниш и ще си отидеш. По този начин, който влезе в отношение с мене, ще се вдъхнови и ще пожелае да следва моя пример. Той ще се запита, каква е моята идея, че не искам пари. Друго нещо е, ако представя на всеки клиент сметка за това, което е изял. Той ще си плати, но ще остане чужд за моята идея. Досега, кой каквото е правил, за всичко му се плаща. Време е вече, всеки да дава от себе си, без да очаква нещо. Това значи да служиш безкористно. – Докога ще бъде това? – Докато срещнеш всички ония хора, които е определено да срещнеш. След това ти си свободен.
И тъй, учете се да чупите линиите, да ги огъвате, за да използвате благоприятните условия на живота. Знайте, че и при най-лошите условия имате възможност да изучите най-великото изкуство. То се отнася до ония, които разбират законите. Който не разбира, ще се учи, ще слуша, какво говорят ония, които разбират.

Т. м.

9 Лекция от Учителя, държана на
16 ноември, 1932 г. София – Изгрев.

1932_11_18 Живот и благо
лекция пред специалния клас

ЖИВОТ И БЛАГО

Т. м.

Тема за следния път: „Къде не е бил човек и къде няма да бъде“. – Ето един въпрос, на който мъчно може да се отговори. Ще кажете, че човек е излязъл от Бога и при Него ще се върне. От друга страна се казва, че Бог е навсякъде. Как е възможно тогава човек да излезе от Бога и да се върне при Него? Излизането подразбира работа. Излизаш от дома си и отиваш на работа. Излизаш от Бога и започваш да работиш. Никой не помни, кога е излязъл от Бога и не знае, кога ще се върне. Щом нищо не помни и нищо не знае, как ще реши задачата си? Може ли ученикът да реши една задача, ако не я разбира?

Какво ще кажете, например, за думата „сензу“от песента „Нева сензу“? Знаете ли, на какъв език е тя? Какъв е смисълът й? Защо ви давам тази дума, не знаете. Какъв е произходът и, също не знаете. Въпреки това, тя има известно отношение към вас. Буквата „С“е закон на промени. Буквата „Е“показва причините на промените. Третата буква „Н“означава мъчнотиите, противодействията в природата. Четвъртата буква „З“означава разумното начало, което преодолява мъчнотиите. Изобщо, думата „сензу“показва, как може човек да разреши мъчнотиите си. Всяка дума крие в себе си известни сили. Същото можем да кажем за всички органи на човешкото тяло. Срещате човек с къс нос, едва два сантиметра, а друг – с дълъг нос. За първия казвате, че нещо не му достига, а за втория казвате, че е напреднал човек. Значи, носът има отношение към човешкото развитие. Ако видите висок, плещест човек, вие изпитвате към него известно уважение и страх. Вие чувствате неговата сила. Ако срещнете нисък, слаб човек, ще изпитате към него известно съжаление.

Какво изпитва човек към планината? – Някакъв особен страх и трепет. С големината си, планината го респектира. Какво би станало, ако планината се подвижи? Обаче, тя е строга и мълчалива, като философа. Тя стои на едно място неподвижна и се занимава с научни изследвания, а хората се качват по нея и слизат; и те я изучават. Планините представят героите на миналото, които създали света и след това заспали. Ако един от тези гении на човечеството се събуди, ще хване човека с двата си пръста, както той хваща бълхата. Планината ще хване човека и ще го пита: Кой ти позволи да се качваш и слизаш по мене? – Не съм ли свободен да ходя по планината? – Свободен си, но когато планината спи. Щом се събуди, ти не си свободен, ще стоиш далеч от нея. – Какво означава страданието? –

Качване по гърба на един пробуден гений. А радостта показва, че ходиш по гърба на заспалия гений. – Какво да правя, за да не страдам? – Ходи по гърба на заспалите гении. Значи, събудените гении причиняват страдание на човека, а спящите – радост. Докато майката спи, детето яде от сладкото. Щом се събуди, пръчката играе по гърба му. То казва: Началото беше сладко, а краят излезе горчив. Детето не трябваше да събужда майка си. Тя трябваше да спи, докато детето изяде сладкото. Като се събуди, не е нужно тя да търси гърнето със сладкото. Всеки иска да се прослави, да се чува името му по целия свят. Ето защо, много пъти човек се домогва до гърнето на щастието, на славата, но изведнъж се събуди някой от заспалите гении и отнема щастието от ръцете му.

Питам: Кой ви позволи да бъркате в гърнето на щастието? Ти си поет, напишеш една хубава поема и очакваш похвалите на света. Но изведнъж, геният на критиката се събуди и славата ти изчезва. Пипне ли те критиката в ръцете си, така ще те смачка, че не можеш да се покажеш пред хората. Критикът казва: Как смееш да буташ поетическото гърне без позволение? Поетът казва, че хората не го разбират, че са невежи. Не, хората не са виновни, но поетът е писал, когато се събудили гениите на поезията. Поетът иска, гениите да влезат в него. Лесно влизат гениите, но мъчно излизат. Така и в спиритическите сеанси, някой дух влезе в човека и излезе; но някой влезе и не иска да излезе.

На един спиритически сеанс един дух – турчин влязъл в медиума и не иска да излезе. Присъстващите се питали, защо този дух не иска да излезе. Аз пък питам, защо водата, като влезе в шишето, не иска да излезе. Ако си силен, ще обърнеш шишето и ще излееш водата. Ако си слаб, водата не иска да излезе и казва: Не искам да изляза; бъди силен, ти да ме изкараш навън. Щом си бил силен да ме вкараш в шишето, бъди силен да ме извадиш оттам. Ти ме вкара, ти ще ме изкараш. Оплакваш се от мъчнотиите си. Смешно е овчарят да вкара овцете си в кошарата и да не може да ги изкара. Той прилича на онзи испански поет, който написал четири куплета и ги напечатал. Всички ги харесвали, но не ги разбирали. Които го срещали, все го питали: Какво се крие в твоята поезия? – И аз сам не зная. Ще кажете, че този поет бил учен. Не е ли чудно, да свършиш три факултета и да не можеш да се освободиш от скръбта. Как е влязла скръбта в тебе, не знаеш, но също така не знаеш, как да се освободиш от нея. После се питаш, защо Бог създаде света така, защо допусна страданията. – Ти сам създаде страданията си. Бог не е мислил да ти създава страдания. Ти туряш пръста си на печката, опариш се и страдаш. После се питаш, отде ти дойде това страдание. Като си учен, длъжен си да знаеш причината на страданието и на радостта, на здравето и на болестта.

В какво се заключава здравето на човека? На какво се дължи то? – На добрата храна, на чистия въздух и на светлината. Здравият човек мисли право, диша дълбоко и се храни добре. Умният човек всякога мисли право. Като мисли добре, той върви добре, а същевременно работи и си почива добре. Всяка проява на човека има свои отличителни черти. Същото се отнася и до физическото тяло на човека. Например казваш, че един човек е топъл, а друг – студен. Това лесно се проверява, както е лесно да кажеш, че свещта свети или не свети. Щом свещта гори, няма защо да доказвате, че тя издава светлина. Очевидните неща не се нуждаят от доказателства. Като запаля свещта, тя сама по себе си, вече гори и издава светлина. Важно е, вие виждате ли това, или не? Ако за запалената свещ казвате, че не свети, причината е във вашите очи, има някакъв дефект в тях. Следователно, когато не разбирате известен предмет, това показва, че нещо ви липсва. Колкото и да ви се говори, предметът все ще ви остане неясен. Какво ще разберете от знаковете, с които си служи математиката? Например, две успоредни хоризонтални чертички означават знака равенство (=). Едно малко ъгълче, с върха надясно (>), означава по-голяма величина. Същото ъгълче, с върха наляво (<), означава по-малка величина. Например, 4 > 3 и 3 < 4. Това са условни знаци. Те съществуват в дадена система. Който изучава тази система, той ги разбира и си служи с тях. Много от гръцките и латински букви се прилагат в алгебрата и геометрията.

Представете си, че имате линията АВ А______________В. Измервате от нея 10 см, които трябва да разделите на 10 милиона части. Колко време ви е нужно да направите това деление? Ако в една минута отделяте 100 частици, в един час, т.е. в 60 минути ще отделите 6000 частици; в 24 часа ще отделите 144 000 частици. Колко частици ще отделите в 10 дни? Времето може да се съкрати, а може и да се удължи. Зависи от интензивността с която се работи. Ако времето се съкрати, повече енергия ще се изразходва. Ако времето се удължи, енергията ще се спести. Оттук вадим следния закон: Когато една работа се свършва за по-малко време, изразходва се повече енергия. Значи, когато енергията се увеличава, времето се съкращава; когато енергията се намалява, времето се удължава. Представете си, вие искате да прокарате една идея, например, идеята за въздържанието. От какво трябва да се въздържа човек? Друг иска да прокарва идеята за любовта, или идеята за благоденствието на човечеството. Защо е нужна любовта? Защо е нужно благоденствието? Преди да се стремиш към благоденствието на цялото човечество, запитай се, ти имаш ли благоденствие. Щом свършиш работата, която ти е дадена, цялото ще благоденства. Ако първо ти не свършиш работата и цялото няма да благоденства. – Искам благото на цялото човечество.

– Що е човечеството? Според мене, човечеството е права линия, разделена

на милиарди частици. Ако хората не бяха частици от едно цяло, те нямаше да умират. Може ли едно гърне, раздробено на милиарди частици, да благоденства? Ще кажете, че всяка частичка е живо същество. – Живо същество, но от счупено гърне. Всяка частица е толкова жива, колкото е живо извадeното сърце на жабата, например. Това сърце може да пулсира дълго време вън от тялото, но това е живот на счупеното гърне. Един ден то ще престане да пулсира. Може ли цялото да умре, а частите да са живи? Ще кажете, че след като умре човек, клетките продължават да живеят. Съгласен съм с вас, но казвам: Като отрежете крака на кокошката и го изядете, той продължава да живее, но във вас, а не в кокошката. Вие благувате, а кокошката страда. Значи, човек страда, когато се е качил на гърба на пробудения гений. Ако си гладувал три деня и на гърба ти се качи една кокошка, какво ще направиш? – Ще заколиш кокошката и ще я изядеш. Ама вегетарианец си бил! Мислите ли, че сегашните вегетарианци са истински? Колко микроби приема вегетарианецът заедно с храната! За да бъде истински вегетарианец, човек трябва сам да си приготвя храната. Ще кажете, че съм краен в своите заключения. Яли ли сте швейцарско сирене? Отрежете едно парче и вижте, какво има вътре в него. Ще видите много червейчета и ще кажете, че това е вегетариански продукт. Един българин донесъл от Швейцария сирене и отрязал едно парче на жена си. Като видяла червейчетата, тя се ужасила и хвърлила сиренето на земята. Колко паразити нападат човека, но той не може да се освободи от тях. Страшно е, когато чувството паразитизъм се вмъкне в човека! Той престава да работи и очаква всичко наготово. Като говоря за паразитите, аз имам предвид отрицателните мисли и чувства на човека. Какво ще правите с тях? – Каквото правите с паразитите. Турете ги между пръстите и ги чукнете. Вие ги криете, не искате никой да знае за тях. – Можем ли да се освободим от тях? Според мене, няма грешка, от която човек да не желае да се освободи. Но и няма случай, човек да желае да греши. Някой прави грешки, но с научна цел. Например, неправилно е да режеш една жаба, но понеже става с научна цел, то се оправдава. В случая, нещастието на жабата е благоденствие на човека. За хиляди хора войната е нещастие, но за някои е благо. Убил си десетки хора и те възнаграждават с кръст за храброст. Всички те признават за герой. Като минеш покрай една грънчарница и изпочупиш десетина гърнета, ще минеш за герой. – Защо? – Война е това! Ако не счупиш нито едно гърне, ще минеш за страхлив и малодушен. Това са относителни неща.

И тъй, за да се освободи от мъчнотиите си, човек трябва да анализира своите мисли и чувства. Без този анализ не можеш да дойдеш до правилно заключение за проявите в живота. Като мисли право, човек изработва истински морал в себе си. Днес понятието „морал“е крайно разтегливо. Това, което е морал за едного, за друг не е морал. Когато детето открадне

една – две ябълки от градината на съседите, всички казват, че то е престъпило закона. Когато богатият направи една търговска сделка в която злоупотреби с милиони, за него казват, че е умен човек, умее да върши сделки. Да заколиш едно говедо, да одереш кожата му и да я продадеш, това не е престъпление. Обаче, ако си вегетарианец и носиш кожени обувки, това е престъпление. Природата има един строг, неизменен морал, който се прилага еднакво към всички хора. Дали съзнаваш, кое е морално, или не, не е важно. Един ден говедата ще те държат отговорен за кожата, от която си носил обувки. Че си купил готови обувки, няма да те оправдаят. Щом носиш обувки от кожата на говедата, ти взимаш участие в престъпленията на онези, които са ги клали. Вдълбочи се в себе си и се запитай: От крадена кожа ли са обувките ти, или не. Ако са от крадена кожа и без пари да ти ги дават, не ги взимай.

Мнозина се извиняват за грешките си с това, че всички хора грешат. Това не ги оправдава. Всеки се съди в зависимост от своите разбирания. Казваш, че не можеш да оправиш света. – Ти не знаеш, че някога спасението или нещастието на хората зависи само от един човек. Един голям хотел се запалил. Ти влизаш в хотела и оставяш вратата отворена. Въздухът нахлува вътре и усилва пожара. След тебе идве друг. Той веднага затваря вратите, пречи на въздуха отвън да влиза и пожарът се прекратява. Първият носи нещастие на хората, а вторият ги спасява. Човек носи отговорност за доброто или за злото, на които съдейства. Влизаш в стая, в която има задушлив газ. Един човек спи в стаята и не подозира, че смъртта го дебне. Какво ще направиш, за да го спасиш? – Ще отвориш вратата и прозорците, да влезе чист въздух. В случая, въздухът спасява човека.

Човек е дошъл на земята, без да знае законите на великата природа, нито тези, които Бог е вложил в него. Интуицията му говори, но той не се вслушва в нея. Тя се изявява като вътрешен глас, който му нашепва: Не прави това, за да не те сполети нещастие. Той не се подава на този глас и си прави, каквото иска. После се чуди, защо идват нещастията: първо, по-малки нещастия; после, по-големи, докато всичките му работи се объркват. Той се чуди, защо работите му не се нареждат. Ако не ядете, както трябва; ако не пиете вода, както трябва; ако не дишате дълбоко и не приемете светлината правилно, вие не можете да очаквате добър, щастлив живот. Казват за някого, че е твърд, корав човек. – Корав е, защото в него преодолява твърдата материя. За да се справи с нея, той трябва да изучава нейните закони. За друг казват, че е мекушав, много омекнал – течните вещества преодоляват в него. – Голям фантазьор е – значи, въздухообразните вещества преодоляват в него. За да не преодоляват едните или другите вещества, човек трябва да работи върху себе си, да ги уравновеси. Ако не съчетаете правилно различните вещества в своя

организъм, не можете да имате успех в живота си. Който може да уравновесява количеството на различните вещества в организма си, той е гениален човек. Ако е музикант, от два тона може да състави цяла песен. Дайте му двата тона, долно „до“и горно „ла“и вижте, какво ще направи. Така ще ги съчетае с други тонове, че ще се чудите, как е направил това. Той носи в съзнанието си тоновете между „до“и „ла“и правилно ги свързва. Обикновеният музикант и с много тонове, нищо не може да направи. Гениалният, от двете крайни точки на правата, може да намери своя път. Обикновеният и при много точки, пак не може да се ориентира.

Колкото и да ви се говори, обикновеният живот още ви привлича. От сутрин до вечер човек мисли само за прехраната си, как да се облече, да се разходи и след това да си почине. Малко хора се въодушевяват от една светла идея, или идеята за Бога. Казват за някого, че е религиозен. – Религиозен е, мисли за Бога, но първо мисли, какво ще получи от Него.

Днес светските хора искат да разрешат въпросите на живота, да внесат нов ред и порядък. Бъдещият ред и порядък няма да се отличава много от сегашния. И в бъдеще хората ще ядат и ще пият, ще се обличат, ще си правят къщи, като сегашните. Разлика ще има само в разумността на хората. Колкото по-разумен е човек, толкова по-добре ще нареди живота си. Един син, от българските села, бил принуден да се грижи за своя 90 – годишен баща. Той се отегчил толкова много от него, че решил да го изнесе на края на селото и там да го остави, дано по-скоро умре. Турил го на гърба си, а в едната ръка носел един голям кош, дето щял да тури баща си. Детето му тръгнало с него, да придружи дядо си до края на селото. Като настанил дядото, детето казало на баща си: Татко, не оставяй коша тук, вземи го със себе си. – Защо? – И на мене ще ми потрябва някога, да те занеса с коша на края на селото. Бащата се замислил върху думите на детето си и решил да върне дядото обратно вкъщи, да продължи грижите си за него. Той разбрал, че каквото прави на другите, ще се върне и към него.

Помнете: Благото на човечеството е ваше благо; и вашето благо е благо на цялото човечество. – Какво мога да направя аз, един човек? – Може би, ти си последният, когото очакват, да направиш едно добро за цялото човечество. Хиляди хора очакват пример от тебе. Това е закон не само за физическия свят, но още за много светове. Всички очакват да видят пример от едного, както земеделецът наблюдава, дали посятата семка ще покълне. Щом покълне, радостта на всички е голяма. Всички се радват, че си порасnал. Всички се радват на една мисъл, която носи благо на целия свят. Тя ще донесе благо за цялото човечество, както и за онзи, който я е родил. Величието на човешкия характер се крие в онези мисли и желания, които

човек ражда с цел, да донесат благо за него самия и за всички хора. Те го правят велик и гениален. – Бог да ни помогне да израстем! – Той ще ви даде само условия за развитието на мислите и желанията, които са вложени вече във вас. – Можем ли да разрешим всички въпроси на живота? – Днес ще разрешите само това, което е определено. Може би, от този ден зависи вашето бъдеще. Внимавайте да не пропуснете този ден. Какво ще правите, ако изпуснете парахода за Америка? – Много параходи отиват за Америка. – Ами ако е един? – Ще чакам, докато се върне. – Ще чакаш цяла година. Ако успееш да се качиш навреме, печелиш; ако го пропуснеш, губиш. В природата има параходи, които спират на твоето пристанище или веднъж в годината, или в десет, двадесет, тридесет години един път. Има параходи, които спират само веднъж на 120 години. Тогава, щеш – не щеш, ще се качиш на парахода и ще отпътуваш. Ако доброволно не искаш, насила ще те вземат.

– Какво остана от днешната лекция във вашия ум? Не искам да се обезсърчавате от живота си, но да го осмислите. Колкото и да желаете да се освободите от него, няма да можете – неизбежно ще минете през него. – Прашен е този път. – Ще го минете. Важно е, да знаете, как да ходите, да не дишате праха. Ако се случи да вали дъжд, това е щастие за вас. Дъждът ще погълне праха. В този смисъл, дъждът носи щастие за човека. Някога щастието му се усмихва, а някога изчезва и прахът отново се събира. Лошите условия не могат абсолютно да се махнат. Можете да разчитате на богатството на дядо си и на баща си. Не се лъжете. Те отдавна са изгубили своето богатство. Следователно, разчитайте само на себе си. Дядо ви, баща ви, приятелите ви, те са странични неща. Ако вън от вас дойде отнякъде помощ, добре дошла. Не се обезсърчавайте от мъчнотиите, които срещате на пътя си. Човек се обезсърчава от малки неща: нямал какво да яде, нямал достатъчно пари, нямал нови дрехи, нямал богати приятели и т.н.

Казвам: Радвайте се на обезсърченията си. Ако човек се обезсърчава, какво трябва да правят жабата, заекът, птичките, насекомите, които имат много по-малки възможности от тези на човека. Много възможности и блага са дадени на човека. По отношение на животинското царство, човек е божество. Трябва ли той да се обезсърчава? За да не се обезсърчава, човек се нуждае от истинска, положителна вяра. Един учител от казанлъшките села, това се случило през Балканската война, във време на отстъпление, изгубил частта си и попаднал в една пещера, където прекарал няколко деня без хапка хляб. Обезсърчен и отчаян, той започнал да се моли: Господи, слушал съм за Тебе, че си силен, че помагаш в безизходни моменти в живота. Ето, аз съм в такова положение, никой не може да ми помогне, ще умра гладен. Помогни ми Ти! Докажи ми Твоето съществуване. Не се минало половин час от молитвата му, когато той

съзрял отдалеч една костенурка, с парче хляб между краката си. Влачи хляба и се отправя точно към пещерата. Като стигнала до входа на пещерата, тя оставила хляба и продължила пътя си. Нова вяра, ново разбиране е нужно на хората!

Мнозина от вас сте свършили гимназия, университет, изучавали сте математика, геометрия, литература, езици. Знаете, че всеки език си служи с препинателни знаци: точка, запетая, две точки, удивителна, въпросителна и др. С такива знаци хората си служат в живота. Някой седи пред една трудноразрешима задача и се чуди, как да я реши. Друг изпаднал в мъчнотия и се пита, какво да прави. Падналият в живота се пита, какво да прави. Гладният пита: Какво да правя? – Ще ядеш. Жадният пита: Какво да правя? – Ще пиеш вода. Болният, умореният ще почива. – Искам да пиша нещо. – Пиши! – Искам да чета. – Чети! – Да служа на Бога. – Служи! – Искам да се боря, да докажа на хората, че не съм слаб. – Бори се, но трябва да знаеш, как да се бориш, за да излезеш победител. Ако срещнеш мечка в гората, как ще се бориш? Или ще я хванеш за пъпа, или ще запалиш една клечка кибрит. И в двата случая, тя ще капитулира. За предпочитане е да запалиш кибрит. Всички животни бягат от кибритената клечка.

Един американец попаднал в африканските джунгли, дето срещнал голям лъв. Ужасен, американецът притаил дъх и не знаел, какво да прави. В този момент, в подсъзнанието си някъде чул гласа на майка си: В джоба си имаш кибрит. Запали една клечка. Той веднага драснал една клечка кибрит, от която тревата наоколо се запалила. Лъвът се уплашил и избягал. Значи, една кибритена клечка е в състояние да избави човека и от най-голямата опасност, но той трябва да знае, как да я запали. Който мисли право и знае, де да постави всяка своя мисъл, той винаги ще има успех.

Един виден проповедник бил посещаван все от богати хора – милионери. Те обичали да слушат неговите проповеди. Като говорел за страданията на човечеството, за мъчнотиите, през които минавали хората, богаташите дълбоко пъшкали. Един ден проповедникът ги запитал: Защо пъшкате? – Мъчно ни е, че нямаме възможност да помогнем на страдащото човечество. Всъщност, те пъшкали за себе си. Като ви наблюдавам, виждам, че и вие пъшкате. Казвам: Престанете да мислите за вашите изгубени милиони. Не мислете, че сте милионери. Не мислете, че щастието се крие в милионите. Ако не бяхте изгубили милионите си, вие щяхте да бъдете на дъното на океана. Понеже сте ги изгубили, вие сте вече на повърхността на водата. Според сегашното разбиране на хората, идеята за богатството носи само тежести.

Тежко е да носиш в мисълта си идеята за богатството. Аз не съм за сегашната сиромашия, но не съм и за сегашното богатство. Аз поддържам онази сиромашия и онова богатство, които ще дойдат в бъдеще. Някога ще ви говоря за бъдещата сиромашия и бъдещето богатство и за отношенията им към човечеството. Върху тях ще се съгради бъдещият социален строй и бъдещият бит на хората. Както и да гледате на нещата, при сегашното разбиране и знание, хората не могат да имат по-висока култура от съществуващата. Днес има господари и слуги, синове и дъщери, раждания и умирания, съдилища, болници и др. Това е естествено за сегашния ред и порядък. Друг е въпросът за бъдещия ред, когато между хората дойде културата на братството. Сегашният живот е пълен със забави, като живота на децата. В тях е щастието на хората. Ако се отнемат забавите, животът им ще стане нещастен. Ако не можеше да яде, болният щеше да бъде крайно нещастен. Яденето, макар и не много сладко е, благо за болния. То все му допринася нещо.

Съдят някого – може да го осъдят, може и да го оправдаят. Важно е, че близките му започват да мислят и чрез мисълта си, дохождат до прави заключения. Някой умрял. Всички се запитват, от какво е боледувал, колко време е боледувал. Те започват да мислят за смъртта, за страданията. Условията на сегашния живот, добри или лоши, са ценни, защото събуждат мисъл у човека. Срещаш един поет, знаеш, че работи при трудни условия, но си казваш: Да мога да пиша и аз, като него! Благодарете за всички условия, защото те събуждат човешката мисъл и помагат за събуждането на човешката душа. Знайте, че от гледище на бъдещето, сегашният ред и порядък е на мястото си. Помни: За умните хора, които разбират законите, сегашният живот е благо. За глупавите, които нищо не разбират, животът е мъчение и страдание.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.
– В истината е скрит животът.

9. Лекция от Учителя, държана на
18 ноември, 1932 г. София – Изгрев.

1932_11_20 Ти ли си
неделна беседа

ТИ ЛИ СИ

„Добрата молитва“
„Отче наш“
„Пътят на живота“
„Псалом 91“
„Молитва на Царството“
„В начало бе Словото“
Ще прочета първа глава от евангелието на Йоана.
В дадения момент най-важният въпрос е, който човек може да разбере, на който неговото съзнание може да се спре, или това, което може да има отражение в съзнанието му. Сега всички, които казват, имат отвлечени понятия за съзнанието, отражения, имате понятие за отраженията в огледалото. Огледалото показва само отражението. Онова, което се отражава в огледалото, има почти същия характер. Разумният човек си има особен начин за разбиране. Различават се хората по онова разбиране на способността, която имат да възприемат. Те може да съзнават големината на земята; може да съзнават изобилието на водата; може да съзнават изобилието на дъжда, който пада; може да мислиш за богатствата, които са скрити; може да съзнаваш живота на ангелите; може да мислиш за Бога. Но в дадения случай онова, което може да възприемеш, е най-важното за тебе. Малкото, което може да възприемеш, едната капка вода, която възприемаш, струва повече от милионите, които може да съзнаваш, че съществуват отвън. Та онова знание е полезно в дадения случай. Туй знание няма прямо отношение към мене, защото, когато аз съзнавам слънчевата светлина, тя има отношение към други същества. Туй, към което аз нямам отношение, други същества имат отношение. Срещна един човек, който за мене няма никакво отношение, не го познавам. Този човек има други познати, други има, които се интересуват от него. А познатия на мене, друг не се интересува. Тъй щото в правата философия туй, което мене интересува, другите не се интересуват от него; туй, от което аз не се интересувам, другите се интересуват. Но изобщо хората се интересуват от едно и също нещо, те се интересуват от онова, което може да възприемат.

Та казвам, дотолкоз, доколкото вие може да възприемете и онова, което сте възприели, да се образува едно вътрешно разбиране и приложение за самите вас, то е полезно и косвено вие може да бъдете полезни за окръжаващите. Представете си сега, например говори се да живееш в

другите хора. Значи да живееш в другите хора едновременно, какво означава? Да може да опиташ тяхната реалност, тъй както опитваш своята реалност в самия себе си. Щом дойдат хората до това съзнание, само тогава може да се оправи светът или само тогава може да съществува обич и любов между хората. Когато всичките хора могат да живеят едновременно в тебе и когато ти може да живееш едновременно в тях. Това е една мисъл отвлечена и малцина имат опит. Малцина са, които са въплътени на земята, които имат този опит. Например някой замине за онзи свят, вие плачете за него, скърбите. Защото, ако вие пребъдвате в него и той пребъдва във вас, няма да плачете, но понеже не пребъдвате в него, изгубили сте го като един цвят, като един лист, който пада от дървото, като едно дърво, което изсъхва. Вие казвате: „Де е той?“ Изчезнал е. Но има един, който го обича и който живее в него. Кой е той? Като умре човек, той отива при този, който го обича. Той е живял в тебе, ти не го обичаш, не го познаваш. Че не го познаваш и не го обичаш се познава по това, че през целия си живот си му казал много горчиви думи и някой път си задавал въпроса, какви ли космически връзки имам с него. Мислите, че то е една философия дълбока. Тя е една от плътните философии. Кармата, това е една връзка от миналото, която хората са образували. Възли, възли и казвате: „Какво ли е възел?“ Човешки възел – ще го вържеш и ще го развържеш. Да познаеш една душа, която е излязла от Бога. Това, за което скърбим, е, че всяка душа, която излязла от Бога, дошла, а ние не сме я познали и ние скърбим. Той се връща при Бога, той е излязал от Бога и се връща. При един свещеник във Варненско идва един странник, калугерин – скитник, малко джубето му окъсано, килимявката не е като владишка, опрашена. Пита го: „Синко, откъде си?“ Казва си – един скитник калугер, ще му дам нещо, да се махне, зная попските долапи, и той е като мене долапчия. Този калугер, след като се наял, казва: „Искам да отида във Варна, нямам пари, може ли да ми заемеш малко?“ „Синко, нямам.“ „Като нямаш ти, пеш ще ходя. Аз съм научен да ходя пеш.“ Веднага синът на свещеника казва на баща си: „Ти знаеш ли кой е този странник? Христос е.“ Бащата казва: „Не казвай. Ако зная, че е Христос, ще го стигна, аз имам пари.“

Та казвам, в сегашното състояние на хората липсва нещо. Има един вътрешен усет. Ние не може да познаем Бога. Поне доколкото аз зная, мнозина са ми разправяли – вярват в Бога, познават го. Вярвам, че е така. Но в моите познания, доколкото аз съм срещал хората на земята, не съм намерил човек, който да е видял Бога, по моето мнение. Аз не съм срещал човек да е видял Бога, да го познава. Аз турям в тази дума – познанието на Бога – носи сила в себе си. Да познаваш Бога, ти не може да бъдеш един обикновен човек, да те блазнят дребнавостите в живота. Ти може да живееш в каквато и да е среда, но като се качиш на камъните, тези камъни

ще оживеят; като стъпиш във водата, тази вода ще те носи, ще те одържа, няма да потъваш; дето минаваш, всички ще те познават. От тебе ще лъха живот. Туй е познание на Бога. Сега може да се блазни нашето съзнание, някой ще каже – да имам това нещо. Това е вече едно механическо разбиране. Значи да го вземеш назаем като пари от някой банкер. Тия неща са много обикновени. Не може да съществува истинска любов между хората, докато те нямат разбиране. Досега не съм срещал нито един, който да е видял Бога. Как са го видели другите, аз не зная. Аз трябва да съм в тях, да видя как те са го видели. Мнозина са ми разправяли. Веднъж един господин ми донесе един шарен камък – като скъпоценност останал от деди и прадеди, трепери на него, счита го нещо ценно, скъпоценен камък. Аз, без да го гледам, чувствам, че е обикновен камък. Виждам го, че той иска да ми каже: „Като моя камък няма друг." Какво да му кажа? Ако му кажа истината, ще му пореже сърцето. Казвам: „Не мога да се произнеса, трябва да го видя много пъти." Виждам го, че в моето съзнание е много прост. После виждам, че в този камък му липсва нещо, не е така чист в кристализирането. А той казва: „Особен е – като него втори няма." Няма. И сега вадя заключение. Много от идеите на хората мязат на този, който има скъпоценния камък. Аз го чувствам в себе си.

Имаше един евангелист в Русенско. Той ми разправяше своята опитност. Той познавал Бога, видял Бога. Но един ден той набил жена си, бил я на общо основание, и тя повярва. Но след като я набил хубаво – разправя ми една опитност – не може да иде на нивата. „Пресякоха ми се краката, ръцете, обезсмисли се животът." Набил жена си и целия ден седи, седи, моли се да му прости тя, и тя не му прощава. „Как така, ти, който познаваш Господа и си го видял, твоят Господ ли те накара да ме набиеш." „Какъв дявол влезе в мене?" Той се извинява. „Човек, който е видял Бога, как ще влезе дявол. Господ и дяволът може ли да бъдат заедно?" Казва: „Не зная, аз започнах да се колебая дали съм го видял." Има една свещена идея в познаването. Човек да се не лъже. Аз зная едно нещо, тъй го изразявам. Аз оставям виждането и познаването на Бога. Има един свещен трепет. Най-първо, познаването е далечна работа, виждането е още по-далечна. Но първото нещо е да имаш един свещен трепет. Ако той не дойде, нищо друго няма да придобиеш. Аз го наричам: има един свещен трепет, с него започва. Нещо поникне в човешката душа, изменя се. Този свещен трепет всички сте имали в душата си, случва се. Но като дойде, имаш нещо, хубаво настроение, не настроение, но такова разположение имаш, че си готов в дадения случай да направиш доста голяма жертва, че се чудиш на себе си. Имаш един жест в себе си, във вярването, в познаването на този свещен трепет някой път, но зная, има нещо, което предшества. Като престане свещеният трепет, престава и да трепери. Този свещен трепет някой път го наричам трепетлика. От най-лекия лъх –

всичките дървета седят тихи, спокойни, а тази трепетлика, като че е някоя игрива мома – трепти.

Та казвам, има нещо в човешкото съзнание, един свещен трепет. Когато другите хора не схващат нещо, ти го схващаш нещо хубаво в света, или аз го наричам една малка светлинка, която окото схваща, че се ориентираш, не че ти е светло, но може да се ориентираш. Някой казва, че в тъмното вижда. Не че вижда в тъмнината, аз разбирам – да няма никаква светлинка, в тъмното да виждаш, като че е светло, но не е светлината – като че са оправени пътищата и не са оправени. Та казвам, дайте през тази година място на свещения трепет във вашето сърце, понеже в този свещен трепет се изявява силата. Яснота трябва на човека. Та казвам, правилното разсъждение не може да мисли. Когато си сиромах, не мисли да бъдеш богат. Когато си богат, искай да бъдеш умен, но тъй – да разбираш. Умния човек, разумния човек богатството го предпочита. Умният човек не може да бъде сиромах. На умния човек богатството никой не може да го вземе. Умния човек съм уподобявал, давал съм примери на онзи индуски светия, дето един махараджа искал да си купи една крава, но той не я продавал. Казва: „Не продавам тази крава, тази крава е за мене.“ „Насила ще я взема.“ „Опитай се, казва.“ Отива, но по никой начин не може да му вземе кравата. Хваща войници, връща се, но по никой начин не може да я вземе, кравата седи при него.

Разумният човек е силен, той е силен човек. Слабите хора са все глупави. Някои искат да ги освобождавам. Как ще ги освобождавам? Умните хора са силни, глупавите хора се избиват, глупавите хора се мразят, глупавите хора вършат всички престъпления. Като казвам, че са глупави, не мислете, че не знаят, знаят го и нарочно го правят. Глупав го наричам, защото туй състояние ще се върне върху него. Глупавият човек заробва, но и него заробват, той изнасилва, но и него изнасилват. Там е трагедията. Казвате: „Не съм ли аз свободен?“ Свобода, която може да ти се вземе, не е още свобода. Знание, което може да ти се вземе, не е още знание. Значи не си още силен, не си от умните хора.

Казвам сега, този свещен трепет, той е потребен, той е пътят, по който ще дойде великото в света, по който ще станете силни. Аз ви желая всички да станете силни в този смисъл – богатството да не може да го вземе никой. Какво наричам богатство? Твоята добродетел, която имаш, никой друг не може да ти я вземе. Любовта, която имаш, никое същество да не ти я взема. Не да се уплашиш, не обикновено схващане. Тогава ще кажете: „Кога ще дойде времето?“ Ще дойде времето, когато всички станем разумни. Кога ще бъде? Днес може да бъде. Щом го оставиш за утре, утре може да бъде. Щом го оставиш за след една година, след една година може да бъде. Щом

го оставиш след един месец, след един месец може да бъде. Ако го оставиш след една година, след една година може да бъде. Ако го оставиш след милиони години, след милиони години ще бъде. От тебе зависи. Но в природата има един закон, има едно съответствие между Бога и нас. Щом ти отложиш една божествена мисъл, второто положение – и Бог ще отложи. Отложиш втори път, и Бог отлага. Следователно, когато дълго време върху тебе е действал Божият дух и ти все отказваш, и той се отказва. Ще дойде време, когато ти желаеш, но Бог няма да действа. Бог прави същото, отлага, отлага, ще дойде изпитанието. Казвам, разумният човек никога не отлага. Отлагаш ли, ти туряш преграда на твоите бъдещи възможности. Че туй нали го знаете в живота. Сега иде светлината и казва да не говоря повече. Да идем на упражненията.

6 часа без 8 минути
(След гимнастическите упражнения, 7 ч.)

В живота има две състояния. Едното състояние, което е инертно, неподвижно състояние, което причинява страдания на хората. Има друго едно състояние – крайно подвижно. Значи човек не е господар, да може от едно инертно състояние да мине в подвижно състояние, но и другото положение има, когато от подвижното състояние не може да мине в инертно. Сега в общи схоластични знания, когато се отправя една мисъл, например в теорията на музиката може да разправят, да знаят – престанал този човек да пее, той ще се намери в чудо. За доброто всеки може да говори, за любовта всеки може да говори, то е теория, но турете човек да даде един образец, не може. Сега не е толкова важна теорията, колкото приложението. Какво означава? Кой е основният тон на любовта? В музиката има основен тон, отдето започва, седмият тон, те знаят. Всеки един тон го знае музикантът. Сега всички теоретически говорите. От много теории ние сме остарели и знанието се превръща в тежест. Знанието тежи, превръща се в една тежест. Човек не трябва да обременява мозъка си с излишни трептения, които нямат никакво отношение към неговия живот. Знанието в света служи за подкрепа, то е за храна на ума. Със знание трябва да храниш ума – за храна на ума, трябва да учи, за да се храни. То е една потреба. Не е нужно да носиш един товар, не е нужно да носиш десет торби с хляб. Онова, което ще изядеш, то е важното. Знанието, което може да служи като подкрепа на ума, то е най-доброто, което ти може да носиш. Но доброто е, което храни живота.

Аз казвам, туй, което може да храни живота, то е добро; туй, което не може да храни живота, то е зло. Туй трябва да знаете. Казвате: „Какво отношение има доброто към живота?“ Следователно доброто може да се превърне в сила на живота и след това доброто пък от живота излиза като

плод. Та казвам, в сегашния живот вие трябва да приложите доброто, да бъдете силни. Например седиш в своята мисъл и мислиш защо идат болестите, за да видиш колко си силен. Болестта не е нищо друго освен инертна материя, застояла някъде – или в нервната система, или в някой орган, или препятства някъде. Имаш ревматизъм. Инертна материя имаш някъде. Трябва да туриш ума си там, да разкараш тази инертна материя. Сега лекарите изкарват тази материя чрез окисляване, чрез разширение. Ще пиеш топла вода, ще вземеш очистително или ще постиш, разни начини има.

Та казвам, онази материя, която служи за основа, която образува човешкото естество, понеже човек трябва да бъде силен, той сам да се радва, като съзнава своята сила, той всякога може да бъде полезен на себе си. Мнозина не могат да пеят, но трябва да пеят. Казва: „Как пях? Аз искам да зная мнението на хората." Той никак не може да пее, когато иска да се хареса на хората. Певец е този, който, като пее, приятно му е, че е изразил тона. Не да казва: „Как мислите, пях ли хубаво?" Щом питаш, това е една обикновена идея. В мисълта си, като мислиш, да имаш едно обективно схващане, да ти е приятно, сам да се радваш на своята мисъл, сам да се радваш на своите постъпки, не какво мислят другите хора. Защото другите хора са като тебе. Има една философия, която обяснява какво е отношението на всичките хора в Космоса вътре. То е една отвлечена философия, много отвлечена. Там трябва вътрешна школа, да се говори. Някои казвате: „Кажете една истина."

Сто на стотна степен какво означава, кажете ми сега. С колко цифри ще бъде? Сега философствате, кажете сега някои, които сте най-големите философи толкова години, колко е на стотна степен, ами на хилядна степен. Туй сега не е, за да се объркваме. Сега аз не искам да ви туря един товар, да ви смачка, защото има мисли, които може да ви смачкат. Например някой човек каже: „Няма Господ, няма любов, няма добро." Туря ви един товар на гърба, може да ви смачка, вие се обезсърчавате. Тази идея – че няма Господ – само когато станеш най-ученото голямо божество, само тогава разисквай. Да ти кажа, че няма Господ, това е много тежка мисъл. Мисълта, че няма Господ е най-тежката мисъл, изисква се юнак на гърба си да я носи. По аналогия, ти имаш нужда от баща си, казваш „Без баща си не мога да живея." Но един ден баща ти умре, и ти без баща си живееш. Ти мислиш, че баща ти умрял. Не, баща ти, след като умре, скрие се в тебе. Че ти и баща ти заедно живеете. А ти постоянно мислиш за баща си и се безпокоиш, и питаш: „Къде е баща ми?" Вие делите едно богатство. Той е в тебе. Пък баща ти пита: „Къде е синът ми?" Сега всичките умрели са все у вас. Аз ги виждам, че са у вас всичките, пък вие ги търсите.

Сега да оставим това, вие дали ще вярвате, или не, да оставим този въпрос. Когато аз напиша едно число на дъската, например 10 хиляди, туй число на дъската ли е? Казвам, десет милиона на дъската са написани, оттам четеш, но тези десет милиона на дъската ли са? Туй число, ако е реално число, тези десет милиона са в касата на някой банкер. Числото е написано на дъската, но парите са в някоя банка. Но когато напишете думата любов, де е любовта, трябва да потърсите де е любовта. Тя е в някоя банка тази любов. Тогава ще намериш банката, много банки има. Ще отидеш в банката, ще представиш чека. Това са материални обяснения. Ако онзи не разбере вътрешния смисъл, тогава, ако влезе в една банка, но ако няма светлина, няма да види златото, кипне. Ако ви дам в тъмното злато, не зная дали ще го познаете, че е злато. Разпознаване трябва.

Трябва разпознаване, но важи и какво носиш. Светлината има голямо разпознаване. Например вие мислите, че гъската е голям глупак. Дайте ѝ кафе, тя ще го бутне с човката, тя е много умна и ще го тури настрана. Дайте ѝ нещо друго, ще го познае. Тя знае какво трябва да възприема и какво да не възприема. Дайте на свинята боб, тя даже няма да го вземе, колкото и да е лакома. Често ние вземаме мислите, които човек има, не може да ги възприемем. Ти искаш да разрешиш един въпрос, има ли Вселената край. Нещата, които са без край, не могат да имат край. Туй, което има край, не може да бъде безкрайно. Сега онези философи математици, той разбира толкова, колкото и аз разбирам. Аз съм ги слушал, слушал да говорят и виждам, че и той е толкова будала, колкото и аз. Но той се представя за учен човек. Той доказва, доказва, и нищо не може да докаже. Аз мога да докажа. Той доказва, че Вселената има край. Предполага, че има край и доказва, че може да е така, на толкова и толкова милиона – прави логическо заключение. Тогава, ако така – по логическо заключение, аз казвам, почвам да изчислявам, че след 365 дни ще имаш 365 милиона лева. Възможно е, вярно е, доказвам ти. Дойде 365-ият ден, ти нямаш толкова милиони. Колкото е вярно, че след 365 дни ще имаш 365 милиона лева, толкова е вярно, че Вселената имала някакви мъглявости, че Вселената имала край. Това е голяма презумпция. Той трябва да каже: „Не зная дали Вселената има край, не зная дали няма край.“ За две неща не зная, аз не разисквам крайните неща и безкрайните неща. Край на една афера, и безкрайна афера. Защото някой път защо ти е краят на живота. Защо търсите края на нещата. Например ти имаш една любовна афера, искаш да престане, да дойде краят. Следователно какъв е краят на любовната афера? Заведе се дело. Какъв е краят на делото? Осъдят те или те оправдаят, или те турят в затвора.

Сега това са ред разсъждения. Ние казваме, че светът ще се оправи. Тъй е писано. Нито едното може да се докаже, нито другото. Аз, като говоря, че

светът ще се оправи, разбирам, от себе си. Аз непременно може да видя какъв е краят, какво ще се случи. Аз нямам предвид, че състоянието може да се поправи, не мисля, че всички хора в грях са родени. Хубаво, тия хора, които са на Земята, но всички други, които са по другите светове. Значи всичките хора, които са по материалните светове, все в грях ли са родени. То е наша философия, наше разбиране. Сега няма да оставим тези неща да ви смущават, защото някои от вас не могат да издържат. Някой казва: „Аз съм много търпелив." Относително търпение. Да ви представя един пример.
Един мъж, който е много търпелив, да има жена, която да обича, но да види, че друг мъж я целуне. Той не може да изтърпи, той ще кипне. Защо, какво му стана? Че целуват жена му. Другите жени, като ги целуват, ни пет пари не дава, а когато неговата жена целуват, не може да търпи. Аз разсъждавам обективно, за вас не говоря и за себе си, поставям въпроса, какво му е станало, че друг мъж целунал жена му. Казва: „Всичко мога да търпя, но да целуне друг жена ми, не мога." Хубаво, но един ден, като намрази жена си, тогава обича да я целуват. Питам, защо, коя е причината? Защо в единия случай е нетърпелив, а в другия е търпелив? Във втория случай в негов интерес е да я целуват, той пари дава, ходи. В ума си съзнава. Ние сами си създаваме своите нещастия. Защо не може да търпи да я целуват? Коя е причината? Онзи, който иска да я целува, той е нетърпелив. Онзи, когато другите я целуват, и той е нетърпелив в друго отношение. Отвън те минават за търпеливи.

Питам, отде се родила тази философия у хората? Аз дохождам с нещо обективно, за да се разбере тази скритата идея. Някой път мене ми е приятно да ми бутнат ръката – неговата ръка е топла, моята ръка е студена, приятно ми е. Но представете си, моята ръка е охлузена, който и да ме бутне, казвам: „Не ме бутай, защото ръката ми е охлузена." Всяко негово допиране нищо не може да ми донесе. Следователно всеки човек, който не може да ми предаде нещо, мене ми е неприятно. Та когато в живота си не може да търпим, има си някаква причина. Ние трябва да разкрием същинската причина. Ама ти чакай, ти си много нетърпелив. Нищо не значи. То е цяла наука. То е като музиката. Дойдеш дотам, трябва да пееш. Ти още нотите не може да пееш, че като дойдат диези и бемоли, как ще ги пееш. Аз гледам, уж певци, които пеят, колко фалшиво пеят. Много пъти не вземат вярно ни диези, ни бемоли, изяждат ги, заменят ги, правят си далавери тези музиканти. Изяде нещо, после пее. Но певец е този, който не прави нито една погрешка.

И в живота си някой направи една погрешка и току я закрива. Аз съм гледал в някоя къща – майката с очите си прави ишерети на дъщеря си как трябва да постъпи. Тя се усмихне, после стане сериозна, и дъщерята стане

сериозна. Аз съм наблюдавал – с очите дава ишерети. Това не е никаква наука. Ако трябва да се смееш, ще се смееш, ако трябва да бъдеш сериозен, ще бъдеш сериозен. Как не, ако ми забият едно голямо шило, ще бъда сериозен, ще плача даже. Ако мене ми се падне едно голямо наследство, ще се радвам, ще се смея. Всякога една усмивка излиза от някаква идея, някакъв контраст се образува в съзнанието ви. Казвате – усмихна се. Този човек е видял нещо, може да вижда цял един свят, усмихва се. Не казвам, че тази работа е глупава. Много е умна. Гледам, че някой човек е сериозен, плаче. Казвам: „Случило се е нещо." Не казвам: „Не плачи." Ето какво разбирам под думата не плачи. Когато трябва да се радваш, не плачи. Не че не трябва да плачеш, но когато трябва да се радваш, не плачи, не заменяй радостта с плач. Когато няма радост, плачи колкото искаш. Туй е намясто. Че скърбите, плачът за хората са едно благословение, то е дъжд в астралния свят. Че без плач земята би се превърнала в пустиня. Ако сега ви доказвам математически, че плодородието зависи от плача на хората – когато навреме се плаче, много плод ще има, кога не се плаче навреме, ще цъфне и няма да завърже – ще повярвате ли? Това е един въпрос до вярата.

Мислите на хората имат отношение към външната природа. Мислите на хората може да образуват слана. Защото колективната мисъл на хората създава външното време. Ако дойде един учен човек, всички би ви изкарал от салона. Ако той има едно малко шишенце със сгъстени газове и ако пусне няколко капки, всички вие ще почнете да треперите, ще стане веднага цяла промяна. Този човек ще направи такъв един опит. Едисон отива при свои приятели да ги гощава. Казва на келнера: „Ще донесете хубаво наготвена супа." Всички насядат на масата – 4–5 души, все учени хора. Донасят супата. Той капва по една капка и супата замръзва. Донасят една паница, втора, пара се вдига. Той все капва. Супата замръзва. Казва: „Господине, какво си играете с нас." Гледа той, супата замръзнала. Донасят други, и те замръзват. Казва: „Остави. Всичко у вас е замръзнало." Донасят им бифтек, и той пак капва – и той замръзва. „Вие – казва – господа, си играете с нас." Объркали се всички. Почва да се смее, но след като гостилничарят разбрал, че той си играл, много скъпо му коствал обедът. Счел за един обед да се компрометира неговата гостилница, да замръзва яденето.

Та казвам, във вас може би някой учен човек е направил нещо. Казвате: „Замръзна сърцето ми." Турил някаква капка. „Като ме погледне – казва – омрази ме." За да не ви смразяват хората, вие трябва да разбирате живота в истинското негово проявление. Такъв учен човек, като го видите, трябва да го познаете и да му кажете: „Извинете, господине, идете в друга гостилница да правите опита." Злото в човека не е нищо друго освен един такъв като Едисон, който прави опити. Ще дойде у вас, ще направи опит.

Някой мъж може да целуне някоя друга жена. Пък може да няма никакво целуване, но той може да направи така, да ти създаде една пълна илюзия. И тогава ти ще замязаш на примера на един момък, който имал любовни отношения с една мома, но не се решавал да се годи за нея. Тя искала да го принуди. Направила в къщата си един восъчен момък, турила го на стола, тъй хубаво направен. Той иде отвън и още като дошъл, като видял този момък на стола, казал: „Моля, моля, не допущам друг, аз вече съм решил този въпрос, давам си кандидатурата." Та всички ние в живота често с доста такива восъчни хора ни заставят и ние решаваме да направим нещо, да не би този восъчен тъпак да не ни изпревари. Няма опасност. Туй, което ви навеждам, то се отнася към новия живот. За стария живот аз не правя и дума. Аз не осъждам живота на гъсеницата, той е намясто. Казвам на гъсеницата – новият живот, при който сега ще бъдете, той ще подобри условията. Колкото по-добра храна вземаш, толкова по-добри крила ще имаш, по-добри условия за всичко.

Туй, което сега ви навеждам, то е за бъдещия живот, който иде сега, не за утре, за днес. Туй състояние не може да се измени. Не е достатъчно само да имаме едно малко разположение. Аз наричам туй разположение, което може да измени нашето вътрешно органическо битие, да обнови тялото, да обнови чувствата, да обнови мислите. Туй, което обновява, то е новото. Туй, което не носи този живот, то е забавление в живота.

Тази сутрин аз ви говорих за свещения трепет. Ако искате да бъдете в света силни в правата смисъл, пазете един момент, когато свещеният трепет иде у човешкия живот, и го възприемете. Той иде, тъй както слънцето иде, отворете всичките прозорци, нека влезе свещеният трепет. Не се пазете, че може да слънчасате. Някой път ги е страх от свещения трепет, казват: „Ще се заблудим." Няма да се заблудиш, то е най-голямото благо, което иде в света, което може да освободи човека. Не да се освободи от дома си, не да се освободи от брата си, но да се освободи от кривите отношения. Ще се оценяваме по-добре. Отношения може да има, когато ние се оценяваме и се считаме една необходимост един за друг. В света всяка една душа, която е излязла от Бога, е ценна, понеже е нещо хубаво за цялото човечество. И всеки от вас, всяка една душа, която е излязла от Бога, носи нещо хубаво за цялото човечество. Всяка една душа носи благо за цялото човечество. Всички души, които ви познават, те ви ценят. Казвам, има в света един, който ви цени, или казано на друг език, има в света души, които ви знаят, познават. Нищо от това, че тук, на земята, не ви познават. Вие живеете в един тесен кръг. Ако тук не ви познават, други ще ви познават. В обикновения живот ние очакваме, като идем в другия свят, да научим. В другия свят, като идете, нищо няма да научите. Ако детето, което е заченато в утробата на майка си, не се организирало и се роди анормално в

света, то нищо няма да научи. Туй дете трябва да се роди здраво, всичките му органи, сетива, способности трябва да бъдат развити, всичките му сили трябва да бъдат намясто, та като дойдат всичките живи сили, да функционират правилно. Ако туй дете не се е организирало правилно, вие нищо не може да го научите. Ако отидете в онзи свят, без да сте готови, нищо няма да научите. Там ще намерите много слепи хора. В небето, в другия свят някои още с патерици ходят. Някои не знаят, че са умрели, те си живеят в пълна илюзия. Като ред хора ние сме ги виждали, той забърка отношенията на нещата. Казвате, че виждал нещо. Нищо не вижда. Премрежили се очите ви, вие виждате, казвате – видях някаква област. Туй не е нещо реално. Реалните неща говорят. Туй, което не ти говори, туй, което не ти придава нищо, това е една сянка, една илюзия. Видях един ангел. Туй нищо не значи. Ама корона имаше на главата. То е друга илюзия. Аз мога да ви направя корони колкото искате. Но реалността е, когато един ангел ви посети, вие няма да забравите неговото посещение, то е нещо извънредно, цяла епоха във вашия живот. Вие ще придобиете една сила. Оттам насетне във вашия ум, във вашето сърце, във вашия дух ще настане промяна. Ще считате, че е най-важното събитие, което е могло да се случи.

Та казвам, най-важното събитие у вас е, когато един ден дойде този истински свещен трепет. То е вече едно предисловие на познанието за Бога, виждането на Бога. За това именно ние се стремим. Знанието в живота, страданието, всичко това има смисъл само ако дойде свещеният трепет. Тогава ще кажем като апостол Павел – днешните страдания не може да се сравнят с бъдещата слава, с бъдещите възможности, които ще се открият. Значи заслужава ние да страдаме, за да видим великото благо, което вечният живот носи. Аз наричам вечен живот, дето няма болест, дето няма съмнение, дето няма сиромашия, дето няма кавги, зависти. Това е вечният живот заради мене.

Сега на вас ви пожелавам през тази година... Какво да ви пожелая? Който има много дългове, да ги изплати; който има недовършени работи, да ги довърши; който има изпити, да ги издържи; който има рани, да му заздравеят; на когото главата е гола, да му израснат косите; на когото дрехите са скъсани, да си ушие нов костюм; на когото обущата са скъсани, да си купи нови; на когото шапката е скъсана, да си купи нова; който е ял мухлясал хляб, да яде пресен; после пожелавам, който има на къщата си тесни прозорци, да има големи. Не зная де да ви турна – в горния етаж на апартамента или в долния. Пожелавам ви да имате един апартамент на третия етаж. Третият етаж е на хората. Аз разделям човешкия живот на три етажа – първият етаж е долу, третият е най-хубав. Ако всичко това развиете, то е достатъчно.

Тогава довечера ще си донесете торбите. Каня ви довечера на вечеря. Вие ще видите ние какво ще ви дадем и ще видим вие какво ще дадете. Защото ние обичаме хора, които не само обичат да вземат, но и обичат да дават. Защото, след като ти подарят една цигулка, ти ще теглиш лъка, казваш: „Да видим цигулката каква е." Вие, като свирите, ще видим вие какво ще кажете. Но всякога дръжте две идеи в ума си: да вземате и да давате. Милосърдието у човека не може да се развие, ако той не дава. Умът на човека не може да се развие, ако той не дава. Учителят преподава, ученикът взема, когато учителят изпитва, ученикът дава това, което е взел. Той ще разправи какво е вземал. Ученикът повече ще му даде. Та не само да давате, но и да вземате. Едновременно ще вземате и ще давате. Туй е правилният ред на нещата. Туй трябва да бъде едно правило, ако искате да бъдете щедри. Както давате, тъй Бог ще ви даде. Бог постъпва в това отношение право. Радвайте се на всеки човек, който проявява една добродетел, за да се даде добродетелта и на вас. Радвайте се на ума на всеки човек, понеже тази дарба е дадена от Бога на него. Щом се радвате на него, Бог ще даде и на вас. Ако човек е добър, радвайте се, това добро ще дойде и у вас. Ако човек е на любовта, тази любов ще дойде и у вас. Всичкото добро, което хората имат, ще дойде и у тебе, но и всичкото зло, което имат, ще дойде до тебе. Ако хората са заробени, ще дойде до тебе. Туй помнете, това са практически правила.

Разбира се, на един англичанин трябва да му говоря на правилен английски език. Ако не зная езика му, как ще ме разбере. Така и в природата тепърва трябва да учите Божия език. Отсега нататък ви остава вие да учите езика на небето. Ти казваш например: „Аз тебе те обичам." Туй е един земен език. Кажете ми на небесен език една дума. Аз бих желал от вас да чуя една небесна дума. „Много ви обичам, сърцето ми гори, трепери, не мога да живея без вас" – това са все обикновени работи, земни работи. Не е право. Казваш: „Не мога без тебе, умирам за тебе." Онзи, който казва, че не може без този, умира, а се вижда, че могат без този. Помнете, в божествения свят, там в любовта всичко може. Там, дето всичко може, там противоречия няма. Понеже, като влезете в духовния свят, там е толкова голямо разнообразие, че ако имаш един приятел в небето, щом се отдалечи една крачка, не може да го намерите между другите. А щом се раздели, ти никога не може да го питаш: „Ти ли си онзи?" И той няма да ти каже. Ти вече го забравяш. Те всички тъй си мязат, че ти по никой начин не може да го намериш. В небето, като целунеш едного, всички се целуват изведнъж – на ваш език ви говоря. Ти не може да видиш никакво противоречие там. А тук, на земята, не е така. На земята един целува, друг не целува, един се смущава, един е богат, друг е сиромах. Тъй е наредено, тъй е животът. Защо и за какво е така, може да възразите. Както и да се

свърши, знаем, че добре ще свърши. Онези, които са го позволили, те имат една добра черта. Каквото и да казват, аз вярвам в едно нещо: онези, които са допуснали да влезе злото в света, имат едно съображение. Злото и доброто функционират в света. Не може да мислим, не може ли без зло. Може да имаме мисли за и против, но същевременно аз зная едно нещо, че ако аз искам да бъда добър, никой не може да ме направи лош. Пък ако аз искам да бъда лош, никой не може да ме направи добър. Та всичко от вас зависи. Ако искате да станете умни, ще станете умни; ако искате да станете добри, ще станете добри. Да желаете един свещен трепет да имате. Онзи, който желае нещата, той отива при тях. Който не ги желае, казва: „Ако дойде и ако не дойде, и без него може.“ Така не се мисли.

Сега тези са общи работи. Общите работи, те носят идеята за бъдещето. Всеки от вас иска да бъде щастлив. И всичкото ви щастие аз зная в какво седи. Всеки от вас има една скрита идея, тя е тази. Ще ви кажа сега скритото на земята. Вие искате да имате един, който да ви обича. Вие сте хвърлили око на един, който да ви обича, не който и да е, искате той да ви обича, никой друг. Ако някой си позволи да ви хване ръката, когото не искате, той ще види. Тъй щото, ако този, на когото вие сте хвърлили око, ви обича, вие сте щастливи, но ако изгубите в любовта, вие ще бъдете нещастни. Ако някой друг си позволи да ви обича, на когото вие не сте хвърлили око, вие не го поглеждате. Има една възможност да загубите любовта, на когото вие сте хвърлили око, а може и да спечелите неговата любов. Туй е, което желаете. Дето сте хвърлили око, то е право, дръжте си окото там. Прави сте и на едната, и на другата страна. Но не опорочавайте любовта, не говорете за любовта много. Ама ще кажете, че аз много съм говорил за любовта. Не, аз не съм говорил нито една дума за любовта. Аз за любовта не съм обелил, още дума не съм казал. Ако аз произнеса за любовта само една дума, целият свят ще изчезне, няма да остане от него нищо, на дим и прах ще стане. Понеже тази дума е толкова силна. Ще кажете: „Как така?“ Има известни бомби, които, като експлодират с такъв трясък, че от трясъка хората умират. Не го удря никакво парче, от трясъка умира, не може да издържи. И мечката, като падне, и тигърът, и лъвът от трясъка падат. Та ако и вие, които търсите любовта, някой произнесе думата, веднага ще се прострете на мястото. Вие ще мязате на онзи евангелски проповедник, който се молил десет години и казвал: „Господи, искам да опитам твоята любов.“ Казва, дойде веднъж и се прострях по корем и казах: „Стига, Господи!“ Прострях се на земята, ритам и казвам: „Втори път не искам да ми говориш за любовта. Не можах да се държа на краката си, търкалях се по земята, ритам.“

Ако тази истинската любов дойде, всички вие ще се убедите, нищо повече. Защото ние, съвременните хора, още не сме готови за онова великото в

света, което трябва да издържите. Любовта като дойде в света, тя взема всичко и казва: „Ти ще дадеш всичко, което имаш.“ Няма да остане нищо. Всичко ще дадеш. След като дадеш всичко, ще се отпуснеш, ще кажеш: „Отиде всичко.“ Тогава тя ще вземе всичко и ще даде всичко. Ще стане една обмяна. Тогава, като стане тази обмяна, ти ще разбереш вътрешния смисъл на живота, тъй както сега ходят да учат новото пение. Има сега един нов метод. Този, който никак не пее, взел си е пръчица на стълбицата и без да пее той, децата научават тоновете. Този човек мисли, той мислено пее, той мислено произнася тона, концентрира се и децата, като се мъчат, мъчат, пеят. Така човек се научава да пее.

Та казвам, туй, върху което човешкият ум не може да се концентрира, ако ти държиш мисълта си правилно, ти може да предадеш своята мисъл, може да сполучиш, но трябва да имаш голямо търпение. Може да му кажеш веднъж, два пъти, три пъти, но може да не му кажеш нищо, и той да възприеме. Питам, какъв е езикът на светлината? Говори ли нещо? Нищо не говори, но като дойде, предава нещо. Преди да е дошла тя, ти се страхуваш; като дойде тя, ти се обнадеждваш, виждаш, че ти е предала нещо. Тази светлина като дойде, не се изменя мисълта. Та казвам, разумното, което излиза от нас, не се смущавайте за него. Туй разумното, дето и да влиза, в който и да е човек, той добре ще се прояви. Та ако добре сега се държите в едно възприемателно състояние, невидимият свят, разумните, от вас по-напредналите души, ваши братя ще ви предадат своята мисъл. Те са невидими, те имат тяло ето тук. Ако вие си отворите очите, ще видите – те минават, но не са с такива тела като човешките – и те гледат. Като мине един, те се взират и като видят един, че е готов, веднага му обръщат внимание, те го обикват и те имат същата светлина, както хората, те правят разлика, както хората. Като те обикне някой от тях, посещава те по-често, почва да работи върху тебе и ставаш по-здрав, мисълта ти почва да работи, въодушевяваш се, хората отвън почват да ти обръщат внимание, има някой да мисли за тебе. Има такива братя. Тези братя ги наричат ангели хранители. Както щете ги наричайте, те идат. Без тях човек е изгубен, без тях човек е като сираче, оставено на пътя. А когато имаш такъв ангел хранител, ти имаш една майка, която се грижи за тебе. Като заплачеш, тя дойде. Имаш нужди, задоволява ги. Имаш ли ти майка?

Под думата майка аз разбирам всички онези разумни отношения, които имаме ние. Баща, майка, братя, сестри, които вземат участие в нашия живот и всичките наши копнежи може да ги задоволят. То не е да се разправя на другите, да разправяме на външните хора за интуицията, за разумния свят. Но този разумния свят, щом го съзнаем, той ще се проектира на земята. Всичките хора на земята, на каквато степен да са, са под тяхното влияние. И растения, и животни, и водата, и въздухът,

светлината, топлината, всички те са господари на положението. Когато господарите дойдат на земята, тогава съвременните хора, които са деца, ще се подобри положението им. Та един ден, когато се поправи светът, вие ще го видите как той ще се поправи. Нали сте виждали едно състояние на човека – дойде до умиране, после дойде една фаза, претърпява голяма криза, после той съзнава, дойде една мисъл и казва: „Няма да умра, ще оздравея." От този момент започва едно повдигане, повдигане. Ако го попитате по кой начин е оздравял, той ще каже: „Не зная." Почувствал, че той оздравява, но как е, не знае. Та казвам, ще дойде един ден, у вас едно чувство ще се зароди, че ще стане нещо у вас. Като дойде тази сила, ще почувстваш една голяма промяна, едно голямо подобрение.

Та сега ще носите малките си страдания. Някой път ще ви скъсат, някой път паметта отслабва, някой път парици си нямате, къщица си нямате, това не разбирате, онова не разбирате, изменил се човек. Това са общи работи, които са не само до вас, но в цялата природа има и подмладяване, и остаряване. Никой не може да избегне от закона на промените. Но зад промените седи един по-хубав живот. Зад промяната на гъсеницата седи пеперудата, а пеперудата носи нов живот. Зад старостта, зад младостта седи безсмъртието. Зад безсмъртието седи друг красив живот, който очакваме. Ние може да имаме този живот още сега в себе си, да предчувстваме това благо в себе си, което иде. То е реалното. Аз съм виждал някои хора – гледам, и виждам нещо. Майката вижда в детето си нещо гениално. Аз гледам с моите очи и не виждам нищо гениално. Майката, като гледа, казва: „Гениално е." Като се поставя от гледището на майката, и аз виждам същото. Та именно трябва да станеш една майка, за да видиш в твоето дете какво се крие. Трябва да станеш майка на себе си, за да видиш това, което се крие в тебе, или да вземеш майчиното чувство за всеки един твой брат или сестра. Само по този начин може да имаш правилно разбиране.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост, проявената Истина носят пълния живот.

Девета неделна беседа
20 ноември 1932 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1932_11_20 Време и пространство
утринно слово

ВРЕМЕ И ПРОСТРАНСТВО

Размишление.

Ще прочета 9 гл. от Матея.
В книгата на живота има хиляди задачи, които трябва да се решат. Ако не се решат, те ще останат само написани задачи. В човека има една слаба страна. Той мисли, че нещата могат да се повторят, когато пожелае. Всъщност, в природата нищо не се повтаря. Това, което днес знаеш, утре няма да те ползва. Въздухът, който днес си приел, утре не можеш да го приемеш, той е изиграл вече ролята си. Утре ще дишаш друг въздух. Светлината, която днес си приел, утре няма да я приемеш. Днешното знание не може да те ползва на другия ден. Човек мисли, че е придобил известно знание. Никакво знание не е придобил. Той само помни, че е учил нещо. Въпреки това, ти не можеш да убедиш човека, че нищо не е научил. Това, което той е научил, служи само да припомни неговото минало и да разбере, какво носи в себе си. Водата помага за растенето на цветята, но тя не ги създава. Светлината дава условия за придобиване на знанието, но тя не го създава. Това са все разсъждения. След това ще дойде някой да ви убеждава, че човек не може да бъде праведен. Наистина, човек не се ражда праведен, но и грешен не се ражда. Ще цитирате стиха, в който е казано: „В грях ме роди майка ми." Да, в грях си заченат, но не си роден в грях. Под „грях" разбирам лошите условия. Праведен човек е онзи, който носи в себе си добрите условия. Казах, че човек не се ражда нито грешен, нито праведен. Ако той се раждаше грешен, или праведен, това е самоопределяне. Ако си роден праведен, праведен ще си останеш; ако си роден грешен, грешен ще си останеш. Ако се родиш невежа, такъв ще си останеш. Ако се родиш учен, учен ще си останеш. Такъв е законът. Ще кажете: Ако е така, няма защо човек да учи. – Обаче, има неща, които трябва да си припомните. Следователно, като учиш, ти събуждаш в себе си онова минало знание, складирано в твоето подсъзнание. Не че миналото е всичко, но в него е основата на твоето знание. Аз ви говоря за онзи свят, в който няма минало, няма и бъдеще. Там има само настояще. В обикновения свят, в който сега живеете, има и минало, и настояще, и бъдеще. Миналото и бъдещето ползват човека само като стимули. Мислиш, че си музикант и философ и можеш всичко да направиш. Но това не е реалност. Миналото носи известни опитности. Обаче, важно е настоящето, т. е. това, което в даден случай носиш в себе си.
Често се говори за време и пространство, като физически условия. Аз ще ви кажа една истина, която не сте чували досега. Тя е следната: Освен време и пространство, съществува и друго нещо, което обхваща в себе си и

времето, и пространството. То е реалността на живота. Какво е реалност, не знаете. Времето и пространството, сами по себе си, не са реални величини. Времето само определя нещата. Пространството пък може да се увеличава и намалява, без да е реално. Казано е, че има нещо извън времето и пространството. То е реалността. Ето защо, докато човек не живее извън времето и пространството, никога не може да разбере самата реалност. Нещастията на хората се дължат на това, че те живеят във времето и пространството. Имаш къща, нива – ти живееш в пространството и зависиш от него. Искаш да бъдеш щастлив – ти зависиш от времето. Дали ти е топло, или студено, пак зависиш от времето. Докато зависиш от времето и пространството, ти всякога ще бъдеш такъв, какъвто си сега. Искаш да бъдеш богат, учен, здрав – ти зависиш от времето. Щом има време, ще има и знание; щом има време, ще има и здраве.
И тъй, който не разбира реалността, казва, че трябва да се използва времето. – Така е, времето ще се използва, но и то ще използва хората. Ще използвате пространството, но и пространството ще ви използва. Докато направиш една къща, ще изхарчиш енергия, грижи, време. В края на краищата, ще вложиш в нея 200,000 лева, които ще плащаш с години. Едва изплатиш къщата си и заминаваш за другия свят. След това дъщерите и синовете ти започват да се карат за къщата ти, на кого каква част да се падне. Ако нямаш преки наследници, дохождат роднините, и те започват да се карат за къщата. Защо ти трябваше тази къща?
Преди няколко дни дойде при мене една от най-старите сестри в Братството, може да е около 80-годишна, и започна да плаче. Гледам сестрата и си мисля: Да беше млада, щях да кажа, че има някой възлюбен, който я оставил, затова плаче. Да беше болна, щях да кажа, че страда нещо. Нито едното, нито другото. Питам се: Защо плаче тя? Тя ми каза: Всички ме изоставиха. – Значи, времето я изоставило. Сестрата е забравила, че има Един извън времето, Който не я изоставил. – Всички ме изоставиха, няма къде главата да си сложа. Досега се мислех силна, но видях, че всичко пропадна. Казвам си: Тя е мислела във времето и пространството, че работите ѝ са уредени, но вижда, че е изгубила и едното, и другото. Гледам, колко отчаяна е тази сестра. Тя държи нещо в ръката си, и аз си мисля: Дали не държи в ръката си нож, или револвер, та пред мене да се убие. Най-после тя изважда това нещо и ми го подава: Това ми остана, никакво друго богатство нямам. Не го искам, не ме интересуват тези неща. Даде ми нещо голямо, като добави: Това нещо събирах с години, но вече не ми трябва. Аз го взех в ръката си, и по този начин хванах времето и пространството в ръката си, а тя остана извън тях. Като ми даде това нещо, забелязах, че и на нея почна да олеква. След това ѝ казвам: Аз не те харесвам, ти не си герой. Ти още не си страдала. – Нима има по-големи страдания от моите? – Това е само начало на страданията. Всички минават през тези страдания. Тя постоя още малко и си отиде.

Казвам: Често човек се чувства напълно изоставен, съвършено сам в света. И какви ли не истории се случват в живота. Права е тази сестра. Тя търси изходен път в живота си и казва: Човек не може да живее във времето и пространството. Родих син, надявах се, че като се ожени, ще живея при него, но сега той не ме иска. Мислех си, че снахата ще ме гледа, но и тя не ме иска. Дойдох между сестри и братя, но и те не ме приемат, макар че живеят за Бога. Чета всичко това по лицето ѝ и виждам, че тя живее във времето и пространството. Казвам си: И тези братя и сестри, на които си разчитала, живеят, като тебе, във времето и пространството. Като спят, те не могат да мислят за тебе. Ти си будна, не спиш, затова мислиш за тях. Тебе те боли корем, а брат ти спи. Глава те боли, а брат ти спи. Гладна си, страдаш, а брат ти спи спокойно. Питаш се: Защо тези хора не искат да знаят за мене? – Няма ги, те са извън времето и пространството, спят хората. – Коя ли е тази сестра? – Всяка една от вас е тази сестра. Аз имам особено мнение за нея. Тя ще стане герой. Като ви сравнявам с нея, всички вие бледнеете. Питам се: Ако тази сестра пада духом, какво ли ще бъде с другите? Значи, силата на човека се познава само тогава, когато той е на изпитания. Тогава се познава и колко знае. Изпит е това, малък изпит, но обикновено хората мъчно разбират малките изпити. Например, как ще издържите изпита за любовта? Когато се отнася до любовта във време и пространство, вие знаете, как да я приложите. Докато живееш във време и пространство, или ще обичаш човека, или ще го мразиш; или ще му вярваш, или няма да му вярваш; или ще го изпъдиш от дома си, или няма да го изпъдиш. В това няма изключения. Ако хората се обиждат и сърдят лесно, ти не би могъл да им кажеш истината.

Преди няколко дни дойде при мене една млада сестра. Тя влезе смело, свободно, като че ли има право да разполага. Изправи се всред стаята и ме пита: Къде е еди-кой си млад брат? – Защо ти е този брат? Мисля си, че между тях може да има някакво взимане-даване. – Търся го, не мога да го намеря. Имам да му давам нещо, искам да си уредя сметките с него. – Ето, вън има една сестра, аз имам доверие в нея. Дай ѝ, тя да предаде това, което дължиш на младия брат. Друг не мога да ти посоча. Ако ти кажа да го дадеш на друг, може и той да го задържи, и ти да останеш с неизпълнено задължение към младия брат. Гледам, тази сестра седи кисела, неразположена. Питам я: Защо си толкова неразположена? Защо влезе в стаята ми толкова кисела? Аз не искам в стаята си кисели краставици и пиперки. Тури ги в някое гърне или бъчвичка. Ето какво ще ти кажа: Ти си много проста. За себе си минаваш за умна, но си проста, защото живееш във времето и пространството. Някой казал нещо за тебе, и ти се сърдиш.

Питам: Ако кучетата на пътя те лаят, трябва ли да се сърдиш на мене? Аз ли съм виновен, че кучетата лаят във време и пространство? Аз ли съм виновен, че някой казал нещо лошо по твой адрес? Така не се служи на

Бога. – Аз не искам да зная за мнението на другите. Аз искам да служа на Бога. Казах ѝ: Радвам се, че срещнах поне един човек, който иска да ходи в пътя на Христа, в пътя на Истината. Знаеш ли, какво казва Христос? Той казва: „Даже и да изпълниш всички закони, ако не се откажеш от майка си и баща си, ти не можеш да влезеш в Царството Божие." Младата сестра каза: Едно нещо не мога да направя – от майка си не мога да се откажа. Ако тя умре, и аз ще умра. – Ето, ти пак показваш, че си много проста. Проста си затова, че след като вярваш в Христа, мислиш, че майка ти ще умре, и ти не можеш да живееш без нея. Коя е майка ти? Мислиш ли, че тази, която е на земята, е твоята истинска майка? Ако мислиш така, наистина, си проста. Аз се чудя, как вървиш по стъпките на Христа! Христос каза на майка си: Аз трябва да върша волята на Отца си.
Има светски хора, които са приложили Христовото учение. Те се отказали от майка си и баща си, без да вярват в Христа. Аз зная, кога хората се отричат от майка си и баща си. Аз съм срещал много синове, които, без да вярват в Христа, са приложили Неговото учение, изпъдили са майка си и баща си. Синът казва: Според Христовото учение, аз не искам баща си вкъщи. Да се махне оттук! Идва бащата при мене и се оплаква от сина си. Казвам му: Син ти е постъпил съобразно Христовото учение. То гласи: „Който не се отрече от баща си и майка си, не може да се нарече мой ученик". Както виждате, който вярва в Христа, не може да се откаже от майка си и баща си. Който не вярва в Христа, лесно се отказва. Питам: Каква е ползата от такова приложение на Христовото учение?
Като говоря по този начин, аз не обезценявам знанието, но то трябва да се приложи разумно. Ако джобът ми е пълен с пари, но аз не мога да си послужа с тях, защо ми са те? Ако нося брадва, а не мога с нея да си отсека едно дърво, защо ми е тя? Ако имам вяра, която никъде не мога да приложа, защо ми е тя? Казвате: Учителят ни говори за числата. Казва, че 2 Х 2 = 4. Какво представя четворката? – Две по две е отношение. Преведете го в геометрична форма. Това отношение се нуждае от пространство, защото времето има смисъл само в пространството. Извън пространството, времето не може да се прояви. Следователно, имате едно отношение, в което времето трябва да се прояви в пространството. Само тогава можете да разберете отношението. Четворката е квадрат на двойката. Казвате 3 Х 3 = 9. Значи, деветорката е квадрат на тройката. В случая, деветте показва пространството, в което се проявяват трима души. В този смисъл, деветорката е тяхната собственост. Казвате още, че 3 Х 3 Х 3 = 27. Значи, числото 27 е кубът на тройката.
Казвам: За да разберете живота, вие трябва да знаете времето, през което известно събитие е станало, и пространството, дето същото събитие е станало. Това пространство включва всички възможности, в които вие ще разрешавате известни задачи. Например, представяш си, че ще живееш на другия свят и мислиш за него, като за безпространствен свят. Той е извън

нашето пространство, обаче, вие трябва да имате ясна представа за същината на онзи свят. Онзи свят се различава от физическия. Какъв е той, не знаете. И съществата на онзи свят се различават от тези, които живеят в пространствения, т. е. на физическия свят. Те се отличават ог хората по това, че са много леки. Вие не можете с никаква теглилка да ги мерите. Те имат тегло, но тежестта им не се измерва, защото имат стремеж към друг център, а не към този на земята. Хората, както и другите същества на земята, имат голямо тегло, понеже стремежът им е към центъра на земята. Всяко тяло, което има стремеж към друг център, който е еднакво силен като центъра на земята, то остава някъде вън, не може да се движи.
Казваш: Тежко е положението ми. – Чуден човек си! Като казваш така, ти минаваш за учен човек. Щом е така, можеш ли да претеглиш положението си, да видиш, колко тежи? Казваш: Тази мисъл ми тежи. – Можеш ли да я претеглиш, да видиш, колко тежи? Обичал си някого, и той те обичал. В който момент почувстваш, че не те обича, ти се омъчняваш, става ти тежко. Как разбра, че този човек не те обича вече? Какви научни данни имаш за това?
Една сестра се оплаква, че еди-коя си не я обичала. Питам я: Какви са научните данни за това? Как позна, че не те обича? Ще кажеш, че по лицето й четеш, че не те обича. Значи, ти си голяма ясновидка. Друга пък чете по лицето на някоя, какво мисли тя. Като дойде някой при мене, аз го поставям във време и пространство и зная, точно какво мисли той. Щом се постави във време и пространство, човек има вече точно определено място. Всеки трябва да знае мястото си, както и мястото, което другите хора заемат. Всяка река, която има свой път, тя се е самоопределила. Който мине край нея, може да знае направлението на нейното движение. Ако знае планината, от която извира реката, той ще знае и завоите, които тя прави. Така, именно, той може да прави точни изчисления.
Слушате ме, като ви говоря, и си мислите: Какво ли иска да каже Учителят? – Ако съм готвач, ще мислите, дали съм сготвил добре. Ако съм шивач, ще мислите, дали дрехите ви са ушити добре. Ако съм обущар, ще си мислите, как ли съм ушил обувките ви. Аз мога да кажа, че съм ги ушил добре, но това не е достатъчно. Опит трябва да се направи. Аз мога да мисля, че са добре ушити, но не зная, дали е така. И вие мислите същото, но не сте ги опитали. Вашите крака ще покажат, доколко добре са ушити обувките. Ако прилягат добре на краката ви, значи, добре са ушити. Ако се окаже, че някъде ви стягат, те не са добре ушити. Тогава ще ги туря на калъп, да се разпуснат малко. В случая, опитът е на мястото си. Всеки знае, дали готвачът е сготвил добре, или не. Само пет минути са достатъчни, за да се разбере, добре ли е сготвено яденето. Ще бръкнете с лъжицата в яденето, ще го вкусите и ще кажете, дали е добре сготвено. Ако едното ядене не е сготвено добре, ще искате друго. Ако и това ядене не е добре сготвено, вие напущате гостилницата и казвате: Втори път не влизам в тази

гостилница.
Днес, като сте дошли тук, ще ви запитам: На гостилница ли сте дошли? Това място за търговия ли е, или за учене? Ако тук сте на училище, вие приличате на малки птиченца, които няколко време след излюпването си, напущат своите гнезда. Докато са в гнездото, родителите им предават уроци на птичи език. Бащата, например, им казва: Отворете устата си и кажете: Чик-чирик! Те повтарят казаното от баща им. След това иде майката. И тя им казва: Отворете устата си! Те отварят устата си, и тя им пъхне нещо за ядене. Ще кажете, че тяхното чирикане е проста работа. Не, в него се крие магическа сила. Като каже „чик-чирик", то вече отваря устата си, и майката му дава да яде. Тази дума означава „дай!" „Чик-чирик" е магическа формула, която заставя родителите да работят от сутрин до вечер. И плачът на детето е цяла магия. Щом заплаче, майката веднага започва да го кърми. Кажете ми, като сте дошли тук, като на гостилница, коя е магическата формула за вас? Ако детето, като се роди, не заплаче, не се движи, веднага го изнасят вън и го заравят. Това дете не може да стане ученик. Ако то отвори устата си и заплаче, майката казва: Добре дошло! На живото и здраво дете всички се радват. Ето защо, по-добре е детето да плаче, отколкото майката.
Ще ви обясня, защо плаче човек. Като плаче, детето иска да застави Провидението или Бога, да постъпват, както желае то. Казвам: Вие можете да заставите Бога да направи нещо за вас само тогава, когато знаете, как да Му говорите – когато знаете да плачете. В който ден престанете да плачете, да отваряте устата си, да движите краката и ръцете си, Бог ще ви изпъди вън, както майката пъди детето си. Бог казва: От умрели деца нямам нужда. Питате: Защо трябва да се движат ръцете? – Защото сте живи. Обаче, движението на ръцете трябва да бъде смислено. Безсмисленото движение на ръцете нищо не допринася. Какво печели детето от механическите движения, когато е в люлката? – Нищо не печели, но майката се радва и на тези движения, защото чрез тях детето се упражнява. Аз не зная точно, какви движения прави детето. Не съм бил майка, но и много майки не знаят това. Важно е, че механическите, несъзнателните движения се различават коренно от съзнателните. Такава е разликата между физическия и духовния свят. Физическият живот се проявява във времето и пространството, а духовният е извън времето и пространството. Докато се тревожиш, докато боледуваш, докато лягаш да спиш и ставаш, докато се учиш, ти си във време и пространство. Хубави са и тези неща, но те са кратковременни. В тях стават бързи промени. Ти си лекар, известен като знаменит, но утре дойде друг, по-учен от тебе, по-способен от тебе. Хората започват да го търсят и те забравят. Ако дойде трети, по-учен от двамата, и той ще блесне пред тях, а те ще останат в сянка. С какво се прочул последният лекар? Той дал едно особено лекарство на болния, от което веднага оздравял. Значи, способният лекар

измества неспособния.
Вие искате, като се молите, Бог да ви слуша, т. е. да отговаря на вашата молитва. Въз основа на какво искате това? Ще кажете, че Бог е Любов, следователно, Той трябва да отговаря на молбата на слабите. Това не е правилно. Вие правите две грешки, които ви пречат да влезете в пряк, естествен контакт с Бога. Ти си търговец, искаш да се стоплиш малко и излагаш гърба си на слънце. През всичкото време, докато се грееш, мислиш само за търговията си. За слънцето, за природата не мислиш. По едно време усещаш, че си се сгорещил много и веднага търсиш сянка, да се скриеш от палещите лъчи на слънцето. Ако отношението ти към слънцето беше правилно, щеше да се справиш с него. И на слънце, и на сянка, ти мислиш само за търговията. Това е едната грешка. Другаде виждам един учен, затворил се в стаята си, прави научни изследвания. Отвреме-навреме той поглежда към слънцето, мисли за него, но не му е топло – слънцето не може да проникне в неговата стая. – Това е втората грешка. Първият се излага на слънцето, и мисли за търговията си; вторият мисли за слънцето, и стои в затворена стая. – Не, ще излезеш вън, ще изложиш гърба си на слънцето и, без да мислиш за него, то ще ти даде нужното. Едно се иска от тебе: да бъдеш буден, да концентрираш мисълта си, да приемеш правилно слънчевата енергия. Такова трябва да бъде отношението на човека към Бога.
Казвам: Да седиш затворен в стаята си и оттам, през един малък прозорец да гледаш слънцето, това значи, да се затвориш в своя краен егоизъм и оттам да гледаш на света. – Не, ще излезеш вън, ще изложиш гърба си на слънцето и така ще възприемаш неговата светлина и топлина. Ако мислиш, че в затворената стая ще станеш светия, ти си на крив път. Такива светии свършват зле. Затворени в своя егоизъм, те мислят, че никой не ги разбира, никой не ги признава за светии. Ако искаш да те видят хората, излез вън на открито. Кой знае, че някъде в една тъмна стая, седи един голям светия? Истинският светия е между хората: денем слънцето го грее, както огрява всички хора, а вечер, със своята свещ, осветява пътя на онези, които са го объркали.
Един от нашите приятели дойде при мене и ми каза: Учителю, ти си казал на еди-кого си много неща, на мене нищо не си казал. – Какво особено искаш да ти кажа? Аз не зная, дали има човек на земята, който да е говорил толкова много, като мене. Аз проглуших света с моето говорене. Аз даже се чудя на себе си, защо говоря повече, отколкото трябва. Това не е нито по характера ми, нито е присъщо на моето естество, нито е в съгласие с разбирането ми. В невидимия свят ме считат за най-мълчаливия човек, а на земята съм най-разговорчивият. Аз говоря много, защото ви считам за умни хора. Ако не бяхте умни, не бих ви говорил. Щях да постъпя с вас, както постъпила една млада, красива мома с един момък, който ѝ се обяснявал в любов по различни начини. Той ходел след нея, давал вид, че я

обича, но тя не му обръщала внимание, правела се, че не го вижда. Той купувал цветя, пращал й, тя ги връщала назад. С това тя искала да му каже: Аз не приемам неща, взети без позволение. Ти купуваш откъснати цветя, без да се запиташ, как са взети. Той й праща различни украшения, но тя и тях връща. Казва: Не приемам подаръци от мързеливи хора. Лесно се правят подаръци наготово. Такива неща и аз мога да си купя. Той се чуди, защо тя не му отговаря. Момата му казва: За какво да те обичам? За престъпленията, за мързела, или за лъжите ти? И вие се молите на Господа, искате Той непременно да ви отговори. За какво да ви отговори? Ако е за молитвите ви, аз съм слушал толкова глупави молитви, че се чудя на ума на хората. Някога се чудя на нахалството и на високото мнение на хората за себе си. Вие разполагате с голям капитал – вашият дух, душа, ум, сърце, тяло и след това се оплаквате, че нямате къде да подслоните главата си. Другите хора били по-щастливи от вас; те имали къщи, а вие нямате. Питате: За нас ли се отнася това? – Ни най-малко не се отнася до вас. Преди всичко, вие не сте онази красива мома, след която тичат момците. Красивата мома представя възвишения свят, към който всички се стремят, искат да им обърне внимание. Вас мога да уподобя на младия момък, влюбен в красивата мома. Той не обикаля заради нея, но за себе си. Защо бедният обикаля богатия? – За парите му. Следователно, и вие дохождате да ме слушате, не за самия мене, но за знанието, което ви давам. Щом получите необходимото за вас знание, вие ще изхвръкнете оттук, както малките птички напущат гнездото си, като се научат да хвъркат. Аз не съм толкова глупав, да не ви разбирам. Не мислете, че ще ви дам всичко, каквото имам. Аз давам на другите само от изобилието си, т. е. това, което не може да се събере в мене. Повече от това не давам нито на йота. Като давате, и вие спазвайте същото правило. Мислите ли, че аз ще повярвам на онзи, който ми говори за своята голяма любов към мене? Къде ще туря неговата голяма любов? Аз нямам място за нея. Как трябва да постъпя, ако при мене дойдат три моми с подаръци? Първата ми донесе една риза от груб коноп; втората ми донесе също една риза, но памучна; третата ми донесе копринена риза. Как мислите, коя риза ще облека? Това, което е вярно за мене, вярно е и за вас. Как бихте постъпили вие, ако имате такива ризи? Конопената риза ще облечете в краен случай, когато нямате какво да облечете. Значи, остава да избирате между останалите две ризи – памучната и копринената. Може да облечете памучната, защото е практична, лесно се пере и може дълго време да се употребява. Обаче, копринената риза е най-скъпа и добре приляга на тялото. Всички предпочитате копринената риза. За конопената ще кажете: „Ела зло, че без тебе по-зло.“ Докато е в благоприятни условия, човек никога няма да облече конопена риза, да претрива тялото му.

Сега вие приемате новото учение отчасти, не напълно. Какво трябва да бъде новото учение? Отваряте Библията, Новия завет, да видите, как са

мислили хората по онова време. Като четете за пророците, за апостолите, виждате, как те са разбирали живота. Като четете Свещената книга, изобщо, все ще се натъкнете на известни съмнения. Казвате: Не можем всичко да приемем. – Прави сте. Много неща ще четете, но направо всичко не можете да приемете. Първо ще пресеете прочетеното и, каквото остане на ситото, него ще приемете. – Защо? – Защото е прието в неговия първичен вид. Какво ще научите от живота на Давида? Казвате: И Давид, най-благочестивият цар, като дойде на власт, направи такива грешки, които не бяха позволени пред Господа. Бог постави Давида цар на израилския народ, за да му даде добър пример, а той се облече в дреха от коноп. Обаче, и до днес още се говори за неговата грешка, още не може да му се прости. И до днес още, еврейският народ носи последствията от грешките и престъпленията на своите царе.
Аз ви говоря като истински златар, не да се самоосъждате, но да се научите да различавате скъпоценните камъни от простите, и чистото злато от фалшивото. Лесно се лъже човек. Няма по-големи майстори на лъжата от духовете. Няма по-големи майстори от тях за интриги и скандали. Някога духовете се разделят на няколко лагера, но всички са от една банда. Едни от тях създават изкушения за младите моми, други – за младите момци. Те търсят начин да оберат човека. На младия момък ще намерят една мома, да му казва, че го обича, че не може да живее без него. В това време ще изпратят друга мома, да внесе в него съмнение, че първата не го обичала, че замотавала главата на други момци. Всъщност, нито втората му желае доброто, нито първата му е изневерила – интриги са това. Най-после ще дойде трета мома, със задача да съветва и примирява. И момъкът ще се лъже ту в едната, ту в другата, ту в третата, докато го накарат да извърши някакво престъпление. Той се чуди, какво да прави. Не само че никоя не е готова да се жертва за него, но стават още причина той да умре.
Казвам: Всяко учение, което внася тъмнина в човешкия ум, не е истинско. То е учение във време и пространство. Ако мостът е направен от сламки, не минавай по него. Колкото и да те убеждават в неговата здравина, не минавай по този мост. Не минавай по път, дето мишките минават; минавай по път, дето слонът минава. Пътят, дето слонът минава, е безопасен. Не ходете по пътя на онези, които нямат представа за духовния свят. Аз наричам техния път – „път на мишките и плъховете“. Аз не вярвам в учения, създадени от хората. Ако ти изповядваш едно учение, а не го живееш, то нищо не те ползва. Като проповядваш едно учение, трябва да живееш съобразно с него. Когато ябълката се развива добре и дава хубави плодове, тя живее според изискванията на своето учение. Когато скъпоценният камък пречупва добре светлината, той се проявява според своето учение. Камък, който не пречупва добре светлината, не е истински, не е скъпоценен.
Когато се проповядва, че Бог е Любов, че е снизходителен, милостив и

благоутробен, това учение има користолюбива цел. Значи, можеш да живееш, както искаш; да правиш, каквото искаш и да разчиташ на снизхождението и милостта на Бога. Не, Бог е снизходителен само към просяците. Да просиш, това е изключителна проява. Обаче, в училището не приемат просяци. Вън от училището може да просиш, но в училището – по никой начин. Ученик просяк не можеш да бъдеш. Светия просяк също не можеш да бъдеш. Това трябва да се знае. Който не работи, не може да бъде ученик. Той не може да прогресира. Просяк и ученик са две несъвместими неща. Просията е учение вън от училището. Ако искаш да просиш, ще туриш един надпис на главата си: Аз съм беден човек и затова прося. Така можеш да просиш цял живот. Един ден, когато ти дотегне просията, ше хвърлиш надписа и ще си кажеш: Отсега нататък искам да уча, да стана ученик. От този момент ти ликвидираш с просията. Ще вдигнеш кръста си и ще тръгнеш след Христа. Като ученик на Христовото учение, ти ще бъдеш готов да се жертваш за него. Ако не си готов на жертви, не можеш да бъдеш мой ученик. Христос казва : „Ако не вдигнеш кръста и не ме последваш, не можеш да бъдеш мой ученик."
Самоотричането е формален процес. Ти ще се отречеш от всичко, което спъва развитието на твоята душа. Душата трябва да расте, да стане силна. Тя трябва да разбере условията, да ги използва разумно, за да не се натъква на противоречия. Душата трябва да поддържа връзката си с Бога. Питам: Как ще служите на Бога, когато сте в стълкновение един с друг? Рядко ще срещнете двама души, които да не са в стълкновение. Като се съберете заедно, тогава ще видите, доколко сте в хармония помежду си. Ако сте в стълкновение един с друг, как ще служите на Бога?
Бог е хармония. Ако си в дисхармония със себе си и със своя ближен, как ще отидеш при Бога? Бог абсолютно изключва всякаква дисхармония, всякакво оплакване. Свободен си да се оплакваш, но оплачеш ли се веднъж, ти не можеш да се явиш пред лицето на Бога. Шишето може да се оплаква, че го изпразнили. Нямам нищо против това, но всеки човек, който се оплаква пред Бога, е празно шише. Той казва: Господи, изпразниха ме. Нищо не ми остана, Какво да правя? – Помоли се на Господа да ти изпрати един ангел, да те напълни. Тъкмо ангелът те напълни, дойде някой отвън и те изпразни. Ти пак се молиш да дойде друг ангел да те напълни. Значи, през целия ден Бог ще изпраща ангели, един след друг, да те пълнят. После ще дохождат други същества да те обират. Има едно положение, при което никой не може да те обере. То е да станеш голям извор. Тогава, колкото и да черпят от тебе, никога не могат да те изпразнят. Като станеш извор, ще благодариш на Бога, че никой не може да ти отнеме доброто, любовта, светлината, мисълта. Някой се оплаква, че мисълта му потъмняла. Значи, ти си празно шише. Като се напълниш, ще се зарадваш. Обаче, ще знаеш, че с водата в твоето шише можеш да напоиш двама-трима души. После отново ще се напълниш. – Защо се

изпразних? – Защото си шише. Шишетата се изпразват, а изворите текат. Всички имате условия да се превърнете от шишета в извори.
Като гледам лицата ви, на тях виждам написано: – Как може да стане това? – Докато си кибритена клечка, постоянно ще се палиш и изгасваш. За да се увеличиш, запали една плевня и не мисли, какво ще стане с нея. – Какво ще стане по-нататък с нея? – Запали плевнята и я остави да гори. Ако ти не можеш да запалиш своята плевня, какво представяш от себе си? Ти си в пролетта на живота, тревата е изникнала вече, плевня не ти е нужна. И говедата не се нуждаят от сламата в плевнята. Запали сламата – нищо повече. Ако мислиш да продаваш сламата, откажи се от това. Запали плевнята си, да опиташ, колко си силен. Така ще придобиеш едно знание, да видиш, колко време може да гори една плевня. Кибритената клечка гори най-много десет секунди, а плевнята – часове, даже и дни. Изчислете отношението между времето, през което гори клечката и времето, докато напълно изгори плевнята. Можеш да запалиш плевнята така, че никога да не изгасва.
Съвременният свят се нуждае от такива учени, които да разполагат с магическата пръчица. Само веднъж да я насочат в една или друга посока, те ще открият земните течения. Вие, като религиозните, се обръщате към Господа с думите: Господи, Ти можеш всичко да направиш. Не даде ли тояга на Мойсея, и той, като удари с нея, от канарата потече вода. – Да, но Мойсей е бил с Господа, не е бил сам. Ако той не беше свързан с Бога, колкото и да удряше с пръчицата, нищо не би станало. Има учени хора, които, без да се молят, като знаят законите, намират мястото, дето има вода, пробиват дупки, и водата започва да тече. Тогава цяла местност се залива от вода. Кое е по-добре: да удариш с пръчката, и нищо да не потече, или да удариш с нея, да пробиеш земята и да потече вода, която ще залее цялата местност наоколо. И вие се нуждаете от такива сонди, с които да откривате къде и на каква дълбочина във вас се намират тези течения. Като ви наблюдавам, виждам, че и вие сте учени хора, всичко можете да направите. Слушам, как една сестра се оплаква от друга. Като говори за нея, тя я описва толкова майсторски, като учен човек. Големи психолози сте вие. И мене често ме описват. След това казват, че били прости. – Не сте прости вие! Но знайте, че аз не обичам тези работи. Можете да описвате, когото искате, но ще знаете, че човек има право да говори само онова, което е абсолютно вярно, а също така, и да е на мястото си. Свободни сте да говорите всичко, но за всяка празна дума ще давате отчет. После ще се питате, кой е Учителят. – Кой е Учителят, не знаете. Аз минавам под псевдоним. Никой не знае, кой съм аз, но можете само да предполагате. Предположението не е още истина.
Мнозина приличат на онзи руснак, който искал да се представи за ясновидец. Един ден той отишъл при руския цар и му казал: Ваше величество, аз зная, какво мислите в този момент. Вие мислите, че аз съм

онзи, който трябва да ви отговори на три въпроса. – Да, това е вярно. – Аз съм друго лице, изпратено от този, когото очаквахте. Той е прост човек, не може да ви отговори на зададените въпроси, затова изпраща мене, аз да ви отговоря. Да оставим настрана този руснак. Аз ще ви кажа следното: Вие живеете на земята, а мислите за онзи свят. Искате да си представите, какъв е онзи свят. – Колкото да мислите за него, както да си го представяте, вие ще знаете нещо за него, само когато отидете там. Онзи свят се различава коренно от този: там живеят разумни, възвишени същества с висока култура, с отлична обхода. Те се обличат с хубави, светли дрехи. Там няма смърт и болести; там няма крадци, разбойници и пияници. Там няма шишета и чаши за пиене на вода. Ако някой е жаден, достатъчно е да отвори устата си, и водата направо влиза. Там не слагат трапези за ядене. Когато някой е гладен, храната направо влиза в устата му. Той не сяда на стол да яде. Както върви, така яде. Ще кажете, че не е красиво човек да върви и да яде. – От ваше гледище не е красиво, но от гледището на другия свят е красиво. Колко пъти и вие ядете по улиците! Както вървите, извадите нещо от джоба си и започвате да ядете. – Не е добре човек да върви и да яде. – Не е добре, но го правите. Значи, и вие сте в другия свят. Някога отивате на планината и, като огладнеете, спирате се пред някой извор и започвате да ядете, като отвреме-навреме пиете вода. Така разваляте и стомаха си, и храната, която сте приели.
Сега научихте нещо за онзи свят, но какво спечелихте от това знание? Знаете, че съществата от онзи свят не стоят на едно място, но са в постоянно движение. Там няма да срещнете същество, седнало при някой извор, като вас. И на земята, повидимому, има покой. Всъщност, всичко е в движение. И звездите изглеждат неподвижни, но те са в постоянно движение. Те се движат с неимоверна бързина, която не можем да схванем с нашето око. Астрономите изчисляват разстоянието на различните звезди и планети от земята, както и бързината на тяхното движение, и дохождат до големи числа, невероятни за нашия ум. Заедно със земята се движим и ние. Като гледам лицата на хората, виждам, как те се изменят всеки момент. С това аз не искам да кажа, че светът, в който живеете, не е реален. Обаче, искам да обърна вниманието ви на факта, че вие търсите реалността там, дето не е. Реалността е извън времето и пространството. Който влезе в света на времето и пространството, той сам се ограничава. Щом се ограничи, човек се изменя, не е такъв, какъвто е в действителност. Не е лошо, че живееш във време и пространство, но ти трябва да ги разбираш. И в другия свят има време и пространство, но те са различни от тези на земята. Като не разбираш времето, казваш: Тежки са времената, или лоши са времената. – Това е неразбиране. Времето ограничава, а пространството дава широта. Щом сте по-свободни, вие сте в пространството. Обаче, трябва да излезете от света на времето и пространството и да влезете в третото състояние – в света на реалността. Понеже реалността обхваща и

пространството, тя дава истинска свобода на човека.
Често говорите за любовта, но какво представя тя, не знаете. – Защо не познаваме любовта? – Защото не сте изпитали вътрешен глад за нея. Какво прави гладният? – Търси хляб. – Значи, гладът води човека към хляба. – Що е хлябът? – Възможност за проява на силата. – Що е силата? – Условие за проява на мисълта. Без сила човек не може да мисли. – Що е любовта? – Път към живота. От любовта човек влиза в живота. Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът." Това значи: без любов ти не можеш да влезеш в живота. Тя е път към живота. Истината дава възможност да познаем живота. А самият живот е хлябът, към който човек се стреми. Само любовта може да даде на човека възможност за придобиване на истината. Тя го води и в пътя на живота. Значи, любовта внася в човека истината и живота. И това не е обяснение на любовта, но отчасти дава представа за нея. Като обичаш някого, ти трябва да внесеш в него истина и живот. Затова, като ни е възлюбил, Бог е внесъл в нас истината и живота. И ние трябва да имаме същото отношение към Него. Казва се да не угасвате духа в себе си. – Защо? – Угасне ли духът, човек умира.
Днес аз говоря на онези от вас, които искат да бъдат ученици. Чудя се, какви ученици ще бъдете, щом не можете да се справяте с противоречията. Аз не се чудя, защото всичко ми е ясно. Даже и най-големите противоречия са интересни за мене. Казвам: Трябва да се справите с противоречията, защото те препятстват на вашето развитие. Аз бих желал, поне една седмица да живеете без противоречия, да не се тревожите за нищо. Сега и най-силните от вас се тревожат и казват: Какво да се прави, въглища няма. – Въглища има, трябва само да ги изкопаете. – Пари нямаме. – Парите са закон на ограничение. Вярно е, че без пари не може, без въглища не може, без хляб не може, но вие трябва да отделите съществените неща в живота от несъществените. Съществените неща са: твърдата почва, водата, въздухът и светлината. Без тези неща никой не може. Имате ли ги, вие ще образувате един квадрат, който включва всички възможности. Щом имате тези четири елемента, всичко останало ще имате. Когато някой ми каже, че е сиромах, аз разбирам, че той няма твърда почва под краката си, няма вода, въздух и светлина. Тогава и аз казвам: Горкият човек! Единствените хора, за които аз мога да се моля, това са онези, които нямат нито твърда почва, нито вода, нито въздух и светлина. За онези, които имат толкова земя, че могат и на другите да дават, няма защо да се моля. Казваш: Помоли се за мене. – Не, тези, които имат същественото, на тях турят юлар на главата и ги пращат да орат земята. Има една пословица: „Пратили камилите за вода, а те си изгубили ушите." И аз често слушам да казвате: Толкова години следваме този път и мислим, че сме направили нещо; всъщност, нищо не сме постигнали. – И преди мене нищо не бяхте направили. Няма защо да съжалявате. Щом не сте работили, естествено е, че нищо няма да постигнете.

Аз искам да ви освободя от духовното пиянство. Когато се напие, пияният трябва да изтрезнее. – Как ще стане това? – Или като го набият, или като счупи главата си. На пияниците препоръчвам да пият чиста вода. Никакво захласване не трябва да има. Защо ще се захласваш в красивата мома? Като я видя, аз искам да зная, има ли тя твърда почва, може ли да работи. Като дойде някой при мене, аз гледам, дали има той четирите елемента. За да може да работи, всеки трябва да има тези елементи. Вие сте дошли на земята да работите за Господа. Сега вие искате да придобиете знание и тогава да работите. Някой иска да ме подражава: Отвори Библията, вземе лупата в ръката си и започва ла чете. – Не се проповядва лесно. Лупата, с която аз си служа, е средство да ви изучавам. Като гледам през нея, аз показвам, че съм господар на времето и пространството. Отдалеч аз не виждам времето и пространството, но отблизо, чрез лупата ги виждам добре. Чрез лупата аз виждам всичко. И в Библията виждам такива неща, които иначе не се виждат. Чудни работи се виждат през лупата. Тя съществува в ума ми, като особена геометрическа форма. Всеки трябва да носи в ума си по една определена геометрическа форма, чрез която да вижда нещата. Някога гледаш човека, а нищо не виждаш. Но мръдне ли ръката си, вече виждаш много неща. Едно е нужно за вас: Да дойдете до реалността.

Като говоря така, аз си правя своята преценка. Като дойде някой при мене, аз веднага го преценявам. Първо гледам, дали този човек има твърда почва, вода, въздух и светлина. После гледам, обработил ли е почвата си; дали водата, въздухът и светлината му са чисти. Ако има всичко това, аз зная вече, какъв е той. Това наричам реалност. Дойде някой при мене и плаче. Не казвам да не плаче, но искам да зная, има ли той твърда почва. Много хора са плакали при мене, и аз съм събирал сълзите им в шишенца. Аз имам цяла аптека от човешки сълзи. Сълзите на някои са мътни, а на други – бистри, без никакви примеси. Когато сълзите на някого са мътни, аз зная, че в него има завист, омраза, съмнение. Сълзите на благородния човек са чисти като кристал. Те носят благословение. Казвате: Ние не сме виждали Учителя да плаче. – Някога и аз плача, но само там, дето могат да съберат сълзите ми. Ако съм на място, дето не могат да съберат сълзите ми, там не бих плакал. Плачът е възвишено състояние, в което човек потъва. Чрез сълзите се излива нещо благородно. Когато проповедникът говори добре, от очите на слушателите му се изливат сълзи. Добре е да плаче човек, но не след като е обидил ближния си. Ще го обиди, а после ще плаче!

Като говорих на младата сестра за самоотричането, тя каза, че от всичко може да се отрече, но не и от майка си. – Без нея не мога да живея. Ако умре тя, и аз ще умра. – Аз пък ще направя едно чудо: Майка ти ще умре, а тебе ще задържа на земята, няма да умреш. Ще останеш на земята след нея, да пострадаш малко. Както виждам, ти имаш още много да страдаш.

Ако се отречеш от майка си, ще придобиеш нещо хубаво, но ако не се откажеш, ще страдаш. Сега и на вас казвам: Не е въпрос да се откажете от майка си, но да я обикнете. Не да умирате, но всякога да бъдете заедно с Христа. Христос каза на учениците си: „Да отидем да събудим Лазара." Учениците Му отговориха: „Да отидем, и ние с него да умрем." – Няма защо да умирате. Достатъчно са умирали хората. Сега трябва да отидем да събудим Лазара. Аз желая вашият Лазар да възкръсне и да престанат сълзите на онази сестра, която плаче. Нека тя се зарадва и даде угощение с песни и музика. Аз не се интересувам да чувам, че този или онзи умрял. Бих желал, като дойда във вашия дом, да намеря всички здрави, бодри, весели. Искам да видя здрави и майката, и бащата, брата и сестрата, приятелите, роднините, слугите. Това е живот. Пренесете това нещо вътре в себе си. Умът, сърцето и волята на човека не трябва да са мъртви, но в тях да кипи живот. И като погледнете към света, да видите, че всичко в него е живо. Не само един да възкръсне, всички да възкръснете. Аз взимам клечка кибрит и запалвам огъня. Под „огън" разбирам живота. Значи, запалвам огъня, запалвам плевнята, запалвам и къщата. Нека всички говорят против мене. Нека горят и господари, и слуги. Така трябва да разбирате. И после, като видите нещо нечисто у хората, да ги очистите. Като казвам, че всички трябва да се запалят и изгорят, разбирам да горят, без да изгарят. Като горят, те ще се изчистят, както златарят пречиства златото и среброто на огъня. В този смисъл, изгарянето е на мястото си. Казваш за някого, че има огнена мисъл, огнено чувство, огнена постъпка. Това подразбира, че той е минал през огъня и се пречистил. Тогава ще кажете: Благодарим на този човек, който внесе огъня вкъщи, да се постоплим. Този огън ще гори в огнищата, но ще гори в сърцата и умовете на хората. Всички трябва да горят!

Сега вие се интересувате, коя била старата сестра, но аз няма да ви кажа. Нека и тя мълчи като риба. И младата сестра да си мълчи. Аз си позволих да ги изнеса пред вас, за да ви предам един урок, да се ползвате от него. Добрата страна на тази сестра е, че докато казваше, че животът ѝ се свършил и не иска повече да живее, като излезе вън, тя каза: Има за какво да се живее! И започна да мисли. Тя се ободри, замисли се и, като си излезе, аз ѝ казах: Сестра, не бой се, има кой да те обича. Имаш един възлюбен, той ще дойде при тебе, не те е забравил още. Когато младата сестра ми каже, че не може да живее без майка си, аз зная, какво значи това. Наистина, човек е щастлив, докато има хубава, красива майка. Има една майка, без която човек може. А има една, без която по никой начин не може да живее. Права е младата сестра. Но когато тази майка дойде, сърцето ти трябва да бъде отворено, и ти да си готов да служиш на Бога. Казах ѝ: Има едно писмо адресирано до тебе. Иди на пощата да си го получиш.

И на вас казвам: Идете на пощата да си получите писмата. Ако е нужно да

плачете, сълзите ви трябва да бъдат чисти. Като се обичате и желаете да си подарите нещо, да не бъде то нито откъснати цветя, нито украшения, купени от магазините. На сестрата, която обичаш, ще подариш нещо изработено от твоята ръка. Какво да бъде това нещо, не мислете. Всеки от вас да бъде поне един прозорец, през който да влиза светлина в стаята. На тази светлина да чете сестрата, която обичате. Всеки от вас да стане огън, на който да се топлят окръжаващите. Най-после, всеки от вас да стане жив хляб, да нахрани всички. Това желая на всички.

– Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

9. Утринно Слово от Учителя, държано на
20 ноември, 1932 г. София. – Изгрев.

1932_11_23 Три типа хора
лекция пред общия окултен клас

ТРИ ТИПА ХОРА

Размишление.

(Учителят чете темите и се спира върху следната от тях: „Когато излязла от Бога, душата имала знание; после, поради отклоняването си от правия път, тя изгубила знанието си".)

Сега, аз ще направя възражение върху тази тема. Питам: когато децата се раждат, т.е. слизат на земята като на училище, учени ли са, или невежи? Според мене придобиването на знанието е прогресивен процес. То се придобива във време и пространство. Невежеството или незнанието са две различни неща. При това, има невежество, което е причина за нещастията на човека; има невежество, което не е причина за нещастията. Същото може да се каже и за знанието. Има знание, което е причина за нещастията, има знание, което не е причина за нещастията. Колкото е вярно едното, толкова е вярно и другото. Бедният сам носи товара на гърба си; щом забогатее, той търси хора да му го носят.

Сега, да оставим този въпрос настрана. Вашата задача е да учите. Когато учите, вие сте ученици. Когато грешите, вие сте в положението на деца. Като ученик, ще учиш, ще повтаряш уроците си. Повтарянето е неизбежен процес. Всякога ще повтаряш първите уроци. И философ да си, пак ще повтаряш нещата. И музикант да си, пак ще повтаряш. Можеш ли да се освободиш от седемте първоначални тона на гамата? Колкото и да ги считаш първоначални, все ще ги съчетаваш в различни комбинации, ще изкараш нещо от тях. Като съчетаваш седемте тона с различни знаци, в края на краищата, получаваш нещо ново. Освен това, като разпределяш нотите в различни тактове, с различна трайност, пак получаваш нещо ново. Ако това става с музикалните тонове, може да си представите, какви възможности съществуват между явленията на живота.

Какво представя животът? Животът е съчетан от безброй явления и процеси, но сам той не е явление, нито процес. Животът носи блага, но сам той не е благо. Казваме, че животът произтича от любовта, но сам той не е любов. Любовта дава възможност на живота да се прояви. Например, майката е условие за раждането на детето, но то не дава условия на майката да живее. Майката казва на детето си: Знаеш ли, че аз те създадох? Това отчасти е вярно. Ако зидарят каже, че е направил къщата ми, това отчасти е вярно. Като зидар, той само е наредил камъните, но не ги е създал. Тялото е едно нещо, а човек, като същина, като реалност, е друго нещо. Човек има особен произход. Следователно, родителите създават тялото на своето дете, но същността на детето е създадена от друг, по-висок източник. Ето защо, за да се освободите от ограниченията и кривите

разбирания, трябва да имате ясна, конкретна представа за нещата. Дали ти е студено, или топло; дали си облечен, или гол; обут или бос, това са временни положения, върху които няма да се спирам.
Питаш: Защо носим кожени обувки? Не знаем ли, колко много страдат воловете, като дерат кожата им. Възразяват: Ако не искат да страдат, не трябваше да стават волове. Щом е станал вол и си е направил толкова дебела кожа, иска не иска, ще го дерат. Ако кожата му беше тънка, нямаше да я дерат. От тънка кожа обувки не се правят. Ако имате два топа плат, с еднакво количество метри, но с различна дебелина, кой от тях ще заема по-голямо пространство? – По-дебелият плат. Следователно, и по-дебелата кожа заема по-голямо пространство от по-тънката. Както броят на трептенията, които мозъкът произвежда имат отношение към интелигентността, така и дебелината на кожата определя интелигентността. Както и да се определя интелигентността, тя пак остава неопределена. – Защо? -Много неща я определят. Не е лесно да кажеш, кои е интелигентен и от какво точно зависи интелигентността.
Представете си, че имате числата от 1 до 10. Това са обикновени неща. Някой ти дава девет лева. Какво можеш да купиш днес с девет лева? – Нищо. Друг е въпросът, ако имаш девет френски франка или девет долара. С тези пари можеш да си купиш нещо. Имате числата 1, 2, 3. Какво ще кажете за тях? Казвате, че те означават абсолютната стойност на нещо. Единицата означава „аз, първият човек -Адам". Значи, всички хора, дошли след Адам, приличат на него. – По какво приличат? – По възможностите, с които Адам разполагал. Като знаете това, вие трябва да събуждате възможностите, дълбоко скрити във вас. – Невежа съм. – Това е ограничение, не е възможност. – Болен съм, имам ревматизъм в крака, не мога да ходя. – Това е отчасти вярно. Студентът, като не посещава лекциите, се оправдава с болния си крак. Какво ще каже онзи студент, който не страда от ревматизъм и пак не посещава университета? Значи и невежеството, както и болестта, са привидни причини. Не са опасни невежеството и болестта – опасни са последствията им. Отиваш някъде, почерпват те една чаша 20-годишно вино. Изпиваш го и си много доволен. То действа ободрително на организма. Щом пожелаеш да пиеш още, постепенно изгубваш приятното чувство. Ден след ден ти увеличаваш броя на чашите, докато най-после ставаш пияница. Всеки знае последствията на пиянството. Пиянството е резултат, последствие на нещо, не е реалност. Реалните неща са достояние за всички. Нереалните неща са достояние само за някой. Светлината е реалност, а сянката – нереалност. Изгрее ли слънцето, всички се ползват от неговата светлина. Обаче сянката е достояние за малцина. Седнеш под сянката на една круша. Това е само за тебе. Всички хора в дадения момент не могат да седят под тази сянка. Сенки съществуват лятно време, когато дърветата са добре разлистени. Тогава хората се разхлаждат под сянката на дърветата. Зимно време обаче

и да търсите сенки, не може да намерите. Листата на дърветата са окапали, не могат да създават сенки. Ще кажете, че нереалните неща са преходни. Така е. Следователно и невежеството като нереалност е преходно, временно нещо. Щом е така, невежият ще работи върху себе си, да придобие знания и да излезе от областта на нереалното.
Да се върнем към числата. Какво представя числото две? То е един от красивите, мъчни и прогресивни процеси. От гледището на окултната наука числото две е незавършен процес. Всички спорове се дължат на това число. То е отрицателно число, но, умножено само по себе си, дава четири – положително число. По какво се отличават положителните и отрицателните числа? Казват за някого, че е отрицателен човек. В науката се казва, че онези атоми, които дават нещо от себе си, са по- положителни; атоми, които взимат нещо отвън, са отрицателни. Следователно, когато човек дава нещо от себе си, е положителен; когато взима, е отрицателен. Какво значи да те обичат и да обичаш? Когато обичаш, даваш; когато те обичат, взимаш. Взимането и даването са процеси, които съществуват и в природата. Бог е положителен – дава; ние сме отрицателни – взимаме, т.е. възприемаме. Който не възприема, иска да бъде положителен; каквото каже, думата му да се чува. Това е нещастие за човека. Добре е някога да става това, което искаш; добре е някога и да не става това, което искаш. Обаче някога е нещастие, ако не стане това, което искаш. Казваш:"Трябва да стане това, което искам. "– Така именно се явяват споровете. –" Докога ще бъда слуга на хората? Докога ще ми заповядват?" При сегашните условия на живота господарят е плюс – положителен, слугата е минус – отрицателен. При други условия обаче слугата е плюс, а господарят – минус. Когато умре човек, слагат му кръст. Значи, той се е събрал с някого. Кръстът е знак за събиране. Какъв знак слагат на детето, което се ражда? Не може всякога да бъдеш господар, т.е. да даваш. Ще дойде ден, когато ще бъдеш и слуга – ще приемаш. Но и слуга не може да бъдеш всякога. Ще дойде ден, когато ще бъдеш и господар. В природата процесите постоянно се сменят. Ще бъдеш и господар, и слуга. И едното, и другото са временни положения. Който не разбира този закон, казва:" Искам моята дума да стане." И ако ти се случи най-малката неприятност, веднага питаш Господ защо ти се е случило това нещо; ти ли си най-големият грешник. Въпросът не е в греховете на хората. Умрял някой. Трябва ли да питате защо е умрял? Щом умре човек, ще плачете; щом се роди, ще се радвате. Ако не разбирате защо плачете и защо се радвате, вие нямате ясна представа за живота. Радваш се, че се е родило дете, защото получаваш нещо от Господа.
Бог казва:" Аз изпращам милиарди хора на земята и ако никой не дойде при мене, небето ще обеднее." Ето защо, когато две души дойдат заедно на земята, единият трябва да се върне назад. Ако хората не слизаха на земята и не се връщаха на небето, животът на земята щеше да бъде нещастен. Ако

вие сте у дома си, както сте сега в класа и слушате лекцията ми, вие ще изпитвате приятност. Какво ще бъде положението ви, ако всички живеете в една стая? Това, което е приятно в класа, не е приятно в къщата. В стаята трябва да живеят един или двама души най-много. Някога и двама души не могат да се търпят. Ако е студено вън, както и да е, ще се търпят. Ако е топло, няма да се търпят.
Сега ще отнесем въпросите към себе си. Вие се интересувате от въпроса за съня, за храненето, за придобиване на знания. Днес няма да засегна тези въпроси. Те са научни, високи въпроси, като планинските върхове. Като погледнеш някого, струва ти се висок като планински връх. Това не показва, че той знае всичко. Има знания, но не е всезнаещ. Хората описват планината, но това още не е планина. Ако нарисуваш един висок планински връх, това още не е планина; тази рисунка само дава идея за планина. Характерното за планината не е само височината. Освен височината, планината има и други качества. Тя дава, значи има положителни енергии. Долината обаче взема, възприема – тя има отрицателни енергии. Планината е благо за хората. Има ли около планината равнини, по-идеално нещо от това не може да се иска. Египтяните, които имаха добри условия, страдаха от липса на планини. За да ги заместят по някакъв начин, те създадоха пирамидите. В тях те погребваха своите умрели, но истинската причина за създаването им беше нуждата от планини. Стремежът на хората към високи къщи се дължи също така на нуждата им от планини. Фактът, че едни хора са високи, а други – ниски, се обяснява със същия закон – стремежът им към планини. С този закон се обяснява защо едни хора са широки, а други тесни; едни са нервни, а други – разположени, магнетични. Навсякъде в природата действат две течения: положително и отрицателно. Тези течения създават различните темпераменти. Невежият и знаещият са две течения: знаещият дава, а невежият възприема. Двамата се взаимно допълват. Невежият цени знанието, а знаещият влиза в положението на невежия. Като научи нещо, невежият се радва, както детето, което изучава буквите. Щом научи една буква, то разказва на майка си, какво е научило. Майката го слуша с внимание, тя е снизходителна към него. Като ви наблюдавам, виждам, че и вие, като придобиете някакво окултно знание, радвате се като децата. Говорил съм ви за истината, за любовта и в заключение на това, делите любовта на Божествена и човешка, на духовна и светска. Любовта не се дели. Бог е Любов. Как ще Го разделите?
Единствената реална сила в света е Любовта. Как ще се измени тя? Като делите Любовта на Божествена и човешка, това показва разлика в количеството. При Божествената Любов има голямо количество любов, а при човешката – малко любов. Като обичаш някого, каквото получиш от него, пазиш го, гледаш да не се загуби. Ако получиш нещо от човек, когото не обичаш, не го пазиш, готов си да го хвърлиш. Когато умре някое дете,

майката плаче и нарежда, не може да го забрави. Тя запазва пелените му и, отвреме-навреме ги изважда и плаче върху тях. Тя не знае, че детето й е отишло в университет да се учи. Един ден пак ще се върне на земята, но като учен човек. Той ще й се усмихне, ще й каже нещо. Майката няма да го познае. Той ще й каже: Аз съм този, за когото ти плака. Ако не беше плакала над пелените ми, от мене нищо нямаше да излезе. Твоята любов ме повдигна. Ще кажете, че майката не трябва да плаче за детето си. Не, тя ще плаче и трябва да плаче, докато отново придобие загубеното благо. Щом го придобие, скръбта й ще се превърне в радост.
Една софиянка разказваше своята опитност. Имах едно десетгодишно дете, което умря. Много плаках, много скърбих за него. След това родих друго дете, но все продължавах да плача за първото. Второто дете растеше и се развиваше добре. Като започна да говори и да разбира, един ден то ми каза: Мамо, защо плачеш? Аз съм същото дете, което замина за другия свят. Отидох там и се върнах. Не плачи вече! Питам: Трябва ли тази майка да ходи по гробищата, да плаче и търси първото си дете? Ако човек изгуби няколко милиона лева и след време ги получи обратно, трябва ли да плаче за изгубените пари? Щом ги е по-лучил обратно, плачът за първите пари е безпредметен.
Помнете: Животът е съвкупност от отношения. Той е сложна система, основана на закони и взаимоотношения. Ако разгледате отношенията между бащата и майката, сина и дъщерята, децата и родителите, ще видите, че те почиват на особени закони и връзки, които образуват сложна система. Може да ви се вижда това невероятно, но то почива на неизменни закони. Някога се явява известен дисонанс в системата, както в музиката, но това може да се поправи. Достатъчно е да разбираш законите на музиката, за да изправиш всякакъв дисонанс. За да изправите отношенията си, изучавайте законите на любовта. Тя изправя всички недъзи. Тя разрешава всички противоречия. Кажеш ли, че някой не те обича, трябва да знаеш, защо не те обича. В случая, или си много положителен, или много отрицателен, т.е. или много даваш, или много взимаш. Каквото даваш, трябва да се отличава, да бъде качествено. Казваш: Готов съм да се жертвам за тебе. Питам: Твоята жертва чиста ли е, няма ли никакви примеси? Ако има примеси, тя няма да даде очаквания резултат. От три хиляди килограма гюл изкарват само един килограм гюлово масло. Знаете ли, колко работници и колко време е нужно, за да се получи само един килограм гюлово масло? Има смисъл човек да се жертва за нещо, ако жертвата му оправдае изразходваната енергия на работниците, времето и средствата, употребени за придобитото благо. Нима онзи, когото обичате, не ви товари? Вие носите чувалите му без никакво възнаграждение. Любещият се отличава по това, че е готов на всякакви жертви. Когато обича, човек не вижда нещата в истинската им светлина. Това е човешката любов. При такива случаи, и учени, и професори се оплитат в мрежата на

любовта. Те знаят много неща, но, като се оплетат в тази мрежа, стават като деца.
Разправят един действителен случаи с един виден професор в Европа. Той бил много съсредоточен в работата си, но по едно време, студентите забелязали, че, както преподавал, изведнъж мисълта му се отклонявала; той се спирал, замислял се нещо и прекъсвал връзката на мисълта си. Студентите забелязали, че това ставало всякога, когато в аудиторията присъствала една млада, красива студентка. Може и да е било съвпадение, но студентите проследили и се уверили, че когато студентката е в аудиторията, професорът се борил със себе си, разсейвал се, а когато тя отсъствала, той бил пак тъй съсредоточен, както и по- преди. Казвате: Какво отношение може да има между студентката и този професор? Тя мислено възпитава професора и го пи-та: Можеш ли да ми кажеш нещо по любовта? Развий ми някоя лекция за любовта. Професорът казва: Не му е времето сега. Има други теми, които трябва да се развият сега.
Казвам: Ако професорът започне да се занимава с любовта, веднага ще прекъсне лекцията си и отношенията му със студентката ще се изменят. В първо време, той ходел небрежно облечен, с разрошени коси, но щом почвал да се вглежда в студентката, той се замислял, обличал се добре; той приглаждал косите си, внимавал да няма нито едно петно на дрехите си. Гледал всякога да бъде чист и спретнат. Това е вътрешната страна на любовта. Защо, когато обичаме някого, ние гледаме да бъдем чисти и спретнати, а когато не обичаме, ходим, както и да е? И в живота владее същия закон: когато праведният се облича добре, това показва, че той се е влюбил в нещо; когато грешният ходи небрежно облечен, това показва, че той е изгубил любовта си. Той казва: За мене животът няма смисъл, да става каквото ще! Той е изгубил вярата си, изгубил е своята възлюбена – изгубил е своя Господ. Вследствие на това, той не може да се примири и в него става вътрешна борба. Коя е причината за това? Господ е напуснал човека. Ако мъжът напусне жена си, има причини за това. Ако жената напусне мъжа си, и за това си има причини.
Коя е причината за изсъхване на почвата? – Слънцето и вятърът. Какво трябва да прави лятно време умният човек, за да не изсъхва лесно почвата? – Той трябва да я полива. Понякога той мисли, че Господ го е изоставил. Той сам се е изоставил, а не Господ. Слънцето ще вземе от него толкова, колкото е дало. И тогава от влагата ще остане толкова, колкото е необходимо. Тъй щото, изпитанията в света не са нищо друго, освен външните неблагоприятни условия, външната влага. Ако не разбираш законите с които работиш, когато земята ти е суха, и ще кажеш: Не се работи с тази земя. Но умният човек и от сухата почва може да изкара нещо хубаво. Той има вода в запас и ще полива почвата.
Това, което ви говоря сега, има отношение към окултното градинарство. Като знаете законите на това градинарство, ще можете лесно да

превръщате неблагоприятните условия в благоприятни. Всеки има запас от влага, която може да използва, когато потрябва. Направете нужната канализация, за да впрегнете запасната влага, да я използвате при неблагоприятни условия. Ако се надявате времето да свърши работата, много ще чакате. Ще се намерите в положението на онези религиозни, които казват: Добър е Господ. – Добър е Господ, ще ви помогне, но ако имате вяра. Вие имате вярване, а не вяра. Не е достатъчно само да вярваш, че някой човек е добър. Добротата му трябва да се изяви. Какви ще бъдат отношенията между господаря и слугата, ако господарят само хвали слугата си, че е добър, работлив, без да вижда работата му. В края на краищата, отношенията им ще се развалят. Какво ще стане, ако пък слугата хвали своя господар, че е добър, милостив, без да вижда тези качества у него. Ако наистина, господарят е доволен от слугата си, и слугата от господаря, те трябва да направят нещо един за друг. Какво ще придобиете, ако говорите за Бога, че е велик, че е благ, а не вярвате в това? Наистина, велик е Господ, но вие не сте изпитали Неговото величие, не Го познавате. Хората знаят нещо за слънцето, за земята, за небесните светила, но това не е достатъчно. Много още има да учат, докато дойдат до истинското знание.

Сегашните хора са в областта на относителното знание. Те говорят за топлината, но не знаят нейната положителна и отрицателна страна. За да се справите със средата в която живеете, трябва да познавате положителната и отрицателната страна на слънцето, на земята, както и на своите мисли и постъпки. Казвате: Ние изучаваме окултните науки, те ще ни помогнат да се справим с външните условия. Те ще ни помогнат да създадем помежду си хармонични отношения. Като изучавате окултните науки, ще видите, че двама души с кръгли лица или с продълговати лица не могат да си хармонират. Те могат да бъдат в хармония, ако единият има кръгло лице, а другият – продълговато. Аз наричам тия с кръглите лица кавалеристи; те са бързи, подвижни. Под „кавалерист" разбирам човек, които езди на кон. Обаче, кавалерът ходи и без кон. Това е обикновено явление. Много хора говорят за любовта, без да имат любов в себе си. Много хора говорят за истината, без да носят истината в себе си. Следователно, и кавалеристът трябва да езди на кон, но и без да езди на кон, пак минава за кавалерист. Тогава, кое е отличителното качество на човека? – Мисълта. Човек е онзи, който мисли. Мисълта е положителна сила, тя дава; чувството е отрицателна сила, всякога взима. Ако човек има само мисли, без чувства, все едно, че нищо не е складирал в себе си. Той минава за беден. Следователно, в главата на човека се крият положителните сили, а в сърцето – отрицателните. Под лъжичката на човека се намира стомашният мозък, т.е. симпатичната нервна система. Кажат ли за някого, че е богат, разбираме, че той е складирал богатството си в своята житница – стомахът. Не е лошо, че стомахът на някого е богата

житница, но той не трябва да се пълни чрезмерно. Колко храна може да събере човешкият стомах? Това зависи от мозъка. Между стомаха и мозъка има известно отношение: ако стомахът е в изправност, и мозъкът ще бъде в изправност. И обратно: ако мозъкът е в изправност, и стомахът ще бъде в изправност. Следователно, главата се лекува чрез стомаха, а стомахът – чрез главата. – Беден съм, как да си помогна? – Ще мислиш. Чрез мисълта ще си обясниш, защо си беден и защо – богат. Сиромашията и богатството са полюси на живота. Можеш ли да бъдеш само богат? Щом си богат, ще бъдеш и сиромах. Богатството и сиромашията вървят ръка за ръка. Ако в едно отношение си учен, в друго ще бъдеш невежа. Няма човек в света, който да не е бил или да не бъде невежа.
Казваш: Бог е създал света. – Каква представа имаш ти за света? Когато светът се е създавал, ти бил ли си там? -Учените хора са създали различни теории за света. – Тия учени били ли са свидетели на създаването на света? Обаче, има същества с Божествено съзнание, които са участвали при създаването на света и знаят, как е станало това. Един ден, когато отидете на другия свят, там ще срещнете професори, които ще ви говорят за създаването на света. Те ще ви представят картини, които ще хвърлят светлина върху този въпрос. Колкото в по-висок свят се качвате, толкова по-ясна представа имате за създаването на света. Там вече няма да гледате само картини, но ще ви разхождат във всички области, да видите това, което сте слушали от професорите. В половин час, вие ще видите всичко онова, което се е създавало милиони години. Така ще се домогнете до истинското знание.
Положителните и отрицателните сили имат отношение към здравето и болестта. Здравето е положително състояние, а болестта – отрицателно. Човек не може да бъде всякога здрав. Ако не боледува, той скоро ще ликвидира с живота си. Болестта калява човека. Забелязано е, че хора, които са боледували много в детинството си, са много по-издръжливи от онези, които никога не са боледували. Който никак не е боледувал, още първата болест го отнася в другия свят. Които е боледувал много и се е калил, като заболее, скоро се справя с болестта. Не е добре една болест да се задържа с дни и месеци у човека. Заболее ли, за два-три деня той трябва да се справи с болестта. За умния болестта представя една възможност за постигане на нещо. Според мене, болестта представя една красива жена. Като посети своя възлюбен, тя го разтърсва, простира го на леглото. След това го помилва малко и си отива. Болестта има желание да накара човека да си почине. Това се отнася до работливия. Мързеливият и без болест си почива.
Трудолюбието и мързелът са две състояния, еднакво необходими за човека. Лошото в мързела е това, че човек се поддава на него и не иска да работи. Трудолюбивият има желание всякога да работи. Не, нужно е понякога и той да бъде мързелив – да си почива. Красотата и грозотата са

също две състояния. Какво ще кажете за доброто и злото? Добрият всякога дава, той е положителен, ЗЛИЯТ всякога взима, той е отрицателен. Някога и злият дава, но по отрицателен път. Удари ти две плесници и с това ти предава нещо от себе си. В този момент, добрият приема. По отношение на злия, и добрият е лош. – Защо? – Защото го намира страхлив. Той му казва:" Ти си баба, страх те е да удариш някого, да му предадеш нещо от твоята енергия .Това е неразбиране. Приятно ли е да удариш някого? – Не е приятно. Ако искаш да дадеш нещо, дай го по положителен път
Приятно ли е всякога да се дава на човека?
Представете си, че моето огнище е пълно с огън. Вие дохождате при мене, и аз ви предлагам една лопата от жаравата на моя огън. Искам да държите жаравата в ръцете си. Приятно ли е това даване? На място ли е то? Казвате: Не искам тази жарава. – Защо? – Гореща е, ще ме изгори. По същия начин вие отказвате, когато някой ви предлага пари – Защо не искате парите? – Огън са те, ще ви изгорят. 0тивате при един банкер, да искате пари, но веднага се отказвате от тях. Той иска голяма лихва – 50 %. В една година само дългът ви ще се удвои. Ако задържате парите десет години, цял живот няма да се изплатите на банкера. Казвам: Не взимайте пари под лихва. Това значи: Не оставяйте една грешка неизправена. – Защо? – Много същества ще използват тази грешка за свои лични интереси и с това ще увредят на вас. Следователно, ако не изправите живота си, други същества ще го използват вместо вас. Те ще използват вашия капитал, а вие ще останете с празни ръце.
Един адепт в Индия, правел различни опити пред хората за пари. Това било една негова слабост. Един от неприятелите му постоянно го дебнел, да му направи някаква пакост. Адептът имал обичай да се заравя в земята, където прекарвал по няколко месеца. Един ден той решил да направи този опит пред публика, да покаже, как се заравя в земята, дето прекарва без въздух известно време. Той приготвил дупката предварително. Неприятелят знаел това и, без да го забележи някой, напълнил дупката с червени мравки. Адептът се заровил в земята, но този път не могъл да излезе,станал жертва на мравките.
И тъй, ако и вие правите неразумни опити в живота си и грешите, червените мравки, те собствените ви грешки ще ви изядат и няма да се върнете повече в домовете си. Следователно, допуснеш ли една грешка в живота си и не я изправиш, твоят неприятел ще пусне червените мравки срещу тебе, да те изядат. Грешките са живи същества, които постоянно работят против вас, докато ви изядат. Ако съзнанието ви не е будно, те ще ви оглождят, както червеите и ще ви отнемат живота.
Сега, аз не искам да ви плаша, но казвам, де се крие опасността в живота ви. Не говоря за обикновените грешки, които стимулират човека. Няма човек в света, които да не греши. Било в писанието, смятането или четенето, все ще направи поне една малка грешка. Привилегия е за човека

да направи една грешка, но той трябва да я изправи. Ако не я изправи, тя ще му причини голямо нещастие. Който греши и изправя грешките си, той е умен човек. Започваш една работа, но не върви добре. – Защо? – Допуснал си една малка грешка. Върни се да изправиш грешката си и после продължавай работата си. Малката грешка спъва хода на цялата работа. Искаш да се молиш на Бога, но не знаеш как. – Защо не знаеш? – Защото заставаш пред Бога като цар или като велик учен. Не, ще съблечеш царската си мантия, ще се освободиш от съзнанието на твоето величие и ще облечеш дрехата на смирението. Ще застанеш пред Бога като обикновен човек и така ще се молиш. Явиш ли се като цар, ще те приемат като цар, ще ти отдадат всичкото почитание, но няма да получиш това, което душата ти желае.
Казвате: Големи противоречия срещаме в живота си. Ето, де се крият противоречията. Млада мома застава на молитва, иска от Бога да й даде един красив, добър момък. Знае ли тя, какво представя красивият момък? Той е цяло царство. Не е лошо желанието й да обикне красивия момък, но страшно е, че тя иска да го владее, да й стане слуга. Значи, тя носи в себе си съзнанието на царица, която иска да заповядва. Каквото заповяда на момъка, той веднага да го изпълни. И при това положение, Бог изпълнява желанието й, дава й един красив момък. До едно време той с готовност изпълнява нейната воля, но един ден съзнанието му се пробужда, и той казва: От този момент не се подчинявам! Докато момъкът не съзнава силата на своята красота и мисли, че принадлежи само на своята възлюбена, той й се подчинява. В който момент се осъзнае и разбере, че носи богатство, което може да бъде достояние на всички, той казва: Свърши се вече! Никого не слушам. Сега и аз мога да заповядвам.
Казвате: Защо Бог създаде такъв свят? – Светът е красив, но понеже вие не виждате тази красота и разумност, отговарям на ваш език: Бог създаде този свят, за да се карат момите за красивия момък. Има ли нещо лошо в това? Хиляди хора отиват на чешмата да черпят от нейната чиста вода. Има ли нещо лошо в това? Има ли нещо лошо или неморално в това, че една мома е недоволна от друга, която погледнала красивия момък, възлюбеният на първата мома. Скарали се двете моми. Нека се карат! Ще се карат, докато дойдат до съзнание, че красотата е достояние на всички хора. Позволено е на човека да гледа всички красиви форми, които природата е създала. Лошо е, когато красивата форма събужда твоето недоволство. Казваш: Защо този човек е красив, а аз съм грозен? – Ако беше красив, хората щяха да се карат за тебе. За красивата мома се карат най-малко десет момци, а за грозната никой не се кара. Като я видят, казват: Тази мома не заслужава погледа на хората. Момъкът и момата са символи, живи образи. Красивият момък стои в долината, а десетте моми се спущат от планината; всяка мома иска да отиде в долината, където е благото на живота. Като се срещнат, те неизбежно ще се сблъскат. Друг е въпросът, ако вървят по

равно, по гладък път. Равният път не предизвиква никакво сблъскване. Сега, като изнасям нещата по този начин, в душата ви се зарежда недоволство и се питате, защо Бог постъпва така с вас. – Как искате да постъпи Той? Какво ще придобиете, ако Бог постъпва с вас така, както вие желаете? Щяхте да бъдете господари, да заповядвате на хората. Каква полза ще имате от това? Какво ще придобиеш, ако от сутрин до вечер даваш заповеди на хората и те изпълняват твоите заповеди? Казваш: Има смисъл да бъда господар, поне независим ще бъда. – Това е заблуждение. Колкото и да искаш да си независим, не може. Най-малко ти си зависим от земята, върху която стъпваш; ти си зависим от водата, която пиеш; от въздуха които дишаш; от светлината която възприемаш. Можеш ли, при това положение да бъдеш независим? Казваш: Искам да бъда само слуга, да служа. – И това не може да бъде. – Защо? – Служенето е толкова необходимо за слугата, колкото и за господаря. Има общи неща, еднакво задължителни за всички хора.

Сега, като говоря за числата, казвам: Числото едно, т.е. единицата е положително число; двойката е отрицателно число, а тройката – неутрално, т.е. число на равновесие. То е волята в човека – равнодействащата сила. Значи, умът е положителната сила в човека, сърцето е отрицателната сила, а волята – неутралната. Ако волята ти не е силна, нищо не можеш да направиш. – Не можеш да регулираш силите на ума и на сърцето си. Волята, като равнодействаща сила, може да регулира човешкия ум и човешкото сърце. Какво ще направиш само с ума си, като положителна сила, или само със сърцето си, като отрицателна сила? Ще кажеш, че умът е господар, а сърцето – слугата. Важно е, че и господарят и слугата трябва да бъдат еднакво почтени.

Първото нещо, което се иска от вас, като ученици, е да работите върху себе си, да облагородите своя характер. Който не иска да работи, съзнателно се спъва, като мисли, че с вярата си в Христа, всичко ще му се даде наготово. Не е така. И Христос, като дойде на земята, каза: „Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е проводил. Дойдох да работя". Щом Христос дойде да работи, да изпълни Божията воля, да проповядва Словото Му от град на град, и ти ще работиш. Казваш: Вярвам в Христа. – Живееш ли като Него? Ако вярваш в Христа, защо си недоволен?

Какво ще кажете за Христа, богат ли беше, или беден? Господар ли беше, или слуга? В едно отношение, Той беше богат, а в друго отношение – беден. В едно отношение Той беше един от най-големите господари, а в друго отношение – един от най-достойните слуги. В едно отношение, Христос беше голям праведник, но понесе греховете на човечеството. Кой каквито грехове правеше, всичко се туряше върху главата на Христа. Той беше господар, но на себе си, затова казваше: „Имам власт да положа душата си, имам власт и да я взема". Въпреки това, туриха на главата Му трънен венец и се поругаха с Него. Христос понесе всичко заради любовта

си към Бога. Питам: Защо трябваше да бият Христа? Той опита върху себе си свободата, която даде на хората. Бог запита Христа: Като даде свобода на хората, даде ли си отчет, готови ли са те за тази свобода? Те Му казаха: Ти ни даде свобода, следователно, ние имаме право да Те бием. Ще се проявим такива, каквито сме. Христос научи един велик урок. Обаче, и хората, като се бият помежду си, ще научат един велик урок, че няма смисъл да се бият. Боят не разрешава въпросите. Какво се ползва човек, ако при един бои счупи крака или ръката си?
И тъй, освободете се от заблужденията. И боят има своето място. Да знаеш, как да биеш, това е голямо изкуство. Много деца са невъзпитани, защото не са опитали силата и действието на пръчицата. За малките деца има малки, тънки пръчици, с които майките отвреме-навреме трябва да ги потупват по меките, дебели места на тялото. Всеки удар трябва да пада музикално. Ударът трябва да пада върху своята равнодействаща сила. Много майки и бащи не знаят, как да удрят. Пръчицата не пада на място, затова ударът се връща назад, към тях. Когато синът и дъщерята бият родителите си, това показва, че пръчицата не се е вдигала и слагала правилно върху тях. Преди няколко дни, дойде при мен един господин и се оплака от сина си. Толкова невъзможен бил, че бащата се принудил да избяга в манастир. Синът искал даже да го убие. Главата му на няколко места била контузена от ударите на сина.
Сега и у вас се явява мисълта: Страшно нещо е да те бие синът ти! – Страшно е, но този син е в самите вас, във вашите мисли и чувства. Ако не можете да възпитате своите мисли и чувства, и те, като вашия син, ще турят край на живота ви. Тъй щото, не е въпросът, кой е създал света и как го е създал. Светът е създаден по известни закони. Ваша задача е да изучавате тези закони и да определите отношенията си към света. Там законите действат по определен план. Както аз разбирам тези закони, намирам, че вие не сте наредени в класа, както трябва. Не сте наредени по степента на своето развитие. Например, човек с нервен темперамент, трябва да седи при сангвиник. Този с развито благоутробие да седи при човек, умствено развит. Ако се наредите правилно, според темпераментите, всички ще бъдете доволни. Ако двама дипломати седнат един до друг, те ще бъдат неразположени, ще им се доспи. Така си обяснявам, защо някои хора обикновено дремят. И дрямката се подчинява на известен закон. В различните събрания, на сто души, един има право да дреме; на хиляда души, десет могат да дремят; на 2000 души – двадесет и т.н. Това е правило. Ако хората не се нареждат по закона на хармонията, числото на спящите е повече, отколкото трябва.
Един американски проповедник намислил да приложи един метод, чрез които да събужда спящите слушатели. Най-после, решил да свърже всички столове с електрическа жица за органа. Като задремвал някой от слушателите, той натискал един от клавишите на органа. Звукът веднага

събуждал заспалия. Една от причините, да заспиват слушателите е, или че се говори на тема, която знаят, или на тема, която не ги интересува. Човек всякога не се интересува от един и същи предмет. Ако предметът е нов и го интересува, той е в положението на гладния. Каквото ядене и да се даде на ситият, той го погледне и казва: Не ми се яде. За да заинтересуват човека, трябва да му изнесеш нещо специфично, което да обхване цялото му внимание. Една сестра ходила в града, дето научила нещо ново и идва да го съобщи на другите. След нея идват втора, трета, четвърта, всички съобщават същата новина. Който слуша една и съща новина няколко пъти, трябва или да напусне стаята, или да заспи. Сестрата трябва да бъде умна. Като иска да съобщи новината, първо трябва да разбере, дали преди нея някой не я е съобщил. Окаже ли се, че на повечето е известна новината, тя трябва да си мълчи. В противен случай, нека не се обижда, като види, как един след друг я напускат, или започват да заспиват.
Същото се случва и с възгледите на хората. Едни казват: Да живеем братски. Втори, трети казват: Да живеем братски. Който слуша, отегчава се. Важно е да се живее братски, а не само да се говори. Един ще говори, друг ще живее братски. Стремете се, всеки ден да имате по една нова мисъл върху която да работите. Например, нова е мисълта за числата. Вземете, числата от едно до три: единицата, като положително число; двойката, като отрицателно; тройката, като неутрално число, като равнодействаща сила. След това изберете по пет положителни типа и по пет отрицателни. Интересно е всеки да си отговори, въз основа на какви качества определяте положителните и на какви отрицателните типове. Аз няма да ви дам готови образци, вие сами ще ги намерите. Ония, с продълговатите лица, са повечето положителни, мъжки типове. От ония, с овалните лица, едни са положителни, а други – отрицателни.
Човек с дебели вежди има положителен характер, той дава. Ако веждите са тънки, изписани, те показват отрицателен тип. Дебелите, увисналите мустаци говорят за положителен тип. Тънките мустаци показват отрицателен тип. Голямото ухо е на човек с положителен характер; големият нос – също. Когато носът изтънее, изгуби широчината си, това показва човек с отрицателен характер. Обаче, не всеки човек с голям нос е положителен тип. Това са относителни неща. Носът трябва да има определена дължина и широчина. Когато брадата горе е широка, това показва положителен тип; ако брадата горе е тясна, това определя човека като отрицателен тип. Широката брада долу показва положителен тип на физическия свят, а отрицателен в умствения. Търсите ли човек за физическа работа, гледайте брадата му да бъде долу широка. Търсите ли човек за умствена работа, гледайте брадата му да бъде долу тясна, заострена. Каквото и да се говори, човек проявява това, с което е роден. В това отношение, аз съм правил ред опити и съм се убедил в казаното.
Тук имаме един брат бояджия, за когото ще кажа нещо, но да не се

обижда. Той е умствен тип. По едно време дойде в дома ни на ул. „Опълченска" № 66, да работи. Даде му се една работа, но той я остави наполовина, не я завърши. Реши да замине за Варна и напусна работата. По устройство на лицето и черепа, той се отегчава от големи работи. За него са малките работи; докато започне една работа, да я свърши. Той обича разнообразието, не може да се наеме за работа, която ще продължи цяла година. Мнозина от вас имат характера на този брат. Ако им се даде една голяма работа, скоро ще се отегчат, ще ги хване огън и ще я напуснат. Те стават негативни, искат повече да възприемат, по-малко да дават. Като познава характера им, господарят трябва да им дава почивка отвреме-навреме.

Казвам: Според Мойсеевият закон, човек трябва да работи шест дни, а на седмия да почива. Този закон е отживял времето си. В бъдеще, законът ще е точно обратен: шест дни ще почиваш, един ден ще работиш, за да асимилираш физическата енергия в себе си. Ако аз създавам закона, ще наредя четири работни дни, а три – за почивка. Един ден, когато човек стане повече положителен, а по-малко отрицателен, той ще работи малко. Не ви съветвам да работите много. – Защо? – Имам предвид вашето физическо състояние. Една сестра се оплаква от умора. Чуете ли това, съберете се пет положителни сестри и я посетете, като всяка от вас ѝ каже по една ободрителна дума. Тези думи ще я освежат. Вие гледате на този метод с пренебрежение и казвате: Човек трябва да бъде сериозен, вдълбочен в себе си. Оставете това настрана. Когато искаш да се концентрираш, бъди далеч от хората. Може да бъдеш и между хората, но така да се вдълбочиш, че никой да не те забележи. Страданието учи човека, как да се концентрира. Когато дойдат големи страдания и природата се вдълбочава в себе си.

Сега от вас се иска усилена работа. Оставени сами на себе си, мнозина се отпускат. Свободата не ви импулсира още. Сестрите работят доста добре, но знания им липсват. Образуваха се групи от братя и сестри, но някои от тях се спъват от мисълта, че едни са повече напреднали, а други – по-малко. Не се заблуждавайте. Истински напреднал е онзи, който може да превърне желязото в злато. Който не може да направи това превръщане, не е напреднал. Ще кажете, че сте чули много неща, но малко сте реализирали. Слушали сте за Божията Любов, но не сте я приложили. Виждате известни прояви на любовта, но кои са проявите на истинската любов? Често човек, след скърби, е изпитвал по-високо състояние на любовта, но и то не съдържа качествата на великата Божия Любов.

Да вкусиш от Божията Любов, това значи, да се намираш пред оазиса на пустинята. При всички мъчнотии и страдания, тя дава сила на човека да ги понася с радост. Това значи, да носиш реалността в себе си, да разполагаш с ключовете на всички станции. Достатъчно е да натиснеш ключа на една станция, за да се свържеш с нея. Казано е в Писанието: „Който люби Бога,

преди да е поискал нещо, ще му се даде". Ако не любиш Бога, колкото и да се молиш, няма да ти се отговори. – Защо? – Защото е зает, не може да се занимава с тебе. Някога ще чакаш отговор месеци и години – зависи, какво искаш и как искаш. Ако имаш нужда от хляб, веднага ще ти отговорят. Искаш ли милиони, много време ще чакаш. Все ще ти отговорят някога. – Как ще стане това? – Или ще те осиновят, или на лотария ще спечелиш. От тебе се иска постоянство и вяра.

Помнете: Не е материалното богатство, което осмисля живота. Човек се стреми и към вътрешно, духовно богатство. За тази цел, той трябва да се свърже с разумния свят, с напредналите същества. Истинското богатство се крие във великите души. Никой не може да се развива, ако не се свърже поне с един велик дух. Значи, прогресът зависи от великите души, които минават край вас и ви оставят своето благословение. Ако слънцето не изгряваше, животът щеше да се прекрати. Наблюдавайте изгряването на слънцето, да видите, как се менят багрите му. В това е красотата на живота. Една от задачите ви на земята е да се научите да служите. Може да свършите университет, да станете професор, но в края на краищата, ще ви изпитат, доколко сте научили изкуството да служите. Няма по-красива и достойна работа от служенето. Който е научил това изкуство, той е придобил знанието на живота. Който не го е научил, се счита за нещастен. Служи на другите така, както искаш да служат на тебе.

За следния път ви давам задача: всеки от вас да намери по един положителен, отрицателен и неутрален тип. Има хора, които от рождение са положителни, други – отрицателни, а трети – постоянно се сменят, ту положителни, ту отрицателни. Вие трябва да знаете времето, кога един човек е положителен и кога – отрицателен. Ако не знаете това, нищо не сте постигнали. Не можеш да бъдеш всякога положителен, или отрицателен – ще се сменяш: някога ще заповядваш, някога ще ти заповядват; някога ще даваш, някога ще вземаш. Единственият, Който всякога е положителен, е Бог. Той нито заповядва на някого, нито съди. Той гледа еднакво и на злото, и на доброто. От доброто не се възхищава, от злото не се възмущава. И доброто, и злото имат еднакви отношения към Бога. Когато Божественото добро дойде между хората, то има отношение към тях, като зло. Как ще разберете това, не е важно. Може да го разберете, може и да не го разберете.

Т. м.

10 Лекция от Учителя, държана на
23 ноември, 1932 г. София – Изгрев.

1932_11_25 Силата на ума
лекция пред специалния клас

СИЛАТА НА УМА

– Само светлият път на мъдростта води към истината.
– В истината е скрит животът.

Кои са качествата на силния и на слабия човек? Как мислите, на еднакво ниво ли са двамата?

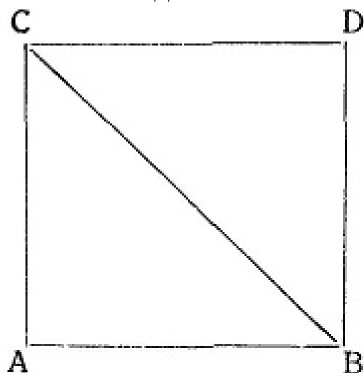

фиг. 1.

На фигура 1 имате един квадрат в отвесно положение, като стена. Щом е квадрат, стените му са равни. – Колко важни точки има квадратът? (фиг.1) – Четири – ABCD. Диагоналът CB дели квадрата на две равни части, а именно, на два равни триъгълника. Кои са силните точки в квадрата AB или CD? Казва се за гредата, че е силна, или слаба. Ако е слаба, тя лесно се огъва. И плоскостта може да бъде слаба, или силна. Ако е слаба и тя ще се огъва, като гредата. Ще ходиш по нея, но тя ще се огъва. Плоскостта може да бъде здрава, но изпъкнала. Как ще ходиш по нея? И хората могат да бъдат слаби, или силни. И слабият може да носи дете на гърба си, но ще се наведе под тежестта му. Силният ще го носи изправен, без никакво прегърбване. Силният извор дава изобилно вода, а слабият едва капе. При силния извор за една минута ще напълниш съда си, а при слабия ще чакаш най-малко 15 минути, докато го напълниш. Сега се явява въпросът: Коя е причината, че единият извор тече силно, а другият едва капе? Причината може да бъде естествена или изкуствена. И чешмата е извор, но има кран, който може да се отваря и затваря. Ако го отвориш малко, водата тече слабо; ако го отвориш повече, водата тече силно. Ти отваряш малко крана и се чудиш, защо водата тече слабо. След тебе дохожда друг, отваря повече крана и водата започва да тече силно. Първият се измива за 15 минути, а вторият – за една минута. Първият казва, че водата тече слабо, а вторият – че тече силно. Кой от двамата е прав? И двамата спорят върху силата на водата. От какво зависи силата на един извор? Силата на извора, който се управлява от човека, зависи от разумността на последния.

Разумният и интелигентен човек отваря крана добре и се измива за една минута. Който едва сега започва да се учи, слабо отваря крана и водата тече слабо. За да се измие, той изразходва повече време от разумния.

В случая, коя от двете страни е положителна и коя – отрицателна? – Страната, към която човек се движи, е винаги отрицателна. Качваш се на планината, това е положителна страна; слизаш от планината, както малките деца със своите шейни, това е отрицателна страна. Обаче, децата не са изучавали още законите на физиката; не са изучавали и математическите закони, но като се спуснат от височината, шейната върви по инерция. Казваш: Моята шейна се движи без огън, без пара, но така тя се движи само до едно място и спира. Детето се чуди, защо става така и започва да се сърди на шейната. Много просто – шейната спря, защото е гладна, иска да яде. Като върви след човека, шейната се изкачва нагоре и като стигне определено място на височината, той ще я нахрани. После той казва: Ти се нахрани вече и трябва да слезеш долу. Какво означава “храненето“във физиката? – Смяна на енергиите: енергията от детето е минала в шейната.Така човек предава своята енергия при хвърляне на едно тяло в пространството. Това е физически закон, чрез който загубената енергия се възстановява – придобива се нова. Физическите закони се отнасят до физическия свят, а не до органическия. В органическия свят те могат да служат като условия, но не могат да се използват разумно.

Казвате: Много отслабнах. Значи, работил си много. – Какво да се прави? – Да ядеш, да дишаш и да мислиш. И по трите начина човек се храни. Като мислиш, това е храна; като дишаш, това е храна; като работиш, това е храна. Някой път мислите, че много знаете. Това е обикновено нещо. Ако чувствувам, че много съм ял, какво лошо има в това? Колко време може да ти държи това ядене? – Повече от 24 часа не може да ти държи. След това чувствуваш, че ти се яде. Като се нахраниш добре, казваш: Нищо не ми трябва и баница не бих ял. Но след известно време, наново чувствуваш, че ти се яде, не можеш да издържаш повече. Между нахранения и учения човек има известно сходство. Ученият казва: Аз зная много. Но дойде до едно място, дето се спъва и той казва: Нищо не зная. Щом се почувствувате в такова състояние, това показва, че вие сте работили много. Движили сте се в област, дето се явяват известни вътрешни преживявания.

Сънуваш някакъв сън. Събуждаш се разтреперан, облян в пот и с разтуптяно сърце. Казват, че сънят не е реално нещо. Обаче, като сънуваш, събуждаш се с добро или лошо разположение. Целият ден се вслушваш, какво ще ти се случи. Как се обяснява сънят научно? Има неща, които се случват в живота и без данни. Има неща, които произвеждат ефект на човека, без той да знае защо. Например, мнозина не знаят, що е

топлината, въпреки това, усещат горещината и студа. Вън е студено. Веднага обличаш кожуха си и казваш: За нищо не бих хвърлил този кожух от гърба си. Не се минават един – два часа и казваш: Изпотих се с този кожух, ще го сваля. Коя е причината да съблечеш кожуха? Никой не ти заповядва да го съблечеш, никой не ти говори научно за топлината, но ти казваш: Горещо ми е, ще сваля кожуха. Щом го свали, ти се освободи от тежестта на топлината. Значи и топлината тежи. Какъв процес е изгарянето: положителен, или отрицателен? В една от приказките на „Хиляда и една нощ"се разказва, как действа топлината на хората. Тя милва умните и добрите хора, а глупавите изгаря. На гениалните хора тя разказва приказки, а обикновените хора наказва. Какво отношение има към топлината онзи, който страда и се оплаква от нея? Като срещна човек, обгорен от огъня, аз зная вече, какво е мнението му за него. Питам топлината, огъня: Защо си постъпил толкова лошо с този човек? – Защото е обикновен, глупав. С талантливия, гениалния постъпвам по особен начин. Като говоря за огъня, нямам предвид физическия огън, но съществата, които живеят в него. Като срещнат талантлив или гениален човек, те казват: Ти ще постъпиш така и така. На глупавия казват: Не стой на пътя ни! Ако не слушаш, ще те изгорим, на пепел ще те превърнем.

В живота на всеки човек съществуват три възможности: Да бъде той добър, или да бъде лош. Има и трета възможност, за която няма име в човешкия език. Трябва да се яви кръстник, да даде име на третата възможност. Детето се ражда без име. Щом го кръстят, дават му име и казват: Иванчо или Драганчо живее в третия етаж на къщата. Който няма име, носи номер. Доброто и злото, като възможности, представляват крайни точки

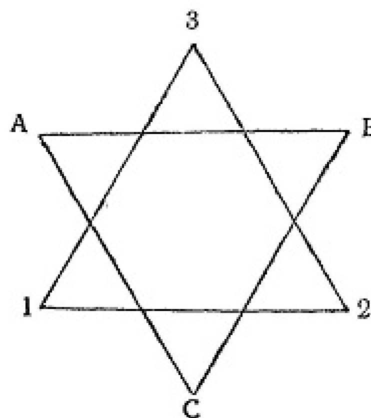

фиг. 2.

на правата АВ в триъгълника АВС (фиг. 2).
Третата възможност е в точката С. Тази точка има отношение и към В и към А. Тези отношения се различават, а именно: към А точка С постъпва благородно, а към В – неблагородно. Когато С е жадно, точка А му праща вода, а В му изпраща горчивина. В първия случай, С казва: Животът е прекрасен, отличен, а във втория случай, казва, че животът е неприятен.

Значи, в точка А на правата АВ е водата, а в точка В – горчивината. Точка С знае това. Кой я спасява от горчивината? – Понеже е разумна точка, тя сама се спасява. Тя напуща мястото си и отива в числото 3. Понеже горчивината от точка В не може да се изкачи в числото 3 точка С се спасява. След това точка 3 се връща на мястото си и започва разговор с точка А. Следователно, щом иска да се разговаря с А, точка С се връща на мястото си. Такива неща се случват и във вашия живот. Някой път се натъквате на горчивина. Какво ще направите? – Ще се качите горе. После, като искате да смените състоянието си на добро, непременно ще слезете долу, в областта на смирението. Когато детето се качва на високо дърво, причината е мечката. Щом си отиде мечката, детето отново слиза. Силният човек всякога седи на високо място. И добрият и лошият човек могат да се качват на високо място, но резултатът за двамата ще бъде различен. Какъв е резултатът, няма да говоря за него. Аз само ви навеждам на мисълта, кога човек може да се освободи от горчивината. Числото 3 е място на безопасността. Като изтече горчивината, отново ще слезете в точка С, ще пиете прясна вода, която идва от А.

В миналото мъдреците са рисували триъгълници, като символи. При нещастие в живота, материалното е горе, а духовното – долу. При щастието, материалният живот е долу, а духовният – горе. Така е в природата, т.е. в разумния живот. И наистина, ако измениш нещата в човека, ти ще произведеш катастрофа. Например, ако туриш стомаха на мястото на главата, а главата – на мястото на стомаха, ще се измени ходът или движението на цялата природа. (Виж фигурите)

От окултно гледище, човек изявява своята дейност в три области: в областта на мозъка, дробовете и стомаха. Числото 1 означава човешката глава, мозъка; 2 означава дробовете, 3 – стомаха. Това е израз на човешкото царство. В растителното царство е обратно: главата е долу – числото 1, дробовете – 2, стомахът – 3. Философите на растителното царство и до днес се занимават с въпроса, каква посока да заеме главата им. Те казват: Нашето нещастие се заключава в това, че главата ни е насочена към центъра на земята. Ние трябва да се обърнем на 90°, за да подобрим поне малко живота си. Но и 90° не разрешават въпроса. Ние трябва да обърнем главата си нагоре, като човека. Засега всичката енергия на растенията се отправя към центъра на земята. Значи, в тях, земната енергия взима надмощие, а в човека – слънчевата. Човек е минал през физическия, през духовния свят и днес вниманието му е насочено към Божествения свят.

Следователно, човек е минал през резултатите на физическия свят, т.е.

през резултатите на своето тяло. После, той е минал през силите, които действат в неговото сърце, т.е. през духовния свят. Смисълът на неговия живот е Божествения свят, който е още неразбран за него. Засега, човек възприема Божествения свят, като приятно предчувствие, като екстаз, като блаженство. Като се стремят към този свят, задачата на цялото човечество, на всички хора е да се освободят от нещастията си. Това става подсъзнателно. Три разумни, съзнателни същества управляват и контролират всички хора. Едното същество е на физическия свят. Около него са групирани милиарди души, които постоянно му се оплакват. Разрешението на социалните въпроси е резултат от оплакването на тези души. Те казват: Гладни сме, болни сме, страдаме. Какво да се прави? През същите изпитания минава и отделният човек. Боли те ръка, крак, оплакваш се, докато един ден болката изчезне. Боли те стомах, глава – пак се оплакваш. Вземеш рициново масло, пиеш малко вода и оздравяваш. Второто същество живее в астралния, т.е. в силовия свят, а третото живее в Божествения свят. Тези три същества съставят общия, Божествения организъм.

Днес всеки се стреми към здраве, към освобождаване от мъчнотиите си. Кой е пътят за освобождаване от мъчнотиите? Казваш: Роден съм. – Роден си, но си поставен при условия, които не са произволни. Ти си директор на банка, но това не е произволно. Ако си умен, банката ще върви добре; ако не си умен, банката ще фалира и отговорността за това ще лежи върху тебе. Кой от вас не е давал гаранция, за да се освободи от известна отговорност? Казваш, че си дал гаранция. Какво от това? Без гаранция никого не назначават. Може и без гаранция, но се изискват честни, съвършени хора. Най-голямата гаранция е човешкият ум. Ще ви кажа една тайна, а именно: Никой човек, прост или учен, не знае, откъде ще дойде неговото спасение. Казваш: Господ ще ни спаси. Ако сте убедени в това, защо досега не сте спасени? – Родителите ще ни спасят. – Всички имате родители, защо не са ви спасили? Единственото нещо, което ще ви спаси, то е вашият ум. В никой език досега аз не съм намерил по-силна дума от „ум“. За индусите тази дума е свещена – „ом“или “аум“. Тя се произнася и по двата начина. Българинът казва “ум“; англичанинът казва „майнд“. Същината на човека е неговият ум, а „ман“е човекът, който е бил. Значи, умът спасява човека. Който не се държи за своя ум, ще страда. Хората страдат, понеже не мислят. Те се водят по сърцето си, а не по ума си. Умът е Божественото начало в човека, което никога не се петни. Казва се “покварено сърце“, но не се казва покварен ум.

Казано е в Писанието: „Сине мой, дай ми сърцето си“. – Защо Бог иска сърцето на човека? – За да го изчисти. Как става очистването, това само посветените знаят. Така е било и във времето на Мойсей. Ако сърцето ти е

чисто и умът силен, каквото пожелаеш, ще стане. Ако не мислиш, нищо не се постига. Право е казано, че вселената не е нищо друго, освен сбор от умствени процеси. Физическият свят е създаден от Божествения ум и от Божествената мисъл, която работи и досега. Не смесвайте ума си със сърцето. В ума няма недоволство, както в сърцето. Когато работиш и си недоволен от работата, знай, че сърцето се е вмъкнало в ума. То ти заповядва и ти се поддаваш на неговите чувства. Казваш: Тежко ми е. – Какво ще правиш тогава? Ще се качиш на върха 3 (фиг. 2). Точката „А“в триъгълника е умът, „В“е сърцето, “С“е съзнанието. Ще кажете, че това е предположение. И така може да е. Предположението не е наука, но специфичен метод. Науката е положително нещо. Тя представлява сбор от завършени процеси. Ти идваш при мене и казваш: Гладен съм. Бъркам в торбата си, изваждам хляб и лук. Сядаш някъде и започваш да ядеш. После отиваш при един философ и от него искаш хляб, но торбата му е празна. Философът изпраща този човек в някоя гостилница, далеч пет км от града. Хапнеш малко и се насърчиш. Ако не беше намерил ядене, трябваше да отидеш в друга гостилница, още по-далеч. Какво щеше да правиш, ако краката ти не държат. Не е лесно да ходиш от една гостилница в друга, докато се нахраниш. Някога е нужно и превозно средство. Като се намериш в материално затруднение, казваш: Да бях богат, да имах поне 50 000 лева на разположение!

И тъй, когато умът управлява човека, работите му се оправят лесно. Силен е умът. Ако имаш вяра, умът присъства в тебе; ако нямаш вяра и умът го няма. Казано е в Стария завет. „И рече безумният в сърцето си, че няма Бог“. Значи, безумният не вярва в Бога. Изобщо, вярата има отношение към човешкия ум, а присъствието на ума показва, че човек може да бъде спасен. – Как може да бъде спасен човек? – Представи си, че си пътник. Вървиш няколко дни в гората и огладняваш. Носиш в джоба си един магически ключ, чукнеш с него и пред тебе се открива един дворец. Около него голяма градина с плодни дървета, увиснали от плодове. Ти се спираш пред тях и си взимаш, колкото искаш. Дядо ти е оставил голямо наследство за тебе. Ще ходиш ли гладен при това богатство? И сиромашията, като те срещне и тя ти сваля шапка. Следователно, ако страдаш, ще знаеш, че умът не ти е станал още господар. Ако се радваш, знай, че даваш банкет на ума си. Щом почнеш да мислиш, умът ти е вече на работа. И в скръб, и в радост, умът е всякога на работа. Да мислиш за умрелия човек, това не е мисъл. Да мислиш за богатия и това не е мисъл. Трябва ли царят да мисли, кога ще стане богат? Той е богат, но трябва да мисли, как да направи своите поданици щастливи. Цар, който мисли за богатство, той носи вече сиромашията на гърба си. И блудният син, като дойде до положение да яде рожкови, каза: Осиромашах. И той отиде при баща си, да му стане последен слуга. Значи, само умът може да спаси

човека. Ако се съмняваш, умът не е в тебе. Гневиш се, умът не е в тебе; боледуваш, умът не е в тебе. Много изпитания минаваш, но не намираш начин, как да си помогнеш. Щом дойде умът, всичко ще бъде на мястото си. Казвам и на вас: Измийте добре къщата си, боядисайте вратите, изчистете прозорците и умът ще дойде.

Слушайте всичко, каквото умът ви казва. Който слуша ума си, никога няма да страда. Всички науки са достояние на ума. Като дойде умът на мястото си, ще знаете, какво да ядете, как да ядете, как да се обличате, с кого да дружите. Не е лесно да бъдеш приятел на човека. Има една специфична черта в човека, по която можеш да познаеш, дали ти е приятел. По тази черта се познава и честният човек. Истински приятел е онзи, на когото плодовете на живота са узрели.

Като ви говоря тези работи, мнозина казват: Известно ни е това. – Какво знаете вие? Можете ли да се борите с мечката и да я победите? За да се борите с мечката, трябва да бъдете пъргави и подвижни. Хвани я за пъпа и ще я повалиш на земята. Ще кажеш, че да я победиш, това е случайност. Напротив, ум се иска за това. Като знаеш слабата страна на мечката, лесно ще я победиш. Всички мъчнотии в живота се побеждават със знание. Ще знаеш, че силните неща се намират в слабата, но разумна страна. Мечката е мъчнотия, задача за разрешаване. Ако не се справиш с мечката, не си решил задачата. Отиваш при един майстор – цигулар и той ти показва, как да държиш цигулката, лъка, как да движиш пръстите си. Ти знаеш това, но пак не ти върви. Защо не ти върви? Работа е нужна за всички. Който не работи, ще живее, но животът му ще бъде като на обикновените хора. Поет си, пишеш отлични стихове.Как си постигнал това? – Пак чрез работа. Въпреки това, хората се стремят към спокоен, тих живот, без много работа и усилия. Ако търсите спокойствие, ще го намерите на гробищата.

Не търсете щастието във вашите къщи – истински затвори. Къщата е умът; имаш ли ум, имаш къща, имаш богатство, имаш и знания. Тогава ще бъдеш и философ и поет. Ще кажеш, че повече ум ти трябва. – Умът нито се умножава, нито се дели. Сега ще ви дам една формула. Като станете от сън, кажете си: Само умът носи моето щастие. Само умът носи моята сила. Само умът носи всички възможности, от които мога да се ползвам. Само така ще бъдеш свързан с ума си. Умният всякога говори истината. Ако счупи едно шише, той не скрива истината, но намира друго, по-хубаво и го слага на мястото на счупеното. Той не се извинява, но веднага изправя грешката си. Господарят не прощава погрешката, но казва: Шишето трябва да бъде на мястото си. Само истината спасява човека.

И тъй, бъдете умни! Работете и с ума и със сърцето си. Сърцето е подобно

на щерна, която се пълни от дъждовете. Някога щерната пресъхва. Тогава ще отидеш на извора, който тече денонощно. Водата на щерната е застояла, а на извора – всякога прясна и чиста. В тази вода е вашето щастие. То върви подир ума. Много естествено, умът се движи по-бързо от щастието. Сърцето се движи по-бавно. То прилича на биволска кола. В друго отношение, то прилича на опърничавата слугиня, която в гнева си, всичко руши. Каквото среща на пътя си, всичко удря, чупи, блъска. Човек първо е чувствувал, а после мислил, но пак не си оправил работите. А сега, първо ще мисли, а после ще чувствува. Умът носи светлина и живот. В ума няма никакъв спор, понеже в него е изобилието. Спорът се явява в сърцето, понеже то има всякога желание да взима. В сърцето е недоимъкът, а в ума – изобилието. В него има изобилно хляб и можеш да ядеш, колкото искаш. В сърцето има само един хляб. Ако го разделиш на хиляда души, непременно ще се яви спор.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.
– В истината е скрит животът.

10. *Лекция от Учителя, държана на
25 ноември, 1932 г. София – Изгрев.*

1932_11_27 Мисълта – мощна сила
утринно слово

МИСЪЛТА – МОЩНА СИЛА

Размишление.

Ще прочета 10 гл. от Матея.

Само живият може да говори нещо за себе си; мъртвият всякога мълчи. Живият се интересува от всичко; мъртвият от нищо не се интересува. Живият се стреми да разреши всички въпроси; мъртвият няма никакъв стремеж. От дълбока древност досега, в разните школи са преподавали закона за мълчанието. Обаче, в западните школи малцина са изучавали този закон. Малцина знаят, кога човек трябва да мълчи. Соломон е казал, че и глупавият, като мълчи, минава за умен. Бедният, като не харчи, няма условия да забогатее. Значи, той мълчи. Ако всеки ден отива при бакалина да му говори и да иска нещо от него, той пак няма да успее. И с говоренето нищо не постига. Бакалинът му казва: Само на богатия давам. Ако бедният се откаже от благата на богатия, сам се лишава от условията да забогатее. В дадения случай, аз наричам бакалин онзи, който осиромашава, т. е. продава непотребни работи. Най-големият бакалин в света е злото. То е необходимост в живота. Няма човек в света, който да не е купувал от този бакалин. В него се намира всичко: захар, ориз, сол, дърва, въглища, дрехи, обувки, шапки, материали за строеж, книги – какво ли не. Дето и да отидеш, той навсякъде има клонове. Той е първият бакалин в света – най-старата фирма. Вторият бакалин, втората фирма е доброто. Едва сега хората започват да се запознават с него и ходят в неговата бакалница. И той е отворил навсякъде клонове. Бакалинът на злото не гледа с добро око на бакалина на доброто. На него му е неприятно, защото част от неговите клиенти го изоставят, отиват да пазаруват от бакалина на доброто – конкуренция има в материалите.

Сега аз изяснявам това, което става дълбоко в човешкото естество. Ако някой от вас е бакалин, ще помисли, че това се отнася до него. Не е така. Какво човек мисли, е едно, какво всъщност трябва да бъде, е друго. Човек трябва да бъде такъв, какъвто е в действителност, а не такъв, какъвто не е. В даден случай, мисълта на човека трябва да бъде такава, каквато е, а не, каквато не е. Ако не е така, човек ще се занимава с другите хора и ще каже, че не е като тях. Ако взимате сегашните хора като образец на поведение, не зная, докъде ще стигнете. Онова, на което хората могат да те поучат, то не е тяхно, то е взето отнякъде. То е чуждо. Под „чуждо“ разбирам „неестествените неща“. Те нямат истинско приложение в живота. Неестественото знание е чуждо, изкуствено. Например, козметиката.

Дегизирате лицето си според модата. Обличате се по един или друг начин, пак според модата. Това е нещо изкуствено. Питам: Какво може да придобиете от това? Допусни, че си голям майстор в мазане и чистене на къщата си. Ако отлично измажеш и изчистиш къщата си, а не можеш да се справиш със своята вътрешна чистота, колко струва външната ти чистота? Вън лицето ти е красиво, добре дегизирано. Какво ти струва тази красота и чистота, ако душата ти отвътре е окаляна?

Какво ни струва мнението на хората, че сме добри, а нехаем за мнението на невидимия свят. Ако нямате доброто мнение на разумните, невидимите същества, вие всякога ще изпадате в противоречия. Ще кажете, че можете да живеете и без мнението на хората. – Така е. Всяко нещо е на своето време и място. Например, можеш ли да убедиш младата мома, която ще се жени, че няма нужда от бяла рокля и бели обувки? Колкото и да й говориш за скромно облекло, тя няма да се съгласи. Тя знае, какво й е нужно за дадения случай. Може ли тя да се нарече булка, без бяла рокля и венец на главата? Тя има пълно право да се облече като булка. Външната бяла рокля е един договор за нея. Ако един договор не се изпълни съгласно всички клаузи на закона, той няма сила. Ако младата булка е добре облечена отвън, а не и отвътре, т. е. не е добра домакиня, според изискванията на дома, тя няма да се хареса на свекъра и свекървата. Още на другия ден ще й кажат: Булка, облечи домашната си рокля и омеси една бяла погача. Ако младата булка, като свали бялата си рокля и облече всекидневната, не може да омеси хляба и да наготви, тя не е булка. В нейното лице очакват да видят добра работничка, да работи с любов, т. е. без пари. Другите работници, които идат отвън, работят с пари, а тя е длъжна да работи без пари. Казано й е, според договора, че ще живее щастливо, но дали ще излезе така, това е въпрос. Ако върши добре работата си, всички казват: Добра е нашата булка. Господ здраве да й дава. Такова чедо като нея, не сме виждали. Ако не знае да работи, свекърът и свекървата постоянно ще казват: Изгоря нашето момче, не струва булката.

Аз превеждам нещата, както са в действителност. Считам, че правя верни преводи. Същото става и в духовния живот. Външният, физическият живот е отражение на духовния. Като влезеш в духовния свят и станеш последовател на едно учение, ти си онази добра работна снаха, която чисти, маже, готви. Ако не живееш добре, ти си онази мързелива снаха, от която свекърът и свекървата, роднините не са доволни – всички се оплакват от нея. От единия до другия край на живота съществува един и същ порядък. И снахата, за да се избави от тази непоносима критика, казва на мъжа си: Не ми се живее вече в тази къща. Искам да живея далеч оттук, да мирясам. Ако не ми направиш къща, далеч от вашите, ще те напусна и ще се върна при майка си и баща си. Тук не може вече да се живее. Аз не съм

научена на такъв живот. И погледнеш, този млад човек напусне бащиния си дом, вземе жена си и отива да работи в чужбина. Някога работата му тръгва напред, някога не върви. Това става и в духовния свят. Когато човек не може да изпълни порядъка, който съществува в бащиния му дом, той го напуща и си образува свой дом. Във всяко религиозно общество има такива, които напущат обществото и ги наричат отцепници. Те не са отцепници, но снахата не може да живее при старите и отива в друга къща. – Защо напуща къщата? – Защото правилата на свекъра и свекървата я ограничават.

Аз изнасям тези сравнения из живота. Съществуват две положения в живота: при едното положение, свекърът и свекървата са прави, а снахата и синът ѝ не са прави; при другото положение, снахата и синът са прави, а свекърът и свекървата не са прави. Умната и добра снаха се отнася почтително със старите; тя им угажда, спретната, работна е. Те са доволни от нея, направят ѝ нова къща. Завеждат я в новата къща и казват: В тази къща вие ще живеете. Когато свекърът и свекървата са сприхави и придирчиви, те отделят една малка стаичка за младите и им държат сметка за всичко. Тогава животът на младите е несносен. Аз наричам това положение „живот по буквата“. Когато искаш да изпълниш волята Божия по закон, никога не можеш да угодиш на свекър и свекърва. Единственото нещо, което може да те освободи от закона, е да изклинчиш от него, да го обиколиш по някакъв начин.

И в Библията има примери, от които се вижда, че каквито жертви да правиш, не можеш да угодиш на свекър и свекърва. Невъзможно е снахата да угоди на онази „мърморка“ свекърва. Тя си има свои клаузи. Обаче, някога и снахата прекисва хляба. Тя не пере дрехите, както трябва, а свекървата само ходи подир нея и търси недостатъците ѝ. Казвате: Как е възможно снахата да живее с такава свекърва? Какво трябва да прави тя? Някога съседките казват на снахата: Бягай, излез далеч от този дом. Твоята свекърва е много опърничава жена. Има и други отношения между снахата и старите. Там работи законът на любовта. Там свекърът и свекървата са разумни. Те оставят снахата свободна. Снахата и синът са разбрани, и всички живеят добре. Следователно, докато живеем по закон, никога не можем да угодим на хората. Щом живеем по любов, на всички можем да угодим.

Значи, в природата съществуват разумни закони, срещу които се поставят неразумни закони. Представете си, че един баща има няколко дъщери. Той е дребен чиновник, няма странични приходи, едва изкарва прехраната си. Дъщерите му са фантазьорки, искат хубави дрехи, обувки, искат да минават за аристократки. По цял ден обикалят магазините, гледат по

витрините, където се продават скъпи рокли, обувки, шапки, украшения. Бащата изнемогва, а те мислят само за облекло, как по-добре да се докарат. Друг някой върви, отбива се в книжарница да си купи една книга. Както върви, вижда на една витрина хубави копринени ризи. Сърцето му трепва, и той си казва: Ех, и аз да имам такава риза! Така и една от петте дъщери, като види хубавите дрехи на витрината, влиза в магазина и си купува нещо на кредит. Понеже познават бащата като честен човек, търговците ѝ дават, каквото иска. Днес взима на кредит, утре взима, докато един ден налагат запор на заплатата на бащата. Питам: Тази дъщеря умна ли е? Обича ли баща си? – Не го обича. Случва се и обратното в живота. Бащата е голям чиновник, но скъперник. Той не иска да жертва нищо за своите деца. В дадения случай, трябва да знаем, на чия страна е правото.

В природата съществува следният закон: Всяко желание може да се изпълни, когато има благоприятни условия за него. Съществуват у нас желания, но това не значи, че те трябва да се изпълнят, когато пожелаем. За всяко желание, вложено в нас, трябва да знаем, кога му е времето да се изпълни. Щом трябва да се изпълни желанието, ще има и подходящи условия за него. Ако в невидимия свят е определено да бъдеш богат, непременно ще имаш условия за това. Щом си роден с музикални способности, ще се намери инструмент, на който да свириш; ще се събере и публика, да те слуша. Ако баща ти не може да ти купи инструмент и няма хора, които да те слушат, ти няма да станеш музикант. Някога, вместо баща ти, друг ще ти купи инструмент. Ако и това не стане, ти пак ще се развиваш музикални, но сам за себе си. Има случаи, когато някои хора сами си правили инструменти. И аз мога да ви кажа, как да си направите един инструмент. Вземете една дъска, добре изгладена и полирана, забийте горе и долу по няколко гвоздея. На тях ще обтегнете няколко струни. С едно перце или с пръсти можете да си свирите тихо, никой да не ви чува. Ако ви чуят., ще ви се смеят, но вие не обръщайте внимание. Един много даровит англичанин сам си направил един прост инструмент, на който свирил хубави мелодии. Ако на такъв инструмент свирел толкова хубаво, можете да си представите, как би свирил, например, на цигулка Страдивариус!

Някой, като не разбира, какво представя човешкото тяло, казва: Да имам и аз една цигулка Страдивариус! Ти имаш едно тяло, което струва хиляди пъти повече от цигулката Страдиваририус. Ти имаш гърло, което струва милиони. Човешкото гърло, като инструмент, не може да се сравни с никой друг, направен от човека, нито по сила, нито по тон, нито по израз. Обаче, никой не цени този инструмент. Когато се казва на човека да не се гневи, да не се обезсърчава, имаме предвид да се пази от всичко, което може да развали този инструмент. Всяка лоша дума, която минава през

гърлото на човека, е в сила да го разстрои. Знаете ли, колко мъчно се нагласява човешкото гърло? Не се намира акордьор за него. Ако сам не може да го акордира, никой не е в сила да направи това. Само ангелите могат да помогнат на човека, да нагласят неговото гърло. Кой ангел ще слезе от небето да акордира човешките гърла? Мъчно слизат ангелите на земята. Питате: Защо има даровити хора? – Защото са били добри певци. Те са развивали своето гърло. Който не е пял, не е развивал гърлото си, следователно, не е развивал и своите дарби. Щом сте слезли на земята, ще пеете, да развивате своя инструмент. И тогава, като дойде някой ангел на земята да акордира хората, помолете го да акордира и вашето гърло.

Питате: Как ще познаем, кога ще дойде един ангел? По какво ще го познаем? Казвам: Ако пойните птици познават, кога иде пролетта, защо хората да не знаят, кога ще слезе един ангел на земята? Преди да дойде пролетта, птиците усещат нейното приближаване. Не само те усещат приближаването на пролетта, но и цветята. Най-малкото цветенце напъпва, преди да дойде пролетта, и казва: Пролетта иде! Ако малкото, невежо цветенце усеща идването на пролетта, защо ти, умният човек, създаден по образ и подобие Божие, да не знаеш, кога ще дойде ангелът да нагласи струните в човешкото гърло? Той иде да нагласи човешките мисли, да ги тури в съгласие с неговите чувства и желания. Когато умът на човека е в добро състояние, той има желание да пее. Помнете: Пеенето не е музикално чувство, то е музикална способност. То не е дарба на сърцето, но на ума – една от най-великите дарби. Следователно, ако човек не пее, не може да бъде здрав. Ако искаш да бъдеш здрав, трябва да пееш. Който никога не пее, той често боледува. Това е диагноза. Доброто здраве се познава по разположението на човека да пее. Не е въпрос само да пееш, но да имаш разположение да пееш. От това разположение зависи всичко. Тогава човек е весел, радостен. Това е израз на неговото вътрешно състояние. Казваш: Не съм се учил да пея. Когато Христос се роди, ангелите слизаха и възлизаха на небето с песни. Когато хората вършат добро или побеждават нещо, те всякога пеят. Когато ги побеждават, те плачат. При мене са идвали мнозина все с плач. Аз вадя заключението: Който иде при мене с плач, той е победен. Победа има само в доброто. И злото побеждава, но в края на краищата, тази победа има обратни резултати. Победа има само в доброто – в закона на любовта, на мъдростта и на истината.

Днес всеки човек може да каже, че любовта е необходима. Ако отидете на небето, първите закони, на които ще се натъкнете, са законите на любовта и на мъдростта. Истината пък ще проверите в себе си. Мнозина от вас имат желание да се свържат с висшите същества. Какво по-висше същество търсите от Духа Божи, за Когото ви говорих? Вие искате да ви говори

ангел. Но Духът Божи е нещо повече от един ангел. Има ангели, на които и на ум не им дохожда за хората. Има ангели, които слизат със специална мисия на земята. Един такъв ангел може да мине край дома ви, но вие не можете да го накарате да остане във вашия дом. Той е като екскурзиант – мине, остави нещо и си замине. Той следва своята мисия. Ако искате да ви пише писмо, и това не може да направи. Колко време трябва да има на разположение, за да пише писма на всички, с които се е срещал на земята? При това, съобщението между земята и небето е прекъснато, не може да се изпращат писма. Трудно стават съобщенията с възвишения свят.

Човек още не е готов да получава писма от ангелите. – Защо? – Ще тръгне от къща в къща да се хвали, че е получил писмо от някой ангел. Как ще адресирате писмото си до него? Всички чиновници в пощата ще се чудят, кой е този ангел, до когото се изпраща писмото, и как да го изпратят. Вие ще се намерите в положението на малкото, девет годишно сираче в Русия, което писало писмо до дядо Господа. То чувало, че има един Господ в света, Който се грижи за бедните и сирачетата. Един ден, без да каже на някого, то написало едно писмо до Господа и го пуснало в пощата. То писало в писмото: Майка ми и баща ми заминаха за онзи свят, останах самичко в света. Дето отивам, никъде не ме приемат. Ти, Господи, си уредил работите на толкова хора, моля ти се, помогни и на мене. Като се получило писмото в пощата, чиновниците се чудели, как и къде да го изпратят. Добри хора били чиновниците. Събрали се и решили, как да помогнат на това дете, те да уредят неговите работи. Написали едно писмо на детето със следното съдържание: Изпратихме писмото ти до Господа, и от Него се получи помощ за тебе. Всъщност, между чиновниците на пощата била събрана една голяма сума. Детето се зарадвало, че Господ му помогнал. Това е факт. Дали писмото е отишло до Господа по друг път, това не е важно. Обаче, всяко нещо, за което се говори, става.

Казвам: Божият Дух всякога слиза до човека, да му помага, но човек често Му се противи. Казано е в Писанието: „Духът на Истината в човека ще го научи на всичко“. Човек е в постоянна борба с плътта. Когато Духът дойде да те повдигне, ти се опълчваш против Него и казваш: Не му е сега времето. Аз трябва да си поживея и като стана на 100-120 години и няма какво да правя, тогава ще се занимавам с Тебе. Като чуе това, Духът се отдалечава. Някога Духът те пита: Къде си? Какво мислиш да правиш? – Искам да отида в странство, да се разходя малко. – Сега в странство няма условия. Но ти не Го слушаш, заминаваш за чужбина. По пътя става катастрофа, и ти се връщаш контузен, с деформиран нос, със счупен крак. В страха си, ти си скочил от трена, пострадал си и се връщаш, без да си реализирал своето желание, После си казваш: Какво ще стане с мене? Не ми се живее сам, искам да се оженя. Духът ти казва: Чакай, не се жени още.

Почакай поне четири години, не са времена за женене. И хората не са толкова добри. – Да, но сам не ми се живее. Ти пак не слушаш и се ожениш. След това претърпиш поражение. – Защо? – Не си послушал Духа. Сега ти ставаш човек на обявите. Където седнеш, казваш: Лоша е жена ми, не съм доволен от нея. Ако си жена, казваш: Не е добър мъжът ми, излъгах се в женитбата си. И ти приличаш на Йоан Веслей, който, на третия ден след женитбата си, казал: Не си струва човек да се жени. – Ние не сме против женитбата, но не трябва да се създават нещастия в домовете. Често в ума на човека се наслояват отрицателни мисли, които действат върху организма като отрова. В организма се събуждат известен род трептения; те привличат такива мисли, които действат като отрова. И тогава, мъжът и жената, като не са в хармония помежду си, ако им се роди дете, скоро умира. Отровата в техния организъм се отразява вредно на детето. Роди се второ дете, и то умира. Изобщо, всички членове на това семейство боледуват. Условията в този дом стават неблагоприятни за съвместен живот. Ето защо, щом си решил да се жениш, това трябва да стане, когато е определено, нито по-рано, нито по-късно. Такъв е законът.

Изводът, който искам да направя, е въпросът за трезвата мисъл. Аз ви навеждам на една мисъл, вън от вашия живот. Дълговете, страданията, които имате, не влизат във ваша сметка. Като чиновник, началникът ти ни най-малко не се интересува от твоите дългове. Той се интересува от работата, която вършиш. Някога дълговете пречат на твоята работа. Като мислиш за тях, ти сам се спъваш. Следователно, дълговете на човека са неговите погрешки. Те го отклоняват от правия път. Има неща, определени от Бога, да ни се дадат. Ако не спазваме законите, можем да ги изгубим. Например, може да развалиш гласа си. – Как? – Като не спазваш известни правила: злоупотребяваш с удоволствията, ядеш люто, излагаш се на течение. После, като чуеш, че някой пее, и ти искаш да пееш, но не можеш. Умният човек никога не злоупотребява с дарбите, които му са дадени. Всеки трябва да се интересува от дарбите си и да ги пази. Животът има смисъл, когато се развиват и използват способностите на човека.

Някой казва: Бог да ме надари. – Ти имаш дарби, но трябва да внимаваш да използваш разумно условията за развитието им. Следователно, Бог дава дарбите, а човек създава условия за развитието им. Като отиде при лекар, болният разчита на неговата дарба да лекува. Как е облечен лекарят, с какви дрехи, с какви обувки, дали има украшения, това не интересува болния. За него е важно знанието, умението на лекаря да лекува. Ако лекарят е даровит, той е на мястото си. Богатият клиент ще го възнагради добре. На същото основание, казвам: Когато ангелът на разумността дойде при тебе, ти трябва да знаеш, какво да му поискаш. Ако не си разумен, ще му поискаш хубави дрехи и украшения. Ако си разумен, ще го помолиш

да ти помогне да развиеш своите дарби. Когато болният е милионер, ще те възнагради така, че всичките ти работи ще се уредят. Ако се вслушваш в своя вътрешен глас, ти ще познаеш, кой е ангелът на разумността и какво да искаш от него. Този глас наричам Божествена интуиция. – Къде е този ангел? – В самия човек. Когато дойде ангелът в тебе, твоят слуга ще ти каже: Господарю, ангелът от небето слиза, приготви се да го посрещнеш. Ако господарят се вслушва в гласа на своя слуга, ангелът ще му донесе своето благословение, и работите му ще се уредят. Ако е небрежен към този глас, нищо няма да успее. Той е човек, който мисли само за работите си на земята.

Представи си, че седиш на естрадата и слушаш един виртуоз – пианист или цигулар. Като гледаш, колко бързо се движат пръстите на пианиста, имаш желание да пипнеш ръката му. Какво ще спечелиш от това? Когато светските хора слушат някой виртуоз, те следят с голямо внимание изпълнението и пазят, никой да не го бутне, да не го безпокоят. Че има голяма техника, хубав лък, това са дадени неща за него; те не важат за вас. За вас не е важно, как се движат лъкът и пръстите му, но какво излиза от лъка. За вас е важно това, което възприемате и което влиза в съзнанието ви. Вие не можете да бъдете виртуоз като него, но можете да го слушате внимателно и да запазите спомени от неговото свирене.

И тъй, когато дойде ангелът при вас, вие не трябва да го пипате, да гледате дрехите му. За вас са важни светлината и знанието, които той може да внесе във вашия ум. Това знание ще ви ползва през целия живот. Щом го слушате, вие сами знаете, дали той свири добре, или не. Мнението на другите не е важно за вас. Аз ще вярвам на себе си, а не на другите. Като слушам един музикант, аз зная вече, къде взима той неправилни тонове; аз зная, къде е неговата грешка. За друг музикант казвам, че е отличен виртуоз. Слушам да се говори, че този музикант не е добър. На кого да вярвам: на себе си, или на тях? – На себе си. – Защо вярвам на себе си? – Защото не съм заинтересуван. Аз слушам само, как свири и си съставям мнение. Музиката има Божествен произход. Следователно, ако музикантът изразява нещо Божествено, наистина, той свири хубаво. Ако в свиренето си той вложи човешкото, казвам: Този музикант не свири добре. Мнозина слушат някой да свири и казват: Хубава е тази музика. Тя навява нещо тъжно. – Според мене, тъжната музика не е Божествена. Тази музика, която внася радост в душата, е Божествена. На меланхолика и музиката е меланхолична. На оптимиста музиката е весела, здрава. Изобщо, музикантът предава нещо от себе си. Например, музиката на Шопен е тъжна, меланхолична, защото самият той е бил меланхоличен, болнав. Следователно, всичките му песни са проникнати от тъга. Казваш на някого: Изсвири ми една тъжна песен от Шопен. – Защо ти е тъжна песен? Тя е

туберкулозна песен. На онзи, който е предразположен към туберкулоза, казвам: Никакъв Шопен не ти трябва. Когато е здрав, човек носи на десет души здравето върху себе си. На такъв човек казвам: На тебе е позволено да слушаш музиката на Шопен. Това не значи, че не трябва да слушате музиката на Шопен. Тази музика е за здрави хора, а не за болни. Не казвам, че аз нямам разположение към Шопена, но ви обръщам внимание, за кого е полезна тя. За онези хора, които са нежни като цвете, които имат деликатна душа, не се препоръчва музиката на Шопена. За тях е нужна друга музика.

Като говоря така за музиката на Шопена, някои от вас се засягат. Нямам нищо против това, че обичате Шопеновата музика, но ви обръщам внимание на онези вметнати неща, които се налагат в човешкия живот. Така, тъгата на Шопена се отразила и в музиката му. Като дойде втори път на земята, той сам няма да хареса песните си и ще се заеме да ги коригира. Той преживял особени състояния, които се отразили в неговата музика. В живота си човек се интересува силно от нещо. Един турски бей имал десет хубави хрътки за лов, които гледал добре. Той ходел на лов ту с една, ту с друга, а някога водел и десетте хрътки. Те имали хубави гердани със звънчета. Той пущал хрътката подир заека. Като догонвала заека, той ѝ говорел гальовно, казвал ѝ: Ха, кузум, ха, чоджум! Обаче, случвало се заекът да избяга, и хрътката не могла да го стигне. Тогава турчинът викал след нея: Ха, гяур, ха, домус! Той я наричал с всички обидни думи, защото заекът избягал.

Често и вие проявявате характера на турския бей. Когато работите ви не стават, както искате и очаквате, вие изказвате своето недоволство и възмущение. Когато получавате всички блага, които очаквате, от устата ви се изливат най-хубавите думи. Истинският човек навсякъде проявява своето благородство. Това казвам, защото сърцето на хората не е всякога благородно. Човек трябва да се стреми да изработи благородно, разумно сърце. Това зависи от светлия ум. Трябва да дойде ангелът. Трябва да дойде светлият ум. Ако този ум не дойде, ако човек не учи, не обработва своите способности, като влезе в духовната лаборатория, той ще види онази коравина, онази твърдост, която спъва неговото развитие. Френолозите дават един характерен пример за човешката твърдост. Един англичанин бил подложен на голямо изтезание, за да изкаже нещо. Той се отличавал с голяма твърдост в характера си и решил по никой начин да не изкаже тайната. В края на краищата, от голямото напрежение, черепът му се разпукал на мястото, дето е центърът на твърдостта. Ако на мястото, дето е този център, прекарате силен електрически ток, той няма да произведе ефект, защото от това място излиза силно течение, което спира тока. Този опит може лесно да се направи. Забелязано е, че чрез

твърдостта, човек може да се справи с известни слабости в своя характер. Така човек може да опита, доколко е твърд. Също така може да опита, доколко е разсъдлив, милостив, кротък и др.

Като ученици, вие имате възможност всеки момент да се опитвате, да проверявате своя характер. Например, дойде при тебе един твой познат и започва да ти говори разни неща, с цел да те предизвика. Какво трябва да направиш? Вземи лист и молив и започни да решаваш задачи. Кажи му: Ще ме извиниш, аз решавам една задача. Като я реша, тогава ще се разговарям с тебе. Или започни да свириш пред него, за да осуетиш неговото предизвикателство. Така трябва да постъпвате.

Сега вие мислите, че сте господари в света. Ако сте ясновидци, ще видите, колко сте господари даже на себе си. Обаче, аз не искам да бъдете ясновидци, защото, ако сте такива, не бихте желали да останете в къщите си, всички бихте излезли навън. Като вляза в един дом, виждам около домакинята десетина лемурийци, духове, изостанали в развитието си, с изопачени лица. Те я обикалят, нашепват ѝ нещо. И като я надуят, тя чака само да дойде мъжът ѝ, да се кара с него. Тя му казва: Не знаеш ли, че жена има тука? Аз не съм толкова глупава, както мислиш. – Глупава е тази жена. Тя е надута като гайда и очаква само да писне. Тя е готова цял ден да се кара с мъжа си. И той, като не разбира причината на това, нещо го надува отвътре и му казва: Защо седиш и я слушаш? Ти мъж ли си? Я вземи едно дърво да я набиеш, да знае, че мъж има пред себе си. На мъж така ли се говори? Аз виждам, около мъжа седят пет лемурийци и му нашепват нещо. Десет лемурийци около жената и пет около мъжа, и вие виждате само резултата от тяхното нашепване. След това и двамата дойдат при мене и започват да се разправят. Единият казва: Нямам ли право аз? И другият казва: Ами аз нямам ли право? Обръщам се към жената и към мъжа и казвам: Това е резултат от съветите на вашите професори.

Всички хора са играчка на тези същества. Виждам, че салонът е пълен с лемурийци, които минават и заминават. След всичко това, вие минавате за християни, за ученици, но вършите ред грешки и престъпления. – Защо? – Защото съзнанието ви не е будно, то не взима участие. Като свършат своята работа, лемурийците се отдалечават. Те не са отговорни за това, което става. Един млад брат ми разправяше една своя опитност: Отидох при едного и започнах да му говоря нещо. Той схванал, че искам да го морализирам и ме бутна толкова силно, че се търколих на земята. Разбрах, че този човек разполага с окултни сили. Питам: Кой човек не разполага с окултни сили? Когато мъжът бие жена си, това не са ли окултни сили? Когато жената се надуе и изкара мъжа от търпение, и той бяга от къщата си, това не са ли окултни сили? Той е генерал, сражава се на бойното поле,

а една жена става причина да бяга от къщата си. Това не е ли окултна сила? Генерал е той, но казва: Да те пази Господ от лоша жена! Това се дължи на лемурийци, същества, изостанали в развитието си. Те са живели в една далечна епоха, но и досега още се проявяват. Цялото човечество е жертва на тези същества. Всички раздори, престъпления, убийства, пиянство се дължат на тази изостанала раса.

Като виждат това, хората казват: Човечеството трябва да се възпитава. – Как ще стане това? – Е, Бог да ни освободи. – Не, като дойде един лемуриец при тебе, не слушай, какво ти говори, но пей и работи: вземи брадвата да насечеш дърва. После иди на лозето да го прекопаеш. Като се върнеш, омеси прясна питка, опечи я и започни да ядеш. Той ще ти говори, а ти ще пееш. Като дойде мъжът ти, ще му кажеш: Днес десет лемурийци се опитваха да говорят против тебе. – А мене пет лемурийци ме настройваха против тебе. И двамата издържали изпита си. Те казват: Да благодарим на Бога, че ни даде светлина, да се справим с тях. Ако бяхме се поддали на думите им, щяхме да направим много пакости. Мъжът казва: Сега, жена, сложи трапезата, тури яденето, прясната питка, да си хапнем и да благодарим на Бога за благата, които ни дава. Мъжът, жената, децата се наредят около трапезата, нахранят се добре и благодарят на Бога, че не са послушали съветите на своите професори.

За оправдание на своите грешки, някои казват, че те се дължат на слабостите им. – Няма слабост в света. Слабостите са в това, че слушате съветите на вашите професори. Като говоря така, аз навлизам в една област, която не искам да засягам. Така дохождаме до вътрешната страна на школата. Там се разглеждат общите принципи. Обаче, има специфични принципи за всекиго отделно. Това е вътрешна, езотерична школа, която показва на човека, как може да се избави от слабостите си. Отишъл един, с револвер в ръка, в една от тези школи и казал: Ако има някой от вас, който разполага с окултни сили, нека излезе срещу мене. Той изважда револвера си. Излиза един, маха с ръка, и револверът пада от ръката му. Казваш за някого: Аз ще му тегля куршума. – Чудни са хората! Преди да теглиш куршума, ще излезе един срещу тебе, ще махне с ръката си, и револверът ще падне от ръката ти. И два револвера да имаш, не можеш да излезеш срещу този човек. Достатъчно е той да махне с ръката си, за да паднат револверите ти на земята. По-добре да махнеш с ръката си, отколкото да разчиташ на револверите. Щом махнеш с ръката си, този, който носи револвера, ще отстъпи. По-добре да имаш силата на ръката си, отколкото силата на един револвер. Какво придобиваш, ако раниш човека с куршум? После ще търсиш някой да го превързва. И това, че си наранил човека, те прави герой. Благодарим за такова геройство! Казвате: Човек е, все ще пострада. Първия път пукнат главата му, превържат я. Втория път

пак пукнат главата му, пак я превържат. И третия път също я пукнат, докато най-после каже: Много опитност имам в живота си. – Благодаря на такива опитности!

Казвам: И Христос на времето си имаше такава опитност, но втори път няма да мине през нея. Само веднъж мина през такава опитност и разбра, какво значи, да го прободат в ребрата. Втори път ще стои далеч от такава опитност. Той няма да дойде по същия начин на земята, да го пробождат. Това стана, за да постигне нещо велико. И целия свят да дадат на Христа, втори път Той няма да се подложи на този позор. Вие считате за геройство да ви разпъват по десет пъти на кръста. Да ви разпъват един път на кръст, разбирам, но десет пъти – не разбирам. Едно е важно: Не можеш да бъдеш обичан, ако нямаш сърце, достойно за обич; не можеш да бъдеш обичан, ако нямаш просветен ум, който разбира нещата. Следователно, ако губите любовта си, търсете причината във вашия ум. За да дойде любовта, първо умът трябва да се яви. Той предшества любовта. Дето умът не работи, там и любовта не може да се прояви. Това всички трябва да го знаят.

Казано е: „Ще изпратя Духа си, и всички ще оживеят. Ще отнема Духа си, и животът на хората ще се прекрати." Когато умът напусне човека, той умира. Щом дойде умът, той отново оживява. Казано е още: „Ако не се отречеш от майка си и баща си, от брат си и сестра си, от приятелите си, както и от себе си, няма да влезеш в Царството Божие." С други думи казано: Ако не се отречеш от всичко отрицателно в живота, т. е. от съветите на лемурийците, не можеш да влезеш в Царството Божие. Лемуриецът не може да ти бъде майка, баща, брат, сестра или приятел. Ако е един от тях, той ще ти одере кожата. Той може да ти бъде само неприятел. Като такъв, той ще ти отнеме свободата и ще те изпрати на онзи свят. Като четете оплакванията на псалмопевеца, знайте, че и той се оплаква от лемурийците, които го мъчат и преследват. Казваш, че човек има пороци. – Не, това е лошото влияние на лемурийците. – Те са черни духове. – Лошото и опасното не е в черния цвят, но в тяхната мисъл. Лемурийците са стигнали до известна развитие, но сърцето им не е обработено. Така се е създал черният цвят у тях, причина за грехопадението. Когато човешкият ум се изопачил, тогава се явили нощта и тъмнината. Тогава се създала черната раса, чрез която човечеството е дошло до най голямото падение. Човек постепенно се повдига, но не се е освободил напълно от черния цвят. Някога казваш: Имам черни мисли и черни чувства. – Те са остатък от лемурийската раса.

Аз ви навеждам на тези мисли, за да си помогнете чрез тях, да дойдете до философията на самоотричането. – Как ще се убедим в съществуването на лемурийците? – Колкото и да ви говоря, както и да ви ги описвам, няма да

повярвате. Трябва да ви отворя очите, вие сами да ги видите. Някои се мъчат да ги описват, но тяхното описание не е вярно. Вие можете да си представите, да кажете, че ги виждате, но пак сте далеч от истината. – Как да се справим с лемурийците? – От вас зависи. Ще живеете така, че да не ги привличате. С мисълта и чувствата си, вие сами ги привличате, а после търсите някой отвън, да ви освободи от тях. Те се привличат от човека, както пчелите от меда. Достатъчно е да капнете малко мед на дрехата си, за да ви накацат пчелите. Те са постоянно около вас. Има нещо, с което ги привличате. – Как да се освободим от тях? – Съблечете дрехата си, на която има мед. Тогава пчелите, т. е. лемурийците ще ви напуснат. Докато на дрехата ви има мед, който ги привлича, те всякога ще ви нападат. – В София има ли лемурийци? – Има, разбира се. Те се срещат във всички градове и села. Дето има хора, там са и те. Ще ги срещнете по улиците на разходка; по театрите и концертите; в автомобили и файтони; в кафенета и бирарии. Дето стават кражби, убийства, престъпления, там непременно е намесен някой лемуриец. Като убие някого, лемуриецът застава пред него тих и спокоен, гледа жертвата си и се радва, че е победил. В това отношение, той прилича на тигър. Друг лемуриец отива на бойното поле, убива някого, и след това го произвеждат герой. В лицето на този лемуриец не се чете нищо човешко.

Днес ви говоря за лемурййците, като първа раса на човечеството, която, изостанала в развитието си, продължава и досега да прави пакости на хората. Друг път ще говоря за противоположната раса на лемурййците, която е носителка на любовта и добродетелите. В който дом влезете сега, все ще намерите по няколко лемурийци, които са в борба с хората. Когато борбата се усили, хората се обръщат към Бога. Той им изпраща в помощ един светъл дух. Лемуриецът излиза със своята черна шпага, а светлият дух – със своята светла шпага. Борбата започва, но, в края на краищата, светлият дух побеждава. От този момент, в дома на човека не остава нито един лемуриец. Ако лемурййците не бягаха от човешките домове, нищо не би останало от съвременната култура. Какво е останало от лемурийската раса? – Нищо не е останало. – Де е сега тази раса? – Тя е потънала дълбоко във водите на моретата. Някои от тях са успели да се спасят, но и сега още живеят между хората и продължават да им причиняват пакости. И друг път Бог ще съди лемурийците; с други думи казано, на евангелски език, ще им се яви архангел Михаил, който ще се бие със змията. Змейовете, това са лемурийците, пръснати по земята.

Да оставим настрана лемурицийте. Ние минаваме от една реалност в друга, т. е. от черната раса към светлата, която ръководи човечеството. Възвишените същества идат да помагат на хората, да събудят в тях възвишени и благородни мисли и чувства. Вслушвайте се в техните съвети.

Те ще ви изведат на светлия висок връх. Те са носители на великите Божии блага на земята. Това наричаме ние „грижи на Господа за човешките души“.

Вслушвайте се в съветите на светлите същества. Вслушвайте се и в себе си. Сега е време да ходите по техните съвети и да бъдете готови на всички жертви, не за онова, което ви спъва, но за онова, което дава простор, сила на вашия дух, на вашата душа, ум и сърце. Те ще направят да бъдете доволни от себе си. Тогава няма да бъдете откъснат лист от дърво, нито играчка в ръцете на съдбата. Тогава ще бъдете здраво прикрепен лист към дървото, което след време ще завърже, ще даде плод, и плодът му ще узрее. Това е великото и красивото, към което се стремим всички.

– Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

10. Утринно Слово от Учителя, държано на
27 ноември, 1932 г. София. – Изгрев.

1932_11_27 Имаше някой човек
неделна беседа

ИМАШЕ НЯКОЙ ЧЕЛОВЕК

„Отче наш“
„Ще се развеселя“
Ще прочета част от третата глава от евангелието на Йоана. „Имаше някой човек от фарисеите на име Никодим, началник юдейски.“

„Духът Божи“

Имаше някой човек от фарисеите, който се наричаше Никодим. В математиката има задачи с неизвестни, които трябва да се разрешат, за да станат известни. Ние живеем в един свят, който е колкото известен, толкова и неизвестен. Повидимому ние мислим, че разбираме света. Обаче в живота има всякога неща неразбрани. Когото и да попиташ, той мисли, че разбира живота, но в края на краищата той остава с впечатлението, че не е разбрал живота. Старият мисли, че има много знания, но в края на краищата и той умира с впечатлението, че не е разбрал работите.

Преди няколко време говорих за Шопен, роден в Полша, във Варшава, на 22 февруари 1809 година. Той е бил талантлив музикант, обаче някои го изкарват гений. Според моето мнение обаче той е бил първостепенен талант, който е писал дребни работи. Баща му бил французин, майка му била полячка. В 1829 г. той отива във Виена, а в 1831 г. тръгва за Лондон, но остава в Париж, дето се запознал с една госпожа писателка – Жорж Санд. След време обаче между тях става някакъв разрив, за което говорят неговите тъжни песни в живота му. Тази любовна драма в живота му се отразила на неговите тъжни песни. След това той заболял. Шопен бил силно поетическа натура със силно музикално въображение, но и със силно развити лични чувства. Той бил влюбчива натура и жените се влюбвали, привързвали се много към него. Навремето си много говорили за него. Той имал силно разработен музикален стил. Той имал голям изблик в чувствата си, но останало в него едно голямо неудовлетворение. Че имало нещо незадоволено в неговото сърце, се вижда от това, че той не мислел много дълбоко върху живота. Това не значи, че той имал лоши стремежи, но дълбоко вътре имало нещо незадоволено в него, вследствие на което даже и в най-веселите му песни имало някаква тъга. Тъгата прониква навсякъде в неговите песни. И наистина, когато французката и славянската кръв се смесят, те създават голямо различие. Преди всичко французите са стар народ, а славяните са млад народ.

Та понякога, когато старият дойде да живее с младия, той всякога става тъжен. И когато младият дойде да живее със стария, и той става тъжен, защото има нещо неразбрано в живота. Старият има съвсем други възгледи за живота и младият има съвсем други възгледи за живота. И единият е прав, и другият е прав. Както и да е, но има две течения в живота: едното е радостно, другото – тъжно. Тъжното, или скръбното, състояние произхожда винаги от сърцето, а не от ума на човека. Всичките нещастия в живота произхождат все от сърцето – значи има нещо неразбрано в него. И онзи, който скърби, и той не знае защо скърби. Изобщо хората нито в радостите си знаят защо се радват, нито в скърбите си знаят защо скърбят. Защото, ако майката би знаяла историята на своето дете, тя не би се радвала, когато то се ражда. Или ако тя би знаела какво може скръбта да ѝ донесе, тя не би скърбяла. Защото винаги в живота всяка една скръб се последва от една радост и обратно, всяка радост се последва от една скръб. Това е като закон, като правило в живота. Човек в първо време се радва, но после ще свърши със скръб. Той се ражда, но ще умре. Като се ражда детето, всички го посрещат с почести, с угощения, с радости и веселби. Майката го обвива в пелени, дава му ядене, хранят, учат го, но един ден този човек умира, погребват го, всички го изпращат със сълзи и плач. Като те занесат на гробищата, там ще се четат надгробни речи и ако си българин, ще те заровят, ще хвърлят малко пръст отгоре ти. Ако пък си англичанин или друг някой, ще има паметник, хубави надписи на гроба ти, венци и т.н. Сега, като ви говоря за Шопена, аз не искам да ви оставя тъжни впечатления, но казвам, че музиката на Шопен е за здрави хора. Който е здрав, не с разклатено здраве, и с издръжливи нерви, нека слуша музиката на Шопена. Който иска да се предпази от заболявания, той не трябва да слуша музиката на Шопена. Шопен не е за болни хора. Имаше някой человек. Человек е само онзи, който мисли, но не и който чувства. Онзи, който само чувства, той е животното, той не е човекът. Някой казва: „Аз тъй чувствам." Щом чувстваш, ти си животно. Щом мислиш, ти си човек. Следователно, който чувства и не мисли, той не е даже и животно, той е звяр. Това, което върши престъпления, то не е човекът, то е зверът. Зверът върши престъпления, а това, което мисли, то е човекът. Така трябва да се определят тези понятия. Що е човекът? Същество, което мисли право и не върши престъпления. Така познават човека на небето, или в онзи свят, между съществата, които мислят право и не вършат престъпления. Следователно всички онези, които мислят и не вършат престъпления, те са хора, човеци са те. Всички онези, които не мислят и вършат престъпления, те са или животни, или зверове. Под думата звяр аз разбирам същество, което не знае и не разбира защо му е даден животът. Всеки човек, който не разбира живота и не мисли, а счита, че само той, като е роден, има право да живее и използва всички блага, той

е звяр. Той мисли, че всички други хора са родени да се мъчат. Всеки човек, който разбира живота и иска всички да живеят, както и той живее, той мисли право. Той е човек. Този е идеалът, към който бъдещото поколение трябва да се стреми. Каквито и да са хората, те трябва да живеят. Мнозина разглеждат, че някои хора са светски, а други са религиозни. Това обаче не оправдава хората. Защо? Защото често религиозни хора вършат престъпления, а светски хора не вършат. Какво изисква набожността? Каква религия е тази, която върши престъпления? При това положение за религия не може да се говори. Под думата религиозни хора трябва да се разбират такива, които мислят, които вършат добро и които не правят престъпления. Това не са слабите хора, те са най-силните хора в света. Хора, които се видоизменят, т.е. не умират, за тях е бъдещият живот. Мнозина питат може ли човек да не умира. Може. Мислите ли, че гъсеницата, която излиза от своя пашкул, умира. Не, тя не умира, но тя е изхвръкнала. Нима мислите, че ако гъсеницата е престанала да живее като гъсеница, че тя е извън тялото си?

Сега няма да се спирам подробно върху този въпрос, защото има обширна наука, според която може да се познае кога човек е умрял и кога живее. Между живота и смъртта има едно разграничение. Аз определям смъртта и живота по следния начин. Смъртта е най-голямото ограничение, в което може да се постави едно разумно същество. Животът пък е най-голямата свобода, в която може да се постави човешкият ум. Следователно човек се намира между тези два полюса. Значи смъртта се определя като най-голямо ограничение. Това ограничение е необходимо за човека животно и за човека звяр. Човекът животно и човекът звяр ще минат през смъртта, през най-тънката цев, която съществува в живата природа. Тя е посаждане. Следователно, когато природата иска да се избави от такива типове, тя ги прекарва през най-тънката цев, дето и злото се спира. Когато злото дойде дотам, и то спира. Злото не може да мине от другата страна на тази цев, т.е. от другата страна на смъртта, защото от другата страна на смъртта, там е вече животът, животът на безсмъртието.
Какво се крие зад смъртта? Какво се крие, преди да е умрял човек? Ние знаем, че зад смъртта се крие животът на безсмъртието и който може да мине там, той оживява, но който не може да мине там, той остава в областта на промените, на ограниченията. Сега някой ще каже, че човек ще изчезне. Не изчезва човек. Нищо в света не изчезва. Въпросът не е в изчезването, но питам, какво се ползва, ако има много сетива и не може да ги упражнява. Ти имаш крака, ръце, но не си в състояние да ги движиш; имаш глава, но не можеш да мислиш; имаш очи, но не можеш да виждаш; имаш уши, но не можеш да слушаш – нищо не можеш да използваш. Какво те ползват тогава? Нищо не те ползва. Човек е само онова, което той може да тури в действие. Това е негативната мисъл. Под мисъл аз

разбирам това, което е храна на човешката душа. Аз разглеждам душата в съвсем друг смисъл от този, който обикновено разбират. Под думата душа аз разбирам най-възвишеното, най-благородното в света, видимото, което съществува в света. Умът пък е нещо невидимо, но единственото реално нещо за човека, това е неговият ум. Единственото безсмъртно нещо у човека, това е неговият ум. В смъртта чувствата на човека се прекратяват, и той не чувства вече. Той не чувства нещата като жив човек, но у него остават само известни впечатления от неговите желания, известна интензивност. Отвън този човек е пасивен, но може да се събуди. Отвън седи като един зародиш, пасивен е. Обаче, ако този умрелият човек го турите в едно тяло и дойде в съприкосновение с този жив човек, в него веднага ще се проявят известни инстинкти. След като грешният умре, той си остава пак същият. Ни най-малко смъртта не го е изменила. Той се изменя, когато мине само от другата страна на смъртта, а именно, в живота. Докато е в смъртта, той си е същият. Следователно, докато умът не дойде в човека и той не почне да мисли, той не може да се измени. Единственото нещо, което може да измени човешката натура, това е неговият ум.

Следователно умът е от нов произход, той отскоро е дошъл. Във времето на Мойсея, когато са писали тия неща, хората още не са ходили по своя ум. Какво нещо е умът, тайната на ума, това знаяха само египтяните, посветените. И Мойсей знаеше какво нещо е умът. Единствен той знаеше тайната за ума, а всички останали от израилския народ ходеха по своето сърце, по своите чувства. И Мойсей каза на израилския народ. В този ден Бог не ви даде един просветен ум, нито едно разумно сърце, да разбирате кои неща са постижими и кои са непостижими. И всички страдания на съвременните народи се дължат именно на стремежите на тяхното сърце. И всички французи, германци, китайци, японци и другите народи, всички имат желание да станат нещо велико, да направят знамения, но тези им желания не се дължат на ума. Това не е човекът, който мисли. Всички тия народи, които днес минават за културни, всички говорят за съвременната култура, за другите култури, но те не знаят в какво се различава нашата култура от другите култури. Като погледнете на всички ония култури на Персия, на Асирия, на Египет, които отдавна са изчезнали, обаче те са оставили своите недъзи и в съвременните народи. Техните недъзи и до днес съществуват като задачи за разрешение. Религиозните хора казват, че Господ ще оправи света. Думата Бог в български език няма глагол, от който да е произлязла, от което се вижда, че тя не е от български произход. Нашият Господ е английският Бог. Ние казваме: „Господи, Боже наш.“ Бог има два принципа. Бог и Господ. И в двата принципа се крият две различни идеи. Господ е нещо, което съдържа в себе си любовта. Бог е онова, което съдържа в себе си мъдростта. Това са два принципа. Единият

носи абсолютната любов в себе си, а другият носи абсолютната мъдрост в себе си. И двете се съединяват в едно и дават абсолютното понятие.

Сега хората застават и казват: „Няма Господ в света, няма никакъв Бог в света." Всеки, който отрича Бога в себе си, той е безумен. И животните нямат никакъв Бог, и те не вярват в Бога. Те вярват в човека, който ги впряга и ги бие. Като видят това божество, те бягат от него. Единственият Господ за животните, това е човекът. Но какво понятие имат те за своето божество? Те казват: „Да те пази Господ от това божество. То знае само да те впряга, да те гони, да те бие." Ужасно е това божество за животните. Та понякога и ние имаме такова понятие за Бога – като за същество, което само измъчва хората. То е друг въпрос вече. За да разбере човек дали има Господ, или няма, той трябва да има ум. Умът съдържа всичко в себе си. Той е безсмъртно начало. Това е човекът, който мисли. Ние отричаме Бога по единствената причина на нашето сърце. Всякога, когато ние се огорчим от нещо, ние сме готови да се нахвърляме върху нашите приятели, върху нашите братя и сестри, върху нашите майки и бащи, че били несправедливи спрямо нас, че не се отнесли спрямо нас както трябва. Ние идваме в света с големи претенции. И интересното е, че всеки, който страда, казва: „Защо ме е оставил Господ да страдам? Все аз ли трябва да страдам? Защо ме е оставил Господ без пари, без къща, куц, сляп? Защо ме е оставил така на произвола на съдбата?"
Разправят за един български овчар, някъде от Котленско – имал в сегашна румънска Добруджа около две хиляди овце. Той един ден си казал: „Де е Господ? Никакъв Господ няма в света." Изважда пищова си и започва: дан, дан, дан, иска да улучи Господа, да го гръмне. На другия ден се явява някаква болест между овцете му и всички до една измрели. Той изкопава един голям трап и там заравя всички измрели овце. След това напуща България и забягва някъде по чужбина. Десет години прекарал в чужбина, и пак се върнал в дома си, в родното си село. Селяните го запитали: „Умери ли най-после Бога?" Казвам, това са детински схващания.

Питам, какво може да има Бог спрямо нас, щом той е създал целия свят. Той е създал цялата Вселена с един замах. Велик е Бог. Питам тогава, какво може да го подбужда да измъчва хората. Ако Бог има същите слабости като човека, тогава той никакъв Бог не е. Какви психологически причини ще заставят Бога да измъчва човека? Какво ще му допринесе това? Смешна работа е тази. Казва някой: „Мъчи ме Господ." Не, Господ не мъчи никого. Хората едни други се мъчат и след това хвърлят всички свои погрешки на Господа. С това аз не защитавам тази идея, защото тя не се нуждае от защита, но казвам – всички учени хора не вярват в Бога. Каквото и да им се говори, те все не вярват. И религиозните хора не вярват в Бога. Неверието, съмнението, като че е наследено у хората. И макар религиозните хора да се

молят на Бога по три пъти на ден, но те се молят по навик само. И за тях Бог не съществува. Щом религиозният човек се постави на някакъв изпит, той вече не може да издържи изпита си. Ако човек издържи изпита си докрай, тогава той остава верен на идеята си.

Какво нещо е вярата в Господа? Като те поставят и на най-големите изпитания, ти да не реагираш, да не искаш да умираш. И днес всички се чудят на мъчениците защо те не са реагирали. Че кой не може да убие няколко души? Днес всеки може да убие един, двама, трима, четирима и десетина души даже, но какво ще се ползва от това, когато и те, и той ще умрат в края на краищата. Нищо не се допринася. Затова именно умните хора са дошли до заключението: не отговаряй на безверието с безверие; не отговаряй на омразата с омраза; не отговаряй на неправдата с неправда; не отговаряй на насилието с насилие. Някой казва: „Ами не трябва ли да се браним?“ Има начин за бранене. Днес например, когато хората искат да се запазят от известни болести, те впръскват в кръвта си известен серум против тази болест. Съществуват известни версии, които поддържат този начин на предпазване от болести. Така именно ваксинират малките деца против шарка, особено във времето на епидемия. Вие може да разгледате теориите на учените хора, да видите какви са техните заключения по въпроса за болестите.

Казвам, и без ваксиниране може да се посрещне всякаква болест. Ако човек има абсолютно чиста кръв, без никакви чужди примеси, каквито и микроби да влязат в нея, те ще умрат, не могат там да се развиват. Когато един микроб влезе в една такава чиста кръв, той ще обиколи тук-там, ще ходи на едно и на друго място и като не намери храна, той ще умре от глад. В тялото на човека има цяла система на предпазване. Там има полиция, има обществена безопасност, има червена армия. В тялото на човека има скорострелни оръдия, картечници, пушки, саби, топове, а освен това те разполагат и със задушливи газове. Те имат ред предпазителни средства. Когато някой човек заболее от глава, веднага червените клетки обявяват война, те се поставят неприятелски спрямо всеки отвън дошъл гост ненавреме и ненамясто.

Днес всеки човек си има свои възгледи за живота, всеки си има свои понятия за нещата, свои традиции. Например едно време хората са вярвали в идолите, те са имали известни традиции, които никой не е смеел да наруши. И всеки човек, който не се кланял на идолите, го подлагали на наказания. Имаме такъв пример за трите момци евреи, които не искали да се поклонят на онзи идол, който вавилонският цар направил, вследствие на което ги хвърлили в огнената пещ. Като ги запитали защо не искат да се поклонят на този идол, те казали: „Ние вярваме в нашия Бог, един Бог

само признаваме и на други богове не се кланяме. Нашият Бог е в сила да ни избави. Пък и да не ни избави, ние пак няма да се поклоним на идола. Ние не сме дошли на земята, да се кланяме на идоли. Ние сме дошли на земята да се кланяме на Единия Бог и да служим на човечеството.“

Сега всички хора на земята все са дошли отнякъде, но няма какво да доказвам това нещо. Има някои хора, които знаят отде са дошли. Христос например казваше на учениците си: „Както аз не съм от този свят, така и вие не сте от този свят. Моето царство не е от този свят. Ако аз бях от този свят, моите слуги щяха да се състезават с вас по правилата на този свят, по законите, които вие имате, но затова аз съм готов да претърпя всичките мъчнотии и страдания.“

Сега да се върнем към онова, което е реално. Нито един от вас не иска да страда. Всички искате да бъдете радостни, да бъдете весели, а при това не може да бъдете здрави и весели. Защо? Има един начин, по който човек всякога може да бъде радостен и весел. Ако вие имате прозорци на стаята си и всяка сутрин изчиствате праха от тях, тогава светлината и топлината ще могат да влизат в стаята ви много правилно. Но ако вие занемарите прозорците си, тогава ще кажете: „Коя е причината, че светлината не влиза толкова много, както това ставаше едно време?“ Причината за това е, че вашият ум не работи. Понякога нашите прозорци на съзнанието са запрашени. Има един сърдечен прах, вследствие на което токовете, силите на живота не прииждат. В човека постоянно трябва да прииждa нещо от външния свят. Следователно умът е онази велика сила в природата, която възприема силите и ги обработва в себе си, при което част от тях задържа в своя живот, а останалите изпраща навън. Между природата и човека има отношения, които трябва да бъдат правилни. Човек е работник на живата природа. Дали това хората съзнават, или не, дали вярват, или не, то е безразлично.

Едно трябва да знаете всички. Даже и най-лошите хора природата ги е впрегнала да работят заради нея. Понякога вие се чудите как Господ търпи лошите хора на земята. Те работят за него. Вие как търпите фабриките, леярниците или работилниците около домовете ви и в градовете ви? Търпите ги, защото, макар и те да развалят въздуха, макар и да го опрашясват, но те изкарват нещо заради вас. Те работят изключително за вас. Сегашният живот се е скъсил по причина на фабриките, на праха, който се гълта, но въпреки това ние ги търпим, защото те работят за нас. Въздухът щеше да бъде много по-чист, ако всички фабрики и работилници се осветяваха и отопляваха с електричество. Но да оставим този въпрос настрана. В това отношение хората имат лоши мисли и чувства, наслоени са у тях, вследствие на което те мразят тези фабрики,

които, освен че нищо не изкарват, но отделят от себе си един постоянен дим. Например някой човек казва, че е намислил да се самоубие. Не, човек не може да намисли да се самоубие. Само човешкото сърце е в сила да направи това нещо. Когато човек се самоубива, това е неговото сърце, което постоянно му нашепва, че животът се свършва тук, на земята, че той няма никакъв смисъл и т.н. Ако човек сам не се самоубие, смъртта ще дойде по един естествен начин.

Природата е предпочела смъртта за страдащите хора. Тя е внесла смъртта като едно средство да освободи хората от робство. И действително смъртта освобождава хората от робство по най-правилен път, по естествен начин. Когато човек умира преждевременно, тя го е турила в рамките на онези условия, да се освободи от ограниченията и да живее свободно. За да проверите това нещо, трябва цяла една статистика от хиляди примери на хилядите години. После трябва да ви се покажат свидетелствата на същества, които са ходили на онзи свят и са се върнали. Има хора, които разправят какво има в онзи свят. Има същества и в другите светове, на които трябва да се доказва, че съществуват хора на Земята. Тези същества са много учени, но мъчно може да им се докаже, че има живот и на Земята. Те даже и не подозират това нещо и трябва да им се представят ред примери, ред доказателства, а някога сами трябва да дойдат на Земята, да проверят тази истина. По някой път от невидимия свят вземат някои екземпляри от Земята и ги занасят при съществата от невидимия свят, за да ги убедят в съществуването на хората. И всички хора, които умират, умират по причина на това, че съществата от невидимия свят, за да се уверят, че живеят хора на Земята, ги вадят оттам с въдици и като се уверят в истинността на този факт, те отново ги връщат на Земята. Хората не могат да водят един правилен, редовен живот между съществата на невидимия свят, затова ги връщат обратно на Земята.

Със смъртта човек не еволюира. Смъртта, това е един прелом на еволюцията и следователно, за да почне човек отново да еволюира, той трябва отново да се роди на земята и да започне оттам, отдето е прекъснал. Де е отишла водата от стомната, като се е обърнала тя и разсипала? Де е отишла стомната, като е паднала на земята и се е разчупила? Грънчарят трябва отново да направи каша, която да работи, да създаде отново една стомна, която пак да функционира. Мнозина мислят, че като отидат на онзи свят, те ще почнат отново да се развиват. Не, това е тяхно мнение. Като умре човек, той не еволюира, но като мине в другия свят, тогава той еволюира. Ако отидете в онзи свят, вие ще видите, че той представлява продължение на този.
Засега хората имат пет чувства, но ако у тях се развие шестото чувство, те ще видят много нови неща. Те ще видят земята много по-широка,

отколкото е сега, а на небето ще видят повече звезди, отколкото сега виждат. Вие казвате, че земята е много голяма. Не, тя е много по-голяма, вие даже и милионната част не виждате. Никой от вас не може да обхване земята с всичките населени и ненаселени места. Само един първостепенен гениален човек може да обхване земята в нейната естествена големина. А при това положение, при което днес хората се намират, те не могат да я обхванат в нейните истински размери. И след това един философ ще дойде да пише, че няма задгробен живот. Значи този човек, който отива едва на 50–60 километра разстояние, със своя ум детински ще вземе да доказва на хората, че всичко било празна работа. Ами че учените хора доказват, че ако разглеждаш една капка вода, в нея ще видиш милиони същества, но тя трябва да се постави под микроскоп. Ако не я гледаш под микроскоп, нищо не виждаш, обаче гледаш ли я под микроскоп, ще видиш цял свят, милиони същества се движат и всяко от тях върши своята работа. Какво правят тези същества там? И тези същества мислят, борят се, всички се избиват помежду си – все за храна. Между тях съществува голяма борба за живот. Каквото съществува между хората, съществува и между тия малки същества, между микробите.

Сега аз не искам да вляза в стълкновение с вашите вярвания. Вие ще кажете: „Не сме ли толкова достойни? Не сме ли напреднали?“ или „Не обичаме ли Господа? Не вярваме ли в него?“ и т.н. Аз вярвам, че сте напреднали, вярвам, че имате опитности, че обичате Бога, но казвам, днешното слънце няма да ни топли и за утре. След днешния ден ще настане една фаза на потъмняване и трябва да се минат най-малко 12 часа, докато се възстанови първото положение. Вярването в Бога показва само присъствието на нашия ум, но когато ти почнеш да живееш, да функционираш според законите на своя ум, тогава ще почнеш да служиш на Бога. Според мене думата Бог не е толкова съдържателна. Най-силната, най-съдържателната дума днес за всички народи е думата ум. Индусите имат думата ум, или ом, която считат като свещена дума и само посветените я произнасят по няколко пъти на ден. Българите са нарекли своя ум със същата дума, но тя е най-силната дума, която днес, в днешни времена съществува. Ако хората биха разбрали само какво нещо е тази дума, какво нещо е умът, цялата култура щеше да се измени. Като произнесеш тази дума както трябва, тя произвежда светлина в човека.

Един американец разправял своята опитност пред цяло едно събрание за ефекта, който произвело в него явяването на ума. Той казал: „До 30-ата си годишна възраст аз живях един неопределен живот, люшках се натук и натам.“ Един ден обаче изгряла в него мисълта, че той има ум, не толкова сърце, но ум има. „Веднага аз забелязах в себе си, като че целият ми живот се измени и в мене настана голяма радост. Нещо красиво се събуди в мене

и мъчнотиите, които до това време не можех да разрешавам, сега ги разрешавам с радост, защото разбрах, че имам ум.“ А сега хората чакат да дойде отнякъде някой ангел или някой учител, или Духът Божи да ги спаси. Когато един велик учител дойде в света, той ще запали свещите на хората, ще събуди техния ум и ще ги застави да мислят. Щом всички умове се запалят и се съединят в едно, това е учителят в света. Когато всеки човек каже в себе си: „Долу всички престъпления, долу убийствата!“ – това е умът. Когато хората съзнаят пороците си и кажат: „Долу всички пороци!“ – това е умът.

По какво се познават пороците? Когато един порок дойде в човека, той всякога ще даде малко, ще вземе много. Какво те ползва един човек, като дойде при тебе и каже, че те обича? Когато един човек отхранва едно агънце, милва го, целува го и дойде някой и му каже: „Продаваш ли това агне?“ и той отговори, че го продава, любов ли е това? И тия, които ще купят агънцето, ще го заколят, ще го опекат и после ще кажат: „Слава Богу, хубаво се нахранихме, вкусно беше това агънце.“ Питам, любов ли е това? Питам, какво се ползва агънцето от тази любов? Или какво се ползвам аз от тази любов, в която хората могат да ме принесат жертвоприношение? Едно време хората принасяха жертви. Казано е в Писанието: „Имаше някой человек на име Никодим, който каза на Христа какво да сторя, за да наследя живот вечен?“ Христос му каза: „Ако се не роди човек изново, няма да влезе в Царството Божие.“

Аз пък казвам, ако у вас не се роди умът, да почнете да работите, вие не можете да влезете в Царството Божие. Това значи, ако не се родите от дух и вода или ако вашият ум не почне да функционира на мястото на вашето сърце, и после ако умът ви не почне да функционира заедно с вашето сърце, вие не можете да влезете в Царството Божие. Защото само умът е в състояние да видоизмени противоречията на сърцето. Умът и сърцето представят две течения. Сърцето е гъстото течение, а умът е по-рядкото течение. Умът е артериалната кръв, а сърцето е венозната кръв. Що е сърцето? Това е венозната кръв, която отива да се пречисти. Ако венозната кръв не се пречисти в свещения огън на ума, тя не може да влезе на определеното си място. При това пречистване именно става и кръвообращението. При пречистването на кръвта работят най-разумни, най-интелигентни същества. И ако ние, хората, не грешим, те щяха да ни покажат пътя за безсмъртието. Те щяха да ни покажат по какъв начин можем да изхвърлим нечистотията от своята кръв. Вие не може да си представите какво нещо внася съмнението или подозрението в човешкия организъм. Вземете например мъж, който подозира жена си, или жена, която подозира мъжа си; вземете слуга, който подозира господаря си, или господар, който подозира слугата си; или пък учител, който подозира ученика си, или ученик, който подозира учителя си. Няма по-страшно нещо от подозрението. Дето и да отидете, на който и ъгъл да спрете,

навсякъде ще видите детектив, който следи. Той винаги ще ти каже: „Дай си личната карта.“ Ако не му дадеш личната си карта, той не ти вярва. Днес хората вярват на личната карта повече, отколкото на личността на човека. Това са хората, които не разбират. Дойде някой при вас и веднага ви представи свидетелството си, че е член на еди-коя си църква, и всички вярват в него. Това е глупава работа. Той трябва да носи свидетелството си на своя мозък, на своя ум.

Ако умът на човека е събуден, той има написани вече първите букви от божествената азбука. Който е добил ума, той мяза на човек, който знае де са скрити всичките богатства. Той знае де може да се получи най-хубавото жито, най-хубавата царевица, най-хубавите ябълки и круши. Не само това, но човекът на ума знае де се намира еликсирът на живота. Аз исках да направя едно добро на българите, да им покажа как да намерят еликсира на живота, но сега вече нищо няма да им дам. По-рано бях доста снизходителен към тях, бях готов да им покажа еликсира на живота, затова им говорих за слънцето, за посрещането на слънцето, но те дигнаха от това цял въпрос и затова да правят каквото искат – повече не се интересувам от тях. Аз употребих цели 12 години да изследвам българската глава, но я намерих много дебела. В дебелата глава няма много ум. Това не е за докачение, то е един факт. Аз исках да напиша нещо за българите, от което и те да се ползват, но като намерих колко е дебела българската глава, отказах се, това ще си остане за мене. И затова колкото научни данни съм събрал, аз ще ги взема за себе си, ще ги дам на някои посветени, те да ги използват. Понеже българинът не иска да възприеме, затова още 2000 години ще траска главата си, докато узрее. Светът не е така неразумен, както хората си го представят. Българите си въобразяват нещата. Не, няма въображение в света. Преди всичко аз виждам нещата, както никой не ги вижда. Аз съм голям реалист, аз виждам нещата ясно. И аз зная за всеки даден случай това, което е добро за мене. Ако това, което зная аз, е добро за мене, то е добро и за другите. Всяко нещо, което опитвам и виждам, че е добро за мене, то е добро и за другите хора. Ако ти вървиш по този път, и ти ще имаш същите резултати.

Казвам, като вървите по този път, всеки един от вас може да направи една проверка. Аз не искам да ви убеждавам в нищо. Какво ще се ползвам от една реалност, която не съществува. Например някои от вас не вярват в Бога. Какво ще се ползват от това, ако ви убеждавам, че съществува някакъв Бог? Не че не мога да ви убедя. Мога да ви убедя. Досега няма нито едно изключение, в което да не съм убедил някого в съществуването на Бога, но аз считам това за губене на време. И без да доказвам това нещо, всеки пак ще дойде до това убеждение. Досега аз съм направил само един опит да убедя едного в съществуването на Бога. Ще ви приведа този

пример, ще видите как аз убедих този човек. Сега той е в другия свят. Той беше един от прочутите адвокати във Варна. Той не вярваше в нищо и не искаше да спори по въпроса за съществуването на Бога. Казвам му: „Няма какво да спорим сега няма ли Господ, или има. Няма какво и да ти доказвам това нещо. Ти ще вярваш в това, в което сам си се убедил, а аз ще вярвам в това, в което аз съм се убедил. Обаче, ако косвено ти докажа, че съществува един свят вън от този, който виждаш, този външен свят зависи именно от този, който ти не виждаш и не признаваш. На основание на този закон аз ще ти предскажа точно това, което ще ти се случи. Ето запиши си сега: „След пет години точно, еди-коя си година, в този и този ден в тебе ще стане един преврат и ти ще започнеш да вярваш в това, което днес отричаш. Твоите възгледи коренно ще се изменят и ти на всеослушание ще изповядаш своите възгледи.“ Той каза: „Това значи да бъде човек луд.“ „Да, ти си запиши това и ако не стане, тогава аз съм луд, а ти си с ума си; ако пък стане, тогава ти ще бъдеш луд, а аз с ума си.“ След три години той се оженва и му се ражда едно момиченце. Той ходил в разни дружества и една вечер отишъл на едно заседание. В това време жена му искала да направи нещо. Запалила лампата, но по невнимание лампата се обърнала, паднала на земята, заляла роклята на жената, която веднага се запалила. Докато успее да се изгаси, цяла пламнала и изгоряла. Това стана точно пет години, откакто бяхме се срещнали. Тогава той писа на гроба на жена си, която много обичаше: „Ти стана жертва за мене, защото сега аз повярвах в това, в което по-рано не вярвах.“ След това той ме срещна и първата му дума беше: „Ти си прав. Стана точно така, както ми беше предсказал. Аз повярвах в Бога. Повярвах аз, но жена ми отиде.“ Да, жената влезе в него, затова той повярва. Наскоро след това за новите му убеждения го извадиха от служба, понеже го считаха за ретроград. Чудно нещо.

Ако някой човек влезе в един свят между святи хора, които виждат много повече от тях, които са слепи, трябва ли да не им се вярва? Тия хора виждат, те имат нещо повече от другите. Например аз ходя като вас, гледам като вас, но виждам нещо повече от вас. Вие не виждате това, което аз виждам. Та у всеки човек има едно шесто чувство, което, като се развие, то ще внесе в него нещо повече, отколкото у другите хора. То ще премахне страданията у човека. Това силното, което може да премахне страданията у човека не само за един момент, но за през целия му живот, това е новото положение, това е зрението, или това е още тъй нареченият ум, който ще дойде да се прояви. Той е в сила да премахне всички мъчнотии. И ако вие знаете, че някъде има заровени богатства, той ще дойде да ги разкопае. Вие ще си вземете колкото пари ви трябват и с тях ще си поправите къщата, ще си платите дълговете и ще помогнете на бедните. И ако някой заболее, ще можете да се лекувате.

Питам, в какво седи истинското знание? Ако болният извика един виден лекар да го лекува, трябва ли лекарят да се облече с най-хубавите си дрехи, да обуе най-хубавите си обуща, да си тури най-новата шапка и да пита болния дали го харесва. Болният веднага ще му каже: „Господин лекаре, аз не се интересувам нито от твоите нови дрехи, нито от твоята шапка или обуща, аз се интересувам от знанието, което имаш и с което можеш да ми помогнеш.“ Ако лекарят изпълни задачата си както трябва, тогава ето какво ще стане. Болният е милионер и затова, като се излекува, в знак на благодарност той ще даде на лекаря около половин милион долара, които ще бъдат достатъчни, за да уреди той работите си, защото лекарят има знание, вещина, но той е беден. Тъй щото парите ще му дойдат точно намясто. Следователно, когато ти се яви умът, той няма да те пита дали ме харесваш с дрехите и с новата ми шапка, но ще ти даде цяр за твоята болест. Затова пък ти на своя лекар ще повериш всичко, каквото имаш. Това е, което Христос е разбрал – да се отречеш от себе си и да повериш всичко на своя ум. Това е, което религиозните казват – да повери човек съдбата си на духа си, който го ръководи. Тъй щото да повериш всичко не на своята съдба, но на своя ум, който е божествен. Това е, което може да ни спаси. Човек ще повери съдбата си не на своето сърце, но на божествения ум в себе си.

Та казвам, има един човек у нас, когото ние не познаваме. Този човек е наречен мълчаливият. В окултната наука поддържат, че човек има едно място, дето този мълчаливият живее. Между веждите на човека има една малка празнина, в която нищо не може да влезе, и човек се задоволява да живее в това малко кюшенце, в тази малка дупчица. Този духовен, мълчалив човек влиза в това малко кюшенце и оттам през очите на човека наблюдава какво той върши. Този човек наричат мълчаливия наблюдател на живота. Човек на сърцето само въздиша, обикаля нагоре-надолу и само казва: „Няма ли кой да ме избави от това положение?“ Мълчаливият казва: „Има.“ „Къде е той?“ Мълчаливият пак си мълчи. Човекът на сърцето пак казва: „Дотегна ми вече сиромашията. Няма ли някой да ме избави от нея.“ „Има.“ „Де е той?“ Пак мълчание. Този мълчалив наблюдател е влязъл в човека вътре, в една малка дупчица и само мълчи и наблюдава като едно косерче. Ако кажеш на човека, че спасението му е вътре в него, между веждите, в една малка дупчица, те ще почнат да се смеят. Този човек е умен, той седи в това кюшенце и оттам с помощта на радиото си постоянно препраща и изпраща новини, съобщава за човека как прогресира и какво върши.

Имаше някой си человек. Някой казва: „Аз съм този.“ Питам, ако ти си човекът, кажи ми, ще умираш ли? Тогава ти не си човекът. Аз наричам

човек онзи, който мисли и който не умира. Значи човекът животно или по-право животното човек ще умре, а онзи човек на бъдещето, човекът в зародиш, който има безсмъртието, той е истинският човек. Всички хора на миналите векове са поддържали чувствата. Чувствата трябва да се поддържат като основа, като основа, върху която умът трябва тепърва да дойде и да работи. Христос казва: „Когато Духът на Истината дойде, той ще ви научи и припомни всичко." Или казано е в Писанието: „У когото няма Дух Христов." Христос подразбира под духа най-силното в човека. Това е неговият ум, който ще научи човека на всичко.

Казвам, сега трябва да се изучава човешкият организъм, човешката кръв, човешкият нос, очи, уши и цялата структура – как е построен изобщо човекът. Трябва да се изучава човешкото лице, брада, ръка, трябва да се изучава долната и горната страна на ръката, като две страни на Битието. С горната страна на ръката вие може да знаете само едната страна на живота, а от долната страна на ръката вие ще знаете само отрицателната страна. Даже и хиромантиците, като четат по ръката, от едната страна на ръката се четат наследените черти, а от другата страна се чете онова, което човек е придобил в живота си. Но има известни неща, които хиромантиците не могат да четат. Има известни черти, известни линии по ръката, които хиромантиците не знаят как да съпоставят. Едва сега са започнали да ги разпознават. Онези пък, които се занимават с изучаване престъпните типове, като Ломброзо, който е правил ред наблюдения върху такива отрицателни типове, те са забелязали, че у такива хора главата при ушите е широка, а горе – тясна. Това показва, че при широката част, дето се намират разрушителните способности у тия хора, се складирва повече енергия, която те изразходват по един неправилен начин. Ако тази енергия не се използва правилно, такъв човек е в състояние да убие някого. Тази енергия произвежда големи експлозии в човека. Трябва по някакъв начин тази енергия да се изразходва, и тогава в този човек може да стане един вътрешен преврат.

Сега в окултната наука другояче се обясняват нещата. Как може например да се обясни научно въпросът за възпитанието на децата? Майките трябва да знаят как да възпитават децата си. Това трябва да се учи в училищата. Например майката трябва да знае как и де трябва да прекара ръката си върху детето – дали отпред на главата, или отзад на главата му. Според това дали намясто, или ненамясто майката прекарва ръката си върху главата на детето, това може да се отрази благоприятно върху него или пък да създаде в него цял такъв катаклизъм. Майката оставя детето си на бабата и тя го бута по главата, дето ѝ попадне и както намери. Все бабите се заемат с тези работи, да оправят главата на детето. Но виждаме в края на краищата какво излиза от това бутане. Главата на детето остава все

неоправена. Питам, защо се женят бащата или майката, като не знаят как да бутат главите на децата си? Отлична работа е жененето, но като се роди детето, нито майката, нито бащата знаят как да бутнат главата му. Тогава защо се женят те? Някога майката взема детето, подхвърля го нагоре и го бутне по задницата. Така правят съвременните майки. Не, не бутайте детето по задницата. С това вие създавате много лош импулс в детето. Тази част от животинската част в човека и тя трябва да се бута най-после. Аз съм наблюдавал, че майките се занимават най-много със задницата на детето си. Сега, като наблюдавам какво са писали всички педагози, писали са много хубави работи, но де е този добър свят? Хората се женят, но не по Бога, вследствие се създават деца, каквито те не искат. Коя е причината за това? Аз зная коя е причината. Майките не знаят как да къпят децата си. Те ги къпят както не трябва. Те не знаят как и де да ги пипат и след като ги пипат както им падне, те ги развалят. Когато имам време, ще отворя един курс, в който ще преподавам на майките как да къпят децата си и как и де да ги пипат по главите, за да станат както трябва, а вие може да се посмеете малко, но ще имате резултат. Всяка майка ще плати по 10 хиляди лева за този курс. Ако има резултат, ще взема парите им, ако няма никакъв резултат, ще им върна парите. До това време ще държа парите в банката и ако имат резултат, ще взема тия пари с лихвите им.
Засега още ви давам всичко даром, понеже нищо още съществено не съм ви дал. Сега само ви забавлявам. Обаче ония от вас, които са умни, те ще работят и ще правят своите изводи, ще придобият много нещо. Сега, като говоря така, мнозина се спират и гледат де не съм направил мостове. Че аз не искам да направя всичките мостове изведнъж. Аз ходя само да видя де хората не са направили мостове. Мене мостове не ми трябват. Когато аз дойда до една река и видя, че тя няма мостове, тогава аз прилагам един от своите методи за преминаването ѝ. Аз не се нуждая от мостове. Защо? Защото или прехвръквам над реката, или пък гледам да не види някой, и тогава прескачам от единия бряг на другия без мост. Който мине след мене, той нека чака да направят мост, и тогава да мине. Или друго нещо правя. Като видя, че наоколо ми няма никой, тогава аз изваждам от джоба си една гумена лодка на тежина два килограма минимум и влизам с нея във водата. Като премина на другия край, пак свивам лодката, прибирам я в джоба си и продължавам нататък пътя. Казвате: „Как премина реката? Да не си прехвръкнал някак?“

Казвам, обективният ум е в сила да ни прекара през всички мъчнотии, да ни покаже един изходен път. Съвременните хора вървят по един съвсем крив път. И богатите хора вървят по един крив път, и сиромасите вървят по един крив път. Аз зная какво ще стане в края на краищата. На богатите ще пукнат главите, ще има много ръце и крака на богати счупени, ще има много къщи на богати изгорени, но и бедните няма да бъдат по-добре. И в

края на краищата кой ял и кой пил, не се знае, все някой ще плаща.

Българите в 1912 и 1914 година се биха, но и досега плащат. И французите се биха, и англичаните се биха, и русите се биха, и цяла Европа се би, но спечелиха ли нещо. Нищо не спечелиха. Някой ще каже, че все е било за полза. Съгласен съм, за полза е било, но този въпрос имаше и друго разрешение. Хората можеха да разрешат тия въпроси и по друг начин. Сега ще дойде друга една война, и хората пак ще поумнеят. Възможно е тази война да се избегне, но ако хората вървят и в бъдеще така, както и сега, войната ще стане и страданията ще се увеличат. Това показва, че човешкото сърце работи, личните чувства действат. Съвременните хора живеят в задната част на главата си, а не в предната част. Великите хора не се интересуват от положението на българина. Но и българинът да е на тяхно място, и той не би се интересувал от тях. Вие ще кажете тогава: „Защо Господ е създал света така?“ Но в света ще стане една промяна, няма да ви кажа кога.

Когато тази промяна стане, вие сами ще я видите. Тази промяна ще стане внезапно. Хората ще заспят и като се събудят, те ще видят, че не са такива, каквито са били. Всички ще намерят, че са олекнали. Тогава страданията ще изчезнат и ще разберат това, което сега ви говоря. Вие ще станете спокойни и тихи. Лицето на цялата земя ще се измени. Това ще бъде присъствието на човешкия ум. И тогава всеки човек в лицето на своя брат ще види брата си, ще види човека. Във всеки човек ще виждаме божественото начало, което гори в него. Това начало, както и стремежите на всички хора, ще бъдат едни и същи. И тогава ще се даде възможност на всички талантливи хора, писатели, поети, музиканти, художници, всички да се проявят. Днес не им се дава тази възможност, никой не им влиза в положението. Никой не влиза и в положението на една майка. Какви преживявания има майката със своите синове и дъщери! Никой не влиза в положението на един баща, който има 4–5 дъщери за женене. Това е едно благо за него, но същевременно никой не вижда и каква съблазън, какво крушение, какво падение изживява той с тях. Аз виждам положението на онази майка, която има един син, който тръгва по крив път, и от нейните мечти и надежди нищо не остава – всичко пред нея се руши, пропада. Дойде дъщерята при майка си и започва да ѝ казва: „Колко си глупава, колко си невежа, нищо не разбираш. Защо си ме родила?“ Майката мълчи, въздъхне и си каже: „Да, по-добре е да не бях я раждала, но родих я вече. Глупава бях, че направих това нещо.“

Е, днес ние се хвалим с някаква цивилизация. Питам, де е почитанието на мъжа към жената? Погледнете, днес в цялата културна Европа зачита ли се жената? Ами мъжът зачетен ли е днес? Посетете всички съвременни

фабрики и вижте какво е положението на работника там? Зачетен ли е там мъжът? Де е човещината? При това ние минаваме за културни християнски народи, вярваме в Бога, в Христа, проповядваме това-онова, но де е нашето съзнание? Казваме, този е еретик, онзи е безбожник, да се преследват. Ние гледаме престъпленията, които се вършат пред нас, и казваме: „Ще се разреши животът." Гледаме с усмивка на всичко, което става днес. Има наистина едно разрешение на въпросите в живота, но то не е това, което проявяват днес. Умният човек ще разреши мъчнотиите, и то по следния начин. Как?

Един човек, който има този свещен ум в себе си, влиза в едно семейство и какво вижда? Всички седят, вкаменили се от студ, не могат и не знаят как да се стоплят. Той вижда, че те имат дърва, имат кибрити, всичко имат, но не знаят как да си запалят огъня. Той им казва: „Излезте сега всички навън." Той ги изпъжда вън и затваря след тях вратата. Той изважда клечка кибрит, драсва клечката, запалва огъня и след 15 минути той се разгаря. Вика ги всички, казва им: „Елате сега в стаята." Те влизат, нареждат се около огъня и казват: „Сега е много хубаво при огъня." След това те поседят известно време, но забелязват, че гладът ги мъчи. Чудят се какво да правят, за да задоволят глада си. Не знаят как да си направят хляб. Той им казва да влязат в другата стая, затваря се сам и започва работа. Вижда, че те имат и брашно, и вода, и нощви. Запретва ръкавите си, сипва водата и брашното на едно място, замесва го добре и прави от него една прясна пита. Туря я в огъня да се опече и след половин час и питата е готова. Туря я той в един месал да поизстине и отваря вратата, като им казва: „Заповядайте!" Всички се чудят отде е капнала тази пита. Той разчупва питата и дава на всички да ядат от нея. Те ядат и намират, че е много хубава. Този учен човек носи изкуството в себе си, но го крие. Като пали огъня, той не иска никой да го види. Като прави питата, пак не иска никой да го види. А когато съвременните хора вършат нещо, те искат всичко да се знае. Обаче, когато всички неща се знаят, те същевременно и с това се опетняват.

Те казват – спасението съществува в света. Ако умните искат да се спасят, те трябва да знаят, че спасението е в тях. Ако има хиляди души умни, те могат да спрат директивата на хората от едно направление в друго. И тогава няма защо да се бият. Трябват хиляда души с ум, за да разрешат въпроса без война. В Израил имаше само един човек с ум, а всички други се водеха по сърцето си. В Израил този именно казваше на израилския цар де се намират неговите неприятели. И тогава главнокомандващият на тази неприятелска войска, като се научи, че плановете им се издават, той намисли да хване този пророк, загдето смее да издава плановете им. Слугата на пророка, като се връщаше, каза на господаря си: „Господарю,

заобиколени сме отвсякъде.“ „Не бойте се, тези, които са с нас, са повече от тези, които са против нас.“ Той отвори очите на слугата си да види, че цялата планина е пълна с войска, с коне, със светли ножове. И тогава пророкът се помоли на Господа и каза: „Господи, поради нашите неприятели.“ И всички неприятелски войски ослепели. Тогава пророкът им казва: „Аз сега ще ви покажа де е човекът, когото вие търсите.“ Той ги завел в центъра на израилското царство. И като ги видял царят им, той се почудил. Пророкът се обърнал към Бога: „Отче, да ги поразя ли тези?“ „Не, не ги поразявай. Дай им хляб да ядат и си вървят при господаря си, като му кажат, че не е време сега да се бият с един умен човек.“

Аз се чудя на съвременните хора. Днес има толкова правоверни в света, но как не се намери един като Елисея, да влезе в църквата и да каже на хората какво трябва да правят. Всички днес разискват върху въпроса, коя църква е най-права. Така да дойде днес един Елисей и да се помоли, да спаси всички хора. Той може да бъде православен, евангелист, будист, окултист или от каква и да е партия – комунист, демократ или какъв и да е – това не е важно. Важното е да се намери такъв един човек, който има свещен ум в себе си и който може да помогне на всички, не само на ближните си, но и на цялото човечество и да му покаже изворите на живота. В природата има такива извори, от които ние можем да черпим. Обаче природата дава само на умния. Тя дава богатствата си само на умните. България е една богата страна. И аз се чудя, че при това голямо богатство тя страда. България е една културна страна и аз се чудя, че при тая голяма култура българите живеят в невежество. Всички онези сили, които са вложени в тази страна, сили за култура и за прогрес, са били спъвани. Богомилите дойдоха в България с цел да проповядват канализацията, да покажат пътя на хората, но ги прогониха. Само истинските поети, писатели, философи, талантливи и гениални хора са в сила да отворят пътя, да се канализира човешката енергия. И всичко това ще се постигне с малко работа и усилие, не се изисква много работа, не се изискват големи усилия. Българинът, той е роб на труда, той е роб на своите чувства. Когато в него се фиксира една идея, той не може да се освободи от нея. Той е повече твърд, отколкото трябва. Твърдостта е чувство, то не е способност. Българинът е толкова твърд, че той по-скоро ще счупи черепа си от напрежение, отколкото да се склони да възприеме нещо, в което той не вярва. Твърдостта не е добра черта, тя трябва да се култивира. Тя е чувство, което трябва да се смени с някое морално чувство. Тя е основа на моралните чувства. Та казвам сега на сестрите и на братята, които искат да служат на Бога, които искат да служат на човечеството, те се нуждаят от ум, от знания. С това знание, което сега имате, вие ще отидете дотам, додето са отишли баба ви и дядо ви, вие ще имате същите постижения, каквито са имали те, и не можете да отидете по-далеч от тях.

Имаше някой человек, който дойде при Христа и му казваше, че иска да влезе в Царството Божие. Христос му отговори: „Ако не се роди някой изново, той не може да влезе в Царството Божие. Който няма ум, той не може да влезе в Царството Божие.“ Казвам, запознаването с Бога, това е новата култура, това е новото условие на живота. Но тогава ще имаме за Бога едно понятие такова, каквото не сме имали досега. Мнозина от вас може да са националисти и да кажат: „Как може той да говори така за българите?!“ Това е ваше лично чувство. Аз не съм против българите. Ако има някой човек, който желае доброто на българите, това съм аз. Ако българите поумнеят, аз нищо няма да спечеля от това. И ако българите страдат, аз нищо няма да изгубя от това. В двата случая аз нито печеля, нито губя. Радостите и скърбите за хората представят забавления за мене. Те са и техни забавления. Гледам, някой човек не иска да се избави от страданията. Той иска да има красива богата жена. Но красивата богата жена е изложена на толкова страдания, че и ти ще страдаш покрай нея. Около десетина любовници ще я обикалят, писма ще ѝ пишат, и ти само ще страдаш от това. Красива е жената. Обаче, ако тя е някоя грозотия, няма да има нито едно писмо. Ти си богат милионер, затова ще те обикалят най-малко десет апаши. Този милионер е красивата жена, която обикалят апашите. Откажи се от богатството си, облечи скъсани дрехи, обуй скъсани обуща, никой няма да те обикаля. Бедният никой не го поглежда. Като бръкнат в джоба му и не намерят нищо, ще кажат: „Ти си бедняк, не ни трябваш.“ Вие търсите спасението и казвате: „Какво е учил Христос, какво е писано в Евангелието.“ Вие само размествате нещата. Това е само анатомическо Евангелие, от което са останали само стаите, скелетът на умрелия човек. Тепърва вие трябва да го облечете в мускули, да му турите жилите, артериите, вените, кръвоносните съдове, мозъка и най-после в него да влезе Духът, за когото се казва в Писанието: „Когато Духът на Истината дойде, той ще ви припомни всичко, което съм ви казал.“

Та съвременните хора са хора на смъртта. Каквото и да разправят, те са хора на смъртта. Когато вървя по улицата, аз чувствам онези хора, които ще умрат. От тях излиза една неприятна миризма. Ако някой е осъден на убиване, и това се познава. Този човек още не е умрял, но от него излиза лоша миризма. Когато отида при някой болен, който ще оздравее, аз усещам, че от него излиза една приятна миризма. По това се познава, че този човек ще оздравее. Като ме викат при човек, който ще умре, аз казвам: „Викайте някой лекар при него.“ Аз виждам вече, че в него е настанал процесът на смъртта. Ако ме питат дали ще оздравее този човек, казвам: „Питайте лекарите, те ще ви кажат.“ Мислите ли, че когато питате нещо някой човек, който ви обича, че той няма да ви отговори. В Писанието е казано: „Преди да ми поискате нещо, ако ме обичате, аз ще ви

отговоря и ще ви дам живот. Ще отговоря на желанията ви. И като ме потърсите със сърцето си, което е тръгнало да го намери в пътя, ще ме намерите. Тогава ще изпратя у вас Духа си, и ще ме познават от малък до голям.“ Духът ще внесе в нас безсмъртието, началото на живота и ще бъдете синове и дъщери. Това е тълкуването на един нов език.

Среща ме един православен и ме пита: „Ти православен ли си?“ Казвам, ето един човек без ум. Среща ме един евангелист и ме пита: „Ти евангелист ли си?“ Ето един евангелист без ум. Среща ме трети и ме пита: „Ти принадлежиш ли към еди-коя си партия?“ Ето друг човек без ум. Аз съм готов да стана член на вашата партия, било тя демократическа или комунистическа, или пък готов съм да стана православен, евангелист, будист или какъв да е, ако това верую ми даде онова, което душата ми копнее. Но не искам такова верую, което да ме учи да убивам хората. Те и без това убиват. Убийството не е изкуство. Няма някой от вас, който да не е убивал. Няма някой, който да не е убивал поне една муха или стъпкал няколко мравки, или да не е откъснал крилцето на някоя пеперудка, или да не е отсякъл поне едно дърво. Че това са все престъпления. Как мислите вие? Де е вашият морал тогава? Ще кажете, че така не се живее. Че ние и сега не живеем още. С тези резултати, които имате, вие не трябва да оперирате. Например аз не съдя хората, но казвам, че всеки ще носи своите последствия, последствията на своя живот.

Сега нас ни съдят, ние сме на подсъдимата скамейка. Ние сме във второто пришествие. Следната война ще ни съдят със своите бомби, със своите картечници, със своите аероплани, със своите задушливи газове и т.н. Какво ще ни ползва това, че ще ни съдят? Ще ни съдят за онези неправилни мисли, чувства и постъпки, които сме проявявали и които и досега проявяваме. И днес всички учени хора казват: „Кой е изходният път в света?“ Всичко е умът. Нека високопоставените хора: владици, свещеници, всички управници, които ръководят държавите, нека снемат сегашните си дрехи. Нека всички владици и свещеници снемат черните си раса и се облекат с бели шопски дрехи. Нека турят на краката си опинците или чехлите. Нека богатите слязат от височината на своето богатство, а сиромасите нека напуснат своята сиромашия. Нека сиромасите се простят с желанието си да крадат и убиват богатите, за да станат и те богати. Когато богатите отворят кесиите си, нека сиромасите не отиват да бъркат в тях. Когато богатите отворят кесиите си, нека кажат на сиромасите: „Ето тук има пари, вземете си колкото искате.“ Желанието на сиромасите сега е да изрежат главите на богатите – око за око, зъб за зъб. Но има и друг стих от Евангелието: „Който нож вади, от нож умира.“ Това не е разрешението на въпроса сега. Ако човек убие някого, с това той нищо не разрешава.

Ето какво трябва да направят богатите според новото учение. Те трябва да повикат сиромасите, да им дадат най-хубави дрехи да се облекат, да им дадат едно голямо угощение за 10 дена най-малко и след това да им се изповядат. Те трябва да кажат: „Ние сме виновни пред вас. Ние сме вашите по-стари братя. Дадоха ни се средства, но не се обходихме спрямо вас, както бащите ни заповядаха. Ето защо ние сме готови сега, каквото имаме, по братски да го разделим; ще работим заедно и братски ще делим. И между нас няма да има господари, а най-способните, най-умните, най-добрите ще турим на местата им.“ Като заеме всеки своето място, така ще се разреши въпросът на живота. Казвате: „Кой може да направи това?“ Огънят. Ако отидете в една леярна, дето топят железа, и видите, че всяка една отделна частица от желязото в първо време не иска да се подчини, да се слее с другите и казвате: „Аз не искам да си дам свободата.“ Но като го турите на температура около хиляда градуса, тогава желязото се слива в едно и от него вече можеш да правиш каквото искаш. На съвременните хора трябва огън – Огънят на Любовта. Тогава всеки ще напусне своето детинство, ще се прости с нещастията и страданията и ще мине в нова фаза на живот.

Имаше човек, който дойде при Христа и му казва: „Учителю, какво да правя?“ И на вас казвам: намерете Христа, за да ви каже как да намерите вашия ум. Като дойде умът, той ще ви каже как ще се роди човек изново. Аз наричам ново раждане, да се събуди божественото в човека, да се намери в положението на онзи англичанин, който разправял, че в него се родило нещо ново и оттогава целият му живот се изменил. И всички хора трябва да очакват това зазоряване. Казвате: „Ще бъдем ли щастливи?“ Сега вие живеете в един свят на щастие и нещастие. Какво ви ползва, че някой ви обича, даже с най-свещената любов, когато вашият крак или ръката ви е счупена, и дето ви пипне този човек, най-леко даже, вие ще викате, ще крякате. Как ще познаете неговата любов? Вие трябва да оздравеете, за да познаете любовта на този човек. Това е едно състояние, при което не можете да познаете кой ви обича и кой не. Ние не можем да познаем кой ни обича и ходим по пътя на залъгването. Казвам, истинският живот седи в това, да намериш безсмъртието, да намериш своя ум, да се освободиш от сегашните страдания и робство, от сегашния фанатизъм, от всичко, на което хората сега са станали роби.

Казвам, вижте сега, като ви говоря, че и днешният ден е съгласен с мене. Хубавото време, топлото слънце показва, че ако вие приложите думите ми, и животът ви ще бъде така ясен, така светъл, както е днешният ден. Ако моите думи не бяха верни, и отвън щеше да бъде мрачно, облачно. Но всички онези, които споделят тази идея, казват: „Кажете им, че е така.“ И потвърждават думите ми с времето. Кои са те? Онези, които ви обичат,

които мислят за вас, онези, които ви лекуват от болестите, които ви утешават при всички случаи, когато сте отхвърлени и изоставени от живота, и които ви спасяват от всички страдания и нещастия.

Разправят за един индус, който бил хванат от англичаните и хвърлен в една изба, а отгоре затворен с голям, тежък капак. Той прекарал там известно време и усилено се молил да го спаси някой. Една вечер посреднощ някой идва, отваря капака на тази яма, спуща едно здраво въже и му казва: „Хвани се здраво за въжето." Това се случва в Тибет. Той изпълзял от тази изба и на другия ден онзи гладиатор, който го турил в тази изба, като го вижда пред очите си, казва: „Силен е неговият Бог, защото можа да го избави от тази яма."

Вие още не сте опитали онзи велик Бог на Любовта; не сте опитали още великия Бог на Мъдростта; вие още не сте опитали онзи велик Бог на Знанието и на Свободата; вие още не сте опитали онзи велик Бог на Всички Добродетели; не сте опитали онзи велик Бог на Вечния Живот; вие още не сте опитали онзи Бог на Вечното Благо, което съществува за всички онези, които се обръщат към него. Този Бог ви призовава днес. Той е създал света за себе си, но едновременно с това той го е създал и за нас. Всичко това, което той притежава, и вие можете да участвате в него, в неговите блага. Светът не може да стане ваш, това не е право, но всичко онова, което той е създал, и вие може да участвате в него като ваше. Следователно станете деца на Този Великия. Станете деца на Този Великия, на когото името не може да се каже.

Станете деца на Този Великия в света, който се проявява отчасти в Любовта, отчасти в Свободата и в тази непрекъсната Мъдрост и във всичките нейни наредби. Станете деца на Великия, който се проявява във всички области на Неговото Царство.

„Благословен Господ, Бог наш"
Тайна молитва

Десета неделна беседа
27 ноември 1932 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1932_11_30 Новата канализация
лекция пред общия окултен клас

НОВАТА КАНАЛИЗАЦИЯ

Размишление.

Светските хора се стремят към знание, искат да бъдат учени. Това се постига мъчно. Трябва да се учи. Религиозните хора се стремят към светост. За да схваща нещата правилно, ученият се нуждае от интуиция, т.е. от вътрешно разбиране. И религиозният се нуждае от интуиция. Ученият и светски човек казва, че има външна светлина; религиозният казва, че има вътрешна светлина. По това се различава богатият от бедния. Богатият има повече външна светлина, а бедният – повече вътрешна светлина. Обаче, трябва да се избере среден път между външната и вътрешната светлина. За това се иска разумност. Онзи човек е разумен, който върви от причини към последствия и от последствия към причини. Казваш: Животът е лош, хората са лоши. – Това е последствие. Причината за твоите възгледи за живота и хората се дължи на условията: или си гладен, или нямаш пари. Кажеш ли, че животът е добър, и хората – добри, това се дължи пак на условията: сит си, здрав си, или имаш пари на разположение. И животните менят възгледите си според условията: когато са гладни, светът е лош за тях; когато се нахранят, светът става добър. Казвам: Докато живее по светски начин, човек се ръководи от няколко центъра на главата: един от тези центрове е зад ушите, а другият – в задната част на мозъка, в тила. Докато живее в центъра зад ушите си, човек всякога е готов да се бие. Когото срещне, може да го удари в носа. Най-малката обида го кара да се бие. Ако живее в задната част на главата, той е като птичката: прави си къщичка, събира се с роднини и приятели, с които прекарва весел и безгрижен живот. Като стане религиозен, човек започва да живее повече в центъра на главата си, където са моралните чувства. Той нарича това религия, а всъщност, е чувстване. Докато умът не се наложи на сърцето, човек ходи в крив път. Много хора вярват в Бога, но много от тях са избити все за Бога. Четете църковната история на народите, да видите, колко хора е избила католическата черква, само за това, че не са католици. Всички казват, че човек трябва да бъде религиозен. Ако само религиозното чувство може да спаси хората, разбирам. Но човек трябва да бъде същевременно разумен, да разбира нещата, да търси техните причини и последствия. Щом се прояви умът в човека, спасението веднага ще дойде. Закон е: Не можеш да убиеш човека, или да извършиш някакво престъпление, докато мислиш; щом престанеш да мислиш, ти губиш равновесието на своя живот. Щом започнеш да живееш с ума си и да си недоволен от нещо, ще знаеш, че първо на себе си вредиш. Така нарушаваш законите на природата. Какво ще постигнеш, ако си недоволен

от левия или десния крак? Каквото и да казваш за тях, ще разбереш, че и двата крака са еднакво важни. Каквото и да правиш, ще разбереш, че умът върши най-важната работа. Той е Божественото в човека, което го ръководи. И сърцето върши своята работа. Както умът, така и сърцето имат своя произход в далечното минало. Всеки от тях има своя опитност от миналото. Пътят, по който са минали, е път на специализация, потребна само за своето време. За новите времена тя не е потребна. Например, ти имаш известно чувстване, че ще се облечеш с нова дреха за Великден. Докато мислиш, че ще имаш на разположение тази дреха, ти си доволен. Мислиш, че като облечеш новата дреха, светът ще се подобри. Според мене, като се облечеш хубаво, нито по-богат ще станеш, нито по-силен, нито по-умен. Обаче, ти си доволен от новата си дреха. Започваш да мислиш, че е станала някаква промяна с тебе. Станала е една промяна в тебе, но външните условия ни най-малко не са се променили. Това не показва, че условията трябва да се игнорират. Първо се търси същественото в живота, а после – несъщественото.
Кое е същественото в живота? – Растенето, развитието. То носи светлина, то е човешкият ум. Според някои, той е наречен Божественият Дух. Под „Дух" се разбира нещо особено, нещо неразбрано. Колкото по-неразбрана е една дума, толкова по-далечен е нейният произход. Колкото по-далеч от нас стои един предмет, толкова по-неясен е той; колкото повече се приближава, толкова е по-ясен. Така е неясен и произходът на ума, на Духа. Какъв е произходът на Аз'а? Това е цяла наука, цяла история. Азът е движение около себе си, движение в кръг. Кръгът е емблема на нещо. Учените, великите посветени винаги са означавали вселената с кръг. В него се съдържат всички възможности за посветения. Затова кръгът е наречен „космически зародиш" или „космическо яйце". От това яйце се е образувала вселената.
И тъй, който не разбира понятието „кръг", казва: Как е възможно, вселената да се е образувала от яйце? Това яйце символизира кръга. След време, кръгът се разпуква и пилето излиза навън. То представя буквата „у" – с двата крака нагоре. Същото се отнася и за човека. В тази буква се крият такива сили, които изкарват човека от ограниченото състояние в свободно. С това те създават в него подтик за движение и мисъл. Когато знакът се обърне надолу, той представлява човека в движение. Тогава човек излиза от условията на буквата „О". Обаче, за да излезе от тия условия, той трябва да мисли. Затова се изискват специални условия. И животните се нуждаят от такива условия. Птиците проявяват своята интелигентност, когато снасят яйцата си: те си правят гнезда, постилат ги вътре, приготвят си полог и се готвят да мътят. В тази работа, те взимат под внимание светлината, топлината. Без тези условия, яйцето може да се изложи на големи неприятности и на много неприятели. През това време, в тях работи умът, а не чувствата. За да направи гнездото си на едно или на

друго място, птичката е мислила дълго време. Тя избира най-безопасното място и там прави гнездото си. Щом нареди тази работа, тя не мисли вече. За обикновените си работи, птиците се ръководят от чувствата.

Под „животно" разбирам само неговата форма, но не и съдържанието. Зад всяко животно работи едно разумно същество. В бъдеще, всяко животно ще стои на по-висока степен на развитие, отколкото е сега. Как ще стане това развитие, не е известно. Важно е, че и в животните има скрити възможности за развитие. Чудно е, че учените и досега още не могат да направят разлика в интелигентността на животните. Всяка форма отговаря на развитието на животното. Следователно, и птицата е животно, и слонът е животно. Обаче, голяма е разликата в интелигентността на птицата и на слона. Дойдем ли до човешката форма, виждаме, колко сложна е тя. Това говори за големите способности и възможности, които се крият в човека. В някои животни, чувствата са в спящо състояние. Например, овцата, пчелата, нямат такива чувства, като кучето. Ако се движиш много около кошера, пчелата ще забие жилото си и ще те отстрани. Тя е сприхава, бързо действа. Някога постъпва кавалерски: мине веднъж-дваж край тебе, бутне те, да не й пречиш. Останеш ли и след това при кошера, тя ще те ужили. Вие се смеете на пчелата, но постъпвате като нея: вадите жилото си, забивате го дълбоко и казвате. Нека знае, кой съм. Защо забивате жилото си? Пречел ви някой. Казвате му веднъж-дваж да се махне от пътя ви и, ако не послуша, свивате се, нахокате се един-друг и продължавате работата си.

Какво представя кошерът в човека? Това е неговото неразумно сърце, в което бушуват ред отрицателни чувства. Щом някой ти препятства в работата, ти се настройваш срещу него, набиеш го и, като се успокоиш, казваш:

Този човек не върви в Божествения път. – Ами ти вървиш ли в този път? Като ви наблюдавам, аз мисля върху въпроса, кой върви в Божествения път, и кой не върви. Че се молиш по три пъти на ден, това не показва, че си в правия път. Ти си беден, нямаш средства, молиш се да се подобри положението ти. Твоята молитва е користна. Друг се моли за нещо и, като не получи отговор, отказва се от Бога, става безверник. И тази молитва е користна. Вяра, която се ръководи от чувствата, е едно нещо; вяра, която се ръководи от мисълта, е друго нещо. Истинската вяра има отношение към ума, а не към сърцето. Докато се подаваш на чувствата, това е вярване, а не вяра. Вярването е подобно на леда. Щом изгрее слънцето, ледът почва да се топи. Ще го търсиш и няма да го намериш. Какво ще кажете тогава за своята вяра?

Като говоря за живота на чувствата, аз не ги отричам, но казвам, че този живот е подложен на постоянни промени. Когато стане религиозен, човек започва да мисли за Бога, за духовния свят. Ако не мисли правилно и не е привикнал да мисли, кръвта нахлува в малкия мозък, където са страстите и

обикновените чувства. В него се събужда половата дейност и той се поддава на неестествени чувства. Вместо възвишената любов, вместо чувство към Бога, той преживява особени чувства, които нарича Божествени. Така той сам се заблуждава. За да не изпада в низшата област на чувствата, човек трябва да мисли. Низшите чувства нищо не допринасят. Това е духовно пиянство. Като влезе в кръчмата и религиозният пие – плаща, пие – плаща, докато обеднее. Пазете се от духовното пиянство, както се пазите от пиене на спиртни питиета. Човешката, личната любов води към това пиянство. Областта на нейното действие е малкият мозък. Обичаш някого, защото е богат. Това е користна любов. Обичаш го, защото е здрав, силен. И това е користна любов.
Ако направите психологически анализ на своите чувства, ще се убедите, че те нищо не допринасят. Те водят човека в света на промените. Днес чувства едно нещо, утре – друго. По-силните чувства заличават по-слабите, както силната вода завлича слабата. Колкото и да е буйна реката, това е живот на чувства, не е живот на ума. Това не е реалният живот. Реалният живот не е нито в твърдото, нито в течното, нито във въздухообразното вещество, нито в светлината. Това са условия за реалността. За да разберете проявите на ума, трябва да ги изолирате от всички материални светове. Докато разглеждаш ума от света на твърдата материя, нищо не си разбрал. Твърдата материя е условие, а условията не представят реалността. Казвате за някого: Той е сух като въздуха. Значи, той е силен човек. Не е така. Сухият човек е повече топъл, отколкото силен. Където има сухота, триенето е по-голямо, образува се по-вече топлина. Където има по-малко сухота, там влагата е голяма. Като ученици, изучавайте състоянията на материята, да видите, на какви чувства отговарят. Твърдото вещество отговаря на твърдостта в човека. Това чувство се намира горе на главата, в областта на моралните чувства. На това чувство се дължи устойчивостта на човека. Устойчивият е твърд в своите убеждения. Сега, като говоря за твърдостта, като морално чувство, имам предвид участието на ума. Без него нищо не се постига.
Как може да си помага човек в живота? – Чрез мисълта. Като мисли, той ще се освободи от лошите условия в които се намира. Ако си твърд и не мислиш, ще останеш на едно място и кой как мине, ще се блъска в тебе. Днес ще се блъскат в тебе, утре ще се блъскат, докато един ден изчезнеш от мястото си. И това не е лошо, защото, в края на краищата, ще започнеш да мислиш право. Питаш се: Защо тези хора се блъскат в мене? – Много просто, вечер е, не виждат хората. Това е една причина. Има и друга причина: направил си къща край реката. Щом дойде проливен дъжд, реката приижда и отнася и къщата, и градината ти. После се питаш: Защо Бог допусна това нещастие? Защо реката отнесе къщата ми? Така разсъждава обикновеният човек. Обаче, умният се запитва: Защо направих къщата си толкова близо до реката? Човекът на ума мисли по един начин,

а човекът на сърцето – по друг начин. Той си казва: Макар че къщата ми е близо до реката, Бог ще помисли за мене, ще ме спаси.
В средните векове, един от холандските крале щял да плати с живота си, благодарение на своята крива мисъл. Един от придворните му, голям ласкател, винаги ласкаел краля. Казвал му: Ти си единственият човек в света, пред когото всичко отстъпва. И природните стихии отстъпват пред тебе. Достатъчно е да кажеш една дума, за да ти се подчинят. Един ден кралят заповядал да му построят дворец на брега на морето, отблизо да се любува на неговата красота. При една буря, кралят излязъл с трона си на самия бряг, да наблюдава, как бушуват вълните. Придворните били около него и, като виждали, как вълните се надигат и удрят брега, съветвали краля да отстъпи от мястото си, да не го завлекат вълните. Той не слушал никого. С вдигната нагоре ръка, той казвал: Заповядвам на вълните да отстъпят навътре! Никакъв отговор. Морето все повече бушувало. – Ваше величество, говорели придворните, вие трябва да отстъпите. Най-после, той ги послушал. Отдръпнал се навътре в сушата и така се спасил.
Сега и вие, като този крал, мислите, че вашият възлюбен ще изпълнява заповедите ви. Лъжете се! Като този цар ще отстъпите пред прилива. Трябва ли да се сърдите на прилива, че върши своята работа? Досега младата булка не е виждала сърдит своя възлюбен. Един ден той зафучи, кипне, после се извинява, но в нея нещо се счупва. Тя казва:
Как е възможно, този, когото обичам, да се проявява така лошо! Аз пък се чудя на друго нещо: Как може младата булка да не разбира тези неща! Млади булки има и между хората, и между животните. Гледам, на едно дърво две птички си гугукат, разговарят се. Булката иска едно, младоженецът – друго. И те не се разбират. И между пчелите е същото. Царицата е тяхната булка. Там културата е съвсем друга. Има една царица и много търтеи; те бръмчат, обикалят около нея. Всеки гледа да ѝ се хареса. Царицата ги оглежда, докато си избере един между тях.
Като говоря така за младата булка, питате: Какво нещо е любовта? Вие не можете да разберете любовта, докато умът ви не се прояви. Любовта има особен произход, а не както хората си представят. Ако мислят, че това, което преживяват, е любов, те са на крив път. В истинската любов няма положителни и отрицателни черти. В любовта няма никакви смени и промени. Там не може да се говори за приятно и неприятно чувство. Ти сменяш дрехата си. Защо? – За да се освободиш от калта на старата дреха. Трябва да смениш старата си риза с нова. Умът налага тази смяна. Ако не смениш ризата си, ще се натъкнеш на болезнени състояния. Щом е така, слушай ума си, който отдалеч предупреждава. Казвате: Да бъдем религиозни! Религиозността не показва, че човек е умен и разбира Божиите пътища. Това е само едно добро разположение на ума. На религиозния може да разчиташ. Той е дал ума си в услуга на Божественото. Не направи ли това, той е нещастен човек. Той е фанатик,

готов да убие човека в името на Бога. Фанатикът има особено разбиране за Бога. Като мине покрай касата на богатия, той казва: Това са Божии пари, и аз имам право на тях. Мине край една градина и казва на градинаря: Това са Божии плодове и аз имам право на тях. И апашът сваля дрехата от гърба ти и казва: Аз имам право на тази дреха! Христос казва: „Ако имаш две ризи, дай едната на бедния". Това значи: Ако имам на гърба си една риза и друга в ръцете си, втората трябва да дам на онзи, който няма нищо. Трябва ли той насила да вземе ризата от ръцете ти? Ако срещна апаш, вместо да чакам да ме насилва, доброволно ще му я дам. Това значи ум. Христос изразява това чрез стиха: „Спогаждай се с противника си, докато си още на път". Не чакай да те турят в затвор, че тогава да се примиряваш. Запитай противника си: Какво искаш? – Дрехите ми. – Заповядай, вземи ги! И ти може да носиш дрехи като моите.

Религиозните още не познават закона за примиряването, за доброволното даване. Те не знаят, какво може да направи Господ. Те се молят, получават някакъв отговор на молитвата си и мислят, че Бог им отговорил. Не, за да ви отговори Бог, трябва да бъдете най-умните, най-добрите хора. За мене, поне, е така. Аз зная, че за да ми отговори Бог на молитвата, трябва да бъда най-умният, най-добрият човек. Не съм ли такъв, много време ще трябва да се моля, за да получа отговор. Аз се водя от следното: Тръгна ли на път, никога не мисля за превозното средство, но си представям, какво мога сам да направя в дадения случай. Пътувал съм с религиозни хора и слушам да казват:

Бог ще помисли за нас. Това е криво мислене. Значи, Бог ще помисли за тях, ще им даде всичко наготово, а те ще ядат и пият. Аз зная, че още преди слизането ми на земята, Бог е помислил всичко за мене. Но аз трябва да бъда умен, да намеря това, което е определено за мене и да го използвам правилно. Това не значи, че в света няма помисъл, но ти, като човек, като разумно същество, трябва да действаш правилно. Вървя с един религиозен и край нас минава една кола. Той казва: Сега Бог ще каже на коларя да ни вземе. – Възможно е, но може и да не ни вземе. Коларят минава край нас, казва ни добър ден и си отминава. -Чудно нещо! Този колар не слуша Господа. – Не, други хора са го пазарили, той не е свободен. След това минава друга кола. Религиозният казва: Тази кола ще ни вземе. Обаче, и тази кола минава и заминава, без да ни вземе. – Чудно нещо! И този не слуша Господа. Минава трета кола, спира се. Религиозният казва: Ех, най-после послуша Господа. Коларят пита: Имате ли пари? – Нямаме. За Господа! – Аз се нуждая от пари, не мога да работя за Господа. И на мене Господ не дава току-тъй. – Знаеш ли, какво те чака на онзи свят? – Не искам да зная за онзи свят. Аз мисля за този свят. Като отида на онзи свят, тогава ще мисля. Ако имате пари, ще ви кача на колата. Най-после, аз постъпвам умно. Изваждам една звонкова монета и казвам: Коларя, когото срещнем сега, той ще изпълни Божията воля. Той

отдалеч ни вижда, съглежда монетата и казва: Заповядайте на колата. – Най-после духът влезе в този колар. – Не, аз вкарах златния дух в него. Аз, умният човек, мога да спра всеки колар на пътя му и да го накарам да ни заведе до определеното място. И апашът може да постъпи така, но по друг начин. Той изважда револвера от джоба си и заставя коларя да го заведе, където иска. Много просто, ако не иска, с живота си ще плати. Добрият човек работи с ума си, а апашът – с револвера си. Коларят, като заведе апаша на определеното място, въздъхва свободно и казва:
Благодаря на Бога, че не ме уби. Казвам: В човешкия живот тези неща стават всеки ден.
Често хората стават играчка на своите чувства и, въпреки това, мислят, че са свободни. Те са дотолкова свободни, доколкото е свободен коларят в ръцете на въоръжения апаш. Щом види револвера, коларят е готов да кара апаша, където му заповядва. Религиозният не си служи с насилие. Той трябва да познава, дали един колар е готов да му услужи, или не. Ако коларят е положителен тип, религиозният трябва да бъде отрицателен. Ако и двамата са положителни, ще се отблъснат. Как ще постъпи коларят, ако срещне на пътя си една красива мома? Тя го спира, усмихва му се и казва: Моля ти се, може ли да ме заведеш донякъде с колата си? Той веднага спира колата и я поканва да се качи. Тя се усмихва, благодари и се качва на колата. Казваш: Добре е да бъде човек красив. – Добре е да си красив, но още по-добре е, ако можеш да се преобразяваш, да вземеш формата на красивата мома. Мислите ли, че Бог е направил човека красив? Колкото Бог е облякъл богатия в хубави и нови дрехи, толкова е направил и човека красив. Ред поколения, вашите деди и прадеди са живели с идеята за красота и днес са предали красотата и на вас. Питам: Коя е причината, вашите къщи да бъдат големи, с широки прозорци, с добре инсталирано осветление? Това се дължи на желанието ви да имате повече светлина, да бъдете здрави и красиви, да живеете добре.
Сега, като ме слушате да говоря така, казвате: Чудно нещо, ние мислим, че Бог за всичко е промислил, че Той има предвид нашето щастие, а излиза друго нещо! Ако мислите, че всичко в живота ви е наредено от Бога, защо едни хора са богати, а други бедни? Защо едни къщи са големи, светли, с широки прозорци, а други са малки и тъмни? Може ли да кажете, че Бог е несправедлив? Богатият е бил по-умен и практичен, затова се е наредил по-добре от бедния. Бог не се интересува от това. Той е дал на човека дарби и способности, и всеки се нарежда според това, което е обработил. Ако не беше така, щяхте да изпаднете в друго противоречие. Казвате: Защо Бог допуска убийството? – Това е човешка работа. Казано е в Писанието: „Не убивай!” Човек е пристъпил този закон, сам го е нарушил и сам трябва да го изправи. Защо човек не предвижда, че ще го убият? Защото не предвижда, че ще го обидят? Най-малкото побутване е в състояние да го обиди. Щом е толкова чувствителен, трябва да предвижда всичко, което ще

му се случи и да го избягва.
Коя е причината за противоречията в живота? Това се дължи на факта, че умът малко работи. Щом умът работи малко и способностите се развиват мъчно. Днес хората са разединени, всеки мисли за себе си. Ако могат да се обединят, умът им ще работи повече, ще им дойде на помощ. Тогава ще дойде истинската култура и хората ще се почувстват братя. Докато всеки мисли само за себе си, да стане велик, той не е на прав път. Същото се отнася и до отделните държави и народи. Америка, Англия, Франция, Германия, Русия искат да бъдат велики. Колкото и да се силят, не могат лесно да станат велики. И България иска да стане велика. Много години ще бъде такава, каквато е днес. По-велика не може да стане. Накъде ще се разширява България? С какво ще постигне желанието си? Със сила не се става велик; със знание, с богатство – също. Ето, евреите са много богати, но могат ли да вземат Палестина с пари? – Не могат. Някои мислят, че всичко се постига с пари и със сила, но остават излъгани. Според мене, нещата се постигат чрез моралните чувства, свързани с ума. Магическата сила в човека е неговият ум; той е свещената пръчица. Той е най-големият помощник на човека. Щом впрегнеш ума си на работа, той веднага използва чувствата и взаимно почват да работят. Ако умът не работи, човек се движи в тъмнина. Умът е красивата мома или красивият момък, които използва силата си за разумна работа. И най-бедният, ако има светъл и прозорлив ум, всякога ще използва най-слабите възможности и условия. Като срещне красива мома и види, че се нуждае от някаква подкрепа, той веднага ѝ се притича на помощ. Тя спира вниманието си на него, оценява интелигентността му и го възнаграждава със своето внимание. Един ден той среща същата мома на кон, но се случва малко нещастие с нея. Конят се подхлъзва. Момъкът веднага се спуска, хваща юздата на коня. Момата се учудва на смелостта на момъка и му благодари. Сега и на вас казвам: Ако се подхлъзне вашият кон или препуска, хванете юздите му. Така ще спасите царската дъщеря. Коя е царската дъщеря? – Това е вашата разумност. Тя се е качила на вашия кон и вие трябва да я пазите. Ако се поддадете на чувствата си, конете ще хукнат да бягат и ще хвърлят царската дъщеря на земята. Дръжте здраво юздите на вашите коне! Казваш: Страхувам се да не ме прегази конят. – Няма защо да се страхуваш. – Ще ме убие някой! – Кажи си: Нямам неприятели, няма защо да ме убиват. Може да убият човека само тогава, когато го считат за опасен. Щом не прави пакости, никой не може да го убие. Умният, добрият човек никога не убива. Той разполага с вътрешно знание и сила в себе си и с тях се справя. Неразумният, като се намери пред опасност, не знае накъде да върви – навсякъде вижда опасност. Ако има самообладание, ще се отбие от пътя си и ще избегне опасността. И лъв да срещнеш, ако си разумен, ще се справиш с него. Лъвът представя лошите условия на живота. Не викай, не роптай против лошите условия, но направи им път да минат, без да те

засегнат. Как се справят негрите с дивите зверове? Те имат начини за укротяване на животните.
Син се оплаква от баща си, че не го обичал, че го пъдел от къщата си и решил да се самоубие. Ето какъв съвет давам на този син: Иди при баща си и майка си, целуни им ръка, прегърни ги и поговори с тях. Помоли се да те извинят и въпросът ще се разреши. Така постъпват умът и разумното сърце; Има ли нещо унизително в това? Тази постъпка ще отвори сърцето на майката и на бащата и те ще отстъпят. И религиозните често казват, че Бог не ги обича, не иска да приеме молитвата им. Какво струва да се помолиш на Господа и да му дадеш сърцето си? Защо не изпълниш Божията воля? Ето как ще си отвориш пътя към Бога. Той знае, че си добър и способен син и можеш да вършиш Неговата работа. Ако си готов да вършиш Божията воля, знай, че Той всякога ще те приеме и ще те послуша. Една чистосърдечна дума, отправена към Бога, е в сила да те освободи от всички противоречия. Отивай при Бога с ума си, за да имаш Неговото внимание.
Мнозина от вас се стремят към новия път, а вървят по стария. Старото е път на любовните писма. Какво е съдържанието на тези писма? Момъкът пише на момата: Откак те видях, не мога да спя спокойно. Животът изгуби смисъл за мене. Красивата мома представя света, а красивият момък – това си ти, който искаш да се ожениш за красивата мома, т.е. светът. Тя е много горда. Като те погледне, ти се смразяваш. Може да й пишеш и сто писма, но като опита ума ти и разбере съдържанието му, тя ти дава пътя. Когато ме питат, вярвам ли в Бога, отговарям: С този въпрос още не съм се занимавал. Той е висок въпрос, не е за мене. С какво се занимаваш тогава? – С билки, които имат лечебно действие. Лекувам охтиката и други болести. Занимавам се с малки работи. Що се отнася до въпроса за Бога, това е далечна работа. След това, аз разказвам какво представя науката за лекуването и на какъв закон се подчинява. Разказвам, кога и как тревите са добили своето лечебно действие. Като се разговарям така с хората, разбирам, какво мислят. Те не подозират, че аз лекувам с Божествената сила, а не с външни билки. – Какво е Божествената сила? – Това, което знае, как да употребява силите и да се ползва от тях, то е Божественото в човека. Това е Господ, Който всеки момент помага. Няма изключение в човешкия живот, когато Бог да не е отговорил на всеки зов. Това става всякога, когато човек върви по Божиите закони. Така е било с всички велики хора.
Когато човек наруши един Божествен закон, Бог не го слуша вече. Щом забележите това, прегледайте живота си, да видите, къде сте постъпили неправилно, или кой Божествен закон е нарушен. Рисуваш една картина. Мине някой край тебе, погледне картината и казва: Носът не е нарисуван, както трябва. Отивам при картината и поправям носа. Дойде втори и казва: Очите не са нарисувани, както трябва. Дойде трети: Веждите не са правилни. Брадата не била, както трябва; ушите не били, както трябва.

Мине известно време, дойде четвърти и казва: Носът не е добре предаден, очите не са верни. – Повече не поправям! – Ама по-рано беше по-добре нарисувано. – Повече не поправям! Не се лъжа вече! Аз зная, че сутринната светлина не може да бъде по-силна от обедната. Сега е обяд. Никой не може да докаже, че обедната светлина е по-слаба от сутринната. Ще дойде някой да ми доказва, че едно време той бил по-добър, отколкото сега. – Това е крива философия, криво чувстване. Едно време, ти правеше по-големи грешки, отколкото сега, но тогава минаваше за светия. – Чист живот водех. – Ти водеше чист живот, защото не беше облечен в дрехи. Тогава беше обвит само в една риза, но сега ризата ти е изцапана. Сега искам да те изпитам, колко си чист и здрав. Искам да опитам, като те изпера, дали твоята риза ще издържи. Ако се изпере добре и остане здрава, ти си добър човек. Ако се скъса, преди да се изпере, ти си лош човек. За ония, които не искат да се поправят, аз казвам: Това е риза, която не иска да пусне кирта си.
Казваш: Аз не искам да изменям възгледите си. – Ти още нямаш възгледи. – Знаеш ли, какво понятие имам за Бога? – Какво е твоето понятие? – Аз мисля, че Бог е абсолютен, че Той изпълва цялото пространство, че всичко в света става по Негова воля. – Ако е така, ти защо си куц? Може ли, щом всичко става по Божията воля, Той да заповяда на някого да те бие, за да окуцееш? Така не се говори. – Аз зная, че Бог е абсолютен. – Аз пък не зная това. Зная още, че Бог е без начало и без край. – Според мене, всяко нещо е без начало и без край, когато започва добре и свършва добре. Щом започва зле и свършва зле, то има начало, има и край. Започваш една работа, питам те, какво е нейното начало? – Лошо. – Краят ѝ? – Лош. – Тази работа има и начало и край. Където доброто е и в началото и в края, там действа разумността. Срещам една баба, която се оплаква от живота: Обичах едного, но не ме дадоха на него. За да покажа, че съм недоволна, аз взех друг, когото също родителите ми не искаха. – Твоята работа има начало, има и край.
Помни: Докато живееш в света на промените, всяко нещо ще има начало и край. Щом влезеш в Божествения свят, където няма промени, там нещата са без начало и без край. Като знаете това, лесно ще се освобождавате от мъчнотиите си. Казвате: Нашият живот е щастлив. И преди вас е имало щастливи хора, но работите не вървят добре нито в тяхно време, нито във ваше време. – Защо? Друг е въпросът, ако казвате, че Божественият живот носи щастие. Не е било и няма да бъде, Божественият живот да не носи щастие на хората. Щом дойдете до този живот, ще знаете, че там нещата нямат начало, нямат и край. Следователно, когато в ума ви влезе мисълта за Божественото, ще си го представяте като обширен свят без никакви противоречия. Докато имате противоречия, вие сте в ограничения свят, в света на вечните промени.
Сегашните хора имат някаква философия за живота, но тя е философия

без приложение. Едно говорят, друго вършат. Това е живот с начало и край. Раждаш се, това е началото; умираш, това е краят. Щастлив си, това е началото; нещастен си, това е краят. И обратно: нещастен си, това е началото; щастлив си, това е краят. Това е преходният живот. – Защо е така? – На този въпрос не може да се отговори. – Защо съм нещастен? – Така трябва да бъде. -Защо съм щастлив? – Така трябва да бъде. Каквито обяснения и да ви се дадат, въпросите ще останат пак неясни. На едно колело са закачени две кофи. Колелото се върти: едната кофа се върти, другата се изпразва. Каквото и да правите, все едно и също нещо ще става: празнене и пълнене. Дали ще се пълниш, или изпразваш, все ще се движиш. – Защо е така? – Така е, другояче не може. – Не може ли да не се черпи вода чрез колелото? – Може, но трябва да бъдеш умен, съобразителен, да прекараш канализация в къщата си. Ще докараш вода от Рила в градината си и ще я напояваш. Значи, вие се нуждаете от нова канализация, при която да си докарате чиста вода от планината.
Сега, аз трябва да ви говоря тихо, спокойно, без никаква заинтересованост. Ако съм заинтересуван от нещо, не мога да говоря истината. Не искам да ви убеждавам да вярвате на това, което говоря. Искам да се ползвате от вашата опитност. Минахте и още минавате през стария живот. Направете опит сега, да влезете в новия живот. Досега обработвахте градината си по стария начин. Какво научихте? Според мене, научихте радостта и скръбта: ако днес се радвате, утре ви чака скръб. Плачеш, че си изгубил богатството си, мъжа си, детето си. Аз съм умен, утешавам те. Изпращам ти една голяма сума, и ти се зарадваш. Днес си скръбен, на другия ден – радостен. Аз зная, защо си радостен. Аз съм причина за това. Същият аз мога да те направя нещастен. Обичаш една мома, ще се жениш за нея. Пиша на момата едно писмо, че не трябва да се ожени за тебе, не си схождате. Ако те вземе, ще бъде нещастна. Тя веднага връща пръстена ти и се отказва от тебе. Ето твоето нещастие! Питам: Има ли нещо лошо, че момата е напуснала момъка? Това е все едно, че събличаш старата си дреха и я туряш настрана. Какво лошо има в това? Обувките ти са скъсани, събуваш ги и тръгваш бос. Има ли нещо лошо в това? Краката ти ще се освежат на чистия въздух. Мислите ли, че е щастлив онзи, който носи кожено палто и кожени обувки? Нещастие е за човека да одира кожите на животните и да се облича с тях. Между моите и вашите дрехи има само една разлика – в широчината. Аз нося по-широки дрехи, да минава повече въздух, да се проветрява тялото ми. Чрез въздуха приемам повече влага. Ако влагата се намали, увеличава се сухотата. Нито голяма влага, нито голяма сухота, нито голяма твърдост! Влагата си има своето място; сухотата си има своето място; твърдостта си има своето място. Всяко нещо е ценно на своето място и на своето време.
До какво заключение дойдохме сега? – До никакво. Аз не искам да ви убеждавам да станете вярващи. Аз си оставам вярващ, а вие – безверници.

Докато нещата не ви се докажат, и вие сами не се убедите в истината, останете си на своето. Докато не дойдете до вътрешен опит и сами не се убедите, дръжте се за своето верую. Ще направим опит с това, в което вие вярвате, и с това, в което аз вярвам, да видим резултата на старото и новото. Въпреки това, вие сте опитали стария живот. Остава да опитате новия живот. – Как ще го опитаме? – Като прекарате в градината си нова канализация.
Един проповедник говорил пред едно събрание за Господа. След проповедта си той казал: Братя, да съберем една сума в името на Господа за бедните. Събрали около хиляда лева. На същото събрание се явил един цигулар – виртуоз и започнал да свири. Веднага събрали десет хиляди лева. Той не искал пари нито за Господа, нито за себе си -свирил от любов към музиката. Музиката, като Божествена. проява, отваря сърцата на хората и те щедро дават. Бог говори чрез музиката, чрез знанието, чрез красотата. На тяхна страна са силата и правото. Това, което в даден случай те убеждава в нещо, то е право. Някога една дума произвежда по-голям ефект, отколкото цели изречения. Това не значи, че вярванията, които имате сега, са криви. Това са вярвания на променливия живот. След като остареете и заминете за другия свят и вярванията ви ще си заминат. Променливият свят прилича на красивите паунови пера. Паунът разпери крилата си, обърне се на една страна:
Тър-тър-тър; разпери ги на друга страна: тър-тър-тър! Един ден те се изменят, от ден на ден стават все по-лоши. Какво остава от пауна? Поне глас да има! Той не е никакъв певец. И даром да дава концерт, никога не бих отишъл да го слушам. За едно пауново перо бих дал и сто лева, но за един негов тон не давам нито стотинка.
И тъй, ще се измени светът на пауните, на петлите, на пуяците и ще остане в нас само светът на чистата мисъл.
Тогава ще кажем: Всичко, създадено от Бога, е разумно. Неразумното не е от Бога. Всички мисли, чувства и постъпки, в които няма измяна, нито промяна, са Божествени. Обаче, мисли, чувства и постъпки, които се изменят, са човешки. Следователно, трябва да знаете, какво съдържа Божественото, и какво – човешкото. И човешкото не е лошо, но на него не може да се разчита, освен при известни условия. Божественото работи през всички времена и епохи, на Него всякога може да се разчита. В човешкото ние се очароваме и разочароваме, а в Божественото се насърчаваме и очароваме. Само Божественото открива пътя към великото бъдеще. Човешкото казва: Заеми първото място. Божественото казва: Вземи последното място. И аз ви казвам: Стойте на последните места. Ако си на първо място и къщата в която си влязъл гори, мъчно ще излезеш от пожара. Ако си на последно място, пръв ще излезеш вън. Затова е казано в Писанието: „Първите ще бъдат последни, а последните – първи”. Практично е да заемаш последно място. И тогава, като те поканят на

угощение, домакинът на къщата ще каже: Моля, вземи първото място. 0т Божествено гледище, добре е всякога да бъдеш последен. Бъди последен богат; бъди последен учен. Само така ще имаш условия, да бъдеш един ден пръв. Докато не заемеш последно място, никога няма да се освободиш от противоречията. Това се отнася и до стари, и до млади. Въпреки това, старият казва: Какво беше едно време, какво е сега! Нищо не ми остана! Можех да стана и министър, но бях глупав.

Каква е разликата между бедния и богатия? И двамата умират по един и същ начин. Бедният занасят на гробищата с проста кола и го опява един поп; богатият занасят с хубава кола и го опяват няколко попа. На гроба на бедния поставят дървен кръст, а на богатия – камен кръст и паметник. Аз се отказвам и от двете неща. Желая сам да отивам на гробищата, и сам да се връщам. Други да ме носят на гробищата, да ме опяват и да ме оставят там, без да мога сам да се върна, благодаря за такива почести. Аз се отказвам от царски погребални коли. Да ви пази Господ от такова тържество! И на вас казвам: Не искам никакви тържества, никакви почести.

Т. м.

11 Лекция от Учителя, държана на
30 ноември, 1932 г. София – Изгрев.

1932_12_02 Зависимост в природата
лекция пред специалния клас

ЗАВИСИМОСТ В ПРИРОДАТА

Т. м.

Тема за следния път: „Полза от съня".

– Каква е разликата между постъпка, подтикната от истината, и постъпка, подтикната от лъжата? За да се определи вътрешната, субективната страна на живота, ние се ползваме от външния, обективния свят. – По какво се отличават дебелите и тънките линии? Как се измерват те? Някои си служат с паяжината като мярка. Където минава тънкият конец, дебелият не може да мине. Например слабият, тънкият човек, може да мине през тясно място, но дебелият не може. Обаче това, което дебелото въже може да направи, тънкото не може. С дебело въже може да извадиш най-малко десет килограма вода от кладенеца, но с тънкото въже не може. С тънък, фин конец може да ушиеш риза, но с дебело въже не може. Значи, за да разберете вътрешния живот, трябва да разберете външния. Между външния и вътрешния живот има известно отношение, както между тънкото и дебелото въже. Изобщо, между всички контрасти съществува отношение: между добро и зло, светлина и тъмнина. Казват за някого, че е нервен, а за друг, че е кротък. – По какво се различава нервният от кроткия? – По говора, по външните прояви. Нервният говори бързо, енергично, възбудено. Кроткият говори тихо, бавно, спокойно. Нервният движи мускулите на лицето си, маха с ръце, ходи от едно място на друго. Лицето на кроткия е спокойно, движенията му са равни, отмерени. Нервният е като вода, която тече по наклон, с шум и бучене. Кроткият е тих и спокоен като вода, която тече по равно място.

Питам: Коя вода е за предпочитане? Тихата и спокойна или бурната и пенлива? – Бурната вода произвежда повече енергия, повече работа, отколкото тихата и спокойна вода. Казват за някого, че е тих и спокоен. Добре е това, но каква работа може да свърши този човек? За друг казват, че е енергичен, буен. Да, но той върши работа. Обаче, ако буйна вода минава през една градина, тя ще отнесе всичко. Човечеството се нуждае от нови възгледи. Една от книгите на природата е завършена. Сега трябва да се открие нова книга. Ние виждаме в природата растения, камъни, реки, морета и всичко си обясняваме по различни начини. Има топли и студени въздушни течения. При топлото течение въздухът се изкачва нагоре, а при студеното – слиза надолу. Какво ще кажете за топлите и студени водни течения? Подчиняват ли се и те на същите закони, както въздушните течения? Коя вода е по-тежка: студената или топлата? Ще кажете, че

студената вода е по-тежка от топлата. Доказано ли е това? Ето, геометриците и математиците доказват всичко. Например, доказано е в геометрията, че сборът от вътрешните ъгли на един триъгълник е равен на два прави ъгъла. Доказано е още, че срещу равни ъгли лежат равни страни. Можете ли да докажете и вие тези твърдения?

И тъй, за квадрата се казва, че всичките му ъгли са равни помежду си, следователно и страните му са равни. На какво е проекция правата линия? – Или на права, или на равнина. – В дадения случай равнината се приема като нещо дадено. Значи тя съществува. Правата линия, вън от равнината, не може да се проектира. – Тази равнина материална ли е? – Не е материална, но има своя видима страна. Значи в ума на геометрика съществува известна равнина и по образа на нея той я проектира и навън. В природата съществуват неизвестни, невидими плоскости. Ъгълът като мярка се прилага и в окултните науки: във физиогномията, френологията. Например Камперовият ъгъл, който е около 80° до 82°, е онзи ъгъл, отиващ от ухото до долната част на носа и от носа до брадата. Колкото по-голям е този ъгъл, толкова по-голяма е интелигентността на човека. Колкото на по-низша степен на развитие е човек, толкова по-малък е този ъгъл. Колкото по-издадени са челюстите, толкова по-малък е ъгълът.

Коя е причината за увеличаването или намаляването на този ъгъл? Когато майстор строи къща, той поставя съседните страни перпендикулярно една на друга. Така те са по-устойчиви, отколкото ако са наклонени една към друга. Когато правят свод на къщата, тук се прилагат повече криви линии, отколкото прави. Причината е същата – за по-голяма устойчивост. Така строят и мостовете и тежестта се разпределя по всички точки на кривата линия. Това са закони, които са спазени и при строежа на човешкото тяло. Казва се още, че човешката интелигентност е в зависимост от дължината на мозъчните нишки и от набраздяването на мозъчното вещество. Колкото по-дълги са нишките и по-набраздено мозъчното вещество, толкова по-интелигентен е човек.

Питам: Не е ли могла природата да направи човешката глава по-голяма, с повече мозъчно вещество в нея, а направила главата малка, та мозъкът да се набраздява. Какво ще кажете: Защо някой си прави колиба за живеене, а друг – цял дворец? Ще кажете, че единият разполага с повече пари, материали, работници, следователно може да направи по-голяма къща. На същото основание някои хора имат по-малки тела, а други по-големи. Запитвате ли се кои са съображенията на природата за това? За някои това са произволни неща. Всъщност това не е така. В строежа на човешкото лице е взела участие разумността. Виждате един човек дребен, с тесни рамене; друг – висок, с широки гърди. Когато природата е оставила тялото

на някого на произвола, тя не е взела участие в строежа на неговото тяло. Онзи, който пръв взел участие в строежа на къщата, спазил всички закони. Същевременно той я измазал отвън и отвътре, поддържал е чистотата, но следните поколения, които са живели в тази къща, я занемарили. В случая природата не взема участие в нейната съдба. Обаче след време иде друго поколение, което се заема с поправяне на къщата. Оттук – оттам я постегнат и тя става удобна за живеене.

И тъй, строежите, в които природата взема участие, се отличават с голяма разумност. Тя строи и дава под наем своите постройки. В това отношение човек на земята е наемател, а не собственик на къщата, в която живее. Срещат се и собственици, но рядко. Как ще познаете кой е собственик и кой – наемател? – По това, как се отнасят към къщата. Собственикът поддържа къщата си в пълна изправност, а наемателят не се грижи за нея. Собственикът се грижи за къщата си, т.е. за своето тяло, пази го и казва:" Колко години работя за тази къща! Трябва да я държа в изправност." Наемателят яде и пие, не иска да знае за тялото си и казва: "Утре ще го напусна, няма защо да мисля толкова." – Това са общи заключения. Казваш:" Не се грижа за тялото си."– Много естествено, не си собственик. Собственикът не мисли така.

Някой се оплаква, че паметта му е слаба. – Оправи тази инсталация. – Това не е моя работа. – Ами чия? – На дядо и прадядо ми. Казва се за тях, че паметта им била слаба. Аз, който вървя по мъжка линия на рода, също имам слаба памет. – Ти си вече трето поколение. Твой дълг е да работиш за усилване на паметта си. Ако младото поколение не работи за изправяне на своето лошо наследство, никой друг не може да му помогне. Казваш:" Природата си играла с мене, такъв ме е създала." Не се заблуждавай! Човек не е играчка на природата. Ако беше така, човек е сериозна, сложна играчка. Ако от сегашния човек, отклонил се от правия път, се съди за работата на природата, заключенията ви ще бъдат неверни. Затова и псалмопевецът е казал: „Чудно и страшно е създаден човек!"И естествениците са дошли до същото заключение. За да се види истинският образ на човека, създаден по образ и подобие на Бога, сегашният човек трябва да работи върху себе си, за да се върне в правия път. Какви методи знаете за усилване на паметта?

Сега ще се отклоня от въпроса. Искам да обърна вниманието ви върху правата мисъл. Казваш:„ Искам да работя, без да ми се плаща." – Това е крива мисъл. Не може да работиш и да не ти се плаща. Напишеш едно заявление – ще ти платят. Ушиеш една дреха – ще ти платят. Градиш къща – ще ти платят. Как ще ти платят, не е важно. – Няма ли поне една работа, за която не се плаща? – Има. Не само, че никой не ти плаща, но като

свършиш тази работа, ти сам се задължаваш да дадеш нещо. – Коя е тази работа? – Храненето. Ти ядеш по три пъти на ден, свършваш известна работа и отгоре на това пак ти плащаш. Като се нахраниш, казваш:" Доволен съм от тази работа, макар че отгоре на това платих." Ето начин за уреждане на социалните въпроси. Ще работиш, ще платиш и ще бъдеш доволен от работата си. Значи, някъде ще ти плащат; някъде ти сам ще плащаш за работата, която си свършил, и ще бъдеш доволен от живота си. Какво чувство ще изпиташ, ако гостилничарят каже, че ще ти даде ядене без пари? – Ще се обидиш, защото той погледнал на тебе като на беден.

Разумната природа в своята дейност, си е служила и продължава да си служи със специфични методи, които хората трябва да изучават. Във формите, които създала, тя е имала предвид и формата на човека. Тази форма още не е завършена, понеже, като изменил отношенията си към природата, човек несъзнателно ѝ противодействал. За да му помага, той трябва да събуди любовта си към нея. Иначе той ще минава и заминава край нея, но тя ще стои пред него мълчалива като философ. Срещаш един философ, искаш съвет от него. Той те погледне и продължава пътя си, не се интересува от тебе. Ти тичаш подир него, плачеш, молиш му се, най-после той се спира и те пита:" Защо плачеш?" –" Баща ми умря." Като човек, който търси причините и последствията на нещата, философът пита: "Коя е причината за неговата смърт?" – "Яде сливи и умря." – Той не е умрял, а се задавил. Отива в дома му, бръква в гърлото на бащата и така го спасил, като му казал: "Бъди внимателен, като ядеш сливи." По същия начин и природата е готова да обърне внимание на човека, ако той е готов да измени отношенията си към нея.

И тъй, бъдете готови да събудите Божественото в себе си, за да ви помогне то, като ви разкрие някои тайни. Изправете отношенията си към разумната природа. Че човек се отклонил от пътя, че не живее съобразно великите закони, природата не се интересува от него. Благодарение на това хората са свободни; благодарение на това те грешат. Например човек спи и става от сън, без да спазва времето за това. Млекопитаещите знаят кога да спят и кога да стават от сън, а човек не знае. Той не знае кога да работи и кога да почива. Човек не знае колко време да употреби за ядене. Някой яде бързо, за 10 – 15 минути се нахрани. Друг се нахрани за 20 минути; трети за половин, един час. Има различни книги върху яденето, но те са далеч от законите на природата. Какво мисли тя по този въпрос, малцина знаят. Мислите ли, че природата одобрява кухнята на сегашните хора? – Тя е създала плодовете, зеленчуците като готова храна за хората. Но като не знаят как да ги използват, те ги варят, пържат, слагат им различни подправки. Но вместо полза, тази храна им причинява вреда. После се оплакваш, че те боли стомах. – Защо те боли стомахът? – Не си ял, както

трябва. Ял си плодове и след това си пил вода. След плодове никога не пий нито студена, нито топла вода. Преди ядене може да пиеш вода, но веднага след ядене не се позволява. Ако не спазваш това правило, ще страдаш. Сега ще направя един извод. Вземам квадрата като поле, в което действа сърцето. Не можеш да разбереш сърцето, докато не разбереш квадрата. В него има четири прави ъгъла – центрове на живота: два положителни и два отрицателни. Като прекараме последователно двата диагонала в квадрата, получаваме четири правоъгълни триъгълника.

Задача на човека е да намери разумността, скрита в сърцето. Посяваш семена върху квадрата като плоскост. Те ще израстат, ако грее Слънцето и изпраща лъчите си. Значи на сърцето могат да виреят само онези семена, които се огряват от Слънцето, т.е. от светлината на ума. Той представя триъгълника върху горната страна на квадрата (фиг.1

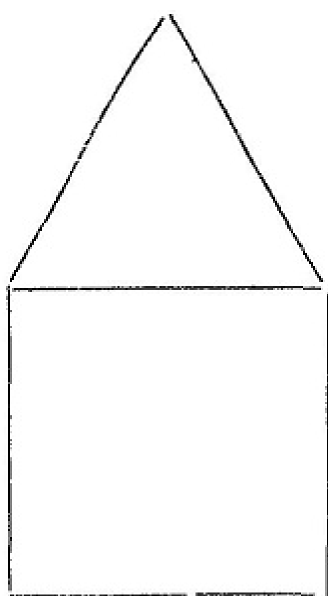

). фиг. 1. Сърцето и умът са двете системи в човешкия организъм. Сърцето представя симпатичната нервна система, а умът – мозъчната, т.е. главната нервна система. Функциите на тези системи се допълват взаимно. Всяко изпълнено желание в човека става отрицателно. След време това желание отново става положително – неизпълнено желание. Ако служи само на сърцето си, без участието на ума, човек нищо не може да постигне. Сърцето е област, върху която работи умът. А умът не може да се проведе без сърцето. Значи, сърцето е област за проява на ума, а умът е област за проява на сърцето. Чувствата пък са материал, с който работи умът. Правите линии, плоскостите в природата имат отношение към чувствата. Когато кажеш, че се намираш на плоскост, подразбирам, че си в затруднение; забъркал си се в чувствата си, откъдето умът ще те извади.

Някой иска да знае своето бъдеще. – Много лесно може да го научи. Достатъчно е да отиде при един астролог, той ще му каже всичко. Като разгледа данните – датата на раждането – годината, месеца, деня, часа и минутата, лесно може да му се направи хороскоп. После ще отиде при един физиономист, който ще разгледа чертите на лицето му, формата и големината на очите, ушите, носа, устата и ще каже какво му предстои да мине. Най-после ще отиде при един хиромант, който по линиите на ръцете ще определи какви са сърцето, умът и волята му. Това са общи заключения, но все пак може да се определи характерът на човека. Ще кажат за някого, че е сприхав, за друг – щедър, за трети – скъперник. Някой се занимава с дребните работи в живота. За пет пари той е готов да се скара с приятеля си. Друг пък е крайно разпилян. Това не значи, че първият е скъперник, а вторият щедър. Във всеки човек има освен отрицателни и положителни черти, които взаимно се компенсират. Както виждате, астрологията, френологията, физиогномията, хиромантията са окултни науки, които определят живота и характера на човека. Обаче има гадатели и гадателки, които гледат на боб, на карти, на кафе. Ще дойде една баба да ти гледа на боб: нареди бобовите зрънца по две, по три, вглежда се в тях и говори.

Като ученици вие трябва да се изучавате, да познавате характера си, за да се предпазвате от своите слабости и отрицателни черти. Седиш си тих и спокоен. Неочаквано дойде при тебе един твой познат и ти пошепне нещо на ухото. Ти веднага ставаш от мястото си, кипваш и започваш да викаш.

Смешно е една дума, казана на ухото ти, да произведе такава реакция в тебе! Коя е причината, че човек веднага кипва? Кое в него се сърди? Обаче природата е вложила в човека сили, които противодействат на гнева. Те се крият в неговия ум. Като започне да мисли, човек постепенно се успокоява. – Кога господарят се сърди на слугата си? Ако слугата се изпъчи пред господаря си и заеме горда поза, господарят непременно ще се ядоса. – Защо? – Не е свойствено на слугата да заема положението на господар. Да се държи гордо, със съзнание за себе си, това е свойствено на господаря. Обаче слугата трябва да бъде смирен. Рече ли да се постави на мястото на господаря си, той ще му каже:" Хайде вън! Твоето място не е тук." Каква поза заема професорът? Как започва той лекцията си? Може ли някой от вас да покаже как се държи професорът? Има хора, които добре имитират другите:едни схващат смешната страна в човека, а други – общите черти и движения. Когато професорът преподава, застава на известно разстояние от студентите, с лявата страна към дъската, а с дясната – към тях. Така той въдворява тишина и започва да говори. Гласът му е мек, хармоничен, самоуверен. Той има вяра в себе си, разполага със знания и приковава вниманието на студентите си. Той прилича на онзи певец, който пее добре,

издига гласа си, а с това владее и публиката.

Изучавайте нещата, както са в природата, без никакво преувеличаване и намаляване. Казваш за някого, че има права мисъл. – Как се познава правата мисъл? – Тя звучи като музикален тон. Кой е най-ниският тон? Колко трептения прави основният тон в секундата? Певецът взима верни и чисти тонове, когато всеки тон трепти толкова време, колкото трептения, всъщност, съдържа той. Гласните струни също взимат участие при говора и пеенето. От значение за гласа е съкращаването и удължаването на тези струни. Изобщо, говорът, пеенето имат отношение към човешката мисъл.

Всяко движение, всяка проява в човека има отношение към неговото вътрешно естество. Не е безразлично как се ръкуваш с хората. Когато се ръкуваш с човек, когато обичаш, ти подаваш ръката си енергично, живо. Ако не обичаш даден човек, ти се ръкуваш с него вяло, безжизнено. Природата обича онези движения, чрез които се предава живот и енергия. Природата обича красивите движения. Под „природа“разбирам разумните същества, които са взели участие в съграждането на разумния свят. Веднъж създаден този свят, разумните същества отправят вниманието си другаде, привидно не се интересуват от нас. Ние се молим, викаме ги, но никакъв глас, никакъв отговор. Ти викаш, молиш се, звъниш, но разумното същество отсъства, никой не ти отговаря.

– Какво се иска от човека? – Да изучава и долавя онези моменти, когато разумните същества взимат участие в неговия живот. Добрият живот на човека се заключава в това, да се домогне до онзи момент на истинска работа. Не всякога можеш да свършиш работата си, както желаеш. Даже видни учени, военоначалници, управници, мъчно могат да прозрят и схванат онзи момент, когато разумните същества са готови да им помагат. Ще ви дам следния съвет: Не изучавайте окултните науки без помощта на разумните същества. Ако искате да придобиете вътрешна светлина, свържете се с тях и тогава изучавайте окултизма. Иначе, ще придобиете известно знание, но относително. Ще кажеш за някого, че е много справедлив. Това не е достатъчно. Важно е, колко е справедлив. За друг ще кажеш, че е много съвестен. – Колко е съвестен? Всяка способност, всяко чувство в човека има предел на своето развитие. Лесно е да кажеш, че известен човек може да ти бъде приятел. – Това е въпрос. Има хора, у които приятелското чувство е силно развито, въпреки това, те не могат да се сприятеляват с всички хора.

Работете върху Божественото начало в себе си, за да се прояви то. Например умът е Божествена проява. Без ума ти не можеш да разпределяш нещата правилно. Имаш кон, който товариш повече,

отколкото той може да носи. Това показва, че не мислиш, умът ти не взима участие в тази работа. Щом не работиш с ума си и конят ще бъде недоволен от тебе. Обичаш някого повече от другите хора. Това показва, че не си справедлив. Какво ще придобиеш от твоята любов? Някои майки, с голямата си любов, развалят децата си. Ако любовта им е малка, децата се осакатяват, липсва им нещо. Ще обичаш толкова, колкото е нужно – ни повече, ни по-малко. Това се отнася до възпитанието и самовъзпитанието. Като се самовъзпитава, човек трябва да се храни правилно. Иначе, ще изпадне в егоизъм. Да бъдеш егоист, това значи, да обичаш себе си повече от другите. Това е крайност. Друга крайност е да се обичаш по-малко от другите. Ще се пазите от голямата любов и голямото безлюбие – двете крайности в живота. Колкото е опасно едното, толкова опасно е и другото. Казваш: Аз съм алтруист към всички. – И към вълците? Да бъдеш алтруист към вълците, това значи, да ги храниш с овце, да се размножават, а овцете да страдат. Ако си алтруист към овцете, ще ги водиш на добра паша, но пашата ще страда. Кое е за предпочитане: Да бъдеш алтруист към вълците, или към овцете? Ако пък искаш да накараш овцете да станат месоядци, а вълците – тревопасни, какво ще постигнеш? Вълкът вече е наследил месоядството, не може лесно да се измени, да стане тревопасно животно. Той е станал вълк, именно, поради месоядството. Първоначално, вълкът имал друга форма, не като сегашната. И змията първоначално имала друга форма. Това са отвлечени въпроси, които нямат нищо общо с вашия живот. Повечето от вас се интересуват да имат една стая с легло, маса, два стола, книги и да имат работа, колкото да изкарват прехраната си. – Че и вълкът мисли за прехраната си. По какво се отличава човек от вълка?

Сега ще дойдем до въпроса, колко часа дневно трябва да работи човек. По този въпрос и до днес спорят. Едни работят много, други – малко. На този въпрос природата е отговорила още при създаването на човека. Тя съставила сборник от правила и методи за правилно живеене и го оставила на разположение на първия човек. Сегашният човек трябва да се върне в първоначалното си състояние, да намери сборника, съставен от разумните същества. Там всичко е написано. Да се върнеш към първото състояние, това значи, да се върнеш към разумната природа. В нея е написано даже и времето, когато може да ходиш на гости. Определено е също и времето за учене, за работа, за почивка. Англичанинът има особено отношение към гостите. Той може да има 10 души гости, но дойде ли момента, когато трябва да свърши известна работа, той напуща всичко и излиза, без да се извинява. Той счита, че гостите са дошли не на време. Отвреме – навреме поглежда часовника си и като види, че определеният час е дошъл, той напуща гостите си. И те трябва да знаят, че той е дал обещание, което ще изпълни. Как постъпва българинът с гостите си? –

Като му дойдат гости, те седят по един – два часа и той не може да ги остави. После се оплаква, че му дошли гости, задържали го и не могъл да си свърши определената работа. Той казва: Отиде времето ми! Казвам: Вземи книгата си и учи, докато дойде определеният час. Мнозина искат да знаят, защо природата е създала човека така, а не иначе. Оставете този въпрос настрана; не се занимавайте с него. Отиваш на училище, не знаеш, какъв предмет ще се преподава, а имаш желание да изучаваш всички предмети, предвидени в програмата.

Природата е наредила твоята програма, ще я следваш неотклонно. Ти искаш да пишеш хубави стихове, да станеш голям поет, виден философ или певец, а не знаеш още да четеш. Това са задачи, които ще дойдат впоследствие. Първо, ти ще бъдеш обикновен поет, музикант или философ, а после ще станеш виден поет, музикант, философ; после ще се занимаваш с въпроса, как е създаден човек. Това е далечна задача. Който е създал човека, Той знае това. Обикновените хора нищо не знаят по това. Който е създал машината, той знае, как е направена тя. За него, всяка част на машината е изчислена до милиметри. Онзи, който не е създал машината, и да работи с нея, той не я познава в подробности. Един ден машината спира да работи. Като не я познава, той не може да я поправи, за да тръгне наново. Такива промени стават и в човешкия характер.

Коя е основната мисъл на днешната лекция? – Човек трябва да изучава в подробности онова, което природата е вложила в него. После, при всички условия, в които живее, да прави усилия да ги преодолее. Ако условията са добри, да ги използва разумно; ако са лоши и му противодействат, да работи, за да ги превъзмогне. Някога ще имаш плюс резултат, някога – минус. Ще мислиш, ще работиш, докато дойдеш до триъгълника, над квадрата. – Какво е триъгълникът? – Той представя бащата, майката и детето. По какво се отличава детето от родителите си? – То е хипотенузата, а родителите – двата катета в триъгълника. Така, именно, родителите образуват правия ъгъл, а детето лежи срещу този ъгъл, като образува права, която съответствува на правия ъгъл. Двата катети, свързани с хипотенузата, осмислят нещата. Значи, хипотенузата затваря енергиите в самия триъгълник. Оттук излиза теоремата на Питагор: „Квадратът, построен на хипотенузата, е равен на сбора от квадратите, построени на катетите“. С други думи казано: качествата на родителите са равни на качествата на детето и обратно – качествата на детето са равни на качествата на бащата и на майката.

Едно дете, нормално родено, съдържа всички качества на родителите си. От една страна, то има характера на баща си, от друга – ума на майка си. На това се дължи неговата сила. Когато детето заплаче, майката и бащата

веднага скачат на крак. Значи, силата на детето е равна на силата на бащата и майката заедно. То заповядва, те изпълняват. Ако детето загуби силата си, тогава майката и бащата започват да го възпитават с пръчицата. Следователно, грехът не е нищо друго, освен загуба на някои от чертите на майката и на бащата. Тогава и правият ъгъл в триъгълника изгубва големината си – вече не е прав. И хипотенузата се изменя; и тя няма вече същото отношение, както по-рано; няма и същото място. Питагоровата теорема е валидна само при триъгълник с прав ъгъл, в който е запазено отношението между хипотенузата и катетите. Тази теорема е вярна и в органическия свят, където, при един разумен баща и разумна майка, отношенията са правилни. При глупав баща и глупава майка, отношенията се нарушават. Когато човек е разумен, тогава той има катети. Това е закон.

Една постъпка може да бъде силна или красива, когато умът и сърцето са на мястото си. Ако умът и сърцето ви не са на мястото, не може да става въпрос за постижения. Следователно, постиженията са в зависимост от постъпките. Животът на бащата и на майката се проявяват чрез детето. Само детето дава импулс или поле, където майката и бащата могат да се проявят. Ако детето, в даден момент, не съдържа качествата на баща си и на майка си, те ще се безпокоят за него. – Защо ще се безпокоят? – Защото то не изявява качествата на своите родители. Този закон е верен и по отношение на мислите и чувствата. Ако вашият ум се разсейва и скита от едно място на друго, тогава и постъпките ви няма да бъдат правилни. Същото се отнася и до сърцето.

Като знаете това, постъпвайте добре, за да не спъвате мислите и чувствата си. За да се постъпва добре, нужни са усилия, а усилието е нещо разумно. Колкото и малка да е една постъпка, човек трябва да бъде доволен от нея. Красивата постъпка внася подтик в ума и сърцето на човека. Тя му отваря път към светлината. Който не обръща внимание на постъпките си, всякога се намира в затруднения. Тогава, естествено е да питаш, защо светът е създаден така. Първоначално, светът е бил създаден правилно, с цел да се работи и учи. Мисли за постъпките си, без да се страхуваш от тях. Преди да си извършил една постъпка, пръв ти трябва да си доволен от нея и да я изявиш навън. Ако си доволен от постъпката си, направи я. Само реализираната добра постъпка представя отлична мисъл и отлично желание – отлично чувство. Без постъпка мислите и желанията в човека нямат сила, нямат цена.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.
– В истината е скрит животът.

11. Лекция от Учителя, държана на
2 декември, 1932 г. София – Изгрев.

Зависимост в природата
Великата разумност (София, 1998)
20 беседи от 23 септември 1932 г. до 10 февруари 1933 г.

Начало: 05:00

1932_12_04 Новото съзнание
утринно слово

НОВОТО СЪЗНАНИЕ

Размишление.

Ще прочета 11 гл. от Матея.

Говори се за блага в живота. Добро нещо са благата, но някога те се явяват като външни условия, само за развлечение. В живота има нещо по-съществено от благата. Явява се въпрос за и против благата. Да оставим този въпрос настрана. Това са философски разсъждения. Според мене, въпросът за слънцето е също философски, не е строго научен. Едни учени казват, че слънцето е горещо тяло, т. е. в разтопено, огнено състояние. Други учени отричат това. Едни учени казват, че слънцето е хиляда и петстотин пъти по-голямо от земята. Дали всъщност е така, не се знае. Едно нещо, което всички знаят – и учени, и прости е, че когато слънцето грее, земята се стопля, а с нея заедно и всички живи същества. Обаче, за същината на слънцето, и ученият, и простият знаят еднакво.

Следователно, колкото се знае за слънцето, толкова и за духовния живот, за същината на Бога. Говори се за Бога, за духовния човек, но какво точно е духовното, какво представя онзи свят, нищо не се знае. Всеки има някаква представа за другия свят, за Бога, но доколко неговата представа отговаря на действителността, това е въпрос, който се нуждае от доказване. Животът се нуждае от дълбоко, вътрешно разбиране. За това е нужно много време. Колко време трябва да грее слънцето, за да поникне семето? Достатъчно ли е един ден да го огрява? За да може семката да стане голямо дърво, необходимо е слънцето да я огрява хиляди дни. Ако дървото расте, все ще разбере нещо от външния свят; ако не расте, нищо няма да разбере. Дървото пуща дълбоки корени, развива листа и клончета с единствената цел, да се закрепи добре в земята, да научи нещо. Ние казваме, че дървото расте, за да даде плодове и да продължи живота си. Така е от наше гледище. Дървото дава плодове, а ние ги обираме и изяждаме. Обаче, в процеса па растенето се крие друго нещо – вътрешен стремеж към нещо велико. Разбиранията на растенията са крайно ограничени, но, въпреки това, и в тях има известен стремеж.

Казвате: Знанието, разбирането са за човека. Те го повдигат. – Някога е така, но някога знанието спъва човека. Има различни видове знания, които се отразяват различно върху човека. Малкото момиченце седи около майка си, играе с куклата си и слуша приказките, които майка му разказва. То постепенно придобива знания, но ограничени. Младата мома, обаче, ходи

по театри, по концерти, пише любовни писма, ходи по разходки, среща се с млади момци и си мисли, че е много учена. Тя нарича майка си невежа, проста. Майката, като чува, как дъщеря й говори, веднага се сгуши. Тя си казва: Учена е моята дъщеря, много неща знае. Питам: Какво й допринесе това знание в живота? Кое знание предпочитате: ограниченото знание на малкото момиченце, или голямото знание на младата мома? Много неща знае тя: да се облича хубаво, да посреща и изпраща младите момци, да се разхожда, да се изказва по различни въпроси, да готви и чисти къщата. Знанието на младата мома е само за нея, то е временно.

Често религиозните хора казват за светските: Учени са тези хора, очите им са отворени, на четири страни гледат. Ние сме прости, ограничени. – Не сте прости, но знанието ви е ограничено, като на малкото момиченце. Такова нещо са растенията. Те са доволни и от най-малкото знание. Обаче, човек не е доволен от малко. Той е като младата мома, която иска да придобие много знания, да блесне пред момците. Някой казва, че не му трябват много знания. – Какво означава това? – Той иска да каже, че в дадения случай, неговият ум не може да побере много знания. Много естествено, когато тръгваш на дълъг път, ще туриш на гърба си малка раница. Ако вземеш голяма раница, с десет хляба, ще се спираш да почиваш; пак ще тръгнеш, ще пъшкаш и няма да стигнеш навреме. В случая, многото знание, т. е. тежката раница ще те спъне. Ако си фурнаджия, много хляб трябва да опечеш, за да продаваш на хората. Обаче, ако си пътник, нужен ти е само един хляб. Умният човек е като малкото момиченце. Той носи на гърба си само един хляб. Като го изяде, взима си още един. Ученият е като младата мома. Той носи на гърба си цял кош с хлябове, които не може да изяде. Като станат твърди, никой не ги иска. Това знание не ползва нито него, нито другите.

Много от знанията на съвременните хора са плесенясали. Те допринасят повече вреда, отколкото полза. Ще почне ученият да ми разказва, как се приготвя барутът. После, туря барут в пушката, туря куршум и ми казва: Виж, как мога да стрелям. Ако на два километра от мене има човек, аз мога да го застрелям. Казвам: Ако срещнеш неприятел, който те напада, пушката ти е на място; ако си в гората и срещнеш мечка, която се нахвърля върху тебе, и тук пушката ти е на място. Обаче, има мечки, възпитани като хората. Ще ги убиваш ли? Тук пушката ти не е на място. Казваш: Аз имам логична мисъл, не мога да приема съществуването на друг свят. – Как се убеди в това? – Чрез науката. Химията, физиката, астрономията говорят за закони, които нямат нищо общо с другия свят. Това лесно мога да докажа. – Ще го докажеш, както един син, свършил в странство, доказвал на баща си, че кокошката има четири крака. Синът доказвал своето твърдение математически, логически, а бащата слушал. Най-после, той казал: Синко,

тази работа е много отвлечена, не е за моя ум. Хайде да обядваме. Майка ти е сготвила кокошка, ще си хапнем добре. Майката и бащата взели по един крак от кокошката и започнали да ядат. – А за мене? – запитал синът. – За тебе оставяме другите два крака. Нали ти доказваше, че кокошката имала четири крака? В действителност, кокошката има само два крака. При доказването, обаче, кокошката може да има или два, или четири крака – зависи, как ще го докажеш. При сегашните условия на живота, аз зная, че кокошката има само два крака. Защо е така, не зная.

Сега да дойдем до духовния живот. За да разбереш духовния живот, трябва да си събудил в себе си известни духовни чувства. Както на физическия свят не можеш да заместиш едно сетиво с друго, така и в духовния свят не можеш да си служиш с физически сетива. Слухът не може да замести зрението, нито зрението – слуха. Обаче, физическото зрение и слух не могат да заместят духовното зрение и духовния слух. При това, едно сетиво или едно чувство отваря вратата на един ограничен свят. Вкусът, например, въвежда човека в света на вкусовите възприятия и усещания, но не и в света на зрението или слуха. Следователно, колкото повече сетива и чувства е развил човек, толкова повече врати се отварят пред него. Те разкриват хоризонта на човешкото знание. На същото основание казвам: За да разберете духовния свят, нужни ви са духовни сетива и чувства. Не мислете, че лесно се влиза в този свят. Ще кажете, че той е някъде вън от земята. – Това е механично разбиране. Къде е всъщност духовният свят, както някои го наричат „онзи свят“? Ще кажете, че той е горе някъде. – Ами адът? – Долу. Значи, раят, т. е. духовният свят е горе; адът, т. е. грубият материален свят е долу. Всеки може да си представи ада. Щом стане дума за рая, за небето, малцина имат представа за него. Че там живеели възвишени същества, които прекарвали в песни, в радост и веселие, това не можете да си представите. Изобщо, духовният свят е толкова разбран за вас, колкото светлината и цветовете за слепия. Колкото и да говорите на слепия за красивите картини в природата, за светлината и нейните цветове, той нищо няма да разбере. Ако говорите същото на човек, който има очи, той веднага ще ви разбере, за него всичко е ясно.

Едно е нужно на човека: да се пробуди вътрешно. Без вътрешно пробуждане, колкото и да му се говори за духовния свят, той ще си каже: Защо ли ми говорят тези хора? Като говориш на българина за духовния свят, той казва: Висока работа е тази; тя не е за моя прост, ограничен ум. Това е работа за учени хора. – Прав е той. Онзи свят може да се разбере от един отличен, светъл ум. Ограниченият ум нищо не разбира. Това е все едно, да говориш на човек с ограничен ум за доброто. Каква представа има той за доброто? Казваш, че някой ти направил едно добро. Каква дефиниция ще дадеш за доброто? Ще цитираш казаното от мене: добро е

това, което освобождава човека, а злото го ограничава. Някога, обаче, става обратното: доброто ограничава, а злото освобождава. Дойде някой при тебе, вземе парите, дрехите ти и си отива. Добро ли е това? Той те е освободил и от парите, и от дрехите, но за тебе това не е добро. От гледището на човек с пробудено съзнание, това е добро, защото така го освобождават от излишен товар. След една година той ще му върне парите. Като взима парите ти, той казва: Ще дадеш парите си за Господа, защото в този момент друг се нуждае повече от тебе. Следователно, кое е зло и кое – добро, това зависи от разбирането на хората. Те принадлежат към духовния свят, а не към физическия. На физическия свят те имат само отражение. Доброто и злото трябва да се разбират правилно, а не както хората днес ги разбират. Че някой ти взел парите, или дрехите, това е привидно зло. Това е само частична проява на злото. Всъщност, злото е друго нещо. В духовния свят под „зло“ се разбира всяко нещо, което лишава човека от най-ценното – от живота. Доброто пък повдига човека и му дава живот.

Помнете: Във всеки човек са вложени духовни способности и чувства, които трябва да се развиват. Като знаете това, работете върху себе си да ги развивате. Ако не постигнете това, и да влезете в духовния свят, пак ще знаете толкова, колкото и на земята. Ако детето се роди сляпо, нищо няма да знае за светлината; ако се роди глухо, нищо няма да знае за звука. Всеки дефект в човека показва, че в него има нещо неразвито. Като казвам, че не може да ви се говори за духовния свят, имам предвид вашите неразвити духовни чувства. За да разберете духовния свят, духовните ви чувства и сетива трябва да бъдат по-развити от тези, с които сега разполагате. Без шестото сетиво не може да се разбере духовният свят. Учените наричат това сетиво „интуиция“. Всъщност, интуицията отчасти наподобява това сетиво. То не е интуиция. Каквото и да се говори на човек без шестото сетиво за духовния свят, той ще слуша, но нищо няма да разбере и най после ще каже: Като отида на онзи свят, тогава ще разбера, какво представя той. Така говори само онзи, който не разбира нещата. Ако шестото сетиво не е развито у вас, и на онзи свят да отидете, ще разберете толкова, колкото и на земята. Човек, в когото шестото сетиво е развито, и на земята ще разбере толкова, колкото и в духовния свят. – Защо? – Защото той живее едновременно и в двата свята. Онзи свят не означава само определено място. Той е свят, дето живеят същества с известен ред и порядък, с известна интелигентност.

Какво представя човешкият свят? Той е свят, създаден от хората, с известен ред и порядък, със специфична наука, музика, изкуство, култура. Всичко, създадено от хората, представя човешкия свят. Вън от своя свят хората не представят нищо. В който свят живееш, това представяш. Ако си в

духовния свят и го разбираш, ти си духовен човек. Ако мислиш, че в духовния свят съществата само съзерцават и благуват, без да учат, без да свирят, пеят, работят, вие се лъжете. Духовният свят е по-богат, в него има по-голяма пълнота от физическия. Голяма е разликата между единия и другия свят, почти такава, каквато е разликата между учения и простия човек. Ученият разполага с големи дарби и способности, когато простият още не е започнал да ги развива. Ученият чете книгите, придобива знания. Той познава различните знаци и добре ги тълкува. Простият, като вземе книгата, върти я на една, на друга страна и, като я затвори, казва: Нищо не разбрах. Видях само, че на белите страници имаше нещо, написано с черно мастило. Какво е написано, не разбирам. Знанието не е в черните редове, но в написаните знаци. За учения, книгата е необходимост. Чрез нея той разкрива великите истини и тайни на природата. Сега и вие, отворете книгата на духовния живот и започнете да четете. Ако нищо не разберете, ще кажете, че тази книга не е за вас. Казвате: Като отидем в другия свят, тогава ще я разберем. Или: Не е дошло още времето да ни се разкрие. И едното е вярно, и другото е вярно. За вас е важно, какво днес можете да разберете. – Не, всеки човек може да разбере само толкова, колкото му е дадено.

Дойде при мене един човек, който носи празно шише, с вместимост един литър. Той ме моли да го напълня. Аз напълвам шишето и му го давам. – Защо само толкова? Не можа ли да сипеш повече? – Толкова искаш. Ако искаше повече, можа да донесеш друго шише, което да съдържа два-три литра. Каквото шише донесеш, в него ще ти сипя. Ако донесеш съд, с вместимост сто литри, него ще ти напълня. Важно е, ще можеш ли да го носиш. Ако друг го носи, уговори условията с него. Законът гласи: Всеки сам трябва да си носи съда с маслото. – Ще ми тежи. – Тежестта не е нищо друго, освен онова тегло, което ние сме взели свръх силите си. Ти правиш усилия да разбереш всичко, да вземеш много, но не можеш да издържиш иа голямата тежест. Човек може да носи толкова знание, колкото е в състояние сам да носи. Малкото момиченце плаче, че няма нова рокличка, а ушили на по-голямата му сестра. Майката му казва: Не плачи, моето детенце, като пораснеш, и на тебе ще ушия нова рокля. И това е добро, но всяка нова дреха, която момата облича, трябва да отговаря на нейното знание. Външната дреха на човека трябва да отговаря на неговото вътрешно съдържание.

Яви се един проповедник между хората, иска да ги убеди, че има друг свят. Такова убеждаване е търговска работа. Проповедникът е заинтересуван, както търговецът, който иска да има много клиенти. Колкото повече се купува стоката му, толкова по-доволен е той. За онзи, който купува много от него, той казва: Добър човек е той. – Защо е добър? – Защото купува

много неща от него. За друг казва, че не е добър човек. – Защо? – Защото рядко влиза в дюкяна му. Мнозина казват, че тук се проповядвало учение, противно на тяхната вяра. – Съгласен съм с тях. Всички хора казват, че има Бог, но в живота си Го отричат. Съвременните хора вярват в някаква човещина, в култура, в благородство, но опитай се да поискаш от тези хора пари без запис, и ще видиш, каква е тяхната култура. Веднага ще ти се отговори: Нямам пари в себе си. Наистина, как се осмеляваш да искаш пари от някого без полица? Той казва: Откажи се от това желание. Това, което ми искаш, е невъзможно. – Ще ти ги върна. – Това е въпрос. Питам: Защо тези хора проповядват за Господа, щом нямат вяра в своя ближен? Вие изповядвате Господа на думи, а не на дела. Той няма никакво отношение към вас. Когато се говори за Бога, аз разбирам, че нашите отношения към Него трябва да бъдат такива, каквито са отношенията ни към слънцето и на слънцето към нас. Каквито са отношенията на слънцето към нас, такива са отношенията на Бога към душите. Следователно, ако ти не живееш добре, ще си създадеш зло за самия себе си. – Защо? – Нарушаваш хармонията между Бога и твоята душа. Ти ще станеш невъзприемчив към слънчевата светлина и топлина, ще изгубиш най-благородните си чувства и ще станеш недоволен от живота. От мое гледище, в съвременните хора има нещо осакатено. Гледам, в един дом мъжът здрав, жената и децата също здрави, има хубава къща, но, въпреки това, той сам е кисел, недоволен. Какво му липсва? В един анекдот добре се илюстрира недоволството на човека.

Един човек имал обичай да събира в къщата си всичко, каквото му потрябва, да не изпитва никакво лишение. Всичко имал, но пак бил недоволен. Мислел си: Да намеря едно кукувиче перо, ще се задоволя. Той не могъл да намери това перо, но и да го намери, пак ще бъде недоволен. Кукувичето перо не може да го задоволи. Затова казвам: Всички мисли и желания на хората, които не ги задоволяват, не са нищо друго, освен такова кукувиче перо. Обаче, ако човек няма това кукувиче перо, ще бъде недоволен и от себе си, и от окръжаващите, от реда и порядъка в света – всичко ще му бъде криво. Като намериш кукувичето перо, ще кажеш: Дойде най-после кукувичето перо! Обаче, още на другия ден ти ще бъдеш недоволен, ще имаш нужда от друго нещо. Каквото и да придобие човек, все ще му липсва нещо. Значи, нещо съществено липсва на човека, което го прави всякога недоволен. Недоволството е резултат на недоразвити чувства в човека. Даже някои чувства липсват в тях. Такова е чувството, чрез което те възприемат Божията Любов, Мъдрост и Истина. Днес, малцина разбират Истината. Не е важно, какво разбират хората; важно е, какво ти разбираш. Човек е щастлив, когато разбира живота. Ако го разбираш, ти ще живееш добре и между най-лошите хсра. Разумният, който познава законите на Битието, може да живее между престъпници, крадци и

разбойници, и пак да бъде тих и спокоен. Ще кажете, че това е невъзможно. – За неразумния е невъзможно. Питам: Защо ще се смущаваш и безпокоиш от това, че реката, която придошла, изкоренила много дървета, повлякла камъни, кал и се изцапала? Тази река е създала едно увеселение на камъните. Тя знае, че те обичат да се търкалят надолу и ги развеселила. Като завлича кал и тиня, тя прави добро на растенията – ще ги натори.

И тъй, който разбира законите, лесно се справя с всички условия на живота. Трябва ли да пиша книга за камъните, които се търкалят, за изкоренените дървета и да описвам техните страдания? То е все едно, да дойде при мене някой да се оплаква от сиромашията си, че яде само корички хляб, и аз да плача с него? Той вижда, как богатите хора ядат печени кокошки, баници и други неща и страдат [?страда?]. Трябва ли и аз с него заедно да страдам? Няма защо да се завижда на богатите. Ако искате да знаете, даже вълкът се храни по-добре, с по-здравословна храна от богатите. Той яде храната съвършено прясна, с току що изтичащата кръв. Трябва ли да се завижда на богатите за месото, което, преди да го сготвят, е престояло няколко часа? – Не, животът не се заключава в яденето. Как ще разберете думите на Христа, Който казва за себе си, че е живият хляб? Той казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде, той има живот в себе си, и никога няма да огладнее.“

Вие поддържате мисълта в себе си, че сте набожни хора. Ако и аз поддържам тази мисъл, ще бъда несправедлив. Според мене, вие не сте набожни. Като казвам така, ето какво аз разбирам. Вие не сте в състояние да направете за Бога това, което правите за себе си. Дойде някой да ви иска в името на Господа 3,000 лв. Кое е доказателството, че той, наистина, иска тези пари за Господа? Този човек не говори истината. Той има нужда от пари, а казва, че в името на Господа иска тези пари. Той казва: Ти си богат, трябва да дадеш нещо за Господа. Какво ще стане, ако на всеки, дошъл в името на Господа, давам всичко, каквото имам? Ако на първия дам, на втория нищо не мога да дам и казвам: Нямам пари. Той остана недоволен от мене и казва: Така ли трябваше да направиш? На първия даде всичко, каквото имаше, а за мене нищо не остави. Дойде трети. И с него постъпвам по същия начин. Онзи, на когото съм дал всичкото си богатство, ще каже: Много добър човек е този. Онези, на които нищо не сьм дал, ще кажат: Нима не можа да оставиш и на нас нещо от своето богатство? Ти си изпил всичко, каквото имаше, затова на нас не можа да дадеш нищо. Те ще разправят на другите, че съм лош човек – скъперник. Питам: Къде остана моята добрина?

Като разглеждам този въпрос, аз искам да наведа ума ви към новото

разбиране. Всеки човек трябва да има определено разбиране. Обаче, обикновеното разбиране е резултат на обикновени чувства и разбирания, но същевременно, има и необикновени чувства и разбирания. Аз не искам непременно да вярвате в това, но казвам: В човека има три вида чувства. Вие може и да не вярвате в това, но вярвайте в думите ми, че няма да ви говоря за неща, които не зная, че са така. Дръжте това нещо в ума си, за да го проверите. Не проповядвайте това, което вие още сами не сте опитали. Едни чувства се отнасят до физическия свят. Например, пипнеш една ябълка и знаеш, каква е тя. Взимаш един камък, знаеш, какъв е. Виждаш светлината и знаеш, какво представя тя. Втората категория чувства са тези, с които преценяваш, дали даден човек е добре разположен към тебе. Ти можеш да познаеш, дали един човек носи добро, или зло. Още като се приближиш към него, ти знаеш, какво носи той в себе си. При това, интересно е, че този човек, който събужда в тебе приятно чувство, в друг някой произвежда неприятно чувство. Някога срещате една мома, която не слуша нито майка си, нито баща си. Те са викнали от нея, и бащата се чуди, как да се освободи от дъщеря си. В същото време, един млад момък се влюбил в нея, носи я в ума си, като светица, и казва: Ти си моят живот. Бащата плаче от дъщеря си, а младият момък трепери за нея. – Защо? – Защото момата въодушевява този млад момък. Как ще си обясните това положение? Разбирайте, както искате, аз ни най-малко не засягам отношенията между хората. Как ще засягам отношенията между дървата на огъня? Щом турят дърва, огънят непременно ще гори. Че изгорели дървата, това не е знание, което заслужава интерес. Ако хората могат да накарат изгорелите дърва отново да поникнат и израстат, това е знание. Да изцапаш ризата си, това е обикновено знание; обаче, да знаеш, как да изпереш ризата си, това е знание. Най-после има и трета категория чувстване, когато човек дойде до вътрешното разбиране на живота. То се явява, когато в човека дойде висшето, Божественото съзнание, наречено още „умствено съзнание“.

И тъй, в човека има едно просто или обикновено съзнание, което се среща и в животните. То е във връзка с обикновеното разбиране на човека за простите, елементарни неща. След простото съзнание, в човека се явяват по-високи чувства, които се отнасят до самосъзнанието в човека, което го отделя от животните. Човек се отличава от животните по своето самосъзнание. Щом се яви самосъзнанието в него, той изпитва известно достойнство, по което се отличава от животните. Плод на самосъзнанието е речта в човека. Едва сега в него е започнало да се явява по-високо съзнание, именно, подсъзнанието. Като говорим за духовния свят, ние разбираме по-високо съзнание от самосъзнанието. Каквато е разликата между съзнанието и самосъзнанието, такава е и между подсъзнанието и свръхсъзнанието, което наричат още интуиция, или Божествено чувство в

човека. Това са степените на съзнанието.

Като сравнявам животните и човека, виждам голямата разлика между тях. Човек се е отдалечил от животното, но това не е станало изведнъж. Милиони години е работил човек, докато се пробуди в него висшето съзнание.

Не е лесно да се пробуди Божественото съзнание в човека, както не е лесно животното да стане човек. Колкото и да дресираш животното, пак животно си остава. То не може да говори. Каквито усилия да правите, мечката ще си остане мечка, и вълкът ще си остане вълк. Някои проповедници искат да обърнат хората към Бога, да ги направят духовни. Те казват: Нашите слушатели станаха вече християни. – Колкото е възможно да превърнеш котката в човек, толкова и човека може да превърнеш в ангел. Не се буди лесно съзнанието на човека. Да го обърнеш към Бога, то е все едно, да го посадиш като семка в земята, да израсте, да цъфне, да даде плод, и плодът му да узрее. Време е нужно за това. Само Бог може да създаде човека. Само Той може да го спаси и повдигне.

Сега аз искам да ви наведа на мисълта, че всички трябва да работите върху себе си. Като е работил върху себе си, човек е развил самосъзнанието си. Така се е създала речта в него. С нея заедно той е развил и отрицателни чувства в характера си, а именно: недоволството, греха, престъпността и др. Тъй щото, чрез самосъзнанието човек е придобил известни блага, но същевременно той е развил нещо отрицателно в себе си. Значи, дето е благото, там е и злото. С други думи казано: Като се ползваш от сладчината на нещо, ще се ползваш и от горчивината му. – Как ще се избави човек от голямото зло? – Чрез интуицията, т. е. чрез висшето съзнание, наречено още свръхсъзнание, или Божествено съзнание. Докато сте на земята, с това съзнание вие всякога ще ядете горчивите плодове, но с тях заедно и сладките. И обратно: като ядете сладките плодове, ще ядете и горчивите. Вие се вкисвате по десет пъти на ден. Това е в реда на нещата. То се дължи на самосъзнанието. Казвате за някого: Добър човек е той. – Добър е, защото е млад, добре облечен и докаран. След няколко години ще остарее, ще бъде лош. Наистина, ако днес човек е добър, утре ще бъде лош.

Наскоро четох един разказ, който ще ви предам накратко. В Индия съществувало едно племе, което служило на божеството на смъртта. Това божество било много красиво, но забранили на хората да го гледат. Който се осмелявал да го види, бил осъждан на смърт. По едно време, в един млад момък се явило непреодолимо желание да види божеството. Той си мислел: Това божество непременно ще е някоя красива мома. Колкото повече мислел за нея, толкова повече желанието му се разгаряло. Никой

не могъл да види това божество. Даже и жреците, които му служели, се явявали пред него покрити, с воал на лицето, да не го гледат. И самото божество се явявало пред тях с воал на лицето си. Само веднъж в годината то излизало на разходка със своята каляска. Щастлив бил онзи, който могъл в това време да го зърне даже и отдалеч. От ден на ден, желанието на младия момък расло, и той решил да види това божество с цената на всякакви жертви. След като минал през всички изпитания, на които жреците го подложили, дошъл определеният час да види красивото божество. Той се облякъл в нови, хубави дрехи, напръскал се с различни аромати и влязъл в храма да види божеството. Момъкът имал позволение да снеме воала на това божество. Настъпил този момент. С бавни стъпки, божеството се приближавало към него, да заеме своето място. Момъкът веднага се спуснал, сграбчил воала от лицето му и ужасен го хвърлил на земята. Пред него не стояла красива, млада мома, каквато сърцето му подсказвало, но стара, грозна, беззъба баба.

Казвам: Вярванията на религиозните хора са като вярата им в това божество. Те си го представят като млада, красива мома, а то излиза стара, беззъба баба. Докато видят лицето му, какво ли не си представят! Като снемат булото му, те се освобождават от илюзиите си. Те виждат, че зад булото се крие стара баба, а не красива, млада мома. Много хора минават за свети, набожни, добри, но като снемат булото им, друго излиза. Виждаш, че не са светии, но стари баби. Не се лъжете от външността на нещата. Имайте ясна представа за себе си. Казваш: Днес не съм добре, но утре ще бъда добре. – Не разчитай на утрешния ден. Уповавай само на днешния ден. – Днес минавам за учен човек, но утре ще бъда по-учен. Разчитай на днешното знание, на днешната доброта, на днешната радост. Какво ще донесе утрешният ден, не се знае. Каквото дойде утре, то е добре дошло. Важно е днешното. Не отлагай нещата. Отлагането е забавление. Като дойде утрешният ден, пак ще отложиш за утре. Така отлагаш ден след ден, но отлагането нищо не носи. Разчитай на днешното, в него е скрито цялото богатство на света. Ако търсиш вечността, ще я намериш в слънцето, от нагряването до залязването му. Важно е това, което днес придобиваш. Утрешният ден не е твой.

Аз не искам да ви заставям насила да вярвате в това, което говоря. Насила човек не може да вярва, нито да бъде добър. Който приема насила нещата, той се смущава от всичко и казва: Какво ли ще кажат хората за мене? Ако се страхуваш от мнението на хората, ти никога не можеш да станеш духовен човек; никога няма да повярваш в онзи свят. Щом е така, живей си спокойно на земята и от нищо не се интересувай. Този свят ще бъде твоят рай. Каквото пожелаеш, всичко ще имаш: храна, дрехи, къщи, ниви; от друга страна, училища, болници, войски, свещеници – каквото пожелаеш,

всичко ще намериш. Следователно, щом се страхуваш от мнението на хората, живей си тук, не ти трябва друг свят. Нека хората си живеят като хора, а животните – като животни. Един ден, като се наситиш на този свят, ще потърсиш другия. Като видя една котка, трябва ли да я викам при мене, да й чета от Библията, или да й говоря, какво казал Христос на планината? Каквото и да й говоря, тя ще ме погледне и ще каже: Какво имаш за ядене? Ако й говоря за деветте блаженства, тя пак ще ме погледне, с което иска да каже: Баницата е едно от блаженствата за мене. Имаш ли малко баница? Като държа една хубава беседа, след това се натъквам на такива опитности, от които вадя заключение, кой как е разбрал беседата.

Един ден, след една хубава беседа, иде при мене един външен човек и ми казва: Отлична беше беседата, разбрах я много хубаво. Ето какво искам да ви кажа: имам нужда от пари. Можете ли да ми дадете около 200-300 лева? – Аз се намерих в особено положение. Освен че работих, но трябваше да платя за работата си. Дадох му 300 лв. Той каза: Благодаря, отлично е това, има Господ в света. После пък аз си казах: Втори път няма да проповядвам за Господа. Ако продължавам да проповядвам за Господа, този човек пак ще дойде и ще иска 600 лв. Аз се смея, но знаете ли защо? Понеже смехът ми дойде на гости. Аз трябва да го поканя, да изкажа вниманието си към него. Това е благородство. Ако не се засмея, той ще счита, че съм невнимателен, не съм го приел като гост. В смеха се крие известно противоречие.

Обикновено, ние се смеем, когато не разбираме нещо. Смея се на този човек, че още като съм проповядвал, той си казал: Щом този човек проповядва за Господа, той е добър, навярно и пари дава. Другояче, той не би проповядвал за Господа. Аз си мисля: Ако не бях дал на този човек 300 лв., ще каже, че съм безверник. Как така, да проповядвам за Господа, а да не давам пари! Аз изнасям този пример, не за да покажа, че човекът е лош, но да видите, какво е разбрал той от моята беседа. Той не е разбрал, че Бог съществува, но разбрал, че аз съм добър човек и мога да му дам 300 лв. Моята проповед го убедила само в това, че като поиска нещо, ще му дам. – Само в това съм го убедил, че мога да му дам нещо. Какво лошо има в това, че този човек поискал 300 лв.? Не ми поиска 600 лв., а само 300 лв. При това, тези 300 лв. ми тежаха в джоба, а след това ми олекна. Ако човек падне във водата и носи в джоба си звонкови пари, ще потъне. Даде ли ги на някого, той ще се спаси. Питам се: Кое е по-добре – аз да дам на някого 300 лв., или той да чуе беседата, да я хареса и след това да ми даде 300 лв.? По-добре аз да му дам, отколкото той да ми даде. Аз го убедих, че беседата ми е хубава, защото той ми взе 300 лв. Ако той ми беше дал 300 лв., щях да се убедя, че още не мога да проповядвам хубаво. Писанието казва: „Даром сте взели, даром давайте." Тези пари са дошли даром.

Аз наблюдавам, как постъпват някои братя и сестри на Изгрева. Като дойде външен човек, те веднага започват да му проповядват. Ако външното лице е богата и скъперница жена, всички ще й проповядват, докато започнат да й казват: Дай нещо за Господа. Тя казва: Вие добре проповядвате, но... Такъв случай имах и аз с един млад поет, руснак. Една сестра го доведе на Изгрева. Тя ми разправяше, че той вярвал в прераждането, че бил готов да следва школата. Искал да слуша беседите. Имал големи страдания, боледувал от някаква болест, но нямал средства. Моли да му помогна. Един ден той дойде при мене и ми каза: Искам от тебе още една помощ, за да се върна в Русия, отдето ще ти пиша. Помогнах му и този път, но вместо за Русия, той тръгна за Цариград. След няколко месеца го виждам пак на Изгрева. Питам го: Какво има в Съветска Русия? – Аз не ходих в Русия. Случи се нещо друго, и работите ми се наредиха добре. Запознах се с една млада мома, за която ще се оженя. Както виждаш, добре съм облечен. Баща й е много богат, но... Виждам, че той иска да каже нещо, но не се доизказва. После той продължи: Като се оженя, ще доведа и своята възлюбена. – Радвам се. – Ще я запозная с Вас. Както виждате, дрехите ми са хубави, палтото е добро, но панталоните и обувките ми са стари. Можете ли да ми помогнете, да си купя нови? Погледнах го и му казах: Щом твоята възлюбена те обича, по-добре се венчай със старите си панталони и обувки, така ще ти върви по-добре. Ако съм на твоето място, аз бих постъпил така. Твоята възлюбена няма да се жени за дрехите ти. Тя ще гледа тебе, няма да се спира на дрехите. Слушай, ако дойдеш някога на беседа и останеш доволен, ще ти дам 300 лв. за обувки. Ако беседата се окаже научна и неразбрана за тебе, няма да имаш обувки. Ще кажете, че този човек е лош. – Не, той внесе в ума ми светлина, която ми помогна да разреша един труден въпрос. С неговото идване аз разреших един социален въпрос, който отдавна ме занимаваше. Той е следният: Краката на човека трябва да бъдат добродетелни. Затова той иска да се венчае с нови обувки. Наистина, добродетелни трябва да бъдат краката на човека. Той всякога трябва да бъде обут!

И тъй, когато отива да се жени, човек трябва да има ново верую, нова религия и нова наука. Не трябва да се венчава със скъсани дрехи и панталони, нито със скъсани обувки. Всичко трябва да бъде ново.

Ще кажете, че този човек е безочлив. – Не, такива са разбиранията му. Той казва: Освен тебе, аз нямам друг близък, към когото да се обърна. Ще кажете, че е безсрамен, дошъл да проси. – Ами вие, като отивате при Бога, не повтаряте ли същите думи? Казваш: Господи, нямам друг близък в света, освен Тебе. На Тебе разчитам. Помогни ми, в големи лишения живея. – „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери.“ Ако някой ти

иска нещо, и ти му дадеш, и Бог ще постъпи но същия начин с тебе. Ако не дадеш, и на тебе няма да ти се даде. Ще ти кажат: Можеш и без нови панталони и обувки. Обаче, вие искате Бог да послуша молбата ви, думата ви да не стане на две. А когато искат нещо от вас, тогава работата е съвсем друга.

И тъй, в новия живот само онези разсъждават правилно, които имат интуиция. Те влизат в положението на хората и ги разбират. Ще ви приведа за пример моята котка. Тя често прави престъпления и, ако приложа Мойсеевия закон, трябва да й ударя десетини тояги. Аз, обаче, не я бия. Като ми донесе някой баница, първа тя ще я опита. Аз се питам: Кой е виновен за нейните пакости – аз, или тя? Вината е в мене. Аз можех да скрия баницата в бюфета, и тя нямаше да я намери. Малко щеше да помяучи и нищо повече. А така, оставена баницата открита, котката няма здрав морален гръбнак, да издържи на изкушението. Като си вземе нещо без позволение, тя ме погледне с широко отворени очи, с което иска да каже: Какво лошо има в това? Все едно, дали ти си ял, или аз. Аз се усмихна и си казвам: Според нейните разсъждения, тя е права. Някога вие се намирате в особено състояние, готови сте да критикувате всички. – Не, вие трябва да бъдете снизходителни. Както е сгрешил един, така можете да сгрешите и вие. Той минал през хлъзгаво място, паднал и се окалял. Ако и ти минеш по същия път, ще паднеш и ще се окаляш като него. Грешките в света са общи за всички хора. Не съжалявайте за грешките си, но извадете поука от тях, или използвайте ги като едно благо.

Ще ви наведа на следната мисъл: Човек трябва да се пробуди за едно съзнание, по-високо от самосъзнанието. Без това съзнание той не би могъл да разбере духовния свят, не би могъл да влезе във връзка със съществата от този свят. Тези същества имат едно чувство повече от хората на земята. – Къде живеят тези същества? – Те не са горе някъде, в други светове, но са между вас. Ето защо, влезте във връзка с тях. И те имат тела, като вас; и те говорят, мислят, действат като вас. Те са организирани като вас. Ако вие не можете да се свържете със съществата, които живеят на земята, как ще се свържете с тези от невидимия свят? Днес, като се срещат, хората се питат: Какъв си ти – евангелист, православен или католик? Това не е достатъчно, за да се разбират хората. – Какво е нужно, за да се разбират? – Трябва да имат шестото чувство. Тези същества са хора на изобилието. Те са извори, които непрестанно дават. Онези, които не са извори, дават ограничено. Ако дадат една чаша вода, веднага прекъсват течението на водата и казват: Нямаме повече средства, повече не можем да дадем.

Сега от всички се иска съзнателна, разумна работа върху себе си. Всеки трябва да развива шестото чувство, както пъпката се развива на дървото. Тя

всеки ден възприема по малко светлина от слънцето, докато най-после се отвори. Ако у вас не се яви това интензивно желание, да възприемете Божествената светлина, всякога ще си останете пъпка. – Ако Бог желае, ще цъфнем. – Не, вие не трябва да чакате, каквото Бог даде. У вас трябва да се яви един напор отвътре навън, едно интензивно желание да възприемете Божествената светлина. Тя ще произведе един вътрешен процес във вас, и вие ще се отворите за слънцето, т. е. ще цъфнете. Такова е положението, в което се намерил слепият. Той казва: „Сляп бях, но прогледах. Сега вече виждам." И наистина, докато човек не разбира отношенията между сегашния и бъдещия живот, той е сляп. Щом придобие висшето съзнание в себе си, светът се открива пред него, блясва в своята красота, и той казва: Досега бях сляп, но сега вече виждам и мога да вляза в общение с хората, които ме обикалят. Бях сляп и за тях, но сега ги виждам.

Казвам: Ако искаш да познаеш човека, погледни го в очите, в носа, в устата и т. н. Но за да го познаеш, трябва да имаш шестото чувство. Това значи, да виждаш нещата ясно, както човек с добре развито зрение. Няма какво да говориш за качествата на човека. Той трябва да се разбира вътрешно. Това означава стихът, в който Христос казва: „Ако се не родите изново." Значи, ако у човека не се роди шестото чувство, т. е. новото съзнание, той няма да влезе в Царството Божие. То радва човека. Не е това човекът, който съзнава своята първична чистота, нито греха, в който днес е попаднал. Да съзнаваш чистотата, или греховността си, това не може да те спаси. Само новото, висшето съзнание може да спаси човека. То създава изобилието в него, то го прави проводник на Божията Любов. При това състояние, ти обикваш хората и не виждаш техните грешки. Кой може да преобрази така човека? – Бог. Той е богатият, Който дава изобилно. Само богатият е сляп за погрешките на хората. Той е сляп, като го обират. Щом види, че някой го обира, той казва: Вземи си, колкото искаш. Богатият разполага с милиарди. Обаче, сиромахът, който няма петаче в джоба си, като го оберат, вдига олелия около себе си, всички знаят, че са го обрали. Богатият само се усмихва и си казва: Какво от това, че някой ми взел 50 или 100,000 лева? Той не прави въпрос за това.

Сега и Бог не ни счита престъпници. Ние правим големи престъпления, но Той знае, че това се дължи на нашата слепота и глухота. Ние не сме дали ухо на Неговите думи и не сме изпълнили волята Му. Ние грешим пред Господа и за най-малките работи. Грехът ни не е в това, че много ядем, или се обличаме скъпо, но в неизпълнението на Божията воля. Ето защо, като отивате при Бога, Той иска да бъдете хубаво облечени, със скъпи дрехи, но да имате готовност да изпълнявате волята Му. – Отде ще намерим пари за такива скъпи дрехи? – Ще работиш, и сам ще си ги купиш. При Господа с лоши дрехи не се отива. Казано е в Писанието: „При Бога ще се явиш с

бели, сватбарски дрехи.“ – Къде ще намерим такива дрехи? Те струват скъпо. – Казано е още, че трябва да имате масло в масленицата си. – Отде ще купим това масло? Като не можете да разберете дълбокия смисъл на тези думи, казвате: Това са иносказателни думи. – Какво разбирате под „иносказателни думи“? Не, ново разбиране е нужно на хората; ново съзнание им е нужно. Старото съзнание произвежда вкисване – то не им е нужно. – Аз не мога да търпя. – Докато не можеш да търпиш, ти ще бъдеш вън от Царството Божие. – Аз не мога да вярвам. – Докато не вярваш, ти си далеч от Царството Божие.

Един познат ми разправяше следната своя опитност. Дошъл при него един съсед и му поискал известна сума назаем, с условие, че скоро ще му ги върне. Той му дал, колкото иска. Така съседът взимал десет пъти наред пари, без да му ги върне. Нашият познат все му вярвал и му давал пари. Един ден съседът му пак дошъл, 11 път вече, и казал: Десет пъти ви излъгах, не можах да си изплатя дълга. Сега работите ми се уредиха, и аз дойдох да си платя дълга. Казвам: Ето една добра черта – вярва човекът. Вярвайте и вие, колкото пъти и да ви лъжат. Важно е, човек да има търпение, да постоянства. Не постъпвате ли така и с дървото? Посадите семката му в земята и чакате да израсте. Поливате го, разкопавате го, докато стане голямо дърво и започне да дава плодове. Когато плодовете узреят, дървото казва: Вземи си, колкото плодове искаш. Както виждате, и дървото си плаща.

Имайте търпение да се пробуди съзнанието в човека. Щом се пробуди, той ще ти даде от своите плодове. Докато се пробуди съзнанието му, ти трябва да поливаш доброто в него. Ако не го поливаш, ти ще загубиш. Доброто в човека е плод на неговото съзнание. Не можеш да бъдеш добър, ако не се пробуди в тебе Божественото съзнание. Като държа беседите си, забелязвам, че след всяка хубава беседа, непременно двама братя или две сестри ще се скарат. Значи, когато беседата ми е хубава, когато съм проповядвал добре, все ще стане някакъв инцидент. Ако беседата ми е обикновена, всичко минава тихо, незабелязано. – Защо се карат сестрите или братята? Единият ще каже на другия, че не е разбрал беседата, или че мене не разбира. Вторият ще се нахвърля на първия с думите: И ти нищо не разбираш. Така се скарат. Аз пък казвам: Само онзи разбира Господа, който изпълнява Неговата воля. Щом не я изпълнява, той не разбира нито Господа, нито хората.

Запитвам някого: Учен човек ли си? – Учен съм. – Как ще докажеш? – Ако прилагам всичко, което зная, учен съм; ако не мога да го прилагам, не съм учен. – Малко знания имам. – Малко, или много, не е важно. Важно е да прилагам това, което зная. Ако не мога да приложа малкото, и голямото

не ще мога да приложа. И обратно: щом приложа малкото знание, ще приложа и голямото. Между малкото и голямото има отношение. Ако не разбираш самосъзнанието, как ще разбереш висшето съзнание? Самосъзнанието може да те направи учен и, като заболееш, ще търсиш причината на болестта. Колкото и да я търсиш отвън, няма да я намериш. Тя е скрита в самосъзнанието.

Скърбиш, недоволен си, ревнуваш, завиждаш, мразиш. Това са все плодове на самосъзнанието. Някога се радваш, обичаш – това са пък плодове на самосъзнанието. За да се избавиш от противоречията на живота, трябва да излезеш от областта на самосъзнанието и да влезеш във висшето съзнание. Казваш: Дотегна ми този живот, пълен с грехове. – Докато си в самосъзнанието, все така ще бъде; щастлив няма да станеш. Аз не съм срещал семейство, дом, дето хората, като живеят в самосъзнанието, да са добре. Дом, членовете на който живеят добре, там има нещо по-високо от самосъзнанието. Това са хора на Божественото. Жената казва: Ние не живеем добре с мъжа си, защото той е невъзпитан. – Значи, ти си възпитана, а той е невъзпитан. Щом живеете в самосъзнанието, и двамата сте невъзпитани. Ако днес мъжът греши, утре жената ще греши. Днес синът греши, утре дъщерята ще греши. Това е неизбежен закон. Ако мислиш, че всякога ще бъдеш буден, това не е вярно. При самосъзнанието, седем-осем часа ще бъдеш на друго място – ще спиш. За онези, които живеят в съзнанието, сънят е необходимост. Казват за някого, че спи дълбоко. Нищо от това. Ако го събудят преждевременно, той ще бъде недоволен и ще каже: По-добре сам да се събудя, отколкото други да ме събудят.

Иде новият живот в света. Той иде, както идат благата. Много хора вече са в новия живот. Той се отличава по свободата и светлината, която носи в себе си. В съзнанието на повечето хора новият живот е пъпка, която всеки момент може да се разцъфти. Тя е присадка на Божественото съзнание. – Не сме ли развили още шестото чувство? – Ако беше развито, вие нямаше да се измъчвате от противоречията на живота. Който е развил шестото чувство в себе си, той има характера на Епиктета, един от старите гръцки философи. Без да е бил християнин, той прилагал Христовите принципи. Епиктет бил роб на един от римските патриции. Господарят му се отнасял грубо н жестоко с всичките си роби, също и с Епиктета. Той се чудел на неговия уравновесен характер. Един ден, в гнева си, господарят натиснал силно крака на Епиктета. Последният, без да изкаже протест, тихо и спокойно се обърнал към господаря си с думите: Господарю, не натискай крака ми, може да го счупиш. Тогава не ще бъда способен за работа. По-разгневен, господарят натиснал още по силно крака му и го счупил. Епиктет даже не охнал. Крайно изненадан от голямото самообладание на

Епиктета, господарят му дал голяма сума и го освободил от робство. Епиктет отишъл в Гърция, дето се предал на умствена работа и се прочул като голям философ.

Днес всички хора роптаят, оплакват се от съдбата си. – Защо се оплакват? – Защото не са толкова силни като Епиктета. Те нямат нужното самообладание. Вие не сте бити като Епиктета. Оплакваш се, че животът ти е тежък, не можеш повече да търпиш. Дойде някоя сестра и се оплаква, че имало много работа в кухнята. Казвам ѝ: Сестра, твоето положение не е по-тежко от зова на Епиктета. Студентка се оплаква, че няма подходяща среда. – И твоето положение не е по-лошо от това на Епиктета. Жена се оплаква от мъжа си. – И твоето положение не е по-лошо от това на Епиктета. Твоят господар, мъжът ти, не ти е счупил крака, както римският патриций на Епиктета. Мъж се оплаква от жена си. И на него казвам: Жена ти още не е счупила крака ти. Следователно, положението ти още не е толкова тежко. За мене казват, че съм търпелив. Тогава аз се запитвам: Аз ли съм Епиктет, а слушателите ми мои господари, или аз съм господар, а те – Епиктет. Едно от двете е вярно. Ако аз съм Епиктет, те с право се учудват на моето търпение. Ако те са Епиктет, тогава аз се учудвам на тяхното търпение. Ако аз съм слуга, като Епиктета, господарят ще счупи крака ми, след което ще ми даде известна сума и ще ме изпрати в родното ми място, да се занимавам с философия и да пиша книги.

Сега у вас трябва да се яви желание да проявите любовта си, не привидно, но съзнателно. Всеки момент да сте будни. Само така може да проявите любовта си. Ако не сте будни и се намирате в положението на Епиктета, ще кажете: Защо съдбата ни е толкова тежка? Защо Бог ни подложил на такива изпитния? Който роптае против съдбата си, няма да постигне нищо. Колкото и да роптаеш, ти си в ръцете на съдбата. Ти си в положението на детето, което е още в утробата на майка си. – Защо е там? – На този въпрос не може да се даде никакъв отговор. – Докога ще бъде там? – Докато се роди. Следователно, единственото нещо, което може да помогне на детето, е да излезе от утробата на майка си, т. е. да се роди. – Като се роди, добре ли ще му бъде? Ако детето не се роди навреме, ще умре и ще се лиши от добрите условия, които животът носи.

И на вас казвам: Вие сте заченати, вече сте в утробата на майка си. Ако се родите, добре ще ви бъде; ако не се родите, смърт ви очаква. – В утробата няма ли живот? – Там животът е временен, до девет месеца. След това ще излезете в широкия свят. Не си правете илюзии, че можете да живеете, както искате. Ако искате да се родите, ще живеете като Епиктет, в ограничителните условия. Това, което ви стяга, което ви мъчи и ограничава, представя утробата на майката, в която сте временно.

Единственото спасение за вас е да се родите, да излезете на свобода. Вие сте още в затвора и се чудите, защо не дойдат ангели да ви освободят, да ви пеят, да ви разхождат по света. Как ще ви разхождат, когато сте още затворени? Щом вашата майка ви роди, вие ще бъдете свободни. До това време, всичко можете да очаквате. Може да стане някакво сътресение с вас, да пострадате. Някога бащата се кара с майката. Тя се вълнува, и вие се вълнувате отвътре. Искам да ви обърна вниманието на факта, че страданията хвърлят отпечатък външно и вътрешно върху човека. Същото е и с радостите. И те се отпечатват върху човека.

Казано е: „Ако не се родите отново, от Дух и вода, няма да влезете в Царството Божие." Затова дойде Христос, да освободи човечеството от страданията, греховете и мъчението. Каквото и да се говори, едно е важно: да дойде Божественото съзнание в човека, т. е. да се новороди. – Как може да се роди човек отново? – Този въпрос зададе и Никодим на Христа. Дълбока философия има в това. Христос запита Никодима: Ти си учител израелев, не знаеш ли това? И сега, както във времето на Никодима, много хора, влезли в пътя на Христа, още не разбират Христовото учение. Те търсят Христа по механичен начин. Те очакват такъв рай, какъвто сами си представят. Ако търсят обикновен рай, такъв на земята има. Ако търсят рай, какъвто съществува само в съзнанието на човека, те ще се намерят в такова положение, в каквото се намира животното, попаднало в един възвишен свят. Там живеят същества с високо съзнание, с висока култура. Как ще се разберете с тях? Все едно котката да попадне в общество на учени, културни хора. Като те срещне едно възвишено същество от другия свят, само ще те потупа по гърба, без да ти каже нещо. Ще го погледнеш и ще си кажеш: Този свят не е за мене. Ще си отида на земята, там е моето място. Така става и между вярващите. Като влезе някой между тях, послуша ги, какво говорят и, като не разбере нищо, казва: По-добре да си отида в света, между своите. Това учение не е за мене. – Да, това учение не е за слепи хора. То е само за онези, на които очите са отворени. Който има очи, всеки ден вижда все по-нови и красиви неща. Който не вижда, той се нуждае от човек, да го води. Иначе, остане ли сам на себе си, той всякога ще се спъва.

Казвате: Ние не разбираме тези работи. – За да ги разбирате и да работите свободно, вие трябва да сте развили шестото чувство в себе си. Христос казва: „Търсете, хлопайте, искайте". Който може да изпълни този стих, той носи в себе си мощна сила, чрез която реализира всичко. Не е достатъчно само да хлопаме, но трябва да се развие Божественото в човека. То е онази пъпка на дървото, която трябва да цъфне, да вържe и да даде плод. Не е достатъчно само да се сравнявате с окръжаващите, да мислите, че са по-добри от вас. Ако аз съм по-висок от вас, това е външно различие. – В какво

отношение човек стои по-високо от вълка? – Че не яде овце по начина, по който вълкът ги яде. – В какво отношение човек е по-високо от овцата? – Че не оставя нечистотиите около себе си. – В какво отношение той е по-високо от козата? – Че не ходи да рови около къщите, не гризе младите клончета? – В какво отношение стои по високо от водата, от въздуха? – Водата работи подпочвено и руши; въздухът, като вятър, изкоренява дърветата. – В какво отношение човек е по-високо от огъня? – Че не изгаря къщите на хората. Обаче, и водата, и въздухът, и огънят имат своята добра страна. Огънят, например, търпи човека до известно време и после казва: От тебе човек не може да стане. Щом изгуби вяра в него, той запали къщата му и го прогони навън. Следователно, човек трябва да стои по-високо и от животните, и от растенията, както и от водата, въздуха и огъня, но само при едно условие – когато се пробуди Божественото съзнание в него. До това време, човек не трябва да мисли, че е слаб, грешен и да очаква спасение от Господа. Спасението и силата на човека е в това, че Бог го е направил по свой образ и подобие. Значи, Той е вложил в нас възможности. Като работи, човек върви в пътя, определен от Бога. Само така той може да придобие онова, което Бог е предвидил за него. Като учи и работи, това представя пособия, чрез които човек се домогва до великата цел на живота. Затова е нужен дълъг период от време. Така ще придобиете шестото чувство, чрез което ще влезете в онзи свят и ще го изучавате. Тогава ще кажете: „Слепи бяхме едно време, но сега прогледахме.“ Пред вас ще се открие широк, обширен свят, който ще ви зарадва. Казано е в Писанието: „Бог ще отнеме всяка скръб, всяко страдание от нас и ще изтрие сълзите ни.“ Тогава страданията ви ще се заместят с радост.

Сега на всички ви предстои нещо хубаво – да работите върху себе си. Това значи, да развивате вложеното във вас. Не казвам да вярвате в Бога или в Христа, като правоверните. Не ви давам никакви съвети. Вие знаете, как да работите върху себе си. Мнозина ще ви дават съвети, но с това нищо не се постига. Все едно учителят да даде една тема на ученика си, и ученикът, като я развие, да мисли, че е станал виден писател. За да стане знаменит учен или писател, той трябва да напише хиляди теми. Като стане виден писател, той няма да пише детински работи – съвсем други неща ще пише. Ще кажете, че това, което ви говоря, няма нищо общо със сегашния ви живот. – Не е там въпросът. Животът, във всички свои прояви, има нещо общо. Важно е, че е неприятно да се занимаваш с живота на самосъзнанието. Колкото пъти съм се докосвал до тази област на живота, всякога съм изпитвал нещо неприятно. Много пъти съм се заричал да не пипам този живот. Дето бутнеш, все мирише. Бутнеш млад – мирише; бутнеш стар – мирише; бутнеш богат или сиромах – мирише; учен или прост – мирише; свещеник, проповедник – пак мирише. Като вляза в дома на богатия, когато брои парите си, той веднага затваря касата си. Погледне

ме недоверчиво и ме пита: Защо идеш? Кой си ти? Вляза в дома на проповедника, и той ме погледне с недоверие. Кой си ти? Какво е твоето верую: православен, евангелист или католик си? Учен ли си, или прост? Защо идеш тук? Кой те изпрати? Отивам при млада мома, тя бърза да се заключи. С това тя иска да ми каже: Аз имам свой възлюбен. Защо идеш при мене? – Аз не се интересувам от нея, нито от нейния възлюбен. Аз искам да видя как живее, да й помогна в нещо. Отивам при млада майка. Като ме види, тя веднага взима детенцето си на ръце, иска да ми каже, че освен детето, нищо друго не я интересува. И на нея искам да помогна, да й покажа, как се живее. Тя не знае, че детето й, нейната кукличка, ще умре, и тя ще страда.

Какъвто е външният живот на човека, такъв е и вътрешният. Често хората погребват своите най-добри мисли и чувства и после страдат – не знаят, как да живеят. Ще кажете, че сте учени, че вярвате в Бога. – Може да сте учени, да вярвате в Бога, да четете Библията и да ходите на църква, но пак ви липсва нещо. – Защо? – Не знаете, как да прилагате наученото. Каква полза, че сте слуга при добър господар, а не изпълнявате неговата воля? – Ние вярваме в Бога. – Изпълнявате ли Неговата воля? Имате ли Неговия характер? Живеете ли с Неговата мисъл? Ако не изпълнявате волята Му, каквото да правите, нищо няма да постигнете. Казват, че човек трябва да се покалугери. – И това не помага. Като не успява в живота си, най-после човек казва: Свободен съм да правя, каквото искам. – Не си свободен. Животът на земята е робство, както за хората, така и за животните. Виждате един добре загладен кон, добре подкован, но цял ден вози файтона на господаря си. Като свърши работата си, той влиза в конюшнята, широка, чиста и започва да яде. Въпреки това, бихте ли желали да бъдете в положението на този кон? Виждате един адвокат, че тича цял ден с папка в ръка, отива да защитава хората. Външно е свободен, но законът го ограничава. Вън от него той не може да говори. Виждате съдията седи на стола си, съди, подписва присъдите на хората. Питайте го, доволен ли е от положението си? Като се върне у дома си, нещо е недоволен. Той си казва: Днес подписах една смъртна присъда, но, дълбоко в себе си, не съм уверен във вината на този човек. Всички хора са недоволни, все им липсва нещо. Ако има един щастлив човек на земята, това съм аз.

Щастието не е нито в богатството, нито в знанието, нито в добродетелите. – В какво се крие щастието? – Не казвам. Важно е, че в известен момент аз нямам нужда от нищо. В даден момент, имам нужда от всичко. Когато дойдат страданията, аз нямам нужда от нищо. Когато дойдат радостите, тогава имам нужда от всичко. За скърбите и страданията съм затворен, затова нямам нужда от нищо. За радостите, обаче, съм отворен, затова

имам нужда от всичко. Когато вън има буря, аз веднага затварям прозорците, вратите на къщата си, да не влиза прах. Щом мине бурята, отварям навсякъде. Когато мръква, пак затварям прозорците, вратите и се прибирам в стаята си. Щом изгрее слънцето, веднага вдигам пердетата, отварям прозорците и излизам вън. Който не разбира живота, прави точно обратното: като изгрее слънцето, затваря прозорците, пуща пердетата, да не избеляват дрехите. Щом залезе слънцето, той отваря прозорците и казва: Искам да подишам чист въздух. – И това не е лошо, и то е някаква философия, но не е философия на будния живот.

Под „отваряне на прозорците“, аз разбирам пробуждане на съзнанието. Лесно се казва, да отворите прозорците. Лесно е и да се отворят, но как ще отворите съзнанието си за Божествената светлина? Някога, при най-малкото усилие, вие сте в състояние да отворите прозорците си. Ако мислите, че за това са нужни големи усилия, вие се лъжете. Божественото иде при най-малкото усилие. Ако ви кажа да направите едно голямо усилие, ще намерите, че това е невъзможно. Но големите усилия не са за вас. Направете едно малко усилие, и Божественото ще ви посети. Затова е нужно да освободите съзнанието си от всичко, което ви смущава. Например, ти се смущаваш от крясъка на едно малко дете. Освободи се от него. Детето кряска, вика майка си. Ти си бил около него в това време, чул си крясъка му и се смущаваш. Нищо друго не ти остава, освен да се отдалечиш от него. Ти си бил свободен, чул си крясъка на детето. Вървя в гората и чувам рева на мечка. Трябва ли да се смущавам? Мечката не реве срещу мене. Тя е майка, някой задигнал мечето й, и тя реве. Комар кацнал на носа ми и свири. Той не се сърди на мене – гладът го мъчи. Пчела ме ужили. Тя няма нищо против мене, но, без да искам, съм застанал на пътя й. Ето защо, когато отивам при пчелите, ще си туря мрежа на лицето, ръкавици на ръцете и ще се разговарям с тях. Докато съм при пчелите и комарите, ще бъда булка, с було на главата си. Щом отида между разумни същества, ще сваля и булото, и ръкавиците. – Не искам вече да нося було и ръкавици. Това значи: Не искам вече да се женя. – Щом не искаш да се жениш, ще туриш настрана булото и ръкавиците и ще отидеш при разумните същества да се учиш от тях. Който иска да бъде богат, учен, силен, той се жени за богатството, за учението, за силата. Следователно, докато се жениш, ти си далеч от Царството Божие. За да влезеш в Царството Божие, трябва да се откажеш от богатството, от знанието, от силата. – Тогава да стана набожен. – И това не е нужно. За да влезе човек в Царството Божие, друго нещо се иска от него.

Време е човек да влезе в новия живот, да се проникне от новото, т. е. от Божественото съзнание. За да стане това, той трябва да е минал и през богатството, и през сиромашията; и през щастието и нещастието; и през

знанието и невежеството. Някои от вас са минали през всичко, опитали са живота, но, въпреки това, се женят. Колко пъти досега сте се женили! И още колко пъти ще се жените! Не е лошо да се жени човек, но всяко нещо има край. Гледаш детето расте, развива се, става юноша, млад човек и, като стане 35-40 годишен, растенето спира – започват да се явяват малки бръчки на лицето – настъпва един наклон в него. На лицето на мъжа се явяват косми, започва да му расте брада. Лицето на жената е гладко, няма толкова косми. Това показва, че жената е по-умна от мъжа. Като не съзнава това, жената се стреми да стане мъж, да стане силна. Това значи, да стане космата. Неразбиране е това. Бъдещият човек ще се отличава по това, че няма да бъде космат: мъжът няма да има брада, а жената няма да има дълга коса. Веждите им ще бъдат тънки. Веждите са граница между човешкия и Божествения свят. Колкото повече се стремите към материалното, толкова по-дебели стават веждите. Те са барометър, по който определят състоянието на човека. Веждите показват, по какъв път е вървял човек, колко е извървял и колко още му остава. – Какви възможности се крият в човека? – Това не може лесно да се определи. Възможностите в човека са малки пъпчици, за които не може да се каже, ще се развият ли, или ще изсъхнат. Те са микроскопични, едва се виждат с просто око. Ако се огряват от слънцето, ще се развият в листа и клончета. Ако слънцето не ги вижда, ще изсъхнат.

И тъй, ако се излагате на Божествената светлина, вие можете да постигнете всичко, каквото желаете. Ако ви говоря, че трябва да се откажете от стария си живот, не съм прав. Не е нужно да напуснете този живот, но физическият живот трябва да стане слуга на Божествения. Самосъзнанието трябва да стане слуга на Божественото съзнание. Казва се, че човек ще умре. – Какво се разбира в Божествената наука под думата „смърт“? Под „смърт“ се разбира пълно подчинение на нисшето. – На какво да се подчини? – На висшето. Това не значи, че нисшето трябва да умре, но да се подчини на висшето. Каквото каже висшето, нисшето трябва да го изпълни. Това ще стане в бъдеще. Още сега трябва нисшето да се подчинява на висшето. Това не значи да се откажете от богатството. Напротив, богатството трябва да съществува. Човек може да се откаже само от един вид богатство – парите, но не и от богатството, изобщо. Не можеш да се откажеш от богатство на знания и на добродетели.

Аз се отдалечих от основния въпрос. Говорих ви много работи, като украшения на една дреха. Например, каква трябва да бъде дрехата, как да бъде ушита, с каква яка, с какви копчета и т. н. Ако аз бях жена, лесно щях да си ушия рокля, и то класическа. Сам щях да си я ушия, като тога. Платът ще бъде свободен, да пада на дипли, без много разкрояване. Искам да кажа, че човек се стреми към нещо съществено, а не към дрехи, рокли и

други подобни. И външните неща са съществени, но има нещо по-съществено от тях. Например, най-същественото за гладния е хлябът. Щом се нахрани, той търси друго съществено. Ученикът се стреми към знанието – това е същественото за него. Щом придобие знанието, търси друго нещо съществено. Значи, същественото за човека се сменя постоянно, както и стремежът му.

Сегашният живот трябва да стане основа на бъдещето, но бъдещият живот ще произтича от Божествения. Сегашният живот е излязъл от самосъзнанието, поради което има нещо нечисто в него. Следователно, самосъзнанието се допуща временно, като временен филтър на живота. Щом дойдем до свръхсъзнанието, ще придобием истинския живот, в който няма мъчнотии и страдания. Някои писатели казват, че ще дойде ден, когато ще намерим щастието на земята. Те говорят, именно, за това време. Представете си, че имате тънък слух, чрез който възприемате само хубавите работи, а лошите не чувате. – Защо? – Защото имате бързо превозно средство. Ще се качите на него и ще се намерите далеч някъде. Вън е кално, но като си в автомобил или файтон, краката ти ще са чисти. Няма защо да се смущаваш, за 15 минути ще се намериш, дето желаеш. Животът на самосъзнанието е мъчен, но щом дойде Божественото съзнание, хората ще се кооперират за обща работа, както днес всички се стремят към коопериране. Там се влиза в общение със същества, които имат еднакво развитие. Тогава всяко същество ще е готово да ви услужи. Сега се намираме в общение със същества, от които всяко иска да вземе нещо от тебе: оттук вземе нещо, оттам – нещо, докато най-после и тебе задигне. В духовния свят е точно обратно. По какво се познава, че си в онзи свят? – По това, че си щастлив. Това показва, че си в света на щастието. Всички можете да имате такова щастие.

От всичко казано досега, ще вземете най-главното – другите неща ще турите в торбата си. Аз ви показвам пътя. Павел казва: „Сгодих се за Христа." Сгодяването подразбира приготвяне за раждане на новото съзнание. Това значи, че ще влезете в пътя на новото съзнание. Така ще се превърне самосъзнанието в свръхсъзнание. Новото съзнание ще превърне скърбите в радости, и нещастието в щастие. Там е спасението. Това означава идването на Христа в човека. Христос не може да живее у нас, ако ние нямаме ново съзнание. При старото съзнание Христос остава неразбран за нас. Той казва: „Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище у вас." Новото жилище подразбира ново съзнание. Новото тяло е новото съзнание, с което ще се облече човек. То представя живота на безсмъртието. Това е новата задача, която ви предстои да разрешите. За да се разреши, нужно е да работите върху себе си. Казваш: Аз говоря с Господа, с Христа. – И аз говоря като вас, и аз зная много езици, но има

един език, който трябва да изучавате.

Сега аз ви показвам пътя, по който трябва да вървите. Виждам, че сте хлопали на много врати, навсякъде хлопате. Знаете ли, по колко пъти трябва да се хлопа на Божествената врата? Някога ангелите са много заети; малки промеждутъци от времето им е свободно. Хлопайте тъкмо по това време, когато те са в почивка. Тогава съзнанието им е обърнато към хората. Не мислете, че ангелите могат всякога да се занимават с вас. Вие всякога ли мислите за растенията и животните? – Само някога мислите. Следователно, и вие трябва да спазвате това изключително време, когато ангелите могат да ви обърнат внимание. Писанието казва: „Търсете ме, когато съм близо до вас." Това показва, че съзнанието на Бога е отвлечено в друга област. У вас ще настане смут. Това чета по лицата ви. Казвате: Тази работа е мъчна. Какво сме придобили ние? Питам: Когато първият човек минаваше от животинско в човешко състояние и когато се пробуждаше в него самосъзнанието, изведнъж ли стана това? Когато първият човек сгреши, в този ден, именно, се роди самосъзнанието. Той се почувства гол. Голотата показва, че той се отделя от другите същества, не живее като тях, особен е. Втория ден, като съзна, че има нещо особено в него, той се засрами и избяга. Така той почувства своята слабост. Ако новороденото дете има съзнание за себе си, че е философ, като се види голо, ще се засрами. То ще си каже: Как така, майка ми да ме роди гол? По-скоро да ме убиеш, отколкото да се видя гол.

Раждането на човека подразбира проява на неговото самосъзнание. Затова детето вика и кряска. То съзнава, че се отделя в света, че се е родило в свят на противоположности – на радости и скърби, на зло и добро, на грях и на чист живот. То съзнава, че е в свят на противоречия. Много естествено, като ходиш в света на циганските тръни с боси крака, те няма да те жалят. Спасението е там – при новораждането краката трябва да се обуят. Тогава ние ще имаме точно обратния процес. Като се новородиш, ти ще почувстваш, че си облечен с най-хубави дрехи. Ще бъдеш свободен, радостен. Когато Адам се видя гол, почувства се унижен и потърси причината на това унижение. Той намери причината в жената. – Защо? – Защото не разбираше закона на самосъзнанието. Бог го изпъди вън, там да се учи, и му каза: Един ден ти пак ще се върнеш. – Кога? – Когато в тебе се роди ново съзнание. Тогава и ние ще влезем в рая, но не вече голи, а облечени. Павел казва: „Ако не се намерим голи." И ако у някои не се роди ново съзнание, т. е. ако не се роди от дух и вода, той пак ще бъде гол. Щом е гол, той ще излезе от рая и после пак ще се върне. Който знае, че не е гол, той ще се върне в рая. Това значи, че той е минал дългия път.

Сега, аз желая да се раждате вече облечени. Още две неща са важни за вас:

търсене и хлопане. И то не само да хлопате, но да ви отворят и да чуете гласа: Влез! Петте разумни деви хлопаха, отвори им се и посрещнаха младоженеца. Петте неразумни деви хлопаха, но не им се отвори. Идването на младоженеца, това е новораждането, минаване в новото съзнание. Петте разумни деви имаха масло в масленицитe си, а петте неразумни нямаха.

Две неща ви желая: Масленицитe ви да са пълни с масло. Да не спите, но всякога да бъдете будни. Свещите ви да са запалени, та като дойде Божественото, веднага да влезете вътре. Само така ще разберете онази истина, за която ви говорих днес.

– Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

11. Утринно Слово от Учителя, държано на 4 декември, 1932 г. София. – Изгрев.

Книги:
Новото съзнание
Ново разбиране (Утринни Слова. Година II (1932–1933). Том I. София, 1949)
12 беседи от 25 септември 1932 г. до 11 декември 1932 г.
Начало: 05:00

1932_12_04 Яви им се
неделна беседа

ЯВИ ИМ СЕ

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета част от девета глава от евангелието на Марка – отначало до двайсет и седми стих.

„Духът Божи“

Четвъртият стих. Яви им се Илия, Мойсей и разговаряха с Исуса. Един разговор между двама заминали за другия свят и единият е на земята, и то разговор не с един от простите, но с един от висшестоящите хора, които са се явили някой път на земята. Ние ще засегнем този въпрос обективно, няма да го разглеждаме от гледището на глухите; няма да го разглеждаме от гледището на слепите; няма да го разглеждаме от гледището на немите.

Обективният свят е реалният свят, който съществува физически отвън. Духовният, и той е една реалност, а субективният свят е онзи, който ние схващаме и разбираме. Той е вътрешен, на нашето схващане, а обективният свят е външното, което съществува. Следователно от разбирането на този външен свят се явява едно схващане, по което хората се различават. Във всички времена хората се различават по своето разбиране. Има разни разбирания, има разни философски системи за обяснението на света. Но това са само обяснения. В каквото и да е отношение за реалността на нещата ние знаем – каквото говорят учените хора, хубаво е, красиво е. Но каквото и да говорят учените хора, когато аз ям онова хубавото ядене, онзи пресния хляб, аз разбирам в дадения случай много повече, отколкото ученият човек разбира. И онези клетки в моя стомах, които се занимават с тези химически процеси, са много повече учени от най-учените химици. Защо? Защото са поставени от самата природа, от Бога, тази храна така хубаво обработват. Има една тайна в яденето.

Представете си, че човек представя една държава в света, каквато светът не е виждал. Ние в света сега имаме два милиарда хора, при това може да се изчисли колко милиарда растения има, колко милиарда животни има, а у човека в стомаха му има десет милиона готвачи. Представете си десет милиона готвачи, ако една държава би ги издържала и би им плащала по сто лева на ден на един готвач, колко би струвала издръжката на тези готвачи. Представете си, една държава като Америка издържа една армия от 30–40 хиляди души или Русия има една армия от един милион и половина, а човешкият стомах поддържа една армия от сто милиона, и то

само готвачи, една армия само за охрана на организма, колко го предхожда всяка друга. Войниците имат и оръжие, има прости войници, полковници и генерали. А хората по някой път искат светът да бъде миролюбив, да няма никакви войни. В една армия, в която има само сто милиона готвачи, помислете колко войници ще има. Ако на всеки готвач има десет души войници, то са сто милиона войници само да пазят реда и порядъка, а пък капацитети колко има в държавата, да разрешават всичките социални въпроси, то са безброй. Изчисляват ги на три билиона и шестстотин милиона – все учени хора. И те съставят човешката глава, в която се крие възвишеното, божественото. Всичката наука, която ние имаме, все през ума минава, те си дават мнението.

Сега ние имаме простото схващане. Един свещеник или един проповедник ще каже: „Туй от Господа става тъй.“ Право е, но то е една работа, която не е обяснена. Като кажете: „Тази къща кой я направи?“ ще кажете: „Иван или Драган.“ Но други хора я направиха, той е платил на работниците, които са направили къщата. Той даже не е направил едно камъче, а минава за майстор. Ние ще се намерим в едно противоречие, но важно е някой път да разберем работите основно – не как е направен светът, но как го разбираме и как го прилагаме. Казвам, за щастливия живот в света има само едно правило, което може да почерпим, то в самите нас се крие в една написана книга. Ако можем оттам да почерпим, да видим тези закони, че да ги предадем. Всичкият кодекс, какви ли не закони има написани там. Тук нашите земни закони са нещо друго, освен които са написани на небето. Там има закони в колко часа да си легнеш, не само в колко часа, но и в колко минути и колко секунди. Ако точно не си легнеш, цялата нощ не може да спиш. Определено е кога да ядеш. И ако не седнеш навреме да ядеш, яденето остава. После има закон кога да постиш, не става тъй, без закон. В тялото не може да вършиш, когато искаш. Нещата стават по един строго разумен начин. Всякога умните хора, гениалните хора се съобразяват с този ред и порядък. Които не разбират, те изнасилват тялото си и вследствие на това се явяват тези анормалности, които сега забелязваме: разните болести, отслабване и т.н. И се задава въпросът, какъв ще бъде краят на света. Краят на света е започнал много добре. Бог си е намислил и направил света. Казвам, началото на света е било много добро. Господ всичко намясто е турил. Защо светът е лош, то е наша работа. Светът е лош, понеже ние не разбираме този свят и не вървим според законите и се намираме в стълкновение.

Та казвам, при сегашния културен век вземете един възглед за поправянето на човечеството – възгледи, теории, теории. Прави са, но в света съществува един план, по който хората трябва да вървят. Той е задължителен за всички хора без изключение, за цялото органическо

царство – то е наредено планините на кое място да бъдат поставени; реките къде да текат; моретата къде да бъдат; гори къде да има; разните видове животни; какви раси трябва да се явят на земята; колко мъже, колко жени и колко деца трябва да се родят; колко слуги, колко господари – всичко туй е определено. Ако хората биха следвали този ред на земята, земята щеше да бъде рай, но понеже някой път господарите се увеличават, а слугите се намаляват, има един недоимък на слугите. Някой път слугите се увеличават, господарите се намаляват. Във вашия ум господар звучи като нещо страшно. Или кажете слуга. Това са почтени служби. Слугата е нещо необходимо в света, той е един човек потребен. Господарят на какво трябва да бъде господар или слугата на какво трябва да бъде слуга. За да бъде господар, той трябва да бъде един стълб, да седи там и да подкрепя нещо съществено. Всичките господари са стълбове, а слугата трябва да влиза и да излиза и да принася нещо. Сега това е иносказателно. Вие считате един човек, който е богат, има пари, че е щастлив. Но щастието не седи в яденето, но седи в изпълнението на неговата длъжност. Ако този господар е поставен не от своята воля, но други разумни същества са го поставили, горко му, ако той не господарува както те искат. Този господар е един слуга. Че днес в държавата избират един председател за 4 или за 6 години. Вземете, както е в Америка, избират един председател за 4 години и ако този председател не управлява както те искат, американският народ няма да го избере втори път; пък ако те са доволни от неговото управление, ще го изберат втори път за председател на Съединените щати, и пак ще го поддържат.

В съвременния живот се изисква едно разумно обяснение на сегашния живот. Ние сме дошли до едно положение на отричане на всички неща. Имаме право да отричаме някои работи. Аз имам право да отричам калната, мътната вода, но нямам право да отричам чистата вода. Тогава какво трябва да правим с мътната вода, с нечистата вода? Ще я прецедим, през един филтър ще я прекараме, а чистата вода ще я употребим за нуждите, които имаме. Следователно, когато ние казваме, че трябва да мислим, че трябва да разсъждаваме, под разсъждение аз разбирам, че всяка мисъл, всяка теория трябва да се тури на филтър. Каквато и да е теория или учение, ние трябва да видим туй учение съгласно ли е с тази разумна природа в нас, не с наследствените качества. Наследствените качества не са още качества на природата. Човек може да наследи от баща си пиянство, например. Дядо му, прадядо му са обичали да послъгват, и синът е наследил това. В съвременната наука учените хора забелязват, че тези, които обичат да крадат, известни области на мозъка са чрезмерно развити. После те знаят, че не всички хора са еднакво съвестни и справедливи. Дават ни разни типове: който е съвестен, какъв е и който не е съвестен, какъв е. Тези хора са имали голямо търпение. Гледали са

всякакви глави на млекопитаещи, на месоядни и правят сравнения, че в устройството на техния мозък има неща вметнати, които първоначално не са били. Например интересно е този характер у вълка, то е една наследствена черта. Било е време, когато вълкът е ходил така.

Ще ви приведа един пример. Аз направих една малка разходка в местността Домуз-алан и ми разправяше един говедар. Мисля, преди 40 години е било. Говедарят с говедата излиза и една мечка целия ден с говедата ходи и говедата свикнали с нея. Говедата се връщат вечер, мечката остава в гората. Говедата излизат, и мечката излиза с тях. Как ще обясните, какви са били подбудителните причини. Дали това е вярно, или не? И аз не зная, но аз вярвам на този говедар турчин. Било е време, когато вълкът не е бил вълк. Той е развил тези условия, както пияницата. По някои причини някои хора се отдават на пиянство. Преди няколко поколения прадедите не са били пияници, а трезви. Не трябва да казваме на пияницата: „Не трябва да пиеш." Така не се лекува. Ще му кажа: „Пий тази вода." Ще туря водата вместо виното. Ще му кажа: „Пий вино, което Бог е създал", а не да му кажа: „Не пий." Някои въздържатели казват – Христос направи вино в големи кюпове. Христос направи вино в тези кюпове, за да изтрезнеят хората. Онези, които схващат буквално, казват, че в този случай Христос е насърчил пиянството. Христос е показал един начин, че хората може да се отучат от пиянството, като пият вино, направено от вода.

Мимоходом аз засягам наследствената черта. Някой казва: „Трябва да пием ние." Като дойдем до вегетарианството, аз съм чел много научни книги, които казват защо не трябва да се яде месо. Месната храна е нечиста храна и с тази нечиста храна човек морално и интелектуално не може да се повдигне. Някой ще каже: „Виж вълка и лисицата колко са умни." Но какъв е слонът? Нито тигърът, нито вълкът, нито лисицата могат да се сравнят с интелигентността на слона. Всичките вълци да се съберат на едно място, те не могат да имат ума на един слон, а слонът се храни с растителна храна, с ориз – най-хубавата храна. Според мене човек трябва да се храни с най-чиста храна. В месото има нечистотии, които остават в него. Ти като ядеш някой бульон, той на какво прилича? Ти ще ядеш тази месна храна, децата ти ще бъдат ли умни? Не. Съвременната неврастения се дължи на съвременната месна храна. Въз основа на това се препоръчва растителна храна.

Та казвам, двама от другия свят – Илия и Мойсей, представят старата култура. Христос е един новатор, който носи новото, божественото в света, една божествена идея. Той иска да я приложи по най-добрия начин за благото на човечеството. Ако в света стават някои страдания, ако един

човек умира, това умиране не зависи от самата природа. Природата няма интерес ние да умираме. Писанието казва – Господ не намира удоволствие в смъртта на грешника. Като умира някой грешник, той пак трябва да се роди. Човек трябва да се роди и трябва да умре. При сегашните условия така е. Но първоначално, както е създаден светът, човек не е създаден, за да умре, но той произведе сам своята смърт сега. Този въпрос не е научно разгледан. В света Бог, като е създал света, дал е абсолютна свобода на хората. Сега Господ ни е оставил да вършим ние каквото искаме. Той ходи по нашето щение. Ние не служим на Господа, а той служи на нас. Той е готов и казва: „Това, което искате, обмислихте ли го хубаво? После ще му носите последствията. Каквото искате, аз ще ви го дам, но вие ще носите последствията.“ Казвате: „Защо са тези страдания?“ Защото всеки иска това, което мисли. Затуй идат тези чрезмерни страдания в света.

Та казвам, от наше гледище ние мислим, че онези, които са заминали за другия свят, нямат никакъв интерес, а виждаме, че един Мойсей се интересува от новото, което иде в света. И Илия, и той говори, значи те участват в туй новото, което иде в света. Питам тогава, откъде идат новите идеи в нас? Казвате – в мене дойде една нова идея, както в твоята стая въздухът е нечист. Каква е целта на природата? Да изяви Волята Божия, иска един прогрес в света. Божествената идея не е да се разрушават хората, да умират, не е да се разрушават държавите, домовете, не да се съсипват. Туй е случайно. Защото виждаме, че самата държава е една държава уредена. Слънцето е цяла една държава и тази държава върви по един ред и порядък в света. Земята е една отлична държава. Ние сме дошли и присъстваме на този ред и порядък, който съществува в света. Първото нещо: не трябва да се престъпва Волята Божия. При всяко престъпление ние носим известни отговорности. Смъртта иде като едно последствие – не общо, но частично. Ти имаш син или дъщеря, и тя умира. Лекарят казва – дишането му постепенно утихва, докато изчезне. Питате: „Къде е дъщеря ми?“ Или твоят мъж, или твоят син знае, казват: „Господ да го прости.“ Питам сега, дали Господ трябва да ни прощава, или да ни обича, или ние да го обичаме. Аз мисля – ние дължим живота си на Божията Любов. Та казвам, сега, при сегашните условия, при които живеем, под онзи свят аз разбирам същества, които са много по-умни и по-добри, отколкото сме ние. То е онзи свят. Такива същества живеят и ходят по земята, тъпчат, навсякъде ги има.

Имаме един пример с Исус Навин. Когато отиваше в Ханаанската земя, той с меча си си служи и казват: „Ти от кои си, от нашите или не?“ Той казва: „Аз съм от Господните.“ Тогава Исус Навин му отдаде всичките почести, сложи меча си. Значи той е от по-високо, отколкото воинството на Израиля, от Господните. Някои от вас сте рационалисти и казвате:

„Това са човешки басни, това са бабини деветини.“ Не го отричам, може да са бабини деветини, но от това гледище на рационализма щастливият живот не е ли една басня? Вземете тези царе, които светът с хиляди е имал, имало ли е един цар както трябва? Никой не е бил щастлив. Вземете един от най-видните царе на Израиля – Давид, най-големите нещастия имаше в неговия дом. Няма какво да ви разправям, четете историята какви големи нещастия се родиха в неговия дом само от нарушението на една божествена заповед. Тогава законът и за вас е: ако вие нарушите един божествен закон, оттам насетне нещастията няма да излязат от вашия дом. Някой път питате: „Защо са тия нещастия?“ Сега аз не искам да ви обръщам лошата страна, защото според мене лошият живот е вметнат в света. То е едно наследство. И както е дошло, така ще си замине. А пред човека седи едно велико бъдеще.

Аз да ви приведа един пример. Един от древните философи на Китай, един от най-учените на времето преминавал през голяма мизерия, голяма беднотия, че едва ли имало по-беден човек, в по-мизерно състояние. Той се оженил за една красива китайка. Тя му казала: „Моля ти се, дотегна ми беднотията. Намерих си един богат човек да се оженя за него, та да видя бял ден. Та ще ми простиш.“ Той се усмихнал и казал: „Може да доведеш твоя избраник, аз ще ви дам моето благословение. Не искам ни най-малко да носиш моята мизерия и беднотия.“ Тя го довежда и той я благославя. Не се минава дълго време и съзнават в Китай, че той е единственият човек, който може да уреди работите, да тури ред и порядък. Той станал първият човек в Китай. Тя се връща при него и му казва: „Аз много се радвам, че ти си цар. Аз съм готова да нося всичката съдба с тебе.“ „Моме, може – казал той – но аз ще ти дам един изпит.“ Взема той една чаша с нектар, излива я на земята и казва: „Ако можеш да събереш този нектар и да бъде той чист, както първоначално, може и ти да живееш при мене.“

Ако вие не сте герои да носите страданията, как ще носите радостите? Аз привеждам още един пример. Ако някой носи един кош хляб и каже: „Изпотих се“, кой ти е крив тогаз? Носи един хляб под мишницата. Казва: „С един хляб може да бъда гладен.“ Тогава носи коша. „Ама дотегна ми.“ Тогава едно от двете. Ние имаме чрезмерни желания, ние искаме да се осигурим за сто години. Че колко души се осигуряват. Щом имаш ум и сърце, ти си осигурен. Защото две неща са необходими: необходима е земята, необходимо е и слънцето. Щом има тия двете условия – въздухът и влагата, всички други работи ще дойдат. Ти на слънцето си може да сееш. Чувствата на човек, те представят човешкото слънце на земята, а човешкият ум представя неговото слънце. Защо е необходимо слънцето? Необходимо е слънцето да изпраща, да оплодотворява човешките желания. Желанията са растителното царство, което дава своите плодове.

Човек не може да участва без сърце. В сърцето ще израснат всичките плодове, а от ума ще се оплодотворят. Ако умът го няма, всичко ще остане вътре в земята.

При самото възпитание на хората трябва да се даде една нова насока. Най-първо, вие ще запитате това, което учите, не че учите нещо ново. По отношение на човешките желания то е абсолютно ново, но по отношение на природата, то е старо учение. То е в реда на нещата, които съществуват. Казвате: „Дали тия същества съществуват, или не?“ Чудна работа. Мравите и досега още не са се убедили в мравешкия свят, че съществуват философи на земята, не са се убедили дали съществува човек, или не. Те казват: „Съществуват само мравки, но човек ние никъде не сме го видели, даже не сме в състояние да го фотографираме.“ Мравите нямат фотографии. Сега вие ще ми зададете въпроса, вие ще ми кажете: „Кажете ни как да излезем от това лошо положение, в което се намираме. Знаете ли, че криза е, пари нямаме, ние сме гладни, къща ни трябва, обуща, дрехи, трябват ни въглища.“ Съгласен съм, но ако държите старото учение, няма ли да ви трябват въглища. Казвате: „Ако ние придобием новото учение, какво ще придобием?“ Съгласен съм, нищо няма да придобиете. Но ако държите новото учение, пак нищо няма да придобиете и в единия, и в другия случай.

Тогава казвам, по-добре моят минус, отколкото старият минус. По-добре учението на Исуса, отколкото учението на Илия и Мойсея. Ако искате да сечете горите, Мойсей трябва да ви дойде на помощ, да ви каже как да направите вашите бъчви. Но ако искате да възпитате вашите деца, потребен ви е Исус. Ако искате жена ви да се подчинява, да ви готви хубаво, потребен ви е Илия и Мойсей. Там е законът, ще ви накара. Но ако трябва да се роди син или дъщеря, потребно ви е учението на Исуса. Ако искате да станете един генерал на войната, да побеждавате света, трябва ви Илия и Мойсей, но ако искате да разберете защо е създаден светът, потребно е учението на Исуса. Как ще завладееш цялата Вселена, как ще завладееш Месечината, Слънцето и другите звезди, с какви превозни средства? Гледаш някой път и казваш: „Какво ли има на Месечината?“ Сега наскоро са открили една малка планета и предполагат, че е направена от злато, казват, че е много близо и се приближава до Земята. Онези банкерите ще кажат: „Дано някак си падне.“ Учените казват, че имала 10–15 километра в диаметър и ако падне, тъй ще се забие дълбоко, че ще се забие в огнената ос на Земята. Ако може да остане на кората отгоре, биха се решили да дойде; ако ще пробие Земята, тогава по-добре да не пада, това злато не може да го използват.

Та казвам, в нас има такива желания, които, като паднат в нашата система,

достигат до нашия огнен пояс. Та туй злато ние не може да го използваме. Това е обективната страна на щастието. Може да употребите закон. Щастието на всеки един човек е поставено в неговия ум, в неговото сърце и във вашата воля. Ще каже някой: „Ти в Бога няма ли да вярваш?“ Чудна работа. Щом ти имаш един ум, Бог се проявява в твоя ум; щом имаш едно сърце, Бог се проявява в твоето сърце; щом имаш една воля, Бог се проявява в твоята воля. Бог извън твоя ум, твоето сърце и твоята воля, той е непонятен. Сега при дълбоките разбирания на живота, за които сме засегнати, ние не трябва да правим онази погрешка, която едно време направил един човек в един параход, който е пътувал в Атлантическия океан. Този човек преследвал един богат човек, който носел една голяма сума в една торба. Той сполучил да вземе парите от богатия, като го приспал. Но тогава го среща капитанът и му казва: „Параходът потъва.“ Той слага тази торба. Капитанът казва: „След половин час потъваме, който може да се спаси, да се спаси.“

Потъва нашият параход. Ти си задигнал торбата с парите, но след половин час параходът потъва. Каква идея ще оставиш на човечеството? Какво ще оставиш на човечеството? Ако ти можеш да предадеш на човечеството живот, ако можеш да оставиш една свещена идея, един свещен подтик, ако ти можеш да освободиш човечеството от всичките тези болести, от глада... Като се яви един учител, в първо отделение преподава едно учение, като се съберат студенти, преподава друго учение. Няма противоречие. Христос имаше по-високо разбиране, Мойсей учеше децата, а Христос – възрастните. Тук няма спор. Рационализмът седи в следното. Всичките хора ние ги приемаме като души в света, които са дошли да се развиват. Приемаме, че всичките души имат еднакви права. По законите на природата имат еднакви права, но всичките души не могат еднакво да се проявяват, невъзможно е. Да ви приведа един закон, който съществува. Човек е направен от клетки, едни от които поддържат неговите крака, други поддържат неговата глава, трети поддържат стомаха му. Питам, тия клетки, които поддържат краката, имат ли свободата на клетките на човешкия мозък? Ще попитате защо е така. Но един ден клетките на мозъка ще слязат в краката и клетките на краката ще се качат в мозъка. Следователно има една обмяна. Постепенно клетките на мозъка ще слязат в краката и когато те научат този закон, клетките на краката ще се качат в мозъка. Няма никакво противоречие. Бедният човек има условия да стане по-умен. Той ще добие нещо в своята беднотия. Като стане богат, не само да стане богат, той трябва да бъде богат и по ум, и по добродетели. Доколкото той може да помогне на цялото човечество, той може да бъде добър. Неговата добрина се оценява според заслугата, която е принесъл на Цялото, защото всичките души, които съществуват на земята, съставят едно цяло. Има една тясна връзка, която съществува между всичките хора.

Това те не съзнават сега. Засега ние съзнаваме, че всеки човек живее отделно, че се радва и страда. Но това е половината път. Тогава каква е връзката между един човек и друг?

Когато се явили Мойсей и Илия, какъв е бил разговорът? Разговорът е бил, как може да се приложи любовта като разумна, за да се повдигне човечеството и как може да се избегнат по един разумен начин противоречията на бъдещето. И не само в една епоха, защото християнството вече две хиляди години как се прилага. Има нещо, което зависи от човешката свобода. И онези, които са го прилагали, не са го прилагали както трябва. Затова в християнството има един дефект. Едно учение, каквото и да е, зависи от онези, които го прилагат, проповядват и които го прилагат. Ако се приложи добре, ще има резултати, ако не, ще претърпи едно видоизменение.

Ние се връщаме към онзи велик закон. В природата няма недоимък. Целта на природата не е хората да страдат. Страданието е едно временно учение. Ще дойде време, когато от страданията ни помен няма да остане. Но то ще бъде, когато хората станат крайно разумни и прилагат туй разбиране. Те трябва да схванат духовния смисъл, не външния смисъл на това учение. Сега някой е българин. Питам, като умре, какъв ще бъде. Ако кажем, че съществува задгробен живот, българи в другия свят има ли? Англичанинът, след като умре, какъв ще бъде? Католикът, православният, всички, като умрат, в другия свят какви ще бъдат? Има две възрения в този свят. Едни казват, че след смъртта всичко ще се свърши, а други казват, че няма да се свърши. Едни казват, че след смъртта ще живеят, други – няма, че няма живот. Онези, които отричат, че човек няма да живее, прави са в едно отношение, че в другия свят няма живот, както тук. В другия свят, в който ще влезете, няма живот на насилие. В онзи свят няма никакви затвори, няма никакви съдилища, никакви бесилки, всички са абсолютно свободни, ядат и пият, никой не върши никакво престъпление, всеки е зает с работа, няма никакви господари, които да заповядват. Всеки е господар на себе си. Това е онзи свят. Така аз твърдя. Дали вие ще вярвате, или не, то е друг въпрос.

Аз ви казвам, а някои от вас вярвате, а някои не вярвате. Но ако не вярвате, печелите ли нещо? Нищо не печелите. И ако вярвате, пак нищо няма да печелите. Ако влезете в онзи свят, ако той съществува, ако той е една реалност, ако влезете в него, веднага ще се изменят вашите възгледи. Ако няма онзи свят, ти като умреш, ще се свърши въпросът. Но като умреш, ако продължава животът ти в една възходяща степен, а не в низходяща, тогава какво ще кажеш? Ние имаме и други доказателства, но ние не се силим да доказваме по логически начин дали Господ съществува. Ние се

базираме на една научна истина, не туряме никакво съмнение дали съществува другият свят. То е една реалност, както виждаме слънцето, както приемаме храната. Ако ти храниш с илюзии един човек, той губи от теглото си. Ако той тежи 5 кила, и след това той ще олекне толкова, че той ще хвръкне. Но ако го храниш с нещо реално, той нищо няма да изгуби от своята първоначална тежест. Ако той нищо не е изгубил от своята първоначална тежест, той нищо не е изгубил.

Другият живот не е отделен от този. Този живот влиза като една част от него. Онзи свят е целокупният живот. Ние на земята съставяме част от онзи живот. Не е животът само тук на земята. Има толкова милиарди слънца с техните планети и спътници. Мислите ли, че те са само пустини. Даже органически живот има в някои от небесните тела. Даже в Марс има същества, другаде има много напреднали същества, нали има канали. Във Венера има същества. Даже една рускиня е написала един разказ за жителите на Венера. Това не е само твърдение, това е една реалност, но съобразно с условията, които са, там съществува едно разнообразие във външните форми на живота. Някои отиват още по-далече и казват, че в центъра на Слънцето има живот. Топлината на Слънцето е отвънка, а вътре в Слънцето съществува една отлична атмосфера – пролет, градини. Там живеят разкошен живот. Най-хубавият живот в Слънчевата система е на Слънцето. Това са твърдения сега. Вие може да питате дали е така. Някои даже си позволяват да кажат, че са ходили на Слънцето и са се връщали, но те не са от България. От България още не са ходили, но има индуси, които твърдят, че са ходили на Слънцето. Индуските учени адепти твърдят, че човек, за да отиде на Слънцето, трябва пулсът му съвършено да спре и после, като се върне, да го събудят.

В Европа има само един ясновидец – Сведенборг, който е ходил на Слънцето. Той е бил един много учен човек във всяко отношение. Според него той е ходил на Слънцето, на Венера, на Юпитер, навсякъде е ходил и описва живота там. Много трезво пише този човек. Аз оставям тези въпроси, не искам да ги вярвате. Един ден, като дойде време, да ги проверите. За да вярвате, трябва да имате тези способности, тези чувства. За мене сега е безразлично дали вярвате, или не. Всеки не може да стане музикант. Идете при един френолог, той може да ви каже кой може да стане музикант. Бетовен, Бах са имали чело и глави музикални. Всеки не може да бъде Бетовен, Бах. Може да направиш нещо, но не като Бетовен и Бах. Навремето само един Бетовен се ражда, друг не може да бъде като Бетовен – или трябва да го надмине, или да бъде по-долу, точно като него не може да бъде.

Хората в света се раждат със свои особености, които означават, че всяка

човешка енергия е различна. Ако вашите деди са живели разумно, ако пет, десет поколения са живели един разумен живот, гениален живот, и ти като техен наследник ще носиш техните дарби. Някои от тези дарби ще се проявят. Ще бъдеш скулптор, философ, учен, художник, генерал. Да бъде човек генерал не е лошо нещо. Защото всяко нещо си има своята добра и лоша страна. На земята е така. Всички тези имена трябва да се почистят от онези посторонни мисли, които са се напластили у хората. Кое е онова, което е влязло между господари и слуги? Аз съм виждал някой път слуга да налага господаря си на общо основание и онзи вика и се моли. Отивам, потупвам го по гърба и му казвам: „Защо го биеш?“ Слугата казва: „Изяде ме, не ми плаща цял месец.“ Отивам при богатия и му казвам: „Този човек ще те добие, ти имаш пари, плати му. Плати му повече и му прости, кажи му: „Трябваше да ти платя навреме.“ Някой път виждам, че господарят налага слугата. Питам го: „Защо го налагаш?“ Той казва: „Изяде ми парите, не ми свърши работа.“ Казвам на слугата: „Свърши му работата. Свърши я, за да бъде доволен от тебе.“ Той може да каже – ние трябва да бъдем свободни.

Свободата седи в разумното изпълнение на нашата длъжност. Аз имам предвид разумните господари и разумните слуги, гениалните господари и гениалните слуги, тия двата рода, а другите, то е друг въпрос. Ако ти си един гениален господар, който и да е той, какво трябва да се прави. На слугата казвам: „Ти си гениален, ти си талантлив, споразумейте се двамата.“ Всеки да изпълни своята длъжност в света. При такова едно разбиране на нещата, животът ще се подобри, понеже, каквато и служба да имаш, тя има отношение към живота. Ако имате един учител, който преподава математика, тази математика има отношение към живота. Геометрията има отношение към живота. Ако преподава музика, и музиката има отношение към живота. Изкуството има отношение към живота, архитектурата – също. Всички науки имат отношение към живота. Ако вие може да приложите тези науки в живота, добре. Някой път вие си играете с числата. Седите и пишете числата. Ако седите и си играете с числата, трябва да знаете, че има някои числа опасни. Ако ги напишете, веднага ще стане една експлозия във вас.

Ако вие произнасяте думите: ще умра, ще умра, ще умра, един месец, какво ще стане с вас? Ако някой е болен и казва на ден сто пъти: ще живея, ще живея, ще оздравея, след десет дена той ще бъде здрав. Ти казваш: „Няма да я бъде; няма да свърша работата; от мене човек няма да стане; аз не мога да вярвам.“ Тогава за какво си роден? Ти си роден за нещо в света. Трябва да знаеш кое е. Трябва да знаеш защо си роден. Съветвай се с най-разумните хора защо си роден. Попитай едного, втори, трети, четвърти за какво си роден. Питай едно дете: „Малко момченце, кажи ми за какво съм

аз роден?“ То казва: „Роден си, за да помагаш на малките деца, да учиш малките деца.“ Като погледнеш, усмихнеш се. Роден си, за да помагаш. Ние сме дошли до една епоха, дето само в разумната вяра в реалността на природата, която съществува и която ръководи съдбините индивидуално на всеки човек, в това седи нашето щастие. Ние сме дошли до един кръстопът. Къде е моето щастие? Твоето щастие е в онова разумното вярване в реалната природа, която ръководи твоите съдбини, която действа в твоя ум, сърце и воля. Интересите на природата трябва да бъдат твои интереси. След това, като разрешиш този въпрос, иде твоето отношение към окръжаващите, към народа. Ако това разбиране е вярно, то ти ще можеш да изпълниш добре и другите твои отношения.
Та според мене Мойсей представя човешкото сърце, Илия представя човешката воля, а Исус – човешкия ум. Илия и Мойсей се занимават с материалните работи, а умът – с отвлечените работи. Той е единствената мощна сила в света, която движи цялата Вселена. Умът движи цялата Вселена. Всички неща в света се движат поради един велик ум. Умът движи света. Закономерността в света е образувана от този велик ум. И нашият ум е клон от този велик ум на Космоса. За мене това е една математическа аксиома, която има свое приложение. Всеки, който почне да постъпва така, веднага целият ход на неговия живот ще се измени. Аз съм влизал в някои нещастни домове. Които са слушали моя съвет и са постъпвали така, всякога положението им се е подобрявало: болните са оздравявали; ако са били бедни, положението им се подобрявало; децата им са по-добри. Но не само трябва да се вярва, но трябва да се работи. Ако аз бях възпитавал едно малко дете, ето какво възпитание бих дал. Ако стана един свободен учител в първо отделение, във второ отделение, едно дете иска да бие другото и вдига ръка, аз изваждам две семки от джоба си и казвам на детето, което иска да се бие: „Посади ги. Като поникнат, набий го колкото искаш.“ Той като посади динените семки, идущата година ще поникнат и ще ядат узрялата диня, която ще бъде червена. Ще му мине желанието да бие. Виждам – един мъж иска да бие жена си. Ще кажа на мъжа: „Вземи тези динени семки, посей ги и като узреят, бий жена си.“ Навсякъде може да приложиш това. Ти ще кажеш: „Това са детински работи.“ Ако го набиеш, геройство ли е това? Това е още по-детинско според мене. Природата постъпва по същия начин. Трябва ни начин на възпитание.

Ние, съвременните хора, реагираме на природата, реагираме и на себе си. Никога не реагирай на доброто в себе си. Защото, като реагираш на доброто в себе си, тогава ще създадеш злото в себе си. Ако ти не пропущаш благородните енергии да минат през твоя ум, през благородните чувства и благородните идеи, тази енергия ще мине през отрицателните ти черти и ще ти причини пакост. Не реагирай и против

себе си. Ако си гладен, наяж се. Ти казваш: „Аз няма да ям." Ако си бос, обуй се. Не отричай. Някой ще каже – и без дрехи може. Не, не отричай това същественото, към което твоят дух се стреми. Искаш да пишеш, пиши, макар и да не станеш поет. Искаш да философстваш, философствай, макар и да не станеш философ. Каквото желание и да имаш, направи го, за да станеш човек. Всичко е за тебе. Този свят, както е създаден, ако ти един ден го разбереш, ще имаш нужда от всичко: и от музика, философия, архитектура, и те ще бъдат намясто, но ти трябва да работиш в себе си и не бързай.

Но може да имаш желание да станеш министър-председател. В България колко души имат шанс да станат министър-председатели за десет години? Най-много десет души. Това са пет–шест милиона българи. Ако кандидатите са един милион или 500 хиляди души, тогава след колко години те ще имат шанс да станат министър-председатели. Но ти може да заемеш една длъжност много по-високо от министър-председател. В света не са управляващите, които движат света. Има хора, които са затънтени някъде, но тяхната мисъл е толкова силна, че тя има силно действие. Бах е писал и след заминаването му са намерили, че е писал гениални съчинения. Този човек е писал, и малцина са подозирали неговата гениалност. Който свири Бах, изпитва трудност. Бах е пробният камък, много мъчни са позициите, преплитането на ръцете при пианото. Този пример вземам в музиката само като разяснение. Ако ти добиеш това чувство на ясновидство – каква ще бъде съдбата на всички европейски народи, каква ще бъде съдбата на английския, да ти е ясно и знаеш съдбата на Америка, на Франция, каква ще бъде съдбата на България, на твоя дом, ако знаеш това – тогава ти не седиш ли по-горе от министър-председател. Ако ти знаеш какви геологически промени ще станат, веднага ще кажеш на тези хора да се изселят, защото след десет години това място ще хлътне. Или пък ще кажеш за друго място: тук се заселете, понеже след десет години на това място всичко ще потече.

Природата е турила пръста си по цяла Европа и чертае. Пръстът ѝ върви, чертае цяла една карта. Хората усещат това и всички се безпокоят. Този пръст чертае и засяга всичко, и се чудят хората какво е влязло в света. Нещо ново е влязло в света, влязла е една разумна сила в света, която казва на хората: „Така, както сте живели досега, не трябва да живеете." Пита един слаб човек: „Как да търпя? Онзи човек ме обиди." Казвам му: „Ти си слаб, какво ще правиш? Не е ли по-добре той да ти стане приятел?" По-добре е да спечелиш един човек, отколкото да го убиеш. Защото днес ще убиеш едного, утре тебе ще убият, тогава какво се добива от това.

Има едно учение в света, което казва, че лошите хора трябва да се

премахнат от света. Туй е написано, така е писала и природата, тя вече е ангажирала и параходи и от България, и от всички европейски държави, десетина милиона хора ще се преселят на едно ново място на изгнание, за да се поправят. Ще се изселят в цяла планета, а пък има друга планета за добрите хора, там ще се пренесат те. Някои от вашите роднини, които умират, няма да се върнат на земята вече. Роднините ви ще се върнат на земята, когато се оправят и забогатеят на онзи свят.

Но да се върнем към съществената мисъл. Кое е онова, което трябва да придаде една ценност на живота? Ние казваме: „Нека живеем, за бъдеще да живеят нашите мисли и нашите дела.“ Но какво подразбираме ние под нашите мисли и нашите дела? Истинският живот е в ума. Ако има ум, той ще живее, ако няма ум, ще е ограничен, животът му ще бъде ограничен, както на затворника. Ако има книги да чете, тогава има смисъл, но представете си, малко хляб му дават, пък го поставят на мъчение, и той изпада. Ако той има хубави книги, той ще спечели. Ако дойде един добър човек само да насочи ума му и да каже – от този затвор има нещо по-хубаво, той може да се освободи от затвора един ден. Ние виждаме в Евангелието апостол Петър, като го хванаха и го туриха в затвора, можеха да му отрежат главата, но 120 души се молиха за него да го избави Бог и една нощ ангелът го бутна и паднаха веригите, и му каза: „Ставай, облечи се.“ Бутна вратата и се отвори. Каза му: „Върви си и не се връщай тук.“ На сутринта става стражата и вижда, че няма Петра. Вярващите ще кажат, че някой ангел слязъл, а пък рационалистите ще кажат, че са подкупили стражата. По който и да е начин, Петър излезе от затвора. Кое е вярното? Ако са подкупили стражата, е едно, ако ангел е дошъл да го избави, е друго.

Съществува едно учение в света, което предава на хората живот, което задоволява всички копнежи на човешката душа и дава възможност на човека да се изявят всички негови способности. Тогава и в най-ниско положение да се намира, той е доволен от себе си и счита, че е господар на положението си, че не е роб на условията. Ако ние сме роби на условията, тогава ние не сме свободни. Но ако условията зависят от нас, тогава ние не може да се откажем от тях, ние създаваме условията.

В сегашния свят се изисква следното. В сегашния свят има нужда от повече музиканти, поети, философи, бащи и майки, които, ако биха провели една разумна работа – да покажат на съвременния свят пътя, по който трябва да вървят, щяха да имат една сполука. Те казват, че хората трябва да живеят добре, но нямат база. Те искат да направят добро, но ако от Англия излезе нещо добро, ще кажат, че Англия е заинтересована. Ако от Франция излезе нещо добро, ще кажат същото. Но откъде трябва да излезе? Трябва

да излезе от душата, от сърцето на цялото човечество. Народите в света съществуват като удове на цялото човечество. И българите, и англичаните, и французите по същество, по мисъл, хората по нищо не се различават. По външния строеж на тялото има известни различия, има различие в черепа. Черепът на българина се различава от черепа на англичанина, на французина и черепа на германеца се различава. Онзи, който изучава черепите, може да каже – тази глава е българска, французка, английска, германска. Даже в Америка има хора, които са изучавали черепите, могат да кажат от коя секта е човек.

Казвам, човек живее в един век на светлина, трябва да си създаде малко по-друга глава, по-друго разбиране. Умните хора не трябва да вървят по ума на миналото. Ще ви приведа един смешен разказ. В турско време отива един аянин при един български чорбаджия – местния свещеник, зимно време на гости. Домакинът вижда свинята и казва на този аянин: „Слушай ефенди, времето ще се развали, ще има голям сняг, и то за цяла седмица, не ще може да се мръднеш. Виждам, че моята свиня пренася сламки от едно място на друго. Това показва, че времето ще се развали." Аянинът го послушал, качил се на коня и си заминал. Така и станало. Като отишъл в своето село, повикал ходжата и му казал: „Кога ще се развали времето?" Ходжата казал: „Това е на Бога работа." „Как на Бога? На попа свинята знае кога ще се развали времето." И гаргите знаят кога ще се развали времето. Когато ще се развали времето, гаргите се качват нагоре, а пък когато гаргите слизат надолу, времето се подобрява. В света има една наука, от която ние всички може да се ползваме.
Та казвам, трябва да имаме главите на нашите предци, трябва да се сравняват главите на българите отпреди хиляди години с днешните, за да се види дали има някакъв прогрес. Също така трябва да се сравнят главите на англичаните. Ако сравним предипотопните глави и сегашните, има голяма разлика. От времето на Христа досега ще намерим голямо изменение. Един автор твърди, че откак англичанките започнали да се борят за своите права, са с два сантиметра по-високи. Значи мозъкът на английската жена е придобил нещо повече. Когато някой човек стане духовен, той придобива нещо. Да не мислите, че като стане човек духовен, то е напразно. Той придобива една разумна материя, която съществува в природата. Той трябва да преустрои мозъка си. От количеството на тази материя той трябва да внесе нещо в себе си. Тази материя трябва да приеме в себе си чрез храната, въздуха и светлината. От три източника ще приеме. Когато ние сме културни хора, тази благородна материя трябва да я приемем чрез храната, въздуха и светлината, и тя ще стане плът от плътта ни, кост от костта ни.

Българинът много вярва в мерене. Той казва: „Мери човека." И сега

почнаха да мерят хората. Има известни мерки, които показват здравословното състояние. Има известни числа на главата, които показват хубаво нещо – от този човек ще излезе нещо. При друг човек друга мярка има, показва, че няма нищо хубаво. И точно така е. Има хора, които си служат с тия мерки, и са цели ясновидци. Те гледат на ръката на един човек и казват: „Ти ще имаш две деца, едното дете ще умре, и другото ще остане." И така става. На ръката е написано. Как така става? Но не всеки, което казва, става. Човекът ти казва и кога ще умреш – ще свършиш на 35 години. Ако и двете ти животни линии се прекъсват, той ти казва да се приготвиш, отсега започни да се приготвяш. Има други от тях, които ще ти покажат начина да измениш нещата. То не е фатално, може да измениш тази линия. Значи дядо ти, прадядо ти са живели един неестествен живот и ако измениш живота си, тези линии ще се съединят и ти ще избегнеш кризата, която очакваш. Ако ти измениш начина на живота си, ти веднага ще измениш и съдбата си. В това отношение, които сега минават за поругани, ще се оценят. Бъдещето е с тях. Имаш едно дете, ще повикаш един учен човек да ти каже здраво ли е детето, как трябва да се възпитава, какви лоши и добри черти има, на каква възраст трябва да се ожени, каква професия трябва да вземе. Всичко това трябва да го знаеш. А пък сега казваш: „Каквото Господ даде." То е сегашното учение. А пък в живата природа не е така. В разумната природа там се знаят нещата. Всеки човек знае какво ще стане с него и му създава съответно възпитание. И този човек става точно такъв, какъвто е създаден.

Та казвам сега, вие, които ме слушате, които сте стари или млади, ще кажете: „От нас какво ще стане?" На старите казвам, вие може да се подмладите. Старият човек да се подмлади не е мъчна работа. То е работа на алхимиците. Може да се подмлади човек. Сега учените хора чрез присаждане на някои жлези се подмладяват. Но ние знаем други методи за подмладяване, не с жлези. Може човек да се подмлади не както сега. Може човек да се подмлади. Най-първо, ще развиеш волята си, да освободиш волята си вечерно време от всички тягостни мисли. Ще мислиш, че работите ти са уредени, че си министър-председател, че заповядваш на целия свят, че имаш милиони в банката. Но ще кажеш, че това е илюзия. Не е илюзия. Твоите очи, които имаш, струват десет милиона английски лири. Твоите уши, които имаш струват пет милиона английски лири. Езикът ти струва седем милиона английски лири. Носът струва петнайсет милиона английски лири. Стомахът ти струва два милиона английски лири. Белите ти дробове – един и половина милиона английски лири. Такава грамадна сума. Тогава беден човек ли си? После имаш човешкия ум. Ти оперираш с най-великите неща в света – ума и сърцето, а ти минаваш за беден човек. Не ходи да лъжеш себе си и хората. Аз не говоря за онези от вас, които имаме това съзнание.

И когато Мойсей и Илия и Исус се разговаряха, те се разговаряха за най-възвишените въпроси, за онзи порядък, който трябва да дойде. Искаха да приравнят земния порядък с онзи горния порядък. Ако нямаше слънцето, тогава земята какво ще ражда. Земята ражда това, което отгоре от слънцето идва. Ако възвишените мисли не идват отгоре, тогава земята не може да се развива. Сега не засягам обществените въпроси. Хората могат да поправят живота както искат, те са свободни. Растенията поправят както искат и животните – също. Но казвам, разумните хора в света как трябва да поправят живота си? Тогава, ако аз мога да поправя своя живот, също така, ако окръжаващите могат да поправят своя живот, тогава хората са разумни. Но нас ни предстои много трудна работа в света, както на онзи студент му предстои грамаден труд. Професорите няма да бъдат към него снизходителни. Трябва ви едно верую в света, съобразно това, както сме родени. Раждането съставя този капитал, тази мощна сила, която е вложена в човека.

Всеки човек има момент, когато е доволен от себе си. Има моменти, когато човек е доволен от положението, което заема. Той може да бъде богат, беден, може да си даде правилен отчет, защо е станал такъв. И като разумен той по-лесно може да изправи погрешките си. Ако са негови, той може да ги изправи, а ако те се дължат на окръжаващата среда, и това може да изправи. Например вземете един техник. Ако знае погрешките на едно здание, може да ги изправи, ако не знае, друг ще повика да ги поправи. Всички научни области ни допринасят как трябва да се поправят нещата, но се изисква хора с прогресивни идеи. Има два метода. Единият метод е активен, а другият е еволюционен. Единият казва, че по еволюционен път ще се поправят нещата, а пък другият, активният, казва – да ускорим. Но трябва да знаем начина на ускоряването. Ако ти ускоряваш едно движение и ако не знаеш закона на ускоряването, то пътят може да не издържи, може да стане катастрофа. Ако параходът потъне и всички хора се издавят, тогава какво благо е това. Ако една война избухне и 50–60 милиона хора загинат, какво добро това ще донесе на човечеството. Ако един човек затлъстее и стане богат на тлъстини, това нищо не допринася, но ако измършавееш съвсем, и това пак нищо не допринася. Капиталът трябва да отиде не само за една способност. Някой човек може да посвети живота си само за ядене и пиене или само за наука, или само за художество. Но това са едностранчиви развития. Но на човек трябва да се развие целокупната му природа. Трябва да се съединят материалните усилия, духовните му усилия и умствените му усилия в едно, за да може да се произведе нещо добро.

Някои искат да бъдат общественици. То не е лесна работа да бъдат

общественици. За да бъдат общественици, те трябва да бъдат най-умните хора, най-силните хора и най-енергичните хора. Казва се: „Каквато му е главата, такъв ще му бъде и домът.“ В тази беседа аз не разрешавам проблемите на света, какво ще стане сега. И без да говоря, животът си върви по определен път. Той няма да се измени. Те няма да изменят своя път. Сегашната култура няма да измени пътя си, но ще се върви до крайните резултати. Но все таки ще стане едно уравновесяване на хората. От големите страдания хората ще се сближат и предполагам, че един ден те ще намерят пътя. Пътят, който Христос е показал, е пътят на човечеството. Будистите показват пътя, по който Буда е вървял за времето си.

Сега човечеството трябва да хване един нов път. Предполага се, че в света иде една нова раса, съвсем нови разбирания ще има. Всичко ще се измени. Малкото дете става голямо. То не се подчинява вече и не може да вярва, така както е вярвало едно време, и ще разговаря вече доста умно с баща си. И ние вече сме доста израснали и много разумно трябва да се разговаряме с живата природа. Аз не искам да поддържам ничия страна. Всеки е свободен да има каквито възгледи иска, но никой не трябва да налага своите възгледи на другите. Аз ще ям и пия както искам и вие ще пиете и ядете както искате. Ако ядем разумно, за нас е добре, ако не ядем разумно, ще носим последствията. У някои от вас може би се заражда желание да попитате, за да се уяснят някои въпроси. Никакви въпроси не могат да ви уяснят същественото. Има неща, които не могат да се уяснят в света. Какви ще бъдат крайните резултати, това не може да се уясни. Един учител преподава по музика. Едно дете трябва да следва 5–6 години най-малко, за да може учителят да уясни някои неща. Ако е даровито, може след 1–2 години.

Трябва разбиране на разумните закони на природата. Природата не представя един механически процес. И механизмът действа в нея, но природата е крайно разумна. Часовникът следва механически, но зад него седи една разумна сила и часовникът ще покаже разумно време. Машината ще покаже времето, ако има разумна сила зад нея. Ти може да кажеш: „От мене ще стане музикант.“ И след десет години ще стане музикант само ако знаеш кога да кажеш тези думи. Ако туриш мисълта, че няма да станеш, ти ще се спънеш. Знаем, че не трябва да кажеш, че утре ще отида на Витоша, ако има препятствия. Ако времето не е хубаво и има препятствия, аз ще отложа екскурзията за по-благоприятно време. Разумността в света изисква това. Ако пред нас имаме непреодолими мъчнотии, тогава трябва да чакаме тези мъчнотии да се премахнат. Ако слънцето дойде, да отидем, а ако не е дошло, да чакаме – и тогаз. Това е разумното.

Възгледите на старото и новото трябва да ги примирим. Ние например не можем да отхвърлим един стар възглед на яденето, на дишането. Ще ядеш и ще дишаш, но има един нов начин на мислене. Мога да ви кажа по кой начин може да се мисли. Единственото нещо, което може да се внесе в нас, то е благородната, възвишената мисъл. Всеки трябва да остави тези мисли да дойдат в него. Старото и новото да действат в човека разумно. Трябва да се примириш със своите деди, които живеят в тебе. Ще притуриш един глас на това, което деди и прадеди са турили в тебе. В това седи развитието на човешкия ум, сърце, душа и дух.

Казва се там, че учениците са били заведени на висока планина и явил им се Мойсей, Илия. Значи в света на разумните хора няма смърт. Смъртта съществува само там, дето няма разумност. Човек може да бъде видим или невидим. Става въпрос за умиране, за гниене на тялото. Казва се в Писанието: „Няма да оставя преподобния си да види изтление." Ти ще кажеш: „Кой досега не е умрял?" Всички могат да умрат, но всички няма да изгният. Семето, което изгнива и изниква, не е умряло, но онова семе, което не е изникнало, то животът в него продължава. Сега онези, които вярвате, приемете го според вашата вяра, а онези, които мислите, приемете го според вашата мисъл и го нагодете според вашето разбиране. Изследвайте нещата. Ако може да отидете по-далече от това, което сме казали, ако можете да приложите тези идеи, аз ще се радвам. Аз се радвам, когато човек приложи едно учение, което да внесе здраве, свобода. Това е целта на нашия живот на земята. Под думата свобода се разбира всички хора да живеят един сносен разумен живот. За да дойде този разумен живот, се изисква по-дълго време. На света предстоят още големи изпитания. Светът има още много да страда. Ако всяка година умират по 35 милиона хора, в десет години ще умрат 350 милиона хора. Трябва да умрат, за да дойде едно колко-годе подобрение. Каква жертва трябва да се даде? В света идат на година 40 милиона хора, а 35 милиона заминават. Тези, които идат, носят новото в света. Това го носи Христос. Това са идеите на новото човечество. Христос подразбира човек, който победи всички противоречия на земята. Това не подразбира един индивид, на който хората трябва да слугуват, но един индивид, който представя идеала, как трябва да се живее. Както той е победил, така и хората трябва да победят.

„Благословен Господ, Бог наш"

Тайна молитва

Да допуснем, че някой посегне до моята ръка и целува само нея. Но представете си, че той се запознае и с другата ръка и се чуди коя ръка да

обича повече. За него това е едно противоречие, но за мене няма противоречие. Представете си, че той вижда ухото на човека. После вижда косите и трябва да ги брои. И най-после, като види тялото, после ще дойде до сърцето му, душата му, до неговия дух, до неговата обширна реалност. Също така всички хора са части от едно цяло. Човек ще види единството. Това противоречие, което сега съществува, ще изчезне. Той ще види, че всички тези живи души съставят едно цяло, че това са части от едно живо същество, което трябва да бъде обичано. Ще дойде от любовта към частите до любовта към Цялото. Значи да обичаш Цялото. Всеки един човек става един повод да обичаш Бога.

Сега ние се сърдим, че някой обича някого повече, а другиго по-малко. Това е противоречие за нас, а не за Бога. За Бога не е противоречие. Когото и да обичаш, за Бога е все едно. Сега не знаем кого обичаме повече. Аз меря любовта така. Ако обичаш някого, той се приближава до Бога, тогаз моята любов към него е правилна. Но ако при моята любов той загубва възвишените възгледи, тогава аз съм препятствие за него. Тогава няма да седя пред него, а ще го подтиквам да върви напред. Когато някой ме обича, неговата любов трябва да ме подтиква да се приближавам към Бога. Хората един друг трябва да се подтикват напред. Сега така се говори, но колко е мъчно да се намери един начин, за да се изяви любовта. Ако направиш нещо на един човек, ще го съблазниш; ако му дадеш дрехи, ще го съблазниш; каквото и да му дадеш на земята, ще го съблазниш. Тогава направи му нещо, без да те знае той. Идеалното е това.

Ние какво трябва да правим, които сме тук на земята? Като обичаш някого, намери най-хубавите, най-възвишените качества в него. И като си спомниш за него, да имаш едно високо мнение. Сега го държиш в ума си и си казваш: „Той си има една слабост.“ Остави слабостта настрана. Бог е във всички хора, но не присъства в една степен във всички хора. В чешмите тече вода, но в една тече повече, в друга – по-малко. В морето има вода много повече. То е един мъчен въпрос. Не мислете, че е лесен. Аз съм се натъквал на тези мъчнотии, по някой път на големи мъчнотии съм се натъквал. Някой път може да ви дам задачи, които са почти нерешими. Например аз не искам да ме приемат на гости и да оставят на мене своята топла стая, а те да останат на студено на 30 градуса под нулата. Аз бих предпочел да стоя в студената стая. Аз си нося в джоба печката и ще си стопля стаята. Ето де е съблазънта. А пък всички ние искаме другите да се жертват за нас.

Аз се питам, защо другите хора да се жертват за мене, какво съм направил за тях. Това е прерогатив само на Бога. Бог е създал целия свят. И ако те изявят Божествената Любов, аз съм съгласен. За да оценя Божествената

Любов, аз съм съгласен да вляза у тях. Но ако искат да ме приемат, за да покажат колко те ме обичат, тогава аз няма да приема това. Ако те го направят, те непременно ще ми дойдат на гости, и пак ще бъде студено времето. И ако не отстъпя топлата стая, тогава ще мислят отрицателно. Тогава трябва и аз да отстъпя топлата стая на тях. Ето едно ръководно правило, можем да го приложим.

Като направиш добро някому, това добро остава за вечността. Ние сега имаме калугерски разбирания за любовта. Сега не знаем кое е право и кое е криво. Душата е толкова чиста, че е облечена със седем облекла. Досега човешката душа никой не я е целувал. Като целунат физическото тяло, само долните четири облекла са му близо, те вземат участие в целувката. Щом обичаш някого, той веднага иска жертва, казва: „Ще напуснеш баща си и майка си." Като дойде законът на любовта, все по същия начин се разрешава въпросът. Обаче сега ние трябва да разрешим въпроса по друг начин. Толстой, като мина 80 години, едва тогава му дойде наум да отиде в манастир, и тогава го взеха горе, да няма нужда да отива в манастир. Той се намираше в много трудно положение вкъщи. Жена му му казваше: „Нашият реформатор иска да спаси света." Той не може да я убеди.

В сегашния живот има нещо трудно, което трябва да се направи. Минаването във висшия живот трябва да бъде последователно. Няма кланости. Калугерството не е разрешение на въпроса. Бягането в горите, това чувство е допринесло нещо, но не е разрешение на въпроса. Тепърва трябва да се разреши въпросът.
Всички мислят за нас, че ние постоянно се молим. И право е. Умът ни – постоянно съсредоточен. Много е тесен пътят.

„Отче наш"

Единадесета неделна беседа
4 декември 1932 г., неделя, 10 часа

София – Изгрев

1932_12_07 Изпити на ученика
лекция пред общия окултен клас

ИЗПИТИ НА УЧЕНИКА

Размишление.

Какво прави стопанинът, когато гради къща? Той доставя материала на работниците, но как ще се направи къщата, не знае. Това е работа на предприемача и на работниците. На първо време, материалът е разхвърлян. Щом дойде предприемачът, работниците подреждат материала и започват да градят. И човешкото тяло е подобно на къща, съградена от велик майстор. Мислите и чувствата са материалът, от който се гради къщата. Съграждането на човешкото тяло е дълга история. Вие нямате представа, как е станало това. Понеже човек се ражда с готово тяло, той мисли, че е лесно да се създаде едно тяло. В далечното минало зрението и слухът не са били така развити, както днес. Човек възприемал впечатленията от външния свят по особен начин. Както нероденото дете възприема впечатленията от външния свят в утробата на майка си, така и човек е възприемал впечатленията от външния свят, когато е бил още в утробата на природата. Сегашният човек счита яденето за най-важното нещо в живота си. Цял ден той мисли, какво ще яде и как ще приготви яденето си. Готварството заема голяма част от деня. Ако е месоядец, той мисли, откъде да вземе месо и как да го сготви: да направи кюфтета, да напълни чушки. Ако е вегетарианец и той мисли, какво да си сготви. В бъдеще, хората ще се хранят по друг начин. Днешното готварство ще остане в архива на човешкия живот, като утайка.

Сега, като разглеждаме развитието на човека, виждаме фазите през които е минал той. Първата фаза е елементарното съзнание. Човек се отличава с прости усети и възприятия. Всичко се сливало в едно цяло. Той не могъл да диференцира нещата. В него е имало само една жизнена проява, една мисъл и едно чувство. Той мислел, че и природата е като него. В първата фаза на развитието си, човек е живял със съзнанието че съществува само един свят – външният, обективният свят. Докато е живял с това съзнание, той е развивал наблюдателните си способности. Това е продължило хиляди и милиони години. Той се раждал, умирал, забелязвал, че има същества и вън от него, но защо съществуват, не се интересувал. Между тогавашния човек и животното почти нямало разлика. Обаче, постепенно съзнанието му се пробуждало и той започнал да смята, да прави изчисления, да съпоставя фактите. Така, той влиза в областта на самосъзнанието, където се заражда музикалното чувство. С музиката заедно се събужда и мисълта. Човек влиза вече в третата фаза на живота и започва да работи с времето. Той мисли, нарежда работите си според времето, прави изчисления и съзнателно наблюдава промените в живота и

природата.
Често хората изпадат в атавистични състояния и се питат, откъде идват. – Много просто, те са резултат на далечното минало. Атавизмът е последствие на наслоявания в съзнанието на човека. Като се пробужда съзнанието му, той неизбежно се натъква на тези наслоявания, които се отразяват в мислите или в чувствата му. Казано е в Писанието, че Бог е създал човека. Питате се: Ако това е така, как е възможно, Съвършеният да създаде толкова несъвършено същество, пълно с противоречия. Значи, и човек трябва да бъде чист и съвършен като своя Създател. Ще излезе, че библейският разказ за създаването на човека е повече за децата, на тях да бъде понятен. Възрастният се пита, как човек е придобил тези лоши качества да лъже, да краде, да убива, да яде месо? Той се е учил някъде и там е придобил лошите навици. Ако разгърна истинската история на човешкото развитие, ще изпаднете в противоречие. Тя е дълга и широка. Самосъзнанието на човека се е явило на границата между втората и третата фаза на развитието му. Щом влязъл в третата фаза, започнало развитието на интуицията. Колкото по-елементарно било съзнанието на човека, толкова по-неразвито било неговото чело. Човек си прави дрехи според формата на тялото. Следователно, и челото му е резултат на неговите мисли и чувства, т.е. на степента на неговото развитие. Също така и устройството на човешката глава отговаря на съзнанието му.
Съвременните учени и анатомисти изучават човека повърхностно. Те гледат на него като съвкупност на физически и физиологически прояви, а не и като на духовно същество. От гледище на анатомията, ръката на човека е физически уд; от гледище на хиромантията, ръката има отношение и към духовния живот. По нея се чете миналото, настоящето и бъдещето на човека. Затова, именно, ръцете на хората са различно устроени. У някой пръстите са къси, у други – дълги; у някои ръцете са тънки, у други – дебели, месести. Ръката има отношение към волята. Ако искаш да знаеш, дали даден човек може да прилага нещата и доколко ще свърши определена работа, виж ръката му.
По лицето на човека се познава, какви чувства го вълнуват и доколко е чувствителен. По главата се познава мисловната дейност на човека. По време и пространство, сърцето се явило по-рано от ума; по същество, обаче, умът е предшествал явяването на сърцето. Например, обичаш някого. Ти го държиш в ума си, като отвлечена идея. Тази идея постепенно влиза в сърцето и ти казваш: Обичам този човек. Значи, любовта не е само чувстване, но мисъл, реализирана в областта на сърцето. Чувстванията представят корените на дървото, а мислите – клонете. Когато една мисъл се реализира в живота, тя придобива израз. Тогава човек е отговорен за мисълта си. Докато не изкажеш мисълта, не си отговорен. Щом я изкажеш, ти сам виждаш, какво действие произвежда тя. Сам сравняваш действието ѝ с действието на други думи и поемаш отговорност.

И тъй, да се саморазвиваш, това е естествен процес в човешкия живот. Важно е, правилно да се развиваш. Дали ще живееш на земята, или в задгробния мир, не е важно – правилно трябва да се развиваш. Дали вярваш в задгробния свят, или не вярваш, и това не е важно. Някои вярват в задгробния свят по особен начин. Те си представят задгробния свят такъв, какъвто не съществува. Според тях, онзи свят е подобен на този, в който те живеят на земята. Не, другият свят не е като физическият. Както водата минава през три състояния – твърдо, течно и въздухообразно, така и човек след смъртта си минава в особено състояние - водно, наречено астрално състояние.

Един познат разказваше един свой сън. Една вечер сънувал, че дошъл при него един човек и го нападнал. За да се защити, той извадил ножа си и започнал да го мушка. Мушнал го веднъж, два, три пъти, но нападателят си останал здрав: капка кръв не потекла от тялото му. Той се чудел, какъв човек е този, да го мушкаш с нож и да не умира. Такова нещо е астралният човек. Неговото тяло се отличава от това на физическия човек. Казвам: Не се заблуждавайте от своето физическо тяло. То е временно пособие на физическия човек. Вие се свързвате с тялото си, като нещо неразделно от вас. Някои мислят, че тялото и човекът са едно и също нещо. Не е така. Можеш ли да кажеш, че касата и човекът са едно и също нещо? Казваш: Не мога да живея без касата си. Вземат ли касата ми, все едно, че взимат сърцето ми. Ти си свързан с касата си, но тя е нещо отделно от тебе. Ако се свържеш за една канара, можеш ли да кажеш, че тя е част от тебе? Не се свързвайте с неща, които се развалят. Те са преходни и могат да ви завлекат в пропастта.

Един виден цигулар отишъл в Италия да дава концерти. Цигулката му била много хубава – Страдивариус. Като свършил концертите си, случило се нещастие с цигулката – разлепил се горният капак. Той занесъл цигулката си на поправка при голям майстор и останал при него да чака, докато стане поправката. Майсторът взел ножа си и го прекарал по дължината на цигулката. Щом видял това, цигуларят припаднал, като че ножът минал през неговото тяло. Двойникът му бил в цигулката и, като се докоснал ножът до него, цигуларят изгубил съзнание. Трябвало да извади двойника си от цигулката и тогава да я носи на поправка. Някой се свърже с пръстена си и, като го изгуби, страда. Друг изповядва известно верую и, като го отричат хората, той страда.

Казано е в Писанието: „Дръж името на Бога свето в душата си". Това значи: Каквото верую и да имаш, не го споделяй с хора, които не са готови да го разберат. Те ще го отрекат, а ти ще страдаш. Нека има нещо в тебе, което хората да не знаят. Ако те питат, каква е идеята ти за Бога, не бързай да им отговориш. Някой иска да знае твоето убеждение от любопитство, а не от искрено желание да чуе истината. Всички хора не са еднакво набожни и религиозни. Мнозина минават за религиозни, а религията е далеч от тях.

Истински религиозният има особен израз на лицето си. Религията облагородява човека. Докато стане истински религиозен, човек минава през много фази на развитие. Няма ли нужната религиозност, каквото пипне, все ще го изцапа. Следователно, колкото и да е велик, Бог не позволява на малките нечисти деца да се докоснат до Неговата дреха. Така постъпва и майката. Като облече новата си дреха, тя не позволява на децата си да се докосват до нея. Щом се приближат до дрехата ѝ, тя казва: Стойте настрана! Не ме пипайте! Казвате: Искаме да знаем, къде е Господ и какво представлява Той.
Сега ще прочета 16 глава от книгата на Йов.
„Много таквиз съм слушал; окаяни утешители сте всинца". (- 2 ст.). – Вие сте окаяни, слаби утешители, понеже не разбирате скърбите на хората.
„Свършват ли се празните думи?" (- 3 ст.). – Празните думи никога не се свършват. Това се отнася за неразумния. Когато човек проумее, празните думи се свършват. Докато има порои, водата всякога ще бъде кална.
„Що ти дава смелост да отговаряш?" – И вас питам:
Кое ви дава смелост да отговаряте? Като видите, че някой изпада в противоречие, казвате му: Какво от това, че баща ти или майка ти е умряла? Казвам: Ако можете да влезете в положението на онзи, на когото говорите, вашите думи щяха да бъдат разумни. Ако не са разумни, това показва, че сте слаби и окаяни съветници и утешители.
Казвам: Пренесете се във времето, когато е живял Йов, да видите, през какви изпити е минал. Първо, той е минал през областта на съзнанието, после – на самосъзнанието, т.е. в областта на най-големите противоречия. Не е лесно да мислиш, че си божество и да те поставят на изпит, да провериш, доколко си такъв. Йов бил голям богаташ, минавал за мъдрец пред хората. И поставиха Йов на голям изпит: постепенно изгуби всичко. Камилите и овцете му измряха. Дойде голям циклон, който събори къщата му и уби синовете и дъщерите му. Най-после го нападна тежка болест, като проказа: кожата му се надупчи, отвориха се големи гнойни рани – никой не можеше да се приближи до него, отдалеч миришеше. Как ще си обясните това нещо? Ако го разглеждате от становището на социологията, все ще намерите някакъв отговор. Ако го разглеждате с погледа на религията, ще кажете, че това е необходимо, като път на ученика, който минава през последния изпит на самосъзнанието.
„И аз можех да говоря, както вие: ако беше вашата душа на мястото на моята душа, можех да натрупам думи против вас и да кимам с глава против вас". (- 4 ст.). – Това е човекът на страданието, но не човекът на бъдещата раса. След големите страдания, Йов получи всичко отново: богатството си, синовете и дъщерите си. И той влезе в новия живот.
Като изнасям живота на Йов, искам да ви предупредя, да знаете, че всички ще минете през неговите изпитания. Няма да остане човек в света, който да не мине през тях. Въпросът е, кой по-рано, кой по-късно. Не може да

влезеш в духовния свят без страдания. Който мисли, че без страдания ще влезе в духовния свят, той е на крив път. Само с молитва и с говорене, работите не се нареждат. Ако мислите, че само с молитви може, вие ще изпаднете в играта, която едно семейство устроило на селянина – маслопродавач. Той занесъл на това семейство няколко килограма чисто краве масло и вместо да му платят, дали му едно писмо, в което имало 30 лв. и му казали: Ето пари до Княжево. Вземи трамвая и занеси писмото на свещеника, той ще ти плати и ще поръча да донесеш и на него масло. Селянинът повярвал. Взел писмото и го занесъл на свещеника. Последният отворил плика и започнал да чете: Този селянин е малко побъркан. Има нужда от молитва. Парите в писмото са за тебе. Свещеникът отворил молитвеника си и започнал да чете на селянина. Прочел една, две, три молитви, а селянинът си мисли: Какво прави този свещеник? Най-после казал: Дядо попе, тази работа не става с молитви, пари трябват за маслото. Сега вие се смеете, но мнозина изпадат в положението на свещеника. Като се натъкнете на една мъчнотия, започвате да се молите. С молитви мъчнотията не се разрешава. Ще се молиш, ще мислиш, ще работиш, докато разрешиш мъчнотията. Беден си. Как ще се справиш с бедността? – Ще се моля. – Не, ще се молиш и ще работиш. Казано е: „Лозето не ще молитва, а мотика”. Ето, свещеникът чете молитва на селянина, но той му казва: Дядо попе, маслото трябва да се плати. Молитвата не разрешава въпроса. Свещеникът трябваше да разпита селянина, защо е дошъл при него и, като разбере, че му дължат пари за десет килограма масло, да плати. Втори път да знае, че хората могат да го мамят. Всяка мъчнотия се разрешава с плащане. Ще мислиш, ще търсиш начин за разрешаването й и, в края на краищата, ще платиш.

Казвате: Ние сме възрастни вече, не можем да разрешаваме мъчнотиите си. Възрастта е външен въпрос. И като възрастни, и като млади, ще мислите и ще решавате задачите си. Ако сте в първата фаза на съзнанието си, само ще наблюдавате, без да вадите заключения. Ако сте във втората фаза, ще се радвате и скърбите, ще се смеете и плачете, ще живеете в света на промените. Ако сте в третата фаза, ще започнете да мислите върху причините и последствията на нещата, ще изучавате законите на живота и природата. Като не разбира тези закони, бедният се настройва срещу богатия, а богатият се пристрастява към парите. В Америка има големи милиардери, които намират смисъла на живота в парите. Един ден, като фалират банките, те стават нещастни. Много естествено, те ще бъдат нещастни, защото са забогатели от труда на бедните. Ще кажете, че волята на Бога е да бъдат богати. Питам: Защо не кажете, че волята на Бога е богатите да споделят парите си с бедните? Трябва да разсъждавате. Богатият трябва да е заслужил своето богатство, да го е придобил със собствен труд. Йов не заслужаваше богатството, затова му се отне. Като започна да мисли, той дойде до ново разбиране на живота. Той разбра, че

богатството му беше спечелено от труда на бедните и, като придоби ново разбиране, пак забогатя. На същото основание, ако и вие използвате своите дарби само за себе си, ще ги изгубите. Ако искате да ги запазите, ще работите с тях, както за своето благо, така и за благото на своите близки. Това може да не ви се харесва, може да не е съгласно с вашите възгледи. Ето, и Христос говори на хората, но мнозина не бяха доволни от това, което им казваше. В резултат на недоволството от Него, евреите Го разпнаха. Нямаше ли друг начин за изказване на недоволството? Христос дойде да спаси човечеството, да го извади от областта на самосъзнанието. Докато живеете в самосъзнанието си, ще се радвате и скърбите, ще печелите и губите. Като умре някой от близките ви, ще се почерните, ще плачете, но нито черното ще ви помогне, нито плачът. Ще загубите парите си и пак ще плачете. Колкото и да ви утешават, няма да се утешите. Мъжът живял лошо с жена си, а след смъртта й плаче за нея, иска да знае, ще я види ли на онзи свят. Казвам: Ако е в по-висок свят от него, тя ще го види, но той няма да я види. Христос казва на мнозина, че не ги познава. – Как да не ни познаваш? Ние проповядвахме Твоето Слово. – Въпреки това, не ви познавам. Някои търси баща си и майка си, но те не го поглеждат, не го познават. – Защо? – Хората се познават само при любовта. Ако се обичат, ще се познаят и на онзи свят; ако не се обичат, няма да се познаят.
Като четете Евангелието, натъквате се на притчата за блудния син. Бащата познаваше сина си, но синът не го познаваше. Синът напусна баща си и отиде в чужбина, където прахоса парите си, разсипа живота си и, като видя, че нищо не му остава, върна се при баща си с желание да остане при него, като един от последните слуги. Бащата се зарадва и го прие с любов. Когато го изпращаше, любовта му беше пълна със скръб; като го посрещна, любовта му беше пълна с радост. Бащата прости на сина си и го прие с любов. Той даде пример, как се прощава. Ако някой вземе парите ти, не го търси, прости му. – Как да простя? – Ще простиш, за да се повдигнеш. Това е изкушение, с което сам трябва да се справиш. Много изкушения има в света, с които човек трябва да се справи. Изкушенията идват от самосъзнанието. Вчера един млад брат поправяше цимента около салона. Един евангелски проповедник се спря пред него и го запита: Защо поправяш цимента, не знаеш ли, че Христос идва и ще изгори земята? Братът го погледна, обърна внимание на облеклото му. Видя, че е добре облечен, с хубави, нови обувки. Той си помисли: Нали земята ще изгори, защо си облечен толкова добре? Проповедникът мисли, че само той живее правилно, само той разбира живота.
Често религиозните изпадат в лицемерие. Те се страхуват от истината. Едно лято бях в Ямбол, държах беседа. Един евангелистки проповедник ме слушаше и, като се свърши беседата, каза на окръжаващите: Аз не съм съгласен с това, което чух. После, като останахме двамата, той се обърна към мене и тихо ми пошепна: Слушай, всичко което чух, е вярно. Аз съм

напълно съгласен с думите ти, но ако започна да проповядвам по същия начин, скоро ще ми отнемат службата. Ти, както разбирам, предвиждаш всичко. Кажи ми, ще се оправят ли моите работи? – Твоите работи ще се оправят, когато се оправи умът ти и започнеш да говориш истината. Време е вече да излезеш от областта на самосъзнанието, да се повдигнеш. – Трябва ли да минавам от една черква в друга? – Не е въпрос до черквите. Ти ще се повдигаш, ще минаваш от по-ниско в по-високо състояние на съзнанието, както ученикът от отделенията минава в прогимназията, гимназията и най-после влиза в университета. Някои казва: По-добре да умра, да се освободя от мъчнотиите си. – И да умреш, пак няма да се освободиш. Ето, бедният Лазар умря и отиде в лоното на Аврама. Богатият умря и отиде в ада. Кой от двамата беше свободен. Богатият запита Аврам, защо бедният Лазар е в лоното на Аврама, защо и той не е при него. Аврам отговори: Лазар през целия си живот страда, а ти яде и пи, за никого не помисли. Сега Лазар ще яде и пие, а ти ще страдаш. – Тогава прати Лазар да ми накваси устните. Аврам му каза: Между тебе и него има голяма пропаст, която не може да се мине. Ти трябва да измениш възгледите си, да мислиш по нов начин, за да влезеш във връзка с Лазар.
Да оставим този въпрос настрана. За да се развивате правилно, вие се нуждаете от ново разбиране, от нова светлина. Христос донесе тази светлина, но малцина я приеха. Той извади човека от областта на самосъзнанието и го насочи към Божественото съзнание, където е радостта. Ако съжаляваш, че си дал една чаша или едно шише вода на своя ближен, ти си още в самосъзнанието. Пред тебе има цял извор. Колкото и да черпи вода от него твоят ближен, тя няма да се свърши. В Божествения свят водата извира и хлябът никога не се свършва. Там е живият хляб. Колкото да ядеш, за всички ще има изобилно. Там и дрехите не се свършват: ще има и за тебе, и за ближния ти. Като влиза в Божествения свят, човек се чувства ученик. Там му се дават условия за учене. Като свърши този университет, той се подлага на последния изпит – разпятието. Христос мина през този изпит и разреши правилно задачата си. И вие трябва да минете през същия изпит. – Кога ще бъде това? – Не е важно кога. Важно е да бъдете готови. За някои изпитът идва тогава, когато не са готови. Те предварително започват да треперят и казват: Да ни пази Господ от страдания! Някои казва: Искам да замина за другия свят, по-скоро да се освободя от страданията. – Много ще теглиш, докато дойдеш до освобождаването. Христос мина през смъртта, но след три дни възкръсна. И вие, като отидете в другия свят, ще срещнете своите стари възгледи – вашите деди и прадеди, с които трябва да се справите след това ще продължите пътя си нагоре.
Казвате: Христос е минал през големи страдания. - Това се знае отчасти. Много от страданията на Христос не са познати на човечеството, но Той се е справил добре с тях, разрешил е всичките си задачи. След това Той казва:

„Аз съм пътят, истината и животът. Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога". Като говори за блаженствата, Христос показа пътя през който хората трябва да минат. Всеки ще мине през тези пътеки. Казваш: Трябва да бъда беден. – Не, богат ще бъдеш като Йов: Ще имаш говеда, овце, камили; ще имаш къщи, ниви, синове и дъщери. И след като изгубиш всичко и придобиеш ново разбиране, загубеното ще ти се върне отново. Ще изучавате блаженствата като форми. Например, казано е: „Блажени кротките, защото те ще наследят земята". Кроткият представлява жива форма за изучаване. Който става наследник на земята, трябва да я изучава, да знае законите ѝ, да познава човешкия ум и човешкото сърце. За да станеш кротък, ще изгубиш всичкото си богатство, всичкото си знание. Само така ще придобиеш истинското знание и богатство, истинската светлина. След като изгубиш всичко и се примириш, тогава ще придобиеш ново прозрение. Без страдания нищо не се постига. Страданията облагородяват и повдигат човека. Те събуждат доброто в него. Казваш: Цигулар съм, какво добро мога да направя? – Вземи цигулката и свири на хората. Ето какво добро можеш да направиш. Едно време и вие пеехте повече. Сега казвате: Какво ще направим с пеенето? С пеене работите не се уреждат. – Напротив, днес имате най-голяма нужда от пеене. Ако не пеете и не свирите, не може да мислите правилно. Когато не можеш да разрешиш един въпрос, започни да пееш. Българинът казва: „Цигулар къща не храни". Едно време е било така. Днес, обаче, цигуларят и певецът хранят къща.

Сега ще ви дам един съвет, как да трансформирате състоянията си. Пейте и свирете. Благодарете на Бога за благото, което ви е дадено – за гласа. Като пеете, вие навлизате в Божествения свят. Казано е, че там всички същества пеят и свирят. Като пеете, мислете. Музика без мисъл нищо не представя. Чрез музиката се развиват дарбите и способностите, които са вложени във вас. Много същества са работили върху вас, за да се ползвате днес от всичко, което Бог е вложил в ума и сърцето ви. Пейте за себе си, за да опитате силата на музиката. Щом пеете за себе си и сами се харесвате, ще задоволите и окръжаващите.

Често хората се запитват, обича ли ги Бог. Обича ви Бог, но вие още не съзнавате Неговата любов. Да съзнавате, че Бог ви обича, това значи, да сте развили всичко онова, което Той е вложил във вас. Например, искаш да пееш, но не съзнаваш, че имаш тази дарба в себе си и се чудиш, как ще я постигнеш. Ще съзнаеш, че можеш да пееш и ще започнеш да учиш, да се упражняваш в областта на пеенето. Щом развиеш тази дарба, ще я приложиш. Ще отидеш в някой дом, където бащата е умрял и ще започнеш да пееш. Ако домашните престанат да плачат, това значи, че си пял добре. Изкуство е, като пееш, да изявиш милосърдието си. Така ти ще познаеш нуждите на хората. Както дрехарят крои хубави дрехи, обущарят шие хубави обувки, така и ти ще допринесеш нещо с твоето пеене. Защо

ученикът, който иска да изучава музика, отива при музикант? – За да му предаде нещо. Като знаете това, ходете там, където дарбите ви могат да се развиват. Излагайте се на такава светлина, която може да придаде нещо за вашето растене. Като говоря по тези въпроси, не казвайте, че нищо не сте разбрали. Ако си придобил нещо, ти си разбрал, какво ти се говори. В такъв случай, ти вече разбираш, че твоите мисли, чувства и постъпки са прави. Една мисъл може да е права, но ако не се е проявила, т.е. не е слязла в света на чувствата и оттам във волята, тя остава нереализирана. Всяка мисъл трябва да слезе в света на чувствата, оттам – в света на постъпките. Само така, тя може да се реализира.
Питаш: Как мога да се справя с мъчнотиите, страданията и обидите? – Стани философ. И да те обиждат, ти бъди тих и спокоен; пей си и мълчи. Докато си в областта на самосъзнанието, всякога ще даваш ухо на обидите. Това е животинско състояние. Не подслушвай, какво говорят хората за тебе. И да чуеш нещо обидно, кажи си: Ще дойде ден, когато умът ми ще се развие в своята пълнота, и хората ще престанат да говорят лошо за мене. Когато огънят гори добре, всички дохождат да се греят при него. Отблизо огънят пари, отдалеч топли и е приятен. Мисълта е огън, при който и лошите духове имат право да дохождат. Те не дохождат близо до него, но отдалеч се ползват от топлината. Те могат да вземат материала за огъня, но самия огън не могат да вземат. Много хора страдат по единствената причина, че огънят им не се е разгорял, както трябва. Пожелавам на всички, огънят ви да се разгори, а окръжаващите да пламнат и горят. Това значи, торбите ви да са пълни – където минавате, да давате. Казано е: „Даром сте взели, даром давайте". Някои от вас ще минат през големи изпити. Който иска да влезе в Божествения свят, трябва да бъде готов за големи изпити. В Божествения свят всички души са свързани в едно цяло. – Какъв е този свят? – Като влезеш там, ще го видиш, какъв е. Времето, когато си излязъл от този свят и сегашното време се различават. Следователно, и Божественият свят не е бил такъв, какъвто е сега. Онзи свят е свят на щастие; той има отражението си и на земята. Онзи свят се включва в този; и този свят се включва в онзи свят. Този свят е изложба на онзи свят. Искате ли да видите нещо от старите работи на онзи свят, идете на изложба на земята. Там ще видите всичко старо. Трябва да живеете на земята, за да видите, какво е изложил онзи свят от своите произведения. Като ученици, препоръчвам ви да изучавате Библията. Ползвайте се от опитността на онези, за които се говори там. В житията на светиите има хубави неща. Там са изнесени и светлите, и тъмните страни на техния живот. Едно е важно: Да се знае техния истински живот. Първоначално, плодът е стипчив а като узрее, става сладък. Не може плодът изведнъж да узрее. Светията е работил 20-30 години върху себе си, докато придобие нужната чистота и светост. Колко напреднали същества са му помагали! Те работят, и той работи; те пеят, и той пее. Като работи върху себе си, човек

става добър, праведен и свет. Така, и той е доволен от себе си, и другите са доволни. Как ще бъдат доволни хората от зидаря, ако той не е доволен от работата си? – Добър е този зидар. Ако работи постоянно върху себе си и се усъвършенства, той е добър; ако не се усъвършенства, той не е добър. Шивач си, учител си – всички трябва да бъдат доволни от тебе, а не само няколко души. Значи, за добрината на човека си служим с една вътрешна мярка, която се прилага различно. Всеки сам трябва да приложи тази мярка – първо на себе си, а после на другите. Всеки сам трябва да си отговори, дали живее добре и какво е постигнал; да знае, кои са добрите страни на характера му, и кои – лоши. Минаваш край една кръчма и казваш: Няма да пия, обаче, пиеш. Друг минава и казва: Няма да пия. И наистина, той не пие. Първият е със слаба воля, а вторият – със силна. Същото се отнася и до месото: няма да ядеш месо, а ядеш; няма да ядеш и, действително, не ядеш. Някой твой близък замине за онзи свят. Какво ще правиш? – Бъди тих и спокоен, като Епиктет, и кажи: Един ден и аз ще отида при него. Ти плачеш и съжаляваш за заминалия, а не мислиш за живите. Стремиш се към Божествения свят, но този свят изисква друго разбиране на нещата. Имаш един скъпоценен камък. Отвън той е нечист, но не губи цената си. -Защо? – Защото лесно се изчиства. Обаче, простият камък, и чист да е, пак си е прост.

Т. м.

12 Лекция от Учителя, държана на
7 декември, 1932 г. София – Изгрев.

1932_12_09 Музикален път
лекция пред специалния клас

МУЗИКАЛЕН ПЪТ

Т.м.

Сега вие се намирате в положението на камък в планината, който чакал само да го бутне някой, да се подвижи и тръгне надолу. За всяко нещо има причина. Значи, причината действува отгоре, а последствието се изявява отдолу. Като слезе до долу, човек казва: Повече няма някъде да слизам, свърших работата си. Животът няма вече смисъл. Това показва, че си в царството на минералите. За да се осмисли животът, ти трябва да вземеш стъпка нагоре, да влезеш в растителното царство, а оттам – в животинското и човешкото царство.

Като влезе в човешкото царство, човек си служи с различни методи за работа. Един от методите е музиката. Тя внася подтик, импулс в човека. Без музика нищо не се постига. Може да имаш заложби, сила в себе си, добри условия, но без музика нищо не се постига. – Що е музиката? – Път за постигане и реализиране на човешките мисли и желания. С музиката можеш да извървиш всички пътища. Двата тона „до – ми“представят терца, в която умът се справя с противодействието и безразличието. Тя е път, който ще те извади от противодействието. С други думи казано, терцата е онова състояние, при което човек решава един от големите въпроси на живота. Да допуснем, че един музикант се намира в голямо затруднение: от една страна е беден, няма пари, няма условия за работа, от друга страна е болен. Болестта го прави безразличен – нищо не го интересува. Той изпада в голямо противоречие. Как ще се справи? – По пътя на терцата. Изпейте една терца. Думата „анзохер“представя терца.

Говори се за установена и неустановена музика. Установената музика е нещо грандиозно. Гледаш архитектурата на една църква и се възхищаваш от нея. Там са поставени хиляди линии и точки – нещо величествено. С часове седиш пред тази архитектура, за да намериш основния мотив. Който не разбира от това изкуство, казва, че тук има игра на линии и форми. Не е така. Това е архитектура, изкуство! За да го разберете, първо трябва да схванете някои основни линии, а оттам и основните идеи на архитектурата. Коя е основната идея в архитектурата, това не знае и самият архитект. Слушаш един виден цигулар. Той свири повече на струната „сол“. Какво представя „сол“и той не знае. Това е синият цвят – цвят на вярата. Следователно, не можеш да свириш на струната „сол“, ако нямаш вяра – основният тон на живота. От „сол“минаваш на „ми“- жълтият цвят – крайният предел. Жълтият цвят представя разумността.

Значи, започваш с вярата и свършваш с разумността. Между струните „сол“и “ми“на цигулката стоят струните „ре“и „ла“; “ре“представя оранжевия цвят – цветът на индивидуализирането. Като свириш на струната „ре“, ти искаш да се индивидуализираш, да придобиеш по-голяма смелост. „Ла“представя тъмносиния цвят. Следователно, като свириш, ще започнеш първо от „сол“, после ще минеш на „ре“, оттам – на „ла“- мелодията и ще свършиш с „ми“. След това ще преплиташ четирите цвята в хармонични съчетания. Това е музикален говор. Ако говориш на човек с развито естетично чувство, той ще те разбере и ще те слуша с удоволствие.

Учете се да говорите музикално. Слушал съм хора, които говорят крайно немузикално. Това се случва и между светски и между религиозни хора. И в пеенето, и в говора им има нещо крайно немузикално. Заел се някой да съди хората, че не живеят, както трябва. Няма защо да ги съдиш. Това е най-долната служба на земята. Има кой да съди и да прилага закона. На всяка крачка срещате стражари. Те първи прилагат камшика. Твоята работа е да пееш и свириш, да говориш музикално. Ако критикуваш, ти си стражар, извадил си езика и режеш надясно – наляво. Ти не си ученик, не разбираш смисъла на живота.

Помни: Музиката е истинският път за реализиране на каква и да е мисъл, чувство или желание. Без музика нищо не се постига. Нещастията на хората се дължат на това, че нямат методи за работа. Условия имат, вътрешна музикалност имат, но методи нямат. Постиженията са резултат на разумни методи. Като не разбират това, хората се стремят към механически постижения. Например, печалбата на лотария е механическо постижение. Да имаш разположението на учителя или на професора си и да разчиташ на него, това е пак механическо постижение.

Професорът ще бъде разположен към тебе, ако ти носиш в себе си нещо ценно. Не можеш да наречеш един камък скъпоценен, ако той не съдържа качествата на скъпоценния камък. И в калта, да е, скъпоценният камък си остава скъпоценен. Обикновеното стъкло и на слънчевата светлина, пак си е обикновено. Обикновеният камък и при добрите условия на живота, пак е обикновен. Природата поставя добрите хора между две злини. Те всякога се намират в полюсите на живота – в противодействие и безразличие. Значи, ще излезеш от една точка, ще работиш, за да постигнеш нещо и ще се върнеш към точката, откъдето си излязъл. Ще се движиш постоянно, докато постигнеш нещо. Това е терцата.

Казвате: Какво постигнахме ние в живота си? – Това не е моя работа. Ако мислите, че пеете много хубаво, ще се спънете; ако мислите, че не можете

да пеете, пак ще се спънете. Казваш, че си пял хубаво, но пак питаш другите, как си пял. – Ако ти сам не се оцениш, другите не могат да те оценят. Те разбират по-малко от тебе. Някой мисли, че пее хубаво, но не смее да се изложи пред хората. Докато мълчи, той минава за капацитет. Щом започне да пее, веднага го оценяват. Минаваш за скромен, защото не смееш да се проявиш. Това не е скромност, но страх – страхуваш се от общественото мнение. Като си дошъл на земята, ще се движиш между лошите условия и безразличието. Лошите условия представляват наклонена плоскост, по която ще слизаш и ще се качваш. Може да паднеш и да се убиеш, а може и да излезеш на добър край. Безразличието пък е обширно поле. Ходиш по него и се отчайваш. И то действа убийствено, не знаеш, къде е краят му.

Като се натъкнете на лошите условия, на лошите мисли и желания, започнете да правите преводи. Така ще намерите изходния път и ще се освободите от тях. Това е терцата в живота. Тя се състои от три тона: начален, среден и краен. Природата работи с терцата. Следователно, превръщайте мъчнотиите си в терца. Освен терцата, като метод за работа, има и други методи – кварта и квинта, но те са по-сложни. Основният метод на природата е терцата. Големите мислители, маги и мъдреци до днес работят с терцата. Тя разрешава всички мъчнотии. Ако си ученик в музикално училище и се подаваш на личните си чувства, нищо няма да постигнеш. Ще влезеш в стълкновение с окръжаващите и, вместо придобивка, ще изгубиш нещо ценно от себе си. Личните чувства представляват събрана от векове енергия, която трябва да се вложи в работа. Те са бомба която трябва да се изпразни внимателно и материалът и да се употреби за работа. – Ще унищожа личните си чувства. – Не ги пипай, но ги тури на работа. Понеже си голям индивидуалист, ще срещнеш противодействия на пътя си. За да се справиш с личните чувства, започни да работиш с метода на терцата.

И тъй, всичко, каквото човек мисли, чувствува и прави, се постига най-лесно чрез музиката. Аз говоря за вътрешната музика, която се изразява чрез свещения трепет на душата. Трептиш за нещо и ще го постигнеш. Центърът на този трепет, на това вътрешно чувство е на челото, между веждите. На музикален език аз наричам трепета „терца“. – Защо? – Защото терцата разрешава мъчнотиите в живота. Свещеният трепет е нещо музикално, не е обикновен трепет, който има най-много 16 трептения. Над 16 трептения може да се говори за музикални тонове от по-висок свят. Броят на трептенията в тоновете няма нищо общо с трайността на тона. Затова има цели ноти, половини, четвъртини и т.н. Пееш една песен, в която имаш любими места. Като дойдеш до тях, ти продължаваш трайността на някои тонове, да звучат по-дълго време в тебе.

То е все едно, когато пътуваш през красиви местности, там се спираш повече, за да се любуваш. Щом дойдеш до една неприятна за тебе местност, веднага забързваш, по-скоро да я преминеш. Неприятните места в музиката наричат дисонанси. Разумният човек се спира пред дисонансите, с цел да ги изучи.

Мнозина гледат на музиката като на професия, да си изкарат прехраната чрез нея. Това е външната страна на музиката. Така музиката се отделя от живота. Но ако гледате на музиката като метод за постигане на вашите мисли и желания, това е друг въпрос. Това е истинската музика, която е тясно свързана с живота. В този смисъл, всеки може да бъде музикант. От това гледище, всеки трябва да се интересува от музиката. Да свириш за прехраната си, или да задоволиш желанието на хората, това не е истинска музика. Това е техническа музика, в която ръката има главна роля. Такъв музикант е подобен на готвач, който иска да задоволи клиентите си. Той готви, каквото те обичат. И обикновеният музикант се съобразява с вкуса на слушателите си. Ако обичат светска, модерна музика, такава и той свири. Ако обичат класическа музика, пак ги задоволява.

– Коя музика е класическа? – Това знаят най-добре самите класици. Трябва да дойдат Бетовен, Бах и другите класици, те да обяснят, какво представя класическата музика. Сега има много музиканти, но малцина разбират дълбокия смисъл на музиката. Свириш първа, втора, трета симфония от Бетовен. Коя от тях представя терцата? Той написал девет симфонии. Значи, три пъти повторил терцата, но по различни начини. Във всяка симфония Бетовен разрешава един кардинален въпрос. Музикантът трябва да знае, коя симфония е първа, коя – втора и т.н. Ще кажете, че те са номерирани от Бетовен. – Това трябва да се знае. Може би, сегашната номерация не отговаря на онази, която Бетовен е дал на времето. Който знае всичките симфонии на Бетовена и прониква в тяхната дълбочина, той знае, коя е първа, коя – втора и т.н. Казваш, че не можеш да живееш без музика. – Прав си. Музиката е метод, чрез който се разрешават всички въпроси. Тя трябва да влезе вътре в човека. Ако не мислиш, не чувстваш и не постъпваш музикално, нищо не можеш да постигнеш. Тази музикалност в човека наричаме „вечно добро“. Без музика не можеш да бъдеш добър. Това е изключено. Обръщаш се към някого грубо и го питаш: Моля, какво искаш? – Това е животинско отношение, така и животните се обръщат едни към други. В това няма никаква музикалност.

Хората се питат, защо идат страданията и нещастията в живота. Те не се сещат да търсят причината в себе си. Още в далечното минало те се отклонили от музикалния път на живота и до днес не могат да се върнат там. Без музика не може да постигнеш загубеното. – Колата ми не върви. –

Намажи я, всички средства за това са в тебе. Всеки сам може да разреши задачите си. – С търпение ще разреша всичко. – Да, но ти не можеш да бъдеш търпелив, ако не си музикален. Търпението развива правата мисъл в човека. Думата „анзохер“означава “право мисли“. И като мисли право, човек не може да разреши всички мъчнотии изведнъж. В даден момент, ще разрешиш само една мъчнотия. Като прескочиш нея, тогава ще мислиш за друга мъчнотия. В дадения момент, от тебе се иска да напишеш едно малко музикално парче. Като го напишеш, ще се заемеш и с по-големи работи, които остават за последния момент. Като прескочиш една мъчнотия, запитай се дае прескочиш ли и другите, или да останеш с разрешението само на първата. Секундата не разрешава въпросите. При секундата, човек е в постоянно движение. При терцата, той е в триъгълника. В кабалата си служат с думите „Хокма, Бина“. Те означават Вечното Начало, Непостижимото, Великата Разумност. От Вечното Начало произтича мъдростта, която разумните хора възприемат. Щом възприемем законите на Вечното Начало и ги приложим разумно, нещата стават за нас постижими. Разумното води към условията, а условията към постиженията.

Защо страдаме? – Защото не давате път на вашата музикалност. Като страдаш, природата ти казва: Изпей нещо! Или, изговори нещо музикално. Кажи си: Мисли право, люби усърдно, постъпвай добре! Ако мисълта ти е лишена от любов, нищо не се постига. Любовта внася импулс, подтик в човека. Добрата постъпка е краят, проява на разумността. Ето защо, колкото и да страдате, знайте, че чрез страданията природата иска да събуди вашата музикалност. През каквито страдания и да минавате, пейте и свирете. Само така ще излезете от кривия път на живота, от меланхолията и от немузикалния живот. – Предчувствувам, че ще ми се случи нещо зло. – Ако не пееш, ще ти се случи някакво нещастие. – Какво да правя? – Пей! Всеки човек е поставен между две злини: едната е положителна, а другата – безразлична. Ако можеш да пееш и говориш музикално, ще се повдигнеш. Ако не можеш, ще ти се случи това, което предчувствуваш.

Казваш: Трябва да се живее. – Как? Както музиката, така и животът имат свой израз. Всеки момент ще благодариш за приятното и за неприятното. Че някой имал големи успехи, че се повдигнал в живота – ще благодариш. Като влезеш в света на противоречията, пак ще благодариш. Ще страдаш и ще разрешаваш противоречията. Преди тебе някой работил върху известен въпрос и направил грешки. Ти ще благодариш и за погрешките. Много време ще употребиш, но ще ги изправиш. Някой свири тихо, с мекота, а друг – силно, енергично. Природата си служи и с двата метода: и с мекия, и с бурния. Вие искате, природата да тегли своя лък всякога тихо,

меко. Слушали сте, как свири начинаещият. Той взима цигулката и силно натиска лъка. Не е даровит, път и не е свирил много. Който го чуе, ще запуши ушите си и ще бяга. Друг е въпросът, ако слушате онзи, който е завършил вече музикалната академия. Той свири леко, чисто, приятно е да го слушаш. Ще кажете, че той е музикален. – Да, той носи терцата в ума си. Като свири, той мисли върху три неща: първо, следи ръката си; второ, вслушва се във всеки тон и трето, каквото свири, вътрешно го пее.

Следователно, който върви по пътя на терцата, непременно ще има постижения. Добрият певец също върви по пътя на терцата. Той първо мисли, после чувствува. Наистина, чувствата имат надмощие в живота, но зад всяко чувство се крие известна мисъл. При създаването на света, първо мисълта е взела участие. Ето защо, който мисли, само той може да разбере света. После идат чувствата, проява на Любовта. Най-после иде постъпката. Значи, всеки човек е една постъпка, т.е. завършен резултат. За да развива своята музикалност, човек се нуждае от някакъв инструмент, поне тъпан или дайре. – Няма да ставаме виртуози. – Ако не за другите, поне за себе си, всеки трябва да бъде виртуоз. Който не развива своята музикалност, не може да има успех в живота си. Ще пееш и ще свириш за себе си, на тебе да ти е приятно. Ще пееш и ще мислиш. – Как ще изпеете думата „анзохер“? Тя има три срички, както терцата – три тона. Средният тон, или средната сричка е най-слаба. Крайните тонове са „до“и „ми“. Тонът „ре“не се чува. Той представя оранжевия цвят. Началният тон „до“представя червеният цвят – животът, който означава още жената. Тонът „ми“- крайният тон означава разумността. Като извади известна поука от живота, човек поумнява, т.е. прилага разумността. Терца може да се образува от всеки тон. Например „до – ми“е една терца; „ре – фа“- друга терца; „ми – сол“- трета. Всяка терца има свои постижения.

– Как ще се справим с мъчнотиите си? – Чрез музиката. Ще се пазите да не нарушавате музикалните правила на природата. Боледуваш – нарушил си тези правила. Неразположен си – нарушил си тези правила. Гневиш се – също. Ще възстановиш музикалните правила на природата и ще се справиш с мъчнотията си. Срещаш един човек, който причинява неразположение на духа ти. – Какво да правя? – Приложи терцата. – Как? – Като смениш един тон с друг. Седем тона има в музиката, може да вземеш, който искаш. Един тон не разрешава въпросите – седем тона имаш на разположение. Ако не можеш да си служиш с цели тонове, ще си служиш с половинки, четвъртинки и др.

Изучавайте музиката, като необходим метод на природата. – Не мога да бъда музикален. – Това е твоя работа. Щом не си музикален, ще страдаш. Ще мислиш, чувствуваш и постъпваш музикално – нищо повече. Любовта

не търпи немузикални хора. Любещият е музикален. Не можеш да обичаш без музика. В музиката „до“е основният тон, а в живота Любовта е основният тон. Без основния тон човек е в мъгла. – Обичам еди – кого си. – Щом обичаш, ти излизаш от основния тон на живота и с него разрешаваш всички въпроси. С основния тон ти разработваш всичко. Тогава и мисълта, и волята ти действат правилно. Дето има музика, там всичко върви напред.

В живота на човека се явяват въпроси, които той може да разреши или чрез закона на мъдростта, или чрез закона на любовта, или чрез закона на истината. Значи, съществуват три начина за решаване на въпросите. Ще започнеш от любовта, като основен тон на живота. Само така ще мислиш и постъпваш правилно. И тогава, каквато дума кажеш, ще има смисъл. Ако думите нямат съдържание и смисъл, те произвеждат обратни резултати. Искаш да изпееш една песен. Първо разгледай думите, имат ли съдържание и смисъл, как са наредени. Има песни, които в даден момент не оказват добро влияние върху човека. Ако певецът е голям индивидуалист, трябва да избягва да пее песни, в които има тона „ре“. Нека пее такива песни, които да внасят противоположни елементи на индивидуалността. Ако си малодушен, нямаш самоувереност, пей песни, в които се среща най-много тонът „сол“. Той прави човека смел, самоуверен. – Какво да правим със знанието за музиката? – Дръжте го в себе си и то е необходимо. Не го носете на гърба си, за да не се уморите. Ако пееш или свириш нещо от Бетовена, добре е да знаеш, кога се е създала тази песен – сутрин, на обяд или вечер, при какво съчетание на планетите. От това зависи, кога да я свирите и вие. Има щастливи и нещастни песни. Като знаете, кога се е създало едно музикално творение, може да му направите хороскоп. Великото в живота се заключава в правилното съчетание между човешките мисли, чувства и постъпки и тези на разумната природа.

Когато Бетовен и другите велики музиканти творили, с тях заедно работели музикални същества от невидимия свят. Зад всяка музикална творба се крият възвишени същества. Те вдъхновяват музиканта и направляват неговата мисъл. Добрият музикант или певец се свързва с напреднали музикални същества от другия свят. За онзи, който не знае да пее, най-доброто пеене е плачът. В този смисъл, сълзите са ноти. От сълзите може да направите едно музикално произведение. Чрез плача човек се тонира. Човек плаче, за да се научи да мисли, да чувствува и да постъпва правилно. Като се тонираш чрез плача, започни да се радваш. Следователно, има смисъл да плачеш, ако чрез плача си ти си разрешил поне един въпрос. Виждам някой трие сълзите си, усмихва се и казва: Намерих грешката си. Сега, като ме слушате, ще се върнете пак към старото и ще питате: Как може да живеем добре? – Пей и свири, да станеш музикален. – Как да постигна желанието си? – Пей! Изпееш нещо, не

върви. Изпееш го втори път, пак не върви. След като го изпееш 99 пъти, работата ще тръгне напред. Ще пееш дотогава, докато ти пръв бъдеш доволен от себе си. Също така и природата трябва да е доволна от тебе. Целта е, като пееш и свириш, да изразиш Божествения живот, а не своя. Някой казва: Искам да изразя своя живот. – Това е последна работа. Първо ще изявиш Божествения живот, а после – своя. Нима това, което наричаш твое, е наистина, твое? Пееш едно произведение и го представяш за свое. Ти си комбинирал оттук – оттам нещо и мислиш, че е твое. Само това, което е вложено в тебе, е твое. – Ама постигнах нещо. – Преди тебе, хиляди хора са го постигнали. Хиляди хора, преди тебе, са градили къщи. Ти трябва да съградиш нещо по-хубаво от тях. Който дойде след тебе, ще съгради нещо още по-хубаво от тебе. Така ще има надпреварване в постиженията. Да се постигнат всички замисли на човечеството, да се научим да живеем – ето великата задача на човека.

Нова идея е нужна на хората. Затова не трябва да бъдеш свят човек. Далеч е още от тебе светостта. Тя е непостижима идея. Носи в себе си непрекъснато мисълта за добър живот, а що се отнася за свят живот, това е въпрос на далечното бъдеще. Достатъчно е днес да реализираш това, което си разбрал. То води към великия живот, който носи благата и радостите. – Какво да правим, за да постигнем нещо реално? – Развийте своята вътрешна музикалност. Тя носи условията за добрия живот. – Прост човек съм. – Някога простият постига повече от учения. Външно може да си прост, но вътрешно – учен. Важно е, какво отношение има човек към живота и как го използва.

Да се върнем към въпроса за терцата, която прави нещата красиви. За да бъдеш красив, три неща са важни: да имаш красиво чело, нос и уста. Щом челото, носът и устата са красиви, очите и ушите също ще бъдат красиви. Оттам и ръцете, и краката ще бъдат добре развити и оформени. Ще туриш ръката си на челото и ще изпиташ свещения трепет на душата. Ще погладиш носа си и ще изпиташ чувство на благодарност за всичко, което Бог ти е дал. Ще туриш ръката си на устата и от нея ще потече мед, с който ще си пробиеш път навсякъде. Устата прави живота сладък или горчив. Зад челото се крие мисълта, зад носа се крие любовта, а зад устата – истината. Ако слушаш челото, какво мисли, нищо няма да постигнеш. Много мисли вълнуват човека, но той може да реализира само една част от тях. Ако слушаш устата, всичко може да постигнеш – сладко и медено говори тя. Всички ще бъдете музикални – това се иска от вас. Както виждам, музикални сте, но в различни степени. Желая ви, да се разговаряте музикално. – Как ще стане това? Както в операта. Там е направен вече този опит, но има още да се учи. В операта всички пеят, вместо да говорят. Ти казваш, че вятърът вее, реката бучи, а музикантът

възприема това, като музика и го предава в песен. В някоя река се чува известен дисонанс. Това се дължи на камъчетата, през които тече водата. Те пречупват течението така, че се произвеждат дисонанси.

Премести тези камъчета на друго място и дисонансът ще изчезне. Една българска пословица казва: „Каквото се провикнало, такова се откликнало“. Ако говориш с природата музикално и тя ще ти отговори музикално. – Обезсърчиш се. – Нямаш музикален метод за работа. – Не мога да разреша едно противоречие. – Нямаш музикален метод. – Докога ще страдам? – Докато развиеш своята музикалност. Тя е първият окултен метод за работа. Сега ще ви дам следното правило: Вървете по пътя на терцата, като музикален път в живота. – Де ще намерим този път? – В красивото чело, в красивия нос и в красивата уста.

От всичко казано досега, искам да остане у вас мисълта: Без музика нищо не се постига. С музика всичко се постига.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.
– В истината е скрит животът.

12. *Лекция от Учителя, държана на*
9 декември, 1932 г. София – Изгрев.

1932_12_11 Забраненият плод
утринно слово

ЗАБРАНЕНИЯТ ПЛОД

Размишление.

Ще прочета 12 гл. от Матея.
Запишете си следните няколко глави и стихове, върху които ще размишлявате:
Исайя: 30 гл., 7 ст.; 45 гл., 9 ст.; 51 гл., 12 ст.; 56 гл., 3ст.; 64 гл., 50ст.
65 Псалом,10ст.
Притчи: 3 гл., 1 ст.; 20 гл., 21 ст.; 21 гл. 20 ст.
Иезекиил: 10 гл., 2 ст.; 35 гл., 27 ст.
Данаил: 7 гл.; 12 гл., 6 ст.
Ев. на Йоана: 14 гл., 27 ст. 18 гл.
(Електрическото осветление постепенно загасва, става тъмно). Защо става така? Ще кажете, че токът се прекъсна поради някакво нарушение в инсталацията. Според мен, това е предметно учение. Така става и с човека. Някога умът и съзнанието му се помрачават, и той не вижда ясно. Каквато работа започне, все не успява. – Защо става така? – Тъмнина е в него. Вън слънцето грее, а вътре в него е тъмно. Той се чуди, какво да прави. Каквото и да му се говори, той не иска да слуша. Казва: Не е така. Мрачен, неразположен е, не му се живее. Такова е положението на всеки, който е прекъснал връзката си с невидимия свят. Той казва: Хората са лоши, светът не е добре създаден. Значи, само той е добър, само той е прав. Всички останали са лоши. – Не е така. Има нещо криво във всеки човек. Това се вижда ясно, когато човек прекъсне връзката си с невидимия свят. Дето ходи, той се сравнява с хората и намира, че по-добър от него няма. Търси някой да стои по-високо от него, но едва намира такъв, веднага се разочарова и в него. Докато мисли, че е намерил един светия, на другия ден казва: Излъгах се, и той не стои по-високо от мене. Влезе в едно общество и мисли, че е намерил това, което търси. След няколко дни казва: И тези хора са заблудени, като мене. Така свършват всички хора – с разочарование, както в себе си, така и в окръжаващите. Разочарованията, противоречията са причина за онази вътрешна борба в човека, която източната философия нарича борба между „Ормузд и Ариман“. От тази борба ще излезеш или победител, или победен, но и в единия, и в другия случай – с пукната глава. Ако те победят, ще се обезсърчиш; ако победиш, ще се насърчиш. И в двата случая се опитва твоята вяра.
Един чужденец, попаднал в едно духовно общество, казвал: Аз мислех, че като вляза в това общество, ще видя умни хора, светии. А то, какво излезе? Това са обикновени хора, които се карат за нищо и никакво: За ядене, за места, за дрехи. – А вие какво мислите? Че светлината ще изгрее оттук и

ще обърне целия свят. Ако останеше сега да изгрее светлината, то е изгубена работа. Светлината отдавна е изгряла. Съществува едно Начало, светлината на Което никога не е изгрявала и никога не е залязвала. Тя залязва само за ония хора, които са облечени в плът, в непроницаема материя. И във вашия мозък, във вашата къща се прекъсва инсталацията и тогава човек с години изпада в тъмнина, по-страшна от мрачната нощ. Светлината упражнява грамадно влияние върху живота на човека. При тази тъмнина, човек е недоволен от дребни работи, които са в състояние да го извадят от релсите. Например, върнеш се вкъщи на обяд. Седнеш да обядваш, хапнеш – яденето солено, а ти не обичаш солено ядене. Почваш да се сърдиш, да викаш, че яденето е пресолено. Жената се чуди, какво да прави, как да ти угоди. Друг обича солено ядене и се сърди, като му поднесат безсолно. Казвам: На този, който обича безсолно, остави му солта на масата, да си тури, колкото обича. На онзи, който обича солено, нека и той си тури в яденето сол по вкус. Значи, ти можеш да направиш живота си солен или безсолен. Не оставяй хората да те солят и обезсоляват. Всеки сам се соли и обезсолява. Или другояче казано: Не оставяй другите хора да те учат.

Ето какво разбирам аз под думите „да те учат“. Някой казва: Не искам ти да ме учиш. Нямам нужда да ми туряш юлар. Ти да вървиш напред, а аз след тебе; да ме водиш, както искаш. Стига съм вървял по чужди умове! У всички хора има желание да учат другите, да ги водят. Откъде се е родило това желание у вас? Майката иска да води децата си; мъжът иска да води жена си. Учителят иска да води учениците си; господарят иска да води слугите си. Ако не го оставиш да те води, той се сърди. И конят и волът, като им турят юлар на главата, те ритат, искат да се освободят, не са доволни. Господарят ще изгуби доста време, докато им тури юлара. След това ще ги бие, защото не се поддават. Питам: Кой кон, като му турят юлар, е станал по-добър? И двадесет години наред да си му турял юлар, като се види свободен, конят всичко забравя. Юларът не поправя човека. Един познат ми разказваше: На всичко в себе си станах господар – от женитба се отказах, от месо се отказах; не критикувам вече хората, но от една слабост не можах да се откажа. Като мина покрай каца с мед, все ще бръкна с пръст, да си близна малко. Макар и несъзнателно, ще бръкна. После ми дохожда наум, че не трябва да правя това, но станало вече. Казвам му: Щом си се справил с всичко, и с това ще се справиш. – Не зная, престъпление, грях ли е това, но все ще бръкна в кацата. – Добро е в тебе това, че си недоволен от себе си, от лошия навик. Мнозина от вас сте се справили почти с всички слабости, но все още бъркате в кацата с мед. Защо става така? – Сами не знаете. Значи, има нещо приятно в това, като бъркнеш, и сам си вземеш.

Не е лесно да се освободиш от една слабост. Тя е подобна на нечистите духове. Когато Христос освободи, беснуемия от духа, който го мъчеше, той

остана сам, свободен, но не можа да живее при новите условия и каза: Да се върна в стария дом, в човека, отдето излязох. Той се върна в човека и като намери дома очистен, взе със себе си още седем духове, по-лоши от него. Така и младият иска преждевременно да стане възрастен. И малкото дете иска да стане голямо; стане юноша, пак е недоволен – иска да стане по-голям. Като стигне до едно място, повече не може да расте. Гледаш: лицето му хубаво, с младенчески израз, но и от това не е доволен. Той иска да има брада, мустаци, да бъде по-внушителен. Като няма какво повече да желае, няма с кого да се сравнява, казва: Едно време, като бях млад. беше добре. Сега, ден след ден, губя силите си: краката ми, ръцете ми треперят. Не мога сам да си услужвам. Той казва: Втори път, като дойда на земята, ще си остана вечно млад. Няма да помисля за старост. Обаче, дойде пак на земята, но всичко забравил: като дете, иска да порасне; като млад, иска да стане възрастен; сега иска да стане като дядо си. Дядото е кацата с меда. Колкото пъти се заричаш да не бъркаш в кацата, все ще бръкнеш.
Питам: Как ще разрешите вие въпроса с меда? Има ли право човек да бърка в меда? Ще кажете, че без разрешение никой няма право да бърка в меда. Аз отивам по-далеч и казвам: Който бърка в меда без позволение, не може да стане нито богат, нито силен, нито учен, нито светия. Човек често бърка в меда, без да знае, че това е мед. Той знае само едно, че му е приятно. Тази приятност няма да ти допринесе нищо ценно. Какъвто си бил, такъв ще си останеш: ако си бил нечист, нечист ще си останеш; ако си бил невежа, невежа ще си останеш; ако си бил слаб, беден, пак такъв ще си останеш. Само ще се натъкнеш на недоволството на господаря на меда. Въпреки това, като видиш каца с мед, все ще бръкнеш с пръста си. Казвам: Може ли жадният да види чешма, и да не се напие от нея? Колкото малко и да пиеш, все ще глътнеш няколко глътки. Какъвто и да си, все ще бръкнеш в кацата с мед. Казвам: Не е лесно да се откажеш от меда. – Ако се отвикнеш да бъркаш в меда, ти си постигнал нещо.
Сега вие се занимавате с велики работи и казвате, че това е дребно нещо, да се откажеш от кацата с мед. – Не, оттам трябва да започнеш – от малките неща. Виждате как постъпват хората с растенията. Кой как мине, все ще си откъсне един лист и ще го хвърли на земята. Казват, че колкото повече късаш листата на растенията, толкова повече растат. – Не е така. Това е отрицателната страна на въпроса. Няма да късате листата и цветовете на растенията. Казваш: Живея добре, но нещо ме мъчи. – Мъчи те нещо, защото не спазваш закона за малките работи. Някога това, което те мъчи, е видимо; някога е невидимо. Неразположен си, търсиш причината в себе си, но не я намираш. Търсиш я вън от себе си, пак не я намираш. Като си неразположен, ти не искаш да гледаш нито слънцето, нито цветята, не знаеш какво искаш. Ако си господар, вземаш камшика и търсиш, кого да биеш. И като християнин и като философ, пак си неразположен. – Много просто, бръкнал си в кацата с мед без позволение. Като не намериш

причината на неразположението си, започваш да критикуваш, кой е на правата и кой – на кривата страна. – Потърси причината в себе си.
Днес, когото и да срещнеш, млад или стар, учен или прост, всеки казва: Аз зная, какво правя, няма защо да ме учат другите. – Теоретически, всеки знае какво да прави, но практически много въпроси не са разрешени. Важно е, какво е изработил човек в себе си. Казваш: Да съм богат. – Друг държи богатството. – Да съм силен. – И силата не е в твои ръце. – Да съм учен. – И знанието е в други ръце. Ако остане ти да си учен, не ще издържиш на тежестта на знанието. Мъчно е да бъдеш на земята богат, учен, силен. Ако си голям, силен, как ще минеш през тесен отвор? На пътя си срещаш тесен проход и не можеш да се пъхнеш през него – търсиш някой да ти помогне. Защо ти е тогава тази сила? Богат си, но дето минеш, всички те гонят, искат да вземат богатството ти. Защо ти е това богатство? Вижте, какво е положението на сърната. На никого зло не прави, но ловецът я дебне, иска да вземе богатството ѝ. Питаш: Защо гонят сърната? – За да се повдигне. Като се намери в голяма мъчнотия, тя търси начин, как да напусне гората, да се освободи от нея. Следователно, мъчнотиите в живота имат смисъл дотолкова, доколкото поставят човека при условия да мисли, да търси начин да се повдигне. Ако си сърна, как ще разрешиш мъчнотията си? Днес те стрелят, утре те стрелят и, за да се освободиш от куршума, навлизаш в дълбоките, гъсти гори. Там те очаква друга опасност: мечки, вълци, тигри. Как ще се спасиш от тях? Този въпрос може да се разреши умствено, теоретически, но не и практически. Докато си сърна, мъчно ще се справиш. Представи си, че си богат човек, но искаш да се откажеш от богатството си. Това е идея. Отиваш в гората, но след 20 години пак се връщаш в света и започваш да проповядваш на хората, как да се откажат от богатството си. Ако можеш да ги убедиш, ще се радваш. Ако не можеш, ще съжаляваш. Ще си кажеш: Напразно прекарах в гората толкова години!
И тъй, отказвай се доброволно от богатството си, защото, като товар, то е опасно. Ако доброволно се откажеш от него, и другите ще те последват. Носиш запалена свещ в ръката си. Някой те преследва. Какво ще направиш? – Изгаси свещта! Опасно е да носиш запалена свещ в тъмнината. – Кога? – Когато те преследват. В такъв случай, по-безопасно е да минеш гората без свещ, отколкото със запалена свещ. Тури свещта в джоба си, не я хвърляй в гората. Като я изгаси, някой я хвърля настрана и казва: Не ми трябва вече тази свещ. – Не, лъжеш се, утре пак ще ти потрябва. На този, който казва, че не му трябва богатство, отговарям: В дадения случай, богатството не ти трябва, но коя е причината за това? – Гонят те. Проповядваш на хората, че не е нужно богатство. Добре проповядваш, но трябва да знаеш, коя е причината за това. Някой проповядва на хората против богатството, а той сам е богат. Например, челото, което имаме, е грамадно богатство. Следователно, ако се отказваш

от онова богатство, което си придобил, това има смисъл, но не можеш да се откажеш от богатството, с което си роден – своето тяло, своите дарби и способности.
Във Франция някъде има едно общество „нудисти" или „адамисти", които ходят голи. Каква идея преследват те с това? Отделили се от хората и ходят голи. Медицината препоръчва като метод за лекуване, да ходи човек гол. С това тя иска да даде възможност на болния да използва слънчевата енергия и чистия въздух. Докато си болен, ще ходиш гол. Като оздравееш, ще се облечеш. Ако и като здрав, ходиш гол, ти имаш друга идея – да запазиш здравето си, като използваш направо природните сили. Значи, болният ходи гол, за да оздравее. Здравият ходи гол, за да не се разболее. Кое е по-добре: да ходиш гол, когато си болен, или когато си здрав? Според мене, по-добре е да ходиш гол, когато си болен. Като здрав, има много начини да запазиш здравето си. Не е нужно да ходиш гол. Като ходи гол, болният усилна вярата си. А здравият, като ходи гол, губи вярата си. – Как трябва да постъпваме с голия? – Ако е болен, ще му кажеш да ходи гол, докато оздравее. Ако е здрав, ще го облечеш. Такъв е законът. – Кой трябва да изпълнява закона? – Болният – А здравият? – Здравият носи закона в себе си, следователно, няма защо да го изпълнява външно. Рибата пие ли вода? Тя живее във водата, но не пие вода. Външно тя е чиста, но вътрешно е нечиста. – Защо? – Нейният живот се основава на насилието. Между рибите съществува нечувано насилие. Те се отличават с крайно мълчание. Никой няма право да се оплаче, да каже, какво става в техния свят. Казвате: И в света, между хората, няма правда. – Няма правда и не може да има. – Защо? – На земята няма съвършени същества. За да приложиш правото, трябва да бъдеш съвършен. Външно човек може да спазва законите, но вътрешно не ги спазва – не е готов. Той не е организирал своя вътрешен живот. Аз наблюдавам, като дохождате при мене, как сядате и от това си правя заключения. Онзи, който е по-организиран, още като влезе в стаята, погледне столовете и веднага си избира един. Като седне на този стол, той се чувства добре. Друг влезе в стаята и започва да се озърта, на кой стол да седне. Погледне към левия, после към десния, колебае се, не знае, на кой стол да седне. Като зная, че му предстои известно страдание, аз му посочвам стола, на който да седне, да го освободя от страданието. Не е безразлично, на кой стол ще седнеш. Всеки стол си има свое специфично влияние. Като знаете това, добре е да сменяте стола си, да не седите винаги на един и същ стол.
Като сядам на стола си, вие бързате да турите възглавничка, да е по-меко. Днес една сестра иска ключа, да отвори стаята ми, да вземе възглавничката. Тя мисли, че с възглавничката ще окаже почитта си към мене. Казвам: Може и без възглавничка. Аз благодаря за такава почит! Ще седна на възглавничка и ще бъда доволен! Кой сяда на възглавничка? – Болният, инвалидът, умореният. Аз не съм дошъл на земята да сядам на

възглавничка, нито изобщо да сядам. Здравият трябва да стои на краката си и да ходи. Ще дойде ден, когато няма нито да сядате, нито да спите, нито да почивате. Тогава постоянно ще ходите. При това, няма да стъпвате на твърда почва, както сега. При това положение, ти нямаш нужда от ръце и крака. Докато сте на земята, краката и ръцете, очите и ушите ви са потребни – всичко ви е потребно. Обаче, ако се движиш в пространството, нужен ти е умът. И птицата, когато лети във въздуха, крака не й са нужни. Щом кацне на планина, краката й са необходими. Следователно, при големите мъчнотии, ти си във въздуха – там крака не ти са нужни. Краката ще си почиват, а умът ще работи. Дето и да си, трябва да пазиш равновесие.
Казвам: Като си във въздуха, ще мислиш и с мисълта си ще пазиш равновесие. Прекъснеш ли мисълта си, ти губиш равновесието си, както и на земята, на твърдата почва. Казваш: Чудно нещо, защо нещата не стават, както мисля? – Не питай, но пази равновесие. Дали мъчнотията е физическа, или психическа, всякога можеш да изгубиш равновесието си. За да не става това, нужно е мисълта ти да работи. Отиваш при една врата. Бутнеш я, не се отваря. Втори път я бутнеш, пак не се отваря. Всички ти казват, че не може да се отвори. Обаче, един човек ти казва: Натисни малко, вратата ще се отвори. Натискаш малко, и вратата се отваря. – Какво представя натискането? – Мисълта. Като мислиш, ще отвориш вратата на мъчнотията. – Как става това? – И вие, като децата, искате всичко да ви се обясни. Ако не ви обясняват, сърдите се. Малкото дете се сърди на майка си, че не му приготвила всичко навреме. То иска да яде, да спи и след това да го изведат на разходка. Ако майката е предвидила всичките му нужди и ги задоволи, то е спокойно. И господарят, като малкото дете, изисква всичко от слугата си. Той седи на стол и заповядва. Ако слугата не изпълни всичките му заповеди и желания, той вика, сърди се, иска обяснение от слугата си, защо не е свършил работата, както трябва. Значи, и възрастният е като детето. И той се сърди, вика, кряска, иска обяснения. Щом се сърдиш, ти си малко дете, не си господар на положението. Търсиш майка си, баща си, брат си. Това е естествено положение, не можеш да се освободиш от него. Питам: Когато детето стане 21 годишен момък, има ли нужда майката да го утешава? Въпреки това, срещам и религиозни, и светски хора, пълнолетни, които очакват още на майка си и на баща си. Още се нуждаят от количка, да ги вози някой. И вие отивате някъде, очаквате да ви посрещнат добре, да ви нагостят. Това са колички. Ако не постъпят така, вие сте недоволни.
Аз правя сравнение между вас и богатия търговец-милионер. Докато очакваш да те посрещнат с почести и уважение, да те нагостят, ти си в положението на богатия. Дето отидеш, ще те приемат добре, ще ти помогнат да съблечеш дрехата си, ще те поканят на мек стол, но като си отиваш, ще те оберат. Ще се съберат около тебе всички, които са ти

услужвали, и ще очакват да им дадеш нещо. Ще платиш за тази почит. Защо ти е тази почит? Защо ти са услугите на твоите братя и сестри? Бог ти е дал толкова блага, толкова удобства, и ти пак си недоволен. Всеки е недоволен от положението си. Младият не е доволен от знанието и от силата си, иска да бъде като другите. Старият също е недоволен от нещо. Досега аз не съм срещал човек, който да е доволен от положението си. Казваш: Аз съм доволен. – Не говориш истината. На лицето ти чета твоето недоволство. Ако отидеш на слънцето и се върнеш отново на земята, ще бъдеш ли доволен? Ще кажеш: На слънцето бях, но и там нищо не придобих. Преди всичко, никой няма да ти вярва, че си бил на слънцето. Ще те нарекат луд, смахнат. Пък и ти ще се усъмниш и ще се питаш: Ходих ли, наистина, на слънцето? В това отношение, ти приличаш на онзи, който търсел правдата в света. Той казвал, че правдата трябва да съществува. Дето ставало нещо, той навсякъде се явявал да защищава правдата. Като се намесвал, все го биели. Един ден той видял, че двама души се бият. Единият запитал: Няма ли тук поне един справедлив човек, да ми отдаде правото? Той чул, как се разправят, но си казал: Не искам повече да бъда бит. Нищо няма да кажа за правдата. Кой е крив и кой прав – не зная, аз ще си мълча.
Мнозина мислят, че като религиозни, ще разрешат всички въпроси. – Не е така. Религиозният живот е само условие, но той не разрешава въпросите. Той събужда в човека стремеж към придобиване, но не дава разрешение на житейските въпроси. Казваш: Не вярвам в Бога. но като стана религиозен, ще повярвам. – Лъжеш се. Религията е условие, а за да повярваш в Бога, трябва да работиш, да придобиеш дълбоко вътрешно разбиране за живота. Лесно се казва „да се обичаме“, но за това е нужна светлина, да знаеш как да я приложиш. – Трябва да бъда свободен. – Но трябва да знаеш, какво значи да приложиш свободата. Ако си свободен, за какво ще употребиш свободата си? – Ще мога свободно да бъркам в кацата с мед. – Да, но това не е съгласно с великите закони. Който бърка в кацата с мед без позволение, той влиза в подземието на живота, откъдето не може да излезе. За да излезеш от подземието, трябва да се справиш със своята слабост. Кажи си сам на себе си, че тази слабост няма да те изведе на добър край. – Помогни ми ти, сам не мога да изляза от подземието. – За да излезеш, трябва да ти туря юлар на главата. Аз ще те тегля, а ти ще вървиш след мене. Значи, аз отпред, ти отзад. Ако искаш да знаеш, трябва ли да бъркаш в меда, питай пчелите. Те плащат скъпо на всеки, който си позволи да пипа техния мед. Добрият живот се основава на следния закон: Не бъркай в кацата с мед без позволение. – Приятно ми е да бъркам в меда. Изкуство е доброволно да се откажеш от това, което ти е приятно. Казвам: За да се справи със слабостите си, човек трябва да уравновеси силите в своя организъм. Това значи, да постави равновесие между ума, сърцето и волята си. Този е пътят, по който човек може да стане господар

на своите мисли, чувства и постъпки. В който свят влезеш – в света на мислите, чувствата или постъпките – трябва да бъдеш ориентиран. Религиозните и до днес разискват върху въпроса, накъде да се молят – на изток или на запад. Значи, те още не са ориентирани по този въпрос. Силата на молитвата не е в това, на коя страна се молиш, но как се молиш и какви чувства влагаш в молитвата. Не е безразлично, какво носи човек в себе си. Дето седне, той оставя нещо – добро или лошо. Ето защо, като отида в някой дом, аз гледам, на кой стол ще седна. Ако в този дом има само един стол, на който не мога да седна, предпочитам да изляза вън, на тревата да седна, отколкото да остана в стаята. – Защо не останеш вътре? – Това е моя работа. Как ще остана в стаята, когато виждам, че след малко ще падне бомба върху къщата и ще ме затрупа. По-добре ще изляза вън, на открито, отколкото да остана в къщата. Вън е по-безопасно. – И вътре е приятно. – Толкова приятно, колкото да бръкнеш с пръст в меда и да го близнеш. След това трябва да дойде цяла експедиция от невидимия свят да те спасява. Адам и Ева бъркаха в меда, но ги изпъдиха от рая. – Де отидоха? – В затвора. Ето, вече осем хиляди години, как седят в затвора. Първи, Адам и Ева бръкнаха в кацата, а след тях – всички останали. И досега още хората бъркат в меда без позволение. – Не може ли да не грешат? – Може, от тях зависи.
Грехът не е нищо друго, освен бъркане в кацата с мед. Според вас, грехът подразбира нещо голямо – убийство, кражба, лъжа. – Не е така. И най-малкото нарушение на закона е грях. Искаш да те обичат хората, да те славят, да бъдеш силен, богат, а бъркаш в кацата с меда. Невъзможно е да се ползваш от едно благо и да не платиш за него. Разумен трябва да бъдеш. Ако си силен, а неразумен, ще хванеш някого и ще го убиеш; ако си учен, ще го оплетеш в мрежата си; ако си богат, ще го заробиш; ако си красив, а не знаеш как да употребиш красотата си, ще причиниш ред нещастия на хората. Прекрасната Елена изкуси Париса, и той бръкна в кацата с мед без позволение. Десет години се биха троянците и гърците за една красива жена. Какво спечелиха от това? Каква поука ще извлечете от тази война? Ако си грък, в края на краищата, ще влезеш в един кон; ако си троянец, ще бръкнеш с пръст в меда. С коня лесно ще се справиш, ще го закараш в обора, но как ще се справиш с хората в коня? Те ще ти причинят най-голямото нещастие. Кой от вас не е вкарал гръцкият кон в себе си? Казвате: Отде дойде тази мисъл в ума на Учителя? – Много просто. Шивачът, като погледне дрехата, веднага вижда, какво ѝ липсва, какви дефекти има. Тук туря парченце, там туря парченце и скрива дефекта. И аз съм такъв майстор-шивач: като погледна, всичко виждам.
Днес всички изучават историята, четат за троянската война, но не са се поучили от нея. Всеки пъшка, мъчи се, иска да внесе коня в себе си. И троянците мислеха, че като внесат коня в града, работите им ще се оправят. Не само че не се оправиха, но повече се объркаха. Докато конят не

беше влязъл в Троя, работата вървеше добре. Щом го внесоха в града, всичко се разруши. Ако влезеш в един скъп хотел, хиляди левове няма да те оправят. – Какво да се прави тогава? – Не влизай в скъп хотел. С други думи казано: Оценявай онова, което Бог ти е дал. Не се стреми към чуждите блага, които, в края на краищата, ще те заробят. Оценявай своето благо и го прилагай, а към чуждото не се стреми. Докато не прилагаш това, което Бог ти е дал, всякога ще се натъкваш на противоречия. Докато не изпълняваш волята на Бога, всякога ще страдаш и ще търсиш причината за страданията вън от себе си.
Казваш: Защо светът е създаден така? – На този въпрос няма отговор. – Защо страдам? – Бъркнал си в меда без позволение. – Какво да правя? – Като влезеш в дюкяна, ще потърсиш господаря и ще му кажеш: Колко струва медът? Ще платиш и ще си вземеш, колкото трябва. Започнеш ли да се оправдаваш, че си бъркнал само с един пръст, ти повече ще се объркаш. С този мед, който си взел на пръста си, могат да се нахранят десетина пчели. Според тебе, малко мед си взел, но не и според пчелите.
Казваш: Малка е погрешката ми, но тежки последствия носи: изгубих мира, радостта, разположението си. Значи, Духът те напуснал. Щом Духът те напусне, погрешката ти не е малка. Човек трябва да дойде до истинската мярка на нещата и, според случая, да си служи с малката, или с голямата мярка. Важно е да знаеш, кога каква мярка си приложил. За да възстановиш мира, радостта и разположението си, ти се молиш, плачеш, дано Бог ти помогне. Бог помага, но някога оставя човека да сгреши, да придобие известна опитност. Ако от първия път не научи урока си, Той ще го остави да повтори и потрети опитността, докато научи урока си.
Казвам: Бог постъпи по същия начин и с първите човеци. Като сгрешиха, Той ги изпъди от рая. И за да не бъркат втори път в меда. Бог постави ангел при дървото на живота, да не се върнат втори път в рая. Казваш: Имам едно непостигнато желание, искам да го реализирам. – Нека си остане непостигнато. То е необходимо препятствие в твоя живот. Следователно, не се стремете да постигнете всичките си желания. Ако ги постигнете, ще ви се случи някакво нещастие. Нека остане поне едно от желанията ви непостигнато. – Защо трябва да бъде така? – Не питай, то е в реда на нещата. Разумният никога не пита, защо последното му желание остава незадоволено. – Как ще се примиря с това? – Ще търпиш. Чрез търпение всичко се постига.
Казваш: Искам да бъда търпелив. – От тебе зависи да станеш търпелив. – Как ще постигна това? – Като се научиш да мълчиш. Каквото и да ти се случи – добро или зло – да търпиш. Например, вървиш по улицата и се удариш в един камък. Продължи пътя си, без да кажеш нищо. Ако започнеш да риташ камъка, да се сърдиш, не си търпелив. Щом се блъснеш в него, вдигни го и го тури настрана, за да не се блъснеш и втори път. Ако го подритнеш само, друг някой ще се блъсне в него. Тогава, твоето

недоволство ще мине в другия. За да не се блъскаш в камъка, мини от друго място. Кой е камъкът, в който се блъскаш? – Това е една от твоите сестри, които не обичаш. Като минеш покрай нея, ти се блъскаш в някоя черта от нейния характер и оставаш недоволен. Казваш: Не искам повече да я срещам. – Не искаш да я срещаш, но несъзнателно търсиш случай да я видиш, за да намериш някаква грешка в нея. Да виждаш грешката на своя ближен, значи, да се блъскаш в камъните по пътя. Грешката на твоя ближен събужда отрицателна мисъл в ума ти, която те оцапва. Това помрачава съзнанието ти, и ти се сблъскваш.
Двама французи, парижани, отишли да видят, как живеят нудистите. Като се разговаряли, облечените се целунали. Един от голите се възмутил от постъпката им, хвърлил се върху тях и им ударил по една плесница. Намесили се и други нудисти в борбата: едни били против облечените, други ги защищавали докато, най-после, парижаните си заминали. След известно време властта повикала голия в Париж, дето му наложили глоба за побой. Той платил глобата и се върнал назад.
Съществуват два вида хора: голи и облечени. Аз считам облечените за грешни, а голите – праведни. – Грешник съм. – Значи, ти си облечен човек. – Започвам да оголявам. – Радвай се, защото ставаш праведен. Значи, за да станеш праведен, трябва да бъдеш нудист. Който иска да се домогне до истината, ще оголее, т.е. ще съблече старите си дрехи и ще се облече в нови. Не можеш да придобиеш нещо ценно, без да оголееш. В рая Адам беше гол, но имаше знания. Като сгреши, той се облече и изгуби знанието си. Следователно, Адам беше гол отвън, облечен отвътре. Като сгреши, стана обратното: облечен отвън, гол отвътре. Сегашните облечени хора ще станат в бъдеще голи. – Защо? – Защото ще влязат във вечния огън, дето всичко изгаря. Там не изгаря само тялото. Праведните, които сега са голи, в бъдеще ще се облекат. Светските, които сега са облечени, ще оголеят в бъдеще. Сегашните хора се оплакват, че оголели. – Чудно нещо, те не съжаляват, че не изпълняват волята Божия, а съжаляват, че нямат дрехи, обувки, къщи и т. н.
Човек трябва да избере едно от двете – или да бъде гол, или облечен. С други думи: да бъде или праведен, или грешен. Той дошъл на земята гол, и отпосле се облякъл. Червеят е отвън гол. Като се покаже на слънце, веднага умира. Като се говори за голота, хората се срамуват. Срамът тук е на място. Ето защо, това, което причинява срам, трябва да се облече. Въпросът за голотата е минал през различни фази на развитие. Някога беше срамно даже лицето да бъде голо. Тогава, особено жените, носеха було на лицето си. Когато искаше да се покаже на някого, жената вдигаше малко булото и пак го спущаше. Срамно беше краката да бъдат голи, затова носеха чорапи. После дойде идеята, че могат да ходят боси. На ръцете пък туряха ръкавици, но видяха, че това не е много удобно. Ако искаш да хванеш нещо, трябва да свалиш ръкавиците. Коя е подбудителната причина да

ходи човек гол, или облечен? – Каквато и да е причината, зад нея седи истината. Който разреши този въпрос правилно, ще се освободи; който не го разреши правилно, ще се ограничи и огрубее.
И тъй, булото, ръкавиците, които човек носи, представят различни възгледи. Ръкавиците имат смисъл зимно време, да се пазиш от студа. Обаче, лятно време ръкавици не се носят. Ще кажете, че лятно време ръцете трябва да се пазят, да не изгарят от слънцето. Това зависи от разбирането. Мисълта за ръкавиците не е важна. Нека остане в ума ви следната мисъл: Не бъркай в кацата с мед без позволение. Ще кажете, че това не е никакъв грях. – Да, не е грешно, че си бъркал в кацата – никой не те държи отговорен за това. Обаче, нещо в тебе ти нашепва: Не направи добре, че бръкна в кацата с мед. На това се дължат всички страдания в света. Всъщност, няма никакво престъпление, че си близнал малко мед с пръста си. Адам и Ева пожелаха да вкусят от забранения плод, но и до днес човечеството изкупува последствията на тяхното желание. Какъв грях има в това желание? Вкусиха, зарадваха се, но изгубиха свободата си. Като изгубиш свободата си, хората ще те убеждават, че отново ще я придобиеш. – Възможно е, но кога ще я придобиеш? Можеше да минеш и по друг път, а не да бъркаш в кацата с меда. Първи, Адам и Ева бръкнаха в кацата, а след тях бъркат всички хора. Като отидеш на черква, застанеш на едно място, откъдето минава свещеникът и поръсва с китка босилек всички присъстващи. Питам: Не може ли да мине и без ръсене? – Може, има и друг начин, но като си влязъл в черква, ще минеш по установения ред. Има едно естествено ръсене: ще излезеш на слънце и ще изложиш гърба си да се грее. Това не е ли естествено ръсене? Да те ръси светлината, разбирам. Какво ще придобиеш, ако те ръсят с китка босилек, потопена във вода? Да ръсиш онзи, който припаднал, който изгубил съзнание, разбирам. Ще вземеш с китката, или с ръката си и ще го поръсиш. След малко той ще дойде в съзнание.
Като помогнете на онзи, който припаднал, казвате: Ние го спасихме. – Не го спасихте вие. По-добре щеше да бъде, ако го оставите на земята, сам да се съвземе. Той мисли за онзи свят, пренесъл се вече, а вие искате насила да го върнете: разтривате го, ръсите го с вода, но той не бърза, иска да придобие някаква опитност. Разправяше ми един познат подобна опитност, която той преживял. Един ден той припаднал, изгубил съзнание. Майка му, баба му започнали да го разтриват. Той усещал, че правят нещо с него, но нищо не могъл да каже. Близките му мислели, че той заминал за другия свят. И вие, често мислите, че трябва да вървите по обикновения път, да не изгубите съзнанието си. – Не е така. Според мене, правият път е нормалният. Ще държите в ума си мисълта, че живеете и се движите в Бога. Това значи да се свържете с Божественото съзнание. При това положение, вие никога няма да губите съзнанието си, никога няма да припадате. Тази е безопасната, истинската философия на живота. Така ще

спазвате правилата на Божествения свят. Тогава и вие ще обичате всичко, което Бог обича, и което Той е направил. Ако не живееш така, каквото верую да имаш, при който учител да се учиш, както да се молиш, ти ще бъркаш в кацата с меда. Това ще ти причини нещастие.
Помнете: ако искате да бъдете щастливи, не бъркайте в кацата без позволение. Не желайте да бъдете щастливи; не желайте да бъдете и нещастни; не желайте да бъдете учени, нито силни; не желайте да бъдете невежи и слаби. Човек желае само онова, което няма. Остави в душата си да се развива само това, което Бог е вложил в нея. Знанието, силата принадлежат на Бога. Като живееш в Него, знанието и силата ще дойдат. Не желай онова, което не ти е дадено. Павел се молеше на Бога да го освободи от тръна, който имаше, но Бог му отговори: „Моята сила се показва в твоята немощ“. Някога вие сте недоволни от безсилието си и казвате: Всеки ме тъпче. – Кой тъпче малката мушица? – Само големите [?ги?] тъпчат. Ако ти си малък, кой ще те тъпче? Ще излезеш от дупката си свободен, и никой няма да те забележи. Когато казваш, че всеки те тъпче, това показва, че се мислиш за голям. Много имаш, затова те тъпчат. Кого обират? – Богатия. Обират ли сиромаха? За кого говорят лошо? – За красивия, за умния. Всъщност, вие желаете неща, които ви носят страдания.
Мнозина са идвали при мене да ме питат: трябва ли да бъркаме в кацата с мед, или не? – Може да бъркате, колкото искате. – Има ли грях за това? – Грях няма, но има последствия. Медът е за хората, но ще дадеш парите на касиера и ще си вземеш, колкото ти трябва. Касиерът трябва да знае, че си взел мед от кацата. Казваш: Имам право да взема десет пъти повече. – Значи, ти постъпваш несправедливо – даваш малко пари, а взимаш много мед. – Това е дребна работа. – Кое, според вас, е едро? – Искаме да ни занимаеш с нещо окултно, да ни кажеш нещо от астрологията. Питам: Мислите ли, че само вие сте учени? Вижте онези риби, от устата на които излиза светлина! Те носят в устата си малки, електрически лампички, с които си служат. След това ще кажете: Ние открихме електричеството, ние направихме електрическите лампи. Не, преди вас рибите направиха електрическите лампички. Те са направени милиони години преди човека. Казваме: Тези риби светят. – Светят те, но със своята светлина причиниха хиляди нещастия.
Казвам: Няма по велико нещо за човека от това, да чувства Божията Мъдрост. – Да съм като Бога! – Това значи, да бъркаш в кацата. Не е нужно да бъдеш като Бога. Достатъчно е да чувстваш Неговата Мъдрост, да се радваш на това, което Той е създал. Всичко, направено от Бога, е за тебе. Бъдещето е на твое разположение. А ти бъркаш в кацата и мислиш, че ще постигнеш нещо особено. Освен че нищо няма да постигнеш, но ще си създадеш нещастия.
Нека остане в ума ви мисълта, да не бъркате в кацата. Значи, нищо не ми

трябва. – Ще правиш това, което ще те задоволи. Днес, ходиш гол – не си доволен; облечен си – пак си недоволен. Учен си – не си доволен; невежа си – пак си недоволен. Силен си – не си доволен ; слаб си – още по-зле. Ако си добър – зле е; ако не си добър – още по-зле. Какво трябва да правиш тогава? Ако съм на ваше място, ето как бих постъпвал: за своето добро няма да мисля; ще мисля за доброто в Господа и на него ще се радвам. Няма да се отделям от Бога. Какво съм аз, няма да правя въпрос за това. Ще се радвам на величието на Бога, на Неговата Мъдрост, на всичко, което Той е създал. Така, именно, ще поддържам своето вътрешно равновесие. Ако започна да разсъждавам за Бога, че е велик, всемогъщ и се сравнявам с Него, Той ще ме изостави. Аз нямам право да се питам, какво мога да създам. Бог е създал всичко. Аз трябва да изучавам това, което Той е създал. Иначе, ще приличам на Александър Велики, който казал: Баща ми победи света. Какво остава за мене да завладея? И ние казваме: Бог създаде света. Нали и ние трябва да направим нещо?

Сега аз мога да изнеса работите така, че да се обезсърчите, но не искам това. Аз се радвам на всичко, създадено от Бога. По-хубаво нещо от това не може да се създаде. На мене предстои да изучавам законите на живота и да се върна там, дето Бог ме е поставил. Оттам ще продължа своя живот. – Сиромах съм, нямам възможности. – Мисли, че си богат. Ако не беше така, сиромашията не би те посетила. Ако си богат, не мисли за богатството си. Ти не си нито богат, нито сиромах. Следователно, ако си богат, не мисли, че си богат; ако си беден, не мисли, че си беден. Богатството е в Господа, знанието също е в Господа. Ти не си нито учен, нито невежа. Аз се радвам на всички: и на богатия, и на бедния. Ако нямаше богати, нямаше да има и бедни. Казваш, че еди-кой си е голям грешник. – Благодари на това, защото, ако той не беше грешник, ти нямаше да бъдеш праведен. Ако ти не беше добър, нямаше да има лош човек на земята. Това са полюси. Доброто, проявено на земята, носи съблазън за човека. За онзи, който не разбира живота, всичко е съблазън – и сиромашията, и богатството; и доброто, и злото; и знанието, и невежеството. Окултистите обясняват причината за положението на човека. Те я намират в неговото минало, във връзка с живота на неговите деди и прадеди. Това се дължи на кармическия закон, т. е. на закона за причини и последствия. Дядото не е живял добре, и внуците му носят последствията на неговия лош живот. Дядо ви е бъркал в меда, и вие бъркате. – Как да се отвикнем? – Аз не съм се отвикнал, че вие ще се отвикнете! Но има една разлика. Преди да бъркна в кацата с меда, аз турям парите в касата, претеглям меда и тогава го взимам. Ако и вие вървите по моя път, никога няма да страдате. Следователно, колкото мед претеглиш, толкова ще изядеш. В това се крие разрешението на въпроса. Ако намерите друг начин за разрешение на въпроса, приложете го. И ако този начин не носи страдания, и аз ще ви последвам. Обаче, аз не намерих друг начин, освен следния: ще туриш

парите в касата, ще гребнеш от меда и ще го претеглиш. Колкото мед ти се пада, толкова ще ядеш.

Днес научихте един закон – как да бъркате в кацата с меда. Законът гласи: Първо ще платите, после ще претеглите меда и най-после ще си близнете. Да се отвикнете да бъркате в кацата, това е невъзможно. Обаче, ще внимавате да не правите грешката, да бъркате в меда и да не плащате. Първо ще плащате, после ще бъркате. Това е разрешението на въпроса за забранения плод.

– Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

12. Утринно слово от Учителя, държано на
11 декември, 1932 г. София. – Изгрев.

1932_12_11 Думи на Правда
неделна беседа

ДУМИ НА ПРАВДА

„Отче наш“
„Духът Божи“
Ще прочета осма глава от Притчите. Думата облаци разбира тия мъгливости, за които сегашните учени хора говорят. Двайсет и девети стих: „Когато полагаше закона си на морето, да не престъпят водите повелението му, тогаз нареждаше основанията на земята.“ Има друга една земя. И казва апостол Павел: „Радвайте се на Обетованата земя“, а това е само един символ. Учителят прочете докрая главата.

Съвременните хора искат да знаят къде е истината, искат да знаят дали животът сега ще продължи, или ще изчезне. Искат да изчислят колко милиони години е живяла Земята, ще умре ли Слънчевата система. Те са догадки. Дали Земята ще остарее, това е в реда на нещата. Логическо е. По аналогия като съдим, ще остарее, но дали ще умре, въпросът е, дали Слънцето ще остарее, възможно е. Всяко материално тяло остарява, но дали ще умре и дали Слънцето ще умре, то е въпрос. Следователно човек ще остарее, но дали ще умре, то е въпрос. Същият въпрос е. Хората не знаят какво нещо е смъртта. Това, което съвременната наука дава за смъртта, това е много повърхностно заключение. Умирал човек, понеже сърцето преставало да тупти, започнал да се разлага. Тогава, ако по същия начин разсъждаваме, когато посадите една ябълка, тя започва да се разлага. Най-първо, като гледате, тя се сплува. След туй от тази смърт излезе нещо нагоре, което расте, тогава как ще обясните вие. Ако в гроба вие посаждате един човек и казвате: „Отиде.“ Но от гроба ще излезе нещо. Това са разсъждения за хората, които може да гледат. Когато на някой човек казваме: „Виж там далечното пространство. Виждаш ли нещо?“, казва: „Виждам.“ На слепия мога ли да кажа. Всичко е тъмно около него. Няма какво да му казвам – гледай в пространството. Сега всички вие, които не можете да гледате в пространството, само слушайте. То не се отнася до вас. Какво се вижда далече, то е празна работа. Пък онези, които виждат, ще проверят. Казвам, идете на това място и проверете работата. Казвам, там, на толкоз и толкоз километра, такава и такава планина, такива върхове има, такива скъпоценности, такива съкровища, такива скъпоценни

камъни има там, в миналото въглища има, ще вземете един периметър и ако сте учен човек, вие, ако сте учен човек, ще забогатеете, ще си уредите работата материално, и тогава ще има и пиано вкъщи, ще има и музика, ще има пеене. Всички хубаво ще бъдете облечени, въглища ще имате, ще имате един термометър да показва топлината каква е. Ако сте от бедните, нито термометър, нито соба ще имате, и тогава собата ще бъде отвътре, ще се свивате, ще треперите.

Сега учените хора ни утешават, че в трепењето имало триене на частиците, че човек, като трепери, не умира. В треперенето се образува топлина и човек се съживява, но вие ще предпочетете да вярвате на собата, на тропането, на онази соба, без тропане, която образува топлина, то е най-външното предисловие. Казвате: „Всякога речта трябва да бъде логична, осмислена.“ Съгласен съм с вас. При едно ядене хлябът, който изяждаш, трябва да бъде вкусен, при това този хляб трябва да придаде сила на тялото. Това е логическо заключение, извод. Щом хлябът не е вкусен, не може да се придаде тази сила, нито яденето е вкусно, напразно, или както казват някои източни народи, труфа.

Ако ще трябва да ви говоря за неща, които знаете, няма какво да ви говоря. Ако трябва да ви говоря за готвачество, това вие го знаете. Ако трябва да ви говоря как трябва да мебелирате къщата си, това го знаете. Ако трябва да ви говоря как трябва да копаете лозето, това вие го знаете. Или ако трябва да ви уча как да предете, да тъчете, тия неща ги знаете. Хиляди работи знаете, но има нещо ново, което човек всеки ден трябва да учи. Един малък придатък. Хубавото в едно растящо растение е това, че то расте и като го наблюдаваш, ти нямаш едно пълно знание за растенето на дървото. Най-първо, го виждаш малко, показва се от земята и ти казваш: „Аз го зная, поникнало е.“ Но това е първия ден, втория ден израсте повече, след десетина години ти вече разправяш на хората: „Аз го видях малко.“ След 10 години дойде друг човек и на него казваш, че е пораснало и казваш, че го знаеш малко.

В прогресивното знание ти постоянно учиш. Аз го наричам еднократно знание, има нещо, което мяза на фотографията, фотографията на един човек на млади години, казваш – еди-какъв си е бил. То не е вярно, най-първо. Този Стоян като бил млад такъв е бил, но това е един костюм. Човек

може да се фотографира, най-първо. Даже един духовен човек, като рисува, никога не може да го фотографира. Ако фотографирва един гений, ще излезе един глупак на портрета – гениалността не може да се фотографира, нашата съвременна светлина не може да схване. Не се познаваме. Като се виждаме в огледалото, виждаме нещо интелигентно, красиво. Като видим един обикновен човек, трезвен, казвам на себе си – сега аз ли не виждам, или фотографията ни фотографирва. Питам, живият човек вижда по-хубаво, отколкото фотографията. Казва се, че фотографията действително някои неща отпечатва, но фотографията много лъже. Сега фотографирайте някой човек, но всичките портрети са много лъжливи. Някога фотографията на един човек, ония линии, които природата е турила, той ще ги фотографира, той ще ги ретушира. Запример на някои веждите са тънки, той като направи фотографията, като са много тънки веждите, ще им придаде малка дебелина, но ще измени някои черти, ще направи лицето гладичко, че това е най-глупавото лице. Под думата глупаво лице какво разбирам? Лице, в което няма никакво съдържание. Ти може да имаш една хубава кесия, направена много хубаво от злато, може да струва 1000 лева или 10 000 лева, кесията струва, но в кесията няма нищо. Ти казваш, че кесията е скъпа, мене не ме интересува скъпата кесия, мене ме интересува съдържанието на кесията. Мене не ме интересува кесията, която човек има.

Кесията на човека е тялото. Щом го видя, че има хубаво направена кесия, зная че е богат човек, но вътрешно какъв е, това е въпрос. Ако зачеркнем линиите на челото, някои хубави линии има около носа и фотографът иска да ги заглади. Запример има едни линии на лицето, които показват, че стомахът е здрав. Фотографът ще зачеркне тези линии. Значи, че стомахът не е здрав. Ще зачеркне една линия, че този човек е благороден, че е честен, значи човек, не е обществен. После има линии, които показват, че е много умен. Той ще зачеркне тия линии и ще покаже, че няма никакъв ум и след туй казва: „Ето един портрет на много хубав човек, гладко е лицето.“ За вас може да бъде отличен художник, отличен скулптор. Да взема един камък, да го огладя, да го изтъркам, да го направя навсякъде гладък, може ли да го туря някъде за някоя велика статуя. За да стане хубава статуя, трябва да нанеса хиляди и милиони малки черти, за да стане хубава, за да стане на някой гениален човек.

Гладкостта не е която дава ценност на нещата. Но и на другата страна, ние сме в крайност. Когато говорим истината и когато обвиняваме, когато осъждаме злото, и в двете посоки сме крайни. Нищо добро не се допринася. Някой като иска да пренесе на хората, съгласен съм да не се осъждаме, но като заглядя всичко, че няма в него погрешки, някой път толкоз дълбоко ще се сложат, че трябва да преувеличавам истината. В дадения случай всеки един порок в човека, даже отрицателен, зад всеки порок седи една добродетел. Зад всеки порок седи една велика добродетел в света. А когато тази добродетел не е развита както трябва или не може да намери своя път, тя ще се изрази в дисхармонична форма, която ние наричаме в света зло. Например вземете най-голямото добро. Може един човек да е събрал парата в някой голям котел, както сегашните наши машини. Събрано е голямо количество енергия, трябва да има една мярка, която да определя вътрешното налягане на парата и ако не внимава, ако спира тази пара и казва – трябва да имаме много пара, отколкото той събере, повече пара, отколкото може да издържи котелът, той ще се пръсне. И тогава всичките хора, които са навън, могат да пострадат. Преди няколко години в Америка беше се пръснал на гарата един голям котел, че задигнал цяло здание, всички покриви съсипал.

Та казвам, у човека има известна енергия. Ако тази енергия и ако тази енергия човек подпушва, той трябва да изразходва тази енергия. Умният човек трябва да дава насока на своята умствена енергия. Умът трябва да поправя своите пътища и може да излязат много добри, и много злини могат да станат, когато спира онова истинско развитие, в което човек трябва да върви. Даже един щедър човек вкъщи той иска да се прояви, в него има желание, той иска да даде от себе си, да има деца, да ги издържа, някой праща в странство, домашните му се противопоставят, казват, че не трябва да дава на този, но след време забелязват, че в него се зароди едно обикновено качество. Много пъти тази добродетел на човека ще вземе друга крайност. Този човек, ако вие го спънете в неговото добро, тази енергия ще слезе по-долу. И туй милосърдие ще се качи на най-високото място в живота. Но и там широко гледа на всичко. Ако тази енергия започнете да я спирате, тя ще се прояви на друго място. Като слезе малко по-надолу, вие ще видите опакото на този човек. Вие не искате – или той ще започне да пие, ще започне да яде много, да се разхожда, другото зло, там вече няма да го слушате. Вие казвате – лош човек е, но вие го заставяте

да ви покаже опакото на доброто. Казва: „Аз туй, което имам, трябва да го дам някому.“ Той казва: „Аз на себе си го давам. Аз ще ям, ще пия, ще живея както аз си разбирам. Вие какво разбирате от живота, то е ваша работа. Аз ще живея както разбирам. Вие какво разбирате от живота, това е ваша работа. Аз ще живея както аз искам.“ Казвате, че този човек не живее добре.

Как трябва да живеете? Ние правим един общ кодекс. Всяко семейство има правило как да живее в дома синът. Но това е относително право. Ако туй право беше относително, тогава защо съвременните домове не живеят, тъй както трябва. В кой дом този кодекс, който е написан, е изпълнен. Никъде не се изпълнява, с много малки изключения. Има неща неверни, неща относителни, неща егоистични, повърхностни, неща глупави. В нас съществува и искаме да внесем доброто от страх. Казваш: „Ще осиромашее човек. Гладни ще умрем.“ Чудна работа, най-първо, това е криво заключение. Докато има въздух в света, не може да умреш. Докато има вода в света, от жажда не може да умреш. Докато има хляб, ти от глад няма да умреш, а при това природата е приготвила, ти имаш най-хубавите чорапи. Всичките животни, какви кундури имат? Чудна работа, къде са кундурите на животните? Трябва логическо разсъждение. Тия наши кундурджии трябва да отидат и да се научат от природата, да видят тя как прави кундурите. Аз зная – преди 30 години, най-първо, правеха обущата остри като волски рога. Мнозина ми са се оплаквали от мазоли, от осакатели крака. След туй ги правеха широки – американска мода.

Казвам, кой е онзи истинският път за правене на обуща? По едно време носеха корсети, стягаха се, всяка мязаше на една оса, а след туй дойде една мода, аз помня, туриха си възглавнички, седала и аз помня, веднъж видях една дама – облякла половин метър – около нея нея имаше възглавничка. Преспокойно може да се седне на това седло. Сега тия седла изчезнаха, намериха, че не са практични. Корсетите ги прогониха, след това дойде друга мода. Значи няма нещо установено. Каква трябва да бъде, не зная. Това не е лошо, виждам добрата страна, виждам, че трябва да се направи в света нещо, да се подобри, но как, още хората не знаят. Че трябва да има хубави обуща, съгласен съм, но трябва да се намери онази подходящата форма на краката, трябва да се намери онази подходяща форма на тялото, но трябва тази форма да е класическа, да не спъва развитието на тялото, да

съответства или според тялото, или според законите на природата. Облеклото, което носиш, трябва да е направено така – тялото да е свободно, да има достатъчно количество въздух, за да може енергията на тялото да функционира от краката по тялото. Това е здравословно облекло. Когато дрехата е много прилепнала, не е свободно тялото. Вижте костюма на животните. Много хубави са животинските костюми. Погледнете костюма на лъва, на тигъра, погледнете костюма на елените, сърните, на заека, погледнете, всичките костюми са спретнати, отлични костюми са, има достатъчно количество въздух. Вижте костюмите на птиците. При това птиците постоянно повдигат перата си. Турят клюна си, повдигат ги, да влиза въздух. Те разбират, имат голяма оценка за дрехата си, която носят, оценяват ги, или онези, които оценяват, имаме повърхностно познание за живота.

Мислите, че човек е най-умното същество, което съществува на земята. С това съм съгласен, така е. Ние считаме, че всички други същества, които Бог е направил, са глупаци. Това е неразбиране на онзи процес на творчество. Не може Бог да направи нещо – аз изхождам от високо гледище. Ако Бог чрез Словото е казал да станат тия животни птици, туй разумното същество не може да го направим глупаво. Бог е направил тези неща, то е Божия работа. Ти се произнасяш много зле за Господа, в който ти вярваш, и като дойдеш при едно дърво, ще благославяш Бога, защото Бог ги е направил, понеже е работено при Господа. Мине някой религиозен човек, който по три пъти на ден се моли, ако дойде до дървото, ритне го с крак и казва: „Ти дърво няма да бъдеш." Казвам, ти дърво трябва да бъдеш. Казвате: „Дърво не бъди, но човек." Днес аз бих предпочел да бъда дърво, отколкото човек, такъв човек да прави затвори, да беси, да създава войни. Това не е никаква човещина. Това показва, че във всичките престъпления, които днес съществуват в света, аз намирам противоречие, но аз във всички виждам доброто.

Аз във всички престъпления виждам къде доброто е спъвано и защо именно злото се е родило в света. Зная му произхода. Казвам, туй било адът, дето се е родило. Понеже преди толкова години каналите и изворите на доброто са запушени, злото се ражда. Трябва да се отпушат, и тогава злото ще изчезне. Щом не обичаш своите ближни, в тебе ще се роди човешкият егоизъм; щом ти не обичаш Бога, в тебе ще се яви дяволът. Сега

ще дойдат някои да ме убеждават, да ми доказват с причина и последствия, че има Господ. С причина и последствия ти нищо не може да докажеш, защото причина и последствия има човешкият живот. В божествения живот няма причини и последствия. Там има начало, но причина всякога значи – на източен език – карма. Щом направиш престъплението, отклонението от правия път, има приСега казвате на дълбоката наука да види последствията. Последствията на нещата, това е един второстепенен свят, второстепенни причини са, причината на отклонението. Щом си философ, причината и последствията изучаваш. Но причината и последствията трябва да изучаваш, но само опакото на човешкия живот или опакото на цялото Битие. Ти ще виждаш все лоши работи. Като влезеш в животинското царство, в рибите, то е цял ужас. Тия риби се гълтат едни други – никакво престъпление няма, никакъв съд няма, никакъв кодекс, никакви стражари, няма ред и порядък. Силата седи в това, да бягаш, да се скриеш някъде, да бъдеш умен. Тия глупавите риби учените хора, като слизат в дъното на океана, виждат. Цяла култура, украсени със светлина, електрически лампи имат, и то не една, не две, но 100–200 лампи носят в устата си, някои носят по 20–30 лампи. Питат се учените хора, защо им са. Има догадки – да привличат жертвите. Най-бедните рибки, не само големите, имат такива малки, микроскопически от наше гледище, и тя има електрическо фенерче, и тя ходи с фенер. Тук всички не разполагат с лампи, а малките рибки носят електрически фенерчета – не както нашите, да цъкат и след 5 минути да изгорят, но постоянно ходят с лампите: ден и нощ, и при това малки същества. Питам, кога се направиха тия лампи. Учените хора има тепърва да изучават. Аз зная защо имат лампички, но да седна да ви разправям, трябва да ви опиша един роман, за да бъде интересен за вас. Ако така ви описвам, няма да бъде интересно. Но ако го опиша в един роман, ще стане „Хиляда и една нощ“. Който иска да се занимава с животните във водите, той трябва да тури, че има духове, които живеят, че имат палати, имат легла, всичко туй имат в морето. Тогава ще се чудите как е възможно във водата легла да има – много хубави, такива водни юргани. Сега искам да отнеса, сега искам да сформирам мисълта, не искам да отвлека ума ви. Ние не трябва да се заблуждаваме със сегашния живот.

Сегашният живот е само фаза от онзи красивия живот, към който отиваме. Ние сме пътници във Вселената, всички същества на Земята. Всичките

планети, това са туристи, които са тръгнали, отиват по екскурзии по този път. Всички туристи са свободни всеки да се яви кой когато иска. Има определен срок, но срокът е такъв: след три милиарда и 600 милиона години ти трябва да пристигнеш на първата гара на Битието. Туй го вземате като забавление. Едно такова забавление, както, когато се казва, че една слънчева година е пътят, който светлината е изминала за една година. Това са милиони и милиони километри, които тя ще измине за една година, като вземете – за една секунда светлината изминава триста хиляди километра, тогава ще пресметнете в една година колко секунди има и ще умножите по 300 хиляди. Туй наричат една слънчева година, пътуване на светлината, светлината се взема, с която се мери. Тия работи ги знаете. Тия работи ги знаят учениците от първи, втори, трети клас.

Казвам, сегашният живот е една фаза, тъй както рибите са фаза, както птиците са друга фаза, тъй както млекопитаещите са друга фаза. Човек в сегашното положение и той е една фаза, една преходна форма, една неустановена форма. Че е така, ще видите, като изучаваме антропологията на човека, външната форма. Ще видите разни черепи, създадени отпреди 100 милиона години. Може би милиони години да няма, но има черепи, които 100 хиляди години са, това не съответства на библейското леточисление. Учените, като дойдат дотам, мънкат. Туриха едва 10 000 години. Пък сегашните учени хора станаха по-смели, туриха 100 хиляди години. Тогава казваме, до Адама имало други хора. Имало, разбира се. Адам, това беше първият човек, в когото се роди самосъзнанието. Адам аз го наричам Отец на самосъзнанието, което сега имаме. До момента, докато не беше се родило самосъзнанието в тях – неговата жена Ева и в него, те бяха щастливи в рая. Но когато се родиха, но когато родиха първото дете – туй самосъзнание, излязоха из рая и станаха най-нещастните хора. Като излязоха от рая, като научиха туй голямото изкуство, те създадоха Каина, техният първи син, който уби брата си. На неговото място се роди вторият син. Сега учените хора, богословите дават известни тълкувания, имат право, но вземам: фактически, когато се роди самосъзнанието, се е родило по причина на едно голямо отклонение на онзи великия божествен закон в света. Следователно, за да го оправи, Провидението вложило в неговото съзнание, внесло скръб и радост, мъчение и спасение, сиромашия и богатство, здраве и болест. Това е законът на самосъзнанието.
Всякога в закона на самосъзнанието ти не може да разчиташ на щастлив

живот на земята, щом живееш в самосъзнанието. Ако днес си щастлив, трябва да очакваш след един, два часа или след два дена или повече дни – това периодически става, да те сполети някакво страдание. Сега в този закон вървят нещата по този начин. Ако първият син, който се е родил, мяза на баща си, както е у Адама – сега се спрях, че Каин беше негов син – ако първият син мяза на бащата, непременно ще убие брата си. Ако първият син мяза на майката, той непременно ще спаси брата си. Следователно всеки убиец в света мяза на баща си и Христос дава сега кой е този първият баща. Този първият баща, на който мязате, той казва – вие сте чада на дявола. Той отначало беше човекоубийца. Евреите бяха Божи народ, избран, но вие не сте чада на Аврама.

Принципално туй съзнание, което имате, този който отстъпи от Божия закон, защото онези, които твърдят, че Господ не е създал света както трябва, ако тогава, ако аз съм по умен от него, трябва да създам нещо по-добро. Какво създадоха хората в света? Създадоха сегашното състояние. Роди се в нас самосъзнанието. Великото го видя, не го спира. Това показва, че Бог е безсмъртен, той иска да използва туй съзнание, от което ние се мъчим. Христос дойде на земята да ни освободи от съзнанието на греха. Ти съзнаваш, че не те обичат, това е самосъзнание; ти съзнаваш, че си сиромах; ти съзнаваш, че си невежа; ти съзнаваш, че си безсилен; ти съзнаваш, че си безделен, че за нищо не си годен, това е самосъзнание. В какво седи спасението? Да се освободиш от този стария баща и да кажеш: „Татко, аз се отказвам от твоето учение, аз се отказвам от тебе, не искам да се наричам твой син.“ Като дойде майка му, казва: „Синко, причини ми голяма скръб.“ Той казва: „Кой е баща ми? Тук никакъв баща няма. Не, не, такъв баща нямам. Моят баща е на друго място. Аз не дойдох да служа на самосъзнанието. Че вие се безпокоите, не ме интересува вашето безпокойство. Да покажете любов, много се безпокоите. Не ме интересува вашето безпокойство.“

Че когато апашите търсят правия път, казват: „Много те обичам, понеже те търсим.“ Защо се интересува? Казва: „Треперя за тебе.“ Аз зная каква е тяхната любов: съзнават онова, което е в тебе, то е заради богатството ти. Иска да завърже приятелство, за да ги осигуря. Аз имам 10–20 милиона, искат и на тях да им оставя нещо. При сегашния ред в самосъзнанието ние сме хора, които пишем надгробни плочи, правим паметници и казваме, че

тук живя един добър човек. Може ли човек, който има паметник, да бъде добър? Може да бъде добър човекът, който живее. Мъртвите не може да бъдат добри. Казва: „Тук главата, които не ме обичат." Неразумните желаят смъртта. Ако един човек умира, какъв добродетелен човек може да бъде. Той няма никакво добро. Следователно всички наши заключения не почиват на една здрава основа, от която трябва да изхождаме. Ние мислим, че като умрем, трябва да станем добри. Не, като сменим нашето съзнание, като минем от самосъзнанието в онова велико божествено съзнание, както го наричат, космическо съзнание, да минеш в него, и тогава ти ще имаш това, което източните народи наричат нирвана, място на щастието.

Нирвана е място на новото съзнание в човека. Ти всякога ще чувстваш вечната радост, простор, сила, мощ, ще живееш един вечен живот. Ще бъдеш във връзка с всичките закони, които съществуват в света, ще знаеш всичките противоречия. Ще видиш добрата страна, която може да излезе. Няма да виждаш злото в неговия преходен етап, няма да гледаш доброто в неговия преходен етап, но ще гледаш доброто в неговото вечно проявление. Следователно ти може да минеш един процес на беднотия, това не е зло. Ти може да минеш един процес на богатство, това не е щастие. Защото в богатството може да си създадеш своето нещастие; в сиромашията, може да си създадеш щастие. Следователно умен човек е, който, като види сиромашията, да не се уплаши от нея, поканва я дома, вика я, живеят с нея, ходят на разходка, гощава я, разговаря си с нея. Каквото ядеш ти, ще яде и сиромашията. Казвам, много се радвам, че съм сиромах. Най-голямото благо в света, за да приемеш нещо в света, за да научиш нещо в света, ти трябва да бъдеш сиромах. Ако вие разбирате сиромашията, че нямаш пари, то не е нещастие. Сиромашията ни най-малко не разбира липса на пари. Ако си беден в туй отношение, подразбира липса на твоя ум. Ако ти имаш най-хубавото брашно, пък не може да опечеш най-хубавата пита в огъня, това не показва, че си сиромах. Какво да го оприлича. Ако кажа будала, не е идейна дума. Не си един умен човек, който може да използва едно божествено благо, да опечеш една пита, че като я опечеш, да кажеш: „Слава Богу, отлично е това брашно. И Господ, който го даде, хубаво го даде, доволен съм от питата." Той не е умен човек. Тогава аз представям една приказка, тя е следната.

В едно такова богатство, дето седели хората и всички били нещастни, понеже не знаели да си пекат хляба – богати хора, но нещастни – пекат хляба, но той е суров, не е опечен. Най-после идва един майстор, който почнал да им пече хляба. Когато месил и пекъл хляба, той го пекъл – да не виждат, и те му благодарили, казвали: „Без тебе не може да живеем." Сегашните хора сме дошли до положението, казваме: „Без хлебар не може." Ние сме в същото положение, ако няма кой да ни донася, ако земеделците не работят заради нас, да ни дават житото. В божествения свят всеки човек сам си изкарва. На всеки един човек трябва един декар земя да посее и да изкара за цяла година прехраната си. Кой от вас не би обработил един декар земя? Но сега хората, като не са умни, понеже земята не е разпределена, ние сме се събрали в градовете да учим занаяти. Какви занаяти? Занаят, който прехраната не може да ти даде. Най-първо, трябва да се тури онзи занаят, който може да прехрани човека, и след време постепенно всичките ще дойдат. Всяко едно занятие ще дойде на своето място. Занятието да бъдем религиозни, то ще бъде последното занятие, след като опитаме всички други изкуства.

Някои минават за много религиозни. То е най-голямото занятие. Човек трябва да свърши 4 факултета, после да е доктор, да е професор, да е доктор по философия, доктор по медицина, после да стане доктор по международно право, да стане доктор по френски, и тогава да стане да бъде всичко от злато, че тогава да повярва в Бога, че нямал милиони. Най-малко да има 10 хиляди коне, 15 хиляди овце, той трябва да има 20 хиляди кокошки да му носят достатъчно яйца: на този 10 яйца, на онзи 10 яйца. Сега аз използвам нещата, но за мене една кокошка не е глупаво същество. Аз тука изучавам петлите, много добър барометър са и моя барометър го регулирам с петлите. Аз имам няколко барометъра, но петелът е много по-учен, най-малко 2–3 дни по-напред, като кукурига, показва. И когато петелът кукурига, регулирам барометрите. Ако наблюдавате петлите, може да бъдете отличен метеоролог. Когато петлите пеят по обед, когато петлите пеят в 2 часа следобед, в 3, 4, 6, когато залязва слънцето, или в 9, в 10, в 11 часа, щом пеят в 12 часа, какво ще бъде времето, зная го. Щом пеят в 12, времето се поправя, а до 12 като стоят, времето се разваля. Туй в ума на петела, турено ли е? Те знаят ли, че предсказват времето? На този въпрос сега няма да отговарям. То е въпросът, знае ли кокошката кой я е създал. Най-малко кокошките и петлите знаят кой ги е създал и затова те

пеят, понеже като закрякат кокошките, като снесат едно яйце, казват: „Взеха ми яйцето.“ Тя казва: „Колят ме, изяждат ме.“ Петелът излезе и кукурига. Казва: „Ще се оправи всичко.“

В кукуригането на петела всякога има нещо много хубаво, красиво. В къща, в която петлите кукуригат, да знаете, че щом кукуригат петлите, вашите работи ще се оправят. Ако престанат петлите да кукуригат, работите са свършени. Вие казвате – това е един петел, това е будала, който нищо не знае. Ти тамън минаваш, закъсал си някъде, мислиш че няма да бъде някоя работа, той казва: „Ку-ку-ри-гу, ще се оправят работите. Не бой се, Господ е с тебе. Ти си човек умен.“ Ти, като го чуеш да кукурига, вземеш един камък и казваш: „Какво си седнал да кукуригаш, не знаеш ли, че днес съм изгубил 100 хиляди лева.“

Тогава – онази приказка за онзи, който знаел езиците на животните. На него му дали това знание като условие, ако той изкаже тайната, непременно ще умре. Един ден той слушал едно магаре и един вол как се разговарят. Волът казва тъй: „Трудни времена настанаха за воловете. Цял ден ни карат да орем, яремът на врата. Вратът ми колко е задебелял, пък и остен има.“ „Глупави сте – казва магарето, – че се подчинявате.“ Волът казва: „Аз ще се престоря, че съм болен, няма да ям слама.“ Господарят разбирал езика на животните, слушал само. Идва слугата и му казва, че волът се е разболял, не иска да стане. Господарят казва: „Впрегни магарето.“ Целият ден магарето орало, ходило, вечерта се връща и казва: „Много ти благодаря за прекрасния съвет. Много добре прекарах днес.“ Въздъхнало магарето и казало: „Ти прекара много добре действително – магарето искало да поизлъже – ти знаеш, желая ти доброто, както виждаш дадох ти един съвет. Но днес, като орах, слушам господарят казва на слугата: „Утре волът ако не иска да стане, ще го заколиш, ще го продадеш.“ Та затова за твое добро те съветвам хич да не се безпокоиш, че си болен.“ На другия ден волът пак отишъл да работи. Като слушал този разговор, господарят влязъл вкъщи и започнал да се смее. Жена му го гледала и никога не го виждала да се смее, тя го запитала: „Защо се смееш?“ Той казва: „Не е твоя работа.“ Тя казва: „Аз искам да зная.“ Той казва: „Слушах магарето и вола да се разговарят.“ „Как досега да не ми кажеш тази тайна, аз искам да разбирам техния език.“ Той казва: „Не може.“ „Не, непременно да ми кажеш тази работа.“ И така той се умислил, голяма тъга

изпитвал. Петелът дошъл и започнал да пее и да кукурига. Кучето казва: „Ти си безобразник, не те ли е срам да пееш. На нашия господар огън гори на главата, пък ти пееш." „Глупав е нашият господар, че иска да слуша една глупава жена." Той, като ги слушал, пак почнал да се смее.

Та казвам, сега и ние се намираме в положението, след като разрешим една тайна, намираме се в противоречие с друга една тайна на Битието – с нашия социален строй. Дойде сиромашия, не знаеш защо иде тя. Тамън си осигуриш живота, разболееш се, не знаеш защо, или заминеш за другия свят, не знаеш какво трябва да правиш. И най-после слушаш една философия, че животът сам по себе си няма смисъл. Това са частични заключения. Ние още не знаем какво нещо е смъртта. Че страдаме, зависи от нашето първоначално съзнание. Трябва да минем в новата фаза, дето човек трябва да бъде винаги щастлив. Тогава трябва да изменим този лозунг – човек за човека е вълк, но човек за човека е брат. Човек за човека не е нито господар, нито слуга, но е брат. Той може да бъде господар, за да помага, може да бъде слуга, за да помага. Но в едното и в другото отношение то е определена работа, не труд.

Главата е господарка на човека, но вътре работи. Ръката са двама слуги, но има известни отношения между главата и краката. Ако тази глава започне ден и нощ да не дава почивка на краката и на ръцете, тия крака ще откажат да носят главата. Докато носят главата, главата казва: „Седнете, починете." Ще даде храна на тялото, ще даде обуща на краката. Главата е, която е господар на човека. Тя служи на цялото тяло. Следователно ние имаме една система, която показва какъв трябва да бъде животът, който имаме, на земята. И оттам всичките наши общественици, в която и да е държава, може да си извадят правила от законите на природата. Те са умни, как не. Нима една Англия не е в състояние да внесе известна реформа; нима една Франция не е в състояние да внесе известни реформи; нима една България не може да внесе известни реформи. Може, може. Относително могат. Ако не внесат един закон, който да засяга доброто на всички хора, всичките хора са готови да го възприемат. Не съм намерил човек, който да противодейства. Даже най-отпадналите, като им представиш истината както трябва, казват: „Съгласен съм. Ти как мислиш? За нашето добро е." Ако ние някой път се отказваме за нещо в света да го извършим, то е по единствената причина, че туй добро не засяга нашето

благо в света.

Та казвам сега думите на осмия стих от тази глава: „Всичките думи на устата ми са с правда. Няма в тях нищо лъстиво или строптиво.“ Фактическата страна ние разбираме външната, материалната страна. Но това е само една трета от живота. Материалният живот е само една трета от живота. Туй трябва да се регулира. Другата една трета, това е животът на чувстванията. Човек трябва да постигне някои неща, които ще му дадат радост, а другата трета, това е неговият ум, до известно време умът не се е проявявал преди Христа. Явяването на човешкия ум в сегашната фаза то е от скорошната епоха до неговото време. Когато Христос е говорил, умът не е бил в тази фаза, както е днес. Умът действал само в една фаза. В миналото само божествените гении на човечеството са мислили. Обикновената маса са ходили по влечение, не са мислили. В нашия век туй го наричат век на скептицизма. В нас е действал умът. Казват – трябва един нов път да се начертае, по който умът, тялото и сърцето да се проявяват. В тия промени, които стават, промените в обществения строй, нали става промяна в детството. Детето живее в едни илюзии. Малкото дете има ли кончета, много от неговите кончета умират. Аз зная, много кончета, след като умрат, погребват ги, и децата са платили за тях. Докато било момиченце, от неговите кукли са умирали и след туй бащата донесъл други кукли, които са оживявали. Всъщност куклата може ли да умре?

Ние, сегашните хора, мислим, че някои от нашите деца са умрели. Може ли да умре детето? Тогава каква е вашата вяра. Вие вярвате, че туй дете дошло от Бога. Казвате: „Слава Богу, че изпрати това дете.“ Като замине детето, казвате: „Умря това дете.“ Че каква е тази логика? Ако туй дете е умряло, то не е дошло от Бога, то е кукла. Ако пък е дошло от Бога и е заминало, радвайте се, че е отишло при Бога. Туй дете отива в един свят, който е 100 пъти по-добър от сегашния свят. Свят на наука, на спокойствие, на развиване на дарби. Сегашните хора вярват, че в онзи свят, като идат, хората нищо не учат. Не, не учат наука, но след като прекарат 40–50–100 години, пак искат да мислят, и тогава ще намерят някой баща и майка, и пак ще се родят на земята.

Ако вие идете в Индия, има един народ от 8 милиона, които помнят своите прераждания. Децата им, като се родят, помнят в миналите

съществувания какви са били и проверяват. Казват: „Ние живяхме там.“ Ако някой от вас чете, четете, че има един англичанин – пише цяла една такава книга, една книга върху брамините, за прераждането. Западните народи отричат по единствената причина, че не е в съгласие с християнството. Нима всичките вярвания, които християните имат, са в хармония, в съгласие с Христа? Че те имат затвори. Затворите трябва да бъдат място, където да се изправят престъпниците. Трябва да има наказателен институт, но трябва да бъде както в болниците. В един институт ще седи, докато е болен. Щом оздравее, той ще излезе из болницата. Такива институти трябва да има навсякъде. Туй не може да откажем. Този човек не е свободен, да не му се казва, че не е разположен. Ако не му се покаже един истински път, той ще остане винаги неразположен.

Та сегашните учени хора, според учението на древността има известни хора, които вече са прогресирали. В нашия век има души, които са дошли като на курорт. Не са полезни за едно по-възвишено разбиране, за един по-възвишен социален строй. Не че ще го създадем, но този строй съществува. Някой път аз казвам, че има същества на земята, по-напреднали от сегашните хора, съществува една раса, която ще дойде на земята. Всички окултисти сега проповядва, че шестата раса е онази, която ще дойде на земята. Откъде ще дойде? Питам сега, тези преселници, които отидоха в Америка, откъде дойдоха? Казвате: „От Европа.“ Ами тия преселници от Европа къде отидоха? Окултистите казват, че дойдоха от Атлантида, в Атлантическия океан. Казват, че те образуват сегашната раса. Преди атлантската раса е била лемурийската. И те откъде дойдоха? Най-после казват от полярната раса. Ами полярната раса откъде дойде? На полюсите се е явила. Сега аз не поддържам, но само констатирам известна теория. Констатирам едно твърдение, което за в бъдеще трябва да се изследва. Ние сме за онази истина, която съществува в природата. Не за онова, което не съществува. Ние сме за реалността в живота, която можем да констатираме. Тази реалност трябва да има отношение към сегашния живот. Ако изучаваме една реалност, която няма връзка със сегашния живот, това не е реалност. Какво да изучаваме мъртвите кости.

Всякога една култура се движи към планинските места, не може в една равна земя да има култура. Непременно едно място, за да бъде културно,

за да бъде огнище на една култура, непременно трябва да има високи планини. Планините имат отношение към човешкия живот. Защо европейците избират Щвейцария да идат? Защото там са най-високите планини в Европа. Защо индусите са избрали това място? Там се намират най-високите планини – Хималаите, и братствата, които са в Индия, са в Хималаите, на най-високите планини, с връх Монт Еверест. В туй място турят най-ценните личности, хора облечени в плът, с гениален ум, които помагат на човечеството. Те се намират там, защото в планините се съдържат ония сили, които поддържат благородното, възвишеното в човешката душа. Равните неща обезличават човека. Високите места, планините са възприематели на най-хубавата част от слънчевата енергия, тя се складира там. От милиони години най-хубавото, което слънцето е изпратило на земята, всичко е складирано в планините. Следователно планините съдържат грамадни енергии, които могат да помогнат на човечеството за божествена енергия, за една разумна работа. Следователно, така като разбират хората туй нещо, те ще използват планинските места не както сега, но малко по-добре ще използват.

Сега ние отиваме в друга една крайност. Ние искаме да докажем има ли Господ в света, или не. Това е външна страна. В света съществува едно съзнание, което запълва цялото Битие. Цялата Вселена е проникната от едно съзнание. Следователно ние живеем с едно съзнание и следователно ние живеем в това съзнание. Туй съзнание е Бог. Няма място в природата. Няма празно пространство, не мислете, че това е празно пространство. Това е един резултат. То не завзема никакво пространство, защото в това има други частици, които завземат пространство. Тук има голямо празно пространство, говоря за първичната материя, което запълва туй пространство. Сегашните учени хора мислеха досега, че светлината не е материя, а сега мислят, че светлината има известна тяжест, която не може да се измери, но светлината има тяжест. Казват, че топлината се отличава с едно свойство, което разширява телата, а светлината все осветява, че където проникне, всякога има движение. Движението се дължи на светлината. Следователно началото на всяко движение, каквото и да е, всяко движение, дали в пространството, или в небесните тела, или в човешкия организъм, туй желание да се движи, то е импулс на тази първична светлина.

Искаш да бъдеш голям, то се дължи на топлината, благодарение че тази

светлина дава един пропуск. Тази светлина е, която движи нашата кръв. Нашето кръвообращение има един ритъм, импулс на тази космическа електрическа енергия. Електричеството е една форма на светлината. Светлината е импулс на тази Първична причина в света. Тя не е нещо материално, което запълва цялото пространство. Тази светлина е, която дава ритъм на нашето кръвообращение. Човек, който иска да бъде здрав, непременно светлината трябва да бъде ритъм на неговото кръвообращение, на изпращането на кръвта и връщането на кръвта. Това става по закона на светлината.

Ти може да се намираш в тягостно, мъчно състояние. Че тия хора, между които живееш, те не са зверове. Привидно те може да се покажат такива, но ако знаеш как да постъпиш, ти ще видиш добрата страна на хората даже в такива същества. Казано е тук. Мене ми разправяха един пример от Карнобатско. Една жена подувала едно малко мече. Тя го вземала на гърдите си и го подувала, както детето си. Платили ѝ нещо за това, но тя забравила, че го подувала. Един ден, гледа, в селото идва един мечкар, води една мечка, тя седи и нищо не знае. Мечката се изтръгва от мечкаря и започнала да се търкаля при нейните нозе, да лиже краката ѝ. Оказало се, че тази мечка е била същата, която тя е подувала като малко дете. Тази мечка познала и тя, като лиже краката ѝ, тя е признателна мечката. Мечкарят със синджир трябвало да я държи, но тя се протяга, води мечкаря при жената, отива и се търкаля при нея, лиже краката на тази жена. Ако ние имаме методите на мечкаря, мечките със синджир трябва да ги водим. Ако имаме методите на тази българка, която подувала мечето, ще имаме резултатите на нея. Тя ще дойде без синджир при краката ни. При лошите условия трябва да имаме мечкарски синджир. Мечкарският синджир, това е законът, който сега съществува. Потребен е този закон, но за кого? При туй разбиране потребен е закон.

Сега, ако ние искаме да ни убедят, че Господ така създаде света, то е неразбиране в законите на еволюцията. То не е прогресивно. Едно отклонение има от дълго време, от дълъг период хората са се отклонили от разбирането законите на живата природа. Хората страдат и не могат да си дадат отчет за своите страдания. Те го отдават на материалните условия, на икономическите условия. Религиозните хора казват, че вярата изчезнала. Учените хора казват, че хората не са умни. Пък има известни причини.

Питам тогава, онези, които ще дойдат сега, които ще създадат бъдещия строй, могат ли да излязат от самите нас? Ние – такива, каквито сме – ние сме в състояние да поправим нашия живот. Мътната вода сама себе си не може да поправи. Трябва да дойде чиста вода, да се филтрира. Следователно поддържат, че ония хора трябва да дойдат от по-възвишен свят. Някои напреднали същества, които да се въплътят на земята с тази широка душа, с туй самоотричане, да пожертват всичкия си живот за благото на човечеството, а не да го използват.
Христос казва: „Аз не дойдох да взема живота, но да дам живота си заради тях." Това е неговото учение. Казва: „Между вас няма да бъдете господари, ще бъдете слуги, да се обичате." Сега туй не е социално, но във всеки дом трябва да се приложи туй учение, защото, ако не се приложи в дома, общо не може да се приложи. Защото в обществения живот онези служители трябва да имат това съзнание, защото, ако ти речеш със закон да го приложиш, със закон те заставят да изпълниш волята, това е един мечкарски начин. Ако тебе със стражар те заставят да служиш на народа си, това е мечкарски начин. Казвате, трябва да има ред, трябва да се боят хората. Разумен страх – да, но не насила. Онези, които изпълняват закона за в бъдеще, стражари няма да ходят с пушки. Той ще дойде при тебе като приятел и ще тръгнете двамата да ходите. Като идеш при съдията, той няма да бъде като чиновник, като сега, няма да има съд, няма да има кого да съди, няма да има и стражари. Най-после ще дойде време без стражари. Ти ще станеш и съдия, и стражар, и адвокат, и свещеник, и баща, и майка, и като станеш всичко, тогава няма да имаш нужда от нищо. Стражарят ще бъде в тебе, и тогава ще имаме идеалният живот. И тогава всеки човек ще има стражар.

Разправяше ми един българин, минава покрай един бостан, поглежда един, казвам му: „Защо не си откъснеш?" „Не мога, подир мене стражар има, един стражар навсякъде ме следи, с мене ходи. Вътре в мене има един стражар и не ми позволява да късам тия дини." „Той не бие, какво те е страх?" Казвам, туй е съзнанието. Като минаваме покрай някой бостан, заради благото на онзи човек, който е посял бостана, да не нарушим любовта. Ако той е там и ако той има дини, да ме повика. Ако е като мене, ще ме повика, ще ме нагости. Ако не е като мене, аз няма да му дам съблазън. Работил е човекът, аз не съм работил, нямам право да изисквам от него да ми даде. Ако днес минат покрай бостана 100 души и всеки

откъсне по една диня – 100 дини. Питам, колко дини може да изкара бостанджията? Ако всеки ден минават по 100 души и всеки ден изяждат всички, той не може да си покрие разноските. Сега това са посторонни въпроси. Някой казва: „Аз имам едно верую.“ Друг казва: „Аз съм много млад.“ Старите мислят по един начин, старите мислят, че вярват в Бога. Младите мислят, че не вярват в Бога. И едните, и другите не вярват. Аз ако кажа, че един човек не вярва, аз считам един човек безверник или вярващ, или невярващ – трябва да се отличават по следующето качество. Ако човек се обезвери от старото вярване и ако вярва в новото, той трябва да се откаже от яденето, трябва да се откаже от дишането, трябва да се откаже от всичкия стар живот. Какво ще остане в него? Ама да туриш едно верую на мястото на друго верую? В света съществува само едно верую, ние вярваме в една реалност, която е обща. Ти не може да вярваш във въздуха. Както ти дишаш въздуха, както ти го възприемаш, така и аз го възприемам. И аз, и ти вярваме във водата. Кой не вярва в хляба? Всички еднакво вярват в светлината; всички еднакво вярват във водата; всички еднакво вярват във въздуха, в хляба, следователно всички имаме общо верую.

Аз казвам, сега проповядвам едно верую, което е верую на светлината, което съответства на нашия ум; едно верую на въздуха, което съответства на нашите чувства; верую на водата, което съответства на нашата воля. И кое верую остава? На хляба. Да вярваме във всички тези удобства за къща, тия неща са маловажни. Ето, това е веруюто, в което трябва да вярваме. Ще каже някой, че светлината е нещо материално. Съгласен съм, тази книга е материална, написана е с материални работи, но като четеш, това, което четеш, материално ли е? Ти се пренасяш хиляди години назад. Писал нещо Мойсей или Исус. Преди 2000 години говорил. Неговото учение в ума ти произвежда. Този човек, който преди 2000 години е говорил, някъде е или го няма никъде? Щом ти мислиш, той е с тебе, нищо повече. Ти мислиш за Кант, Кант е с тебе. Ти мислиш за кой и да е учен човек, той е с тебе. Ти не може да мислиш за него, ако той не е с тебе. Ти не може да мислиш за слънцето, ако не е с тебе. Дойде някой и казва: „Дойде ми на ум за еди-кой си учен човек.“ Той е при тебе, говори ти. Мислиш за Мойсей, Мойсей е при тебе. Мислиш за Христа, Христос е при тебе. Мислиш за жена си, и тя е при тебе. Вие сега мислите, че вашите жени седят в телата. На ваш език бих казал: жена ти хойка, дето ти не знаеш. Тогава да ви

приведа следния пример.

Онази топлина, която е скрита психологически в умовете на хората. Господарят подозира слугата си. Аз ще му туря името Иван. Това е обикновено Иван. Вика го господарят и му казва: „Слушай, Иване. Толкоз пари има изгубени, ти си ги откраднал.“ „Господарю – казва – признавам се, откраднах ги.“ „Ти – казва – еди-къде си дал тия пари.“ „Признавам се.“ Той признава всичко, каквото господарят казва, и той му казва: „Не те ли е срам. Аз никога не мислех, че ти това може да направиш, че ти може да крадеш.“ „Ако ти кажа, че не съм откраднал парите, ако ти кажа, че не съм аз, ще възразиш, ще кажеш: „Как смееш да ме лъжеш в очите.“ Той му казва истината, че аз никога не допущам в ума си, аз имах високо мнение за тебе. Казва: „Признавам, че си ги откраднал.“ Това е съвременното наше общество. Най-после тук в България имаше към Видинско един син. Хванали го, че убил баща си, дело завели и като го били, той казва, че го убил и казва как го убил, че го е хвърлил в Дунава. Осъждат сина на смърт. Явява се бащата и оправдава сина. Че как няма да признае – бият го. Казват: „Признай си.“ И той си признава. Признал, че е станал грешник. После казват: „Аз никога не очаквах от тебе.“ Та сега ще обясня онзи факт.

Причината на всички противоречия в света произтичат от неща, в които няма абсолютно никакъв грях. Не грехът произтича от любовта, не че грехът ражда любовта, но едно неразбиране на любовта може да роди в тебе едно престъпно желание. На първите хора се каза да не бутат онова дърво. Туй желание, което имаха, да идат, искаха да вкусят от дървото за познание на доброто и злото. Обаче трябваше да идат да питат. Туй дърво имаше свой господар, трябваше него да питат. Онзи, който минаваше за господар, той не беше господар на дървото, той не беше никакъв господар, понеже Господ в началото казва: „Вие от това дърво няма да ядете, понеже – аз ви казвам – последствията на сегашното ваше развитие са опасни и няма да бутате. Ще ги оставите свободни.“ Другите казват: „Защо Господ им позволи, защо е допуснато в света?“ Тогава аз мога да дам същото възражение. Защо Господ е допуснал: защо водата не седи по планините, но слиза в долината. Казвате – тече, това е закон. Следователно не може водата да тече, дето минава наклон. Човек трябва да канализира тази вода, защото ще направи много пакости. Когато прави пакости, човек е виновен, той не трябва да бъде близо до водата. Остане ли близо, ще му направи

пакост. Вземете – огън носи един човек, едно благо е огънят, но той може да направи пакост. Детето може да падне в огъня и да се изгори. Огънят ли е виноват? Ти, умният човек, след като си служи с огъня, загради го, тури един връщник, затвори вратата, че твоето дете да не се изгори. Ти, човек, трябва да направиш това, а не да чакаш да дойде някой слуга да го направи.

Казвам, аз правя своите заключения. В нас има възвишени пориви, благородни стремежи на мисли и желания, вложени от природата. На туй се дължи благородството у човека. Те не са лоши, те очакват своето време. Многото желания не е лошо, но тия желания да се явят намясто. Престъплението, прегрешението седи в това, че ние проявяваме известни желания преждевременно. Всяко едно желание трябва да дойде на своето място и време. Ако ти като малко дете се научиш да направиш работата както възрастния, това, което възрастните правят, ти ще направиш едно престъпление. Ако го направиш, когато си възрастен, ще бъде едно добро, че то е закон в природата. Ако вие вземете малкото дете, което сега е родено – още на 4–5 месеца, и му дадете твърда храна, какво ще направите? Ще го уморите. Неговият стомах не е в състояние да се справи с твърдата храна, но когато стане възрастно, изникват неговите зъби, то ще сдъвче тази храна хубаво, и тя ще съответства на неговия стомах. Следователно, ако вие дадете известно учение или желания, и те са твърда храна на някой човек, преждевременно, тя ще създаде у човека една психическа дисторсия или напрежение на нервната система. Много пъти хората подлудяват, изгубват своето равновесие. Например някоя мома се влюби в някой момък, утре дойде някой, пошушне ѝ: „Този, когото ти обичаш, той си има друга." Веднага хвръкне умът ѝ, изгубва равновесието си и тя подлудява. Турил ѝ някой фитил, той я обича, но тя вече подлудява. Сега всичките хора сте дошли и вярвате като тази мома. Срещна някого и той казва: „Мене Господ вече ме е забравил." Казвам, ето момата, която възлюбеният ѝ я е изоставил. Друг казва: „Мене съдбата ме гони." Да, твоето неразбиране в света е твоята ужасна съдба. Човешкият краен егоизъм, човешкото невежество, човешкото тесногръдие, това са твоите неприятели. Съдбата има нещо, което преследва, направлява заради него.

Казвам сега, великите хора в света не са онези най-богатите хора. Великите хора не са, които имат милиони в касата си. Имали са един мозък, хубаво

построен. Всички велики хора и учители са имали здраво тяло, здрава нервна система, чувства отлични, те не са били хилави. Даже гениалните хора не може да бъдат болни. Човек с хилаво тяло не може да бъде гений. Един гений трябва, непременно трябва да бъде здрав – и тялото, и волята, и чувствата, всичко туй трябва да бъде в хармония.

Та казвам, най-първо, като дойде една мъчнотия в нас, едно желание, вие си казвате, че вие в света не сте пратени да страдате. Нито един от вас не е изпратен да страда. Вие сте пратени да се учите. Във всички ви има определена награда за всяко учение. Благо има, но ако не се учите, наградите няма да дойдат. Наградата как ще дойде, ако не знаеш нищо. Едно благо, като не знаеш как да го използваш, как ще дойде това благо. Сега, тъй както вие се поставяте в сегашното положение, казвате: „Какво трябва да се прави?“ Аз не считам, че сегашното ви положение е много лошо. Сегашното ви положение е толкоз хубаво, че милиони същества има, които биха разменили всичкото си богатство. Аз да направя опит, всичките горе като един са съгласни да разменят всичкото богатство само за един човек, който се счита нещастен да има туй, което човекът има. Че той в себе си има безсмъртен ум, с който може да разбере Вселената, да черпи блага отвсякъде. Този човек седи със скръстени ръце, казва: „Нищо не може да направя.“ Тогава, след като дойде някой да му разправя, разправя, като направи един малък опит, веднага се обезсърчава.

Казвам, ако ние се обезсърчаваме, погледнете на онзи заек – понякой път аз считам заека в едно отношение голям герой. При тия най-лошите условия, след като гони цял ден лисици, вълци и соколи, и хора, гледаш го – седнал някъде – пасе трева. Той седи свободен, няма да е изпусталял. Казвам, табан кувет. Като го гонят, започва той да обикаля, върти се. Казвам, герой е този заек. Нему ни най-малко не е дошло наум да се самоубие или да се обеси с някое въже, или да се отрови. Вие казвате: „Будала е заекът.“ Казва: „Аз като заек, за да стана човек, минавам първото посвещение на надбягване.“ Разправяше ми един българин, той ме пита и ми казва: „Не мога да си обясня. Един ден пътувам, излизам в една горичка, по едно време заекът се сгушил на земята и ме гледа, ушите назад. Аз мисля, че той ще побегне, дохождам до него, той се вцепенил. Хващам го за ушите, той така се разритва.“ Погладил го, пуснал го. Като го пуснал, мислил че е скрит, а той бяга като куршум. Питаме: „Защо ме

гледа заекът, че не бяга?“ Казвам, той искал да те пита доколко си човек. Като го хванеш, видял в тебе нещо благородно. „Като ме хвана този човек, той ще ме разкъса ли? Какво ще направи?“ Ти като си го хванал за ушите, той казва: „Много умен човек е, пусна ме.“ Той казва: „Не обичам да ям зайци.“ Той е искал да те опита доколко си човек. Направило му впечатление, че си го погалил. Той можеше да го хване, да го предаде и да го занесе в село и да вземе най-малко 10–20 лева, но заекът щеше да има лошо мнение за човека. Човек, който яде заешко месо, човек не става. Ако искаш да станеш човек, всички онези от вас, които сте крайно страхливи, заешко месо сте яли. Защото от заека по-страхлива е жабата. Има една басня за заека, който се обезсърчил, отчаял се и направил опит да се удави във водата. Дотегнало му все него да гонят, но като дошъл до езерото, и всичките жаби се нахвърлили във водата, като го видели. Той си казва: „Има и по-страхливи, аз трябва да бъда герой.“ И той се върнал.

Ако искаш геройство, хвани заека. Ако искаш да научиш щедрост, заекът е крайно щедро същество. Големите уши показват щедрост. Ти го хвани за ушите, за главата и погледни го три пъти отгоре, все ще вземеш нещо. Че като го пуснеш и като се върнеш у дома си, ти ще бъдеш разширен, ще бъдеш готов да дадеш нещо. На жена си, на децата си, ще дадеш нещо на бедните. Като побутнеш заека, че има много нещо. Имаш едно упорито дете. Бащата да хване един заек и да накара детето да хване заека за ухото, да го погали. И деца, които са упорити, своенравни, да погладят ухото на заека, той ще му предаде благоразумно. После бащата да хване този заек и след това да го пусне. Сега ще кажете: „Това оставало, нас зайци да ни възпитават.“ Докато заекът не влезе като елемент във възпитанието; докато мечката не влезе като елемент на възпитанието; докато вълкът не влезе като елемент на възпитанието; докато лисицата не влезе като елемент; докато рибите не влязат като елемент на възпитанието, всичко това трябва да бъде като елемент на вашето възпитание. Ние не може да излезем от едно висше разбиране на природата.

Земята е велик университет и всичко туй, което съществува, това са пособия на този университет за нашето възпитание. Всичко е намясто. Ако ти може да прочетеш, във всяка една форма е скрита една велика божествена идея и като прочетеш, туй същество е намясто. Ако разбираш, да знаеш, че то съставя пособие, част от твоето възпитание, което ще

предаде нещо. Вълкът не е толкова глупав, в него има просто съзнание. Вълкът няма философия в него. Когато възприемеш характера на един вълк, самостоятелност има в него. Този самостоятелен характер, ако обработиш вълчия характер, като човек ти ще бъдеш смел, с един мирис, а не грубостта на вълка да имаш. Ако някой иска да развие в себе си интензивност на чувствата, устойчивост, по-злопаметно същество от мечката няма. Обида, извършена върху нея, тя не забравя и 20 години. Всички укротители на животни всякога са се намирали в притеснение с мечката. Крайно са внимателни да не я обидят, тя ще те изненада. Ако влезеш при нея, трябва да бъдеш крайно внимателен, благороден, мек в обходата, за да не би един ден да усетиш нейната мъст. Следователно, когато искаш да добиеш един характер, вие казвате – мечка. Мечката има устойчивост в чувствата. Ще прекараш дясната ръка и лявата ръка върху гърба на мечката, ще я погладиш по главата, ще почувстваш в себе си една магнетическа сила. Ако ти си от страхливите и искаш да придобиеш геройство, трябва да идеш в някоя зоологическа градина и да погледнеш някой вълк.

Сега нас ни проповядват, някой казва, те са отвлечени работи, все са фантазии. Аз установявам нещо вътре, една положителна страна в живата природа. За мене живата природа, това е сбор от живи разумни същества, най-разумните живи същества, които съществуват от незапомнени времена, които работят, туй е природата за мене. Сбор на живи и разумни същества – не глупави. Господарят на природата, това е най-разумното същество, а онези, които не са господари, има други същества, които обичат да правят пакости. В природата има тъй наречени тъмни сили, или същества, които нямат прозорливост, интелигентност. Някой път човек може да попадне под тяхното влияние. Казвате – той така е роден. Как може да бъде роден. Може да се турят, ти знаеш, ти имаш в себе си известни елементи на престъпления. Ако един химик, който събрал един газ, поставил го е компресиран, и този газ сам по себе си не е престъпник. При известни условия може да направи известна експлозия и да убие някого.

В твоя мозък може да се набере енергия, която да убие някого. Ако ти не знаеш – днес събираш, утре събираш, и не знаеш как да се справиш с тази енергия – един ден в тебе ще се разбуди едно престъпно желание и при

това престъпно желание онези, които изучават човешката природа, забелязват, че главата започва да расте повече в широчина, отколкото във височина. Когато отношението на широчината и на дължината се измени, непременно престъпността ще дойде. Когато пропорцията се измени, има известна пропорция, математическо отношение между дължината на мозъка и широчината на мозъка, и когато се измени това отношение, когато мозъкът стане по-широк, отколкото дълъг, престъпността иде и като последствие на широчината на главата стават експлозиите.

Доброто на човека зависи от височината на мозъка, туй разширение дава енергия, устойчивост на характера. Дължината дава пластичност, подвижност. Моралът зависи от височината на мозъка. Тук има едно отношение – трета линия, ако теглите, една хоризонтална плоскост, един перпендикуляр – двете линии, които се прекръстосват: широчината показва енергията на човека, а височината на мозъка показва онзи морален и умствен устой, който има човек за постижения – перпендикулярът на човешкия мозък показва възможност, която човек има за постижение. Следователно, ако този перпендикуляр няма правилно отношение към плоскостта на самите линии, към дължината и широчината на мозъка, няма нови отношения. Тогава нищо в света не може да се постигне, а за да се постигне, имаше известни закони, които трябваше да се спазват отначало между хората. В цялото общество, в начина на мисленето, в обществения живот, в духовния живот, навсякъде трябва да се спазват тия правила. Сега имаме хора с асиметрични глави. Разместени са диаметрите, разместени са перпендикулярите и вследствие на това имаме всичките противоречия. Тогава какво се изисква? Да се оправи този перпендикуляр на човека, този перпендикуляр трябва да съответства с центъра на Слънцето и трябва да съответства и с центъра на Земята, и тогава отношението между двете линии трябва да съответства на онази площ, в която цялата Слънчева система се движи. Широчината и дължината съставят диаметъра на тази Слънчева система, това е орбитата на Земята и на всичките планети. Ще имате тогава едно съотношение.

Имаме гениален човек, имаме светия, един Махатма или може да турите каквото и да е име. Ако тия линии нямат тия, тогава имате обикновени хора, които се приближават към правата линия. Мъдростта като говори, слушат. Значи дълбоко знание, което трябва да имаме за своя произход.

Човек има велик произход, той е забравил, той е забравил, трябва да си спомни. Той иде от едно място на светлината, той влиза в тъмнината, но тази тъмнина е преходна, и човек пак ще се върне към светлината – оттам, отдето е дошъл, че светът не е илюзия. Той не е въздухообразен свят, той не е един воден свят, един свят, който не може да го опишем, но един свят, в който съществува вечното щастие, вечната радост. Свят, в който няма абсолютно никакво противоречие и всичко онова, което желае душата ти, може да го постигне, няма да бъдеш тъй ограничен. Те са перспективи за бъдеще, те са бъдещи перспективи. Аз говоря за неща, които след милиони години, хиляда, сто, двеста милиона години... Това са няколко дни. Сто милиона години тебе да ти е приятно. Те са сто–двеста милиона години като двайсет години.

Сега туй има отношение към сегашния ваш живот. Най-лошите условия, при които сега живеете, ако разбирате тази наука, вие може да подобрите вашето органическо положение, може да подобрите вашето умствено състояние. Човек може да се освободи. Вие ще мязате на онзи, който ходил в Индия да изучава тайните науки. Научил от индусите, те му показали начин на една малка торбичка, един свещен огън, който казва: „С този огън и малката торбичка, като сламка на огъня, всякога, когато се намериш в най-голямата опасност, тогава ще употребиш.“ И когато се връща тук, в Европа, хващат го разбойниците, свързват го, завързват го на едно дърво, задигат всичко, каквото има, и го оставят. Той изважда тази сламчица из джоба си и като туря на железата, всички железа започнали да се топят и той се освобождава. Туря си в джоба своето масурче, и пак тръгва. Ако нямаше туй масурче, какво ще прави? Туй да ви кажа. Възелът, това е съдбата, или дяволът. Тогава да ви приведа, то ще ви се види много странен въпрос. Туй станало в Лондон. Един от големите апаши го хваща лондонската полиция. Затварят го, занасят го в една стая, завързват му ръцете и краката, оставят го на едно легло, но при него оставят една свещ на един свещник. Остава вързан да стои до сутринта. Като заминал полицаят, той гледа оттук-оттам, вдигнал си ръцете, турил на пламъка връзката на ръцете си и си освободил ръцете. След туй турил си краката, освободил си и краката. Взел един чаршаф, направил въже от него и избягал през прозореца. Сутринта отиват, няма го.

Когато дяволът ви върже, той все ще ви остави една свещ да се спасите.

Тази свещ е твоят ум. При най-лошите условия използвай ума и не мисли трябва ли да изгориш връзките. Изгори ги и ще излезеш из прозореца. Ако съдбата те е вързала на стол, щом си излязъл, да знаеш, че има един умен противник, че и ти умно постъпваш. Следователно Бог изисква ние да бъдем умни. Той ни опитва доколко ние сме поумнели в света. Можем ли ние да се избавим от противоречието, или не, и тогава според мене иде най-малкото добро.

Аз ви казвам, в света хората още не знаят кое е най-малкото добро. В света всичките имат желание. Няма човек, който да няма желание – и най-ученият човек. Казват: „Някои обичат да бъркат." Който не знае времето на своите желания, той бърка. Когато знае времето на своите желания, той ги взема като семенца. Ти като не знаеш, бъркаш. Който знае, трябва да вземе семенцето, да го посади в земята и да го зарови, и то ще израсне и след това ще има плод. Тази е разликата. Онзи, който знае Божия закон, посажда, не яде плода, посажда и яде плода, а онзи, който не разбира Божия закон, той бърка.
Сега тази сутрин ви казах, че и аз бъркам меда. Не, да се коригирам, обичам всякога да посаждам. Туй го наричам бъркане. Бръкна, ще разровя пръстта и тази пръст ще я заровя. Аз посявам и заравям пръстта. След като минат една, две, три години, дето съм бъркал, оттам опитвам плода на моята работа. Бих желал и вие да сте така умни, да посеете и да опитате своя плод.

„Благословен Господ, Бог наш"
„Добрата молитва"

Дванадесета неделна беседа
11 декември 1932 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1932_12_14 Една похвала
лекция пред общия окултен клас

ЕДНА ПОХВАЛА

Размишление.

Често хората се хвалят и корят. Знаете ли, колко струва една похвала? Скъпо нещо е похвалата, въпреки това, приятно е на човека да бъде похвален. Вижте, колко е струвала една похвала на Йов. В първата глава от книгата за Йов се проверява това. Щом се натъкнете на мъчнотии и страдания, ще знаете, че някой ви е похвалил. Казваш: Какво искат тия хора от мене? – Каквото са искали от Йов. -Каквото искаха от Йов? – Камилите, овцете, къщите, синовете и дъщерите му. Казвам: В развитието на човека има една реална страна, която трябва да се разбира правилно. Не говоря за вашето разбиране, което не може да ви издигне нито на педя. Вашето неразбиране ви кара, от всяко страдание да правите източен въпрос. Например, изгубили сте една кокошка, или сте скъсали обувките си, или сте счупили един прозорец и се чувствате нещастни. Това са обикновени страдания на деня. Ще дойдат големи страдания, които ще раздвижат съзнанието ви. Коя е причината за големите страдания? – Някои ви е похвалил. Може и Господ да ви е похвалил. Важно е да чуете съвета на видния професор, които казва: Сложете поне огън, да разтопи всичкото злато, за да се види, колко злато се крие в него. След като мине през всички изпити, тогава ще се разбере, заслужава ли похвалата, или не. Ако заслужава, всичко изгубено ще му се върне двойно. Ако не ти се върне, казваш: Защо идват страданията? Докато разсъждаваш така, за дълго време още страданията ще останат неизяснени. – Защо трябва да скърбим? Питам: Защо трябва да се радваме?

Според мене, щом скърбим, ще се радваме; щом се радваме, ще скърбим. Скръбта е нещо отрицателно. Като скърбиш, ти даваш, без да придобиваш нещо. Като се радваш, ти си положителен; даваш нещо от себе си. Като забогатяваш, ти пак даваш. Закон е: Един забогатява, друг осиромашава. Един се въплътява на земята, друг се обезплътява, отива на онзи свят. Майката всякога дава. Като взимаш, ти си доволен. Докато те роди, майка ти е била в положението на Йов. Това е изпитание. Малцина имат тази опитност. Някои са минали през нея и са я забравили. Пътят на страданията е неизбежен. Като те посети една хубава мисъл и едно хубаво чувство, пак ще минеш през страдания. Този закон работи в целокупния живот. Не можеш да родиш една красива мисъл или едно красиво чувство без страдание. След като минеш през изпитания, тогава започваш да разбираш и да се радваш на това, което се е родило от тебе. Тогава и ти, като Павел, ще кажеш: „Добре ми стана, че се наскърбих".

Какво виждаме в обикновения човешки живот? – Всички искаме да се

радваме, а не да скърбим. Който иска да се радва, трябва да понася страданията. Някой те хвали. Бъди готов, скоро след това да дойде укорът. Как посрещнаха Христос в Ерусалим? Целият народ стана на крак и отиде да Го посрещне с финикови вейки в ръце. Всички казваха: Ето пророкът на света. Осанна, няма подобен на Него! Едва минаха няколко дни, и Христос опита цената на похвалата. Същият този народ викаше: Разпни Го! Между страданията на Йов и на Христос имаше разлика. Йов не дойде до крайния предел на страданията, имаше нещо, което не опита. Взеха му всичкото богатство, взеха му синовете и дъщери те. Засегнаха и тялото, но до живота му не се докоснаха. Йов проклинаше съдбата си. Казваме, че това беше слабост. Не е слабост това, но израз на всичко, което го беше налегнало. При страданията на Христа – отнеха Му всичко, отнеха и живота Му: Разпнаха Го и Го погребаха. Но Бог е верен и истинен. Той показа, че в Него нищо не се губи. Христос издържа и последния изпит. След това дойде възкресението. И до днес, християнството се крепи благодарение на последния изпит на Христа. Ето, сега се връща на Христос всичко, каквото Му беше отнето. И вие сте кандидати за страданията на Йов. След това ще бъдете кандидати за страданията на Христос. Щом минете през този изпит, всичко ще ви се върне и ще дойде възкресението. Искаш да бъдеш знатен, учен човек. – Ако минеш през страданията на Йов, ще бъдеш знатен и учен. – Коя е причината за тези страдания? Това сега не засягам. Важно е да се убедите, че човек може да сграда само за една похвала. Не стана ли същото с Йов? Бог го похвали, а сатаната го изпита. Йов прокле деня на своето раждане. Като не знаете това, казвате за някого: Чудно нещо! Защо страда този човек? Трябва да е извършил някакво престъпление; все има крушка опашка. Факт е, че човек страда.
И тъй, това което говоря, се отнася за силните. Аз изнасям страданията, като условие за посвещение. Окултната наука ги разглежда като първо и второ посвещение. Страданието на Йов е първото посвещение, а на Христос -второто. В Индия и другаде различават няколко вида посвещения. Връзват човека за един студен камък, да седи известно време, както Христос на кръста. Това считат първо посвещение. След него идва второто и третото посвещение. Там посвещенията са повече изкуствени, като в театъра. Мушнат човека с нож, потече кръв от него, изгубва съзнанието си, а след това го осъжда на 10-годишен затвор. Това наричам посвещение в театъра. След това посвещение идва друго. Повечето страдания на хората са фиктивни, като тия в театъра. Дойде някой при мене и се оплаква, че остарял, че главата му побеляла. Погледна го и се усмихна. Защо? – Гледам на него като на актьор. Той казва, че главата му побеляла, а аз виждам, че е дегизиран актьор. Той се мъчи, че не може да изиграе ролята си, както трябва: може да го освиркат; могат да му направят бележка, че не играе добре. Аз пък ще му кажа: Така не се играе ролята на слуга. Голям простак си бил. Актьорът се връща у дома си

сломен духом и си казва: Снощи играх в театъра, но никой не ми ръкопляска. – Това не е посвещение. Първото посвещение е на Йов, то е нещо реално. Отнеха му богатството, къщите, нивите, синовете и дъщерите му. Казваш: Защо Господ допусна всичко това? – Защото той сам те е похвалил. Искал е да знае, заслужаваш ли тази похвала.
Сега аз изнасям външната страна на въпроса. Някога тази страна е много красива. Например, една сестра разправя, че като чела римско право, намерила, че е предадено много поетично. Казвам: Ако би могъл някои да опише, как умира човек с пълно спокойствие на духа, ето една поезия. Преди да дойде до това спокойствие, той минава през голямо вътрешно вълнение и терзание. В последните дни се успокоява и понася смъртта като герой.
Питам: Със спокойствие ли умря Христос? Той се обърна към Господа с думите: „Господи, защо си ме оставил?" Това беше една неразрешена задача за Него. Като разбра, че не може да я реши, Той каза: „Свърши се всичко. На Тебе, Господи, предавам духа си". Йов, като дойде до големите страдания, ропта, говорѝ на Господа, и най-после каза: Втори път няма да роптая, няма да говоря по този начин с Господа. И вие, като се намерите в трудно положение, слагате отдясно страданията на Христос, отляво - страданията на Йов и се утешавате. Четете първата глава от книгата на Йов и мислите върху нея. Като се объркате съвсем в живота си, четете за страданията и разпятието на Христа. Пак няма да се оправиш, но все таки, една малка утеха, една малка светлинка ще блесне в съзнанието ти и ще разбереш, че само ти не страдаш. Преди тебе е имало друг, който е минал през по-големи и тежки страдания. Наистина, обикновеният човек не може да страда като великите хора. Според степента на развитието са и страданията. Обикновените хора страдат като актьорите на сцената. Истински страдания имаха мъчениците, Йов, Христос. Когато обикновените хора страдат, съзнанието им е в заспало състояние, докато съзнанието на Йов и Христос беше будно. Страданията на обикновените хора са естествени, като живота на чиновник, които работил 40 години. Един ден го уволняват, но го пенсионират, не остава без хляб. Той знае, какво го очаква. Йов, обаче, беше изненадан. Страданията му дойдоха изневиделица. Случаят с Христос пък е друг. Той казва, че е син Божи, че легион ангели могат да Му се притекат на помощ, а когато се намери в мъчнотия, нито един ангел не дойде да Му помогне, нито сам можа да си помогне. Това е последното посвещение през което трябваше да мине Христос. Само така душата може да мине през истинското прозрение.
Казвам: Докато не минете през духовния свят, нищо няма да ви се открие. В бъдеще, когато минете през страданията на Йов и Христос, ще придобиете новото разбиране на живота. Това се отнася за всички напреднали същества. Ако не минете през този изпит и не го издържите, не можете да се доберете до тайните на Битието. Вие искате да придобиете

истинското знание. Обаче, казано е: „Жена, кога ражда, на мъки е; като роди, забравя мъките си". Следователно, за да придобиете това значение, ще минете през големи мъки. За да придобие знанието и любовта, човек ще мине през големи страдания. Само така той ще роди нещо.
Сега вие задавате въпроса: Не можа ли светът да бъде създаден по друг начин? – Дайте вие своя проект. Камъните страдат извънредно много и камъни си остават. Растенията страдат малко повече, но растения си остават. Животните страдат повече, но животни си остават. Човек страда още повече, но и той си остава човек. И той не е дошъл още до крайния предел на страданията, за да излезе от съзнанието на обикновения човек, да стане ангел. Когато ангелът е минавал през човешкото състояние, прекарал е големи страдания. Днес, като ангел, той няма страдания, няма изкушения и съблазни. Ето защо, човек трябва да се пази от съблазните. За да не изпада в изкушения, светията не трябва да има никаква собственост. Даже за иглата той не трябва да казва, че е негова. Обсеби ли нещо, съблазънта непременно ще дойде. Ползвай се от всичко, като пособие, но като ти вземат пособията, остани тих и спокоен – нищо да не те смущава. Обикновеният човек държи здраво в ръката си ябълката и, като му я вземат, страда. За да го утешат, дават му две ябълки. Така прави и детето, което наричат ангелче. Никакво ангелче не е то. Ангелче без криле! Това дете обича да обсебва, да трупа богатства, като търговеца. За него казват, че ще излезе добър човек. – Добър, но на чуждото. Друг е въпросът да придобиваш богатство със свой собствен труд, без ничия помощ. Този син ще каже, че хората не го оценяват. За да те оценят, трябва да минеш през ръцете на сатаната. Той ще отнеме всичките ти богатства, и след това ще те оцени.
Мнозина очакват похвалите на хората, на своите господари. Те не знаят, колко скъпо струва една похвала! Ако и вие очаквате моята похвала, горко ви. Една моя похвала ще ви създаде голямо нещастие. Ако ви похваля, без да искам, страданието неизбежно ще дойде. Бог каза за Йов: „Обърнахте ли внимание на моя верен раб Йова?" Това беше достатъчно, за да го сполетят големи страдания. Като знаете това, не търсете похвалите, не желайте хората да ви оценяват. Това не са реални неща. – Кое е реалното в света? – Това, през което минаха Йов и Христос. Само реалното носи истинските придобивки.
Сънуваш, че си богат, че навсякъде те посрещат като цар. Събудиш се, нищо нямаш. Мечтаеш, че си учен, че си светия и се радваш, мислиш, че мечите ти са се сбъднали. Освободиш се от мечтите, виждаш, че си обикновен човек. Слуга си, седиш и си въобразяваш, че си женен, че си забогатял, имаш на разположение слуги, на които заповядваш. Доволен си от положението и се усмихваш. Изведнъж влезе в стаята ти господаря! и ги казва: Какво си се замислил? Не знаеш ли, че те чака работа? Ти се сепваш и мечтите ги изчезват. Българинът, като господар, е доста груб.

Господарката се обръща към слугинята с думата „мари". Това обръщение не е добро. Който е имал слуга, знае това. Които няма слуга, казва. че ще се отнася добре с него. – Докато не е опитал себе си, не може да говори. Слугата е пробният камък за господаря и господарката. Много слуги ще имаш, докато те изпитат. Богатият има много слуги. – Защо един човек е богат, а друг – беден? – Ще ви обясня. Чрез сиромашията Бог те предпазва от голямо зло. Ти си сприхав, нервен, егоист, мислиш само за себе си. Ако си богат, ще се стълкновиш с много хора, ще ги настроиш срещу себе си и те, като твои врагове, ще търсят случай да ти отмъстят. Където те срещнат, ще те убият. Като беден, ти се принуждаваш да работиш, сам да изкарваш прехраната си и се вглеждаш в себе си и в окръжаващите. В това положение, ти си недоволен от себе си и се наричаш глупак, невежа. – Защо си невежа? – Защото не можеш да използваш другите, да си създадеш добро състояние – По-добре, ти да бъдеш недоволен от себе си, отколкото другите да са недоволни от тебе. По-добре е ти да служиш, отколкото да ти служат. Какво ще спечелиш, ако имаш слуга или слугиня? Друг е въпросът, ако намериш човек, който да върви с тебе в правия път. Ако слугата ти не следва твоя път, постоянно ще те критикува. Ето защо, ако не си готов да използваш богатството, не се стреми към него. Богатството е на място, когато дава добри плодове. Не се ли използва разумно, тогава за предпочитане е бедността.

Казвам: Всички се нуждаете от трезва мисъл, за да разрешавате задачите си правилно. Вчера дойде една млада сестра при мен, да иска съвет, какво да прави със своя възлюбен. Той я наругал, казал й обидни думи, и тя не знае, как да постъпи с него. Казах и: Без да го морализираш, ще му напишеш едно хубаво писмо. Ще му пишеш: Представи си, че ти си на моето място и аз те наругая. Как би постъпил ти? Както постъпиш ти, така и аз ще постъпя с тебе. Не давай никакво заключение в писмото си. След това чакай отговор. Не се обиждай, но напиши това писмо заради Господа. Като слушах сестрата да се оплаква от своя възлюбен, аз се усмихвах, но влизах в положението й Това не я обиди, защото знае, че я разбирам. Кога се усмихва човек? Ще ви приведа един анекдот. Един млад човек среща свой познат, когото не е виждал няколко години, и започнал да му се оплаква. Знаеш ли, колко съм нещастен? 0т два-три дни ме боли кракът, навехнах го. Познатият се усмихнал, без да каже нищо – Защо се усмихваш? – Погледни, моят крак е отрязан. Бих желал да е само навехнат, а не отрязан. Иди при някои масажист да го разтрие. Твоята болка лесно ще мине. Един-два масажа са достатъчни. И аз казвам: Когато страдаш от навехнат крак, иди при някой с отрязан крак. Твоето малко страдание минава лесно при голямото страдание на ближния ти.

Често за малки неща в живата – за едно обикновено вярване, вие си създавате тежка атмосфера около себе си, неприятна обстановка Можеш да вярваш в каквото искаш, но опитай своето верую. Не говори за неща,

които не си опитал. Когато говориш за проверени и опитани неща, бъди смел. Има неща, които сега трябва да се проверят. Казвате за някого, че е сприхав, нетърпелив. Знаете ли, какво нещо е сприхавост и нетърпение? Някой по естество е пъргав и енергичен. Това не е сприхавост. Той е здрав, жив човек. По-добре ли е да бъде тих и спокоен, но да е мъртав? Ако иска и живият да бъде тих и спокоен като мъртвия, той трябва да употреби голямо усилие, за да си наложи спокойствието на умрелия. Когато нищо не те тревожи, лесно е да бъдеш тих и спокоен, но да те удрят от хиляди места и да не се поклатиш от мястото си, това не е лесна работа. Може ли вятърът да брули дървото, без да подвижи листата му? Единственото нещо, което се иска от дървото, е да не се изтръгне от земята. Същото се иска и от търпеливия човек: листата и клоните му могат да се мърдат, но коренът му трябва да стои на мястото си. Че паднали няколко листа от дървото, това не показва нетърпение. Важно е, като мине вятърът, човек пак да си остане тих и спокоен.
Казваш: По-рано вярвах в Бога, но сега вече не вярвам – Ако вярваш, ще задоволиш жаждата си; ако не вярваш, ще я усилиш. – Досега правех добрини, отсега нататък няма да правя никакво добро. – Ако правиш добро, ще имаш постижения, ако не правиш добро, до никакви постижения няма да се домогнеш. – Досега търпях, отсега нататък няма да търпя. – Щом не искаш да търпиш, не очаквай успех в живота си. Всяко нещо трябва да бъде на своето място.
Сега вие минавате за окултни ученици, за последователи на Христа. – Как може да бъде човек последовател на Христа, ако не решава същите задачи, които Христос е решавал? Всички сте изучавали геометрия, знаете, какво нещо е кръгът. Сега ще начертая на дъската една окръжност. Понеже я начертах с ръка, не излезе правилна. Ако бях взел пергел, щеше да бъде правилна. Кое предпочитате: да нарисувам окръжността с ръка, ли с пергел? Да получи те едно писмо ръкописно, или печатно? Кръгът представя хоро, на което се хващат моми и момци. Те се въртят, движат се и с тях заедно се върти и кръгът. Центърът е гайдарджията. Той свири и се стреми напред, а периферията се движи, върти и играе. Каква е задачата на това колело, на този кръг? – Да стане положителен. Като се върти кръгът, две частици от него излизат навън, като образуват нов кръг, със свой център. На геометричния кръг всички радиуси са еднакви, обаче, на кръга, който се движи, радиусите не са еднакви. В живия кръг всички частици не са еднакво споени: между едни сцеплението е по-силно, а между други – по-слабо. В механичния кръг сцеплението между всички частици е еднакво. В живия кръг частиците са на различна възраст: там има моми и момци от 16 до 25 години. Рядко ще срещнете 35-годишна мома или момък, които играят на хорото. Давам ви задача, да изчислите в кои частици на кръга сцеплението е по-силно и в кои – по-слабо, като имате предвид, че в някои села половината хоро е от моми, а половината –

от момци; в други села момите и момците се размесват: мома и момък, мома и момък. Те кръстосват ръцете си, като се хващат за коланите. Като наблюдавате хорото, казвате, че тук се вършат любовни работи. – Това не е любов, но търговски сделки, търговски отношения. Момите и момците се кичат, отиват на работа, и хорото се върти. Лъснатия чук, наостреният трион, не са ли накичени? Те се впрягат на работа, както момите и момците, а хората казват, че се любят. Никаква любов няма между тях. Те са юнаци и юнакини, готови за работа. Гайдарджията свири и приканва момите и момците за работници. Те играят на хорото, изложени като на пазар, и казват: Ние сме готови за работа. Господарите ги приканват: Елате тук, елате там, да работите. Те ги пазаряват по двама: момък и мома. Никой господар не взима само един работник – момък или мома. Той знае, че като са заедно, те по-добре работят. Когато момъкът тръгне на работа и момата тръгва с него. И обратно: когато момата отива на работа и момъкът отива с нея. Вие се смеете на това, но така се върши работата по-добре. Като плаща господарят, момата и момъкът се скарват, кой да вземе повече. Момъкът казва, че е работил повече; същото казва и момата. Аз казвам: Няма защо да се карате, работата още не е свършена. И тъй, това което става вън, става и в самия човек. Вън се карат моми и момци, вън се карат мъже и жени; същото става и в човека – вътре в него се карат мъжът и жената. Това е неразрешена задача. Сегашната култура ще си замине и с тази неразрешена задача. За да се реши една задача сто на сто, нужни са три условия: участието на самия човек, на неговия ближен и на природата. Човек внася 25 % от своя капитал, ближният също внася 25 %, а природата – 50 %. Следователно, ако работите с участието на природата, вие двамата – ти и твоят ближен, ще имате пълен успех в работата си. Ето защо, като вършиш работата си успешно, ще задържиш за себе си 25 %, на жена си ще дадеш също 25 %, а останалото – 50 % ще дадеш на природата, т.е. на Бога. Ако задържиш всичко за себе си, без да върнеш частта на своя ближен и на природата, те ще се опълчат против тебе. Ти постъпваш така, защото не разбираш законите на природата. Това неразбиране създава твоето нещастие. Заколиш едно агне и вземеш вълната, кожа-та, месото му за себе си. Мислиш, че само ти имаш право на него, без да подозираш, че за това агне са работили слънцето, тревата, водата, въздухът. И те имат право върху него. Обаче, ти заколиш агнето, опечеш го и го изядеш сам. Според мене, ти имаш право само на 25 % от агнето. Останалото принадлежи на ближния ти и на природата. Като не изпълняваш делбата правилно, страданията се сипят върху главата ти. После се чудиш, защо идват страданията в живота.

Помнете: Както и да се оправдавате, не можете да се освободите от последствията на вашите дела. Всяко оправдание води в лабиринт, от който не може да се излезе. При всяка придобивка – материална, духовна или умствена, вие имате право само на 25 %, ближният ви – също 25 %, а

Бог и природата – 50 %. Значи, 75 % от придобивката не е ваша. Професор си, искаш всички студенти да те обичат. Не, само 25 % от студентите ще те обичат, 25 % няма да те обичат, а 50 % ще бъдат безразлични към тебе. Проповедник си. Слушат те сто души: 25 % от тях ще слушат, но нищо няма да възприемат. Те са твърди като камък. Каквото да им се говори, те нищо не чуват; други 25 % ще приемат учението. А останалите 50 % ще кажат: Ще дойдем друг път. Казваш: „Ще оставим питомното, та да гоним дивото". Същият процент е и по отношение на вярата. Едни вярват 25 %, други, т.е. твоите ближни вярват пак 25 %, а природата държи за вярата 50 %. Българинът, който разбира нещата, казва: Предпочитам един заек в кошарата, отколкото десет в гората. Значи, единият заек в гората струва 50 %. Другият заек в гората струва 25 % и твоето малко постижение струва също 25 %. Например, някой се моли на Бога, но като не съзнава цената на молитвата, казва: Какво съм придобил с молитвата? – Много си придобил. Ако и толкова не си се молил, нищо нямаше да излезе от тебе. – Какво съм придобил, като съм дишал толкова много? – Ако не си дишал, нищо нямаше да придобиеш. Благодари, че си дишал, че си мислил, че си се молил, че си ял и пил. Ако не беше правил всичко това, човек нямаше да станеш. Щеше да се оплетеш в собствената си мрежа. Тогава ще се обезсърчиш. Погледнеш се в огледалото и казваш: Пожълтял съм нещо; бузите ми са хлътнали, омършавял съм. Искам да бъда здрав, бял и червен, красив. Обаче, зад тази здравина и пълнота се крие една опасност, за която ти нищо не знаеш. И кокошката стои в курника, без да подозира опасността, която я дебне. Господарката я хване, пипне я оттук-оттам и казва: Бива я! След това слага ножа на гърлото й.

Вчера се чуваше крякането на един петел, готвеха се да го колят. Казвам на един брат: Откупи този петел. – Нямам пари. Аз сам имам толкова дългове, че не мога да се движа свободно из града. – Твоята работа е лесна. Можеш да отложиш плащането на дълговете си, а петелът не може. Той ще плати с живота си. Както и да е, откупихме петела. Ще кажете, че животът на петела не е важен, той е низше животно, няма знания, не страда много. Вярно е, че животните страдат по-малко от хората, но придобивките и благата на хората са големи. Положението на животните е въпрос, който очаква разрешение от хората.

Някои от вас сте млади, а други – стари. Обаче, всички имате да разрешавате много въпроси. Трябва да ги разрешите правилно. Вие живеете в свят, който изисква голяма разумност. От вас се иска благородство, чувствата ви да се ръководят от търпението; от вас се иска воля да прилагате и малките неща, нищо да не отлагате. Кръгът, който виждате на дъската, може да стане правилен. Аз имам начин за определяне квадратурата на кръга. Обикновеният живот, обаче, не разрешава въпросите на духовния живот. Квадратът е символ на материалния, т.е. на обикновения живот. Той не може да разреши

духовните въпроси, затова не може да се определи лесно квадратурата му. Квадратурата е постоянна величина, а кръгът е величина в постоянно движение. Някога кръгът е равен на квадрата, а в повечето случаи не е равен, защото е в постоянно движение.
Учените още не са определили квадратурата на кръга, защото не знаят посоката в която той се движи. Ако кръгът се сплеска и приеме форма на квадрат, лесно ще се определи неговата квадратура. Това не е научно обясняване, но искам да покажа, че всеки въпрос може да се реши. Изобщо, квадратът се изчислява по-лесно от кръга. Той е мярка. Има постъпки в живота, които се решават по законите на живия кръг. Срещаш едно разумно същество, но в дадения случай не знаеш, как ще постъпи то. Например, имате длъжници, но не знаете, колко от тях ще платят и в какъв размер ще платят дълговете си. Човек трябва да знае, колко от неговите длъжници са готови да платят, да знае, на какво разчита. Мнозина от вас не знаят, доколко могат да разчитат на Бога. МОЛЯТ се, но молитвата им не се приема. – Защо? – Дошло е време да платят дълговете си. Никакво отлагане не може да ги спаси. Ако не платят, ще фалират. – Бог е милостив. – Милостив е, но е дошъл вече крайният срок. Никакво отлагане! Има полици, които може да се отлагат, но някога не може да стане никакво отлагане.
Сега, да дойдем до въпроса за живота. Някои мислят, че животът се заключава в ядене и пиене. Не, животът е велико предприятие. Всеки влиза в това предприятие като отговорно лице. Който работи добре, предприятието му ще успее и господарят ще бъде доволен от него. Ако ръководиш работата добре, имаш право да живееш; ако не я ръководиш добре, нямаш право да живееш. Тогава ще ти се отнемат всички условия за живот. Какво ще правиш без капитал? Ще фалираш и ще напуснеш този живот. – Бог ще ми помогне. – Ако си честен, ще ти помогне. Предприятието се поддържа само от честни хора. То се поддържа, ако всичко в него е в ред и порядък. – С пари работата не се нарежда. Парите, това са твоите мисли, чувства и постъпки. Те трябва да бъдат в пълен ред и порядък. – Бог ще ми даде капитал. – Той ти е дал достатъчно. Сега ти трябва да даваш, без никакво отлагане. Ще плащаш като честен човек. Някои от вас казват: Учителят ще нареди нашите работи. – Ако плащате, ще ги наредя. Ако не плащате, никакво продължаване на срока не правя. И тъй, да остане у вас идеята за живота, като велико предприятие. Стремете се това предприятие да успява. Ще кажеш, че си учен човек, че знаеш много неща. Ако си учен и не можеш да платиш дълговете си, не си учен. Истински учен е онзи, който плаща редовно задълженията си. 0т неговото знание се ползват всички хора. Не могат ли близките ти да се ползват от твоето знание, то е безпредметно. След това ще говориш на хората за създаването на света. Как е създаден светът, това знае само Бог и онези около Него, които са участвали в създаването. След това ще говориш

на хората за края на човешкия живот. – И това не знаеш. Трима само знаят тази истина. Те са сключили договор за твоя живот. Това са майката, бащата и природата.
Един млад българин ми разказваше своята опитност:
Когато майка ми и баща ми се женеха, аз играех на хорото. Сън ли беше това, или действителност, не зная, но помня, че играх на хорото. Сега се натъквам на задачи, които не мога сам да разреша. Казвам му: Благодари, че си играл на хорото; иначе, нямаше да говориш днес с мен. Твоите родители отвориха вратата си, за да дойдеш на земята. Един ден и ти ще станеш врата, за да мине някой през нея. Важно е правилно да отвориш вратата и правилно да я затвориш. Правилно да отвориш вратата на Божествения свят и да приемеш онзи твой приятел, който носи писма от близките ти в невидимия свят. Ако любовта не проникне в душата ти, нищо не можеш да направиш. Казваш ли само на думи, че обичаш някого, ти го залъгваш. Той те пита:
Ти получи ли писмо от невидимия свят? Защо още не си отговорил? Питат те, защо не учиш; защо не посещаваш редовно училището; защо не плащаш наема си; де ходиш с приятели; защо не се прибираш навреме вкъщи. Ти си отговорил на тези въпроси, но не си казал истината.
Както виждате, вън вече се разсветва, време е за работа. Всички трябва да отидат на работа. Аз няма повече да свиря, за да ви освободя. Ако искате да слушате музика, купете си билети за концерта на някой виден музикант или певец. Аз разглеждам музиката като средство за уравновесяване на енергиите. Някога ще ви изсвиря арията на блудния син. Тя е съставена от няколко части: напущането на бащиния дом и заминаването му за чужбина. Животът му в чужбина с приятели – живот на веселие, ядене и пиене. Обедняването му, след което става свинар. И най-после, връщането му в бащиния дом, след като огладнява и няма даже рожкови, с каквито се хранят свинете. Посрещането на блудния син от бащата и радостта на последния.
Сега, каквото и да ви свиря, няма да се ползвате. За вас е важно, какво вие можете да направите. Пейте следната песен: „Дръж правия път в живота. Каквато и да е скръбта ти, дълбоко я зарови. Скръбта си тежка само на Христа кажи. Тя в бъдеще плод ще даде. Тогава на всички я разкажи". (Учителят пее песента). И вие пеете, но не сте свободни, не прилагате музиката за тониране. Музиката може да се използва за здраве, за успех, за лекуване. Отиваш на изпит. Ако знаеш, коя песен да изпееш и как да я изпееш, ще имаш успех. Това е съблазнително, нали? Музиката изисква търпение. Ако влезеш в музикалната академия, ще чуеш, един свири на пиано, друг – на цигулка, трети – на чело, на бас и на други инструменти. Външно изглежда цяла галиматия, но и в това има нещо хубаво. От този хаос излиза нещо добро. Сега и на вас се дава свобода, да правите, каквото искате, но да не вдигате много шум. И в края на краищата, от вашия хаос

трябва да излезе нещо добро. Има професори, които се занимават със сериозни работи. Като знаете това, ще внимавате, да не вдигате голям шум, за да не ги смущавате.
Като ученици, от вас се иска чиста, трезва мисъл. Днес всички понятия – мома, момък, мъж, жена, учител, свещеник, баща, майка са оцапани, напръскани с материална кал, която трябва да се очисти. Само чистият може да реши всички задачи, за които е дошъл на земята. – Може и без тях да се живее. – Не, ще решиш задачите си. Иначе, лесно няма да се освободиш от земята. И без да решиш задачите си, пак ще отидеш на другия свят, но след 45 години отново ще се върнеш на земята. В онзи свят остават само тия души, които са завършили своето земно съществуване. Останалите ще се качват и слизат, докато един ден завършат своето развитие. Които завърши развитието си, доброволно ще реши, да слезе ли на земята, или да остане в онзи свят. Казваш: Дотегна ми да живея на земята, ще отида горе, при Христа. Отиваш горе, но не Го намираш. Слизаш на земята, пак не Го намираш. Слушаш някои проповедник и се питаш, този ли е Христос, или не. Свещта се познава по светлината. Скъпоценният камък се познава по свойството му да пречупва светлината. Които носи знанието, любовта, истината и свободата в себе си, той е човекът, изпратен от Бога. Като знаете това, търсете знанието, истината, любовта и светлината в себе си, а не вън от себе си. Затова е казано: „Силата на човешката душа се заключава в изпълняване на Божията воля. Научете се да разбирате, кога Бог ви говори и как да изпълнявате Неговата воля. Когато Бог види, че сме Го послушали и изпълнили добре волята Му, Той е доволен от нас и готов да ни похвали. Има една похвала, при която човек минава през изпитанията на Йов и Христа. Обаче, има една похвала, при която Бог изтрива сълзите на човека, и страданията му престават. Главните мисли от днешната лекция, които трябва да задържите в ума си, са следните: Всеки човек ще мине през страданията на Йов и Христа. Да служим на Господа с любов! Да изпълняваме волята Му. за да бъде и Той доволен от нас. Какво по-голямо благо можем да очакваме!

13 Лекция от Учителя, държана на
14 декември, 1932 г. София – Изгрев.

1932_12_16 Терцата в живота
лекция пред специалния клас

ТЕРЦАТА В ЖИВОТА

Т. м.

Тема за следния път: „Най-лесното изкуство в живота“.

Ще ви задам няколко въпроси: Защо едни хора имат постижения, а други нямат? Защо едни са щастливи, а други – нещастни? Защо едни са умни, а други – глупави? Защо някой е богат? – Защото има пари. – Защо един е силен, а друг – учен? – Първият има сила, а вторият – знание. Все има нещо в човека, което му предава известни качества.

Сега няма да философствам, но искам да ви изпитам, да видя, доколко сте музикални, колко знаете да пеете. Кажете ми, какво означава терцата в музиката? – Когато два тона заемат мястото на три тона, имаме терца. Например, „до – ми“е терца. Между тях е тонът „ре“, който не се чува. Двата тона се чуват, а третият мълчи. Когато два тона се чуват, а два мълчат, имаме кварта. Средният тон „ре“в терцата, определя движението, посоката на песента. Тонът, който мълчи, определя вътрешното съдържание на музиката, или специално на дадена песен. В терцата „до – ми“, първият тон е „до“, крайният – „ми“. Това е музикална терца. Ако става въпрос за музикална терца, лесно се говори за нея. Обаче, терцата съществува навсякъде в живота. Започваш една работа и след време я свършваш – ето една терца. В музиката се говори за малка и голяма терца. Малка терца е „ре – фа“, а голяма – „до – ми“. Музиката има приложение в живота. И тогава, тя е толкова по-силна, колкото по-добре се съчетават тоновете с думите. Искаш да пееш и свириш, но ще знаеш, че истинско пеене е онова, което внася поток, импулс в живота. Има тонове, които непрекъснато или дълго време звучат в съзнанието на човека. Изпяваш една песен и забелязваш, че някои тонове звучат още в съзнанието ти. Този тон е истински. Изобщо, в природата тоновете звучат непрекъснато. Двама души се срещат: единият се качва на планината и си пее; другият го гледа и стои на едно място, следи песента му. До едно време той чува песента, но после не може да я следи – първият се отдалечава от него, но не престава да пее. Такова нещо са природните тонове. В музиката има и паузи. – Що е паузата? – Знак за мълчание. – Кога мълчи човек? – Когато среща известно препятствие, което трябва да преодолее. Казвате, че в живота има непостижими неща. Те са непостижими по единствената причина, че човек стои на едно място и не може да ги следва. Ако тръгне след тях, те ще станат постижими. Ако вървиш след онзи, който се качва на планината и пее, гласът му непрекъснато ще звучи. Следователно, докато вървиш след

идеята си, тя е постижима. Щом спреш на едно място и престанеш да я следваш, тя е непостижима. Казваш: Глупава е тази идея. – Не е глупава, но не можеш да я постигнеш. Ти стоиш, а идеята се движи. Запишете си изречението: „Всичко в живота е постижимо"- Кога? – Когато спазваш времето, което носи всичко. Какво прави грънчарят със своите грънци? – Пали пещта и ги пече. Той знае, кога да ги пече и колко време. Времето носи неговото щастие. Ти седиш и чакаш, щастието да дойде отвън някъде. Земеделецът очаква щастието си от земята, орачът – от ралото си, а грънчарят от своята пещ. – Кога е щастлив певецът? – Когато пее. – Цигуларят? – Когато свири. – Ученикът? – Когато учи. Това са музикални максими, които трябва да се знаят.

Казвате, че за постигане на нещата са нужни условия, среда, уреден свят. – Това е нужно за неразбраните неща. – Какви условия очаквате? – Земеделец си, избери земята, която ще работиш и работи. Орач си, купи си рало и ори. Ученик си, купи си книги и учи. Имаш въздух на разположение. Дишай! Имаш вода – пий! Имаш хляб – яж! Това са условия, това са максимите на живота. – Как ще се оправи светът? – Ако си гладен, вземи хляб и яж. Ако си жаден, пий вода. – Имам работа. – Свърши я. Имаш книги, чети! – Не ми се учи. – Твоето щастие е скрито в книгите. Ако не четеш, ще изгубиш щастието си. Малко идеи трябва да има човек. На гръцки, думата „идея"означава нещо оформено, което съществува във вечността. Идеите не се раждат, те съществуват от незапомнени времена. Следователно, ако следваш една идея и слушаш, какво ти говори, ще я постигнеш; ако стоиш на едно място и очакваш да дойде при тебе, тя ще дойде, но и ще си замине, без да я постигнеш.

Идеите се движат непрекъснато, никъде не се спират. Изпейте песента: „Всичко в живота е постижимо". Колко думи има в тази песен? Думите в песента показват, че има едно препятствие, което трябва да се преодолее. За да го преодолееш, ще тръгнеш и ще пееш, но в коя посока ще тръгнеш и от кое място и това трябва да знаеш. Не от всяко място може да тръгнеш. Ще тръгнеш оттам, отдето се очаква постижение. Аз зная, че всички вие сте добри певци, хубаво пеете. – Кога? – Когато сте болни. Обръщате се на една, на друга страна, пъшкате и пеете „ох – ох". Това е драматическо пеене. Слушал съм, как пеят болните. Някой пее чисто, ясно, а друг взима неверни тонове. За първия казвам, че ще оздравее, а за втория, че има още много да учи в училището на живота. Аз определям диагнозата на болния от неговата песен: дали е минорна, или мажорна, дали взима тоновете правилно, или неправилно. Лесно се познава, кой болен ще оздравее и кой ще умре. Който ще оздравее, взима тоновете отдълбоко, в пеенето му има пълнота и свежест. Който ще умре, взима тоновете отсечено, прекъснато. В тона на умиращия се схваща страх от смъртта, както в певеца – страх от

публиката. Той излиза на сцената да пее, страхува се от публиката, но си казва: Ще пея, ще преодолея страха.

– Какво представя животът? – Песен. Няма по-хубава песен от живота. Така гледам аз на живота. На какво можем да уподобим живота: на соната, на ария, или на симфония? – Сонатите са елементарни неща, ариите – по-сложни музикални произведения, но дойдете ли до симфонията, там вече има нещо грандиозно, величествено. В източната музика преобладават мелодичните терци, а в западната – повече хармоничните. В мелодичните терци линиите са повече огънати, а в хармоничните – линиите са прави. В мелодичната музика има огъване, а в хармоничната – широта и простор.

Сега, отде да започнем? Ние приличаме на момък, който пише на своята възлюбена: Отде да започна, о, любезна моя! Да започнем от „*сол*"- тон с ясносин цвят, който дава простор. При „*сол*"има по-малко мъчнотии, отколкото при „*ла*". При „*фа*"въпросите имат две разрешения: вътрешно и външно. Вътрешното разрешение дава подтик, импулс, а външното – израз. (Учителят свири на цигулката и пее песента „Всичко в живота е постижимо". Всички пеят заедно с Учителя). Всички се намираме пред едно препятствие. Как ще се разреши то? От какво зависи разрешаването му? – От времето, което носи всички блага. Очаквай с търпение онова време, което ти носи известни блага. Времето, което носи всичко, ще го остави пред тебе, но къде ще го туриш ти? Къде е мястото за благата, които времето носи? Значи, простор, място, пространство е нужно. Следователно, ако времето ти донесе нещо, а ти няма къде да го туриш, ще се намериш в затруднение. Можеш ли да държиш благата в ръцете си? Ще е умориш, както музикантът се уморява, като носи постоянно тоновете в съзнанието си. Трябва да се намери място на всеки тон.

Изпейте още един път песента: „Всичко в живота е постижимо, когато човек е разумен и добър". Разумният човек очаква времето, което носи благата. Ако доброто не е в него, той не може да има постижения. Без доброто и разумността нищо не се постига. И да имаш нещо, скоро ще го загубиш. И тогава ще дойдат скърбите и страданията. Само разумният и добрият може да бъде щастлив. Ако не си разумен и добър, каквото благо и да постигнеш, ще приличаш на мокра кокошка. Повечето от вас са такива мокри кокошки. Значи, водата е около вас, но не можете да се ползвате от нея. Като пеете песента, трябва да спазвате ритъма. Казва се, че всичко в живота е постижимо за доброто и разумно време. – Може ли времето да бъде разумно? Може да бъде добро и разумно. Вън от нашето съзнание, доброто не съществува. Значи, доброто – това сме ние. Правилно е да кажем: времето е добро, а ние сме разумни. Тогава песента се оформява така: Всичко в живота е постижимо, когато времето е добро и

ние сме разумни. Времето е един фактор, а човек – друг. Тогава делим: едната половина за човека, а другата половина за времето. Изпейте още няколко пъти песента. Финалът на песента е добър. Виждате, че като вървите по естествения път, у вас се създава вътрешен импулс и движение. Това се дължи на тоновете и на съдържанието на песента. Те оставят нещо във вашето съзнание. Досега пяхте песента по терците на хармонията. Изпейте я сега по терците на мелодията. Да изпеете хармонично една песен, това значи отмереност. В мелодията тази отмереност не съществува. Опитайте се да направите втори глас на песента.

В природата има общи упражнения с общ смисъл. И мисълта на човека може да бъде обща и единична. Всички хора не разрешават едновременно един и същ въпрос, но всички стоят на един и същ път. Според закона на хармонията, едни вървят напред, а други – след тях. Но всеки си разрешава известна задача. Даже само един да разреши задачата си, тя е обща за всички. Всеки отделно казва: Да бях я разрешил аз! Който и да я разреши, то е все едно. Важно е да се роди идеята и да се разреши. Аз уподобявам идеята на новороденото дете. Като се роди детето, всичко ще дойде: и пелени, и дрешки, и количка. Важно е детето, т.е. идеята да се роди. Не се ли роди детето – идеята, другите неща са без значение. – Нямаме условия. – Като имаш идеята, условията, сами по себе си, ще дойдат. Като се роди детето, ще се намери, кой да го отгледа. Не си прави илюзии, че ти ще създадеш всичко. Около тебе има още много хора: майка, баща, братя, сестри, слуги. Ти си последният, дошъл в тази къща. От тебе се иска само да пееш, а другите ще ти помагат. И детето пее, че всичко в живота е постижимо. Както в природата, така и в живота, има съгласуване между идеите. Ако в идеята се яви малко препятствие, то е вече скръбта, която трябва да се преодолее. Във всяка задача има известна мъчнотия. Имаш една каса, която си заключил. Искаш да отвориш касата, не можеш. Ключалката е нещо задръстена. Ето една малка мъчнотия, която трябва да се преодолее и касата да се отвори. Веднъж роден на земята, каквито мъчнотии срещаш, трябва да ги разрешиш. Не се обезсърчавай! Всичко в живота е постижимо. – Това е утеха, а ние искаме нещо реално. – Кое е реалното? Пари ли да имаш, или здраве? Вода ли да пиеш, или вино? Къща ли да имаш, или здраво тяло? Същественото трябва да бъде напред. Хляб и здрав стомах са за предпочитане. Останалите неща ще дойдат, сами по себе си. Дръжте се за реалното; дръжте се за музиката, като съществена, реална идея. Всяко нещо, лишено от музикалност, не е съществено. – Пари ни трябват. – Парите са обстановка, сцена за нещата. Първо е нужна пиеса, а после – сцена. Ще кажете: Пиеса има, а сцена няма. Не, пиесата създава сцената, а не сцената създава пиесата. Щом имате живот, щом можете да пеете, всичко е постижимо. Щом няма живот, няма и постижения. Значи, щом живееш, щом пееш и говориш, всичко е постижимо; щом мислиш,

чувствуваш и действаш, всичко е постижимо; щом страдаш и се радваш, всичко е постижимо. Мъчнотиите и страданията са път към постижения. В мъчението, постижението е по-далеч от клоните на дървото. Обаче, страданието е най-близкият път към постижение на нещата. Като страдаш, постижението е близо; като се радваш, ти си вече в постижението. Влезеш ли в реалността, тогава душата се радва. Реалността отдалеч вижда постижението, но още не е дошла до него. Изпейте още веднъж песента. Сега сме пред финала. Нека остане нещо недовършено. Ние сме вече на върха, откъдето виждаме, че радостта иде.

После, на върха ще направим един малък наклон и ще почнем да слизаме. На върха, на най-високото място, можем да седим, колкото искаме. Отвисоко на ниско лесно се слиза. – Да имам пари! – То е високото място. – Да имам знания! – То е високото място. – Да имам сила! – То е високото място. Важно е, да знаеш да пееш. Ще кажеш, че като пееш, ти си завършил своята работа. – Не, от момента, когато си придобил знание и сила, започва твоята истинска работа – творчеството, което осмисля живота. Като се изкачваш, ти пъшкаш, не можеш да пееш; като слизаш, ти си свободен, можеш да пееш. Под „пея"разбирам свобода. Само свободният може да пее. И в затвор да е, ако е вътрешно свободен, той пак пее. Може да е у дома си, но ако е ограничен, той не може да пее. Петелът, макар че го чака нож, пак пее. И като го заколят, все ще го намерят някъде. И оттам се провиква: Кукуригу! Той иска да каже на човека: Когато и ти започнеш да пееш при всички условия на живота, няма да те турят в тенджерата.

Стремете се към високото място! То няма да слезе до вас, но вие ще се качите на него. Знание, сила, слава, богатство не се постигат без пеене. Геният и талантът са също високи места. Всичко е постижимо, но се иска работа, упражнения.

Изпейте пак песента „Всичко в живота е постижимо".

– Само светлият път на мъдростта води към истината.
– В истината е скрит животът.

13. Лекция от Учителя, държана на
16 декември, 1932 г. София – Изгрев.

Терцата в живота
Великата разумност (София, 1998)

20 беседи от 23 септември 1932 г. до 10 февруари 1933 г.
Начало: 05:00

1932_12_18 Сеятелят
утринно слово

СЕЯТЕЛЯТ

(Матей 13)
Размишление

„В същия ден излезе Исус из къщата и седеше край морето.“ (– 1-ви стих.) Какво знание може да се придобие от излизането на човека от къщи? Кой от вас не е излизал от къщи? „И седеше край морето.“ – Кой от вас не е седял край морето? „И събраха се до него народ много.“ (– 2-ри стих.) – Че и около вас се събира много народ. Това са все загадки. Къщата представлява физическия свят, от който трябва да излезеш, т.е. да се освободиш от неговите влияния и ограничения. После отиваш при морето, друг един свят – на желанията. Там започваш да пресяваш желанията си. „И събраха се до Него народ много.“ Народът представлява твоите мисли и желания, които се събират около тебе. Това е тълкуване. Когато човек попадне в тълкуване на истината, тя всякога хвърля светлина. Значи това, което хвърля известна светлина в живота, е истина. Това, което не хвърля светлина, не е истина. Ето защо, когато човек се намира в тъмнина, трябва да носи светлина със себе си. Когато дойде Божествената светлина, въпросът е уреден. „Така щото, влезе, та седна в ладията, а всичкият народ стоеше на брега. И говори им много с притчи.“ (– 2-ри, 3-ти стих.) И досега още вие не сте разгадали притчите на вашия живот. „И седеше край морето.“ Всеки ден и вие минавате и заминавате край морето. Всеки ден имате едно добро, приятно разположение на духа си, което после изгубвате. Защо става това, не знаете. Всеки ден забогатявате и осиромашавате и не знаете защо забогатявате и защо осиромашавате. Всеки ден светлината иде при вас и ви напуща. Защо става така, не знаете. Това са все загадки.

Казвам: Има нещо, което вие не съзнавате. – Кое е то? – Че някога сами загасвате свещта си и оставате на тъмно. Вечер, когато си свършите работата, вие сами си загасвате свещта. Това е в реда на нещото. После ви дойде на ума да запалите свещта и я запалвате. После пак я загасвате. Някога ви дойде мисълта, да гори свещта, и тя гори. Във ваш интерес е тогава да гори. По навик вие завъртвате ключа на светлината, а после търсите човек отвън, да дойде и да отвори ключа. Като ви говоря днес, ако съм евангелист, ще кажа: Вие трябва да се молите, да се обърнете към Бога, това да направите, онова да направите. Обаче хората, които слушат тази проповед, ще се обидят. Ще си кажат: „Ние знаем какво да правим, няма защо да ни се говори това“. – Защо проповедникът казва на слушателите

си, че трябва да се молят, да се обърнат към Бога? Представете си, че вие сте длъжници на този, който ви казва, че трябва да платите дълговете си. Като плащате дълговете си, той забогатява. Като ви казва да се молите, проповедникът има предвид да платите дълговете си. В случая, който има да взима, е по-богат от онзи, който има да дава. И в обикновения живот майката е длъжницата, а детето – кредиторът. Детето казва: „Плащай тук!" И майката плаща. По три–четири пъти през нощта тя става, плаща полиците си. Вие се чудите защо става това. – Така е, майката трябва да се събужда по няколко пъти през нощта да изплаща полиците си. Като ги изплати, тя е вече свободна от детето си. – „Ами като изплатим полиците си, какво ще правим?" – Ще почивате. Тогава никой няма да ви безпокои, ще бъдете свободни от всякакви задължения. Ще кажете, че когато хората изплатят дълговете си и не знаят какво да правят, ще задлъжнеят наново, да има какво да плащат. В това отношение вие приличате на онази домакиня, която като изчистила къщата, не знаела какво да прави. Всеки ден отивала да пръска с вода тук-там и си отваряла работа. Па и всеки човек, като стане праведен, казва: „Какво ще правя сега? Трябва да направя малко грехове, за да има какво да изправям". Едва си станал праведен, дойде някой, кажеш една горчива дума и след това отново трябва да се чистиш. Както си вървиш, влезе в ума ти една мисъл, че имаш да взимаш пари от някого. Срещнеш го и му кажеш една обидна дума. Тя разваля цялата ти работа.

Това са общи положения, от които човек трябва да научи какво може да прави, като очисти къщата ти. Питам: Какво ще правите, след като изтъчете платното си? Все трябва да направите нещо от това платно. След като разкопаете лозето си, какво трябва да направите? Мнозина казват: „Ние вече сме остарели, няма какво да правим". Какво е старостта? – У вас стои мисълта, че стар човек е този, на когото краката не държат вече – има ревматизъм, ишиас, главоболие или коремоболие. Погледнеш го: устните му посинели, кръвообращението му не е правилно, цял трепери. Той се нуждае от услугите на други – да му палят печката, да му чистят стаята, да му оправят леглото и др. Днес му услужват, утре му услужват, докато един ден замине за онзи свят, там да разреши въпросите си. Един ден, като се върне от другия свят, ще каже: „Както отидох, така се връщам". Връща се той, но като малко детенце, което също се нуждае от чужда помощ. И като си отиде, беше слаб и хилав, и сега се връща пак безпомощен. Ще кажете, че нищо не знаете. Аз наричам вашето знание гайдарско. Гайдарджията носи своята гайда в джоба си. Като я надуе, тя се разширява и започва да свири – вдига шум надалеч. Той свири с нея, но заслугата не е на гайдата, а на гайдарджията. Той вкарва въздух в нея, надува я и свири; после я натиска, въздухът излиза и гайдата млъква. След това той я свива, слага я в джоба си. Значи гайдата свири, когато гайдарджията иска. Какво ви ползва

знанието на гайдарджията? Сега ще засегна един въпрос, върху който вие най-малко се спирате. Казвам: Човек кани своето нещастие със сто бъклици. Например, според хиромантията на ръката на една мома или на един момък е писано, че не трябва да се женят. В невидимия свят, като разглеждали съдбата на момъка или на момата, определили да прекарат този живот без женитба. Затова, именно, не им е даден никакъв кредит. Обаче, като дойде на земята, този индивид казва: „Всички хора се женят, и аз трябва да се оженя“. Ако е мома, която не трябва да се жени, природата я създава малко грозничка. Въпреки това, тя започва да се докарва: черни веждите си, маже лицето си, червисва устните си. Тя прави това с цел да се продаде. Сгоди се за един момък, но работата не върви, той я напусне. След един месец се сгоди за друг, но и той я напусне. Така тя се годява за трети, четвърти, и пак се разгодява. Най-после, тръгне по гледачки да пита защо не може да се ожени. Защо Господ я направил толкова нещастна? Тя иска да се продаде, но не може да намери купувач. Когато един търговец купува на едро добитък, какво ще прави с него? – Ще го продава. Следователно, когато влезеш в ръцете на касапина, какво ще направи той с тебе? – Ще ти вземе кожата и ще я продаде. Все ще спечели нещо от тебе. Както виждате, чрез своите чрезмерни желания вие сами си създавате нещастия. Затова трябва да се научите как да въздържате тези желания. Искате да реализирате много ваши желания. Така вие сами си създавате своето робство. – „Значи ние не трябва да се женим.“ – Не, трябва да разберете що е женитбата. Да купуваш и продаваш, това е въпрос на отношения между хората. Тъй както съвременните хора решават въпроса за женитбата, не зная какво понятие имат те за нея. Жената е отворена врата за мъжа, да намери Бога. И мъжът е отворена врата за жената, да намери Бога. Щом влязат през тази врата, те намират Бога. Втора врата, през която мъжът и жената могат да намерят Бога, са децата. Тъй щото, ако мъжът е врата за жената, да намери Бога, а жената – врата за мъжа, да намери Бога, женитбата има смисъл. И ако детето е врата, през която майката трябва да мине, за да намери Бога, женитбата има смисъл. Обаче, ако ти се жениш, за да бъдеш щастлив, знай, че ще намериш нещастието си. Ако, в този смисъл, женитбата представлява едно стабилно положение, така ли излиза всъщност? Мъжът днес е жив, утре ще замине за другия свят или ще отиде някъде на работа. Може да го назначат някъде на служба, далеч от жената – или на земята, или на небето. Така може да бъде назначено на работа и детето. Жената ще остане сама, но един ден и нея ще назначат на служба. Питам: Като ви назначават на служба, можете ли да се жените? Така трябва да разбирате женитбата, за да съградите един щастлив дом. Че живеете в една овчарска колиба за една–две години, това не е никакъв дом. Тъй щото, ако хората разбираха женитбата в правия смисъл на думата, тя е степен за разбиране на Бога. Запознаването с един приятел, какъвто и да е той, това е пак стъпка към придобиване смисъла

на живота. Вън от това разбиране, както и да гледате на женитбата, все ще има нещо необяснимо; все ще се явят противоречия, които ще останат неразрешени. Ако носите вода в една стомна, то е временно положение, което се отнася само до водата. Ще дойде ден, когато няма да имаш нужда от тази стомна. – Кога? – Когато си здрав и можеш да се движиш бързо. Тогава ще отидеш на Витоша и ще се напиеш с хубава витошка вода. В този случай имаш ли нужда от стомна? Прескочиш набързо, напиеш се с вода и се върнеш.

Следователно, ако имам малка стомна, с която си служа, това показва, че мястото, където я нося, е близо. Ако стомната е голяма, мястото е далеч. Ако пълниш бъчва с вода, мястото е още по-далеч. – „Искам да уредя живота си." – Колкото повече желаеш да го уредиш, толкова по-далеч е твоето щастие. Колкото по-богат искаш да станеш, толкова по-далеч е твоето щастие. Нито сиромашията може да те приближи към щастието. Не е въпрос да бъдеш сиромах. Когато употребявам думите „богатство" и „сиромашия", аз имам предвид два метода, които приближават човека към Бога. Ако чрез богатството не можеш да се приближиш към Бога, то не е истинско богатство. И ако чрез сиромашията не можеш да се приближиш към Бога, и тя не е истинска сиромашия. Те не разрешават въпроса. Ако отиваш при Бога с богатството си, ще даваш; ако отиваш със сиромашията си, ще взимаш. Като богат, ти ще минаваш край болни и ще им даваш здраве, а те ще ти благодарят. Като сиромах, ти ще бъдеш болен. Здравите ще минават край тебе. Ти ще взимаш от тяхното здраве, т.е. от тяхното богатство, и ще им благодариш. Ако седиш на едно гише, като в банка, и кой как мине край тебе, взима чекове, какво ще бъде твоето положение? Докато чиновникът взима чековете, той е сиромах, но щом започва да ги изплаща, той е богат. Едновременно той изпълнява две служби. Той взима чековете, проверява ги и после ги дава. Ако не е честен, той казва на получателя: „Аз ти дадох чек", без да му го е дал. Честният казва: „Аз съм чиновник на Бога". Той е човек, който работи правилно – взима и дава. Казвам: Считайте, че богатият и сиромахът са чиновници на специални гишета, където трябва да изпълняват честно и точно длъжността си, без да задържат стотинка за себе си. Това значи да си богат и сиромах. Ако при сиромашията можеш да задържиш нещо за себе си, ти не си човек. Ако е за кражба, и богатият, и бедният могат да крадат. Казваш: „Аз не искам да бъда сиромах". Че кой иска да те направи сиромах? – „Аз не искам да бъда богат." – Кой от вас не е богат? Всеки от вас има по 50–60 килограма материал на гърба си. Тази материя, която имате, е по-ценна даже от радия. Знаете ли колко струва килограм радий? Само тялото ви струва милиарди. След това идете да се оплаквате, че сте сиромаси. В главата си имате мозък, който по стойност с нищо не може да се сравни. Той е от такова вещество, за изработването на което са нужни

три–четири хиляди години и то ако работят всички фабрики в света. И не зная дали биха изкарали такова вещество, от което е съставен мозъкът. Може ли да се оплаквате сега, че сте бедни? Вие не можете да ме заблудите. Казваш: „Беден човек съм, нямам никого в света; нямам пет пари в джоба си“. – Не, ти си богат човек. Извади мисълта за сиромашията от главата си. Заменете тази мисъл с друга – че сте богати. Според мене, който иска да бъде богат, нека мисли, че е богат. Който иска да се освободи от богатството, нека мисли за сиромашията. Следователно, ако искате да се освободите от богатството, нямам нищо против това. Който говори за сиромашията, той е богат. Това е правило. Когато чуя някой да говори, че е сиромах, аз зная, че той е много богат. Той иска да стане сиромах, затова говори за сиромашията. Като наблюдавам хората около мене, виждам, че повечето са богати. Аз желая да видя един сиромах при себе си.

В България още не съм срещал сиромаси. Обаче всички българи минават все за сиромаси. Като говоря върху тези работи, ще ви се сторят много чудни. В това отношение, вие приличате на един момък, който обикалял край къщата на своята възлюбена. Като отивал там, той забравял да се среши. – Защо? – Защото постоянно мислел за нея. Какво лошо има в това, че забравял да се реши? Когато момъкът бил сресан, той не виждал своята възлюбена, а когато не бил сресан, той всякога я виждал. Това е моето тълкуване. „Ето, излезе сеятелят да сее; когато сееше, едно падна край пътя, и дойдоха птиците и го озобаха; друго падна на камъните, където нямаше много пръст, и наскоро изникна, защото нямаше дълбочина от земя; а като изгря слънцето, припламна и понеже нямаше корени, изсъхна. Друго пък падна в тръните, и пораснаха тръните, и заглушиха го. Друго падна на добрата земя и даваше плод: едно – сто, друго – шестдесет, и трето – тридесет.“ (– от 3-ти до 8-ми стих.) Какво означава това семе, което паднало на пътя? Семето на пътя – това са крайните материалисти, които от сутрин до вечер мислят само за материалното. Семето, паднало на камениста почва, означава идеалистите, които фантазират, които градят въздушни кули. Семето, паднало в тръните, това са моралистите, които говорят за морал: как трябва да се живее за Бога; как да си уредим живота; как да мебелираме къщите си; как да се обличат хората с хубави дрехи, обувки. Всеки изнася кирливите ризи на другите. Казват: „Човек не трябва да изпълнява дълга си само към външните хора, но да живее добре с жена си и децата си“. И пристъпиха учениците Му и рекоха: „Защо им говориш с притчи?“ (– 10-ти стих.) „А Той отговори и рече им: „Защото вам е дадено да познаете тайните на Царството Небесно, а тям не е дадено“.“ (– 11-ти стих.) Това значи да се разбере вътрешният смисъл на нещата.

Какво разбирам под „вътрешен смисъл“? Ще ви обясня с един пример. Представете си, че една буболечица е затворена в една малка дупка. Пред

тази дупка има още много дупки, и все тъй малки. За да излезе навън, буболечицата трябва да мине през милиони дупки, една от друга по-малки. Всяка дупчица е като тунел. Какво ще постигне буболечицата, като мине през всички дупчици-тунели? С тази форма, която има, тя не може да мине през всички дупчици. Формата ѝ трябва да се видоизмени. На същото основание казвам: И човек, за да разбере вътрешния смисъл на нещата, трябва постоянно да се видоизменя. Ето, и окултистите, и теософите казват, че човек има седем тела: физическо, етерно, астрално, умствено, причинно, т.е състояние на Нирвана, и други тела. Много хора, като дойдат до причинното тяло, са като пред една дупка, където по-нататък не могат да минат. Мнозина се опитвали да опишат света на Нирвана и казват: „Който влезе в този свят, забравя себе си“. – Това не е вярно. В Нирвана, именно, човек намира себе си. А тук, на земята, човек може да се изгуби. Например, като дете, ти имаш една физиономия; като младеж – друга; като възрастен – трета; като стар – четвърта. Кой е истинският ти образ, сам не знаеш. Обаче, като влезеш в Нирвана, там ще намериш себе си; там ще се видиш такъв, какъвто си в действителност. Аз наричам този свят „неизменният свят“, „светът на щастието“. Значи, като заминеш за причинния свят, ще намериш света на щастието. Светът на Нирвана се движи като голямо колело; някога той засяга и физическия свят. Като засегне този свят, човек се чувства щастлив, ако не за много – за две–три минути, за два–три часа. После този свят се вдига нагоре, ти оставаш сам и казваш: „Отиде си нещо“. Чухте притчата за сеятеля, която свършва с думите: „Който има уши да слуша, нека слуша“. Посятото семе на пътя го озобаха птиците. Затова, който сее на пътя, работи цял ден и казва: „Дотегна ми вече! Ще отида в кръчмата да изпия една–две чашки.“ Това, което си придобил, е, че кесията ти се изпразни и главата ти тежи малко. Ако жена ти е малко сприхава, ще ти каже няколко обидни думи; ако е много сприхава, ще ти даде един педагогически урок, от който нищо няма да научиш. Като станеш от сън, ще се оплачеш, че те болят плешките. Ще кажеш: „Някой ме е урочасал“. – Никой не те е урочасал. На какво се дължат болестите в човешкия живот? Аз слушам какво казват учените и се усмихвам. Според тях болестите се дължат на различни утайки в организма, от полуорганически вещества, или от различни киселини в стомаха. Отчасти тези теории са верни. Казвам: Болестите се дължат на нарушаване на Божествените закони. Който не се ръководи от тези закони, в организма му се събират различни утайки, в стомаха – различни киселини, и той заболява. Всичките противоречия, всичките болести се дължат на нарушаване на Божествените закони. И след това човек се чуди защо страда и боледува. Много естествено, кръшнал си някъде. Който живее по Божествените закони, той няма никакви киселини, никакви утайки в организма си. – „Ама аз всеки ден се моля на Бога.“ – Ти можеш да се молиш, това нищо не значи. Детето, което не слуша и

прегръща майка си, при нея ли е? Не, то е вън от майка си. Колкото и да го прегръща тя, щом не я слуша, то е далеч от нея. Ако и ти не възприемаш великите мисли, които идат от Бога, при Него ли си? Ако не си готов да изпълниш волята на Бога с всичкото си сърце, къде си тогава? Колкото непослушното дете е при майка си, толкова и ти си при Бога. Сега да дойдем до обяснението на притчата за сеяча. Посятото семе на пътя, което озобали птиците, показва, че колкото изработиш, в края на краищата кръчмарят ще ти вземе парите. Семето, посято на камениста почва, показва, че нямате нужното разбиране и очаквате щастието си оттам, откъдето няма да дойде. Вие очаквате да дойде някой отвън да ви обясни тези велики истини. Ето, две хиляди години са изминали, а те и до днес още не са обяснени. И още две хиляди години ще минат, и пак ще останат необяснени. Това зависи от човека. Когато той не иска да му обяснят нещата, никой не може да му помогне. Някога съм искал да изтълкувам нещо на някой богат и виждам докъде е достигнал. Той казва: „Как да изпълня Божия закон?" Като говоря, той слуша донякъде, но като се вдълбоча повече, казва: „Не влизам в дълбока вода". Дойдем до едно място и аз го бутна. Искам да му кажа, че той трябва да раздаде къщата, богатството си. Той казва: „Как мога да остана без къща, без имот, без пари?" – и започва да трепери. „Мога ли да живея без средства? Кой ще ме гледа?" У него се заражда един страх. Той казва: „Мъчно е това учение. Христос трябва да дойде втори път на земята, да го обясни. Че как може да живеем без къща, на какво ще приличаме? Как ще си раздадем дрехите, просяци ли да станем? Как ще остана без пари в джоба си?" – Прав е човекът, страхува се. И аз спирам дотам, виждам, че той не може да ме разбере. Казвам му: „Дръж си тогава богатството. С него ти няма да влезеш в Царството Божие". След това иде при мене един сиромах, да го уча как да влезе в Царството Божие със сиромашията си. Слуша той, като говоря, и додето му допада, е съгласен с мене. Но дойдем до едно място, и той вече не е съгласен с мене. Той казва: „Може ли сиромах човек да работи на онзи изедник цял ден и да не му плати нищо? Че аз имам жена, деца". – Прав е човекът. Как ще го убедиш, че трябва да работи от любов? Аз виждам докъде спира и той и казвам: Гледай да си вземеш парите от богатия. Сега ще ти дам друг съвет: Като отидеш да работиш на богатия, гледай предварително да ти плати. Не първо да работиш, а после да ти се плаща. Аз наричам умен слуга онзи, който като отива да работи, първо иска да му се плати. Той казва: „Аз съм от онези работници, които работят само като им се плати". Едно време работниците цял ден работеха и вечер им се плащаше. В това отношение растенията работят на господарите си без да им се плаща. Ябълката, например, казва: „Плодовете ми са моята заплата. Всичко, каквото имам, изяжте го, но посявайте семената на моите плодове". – Обаче вие изяждате плодовете им, без да посаждате семената. Колцина от вас, като сте изяждали една ябълка, сте посели семената ѝ? Ето

защо, господарите на ябълката ни дават под съд. Също така, господарите на сливите, на крушите, на всички плодове са ви дали под съд, където не сте сели семената. Аз виждам, че страдате за изядените ябълки, круши, сливи, дини, на които не сте посели семената. Ядеш тиква и хвърляш семената ѝ; ядеш краставица и хвърляш семената ѝ. Като говоря това, аз се смея. Виждам нещо смешно във вас. Казвате: „Бива, бива, но толкова будали да бъдем!“ Най-после, хората пак се изхитрили. Те казват: „Как може да посеем семената на краставицата, когато тя е зелена?“ Това е нова философия. Ще се оправдаваш, че семената не били узрели. С това оправдание българите искат да дойдат до положение, господарите на плодните дървета да не ги дават под съд. Те казват: „Как ще сеем семената на незрели краставици?“ Сега, всички краставици дават българите под съд, където не са яли зрели краставици. Това е една математическа формула, която трябва да се реши. Всеки математик може да реши тази формула. Минаваш през една зеленчукова и плодна градина и не знаеш защо краставицата е краставица; защо тиквата е тиква; динята – диня; ябълката – ябълка. Ние знаем причината за това и казваме: Между зеленчуците и плодовете има голяма разлика в семената им, в устройството им, в състава им. Това е цяла загадка. Казваш: „Това е диня“. Искаш да кажеш, че динята е просто нещо. Та ние имаме нужда, именно, от тези прости същества. Динята не е тъй проста, както си мислим. Онези същества, които са направили динята, не са прости, както вие си мислите. Тези същества стоят по-високо от човека. Когато се говори за Словото, то представлява сбор от всички разумни същества, които са завършили своето развитие на земята. Не забравяйте, че съществата, които са създали плодовете, стоят по-високо от човека. Ето защо, когато ядеш един плод – ябълка, круша или какъв да е друг плод, ще го ядеш навреме, когато е определено. – „Буквално ли трябва да се разбира това?“ – И буквално, и в преносен смисъл. – „Това е невъзможно!“ – От моите заключение вие ще извадите свои, но в края на краищата ще дойдете до същите заключения. И ще видите, че това, което ви говоря, е възможно. Казваш: „Аз съм изял толкова плодове и ако река да посявам семената им, няма да има място за тях“. – Прав си, но от многото ябълки ще посееш семката само на една ябълка. Ще посееш едни семена на физическия свят, други – в сърдечния свят, трети – в умствения свят. Като посееш едно семе в земята, постой една минута над него, помисли нещо за семето и тогава се отдалечи. А вие даже не сте се спирали да помислите: да посеете ли една семка, или не. Като вземеш ябълката в ръка и я разрежеш, преброй да видиш колко семки има в нея. Вземете, например, дините. В една диня има повече семки, в друга – по-малко. Истински ученият е учен само за това, че той знае и най-дребните работи. Има учени, които знаят велики, големи работи. Има и трета категория учени, които знаят и дребни, и велики работи. Такива учени искат всичко да знаят. Според мене това не е знание; това е губене на

време. Малко да знаеш, но основно, малко да рисуваш, но хубаво; малко да свириш, но изискано. Днес навсякъде се знае по-малко, отколкото трябва. Като казвам, че с такова знание никъде не се отива, имам предвид да знаеш по-малко, но добре да го знаеш, отколкото да имаш много знания, но необработени.

Сега у вас ще се яви мисълта: „Може ли всички да бъдем художници, писатели, музиканти?“ Едно се иска от вас: като правите нещо, да съзнавате, че сте скулптори, които работите върху себе си, да изваете своето тяло. Преди всичко всеки трябва да знае как е построено неговото тяло и как трябва по-нататък да работи върху него. Има професори по живопис, които сами си носят боите и палитрата. Те са обикновени професори. Обаче има необикновени професори, големи майстори. На тях други им носят боите, а те само наблюдават и рисуват. Такъв професор, като постави една линия, повече не повтаря. Обикновеният професор слага една линия, после я повтори, потрети, докато я хареса. После се оттегли и отдалеч гледа. Ако не му хареса нещо, пак поправя. Пак се оттегля и наблюдава. Като свърши една работа, оставя я за другия ден, да види ще намери ли нещо за поправка. Ако няма вдъхновение, той не рисува. Казва: „Мъчно се рисува без вдъхновение“. Истинският живописец всякога има вдъхновение. Казвам: Един ден вашата работа ще бъде изложена като картина в другия свят. – „Коя е нашата работа?“ – Това, което сте изработили върху тялото си. Сега, като заминавате за другия свят, вие оставяте тялото си на земята. В бъдеще трябва да си изработим такова тяло, с което да заминем за другия свят. Там ще го изложим. Туй е скулптура. Всеки човек трябва да бъде скулптор, живописец, а не обикновен рисувач. Ще ме извините, но някои от вас са обикновени рисувачи. Изкуство се иска от всички. Има майстори, които схващат добре сенките и ги поставят на място. Някой погледне работата си и казва: „Това е съвършена работа“. Казвам: Това е работа на обикновен художник. Аз разглеждам другояче изкуството. То е метод за преминаване от едно състояние в друго. Какъв художник си, ако ти не можеш да рисуваш вътре в себе си? Например, имаш едно мрачно състояние, една мрачна мисъл. Вземи четката и се опитай да измениш образа на това състояние. Ако не можеш да направиш това, никакъв художник не си. Седиш и се оплакваш, че не си разположен. Не, вземи да рисуваш. В този момент ти сам си изложен. Същото трябва да става и в училищата. Кой от вас може да рисува така? – „Мъчно е да рисува човек себе си.“ – Искаш, не искаш – ще рисуваш. Човек трябва да работи във всички области. Ще знаеш, че без рисуване, без художество не може. Всички трябва да бъдете художници. И тогава, като срещнете един художник, ще се отнесете към него с благоговение. Той ще ви учи отвън. Отвътре ще имате един учител, а отвън – друг. Мъчно е да бъдеш отвън учител. Досега аз не съм срещал нито един

художник, който да е дал онази гениална крива линия на благородството или линията на Любовта, линията на Мъдростта, или линията на Истината. Други линии са дадени, но линиите на добродетелите остават за в бъдеще. Тогава те ще се разрешат. Казвам: Ако се яви художник, който може да постави линиите на добродетелите, неговите картини ще оживеят. Като постави правилно линиите на устата, тази уста ще мръдне, ще започне да говори. Тя ще се отваря и затваря като устата на жив човек. Това е идеалът на художника. В бъдеще ще се явят такива художници. Те ще учат дълго време и на земята, и на небето, докато се усъвършенстват. – „И на небето ли ще учим?“ – Там ще учиш десет милиона години, за да научиш линията на доброто. Тогава ще поставят името ти на рисунката и ще пишат: „Еди-кой си художник е нарисувал линията на доброто“. Като слезеш на земята, всички ще се учат от тебе. Една картина, на която липсва линията на доброто, не е художествена. Щом картината има тази линия, тя минава за съвършена и художникът става виден. Разправяше един познат. Срещнал той едного, който му отправил особен поглед. Нещо Божествено имало в този поглед. Познатият ми беше толкова възхитен, не знаеше как да опише този поглед. Обаче той се запечатал в паметта му. – Много очи съм видял, но такива очи – никъде. Не мога да се освободя от техния поглед: живот има в тези очи. Аз зная каква мисъл ще се яви в ума ви. Ще кажете, че това е бил любовен поглед. – Не е така, вие разбирате криво. Той видял погледа на възвишената, Божествена красота, която разсейва всички мрачни мисли в човека. Той видял магическата сила на тези очи. Той видял великото, Божественото, тъй наречената мирова душа. Той казваше: „Разбрах, че само при тези условия животът има смисъл“. Това означава семето, попаднало на добра почва. Като израсло, то дало: едно – тридесет, друго – шестдесет, трето – сто зърна. Желая ви да посеете добро семе и на вашата нива. Прочетете следните глави и стихове: Псалом 71:5; Притчи 12:6; Послание към Ефесяните 5:7. Спазвайте следното правило: Дръжте всякога в мисълта си апетита на здравия човек, а не на болния. Каквото ядене дадете на болния, той все ще намери, че му липсва нещо. Болният казва: „Това ядене не е сготвено добре“. Здравият всякога е доволен от яденето. Недоволството от яденето е признак на липса на апетит. За да се разбере истината, необходимо е здравословно състояние. Истината е прогресивна, тя се разбира от прогресивни хора. В истината човек всякога възраства и придобива повече светлина. Истината прави човека здрав; тя го обогатява. Човекът на истината никога не остарява. В Любовта човек постоянно оживява. Значи Любовта дава живот. Хората са поставили в контраст физическия и духовния живот. Те казват: „На земята човек не може да бъде духовен“. Животът трябва да се изяви в своята пълнота. Само тогава ще се разбере връзката между физическия и духовния живот. Няма да се мине много време и хората ще разберат тази връзка. Физическият живот продължава само до полите на планината –

дотам може да дойде колата на човека. Тук той ще разпрегне колата си, защото по-нататък няма път, по който да мине. След това ще се качи на коня си и ще продължи нагоре по планината. Това значи напущане на физическия живот и минаване в духовния. Най-после ще се открият пътеки, по които и конят не може да върви. Тогава човек слиза от коня и навлиза сам в тесните пътеки – това е Божественият живот. Значи, като слезеш от колата, ти ще намериш коня; после ще слезеш от коня и ще тръгнеш сам. Много пъти ще се возиш на колата си; много пъти ще яздиш коня си и много пъти ще оставаш сам в тесния път, докато намериш Бога. Хиляди пъти ще отивате на планината и ще се връщате. – „Докога ще бъде това?“ – Няма да ви кажа. Хайде, ще ви загатна малко. Това ще бъде, докато се научите на изкуството да не падате. Ще се качвате на колата си и ще слизате, без да падате. Питам: Има ли смисъл човек да се отказва от своята кола и от своя кон? Без кола и без кон никъде не можеш да отидеш. Каквото и да правиш, никога не можеш да се освободиш от тях. Колата представлява доброто в света. Конят е умът, а азът – това е човекът, който мисли. Без кон и без кола не може. Те са необходими. Обаче ще се научиш да впрягаш колата си и да яздиш коня си. С тях ще тръгнеш за Божествения свят. Като стигнеш до полите на планината, ще оставиш колата и ще продължиш с коня за духовния свят. Като стигнеш до известно място, ще оставиш коня си и ще поемеш тясната пътека за Божествения свят. На връщане ще си вземеш коня и колата и ще слезеш на физическия свят. Казвате: „Кой не знае какво е кола?“ – Да, но това е необикновена кола. Който няма такава кола и такъв кон, той е сиромах. Тази сиромашия е опасна. Като имате кон и кола, всичко ще ви върви. Мнозина продават и колата, и коня си. Не мислете, че като ги продадете, ще си купите по-хубави. Не се увличайте от външния вид на други коли. Че някоя кола била по-украсена, това няма значение. Качеството на колата не е в украшенията. Важно е тя да бъде здрава. И конят трябва да бъде здрав. Здравият кон никога не се уморява. Благодарете на Господа, че имате хубава кола и здрав кон. Не плачете, когато колата ви оставя при полите на планината, и вие трябва да продължите нататък с коня. Не плачете и когато трябва да оставите коня и да тръгнете пеш. Радвайте се, когато се изкачвате по планината; радвайте се и когато слизате надолу. Бог е навсякъде за онези, които Го разбират. Онези, които не Го разбират, казват: „Да се качим горе, да намерим Господа“. Къде ще намерите Господа? Като говоря, аз виждам, че вие разбирате. Някога аз не искам да говоря и си казвам: По-добре да не говоря. Като говоря на хората, някога аз обърквам себе си. Аз зная къде е причината. Ако не ме разбирате, казвате, че съм объркал работите ви. Това е естествено. Вашият живот е мътна вода. Като сложа нещо в нея, тя се разбърква. Ето защо, когато говоря, трябва да си служа с голям филтър, да я пречиствам. Калта, мътилката е отгоре. Като се отдели тя, водата се избистря. Тогава се вижда истинският ви

живот. Като чистя вашата вода, след това трябва да чистя и себе си. И вие, като филтрирате хората, непременно ще се окаляте. Бог е филтър за всички хора. След очистването вие трябва да работите. Дойде някой при мене и казва: „Аз не искам да проповядвам“. – Прав си, има за какво да не искаш. Някои тръгнат като проповедници. Те си мислят, че ще ги обсипят с цветя, с венци като войниците, които отиват на бойното поле. Като се връщат, шинелите им са пробити тук-там. – Какво стана с вас? – „Не излезе, както си мислехме.“ – Така е, сега има специални ризници, че като стрелят, куршумът да не пробива тялото. Казвате: „Нека отидат сега други да проповядват, ние остаряхме“. – Станете търговци, идете да продавате стоката си. Викайте по улиците. – Хайде, круши, ябълки, сливи! Като чуят, хората ще излязат да си купят нещо. Търговецът трябва да бъде проповедник на идеи. А вие отивате да проповядвате без ябълки, без круши, без сливи и казвате: „Имам голямо поръчение от Господа“. – „Какво е то?“ – „Снощи сънувах, че дядо ти дойде при мене и ми каза да свариш жито за него. Гладен бил.“ – „Защо дядо ми не дойде на мене да каже, а дойде при тебе?“ – Е, все трябва чрез някого да каже. Ето как бих постъпил аз, ако дядото дойдеше при мене: ще сваря жито, ще ти донеса една чиния от него и ще ти кажа: „Дядо ти ми се яви от онзи свят, иска да му сваря жито и да донеса и на тебе“. Ти ще се зачудиш защо дядо ти от онзи свят се загрижил за тебе. Така трябва да се постъпва. А тъй, ще отидеш при някой беден човек, да му кажеш, че дядо му искал жито от него. Той няма пари за хляб, а жито ще вари! Те не варят житото, а карат другите да го варят. Като е казано нещо на вас, вие трябва да го направите. Ако трябва да разбереш нещо, първо ти го разбери, а после другите. Не чакай светът да се оправи, че после и ти да се оправиш.

Оправи се първо ти! Това изисква новото учение. Под „ново учение“ разбирам онези условия, които ни обикалят: храната, водата, въздухът и светлината. Всичко, каквото намерите, вземете го първо вие. Аз бих ви препоръчал следното: Ако си търговец, първо ти се облечи с най-новите си дрехи и тогава иди да продаваш на хората. Ще им кажеш: „Вижте моите дрехи“. Ти ще напълниш джобовете си с пари и ще раздаваш. А вие говорите на хората, без да им дадете модел. Отиваш да проповядваш, но кесията ти е празна. Казваш: „Добър е Бог, Той ще даде. Той всичко може да направи“. Разправяха ми за един наш брат, отишъл в Америка, искал да проповядва новото учение. Той ми писа: „Където проповядвам, навсякъде казвам, че нашият Учител може да направи всичко“. Отговорих му: Ако вашият Учител може да направи всичко, защо като знаеше, че отиваш в Америка, не ти даде средства, да разполагаш с тях? Не е само да разправяш, че Учителят всичко може да направи. Не е важно какво може да направи Учителят, но ти трябваше да продаваш стоката си. Ти си отишъл да проповядваш, без да имаш стока. Но ще си научиш урока.

Казвам му: Слушай, вземи малко пари и си купи една въдица и я хвърли в една голяма американска река. Оттам ще извадиш един скъпоценен камък. От този момент, твоите работи ще тръгнат напред. Той ме пита: „Откъде да намеря въдица? В коя река да я хвърля? Ще намеря ли скъпоценния камък?“ – Хвърли въдицата, ще уловиш един американски сом. В него ще намериш един голям скъпоценен камък, който ще продадеш за един милион долара. След това пусни сома във водата. Сега и на вас казвам: Купете си една въдица. Хвърлете я в една река и каквато риба хванете, извадете от нея скъпоценния камък. Може ли при това положение, да бъдете бедни? Продайте скъпоценния камък и като забогатеете, купете си всичко, от каквото се нуждаете. Сега виждам около себе си много търговци, които въртят търговия и продават много дребни работи. Помнете: Царството Божие не е в слабостта, но в силата. Като говоря така, аз не искам да стимулирам вашата алчност, но казвам: Праведният не може да бъде беден. Христос казва: „Син Человечески няма къде глава да подслони“. В този стих Христос вложил друг смисъл, а не както хората го разбират. Какво е положението на човек, който проповядва Божието Слово, а няма спокойствие – постоянно го подозират? Ако си в най-хубавия хотел и постоянно те безпокоят – мушкат те оттук-оттам, при това положение можеш ли да лежиш в леглото си? Казвате: „Всички трябва да бъдем богати“. – Прави сте. Сега трябва да изучавате науката на богатството, а после – науката на сиромашията. Тя е велика наука, не е още за вас. Вие искате да се представите пред мене, че сте големи сиромаси. Голямо нещо искате да бъдете. Колкото сиромаси съм срещал, всички приличат на Сократовия ученик, който искал да се представи пред своя учител за много скромен. Той се явил пред него с най-скъсаните си дрехи. Сократ му казал: „Не си толкова скромен, какъвто искаш да се представиш“. Носиш скъсани дрехи и искаш да обърнеш с това вниманието на хората. Ти имаш голямо мнение за себе си. Бих искал да бъдеш облечен с дрехите на сиромашията. – Аз бих желал някой от вас да ми държи лекция върху една от великите науки на земята – сиромашията. Няма по-хубава наука от сиромашията. – Кога? – Когато си завършил науката за богатството. Ако не си завършил науката за богатството, няма по-лоша наука от сиромашията. То е все едно, без да си свършил отделенията, да влезеш в университета да изучаваш висша математика. Богатството е наука за отделенията, а сиромашията – наука за университета. Някой яде три пъти на ден, а минава за сиромах. Сега аз искам да си съставите ясно понятие за сиромашията и богатството. Те крият в себе си велики възможности. Ако роптаете против сиромашията, това е неразбиране. Тогава аз съм съгласен с вас. Желателно е да разбирате и богатството, и сиромашията. За неразбраното богатство и за неразбраната сиромашия аз нямам думата. За тях аз съм готов да слушам лекции от вас. Готов съм да бъде ваш ученик; ще ви слушам с всичкото си

смирение. Ще ми бъде драго да слушам от вас тази лекция. Все ще придобия нещо. Ще ме научите, какво е неразбраното богатство и неразбраната сиромашия. Казваш: „Само сиромах да не бъда!“ – Аз никога не съм бил сиромах. Казваш: „Богат да бъда!“ – Аз пък всякога съм бил богат. Ще ви кажа как разбирате вие сиромашията. Според вас, който няма пари, е сиромах. Според мене, сиромах е онзи, който не разбира нещата. Който ги разбира, той е богат.

Казвате: „Човек трябва да бъде богат“. Съгласен съм: Човек трябва да разбира нещата, да има знания. Сиромашията е невежество. Следователно да бъдеш невежа, такава сиромашия не е потребна. Аз не препоръчвам такава сиромашия на хората. От гледище на по-висок свят, сиромах е онзи, който не греши. Богат е онзи, който прави добро. Следователно сиромашията подразбира чистота. Богатството се изразява в правене на добро. Вашето разбиране за богатството и сиромашията е временна обстановка на нещата. Аз предпочитам да имам знания, да правя добро, отколкото да съм невежа. В известни случаи предпочитам да не зная някои неща. Например, не желая да зная защо Бог е създал света така, а не иначе. Аз не искам да зная каква е била Неговата крайна цел. Защо не искам да зная? – Защото ще се отделя от Бога, а аз не искам това. Тогава между мене и Бога ще се наруши хармонията. Това е обективната страна на моето желание – да не зная известни неща. Щом помисля, че Бог трябваше да създаде света другояче, аз влизам в противоречие с цялото Битие – с Бога. Единственото нещо, което сега имате, то е онзи хубав живот, който още не можете да използвате. С тези малки дарби, които имате, още не можете да го разберете, затова сте и недоволни. В бъдеще вие ще придобиете голямо прозрение, чрез което ще разберете всичко. Христос казва: „Всичко, което има Отец ми, е мое, и моето е на Отца“. Това е най-великото. От него по-велико няма. Нямо по-велик, по-красив и по-възвишен свят от този, който Бог е създал. – „Защо и за какво е създал този свят?“ – Този въпрос ще се разреши сам по себе си. Като живеем хиляди и милиони години, ще се доберем до тази мисъл, която постоянно се разраства и хвърля светлина. Сега вие искате да знаете как живеят ангелите. Как си представяте техния живот? – Това не е външен процес. Ангелите са хубаво облечени, но не както модерните дами. Художниците рисуват ангелите, облечени в хубави бели дрехи, препасани с колани. Те не носят шапки, ръкавици. Те са чисти, бели, светещи. Красотата на ангелите не е външна, тя е вътрешна. Като дойдат между хората със своята красота и знание, веднага ще ги познаете. Те не остават в несгодите на живота, както хората. Където мине ангелът, всичко около него моментално се изменя. Като не разбирате вътрешния живот, вие обръщате повече внимание на външността, на обективната страна на живота. Не обръщате внимание на онзи свят, където са скрити тайните на живота. Затова, именно, вие вървите от видимото към

невидимото. За ангелите е обратно: Те излизат от невидимото и отиват към видимото. Където се срещат хората и ангелите, там е разбирането. В бъдеще ние ще служим като предметно учение за ангелите, а техните придобивки – предметно учение за нас. Това са отвлечени въпроси. Какво разбирате под предметно учение? – Да разбираш едно предметно учение, трябва да му дадеш определено място. Къде е това място? Също трябва да му дадете и определена форма, не такава, каквато можете сега да си представите. Ще кажете, че разбирате тези неща. Разбирате ги, но не можете да ги разрешите. Във вашия ум има образи на един свят, който постоянно се изменя. Аз говоря за света на неизменното, първообразното. Всички светове са образи, сами по себе си, и те трябва да изникнат във вас. Вие трябва да ги видите, иначе те не могат да се придобият. И като мислите за онзи свят, вие трябва да имате същата идея. Да мислиш за онзи свят е все едно да мислиш за един свой приятел. Имаш един приятел, когото обичаш, но и той те обича. Той е силен, мъдър. Достатъчно е да помислиш за него и вече си убеден, че той е готов да ти услужи. В него ти никога не можеш да се съмняваш. Обичта му към тебе е всякога една и съща, тя не се изменя. Такова нещо представлява и Божественият свят, на който ти всякога можеш да разчиташ. Единственото нещастие на хората произтича от факта, че те всякога се колебаят в тази велика реалност. – „Ако има друг свят, добре е, но ако няма? Че можем да живеем в бъдеще, добре е това, но ако няма друг живот?“ – Това съмнение и колебание е причина за големите противоречия в живота. Противоречията във вашия ум се дължат на онези същества, през които вие минавате. Те са разрешили своите въпроси. Та когато вие се съмнявате, това се дължи на съмнението на тези същества, от които се окуражавате. Следователно вие още нямате своя мисъл, затова днес мислите едно, а утре друго. Вие още не живеете в реалния свят. Вие сте в света на сенките. Търсите Бога и не можете да Го намерите. Вървите напред – там Го няма. Тръгвате нагоре, не можете да Го намерите. Връщате се. Слизате, качвате се по върховете, докато най-после се обезсърчите и започвате да страдате и да се измъчвате. Най-после, излизате от този свят, влизате в духовния свят, където се насърчавате. Това е човекът: ту се насърчава, ту се обезсърчава. Пътуваш на физическия свят, умориш се и стигнеш една празна кола. – Къде отиваш? – На онзи свят. Ти се качиш на колата и тръгваш. Щом стигнеш до едно място, ще слезеш от колата, защото пътят става тесен. Слизаш от колата и тръгваш сам да вървиш. Мнозина от вас искат да отидат на онзи свят като сиромаси. Не зная дали някъде е писано, че сиромасите ще наследят Царството Божие. – „Нали Христос е дошъл за сиромасите, за скърбящите?“ – Аз искам да зная колко спестени пари имате във вашите книжки. Ако нищо нямате спестено, вие сте за съжаление. Вие искате да отидете на онзи свят на подаяние, като сиромаси. Ако искате да знаете, в онзи свят не може да влезе нито един просяк. Там ще влезеш като Син

Божи, който върши волята на Баща си. Ще бъдеш радост на своя Баща. Ще бъдеш брат, сестра на всички, които са работили и които са готови да отидат на небето и оттам да се върнат на земята. И тогава няма да се оплакваш, че ти е дотегнало да живееш на земята. Животът на земята ще бъде весел, разбран. Христос пита учениците си: „Разбрахте ли тази притча?“ Сега и аз ви питам: Разбрахте ли ме? Ако сте ме разбрали, напълнете колите си и продавайте всичко. Тогава никой от вас да не тръгва с празна кола.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

Утринно Слово от Учителя, държано на
18 декември 1932 г., София, Изгрев.

1932_12_18 Живият хляб
неделна беседа

ЖИВИЯТ ХЛЯБ

„Отче наш“
„Ще се развеселя“
Ще прочета част от шеста глава от евангелието на Йоана. „Защото Божият хляб е този, който слиза от небето и дава живот на света.“ Един важен стих. Като се пита кое е най-важното – туй, което дава живот. Животът има свои пътища, свои начини, по които идва. Той има свои методи, по които трябва да се прояви. Без метод не може. Той върви по строги, определени пътища.

Сега като разглеждаме съвременната наука, тя е един израз. Нека се разберем. Има обикновено разбиране в науката. Съвременното човечество още не е видяло учител на науката. Те тепърва има да дойдат на земята. Не са виждали хората учител на науката. Засега всички са запознати само с учениците и слугите, но учителите на науката малцина са ги виждали. Сега казват – учени хора. Това са само ученици, някои са слуги даже. Защото много от тези слуги знаят повече от професорите. Даже някои слуги от тази наука знаят повече от учениците. Няма да се спирам, но мога да ви приведа много примери от европейските университети. Има прислужници на някоя специалност, знаят повече от студентите. Например по физика, по химия, по биология знаят някой път повече и студентите се допитват до разсилните. Много пъти те улесняват студентите как да си вземат изпита. Сега ние имаме едно положение в науката и казваме – туй не е важно, онуй не е важно. Но съществената в живота кое е? Кое е реалното? Туй видимото ли е реалното? Тогава сянката е видима, реална ли е? Тази сянка се увеличава и намалява, реална ли е? Защото, ако кажем, че туй, което виждаме, е реално, ние виждаме снега, който се увеличава зимно време, а лете се стопява. Дойде зимата, увеличава се, пролет се стопява. Всичко това реално ли е? После настава суша, реална ли е? Те са общи положения.

Сега туй, което става в природата, става и вътре в нас. Ние говорим за вътрешен и външен живот. Нямаме ясна представа за вътрешния и външния живот. При тези условия онези елементи, които представят

живота външно, това е външният живот. Другите елементи, които действат вътрешно, за да се прояви животът, това е вътрешният живот. Ние казваме нашият живот. Не че самият живот е наш. Защото не живеем само ние. Тогава ние се намираме в положението на един комар. Представете си, един комар, у който се пробуди съзнанието. Комарът не може да има човешко съзнание. Може да се даде човешко съзнание, но никога комарът не може да има човешко съзнание. Има промяна в неговата глава, но няма такива органи, няма такива сили. Комарът ще каже: „Всички са като мене комари." Той винаги ще си остане комар. И човек е минал някога, но той в своето благоволение оставил едно малко прозорче и днес мисли, че е голямо същество. Туй е само едно малко прозорче от човека там, дето е стъпил, малкото пръстче на човека. От чисто психологическо гледище туй значи онзи търговец базиргянин. На прост език казано, той използва всичките условия. Той евтино ще купи, скъпо ще продаде и памучния плат ще продаде за вълнен.

Ние сега се отдалечаваме от въпроса. Каквото направи този търговец, това са слабости. Аз не искам да се спирам да говоря върху някои слабости, понеже това е психологична патология, за която аз не искам да говоря, понеже тя не влиза в живота. Животът не е едно патологично явление, той е здравословно проявление във всяко едно отношение. Всички други патологични проявления, това са неща извън живота. Тепърва ние трябва да отделим живота. Докато хората се карат на земята, то е патологично състояние. Докато хората завиждат, ревнуват, докато не се разбират, докато хората се убиват, това не е животът. В живота виждаме – един става слуга, а друг – господар, едни – свещеници, други – проповедници, професори, някои учени, химици. Какво знаят те? Той идва да научи азбуката на тези елементи. Ако кажете, че той е учен човек, ще кажеш – ето един човек, на когото кръвообращението е спряло. Ще кажете, че кръвообращението се смразило. Че какво от това? Зимно време нали се смразява водата. Аз мога да взема замръзналата вода и да я стопля и тя става течна. Замразила се кръвта, тя не е изгубена и тя може да се стопли, да стане течна. По тази кръв има известна специфична топлина, при която може да се движи.

Вие имате повърхностни понятия за топлината. Този, който знае качествата и свойствата на топлината, той може да върши чудеса. При сто

градуса ти може да възвариш водата, но при сто градуса ти не може да възвариш желязото. А желязото може да се свари, тъй както една краставица. Малко смешно е. Може да го свариш. Може да го направиш отлична храна, която може да ядеш прекрасно. Сега не искам да се спираме върху това. Ще кажете – това е много казано. Мнозина са казвали неща, които не са разбрани. Когато са разбрани, точно намясто са казани. Та, ако в кръвообращението няма достатъчно желязо, животът не може да функционира правилно. Ако в кръвта няма достатъчно злато, човек не може да прояви характера си. Ако в кръвта няма достатъчно количество сребро, човек не може да прояви своята чистота. Може да ви наредя тези елементи. Всеки елемент се представя с известна категория сила. Не е само да мислим, че е известен елемент, но трябва да разбираме тези елементи. Под елементи ние разбираме центровете, в които могат да се проявят силите. Значи съществува един свят по-широк, отколкото в нас. Защото нашият свят се дължи на нашето съзнание. Сега зад другото съзнание има едно съзнание, което обгръща целия материален свят. Материалният свят е един резултат на туй съзнание. Зад това съзнание има друго съзнание, което обхваща в един кръг цялото туй съзнание и действа в него. Следователно от това съзнание, което ние наричаме духовно, произтичат някои явления.

Казва Христос: „Хлябът, който слиза от небето." Значи от онова място, дето иде запасът на живота. Истинският живот оттам иде. Казват някои, че за бъдеще ще дойде време, когато хората ще се хранят чрез светлина. Всичко е в светлината. Ако ти може да сгъстиш светлината, ти ще имаш храна. Учените хора казват, че може да се хранят със светлина. Хиляди години може да минат. Ако след хиляди години хората може да се хранят със светлина, то е един успех. Но аз мисля, че едва след 2100-ата година може да се постигнат някакви условия, да се храни човек със светлина. Ако ви кажат, че Син Човечески ще дойде, не вярвате. Защото той ще дойде в светлината. Когато хората започнат да се хранят със светлина, тогава ще дойде Син Човечески на земята, защото той е казал, че Син Човечески ще живее с хляб, който слиза от небето.

На друго място казва: „Аз съм пътят, истината и животът." Значи светлината, виделината и т.н. Сега хората са се заблудили, защото вземат личността на Христа. След това, когато някой човек говори, казват: „Ти ще

се поставиш по-горе от Христа.“ Въпросът не е да се поставим по-горе от Христа или по-долу от Христа. Въпросът е да се изрази една истина. Ти може да си проводник на истината, поставен на мястото на Христа. Христос имаше една мисия много трудна. Всеки, който иска да бъде като Христа, той трябва да заеме такова място като него, но без да вземаш мястото на Христа. Да искаш да имаш привилегията на Христа, малко смешно е. Един професор, за да има мястото на професор, той трябва да има знанията на професор. Всеки, който иска да бъде като Христа, всеки, който иска да бъде като професора, трябва да има знания. Който иска да бъде художник, артист, трябва да има изкуство. Не е лесна работа. Сега ще ви утеша, че за бъдеще ще бъдем такива.

Нека разберем що е бъдеще и що е минало. Миналото съдържа законите на страданието според мене, според моето схващане, или според новите веяния. А пък бъдещето съдържа законите на радостта и щастието. Това ние трябва да знаем, понеже излизаме от страданието. Нашата цел е радостта и щастието. Следователно ние се стремим към бъдещето. Някой казва: „Ами настоящето?“ Има един народ, който няма настояще време. Това са евреите. Те имат две времена: минало и бъдеще. Те казват, че всяко бъдещо проявление, щом е станало, то е минало вече. Значи има само една преходна линия на бъдещето към миналото. Тази преходна линия наричат настояще. И следователно, ако ние живеем в бъдещето, ние казваме, че може да бъдем щастливи, може да бъдем радостни. А вие казвате, че бъдещето е една илюзия, то е една илюзия. Вие казвате: „Мене ми дотегна животът.“ Че в какво може да ти дотегне? Не ти е дотегнал животът, но ти може да кажеш по-право: „Дотегна ми да живея без живота.“ Защото, като дойде животът, няма да ти дотегне никога, не може да има страдание. Така трябва да се говори. Но ние подразбираме истината. Имаме думи, които не изразяват точните идеи.

Та казвам: „Хлябът, който слязъл от небето.“ Може да се говори в общи думи. Общите думи някой път ползват само онези хора, които разбират предметите, но онези, които не разбират, нищо не ги ползват общите думи. Сега ние казваме – има бъдещ живот. Аз разсъждавам по следния начин. Има в Европа университет, има учени хора. Какво ме интересуват те? За мене е важно мога ли аз да следвам университета и да добия туй знание, което се добива в университета. Имаме изкуство. Изкуството може

да ме интересува дотолкова, доколкото аз мога да вляза в университета да уча. Но външно само да ми се говори за изкуство, няма живот, който да ме стимулира. Тогава ние казваме, че имаме криви разбирания. Когато се говори за изкуството, казваме, че нямаме условия за учене, но когато в природата се изисква от човека да извърши някоя работа, той има условия.

Няма нито един от вас, който да е толкова беден – да няма парченце земя, да направи един опит. Най-първо, за всеки предмет, за който може да се говори, вие може да направите един опит във вашия мозък. Там има място. Следователно, когато се говори за ниви, за богатство, аз разбирам – нивата ви е в главата. Там е областта, там са твоите волове, кончетата ще ги впрегнеш, колкото искаш, и твоите овчици са там. Всичкото, каквото искаш, каквото пожелаеш, е вътре в главата. Ти, като не разбираш тези закони, ходиш да търсиш нивите вън, да се караш, ще ти пукнат главата за една нива. Не ходи да търсиш ниви отвън, ще ти пукнат главата. Защо? Защото търсиш тези ниви отвън. Следователно този език, който употребявам, трябва да се разбира. Пукнали ти главата. То е закон на невежество. Защо хората се карат в света? Защото не разбират Божиите закони. Ако употребявам често думата Бог, ще кажете: „Той петни името Божие.“ Ако не употребявам името Божие, ще кажете: „Той е безверник.“ Чудно, като говоря за Бога, извеян съм, като не говоря за Бога, безверник съм. Туй е неразбиране.

Аз не говоря за човешките богове, които хората са измислили. За мене думата Бог малко е обезсоляла. Тя и на български, и на английски, и в другите езици е неразбрана. Затуй най-хубавото име, което евреите са имали, най-хубавото име българите са го турили – Йова, нашата Йова, а в еврейски език Йехова никога не са го произнасяли. Те са казвали Йот, Ха, Вей, Хе. Българите казват нашата Йова. Толкова Йови имат, а работите им не са се оправили. Когато евреите са се намирали в големи мъчнотии, целият народ започваше да пости, обръщаше се към Господа, и тогава този Йехова им помагаше. Сега, ако ви се каже името на Йехова, да се молите да ви спаси, всички ще почнете да се смеете. Името е там, но този Йехова го няма. Написаната свещ и реалната свещ, това са две различни реалности. Онази на картината гори и която е, всъщност гори. И двете горят, но онази, която истински гори, е друго нещо.

Сега аз навеждам онова същественото, което е като встъпление за онази наука, която трябва да дойде. Аз ви говоря за един живот, дето няма да има остаряване, ще има раждане и заминаване за другия свят, но ще бъде изключена онази патологична страна на живота: боледуване, умиране, страдание. Няма да има болници, клиники, лекари. Ще има майки, но не такива както сегашните. Децата няма да се явяват в пелени. Как да ви разправя тогава. Аз трябва да си разваля цялата беседа, за да ви разправям как ще се явяват децата. Тогава трябва да изучавате изкуствата. Когато една гъсеница се увива на пашкул, с какво се увива вътре? Ще видиш, най-първо – гъсеница ходи, лази с много крака, яде и най-после тази глупачка, която нищо не разбира, по едно време застава и си дига главата, казва: „Стига вече, няма да ядеш." Разсъждава като инженер, който ходи и измерва разстоянията, туря триъгълници, прави своите пресмятания. Като прави своите пресмятания, туря своя колец и в центъра образува пашкул. Какво прави вътре, никой не знае. После излиза цяла една пеперуда – нейното детенце. Тя лазеше по земята, сега хвърка из въздуха. Направила си едно аеропланче, каца от цвят на цвят. Казвате: „Туй е пеперуда." Но тази пеперуда знание има. По същия начин и ти трябва да направиш своя пашкул. Сега човек, който не е толкова умен и колкото пеперудата, той оставя да му правят пашкули. Ще му изкопаят един пашкул в земята, ще му направят един сандък, ще го заровят и ще му кажат: „Ще излезеш ти като пеперудата." Но моля ви се, колко от вашите пашкули са дошли като пеперуди. Този сандък той сам трябва да си го направи, не да му помагат хората. Той не трябва да чака хората да го заравят. Този даровитият никога не чака да му направят този сандък и най-после излиза на пеперуда. Помага Господ. На умните Господ помага, а глупавите вървят по друг път. След като го заровят в гроба, държат му надгробни речи. Ще ме турят в земята, ще ми турят отгоре пръст и после ще ми държат речи, че съм бил много добър човек. Да, много добър бях, но ще ме заровят в земята – възнаграждение за всичките добрини.

Сега, като разсъждавам по този начин, на някои от вас може да стане съблазън да кажат, че бащата умрял, майката умряла, говоря без никакво уважение. Тъй говори ли се?! Аз ни най-малко нямам за цел да подигравам. Всичкото ми почитание към вашите бащи и майки. Аз констатирам един факт. Казва: „Тъй както ние разбираме." То е едно

патологично състояние в цялото човечество, но казвам истината, че не трябва да умираме, нищо повече. Всеки един, като се роди, да каже: „Няма да умирам." Ама умираш. „Не трябва да умирам." Разправяше ми една българка. На две българки се раждат две деца. Разболява се детето на едната. Тя казва: „Господ да не ми го вземе." Това-онова, но детето умира. Казва: „Взе ми го Господ. Защо ми го даде, защо ми го взе?" Плаче, нарежда. На другата се разболяло детето, тя казва: „Господи, не ти давам туй дете. Аз туй дете си го искам. Аз искам да отглеждам туй дете, не го давам по никой начин. Каквото и да правиш, не си давам детето." Чудо, че останало детето ѝ. Сега вие ще кажете, че това е насилие. Тази майка любов има. Казва на смъртта: „Няма да ми буташ детето ми, че пръскам ти главата." Ще го бутнеш ли? Ходил съм при много българи, казват: „Каквото даде Господ." Казвам, ти сега не разсъждаваш правилно. Защото сега, като лежиш на кревата, не че Господ е определил, но ти си позволяваш. Сега искаш да кажеш, че туй доброто е писано на главата ти. Като съгреши човек, е писано да лежи болен и да умира. Друг, като живее праведен живот, писано е за него да живее без страдание и да не умира.

Казвате: „Може ли да не грешим?" Ако тръгнеш по един път, дето няма нито една кръчма, но има хубави чешми, ще направиш ли някакво престъпление. Никакво престъпление няма да направиш. Но ако тръгнеш в един път, дето на всяка крачка ще минеш през кръчма, ти ще направиш хиляди грехове. Сега ние сме турили съблазни навсякъде и себе си да съблазняваме. След като си похапнем, казваме: „Защо животът е такъв, защо Господ го е направил тъй?" Ние сами сме направили нещата. Цялото човечество, и най-добрите хора, които добре разсъждават, те, за да угодят на окръжаващите, и те по някой път поддържат истината както тях.

Та казвам сега, най-важното е знанието. Най-първо, ще съчетаеш да имаш всичките условия да живееш, да имаш всичките условия да подобриш живота си. Ние се стремим, най-първо, към външните резултати, защото в природата съществува един закон. Ти ще започнеш с най-малките величини. Детето изведнъж не изниква като една гъба, но постепенно расте, малко по малко. Този закон трябва да спазвате навсякъде. И в знанието – пак същия закон. Ти изведнъж не се стремиш да придобиеш всичките знания, защото твоят мозък не е в състояние да издържи. Знанието си има своя предел. Ти, като знаеш нещо, ще извлечеш от

природата онези сили, които напрягат в мозъка, и ще си създадеш ненужни страдания.

Например ти не си имал опитността. Ти си тих и спокоен, ходиш си щастлив, радостен и весел. Един ден виждаш по пътя едно красиво същество, което Бог е създал. У тебе се заражда желание да вземеш този образ, да го туриш в главата си, да го направиш като идеал, както в старо време, и да му се кланяш. Оттам насетне ти ставаш нещастен. Аз бих попитал хората как желаят да живеят – вечно в тяхната светлина или да имат външна светлина, да имат електрически лампи или да се ползват от слънцето. От слънцето, разбира се. Следователно някои казват: „Ние трябва да имаме своя вътрешна светлина."
Под думата вътрешна светлина ние разбираме знанието, което иде отвътре, но не от това положение, но онова място, онзи възел, с който ние сме свързани с онзи реален свят, отдето тази светлина може да дойде. Защото всички хора си помагат едни други. Някой път дойде една светлина. Събереш се, говориш с един човек, дойде една светлина. Но ако ти не се събереш с един човек, никаква светлина не може да проникне в твоя ум. Когато ти мислиш, че е дошла някаква идея в тебе, в колко хора тази идея е проникнала вече. Тази идея е проникнала в няколко хиляди други умове. Не само ти участваш в този предмет, не си само ти, който мислиш върху предмета. Казвам, в нашия век и във всички векове вземете религията, която е била разсадник за култивиране, за възпитание на човешките чувства. Религията се явила като един научен модел за възпитание на чувствата и начините, по които тия чувства да се възпитат. Този начин след това се е превърнал на религия и хората са изгубили сериозното знание и са дошли да вярват, че Господ ще ги спаси. И при всичката вяра виждаме, че нещата не стават, както хората мислят. Виждаме, че най-праведните хора, най-добрите са страдали най-много и някой път лошите хора не страдат толкова повидимому. Праведните като страдат, другите се съблазняват. И за да изяснят, те създават друга теория, че този човек в миналото е грешник и сега със страданията той си изкупува греховете. Сега, ако попитат този праведник, той казва: „Господ знае." Когато попитаха Христа за онзи сляпо родения, той ли е съгрешил, или майка му, или баща му са съгрешили, че сляп се е родил, Христос казва: „Нито майка му е съгрешила, нито баща му, нито той е съгрешил, но да се яви славата Божия в света." Какво разбираме под думата славата Божия?

Да се яви онзи божествен начин, по който човек може да се избави от своите страдания. В този човек се е зародило желание, той казва: „Аз трябва да прогледам, по който и да е начин. Бог, който ме създаде, по който и да е начин, каквото и да става, трябва да прогледам.“ Тази идея той я носеше и не се мина дълго време, мина Христос, който трябваше да му отвори очите. И му отвори очите. Следователно у вас трябва да се роди една идея непреодолима. Аз наричам непреодолима тази идея, че никоя мъчнотия, никое страдание, нищо да не е в състояние да препятства на идеята. Може да ви нарежат на парчета, от нея да се не откажете. Така са мислили мъчениците, така са мислили учените хора – онези, които в научно отношение са страдали. Човек навсякъде все трябва да носи своя характер, той трябва да бъде готов да издържа страданията си, не трябва да си става спънка. Защото, ако човек има едно неправилно схващане, той трябва да го коригира. Защото аз искам да ви наведа. Не трябва вие да мислите, че нямате знание, ни най-малко моята цел не е тази. Защото, щом аз избирам една идея, да сея нивата с жито или ечемик, не че нивата не е богата, но виждам, че при тези условия, както е създадена нивата, трябва да видя какво може да се сади. Та в това отношение човек съставя едно голямо поле за насаждане, но трябва да се види какво може да расте. Не посаждане на нивите – че те съществуват, те сега не се създават. Аз говоря за посаждане, не че тази идея сега трябва да я посадим.

Идеята за Бога сега не се създава. Идеите съществуват. Под думите съществуват ето какво трябва да разбираме. Ние трябва да проповядваме нещо, в което вярваме. Религиозните хора поддържат нещо, в което не вярват. В тяхното съзнание, в тяхното самосъзнание, не в тяхното подсъзнание и свръхсъзнание, те не вярват в туй, което проповядват. Има учени хора, които проповядват нещо, в което те не вярват вътрешно, външно вярват. Например един учен човек казва, че има закони, има ред и порядък в природата, но не признава, че има някакви разумни същества зад тези закони. Той признава разумността на законите, но не признава, че има и някакви разумни сили, които ги регулират. Да мислите, че има някакви сили извън нас или вътре в нас, ние трябва да изучаваме законите на природата, тъй както всеки се проявява. Ако ти не си едно с онова същество, което ръководи природата, ти нищо не може да измислиш. Въздуха ти може да разбереш дотолкова, доколкото ти го възприемаш; светлината ти може да я разбереш дотолкова, доколкото ти я възприемаш; топлината ти може да разбереш дотолкова, доколкото ти я възприемаш;

храната може да разбереш дотолкова, доколкото ти я възприемаш. Щом престанеш да се храниш с тази храна, тя няма да те интересува, нямаш никакво отношение към нея.

Та казвам, има един вътрешен глад. Голямото нещастие в света, скръбта се дължи на един вътрешен глад в нас. Душата има един вътрешен глад. Всеки усеща, че има един вътрешен глад, нещо силно, нещо съществено липсва вътре. Може да ви хвали обществото, може да ви подражават, да ви пишат най-хубави работи, но има нещо във вас дълбоко незадоволено. Питам сега, ако аз съм един комар и всички писатели на комарите ме хвалят, всички комарски вестници пишат за мене съчинения, всички комарски авторитети ги четат и аз минавам за един авторитет, какво ще струва моята комарска наука при човешката наука. Кажете ми. Когато дойде един много учен комар, някой професор, кацнал на човешката ръка, и прави своите научни изследвания, човек го блъсне с пръста си, тогава комарът се връща и казва: „Претърпях такова сътресение, че не помня откъде дойде. Аз не можах да го видя, но магическа сила, нещо ме удари." След това всички комари разискват откъде дойде това сътресение. Пишат вестниците. Човекът го знае, че е турил средния си пръст на Сатурн и му казал, че по комарски мисли. Ако дойде и каже: „Моля господине, може ли да кацна на ръката ви." А той голям господин, без да пита, като господар кацне – без позволение. И тогава човекът казва на този комар: „Навън, без позволение не може!"

Тук преди години, мисля, че в кафене „Македония" са дошли двама души, разправят се за свободата, как за бъдеще ще се уреди светът. Всички, въодушевени около една маса, гледат един селянин – пънка се да тури багажа. Казват: „Видиш ли, не може да си тури багажа, не знае как да си дигне багажа." И те пак разискват. Един силен човек, който не говори за новите идеи, помага на селянина. Питам, кой е разбрал новото. Аз ще ви оставя сега вие да си правите своите заключения.

В света ние може да говорим за бъдещия живот, ние може да говорим за благото на човечеството, а в някое отношение някой човек се пънка. Аз мога да говоря на някои от вас, че живот имало, че някой човек останал лош. Този човек се нуждае от някаква помощ, но трябва да знаем. Пък сега аз не искам да дам туй. Аз предвиждам нещата да станат. Ще ви дам някои

неща, някои правила, преди да е дошла болестта, вие да се пазите от нея. Аз ви говоря, както една баба, при която отишъл един и казал: „Бабо, я ме благослови.“ Бабата казала: „Ела, баба, да ти побая.“ Той – голям юнак, отива в гората, тя му казва: „Синко, да ти побая малко, мечка да не те яде, като те срещне.“ Той казва: „Бабо, бай ми никак да ме не среща мечката. По-добре е, бабо, по-хубаво е никак да ме не среща. Не зная дали мога да издържа на срещата на мечката. По-добре ми бай да ме не среща.“

Да се върнем на онзи въпрос, който донякъде общо ни интересува. Аз не искам вие да поддържате вашите възгледи, защото само ще преминете един реален живот, ще имате мъчнотии, ще имате страдания, някои от вас ще боледувате, бедни ще бъдете, пари няма да имате, ще ви пъдят от къщи, ще ви затварят, автомобилът ще се катурва. Някои от вас, които ме слушате, не мислете, че няма да имате много мъчнотии в живота. Но ако сте умни, много от тези страдания вие ще ги избегнете. И ще ги избегнете. Ако вие пътувате вечерно време и ако вие пътувате денем, вие ще имате два различни резултата. Ако пътувате вечерно време, много спъване ще имате; ако пътувате денем, пътят ви ще бъде по-лек. Казвам, по-добре да пътуваме денем, отколкото вечерно време. Тогава вечерно време вие ще се намерите в положението на онази Султана, която беше тука. Тръгва тя от Македония за България и една вечер я захваща през Рилските планини дъжд. Изгубва се, върви и гласът ѝ казва: „Спри се, не върви повече.“ Тя остава, вали я дъждът. Сутринта вижда, че е пред пропаст, на две крачки е дошла. Тя казва: „Благодаря на Бога, че се избавих.“ За предпочитане е да те вали дъждът. Та и вие някой път като тази Султана...

Казвате – да си проправим път в света. Спри някъде, вали дъждът отгоре. Страданията са за предпочитане, отколкото онази яма. Дойде съмнението, съмняваш се, че работите няма да станат, както аз мисля. Работите ще станат тъй, както всички онези разумни същества, които са създали света, мислят. Този свят ще върви тъй, както те са го създали, не тъй, както вие мислите. Една машина върви по релсите, както онзи машинист я създал, не както ние мислим. Ако ние спазваме законите, по които онзи инженер я създал, тя ще върви; ако не го спазваме, ще се зароди една дисхармония между нас и онзи, който е създал тази машина. Ние се намираме в едно тяло, което е толкова богато. Човешкото тяло е толкова богато. Като погледна на човека, казвам, какви богатства има, какъв замах имал в

миналото. Гледам, този човек е заспал и казва: „Колко съм нещастен.“ Той си носи богатство на главата и не подозира, че има богатство. Той има едно отлично тяло, а при това казва: „Защо ми е това голо здраве.“

Във Варненско имаше един пехливанин, казваше се Стоян – ще ме извините, ако тук има някой Стоян – той казва на майка си: „Дотегна ми вече, не искам туй голо здраве, макар че съм юнак, дотегна ми.“ Разболява се този Стоян, лежи три години. След това се моли и казва: „Господи, Господи, върни ми здравето. С камъни да ме товарят, но здрав да съм.“ Какво правим от здравето на човека? Ние работим повече, отколкото трябва, защото не знаем. Аз гледам – един работи десет часа, и тази работа е за един час. Който знае, за един час е, а който не знае, за десет часа е работа. Казва: „Целия ден свърших тази работа.“ Ние тук имахме един наш приятел. Гледам – той копае. Казвам: „Не се ли уморяваш?“ „Не, който не знае, той се уморява, който знае, не се уморява.“ Аз гледам как копае. Той ми дава първата лекция. Казва: „Аз като ударя веднъж с едната ръка, после с другата ръка, ту едната, ту другата. Който не знае туй изкуство, той с едната ръка копае. Той трябва да даде на мотиката един подтик, че тя сама да падне.“ Той има една голяма мотика и като копае, не се уморява, върти се мотиката. Някой, като ме гледа, ще каже: „Този отишъл там.“ Аз вадя своите заключения. Аз гледам мотиката му каква е, гледам ръчката му каква е. Мотиката и ръчката са много хубаво направени. Мотиката не е така сбутана, красива мотика е. После му гледам дрехите: скромно, но хубаво е облечен. Скромен, умен човек е. Гледам му чертите на лицето, носа, челото, ръцете, очите. Казва: „Няма какво да гледаш, ръцете ми са груби.“ „Няма нищо.“ Но хареса ми, добър човек. Той казва: „Като не съм се учил, Господ сега ме учи на мотиката.“ Казвам му: „Човек, който знае да копае на туй лозе, като ти узрее гроздето, може да спестиш, купи си хубави книги, пък вземи да четеш. Ти, който може да копаеш, можеш и да учиш хубаво.“ „Мога ли?“ „Можеш, ти имаш хубав ум.“ Казва: „Ти искаш да ме накараш да напусна.“ „Не, ни най-малко, ти си силен човек, копай лозето, но научи се да учиш.“

В този човек остана идеята в ума му, че трябва да си купи хубави книги. Кое е по-хубаво: да седне в кафенето или в някоя кръчма с червено вино с някои другари: хайде за здравето на България, за здравето на нашите министри. Днес за здравето на този, на онзи, за България, и България

никак не е здрава, пък и неговото здраве се разколебава. Турците имат такова разбиране. Във Варна един ми разправяше, казва: „Слушах – хамалите се разговарят", казва главатарят на хамалите: „Или хубаво носи, или ако не носиш хубаво, ще те направя чобанин." Той счита хамалъка по-горе от чобанлъка – овчарството. Овчарството седи по-горе. В овчарството има чист въздух, има природа, а онзи хамалин носи на гърба си, той мисли, че върши някаква грандиозна работа.

Сега аз искам да остане един образ: правилно мислене. Хамалъка ние трябва да оставим, да предпочетем овчарството.

„Хлябът, който слиза от небето." Под думата небе разбираме онова великото, разумното в света. Туй разумното, както Маркони сега ходи със своята яхта на 10–12 хиляди километра с онова знание, което има, той запалва свещите навсякъде. Онези старовременните светии, на които ние се смеехме, те имаха това знание. По някой път в областта, в която е живял някой светия, в тази местност никога не е имало град и дъждът е идвал навреме. Царевицата е зреела навреме, гроздето, всичко е ставало навреме. Там, дето не е имало светия, хората винаги са гладували. Та казвам, във всяка глава, дето няма един светия, главата много тегли. Дето има светия, който живее в главата, там всичко е добро. Ако в твоята глава не може да има един светия, какъв човек ще бъдеш? Аз казвам, ако в твоята глава не може да живее една светла идея, която да те направлява в твоя път, да носиш благословението, умът ти ще бъде помрачен, ще бъдеш песимист – че жена ти крива, мъжът ти крив, всичките условия криви. Ако имаш една светла идея, всичко ще бъде приятно.
Сега може да ме запитате: „Как ще бъде тъй?" Туй е най-простата идея. Ще ви обясня, да не ви се вижда съблазън. Аз искам да прибегна до един малък опит, но искам този опит да е следният. Ще ви приведа един опит, който аз съм наблюдавал. На едно младо момиче казва майка му: „Няма да стане млада мома, отчаяна съм от нея. Чисто не се носи, я му виж дрехата: опетнена, оцапана, къса си обущата, нито се чисти, нито се мие, не знам какво да правя." Един ден аз минавам, изваждам една картичка, нося един хубав портрет на един млад момък – той идеален. Показвам ѝ го. Казвам: „Не би ли желала да имаш един такъв образ като този, виж челото колко му е хубаво, виж очите му колко са хубави, виж устата му." На другия ден тя е чиста, вчесана, хубаво облечена. У нея се запали една кибритена

клечка. Тя сега го търси вече. Тя мисли, че той е някъде. Оттам насетне тя се учи, спретва се – всичко това. Майката казва: „Ама ти я омагьоса нещо, ти ѝ показа нещо, и пак го скри в джоба си.“ Казвам, ако тази мома само от един портрет, който създаде в себе си, оттам насетне всичко ѝ провървя, тръгна ѝ. Тази идея я организира. Тя иска да го намери. Казва: „Щом е на картината, той е някъде. Ако не е виден, на картина няма да го турят. Тя казва – непременно ще го срещна някъде.“

Ти тури идеята за Бога в твоя ум, почни да го търсиш, но търси Бог. Търси Бога – не както търсиш един човек отвън. Туй разумното в себе си – Бога не търси както един човек. Бога не търси както търсиш храната, нито по пътя на водата, нито по пътя на въздуха го търси, дори по пътя на светлината не го търси. Защото ти трябва да минеш по пътя на хляба; ти трябва да минеш по пътя на водата; ти трябва да минеш по пътя на въздуха; ти трябва да минеш по пътя на светлината; ти трябва да минеш по пътя на живота; ти трябва да минеш по пътя на любовта; ти трябва да минеш по пътя на мъдростта; ти трябва да минеш по пътя на истината. Тогава, като минеш тази последната врата, ще влезеш в един великолепен свят и ще видиш онова свещеното лице, и ще кажеш: „Ето каквото съм търсил.“ След като го видиш веднъж, ти хиляди пъти може да дойдеш на земята, но оттам насетне ти никога не може да го забравиш. Ти не може да бъдеш човек, който може да страда. Онзи, който е видял лицето на Бога, той е силен.

Казва Бог на Мойсея: „Никой не може да види лицето ми и да остане жив.“ Какво означава? Онзи, който може да види лицето на Бога и да остане жив, той не го е видял – истинския му образ. Мойсей искаше да го види по един неестествен път. Мойсей не беше минал през всичките врати. Казва Бог: „Лицето ми не може да видиш. Ще видиш само част от полата на дрехата ми.“ Тогава той провъзгласи някои от неговите качества, че е милостив, благоутробен, справедлив. След като ти си минал по пътя на любовта, по пътя на мъдростта, по пътя на истината, в тебе ще се вселят всичките качества и ти ще бъдеш едно с него. Тогава кой ще ти бъде противник на тебе? Може ли най-силният огън в света да има противници, може ли туй, което разтопява всичко в света, защото всички престъпления в света стават само зад параваните. Може ли да става престъпление там, дето огънят минава. Какво оръжие може да употребят срещу тебе? Всичко

ще се разтопи. Каква лоша мисъл може да се прояви? Защото всяка една лоша мисъл трябва да се разтопи. Ти живееш в един свят, дето не може да вършиш престъпление. Следователно престъпленията от тебе ще бягат и ти ще бягаш от престъпленията. Дето влезеш, всички ще се разтопяват пред тебе.

Този свещеният огън хората го наричат огънят на любовта. Учените хора казват, че вие имате свещения огън на любовта. Тогава, ако у вас е дошъл свещеният огън, преди да сте минали през вратата на истината, всеки, който е дошъл до този огън, той умира, защото не е минал по пътя на хляба, по пътя на водата, по пътя на въздуха, по пътя на светлината, по пътя на любовта, по пътя на мъдростта, по пътя на истината, вследствие на това умира. Значи днес хората не са в състояние да вярват в това, което им се проповядва. Аз не искам да вярвате сляпо, но аз казвам – ти не може да гледаш на това, което аз виждам. Но ако очите ти са здрави, може да гледаш. Туй, което аз гледам, и ти ще виждаш. Ела с мене, иначе ще се появи съмнение. Казваш – това е халюцинация. Има ли халюцинация, реалността я няма. Когато черупката е там, самият охлюв го няма. Черупката на мидата е там, а самата мида я няма.

Питам тогава, може ли в света слънцето да изгрее, без да дойде неговата светлина. Няма да дойде. Щом съществува каквато и да е светлина в света, това подразбира, че има едно тяло, от което светлината идва. Щом ние мислим, тази наша мисъл не се ражда в нашия ум, ние я приемаме от съвсем друго място. По-нисшите същества от нас и те мислят като нас, но те възприемат мисълта от нас. Всички животни под човека възприемат своята мисъл от човека. Техните мисли не идат от природата. Всичките мисли на животните, на растенията, на съществата под човека, те възприемат мислите си от човека.
Следователно онези мисли, които са над нас, ние възприемаме от другаде, от същества, които са много по-развити, отколкото ние сме развити. Следователно, ако един човек дойде под влиянието на животните – сегашните хора са под влиянието на животните. Едно животно ще влезе в градината и без да те пита, ще откъсне един плод, ще си замине. Гледаш – един човек влезе в градината, откъсва един плод и си заминава. Човек трябва да попита: „Моля, мога ли да си взема един плод?“ Ако влезе и не пита, така мисли волът, така мисли лисицата. Тя, като влезе в курника,

вземa си една кокошка и си отива.

Сега ще ви приведа един пример от Варненско. Един овчар една вечер късно случило му се да се връща. Казва: „Гледам – насреща ми едно бухлато същество. Казвам си – какво ли е това? Иде ми да бягам, да не е таласъм. После си казвам – ще посрещна това същество. Като се приближавам, гледам – една лисица носи 12 кокошки.“ Като влязла в курника, тя извадила 12 кокошки и като ги понесла, не го вижда. Той като я ударил, тя се простряла на земята. Казва: „Лисица кокошки не яде, те са за мене. Нося още една лисича кожа и 12 кокошки.“ Питам, защо тази лисица плати с живота си? Заради нейната лакомия. Тя трябваше да вземе една кокошка, а не 12. Ти като носиш 12 кокошки, някой овчар ще ти стовари кривака си.
Следователно туй разумното, което седи в небето... Небето значи в дадения случай представя нашата глава. Тя е свързана с небето. Ако нашият мозък не функционира правилно, ние не може да имаме и този хляб, слязъл от природата – подразбирам висшата разумна природа. Всичките наши съвременни нещастия ние изкуствено ги създаваме. Че, първо, ние не готвим както трябва, не мелим брашното както трябва, после ние ядем толкова отровни яденета, които не съответстват ни най-малко на нашия организъм, вследствие на това ние страдаме в света.

Та казва Христос: „Аз съм хлябът, който слиза в света и дава живот.“ При това между разумното и неразумното има една постоянна борба. Едно поколение умира, иде второ, трето, хиляди поколения работят в света, докато дойде една нова насока за целия организъм. Всяка душа в света има своя мисия. Вие седите и казвате: „Защо аз съм роден?“ Щом ти си роден в света, ти имаш една малка мисия. Всеки ден ти трябва да извършиш нещо за цялото човечество. Ти си човек, който трябва да изправиш една малка мисъл, едно малко чувство и една малка постъпка, и тази хубава постъпка навсякъде ще се разгласи – не само по цялата земя, но целият разумен свят ще пищи, че ти си извършил едно дело, което никой не видял. То се отпечатва в цялото човечество. Сега у нас седят онези човешките работи. Казвате: „Моето име няма да бъде записано.“ Даже на най-великите хора няма да бъдат споменати. Даже името на Толстой няма да се спомене – те са псевдоними. Писанието казва – в бъдещия живот на съвършенство всеки ще има едно име, той ще си го знае. Свещено име е то. Едно име, което

хората може да произнесат, туй име се опетнява.

Сега ние, съвременните хора, какво разбиране имаме в света? Ти се приближаваш към една жена. Каква е мисълта ти? Една жена се приближава към един мъж, но каква мисъл има тя? Приближава се един беден човек при един богат, но каква замисъл има? Или един богат се приближава към един беден, каква замисъл има? Майката ражда детето, каква е нейната замисъл? Бащата ражда, какъв е крайният замисъл? Женят се, свещено нещо трябва да има. Той, най-първо, казва: „Без тебе не мога. Ако не живея с тебе, аз ще умра. Без тебе животът ми отиде." Като се оженят, след 1–2 години може и без нея. Аз разбирам – ти не може да живееш със своята болна жена и болната жена не може да живее с болния си мъж. Падане, грешене. Може да имат допирни точки, но грешене и падане заедно не може да живеят. Безумният и разумният на едно място не може да живеят. Да се махне тази идея. Че умният човек може да помогне на безумния, на грешника – то е друго нещо, но да живеят заедно, туй не може да бъде. Умен с умен човек може да живее, добър с добър човек може да живее. Умният човек трябва да има знания, всички хора да се повдигнат. Че има желание да се повдигнат, тази трябва да бъде великата мисъл, която трябва да възприемат човешките сърца. Вие по някой път, като се намерите в трудно положение, иде ви мисълта, да свършите с живота си. Питам, кое е онова, което ви тласка да свършите с живота си. Но каква самоувереност, ако съвременните хора вярват, че като умрат, техните страдания ще се прекратят. Трябва да умре нещо у човека, невежеството трябва да умре, но не човекът. Ако буквално вземем: буквата умъртвява – казват великите хора, – а духът оживява. Духът е разумното, което мисли.

Та казвам сега, най-първо, трябва да внесеш една мисъл. Когато дойдеш до най-големите страдания, в безизходно положение, спри се и кажи си: „Има изходен път." В този момент не бързай да мислиш. Ще дойде една мисъл, ще кажеш: „Еди-кой си приятел ще направи нещо за мене." И онзи ще направи, ти не бързай. Ако искаш да се оправят работите ти, ти не бързай, защото ще се натъкнеш на големи мъчнотии. В Цариград в американския колеж става следното. На един млад християнин дошла му идеята, да отиде при един от професорите и да поиска от него три хиляди лева. Казва си: „Той е християнин." Отива при професора и казва:

„Господин професоре, Духът ме изпрати при вас да ми дадете три хиляди лева.“ Професорът казва: „Аз не мога да ти дам. Ако Господ те беше проводил, аз трябваше да имам тези пари. Ти не си разбрал. На друго място те е пратил, а ти си дошъл при мене.“
Та всеки от вас не хлопа ли там, дето не е пратен... Вие срещате един човек, но се случва следното. На една млада мома ѝ трябват сто лева. Ходи на една врата, на втора, казва: „Няма кой да ми помогне.“ Вече е обезсърчена. Тамън тръгва по пътя и я настига един, дето хич не е сънувала, и той ѝ дава сто лева, уреждат се работите. Как се уреждат? Не е там, дето ние мислим. Когато трябва да разореш земята хубаво, тази нива ще даде плод. Когато ти си поставен на слънцето, то ще ти даде енергия. В природата има нещо разумно. Природата сама по себе си е нещо разумно, изявява се към всички разумно. Ако ние разбираме нейния език, не опетняваме нейния език, искаме да я разберем. Ако ти влезеш в съприкосновение с тази жива природа, че как ще ти помогне природата. Ти мислиш, че тя е глуха, че не влиза в положението ти. Ти мислиш, че ти си единственият човек. Ако така мислиш, и не мислиш, че в света има нещо красиво и хубаво, ти не си опитал хората какви благородни черти имат. Най-малко ти не разбираш хората. Има нещо в човека, което е още скрито. Вие се много заблуждавате. Някой човек може да не ви помогне. В Бургас имало един грък, богат. Идва някой просяк при него да проси. Той ще го изпъди, ще го напсува, ще му каже: „Махни се.“ Просякът си тръгне. Той тръгне подире му, взема пари в джоба си, настигне го казва: „Вземи бе!“ Ще му тури парите в джоба, никой да не види. Най-първо, ще го изгони, ще му каже махни се, и после ще му даде. Добрите хора, които искат да ви направят добро, първо ще ви смушкат. Вие мислите, че ще ви повикат, ще ви угостят. Туй са добрите хора – моята опитност е такава, все са ме мушкали. Колко повече вас.

Има нещо в света, което се грижи заради нас. Ако ние държим нашето съзнание будно, не тъй разединено, както хората сега са се разединили: на хиляди езици говорят, един говори едно, други говори друго. Има само едно учение в света, а всичките хора са носители на туй правото учение. Така е. Най-първо, ще бъдете спокойни. Ти си болен, спокоен си. Защо? За да живееш. Ти си станал болен по единствената причина, че си прекъснал първоначалното съчетание между твоите приятели. Ако имаше четири души приятели да те обичат, ти нямаше да умреш. Но сега хората умират по единствената причина, че няма кой да ги обича или те са се обезверили

в хората.

Ще ви приведа онзи пример, който се случи в Америка. Какво значи, когато човек вярва? На един американец се разболява жена му, красива жена, която той обича. Викат 12 души лекари, които констатирали, че след 24 часа ще си отиде. Той ѝ казва: „Много ми е жалко, но след 24 часа ще си отидеш, ще си заминеш." Тя казва: „Тъй и тъй аз заминавам, но от тебе искам едно обещание. Искам, аз като си замина за другия свят, ти да не се жениш." „Туй не може да ти обещая." Тогава тя казва: „Аз пък няма да умра." И действително не умира, оживява. „Аз те обичам, ако дойде друга на моето място да ме замести, не умирам."

Тъй щото, докато ти обичаш нещо и като обичаш, няма да умреш. Когато любовта напусне човешкото сърце, човек е изложен на смърт, той може да умре. Докато любовта функционира в неговото сърце или в неговото висше съзнание, той е свободен. Смъртта го дебне само когато скъса връзката с висшето съзнание. Тогава или ще стане разрив на сърцето, или капилярните съдове се свият. Докато това чувство функционира в човешкото сърце, никаква смърт не може да дойде. Може да минеш през хиляди гранати на бойното поле, смъртта не може да те засегне. Може да дам хиляди примери от живота. Следователно не се обезсърчавайте. Вие казвате: „Той Господ ме е забравил, но да си умра, да си замина." Така като мислиш, страданията ще дойдат.

Та казвам, ако ние трябва да мислим, няма да си причиняваме страдания. Дойде някой човек обезсърчен, внесете тази идея. Казва: „Няма нито един добър човек." Ти го покани в дома си, нагости този човек, не му купувай нови дрехи, дай му малко вода да се омие, дай му малко хляб, насърчи го, като си замине. По-хубаво да утешиш човека, да му кажеш няколко ободрителни думи, по-добре да му покажем човещина. Казвам, няма нищо, тия страдания ще ги носим. Човек е по-силен от всички страдания. Ние сме хора, които влизаме в положението един на друг.

Значи живият хляб е този, който слиза от небето и дава живот на хората. Казва Христос – Бог се грижи не само за хората, но и за целия свят. Ако Бог се грижи за животните, за растенията, за малките мушици, колко повече ще се грижи за нас, разумните същества. Забележете, на това място, дето

Христос нахрани толкова хора, имало трева. Сега учените хора казват, че там, дето нищо не расте, те са опасни места. У германците има учени хора, които казват, че имало такива ужасни села, дето хората измирали или от живеница, удар на сърцето, удар на главата. Следователно има села, дето тревата е хубава, зелена. Там, дето тревата съхне, не ходи. Та казвам, там, дето мислите на хората са изсъхнали, не стой. Аз да ви направя моя превод. Там, дето човешките чувства съхнат, не ходи; там, дето човешките мисли съхнат, не ходи. Стой там, дето човешките чувства виреят и растат хубаво. Стой там, дето човешките постъпки виреят и са зелени. Стой там.

Сега казваме, че човек трябва да има кораво сърце. В коравото сърце е смъртта. В мекото сърце е животът. В коравия ум е смъртта, в мекия ум е животът, в разумния светъл ум е животът. В топлото сърце е животът, а в студеното сърце е смъртта. Какво ще разправяме, че човешкото сърце трябва да бъде студено, хладнокръвен трябва да бъде човек. Не ни трябва. Ние сме станали много хладнокръвни към всичките страдания; ние сме станали хладнокръвни към нещастията; ние сме станали хладнокръвни към всички престъпления, към всичкия този позор. Виждаме един човек – страда, казваме: „Такава е съдбата му.“ Не бивайте такива! Не е такава съдбата му. Едно топло сърце трябва сега, светъл ум трябва, благородни постъпки трябват. Тъй ще се оправи светът. Не с войни. Войната е едно опетняване. Ама ножът е потребен. Ножът е само едно условие.

Онова, което ще поправи живота, това са новите условия, това са новите хора, които ще се родят с такава мисъл. Сега вие мислите, че имате достатъчно пари, за да си уредите работите. Тогава да ви приведа един пример. Той е един мит, вие ще си го преведете. Един богаташ мислил – този анекдот е из американския живот – един голям богаташ, като умира, казва да му турят в гроба малко парици, защото ще му трябват. Турят му една торба. Той отива в онзи свят и носи тази торба със злато. Вижда всичките гостилници отворени, хубави дрехи се продават, обуща, шапки – все по пет стотинки. Казват му: „Господине, тия пари тук не вървят.“ „Злато, туй е чисто злато.“ „Нас пет стотинки ни трябват.“ Пише на сина си в онзи свят, че златните пари не вървят тук, да му прати по пет стотинки. Но и те не вървят. Питам, вие като заминете като този богаташ, какво ще ви помогнат вашите пари. Вие може да сте някой богаташ, някой княз, какво ще ви ползва за онзи свят?

Тогава ще ви приведа друг пример. Аз съм го привеждал, той е пак из американския живот. Те са много духовити. Седи апостол Петър на вратата и Христос седи до него, казват: „Еди-кой си виден адвокат иска да влезе в рая.“ Казват: „Тук адвокати не се приемат, защото дела не се водят, но пратете го в еди-кой си апартамент, там трябва.“ Изпращат го назад. Иде втори, казват: „Еди-кой си министър.“ Казват: „Тук няма място за министри, понеже нашите кабинети не се създават и не се катурват, пратете го в еди-коя си държава.“ Започват да се изреждат контове, графове и за всички казват – пратете ги назад. Най-после иде едно малко детенце. Казват: „Едно малко детенце идва.“ То казва: „Искам да се уча.“ „Ела вътре.“ Онзи свят е за разумните същества, които искат да се учат. Той не е нито за адвокати, нито за министри, нито за философи, нито за богати хора, нито за попове, нито за владици – за никакви не е. Изключително той е за малките деца. Ако не станете като малките деца, няма да ви приемат.

Това е живият хляб, който слиза отгоре, да ви научи на туй разумното учение, да бъдете онези разумни деца, да имате бъдеще.

Аз желая на всинца ви да ви приемат в рая, но не като контове.

„Благословен Господ, Бог наш“

„Добрата молитва“

Тринадесета неделна беседа
18 декември 1932 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1932_12_21 Внушение и вдъхновение
лекция пред общия окултен клас

ВНУШЕНИЕ И ВДЪХНОВЕНИЕ

Размишление.

- Ще прочета молитвата, на пророк Авакум. За да се произнесе една молитва правилно и да се разбере, човек трябва да има пророчески дух, да е минал през страдания. Съвременното човечество още не може да схване, какво влияние упражняват светлината, топлината, въздухът, водата и храната върху човека. Обичаш някого, но какво ще стане с твоя възлюбен, ако светлината не мине през него, въздухът не влезе в дробовете му, водата и хлябът не влязат в стомаха му? Странни са понятията на човека за любовта. Казваш: Много обичам този човек, много съм дал за него. Какво дава човек? Обичал си го, дал си му нещо. Можеш ли да претеглиш това, което си дал? Казвате, че давате любов и си взимате любовта. Единственото нещо, което нито се дава, нито се взима, е любовта. Тя не се дели. Това, което се дава и взима, причинява скръб.

Сега, като говорим за любовта и обичта, трябва да им дадем научно обяснение. Лесно се говори без научно обяснение. Казвате: Ние живеем добре. – В какво се заключава добрият живот? Говори се за някого, че е набожен, моли се по три пъти на ден. – Той се моли по три пъти на ден, но и яде по три пъти на ден. Ако се моли по три пъти на ден и яде по три пъти на ден, той е свършил една работа за себе си: Яде за себе си, и се моли за себе си. Какво ще кажете за яденето? Ще кажете, че без ядене не може. Като дойдете до молитвата, казвате, че без молитва може. – Не може без молитва. Както не може без ядене, така не може и без молитва. Има хора, които и на сън се молят. Някой казва, че никога не се е молил. – Това е въпрос, който сега няма да доказвам. Като говоря за молитвата, трябва да я разбирате в най-прост смисъл. Същото се отнася и за яденето. Какво разбирате под „ядене”? Защо трябва да яде човек? – За да поддържа живота си. Че в храните се съдържат известни елементи, това е друг въпрос. Ако първо знаем, какви елементи съдържа известна храна и тогава ядем, нашата работа е свършена. Обикновено, човек яде, без да знае, какви елементи се съдържат в храните. Някога човек яде и все не е нахранен – липсват му някои елементи. Казваш: Трябва да се моля. – Ако се молиш и не знаеш, какво е молитвата, твоята работа е свършена. – Трябва да живея, за да разбера, какво е животът. -Ако трябва да живееш и не знаеш, какво е животът, твоята работа е свършена. Някои хора нямат съзнание нито за този, нито за онзи свят. Те смътно си спомнят за онзи свят и са готови да го отрекат. Какво е предназначението им на земята, и това не знаят. Не само те, но и велики хора не знаят това. Казваш: Не трябва да бъда скрит, затворен; не трябва да бъда и много отворен.

Питам: Бихте ли желали, вашето сърце да бъде разкрито, да виждате как пулсира, как тече кръвта в него? Бихте ли желали, вашият мозък да бъде разкрит, та който как мине, да надникне вътре. Ако някои надникне в вашата глава, ще се натъкне на голям хаос. В нея няма нищо красиво. Там е страшилище. И ученият, като погледне човешката глава, казва: Ангелско е лицето, но мозъкът не е тъй красив. Мозъкът прилича на змийска кожа, когато се нагърчи. Змията не е толкова лоша. Христос я взима като символ и казва: Бъдете умни като змиите и незлобливи като гълъбите. Ако змията е толкова лоша, защо ще се препоръчва като символ на разумност? Значи, препоръчва се умът на змията, но не и нейните постъпки.
Това, което говоря сега, се отнася до разбирането на известни символи. Някои работи тепърва ще изучавате, а от други трябва да се отучвате. Например, колко мъчно е понякога човек да не се почесва. Като се намери в трудно положение, той все ще се почеше. Или, като зададат на човека един мъчен въпрос, той не стои прав, но веднага си навежда главата. И децата, като не искат да кажат истината, навеждат си главата. С това те минават за много умни. Пълните класове са с наведени глави, а после се изправят. Аз тълкувам, че детето иска да каже: Дано имам главата на един мъдрец. То взима само позата на мъдреца. Като наведе главата си надолу, иска да каже: Моята глава е пълна. Майката го пита: Ти пипа ли сладкото? – Може ли човек с такава пълна глава да пипа сладкото? Ако главата ми беше празна, можеше да кажеш, че съм ял сладко. Понеже главата ми е пълна, като на мъдрец, не бих желал да пипам сладкото. Детето навежда несъзнателно главата си, с което иска да каже нещо, за да се избави. Майката веднага го пита: Кажи, какво мислиш сега? – Защо тя поставя детето на това изпитание? Какво от това, че взело три лъжички сладко? Защо повдига тя въпроса за сладкото?
Сега, като говоря върху известен въпрос, някои казват, че и те са мислили точно така. – Не са мислили като мен. Допущам да са мислили, но не като мен. Допущам да са мислили, но че са си дали отговор на въпросите. Например, някой се запитва: Защо съм дошъл на земята? Защо не съм станал учен? Защо досега не съм забогатял? Обаче, никакъв отговор не може да си даде. Един ден идват при мен двама души: мъжът на 35 години, а жената – на 29 години. Питат ме, могат ли да живеят двамата заедно и да бъдат щастливи. Казах им, че ако направят съдружие и двамата ще изгубят вяра в съдружието. Могат ли след това да бъдат щастливи? Досега те не са се подозирали в нищо, но щом направят съдружието, ще почнат да се подозират и ще изгубят вяра един в друг. Колко религиозни хора са изгубили вярата си! Защо трябва да станеш религиозен, ако ще изгубиш вярата си? Ти започваш да се съмняваш в съществуването на Бога, търсиш Го тук-там и най-после казваш: Има Бог в света, но никой не Го е виждал. Казано е в Писанието, че никой никога не е виждал Бога. Това е отвлечен въпрос. Като център на вселената, никое същество не е видяло Бога, но

Неговите прояви всички могат да видят. Когато дишаш, ти познаваш Бога. Когато приемаш светлината, ти познаваш Бога. Когато пиеш водата, ти познаваш Бога. Всичко това представя живота на Бога. Следователно, ако питаш, какво е Бог, казвам: Хлябът, водата, въздухът и светлината са проява на Бога. Добрите и светли мисли, чувства и постъпки са проява на Бога. Всичко, за което можеш да мислиш, е Бог. Всичко, за което знаеш и не знаеш, е Бог.

И тъй, от казаното не излиза, че човек нищо не знае. Много неща знае човек, но, в даден случай, той не може да види Господа. Много естествено. Как ще види неща, които са зад гърба му? Невъзможно е днес да виждаш, какво става зад гърба ти. Може да те убеждават, че има хора, които виждат зад гърба. Това не е достатъчно. Вие срещали ли сте такива хора? – Чели сме в книгите за тях. – Важно е вие сами да ги видите. Казват, че има хора, които виждат и през стените. Виждали ли сте такива хора? – Допускаме, че има такива хора. – Допускането е едно, а действителността е друго нещо. Казвате, че някой човек е религиозен, набожен. Как познавате това? Коя е отличителната черта на набожния? Все трябва да има една отличителна черта, по която се познава набожността. Като видите вълк, мечка, лисица, веднага ги познавате. По какво? Имат поне една отличителна черта, по която ги познавате.

Коя е отличителната черга на религиозния, на набожния, на светията? Не искате да ми отговаряте, нито аз да ви отговарям, но задавам този въпрос, за да мислите. Коя е отличителната черта на гениалния? Има известно съотношение между дължината и широчината на неговото лице. Ако дължината на лицето му е равна на широчината, той не може да бъде гениален. Очите на гениалния са устроени по особен начин, а не както на обикновения човек. Погледът му също е особен. Клепачите му, веждите му са особени. Веждите на гениалния не могат да бъдат дъгообразни и пречупени. Чертите на гениалния са дело на неговия ум. Те коренно се различават от чертите на религиозния. Религиозният живее в най-високите си чувства, а гениалният – в най-високите си мисли. Религиозният живее повече с чувствата си, а гениалният – повече с мисълта си. Ето защо, религиозният лесно се обижда. За да се справи с чувството на обида, религиозният трябва да работи повече с ума си, да се обмени с гениалния.

Това са общи твърдения, а не научни. Като ви говоря, вие не знаете, къде е гениалността на човека; не знаете, къде е неговата религиозност. Аз наричам религиозен човек този, който никога не се е разколебал във вярата си, нито се е усъмнил, нито се е измамил. Външни измами има много, важно е човек вътрешно да не се самоизмамва. Същото се отнася и до гениалния. Външно, религиозният може да греши, но вътрешно, в разбирането си, никога не прави грешки. УМЪТ на гениалния действа правилно, в него няма никакви дефекти. Колкото гениалният е изправен в

мислите си, толкова религиозният е изправен в чувствата си. Могат да се дадат и други определения за гениалния и религиозния, но това е норма, от която може да се ръководите. Изобщо, в духовния живот чувствата взимат надмощие, но всяко чувство трябва да има условия да се развива. Не смесвайте чувствата с любовта. Тя е единствената сила, която никога не се дели. Любовта не може да се внася в малки количества, както светлината и топлината. Като дойде, тя цяла влиза и цяла излиза. Като те посети, любовта ще ти донесе всичката си радост; умът ти ще се отвори и ще влезе обилно светлина. Щом излезе любовта, умът и сърцето отново се затварят. – Кога се затварят? -Когато любовта види, че не можеш да издържаш. Тя е като майката: отваря прозорците, да влезе отвън светлина, но като види, че детето не може да издържа блясъка на светлината, веднага затваря прозорците и казва: Не е дошло още времето. От силната светлина детето ще се събуди преждевременно.
И тъй, вие трябва да имате ясна представа за любовта. Тя не е предмет, с който човек може да се занимава. Човешкият ум и човешкото сърце още не са достойни за любовта. Няма по-велико нещо в света от любовта. Аз се чудя на хората, когато говорят за любовта като за нещо, което познават. Нещастията на хората се дължат на факта, че те не мислят за любовта, както трябва. Когато човек мисли за любовта правилно, тя започва да действа в него; тогава умът се проявява. Щом умът се прояви, това показва, че любовта е дошла. Значи, между ума и любовта съществува тясна връзка. Казвате: Колко опити сме правили в областта на любовта! Вашите опити са подобни на тези, които прави детето, когато прохожда: изправи се на краката си и падне; пак се изправи; пак падне. Има ли някакъв недостатък това дете? – Няма недостатък, но е слабо още, краката му не държат. Това дете прави усилия на волята, но още не мисли. То си въобразява, че може изведнъж да се изправи на краката си, но вижда, че не може: дигне се и падне. Външните сили се борят с него. Казват му: Слушай, толкова години си лазило, не можеш изведнъж да се изправиш. Тази наука още не е за тебе. Животинското царство се бори в детето, докато най-после то преодолява. Детето погледне нагоре и казва: Не искам вече да ходя по стария начин. Има един нов начин, сега ще го опитам. Изправи се нагоре и тупне на земята. – Я си върви по стария път! – Не, ще опитам новия начин. Детето настоява: Изправя се до стената, хваща се за нея, крепи се. Един ден то придобива нещо в себе си, постепенно започва да ходи и казва: Виждате ли, че вече ходя по новия начин? Онези, които му казваха само да лази, вече мълчат.
Сега и вие искате да развивате своето сърце и своя ум, но същите, които се разговаряха с детето, казват и на вас:
Остави това нещо, то не е за тебе. – Не, вземете пример от детето. Ако не успеете изведнъж да постигнете нещо, това се дължи на ред външни причини. Ако параходът се наклонява на една или на друга страна, напред

или назад, това не се дължи на самия него. Външни причини го наклоняват. Параходът е направен така, че каквито сили да му действат, той всякога запазва равновесие. Колкото по-голямо е клатушкането на парахода, толкова по-голяма е бурята; колкото по-малко се клатушка, толкова по-слаба е бурята. Ако и вие се клатушкате, това показва, че външни сили действат. Обаче, неизменното положение в което оставате, по-казва, че има нещо устойчиво във вас, върху което се крепи животът. Две неща са нужни за парахода: капитан, който го направлява и устой, равновесие. Каквото и да ви се случи в живота, знайте, че има Един, Който ръководи всичките работи. Във всеки човек има един служител на Великото – това е Духът. Хората имат смътна представа за Духа. За да го разберат, те трябва да изучават своя ум. Чрез ума могат да си съставят понятие и за Духа.
Сега, да дойдем до някои конкретни понятия. Имате, например, една права линия. Тя е символ на нещо. Ще напиша и няколко числа: 1, 2, 3. По какво се отличават тези числа? Аз разглеждам единицата, като причина на всички неща. Единицата, умножена сама по себе си, дава пак единица. Ако от единицата извадите единица, остава нула. Единица плюс единица прави две единици. Ония, които са свършили университет, какво ще кажат за тези действия? Аз не искам да ви изпитвам, но ви припомням тия действия. Казвате, че това са прости работи. Кой не знае тези действия? Единицата е проста за глупавите хора, но в нея се крие силата, за която само гениалният човек знае. Ти можеш ли да накараш единицата да ходи? Ето, аз мога да я накарам да ходи. Всеки от вас, който не може да накара единицата да ходи, няма големи познания. Вие можете ли? – Не можете. Който може да я накара да ходи, той има знания. Можете ли да накарате яйцето да ходи? Като се измъти яйцето, нали ходи?
Казвате, че яйцето се търкаля. Да, докато не се измъти, то се търкаля; щом се измъти, то ходи вече. Следователно, който изважда нещата, той сам ги търкаля. Какво прави онзи, който ги събира. Например, 1 + 1 = 2. В случая, двойката показва условията, при които яйцето може да проходи. Който не разбира законите на числото 2, т.е. условията, при които може да впрегне нещата на работа, той нищо не е постигнал. Това са велики закони. Само чрез законите на числото 2, ти можеш да накараш неразумните сили, опаките неща, лошата съдба, болестите, сиромашията да се премахнат. Като говоря за тия неща, вие не знаете, как може да се умножи нулата сама на себе си. Ако тя се умножи четири пъти сама на себе си, дава единица. Цялата наука на Питагор се дължи именно на това умножаване. Трябва да се знае този начин на умножаване. Като разбираш единицата, ти разполагаш вече с онази мощна сила, чрез която можеш навсякъде да си проправиш път. Сега ние навлязохме в една отвлечена област – на фокусите. Не мислите, че аз искам да ви кажа, как стават фокусите. Аз искам да ви покажа, как някои хора боравят с непонятни величини.

Един млад българин отишъл в странство да се учи. Като се върнал, той казал на баща си: Татко, аз мога да ти докажа, че единицата е равна на двойката. – Можеш, синко, чудни работи има в света. Аз съм прост човек. Докажи ми това на опит. След това бащата се обръща към жена си и казва: Нашият син ще докаже, че една кокошка е равна на две кокошки. – Добре, ще заколя една кокошка, ще я сложа на масата и ще чакам, синът да докаже това, което е научил. Бащата казва: Хайде синко, ако можеш да докажеш, че една кокошка е равна на две кокошки, нашата работа ще тръгне напред. Синът започнал да развива своята философия, но бащата и майката нищо не разбрали. Бащата казал: Много добре, синко. Сега аз ще направя опита. Половината кокошка ще задържа за себе си, другата половина за майка ти, а за теб ще остане втората кокошка.
Сега, аз не искам да играя ролята на този син, да доказвам, че една кокошка е равна на две кокошки. Ще кажете, че колкото е вярно това, толкова е вярно, че нулата, умножена четири пъти сама на себе си, дава единица. Колкото е възможно едното, толкова е възможно и другото. Аз не твърдя нито едното, нито другото, но само предполагам. Учените твърдят, че човек е произлязъл от клетка. Като минавала през различни промени, най-после от нея се образувал човекът. Те доказват това по закона на еволюцията. В едно отношение те са прави, но трябва да се приеме бременността на вселената. Значи, клетката има всички условия на живота. Ако от една клетка излиза цял човек, това показва, че тя съдържа всички външни и вътрешни условия и възможности за живот. Ако приемем, че вселената е бременна, ясно е как е произлязъл животът. Яйцето, което е в нея, се развива постоянно и така се създават формите на живота. Вън от яйцето нищо друго не може да се създаде. Когато мъти яйцата, кокошката им предава своята топлина, която преустройва вътрешно организма на живото същество. Щом яйцето е във вселената, къде е квачката? Философите се натъкват на въпроса: кокошката ли е съществувала преди яйцето, или яйцето преди кокошката? Две мнения съществуват по този въпрос: едни казват, че първо е съществувала кокошката, а после – яйцето. Други твърдят обратното. От двете мнения се създава трето, според което приемат, че съществува една квачка, която никога не е снасяла яйца, но мъти яйца. Значи, яйцето е излязло по особен начин, без квачка. Това са неразбрани работи. То е все едно, като имате организъм, усещате глад, без да знаете произхода на глада; изпитвате жажда, без да знаете произхода на жаждата; усещате нужда от въздух и започвате да дишате, без да знаете произхода на дишането. Изобщо, вие не знаете произхода на процесите, които стават във вашия организъм. Значи, било е време, когато вселената не е дишала. Това е все едно, твоят баща да е дишал, а неговият да не е дишал. Било е време, когато хората не са били свързани. Обаче, в света в който живеем, всички хора, всички същества са скачени съдове. Следователно, предполагаме, че е било време, когато човек е произлязъл

от същество, което не е дишало. Детето не може да наследи едно качество вън от майка си. И тя го е наследила от майка си. Ако си недоволен от него, казваш: Откъде дойде това качество? Проявеното качество е било в самото яйце. Вътрешните благоприятни условия са причина за измътване на яйцата. Човек се ползва отвън със слаби импулси, за да се прояви вложеното в него.
Сега, като изучавам човешкия характер, имам предвид челото му и чертите на неговото лице, като условия, през които е минал. Челото на някой е 10 см широко и 3-4 см високо. Това показва, докъде е дошъл в своето развитие. Умът в него не е много развит. Челата на повечето хора не са завършени. В умствено отношение те трябва да работят много. У едни хора въображението е слабо развито, у други – техническите способности, у трети – музикалните способности и т.н. Казваш: Бог да ме надари. – Ти си надарен, но трябва да работиш, да развиваш своите дарби. Мнозина мислят, че като станат религиозни, не трябва да учат. Те считат, че всичко ще им се даде наготово. Това е криво разбиране. Човек трябва да учи, да работи, да мисли, да си създаде чиста, права мисъл. Той не трябва да допуска в ума си нито една изопачена мисъл и в сърцето си нито едно изопачено чувство. Не поставяй нито една нечиста мисъл на твоя светилник и нито едно нечисто чувство на твоето огнище.
Какво представя нечистата и изопачена мисъл? Например, ти допускаш някаква нечистотия на ръката си, но тя не позволява на водата да мине свободно през порите на кожата. Първо, ще махнеш нечистотията, която е дошла отвън. Някои нечисти мисли идват отвън и се натрапват на човешкия ум. Минаваш някъде, затруднен си материално и мислиш, как да си помогнеш. Изведнъж приемаш мисълта: Ако имах възможност, щях да открадна отнякъде пари, да си помогна. Вървиш по-нататък и тази мисъл пак ти се натрапва: Да мога да открадна нещо. – Няма защо да крадеш. Тази мисъл е чужда. Не я допускай в себе си. Само глупавият краде. Има начини, по които човек може да вземе нещо, но не се допускат. Всичко трябва да става по определен път, по пътя на морала, на разумния живот. Щом не се спазва този път, човек влиза в областта на безморалието, на неразумния живот. Ако мислите, че с кражба може да се живее, ще видите, че по този начин работите не се оправят.
На какво се дължи кражбата? – На желанието у човека да събира повече неща, отколкото му трябват. Да събираш, е естествено чувство, но да събираш повече, отколкото трябва, това наричам кражба. Ако сложиш в стомаха си повече храна, отколкото той може да смели, това е пак кражба. Ако за известна работа вложиш повече мисъл, отколкото трябва и това е неестествено. Природата държи отчет за всичко и пита човека: Защо тури повече храна в стомаха си? Защо вложи повече мисъл в работата си? Идете при воденичаря, да видите, какви закони действат при смилането на житото. Там, където пада житото, е определено, колко жито трябва да

падне, за да се смели. Воденичарят казва: Воденицата не трябва да яде много. Тури ли повече, отколкото е нужно, воденицата не мели добре. Ако и вие, като воденичаря, туряте повече храна в стомаха си, очаква ви фалит. И тъй, първото нещо при самовъзпитанието е никога да не допущаш в ума си мисълта, че с кражба ще станеш човек. Допуснеш ли тази мисъл в ума си, тя ще стане в тебе втора природа и след това ще те сполетят големи нещастия. Допусне ли един човек тази мисъл в ума си, всички хора страдат. Щом я изпъди вън от себе си, всички хора се изправят. Казвате: И с честен труд страдат хората. Колко пришки излизат на ръцете им! – По-добре е пришки на ръцете си, но с честен труд да изкарват прехраната си, отколкото да бъдат с гладки ръце и да минават с безчестни средства. И с гладки ръце влизат в гроба, и с груби ръце влизат в гроба, но за предпочитане е да работиш.
Чудя се на хората, които не обичат да работят. Силата на човека е в работата. За всеки човек трябва да се създаде работа. Под „работа" аз не разбирам да работиш, за да печелиш. Работа е това, в което умът и сърцето взимат участие. Работата е най-красивото нещо в живота. Не гледай на работата като на унизително нещо. Ако считаш, че тя унижава човека, ти сам си създаваш най-лошите условия.
Мнозина говорят за молитвата, очакват да ги науча да се молят. Аз мога да ви науча, но ще съжалявате. Един безверник се разговарял с приятеля си. – Глупаво нещо е молитвата. Аз никога не съм се молил. Само глупавите и простите хора се молят. Затова не искам да се моля. Той излязъл с приятеля си на разходка из гората. Там ги срещнал един апаш, който хванал безверника и започнал да го бие. – Моля ти се, не ме бий. Каквото искаш, ще ти дам, само, моля ти се, престани да ме биеш. Дал на апаша нещо и се освободил. След това приятелят му го запитал: Нали казваше, че никога не си се молил? Откъде знаеш, как да се молиш? Апашът те би, за да ти покаже, че можеш да се молиш. Значи, ние се молим на онези, които ни бият. Защо тогава да не се молим на Господа? Че и Той има тояга. Ако се молиш, няма да опиташ тоягата на Бога. Ако не се молиш, тояга ще има. – Чудно нещо, аз говорих работи, за които за пръв път ми се даде такава опитност! Казвам: Всички страдания на хората се дължат на нежеланието им да се молят. Няма да се мине много време, и те ще се научат да се молят. – Как? – Бедни ще станат, болни ще бъдат, гладни ще останат, богатството си ще изгубят, жената и децата ще забягнат някъде и, като останат сами и нещастни, ще започнат да се молят на този, на онзи да им помогнат. Сега аз не искам да ви убеждавам да се молите. Вие мислите, че много се молите. – Молите се, но само при тоягата. Трябва да ви чукне горния праг, за да видите долния. И това не е лошо, но по-добре е, да не ви чукне горният праг. По-добре е, без да ви чукне горният праг, да имате вътрешно разположение на духа.
Сега аз искам да ви наведа на другата страна на въпроса. Някога вие не

искате да се занимавате със себе си. Знаете ли, какво нещо е самовъзпитанието? Бих желал да ми покажете, как вие се самовъзпитавате. Правили ли сте опит да си поставите за задача, цял ден да не намерите погрешка в никого? Каквото и да видите, каквото и да ви се случи, да казвате, че всичко е за добро. Считайте, че всичко е в пълен ред и порядък. Виждате, че двама души се карат. Спрете се пред тях и ги поздравете. Виждате, че някой се моли, копае земята. Кажи му: Отлична е тази работа! Във всичко виждайте нещо красиво. Сега, всеки от вас, където мине, във всичко вижда противоречие. Ако не виждате противоречията, вие съзнателно се възпитавате. Влизате в едно село и на пътя виждате едно умряло куче, което отдалеч още мирише. Не казвайте, че мирише лошо, но намерете някоя добра дума, или отминете си, без да обръщате внимание. С когото се срещате, кажете си по една добра дума, та всеки да пожелае да си я запише. Че някой те нарекъл будала, не се смущавай. В тази дума се крие цяла реч.
Буквата „б" означава нещо, което расте – семето. Буквата „у" означава това, което възприема любовта. Буквата „д" – плод, който е завършил своето развитие, увиснал надолу; „а" означава бременен човек, който носи нещо в себе си; „л" – човек, които никога не се мъчи, той има стремеж нагоре. Значи, будалата никога не си чупи главата, с никого не се кара, никой не го бие, с никого не спори. Кажат му: Вземи това, и той го взима; помести се, и той се помества. Как ще биеш такъв будала? Каквото му заповядат, той го изпълнява. После пита: Какво обичате още? Кога-кой го види, казва: Какъв е будала! Не разбира живота. Не, той е умен човек. Той носи известни елементи в себе си. – Той е много груб човек. – Не, той е добър търговец, има достатъчно стока. Всеки може да си купи нещо от него. Къде е лошото на будалата? Лошото в грубия човек е, че където го срещнеш, той те спира и те туря на работа. За да ти говори, нужно е време. Затова казва: Ела у дома. Имам един товар. Ще го туря на гърба си. Нали ме питаш, къде отивам. Казах ти, щом се освободя, ще говоря. Ти се чудиш на неговата грубост, а той търси начин да се освободи от товара си. Много естествено – натоварен е човекът. Като знаеш това, не го питай, къде отива. Този човек е груб в себе си. Често и вие имате едно грубо чувство във вас. И вие ще забележите, че някой ви нашепва под лъжичката, в дясната страна. Ако не слушате, какво ви казва, изведнъж ръцете и краката ви почват да мърдат, готови сте да кажете обидна дума, да ударите някого. Контролирайте енергията си. И вие сте недоволни от своята грубост, самоосъждате се, но причината не е във вас. Нямате право да се самоосъждате! Да се оставяте други да ви осъждат, и то не е право. Виждате, че работата се усложнява. Ти можеш само да признаеш, че постъпката ти не е правилна. Това вече е друг въпрос.
Често хората си служат с внушението, без да подозират, каква сила се крие в него. Някой внушава една престъпна мисъл на човека. Той става от сън,

мъчи се, не може да се освободи от тази мисъл. Той счита, че е извършил някое престъпление. Дръжте съзнанието си будно и не се поддавайте на чуждите мисли. Например, някой казва, че хората на Изгрева не живеят добре. Той дава за пример живота на външните хора. Това е чужда мисъл. Не вярвайте на нея. На мен ли ще разправяте, как живеят хората от света? – Ние не сме светии. – Светии не сте, но и грешници не сте. Мъдреци не сте, но и глупци не сте. Освободете се от закона на внушението! Наблюдавам, как хората си внушават. Казваш за някого: Как се криви този, като ходи. – Не му внушавай тази мисъл. Кажи: Колко хубаво ходи този човек! – Колко се е прегърбил този! – Остави тези неща. Това не е възпитание. Не е ваша работа, кой как ходи. То е външната страна на живота. Че един бил весел, друг сериозен, то е тяхна работа. Привидно, човек може да бъде весел или скръбен. Той се упражнява, актьор е на сцената. Смее ли се, или плаче; той се старае да изиграе добре ролята си. Не питайте, защо плаче; нека си плаче.

Един брат разправяше опитността си с едно малко дете. Майката оставила детето при него и отишла на работа. По едно време, детето започнало да плаче. Братът искал да го успокои, но като не могъл, почнал да му подражава: Детето плаче, и той плаче. Детето погледнало към брата, засмяло се и казало: Много плачеш, бе! Така то утихнало. По-добре да плачеш с човека, отколкото да го утешаваш. Щом видиш един скръбен човек, влез в положението му. Остави го спокоен, не бързай да го утешаваш. Ако го утешиш, товарът му ще дойде на твоя гръб. Не мисли, че страданията са произволно нещо. Щом той е тъжен, стани и ти тъжен. Ти искаш, като си весел, всички хора да бъдат весели. И те искат същото. Като знаеш това, пази се от внушения. Не казвай, че внушението е празна работа. Не казвай, че нищо не си свършил. Свършил си университет, а казваш:

Какво от това, че съм свършил? – Радвай се, че си свършил университет. – Не съм още на служба. – Радвай се и за това. – Назначиха ме на служба. – Радвай се, че си впрегнат на работа. Щом мислиш така, ти живееш в разумния свят. Щом си на работа, един човек, по-разумен от тебе, има съображение, защо те е впрегнал. Той ти е дал една задача, която трябва да разрешиш.

От всички се иска нова философия за живота. Външно, една задача изглежда решена по един начин, но като я приложиш в живота си, тогава ще имаш резултат. Това са елементарни неща, но аз мога да ви дам ред формули за самовъзпитание. Не е достатъчно да казваш, че трябва да се живее добре. Сто пъти на ден може да кажеш на кокошката, че трябва да живее добре, но тя пак ще си кара по своему. Колкото и да казваш на котката да не бута млякото, тя си знае своето. При самовъзпитанието, човек е дошъл до положение да си служи със закона на положителното отношение. Първо, той трябва да бъде здрав. Кажи си: Имам всички

условия да бъда здрав; имам всички условия да бъда богат. – Кога? – Остави този въпрос настрана. Мисълта за здравето и богатството ще те успокои, и ти ще имаш всички условия да бъдеш здрав и богат. Не питай, кога ще стане това: днес, или утре. Колкото богатство ти е нужно, то ще дойде. Не взимайте за образец богатите американци – милиардери. Това богатство не е в реда на нещата. Една идея е дотолкова реална и осъществима, доколкото може да се разбере. Доколкото може да се радваш на богатството, дотолкова то е за тебе. Само това богатство може да ти даде подтик. Един американски милиардер казал: Първите три долара, които спечелих с честен труд, ми причиниха по-голяма радост от всичките останали милиони. Това богатство е истинското. Защо ви е такова богатство, на което не можете да се радвате? Защо ви е такова ядене, на което не можете да се радвате? Защо ви е такава мисъл, на която не можете да се радвате? Защо ви е такава постъпка? За вас е ценно, вашето съзнание да взима участие във всичко, което вършите.
Сега наблюдавам, как сами се спъвате в школата. Като се свърши лекцията, все ще има нещо речено-казано, което ви смущава. Друг е въпросът, ако не дадете никаква важност на това „речено-казано". Никога не говорете неща, които не сте проверили. Ще кажеш, че някой не те обича. Какво разбираш, ако някой каже, че те обича, или че не те обича? Аз харесах една сестра, която всякога си казваше истината. Един ден, след като се разговаряхме, тя каза: Учителю, аз съм влюбчива, лесно се влюбвам. – Права си. -Обаче, това нещо, никаква полза не ми е допринесло. Как да се избавя от това? Някога си кажа: Няма да обичам. Щом кажа така, изпитвам голяма празнота в сърцето си. Като дам подтик на сърцето си, страдам. Какъв съвет ще ми дадеш? Казах й: Не е лошо, че се влюбваш, но твоето влюбване е само за момент. Вторият момент се разколебаваш, започваш да съжаляваш, че си се влюбила. Като се влюбиш в някого, ти виждаш една добра черта в него, която ти дава подтик. След това започваш да изискваш от него повече, отколкото той има. Щом не получиш исканото, разлюбваш го.
Един познат ми разказваше своята опитност. Върви той един ден в гората. Среща го един апаш и му казва: Стой, дай кесията си! Апашът мислел, че е попаднал на богаташ. Моят познат не се уплашил. Извадил кесията си и започнал да отваря всичките преградки – нямало нищо. Апашът го погледнал и казал: Хайде, върви си. Друг път да носиш пълна кесия. Какво ще му иска? Беден е човекът, нищо няма. Трябваше ли да се спре, да морализира и възпитава апаша? Отваря кесията си, показва му я и си заминава.
Казвам: Не се подпушвай. Имаш едно желание, не го подпушвай. Не реагирай в себе си. Не мисли, че със сила можеш да измениш нещата. Бъди готов, повече да отстъпваш, отколкото да воюваш със себе си. Не си противодействай. Това е закон, който Христос изказал със стиха: „Не се противи на злото!" Има някакво зло в теб – дай му място да излезе навън.

Не взимай участие с него, но дай му път да се изяви.
И тъй, първото нещо, което се иска от вас е, да не смесвате гениалността с религиозността. Те са две различни неща. Гениалността работи с човешкия ум, а религиозността – с човешкото сърце. За да облагородите сърцето си, трябва да имате отличен ум. Умът пък се нуждае от отлично сърце. Човек се нуждае от отличен ум, отлично сърце и отлична воля. Не мислете, че отсега нататък ще станете светии. Ако светийството не е вложено във вас отначало, вие сте изгубени. Всеки има възможност да стане светия, но трябва да извоюва нещо. Например, някои има нужда от търпение, друг – от кротост, трети – от смирение. Ще работите върху това, което ви липсва, както ученикът работи върху дадени задачи. Изучаваш рисуване – ще се упражняваш. Например, като рисуваш устата, трябва да предадеш нещо от характера на човека. Когато похвалят някого, устата му особено се отваря. Той казва: Моля, не ме хвалете! – Остави човека, нека те похвали. Ти си мълчи, не прави никаква бележка. Слушай, какво ти разправят. Казват: Ти си учен човек. Кажи си: Амин, тъй да бъде! Казват, че си много щедър. – Не съм още щедър, но както казвате, тъй да бъде. У вас има една скритост: пред хората казвате едно, пред себе си мислите друго. Това е само да не се изложите пред хората. Питат те: Ти ли направи това? – Аз го направих. Какво ще направиш, ако по твой адрес се говори лошо? Не се оправдавай, но кажи: Щом нося лошото в себе си, ще нося и доброто.
И тъй, човек трябва да разбира процесите, които стават в природата. Когато вятърът духа, не му се сърди; или измени пътя си, или го забрави и продължи своя път. Защо да не ти е приятно, че вятърът те духа? Ти казваш: Днес ли се намери този вятър да ме духа? По-добре кажи: Колко хубаво се развява косата ми. Колко е приятен този вятър! Ако ти падне шапката, ти се сърдиш на вятъра. Удариш се на някой камък, сърдиш му се. Защо не се извиниш на камъка, че не си го видял? Това е цяла философия. Това са методи за самовъзпитание. Вие мислите, че като отидете на небето, ще бъдете между ангелите и ще се учите от тях. Там има голям оркестър от различни инструменти. На едного ще дадат цигулка, на друг мандолина, китара, пиано, и вие трябва да свирите. Какво ще правите, ако не знаете да свирите? Мислите ли, че ангелите ще ви свирят, а вие само ще слушате. На небето и слушателите взимат участие. Там не е като на земята. Цялата публика взима участие. Сега вие слушате моята лекция, но ако сте на небето и слушате една лекция, няма да останете само слушатели, но веднага ще вземете участие – ще започнете да проповядвате. Казвате: Тази работа не е за нас. Ние не сме дошли още до това развитие. Всеки ще направи това, за което е готов. Детето, като постъпи в първо отделение, учи това, което е за него, а не каквото баща му може да учи. Бащата може да отиде за вода с големи стомни, а детето не може да направи това.
Освободете се от внушението, че не сте такива, каквито трябва да бъдете.

Не, вие сте точно такива, каквито трябва да бъдете. Няма по-добри хора от вас в България. Ако има такива, нека дойдат да ми докажат, че са по-добри от вас. Аз ще ги опитам. Аз нося 20 кг вода. Някой казва: Аз пък мога да нося 40 кг. Добре, ще опитам. Ако, наистина носи 40 кг и в мене ще се яви желанието да бъда силен като него. Не е важно количеството; важно е и аз, и гой да носим водата с радост, с добро чувство. Този закон работи в човека. Ако дам на един човек парче хляб или цял хляб, целият хляб няма да го ползва. При възпитанието, малкото, дадено с любов, ползва повече, отколкото голямото, без любов. Станеш сутрин рано, вдълбочи се в себе си да приемеш една малка мисъл. Кажи си: Днес няма да се сърдя. Няма да търся лошите черти в братята и сестрите. Сега, вие заемате положението на пророк, предсказвате, кой е добър, кой е лош. Ти не си пророк. Бог не те е пратил, като Натан, да казваш на хората да се покаят, да изнасяш грешките им. Станеш ли от сън, иди при сестра си, при брата си и кажи една добра дума. – Братко, изглеждаш много добре. Лицето ти е светло; виждам, че нещо хубаво преживяваш. 0т няколко време забелязвам, че нещо хубаво се събужда в теб. Кажи това и си замини. Можете ли да го приложите? – Това са формули. – Без формули не може. Всяка дума е формула; всеки поглед е формула; всяко движение е формула. Всичко, което съзнаваме, мислим, чувстваме, са все формули. Това са сили. Сегашните хора очакват да дойде Христос на земята, да оправи света. Те го очакват като светлина. Наистина, Христос ще дойде по пътя на светлината. Но по този път вървят и човешките мисли и чувства. За да дойде Христос на земята, всички хора трябва да имат гениални умове и светли сърца. Тогава, като срещнеш една сестра или един брат, ще видиш първо доброто в тях. Ще знаеш, че в тях Бог е работил и продължава да работи. Видиш ли някакъв недостатък, ще знаеш, че това е нещо външно, което лесно се изчиства. Вземи тази картина и я измий. Тогава ще се любуваш само на онова, което Бог е създал. Във всеки човек има нещо, създадено от Бога и нещо – от човека. Спирайте се върху това, което Бог е създал, а не върху човешкото. Щом видите нещо хубаво, красиво в човека, това е Божественото, което работи в него. Ако си кисел, това е човешко; ако съжаляваш за това, Божественото работи в теб и те насърчава да бъдеш друг. Работете върху красивото във вас. Казано е в Писанието: „Ако вие не пребъдвате в мене, и аз във вас, нямате живот в себе си". Направете превод на тези думи.

И тъй, мислете върху това, което вие разбирате, а не върху това, което другите разбират. Важно е, какво вие сте разбрали. Казано е още: „Ако думите ми пребъдат във вас, и вие пребъдвате в мене, аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас". Това да бъде тема на вашия живот. Работете върху нея. Пазете се от закона на самовнушението. След закона на внушението иде законът на вдъхновението. То иде от Божествения свят. Като приемете вдъхновението, вие влизате в друг свят.

Няма да напуснете земята, но с мисълта си ще живеете в друг свят. Да живееш в света на вдъхновението, това значи, да измениш начина на мисленето и на чувстването си. Та, първо, регулирайте закона на самовнушението. – Как? – Чрез противодействие. Внушите ли си мисълта, че сте лоши, че нищо не можете да направите, кажете си: Не съм толкова лош. Ще бъда добър; ще излезе нещо от мен. Непостоянен си. – Постоянен съм. В бъдеще ще съм още по-постоянен. – Ти си безверник, не можеш да се молиш, не можеш да правиш добро. – Мога да се моля, мога да правя добро. – Не можеш да учиш, нищо не разбираш. – Мога да уча, мога да разбирам. Като си внушаваш по този начин, ще придобиеш светлина, която ще ти помага. Това е един от великите методи за успеха на човека. Работи с този метод година, две, три.
И тъй, на всяка лоша мисъл, противопоставяй добра, положителна мисъл. Дойде ли в ума ти положителна мисъл, тури я на мястото ѝ. Това значи, всяка добра мисъл трябва да се реализира.

Т. м.

14 Лекция от Учителя, държана на
21 декември, 1932 г. София – Изгрев.

1932_12_23 Положителното и отрицателното
лекция пред специалния клас

ПОЛОЖИТЕЛНОТО И ОТРИЦАТЕЛНОТО

Т. м.

Ще прочета няколко стиха от 46 глава, от книгата на пророк Йеремия.

“Словото Господне, което биде към пророк Йеремия против народите“. (1 ст.).

Вие може да си мислите, по какъв начин се е предало Словото Господне. Ще кажете, че по човешки начин се е предало. Мислете върху това, сами да дойдете до едно вътрешно разбиране. Като ви говоря за Бога, всички си мислят, че Той носи мир, спокойствие. Въпреки това, виждаме, че Словото не носи щастие на хората. Всякога ли, това, което говори човек, е добро? – Зависи. Някой говори меко, кротко; всички очакват от него нещо добро. Друг говори грубо, остро – от него очакват нещо лошо. Обаче, не всякога излиза според очакването на хората. Слабохарактерният, като се намери натясно, говори меко, кротко. Силният, в повечето случаи, е груб. Това са два различни характера, с различни прояви. Геометрически богатият, силният представя перпендикуляр, а слабият, бедният – крива линия. Като се приближава към Бога, човек се огъва като крива линия. Коя е по-дълга: правата, или кривата? Може ли правата линия да бъде крива? – Правата може да се изкриви, но не може да бъде крива. Ще напиша формулата:

$$\frac{m}{m+nm}\cdot\frac{1}{n}\lessgtr 1.$$

Какво ще разберете от нея? Ако „m“представя масата, положителното електричество „nm“- отрицателното електричество, а „n“- броя на атомите, какво ще извадите от тази формула? Как ще докажете, че това е равно на единица? – Какво представя човешкият живот? – Той представя сложен процес: съединение на положителното и отрицателното електричество, от една страна и положителният и отрицателният магнетизъм – от друга. В светлината на човешката мисъл стават всевъзможни процеси, които не са достъпни за съзнанието ни. Например, имаш едно неприятно чувство, но преди да го изпиташ, то е минало през ред процеси, то е резултат на нещо. И физикът прави опити, идва до известни резултати, но те са предшествани от други процеси. Казва се, например, един атом водород; това подразбира единица атомно тегло. Същевременно, се подразбират водородни йони, електрони, протони. Протонът означава положително ядро, значи, атомът е разложен на по-дребни частички. При раздробяването му се явяват

различно наелектризирани частички. Всяка частица има специфични свойства. Отрицателните частички са пасивни, а положителните – активни. Когато човек се натовари с отрицателно електричество, движението в него е по-бавно; когато се натовари с положително електричество, движението е по-бързо. Интересно е да се знае, кои темпераменти в човешкия характер са положителни, и кои – отрицателни. Например, във флегматичния темперамент преобладаващо влияние има водата. Докато е на равнина, тя е пасивна. Щом и се даде наклон, тя става активна, започва да се движи бързо. Между частичките и става триене и се образува електричество.

И тъй, в науката се говори за завършени и незавършени процеси. Завършен процес в атома е раздробяването му до най-малките му частици: протони и неутрони. Протонът съставя ядката, около която се събират множество частици. Колкото и да се говори за малки частици, наелектризирани с известен род електричество, ние имаме предвид и масата, т.е. веществото на тези частички. Математиците имат предвид количеството електричество, образувано при движението и на най-малките частички. Големите математици се занимават с висшата математика, която е създала човешкия организъм, в който всичко е предвидено и изчислено. Интересно е да се знае, какво става в организма на човека. Засега, науката приема, че кръвта, при движението си, е причина за дейността на сърцето. Всъщност, сърцето, като физически орган, няма сила да тласка артериалната кръв в тялото. Причината за пулса на сърцето се дължи на космическото електричество и магнетизъм. Те носят живот. Щом се наруши хармонията между тези сили, нарушава се и дейността на човешкото сърце. В него се образуват наслоявания от материални частички, които произвеждат противоречия в мисълта и чувствата на човека. Тези материални частички произвеждат известно противодействие на космическото електричество. Това изменя пулса, т.е. ускорява го. Кой е нормалният пулс? Колко удара прави той в минута? – Приблизително 72. Някога пулсът се ускорява, прави 120 удара в минута. Това показва, че в сърцето има някакво противодействие. Значи, сърцето прави големи усилия да превъзмогне това противодействие.

И тъй, който разбира законите, ще дойде до мислите и чувствата, като елементи на живота. Какво електричество представляват мислите и какво – чувствата? Кое от тях е положително и кое отрицателно електричество? Знае се, че мислите привличат известни чувства около себе си, както и чувствата – известни мисли. Мислите и чувствата на хората се преплитат, както и съзнанията им. Това показва, че хората са свързани помежду си. Казваш: Дойде ми една мисъл на ума. Ти мислиш, че тя идва за пръв път при тебе. Колко умове е обиколила тя, докато дойде при тебе! Казваш, че

по характер известен човек е добър или лош. Това не е достатъчно. Трябва да знаеш причината, защо е такъв; после и пътя, по който е минал. Отрицателните сили в човека са резултат на кривите линии. Положителните сили са резултат на правите линии.

Положителното електричество прави човека силен, енергичен, а отрицателното го прави мек. Като изучава себе си, човек трябва да спре вниманието си на влиянието на електричеството и магнетизма върху неговия организъм. Това се отразява на неговите движения, а особено на линиите на лицето му. Като знае това, той ще използва тези сили при възпитанието. Като се самовъзпитава, човек трябва да има будно съзнание, за да наблюдава всички вътрешни процеси у него. Обаче, колкото и да се стреми към това, той не е в състояние да ги разбере.

Например, как ще наблюдава процесите на сърцето? Чувствата управляват сърцето. Значи, човек не е господар на своите чувства. Тази е причината за погрешките, които прави той. Както му заповядват, така постъпва. И слугата прави това, което не иска. Той изпълнява волята на своя господар. Господарят казва: Ще отидеш там и той отива. Ще направиш това и той го прави. Богатият казва: Аз съм господар на положението.

Всъщност, богатият господар ли е на себе си? Аз уподобявам богатия на хубав, господарски кон, а бедния – на кираджийски. Отвреме-навреме впрягат господарският кон, в кабриолет, или го язди някой богаташ. Обаче и него яздят. И богатият не е господар на себе си. Той пожелае да даде голямо угощение и мисли, че прави това по разположение, по своя воля. Всъщност, някой по-голям господар му е внушил тази идея. Всички ядат, пият, веселят се, но богатият не е весел. Двама богаташи се скарали. Господари ли са те на себе си? Това е войната, която става навсякъде. Тя се отразява и върху отделните личности. Във всяка война, милиони хора излизат от строя. След това, единият казва: Набих го, дадох му да разбере! Кой на кого е дал да разбере, това е въпрос. Генералът победил, а хиляди войници убити. Кой е спечелил войната? Кой от вас не е печелил и губил?

– Какво е новото схващане за живота? Какво представят електричеството и магнетизмът? Казвате, че електричеството свети. Само ли се е запалило електричеството, или друг го е запалил? То се е образувало от съчетанието на разумни сили. Казва се, че колкото по-силна е светлината, толкова по-интелигентни са съществата, които я създават. – Тогава, какво ще мислят за нас, като видят светлината на нашите лампи? – Ще мислят, че сме много интелигентни. Обаче, трябва да се знае единицата мярка на интелигентността. Интересно е, може ли от силата на нашата светлина да се знае, върху какъв предмет говоря. Разумният може да разбере това. –

Защо? – Защото човешката мисъл оказва влияние върху силата на електричеството. Значи, между мисълта и светлината има известно отношение. Забелязано е, че колкото с по-голям интерес и любов се разглежда известен въпрос, толкова по-интензивна е светлината на електричеството. Това може да се измери със специални уреди. На интензивността на мисълта се дължи увеличаването или намаляването на светлината. В тази област са правени много опити. И по промените на лицето се познава, какви чувства вълнуват човека. Достатъчно е да се наблюдава внимателно скъсяването или удължаването на правите и криви линии по човешкото лице, за да се определи характерът на човека. По линиите на челото се определят някои характерни черти. У някои хора, между веждите, има една дълбоко врязана черта; у други – две успоредни черти. Какво означава едната черта и какво двете, това е предмет на физиогномиката.

Много обяснения могат да се дадат върху характера на човека, върху процесите, които стават в него. Сложни са тия процеси. За да се изучи един процес, първо трябва да се наблюдава лицето. Спрете вниманието си само върху някои характерни черти, върху движението на специални мускули. Като разберете основните черти, подробностите лесно ще разберете. При изучаване на носа, виждате голямо разнообразие на линиите по него. Някой нос е вдлъбнат, друг изправен, трети – вирнат нагоре. Когато линията на носа е вдлъбната, там действат отрицателните сили на природата. Ако линията е изпъкнала, там действат положителните сили на природата. Ако линията на носа е права, положителните и отрицателните сили на природата се преплитат. Онзи, на когото линията на носа е изпъкнала, като го обидят и накърнят интересите му, той взима тояга, нож или пушка и направо се разправя с човека. Онзи, на когото линията на носа е вдлъбната, ще те покани у дома си, ще те нагости и в това време ще ти постави капан. Понеже се чувствува слаб, той си служи с хитрост. Това са два различни характера, с различни прояви. Първият е положителен тип; той има повече воля и сила, но по-малко ум. Вторият тип е отрицателен; физически е по-слаб, но по ум по-силен. Това са обяснения, които ви се виждат несъществени и питате, какво отношение имат те към живота.

Казвам: Нещастието на хората се дължи на неразбиране на своето естество. Те не разбират естеството и на ония, с които имат отношения. Казваш за някого: Този човек е разложен, нищо не може да ми направи. Да, с дърво той няма да те бие; с револвер няма да те стреля, но ще те покани у дома си, ще те нахрани и напои и там ще ти устрои капан. Той постъпва като онзи евреин, който изиграл своя съсед – българин. Намислил българина да си направи една малка къща, според средствата си – от две стаи и кухня.

Евреинът му казал: Слушай, приятелю, по-добре си направи двуетажна къща: в единия етаж ще живееш ти, а другия ще даваш под наем. – Нямам средства. – Аз ще ти услужа. Българинът започнал да строи. Като дошъл до втория етаж, нямал вече средства. Той се обърнал към евреина с молба да му помогне. Евреинът му услужил, но с условие, той да живее в един от етажите. Българинът се съгласил. Десет години евреинът живял в къщата на българина, след което той станал собственик, а българинът излязъл вън. Когато двама съдружници започват обща работа, винаги единият остава излъган. Като възпитава хората, природата си служи с различни методи. Тя възпитава положителните по един начин, а отрицателните – по друг. На отрицателния тя казва: Ти си по-слаб, трябва да отстъпваш. На положителния казва: Ти си силен, няма да отстъпваш. – Право ли е това? Питам: С какви колони си служи архитектът, когато подпира зданието – с положителни, или отрицателни? – Където се иска по-голяма сила, там колоните са положителни. Същото се отнася и до гредите. Когато гледаш отдалеч един човек, познаваш ли, дали той се приближава, или отдалечава от тебе? Ако фигурата се увеличава, той се приближава; ако се намалява, той се отдалечава. Когато ъгълът на светлината се увеличава, тялото се приближава; когато ъгълът се намалява, тялото се отдалечава. Сега ще извадя заключението: колкото повече се приближава даден човек към вас, толкова повече ви обича. Ако се отдалечава от вас, той или е индиферентен към вас, или не ви обича. Значи, любовта е закон на приближаване.

Казваш: Този човек се приближава към мене, следователно, обича ме. – Зависи, как се приближава. Ако само физически се приближава, а с мисъл и чувство се отдалечава, той не ви обича. Физическата близост няма отношение към любовта. – Чувствувам близостта на този човек. – Как я чувствуваш? Значи, между вас се образува известно течение. Явява се прилив към сърцето и ума. Между мислите и чувствата ви има нещо общо. Когато между двама души има хармония и това се чувствува. Правили ли сте опит, да възприемете мисълта на човек, който не ви обича? За да разберете, кой ви обича, не трябва само да предполагате това, но да имате мярка, с която да си служите. Мярката – това е специфична формула. Казвате, че даден човек е добър. Формулата, която ви дадох, сега може да се разреши. Тя определя процесите, които стават между положителното и отрицателно електричество. Според тази формула, по количество двата вида електричество трябва да бъдат еднакви, но някъде положителното електричество е повече, поради което и то се изразходва повече.

Казваш: Искам да бъда богат. – Парите са отрицателна сила, която трябва да се тури в действие, да се превърне в положителна сила. Дай на някого пари, да видиш, какъв процес ще стане в него. Ако на работника покажеш един лев и го викаш да работи на лозето, той ще ти откаже. – Защо? –

Левът не му прави впечатление. Ако му покажеш една златна английска лира, веднага ще дойде да ти работи. Златната монета произвежда известен процес в него. Обаче, това е относително, не става с всички хора. Накарай един духовен човек да ти работи с пари, да видиш, как ще постъпи. Колкото златни монети да му предлагаш, той няма да ти работи. Той знае, че ти си богат и срещу пари всеки ще се съгласи да работи. Друго нещо го стимулира – желанието му да помага на бедни и страдащи. Като срещне беден човек, който не може да плати на работник, той сам ще предложи да му копае. Тук разменната монета е любовта. Работникът минава покрай бедния и нещо особено го привлича – чувствата на бедния. Без да го познава, без да му е услужил с нещо, той е готов да му работи. Друг някой и да му е услужил, нещо го отблъсква от него. Ще кажете, че природата е създала едни хора богати по чувства, а други – бедни. И това е вярно, но по-вярно е, че съществува закон, който регулира отношенията между хората.

Изучавайте законите на природата, да ги използвате при самовъзпитанието. В природата нищо не е произволно. Ако всичко, което става в природата, е произволно, ние щяхме да живеем в абсолютен хаос и дисхармония. – Какво заключение можем да извадим от това? – Заключението е, че два положителни принципа се отблъскват; два отрицателни принципа също се отблъскват. Обаче, един положителен и един отрицателен принцип се взаимно привличат. В привличането има известна тънкост. Как става привличането? От една страна, положителното зло и отрицателното зло се привличат и образуват едно съединение. От друга страна, положителното добро и отрицателното зло се привличат; положителното зло и отрицателното добро се привличат. Така се образуват неустойчиви съединения, които туряме в ретортата и нагряваме. Тогава се образува положително добро и отрицателно добро, както и положително зло и отрицателно зло.

Искаш да направиш едно добро, но в мисълта ти се вмъква една отрицателна сила, която ти противодейства. Например, търговец си, искаш да помогнеш на един беден човек; решил си да не взимаш пари от него. Обаче, като го видиш, казваш си: Все трябва да плати и той нещо, не може съвсем без пари. Ето, отрицателната мисъл се вмъква в тебе. – Какво да се прави? – Разложи тези сили в себе си. Ще туриш положителното и отрицателното добро на едно място, да образуваш съединение. Колкото и да внимаваш, положителното зло ще се вмъкне в реакцията. Това е неизбежно. Например, ножът е отрицателна сила, но сам той не може да причини никаква пакост. Обаче, при известни условия, ножът може да се забие в човека. Пазете се от ножа, като от огън. Ако внимаваш, огънят е безопасен; ако не внимаваш, той може да те изгори. Значи, има сили в

природата, които са опасни, когато човек не знае, как да си служи с тях. Като знаете това, ще внимавате, да не се натъкнете на тези сили. Ножът, огънят са сили, които могат да причинят и вреда и полза – от вас зависи, за какво ще ги използвате. Такива сили природата е вложила и в човека. Както киселината, в джоба на някого, може да причини вреда, така известни мисли и желания причиняват зло на човека. Природата е взела предпазителни мерки, тя ги е затворила в шишенца, но по невнимание, човек е счупил шишенцата и те го изгарят. Едни от тях са отровни, други – разядливи. Ще се пазите и от едните и от другите. Като дойдеш до едно от тези шишенца, ще го вземеш внимателно и ще го преместиш на сигурно място. Ако трябва да го отвориш, ще бъдеш още по-внимателен. Има хора, които пипат грубо. Каквото хванат, произвеждат експлозия. – Искам само да преместя шишето. – Няма защо да го местиш. Това шише е много опасно. Бутнеш ли го, ще експлодира. – Искам леко да пипна шишето, да го преместя другаде. – Не, не пипай! Щом устата или брадата на някого започне да трепери, заключи лабораторията си и излез вън. Като видиш, че този човек се е успокоил, върни се назад, няма опасност от експлозия. Ако седиш на мястото си и очакваш резултат, ще стане експлозия, от която и двамата ще пострадате.

Природата дава методи за нов начин на възпитание, който трябва да се изучава. Тя казва на човека: Като те сърби някъде – ръката, носа или веждата, бягай вън, в гората или на планината. Ако останеш вкъщи, ще ти се случи някаква неприятност. Ако устата или брадата ти почне да трепери, не излизай да се разговаряш с хората. Ще чуеш нещо, което ще произведе в тебе експлозия. Пази се от експлозии. – Сърби ме ръката, ще получа пари. – Може да получиш, но може и да даваш – зависи, коя ръка те сърби. Ако имаш да даваш пари и си готов да се изплатиш, стой у дома си спокойно и очаквай кредитора си. Ако нямаш пари, по-добре излез някъде, не чакай да те завари вкъщи. Разговорът с кредитора ти може да причини експлозия в тебе и после да съжаляваш, че си го срещнал. Този метод може да се приложи и към мислите ви. Дойде една неочаквана мисъл в ума ти. Не се разправяй с нея, но излез вън, на чист въздух. Като срещнеш един свой длъжник или кредитор, не се разправяй с него. Излез вън! Ако не можеш да излезеш, тогава мълчи. Нека той говори, а ти мълчи. – Що е мълчанието? Кой мълчи? – Разумният господар мълчи, а слугата говори. – Все аз ли трябва да мълча? – Щом си господар, ще мълчиш. Нека слугата говори, а ти слушай и мълчи! – Колко време да мълча? – Цял ден.

Един англичанин си поставил за задача, да мълчи цели седем години. Какви не го посещавали през това време – политически лица, дипломати, но той все мълчал. Те му пишели: Откажи се от решението си, ще пострадаш. Той пък мълчал. Отказал се от политическия живот, от много

неща, но издържал. Често и природата постъпва така – мълчи. Ти се молиш, плачеш, искаш нещо от нея, но тя мълчи, не отговаря на твоята молитва. Ако тя отговаряше на всяка човешка молитва, знаете ли, какво щеше да стане? Искаш да станеш търговец, да забогатееш, но природата ти казва: Откажи се от това желание, търговията не е за тебе. Богатството е само за умните хора. Ти не си толкова умен, да носиш този товар на гърба си. Щастието не е в богатството. Не е въпрос да не бъдеш богат. Първо стани умен, а после богат. Богатството е прогресивно благо, което може да се използва само от умни хора. Неизползваното благо, съединено със злото, образува неустойчиво съединение. Силното добро със слабото зло, както и силното зло със слабото добро също образуват неустойчиви съединения.

В човека стават три важни процеса. Два от тях не разрешават нищо. Единият, обаче, е най-добър и безопасен. Първият процес е съединяване на голямото или силно добро със слабото зло. В случая, доброто подчинява злото. Този процес е най-добър. Вторият процес е съединяване на силното зло със слабото добро. Третият процес е съединяване на положителното добро с отрицателното добро. Който си служи с този метод, е независим нито от хората и условията, нито от окръжаващата среда. Едно трябва да знаете: Никой не може да подчини злото на себе си, да му стане господар. Ти можеш да впрегнеш злото на работа; то може доброволно да ти услужи, но никога не може да ти стане слуга. Същото се отнася и до доброто. Никой не може да стане господар на доброто. Две неща не пожелавай: Да станеш господар на доброто и на злото.

Нова философия ви давам: Оставете доброто да се справя със злото. Щом се натъкнеш на злото, викай за посредник доброто. Вместо тебе, нека то се разправя със злото. Ако искаш сам да се разправяш със злото, непременно ще бъдеш бит. Който е влизал в кантората на злото да иска нещо, всякога е бил бит. Злото е господар, на когото само ще даваш, без да взимаш нещо. Щом дадеш, веднага ще излезеш вън. – Имам да взимам от злото. – Щом имаш да взимаш, ще влезеш в кантората му, ще го поздравиш и ще погледнеш, мърдат ли устните и брадата му. Ако мърдат, ще кажеш: Господине, оставам на ваше разположение. Когато можете, тогава ще се издължите. След това, ще излезеш вън. Той ще се усмихне и ще каже: Умен човек е този.

Следователно, като отиваш при лош човек, затвори устата си и мълчи. Ако трябва да му кажеш нещо, кажи му: Ти си благороден човек, такива бяха баща ти и майка ти, дядо ти и баба ти. Един турчин посял нивата си с жито. В околността се завъдили много лалугери, които изяли житото. Крайно ядосан, той взел револвера си, с намерение да избие всички

лалугери. Като го видели, те се уплашили, вдигнали предните си крака и застанали прави. Той се усмихнал и казал: А – а, така, значи, признавате ме за господар! Щом се извинявате, няма да ви убия. Подарявам ви живота.

– Само светлият път на мъдростта води към истината.
– В истината е скрит животът.

14. Лекция от Учителя, държана на
23 декември, 1932 г. София. – Изгрев.

1932_12_25 Разбрано добро и неразбрано зло
утринно слово

РАЗБРАНО ДОБРО И НЕРАЗБРАНО ЗЛО

Размишление

Прочетете от книгите на Стария Завет следните глави и стихове: Битие 5:6–7; Изход 9:10; Второзаконие 2:2; Притчи 15:16; Псалом 104:2; Еклисиаст 5:6; Исайя 66:3; Данаил 12:5.

Мъчно е човек да ходи прав. – Кога? – Когато е куц. Това се отнася и за младия, и за стария. Както и да говорите на куция да ходи прав, той все ще накуцва. Каквито правила и да му дадете, той не може да ги изпълни, и навреме не може да стигне. Гладният човек не може да бъде весел. Каквото и да му се говори, той всякога е сериозен. Болният всякога почива. Глупавият всякога се натъква на мъчнотии. Силният всякога вдига скандали. Умрелият всякога се примирява. Единственият човек, който всякога се радва, е новороденият. Питате: „Какво значение имат тези мисли за нас?“ То е все едно, като ви донеса добре сготвена супа, да ме питате защо ви е тя. Какъв отговор ще ви дам? Ще ви кажа: Ще ядете супата – нищо повече. Друг е въпросът, ако не искате супа, а искате друго ядене. Тогава имате право да ме питате защо ви е тази супа. Казвам: Има еднакви правила в живота, които дават различни резултати. И обратно: има различни правила, които дават еднакви резултати. Как ще си обясните това? Ще кажете, че не го разбирате. Тогава аз ще ви кажа следното: когато не разбираш злото, то си отива; когато разбираш доброто, то си остава. Значи неразбраното зло си отива и казва: „Няма да остана при тези невежи и глупави хора“. И неразбраното добро си отива. И то казва: „Не оставам при хора, които не ме разбират“. Обаче разбраното добро остава при вас. И разбраното зло също остава. Това означава мисълта: Различни неща дават еднакви резултати. Разбраното зло и разбраното добро остават при човека. Неразбраното зло и неразбраното добро го напущат. Ако слушаш злото, то ще остане при тебе, но ще запали къщата ти; ако слушаш доброто, и то ще остане при тебе, но ще съгради къщата ти. Ето как две еднакви неща дават различни резултати.

Ти слушаш и доброто, и злото, но резултатите на това слушане са различни. Какво ще кажете за светията, който се отегчава от живота между хората и отива в гората, където очаква Бог да го нахрани? Какъвто светия да е бил, той ще изгуби светийството си. Истинският светия ще остане между хората, да ги учи и да им помага. В гората и планината, далеч от хората, светия не се става. Който мисли, че само с молитви ще се спаси, той е на крив път. – „Молитвата не спасява ли?“ – Спасява, но трябва да знаеш

що е молитва и как да се молиш. Наблюдавайте как се развива човек и как се нареждат работите му. От детинство до 33-годишна възраст човек постепенно се изкачва до зенита на своя живот. До това време, каквото пожелае, става: работите му се нареждат, както той иска. От 33 години нагоре слънцето на неговия живот постепенно слиза надолу и работите му вече не стават, както той иска. – „Ама хората ме приемат добре.“ – Това става по тяхно желание, а не по твое. Ако мислиш, че този добър прием е по твое желание, ти се лъжеш. Защо домакинята храни кокошките си по няколко пъти на ден? Мислите ли, че тя прави това от милосърдие, от любов към животните? – Не, тя има свои съображения за това. И, в края на краищата, тя постъпва с кокошките така, както те нито са мислили, нито са желали. Друг е въпросът, ако домакинята храни кокошките си отвреме-навреме, колкото да не умрат от глад. Тогава ще стане това, което те искат. Обаче видите ли, че домакинята ги храни и по три–четири пъти на ден редовно обикаля курниците, ще знаете, че тя е намислила нещо особено, а именно – да опита месцето им. Следователно, ако човек мисли, че като се храни много, ще стане, както той е очаквал, че работите му ще вървят добре, той сам се лъже. Това са относителни неща, с които човек се самоизлъгва. Като разсъждавате така, ще дойдете до заключението, че и невидимият свят не постъпва, както искат хората. Наистина, невидимият свят не може да угоди на всички хора. Мнозина се питат защо хората не се разбират. – Много просто, интересите им се преплитат. Все едно, че едната половина от човечеството е направена от захар или от сол, а другата половина – от устойчиво вещество, което не се подава на влиянието на водата. И тогава едните ще се молят за дъжд, да си полеят градините и лозята им, а другите ще се чудят къде да се скрият от дъжда, да не се разтворят в него и да изчезнат. Едните ще се радват, другите ще скърбят. Могат ли тези хора да се разбират? Ето защо, когато се казва, че едни хора издържат на страдания и мъчнотии, а други не издържат, дохождаме до заключението, че първите са направени от печена глина, която издържа и на най-силния огън, а другите са направени от захар или от сол и не издържат даже и на водата.

Казват за някого: „Стопил се горкият човек!“ – От какво се стопил? – Ако е направен от захар или от сол, ще се стопи и от водата, и от огъня. Ако е направен от глина, от нищо не може да се стопи. – Какво трябва да прави във време на дъжд онзи, който е направен от захар или от сол? – Той трябва да си направи един калъп, в който да се скрие. Щом завали дъжд, ще се скрие в калъпа: като престане дъждът и слънцето изгрее, той ще излезе от калъпа. Онзи, който е направен от глина, не се нуждае от никакъв калъп. Ако той е принуден да се скрие от дъжда, това ще бъде най-голямото нещастие за него. Тъй щото, по какъвто и да е начин всеки трябва да разреши задачите за своя живот. Един съзнава, че е млад, друг съзнава,

че е стар. Каква полза от това? Не е достатъчно само да съзнаваш, че си млад или стар. Важно е и младият, и старият да решат задачите си правилно. Задачата на младия е да тръгне от полите на планината и да стигне до върха ѝ; задачата на стария е да слезе от върха на планината и да спре в полите ѝ. – Какво са научили двамата? – Младият е научил какво нещо е върхът на планината, а старият – какво нещо са полите на планината. Значи старият слиза там, откъдето младият започва. Старият мисли, че много знае. И тъй, в края на живота си старият знае толкова, колкото младият в началото на своя живот. Младият и старият си приличат; те еднакво разбират живота. От сутрин до вечер старият мисли само за ядене. Като го гледат колко много яде, всички казват: „Нека яде човекът, да сенояде, да не отиде на онзи свят с отворени очи за ядене". Щом стане от сън, старият започва да изрежда какво му се яде: Той казва: „Яде ми се печена гъска или мисирка, солена риба, качамак, полят с прясно масло и отгоре със сирене, или яхния от охлюви". Той знае имената на всички яденета и ги прехвърля през ума си. И детето, като стария, мисли само за ядене. И то си избира какво му се яде и каквото не обича да яде, слага настрана. Щом детето започне да плаче, майката веднага го пита: „Какво искаш, мама?" – „Искам да ям." Тя веднага му донася сготвена чорбичка. Докато е малко, детето се задоволява с кашици и чорбички. Щом порасне, то иска вече друго ядене. Майката се чуди какво да му сготви, да го задоволи. И в религиозния живот хората вървят по два определени пътя: по пътя на младия и по пътя на стария. Значи религиозните хора са и като младите, и като старите – все са деца. Има нещо, което и едните, и другите не знаят. Кажеш им нещо или им дадеш едно правило. Те го изпълнят, но нито го разбират, нито знаят дали точно са го изпълнили. Затова често хората питат как трябва да се молят, накъде да се обръщат във време на молитва. Едни се обръщат на изток, други се обръщат на запад, трети – на север, а четвърти – на юг. Един легне на гърба си, друг – на корема си и така се молят. Всеки мисли, че по какъвто начин и да се моли, все ще постигне нещо. И досега между християните се води спор, кой е правилният начин за кръстене. Православните се кръстят по един начин, католиците – по друг начин, евангелистите пък не се кръстят. Богословите се мъчат да разрешат този въпрос, но и досега още не са го разрешили.

Как се кръсти човек, като се качва на планината? Как се кръсти, като слиза от планината? В първия случай се кръсти по един начин, във втория случай – по друг начин. Казват: И като се качва на планината, и като слиза, той е сериозен, благочестив. – Какви са линиите на благочестието? Един ден виждам една млада сестра върви пред мене, но толкова наведена, като че търси нещо. Всъщност, тя се навела, за да покаже, че нищо не я интересува. Тя мисли, че изглежда благочестива. Обаче така наведена, тя дава вид, че е

много натоварена. Линията на тялото ѝ съвсем не изразява благочестие. Ако бях художник, от линиите на нейната фигура щях да представя друго нещо, а не това, за което тя се мисли. Тя казва: „Аз живея добре, благочестива съм“. – Щом мисли така, без да иска тя се опетнява. Някой слага ръцете си на корема, скръсти ги и мисли, че представлява благочестив, смирен човек. Той не знае какво означава това държане на ръцете. Да сложиш ръцете си на корема, това означава, че вярваш само в своето благоутробие. Какво може да се очаква от такъв човек? Ако искаш да познаеш в какво вярва човек, дръж го няколко дни гладен. Като го нахраниш и ти благодари, той е благороден човек. Ако не ти благодари, не е благороден. Видиш ли, че гладният се настройва против тебе, знай, че и като го нахраниш, няма да ти благодари. Обаче това са положения, които не разрешават истинските въпроси в живота. Докато живее в своята личност, човек мъчно може да мисли и решава правилно своите задачи. Тази е причината, където се натъква на неща, които отвличат неговото внимание. Като наблюдавам хората, виждам колко време губят, когато се готвят за бал, вечеринка, концерт или за седянка, каквито стават по селата. Ще се чеше и разчесва, ако е гражданин. Ще си връзва кърпата по един или друг начин; ще се облича и съблича, докато най-после се хареса и тогава вече излиза. Някога ще изгуби половин или един час да се оглежда в огледалото и като се хареса, ще се усмихне самодоволно и ще тръгне. Не е лошо това, но както човек обръща внимание на външността си, така трябва да обръща внимание и на своята вътрешност, на своето духовно състояние.

Какво прави духовният човек? – Преди да е станал духовен, той се оглеждал с часове пред огледалото, докарвал се, щом стане духовен, хвърля огледалото настрана, не иска да знае за външността си. Ако светският човек види на лицето си едно петно, взима мерки да го махне. Духовният, обаче, не иска да знае за това петно. Всъщност, и той трябва да се погрижи да го махне. – Защо? – Това петно не е нищо друго, освен резултат на някаква негова погрешка. Ще намери погрешката си, ще я изправи, а с нея заедно ще махне и петното. Срещаш един религиозен човек, облякъл се в черни дрехи, ако е жена – с черна рокля, с кърпа на глава, спусната до очите, не можеш да я видиш, тръгнала на черква. – Това не е израз на истински религиозен човек. То е само външен израз, който няма нищо общо с вътрешното състояние. Външно някои хора се освободили от черните си забрадки, но вътрешно още се държат за тях. Първото нещо, което се изисква от човека, е да има светли мисли и чувства. Ти си неразположен духом – това е една задача; криво ти е – това е една задача; страдаш – това е една задача; тъмно, мрачно ти е – това е една задача. Мъчно ти е нещо, но коя е причината за това, не знаеш. Вчера видях едно малко котенце, изгубено. То беше вързано с червена панделка на врата. Гледам го, добре изхранено. Вижда се, че където е било, добре са го гледали. Дойде една

сестра и посегна да го хване за главата, но то избяга. Казах ѝ: Не го хващай за главата. Ако искаш да се спре пред тебе, прекарай си ръката по гърба му, до опашката. Тя го извика, прекара ръката си по гърба му и то веднага спря пред нея и започна да се умилква, да мяучи. После се изправи на краката си, като маймунка. Щом го засегна по опашката, то започва да мисли и се спря. Казвам: Не стискайте опашката на животното, но само я погладете. Това му причинява приятност. По същия начин и в нашия живот трябва да се засегне процесът на мисълта. Процесите на живота трябва да минат през мисълта ни, за да стане и самият живот за нас ясен, разбран. В нашия живот има много произволни процеси, на които не знаем смисъла. Затова, именно, ние се плашим. Естествено, когато човек се намери в тъмнина, започва да се плаши като децата. Когато детето остане само̀ в тъмна стая, то мисли, че има нещо страшно, и започва да плаче. Щом внесете свещ в стаята, то престава да плаче. Сега може да ме запитате: „Защо светът е създаден така?“ – Не зная дали светът е така създаден от Бога, или хората сами го създадоха и не го разбраха. Човешкият живот е създаден от самите хора. Коя е причината, където снаха и свекърва не могат да живеят заедно? Ще кажете, че има ред причини за това. Обаче аз зная само една единствена причина – синът – нищо повече. Значи има три величини: снахата, свекървата и синът. Приемете тези величини в ума си и намерете мястото на всяка една от тях. Къде стои снахата, къде стои свекървата и къде – синът във вашия ум? Като се каже „зет“, подразбира се, че той не е в своя дом, но в къщата на тъща си, там е напечен. Щом се каже „снаха“, подразбира се, че тя е в дома на свекървата, и там е напечена. Казвате: „Имаме снаха и зет“. Това подразбира две различни понятия и две различни обстановки. Едновременно човек не може да вземе две положения: ако си снаха, заемаш едно място; ако си зет, заемаш друго място. Като снаха, службата ти е една; като зет, службата ти е друга. Ако си свекър или свекърва, положението и службата ти ще бъдат съвсем други. Свекървата и тъщата не са едно и също нещо. Като разглеждам тези отношения между хората, вие казвате: „Защо се спираме на тези прости работи?“ Питам: Има ли по-прост процес от яденето? Седнеш да ядеш, започваш да мляскаш, да кривиш устата си. След като си мляскал и дъвкал половин час, усещаш се разположен и започваш да мислиш. След това взимаш перото и започваш да пишеш; после свириш, играеш. Докато дъвчеш, нищо не можеш да направиш. Не зная как хората днес дъвчат – правилно или неправилно.

Когато искам да видя дали някой човек може да ми услужи нещо, влизам в една, втора, трета гостилница и гледам кой как яде. Като намеря човек, който яде по правилата, които аз познавам, зная, че той е готов да ми услужи. Ще изгубя един час за наблюдение, но поне ще разбера нещо. Моето време никога не отива напразно. Аз няма да ви кажа нещо по

науката и правилата при храненето. Вие сами ще си правите наблюдения. Това е една от великите тайни, която не се разкрива. Когато човек яде, той е разположен, погълнат в себе си и лесно можеш да го наблюдаваш. Тогава той прави хубави движения, хубави линии на лицето. Художник си, искаш да нарисуваш един човек, но не можеш. Вземи тогава само един момент от него – когато той яде – и ще познаеш какъв е. Като си криви устата, в него ще видиш всичките положения на животните – от най-страшните до най-безопасните – тревопасните. Като се нахрани и успокои, на лицето му се отпечатва особена линия, в която ще прочетеш неговото състояние – какви чувства и сили надделяват в него. Това става несъзнателно. Вие не знаете това и по-добре, че не го знаете. Аз не искам да ви обръщам внимание на тези неща, за да не ви направя нещастни. Те не са за разправяне. Един ден наблюдавах една млада мома, около 25–30-годишна, добре облечена, външно красива, благородна, възпитана. Трябва да е свършила поне един факултет. Обърна ми внимание и я проследих къде ще влезе. Тя влезе в една колбасница и поиска салам. В това време очите ѝ се отвориха като на котка и в един момент лицето ѝ се измени – красотата ѝ изчезна. Тя взе салама, сложи го в чантичката си и след малко придоби първото си изражение. Това беше цяла картина. Казвам: Мъчно е човек да се поправи, докато не започне да се наблюдава сам вътрешно. Само така той ще знае как да регулира енергиите си. Често човек се изпитва по този начин. Някой минава за много добър пред себе си – мисли, че се познава. Един ден дойде неговият приятел да му иска пет хиляди лева на заем, с условие, че след няколко дни ще му ги върне. Той веднага му услужва, но минава седмица и приятелят не му връща парите. Той започва да се тревожи и казва: „Излъга ме този човек!“ В него става цял преврат. Той почва да гледа приятеля си накриво, не е вече господар на себе си. Ако му разправят подобен случай, той ще каже: „Простете му!“ Но щом се касае до него, той казва: „Тъй ли, цяла година съм работил за тези пари. Други ли трябва да ги изядат?“ Когато някой дойде да ми иска пет хиляди лева, аз спазвам следното правило – давам му пет лева, на хилядата по един лев. Колкото пъти съм прилагал това правило, никога не съм се смущавал. Когато не съм спазвал правилото и съм давал пет хиляди лева, всякога съм се смущавал. Като съм правил своите математически изчисления, дошъл съм до следното заключение: когато даваш едно на хиляда, дяволът не те изкушава. Ако пък искам да му дам пет хиляди лева, например, трябва да имам на разположение голяма сума, та като давам по един лев на хилядата, да се съберат пет хиляди лева. Значи, ако имам сто хиляди лева, ще дам сто лева. На един милион мога да дам хиляда лева. Следователно, ако на пет милиона дам пет хиляди лева, те няма да ми се отразят. Ако нямаш такъв запас от пари и дадеш пет хиляди лева на заем, цяла нощ няма да спиш, ще се хвърляш като риба и ще кажеш: „Отидоха ми парите!“ Дадеш ли пет хиляди лева при пет милиона, няма да се

смущаваш. Човек трябва да мисли в началото. Щом дойде при мене един приятел да ми иска пет хиляди лева, ще му предложа да посети хиляда души приятели и от всеки да вземе по пет лева. На този човек казвам: В миналото ти си бил проповедник, не си изпълнявал волята Божия, както трябва. Сега ще отидеш при хиляда души да им проповядваш. Ще изгубиш цял месец, докато събереш пет хиляди лева. – Човещина ли е това? – Човещина е. Ще посетиш хиляда души и всеки ще ти даде по пет лева. Иначе, ако дам на този човек пет хиляди лева, без да имам пет милиона лева в себе си, невидимият свят ще каже, че не съм постъпил умно, и ще ме държи отговорен. Затова ще му дам само пет лева, ще му напиша препоръчително писмо до свой приятел. Той ще го изпрати до друг някой и така ще обиколи хиляда души, от които ще получи пет хиляди лева. Като посети хилядата души, на всички ще разказва за своите приятели. И невидимият свят спазва това правило. Някога вие искате едно добро от Господа, но минават години, докато ви го даде. Той ще ви накара да ходите от къща на къща, да хлопате тук-там, докато най-после се реализира това, което искате. В това правило няма изключение. Съществата от невидимия свят не са глупави. Ако им поискаш пет хиляди лева, те ще ти дадат пет лева и ще те накарат да обиколиш хиляда души, докато разбереш каква е идеята. Като слушам хората, а също и вас, какво желаете, виждам, че всичко това се дължи на вашето тщеславие. Един иска да стане виден лекар, да се прочуе между хората; друг иска да стане голям учен, да познава всички закони, да пророчества какво предстои да стане в света. Вие не подозирате, че това голямо знание носи големи нещастия и неприятности. Един от старите пророци – Йеремия, като знаел всичко, което щяло да стане, пожелал да му се вземе тази дарба. Обаче щом пожелал това, той се натъкнал на големи противоречия. Не е лесно да виждаш всичко. Даже и като пророк, ако влезеш между хората и виждаш какви са те в действителност, и ти ще се уплашиш. Помнете: В живота има една последователност. Затова не бързайте да получите нещата преждевременно. Вие още не сте извървели този път. Казваш: „Толкова години как се моля за нещо и още не съм го получил“. – Чакай, има време, докато го получиш. Ти си обиколил само 500 къщи, посетил си 500 души, и си получил 2,500 лева. Има да посещаваш още 500 души, докато събереш 5,000 лв. Аз ви давам този пример, за да ви покажа, че трябва да се дочака времето, определено за известна придобивка. В миналото ти не си учил, както трябва. Ако и сега не учиш, ще знаеш, че нищо няма да ти се даде. Животът показва на човека какво му липсва. Например, ти си нетърпелив, не можеш да издържаш на изпитания и страдания. Ако можеш да издържиш тежестите върху себе си, както издържат гредите, ти си търпелив човек. Какво правят с гредите, които се чупят и огъват под тежестта? – Изхвърлят ги и ги заместват с нови. Истински търпелив е онзи, който може да издържа и на небето, и на земята. Той се ползва от

уважението и почитанието и на невидимите същества, и на хората. Казваш: „Дотегна ми живота на земята, искам да отида на онзи свят“. – Това е детинска работа. Ти мислиш, че на онзи свят ще те разхождат по цели дни, ще ти свирят и пеят, без да работиш. Кой как мине край тебе, ще те погали и ще ти се радва. – Отчасти е така. Онзи свят е рай, но за децата, които имат нужда от забавления. Обаче има един рай за мъдреците, в който ти не си достоен да пристъпиш. И земята е още място на забавления. Когато учените и мъдреците от онзи свят се уморят, те слизат на земята, между хората, да се забавляват и почиват. След това пак се връщат в своя свят. Като видите тези мъдреци, вие искате от тях да ви кажат няколко мъдри, хубави думи. Те задоволяват желанието ви, кажат ви няколко хубави думи, да ви зарадват, и си заминават. Вие мислите, че като отидете на небето, всичко ще научите. – Не, там ще научите само това, което е трябвало да направите на земята. Ще ви кажат: „Това трябваше да направите, онова трябваше да направите“. Щом разберете какво се иска от вас, ще пожелаете да слезете на земята, да свършите това, което не сте изпълнили. Като слезете на земята, ще знаете вече какво се иска от вас и ще продължите работата си. Сега ще ви дам един съвет. Като дойдеш втори път на земята, не заставяй майка си да се събужда по десет пъти през нощта. Като те сложи в люлката и дойде веднъж през нощта при тебе, благодари ѝ. Ако дойде два–три пъти по своя воля, още повече ще ѝ благодариш. Ако изискваш повече от три пъти да дойде при тебе, и светица да е майка ти, отношенията помежду ви ще се развалят. Баща ти ще вземе пръчицата и ще те нашари. Не зная дали има някой между вас, който да не е бит от майка си и баща си. Аз бих желал да видя поне един, който да не е бит от родителите си. Аз търся такъв човек. Чудо ще бъде, ако срещна човек, който не е бит от майка си и баща си. Който ми покаже такъв човек, ще ми направи голяма услуга. За себе си аз казвам: Не бих искал майка ми да идва повече от три пъти при мене. Сегашните ви страдания се дължат на това, именно, че сте будили майка си и баща си повече от десет пъти през нощта. Затова сега работите ви не вървят добре. Някога майката казва: „Какво иска това дете, защо кряска толкова? Да не е болно? Какво иска от мене?“ Някога майката вдига ръце от такова дете. Когато майките започват да вдигат ръце от своите деца, нека знаят тези деца, че добро не ги очаква в бъдеще. Като забележат поведението му от другия свят, наказват това дете със смъртта на майка му. Щом майката замине за онзи свят, тя започва оттам да прилага правилата върху детето. Тогава идват вече неговите страдания на земята.

Другояче казано: Ако искате да бъдете щастливи, не събуждайте майка си повече от три пъти през нощта. Вашата майка, това е вашето висше съзнание, вашата душа. Ако постоянно си играете с нея, вашето висше съзнание няма да ви посещава на физическия свят. Дълго време ще

плачете и страдате, докато омилостивите майка си да ви посети. Тази майка аз наричам свещената майка, която иска да ни научи как да живеем в съгласие с Бога. Днес вие сте нещастни по единствената причина, че живеете, както си искате; мислите, както си искате. – Не, вашето мислене не е право. Вие мислите, че сте прави, а при това страдате. Казвам: Вслушвайте се в гласа на вашето висше съзнание, което ви ръководи. Не искайте това, което не е полезно за вас. – „Кое не е полезно за нас?“ – Онова, което след време ще ви причини страдания, ще внесе тъмнина във вашето съзнание. Ако мислите, че вашият живот е истински, защо сте недоволни тогава? Бог ви е дал толкова блага и пак сте недоволни. Ако невидимият свят ви лишава някога от известни блага и удоволствия, то е по единствената причина, че те не са ви нужни. Искаш да бъдеш богат, да разполагаш с големи средства. – Това не е за тебе. Искаш да бъдеш много учен – и това не е за тебе. В бъдеще можеш да постигнеш това, но засега не ти е нужно. Ако искаш да бъдеш учен, учи; ако искаш да бъдеш богат, работи; ако искаш да бъдеш силен, прави упражнения. Често хората си създават нещастия със силата си. Ако си стар, казваш: „От мене нищо не може да стане“. Ако си млад и силен, казваш: „Аз всичко мога да направя“. Казвам: Нито слабият трябва да се обезсърчава, нито силният да се надценява. Толкова пъти съм ви питал и пак ви питам: Какво сте приложили в живота си? И как ще приложите това, което не знаете? Аз съм ви обяснявал значението на различните линии по лицето, но кой от вас ги е рисувал и изучавал? Вие искате да знаете завършените резултати, но кой от вас е намерил носа си с пергел? По линиите на носа аз познавам какъв е вашият ум. Всяка линия има известна стойност. От значение е дали е дълга един, два или повече сантиметра. Като погледна човека в устата виждам възможностите и желанията, които се крият в него. Една уста е разкривена, друга – права, гладка. Това са все възможности, скрити в човека. По широчината на носа, дали е тесен или широк, съдя за чувствата. За ушите пък гледам, дали са кръгли или малко елипсовидни. Гледам на какво разстояние са поставени очите едно от друго. Важно е накъде е отправен погледът – нагоре или надолу; дали е разсеян или прав, установен. Всички тези неща са строго определени; те имат своето дълбоко, вътрешно значение. Бог е създал човека по строго определени геометрични мерки и правила. Дълго време Той е правил изчисления и пресмятания, докато най-после създал една разумна форма, отговаряща на геометричните правила. Който си позволи да измени Божиите линии, Божите закони, животът му не може да се развива правилно. Много отворените очи събират много впечатления. Такъв човек не е свободен; той обича разнообразието, като децата. Ако очите са малки, човек възприема малко впечатления, които оставят дълбоки следи в него. Човек с големи очи е много тщеславен; със средно големи очи е суеверен, а с малки очи е хитър и лукав. Между големите и малките очи ще потърсиш средното,

което ще те спаси. Иначе ще се натъкнеш на големи противоречия. Ако искаш да се избавиш от тях, ще образуваш един триъгълник, за да се освободиш от тези линии. Това значи да намериш онази опорна точка, от която ще започнеш да се изкачваш нагоре. Щом се издигнеш до известна височина, ти ще бъдеш вън от всякаква опасност.

Докато страните на твоя триъгълник не станат равни на основата му, ти си на опасен път. Щом станат равни на основата, ти си постигнал известно равновесие и си вън от всякаква опасност. Така ще се движиш по перпендикуляра или височината на триъгълника, че страните му да се развиват правилно. Иначе ти ще изпаднеш в крайно тщеславие, суеверие и хитрост. Щом страните на триъгълника ти са равни, ти си в безопасно положение, ти си господар на себе си. Докато е на земята, човек все ще се натъкне на една лукава мисъл, на едно тщеславно чувство, но ще бъде господар и на тях. Ако не се справиш с лукавата мисъл и тщеславното чувство, те ще влязат в дома ти, ще ядат и пият, а ти ще плащаш. Ако си силен, ще се качиш на върха, т.е. ще се справиш с тези мисли и чувства и ще бъдеш свободен. Що е перпендикулярът? – Права линия. – Що е правата линия? – Линия с голямо напрежение от двете страни. Който върви по права линия, изпитва голямо съпротивление от двете си страни, поради което не може да се обърне нито към едната, нито към другата страна. – Коя линия е крива? – Която няма никакво съпротивление отстрани. Когато минава през големи мъчнотии, човек върви по права линия. Щом няма мъчнотии и препятствия, той върви по крива линия. Това значи да вървиш по пътя на най-малките съпротивления. Който няма никакви препятствия, той се отклонява ту надясно, ту наляво. Такъв човек не може да стане нито гений, нито светия. Където са най-големите съпротивления и мъчнотии, там се раждат геният и светията. Под „тесния път“ разбираме пътя на правата линия, където външните условия са крайно неблагоприятни. При правата линия не можеш да кръшкаш на никъде. Ако намериш кривата линия, тогава е лесно. Обаче, ако си в правата линия, можеш да излезеш навън само по радиуса, за което се изисква и най-късото време. Сега ще се върна към първата мисъл: за разбраното добро и неразбраното зло. Желая да не разбирате злото, а да разбирате доброто. Добре, че не разбирате. – Кое? – Злото. Ако кажете, че малко сте разбрали, желая да разберете доброто. Като мислиш, че не си разбрал нещо, кажи си: „Не разбрах злото“. Щом не си разбрал злото, на прав път си. Щом не си разбрал доброто, на крив път си. Ако си разбрал нещо, кажи си: „Аз разбрах или доброто, или злото“. Някой умен не може да разбере нещо и казва: „Радвам се, че не разбрах тази работа“. – Значи ти не си разбрал злото. – „Разбрах тази работа, затова се радвам.“ – Значи ти си разбрал доброто. Ето защо, вие трябва да имате две радости за вашето неразбиране, а една радост за вашето разбиране. Това е практическа

философия, която трябва да прилагате всеки ден. Някой може в началото на часа да не разбере нещо, но в края на часа той ще разбере нещо. Следния час се повтаря същото. Този е положителният път. Ако стане обратното: отначало да разбереш, а на края да не разбереш, ти си загазил. Правилно е: в началото да не разбираш, а в края да разбираш. Това е сегашният път. Ако изпаднеш в обратното положение, ти ще се коригираш. – Как? – В началото няма да разбираш, а в края ще разбереш. Без упражнения нищо не се постига. Постоянно ще правим корекция – в един крайно разумен свят и в друг свят, крайно користолюбив.

С други думи казано: Има един свят крайно добър и друг – крайно лош. В единия свят искат да разбират доброто, а да не разбират злото; в другия свят искат да разбират злото, а да не разбират доброто. И ако ти живееш съобразно лошия свят, ще разбираш злото, а няма да разбираш доброто. Ако се водиш по правилата на добрия свят, ще приложиш следното: като ти говорят за злото, няма да го разбираш; като ти говорят за доброто, ще го разбираш. Казваш: „Малко понадзърнах, разбрах нещо, но всичко не съм разбрал“. – Остави неразбирането в началото, а малкото разбиране – на края.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, вечния Бог на живота.

Утринно Слово от Учителя, държано на
25 декември 1932 г., София, Изгрев.

1932_12_25 Ще влезе Духът
неделна беседа

ЩЕ ВЛЕЗЕ ДУХЪТ

„Отче наш“

„Духът Божи“

Ще ви прочета втората глава от книгата на Иезекиил. Когато Иезекиил писал тези работи, човешката мисъл е била друга, направлението на човечеството е вървяло в друга насока. Движението на цялото човечество и цялата култура е вървяла в друга посока. Сега част от човечеството се повдига. Човеците са още в пустинята като израилския народ. Сега някои неща може да ви се виждат странни. Всяко нещо, което хората не разбират, е странно. Например съвременната наша мода, по която ние се обличаме, е странна на миналите поколения, пък и тяхното обличане е странно. Тяхното обличане навремето е било съобразно с разбирането с века и на съзнанието.

Ще взема само думите: „Ще влезе духът.“ За съвременните хора духът е нещо нереално, понеже всички неща, които не се виждат, се считат нереални, а тия, които се виждат, се считат реални. Определението не е пълно, понеже, ако кажем, че всичко, което виждаме, е реално, тогава всичко, което е реално, ние виждаме ли го? Например кой от вас в даден случай вижда какво става в Северна Америка, какво става в Ню Йорк. За нас невидимо е какво става сега в Ню Йорк. Американците сега тържестват, че ще дойде век на свободата. Сега ще си пийнат, ще се повеселят, защото приблизително десет години имаха сух режим и всичко изсъхна. Американецът казва – не може така, малко влага трябва да дойде. Дъжд иде сега. Разбира се, думите някои ще разберат иронично. Онзи сухият режим се счита въздържателен. Въздържателите обичат сухотата. Които обичат виното, те са винопийци, те поддържат мокрия режим. Но виждаме, че в земеделието трябва мокрота. Без мокрия процес нищо не може да стане. Ако тази теория за въздържанието се прокара, тъй както ние разбираме, в природата мокър и сух режим не съществува. Временно се проявява едно време, когато е сухо донякъде, после се сменя. Съвсем мокър режим няма.

Казвам, ние в живота считаме, че сухият режим е за предпочитане. Условно е така. Не всякога сухият режим е най-добрият режим. Но и влажният, и мокрият режим не всякога е хубав. Хубав е мокрият режим при един майски ден. Когато вали дъжд, ще намокри житните растения, царевицата, и те ще завържат. Зимно време ти казваш, че си облечен с

тънки дрехи, дойде дъждът – мокрият режим – ще те намокри и ти измръзнеш. Каква полза има този мокър режим? Тъй щото човек не може да разсъждава повърхностно и хората забравят един принцип.

Светът е обоснован на един морален закон, на една абсолютна свобода. Праведен или грешен, той трябва да бъде свободен. Да прави добро или да греши, свобода трябва да съществува. Защо е злото? Злото съществува, понеже има свобода в света. Доброто съществува, понеже има свобода в света. Ако нямаше свобода, нито доброто, нито злото можеха да съществуват. При несвободен режим не може да има нито добро, нито зло. Понеже доброто само при абсолютна свобода може да функционира, следователно всички други сили трябва да функционират при едни и същи условия.

Вие казвате: „Защо Господ е направил света така?“ Защото той е дал абсолютна свобода. Не мислете, че всичко, каквото може да направите, че това е свобода. Свободата не седи да направиш всичко, каквото искаш. Нима, ако те търкулят от един планински връх и паднеш, това е свобода? Не. Казвам, под думата свобода ще разбирате нещо, което ти в даден случай може да направиш, каквито и да бъдат резултатите – без разлика в дадения случай. Защото ние разбираме при абсолютната свобода – крайните резултати винаги са добри. Не може да има никакво изключение. Вие ще кажете: „Аз ще съгреша, ще живея лош живот.“ Може да грешиш колкото искаш, но твоите грехове ще се превърнат в нещо добро – ако не за тебе, за другите около тебе или за бъдещите поколения, които ще дойдат след тебе. Има хиляди същества, които ще изменят силите, които ти си употребил за зло, и те ще направят нещо добро от тях. Лично за тебе може да няма добро, но в природата – общият закон на цялото, зло не може да има. Злото съществува като единичен закон за индивида. За цялото няма зло в света. За цялото има абсолютна свобода.

Когато ние говорим за доброто и злото, ние подразбираме отношенията, които съществуват между частите и цялото, между нас хората, които сме на земята, и между всички други същества, от каквато степен и на развитие да са. Законът е един и същ според степента на тяхното развитие. Значи духът не е нещо нереално, както някои мислят. Той си има форма, образ, сила. Под думата дух се разбира разумното. Когато влиза разумното във вашата глава, духът го праща да покаже на израилския народ какви ще бъдат последствията за далечното бъдеще за един грешен човек и какви ще бъдат за един разумен човек. Сега да заменим грешен с неразумен и думата праведен с разумен. Защото праведният не може да бъде праведен, ако не е разумен, и грешникът не може да бъде грешен, ако не е невежа.

Той мисли, че е много умен човек. Ако той е невежа, той е умен за едни неща, не е умен за бъдещите последствия. Въпросът не е сега да избягваме греха за последствията, които идат. Не е там въпросът. Това е относително право в света. Тебе те е страх да не страдаш. Въпросът не е там. За един разумен човек законът е да не наруши общата хармония на цялото, а не че той ще страда. Обща хармония да има. Понеже всяко едно престъпление, извършено в какъвто и да е смисъл, лошите постъпки се отразяват на цялото. И тогава всички се заемат да поправят, но хармонията не може да се наруши. Онова благоговение, което по-напредналите същества имат към едно същество, което не греши, изгубва се туй благоговение и вече туй същество се излага и на ред страдания. Сега няма какво да ви доказвам това. Вземете в един народ. Когато някой не изпълни завета на народа, който те имат, всички имат презрение към него – минават се векове. Някой път амнистия може да дойде след 5–10 години, а някой път и след 100 години не идва. Например воюващите страни каква голяма неприязън имаха. Едва сега Америка прави първите стъпки за примирение. Прекарват онази подводница онези, които останаха живи, анкета правят, онзи капитан, който предизвика туй. Сега американците казват, че този човек доброволно не е искал, но народът го заставил. За благото на народа си, уж за своя си народ той е бил принуден да минира този параход.

Та казвам, когато ние сме така лично ангажирани в своето, ние се заслепяваме. Казваме: „Какво съм аз виновен, баща ми, дядо ми грешили, защо аз да изкупувам техните грехове.“ Че тогава, и обратното, защо дядо ти и баба ти, като са живели добре, ти ядеш и пиеш на тяхна сметка. Щом не искаш, че дядо ти правил престъпление, да носиш последиците, откажи се. Значи ти се отказваш от лошите последствия, а от доброто, което дядо ти оставил, не се отказваш, наследяваш го. Когато дядо ти оставил наследство от много пари, ти си готов да станеш наследник, а когато дядо ти оставил дългове и трябва да плащаш, казваш: „Аз не съм от неговия род, отказвам се.“ Последователен трябва да бъдеш, ще кажеш: „Не искам да участвам нито в едното, нито в другото.“ Тогава ще имаш право.

Та казвам, при сегашното разбиране на живота всеки, който служи на рода, където и да е, хората искат едно разрешение. Общо разрешение за човечеството няма. При сегашните условия, който и да ви каже, че има общо разрешение, лъжете се. Ако имаше, хората щяха да го приложат. Ако биха ви казали, че след десет години ще дойде Царството Божие на земята, не вярвайте. Ако биха ви казали, че след двайсет години ще дойде тук Царството Божие на земята, пак не вярвайте. Ако ви кажат, че след хиляда години, подир 1500, 2000 години – има малка вероятност. Тогава ще кажете: „Какъв е смисълът на живота?“ Ако всичките хора дойдат на един ум, възможно е да внесат Царството Божие, но работата е, че тези хора

нямат никакво разбиране. Тези хора не може да се съгласят. Ти не можеш да убедиш един англичанин, един американец, един французин, един италианец, един русин да се съберат и да живеят братски, не може да ги убедиш по никой начин. Те биха яли и пили всичките, всеки ще си бърка в джоба, ще отвори кесията и ще плати, но всички да ядат и пият, и един да плаща, казват: „Туй не го разбираме."

Всички съвременни хора сме крайно лековерни, по-лековерни хора от нас в света надали има. Общо говоря за цялото човечество – с малки изключения. Даже най-големите скептици, и те са много лековерни. Скептиците, невярващите хора са най-лековерни. Вярващите и набожните са по-малко, те са п`о скептици. Когато ти проповядваш Царството Божие на един беден човек, по-лесно ще повярва, но на един богат, като му разправяш за Царството Божие, той ще каже: „Ти го остави." Аз наричам невярващите хора милионери, казват: „Царството Божие не може да дойде." Утре, като осиромашеят, ще станат лековерни. Вземете хора, които са учили, свършили са по няколко факултета, от високо произхождение, казват: „Ние чужди съвет не искаме, ние сме хора, които имаме своя мисъл, свое възрение и т.н." Виждате – онзи ученият човек, като заболее, вика лекар. Той му хване пулса, сериозно си поклати главата – той е майстор, отвори му устата, гледа му езика, окото, преслушва го. Извади книжка, пише. Вие я занасяте на аптеката, дадат ви лекарство едно шишенце. Казват ви: „На час по една лъжица." И така вие точно правите. Този болен взeме шишето, той е свършил четири факултета, но гледа часовника, като дойде времето, взема лекарството.

Сега вие може да се смеете, но този човек, като гледа шишето, той гледа да извади здраве от него. Аз виждам хубавата страна. Ако този човек би вярвал във всяка една лъжица, той би оздравял. Сега лекарите има, което не знаят. Те трябва да платят, аз да им кажа друга една формула – лекарствата им да работят. Ако аз съм един лекар, ето какво ще направя. След като им предпиша всичките тези течности в съединение, те са обосновани на известни вътрешни условия как ще функционират. Като влязат в тялото, те са живи елементи. Но ако болният, след като вземе това лекарство, в което има специфични елементи, не каже: „Аз ще оздравея"... После, ако аз съм един лекар, ето какво ще направя. След като дам туй лекарство на болния, ще отида да ангажирам сто души, които нямат работа, ще им платя по 5 лева – 500 лева, ще им кажа: „В еди-кое си семейство ще похлопате и ще влезете вътре." Болният ще каже: „Свободно." Като влезете при него, ще кажете: „Ти много добре изглеждаш. Ти от това лекарство пи ли?" „Пих." „Много добре изглеждаш, виждам, че си се освежил." След половин час иде друг. „Ти от това лекарство пи ли?" „Пих." „Ти си много добре." Тези сто души като влязат

при него, на втория ден този човек ще бъде здрав. Но болният е дал сто лева за лекарството, а аз дадох 500 лева на стотe души само да кажат по една блага дума за помощ.

Тогава няма да има криза. Колкото болни има, ще ги пращам да посещават болните. На сто места по пет лева – ето ще си изкарат прехраната. Тъй щото те се ползват, и болните се ползват, и тези хора, които имат криза. Сега лекарят дава лекарството, не че то не действа, но всяко лекарство има специфични условия, при които то действа. Защото външните условия при болния може да са толкова неблагоприятни и са лоши проводници за силите на природата. Следователно туй лекарство може да дойде само по един начин – по правата линия, а по права линия работите не стават. Ние живеем в един свят на магнетично влияние, туй значи външните условия да съставят дори проводници, за да могат силите на природата да действат.

Та когато вие казвате, че условията са лоши, аз подразбирам, че магнетическото поле, в което вие се намирате в дадения момент, проводниците на вашия живот са лоши проводници. Тогава вашите мисли са стеснени; вашите чувства са стеснени; вашата воля е стеснена; вашето хранене е стеснено; вашето дишане е стеснено; вашето кръвообращение е стеснено. Не може да спите цялата нощ, навсякъде, където се обърнете, имате лоши условия. Тогава в полето на лекуването имате разни методи. Учените хора са дошли до чудни заключения. Сега няма да се спирам върху системите на лечението, понеже от хиляди години хората се лекуват. Има си закони, по които една болест може да се излекува. Всяка болест се дължи на специфичния живот, който съществува в природата. Следователно, когато един специфичен живот в природата иска своето благо, непременно друг живот трябва да пострада за благото на този живот. Как мислите, ако едно дете съществува, майката е малко слаба, а детето е здраво, то се събужда по десет пъти на вечер, и майката се събужда и то суче от нея, какво ще бъде положението на майката. Майката ще почне да линее, а детето оживява. Някой път детето се поправя, детето остава живо, после го отхранват с биберон. Казват, че животът на майката бил къс. Не че животът е бил къс, но тук са се изменили условията.

Ние изменяме първичните условия, които са поставени в наша власт. Ти раждаш едно дете и градиш върху това дете, градиш предипотопни кули, вавилонски кули искаш да изградиш, въобразяваш си, че то ще стане гений, това, онова. Аз нямам нищо против тази любов. Но ти трябва да бъдеш в реалността, да разбираш от роденото дете какво може да стане от него. Ти със своята мисъл можеш ли да създадеш нещо? Но същевременно детето трябва да съдържа тези качества, тези способности в себе си, за да

има какво да работи. Ако туй дете е невъзприемчиво, някой път детето мяза на майка си, някой път мяза на баща си, някой път не мяза нито на баща си, нито на майка си, нито на баба си, нито на дядо си. Защото някой път, като умре това дете, най-много след четири поколения пак туй дете ще се яви на земята. Обикновено такъв е законът. Сега някой може да оспорва туй, нямам време. Аз гледам, като изучавам съвременната физика, съвременната математика, съвременната химия. Вие може да спорите, но хората изучават онзи реалния свят. Че станало нещастие, изследват какво е.

Докъде е отишла човешката мисъл? Казвате: „Много учени нас не ни трябват." Че на туй учение се дължат нашите къщи, нашето осветление, образование. На туй учение се дължи храненето, дишането, на туй учение се дължат всичките блага в света. Музиката, изкуството, всичко се дължи на туй учение. Най-после цялата природа е създадена от цифри и числа. Всички тези елементи – храната, като влезе в тебе, има ред процеси. Най-първо, храната, като се смели, има едно отношение на обмяна между молекули с молекули. После, като спре този процес, дойде една обмяна между атом с атом. След това иде една обмяна с протони и йони. Протонът е основа на материята, който сегашните учени хора считат. Той е онази част, която е неизменна, около която функционират другите частици. Според тази теория атомът е създаден като нашата Слънчева система. Който и да е атом, например кислородният, според това твърдение има 16 единици, които се движат около този кислороден протон. А други имат по 100, по 150, по 200, по 300, 400, цели системи се движат. Негативната страна на материята са електроните. Та те казват – когато един атом е неустойчив, атомът не е съединен. Следователно, когато един атом се постави в една среда с добри проводници, този атом може да се разложи. Когато една молекула се постави в добра среда, тя може да се разложи или да се видоизмени. Под думата разлагане не разбирайте, че като умре човек, се разлага. Може да стане едно видоизменение.

Сегашните учени хора вземат етера като материя, която е в покой, няма движение. Има напрежение в себе си, но те поддържат, че етерът няма никакво движение. Той никъде не се движи. Той е в покой, но има едно напрежение. Следователно в този етер става всичкото движение на молекулите, на атомите, на протоните, на йоните. Следователно онези частици, които вземат една сила от външните условия, те са негативни, а тези, които дават нещо от себе си, те са протони, положителни. Неустойчив е станал, да кажем, един електрон. В дадения случай той трябва да излезе от една система и да влезе в друга система. Сега няма какво да ви развивам по-нататък, трябва да изменя формулата. Но мене ме интересува, че между тези съвременни открития в науката има едно

съотношение, което съществува между мислите и чувствата на човека.

Те казват, че магнетическа материя в света няма. Има области магнетически. Там, дето действа електричеството, и магнетизмът се проявява. Електричеството действа по права линия, магнетизмът действа по крива линия. Или туй поставено другояче, те казват, че в природата, в етера винаги, когато се образува едно първично тяло, от него излиза една права линия. От същата част излиза друга една линия, която е успоредна на първата линия. Магнетическата линия е вече перпендикулярна на двете линии. Следователно, дето линиите са перпендикулярни на успоредните линии, туй поле те го наричат магнетическо поле. Следователно там се образува тази крива линия. Следователно само в магнетизма се явява счупената линия. Дето има счупена линия, казват, че полето е магнетическо. Но в счупените линии има всичките възможности за изкуство. Че когато един художник рисува, ако не е магнетичен, той не може да рисува правилно, той трябва да има най-малкото огъване. Ако вземете човешкото лице, тези всичките линии показват през какви условия е минал човек, за да се създаде човешкото лице. Може да се състави цяла наука как е създадено човешкото лице. Това е за учените хора. Цяла една наука от ред формули. После да се изчисли какъв е бил човек преди 100, 200, 300 хиляди години. Учените хора отиват към тази посока и правят своите наблюдения. Сега последните научни данни идат към тази област.

Някой път ти не си харесваш носа. Та, най-първо, носът има три служби. Едната служба – носът служи за дишане, за възприемане въздух. Второ, носът е орган на обонянието – от всички предмети, дали са благоприятни за тебе, за твоя живот, или неблагоприятни, за да си намериш храната. Третата служба, носът показва каква трябва да бъде мисълта на човека. Следователно носът показва състоянието на дробовете, после до каква степен е развито обонянието у човека и най-после показва до каква степен е развита човешката умствена способност. Ако ти не можеш да разбереш каква служба има носът към дробовете, туй отношение съществува. Защото обонянието съществува по единствената причина на стомаха. Стомахът се нуждае от обонянието. Хубавите работи, като ги помиришеш, ти искаш да ги вкусиш. Обонянието е хубаво да знаеш кои неща са хубави, приятни. Обонянието и вкусът са необходими, за да ги внесеш в себе си.

Най-първо, вкусът и обонянието трябва да бъдат отлични, за да бъдеш здрав. Всички онези, на които обонянието е малко развалено, то е лош признак за тяхното здраве. Понеже ти не усещаш мириса на развалената храна, може да я ядеш. Като е развито обонянието, не може да ядеш, ще се предпазиш. Иначе ще кажеш: „Дайте каквото и да е, аз не усещам никаква миризма.“ Та при хигиената се изисква хубаво обоняние за храната. Някой

път обонянието е най-добрият специалист по въпроса. Щом имаш хубаво обоняние, усещаш нещо приятно – яж тази храна; има ли нещо неприятно, не яж тази храна. Ако вземеш един плод, не го яж изведнъж. Помириши го, най-първо, и ако неговата миризма е хубава и ти направи едно отлично впечатление, измий го, вкуси го. Ако, като го вкусиш, твоят вкус го одобри, твоят живот се продължава най-малко с 40 години.

Аз разделям човешкия живот на три фази. Някои го делят на седем фази. Ако първата фаза живееш 20 години, може да ги преживееш добре – аз ти предричам, че и във вторите 20 години ще живееш добре. Ако и тях преживееш добре, и другите 20 години, аз може да заключа, ти ще бъдеш възрастен на 60 години на върха на живота. Туй, което сега става на 30 години, така ако живееш неизменно, и на 60 години ще бъде. Щом се качиш на върха, тогава ще слезеш още 60 години добре. Тогава ще бъдеш пълновъзрастен, тогава ще живееш още 60 години. Животът е разделен на три части. Ако първото деление – 20 години, прекараш добре, горе ще бъдеш на 60 години. Щом дойдеш на върха, ти по никой начин не можеш да живееш 60 години. Но, ако долу си живял 65 години, аз мога да ви предскажа, че ти имаш да живееш само 30 години – 15 години и още 15 години – 30 години. Ако първото деление си живял само 2 години добре, ти ще живееш само 6 години. Но тази наука е опасна, по-добре, че хората не я знаят. Защо? Понеже хората не са живели хармонично, след няколко часа ще свърши. По-добре да не знае кога ще умре.

Нещо преди един месец при мене дойде една госпожа от високото софийско общество, която се интересува да ѝ гадаят гледачки. С мъжа си живее отлично, много хубаво си живее, мъжът ѝ много я обича. По едно време дошло ѝ на ума да ходи да пита врачки какво ще бъде бъдещето ѝ. Казва: „Що ми трябваше да ида!“ Ходила тя при гледачка и тя ѝ казала, че след 6 години, еди-кой си месец, еди-кой си ден твоят мъж ще умре. Не казала, че тя ще умре, но че той ще умре, ще остане вдовица. Запалила ѝ се главата. Отива вкъщи, минава се месец, два, мъжът ѝ я утешава, тя не може да спи, станала нервна, заболяла. Викат лекар, казва: „Малко нервно разстройство.“ Разстроила се, че мъжът ѝ щял да умре. Казвам ѝ аз: „На какво отгоре ти вярваш сега, кое те кара да вярваш, че след 6 години той ще умре. Аз се интересувам на кой аргумент отгоре ти вярваш. Аз ще ти кажа, че мъжът ти няма да умре след 6 години.“ „Е, може ли?“ „Разбира се.“ „Как е възможно?“ „Като ти каза тя, че той ще умре, е възможно, аз като кажа, че няма да умре, невъзможно е. Че как е възможно? Да кажем, че тук държавата решава за някой човек да го обесят. Най-после дойде до ухото на царя – може да не го обесят. Царят каже да не се обеси и човекът остане необесен. Аз като кажа, няма да го обесят.“ Тя ме гледа, гледа, казва: „Ти искаш да ме направиш лековерна.“ Казвам: „Сега ти си лековерна. Аз

разсъждавам, че ти сега си лековерна, че си повярвала без никакъв аргумент. Но и аз ти казвам, колкото моето е вярно, че няма да умре, толкова и твоето, че може да умре. Тези неща са възможни. Аз предполагам, че след 6 години ще дойде една война, мъжът ти ще го викнат, ще го убият на войната. Възможно е. Казвам, аз зная нещо друго, че войната няма да бъде след 6 години, но след 7–8 години. Значи не е точно тъй." Математически има някои неща, които може да се отлагат. Не мислете, че нещата, които стават в природата, са абсолютни, че непременно ще станат. Господ каза на грешника, че непременно ще умре. Ако той се разкае, няма да умре. Ако на праведника каже, че няма да умре, а той съгреши, ще умре. Следователно има нещо, което не можеш да видоизмениш.

Сега ще се спра върху онази наука, с която ние може да видоизменим нещата. Не онзи ред, който съществува вече, но онова, с което изменяме нещата в света. На този въпрос се спирам. Ние казваме, че трябва да живеем. Три фактора се изискват в живота. Най-първо, за да живее човек, той трябва да е работил. Човек е дошъл на земята да работи и да гради. Че е така, щом се родим, още от малки започваме да ядем, градим тялото си, формата си. До 21 години строим тялото си. Някой път казвате – поне се възвиши нагоре. Някога има изключение, ти станеш два метра, два метра и десет сантиметра, някой път се случва – до два метра и половина, или метър и десет, и пет, метър и седемдесет, метър и осемдесет, или метър и деветдесет. След това идва работата на нашите дробове, после работим в нашата стомашна система. Тази стомашна система вече става основа за нашата чувствителност. Защото чувствителността на човека е в много голяма зависимост от състоянието на стомаха. Вие не може да имате отлични чувства, ако стомахът не функционира добре. Не говорете за търбуха. Под думата търбух се разбира нещо – неразумно ядене. Ако вие нямате разумно ядене, не може да имате разумни чувства. Вие не сте изучили добре функциите на зъбите. Някои от вас ядат само на едната страна – много голяма погрешка правят, не прекарват храната си от едната и другата страна. Някои ядат повече от лявата страна, други – повече от дясната страна. То е анормалност. С тези зъби се предава само на стомашния мозък една хармония на слънчевия възел. С това се предават по-хубави чувства, които поддържат енергията към мозъка и вие може да имате една по-висша мисъл. После зъбите трябва да турите на работа. Ако нямате храна, едно време, аз харесвам, момите – дъвчеха сладка дъвка. Бих желал някои от вас да дъвчете сладка дъвка на едната страна, на другата, тогава ще имате здрави зъби, тогава ще имате здрави чувства. Вие ще кажете: „Дъвка сега ще дъвча." По-добре дъвка, отколкото друго да дъвчеш. В дъвката има нещо приятно, при това уякват зъбите, отварят се задните 12 канала, тогава функционират задните сили, които идат отвън

чрез вашия гръбнак и се пренасят силите в мозъка. Ще имате един отличен живот.

Някой ще каже така: „Аз като се помоля Богу, всичко става.“ Не говорете за такива работи. Не може човек да се моли, който не мисли. Когато аз мисля, моята права мисъл е молитва. Молитвата разбира едно разумно общение с разумните сили в природата. Ние считаме всички нейни наредби за свещени. Аз съм в общение с нея, на всяка стъпка се спирам и благоговея пред нея. Като се спра до един извор, мене ми трепне сърцето. Когато видя тия грамадни скали отгоре казвам – това е великото, което е работило. Гледам растенията, животните, на всичко туй с благоговение гледам. Не търся Бога в някоя външна форма. Най-първо, гледам туй, което съществува около мен. Аз гледам да има ясна представа за самия живот, в който живеем. Ти нямаш ясна представа за себе си, нямаш ясна представа за ръката си, да видиш какво богатство се крие в ръката. На някои хора виждаш, че животът изчезва от тях, на други, като пипнеш ръката, виждаш, че животът тече. Аз казвам на този човек: ти много безразборно ядеш, после ти имаш такава голяма амбиция, толкова си се натоварил, че мязаш на натоварен кон. Не ти трябва толкова. Ти искаш да станеш голяма величина. Какво ще допринесеш в света? Нищо няма да допринесеш.
Някой път искаме да станем големи в света. Но големината в света, славата на човека не седи от 10–15–20 години. Христос, за да стане велик едва след две хиляди години – един престъпник, за когото римляните написаха – цар юдейски се провъзгласи. И досега спор има. Не той се провъзгласи. Питам, онези хора, които сега заминат с величие, след две хиляди години какво ще кажат хората за тях? Ние казваме: „Сега да съм.“ Но вашият живот след две хиляди години едва ще бъде оценен. До две хиляди години може да дойдете пак още колко пъти на земята. Вие казвате: „Още веднъж? Не.“ Ще дойдеш, дали вярваш, или не, ще дойдеш. Че някой не вярва, то е друг въпрос. Дали вярваш, или не, то е друг въпрос. Дали вярваш, че слънцето ще изгрее и ще залезе, то е друг въпрос, но слънцето ще изгрее и ще залезе. То не се интересува от това, дали ние вярваме, или не. То си изгрява и залязва. То казва: „Това е моя работа – да изгрявам и да залязвам.“ Пък най-после имаме залязването на туй, както ние мислим.

Има три вида залязване. На полюсите имате един изгрев и един залез. За умерения пояс имаме 365 изгрева и 365 залеза. Как става туй всичко, го доказват. Тогава учените хора казват: „Да направиш едно прозорче, че слънцето постоянно да го огрява. Казва, направи северен прозорец, който слънцето да го огрява.“ „Де може да направиш такъв прозорец, дето слънцето да го огрява?“ „Само на Северния полюс.“ Тогава слънцето, като се обръща, всичките прозорци ще бъдат северни, южни, източни и

западни. Според мене най-възвишеният живот е на полюса. Човек, който иска да стане светия, трябва да отиде на Северния полюс, талантливите – в Русия, обикновените – в нашите места, смахнатите – в тропическите места. Че това е така. Там се явяват най-големите болести. На вас ви се вижда малко шеговито. От неразбирането на живота, ние мислим, са противоречията, които се срещат. Ако дойде някое изпитание в твоя живот – и най-големите изпитания, които идват в живота ни, то е северният полюс. По-малките изпитания, това е умереният пояс. Дето няма изпитание, има ядене и пиене, то е екваторът. Вие искате да живеете без мъчнотии. Еди-кой си живял на екватора 56 години, изял 60 чувала брашно, изпил десет хиляди килограма вода, хиляда килограма вино, изпушил толкова тютюн. Питам, какво е направил? Най-после казвате: „Господ да го прости, умря." Питам, какво е добил, като ял и пил, какво е останало за него?

Сега искам да остане у вас мисълта, че за нас е реално само това, което остава в нашата мисъл. Само онази мисъл, само ония чувства, само ония постъпки, онази материя, която остава у нас като част от нас и ни държи във връзка с външния свят, тя е реална за нас. В нас съществува едно малко количество злато, което е съществено. Един елемент от злато съществува и всички елементи, от които Космосът е създаден, всичко това го има вътре. Електричество има, магнетизъм има, етер има – това е в реда на материята. Тези малки частици нас ни държат в общение с големия свят, ние постоянно възприемаме. Каквото става в големия свят, става и в нас. Да кажем – става някаква реформа в небесното пространство, в някоя слънчева система, веднага у нас него ден става една пертурбация, понеже вие сте свързани повече с тази система. Вие не може да намерите причината. Ако ви кажат, че еди на кое си място в пространството стават промени, вие казвате: „Какво влияние има туй слънце върху мене – аз, малкият, дребният човек?"

Питам, ако един железен прът, дълъг сто метра, ако вие започнете да го нагорещявате, няма ли да почувствате топлината след време. Като достигне, непременно ще я почувствате. Връзка има. То щеше да бъде голямо нещастие за нас, ако ние не сме свързани с цялата Вселена. А понеже ние сме свързани с всичката вътрешност на земята, с всичките ония промени, които стават на земята, когато стават земетресения, когато стават движения на почвата, изменения на почвата, някои нови елементи, някой нов контакт или едно изключение, всичко това го чувствате. Някой път хората чувстват, но и кучетата, и петлите чувстват. Когато стават големите земетресения, петлите престават да пеят, кучетата бягат, жабите, раците, рибите, всичко, каквото има във водата, бяга. Ако земетресението е голямо, и в набръчкването на тия пластове те ще пострадат и бягат. Тия

същества възприемат, че иде нещо страшно и те гледат да се намерят на свобода. Тези животни чувстват нещо страшно. Някой ти казва: „Не зная защо, но днес ми е стегната душата." Че днес в Америка става земетресение и всички хора там страдат. Най-после, като стане земетресението, ти казваш: „Какъв дявол беше, че дойде." Най-първо, никакъв дявол няма. Но с туй те телеграфират, казват: „Става земетресение, вземайте мерки, защото това земетресение ще дойде и у вас." Защото земетресението върви шахмат в противоположни полюси. Ако става в Америка, то непременно ще дойде в противоположния полюс. Ти виждаш, че един човек страда. Туй страдание е предупреждение, че то ще дойде и у тебе. Ако ти си умен, ти ще го предотвратиш. Ти трябва да бъдеш готов.

Та казвам, в това отношение сегашните хора трябва да вземат поука от миналите векове. Ние всички трябва да вземем пример. Сегашните хора имат един стремеж. Всичките хора живеят добре. Всички искат да бъдат богати, всички хора искат да бъдат учени, всички хора искат да бъдат силни. Отлично е това, но как се става богат на сегашното време. Сега богат не може да станеш. И силен не можеш да станеш тъй лесно, ако не разбираш законите, по които да добиеш силата. Мислите ли, че един човек може да стане силен, който не владее мисълта си, който не може да владее своите чувства и който не може да владее своите постъпки. Никога. Ние може да имаме силата на един лъв, на един тигър, на един слон, който е толкова силен, той служи на човека, впрегнат е на работа. Лъвът, който е толкова силен, седи в менажерията, показват го там. Вземете и тигъра, всички животни човек ги е впрегнал. Тогава, ако ние сме толкова силни, природата може да ни впрегне, както ние впрягаме животните. Ние, съвременните хора, сме изгубили – казваме – това е Божия работа, но това не го вярваме ние – ние сме изгубили нещо хубаво. Мислим, че каквото вършим, никой не ни вижда. Направил си нещо из стаята си, казваш: „Кой знае, кой може да вижда, Господ дали има." Господ може да няма, но природа има. Господ може да не е видял, но природата е видяла. Тя дебне, тя си има свои детективи. От този ден тръгват тези детективи стъпка по стъпка. Няма да се мине много време, ти ще попаднеш в ръцете им.

Сега може да се зададе друг въпрос. Какво може да стане от нас? Аз питам, вие какво искахте, като направихте това престъпление? Престъплението ви е много малко, престъплението ви седи в това, че изпихте едно кило вино – въведохте мокрия режим в стаята си. Няма нищо, но пихте вино ненавреме. Вечерно време вино не се пие. У българите има един навик. Те, като вземат вино, казват: „Да има студен извор, че да турим виното във водата." Там е нещастието. При бистрата вода вино не се пие. Има време, когато човек може да пие вино. Има едно състояние, когато ти си възбуден.

Умен трябва да бъдеш. В Индия индусите имат един начин за лекуване. Когато някого го ухапе някоя лоша змия, той взема един, два, три килограма спирт, изпива го и спасява живота си. Другояче би умрял за няколко минути. Но като изпие три килограма спирт, спасява се. Тогава три килограма спирт няма ли да изпиеш? Ще изпиеш и оттатъка ще минеш. Но когато змия не те е ухапала, няма никакъв смисъл да пиеш.

Та казвам, мокрият режим е потребен. Когато ще стане суша, растенията имат нужда от влага. Та казвам, сега американците се радват за Рождество Христово – музика, тъпани, мокрият режим е влязъл там. Мимоходом се спирам, то е тяхна работа. Сухият режим го въведоха и русите, царска Русия го въведе. Тя си отиде със сухия режим. Сега Америка е по-умна, тя не чака. Трябва да се внесе влага, внася се мокрият режим. Онзи сухият режим отвътре суши, но отвън хората станаха много мокри. Всички американски чиновници се подкупиха, че не остана честен човек никъде. Сега гледат да коригират. Казват: „Че ние изгубихме толкова пари, с милиарди.“ Ще покрият своя бюджет. Веднага на първа ръка ще имат 250 милиона долара за тези, които пият. При това казват: „Ние толкова пари изгубихме, хората ни се развратиха, чиновниците ни се развратиха.“ Статистиката показва, че в Америка се пие повече скрито, отколкото по-рано. Какъв смисъл има сухият режим, когато хората нариха пиене – влажният режим – навсякъде.

Силата не седи в строгостта на закона, във външните условия. Там, дето има закон, той никога не подобрява човека. Той трябва да стане едно вътрешно условие на онзи разумния живот, който функционира без наложителен закон, когато човек стане закон сам за себе си. Ако въздържанието седи, казваш: „Свободен човек съм, няма да пия, вие може да пиете, но аз няма да пия.“ При този режим колкото последователи имате, едните и другите ще бъдат свободни, всеки според своето разбиране. Това е морален свят. Те казват: „Ако днес има закон за религиите, всички хора ще станат религиозни.“ Мислите ли, че те ще станат религиозни? Религията в света трябва да бъде дълбоко убеждение, обосновано на онези неизменни закони, които съществуват в природата. Научно само да се доказва, че Господ съществува. Природата има съвсем други методи, които могат да се въведат. Дали аз вярвам в Бога, или не, не трябва да доказвам туй. Аз наричам вярващ човек, аз съм правил опити. Някой казва: „Ти криеш нещо.“ Че какво ще крия? След като държа една сказка, казва: „Ти криеш нещо зад туй, което говориш.“ Казва някой, че е религиозен. Не, ти не си религиозен. Няма какво да доказвам на един човек дали той е религиозен, или не. Ако той е религиозен, той го носи в себе си, той е роден, той не може да се откаже от своята религиозност. Тази религиозност седи в друго нещо.

Най-благородното – когато един човек има религиозно чувство, той има уважение и почитание към всичко. Той има еднакво уважение и почитание и към богатите, и към бедните. Той, като види един беден, ще се зарадва. Бедният е облечен в едни дрехи, но той вижда нещо благородно, като някой цар, който се е скрил. Като види богатия човек, и него счита за цар. И двамата ще ги уважава, ще ги изпрати, като си заминат, и за двамата ще си мисли много хубави неща. Туй е религиозно чувство. Ако човек няма туй религиозно чувство, той сега трябва да го развива. Но някой минава за религиозен. Не зная по това определение колко религиозни хора има. Но има друго нещо. Религиозният човек е съвестен, справедлив, той има вяра, надежда. Религиозният човек е милосърд, той е човек на човечното. По някой път е фанатик, тесногръд. Но туй вече зависи от ума, че не е тъй широк.

Например между католиците и православните има спор за кръстенето. Православните казват, че с три пръста трябва да се кръстят, това е правилното кръстене. Католиците казват, че с цялата ръка трябва да се кръстят. И досега не е разрешено кое е правилното кръстене – с трите пръста или с цялата ръка. Ако аз бих турил, с единия пръст бих турил и с цялата ръка и щях да кажа – в името на Бога, в името на човешкото благородство, в името на човешката справедливост, в името на човешката разумност, в името на човешкото състрадание и в добродетелта аз се кръстя. Има смисъл тогава. А тъй, с цялата ръка както се кръстят, аз не искам да го тълкувам. Той казва: „Тези трите пръста са за Бога, а двата са за нас." Православното кръстене е по-правилно, отколкото католическото. Казвам, двата пръста са за нас, този големият е половината за нас, а само двата са за Бога. Хората, като са мислили, това са направили за едно благоприличие. Когато се поставя така кръстът, то си има смисъл. Като ме срещне някой, ще каже, че аз нямам уважение. Не, аз имам по-голямо уважение. Казва: „Ти кръстиш ли се?" „Защо се кръстиш?", питам този човек. „Турям си трите пръста на главата и казвам – слушай, тази работа, която аз мисля да направя, помагай ми. После турям трите пръста на стомаха и казвам – и ти помагай. После турям трите пръста на раменете си, наляво и надясно, и казвам – елате и вие помагайте."

Някой ще ми каже, че имало някакво магнетично течение и че човек се магнетизирал. Туй течение по този начин ще донесе страдание, нищо повече. Човек трябва постоянно да се моли и постоянно да се кръсти. Най-първо, по мисъл, после по чувство и след това – хване си ръцете. Кръсти се не само на едната страна, но и на двете. Ако мене питат, аз казвам, кръстя се с главата си, кръстя се с двете си ръце, с всичко, каквото имам. Кръстът подразбира движение. Движението в тебе не е в една частица. Всеки един

орган трябва да има правилно движение в света. Туй е кръст. Правилното движение в света, туй съставя един кръст – свастика – движение, на което обосновата е цялото движение. Земята се движи по този начин. Кръстът значи тази сила, която движи хората, а ние се караме дали с двата пръста, или с трите. Аз няма да споря. Има евангелисти, които не се кръстят. Но аз казвам, няма жив човек, който да не се кръсти. Когато ние подразбираме правата мисъл, тя върви по този закон. Мисълта върви от горе на долу, после вдясно, вляво. Различно го правят, но сега туй течение върви по-хубаво наляво, защото сега теченията в природата вървят от лявото полушарие.
За нас сега моралът... Елементите, които управляват света... Затова казвам, бъдещето не е бъдеще за мъже и жени, то е бъдеще за жените. Аз не застъпвам правата на жените. Казвам, в природата бъдещето е на жените, не на тази жена, която иска да стане мъж, тя е закъсняла. Някога ще се отделят мъжете от разумните жени и светът ще се оправи. Засега аз съм слушал много мъже да казват: „Ти жена да си – да си починеш.“ Много мъже искат да станат жени. И прави са. Че какво ще направи мъжът? На кого е счупен кракът? На мъжа. Навсякъде страданието е на мъжете, при това жената иска да стане мъж, да страда. Но вие разбирате под думата мъж сила без разумност. Но в света мъжът трябва да представлява мисълта. Когато се говори за мъжа, трябва да изпъкне във вашия ум светлината, а когато се говори за жената, трябва да изпъкне топлината. Туй, което кара нещата в природата да растат, то е топлината. Без топлина нищо не става. Нашият организъм се развива под влиянието на топлината. Този процес, който ни възраства, ние наричаме женски елемент. Когато изгубим този процес, животът ни преждевременно се съкратява. Вие искате да станете мъж. Щом станете мъж, вие непременно ще умрете. Защо умираха хората.

Аз ще ви наведа на въпроса. Тази змия, която беше при дървото, беше от мъжки принцип. Следователно жената дойде между два мъжки принципа (типа). Вземаме повече от мъжкия принцип, отколкото от женския, и вследствие на това носим лошите последствия на сегашния живот. 2:6, а то трябва да бъде 1:1. Писанието казва – старият човек значи старият мъжки принцип, който Бог не е създал, който ние изкуствено внесохме. Присаденият мъжки принцип, тъй наричат стария човек, от който трябва да се освободите и жени, и мъже, от който се вършат всички престъпления. Има психологичен и биологичен закон, чрез който майките чрез закона на раждането, чрез закона на подбора за бъдеще човечеството ще се избави от туй, което е излишно. И тогава ще остане онзи мъжки принцип, който носи светлината, ще остане женският принцип, който носи топлината.

Там, дето е светлината, там е електричеството; дето е топлината, там е магнетизмът. Дето е светлината, там е електричеството; дето е светлината, там е мъдростта. Дето е любовта, там е топлината; дето е свободата, там е истината в света. Следователно, като се знаят онези – временните, закони, всякога ще знаеш как да видоизмениш положението си. Ти не искай първо да станеш богат. За да станеш богат, ти най-първо трябва да имаш живота. За да имаш живота, трябва да имаш светлината. За да имаш светлината, трябва да имаш свободата. Защото богатството – само при живота, светлината, топлината ти си свободен. Ако ти придобиеш богатство, преди да имаш живота, ти по-скоро ще умреш. Тогава, казва Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога" – значи онзи принцип, който Бог е внесъл в нас. Всичко онова чуждо ние трябва да го отхвърлим. Всеки от вас трябва да знае кое е божествено. Туй, което носи радост, е божественото; туй, което носи скръб, не е божествено. Туй, което носи мир, е божествено; туй, което носи размирие, не е божествено. Туй, което носи милосърдие, е от Бога; туй, което носи коравосърдечие, не е от Бога. Туй, което носи добро, е от Бога; туй, което носи зло, не е от Бога.

Някои казват, че Бог е всемъдър и употребява всички неща. Там Бог казва: „Аз съм Бог, който творя и добро, и зло." Бог казва, че всички онези, които не изпълняват моя закон, аз ставам враг за тях. Каквото направят, аз им въздавам. Не че Бог ни дава зло, но той ни въздава нашето зло да го опитаме. Щом се обърнем и вършим неговата воля, както е в природата, тогава той веднага го изменя. Тогава, каквото добро вършим, той пак ни го въздава. Като нямаме туй разбиране, казваме: „Бог за мене не мисли." Че как го разбирате? Че твоята майка, твоят баща, които са настойници от Бога, те ти дадоха условия. След това онзи брат и сестра ги тури около тебе. И ти казваш, че никой не мисли за тебе. Ти имаш ежедневната храна, имаш обществено положение, ти седиш и мислиш за някакви малки работи, мислиш, че не си щастлив. Ако си мъж, гледаш, че жена ти не е толкова красива, че е разногледа, че малко устните ѝ посинели, не са тъй червени. Едно време били червени. Детето малко пожълтяло. Казваш: „Не е хубаво туй дете, едно време беше червеничко. Едно време имаше повече приход, сега няма толкова." Какво има да те безпокоят тия работи. Сега са се изхитрили. Устните станали сини, турят малко червено отгоре. Лицето жълто, турят червено, но не върви. Ти искаш да бъдеш красив. Това е една свещена идея. Ти трябва да бъдеш красив. Аз не съм за грозотата. Искаш устата ти да бъдат червени. Не туряй краска, която осакаща устата ти. Не я боядисвай.

Имаше тук една Султана, един оригинал, около 45 години беше. Минаваше за много религиозна, ходеше с една македонска премяна, носия, носеше букет цветя. Тя казва: „Кой от вас не си маже къщата?"

Понамажеш я, че кой как мине да каже: „Хубава е тази къща.“ Тя е права. Но, казвам, да си мажеш къщата по три пъти на седмицата, това показва, че не си много умен. Като намажеш къщата, поне цяла година да се не измива. Да няма нужда да се измива. По-икономично е, спестява се време. Казвам, ако вие искате да бъдете красиви, и трябва да бъдете красиви, защото човек, като стане красив, по-лесно минава. Повечето искате да бъдете красиви, силни, умни. Тези неща вървят под един знаменател. Ние казваме – здрав, богат, наредим всичко, един поменик от 40–50 неща. Всеки ден ги казвай, тури, което е най-важно, тури всичките, не само едно. Ако желаеш, желай насвят. Ако не, не се захващай. Искам да бъда красив, искам да бъде силен. Но как? Как мога да бъда красив, по кой начин? Искам да бъда красив, здрав, млад, богат, с обществено мнение – това е първата програма. Ще бъдеш в училището на земята. След като научиш туй, ще учиш, по някой път ще бъдеш слаб. Че ако човек едновременно не е учил да бъде силен, слаб, той не е учил цялата наука. Ако цяла планина се срути върху тебе, и ти седиш, и ти седиш насреща да я повдигаш, ти умен човек ли си? Ти силен човек ли си? Ако си умен, ще дадеш ход на планината да се търкаля, да слезе долу. Ти ще отстъпиш. Ти си силен, няма да се бориш. Туй разбирам. Иде една голяма река, не отивай да ѝ направиш бент, да спреш реката, да покажеш, че си силен. Направи един мост над реката отгоре, и тогава мини.

Та ние сме дошли дотам и критикуваме тази Първата Причина. Искаме да разгадаем защо Бог е направил света така. Въпросът не е там. И после някой се спира и казва: „Аз толкова години вече вярвам и никакъв резултат нямам.“ Че как нямаш? Ти не говориш истината. Очи имаш, уши имаш, носът ти е много добър, ръцете ти са здрави, стомахът ти е здрав, обществено положение имаш, пенсия имаш от 4–5 хиляди лева, къща имаш с четири–пет стаи. Какво ти липсва? Липсва ти дух – да влезе в тебе и да те прати да кажеш на хората какво трябва да вършат. Вие казвате, сега някои хора мислят, че аз проповядвам. Не, аз не ви проповядвам, ни най-малко не искам да проповядвам, понеже милиони хора са проповядвали. Аз даже на ума си не турям да проповядвам. Ако някои хора виждат, ако искаха да проповядвам, можех да стана проповедник, а аз се разговарям. Проповедта е цяла наука, голяма работа, аз не се занимавам с нея. Ще мислиш върху един предмет, ще го разделиш на 3–4 части, че ще разглеждаш въпросите и ще стигнеш до най-високата точка, ще слезеш долу и най-после ще дадеш заключение. И тогава проповедникът свършва по следния начин. След като един проповедник държи една проповед, след като държи една реч, казва на слушателите си: „Любезни братя, еди-кой си брат замина за онзи свят, нека да станем сега да славим Бога.“ Туй на английски е малко смешно – излиза да благодарим на Бога, че се освободихме от него.

Казвам, не желайте вие да се освобождавате от злото, което ви измъчва. Впрегнете злото на работа, използвайте силата, енергията на злото. Злото у човека е естествена сила, която действа. Зависи вие как ще употребите тази сила у вас. Вие може да мислите някой път, че някой човек е ваш враг. То е ваше мнение. Той може да е враг за вас. Най-после човек, който е враг на човека, какъв е? Той е негов слуга. Какъв е дяволът? Той е слуга, който ходи по света и той по закон върши своята работа. Казвате: „Защо Господ му е позволил?“ Че в света съществува свобода. Ако Господ е дал свобода на комарите да кацат на ръцете ни, да изсмукват нашата кръв, кой му е дал това право? Той каца, без да пита. Наяде се и замине. Когато аз се оплача на Господа, той казва: „Ще си туриш мрежа на прозорците и на вратата и вечерно време, колкото комари има, ще ги изпъдиш вън. Щом отвориш прозорците, всичките комари ще дойдат.“

Дойде една лоша мисъл, тя е комар, който е влязъл отвън. Трябва да имаш сито, да пресяваш твоите лоши мисли. Тази мисъл, която за тебе е лоша, за друг тя е благословение. Представете си – един религиозен човек се е отказал да яде месо. Но някой богаташ яде месо, той си опекъл прасенце и яде, казва: „Колко е хубаво това прасенце.“ На религиозния човек нещо му казва: „Похапни си, заколи си едно прасенце.“ Той казва: „Откъде пък дойде тази мисъл, кой дявол?“ Той е възприел мисълта на богаташа, никакъв дявол не е. Този брат се наслаждава на това прасенце. Ти кажи: „Да ти е сладко, братко, желая един ден туй прасенце да ти стане едно дете, един син или дъщеря.“ Или яде едно агънце, пак му пожелай: „Щастлив си, че ядеш. Желая ти туй агънце да ти стане един син.“ Яде кокошка, пак му кажи. Ако на сегашните хора станат синове и дъщери тези прасенца и агънца – вие ще кажете: „Може ли да бъде туй?“ Този въпрос е за вас, вие да го разрешите. За себе си аз съм го разрешил, но не смея да кажа истината. Има една истина, която аз не искам да я кажа. Знаете ли защо? Не знаете. Ако ви кажа истината, вие ще осиромашеете, всички ще станете нещастни. Като ви съжалявам, затова не искам да кажа истината. Колко съм умен и хитър сега. Тъй седи въпросът.

Някой казва: „Кажи истината.“ Истината не искам да ви кажа на вас. Казвам ви този закон. Влиза духът, туй разумното в света, да разрешим парещите въпроси, които ни спъват. Светът сега не може да се поправи. Той е проявление. Не че е идеален, обаче има един образец за света. Един ден вие ще влезете в този свят. Дали вярвате, или не, след 40–50 години или 100 години няма някой от вас, който да не провери дали има друг свят, или не. Но като заминете за другия свят, като живеете, ще видите една промяна. Вие пак мислите, че живеете на земята. Тогава ще ви убеждават, че има друг свят, тогава ще ви убеждават, че не сте умрели. Виждате

голяма промяна в живота ви, не може да я разрешите. Казвате: „Какво нещо е това, на какво се дължи?“ Влизате при другите на гости, не те канят, ни дума не говорят за тебе. Ти седиш, чакаш да те поканят, а то, като че си чужд. Казваш: „Какво е това?“ Дали това е така, или не, аз го зная как е, пък и вие ще го проверите. Но вие трябва 45 години да се борите със себе си, докато се убедите, че има друг свят. Защото някои мислят, че като умрат, веднага ще се отвори нещо – не, то е самозаблуждение – на големи промени. Които са готови от този свят за висшата разумност, може да проверят.

В Индия има един учен човек, той е проверил по-напред, преди да е заминал от земята, според едно индуско учение на вътрешната школа. Един индус най-малко три пъти трябва да излезе от тялото си, да посети онзи свят и да се върне в тялото си, да има ясна представа. Като се върне, той вече знае какво нещо е смъртта. Тук у нас ние казваме – ние като умрем. Ние като умрем, нищо не се разрешава. Смъртта е едно ограничение. Смъртта аз разбирам, в какъв смисъл. Ние умираме за онези заблуждения, които сега съществуват в света; ние умираме за всички онези лъжливи схващания и теории, с които сега живеем; ние умираме за всичкия онзи нещастен живот на мъчения и страдания, които сега ни терзаят. Да умрем за него, да се освободим – това е смъртта. Не да умрем за онзи живот, който носи щастие. Това няма смисъл. Трябва да умрем всички за какво? Ако така умираме, умираме намясто, но ако така не умираме, горко ни. Тогава ще има плач и скърцане със зъби.

Та сега няма да ви убеждавам в това. Не е необходимо вие да вярвате във всичко. Необходимо е да имате една вяра. Днешният ден ще го прекарате отлично, от сутринта до вечерта ще го прекарате и ще бъдете щастливи. И да нямате пет пари, но да седите спокойни и да кажете: „Тази работа ще се оправи.“ И действително ще се оправи. Идва един ваш приятел, десет години не си го виждал, той се връща от Америка. Казва: „Какво правите, много се радвам.“ Той носи подаръци, купува хляб, това-онова. Казвате: „Слава Богу, оправиха се работите.“

Всички вие живеете между приятели, които могат да ви посетят. Сега аз не съм от онези, които поддържат – той трябва да разчита на себе си. Той трябва да знае, че той принадлежи на един възвишен божествен организъм и тук, на земята, може да го знаят. Вие седите и казвате – кой ви знае. Казва Писанието: „Имената ви са написани.“ Вашите имена са написани в книгата на живота. Всичкият наш живот е описан, всички главни черти са описани. Четат го там. Всеки ден има написано как живеете на земята, какво е положението, богат ли сте, сиромах ли сте. Вие седите и казвате: „За нас не се грижат.“ Грижат се. Цял протокол има написан. Един ден

Мойсей, когато той се огорчил, че казва той на Господа: „Зачеркни ме, да ме няма в твоята книга, да се махна.“ Господ казва: „Не е твоя работа. Каквото е написано – написано.“ Та не си ти, който ще кажеш на Господа: „Зачеркни ме.“ Който е записан, той зачеркнат не може да бъде.

Та някой път и вие като Мойсея искате да бъде зачеркнато името ви. Не, от всичко може да се освободиш, но от тази книга не можеш да излезеш. Ти си един търговец, който е вземал назаем, че искаш да излезеш, без да ликвидираш. Не, ти си търговец, който ще платиш за всичко, каквото си вземал. Като платиш, тогава ще бъдеш свободен. И всички се радвайте, че имате един голям кредит. Считайте, че на земята по-голямо благо от това няма за вас, където и да бъдете. На Слънцето не можете да живеете, на Месечината не можете, на Венера не можете, на Юпитер не можете, на Сатурн не може, на Нептун, на Уран не може. На Земята може. Като са търсили онези, които ви обичат, едва са намерили единственото място за вас. Като намериха празно място, след като обикаляха, обикаляха, туриха ви тук.

За следния път учените хора казват, че за жителите на Земята има една нова планета, приготвена в Слънчевата система. Оттук всичките хора ще ги пренесат. Сега са започнали вече да ги пренасят по един, по двама, по трима, за бъдеще повече ще ги пренасят там. Там ще имат по-хубави условия за живот. Онези, които ще бъдат пионери в тази планета, ще има поща до Земята. Те казват, че няма да бъде много далече. Те казват, че след време тази планета щяла да се намести в Месечината. Че то нямало да бъде много далече – около 300 хиляди километра. Една хубава разходка ще бъде. А когато това щяло да стане, признакът щял да бъде това, че Месечината ще има синкав цвят, не както сегашния. По това ще познаете, че се е изменила. Един ден ще се върнете на тази хубава земя, и тогава ще бъде истинско Царство Божие. Едно царство ще има на земята, но там ще бъде истинското царство.

Та казва Писанието: „Ако грешникът се върне от пътищата си, няма да умре в греховете си.“ Ако праведникът, който мисли да сгреши, се откаже, и той ще живее. Та онези от вас, които искат да вървят по кривия път, върнете се, защото аз не искам да нося отговорност. Защото сега мене ме държат отговорен. Защото, ако не ви кажа истината, Бог, казва, ще потърси сметка от мене. Пък ако се върнете, аз печеля, и вие печелите. Вие казвате: „Няма да бъде така, но да тръгнем като хората.“ Та сега аз ви казвам – на вас да снема всичката отговорност, да бъдете чисти. Затова днес ви казвам да нямате никаква отговорност нито за онези, които вървят по кривия път, нито за онези, които вървят по правия път.

Казвам, внимавайте, бъдещето е пред вас. Ако послушате, каквото ви казах, няма да изгубите нищо, но ще спечелите и ще се радвате. Ще проверите това.

„Благословен Господ, Бог наш“

Тайна молитва

Четиринадесета неделна беседа
25 декември 1932 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1932_12_28 Вътрешни опити
лекция пред общия окултен клас

ВЪТРЕШНИ ОПИТИ

Размишление.

Ще прочета 10 стих от 21 глава на Притчите. „Душата на нечестивия желае зло; ближният му не намира милост пред очите му”.
Тема за следващият път: „Отношение между твърдата почва, водата, въздуха и светлината”.
В пътя на развитието си, хората достигат до класическата мисъл. Какво нещо е класическата мисъл? Всяка мисъл, която се повтаря, е класическа. Казват за някои музикални парчета, че са класически. Класическата музика се нуждае от малко сол. Значи, тя трябва да се осоли. Има неща, в които присъства класическия елемент. Те са нещо завършено. Понякога и човек става класически. – Кога? – Когато мисли, че знае всичко. Като му разказват нещо, той мисли, че и това знае. Той е станал класически. Казват му: Виж, как изгрява слънцето. – Зная, много пъти съм го виждал. – Виж, как светят звездите. – Зная, виждал съм ги. Каквото види около себе си и каквото му казват, той мисли, че всичко знае. Какво знае младият за младостта, която носи в себе си? Той знае само, че е млад, но какво нещо е младостта, не знае. Някога и той е недоволен от положението си, иска да бъде като дядо си. Като остарее, сам не знае, какво представлява старостта и е недоволен от нея. Младият не е доволен от младостта си, възрастният не е доволен от възрастта си, а старият – от своята старост. Защо, като си желал да станеш стар, не си доволен от старостта си? Значи, човек никога не е доволен от това, което има. Имаш знание и от него не си доволен. Тогава, какво търсиш в живота си? Знание имаш, не си доволен; богатство имаш, не си доволен. Казваш, че любов ти трябва. И любов имаш, но пак не си доволен.
Сега аз говоря за земния човек. – Защо е недоволен? – Защото не разбира промените в живота. Като минава от младост в старост, той не разбира, защо става тази промяна. Младият няма знания и казва: Млад съм, но нямам знание. Следователно, задачата ти, като млад е да напуснеш младостта си и да търсиш знанието. Старият пък няма младост, но знание има. Старият е изгубил и младостта и любовта си, затова е недоволен. За да се задоволи, старият търси любовта. Ще кажете, че младият търси любовта. Не, старият търси любовта, а младият – развлечението. Някои обвиняват младите, че се занимават с любов. Според мен, младите търсят развлечение, а старите – любов и, като не я намерят, умират. Като се предават на развлечения, младите правят много грешки и започват да страдат. Младият остарява, а старият – умира. За стария се казва, че заминава за небето, т.е. влиза в рая. Какво прави там? – Новоражда се. Там

той е между разумни души. Един ден, като му дотегне, той отново ще слезе на земята. Много хора живеят временно в рая, след което го напускат и слизат на земята. Някога и вие сте напуснали рая, но и до днес продължавате да го търсите.
Сега, като казвам „вие”, разбирам Иван, Стоян, Драган, но това са псевдоними. Когато си тури един псевдоним, човек иска да скрие нещо, да не се знае името му. Псевдонимът не е реалност. Всеки има по един псевдоним. В него се крие нещо, както в лотарийния билет се крие щастието на човека. Казвате, че този билет печели един милион. Понякога парите изгубват стойността си и се равняват на германските марки след общоевропейската война. В това време и американските долари бяха изгубили стойността си. Какво щастие може да се гради върху такива пари? Като не мислиш върху това, казваш: Може да ми се падне една голяма сума. Ти си представяш бъдещата печалба и върху нея градиш живота си. Въпрос е, дали ще ти се падне голямата печалба. Въпреки това, допускаш, че ще спечелиш нещо. Какво струва днес един милион лева? Ти си мечтаеш за тези пари, но най-после казваш: Каквото дойде. Ти не разсъждаваш, защото не си опитал, какво означава милион. Казваш: Празна работа е лотарията, но да си опитам щастието. Такова нещо е и онзи свят за съзнанието на човека. Мислиш, че като отидеш на онзи свят, ще те приемат направо в рая, където ще стоиш 200-300 години. Най-после казваш: Онзи човек и в рая е недоволен, търси нещо. Когато е недоволен, човек търси само белята си. Тя съдържа велика истина. Който не е дошъл до белята, той не може да дойде до тайните на живота. Който намери белята, той е дошъл до известни открития; той иска да се освободи от мъчнотиите си. Освободи ли се, той е вече доволен.
Сегашният човек се нуждае от знания. Той ще придобие знания по пътя на възможното, а не на невъзможното. Щом е на земята, той трябва да търси възможното. Обаче, има неща на земята, които са невъзможни. Например, вие определяте, какво нещо е истината. Нито един от вас няма още ясна представа за истината. Нея ще я намерите в конкретните прояви. Често се говори за знание, за мъдрост, за музика. Всеки знае, какво е музиката; всеки може да вземе един инструмент и да свири. Но това подразбира системно знание и техника. Някои говори върху хармонията и мелодията, но какво е отношението между тях, какъв е вътрешния им смисъл? – Не зная, какво е музиката. Не зная какво е любовта. Не зная, какво е животът. Обаче, казваш: Аз живея. Това, че ти живееш, то не е още животът. То е само предисловие на живота, на това, което търсиш.
Сега, аз ще начертая една наклонена линия на дъската. Защо е наклонена тя? Все има някаква идея в нея. Тази идея е мярка на нещата. Тя е наклонена по отношение на друга някоя първична линия. Вие държите ръката си изправена нагоре. Какво е било първото положение на вашата ръка? Какво е било първото положение на вашия организъм? Като човек,

който ходи изправен на краката си, вие заемате перпендикулярно положение към земята: главата има отношение към центъра на слънцето, а краката – към центъра на земята. Следователно, човек има два центъра: като мисли, той се отправя към центъра на слънцето, а като чувства – към центъра на земята. Щом повдигнеш ръката си нагоре, ти имаш вече някаква мисъл. Сама по себе си, произволно, тя не се повдига. Каквото движение да правите – назад, или напред, нагоре, или надолу, вие имате отношение към вашия вътрешен живот. Дали ще мръднете очите си нагоре, или надолу, надясно, или наляво, това движение изразява известна идея. Във всяко движение има смисъл.
Човек иска да знае, защо една мисъл го заставя да се движи, или да не се движи. Някога той се смее, а някога е сериозен. Дава ли си отчет, защо е така? Всеки трябва да си дава отчет за всичко. Всеки даден отчет за нещо може да бъде обикновен, или класически. Казва се за човек, че може да бъде лек, може да бъде и тежък, да се държи с тежест. Тежките работи потъват във водата, а леките плуват над водата. Следователно, ако си във водата, трябва да бъдеш лек, да плуваш на повърхността й. Под „тежък човек" разбирам умен. Лекият не е толкова умен. Без вътрешно съдържание, думите нямат никакъв смисъл. Аз бих предпочел да нося лек човек на гърба си, отколкото тежък. Бих желал да нося лека торба на гърба си, отколкото тежка. Ако под „лек човек" разбирам човек без знания, а под „тежък", човек със знания, думите се осмислят, стават положителни.
В какво се заключава знанието на човека? Казваш: Аз искам да зная. – Да знаеш нещо, не се подразбира всичко да знаеш. Ако искаш всичко да знаеш, ти си търсиш белята. Това е невъзможно, това е и непоносимо. Как ще се справиш с една голяма енциклопедия от знания? Да познавате всички отрасли на науката, за това са нужни най-малко 2000 години и да работите по 8 часа на ден, и всеки живот от 40-80 години. Понеже всички сте обикновени хора, едва ли ще се намери един, които да е мислил право цели 80-120 години, да е работил и да е учил. Какво ще научи човек от един кратък живот? За да придобие много знания, човек трябва да спи малко и да работи много. Сегашният човек спи седем-осем часа, два часа яде и едва ли му остават три-четири часа за учене. Ако живее 80 години и всеки ден работи по три-четири часа, какво може да научи? Важно е знанието да се приложи. Има учени в света, но те повече говорят за знанието си, а по-малко прилагат. Време е да се внесат нови теории в знанието и да се приложат. Старите теории изживяха своето време.
Защо светът още не се е оправил? – Много естествено, светът е пълен с идеи, които хвърлят сянка в човешките умове и сърца, а с това пречат на светлината да ги озари. -Кога ще се изправим? – Когато изхвърлите старите идеи от умовете си и приемете новите идеи. Те хлопат вече на умовете ви, но вие не ги приемате. Казвате: Ако приемем новите идеи, светът ще се обърне с главата надолу. – Светът сега е обърнат с главата

надолу. Новите идеи, именно, ще го обърнат с главата нагоре. Всяко пълно шише ще обърнеш с главата надолу, за да излееш от него водата. Щом се излее водата, ще го обърнеш с главата нагоре. Някои хора ще обърнеш с главата надолу, за да изтече всичко, което е в тях. Така те ще дойдат в нормалното си положение и ще бъдат готови да възприемат. Някой казва: Искам да стъпя на краката си. – Ако водата от дробовете ти е излязла навън, ще стъпиш на краката си; ако не е излязла, по-добре е още да не стъпваш. Такова е положението на удавения. Ти си попаднал в едно мочурливо място, пълно с кал. Който попадне в това място, ще загази в калта. Положението на рибата в това място е пагубно. Хрилете й се напълват с кал, и тя умира.
И светът, в който живеем, някога запушва нашата дихателна система и ние умираме. Щом дихателната система се запуши, човек престава да мисли. Щом не мисли, той умира. Следователно, ако питате, защо умира човек, казвам: Човек умира, защото престава да мисли. Да мислиш, значи да дишаш. Щом престанеш да мислиш и дишането престава. Мисълта е на място, докато държиш ума си отправен към Бога. Той е извор на живота. Щом мислиш за Бога, ти имаш отношение към непреривния живот. Ще мислиш постоянно за Бога. – Защо? – За да живееш. Ако започнеш „да човъркаш мисълта си, ти ще изгубиш своя живот. Тури Бога в себе си и слушай, какво ти говори. Все ще умреш някога, но поне ще разрешиш задачите си. Иначе, пак ще умреш, но няма да разрешиш задачите си. Ако искаш да намериш правия път, първо мисли, какво си ти. Обективната проява на Бога е човекът, а субективната проява – ближният на човека. Ако не познаваш себе си, как ще познаеш вътрешното, от което си излязъл?
И тъй, хората се спъват в живота си, защото, вместо да изучават себе си, те се занимават с въпроса, какво представлява Бог. И това не с лошо, но за този въпрос се иска голям ум. Този въпрос може да се разреши едва след хиляди години. Сегашният човек не е в състояние да го разреши. Казано е, че човек е направен по образ и подобие на Бога. – В какво се вижда това подобие? – Във възвишените мисли и благородни чувства на човека. Те са образ и по-добие на Божественото начало в него. Като вървиш по пътя на своите светли мисли и благородни чувства, ти ставаш истински човек и поемаш правия път на живота. Да бъдеш истински човек, това не значи да се мислиш за божество. Някои казва, че няма подобен на него. Значи, той е божество. Питам: Какво божество си, щом страдаш или боледуваш? Друг е въпросът, да кажеш, че като Бога няма друг. – Защо? – Защото Той е съвършен. Той никога не се изменя. При това, каквито промени да стават вън от Него, нищо не Го засяга. Какво ще кажете за човека? Той живее в свят на постоянни промени, които го засягат. – Защо и за какво стават тези промени? – Това е философски въпрос, който някога ще се разреши.
Има един свят, който никога не се мени. Той е реалният свят. Светът на промените е нереален. Там има големи страдания. Където няма промени,

там е блаженството, там е реалният свят. В света на промените има и радости и скърби. Чуя ли, че някой се оплаква от живота си, от страданията си, аз вадя заключение, че той е в света на промените. Когато спи, човек се радва; когато е буден, той страда. Когато някой каже, че целият му живот е пълен със страдания, аз го питам, на колко години е. – На 40 години. – Значи, 20 години си спал, 20 години си бил буден, т.е. 20 години си се радвал и 20 години си страдал. Като ми говориш за страданията си, ти имаш предвид онези 20 години, когато си бил буден; кажеш ли, че си се радвал, ти имаш предвид онези 20 години, когато си спал, когато щастието те е посещавало. – Цял живот съм страдал! – Не говориш истината. – Цял живот съм бил в тъмнина, не съм видял нито един слънчев лъч. – На колко години си? – На 40. -Значи, цели 40 години слънцето не е изгрявало! Не говориш истината. Аз вадя заключение, че когато слънцето е изгрявало, ти си спал; когато е залязвало, ти си бил буден. Значи, 20 години си бил в тъмнина и 20 години в светлина.
Казвам: Освободете се от илюзиите на своя живот. Трябва да знаете, кога сте будни и кога спите. Невидимият свят изпраща страдания на хората, да ги събуди. Страданията са остен, който боде хората и казва: Станете! Доста сте спали! Един американец милионер обичал повече да си поспива, поради което много от предприятията му пропадали. Когато трябвало да си нареди работите, той спял. За да става рано, той заповядвал на слугата си да го събужда със сила. Слугата влизал рано сутринта в стаята му и започвал да го дърпа, да го тегли за косата. Господарят скачал веднага, хващал слугата си и го изпъждал вън. Недоволен от господаря си, слугата го напуснал. Така се изредили десетина слуги, но никой не могъл да научи господаря си да става рано. Най-после дошъл един здрав, силен, смел слуга. Още първата сутрин той успял да се справи с господаря си: започнал да вика, да го бута – един момент не го оставил спокоен. Господарят скочил от леглото си и се хвърлил върху слугата. Започнала се борба: слугата отгоре, господарят отдолу; господарят отгоре, слугата отдолу. Най-после слугата успял: господарят се разсънил и повече не легнал. На другата сутрин, като видял, че слугата влиза в стаята, господарят веднага скочил от леглото си. След това слугата казал: Господарю, сега ще изпълниш договора, ще ми дадеш десетте долара. Договорът гласял: ако слугата успее да събужда господаря си навреме, всяка сутрин ще получава по десет долара; ако не успее, той ще дава същата сума на господаря си. Господарят благодарил на слугата и изпълнил задължението си.
Казвам: Всеки от вас има по един такъв господар и по един слуга в себе си, които са в постоянна борба. Който бъде победен, той плаща. Най-после слугата побеждава. Той успява да събуди господаря си и да го застави да плати. Слугата казва: Ще ставаш рано и ще плащаш. Много има да плаща господарят и трябва да плаща. Така ще научи един добър урок, ще придобие едно добро качество. Само така човек ще предприема хубави

работи и всякога ще успява в предприятията си.
Помнете: Всичко, което става в света, е на място, нищо не е произволно. Ако при сегашното състояние на развитието си, човек не следва перпендикуляра на своя живот, никога не може да бъде свободен. Вие още не сте свободни. Прозяваш се. Свободен ли си да скриеш прозявката? Какво нещо е прозявката, няма да говоря. Ако говоря за нея, ще ме разберете криво. В мисълта ви ще влезе един лош образ, от който мъчно ще се освободите. Ставаш сутрин от сън, не знаеш, какво положение да заемеш. Свободен ли си? Някой става по права линия, друг – по крива. Защо се движиш по права или крива линия, сам не знаеш. Обаче, знае се, че всяка постъпка има свое определено движение. Всяко ставане от сън, всяко движение, всяко ядене има свой определен смисъл. – Аз мога да правя, каквито искам движения. – Можеш, но всяко движение носи последствията си. Затова казвам: Не, приятелю, ти не можеш да правиш, каквото искаш. Опитай се да излезеш в града и да правиш, каквото искаш! – Мога да говоря, каквото искам. – Не е така, ще говориш само избрани работи. – Мога да ходя, дето искам. – Не можеш да ходиш, дето искаш. Ще ходиш само там, където ти е определено. – Не мога ли да ходя на училище? – Какво си придобил от училището? – Нямам ли право да ходя на работа? – Ще ходиш на работа, ако си нахранен и облечен. Как ще работиш, ако си гладен и необлечен? Щом нямаш дрехи, ще седиш вкъщи. – Тогава ще се примиря с положението си. – Ще се примириш, разбира се, няма какво да правиш. Какво ще стане с теб, ако не учиш, ако не работиш, ако не се примиряваш? – Дотегна ми това, искам да си почина малко. Питам: Какво нещо е почивката? Почивката подразбира права мисъл. Само в правата мисъл има почивка. Плувецът, който плува в бурното море, иска да се добере до една скала, да се облегне на нея и там да си почине. Да си починеш, това значи, да избегнеш блъскането на едно чувство в друго. Щом те блъскат вълните, ти си в развълнуваното море. Влезеш ли там, трябва да намериш една основна мисъл в себе си, на която трябва да стъпиш. Само така ще уравновесиш силите на своя организъм. Казваш: Аз остарях. – Какво от това? – Аз съм млад. – Какво от това? Дали си стар, или млад, това нищо не значи. – Не ми е дошло времето за работа. -Това не е никаква философия. Ще дойде и твоето време за работа. Каквото е днес, това ще бъде и тогава. -Още не съм човек. – Според мен, ти първо си човек, а после друго нещо. – Искам да уча, да намеря своя учител. – Ти търсиш учител, майката търси дете. А детето кого търси? Първо майката ли трябва да търси или детето? – Първо, майката трябва да търси, а после детето. Кой идва пръв: учителят, или ученикът? Ако няма ученици, какво ще прави учителят? Ако няма учители, какво ще правят учениците? Как ще намериш учителя си, ако не си роден? – Кого търси душата? – Духа. Като се радва и скърби, душата търси духа, т.е. реалността. Като слезе на земята, душата влиза в света на промените. Тук тя търси начин, по който

да се освободи от ограниченията на живота. Тя има една задача – да намери своя Учител – Великото Начало -Духа.

Като се говори за Духа, хората се натъкват на противоречия. Духът е отвлечено понятие за тях. Всъщност, Духът освобождава човека от противоречията. Без Духа той не е свободен, около него се движат различни духове – пияници. Той е в затвор, осъден да лежи 10-20 години. Моли се, плаче, дано някой го освободи. Иде Духът, плаща за него и казва: Втори път да не правиш такива разходи. Духът го пита: Защо задлъжня толкова много? – Ядох и пих. – Като си ял и пил, кое е най-сладкото ядене? Пишете върху темата: „Най-сладкото ядене". Пишете това, което вие знаете и сте опитали, а не, което други са писали. Казваш: Аз зная това. – Много неща знаеш, но като ги описваш, виждаш, че нищо не знаеш. От знание до знание има разлика. Като изучавам живите линии на човешкото лице, намирам известно съкращение в тях. Линиите на носа, на очите, на веждите, на устата крият известна тайна в себе си. Тя именно, трябва да се изучава. За да се домогнеш до това знание, трябва да знаеш, под какъв ъгъл да гледаш. Само така ще можеш правилно да ги измериш. За пръв път имах такава опитност в Сливен. Когато открих една жива линия на лицето на едного, аз видях от главата му да излиза мека, приятна светлина. Казах си: Сега разбирам, какво означава живата линия и какви са отношенията и към човека. Някога и вие ще видите една жива линия и ще възприемете нейната светлина. Живата линия е Божествена мярка. Тя произвежда преврат в човешката душа. Живата линия е подобна на врата. Първоначално, човек е бил затворен. Всичко около него е било тъмнина. Той се мъчил да отвори вратата, да излезе вън. Ако може да отвори вратата, пред него ще се открие цял свят.

Мнозина от вас сте в затвор. Вие трябва да отворите вратата, да излезете на свобода. Затова са нужни големи усилия. Казваш: Като изляза от затвора, тогава ще направя, каквото трябва. – Не, още сега ще се научиш да отваряш и затваряш вратата, да проникне повече светлина в затвора. Още сега, светлината трябва да проникне в телата ви, да се обновят. Щом се обновите, ще постигнете много неща. Днес хората говорят вече за подмладяване. Това е въпрос, който засяга всички. За подмладяването са нужни много неща. Ако не знаете, как да се храните, не можете да се подмладите. Не могат да се подмладят онези, които ядат месо, пушат и пият. Човек се подмладява и остарява – от него зависи. Казваш: Аз се отказах от месото. – Отказал си се, но като го видиш, дояжда ти се. Това показва, че още не си се отказал от месото, както трябва.

Един наш познат разказваше своята опитност: От 12 години съм вегетарианец. Един ден влизам в една гостилница и ми замириса приятно на момици. Много обичах момици. За момент забравих, че съм вегетарианец. Сядам пред една маса и поръчвам на гостилничаря да ми донесе готвени момици. Той донесе една чиния и я сложи пред мен.

Веднага се сепнах, сетих се, че не ям месо и си казах: Чудно нещо, какво щях да направя! Скъпо щях да платя яденето на момици. Извиках гостилничаря и казах: Извинете ме, връщам яденето, не съм разположен. Платих яденето и излязох. Вървя по улиците и си мисля: Не съм станал още вегетарианец.
Сега, като ви наблюдавам, виждам, макар и да следвате новото учение, често изпадате в изкушения. Обичам да наблюдавам хората и да се посмея малко с тях. Някой си мисли: Откак влязох в новия път, изгубих свободата си. -Ти никога не си бил свободен, никога не си бил в новия път. Новият път освобождава човека. Обърни се назад, да видиш, че си още в стария път. – Не мога да се обърна да гледам назад. – Много естествено, докато си в стария път, нищо не виждаш. Турците казват: „Да гледаш красивото, в каквато и да е форма, това е благословение”. Сега хората казват: Това не гледай, онова не гледай; това не прави, онова не прави. Те са се наплашили толкова много, че се страхуват даже от сянката си.
Един американски професор завел жена си на една интересна сказка за електричеството. Сказчикът разказал за металите, като добри проводници на електричеството. Той направил няколко опити, с които доказал, че ако електричеството минава през такива проводници, по никои начин не може да падне гръм върху големи здания. Жената на професора слушала внимателно цялата сказка и, като впечатлителна, дълго време не могла да се освободи от думите на сказчика. Една нощ, в съня си, тя чула някакъв шум в стаята, където спали и веднага събудила мъжа си. – Какво има? – запитал професорът. – Гръм пада! – Той започнал да търси в стаята, коя е причината за шума, но жена му, тревожно казала: Не се докосвай до стола! Не се приближавай до камината! Стой настрана! Така тя разкарвала професора цяла нощ и не го оставила да спи. Гръм щял да падне и да го убие! Какво било учудването на професора, когато отворил прозореца и видял, че небето било ясно, чисто, атмосферата тиха и спокойна, без никакво електричество. В това време по улицата минавала кола, която вдигала шум, но в главата на жената се преплитали впечатления за атмосферното електричество и гръмотевици, от които не могла да се освободи. Като се успокоила, професорът казал: Съжалявам, че те водих на сказката. Развали ми съня.
Стремете се към истинското знание – знанието на окултната наука, в прав смисъл на думата. В това знание се крие истинското, естествено разрешаване на живота. Новото знание, което придобивате сега, не може да заличи старото, което носите в себе си. Божественото знание разрешава всички въпроси и отношения, които съществуват в целокупния живот. Ако не можеш да поставяш нещата на своето място, ти влизаш в противоречие със себе си. Идва при теб един от твоите кредитори, който казва: Плати дълга си, срокът дойде. – Нямам възможност, пари нямам. -Това не те спасява. Казвам: За да отложиш срока на полицата, ти трябва да знаеш

законите на живота. Там ще намериш правилен начин за отлагане на полицата. Ако не знаеш какво да кажеш на кредитора си, скоро ще се намериш в затвора. Кредиторът е готов да се боксира с теб. Той може да те набие на общо основание.
Сега аз говоря за временния живот, с който постоянно влизаме в стълкновение. Аз говоря за вътрешните кредитори, на които човек постоянно се натъква. Бориш се със себе си. Това е един от твоите вътрешни кредитори. Ти искаш да го изпъдиш, но той е по-силен от теб. Изпъдиш го от едно място, той дойде от друго и казва: Ще платиш! Така продължава борбата ден, два, седмици, докато най-после платиш. Казваш: Аз съм господар на себе си. – Какъв господар си? Като видиш трудното положение, тогава плащаш.
Една госпожа разказваше своята опитност. Мъжът й пиел. Тя имала пари в банката. Понеже се страхувала, да не би той да извади парите и да ги изпие, тя се обърнала към един свой чичо за съвет. Той й казал: Вместо да живееш със страх за парите, по-добре ги дай на мен, да оженя дъщеря си. Един ден ще ти ги върна. Тя се съгласила. Когато поискала парите си назад, той казал: Не е ли по-добре, че ожених дъщеря си с твоите пари, отколкото да ги изпие мъжът ти. Докато се страхувала от мъжа си, чичо й я изиграл.
Често и вие изпадате в положението на тази жена: вместо да спасите нещо, вие го изгубвате. В края на краищата, излиза едно и също. Или мъжът ти ще изпие парите, или чичо ти ще те изиграе. Ако момата е щастлива поне в женитбата си, парите са отишли на място. Обаче, тя не била щастлива. Мъжът й я биел по три пъти на ден. В случая, по-добре беше пияницата да изпие парите, отколкото да се ожени младата мома и да бъде нещастна. По-добре беше пияницата да се ожени за кръчмаря. Добре е, и момата да получи парите, но да беше поне щастлива. Това са изводи. Какъв смисъл има, да дам пари на една мома и тя да бъде нещастна. Какво са допринесли моите пари? Всяка жертва, която правим, трябва да даде добър резултат, да ни ползва. Всяка жертва, която не ни ползва, е безпредметна.
С други думи казано: Ако жертвата, която направя, не е за славата Божия, нищо не допринася. Ако жертвата е за славата Божия, тя носи благословение за всички хора. Каквито други закони да поставяте, това е така. Всяка жертва, която повдига само мен, без да създава връзка между мен и Този, за когото се жертвам, Който ме е пратил на земята, тя няма смисъл. Понякога страданията допринасят нещо по-добро, отколкото радостите. Въпреки това, никой човек не желае да страда. Ако трябва да правите избор между страданията и радостите, всеки ще избере радостите. Понеже доброволно никой не иска да страда, невидимият свят ни изпраща страданията, без да ни пита. Христос каза на един от учениците си: „Това, което сега говоря, не го разбирате, но един ден ще го разберете". Чрез

страданията, вие ще разберете вътрешния смисъл на живота. Не е въпрос да се критикувате. Някога мислите, че сте много усърдни, че сте много набожни, че изпълнявате Божията воля. Ако е така, радвам се, но не се заблуждавайте. При всички случаи, трябва да познавате, коя е Божествена мисъл, и коя – човешка. Постъпваш неправилно и казваш: Това е човешко, а онова – Божествено.
Това, което разделя хората и ги смущава, то е човешко. Тури човешкото настрана. То има по-голямо тегло от Божественото. Дойдеш ли до Божественото, ти си свободен. То се познава по свободата, която дава на човека. Божествената мисъл превръща неразположението в разположение, болестта в здраве. При човешката мисъл, болестта се усилва. Ти боледуваш, искаш да оздравееш. – Как ще стане това? Спомни си, има ли човек, с когото да си в лоши отношения, или към когото да имаш лоши чувства. Изпъди от съзнанието си лошите мисли и чувства. Щом направиш това, няма да се минат два-три дни и ти ще оздравееш. След това, покани тези хора у дома си и поговори с тях. Може да си изпаднал материално, да не ти вървят работите добре. Приложи същия закон. Ако и при това положение работите не се оправят, разбирам, че в твоя живот има нещо криво. Срещаш богати хора, нека ти е приятна тази среща. Хора, на които е дадено богатство и те изпълняват Божията воля. – Ама те са крали. Докато държиш в ума си мисълта, че те крадат, ти сам се петниш. За богатите хора е казано: По-лесно е камила да мине през иглени уши, нежели богатият да влезе в Царството Божие. Обаче, богатият, който съзнава, че богатството му е дадено за благото на всички, той е на прав път. Който съзнава, че дарбите и способностите, умът, сърцето, волята и тялото са за благото на всички хора, той е богат човек. Щом използваш тези богатства за общо благо, ще дойдат и другите богатства на помощ. Живей съзнателно, но не мисли да трупаш богатства. Мислиш ли само за богатства, ти си на крив път. За да се свържеш с всички богати същества на земята, трябва да се координираш с тях. Даже и когато учиш, когато разрешаваш важен въпрос, и тогава ще работиш за благото на човечеството. Дали си богат, или беден, стреми се към перпендикуляра на живота. Ако той се измени, явяват се наведените линии. Перпендикулярът показва истинската посока на движението, което може да бъде бързо и бавно, правилно и неправилно. Който се движи неправилно, той е изменил посоката на своя перпендикуляр. Ако умът ти се движи бавно, ти нямаш в себе си истинския перпендикуляр. Казваш, че и без мисъл може да се живее. – Не можеш да не мислиш. Без мисъл, това значи, да вървиш по наклон и да се отдалечаваш от перпендикуляра на своя живот. Искаш да уредиш живота си. Как ще го уредиш, като си преплетен с хиляди същества? Трябва да разбираш естеството на тия същества.
Например, ти влизаш в областта на лъвовете, в областта на големите змии. Как ще се справиш с тях? Има един правилен начин за това. Ще се

превърнеш на птица и ще хвърчиш над тях. Ако не хвърчиш, ти ще се бориш с тези същества: ще воюваш, ще настъпваш и отстъпваш, ще падаш и ставаш. Ако не се превърнеш на птица, всички ще те гонят. Безопасно е положението на птицата. Тогава нека змиите и лъвовете те гонят, колкото искат. Докато си с крилата на птицата и знаеш, как да хвърчиш, никой не може да те засегне. Крилете представят човешката мисъл. Следователно, ако знаеш да мислиш, ще се освободиш от хищниците на живота. Ако не можеш да хвърчиш, ще паднеш в техния огън. Огънят представлява лошите условия.

И тъй, онази мисъл, която може да създаде криле и да ни освободи от мъчнотиите, е правата мисъл. Тя е перпендикуляр на живота. Ако между две разумни същества можете да издигнете перпендикуляр, това се дължи на правата мисъл. И наклонената линия е отношение между разумни същества. Щом перпендикулярът е разумен, и наклонената линия има отношение към него. И тя е перпендикуляр към друга права. Обаче, в абсолютната разумност има само един перпендикуляр. Това е правото верую. Единственият, истински перпендикуляр, който разрешава всички противоречия, е истината. Тя показва правата посока на движение. Без истина никой не може да се справи с мъчнотиите си. Дойдеш до една голяма мъчнотия – извикай истината. Тя ще те освободи. – Само Бог може да ме освободи. – Прав си, само истината може да те освободи. Бог е истина. Молиш се, не получаваш отговор на молитвата си. – Защо? – Не носиш истината в себе си.

Сега, като ви говоря по този начин, вие мислите, че искам да ви убедя в думите си. Не искам да ви убеждавам, но искам да проверите това, което знаете. Ако искам да повярвате в думите ми, това е насилие. Аз не си служа с насилие. Важно е, че това, което говоря, е истина. Иначе, то е празна работа, мъртва линия. Ако приложите тези неща в живота си, първо вие ще се ползвате. Перпендикулярът и наведените линии ще се осмислят, ако ги поставите някъде в живота си. От тези линии мога да съставя едно уравнение и да го реша. Ако нямате никакво отношение към тези линии, те ще бъдат само забава за вас. Казват за някого, че носът му е дълъг. Важно е, колко е дълъг. Ако тази линия е жива, човек мисли право. Не е ли разработен носът, не може да се говори за права мисъл. Когато човек има любов, устата му е добре оформена. Работете върху себе си, да придобиете любовта. Трябва да знаете, колко отворена да бъде устата ви. Малцина държат устата си естествено. Някой стиска устните си, друг ги държи крайно отпуснати. Окултният ученик трябва да държи устата си свободно. Отворената уста показва, че физическият живот в човека взима надмощие. Стиснатите устни показват, че егоизмът взима надмощие. Ако се докарваш много, тщеславието взима надмощие. Така трябва да държиш устата си, че, да ти е приятно. Перпендикулярът трябва да бъде посоката на твоя живот. Ако следваш тази посока, целият ти живот ще бъде

естествен. Чувствата и желанията ти ще се облагородят.
Казваш: Нервен съм, не мога да търпя хората. – Преди да се разгневиш и караш, кажи си: Ще почакам малко, докато се успокоя. Дай естествено положение на устата си, усмихни се и тогава говори. – Ще ме питат, защо се усмихвам. – Никой няма да те пита. Чистата, естествена усмивка внася живот в човека. Чистият поглед повдига човека. Видиш ли такъв поглед, казваш: Никога няма да забравя този поглед. Чистата усмивка връща човека от кривия път. Една сестра казваше: Един ден мислех да направя нещо лошо. Ти мина край мен, погледна ме и се усмихна. Веднага се отказах от лошото си намерение. Никога няма да забравя тази усмивка и този поглед. Погледът ми говорел: Ако вървиш по този път, ще пострадаш. – Какво да правя? – Ще се върнеш от този път и ще вървиш в посоката на перпендикуляра, т.е в правия път. Погледът, усмивката са сигнали от разумния свят. Ето защо, като срещнеш един човек, погледни го с чистота и любов. С погледа си ти казваш:
Бог те създаде да мислиш добре и да вървиш в правия път.
Ако разумните същества нямаха предвид доброто на човека, никога не биха му отправили своя чист, любовен поглед. Съветвам ви да си купите едно малко огледало, в което да се оглеждате често. Когато искате да обидите някого, да му кажете една лоша дума, извадете огледалцето си и се огледайте. Вижте, какво е положението на устата ви, линиите на очите, на носа, на веждите и започнете да мислите за перпендикуляра на живота. Вижте, каква промяна ще стане с линиите на лицето ви. Наблюдавайте се обективно, като че гледате друго същество, вън от вас. Ако можете да измените мисълта и състоянието си, вие сте на прав път. Щом изправите линиите на лицето си, вие сте се избавили от голяма опасност. Всеки трябва да има ясна представа за себе си. Аз вече не си служа с огледало. – Защо? – Защото и без огледало виждам най-малките промени в себе си. И при най-малката промяна в състоянието ми, мога да опиша, какви са линиите на очите, на веждите, на устата ми и какво е отношението между тях. Аз мога веднага да възстановя и най-малкото отклоняване, което става в мен.
Тази сутрин мислех да ви посвиря малко, но не можах. И така свиря. Между мисълта и музиката има известно отношение. Ако не знаеш, как да постигнеш нещо, не можеш да свириш, нито да пееш. Днес правя словесен разбор на нещата. Друг път ще направя разбор с цигулката, т.е. чрез музиката. Аз съм посветил на музиката цели десет години, за да постигна само едно разумно движение. Знаете ли, какво представя едно разумно движение, или един мек тон? Като взема цигулката, правя различни движения – един, два, три, четири пъти, докато дойда до това движение, което произвежда известно действие върху мене. Правил съм опити с часове, докато дойда до онези тонове, които променят състоянието ми. Така съм дошъл до вътрешното познаване на тоновете. Някога свиря тихо,

само за себе си; някога свиря бурно. От начина на свиренето вадя заключение за влиянието на силните и тихи тонове върху човека. Всеки тон – силен или тих, висок или нисък, мек или груб, оказват различно влияние. Те произвеждат различни промени. Това са начини за самовъзпитание, с които разполага музиката. Който прилага тези методи, той може да си служи и с музиката. Като ставате сутрин от сън и не сте разположени, пейте основната гама „до". След това взимайте тоновете в терца, в кварта, квинта, докато се разположите. Пейте, и не се страхувайте.
Мнозина дохождат до индуския метод на съзерцанието. Докато не минеш през пътя на пеенето, на хармонията и мелодията в музиката, не можеш да дойдеш до съзерцанието. След това иде съзерцанието. Бог е създал ларинкса за пеене, за говор, затова и говорът трябва да бъде музикален. Опитай се да произнесеш думата брат или сестра музикално. Една дума може да се произнесе меко, грубо, тихо, силно – по равни начини. Кажеш ли на някого „братко", да му трепне сърцето. Един брат ми казваше: Само веднъж чух да ми се каже „братко", но толкова музикално, че никога няма да го забравя. – Нали трябва да бъдем откровени? – Грубостта не е откровеност. Да бъдеш откровен, не значи, да кажеш всичко, каквото мислиш и желаеш. Вдълбочи се в себе си и помисли, как ще произнесеш думите „брат" и „сестра". За следния път, десет души от вас да произнесат думата „сестра". (Учителят пее 10 пъти думата сестра на различни тонове). Ако не можете да я произнесете правилно, ще попеете малко. Ето как ще я произнасяте. Ще седнете в стаята си и ще произнесете тихо, с дълбочина думата „сестра". След това ще я изпеете. Ако не сте доволни, ще се коригирате. Сестрата по-лесно пее думата „братко", отколкото „сестра". И братът по-лесно пее думата „сестра", отколкото „брат". Това е истината.
В следващата лекция ще ви дам няколко елементарни правила за работа. Сега, и плодове ядете, но „вода газите, жадни ходите". Знаете ли, какво е влиянието на правите и кривите линии в живота? Ще кажете, че Господ ги е създал. Господ ги е създал, но те са велика азбука, която трябва да се изучава. Ако не знаете, как да ги нареждате, нищо няма да придобиете. Те са като мислите и чувствата. Ако знаете, как да ги нарисувате, те ще произведат цял преврат във вас.
И тъй, братята ще пеят думата сестра, а сестрите – „брат". Така ще се образува един дует. Може да ви се вижда смешно, но е приятно. Велико нещо се крие в думите брат и сестра. Кой от вас не е имал брат, и кой не е имал сестра? Те крият известни възможности. Не се смущавайте от възможностите. – Мога да се съблазня. – Остави настрана съблазните. Те идват отвън, от изкусителя. Щом го няма, пей думите брат и сестра, колкото искаш и за последствията не мисли. Докато братът е обективната страна на сестрата, а сестрата – обективната страна на брата, обективният свят става за нас достъпен. Той е по-достъпен от субективния.
Следователно, когато братът мисли за сестрата, това е обективната страна

на живота. Докато разглеждаме идеята за Бога, като външна страна на живота, Бог всякога ще се интересува за нас. Така ние изразяваме Неговия живот. Чрез нас Той коригира нещата. От нашия живот Той вижда, доколко са реализирани Неговите идеи. Ако не могат да се реализират, Той ги коригира. Щом Божиите идеи се коригират, ние сме вече отражение на тях. Докато Божиите идеи не се реализират в живота ни, ние всякога ще се натъкваме на дисонанси.

Т. м.

15 Лекция от Учителя, държана на
28 декември, 1932 г. София – Изгрев.